Ε. Π. ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΥ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ

ΤΟΜΟΣ Α

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

"Με προσοχή ν' ακούς, μεγαλόψυχα να κρίνεις".
Σαίξπηρ, *Βασιλιάς Ερρίκος ο Ε'*, Προλ., στ. 34

Από την στιγμή που εμφανίστηκε η θεοσοφική φιλολογία στην Αγγλία, επικράτησε η συνήθεια να ονομάζουμε τις διδασκαλίες της "Εσωτερικό Βουδισμό". Και αφού έγινε συνήθεια – όπως λέει μια παλιά παροιμία βασισμένη στην καθημερινή εμπειρία – "το λάθος κατρακυλάει στην κατηφόρα, ενώ η αλήθεια ανεβαίνει με κόπο την ανηφόρα".

Οι παλιές παροιμίες είναι συχνά πολύ σοφές. Ο ανθρώπινος νους δύσκολα μπορεί να παραμείνει εντελώς απαλλαγμένος από προκαταλήψεις και συχνά διαμορφώνονται οριστικές απόψεις, πολύ πριν γίνει μια πλήρης εξέταση ενός θέματος. Αναφερόμαστε εδώ στο διπλό λάθος που επικρατεί: (α) να περιορίζουμε την θεοσοφία στον βουδισμό και (β) να συγχέουμε τα δόγματα της θρησκευτικής φιλοσοφίας που κήρυξε ο Γκαουταμά, ο Βούδας, με τα δόγματα που περιγράφηκαν σε γενικές γραμμές στο βιβλίο *Εσωτερικός Βουδισμός*. Δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε κάτι περισσότερο λαθεμένο απ' αυτό. Έδωσε την δυνατότητα στους εχθρούς μας να βρουν ένα αποτελεσματικό όπλο ενάντια στην θεοσοφία" γιατί – όπως το εξέφρασε πολύ πετυχημένα ένας σχολιαστής της Πάλι – στο παραπάνω βιβλίο δεν υπάρχει "ούτε εσωτερισμός, ούτε Βουδισμός". Οι εσωτερικές αλήθειες που παρουσιάστηκαν στο έργο του κ. Σίννετ έπαψαν να είναι εσωτερικές από την στιγμή που δημοσιεύτηκαν και δεν περιέχει την θρησκεία του Βούδα, παρά μόνο μερικές αρχές από μια άγνωστη μέχρι στιγμής διδασκαλία, οι οποίες τώρα συμπληρώνονται από πολύ περισσότερες αρχές που παρουσιάζονται εμπλουτισμένες και επεξηγημένες σ' αυτούς τους τόμους. Αλλά ακόμα και αυτοί, αν και παρουσιάζουν πολλές θεμελιώδεις αρχές από την ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ της Ανατολής, σηκώνουν μόνο μια μικρή γωνιά του σκοτεινού πέπλου. Γιατί σε κανέναν, ακόμα και στον μεγαλύτερο μυημένο, δεν επιτρέπεται, ούτε και θα μπορούσε – ακόμα και αν το ήθελε – να παρουσιάσει ασυλλόγιστα σε έναν περιπαίζοντα, άπιστο κόσμο, αυτό που έχει μείνει τόσο αποτελεσματικά κρυμμένο για ατέλειωτους αιώνες και εποχές.

Εσωτερικός Βουδισμός ήταν ένα θαυμάσιο έργο με έναν πολύ ατυχή τίτλο, αν και δεν εννοούσε τίποτε περισσότερο απ' ό,τι και ο τίτλος αυτού του έργου, *Μυστική Δοξασία*. Αποδείχτηκε ατυχής, γιατί οι άνθρωποι έχουν πάντα την συνήθεια να κρίνουν τα πράγματα μάλλον από την εμφάνιση τους, παρά από την σημασία τους και γιατί το λάθος έχει γίνει τώρα τόσο γενικό, ώστε ακόμα και πολλά από τα μέλη της Θεοσοφικής Εταιρίας έχουν πέσει θύματα της ίδιας παρανόησης. Πάντως από την αρχή ορισμένοι μπραχμάνοι και άλλοι διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στον τίτλο και για να είμαι δίκαιη και με τον εαυτό μου πρέπει να προσθέσω ότι ο *Εσωτερικός Βουδισμός* μου παρουσιάστηκε σαν ένας πλήρης τόμος και αγνοούσα εντελώς τον τρόπο με τον οποίο ο συγγραφέας σκόπευε να προφέρει την λέξη "Bhudhism".

Γι' αυτό πρέπει να κατηγορηθούν εκείνοι οι οποίοι, ενώ παρουσίασαν για πρώτη φορά το θέμα στο κοινό, παρέλειψαν να τονίσουν την διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην λέξη "Bhudhism" (Βουδισμός) – το ηθικό θρησκευτικό σύστημα που κήρυξε ο Κύριος Γκαουταμά και που ονομάστηκε έτσι από τον τίτλο του Budha, "ο Φωτισμένος"– και στην λέξη Budha, "Σοφία", ή γνώση (*Βιντιά*), που σημαίνει την ικανότητα του γνωρίζειν, από την σανσκριτική ρίζα "*Budh*", γνωρίζω. Στην πραγματικότητα, εμείς οι θεοσοφιστές της Ινδίας είμαστε οι πραγματικοί υπεύθυνοι, αν και εκείνη την εποχή κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να διορθώσουμε το λάθος.[1] Το να αποφύγουμε αυτή την ατυχή ακυριολεξία είναι εύκολο: χρειάζεται μόνο να αλλάξει η προφορά της λέξης και με κοινή συμφωνία και οι δυο να γράφονται και να προσφέρονται "Budhism" αντί για

[1] Βλέπε *Ο Θεοσοφιστής* Τομ. V. Ιούνιος, 1883, σελ. 225.

"Buddhism". Αλλά ούτε και αυτός ο όρος γράφεται και προφέρεται σωστά, γιατί στα αγγλικά θα έπρεπε να ονομάζεται Buddhaism και οι οπαδοί του "Buddhaists".

Αυτή η εξήγηση είναι απόλυτα αναγκαία στην αρχή ενός έργου σαν το παρόν. Η "Σοφία-Θρησκεία" είναι κληρονομιά όλων των εθνών, σε ολόκληρο τον κόσμο, παρά την δήλωση που έγινε στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, στον πρόλογο της αρχικής έκοδης. Δηλαδή, ότι "πριν δυο χρόνια, ούτε εγώ ούτε κανένας άλλος Ευρωπαίος γνώριζε το αλφάβητο της επιστήμης που παρουσιάζεται εδώ για πρώτη φορά με επιστημονικό σχήμα" κ.τ.λ. Το λάθος αυτό πρέπει μάλλον να οφείλεται σε αβλεψία. Γιατί η συγγραφέας γνώριζε όλα αυτά που "αποκαλύπτονται" στον *Εσωτερικό Βουδισμό* – και πολύ περισσότερα – πολλά χρόνια πριν αναλάβει το καθήκον (το 1880) να μεταδώσει ένα μικρό μέρος της Μυστικής Δοξασίας σε δυο Ευρωπαίους κυρίους, ο ένας από τους οποίους ήταν ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού*. Και ασφαλώς, η συγγραφέας διαθέτει το αναμφίβολο, αν και μάλλον άχρηστο, προνόμιο να είναι Ευρωπαία και σε καταγωγή και σε μόρφωση. Επίσης, στην Αμερική, πριν ακόμα δημοσιευτεί το βιβλίο μου *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, ένα μεγάλο μέρος της φιλοσοφίας που παρουσιάστηκε από τον κ. Σίννετ, είχε διδαχθεί σε δυο Ευρωπαίους και στον συνεργάτη μου, συνταγματάρχη Χ. Σ. Όλκοτ. Ο τελευταίος είχε τρεις δασκάλους, από τους οποίους πρώτος ήταν ένας Ούγγρος Μυημένος, ο δεύτερος Αιγύπτιος και ο τρίτος Ινδός. Ο συνταγματάρχης Όλκοτ παρουσίασε, όπως του επιτράπηκε, ένα μέρος αυτής της διδασκαλίας με διάφορους τρόπους. Αν δεν το έκαναν και οι άλλοι δυο, οφείλεται στο ότι δεν τους δόθηκε η άδεια: δεν είχε φτάσει ακόμα ο δικός τους χρόνος για δημόσιο έργο. Αντίθετα για άλλους είχε φτάσει η κατάλληλη στιγμή και μια φανερή απόδειξη του γεγονότος είναι η εμφάνιση των διαφόρων ενδιαφερόντων βιβλίων του κ. Σίννετ. Το σημαντικότερο απ' όλα είναι να θυμόμαστε πως κανένα θεοσοφικό βιβλίο δεν αποκτάει την παραμικρή πρόσθετη αξία από κάποια υποτιθέμενη αυθεντία.

Ετυμολογικά η λέξη *Adi* και *Adhi-Budha* (*Άντι* και *Άντι Μπούντα*), η μόνη (ή η Πρώτη) και "Υπέρτατη Σοφία", είναι ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε από τον Αριασάνγκα στις μυστικές πραγματείες του και που τώρα χρησιμοποιείται από όλους τους μυστικιστές του Βόρειου Βουδισμού. Πρόκειται για έναν σανσκριτικό όρο και μια ονομασία που δόθηκε από τους πρώτους Άριους στην Άγνωστη θεότητα· ενώ η λέξη "Brahma" (Μπράχμα) δεν συναντάται στους *Βέντα* και στα αρχικά έργα. Σημαίνει την απόλυτη Σοφία και το "*Adhi-bhuta*" (Άντι-μπούντα) μεταφράζεται σαν "η πρωταρχική αδημιούργητη αιτία όλων των κόσμων". [*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Τέταρτο, Κεφ. 1., μεταφρασμένο από τον Χ.Χ. Ουίλσον, τόμ. 111, σελ. 230.] Αιώνες άπειρης διάρκειας θα πρέπει να πέρασαν πριν το επίθετο Βούδας εξανθρωπιστεί, θα λέγαμε, τόσο, ώστε να επιτραπεί ο όρος να χρησιμοποιηθεί για θνητούς και τελικά να αποδοθεί σε εκείνον του οποίου η απαράμιλλη αρετή και γνώση τον έκαναν να δεχτεί τον τίτλο του "Βούδα της αμετακίνητης Σοφίας". *Bodha* (Μπόντα) σημαίνει την έμφυτη κατοχή της θείας διάνοιας ή κατανόησης. "Budha" ("Μπούντα") σημαίνει την απόκτηση της με προσωπικές προσπάθειες και χάρη· ενώ *Budhi* (Μπούντι) είναι η ικανότητα της αντίληψης του αγωγού, μέσω του οποίου η θεία γνώση φτάνει στο "Εγώ", η διάκριση του καλού και του κακού, επίσης η "θεία συνείδηση" και η "Πνευματική Ψυχή" που είναι ο φορέας του *Atman* ('Ατμαν). "Όταν η Μπούντι απορροφά (καταστρέφει) τον εγωκεντρισμό μας με όλους τους Βικάρα (*vikara*) του, τότε μας εμφανίζεται ο Αβαλοκιτεσβάρα και πετυχαίνεται το Νιρβάνα ή Μούκτι (*Mukti*). Η "Μούκτι" είναι ίδια με το Νιρβάνα, δηλαδή απελευθέρωση από τα δεσμά της "*Μάγια*" (*Maya*) ή πλάνης. Παρόμοια η λέξη "*Μπόντι*" ("*Bodhi*") είναι η ονομασία μιας ιδιαίτερης κατάστασης έκστασης, που ονομάζεται *Σαμάντι* (*Samadhi*), κατά την διάρκεια της οποίας το υποκείμενο φτάνει στο αποκορύφωμα της πνευματικής γνώσης.

Ανόητοι είναι όλοι εκείνοι που από τυφλό και άκαιρο, στην εποχή μας, μίσος για τον Βουδισμό και από αντίδραση, αρνούνται τις εσωτερικές διδασκαλίες του (που είναι και διδασκαλίες των Μπραχμάνων), μόνο και μονό επειδή σε κείνους που είναι Μονοθεϊστές, το όνομα θυμίζει κάποια επιζήμια δόγματα. Ανόητοι, είναι ο σωστός όρος που πρέπει να χρησιμοποιηθεί για την περίπτωση τους. Γιατί η εσωτερική φιλοσοφία είναι η μόνη που φτιάχτηκε για να αντέξει – σ' αυτή την εποχή του χονδροειδούς και παράλογου υλισμού – στις επανειλημμένες επιθέσεις ενάντια σε καθετί που ο άνθρωπος κρατάει σαν πιο αγαπητό και ιερό στην εσωτερική πνευματική ζωή του. Ο αληθινός φιλόσοφος, ο μαθητής της Εσωτερικής Σοφίας, χάνει εντελώς από τα μάτια του τις προσωπικότητες, τις δογματικές πίστεις και τις ιδιαίτερες θρησκείες. Ακόμα, η εσωτερική

φιλοσοφία συμβιβάζει όλες τις θρησκείες, γιατί τις απογυμνώνει από τα εξωτερικά, ανθρώπινα ενδύματα τους και δείχνει ότι οι ρίζες της καθεμιάς είναι ταυτόσημες με τις ρίζες οποιασδήποτε άλλης μεγάλης θρησκείας. Αποδεικνύει την αναγκαιότητα μιας απόλυτης θείας Αρχής στην φύση. Δεν αρνείται την θεότητα περισσότερο απ' ό,τι αρνείται τον Ήλιο. Η εσωτερική φιλοσοφία ποτέ δεν απέρριψε τον θεό στην Φύση, ούτε την θεότητα σαν το απόλυτο και αφηρημένο Ένα. Αρνείται μόνο να δεχτεί οποιονδήποτε από τους θεούς των ονομαζόμενων μονοθεϊστικών θρησκειών, θεούς που δημιουργήθηκαν από τον άνθρωπο σύμφωνα με την δική του εικόνα και ομοίωση, μια βλάσφημη και θλιβερή καρικατούρα του Πάντα-Άγνωστου. Άλλωστε τα αρχεία που σκοπεύουμε να παρουσιάσουμε μπροστά στον αναγνώστη αγκαλιάζουν τα εσωτερικά δόγματα ολόκληρου του κόσμου από την αρχή της ανθρωπότητάς μας και ο βουδιστικός αποκρυφισμός κατέχει μέσα σ' αυτά την νόμιμη θέση του και τίποτε περισσότερο. Πράγματι τα μυστικά κομμάτια του "Νταν" ("*Dan*") ή "Ντιάνα" ("*Dhyana*")[2] της μεταφυσικής του Γκαουταμά - αν και μπορεί να φαίνονται μεγάλα σε εκείνον που δεν είναι εξοικειωμένος με τα δόγματα της Σοφίας-θρησκείας της αρχαιότητας - δεν είναι παρά ένα μικρό μόνο τμήμα του συνόλου. Ο Ινδός Αναμορφωτής περιόρισε τις δημόσιες διδασκαλίες του στην καθαρά ηθική και φυσική όψη της Σοφίας-θρησκείας, μόνο στην Ηθική και στον ΑΝΘΡΩΠΟ. Τα "αόρατα και ασώματα" πράγματα, το μυστήριο της Ύπαρξης έξω από την γήινη σφαίρα μας, ο μεγάλος Δάσκαλος δεν τα άγγιξε καθόλου στις δημόσιες ομιλίες του, κρατώντας τις κρυμμένες Αλήθειες για τον εκλεκτό κύκλο των Άρχατ του. Αυτοί οι τελευταίοι έπαιρναν την Μύηση τους στο περίφημο σπήλαιο Σαπταπάρνα (το Σατταπάννι του Μαχαβάνσα) κοντά στο βουνό Μπαϊμπάρ (το Βεμπάρα των χειρογράφων της Πάλι). Το σπήλαιο αυτό βρισκόταν στο Ρατζαγκρίχα, την αρχαία πρωτεύουσα της Μαγκάντα και ήταν η σπηλιά Τσέτα του Φα-σιέν,[3] όπως σωστά υπέθεσαν μερικοί αρχαιολόγοι.[4]

χρόνος και η ανθρώπινη φαντασία εξαφάνισαν την αγνότητα και "η φιλοσοφία αυτών των διδασκαλιών από την στιγμή που μεταφυτεύτηκαν από τον μυστικό και ιερό κύκλο των Άρχατ σε ένα έδαφος λιγότερο προετοιμασμένο για μεταφυσικές ιδέες από κείνο της Ινδίας, δηλαδή μόλις μεταφέρθηκαν στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στο Σιάμ και στην Βιρμανία στην διάρκεια του έργου του προσηλυτισμού. Το πώς αντιμετωπίστηκε η αδιάφθορη αγνότητα αυτών των μεγάλων αποκαλύψεων μπορεί να φανεί, αν μελετήσουμε μερικές από τις ονομαζόμενες "εσωτερικές" βουδιστικές σχολές της αρχαιότητας με το μοντέρνο τους ένδυμα, όχι μόνο στην Κίνα και στις άλλες βουδιστικές χώρες γενικά, αλλά ακόμα και σε αρκετές σχολές στο Θιβέτ, που αφέθηκαν στην φροντίδα αμύητων Λάμα και Μογγόλων νεωτεριστών.

Έτσι ζητάμε από τον αναγνώστη να θυμάται την πολύ σημαντική διαφορά ανάμεσα στον ορθόδοξο Buddhism (Βουδισμό), δηλαδή τις δημόσιες διδασκαλίες του Γκαουταμά Βούδα και στον εσωτερικό του Budhism. Η Μυστική Διδασκαλία του, όμως, δεν διέφερε σε τίποτε από κείνη των μυημένων Μπραχμάνων της εποχής του. Ο Βούδας ήταν παιδί της Άριας γης, ένας γνήσιος Ινδός, ένας Κσατρίγια και μαθητής των "διπλογεννημένων" (των μυημένων Μπραχμάνων) ή Ντβιτζά. Οι διδασκαλίες του, επομένως, δεν μπορούσαν να διαφέρουν από τα δόγματά τους, γιατί ολόκληρη η βουδιστική αναμόρφωση δεν ήταν τίποτε περισσότερο από την παρουσίαση ενός μέρους εκείνου που είχε μείνει κρυμμένο για όλους όσους βρίσκονταν έξω από τον "μαγικό" κύκλο των ασκητών και των Μυημένων των Ναών. Μην μπορώντας να διδάξει όλα όσα του είχαν μεταβιβαστεί – εξαιτίας των δεσμεύσεών του – ο Βούδας, αν και δίδαξε μια φιλοσοφία βασισμένη πάνω στα θεμέλια της αληθινής εσωτερικής γνώσης, έδωσε στον κόσμο μόνο το εξωτερικό υλικό σώμα και κράτησε την ψυχή της για τους εκλεκτούς του. Πολλοί Κινέζοι σχολιαστές ανάμεσα στους Ανατολιστές έχουν ακούσει για το "Ψυχικό Δόγμα". Κανένας δεν φαίνεται να κατανόησε το αληθινό νόημα και την σημασία του.

[2] Η λέξη Νταν, που στην σύγχρονη κινέζικη φωνητική έχει γίνει *τσ'άν*, είναι ο γενικός όρος για τις εσωτερικές σχολές και την φιλολογία τους. Στα αρχαία βιβλία η λέξη *Τζάννα* (*Janna*) ορίζεται ως εξής: "μεταμορφώνω τον εαυτό μου με διαλογισμό και γνώση", μια δεύτερη εσωτερική γέννηση. Απ' αυτήν προέρχεται και η λέξη *Dzan*, φωνητικά Ντζαν, το "Βιβλίο των Ντζιάν". (Βλέπε *Κινέζικος Βουδισμός*, του Τζ. 'Εντκινς, σελ. 129 υποσημείωση).

[3] Ο Φα-σιέν ήταν ο πρώτος Κινέζος Βουδιστής που επισκέφθηκε την Ινδία.

[4] Πιστεύεται ότι ο πρώτος που το ανακάλυψε είναι ο κ. Μπέγκλαρ, αρχιμηχανικός στο Μπούντα-Γκάγια και διακεκριμένος αρχαιολόγος.

Το δόγμα αυτό παρουσιαζόταν μυστικά – πολύ μυστικά, ίσως – μέσα στο ιερό. Το μυστήριο που περιέβαλε το κύριο δόγμα και τις εφέσεις του – *Νιρβάνα* – βασάνισε και ερέθισε την περιέργεια των σχολιαστών που το μελέτησαν τόσο πολύ, ώστε καθώς στάθηκαν ανίκανοι να το ερμηνεύσουν λογικά και ικανοποιητικά λύνοντας τον Γόρδιο δεσμό, προτίμησαν να τον κόψουν, διακηρύσσοντας ότι το *Νιρβάνα* σήμαινε απόλυτη εκμηδένιση.

Προς το τέλος του πρώτου τέταρτου αυτού του αιώνα εμφανίστηκε στον κόσμο ένα ξεχωριστό είδος φιλολογίας που χρόνο με τον χρόνο η τάση του γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρη. Επειδή βασιζόταν, δήθεν, πάνω στις σχολαστικές έρευνες των Σανσκριτολόγων και των Ανατολιστών γενικά θεωρήθηκε επιστημονική. Έτσι, ινδικές, αιγυπτιακές και άλλες αρχαίες θρησκείες, μύθοι και σύμβολα εμφανίστηκαν να περιέχουν αυτά που ο συμβολόγος επιθυμούσε να περιέχουν, παρουσιάζοντας συχνά την χονδροειδή εξωτερική μορφή στην θέση της εσωτερικής σημασίας. Έργα που είναι αξιοσημείωτα, κυρίως γιατί τα έξυπνα πορίσματα, οι θεωρίες και τα προαποφασισμένα συμπεράσματα αλλάζουν θέση, σε ένα φαύλο κύκλο, με επαγγελίες – όπως στους συλλογισμούς αρκετών σχολιαστών της Σανσκριτικής και της Πάλι – και που το ένα αντιφάσκει με το άλλο, εμφανίστηκαν διαδοχικά πλημμυρίζοντας τις βιβλιοθήκες με πραγματείες γύρω από τη φαλλική και τη σεξουαλική μάλλον λατρεία και όχι γύρω από τον αληθινό συμβολισμό.

Αυτός είναι, ίσως, ο αληθινός λόγος που τώρα, ύστερα από μακρές χιλιετίες της πιο απόλυτης σιωπής και μυστικότητας, επιτράπηκε να βγει στο φως το περίγραμμα λίγων θεμελιωδών αληθειών από την Μυστική Δοξασία των αρχαϊκών εποχών. Λέω "λίγες αλήθειες", σκόπιμα, γιατί αυτό που πρέπει να παραμείνει ανείπωτο δεν μπορεί να περιληφθεί ούτε σε εκατό τέτοιους τόμους, ούτε μπορεί να μεταβιβαστεί στην τωρινή γενιά των Σαδδουκαίων. Αλλά ακόμα και το λίγο που δίνεται τώρα, είναι καλύτερο από την απόλυτη σιωπή γύρω απ' αυτές τις ζωτικές αλήθειες. Ο σημερινός κόσμος, στην τρελή πορεία του προς το άγνωστο, που είναι πολύ εύκολο να μπερδευτεί με το μη δυνάμενο να γνωσθεί, κάθε φορά που το πρόβλημα ξεφεύγει από την σύλληψη του φυσικού, προχωράει γρήγορα πάνω στο αντίστροφο της πνευματικότητας, στο υλικό πεδίο. Έχει γίνει ήδη μια τεράστια αρένα – μια πραγματική κοιλάδα διχασμού και αιώνιας διαμάχης – μια νεκρόπολη, όπου βρίσκονται θαμμένες οι ανώτερες και ιερότερες εφέσεις της Πνευματικής Ψυχής μας. Αυτή η ψυχή με κάθε νέα γενιά παραλύει και ατροφεί όλο και περισσότερο. Οι "αξιαγάπητοι άπιστοι και οι πετυχημένοι άσωτοι", της κοινωνίας, για τους οποίους μίλησε ο Γκρίλεη, δεν ενδιαφέρονται καθόλου για την αναβίωση των νεκρών επιστημών του παρελθόντος. Υπάρχει, όμως, μια μικρή μειοψηφία ειλικρινών σπουδαστών οι οποίοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν τις λίγες αλήθειες που μπορούν να δοθούν τώρα. Και τώρα μπορούν να δοθούν πολύ περισσότερα απ' όσα δόθηκαν πριν από δέκα χρόνια, όταν εκδόθηκε η *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* και οι μετέπειτα προσπάθειες για την εξήγηση των μυστηρίων της εσωτερικής επιστήμης.

Μια αιτία για την μεγαλύτερη αλλά και την σοβαρότερη αντίρρηση σχετικά με την ορθότητα και την εγκυρότητα του όλου έργου, θα είναι οι πρωταρχικές Στάντζα: "Πώς μπορούν να επιβεβαιωθούν οι δηλώσεις που περιέχονται σ' αυτές;" Πράγματι, αν και ένα μεγάλο μέρος των σανσκριτικών, κινέζικων και μογγολικών έργων που αναφέρονται σ' αυτούς τους τόμους είναι γνωστά σε μερικούς Ανατολιστές, όμως, το κύριο έργο – εκείνο από το οποίο πάρθηκαν οι Στάντζα – δεν βρίσκεται σε καμιά ευρωπαϊκή βιβλιοθήκη. Το *Βιβλίο των Ντζιάν* (ή "Ντζάν") είναι ολότελα άγνωστο στους δικούς μας φιλόλογους και οπωσδήποτε δεν έχουν ακούσει ποτέ γι' αυτό με το παρόν όνομα. Φυσικά, αυτό είναι ένα μεγάλο μειονέκτημα για όσους ακολουθούν τις μεθόδους έρευνας που περιγράφει η επίσημη επιστήμη. Αλλά για τους σπουδαστές του Αποκρυφισμού και για κάθε γνήσιο Αποκρυφιστή, αυτό θα έχει μικρή σημασία. Το κύριο σώμα των Δοξασιών που παρουσιάζονται βρίσκεται σκορπισμένο σε εκατοντάδες και χιλιάδες σανσκριτικά χειρόγραφα, μερικά από τα οποία έχουν ήδη μεταφραστεί – με παραποιημένες ερμηνείες, όπως συνήθως – ενώ άλλα περιμένουν ακόμα την σειρά τους. Κάθε μελετητής, επομένως, έχει την ευκαιρία να επαληθεύσει τις δηλώσεις που παρουσιάζονται εδώ και να ελέγξει τις περισσότερες αναφορές. Λίγα καινούργια στοιχεία (καινούργια μόνο για τον αμύητο Ανατολιστή) και αποσπάσματα που αναφέρονται από τα Σχόλια θα είναι δύσκολο να εντοπιστούν. Επίσης, αρκετές από τις διδασκαλίες μέχρι τώρα μεταδίδονταν προφορικά, αλλά ακόμα και γι' αυτές γίνονται σε κάθε ευκαιρία

υπαινιγμοί σχεδόν σε εκατοντάδες τόμους μπραχμανικής, κινεζικής και θιβετανικής ιερατικής φιλολογίας.

Όπως και αν έχει το πράγμα και οτιδήποτε και αν επιφυλάσσει το μέλλον για την συγγραφέα εξαιτίας της κακόβουλης κριτικής, ένα πράγμα είναι απόλυτα βέβαιο. Τα μέλη αρκετών εσωτερικών σχολών - η έδρα των οποίων βρίσκεται πέρα από τα Ιμαλάια και που οι διακλαδώσεις τους μπορούν να εντοπιστούν στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στην Ινδία, στο Θιβέτ ακόμα και στην Συρία, εκτός από την Νότιο Αμερική, ισχυρίζονται ότι έχουν στην κατοχή τους το σύνολο των μυστικών και φιλοσοφικών έργων σε χειρόγραφη και έντυπη μορφή" δηλαδή, όλα τα έργα που γράφηκαν ποτέ, σε οποιαδήποτε γλώσσα ή χαρακτήρες, από τότε που εμφανίστηκε η τέχνη της γραφής· από τα ιδεογραφικά ιερόγλυφα μέχρι το αλφάβητο του Κάδμου και την Ντεβαναγκάρι.

Έχει ειπωθεί ότι σε όλες τις εποχές, από τότε που καταστράφηκε η Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας [βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. ΙΙ, σελ. 27], κάθε έργο που θα μπορούσε να οδηγήσει τον αμύητο στην έσχατη ανακάλυψη και στην κατανόηση κάποιων από τα μυστήρια της Μυστικής Επιστήμης, χάρη στις συνδυασμένες προσπάθειες των μελών των διαφόρων Αδελφοτήτων, αναζητήθηκε με επιμέλεια. Ακόμα, εκείνοι που γνωρίζουν προσθέτουν ότι μόλις βρίσκονταν, όλα αυτά τα έργα καταστρέφονταν, εκτός από τρία αντίγραφα που αποθηκεύονταν σε ασφαλές μέρος. Στην Ινδία, τα τελευταία πολύτιμα χειρόγραφα μαζεύτηκαν και κρύφτηκαν κατά την διάρκεια της βασιλείας του αυτοκράτορα Άκμπαρ.[5]

Λέγεται, ακόμα, ότι κάθε μυστικό βιβλίο τέτοιου είδους, που το κείμενό του δεν ήταν ικανοποιητικά καλυμμένο με συμβολισμό, ή το οποίο είχε οποιαδήποτε άμεση αναφορά στα αρχαία μυστήρια, αφού αντιγράφηκε προσεχτικά με κρυπτογραφικούς χαρακτήρες, έτσι ώστε να αντιστέκεται στην τέχνη ακόμα και του καλύτερου και πιο έξυπνου παλαιογράφου, καταστράφηκε μέχρι το τελευταίο αντίγραφο. Κατά την διάρκεια της βασιλείας του Άκμπαρ, μερικοί φανατικοί αυλικοί, που είχαν δυσαρεστηθεί από το αμαρτωλό ανακάτεμα του αυτοκράτορα με τις θρησκείες των απίστων, βοήθησαν οι ίδιοι τους Μπραχμάνους να κρύψουν τα χειρόγραφά τους. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Μπανταουνί ο οποίος ένιωθε απροκάλυπτη αποστροφή για την μανία του Άκμπαρ για τις ειδωλολατρικές θρησκείες.[6]

Ακόμα, σε όλα τα μεγάλα και πλούσια μοναστήρια υπάρχουν υπόγειες κρύπτες και σπηλιές-βιβλιοθήκες σκαλισμένες στον βράχο, σε κάθε μέρος των βουνών όπου βρίσκονται γκόνπα (gonpa) και λακάνγκ (lhakhang). Πέρα από το Δυτικό Τσαϊντάμ, στο μοναχικό περάσματα του Κουν-λούν,[7] υπάρχουν αρκετές τέτοιες κρύπτες. Πάνω από την κορυφογραμμή Άλτιν Ταγκ, που δεν έχει πατήσει ακόμα πόδι Ευρωπαίου, υπάρχει ένα μικρό χωριουδάκι, χαμένο σε μια βαθιά χαράδρα. Αποτελείται από ένα σύμπλεγμα σπιτιών, χωριό μάλλον παρά μοναστήρι, με έναν φτωχό ναό και έναν γέρο Λάμα, έναν ερημίτη που ζει εκεί κοντά για να τον προσέχει. Οι προσκυνητές λένε ότι οι υπόγειες γαλαρίες και οι αίθουσες που βρίσκονται κάτω απ' αυτόν, περιέχουν μια συλλογή βιβλίων, που ο αριθμός τους, σύμφωνα με τις αναφορές, είναι τόσο τεράστιος που δεν χωράει ούτε και στο Βρετανικό Μουσείο.[8]

5 Ο καθ. Μαξ Μύλλερ δείχνει ότι ούτε οι δωροδοκίες ούτε οι απειλές του Άκμπαρ κατάφεραν να αποσπάσουν από τους Μπραχμάνους το αρχικό κείμενο του *Βέντα·* και όμως καυχώνται ότι το έχουν οι Ευρωπαίοι Ανατολιστές (*Εισαγωγή στην Επιστήμη της θρησκείας*, σελ. 23). Δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι η Ευρώπη κατέχει το πλήρες κείμενο και το μέλλον ίσως να επιφυλάσσει πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις για τους Ανατολιστές.

6 Ο Μπανταουνί στο βιβλίο του *Muntakhat-ut-Tawarikh* γράφει: "Η Μεγαλειότητα του έκανε έρευνες στα τάγματα αυτών των απίστων (που δεν μπορούν να μετρηθούν, τόσο πολυάριθμοι είναι, και που έχουν ατέλειωτα βιβλία αποκάλυψης)... Επειδή αυτοί (οι σραμάνοι και μπραχμάνοι) υπερβαίνουν όλους τους άλλους μορφωμένους στις πραγματείες τους πάνω στην ηθική, και στις φυσικές και θρησκευτικές επιστήμες, και φτάνουν σε έναν υψηλό βαθμό στην γνώση τους για το μέλλον, στην πνευματική δύναμη και στην ανθρώπινη τελείωση, φέρνουν αποδείξεις που βασίζονται πάνω στην λογική και στην μαρτυρία... και διατύπωσαν τα δόγματα τους τόσο σταθερά... ώστε κανένας άνθρωπος δεν μπορεί τώρα να προκαλέσει καμιά αμφιβολία στην Μεγαλειότητά του ακόμα και αν τα βουνά γίνονταν σκόνη, ή αν σχιζόταν ο ουρανός". (Βλέπε Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 90, 92). Το έργο αυτό "κρατήθηκε μυστικό και δεν δημοσιεύτηκε παρά μόνο κατά την βασιλεία του Τζαχανγκίρ". (Ain-i-Akbari, του Αμπού-αλ-Φαντλ, μεταφρασμένο από τον Χ. Μπλόχμαν, τόμ. Ι, σελ. 104, υποσημείωση).

7 Τα βουνά Καρακορούμ, Δυτικό Θιβέτ.

8 Σύμφωνα με την ίδια παράδοση, οι έρημες περιοχές της άνυδρης χώρας του Ταρίμ - μια πραγματική έρημος στην καρδιά του Τουρκεστάν - τις παλιές ημέρες ήταν γεμάτες με ακμάζουσες και πλούσιες πόλεις. Σήμερα, ελάχιστες

Πιθανόν, όλα αυτά να προκαλέσουν ένα χαμόγελο αμφιβολίας. Πριν, όμως, ο αναγνώστης απορρίψει την αλήθεια των αναφορών, ας σταθεί και ας αναλογιστεί πάνω στα ακόλουθα γνωστά γεγονότα. Οι συλλογικές έρευνες των Ανατολιστών, και ειδικά οι πρόσφατες εργασίες των σπουδαίων της συγκριτικής φιλολογίας και τις επιστήμης των θρησκειών, τους οδήγησαν στο να βεβαιώνουν τα ακόλουθα: Ένας τεράστιος, ανυπολόγιστος αριθμός χειρογράφων, ακόμα και έντυπων έργων που ήταν γνωστό ότι υπήρξαν, τώρα δεν υπάρχουν πια. Εξαφανίστηκαν δίχως να αφήσουν πίσω τους το παραμικρό ίχνος. Αν επρόκειτο για ασήμαντα έργα θα μπορούσαν με την φυσική πορεία του χρόνου να αφεθούν στην καταστροφή και το όνομα τους θα είχε σβηστεί από την ανθρώπινη μνήμη. Αλλά δεν είναι έτσι, γιατί όπως βεβαιώνεται τώρα πολλά απ' αυτά περιείχαν τα πραγματικά κλειδιά έργων που υπάρχουν ακόμα και τα οποία είναι ολότελα ακατανόητα, για το μεγαλύτερο τμήμα των αναγνωστών, χωρίς αυτούς τους πρόσθετους τόμους των Σχολίων και των ερμηνειών. Τέτοια είναι, για παράδειγμα, τα έργα του Λαό Τσε, του προκατόχου του Κομφούκιου.[9]

Λέγεται ότι είχε γράψει 930 βιβλία γύρω από την ηθική και την θρησκεία και εβδομήντα γύρω από την μαγεία – συνολικά χίλια. Το μεγάλο έργο του, όμως, η καρδιά της διδασκαλίας του, το *Ντάο Ντε Τζίνγκ* (Παρίσι, 1841) ή οι μυστικές γραφές του *Ντάο-σε*, περιέχει – όπως δείχνει ο Στανισλά Ζιλιάν – μόνο "5000 λέξεις περίπου", δηλαδή μόλις μια ντουζίνα σελίδες. Και όμως ο Καθηγητής Μαξ Μύλλερ, βρίσκει ότι το "κείμενο είναι ακατανόητο χωρίς τα πλούσια σχόλια, ώστε κ. Ζιλιάν αναγκάστηκε να συμβουλευτεί εξήντα σχολιαστές προκειμένου να κάνει την μετάφραση του, από τους οποίους ο αρχαιότερος έφτανε μέχρι το 163 π.Χ.", όχι παλιότερα, όπως βλέπουμε. [Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 115.] Κατά την διάρκεια των τεσσερισήμισι αιώνων που προηγήθηκαν της εποχής του αρχαιότερου σχολιαστή, υπήρχε αρκετός χρόνος ώστε να καλύψουν την αληθινή διδασκαλία του Λαό Τσε για όλους τους άλλους εκτός από τους μυημένους ιερείς του. Οι Ιάπωνες, ανάμεσα στους οποίους "βρίσκονται σήμερα οι πιο διαβασμένοι από τους ιερείς και οπαδούς του Λαό Τσε γελούν με τα σφάλματα και τις υποθέσεις των Ευρωπαίων μελετητών της Κίνας. Και η παράδοση βεβαιώνει ότι τα σχόλια που έχουν στην διάθεσή τους οι Δυτικοί Σινολόγοι δεν είναι τα πραγματικά απόκρυφα αρχεία, αλλά σκόπιμα πέπλα και ότι τα αληθινά σχόλια, όπως και τα περρισσότερα σχεδόν κείμενα, έχουν από καιρό εξαφανιστεί από τα μάτια των βέβηλων.

Αλλά και στην αρχαία φιλολογία των σημιτικών θρησκειών αν στραφεί κανείς, στις Χαλδαϊκές Γραφές, που είναι η μεγαλύτερη αδελφή και καθοδηγήτρια, αν όχι η πηγή της μωσαϊκής Βίβλου, η βάση και το σημείο εκκίνησης της Χριστιανοσύνης, τι βρίσκουν, τελικά, οι σχολιαστές; Τι έχει διασωθεί σήμερα που να διαιωνίζει την ανάμνηση των αρχαίων θρησκειών της Βαβυλώνας, που να θυμίζει τον τεράστιο κύκλο των αστρονομικών παρατηρήσεων των Χαλδαίων Μάγων που να δικαιώνει την παράδοση της θαυμάσιας και κατ' εξοχήν απόκρυφης φιλολογίας τους; Μόνο ελάχιστα αποσπάσματα, τα οποία αναφέρονται ότι ήταν από τον Βηρωσσό.

Αυτά, όμως, είναι σχεδόν χωρίς αξία, έστω και σαν μια ένδειξη για τον χαρακτήρα εκείνων που εξαφανίστηκαν. Γιατί πέρασαν από τα χέρια του σεβάσμιου Επισκόπου της Καισαρείας – αυτού του αυτοχειροτόνητου κήνσορα και εκδότη των μυστικών αρχείων άλλων θρησκειών – και αναμφίβολα φέρνουν μέχρι σήμερα το σημάδι των εξαιρετικά φιλαληθών και άξιων χεριών του. Γιατί ποια είναι η ιστορία αυτής της πραγματείας γύρω από την μεγάλη κάποτε θρησκεία της Βαβυλώνας;

πράσινες οάσεις σπάζουν την νεκρική μοναξιά. Μια τέτοια όαση, που φύτρωσε πάνω στα ερείπια μιας μεγάλης πόλης που χάθηκε και θάφτηκε κάτω από το αμμώδες έδαφος της ερήμου, δεν ανήκει σε κανέναν, αλλά συχνά την επισκέπτονται Μογγόλοι και Βουδιστές. Η ίδια παράδοση μιλάει για τεράστιες υπόγειες κατοικίες, μεγάλους διαδρόμους γεμάτους με πλάκες και κυλίνδρους. Μπορεί να είναι ανόητη φήμη, αλλά μπορεί να είναι και πραγματικό γεγονός.

[9] "Αν, τέλος, επιστρέψουμε στην Κίνα, βρίσκουμε ότι η θρησκεία του Κομφούκιου βασίζεται πάνω στα πέντε *Τζίνγκ* και στα τέσσερα *Σου* Βιβλία, που τα ίδια είναι αρκετά εκτεταμένα και συνοδεύονται από πολύτομα σχόλια, χωρίς τα οποία ακόμα και οι πιο μορφωμένοι σχολιαστές δεν θα κατάφερναν να εκτιμήσουν το βάθος του ιερού τους κανόνα". (Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 114). Αλλά ούτε και κατάφεραν να τον βυθομετρήσουν - και αυτό είναι το παράπονο των Κομφουκιστών, όπως παραπονέθηκε το 1881 στο Παρίσι ένα από τα πιο μορφωμένα μέλη τους.

πραγματεία που γράφηκε στα ελληνικά από τον Βηρωσσό, έναν ιερέα του ναού του Βήλου, για λογαριασμό του Μεγάλου Αλεξάνδρου, βασισμένη στα αστρονομικά και χρονολογικά αρχεία που διατηρούσαν οι ιερείς αυτού του ναού, σήμερα έχει χαθεί. Κατά τον πρώτο αιώνα π.Χ., Αλέξανδρος Πολυΐστορας έφτιαξε μια σειρά αποσπασμάτων της, που έχουν επίσης χαθεί. Ο Ευσέβιος (270-340 μ.Χ.) χρησιμοποίησε αυτά τα αποσπάσματα όταν έγραψε το *Χρονικό* του. Τα σημεία ομοιότητας – σχεδόν ταυτότητας – ανάμεσα στις ιουδαϊκές και στις χαλδαϊκές Γραφές,[10] έκαναν τις τελευταίες πολύ επικίνδυνες για τον Ευσέβιο, που ήθελε να παίξει τον ρόλο του υπερασπιστή και πρωταθλητή της καινούργιας πίστης, η οποία είχε αποδεχτεί τις ιουδαϊκές Γραφές και μαζί μ' αυτές μια ασαφή χρονολογία. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι ο Ευσέβιος δεν έλαβε υπόψη του ούτε τους αιγυπτιακούς συγχρονιστικούς πίνακες του Μανέθωνα – πολύ περισσότερο αφού ο Μπούνσεν[11] τον κατηγορεί ότι παραμορφώνει αδίστακτα την ιστορία. Και ο Σωκράτης, ένας ιστορικός του πέμπτου αιώνα, και ο Σύγγελλος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (όγδοος αιώνας), τον χαρακτηρίζουν σαν τον πιο φοβερό και αδίστακτο πλαστογράφο.

Υπάρχει, επομένως, καμιά πιθανότητα να αντιμετώπισε με περισσότερη προσοχή τα χαλδαϊκά αρχεία, τα οποία απειλούσαν ήδη την καινούργια θρησκεία, που τόσο βιαστικά αποδέχτηκε;

Έτσι λοιπόν, με την εξαίρεση αυτών των πολύ αμφίβολων αποσπασμάτων, ολόκληρη η μυστική χαλδαϊκή φιλολογία εξαφανίστηκε από τα μάτια των βέβηλων τόσο ολοκληρωτικά όσο και η χαμένη Ατλαντίδα. Μερικά γεγονότα που περιλαμβάνονταν στην ιστορία του Βηρωσσού δίνονται στο δεύτερο μέρος του δεύτερου τόμου και ίσως να ρίξουν κάποιο φως πάνω στην αληθινή καταγωγή των Πεπτωκότων Αγγέλων, που προσωποποιούνταν από τον Μπελ και τον Δράκοντα.

Αν στραφεί τώρα στην αρχαιότερη Άρια φιλολογία, στον *Ριγκ-Βέντα*, ο σπουδαστής – ακολουθώντας αυστηρά τα στοιχεία που παρέχουν οι ίδιοι οι Ανατολιστές – θα ανακαλύψει ότι, αν και ο *Ριγκ-Βέντα* περιέχει μόνο "περίπου 10.580 στίχους, ή 1.028 ύμνους", παρ' όλα τα *Μπράχμανα* και τον όγκο των ερμηνειών και των σχολίων, δεν έχει κατανοηθεί σωστά μέχρι σήμερα. Γιατί συμβαίνει αυτό; Προφανώς γιατί τα *Μπράχμανα*, "οι σχολαστικές και παλιότερες πραγματείες πάνω στους αρχαίους ύμνους", απαιτούν τα ίδια κάποιο κλειδί, το οποίο οι Ανατολιστές δεν κατόρθωσαν να αποκτήσουν.

Τι λένε οι μελετητές για την βουδιστική φιλολογία; Την κατέχουν ολόκληρη; Ασφαλώς όχι. Παρ' όλους τους 325 τόμους των *Καντζούρ* και *Ταντζούρ* των Βόρειων Βουδιστών – που ο κάθε τόμος, όπως μας λένε, "ζυγίζει από δυο μέχρι δυόμισι κιλά" – στην πραγματικότητα τίποτε δεν είναι γνωστό για τον Λαμαϊσμό. Και όμως, στο *Σανταρμαλαμκάρα*[12] αναφέρεται ότι, ο μυστικός κανόνας της (Νότιας) Εκκλησίας περιέχει 29.368.000 γράμματα ή – αποκλείοντας τις πραγματείες και τα σχόλια – "πέντε με έξι φορές την ποσότητα της ύλης που περιέχεται στην Βίβλο", αφού η τελευταία, σύμφωνα με τα λόγια του καθηγητή Μαξ Μύλλερ, περιέχει μόνο 3.567.180 γράμματα. Πέρα, λοιπόν, απ' αυτούς τους "325 τόμους" (στην πραγματικότητα είναι 333, το *Καντζούρ* αποτελείται από 108 και το *Ταντζούρ* από 225 τόμους), "οι μεταφραστές, αντί να μας παρουσιάσουν σωστές αποδόσεις, έμπλεξαν μέσα στο κείμενο τα ίδια τους τα σχόλια, προκειμένου να δικαιώσουν τα δόγματα των διαφόρων σχολών τους".[13]. Ακόμα, "σύμφωνα με μια παράδοση που διατηρείται από τις βουδιστικές σχολές του Νότου και του Βορρά, ο μυστικός κανόνας αποτελείτο αρχικά από 80.000 ή 84.000 φυλλάδια, αλλά τα περισσότερα απ' αυτά χάθηκαν, έτσι ώστε απέμειναν μόνο 6.000", λέει ο καθηγητής στο ακροατήριο του.[14] «Χάθηκαν», όπως συνήθως, για τους Ευρωπαίους. Αλλά ποιος μπορεί να είναι απόλυτα σίγουρος ότι είναι παρόμοια χαμένα και για τους Βουδιστές και τους Μπραχμάνους;

[10] Οι οποίες βρέθηκαν και αποδείχτηκαν μόλις τώρα, ύστερα από τις ανακαλύψεις του Τζωρτζ Σμιθ (βλέπε το βιβλίο του *Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*) και που χάρη σ' αυτόν τον Αρμένιο πλαστογράφο, παραπλάνησαν όλα τα πολιτισμένα έθνη, ώστε για πάνω από 1500 χρόνια να δέχονται τις ιουδαϊκές πηγές σαν άμεση Θεία Αποκάλυψη!

[11] Μπούνσεν, *Η θέση της Αιγύπτου στην Παγκόσμια Ιστορία* (1848-67), τόμ. 1, σελ. 83, 200,206.

[12] Σπενς Χάρντυ, *Οι Μύθοι και οι θεωρίες των Βουδιστών* κ.τ.λ., 1866, σελ. 66.

[13] Ε. Σλαγκιντβάιτ, *Βουδισμός στο Θιβέτ*, 1863, σελ. 77.

[14] Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 113-114. Βλέπε επίσης Μπιρνόφ, *Εισαγωγή στην Ιστορία του Ινδικού Βουδισμού*, 1844, σελ. 37.

Αν λάβουμε υπόψη μας την ιερότητα που έχει για τους Βουδιστές κάθε γραμμή που γράφηκε σχετικά με τον Βούδα ή τον "Αγαθό Νόμο" του, η απώλεια σχεδόν 78.000 φυλλαδίων φαίνεται απίστευτη. Αν συνέβαινε το αντίστροφο, ο καθένας που γνωρίζει την φυσική πορεία των γεγονότων θα μπορούσε να υποστηρίξει την δήλωση ότι από αυτές τις 78.000, πέντε ή έξι χιλιάδες πραγματείες μπορεί να καταστράφηκαν κατά την διάρκεια των διωγμών και των μεταναστεύσεων από την Ινδία. Αλλά επειδή είναι απόλυτα σίγουρο ότι οι Βουδιστές Άρχατ άρχισαν την θρησκευτική τους έξοδο με σκοπό να διαδώσουν την καινούργια πίστη πέρα από το Κασμίρ και τα Ιμαλάια, από το έτος 300 π.Χ.[15] και ότι έφτασαν στην Κίνα το έτος 61 μ.Χ.[16] – όταν ο Κασιάπα, με πρόσκληση του αυτοκράτορα Μινγκ-ντι πήγε εκεί για να μυήσει τον "Γιο του Ουρανού" στα δόγματα του Βούδα – είναι αρκετά περίεργο να ακούμε τους Ανατολιστές να μιλούν για μια τέτοια απώλεια σαν να ήταν πράγματι πιθανή. Δεν φαίνεται να αναλογίζονται ούτε για μια στιγμή την πιθανότητα ότι τα κείμενα μπορεί να χάθηκαν μόνο για την Δύση και για τους ίδιους, ή ότι οι ασιατικοί λαοί ίσως έχουν την απαράμιλλη τόλμη να κρατήσουν τα πιο μυστικά αρχεία τους μακριά απ' τα χέρια των ξένων, αρνούμενοι έτσι να τα παραδώσουν στην βεβήλωση και στην κατάχρηση φυλών, έστω τόσο "υπερβολικά ανώτερων" από τους ίδιους.

Χάρη στα εκφρασμένα παράπονα και στις πολυάριθμες ομολογίες όλων σχεδόν των Ανατολιστών (βλέπε, για παράδειγμα, τις *Διαλέξεις* του Μαξ Μύλλερ) το κοινό μπορεί να νιώθει απόλυτα σίγουρο για δυο πράγματα: (α) οι μελετητές των αρχαίων θρησκειών έχουν, πράγματι, ελάχιστα στοιχεία πάνω στα οποία να μπορούν να βασίσουν τέτοια τελικά συμπεράσματα, σαν αυτά που βγάζουν γενικά για τις αρχαίες θρησκείες και (β) ότι μια τέτοια έλλειψη στοιχείων δεν τους εμποδίζει καθόλου από το να δογματίζουν. Θα φανταζόταν κανείς ότι χάρη στα αναρίθμητα αρχεία της αιγυπτιακής θεογονίας και των μυστηρίων που διατηρήθηκαν στα έργα των κλασικών και αρκετών άλλων αρχαίων συγγραφέων, οι τελετουργίες και τα δόγματα της Αιγύπτου των Φαραώ έπρεπε να έχουν κατανοηθεί πλήρως. Τουλάχιστον, οπωσδήποτε, καλύτερα από τις αφηρημένες φιλοσοφίες και τον Πανθεϊσμό της Ινδίας, για την θρησκεία και την γλώσσα της οποίας η Ευρώπη δεν είχε ιδέα πριν από την αρχή του παρόντος αιώνα. Κατά μήκος του Νείλου και στο έδαφος όλης της χώρας, ξεθαβόμενα κάθε χρόνο και κάθε μέρα, υπάρχουν αυτήν την στιγμή σημαντικά λείψανα που μιλούν εύγλωττα για την ιστορία τους. Αλλά όμως δεν συμβαίνει έτσι. Ο ίδιος ο πολυμαθής φιλόλογος της Οξφόρδης μας εξομολογείται την αλήθεια λέγοντας ότι:

> "...βλέπουμε ακόμα να στέκονται οι Πυραμίδες και τα ερείπια των ναών και των λαβυρίνθων, τους τοίχους τους σκεπασμένους με ιερογλυφικές επιγραφές και με τις παράξενες απεικονίσεις των θεών και των θεαινών. Πάνω σε κυλίνδρους παπύρου, που φαίνονται να αντιστέκονται στην μανία του χρόνου, έχουμε αποσπάσματα αυτών που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε ιερά βιβλία των Αιγυπτίων. Αλλά αν και έχουν αποκρυπτογραφηθεί πολλά απ' όσα περιέχονται ατά αρχαία κείμενα αυτής της μυστηριώδους φυλής, παρ' όλα αυτά η πηγή της θρησκείας της Αιγύπτου και ο αρχικός σκοπός της τελετουργικής της λατρείας απέχουν πολύ από το να μας έχουν αποκαλυφθεί πλήρως".[17]

Και σ' αυτήν την περίπτωση οι μυστηριώδεις ιερογλυφικές αποδείξεις παραμένουν, αλλά το κλειδί με το οποίο και μόνο μπορούν να κατανοηθούν έχει εξαφανιστεί.

Ωστόσο ενώ ο καθηγητής βρήκε πρώτον ότι: "υπάρχει μια φυσική σύνδεση ανάμεσα στην γλώσσα και στην θρησκεία... δεύτερον, ότι υπήρχε μια κοινή άρια θρησκεία πριν από τον χωρισμό της Άριας φυλής· μια κοινή σημιτική θρησκεία πριν από τον χωρισμό της σημιτικής φυλής, και μια κοινή τουρανική θρησκεία πριν από τον χωρισμό των Κινέζων και των άλλων φυλών που ανήκουν στην τουρανική", δηλαδή έχοντας στην πραγματικότητα ανακαλύψει μόνο "τρία αρχαία κέντρο

15 Ο Κ. Λάσεν (*Ινδική Αρχαιολογία*, τόμ. II, σελ. 1091, έκδ. 1874), δείχνει ότι ένα βουδιστικό μοναστήρι χτίστηκε στην περιοχή Καΐλας το 137 π.Χ., ενώ ο Στρατηγός Κάνιγχαμ τοποθετεί την χρονολογία πιο πριν.

16 Τζ. Έντκινς, *Κινέζικος Βουδισμός* (1880), σελ. 82-83.

17 (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 118). Οι μεγαλύτεροι αιγυπτιολόγοι μας είναι εξοικειωμένοι τόσο ελάχιστα με τις νεκρικές τελετές των Αιγυπτίων και με τα εξωτερικά σημάδια σχετικά με το φύλο πάνω στις μούμιες, ώστε οδηγούνται στα πιο αστεία λάθη. Μόλις πριν από ένα ή δυο χρόνια ένα τέτοιο λάθος ανακαλύφθηκε στο Μπουλάκ, στο Κάιρο. Μια μούμια που είχε θεωρηθεί σαν η σύζυγος ενός ασήμαντου Φαραώ αποδείχθηκε - χάρη σε μια επιγραφή που υπήρχε σε ένα μενταγιόν κρεμασμένο στον λαιμό της - ότι ήταν του Σέσωστρη - ενός από τους μεγαλύτερους βασιλείς της Αιγύπτου!

θρησκείας" και "τρία κέντρα γλώσσας" και ενώ έχει απόλυτη άγνοια ως προς την καταγωγή αυτών των αρχέγονων θρησκειών και γλωσσών εν τούτοις δεν διστάζει να διακηρύξει ότι έχει αποκτηθεί "μια πραγματικά ιστορική βάση για μια επιστημονική αντιμετώπιση των κυριότερων θρησκειών του κόσμου". (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 215-216.)

"επιστημονική αντιμετώπιση" ενός θέματος δεν αποτελεί εγγύηση για την "ιστορική βάση" του και με τόσα ελάχιστα δεδομένα στα χέρια, κανένας φιλόλογος – ακόμα και από τους πιο σπουδαίους – δεν δικαιολογείται να παρουσιάζει τα δικά του συμπεράσματα σαν ιστορικά γεγονότα. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο διακεκριμένος Ανατολιστής, προς μεγάλη ικανοποίηση του κόσμου, απέδειξε ότι, σύμφωνα με τον νόμο των φωνητικών κανόνων του Γκριμ, ο Οντίν και ο Βούδας είναι δυο διαφορετικές προσωπικότητες, εντελώς ξεχωριστές η μια από την άλλη· και αυτό το απέδειξε επιστημονικά. Όταν, όμως, αρπάζει την ευκαιρία για να πει ταυτόχρονα ότι ο Οντίν "λατρευόταν σαν η υπέρτατη θεότητα κατά την διάρκεια μιας περιόδου πολύ παλιότερης από την εποχή του *Βέντα* και του Ομήρου", (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 318, "Πάνω στις Λαθεμένες Αναλογίες κ.τ.λ.".) δεν διαθέτει καμιά "ιστορική βάση" γι' αυτό. Κάνει την ιστορία και τα γεγονότα υπηρέτες των δικών του συμπερασμάτων, πράγμα που μπορεί να είναι πολύ "επιστημονικό" στα μάτια των μελετητών της Ανατολής, αλλά όμως απέχει πάρα πολύ από την πραγματική αλήθεια. Οι αντικρουόμενες απόψεις των διαφόρων σπουδαίων φιλολόγων και Ανατολιστών – από τον Μάρτιν Χάουγκ μέχρι τον ίδιο τον Μαξ Μύλλερ – πάνω στο θέμα της χρονολογίας στην περίπτωση των *Βέντα*, αποτελούν φανερή απόδειξη πως η δήλωση δεν στηρίζεται σε ιστορική βάση και η "εσωτερική ένδειξη" αποτελεί συχνά ένα κλεφτοφάναρο και όχι έναν ασφαλή πυρσό τον οποίον μπορεί κανείς να ακολουθήσει. Ούτε και η επιστήμη της σύγχρονης Συγκριτικής Μυθολογίας έχει καλύτερες αποδείξεις για να μας πείσει ότι εκείνοι οι διαβασμένοι συγγραφείς έκαναν ολότελα λάθος όταν, κατά την διάρκεια του τελευταίου αιώνα επέμεναν πως αποσπάσματα μιας "πρωταρχικής υπερφυσικής αποκάλυψης που δόθηκε στους πατέρες της ανθρώπινης φυλής" (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 40-41), πρέπει να έχουν διατηρηθεί στους ναούς της Ελλάδας και της Ιταλίας. Γιατί αυτό ακριβώς διακηρύσσουν στον κόσμο, από καιρό σε καιρό, όλοι οι Μυημένοι και οι *παντίτ* της Ανατολής. Ένας εξέχων Σινχαλέζος ιερέας με διαβεβαίωσε ότι γνωρίζει πως τα πιο σημαντικά βουδιστικά κείμενα που ανήκουν στον μυστικό κανόνα έχουν φυλαχτεί σε χώρους και τόπους απρόσιτους για τους Ευρωπαίους *παντίτ*. Από την άλλη μεριά ο Σβάμι Νταγιανάντα Σαρασβάτι, ο μεγαλύτερος Σανσκριτιστής της εποχής του στην Ινδία, διαβεβαίωσε μερικά μέλη της Θεοσοφικής Εταιρίας για το ίδιο γεγονός σχετικά με τα αρχαία μπραχμανικά έργα. Όταν του είπαν ότι ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ δήλωσε στο ακροατήριο των *Διαλέξεων* του πως η θεωρία... "ότι υπήρξε μια πρωταρχική υπερφυσική αποκάλυψη που δόθηκε στους πατέρες της ανθρώπινης φυλής, βρίσκει ελάχιστους υποστηρικτές σήμερα", ο άγιος και διαβασμένος άνθρωπος γέλασε. Η απάντηση του ήταν αποκαλυπτική. "Αν ο κ. Μαξ Μύλλερ", όπως πρόφερε το όνομα του, "ήταν Μπραχμάνος και ερχόταν μαζί μου, θα μπορούσα να τον οδηγήσω σε μια σπηλιά *γκούπτα* (μια μυστική κρύπτη) κοντά στην Όκι Μάτα, στα Ιμαλάια, όπου σύντομα θα ανακάλυπτε πως αυτά που διέσχισαν τον Καλαπάνι (τα μαύρα νερά του ωκεανού) από την Ινδία προς την Ευρώπη δεν ήταν παρά κομμάτια άχρηστων αντιγράφων μερικών αποσπασμάτων των ιερών μας βιβλίων. Υπήρξε μια "πρωταρχική αποκάλυψη" και υπάρχει ακόμα, ούτε θα χαθεί ποτέ για τον κόσμο αλλά θα ξαναεμφανιστεί, αν και οι Μλέτσα θα πρέπει ασφαλώς να περιμένουν".

Όταν του ζητήθηκαν λεπτομέρειες πάνω στο θέμα, δεν θέλησε να επεκταθεί περισσότερο. Αυτό συνέβη στο Μερούτ, το 1880.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η παραπλάνηση που έγινε τον περασμένο αιώνα στην Καλκούτα από τους Μπραχμάνους σε βάρος του Στρατηγού Ουίλφορντ και του σερ Ουίλιαμ Τζονς, ήταν πολύ ωμή. Αλλά ήταν κάτι που το άξιζαν και σ' αυτήν την υπόθεση κανένας δεν πρέπει να κατηγορηθεί, εκτός από τους Ιεραποστόλους και τον ίδιο το Στρατηγό Ουίλφορντ. Αυτός, σύμφωνα με την μαρτυρία του ίδιου του σερ Ουίλιαμ Τζονς, *Ασιατικές Έρευνες*, (τόμ. I, 1799: "Περί των θεών της Ελλάδας, της Ιταλίας και της Ινδίας", σελ. 272), ήταν αρκετά ανόητος ώστε να ισχυρίζεται πως "οι Ινδουιστές είναι ακόμα και τώρα σχεδόν χριστιανοί, γιατί ο Μπράχμα, ο Βίσνου και ο Μαχέσα τους

δεν είναι τίποτε άλλο από την χριστιανική Τριάδα".[18] Η παραπλάνηση ήταν ένα καλό μάθημα. Έκανε τους Ανατολιστές μελετητές διπλά προσεχτικούς. Από την άλλη, έκανε μερικούς απ' αυτούς υπερβολικά άτολμους και ανάγκασε με την δράση της το εκκρεμές των προκατασκευασμένων συμπερασμάτων να κινηθεί προς το άλλο άκρο. Γιατί "αυτή η πρώτη προμήθεια στην μπραχμανική αγορά", που έγινε για τον στρατηγό Ουίλφορντ, δημιούργησε τώρα μια φανερή αναγκαιότητα και επιθυμία στους Ανατολιστές να διακηρύσσουν ότι, σχεδόν κάθε αρχαϊκό σανσκριτικό κείμενο είναι τόσο σύγχρονο, ώστε να δίνουν στους ιεραπόστολους το δικαίωμα να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία. Το ότι το κάνουν και μάλιστα με όση μεγαλύτερη νοητική δύναμη έχουν, φαίνεται και από τις παράλογες προσπάθειές τους να αποδείξουν ότι ολόκληρη την πουρανική ιστορία για τον Κρίσνα οι Μπραχμάνοι την πλαστογράφησαν από την Βίβλο! Αλλά τα γεγονότα τα οποία αναφέρονται από τον καθηγητή της Οξφόρδης στις *Διαλέξεις πάνω στην Επιστήμη της θρησκείας*, σχετικά με τις διάσημες πια παρεμβολές προς όφελος και αργότερα προς μεγάλη λύπη του στρ. Ουίλφορντ, δεν έρχονται καθόλου σε αντίθεση με τα συμπεράσματα, στα οποία αναπόφευκτα θα καταλήξει εκείνος που μελετάει την *Μυστική Δοξασία*. Γιατί, αν και τα αποτελέσματα δείχνουν πως ούτε η Καινή ούτε η Παλαιά Διαθήκη δανείστηκαν τίποτε από την αρχαιότερη θρησκεία των Μπραχμάνων και των Βουδιστών, δεν έπεται σαν συμπέρασμα ότι οι Ιουδαίοι δεν δανείστηκαν όλα όσα ήξεραν από τα χαλδαϊκά αρχεία, αν και αυτά παραμορφώθηκαν αργότερα από τον Ευσέβιο. Όσο για τους Χαλδαίους αυτοί, ασφαλώς, πήραν την πρωταρχική γνώση τους από τους Μπραχμάνους. Γιατί ο Χ.Κ. Ρώλινσον αποδεικνύει ότι υπήρξε μια αναντίρρητη βεντική επιρροή στην πρώτη μυθολογία της Βαβυλώνας· και ο στρατηγός Βανς Κέννεντυ έχει από καιρό σωστά διακηρύξει ότι, η Βαβυλωνία ήταν εξαρχής η έδρα της σανσκριτικής και μπραχμανικής μάθησης. Αλλά όλες αυτές οι αποδείξεις πρέπει να χάσουν την αξία τους μπροστά στην τελευταία θεωρία που επεξεργάστηκε ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ. Ποια είναι αυτή, όλοι το γνωρίζουν. Ο κώδικας των φωνητικών νόμων έχει αποτελέσει παγκόσμια λύση για κάθε αναγνώριση και "σύνδεση" μεταξύ των θεών πολλών εθνών. Έτσι, αν και η Μητέρα του Ερμή (Μπούντα, θωθ-Ερμής κ.τ.λ.) ήταν η Μαία - η μητέρα του Βούδα (Γκαουταμά), η *Μάγια* και η μητέρα του Ιησού, παρόμοια *Μάγια* (πλάνη, γιατί η Μαρία είναι η *Mare*, η θάλασσα, η μεγάλη πλάνη συμβολικά)· ωστόσο αυτοί οι τρεις χαρακτήρες δεν έχουν καμιά σύνδεση, ούτε και μπορούν να έχουν, από τότε που ο Μποπ "παρουσίασε τον κώδικα των φωνητικών νόμων του".

Στην προσπάθειά τους να ενώσουν τα πολλά νήματα της άγραφης ιστορίας, ένα πολύ τολμηρό βήμα για τους Ανατολιστές μας είναι να αρνηθούν *a priori* καθετί που δεν ταιριάζει με τα ιδιαίτερα συμπεράσματά τους. Έτσι, ενώ καθημερινά γίνονται καινούργιες ανακαλύψεις για μεγάλες τέχνες και επιστήμες που υπήρξαν πολύ πίσω μέσα στην νύχτα του χρόνου, παρ' όλα αυτά για μερικά από τα πιο αρχαία έθνη αρνούμαστε να δεχτούμε ότι γνώριζαν την γραφή και τα θεωρούμε σαν βάρβαρα, αντί για πολιτισμένα. Και όμως ακόμα και στην Κεντρική Ασία βρίσκονται τα ίχνη ενός τεράστιου πολιτισμού. Ο πολιτισμός αυτός είναι αναμφίβολα προϊστορικός. Και πώς μπορεί να υπάρξει πολιτισμός χωρίς κάποια μορφή φιλολογίας, χωρίς αρχεία ή χρονικά; Η κοινή λογική και μόνο θα μπορούσε να μας παράσχει τους ελλείποντες κρίκους στην ιστορία των εξαφανισμένων εθνών. Το γιγαντιαίο, αδιάσπαστο τείχος των βουνών που περικλείει ολόκληρο το οροπέδιο του Θιβέτ, από τον άνω ρου του ποταμού Χουόνγκ-Χο μέχρι κάτω τους λόφους του Καρακορούμ, παρακολούθησε έναν πολιτισμό στην διάρκεια εκατομμυρίων ετών και θα είχε παράξενα μυστικά να αποκαλύψει στο ανθρώπινο είδος. Τα ανατολικά και κεντρικά τμήματα αυτών των περιοχών – το Ναν Σαν και το Άλτιν Ταγκ – ήταν κάποια εποχή γεμάτα από πόλεις που θα μπορούσαν κάλλιστα να συναγωνιστούν την Βαβυλώνα. Μια ολόκληρη γεωλογική περίοδος έχει κυλήσει από τότε που αυτές οι πόλεις άφησαν την τελευταία τους πνοή, όπως μαρτυρούν τα βουνά της μετακινούμενης άμμου και το άγονο και τώρα νεκρό έδαφος των απέραντων κεντρικών πεδιάδων του λεκανοπέδιου του Ταρίμ. Μόνο οι παραμεθόριες περιοχές

18 Βλέπε Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*. Διάλεξη "Πάνω στις Λαθεμένες Αναλογίες στην Συγκριτική Θεολογία", σελ. 288-289 και 296. Αυτό αναφέρεται στην έξυπνη πλαστογράφηση (με φύλλα παρεμβλημένα μέσα σε αρχαία πουρανικά χειρόγραφα), σε σωστά και αρχαϊκά σανσκριτικά, όλων όσων οι *παντίτ* του στρατηγού Ουίλφορντ είχαν ακούσει από τον ίδιο σχετικά με τον Αδάμ, τον Αβραάμ, τον Νώε και τους τρεις γιους του κ.τ.λ., κ.τ.λ.

είναι κάπως γνωστές στον ταξιδιώτη. Μέσα σε αυτά τα οροπέδια της άμμου υπάρχει νερό και μπορούν να βρεθούν καταπράσινες και πλούσιες οάσεις, εκεί όπου κανένα πόδι Ευρωπαίου δεν έχει καταφέρει ακόμα να πατήσει αυτό το επικίνδυνο έδαφος. Ανάμεσα σε αυτές τις πράσινες οάσεις είναι μερικές που είναι τελείως απρόσιτες ακόμα και για τον ντόπιο βέβηλο ταξιδιώτη. Οι τυφώνες μπορούν να "σηκώσουν την άμμο και να σαρώσουν ολόκληρες πεδιάδες", αλλά είναι ανίσχυροι να καταστρέψουν αυτό που βρίσκεται πέρα από την δύναμή τους. Χτισμένες βαθιά μέσα στα σπλάχνα της γης οι υπόγειες κρύπτες είναι ασφαλείς και καθώς οι είσοδοι είναι κρυμμένες σε τέτοιες οάσεις, δεν υπάρχει φόβος ότι θα μπορέσει κανείς να τις ανακαλύψει, ακόμα και αν ολόκληρες στρατιές εισέβαλλαν στις αμμώδεις εκτάσεις όπου:

Ούτε μια λίμνη, ούτε ένας θάμνος,
ούτε ένα σπίτι δεν διακρίνεται
και οι βουνοκορφές σχηματίζουν ένα αδιάβατο παραπέτασμα
γύρω από τη φλεγόμενη έκταση της κατάξερης ερήμου...

Αλλά δεν υπάρχει λόγος να στείλουμε τον αναγνώστη πέρα από την έρημο, όταν οι ίδιες αποδείξεις του αρχαίου πολιτισμού βρίσκονται και σε σχετικά πυκνοκατοικημένες περιοχές της ίδιας χώρας. Η όαση του Τσερ-τσεν, για παράδειγμα, που βρίσκεται περίπου 4.000 πόδια πάνω από το επίπεδο του ποταμού Τσέρτσεν-ντάρια, περιβάλλεται από παντού από ερείπια αρχαϊκών οικισμών και πόλεων. Εκεί, κάπου 3.000 κάτοικοι αντιπροσωπεύουν τα υπολείμματα εκατό περίπου εθνών και φυλών, τα ονόματα των οποίων είναι ακόμα άγνωστα στους εθνολόγους μας. Ένας ανθρωπολόγος θα ένιωθε ανίκανος να τους ταξινομήσει, να τους ξεχωρίσει και να τους υποδιαιρέσει, πολύ περισσότερο αφού και οι αντίστοιχοι απόγονοι αυτών των προκατακλυσμιαίων φυλών και ομάδων γνωρίζουν και οι ίδιοι τόσα λίγα για τους προπάτορές τους, λες και έπεσαν από το φεγγάρι. Όταν τους ρωτούν για την καταγωγή τους, απαντούν ότι δεν γνωρίζουν από πού ήρθαν οι πατέρες τους, αλλά έχουν ακούσει ότι τους πρώτους (ή αρχαιότερους) ανθρώπους τους κυβερνούσαν τα μεγάλα πνεύματα της ερήμου. Αυτό μπορεί να αποδοθεί στην άγνοια και στην πρόληψη – αλλά σύμφωνα με τις διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας, η απάντηση μπορεί να βασίζεται σε κάποια αρχαϊκή παράδοση. Μόνο η φυλή του Χορασάν ισχυρίζεται ότι ήρθε από την περιοχή που σήμερα είναι γνωστή σαν Αφγανιστάν, πολύ πριν από την εποχή του Αλεξάνδρου, και σαν επιβεβαίωση παρουσιάζει την μυθική παράδοση. Ο Ρώσος εξερευνητής συνταγματάρχης (τώρα στρατηγός) Πρζεβάλσκι ανακάλυψε πολύ κοντά στην όαση του Τσέρτσεν τα ερείπια δυο μεγάλων πόλεων από τις οποίες η παλιότερη, σύμφωνα με την τοπική παράδοση, καταστράφηκε πριν από
3.000 χρόνια από κάποιο γίγαντα ήρωα, και η άλλη από τους Μογγόλους κατά τον δέκατο αιώνα της εποχής μας.

Εξαιτίας της μετακινούμενης άμμου και των ανέμων της ερήμου, η τοποθεσία των δυο πόλεων καλύπτεται τώρα από παράξενα και ετερόκλητα λείψανα, σπασμένα κεραμικά, οικιακά σκεύη και ανθρώπινα οστά. Οι κάτοικοι ανακαλύπτουν συχνά χάλκινα και χρυσά νομίσματα, λιωμένο ασήμι, μεταλλικές πλάκες, διαμάντια και τουρκουάζ και το - πιο αξιοσημείωτο - σπασμένα γυαλιά...

Επίσης, φέρετρα από κάποιο ακατάστρεφτο ξύλο ή υλικό, μέσα στα οποία βρίσκονται όμορφα διατηρημένα, αταρίχευτα σώματα... Οι αρσενικές μούμιες ανήκουν όλες σε υπερβολικά ψηλούς, γεροδεμένους άνδρες με μακριά, κυματιστά μαλλιά... Ανακαλύφθηκε ένας θολωτός τάφος με δώδεκα καθιστούς άνδρες. Μια άλλη φορά, σε ένα ξεχωριστό φέρετρο, ανακαλύψαμε ένα νεαρό κορίτσι. Τα μάτια του ήταν σκεπασμένα με χρυσούς δίσκους, και το σαγόνι του ήταν στερεωμένο με ένα χρυσό μπρασελέ που έδενε στην κορυφή του κεφαλιού. Ήταν ντυμένο με ένα στενό φόρεμα, το στήθος του ήταν σκεπασμένο με χρυσά αστέρια και τα πόδια του γυμνά. [Περίληψη από το έργο του συνταγματάρχη Ν.Μ. Πρζεβάλσκι με τίτλο *Από το Κιάκτα στις Πηγές του Κίτρινου Ποταμού,* Πετρούπολη, 1888, Κεφ. IX].

Ακόμα ο διάσημος εξερευνητής προσθέτει ότι σ' ολόκληρο το μήκος του ποταμού Τσέρτσεν-ντάργια άκουσαν μύθους για είκοσι τρεις πόλεις που θάφτηκαν πριν από αιώνες κάτω

από την μετακινούμενη άμμο της ερήμου. Η ίδια παράδοση υπάρχει στο Λομπ-νορ και στην όαση του Κερίγια.

Τα ίχνη ενός τέτοιου πολιτισμού, καθώς και άλλες παρόμοιες παραδόσεις, μας δίνουν το δικαίωμα να πιστεύουμε και σε άλλες μυθολογικές παραδόσεις που μας έχουν διηγηθεί μορφωμένοι και μελετημένοι ιθαγενείς της Ινδίας και της Μογγολίας, όπου αναφέρονται σε τεράστιες βιβλιοθήκες που σώθηκαν από την άμμο, μαζί με διάφορα υπολείμματα της αρχαίας ΜΑΓΙΚΗΣ παράδοσης, και που βρίσκονται κρυμμένα σε ασφαλές μέρος.

Για να ανακεφαλαιώσουμε. Η Μυστική Δοξασία ήταν η παγκόσμια διαδεδομένη θρησκεία του αρχαίου και προϊστορικού κόσμου. Αποδείξεις της εξάπλωσής της, αυθεντικά αρχεία της ιστορίας της, μια πλήρης σειρά στοιχείων, που δείχνουν τον χαρακτήρα και την παρουσία της σε κάθε χώρα, μαζί με τις διδασκαλίες όλων των μεγάλων μυημένων της, υπάρχουν σήμερα στις μυστικές κρύπτες των βιβλιοθηκών που ανήκουν στην Απόκρυφη Αδελφότητα.

δήλωση αυτή γίνεται περισσότερο πιστευτή με την εξέταση των ακόλουθων γεγονότων: της παράδοσης για τις χιλιάδες αρχαίες περγαμηνές που σώθηκαν όταν καταστράφηκε η βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, των χιλιάδων σανσκριτικών έργων που εξαφανίστηκαν στην Ινδία κατά την διάρκεια της βασιλείας του Άκμπαρ, της πλατιά διαδεδομένης παράδοσης στην Κίνα και στην Ιαπωνία ότι τα πραγματικά αρχαία κείμενα μαζί με τα σχόλια, με τα οποία και μόνο μπορούν να γίνουν κατανοητά – και που ανέρχονται σε πολλές χιλιάδες τόμους – έχουν από καιρό γίνει απρόσιτα για τα χέρια των αμύητων˙ της εξαφάνισης της τεράστιας μυστικής και απόκρυφης φιλολογίας της Βαβυλώνας˙ της απώλειας των μοναδικών εκείνων κλειδιών με τα οποία θα μπορούσαν να λυθούν οι χιλιάδες γρίφοι των αιγυπτιακών ιερογλυφικών αρχείων της παράδοσης που υπάρχει στην Ινδία ότι τα πραγματικά μυστικά σχόλια με τα οποία και μόνο μπορεί να γίνουν κατανοητοί οι *Βέντα*, αν και δεν μπορούν πια να τα δουν τα μάτια των αμύητων, υπάρχουν ακόμα στην διάθεση των μυημένων φυλαγμένα σε μυστικές κρύπτες και σπήλαια· και μιας παρόμοιας πίστης ανάμεσα στους Βουδιστές σχετικά με τα δικά τους ιερά βιβλία.

Οι αποκρυφιστές βεβαιώνουν ότι όλα αυτά υπάρχουν, μακριά από τα αρπακτικά χέρια των Δυτικών, για να ξαναεμφανιστούν σε κάποια πιο φωτισμένη εποχή, για την οποία – σύμφωνα με τα λόγια του μακαρίτη Σβάμι Νταγιανάντα Σαρασβάτι – "οι Μλέτσα (οι έξω από κάστα, οι άγριοι, αυτοί που βρίσκονται έξω από τα όρια του άριου πολιτισμού) θα πρέπει να περιμένουν".

Γιατί δεν είναι λάθος των μυημένων το γεγονός ότι αυτά τα στοιχεία έχουν τώρα "χαθεί" για τον αμύητο, ούτε ήταν πολιτική τους που υπαγορεύτηκε από εγωισμό ή από την επιθυμία να μονοπωλήσουν τη ζωοδότρια μυστική παράδοση. Υπήρχαν τμήματα της Μυστικής Επιστήμης που για αμέτρητες εποχές έπρεπε να μείνουν κρυμμένα από τα μάτια του βέβηλου. Αλλά αυτό συνέβη, γιατί αν μεταδίδονταν στο απροετοίμαστο πλήθος μυστικά τέτοιας τρομακτικής σπουδαιότητας, θα ήταν σαν να έδιναν ένα αναμμένο κερί σε ένα παιδί μέσα σε πυριτιδαποθήκη.

Μπορούμε στο σημείο αυτό να αναφέρουμε ένα ερώτημα που προβάλλει συχνά στο νου των σπουδαστών, όταν συναντούν δηλώσεις σαν αυτή και να δώσουμε μια σύντομη απάντηση.

"Μπορούμε να καταλάβουμε", λένε, "την αναγκαιότητα της απόκρυφης από το πλήθος μυστικών τέτοιων όπως η Βριλ, ή η δύναμη που καταστρέφει βράχους, η οποία ανακαλύφθηκε από τον Τζ. Ο. Κήλυ της Φιλαδέλφειας, αλλά δεν μπορούμε να κατανοήσουμε ποιος κίνδυνος μπορεί να προκύψει από την αποκάλυψη ενός τόσο καθαρά φιλοσοφικού δόγματος όπως, π.χ. την εξέλιξη των πλανητικών αλύσσων".

Ο κίνδυνος είναι αυτός: Δόγματα τέτοια όπως η πλανητική άλυσσος ή οι επτά φυλές, δίνουν αμέσως έναν υπαινιγμό για την επταπλή φύση του ανθρώπου, γιατί κάθε στοιχείο σχετίζεται με ένα πεδίο, έναν πλανήτη και μια φυλή και τα ανθρώπινα στοιχεία σε κάθε πεδίο συσχετίζονται με τις επταπλές απόκρυφες δυνάμεις, όπου αυτές των ανωτέρων πεδίων έχουν τρομακτική ισχύ. Έτσι κάθε επταδική διαίρεση παρέχει αμέσως ένα ίχνος για τις τρομακτικές απόκρυφες δυνάμεις, η κακή χρήση των οποίων θα προκαλέσει ανυπολόγιστο κακό στην ανθρωπότητα. Ένα ίχνος που, ίσως, να μην είναι ίχνος για την παρούσα γενιά – ειδικά των Δυτικών – επειδή προστατεύεται από την ίδια της την τυφλότητα και την άγνοια της υλιστικής της δυσπιστίας προς το απόκρυφο, αλλά ένα ίχνος που θα μπορούσε να είναι πολύ πραγματικό κατά τους πρώτους αιώνες της χριστιανικής εποχής, σε ανθρώπους που ήταν απόλυτα πεπεισμένοι για την πραγματικότητα του αποκρυφισμού και που

εισέρχονταν σ' ένα κύκλο εκφυλισμού, που θα τους έκανε ώριμους για την κακή χρήση των απόκρυφων δυνάμεων και μιας μαγείας της χειρότερης μορφής.

Τα στοιχεία αποκρύφτηκαν, είναι αλήθεια, αλλά η ίδια η γνώση και η πραγματική της ύπαρξη ποτέ δεν κρατήθηκε μυστική από τους Ιεροφάντες των Ναών, στους οποίους τα ΜΥΣΤΗΡΙΑ υπήρξαν πάντα μια μαθητεία και μια παρακίνηση προς την αρετή. Αυτό δεν είναι καινούργιο και έγινε επανειλημμένα γνωστό από τους μεγάλους μυημένους, από τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα μέχρι τους Νεοπλατωνικούς. Η καινούργια θρησκεία των Ναζαρηνών είναι αυτή που επέφερε μια αλλαγή προς το χειρότερο, με μια πολιτική αιώνων.

Ακόμα υπάρχει ένα πολύ γνωστό και πολύ περίεργο γεγονός, το οποίο επιβεβαίωσε στην συγγραφέα ένας σεβαστός κύριος που υπηρετεί για χρόνια σε μια Ρωσική Πρεσβεία. Δηλαδή, ότι υπάρχουν αρκετά στοιχεία στην Αυτοκρατορική Βιβλιοθήκη της Πετρούπολης, τα οποία δείχνουν πως ακόμα και την εποχή που στην Ρωσία άνθιζαν ανεμπόδιστα ο Ελευθεροτεκτονισμός και οι Μυστικές Κοινωνίες των Μυστικιστών – δηλαδή κατά το τέλος του περασμένου και στις αρχές του τωρινού αιώνα – πάρα πολλοί Ρώσοι Μυστικιστές ταξίδευαν στο Θιβέτ μέσω των Ουραλίων σε αναζήτηση γνώσης και μύησης στις άγνωστες κρύπτες της Κεντρικής Ασίας. Και ότι πολλοί επέστρεψαν μετά από χρόνια με ένα πλούσιο απόθεμα πληροφοριών, τέτοιων που δεν θα μπορούσαν να τους είχαν δοθεί πουθενά στην Ευρώπη. Μπορώ να απαριθμήσω αρκετές περιπτώσεις και να αναφέρω γνωστά ονόματα, αλλά δεν το κάνω γιατί μια τέτοια δημοσιότητα ίσως να ενοχλούσε τους επιζώντες συγγενείς των αναφερθέντων Μυημένων. Όποιος θέλει μπορεί να κοιτάξει τα Χρονικά και την Ιστορία του Ελευθεροτεκτονισμού στα αρχεία της ρωσικής μητρόπολης και θα βεβαιωθεί για το γεγονός που αναφέρθηκε.

Αυτό επιβεβαιώνει το γεγονός που έχει λεχθεί πολλές φορές πριν και, δυστυχώς, υπερβολικά αδιάκριτα. Οι κακοήθεις κατηγορίες για σκόπιμη επινόηση και εξαπάτηση με κάποιο σκοπό, που εκτοξεύονται ενάντια σε κείνους που βεβαιώνουν ένα πραγματικό – έστω και ελάχιστα γνωστό – γεγονός, αντί να αποτελούν ευεργεσία στην ανθρωπότητα δημιουργούν απλώς κακό κάρμα στους συκοφάντες. Αλλά τώρα το κακό έχει γίνει και δεν θα πρέπει να αρνούμαστε την αλήθεια, οποιεσδήποτε και αν είναι οι συνέπειες. Πρόκειται για μια νέα θρησκεία; Μας ρωτάνε. Κάθε άλλο˙ δεν είναι θρησκεία, ούτε η φιλοσοφία της είναι καινούργια. Γιατί, όπως έχει ήδη αναφερθεί, είναι τόσο παλιά όσο και ο σκεπτόμενος άνθρωπος. Τα δόγματά της δημοσιεύονται τώρα για πρώτη φορά, αλλά έχουν παρουσιαστεί προσεχτικά και έχουν διδαχθεί από αρκετούς Ευρωπαίους Μυημένους - ειδικά από τον αείμνηστο Ραγκόν.

Πολλοί μεγάλοι σχολιαστές έχουν δηλώσει ότι ποτέ δεν υπήρξε θρησκευτικός ιδρυτής, άριας, σημιτικής ή τουρανικής φυλής, ο οποίος να επινόησε μια νέα θρησκεία, ή να αποκάλυψε μια νέα αλήθεια. Οι ιδρυτές αυτοί ήταν όλοι μεταβιβαστές, όχι αρχικοί δάσκαλοι. Ήταν συγγραφείς νέων μορφών και ερμηνειών, ενώ οι αλήθειες στις οποίες βασίζονταν ήταν τόσο παλιές, όσο και η ανθρωπότητα. Διαλέγοντας μια ή περισσότερες από κείνες τις μεγάλες αλήθειες – πραγματικότητες, ορατές μόνο στα μάτια του αληθινού Σοφού και Οραματιστή – ανάμεσα από τις πολλές που αποκαλύφθηκαν προφορικά στον άνθρωπο και που διατηρήθηκαν και διαιωνίστηκαν μέσα στα άδυτα των ναών μέσω μύησης, κατά την διάρκεια των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ και με προσωπική μεταβίβαση, αποκάλυψαν αυτές τις αλήθειες στις μάζες. Έτσι, κάθε έθνος δέχτηκε με την σειρά του μερικές από τις αλήθειες αυτές, κάτω από το πέπλο του δικού του τοπικού και ιδιαίτερου συμβολισμού, οι οποίες με την πάροδο του χρόνου αναπτύχθηκαν σε μια λίγο ή πολύ φιλοσοφική παιδεία, ένα Πάνθεο με μυθική μεταμφίεση. Γι' αυτό και ο Κομφούκιος, ένας πολύ αρχαίος νομοθέτης από άποψη ιστορικής χρονολογίας, αλλά πολύ σύγχρονος Σοφός στην Ιστορία του Κόσμου, παρουσιάζεται από το δρ. Λέγκε[19] – ο οποίος τον ονομάζει "εμφατικά μεταβιβαστή όχι δημιουργό" – να λέει: "Εγώ μόνο μεταβιβάζω: δεν μπορώ να δημιουργήσω καινούργια πράγματα. Πιστεύω στους αρχαίους, γι' αυτό τους αγαπώ".[20]

Και η συγγραφέας τους αγαπάει, γι' αυτό και πιστεύει στους αρχαίους και στους σύγχρονους κληρονόμους της Σοφίας τους. Και πιστεύοντας και στους δυο, μεταβιβάζει τώρα αυτό

19 *Η Ζωή του Κομφούκιου*, όπως αναφέρεται από τον Μαξ Μύλλερ στο έργο του *Διαλέξεις*, σελ. 157.

20 Λουν-Γιου (Ανάλεκτα), VII, I. Από το έργο του Ο. Σκοτ, *Σύντομη Περιγραφή της Κινέζικης Φιλολογίας*, Βερολίνο 1854, σελ. 7.

που δέχτηκε και έμαθε η ίδια, σε εκείνους που θέλουν να το δεχτούν. Όσο για κείνους που θα απορρίψουν την μαρτυρία της – δηλ. την μεγάλη πλειοψηφία – δεν θα κρατήσει καμιά κακία, επειδή θα έχουν τόσο δίκαιο να αρνηθούν όσο αυτή έχει δίκαιο να βεβαιώνει, γιατί κοιτάζουν την ΑΛΗΘΕΙΑ από δυο εντελώς διαφορετικές σκοπιές. Σύμφωνα με τους κανόνες του κριτικού σχολιασμού, ο Ανατολιστής πρέπει να απορρίψει *a priori* κάθε ένδειξη την οποία δεν μπορεί να επαληθεύσει πλήρως ο ίδιος. Και πώς μπορεί ένας Δυτικός σχολιαστής να δεχτεί κάτι για το οποίο δεν γνωρίζει τίποτα, με βάση τις διαδόσεις; Πράγματι ό,τι παρουσιάζεται σ' αυτούς τους τόμους έχει παρθεί από προφορικές, όσο και από γραπτές διδασκαλίες. Αυτή η πρώτη δόση των εσωτερικών δογμάτων βασίζεται πάνω σε Στάντζα, οι οποίες είναι τα αρχεία ενός λαού άγνωστου στην εθνολογία. Υποστηρίζεται ότι είναι γραμμένες σε μια γλώσσα που δεν υπάρχει στον κατάλογο των γλωσσών και των διαλέκτων τις οποίες γνωρίζουν οι φιλόλογοι. Λέγεται ότι προέρχεται από μια πηγή (Αποκρυφισμός) την οποία απορρίπτει η επιστήμη και τέλος, προσφέρονται μέσω ενός πράκτορα ο οποίος έχει συχνά δυσφημιστεί στα μάτια του κόσμου από όλους εκείνους που μισούν τις δυσάρεστες αλήθειες, ή που έχουν να υπερασπιστούν κάποιο δικό τους ιδιαίτερο χόμπι. Επομένως, η απόρριψη αυτών των διδασκαλιών πρέπει να αναμένεται και πρέπει να γίνει δεκτή εκ των προτέρων. Σε κανέναν που θεωρεί τον εαυτό του "μελετητή" σε οποιοδήποτε τμήμα της ακριβούς επιστήμης, δεν θα επιτραπεί να εξετάσει αυτές τις διδασκαλίες σοβαρά, θα χλευασθούν και θα απορριφθούν *a priori* σ' αυτόν τον αιώνα" αλλά μόνο σ' αυτόν. Γιατί κατά τον εικοστό αιώνα οι μελετητές θα αρχίσουν να αναγνωρίζουν ότι η Μυστική Δοξασία δεν ήταν ούτε επινόηση ούτε υπερβολή, αλλά αντίθετα ότι απλώς περιγράφηκε και ότι τελικά οι διδασκαλίες της προηγούνται ακόμα και των *Βέντα*.[21] Μήπως και οι *Βέντα* δεν περιγελάστηκαν, απορρίφθηκαν και δεν αποκλήθηκαν "σύγχρονη πλαστογράφηση" ακόμα και πριν από πενήντα χρόνια; Μήπως και τα σανσκριτικά δεν θεωρήθηκαν κάποτε - σύμφωνα με τον Λεμπριέρ και άλλους σχολιαστές - απόγονος της ελληνικής και μια διάλεκτος προερχόμενη απ' αυτήν; Γύρω στο1820 ο καθ. Μαξ Μύλλερ μας λέει ότι τα ιερά βιβλία των Μπραχμάνων, των Μάγων και των Βουδιστών "ήταν όλα άγνωστα, η ίδια τους η ύπαρξη αμφισβητείτο και δεν υπήρχε ούτε ένας σχολιαστής που θα μπορούσε να μεταφράσει μια σειρά των *Βέντα*... του *Ζεντ-Αβέστα*, ή... της βουδιστικής *Τριπιτάκα*". Και τώρα οι *Βέντα* αποδεικνύεται ότι είναι ένα έργο τεράστιας αρχαιότητας του οποίου η "διατήρηση ισοδυναμεί σχεδόν με θαύμα".[22]

Το ίδιο θα ειπωθεί για την Μυστική Αρχαϊκή Δοξασία όταν δοθούν αποδείξεις για την αναμφίβολη ύπαρξη και τα αρχεία της. Αλλά θα περάσουν αιώνες πριν δοθεί κάτι περισσότερο απ' αυτό. Πριν από δέκα χρόνια η συγγραφέας στο βιβλίο της *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* μιλώντας για τα κλειδιά των ζωδιακών μυστηρίων που έχουν χαθεί για τον κόσμο, παρατήρησε: "Το κλειδί αυτό πρέπει να γυριστεί επτά φορές πριν αποκαλυφθεί ολόκληρο το σύστημα. Εμείς θα του δώσουμε μόνο μια στροφή, και έτσι θα επιτρέψουμε στον αμύητο να ρίξει μόνο μια φευγαλέα ματιά στο μυστήριο. Ευτυχισμένος εκείνος που θα κατανοήσει το σύνολο!"

Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για ολόκληρο το εσωτερικό σύστημα. Μια στροφή του κλειδιού, και όχι άλλη, δόθηκε στην "ΙΣΙΔΑ". Ακόμα περισσότερα εξηγούνται σ' αυτούς τους τόμους. Εκείνη την εποχή η συγγραφέας ελάχιστα γνώριζε την γλώσσα στην οποία ήταν γραμμένο το έργο, και η αποκάλυψη πολλών πραγμάτων, τα οποία αναφέρονταν ελεύθερα, ήταν απαγορευμένη. Κατά τον εικοστό αιώνα ίσως σταλεί από τους Δασκάλους της Σοφίας κάποιος μαθητής καλύτερα πληροφορημένος και προικισμένος για να δώσει τελικές και αναντίρρητες αποδείξεις για την ύπαρξη μιας Επιστήμης που ονομάζεται *Γκούπτα-Βίντια* και για να δείξει ότι, σαν την μοναδική μυστηριώδη πηγή του Νείλου, η πηγή όλων των θρησκειών και των φιλοσοφιών που είναι γνωστές στον κόσμο είχε για πολλά χρόνια ξεχαστεί και χαθεί για τον άνθρωπο, αλλά τώρα βρέθηκε.

Ένα έργο σαν το παρόν θα έπρεπε να παρουσιάζεται όχι με έναν απλό Πρόλογο, αλλά με έναν ολόκληρο τόμο. Έναν τόμο που να δίνει γεγονότα και όχι απλές εξετάσεις, αφού η ΜΥΣΤΙΚΗ

21 Αυτό δεν έχει την έννοια της προφητείας, αλλά είναι απλώς μια δήλωση βασισμένη πάνω στην γνώση των γεγονότων. Σε κάθε αιώνα γίνεται μια προσπάθεια να δειχτεί στον κόσμο πως ο Αποκρυφισμός δεν είναι μια ανόητη δεισιδαιμονία. Μόλις επιτραπεί να υποχωρήσει λίγο η πόρτα, θα ανοίγει όλο και περισσότερο σε κάθε αιώνα. Οι καιροί έχουν ωριμάσει για μια πιο σοβαρή γνώση από αυτήν που έχει επιτραπεί μέχρι τώρα, αν και ακόμα πολύ περιορισμένη.

22 *Ψήγματα από ένα Γερμανικό Εργαστήρι*, τόμ. I, σελ. 24, "Διάλεξη πάνω στους *Βέντα*", έκδοση 1867.

ΔΟΞΑΣΙΑ δεν είναι μια πραγματεία, ή μια σειρά κενών θεωριών, αλλά περιέχει όλα όσα μπορούν να δοθούν στον κόσμο αυτό τον αιώνα.

Θα ήταν εντελώς άχρηστο να παρουσιάσουμε σ' αυτές τις σελίδες ακόμα κι εκείνα τα τμήματα της εσωτερικής διδασκαλίας που δεν κρατήθηκαν μυστικά, αν δεν εδραιωθεί πρώτα η γνησιότητα και η αυθεντικότητα - ή τουλάχιστον η πιθανότητα - της ύπαρξης μιας τέτοιας διδασκαλίας. Δηλώσεις σαν αυτές που πρόκειται να γίνουν, πρέπει να φανούν ότι επιβεβαιώνονται από διάφορες αυθεντίες: από αρχαίους φιλοσόφους, κλασικούς, ακόμα και από ορισμένους Πατέρες της Εκκλησίας, μερικοί από τους οποίους γνώριζαν αυτές τις δοξασίες, είχαν δει και είχαν διαβάσει έργα γραμμένα γύρω απ' αυτές και μερικοί από τους οποίους είχαν μυηθεί προσωπικά στα αρχαία μυστήρια κατά την διάρκεια των οποίων τα απόκρυφα δόγματα αναπαριστάνονταν συμβολικά. Η συγγραφέας θα είναι αναγκασμένη να αναφέρει ιστορικά και αξιόπιστα ονόματα - να παραθέσει αποσπάσματα γνωστών συγγραφέων, αρχαίων και σύγχρονων, αναγνωρισμένης ικανότητας, ικανής κρίσης και εγκυρότητας, καθώς επίσης να αναφέρει μερικούς από τους πιο διάσημους γνώστες της μυστικής τέχνης και επιστήμης, μαζί με τα μυστήριά της, όπως έχουν αποκαλυφθεί, ή μάλλον - όπως έχουν μερικά παρουσιαστεί στο κοινό με την παράξενη αρχαϊκή μορφή τους.

Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να επιτευχθεί αυτός ο αντικειμενικός σκοπός; Αυτό ήταν ένα ερώτημα που εμφανιζόταν συνεχώς. Για να διευκρινίσουμε περισσότερο το σχέδιό μας, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μια παρομοίωση. Όταν ένας τουρίστας που έρχεται από μια γνωστή περιοχή, φτάνει ξαφνικά στα όρια μιας άγνωστης χώρας, η οποία περιβάλλεται και κρύβεται από ένα τεράστιο φράγμα αδιάβατων βράχων, αρνείται να δεχτεί ότι ανατράπηκαν τα εξερευνητικά του σχέδια, ότι η πρόσβαση πέρα από εκεί είναι απαγορευμένη. Αλλά αν δεν μπορεί να επισκεφθεί την μυστηριώδη περιοχή προσωπικά, ίσως μπορέσει να βρει τρόπο να την εξετάσει από κάποια προσιτή απόσταση. Βοηθούμενος από την γνώση των τοπίων που έχει ήδη περάσει, μπορεί να πάρει μια γενική και αρκετά σωστή ιδέα της περιοχής πέραν των βράχων, αν μπορέσει απλώς να ανεβεί στο πλησιέστερο ύψωμα που βρίσκεται μπροστά του. Μόλις βρεθεί εκεί μπορεί με την άνεση του να συγκρίνει αυτά που μόλις διακρίνει με κείνα που μόλις πέρασε, τώρα που – χάρη στις προσπάθειες του – βρίσκεται πέρα από την γραμμή της ομίχλης και των νεφοσκεπών γκρεμών.

Σε αυτούς τους δυο τόμους δεν μπορεί να προσφερθεί ένα τέτοιο σημείο προκαταρκτικής παρατήρησης σε όσους θα ήθελαν να αποκτήσουν μια πιο σωστή κατανόηση των μυστηρίων των προ-αρχαϊκών περιόδων που δίνονται στα κείμενα. Αλλά όλα αυτά θα τα βρει στον τρίτο τόμο του παρόντος έργου, αν ο αναγνώστης έχει την υπομονή να εξετάσει την παρούσα κατάσταση των πίστεων και των θρησκειών στην Ευρώπη και να την συγκρίνει και να την ελέγξει με κείνα που είναι γνωστά στην ιστορία για τις εποχές που προηγήθηκαν και που ακολούθησαν την χριστιανική εποχή.

Στον τρίτο τόμο θα γίνει μια σύντομη παρουσίαση όλων των σπουδαιότερων μυημένων οι οποίοι είναι γνωστοί στην ιστορία και θα περιγραφεί η πτώση των μυστηρίων μετά από την οποία άρχισε η εξαφάνιση και η τελική συστηματική απάλειψη από την μνήμη των ανθρώπων της πραγματικής φύσης της μύησης και της Μυστικής Επιστήμης. Από εκείνη την εποχή οι διδασκαλίες της έγιναν Απόκρυφες και η Μαγεία εμφανιζόταν πολύ συχνά κάτω από το σεβαστό, αλλά συχνά παραπλανητικό όνομα της Ερμητικής φιλοσοφίας. Ενώ στους αιώνες που προηγήθηκαν της δίκης μας εποχής ο πραγματικός Αποκρυφισμός κυριαρχούσε ανάμεσα στους Μυστικιστές, αντίθετα μετά την αρχή του Χριστιανισμού επικράτησε η Μαγεία, ή μάλλον η Μαγγανεία, με τις Απόκρυφες Τέχνες της.

Κατά τη διάρκεια αυτών των πρώτων αιώνων, οι μεγάλες και ένθερμες προσπάθειες των φανατικών να εξαφανίσουν κάθε ίχνος του πνευματικού και νοητικού μόχθου των Παγανιστών, απέτυχαν. Αλλά το ίδιο το πνεύμα του κακού δαίμονα της θρησκοληψίας και της αδιαλλαξίας παραποίησε συστηματικά από τότε κάθε λαμπρή σελίδα που γράφηκε κατά τις προ-χριστιανικές περιόδους. Ακόμα και μέσα στα αβέβαια αρχεία της η ιστορία διατήρησε αρκετά απ' αυτά που διασώθηκαν, ώστε να μπορεί να ριχτεί ένα αμερόληπτο φως πάνω στο σύνολο. Ας χρονοτριβήσει, λοιπόν, λιγάκι ο αναγνώστης μαζί με την συγγραφέα πάνω στο σημείο της παρατήρησης που

επιλέχθηκε. Του ζητάμε να στρέψει όλη την προσοχή του σε κείνη την χιλιετία η οποία χώρισε τις προχριστιανικές και τις μεταχριστιανικές περιόδους, με το έτος ΕΝΑ της γέννησης του Χριστού. Αυτό το γεγονός – είτε είναι σωστό ιστορικά είτε όχι – χρησιμοποιήθηκε παρ' όλα αυτά σαν το πρώτο σημάδι για την ανέγερση πολλαπλών προπυργίων ενάντια σε κάθε πιθανή επιστροφή, ή έστω σε κάθε πιθανή ματιά, πίσω στις μισητές θρησκείες του παρελθόντος. Μισητές και φοβερέ, γιατί ρίχνουν ένα τόσο ζωντανό φως πάνω στην καινούργια και σκόπιμα συγκαλυμμένη ερμηνεία εκείνου που είναι γνωστό σαν ο "Νέος θείος Νόμος".

Όσο υπεράνθρωπες και αν ήταν οι προσπάθειες των πρώτων Χριστιανών πατέρων να εξαφανίσουν την Μυστική Δοξασία από την ίδια τη μνήμη των ανθρώπων, όλες απέτυχαν. Η αλήθεια δεν μπορεί ποτέ να δολοφονηθεί, γι' αυτό και απέτυχαν να εξαλείψουν εντελώς από το πρόσωπο της γης κάθε ίχνος εκείνης της αρχαίας Σοφίας και να αλυσοδέσουν και να φιμώσουν κάθε μάρτυρα που την επιβεβαίωνε. Ας σκεφτεί μόνο κανείς τις χιλιάδες, ή ίσως εκατομμύρια, χειρογράφων που κάηκαν. Τα μνημεία με τις φανερές επιγραφές και τα εικονογραφημένα σύμβολα που έγιναν σκόνη. Ας σκεφτεί κανείς τις ομάδες των πρώτων ερημιτών και ασκητών που τριγύριζαν στις ερειπωμένες πόλεις της Άνω και Κάτω Αιγύπτου, στις έρημους και στα βουνά, στις κοιλάδες και στα οροπέδια, ψάχνοντας και αναζητώντας να καταστρέψουν κάθε οβελίσκο και κάθε στήλη, κάθε κύλινδρο ή περγαμηνή που μπορούσαν να βάλουν στο χέρι, και η οποία θα έφερε απλώς το σύμβολο του ταυ, ή οποιοδήποτε άλλο σύμβολο που είχε δανειστεί ή είχε υιοθετήσει η νέα πίστη, και τότε θα καταλάβει πολύ καλά πώς έγινε και διασώθηκαν μόνο τόσο λίγα από τα αρχεία του παρελθόντος. Πράγματι, το μοχθηρό πνεύμα του φανατισμού, του πρώτου και μεσαιωνικού Χριστιανισμού καθώς και του Ισλάμ, προτιμούσε πάντα να διαμένει στο σκοτάδι και στην άγνοια, και έτσι και οι δυο αυτές θρησκείες έκαναν:

> "... τον ήλιο σαν αίμα, την γη έναν τάφο,
> τον. τάφο μια κόλαση,
> και την ίδια την κόλαση ένα ζοφερό σκότος".[23]

Και οι δυο πίστεις κέρδισαν τους οπαδούς τους με την δύναμη του ξίφους· και οι δυο έχτισαν τις εκκλησίες τους πάνω σε ουρανομήκεις εκατόμβες ανθρωπίνων θυμάτων. Πάνω από την πύλη του 1ου αιώνα της εποχής μας έλαμψαν μοιραία τα δυσοίωνα λόγια "το ΚΑΡΜΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ". Πάνω από την πύλη του δικού μας αιώνα, ένας μελλοντικός οραματιστής ίσως να διακρίνει κάποια άλλα λόγια, που θα αναφέρονται στο κάρμα από την παραποίηση της ΙΣΤΟΡΙΑΣ με γεγονότα που αποκρύφτηκαν σκόπιμα· με την συκοφάντηση μεγάλων προσωπικοτήτων από τους μεταγενέστερους, που ξεσκίστηκαν ανάμεσα στα δυο άρματα του Τζαγκανάτχα, τον Φανατισμό και τον Υλισμό, όπου ο ένας αποδέχεται πάρα πολλά και ο άλλος απορρίπτει τα πάντα. Σοφός είναι εκείνος που παραμένει στην χρυσή μέση ατραπό, που πιστεύει στην αιώνια δικαιοσύνη των πραγμάτων.

Φαϊτζί Ντιβάν, ο "μάρτυρας των θαυμάσιων ομιλιών ενός ελεύθερου στοχαστή που ανήκει σε χίλια τάγματα", λέει:

> "Κατά την ημέρα της κρίσης, όταν όλα τα περασμένα πράγματα θα ξεχαστούν, τα αμαρτήματα της Κά'μπα θα συγχωρεθούν χάριν της σκόνης των χριστιανικών εκκλησιών".

Σ' αυτό ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας* (σελ. 256-257), απαντάει:

> "Τα αμαρτήματα του Ισλάμ είναι τόσο ανάξια όσο και η σκόνη της Χριστιανοσύνης. Κατά την ημέρα της κρίσης τόσο οι Μωαμεθανοί όσο και οι Χριστιανοί θο καταλάβουν την κενότητα των θρησκευτικών δογμάτων τους. Οι άνθρωποι μάχονται για τη θρησκεία στη γη, αλλά στον ουρανό θα ανακαλύψουν ότι υπάρχει μόνο μια αληθινή θρησκεία, η λατρεία του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ του θεού".

[23] Λόρδου Μπάυρον, το *Προσκύνημα του Τσάιλντ Χάρολντ*, Τραγούδι IV, 34.

Με άλλα λόγια -"ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ (Ή ΝΟΜΟΣ) ΑΝΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ" – «*Satyan Nasti Paro Dharman*» το ρητό του Μαχαράτζα του Μπεναρές, που υιοθέτησε η Θεοσοφική Εταιρία.

Όπως αναφέρθηκε ήδη στον Πρόλογο, η Μυστική Δοξασία δεν είναι μια καινούργια απόδοση της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*, όπως ήταν η αρχική πρόθεση. Είναι μάλλον, μια ογκώδης επεξήγηση της και παρ' όλο που είναι τελείως ανεξάρτητη από το προηγούμενο έργο, μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα αναπόφευκτο αποτέλεσμά του. Πολλά απ' όσα αναφέρονται στην ΙΣΙΔΑ μπορούσαν να κατανοηθούν ελάχιστα από τους θεοσοφιστές εκείνης της εποχής. Τώρα η *Μυστική Δοξασία* θα ρίξει περισσότερο φως σε πολλά προβλήματα που έμειναν άλυτα στο πρώτο έργο, ειδικά στις αρχικές σελίδες, οι οποίες ποτέ δεν κατανοήθηκαν.

Μέσα στους δυο τόμους του βιβλίου *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, που ασχολούνταν απλώς με τις φιλοσοφίες των ιστορικών χρόνων και τον αντίστοιχο συμβολισμό των αρχαίων εθνών, μπορούσε να ριχτεί μόνο μια βιαστική ματιά στο πανόραμα του Αποκρυφισμού. Στο παρόν έργο δίνεται μια λεπτομερής Κοσμογονία και η εξέλιξη των τεσσάρων Φυλών που προηγήθηκαν της δικής μας Πέμπτης Φυλής. Έτσι δυο ολόκληροι τόμοι εξηγούν εκείνο που αναφέρθηκε μόνο στην πρώτη σελίδα της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*, καθώς και λίγους υπαινιγμούς που βρίσκονταν σκόρπιοι στο όλο έργο. Αλλά και σ' αυτούς τους τόμους δεν μπορούμε να επιχειρήσουμε μια εκτεταμένη αναφορά των Αρχαϊκών Επιστημών, αν δεν τακτοποιήσουμε πρώτα μερικά σημαντικά προβλήματα, όπως είναι η Κοσμική και Πλανητική Εξέλιξη και η βαθμιαία ανάπτυξη των μυστηριωδών Ανθρωποτήτων και φυλών που προηγήθηκαν της δικής μας "Αδαμικής" Ανθρωπότητας. Γι' αυτό, στην πραγματικότητα, η τωρινή προσπάθεια να διαφωτίσουμε μερικά από τα μυστήρια της εσωτερικής φιλοσοφίας δεν έχει καμιά σχέση με το προηγούμενο έργο. Για παράδειγμα, ας επιτραπεί στην συγγραφέα να εξηγήσει τι θέλει να πει.

πρώτος τόμος του βιβλίου *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* αρχίζει με μια αναφορά σε "ένα παλιό Βιβλίο":

> Τόσο παλιό ώστε οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι μας μπορεί να μελετούν τις σελίδες του για ατέλειωτα χρόνια και να μην είναι σε θέση να συμφωνήσουν ως προς την φύση του υλικού πάνω στο οποίο έχει γραφτεί. Είναι το μοναδικό γνήσιο αντίγραφο που υπάρχει σήμερα. Το αρχαιότερο εβραϊκό κείμενο πάνω στην απόκρυφη γνώση - το *Σιφρά τι-Τσενιούτα* - το χρησιμοποίησε σαν βάση και μάλιστα σε μια εποχή όπου ήδη θεωρείτο ένα πραγματικό λείψανο. Μια από τις εικόνες του παρουσιάζει την θεία Ουσία να εκπορεύεται από τον ΑΔΑΜ,[24] σαν ένα φωτεινό τόξο που προχωράει για να σχηματίσει έναν κύκλο και ύστερα, έχοντας φτάσει στο ανώτερο σημείο της περιφέρειάς του, η άφατη Δόξα γυρίζει πάλι προς τα πίσω και επιστρέφει στην γη, φέρνοντας μέσα στην δίνη της έναν ανώτερο τύπο ανθρωπότητας. Καθώς πλησιάζει όλο και πιο κοντά στον πλανήτη μας, η Εκπόρευση γίνεται όλο και πιο σκιώδης, μέχρις ότου, όταν αγγίζει το έδαφος, είναι τόσο σκοτεινή όσο η νύχτα (σελ. 1).

Αυτό το "πολύ παλιό Βιβλίο" είναι το αρχικό έργο από το οποίο γράφηκαν οι πολλοί τόμοι του *Κιού-τι*. Αλλά απ' αυτόν τον μικρό τόμο δεν προέρχεται μόνο το *Κιού-τι* και το *Σιφρά τι-Τσενιούτα,* αλλά επίσης και το *Σεφέρ Γιετσιρά*,[25] το έργο που οι Εβραίοι Καμπαλιστές το αποδίδουν στον Πατριάρχη τους Αβραάμ˙ το βιβλίο του *Σου-Τζίνγκ* η πρώτη Βίβλος της Κίνας˙ οι μυστικοί τόμοι του Αιγυπτίου Θωθ-Ερμή˙ τα *Πουρανά* της Ινδίας˙ η *Χαλδαϊκή Βίβλος των Αριθμών* και η ίδια η Πεντάτευχος. Η παράδοση λέει ότι καταγράφηκε στην σενζαρική - την μυστική ιερατική γλώσσα - από τα λόγια των θείων Όντων που το υπαγόρευσαν στους γιους του Φωτός, στην Κεντρική Ασία, στην αρχή της 5ης Φυλής (της δικής μας). Γιατί υπήρχε μια εποχή που αυτή η γλώσσα (η σενζαρική) ήταν γνωστή στους μυημένους κάθε έθνους˙ όταν οι πρόγονοι των

[24] Το όνομα χρησιμοποιείται εδώ με την έννοια της ελληνικής λέξης άνθρωπος.

[25] 2. Ο Ραβίνος Γιοσούα μπεν-Χανανιά, που πέθανε το 72 μ.Χ., διακήρυξε ανοιχτά ότι είχε εκτελέσει θαύματα με την βοήθεια του βιβλίου *Σεφέρ Γιτεσιρά*, και προκαλούσε οποιονδήποτε σκεπτικιστή. Ο Φρανκ, παίρνοντας αποσπάσματα από το Βαβυλωνιακό *Ταλμούδ*, αναφέρει άλλους δυο θαυματουργούς, τους Ραβίνους Χανίνα και Οσάια. Πολλοί Αποκρυφιστές, Αλχημιστές και Καμπαλιστές του Μεσαίωνα ισχυρίζονταν το ίδιο, και ακόμα και ο τελευταίος σύγχρονος Μάγος, ο Ελιφάς Λεβί, το ισχυρίζεται δημόσια και γραπτώς στα βιβλία του, τα σχετικά με την Μαγεία.

Τολτέκων την κατανοούσαν το ίδιο εύκολα όπως και οι κάτοικοι της χαμένης Ατλαντίδος, οι οποίοι την κληρονόμησαν με την σειρά τους από τους σοφούς της 3ης Φυλής, τους Μανούσι, που την έμαθαν κατευθείαν από τους ντέβα της 2ης και της 1ης Φυλής. Η "εικόνα" για την οποία μιλάμε στην *Ίσιδα Αποκαλούμενη* αναφέρεται στην εξέλιξη εκείνων των Φυλών και της δικής μας Ανθρωπότητας της 4ης και 5ης Φυλής κατά το Βαϊβασβάτα Μανβαντάρα ή "Γύρο". Κάθε Γύρος αποτελείται από τα γιουγκά των εφτά περιόδων της Ανθρωπότητας - από τα οποία μέχρι τώρα έχουν περάσει τα τέσσερα και σύντομα πρόκειται να φτάσουμε στο μέσον του 5ου. Η εικόνα είναι συμβολική, όπως μπορεί να το καταλάβει ο καθένας, και καλύπτει το θέμα από την αρχή. Το παλιό βιβλίο, αφού περιγράφει την Κοσμική Εξέλιξη και εξηγεί την καταγωγή κάθε πράγματος πάνω στην γη, καθώς και του φυσικού ανθρώπου και αφού δίνει την αληθινή ιστορία των Φυλών από την Πρώτη μέχρι την Πέμπτη (την δική μας) Φυλή, δεν προχωράει περισσότερο. Σταματάει στην αρχή του Κάλι Γιουγκά, πριν από 4.989 χρόνια, στον θάνατο του Κρίσνα, του λαμπρού "θεού-ήλιου", ήρωα και αναμορφωτή.

Αλλά υπάρχει και ένα άλλο βιβλίο. Κανένας από τους κατόχους του δεν το θεωρεί πολύ αρχαίο, γιατί γεννήθηκε ταυτόχρονα, και είναι τόσο παλιό όσο και η Μαύρη Εποχή, δηλαδή πριν από 5.000 χρόνια περίπου. Σε εννιά χρόνια θα τελειώσει ο πρώτος κύκλους των πρώτων πέντε χιλιετιών, ο οποίος άρχισε με τον μεγάλο κύκλο του Κάλι Γιουγκά. Και τότε θα εκπληρωθεί η τελευταία προφητεία που αναφέρεται σ' αυτό το βιβλίο (τον πρώτο τόμο του προφητικού αρχείου της Μαύρης Εποχής). Δεν θα χρειαστεί να περιμένουμε πολύ, και αρκετοί από μας θα παρακολουθήσουν την Ανατολή ενός Νέου Κύκλου, στο τέλος του οποίου θα ρυθμιστούν και θα τακτοποιηθούν αρκετά θέματα μεταξύ των φυλών. Ο δεύτερος τόμος των Προφητειών είναι σχεδόν έτοιμος, αφού έχει αρχίσει να προετοιμάζεται από την εποχή του μεγάλου διαδόχου του Βούδα, του Σανκαρατσάρια.

Επίσης πρέπει να τονιστεί ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο θεωρείται το σπουδαιότερο στην σειρά αποδείξεων που έχουν δοθεί για την ύπαρξη μιας πρωταρχικής, παγκόσμιας Σοφίας, τουλάχιστον για τους χριστιανούς Καμπαλιστές και σπουδαστές. Οι διδασκαλίες ήταν εν μέρει τουλάχιστον γνωστές σε αρκετούς από τους Πατέρες της Εκκλησίας. Υποστηρίζεται πάνω σε καθαρά ιστορικές βάσεις, ότι ο Ωριγένης, ο Συνέσιος, ακόμα και ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός, είχαν μυηθεί στα μυστήρια, πριν προσθέσουν στον Νεοπλατωνισμό της αλεξανδρινής σχολής την διδασκαλία των Γνωστικών κάτω από χριστιανικό πέπλο. Ακόμα, μερικά από τα δόγματα των μυστικών σχολών – αν και όχι όλα – διατηρήθηκαν στο Βατικανό και έγιναν από τότε αναπόσπαστο μέρος των μυστηρίων, με την μορφή προσθηκών στο αρχικό χριστιανικό πρόγραμμα από την Λατινική Εκκλησία. Τέτοιο είναι το υλοποιημένο δόγμα της Άσπιλης Σύλληψης. Αυτό ευθύνεται για την μεγάλη δίωξη που παρακινήθηκε από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ενάντια στον Αποκρυφισμό, στον Τεκτονισμό και στον ετερόδοξο μυστικισμό γενικά.

Οι μέρες του Κωνσταντίνου ήταν η τελευταία κρίσιμη καμπή στην ιστορία, η περίοδος της εντονότερης διαμάχης, η οποία στον Δυτικό κόσμο κατέληξε με την κατάπνιξη των παλιών θρησκειών χάριν της καινούργιας, που χτίστηκε πάνω τους. Από τότε και μετά η θέα στο απόμακρο παρελθόν, πέρα από τον "Κατακλυσμό" και τον Κήπο της Εδέμ, άρχισε βίαια και αμείλικτα να κλείνει με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσον ενάντια στα αδιάκριτα βλέμματα των μεταγενέστερων. Όμως, ακόμα και ανάμεσα σ' αυτά τα παραμορφωμένα αρχεία παραμένουν αρκετά που μας δίνουν το δικαίωμα να ισχυριστούμε ότι υπάρχουν εκεί όλες οι πιθανές ενδείξεις για την πραγματική ύπαρξη ενός Πατρικού Δόγματος. Διάφορα αποσπάσματα διασώθηκαν από γεωλογικούς και πολιτικούς κατακλυσμούς για να μας πουν την ιστορία. Και καθένα μας δείχνει ότι η Μυστική τώρα Σοφία ήταν κάποτε η μοναδική κεφαλόβρυση, η αστείρευτη αιώνια πηγή από την οποία τρέφονταν όλοι οι χείμαρροι – οι μετέπειτα θρησκείες όλων των εθνών – από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο. Αυτή η περίοδος, που περιλαμβάνει τον Βούδα και τον Πυθαγόρα από την μια μεριά και τους Νεο-πλατωνιστές και τους Γνωστικούς από την άλλη, είναι η μόνη εστία – που έμεινε στην ιστορία – στην οποίαν συγκλίνουν για τελευταία φορά οι λαμπερές ακτίνες φωτός, που ξεχύνονται από τους αιώνες του παρελθόντος, χωρίς να σκιάζονται από το χέρι της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού.

Αυτός είναι ο λόγος που η συγγραφέας αναγκάστηκε να εργαστεί κάτω από την αναγκαιότητα να εξηγεί τα γεγονότα τα οποία δίνονται από το αρχαιότατο παρελθόν, με ενδείξεις συγκεντρωμένες από την ιστορική περίοδο. Δεν υπήρχε κανένα άλλο πρόσφορο μέσο, αν δεν ήθελε να διατρέξει τον κίνδυνο να κατηγορηθεί άλλη μια φορά για έλλειψη μεθόδου και συστήματος. Το κοινό πρέπει να μάθει για τις προσπάθειες πολλών παγκόσμιων σοφών, μυημένων ποιητών, συγγραφέων και κλασικών κάθε εποχής, να διατηρήσουν στα αρχεία της ανθρωπότητας την γνώση για την ύπαρξη μιας τέτοιας φιλοσοφίας τουλάχιστον, αν όχι και των δογμάτων της. Οι Μυημένοι του 1888 θα παρέμεναν, πράγματι, ακατανόητοι και θα έμοιαζαν με απίθανο μύθο, αν δεν δειχνόταν ότι παρόμοιοι Μυημένοι έζησαν σε κάθε άλλη εποχή της ιστορίας. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο αναφέροντας κεφάλαιο και στίχο όπου βρίσκονται αναφορές σ' αυτές τις μεγάλες προσωπικότητες, από τις οποίες προηγήθηκε και ακολούθησε μια μεγάλη και ατέλειωτη σειρά άλλων διάσημων Προκατακλυσμιαίων και Μετακατακλυσμιαίων Δασκάλων των τεχνών. Έτσι, μπορεί κανείς να δείξει, βασιζόμενος σε ημι-παραδοσιακά και ημι-ιστορικά στοιχεία, ότι η γνώση του Απόκρυφου και η δύναμη που προσφέρει στον άνθρωπο, δεν είναι ολότελα φαντασίες, αλλά είναι τόσο παλιά όσο και ο ίδιος ο κόσμος.

Γι' αυτό, στους κριτές μου, παλιούς και καινούργιους – είτε πρόκειται για σοβαρούς κριτικούς είτε για κείνους τους περιστρεφόμενους δερβίσηδες της φιλολογίας που κρίνουν ένα βιβλίο από την δημοτικότητα ή μη του ονόματος του συγγραφέως, χωρίς να ρίχνουν ούτε μια ματιά στα περιεχόμενα, και που προσκολλώνται σαν θανατηφόροι βάκιλοι στα πιο αδύνατα σημεία του σώματος – δεν έχω να πω τίποτε. Ούτε θα δεχτώ να προσέξω εκείνους τους παλαβούς συκοφάντες – ευτυχώς είναι ελάχιστοι – οι οποίοι, ελπίζοντας να τραβήξουν την δημόσια προσοχή κατηγορώντας κάθε συγγραφέα το όνομα του οποίου είναι περισσότερο γνωστό από το δικό τους, αφρίζουν και γαβγίζουν την ίδια την σκιά τους. Αυτοί, αφού στην αρχή ισχυρίζονταν για χρόνια ότι οι διδασκαλίες που παρουσιάζονταν μέσω του *Θεοσοφιστή* και που κορυφώθηκαν στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, είχαν όλες εφευρεθεί από την παρούσα συγγραφέα, τελικά άλλαξαν γνώμη και ανακοίνωσαν ότι η *Ίσιδα Αποκαλούμενη* και όλα τα υπόλοιπα ήταν πλαστογραφημένα από τον Ελιφάς Λεβί (!), τον Παράκελσο (!) και – *mirabile dictu* – από τον Βουδισμό και τον Μπραχμανισμό (!!!) Ακριβώς όπως κατηγορούν τον Ρενάν ότι έκλεψε την *Ζωή του Ιησού* από τα Ευαγγέλια, και τον Μαξ Μύλλερ τα *Μυστικά Βιβλία της Ανατολής* ή τη *Συλλογή* του από τις φιλοσοφίες των Μπραχμάνων και του Γκαουταμά του Βούδα. Αλλά στο κοινό γενικά και στους αναγνώστες της *Μυστικής Δοξασίας* πρέπει να επαναλάβω αυτό που έχω ήδη δηλώσει αρκετές φορές και που τώρα το ντύνω με τα λόγια του Μοντενιέ: Κύριοι, "ΕΦΤΙΑΞΑ ΕΔΩ ΜΟΝΑΧΑ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΕ ΔΙΚΟ ΜΟΥ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΠΟΥ ΤΑ ΕΝΩΝΕΙ".

Κόψτε το "σχοινί" και κάνετε το κομμάτια, αν θέλετε. Όσο για το μπουκέτο των ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ: δεν θα μπορέσετε ποτέ να απαλλαγείτε από αυτά. Μπορείτε απλώς να τα αγνοήσετε και τίποτε περισσότερο.

Μπορούμε να τελειώσουμε με λίγα λόγια σχετικά με τον πρώτο τόμο. Σε μια ΕΙΣΑΓΩΓΗ που προηγείται ενός Μέρους το οποίο ασχολείται με την Κοσμογονία, μερικά θέματα που αναφέρθηκαν ίσως να φαίνονται εκτός τόπου, αλλά μια προσεχτική εξέταση των όσων ήδη δόθηκαν με οδήγησε να μιλήσω γι' αυτά. Κάθε αναγνώστης θα κρίνει αναπόφευκτα τις δηλώσεις που έγιναν από την σκοπιά της δικής του γνώσης, εμπειρίας και συνείδησης, βασιζόμενος σ' αυτά που ήδη γνωρίζει. Το γεγονός αυτό η συγγραφέας είναι αναγκασμένη να μην το ξεχνά ποτέ: γι' αυτό και υπάρχουν στον πρώτο τόμο συχνές αναφορές σε θέματα τα οποία, αν μιλήσουμε με ακρίβεια, ανήκουν σε ένα μετέπειτα τμήμα του έργου, αλλά τα οποία δεν μπορούν να αγνοηθούν, αν δεν θέλουμε ο αναγνώστης να θεωρήσει το βιβλίο πράγματι σαν παραμύθι: ένα φανταστικό κατασκεύασμα κάποιας σύγχρονης διάνοιας.

Έτσι, το Παρελθόν θα μας βοηθήσει να αντιληφθούμε το ΠΑΡΟΝ και το παρόν να εκτιμήσουμε καλύτερα το ΠΑΡΕΛΘΟΝ. Τα λάθη της ημέρας πρέπει να εξηγηθούν και να εξαλειφθούν και όμως είναι προφανές - και στην παρούσα περίπτωση αυτό ισχύει με βεβαιότητα - ότι για μια ακόμα φορά η μαρτυρία των παλιών εποχών και της ιστορίας δεν θα καταφέρει να εντυπωσιάσει κανέναν, εκτός από τον πολύ ενορατικό – πράγμα που σημαίνει ελάχιστους. Αλλά σ'

αυτήν την περίπτωση, όπως και σε όλες τις παρόμοιες, οι ειλικρινείς και οι πιστοί μπορούν να παρηγορηθούν παρουσιάζοντας στον σύγχρονο σκεπτικιστή Σαδδουκαίο την μαθηματική απόδειξη και την υπόμνηση του άκαμπτου πείσματος και του φανατισμού του. Υπάρχει ακόμα, κάπου στα αρχεία της Γαλλικής Ακαδημίας, ο διάσημος νόμος των πιθανοτήτων που δημιουργήθηκε από ορισμένους μαθηματικούς μέσω μιας αλγεβρικής διαδικασίας προς χάριν των σκεπτικιστών. Αναφέρει το εξής: αν δυο άτομα δίνουν την μαρτυρία ενός γεγονότος, μεταβιβάζοντας το καθένα 5/6 αξιοπιστίας, τότε το γεγονός θα έχει 35/36 αξιοπιστίας, δηλαδή ο λόγος ανάμεσα στην πιθανότητα και στην απιθανότητά του θα είναι 1 προς 35. Αν ενωθούν τρεις τέτοιες ενδείξεις, τότε αξιοπιστία θα γίνει 215/216. Η συμφωνία δέκα ατόμων που το καθένα παρέχει 1/2 αξιοπιστίας, θα δώσει αξιοπιστία 1023/1024 κ.τ.λ. Ο Αποκρυφιστής μπορεί να μείνει ικανοποιημένος και να μη νοιαστεί για περισσότερα.

ΠΡΟΟΙΜΙΟ
ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Ένα Αρχαϊκό Χειρόγραφο – μια συλλογή από φύλλα φοινικιάς που με κάποια άγνωστη ειδική τεχνική έχουν γίνει άφθαρτα από νερό, φωτιά και αέρα – βρίσκεται μπροστά στα μάτια της συγγραφέως. Στην πρώτη σελίδα διακρίνεται ένας άψογος λευκός δίσκος πάνω σε ένα θολό μαύρο φόντο. Στην επόμενη σελίδα υπάρχει ο ίδιος δίσκος αλλά με ένα σημείο στο κέντρο του. Ο σπουδαστής γνωρίζει ότι ο πρώτος συμβολίζει τον Κόσμο μέσα στην αιωνιότητα, πριν από την αφύπνιση της κοιμισμένης ενέργειας, την εκπόρευση του Λόγου στα μετέπειτα συστήματα. Το σημείο μέσα στο μέχρι τώρα άσπιλο δίσκο – τον Χώρο και την Αιωνιότητα σε *Πραλάγια* – σημειώνει την αρχή της διαφοροποίησης. Είναι το Σημείο μέσα στο Κοσμικό Αυγό,[26] το σπέρμα μέσα του το οποίο θα γίνει το Σύμπαν, το ΟΛΟ, ο απεριόριστος, περιοδικός Κόσμος. Γιατί αυτό το σπέρμα, περιοδικά και διαδοχικά, είναι λανθάνον και ενεργό. Ο κύκλος είναι η θεία Μονάδα, από την οποία όλα προβάλλουν και στην οποία όλα επιστρέφουν. Η περιφέρειά του – ένα πολύ περιορισμένο σύμβολο εξαιτίας του περιορισμού του ανθρώπινου νου – συμβολίζει την αφηρημένη, την πάντα αδιάγνωστη ΠΑΡΟΥΣΙΑ και το πεδίο του, την Παγκόσμια Ψυχή, αν και αυτά τα δυο είναι ένα. Μόνο η επιφάνεια του δίσκου που είναι λευκή και το τριγύρω μαύρο φόντο δείχνουν καθαρά ότι το πεδίο του είναι η μόνη γνώση – θολή και αόριστη αλλά πάντως υπαρκτή – που μπορεί να πετύχει ο άνθρωπος. Σ' αυτό το πεδίο αρχίζουν οι μανβανταρικές εκδηλώσεις, γιατί μέσα σ' αυτήν την ΨΥΧΗ κοιμάται – κατά την διάρκεια της *Πραλάγια* – η θεία Σκέψη[27] μέσα στην οποία υπάρχει κρυμμένο το σχέδιο κάθε μελλοντικής Κοσμογονίας και Θεογονίας.

Είναι η ΜΙΑ ΖΩΗ, αιώνια, αόρατη και όμως Πανταχού Παρούσα. Χωρίς αρχή ή τέλος και όμως περιοδική στις κανονικές εκδηλώσεις της, ανάμεσα στις οποίες βασιλεύει το σκοτεινό μυστήριο της μη Ύπαρξης. Ασυνείδητη και όμως απόλυτα Συνειδητή. Απραγματοποίητη και όμως μόνη αυθύπαρκτη πραγματικότητα: αληθινά, "ένα χάος για τις αισθήσεις, ένας Κόσμος για την λογική". Το μοναδικό απόλυτο χαρακτηριστικό της – που είναι ΑΥΤΗ Η ΙΔΙΑ – δηλαδή η αιώνια, ασταμάτητη Κίνηση, στην εσωτερική γλώσσα ονομάζεται "Μεγάλη Πνοή",[28] η οποία είναι η αιώνια κίνηση του σύμπαντος με την έννοια του απεριόριστου, πανταχού παρόντος ΧΩΡΟΥ. Αυτό που είναι ακίνητο δεν μπορεί να είναι θείο. Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτε απόλυτα ακίνητο μέσα στην παγκόσμια ψυχή.

26 Βλέπε τμήμα VI, "Το Κοσμικό Αυγό".

27 Δεν χρειάζεται να θυμίσουμε στον αναγνώστη για άλλη μια φορά ότι ο όρος "θεία Σκέψη", όπως και ο όρος "Παγκόσμιος Νους", δεν πρέπει να θεωρούνται ότι συμβολίζουν αόριστα μια διανοητική διαδικασία παρόμοια μ' αυτήν που εκδηλώνει ο άνθρωπος. Το "Ασυνείδητο", σύμφωνα με τον φον Χάρτμαν, έφτασε στο πλατύ δημιουργικό, ή μάλλον εξελικτικό Σχέδιο, "μέσω μιας διορατικής σοφίας ανώτερης από κάθε συνείδηση", η οποία στην βεντάντική γλώσσα θα σήμαινε απόλυτη Σοφία. Μόνο εκείνοι που αντιλαμβάνονται το πόσο μακριά μπορεί να πλανηθεί η Ενόραση πάνω από την αργή διαδικασία της λογικής σκέψης, μπορούν να σχηματίσουν μια αμυδρή ιδέα αυτής της απόλυτης Σοφίας που υπερβαίνει τις ιδέες του Χρόνου και του Χώρου. Ο νους, όπως τον γνωρίζουμε, είναι αναλύσιμος σε καταστάσεις συνείδησης διαφορετικής διάρκειας, έντασης, πολυπλοκότητας κ.τ.λ., που όλες έχουν σαν τελική βάση την αίσθηση που είναι επίσης *Μάγια*. Η αίσθηση πάλι προϋποθέτει αναγκαστικά περιορισμό. Ο προσωπικός θεός του ορθόδοξου θεϊσμού αντιλαμβάνεται, σκέφτεται και επηρεάζεται από το συναίσθημα, λυπάται και νιώθει "ασυγκράτητη οργή". Αλλά η ιδέα τέτοιων νοητικών καταστάσεων συνεπάγεται καθαρά την απαράδεκτη αρχή της εξωτερικότητας των διεγερτικών ερεθισμάτων, για να μην αναφέρουμε καθόλου πως είναι αδύνατο να αποδοθεί αμεταβλητότητα σε ένα Ον τα αισθήματα του οποίου κυμαίνονται ανάλογα με τα γεγονότα που συμβαίνουν στους κόσμους όπου προΐσταται. Οι αντιλήψεις επομένως για έναν προσωπικό Θεό αμετάβλητο και άπειρο είναι εντελώς αψυχολόγητες και, το χειρότερο, αφιλοσόφητες.

28 Ο Πλάτωνας αποδεικνύει ότι είναι Μυημένος όταν αναφέρει στον *Κρατύλο* πως η λέξη θεός προέρχεται από το ρήμα *θέειν*, "κινούμαι", "τρέχω", όπως και οι πρώτοι αστρονόμοι που όταν παρατήρησαν τις κινήσεις των ουρανίων σωμάτων ονόμασαν τους πλανήτες θεούς. Αργότερα η λέξη παρήγαγε και έναν άλλο όρο, αλήθεια: "η πνοή του θεού".

Σχεδόν πέντε αιώνες π.Χ. ο Λεύκιππος, ο δάσκαλος του Δημόκριτου, ισχυριζόταν ότι ο Χώρος είναι αιώνια γεμάτος με άτομα που ωθούνται από μια ασταμάτητη κίνηση η οποία, στην κατάλληλη στιγμή όταν τα άτομα συσσωρεύονται, δημιουργεί περιστροφική κίνηση μέσω αμοιβαίων συγκρούσεων οι οποίες παράγουν πλευρικές κινήσεις. Το ίδιο δίδασκαν και οι Επίκουρος και Λουκρήτιος, προσθέτοντας μόνο στην πλευρική κίνηση των ατόμων την ιδέα της συγγένειας: μια αποκρυφιστική διδασκαλία.

Από την αρχή της κληρονομιάς του ανθρώπου, από την πρώτη εμφάνιση των αρχιτεκτόνων της σφαίρας πάνω στην οποία ζει, η κρυμμένη θεότητα αναγνωριζόταν και εξεταζόταν κάτω από την μόνη φιλοσοφική όψη της: την παγκόσμια κίνηση, το ρίγος της δημιουργικής Πνοής στην Φύση. Ο αποκρυφισμός αντιλαμβάνεται την "Μια Ύπαρξη" με τον ακόλουθο τρόπο: "η θεότητα είναι ένα μυστηριώδες, ζωντανό (ή κινούμενο) ΠΥΡ "και οι αιώνιοι μάρτυρες αυτής της αόρατης Παρουσίας είναι το Φως, η Θερμότητα, η Υγρασία". Αυτή η τριπλότητα περιλαμβάνει και είναι η αιτία κάθε φαινομένου στην Φύση.[29] Η Ενδο-κοσμική κίνηση είναι αιώνια και ακατάπαυστη. Η κοσμική κίνηση (η ορατή, ή εκείνη που μπορεί να γίνει αντιληπτή) είναι περιορισμένη και περιοδική. Σαν μια αιώνια αφηρημένη ιδέα, είναι η ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ˙ σαν μια εκδήλωση, είναι πεπερασμένη τόσο ως προς την επερχόμενη κατεύθυνση, όσο και ως προς την αντίθετη: δυο όψεις που αποτελούν το άλφα και το ωμέγα των διαδοχικών αναδημιουργιών. Ο Κόσμος – το ΝΟΟΥΜΕΝΟ – δεν έχει καμιά σχέση με τις αιτιώδεις συσχετίσεις του φαινομενικού κόσμου. Μόνο όταν αναφερόμαστε στην ενδοκοσμική ψυχή, τον ιδεατό Κόσμο μέσα στην αμετάβλητη θεία Σκέψη, μόνο τότε μπορούμε να πούμε: "Ποτέ δεν είχε αρχή ούτε και θα έχει τέλος". Σχετικά με το σώμα του ή την Κοσμική οργάνωση, όμως, δεν μπορούμε να πούμε ότι είχε μια πρώτη ή ότι θα έχει ποτέ μια τελευταία δημιουργία. Και όμως σε κάθε νέο Μανβαντάρα η οργάνωσή της μπορεί να θεωρηθεί σαν η πρώτη και η τελευταία του είδους της, καθώς κάθε φορά αναπτύσσεται σε ένα ανώτερο πεδίο...

Μόλις πριν από λίγα χρόνια αναφέρθηκε ότι:

εσωτερική δοξασία – όπως ο Βουδισμός και ο Μπραχμανισμός ακόμα και η καταδιωγμένη Καμπάλα – διδάσκει ότι η μια άπειρη και άγνωστη Ουσία υπάρχει από την αρχή της αιωνιότητας και σε κανονικές και αρμονικές διαδοχές είναι είτε παθητική, είτε ενεργός. Στην ποιητική φρασεολογία του Μάνου αυτές οι καταστάσεις ονομάζονται "ημέρα" και "νύχτα" του Μπράχμα. Αυτός είναι "ξύπνιος" ή "κοιμισμένος". Οι Σβαμπαβίκα ή οι φιλόσοφοι της αρχαιότερης σχολής Βουδισμού (η οποία υπάρχει ακόμα στο Νεπάλ), διαλογίζονται μόνο πάνω στην ενεργό κατάσταση αυτής της "Ουσίας", την οποία ονομάζουν *Σβαμπάβα* και θεωρούν ανόητο να εξετάζει κανείς την αφηρημένη και "αδιάγνωστη" δύναμη στην παθητική της κατάσταση. Γι' αυτό ονομάζονται αθεϊστές τόσο από την χριστιανική θεολογία όσο και από τους σύγχρονους επιστήμονες – γιατί ούτε η μια ούτε οι άλλοι είναι σε θέση να κατανοήσουν την βαθιά λογική της φιλοσοφίας τους. Η χριστιανική θεολογία δεν επιτρέπει κανέναν θεό, εκτός από τις προσωποποιημένες δευτερεύουσες δυνάμεις οι οποίες δημιούργησαν στα τυφλά το ορατό σύμπαν και οι οποίες γι' αυτήν έγιναν

ανθρωπομορφικός θεός των Χριστιανών: ο Ιεχωβά, που βρυχάται ανάμεσα σε βροντές και αστραπές. Η ρασιοναλιστική επιστήμη, από την άλλη, θεωρεί τους Βουδιστές και τους Σβαμπαβίκα σαν τους "θετικιστές" των αρχαίων εποχών. Αν κάνουμε μια μονόπλευρη θεώρηση της φιλοσοφίας των τελευταίων, οι υλιστές μας

29 1. Οι Νομιναλιστές – οι οποίοι ισχυρίζονται όπως ο Μπέρκλεϋ ότι "είναι παρόμοια αδύνατο για μένα να σχηματίσω την αφηρημένη ιδέα της κίνησης, ξέχωρης από το κινούμενο σώμα" (*Πραγματεία Πάνω στις Αρχές της Ανθρώπινης Γνώσης*, Εισαγωγή, παρ. 10) – μπορούν να θέσουν το ερώτημα: "Τι είναι αυτό το σώμα, ο δημιουργός αυτής της κίνησης; Είναι μια ουσία; Τότε, πιστεύετε σε έναν Προσωπικό θεό;" κ.τ.λ. Σ' αυτό θα δώσουμε απάντηση αργότερα, προς το τέλος αυτού του βιβλίου. Στο μεταξύ ζητάμε τα δικαιώματά μας σαν Εννοιοκρατιστές απέναντι σης υλιστικές απόψεις του Ρεαλισμού και του Νομιναλισμού του Ροσελίνου. Ο 'Εντουαρντ Κλοντ, ένας από τους πιο ικανούς υποστηρικτές του, λέει: "Αποκάλυψε η επιστήμη τίποτε που να μειώνει ή να αντιτίθεται στα αρχαία λόγια με τα οποία εκφράζεται η Ουσία όλων των θρησκειών, παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος, δηλαδή να είσαι δίκαιος, να είσαι ευσπλαχνικός και να στέκεσαι ταπεινά μπροστά στον θεό;" Με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι με την λέξη θεός εννοούμε, όχι τον ωμό ανθρωπομορφισμό ο οποίος αποτελεί ακόμα την βάση της σύγχρονης θεολογίας, αλλά την συμβολική αντίληψη εκείνου που είναι η Ζωή και η Κίνηση του Σύμπαντος. Η γνώση του οποίου, στην φυσική τάξη, σημαίνει γνώση του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος, στην ύπαρξη της διαδοχής των φαινομένων. Ενώ στην ηθική, η γνώση του σημαίνει γνώση εκείνου που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει, μέσα στην ανθρώπινη συνείδηση. (Βλέπε "Επιστήμη και Συναισθήματα", μια Διάλεξη που δόθηκε στις 27 Δεκεμβρίου του 1885, στο Σάουθ Πλέις Τσαπλ του Λονδίνου.)

μπορεί να έχουν δίκιο με τον δικό τους τρόπο. Οι Βουδιστές ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει Δημιουργός, αλλά μια απειρία δημιουργικών δυνάμεων, οι οποίες συλλογικά αποτελούν την μια αιώνια ύλη, η ουσία της οποίας είναι ανεξιχνίαστη και επομένως δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο θεώρησης από κανέναν αληθινό φιλόσοφο. Παρόμοια ο Σωκράτης αρνιόταν να συζητήσει πάνω στο μυστήριο της παγκόσμιας ύπαρξης, και όμως ποτέ κανένας δεν σκέφτηκε να τον κατηγορήσει για αθεϊσμό, εκτός από κείνους που επιδίωκαν την καταστροφή του. Όταν αρχίζει μια ενεργός περίοδος, λέει η Μυστική Δοξασία, συμβαίνει μια διαστολή αυτής της θείας ουσίας από τα έξω προς τα μέσα και από τα μέσα προς τα έξω, σύμφωνα με τον αιώνιο και αμετάβλητο νόμο, και το φαινομενικό ή ορατό σύμπαν είναι το τελικό αποτέλεσμα μιας μεγάλης σειράς κοσμικών δυνάμεων οι οποίες μπαίνουν προοδευτικά σε κίνηση. Κατά παρόμοιο τρόπο, όταν αρχίζει η παθητική κατάσταση, συμβαίνει μια συστολή της θείας ουσίας και το προηγούμενο έργο της δημιουργίας βαθμιαία και προοδευτικά καταστρέφεται. Το ορατό σύμπαν διαλύεται, η ύλη του διασκορπίζεται και το «σκοτάδι άδειο και μόνο σκεπάζει για μια ακόμα φορά το πρόσωπο της "αβύσσου"». Για να χρησιμοποιήσουμε μια μεταφορά (από τα Μυστικά Βιβλία) που μεταδίδει την ιδέα ακόμα πιο καθαρά: μια εκπνοή της "άγνωστης ουσίας" δημιουργεί τον κόσμο και μια εισπνοή προκαλεί την εξαφάνισή του. Αυτή η διαδικασία συνεχίζεται από την αρχή της αιωνιότητας και το τωρινό σύμπαν μας δεν είναι παρά ένα μέσα σε μια άπειρη σειρά, που δεν έχει αρχή και δεν θα έχει ούτε τέλος. [Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. ΙΙ, σελ. 264-265, επίσης τμήμα VII, "Οι Μέρες και οι Νύχτες του Μπράχμα", του παρόντος έργου.]

Το απόσπασμα αυτό θα εξηγηθεί, όσο είναι δυνατού, στο παρόν έργο. Αν και – όπως φαίνεται τώρα – δεν περιέχει τίποτε καινούργιο για τον Ανατολιστή, όμως η εσωτερική ερμηνεία ίσως να κρύβει αρκετά που μέχρι τώρα έμεναν ολότελα άγνωστα για τον Δυτικό σπουδαστή.

Η πρώτη εικόνα είναι ένας σκέτος κύκλος Ο, ενώ το δεύτερο αρχαϊκό σύμβολο είναι το , ένας κύκλος με ένα σημείο στο κέντρο του: η πρώτη διαφοροποίηση στις περιοδικές εκδηλώσεις της αιώνιας φύσης, της δίχως φύλο και άπειρης "Άντιτι σε ΕΚΕΙΝΟ" (*Ριγκ-Βέντα*), το σημείο στον κύκλο, ή ο εν δυνάμει Χώρος μέσα στον αφηρημένο Χώρο. Στο τρίτο στάδιο το σημείο μετατρέπεται σε διάμετρο, έτσι . Τώρα συμβολίζει μια θεία, άσπιλη Μητέρα-Φύση μέσα στην απόλυτη Απειροσύνη που περικλείει τα πάντα. Όταν η οριζόντια γραμμή διασταυρώνεται με μια κάθετη, σχηματίζεται ο κοσμικός σταυρός. Η ανθρωπότητα φτάνει στην τρίτη Ριζική Φυλή, είναι το σύμβολο για την αρχή της ανθρώπινης ζωής. Όταν η περιφέρεια εξαφανίζεται και παραμένει μόνο ο +, είναι σημάδι ότι η κάθοδος του ανθρώπου μέσα στην ύλη ολοκληρώθηκε και αρχίζει η ΤΕΤΑΡΤΗ φυλή. Ο Σταυρός μέσα σ' έναν κύκλο συμβολίζει τον καθαρό Πανθεϊσμό. Όταν ο σταυρός μένει μόνος, γίνεται φαλλικός. Έχει τις ίδιες, αλλά και περισσότερες, σημασίες με ένα *ΤΑΥ*

μέσα σε ένα κύκλο, ή με το "Σφυρί του Θορ", τον αποκαλούμενο τζαϊνικό σταυρό, ή απλώς την σβάστικα μέσα σε κύκλο .

Με το τρίτο σύμβολο: τον κύκλο χωρισμένο στα δυο από την οριζόντια διάμετρο, υπονοείται η πρώτη εκδήλωση της δημιουργικής (αλλά ακόμα παθητικής, εξαιτίας της θηλυκότητας της) Φύσης. Η πρώτη αμυδρή αντίληψη του ανθρώπου που συνδέεται με την προδημιουργία είναι θηλυκή, γιατί ο άνθρωπος γνωρίζει περισσότερο την μητέρα του απ' ό,τι τον πατέρα του. Γι' αυτό και οι θηλυκές θεότητες ήταν πιο ιερές από τις αρσενικές. Η Φύση είναι επομένως θηλυκή και – ως έναν βαθμό – αντικειμενική και απτή και η πνευματική Αρχή που την γονιμοποιεί είναι κρυμμένη. Προσθέτοντας, στον κύκλο με την οριζόντια γραμμή, μια κάθετη, σχηματίστηκε το ταυ -Τ- η αρχαιότερη μορφή του γράμματος. Αυτό ήταν το ιερογλυφικό της τρίτης Ριζικής Φυλής μέχρι την ημέρα της συμβολικής Πτώσης της – δηλαδή όταν συνέβη ο διαχωρισμός των φύλων μέσω της φυσικής εξέλιξης – όταν το σχήμα έγινε , ο κύκλος ή η χωρίς φύλο ζωή που τροποποιήθηκε ή χωρίστηκε: ένα διπλό ιερογλυφικό ή σύμβολο. Για τις υποφυλές της δικής μας Πέμπτης Φυλής έγινε στον συμβολισμό τα εβραϊκά *ζαχάρ* (*Zakhar*) και *νεκεβά* (*Negebah*) των πρωτοσχηματισμένων φυλών.[30] Ύστερα μετατράπηκε στο αιγυπτιακό *ανκχ* (έμβλημα της ζωής) και ακόμα αργότερα στο σύμβολο της Αφροδίτης . Έπειτα έρχεται η Σβάστικα (το σφυρί του Θορ, ή ο τωρινός "Ερμητικός Σταυρός"), τώρα εντελώς χωρισμένη από τον

30 Βλέπε το έργο *Η Πηγή των Μέτρων* (1875, σελ. 236-237), όπου ο συγγραφέας εξηγεί την αληθινή σημασία της λέξης "*zakhar*", από την οποία προέρχονται οι λέξεις "sacrat" και "sacrament" που τώρα έχουν γίνει συνώνυμα της "ιερότητας", αν και καθαρά φαλλικές!

Κύκλο της και έτσι γίνεται καθαρά φαλλική. Το εσωτερικό σύμβολο του Κάλι Γιουγκά είναι το πεντάκτινο αστέρι ανεστραμμένο, ⛧ το σύμβολο της ανθρώπινης μαγείας, με τις δυο κορυφές (κέρατα) του στραμμένες προς τον ουρανό, μια θέση που κάθε αποκρυφιστής θα την αναγνωρίσει σαν χαρακτηριστικό της "αριστερής" ατραπού και που χρησιμοποιείται στην τελετουργική μαγεία.[31]

Ελπίζουμε ότι με την μελέτη αυτού του έργου, οι λαθεμένες απόψεις του κοινού γενικά, σχετικά με τον Πανθεϊσμό, θα τροποποιηθούν. Είναι λαθεμένο και άδικο να θεωρούμε τους βουδιστές και τους αντβαϊστές αποκρυφιστές σαν αθεϊστές. Αν δεν είναι όλοι τους φιλόσοφοι, είναι οπωσδήποτε όλοι γνώστες της λογικής και οι αντιρρήσεις και διαφωνίες τους βασίζονται σε αυστηρή λογική. Πράγματι, αν το *Παραμπράχμαν* των Ινδουιστών μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας αντιπρόσωπος των κρυμμένων και ακατονόμαστων θεοτήτων των άλλων εθνών, θα βρεθεί ότι αυτή απόλυτη Αρχή είναι το πρωτότυπο από το οποίο αντιγράφηκαν όλα τα άλλα. Το *Παραμπράχμαν* δεν είναι "Θεός", γιατί δεν είναι ένας θεός. "Είναι εκείνο που είναι υπέρτατο και μη-υπέρτατο (*παραβάρα*)", εξηγεί η *Μουντάκα Ουπανισάντ* (II, 2.8). Είναι "Υπέρτατο" σαν ΑΙΤΙΑ, μη-υπέρτατο σαν αποτέλεσμα. Το *Παραμπράχμαν*, σαν "Μοναδική Πραγματικότητα", είναι απλώς ο πανπεριεκτικός Κόσμος – ή μάλλον ο απέραντος Κοσμικός Χώρος – με την ανώτερη πνευματική έννοια, φυσικά. Το *Μπράχμαν* (ουδέτερο), είναι η αμετάβλητη, αγνή, ελεύθερη, άφθαρτη, υπέρτατη Ρίζα, "η ΜΙΑ αληθινή Ύπαρξη, *Παραμαρτίκα*"· και το απόλυτο *Τσιτ* και *Τσαϊτάνια* (διάνοια, συνείδηση) δεν μπορεί να γίνει ένας γνώστης, γιατί "ΕΚΕΙΝΟ δεν μπορεί να έχει υποκείμενο γνώσης". Μπορεί η φλόγα να ονομαστεί ουσία του Πυρός; Αυτή η Ουσία είναι "η ΖΩΗ και το ΦΩΣ του Σύμπαντος, το ορατό πυρ και η φλόγα είναι καταστροφή, θάνατος και κακό". "Το Πυρ και η Φλόγα καταστρέφουν το σώμα ενός Άρχατ και η ουσία τους τον κάνει αθάνατο". (*Μποντιμόρ*, Βιβλίο Δεύτερο). "Η γνώση του απόλυτου Πνεύματος, όπως η ακτινοβολία του ήλιου, ή η θερμότητα στην φωτιά, δεν είναι τίποτε άλλο από την ίδια την απόλυτη Ουσία", λέει ο Σανκαρατσάρια. ΑΥΤΟ, είναι "το Πνεύμα του Πυρός", όχι το ίδιο το πυρ˙ γι' αυτό οι ιδιότητες του τελευταίου – θερμότητα ή φλόγα – δεν είναι ιδιότητες του Πνεύματος, αλλά εκείνου του οποίου το Πνεύμα είναι η ασυνείδητη αιτία". Η παραπάνω φράση δεν αποτελεί το αληθινό κλειδί της πρόσφατης ροδοσταυρικής φιλοσοφίας; Το *Παραμπράχμαν*, με λίγα λόγια, είναι το συλλογικό άθροισμα του Κόσμου στην απειροσύνη και στην αιωνιότητα του˙ το "ΕΚΕΙΝΟ" και το "ΑΥΤΟ" στα οποία δεν μπορούν να εφαρμοστούν επιμεριστικά σύνολα.[32] "Στην αρχή ΑΥΤΟ ήταν ο Εαυτός, μόνο ένα".[33] Ο μεγάλος Σανκσρατσάρια εξηγεί ότι η λέξη "ΑΥΤΟ", αναφέρεται στο Σύμπαν (Τζάγκατ)˙ η έκφραση: "στην αρχή" σημαίνει πριν από την αναδημιουργία του φαινομενικού Σύμπαντος.

Γι' αυτό, όταν οι Πανθεϊστές επαναλαμβάνουν τις *Ουπανισάντ*, που δηλώνουν – όπως και η Μυστική Δοξασία – ότι "αυτό" δεν μπορεί να δημιουργήσει, δεν αρνούνται έναν Δημιουργό, ή μάλλον ένα συλλογικό άθροισμα δημιουργών, αλλά απλώς αρνούνται πολύ λογικά να αποδώσουν "δημιουργία" κι ειδικά μορφοποίηση, δηλαδή κάτι περιορισμένο, σε μια Άπειρη Αρχή. Γι' αυτούς το *Παραμπράχμαν* είναι μια Αιτία Παθητική, γιατί είναι μια Αιτία Απόλυτη, το αυθύπαρκτο *Μούκτα*. Το μόνο που του αρνούνται είναι η περιορισμένη Παντογνωσία και Παντοδυναμία, γιατί αυτά δεν είναι παρά ιδιότητες (όπως αντανακλώνται στις αντιλήψεις του ανθρώπου) και γιατί το *Παραμπράχμαν*, όντας το "Υπέρτατο ΟΛΟ", το πάντα αόρατο πνεύμα και η Ψυχή της Φύσης,

31 Ορισμένοι Δυτικοί μαθηματικοί καθώς και Αμερικανοί Καμπαλιστές μας έχουν πει ότι και στην Καμπάλα "η αριθμητική αξία του ονόματος του Ιεχωβά είναι ίδια με την αξία της διαμέτρου ενός κύκλου". Προσθέστε σ' αυτό το γεγονός ότι ο Ιεχωβά είναι η τρίτη Σεφιρά, η Μπινά, ένας θηλυκός κόσμος, και έτσι θα έχετε το κλειδί του μυστηρίου. Μέσω ορισμένων καμπαλιστικών μετατροπών το όνομα αυτό, που στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης είναι ανδρόγυνο, γίνεται στους μετασχηματισμούς του ολότελα αρσενικό, καϊνιτικό και φαλλικό. Το γεγονός ότι εκλέγει κανείς μια θεότητα ανάμεσα από τους παγανιστικούς θεούς και δημιουργεί απ' αυτήν έναν ιδιαίτερο εθνικό θεό και τον ονομάζει "Εναν Ζώντα θεό", "θεό των θεών" και ύστερα ανακηρύσσει αυτήν την λατρεία σαν Μονοθεϊστική, δεν μπορεί να μεταβάλλει αυτήν την θεότητα στην ΜΙΑ Αρχή της οποίας η "Ενότητα δεν δέχεται κανέναν πολλαπλασιασμό, αλλαγή ή μορφή"· ειδικά στην περίπτωση μιας πριαπικής θεότητας, όπως αποδεικνύεται τώρα ότι είναι ο Ιεχωβά.

32 1. Βλέπε *Ο Βενταντασάρα* (1881), μεταφρασμένο από τον στρατηγό Γκ. Α. Τζέηκομπ, καθώς επίσης και *Οι Αφορισμοί του Σαντίλια* (1878), μεταφρασμένοι από τον Ε. Μπ. Κόουελ, σελ. 42.

33 *Αϊταρέγια Ουπανισάντ*, 4ος Αντγιάγια, 1ο Κάντα.

αμετάβλητο και αιώνιο, δεν μπορεί να έχει ιδιότητες. Και η απολυτότητα, πολύ φυσικά, αποκλείει στην κάθε ιδέα περιορισμένου ή εξαρτημένου να συνδεθεί μαζί της. Επομένως, αν ο Βεντατιστής θεωρεί ότι οι ιδιότητες ανήκουν απλώς στην εκπόρευσή του, ονομάζοντας την "Ισβάρα συν *Μάγια*" και *Άβιντια* (Αγνωστικισμός και Αμάθεια, μάλλον, παρά άγνοια), είναι δύσκολο να βρούμε οποιονδήποτε αθεϊσμό σε αυτήν την αντίληψη.[34] Αφού δεν μπορεί να υπάρχουν δυο ΑΠΕΙΡΑ ούτε δυο ΑΠΟΛΥΤΑ σε ένα Σύμπαν που υποτίθεται ότι είναι Απεριόριστο, αυτό το Αυθύπαρκτο δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ότι δημιουργεί προσωπικά. Με την έννοια και τις αντιλήψεις των πεπερασμένων "Όντων", ΕΚΕΙΝΟ είναι "Μη-Ον", με την έννοια ότι είναι η μια ΥΠΟΣΤΑΣΗ. Γιατί σε αυτό το ΟΛΟ βρίσκεται κρυμμένη η συναιώνια και σύγχρονή του εκπόρευση ή έμφυτη ακτινοβολία, η οποία, όταν γίνεται περιοδικά Μπράχμα (η θηλυκή-αρσενική Ισχύς), μετατρέπεται ή διαστέλλεται στο εκδηλωμένο Σύμπαν. Ο Ναραγιανά, κινούμενος πάνω από τα (αφηρημένα) ύδατα του Διαστήματος, μετατρέπεται στα Ύδατα της συγκεκριμένης ύλης, οδηγούμενος από εκείνον που τώρα γίνεται η εκδηλωμένη ΛΕΞΗ ή Λόγος.

Οι ορθόδοξοι Μπραχμάνοι, εκείνοι που αντιδρούν περισσότερο ενάντια στους πανθεϊστές και στους αντβαϊστές αποκαλώντας τους αθεϊστές, είναι υποχρεωμένοι – αν θεωρήσουμε τον Μάνου σαν αυθεντία στο θέμα – να δεχτούν τον θάνατο του Μπράχμα, του δημιουργού, στο τέλος κάθε «Εποχής» αυτής της (δημιουργικής) θεότητας (100 θεία χρόνια, μια περίοδος που σε δικά μας χρόνια χρειάζεται δεκαπέντε νούμερα για να γραφεί). Όμως, κανένας φιλόσοφος ανάμεσα τους δεν θα θεωρήσει αυτόν τον "θάνατο" με άλλη έννοια, εκτός από εκείνη της περιοδικής εξαφάνισης από το εκδηλωμένο πεδίο ύπαρξης, ή σαν μια περιοδική ανάπαυση.

Οι αποκρυφιστές συμφωνούν, επομένως, στο παραπάνω δόγμα με τους αντβαϊστές βεντατιστές φιλοσόφους. Δείχνουν ότι είναι αδύνατο να αποδεχτούμε σε φιλοσοφική βάση την ιδέα ενός απόλυτου ΟΛΟΥ που δημιουργεί ή έστω αναπτύσσει το "Χρυσό Αυγό", μέσα στο οποίο λέγεται ότι εισέρχεται προκειμένου να μεταμορφωθεί στον Μπράχμα, τον Δημιουργό, ο οποίος αργότερα απλώνει τον εαυτό του σε θεούς και σε όλο το ορατό Σύμπαν. Λένε ότι η Απόλυτη Μονάδα δεν μπορεί να περάσει στην απειροσύνη· γιατί η απειροσύνη προϋποθέτει την απεριόριστη έκταση κάποιου, και την διάρκεια αυτού του "κάτι". Ενώ το ένα Όλο, όπως ο Χώρος – που είναι μόνο η νοητική και φυσική αντιστοιχία του πάνω σ' αυτήν την Γη, ή στο δικό μας πεδίο ύπαρξης – δεν γίνεται ούτε αντικείμενο ούτε υποκείμενο της αντίληψης. Αν υποθέσει κανείς ότι το Αιώνιο Άπειρο Όλο, η Πανταχού Παρούσα Μονάδα, αντί να υπάρχει στην Αιωνιότητα, γίνεται, μέσω περιοδικών εκδηλώσεων, ένα πολλαπλό Σύμπαν ή μια πολλαπλή προσωπικότητα, τότε αυτή η Μονάδα θα έπαυε να είναι μια. Η ιδέα του Λοκ ότι, ο "καθαρός Χώρος δεν είναι ικανός ούτε για αντίσταση ούτε για Κίνηση", είναι λαθεμένη. Ο Χώρος δεν είναι ούτε ένα "απεριόριστο κενό" ούτε μια "εξαρτημένη πληρότητα", αλλά και τα δυο. Στο πεδίο της απόλυτης αφαίρεσης είναι η πάντα άγνωστη θεότητα, που είναι κενή μόνο για τον πεπερασμένο νου.[35] Ενώ στο πεδίο της μαγιαβικής αντίληψης είναι το Πλήρωμα, το απόλυτο Δοχείο όλων όσων υπάρχουν, εκδηλωμένων ή ανεκδήλωτων: είναι, επομένως, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΟΛΟ. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην φράση του Χριστιανού Αποστόλου, "Εκείνος στον οποίον ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε" και σε κείνη του Ινδουιστή Ρίσι: "Το σύμπαν ζει μέσα του, προβάλλει απ' αυτόν και θα επιστρέψει στον Μπράχμα": γιατί το *Μπράχμαν* (ουδέτερο), το ανεκδήλωτο, είναι εκείνο το *in abscondito* Σύμπαν

34 Παρ' όλα αυτά οι προκατειλημμένοι και μάλλον φανατικοί χριστιανοί Ανατολιστές θα ήθελαν να αποδείξουν ότι αυτό είναι πλήρης αθεϊσμός. Σαν απόδειξη βλέπε το έργο του Τζέηκομπ *Βενταντασάρα*. Και όμως ολόκληρη η αρχαιότητα επαναλαμβάνει την βεντατική σκέψη:

"Είναι ανάγκη τα πάντα να εκδηλώνουν από μόνα τους τη θεία φύση
και παντοτινά αθάνατα να απολαμβάνουν όλα την μακαριότητα".

(Λουκρήτιος, *Περί της Φύσεως των Πραγμάτων*, ΙΙ, 646-647)

35 Τα ίδια τα ονόματα των δυο κύριων θεοτήτων, Μπράχμα και Βίσνου, θα έπρεπε από καιρό να έχουν υποδείξει το εσωτερικό τους νόημα. Γιατί η ρίζα του ενός, του *Μπράχμαν* ή Μπραχμ, προέρχεται από κάποια μορφή της λέξης brih, "αναπτύσσομαι" ή "διαστέλλομαι" (βλέπε *Επιθεώρηση της Καλκούτας*, τομ. I-XVI, σελ. 14). Και η ρίζα του άλλου, του Βίσνου, προέρχεται από την ρίζα vis, "εισδύω", εισέρχομαι στην φύση της ουσίας. Έτσι ο Μπράχμα-Βίσνου είναι ο άπειρος ΧΩΡΟΣ, του οποίου οι θεοί, οι Ρίσι, οι Μάνου και όλα σ' αυτό το σύμπαν είναι απλώς δυνατότητες, *Βιμπουτάγια* (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. ΙΙΙ, i).

και ο Μπράχμα, ο εκδηλωμένος, είναι ο Λόγος, που έγινε αρσενικό-θηλυκό[36] στα συμβολικά ορθόδοξα δόγματα. Ο θεός του Μυημένου Αποστόλου και του Ρίσι είναι τόσο ο Αόρατος όσο και ο Ορατός ΧΩΡΟΣ, και στον εσωτερικό συμβολισμό ο Χώρος ονομάζεται "η αιώνια μητέρα-πατέρας με τα εφτά περιβλήματα". Αποτελείται, από την αδιαφοροποίητη μέχρι την διαφοροποιημένη επιφάνεια του, από εφτά στρώματα.

"Τι είναι αυτό που υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, είτε υπάρχει Σύμπαν είτε όχι, είτε υπάρχουν θεοί, είτε δεν υπάρχει κανείς;" ρωτάει η εσωτερική σενζαρική Κατήχηση. Και η απάντηση που δίνεται είναι: ΧΩΡΟΣ.

Αυτό που απορρίπτεται δεν είναι ο Ένας Άγνωστος πανταχού παρών Θεός στην Φύση, ή η κρυμμένη Φύση, αλλά ο θεός του ανθρώπινου δόγματος και ο ανθρωποποιημένος του "Λόγος". Μέσα στην απεριόριστη αλαζονεία και στην έμφυτη υπερηφάνεια και ματαιοδοξία του ο άνθρωπος τον σχημάτισε σύμφωνα με τα δικά του ανίερα χέρια από το υλικό που βρήκε στις δικές του μικρές εγκεφαλικές ίνες και το επέβαλε πάνω στην ανθρωπότητα σαν μια άμεση αποκάλυψη από τον έναν μη αποκαλυμμένο ΧΩΡΟ.[37] Ο αποκρυφιστής δέχεται ότι η αποκάλυψη προέρχεται από θείες, αλλά πεπερασμένες Οντότητες, τις εκδηλωμένες ζωές και ποτέ από την Ανεκδήλωτη ΜΙΑ ΖΩΗ. Από εκείνες τις οντότητες που ονομάζονται Πρωταρχικός Άνθρωπος, Ντιάνι Μπούντα, ή Ντιάνι Τσόχαν, τους Ρίσι-Πρατζαπάτι των Ινδουιστών, τους Ελοΐμ ή "Υιούς του θεού", τα Πλανητικά Πνεύματα όλων των εθνών, που έγιναν θεοί για τους ανθρώπους. Θεωρεί επίσης την Άντι Σάκτι, την άμεση εκπόρευση της *Μουλαπρακρίτι*, της αιώνιας Ρίζας ΕΚΕΙΝΟΥ και την θηλυκή όψη της Δημιουργικής Αιτίας, Μπράχμα, στην ακασική της μορφή της Παγκόσμιας Ψυχής, φιλοσοφικά σαν *Μάγια* και σαν αιτία της ανθρώπινης *Μάγια*. Αλλά αυτή η άποψη δεν τον εμποδίζει να πιστεύει στην ύπαρξή της για όσο διαρκεί, δηλαδή για ένα Μαχαμανβαντάρα˙ ούτε τον εμποδίζει να εφαρμόζει το Ακάσα, την ακτινοβολία της *Μουλαπρακρίτι*,[38] σε πρακτικούς σκοπούς, συνδεδεμένη καθώς είναι η Κοσμική Ψυχή με όλα τα φυσικά φαινόμενα, γνωστά ή άγνωστα στην επιστήμη.

36 Βλέπε την διήγηση του Μάνου για το πώς ο Μπράχμα χώρισε το σώμα του σε αρσενικό και θηλυκό, όπου το δεύτερο είναι η θηλυκή Βατς στην οποία δημιουργεί το Βιράτζ, και σύγκρινε την με τον εσωτερισμό των κεφαλαίων β, γ και δ της Γένεσης.

37 Ο Αποκρυφισμός είναι πράγματι αρκετά διαδεδομένος στην εποχή μας. Ανάμεσα στα πολλά άλλα έργα που εκδόθηκαν πρόσφατα, θα προτείναμε – ειδικά στους μελετητές του θεωρητικού Αποκρυφισμού – ένα που δεν τολμάει να επεκταθεί πέρα από την περιοχή του δικού μας ανθρώπινου πεδίου. Έχει τίτλο *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας* (1886) και είναι γραμμένο από τον Χένρυ Πρατ. Είναι γεμάτο με τα εσωτερικά δόγματα και μια φιλοσοφία – η τελευταία σε περιορισμένη έκταση και στα τελευταία κεφάλαια – που μοιάζει να προέρχεται από ένα πνεύμα εξαρτημένου θετικισμού. Παρ' όλα αυτά, όσα λέγονται για τον Χώρο σαν "την Άγνωστη Πρώτη Αιτία" αξίζουν να αναφερθούν. "Αυτό το άγνωστο κάτι, που αναγνωρίζεται και ταυτίζεται με την πρωταρχική ενσωμάτωση της απλής ενότητας, είναι αόρατο και άπιαστο" (αφηρημένος χώρος, αποδεκτός)˙ και επειδή είναι αόρατο και άπιαστο είναι επομένως αδιάγνωστο. Και αυτή η έλλειψη γνώσης οδήγησε στο λάθος να υποθέτουμε ότι είναι ένα απλό κενό, μια απλή δεκτική ικανότητα. Αλλά ακόμα και αν θεωρηθεί σαν ένα απόλυτο κενό, πρέπει να δεχτούμε ότι ο χώρος είναι είτε αυθύπαρκτος, άπειρος και αιώνιος, είτε ότι είχε μια πρώτη αιτία έξω, πίσω και πέρα απ' τον ίδιον.

"Αλλά και πάλι, ακόμα και αν αυτή η αιτία μπορούσε να βρεθεί και να οριστεί, αυτό δεν θα οδηγούσε παρά μόνο στο να μεταφέρουμε εκεί τις ιδιότητες που διαφορετικά θα αποδίδαμε στον χώρο, ρίχνοντας έτσι την δυσκολία της προέλευσης ένα βήμα πιο πίσω χωρίς να φωτιστούμε περισσότερο ως προς την πρωταρχική αιτία" (σελ. 4-5).

Αυτό ακριβώς έχουν κάνει όσοι πιστεύουν σε έναν ανθρωπομορφικό Δημιουργό, έναν εξω-κοσμικό, αντί για εσω-κοσμικό θεό. Αρκετές ιδέες – τα περισσότερα, θα μπορούσαμε να πούμε, από τα θέματα του κ. Πρατ – είναι παλιές καμπαλιστικές ιδέες και θεωρίες, τις οποίες παρουσιάζει με ένα ολότελα καινούργιο ένδυμα: "Νέες Όψεις", πράγματι, του Απόκρυφου στην Φύση. Ο Χώρος, όμως, που θεωρείται σαν μια "Ουσιαστική Ενότητα", η "ζώσα Πηγή της Ζωής", σαν η "Άγνωστη χωρίς-Αιτία Αιτία", είναι το αρχαιότερο δόγμα στον Αποκρυφισμό, χιλιετίες πριν από τον Πατέρα-Αιθέρα των Ελλήνων και των Λατίνων. Έτσι, η "Δύναμη και η Ύλη, σαν Δυνατότητες του Χώρου, είναι αδιαχώριστες και οι Άγνωστοι αποκάλυπτες του Αγνώστου". Όλα βρίσκονται στην φιλοσοφία των Αρίων προσωποποιημένα από τους Βισβακάρμαν, Ίντρα, Βίσνου κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αλλά εκφράζονται, επίσης, πολύ φιλοσοφικά και κάτω από πολύ ασυνήθιστες όψεις, στο ανωτέρω έργο.

38 Οι βεντάντιστές για να διαχωρίσουν το *Παραμπράχμαν* από το εκδηλωμένο σύμπαν της όλης, του αποδίδουν τον όρο *Μουλαπρακρίτι* (*Mulaprakriti*, από το *mula*, "ρίζα" και *prakriti*, "φύση"), ανεκδήλωτη πρωταρχική ύλη, που οι Δυτικοί αλχημιστές ονομάζουν Γη του Αδάμ. Η ύλη στην μεταφυσική των θρησκειών είναι διπλή, ενώ στις εσωτερικές διδασκαλίες είναι επταπλή, όπως και καθετί άλλο στο σύμπαν. Σαν *Μουλαπρακρίτι*, είναι αδιαφοροποίητη και αιώνια – σαν *Βιάκτα,* γίνεται διαφοροποιημένη και εξαρτημένη, σύμφωνα με το *Σβετασβατάρα Ουπανισάντ* 1,8 και το *Ντέβι Μπαγκαβάτα Πουρανά*. Ο συγγραφέας των Τεσσάρων Διαλέξεων πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, μιλώντας για την *Μουλαπρακρίτι*, λέει: "Από την αντικειμενική σκοπιά του, το *Παραμπράχμαν* του εμφανίζεται σαν *Μουλαπρακρίτι*...

Οι αρχαιότερες θρησκείες του κόσμου – εξωτερικά, γιατί η εσωτερική ρίζα ή θεμέλιο είναι ένα – είναι η ινδική, η μαζδαϊκή και η αιγυπτιακή. Ύστερα έρχεται η χαλδαϊκή, το αποτέλεσμα των προηγουμένων, ολότελα χαμένη για τον κόσμο πλέον, εκτός από τον παραμορφωμένο Σαβαϊσμό όπως ερμηνεύεται τώρα από τους αρχαιολόγους. Έπειτα, περνώντας αρκετές θρησκείες που θα αναφερθούν αργότερα, έρχεται ο Ιουδαϊσμός, ο οποίος ακολουθεί εσωτερικά μεν, όπως στην Καμπάλα, την γραμμή του Βαβυλωνιακού Μαγισμού, εξωτερικά δε, όπως στην Γένεση και στην Πεντάτευχο, μια συλλογή αλληγορικών μύθων. Διαβάζοντας κάτω από το φως του *Ζοχάρ* τα πρώτα τέσσερα κεφάλαια της Γένεσης αποτελούν απόσπασμα μιας βαθιάς φιλοσοφικής σελίδας στην Κοσμογονία του Κόσμου. Αν αφεθούν μέσα στην συμβολική τους μεταμφίεση αποτελούν ένα παραμύθι, ένα δυσάρεστο αγκάθι στο πλευρό της επιστήμης και της λογικής, ένα φανερό αποτέλεσμα του *κάρμα*. Το γεγονός ότι αφέθηκαν να χρησιμοποιηθούν σαν ένας πρόλογος για την Χριστιανοσύνη, ήταν μια ωμή εκδίκηση από μέρους των Ραβίνων, οι οποίοι γνώριζαν καλύτερα τι εννοούσε η Πεντάτευχός τους. Ήταν μια σιωπηλή διαμαρτυρία ενάντια στην λεηλάτησή τους, και ασφαλώς τώρα οι Ιουδαίοι έχουν κερδίσει τους καλυτέρους από τους παραδοσιακούς διώκτες τους. Τα παραπάνω εξωτερικά δόγματα θα εξηγηθούν κάτω από το φως του παγκόσμιου δόγματος καθώς θα προχωρούμε στην εξέτασή του.

Η Αποκρυφιστική Κατήχηση περιέχει τις ακόλουθες ερωτήσεις και απαντήσεις:

"Τι είναι αυτό που υπάρχει πάντα;" "Ο Χώρος, ο αιώνιος Ανουπαπαντάκα".[39] "Τι είναι αυτό που υπήρχε πάντα;" "Το Σπέρμα μέσα στην Ρίζα". "Τι είναι αυτό που αιώνια έρχεται και φεύγει;" "Η Μεγάλη Πνοή". "Υπάρχουν, λοιπόν, τρία Αιώνια;" "Όχι, τα τρία είναι ένα. Αυτό που υπάρχει πάντα, είναι ένα˙ αυτό που υπήρχε πάντα, είναι ένα˙ αυτό που αιώνια έρχεται και φεύγει, είναι επίσης ένα: και αυτό είναι ο Χώρος".

"Εξήγησε, ω Λανού". "Το Ένα είναι ένας αδιάσπαστος Κύκλος (δακτύλιος) χωρίς περιφέρεια, γιατί βρίσκεται παντού και πουθενά. Το Ένα είναι το απεριόριστο πεδίο του Κύκλου, που εμφανίζει μια διάμετρο μόνο κατά την διάρκεια των μανβανταρικών περιόδων˙ το Ένα είναι το αδιαίρετο σημείο που δεν βρίσκεται πουθενά, αλλά που γίνεται αντιληπτό παντού κατά την διάρκεια αυτών των περιόδων είναι το Κάθετο και το Οριζόντιο – ο Πατέρας και η Μητέρα, η κορυφή και η βάση του Πατέρα" τα δυο άκρα της Μητέρας, που στην πραγματικότητα δεν φτάνουν πουθενά, γιατί το Ένα είναι ο Δακτύλιος καθώς επίσης και οι δακτύλιοι που βρίσκονται μέσα σ' αυτόν τον Δακτύλιο. Το φως στο σκοτάδι και το σκοτάδι στο φως: η "Πνοή που είναι αιώνια". Προχωράει από τα έξω προς τα μέσα, όταν είναι παντού και από τα μέσα προς τα έξω, όταν δεν είναι πουθενά, (δηλαδή *μάγια*,[40] ένα από τα κέντρα)[41]. Διαστέλλεται και συστέλλεται (εκπνοή και εισπνοή). Όταν διαστέλλεται, η μητέρα διαλύεται και σκορπίζεται, όταν συστέλλεται, η μητέρα επιστρέφει και μαζεύεται. Αυτό δημιουργεί τις περιόδους Εξέλιξης και Διάλυσης, Μανβαντάρα και Πραλάγια. Το Σπέρμα είναι αόρατο και πύρινο, η Ρίζα (το πεδίο του κύκλου) είναι δροσερή, αλλά κατά την διάρκεια της Εξέλιξης και του Μανβαντάρα το ένδυμά της είναι κρύο και ακτινοβόλο. Η Ζεστή Πνοή είναι ο Πατέρας που καταβροχθίζει τους απογόνους του πολυπρόσωπου Στοιχείου (ετερογενείς) και αφήνει τους

Φυσικά η Μουλαπρακρίτι είναι υλική γι' αυτό, όπως κάθε υλικό αντικείμενο είναι υλικό για εμάς... Το *Παραμπράχμαν* είναι μια ανεξάρτητη και απόλυτη πραγματικότητα και η *Μουλαπρακρίτι* είναι σαν ένα είδος πέπλου ριγμένο πάνω του". (*Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, Φεβ. 1887, σελ. 304).

39 Σημαίνει "χωρίς γονείς", βλέπε παρακάτω.

40 2. Η εσωτερική φιλοσοφία, θεωρώντας κάθε πεπερασμένο πράγμα σαν *Μάγια* (ή πλάνη της άγνοιας), πρέπει αναγκαστικά να θεωρεί κάτω από το ίδιο πρίσμα και κάθε ενδοκοσμικό πλανήτη και σώμα, που – αφού είναι κάτι οργανωμένο – είναι επομένως πεπερασμένο. Η έκφραση, λοιπόν: "προχωράει από τα έξω προς τα μέσα κ.τ.λ." αναφέρεται, στο πρώτο τμήμα της φράσης, στην αυγή της μανβανταρικής περιόδου, ή στην μεγάλη επανεξέλιξη μετά από μια πλήρη περιοδική διάλυση κάθε σύνθετης μορφής στην Φύση (από πλανήτη μέχρι μόριο) στην έσχατη ουσία ή στοιχεία της, ενώ στο δεύτερο τμήμα της φράσης αναφέρεται στο μερικό ή τοπικό μανβαντάρα, το οποίο μπορεί να είναι είτε ηλιακό είτε πλανητικό.

41 Με την λέξη "κέντρο" εννοείται ένα κέντρο ενεργείας ή μια Κοσμική εστία, όταν η ονομαζόμενη "Δημιουργία" ή σχηματισμός ενός πλανήτη, ολοκληρώνεται από εκείνη την δύναμη που ονομάζεται από τους Αποκρυφιστές ΖΩΗ και από την επιστήμη "ενέργεια", τότε η διαδικασία συμβαίνει από μέσα προς τα έξω και κάθε άτομο λέγεται ότι περιέχει μέσα του δημιουργική ενέργεια της θείας πνοής. Επομένως, ενώ μετά από έναν απόλυτο *πραλάγια*, ή όταν η προϋπάρχουσα ύλη αποτελείται από ΕΝΑ μόνο Στοιχείο και η ΠΝΟΗ "είναι παντού", τότε η τελευταία αυτή δρα από τα έξω προς τα μέσα – μετά από το μικρότερο *πραλάγια*, καθετί που έχει παραμείνει σε *στάτους κβο,* σε μια κατεψυγμένη κατάσταση, θα λέγαμε, σαν την Σελήνη – στην πρώτη δόνηση του μανβαντάρα, ο πλανήτης ή οι πλανήτες, αρχίζουν την ανάστασή τους στην ζωή, από τα μέσα προς τα έξω.

μονοπρόσωπους (ομογενείς). Η Δροσερή Πνοή είναι η Μητέρα, που συλλαμβάνει, μορφοποιεί, γεννάει και τους δέχεται πίσω στην αγκαλιά της, για να τους ξαναμορφοποιήσει την Αυγή (της ημέρας του Μπράχμα ή Μανβαντάρα)..."

Για να μπορέσει ο απλός αναγνώστης να κατανοήσει καλύτερα, πρέπει να ειπωθεί ότι η Απόκρυφη Επιστήμη αναγνωρίζει Επτά Κοσμικά Στοιχεία: τέσσερα καθαρά φυσικά και το πέμπτο (Αιθέρας) ημι-υλικό, μια και θα γίνει ορατό στον αέρα προς το τέλος του Τέταρτου Γύρου μας, για να κυριαρχήσει πάνω στα άλλα σε όλη την διάρκεια του Πέμπτου. Τα άλλα δυο βρίσκονται ακόμα εντελώς έξω από την δυνατότητα της ανθρώπινης αντίληψης. Αλλά θα εμφανιστούν σαν υποθέσεις κατά την διάρκεια της 6ης και 7ης Φυλής αυτού του Γύρου και θα γίνουν γνωστά στον 6ο και 7ο Γύρο αντίστοιχα.[42] Αυτά τα επτά στοιχεία με τα αναρίθμητα υποστοιχεία τους (πολύ πιο πολυάριθμα απ' αυτά που είναι γνωστά στην επιστήμη) είναι απλώς εξαρτημένες τροποποιήσεις και όψεις του ΕΝΟΣ και μόνου Στοιχείου. Αυτό το τελευταίο δεν είναι ο Αιθέρας[43] ούτε το *Ακασά,* αλλά η Πηγή τους. Το Πέμπτο Στοιχείο, που τώρα το επικαλείται αρκετά συχνά η επιστήμη, δεν είναι ο Αιθέρας που υπέθετε ο Ισαάκ Νεύτωνας, αν και του έδινε αυτό το όνομα επειδή πιθανόν το συσχέτιζε στον νου του με τον Αιθέρα, τον "Πατέρα-Μητέρα" της αρχαιότητας. Όπως λέει, ενορατικά, ο Νεύτωνας:

> "Η φύση είναι ένας ασταμάτητος εργάτης που εργάζεται κυκλικά: γεννάει ρευστά από στερεά - σταθερά πράγματα από πτητικά και πτητικά από σταθερά˙ λεπτά από χονδροειδή και χονδροειδή από λεπτά... Έτσι, ίσως, όλα τα πράγματα μπορεί να προέρχονται από τον Αιθέρα".[44]

αναγνώστης δεν πρέπει να ξεχνά ότι οι Στάντζα που δίνονται ασχολούνται μόνο με την Κοσμογονία του δικού μας πλανητικού Συστήματος και των όσων βλέπουμε γύρω του, μετά από έναν Ηλιακό Πραλάγια. Οι μυστικές διδασκαλίες που αφορούν την Εξέλιξη του Σύμπαντος Κόσμου δεν μπορούν να δοθούν, γιατί δεν θα μπορούσαν να κατανοηθούν ούτε από τις ανώτερες διάνοιες της εποχής και φαίνεται πως υπάρχουν ελάχιστοι Μυημένοι, ακόμα και μεταξύ των ανωτέρων, στους οποίους επιτρέπεται να μελετήσουν αυτό το θέμα. Άλλωστε οι Διδάσκαλοι λένε ανοιχτά ότι ούτε οι ανώτεροι Ντιάνι Τσόχαν δεν έχουν διεισδύσει στα μυστήρια που βρίσκονται πέρα από τα όρια που χωρίζουν τις χιλιάδες των Ηλιακών συστημάτων από τον "Κεντρικό Ήλιο", όπως ονομάζεται. Γι' αυτό όσα δίνονται, αναφέρονται μόνο στον ορατό Κόσμο μας μετά από μια "Νύχτα του Μπράχμα".

Πριν προχωρήσει ο αναγνώστης στην μελέτη των Στάντζα από το *Βιβλίο των Ντζιάν*, που αποτελούν την βάση του παρόντος έργου, είναι απόλυτα αναγκαίο να εξοικειωθεί με μερικές

42 Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς με ποιον τρόπο μέσα στον εξελικτικό κύκλο των ιδεών οι αρχαίες ιδέες φαίνονται να αντανακλώνται στην σύγχρονη σκέψη. Μήπως ο Χέρμπερτ Σπένσερ είχε διαβάσει και είχε μελετήσει αρχαίους Ινδούς φιλοσόφους όταν έγραφε ορισμένες σελίδες του έργου *Πρώτες Αρχές* (σελ. 482); Ή ήταν μια ανεξάρτητη αναλαμπή εσωτερικής αντίληψης που τον έκανε να εκφράσει την, ως έναν βαθμό, σωστή άποψη ότι: "αφού κίνηση, όπως και η ύλη, είναι σταθερή σε ποσότητα (;), φαίνεται πως όταν η μεταβολή στην κατανομή της ύλης την οποία επηρεάζει η κίνηση, φτάνει σε κάποιο όριο προς οποιαδήποτε κατεύθυνση και αν μεταφέρεται (;), αμέσως η ακατάστρεφτη κίνηση απαιτεί μια αντίστροφη κατανομή. Προφανώς, οι παγκόσμια συνυπάρχουσες δυνάμεις της έλξης και της άπωσης οι οποίες, όπως είδαμε, απαιτούν έναν ρυθμό σε όλες τις μικρότερες μεταβολές στο Σύμπαν, προϋποθέτουν επίσης έναν ρυθμό και στην ολότητα των μεταβολών του· αυτές παράγουν τώρα μια αμέτρητη περίοδο στην διάρκεια της οποίας κυριαρχούν οι ελκτικές δυνάμεις, προκαλώντας έτσι παγκόσμια συγκέντρωση - και στην συνέχεια παράγουν μια αμέτρητη περίοδο στην διάρκεια της οποίας κυριαρχούν οι απωθητικές δυνάμεις, προκαλώντας έτσι παγκόσμια διάχυση: δηλαδή εναλλασσόμενες εποχές επέκτασης και διάλυσης".

43 Άσχετα από τις απόψεις της φυσικής επιστήμης πάνω στο θέμα, η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει από αιώνες ότι το *Ακασά* - του οποίου ο Αιθέρας είναι η Χονδροειδέστερη μορφή - η πέμπτη παγκόσμια Κοσμική Αρχή (στην οποία αντιστοιχεί και από την οποία προβάλλει το ανθρώπινο *Μάνας*) είναι, κοσμικά, μια ακτινοβόλα, δροσερή, διαθερμική, πλαστική ύλη, δημιουργική στην υλική φύση της, συσχετιζόμενη στις πιο χονδροειδείς όψεις και μέρη της και αμετάβλητη στα ανώτερα στοιχεία της. Στην προηγούμενη κατάσταση ονομάζεται Υπο-ρίζα και σε συνδυασμό με ακτινοβόλο θερμότητα, επαναφέρει "νεκρούς κόσμους στην ζωή". Στην ανώτερη όψη του είναι η Ψυχή του Κόσμου- στην κατώτερη: ο ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΑΣ.

44 [Επιστολή του Νεύτωνα στον Χένρυ Όλντενμπουργκ, με ημερομηνία 7 Δεκεμβρίου 1675, και με τίτλο "Μια Υπόθεση που Εξηγεί τις Ιδιότητες του Φωτός που Έχουν Αναφερθεί σε Αρκετές Εργασίες μου". Βλέπε Μητρώο της Βασιλικής Εταιρίας, τόμ. V, σελ. 65].

θεμελιώδεις ιδέες που στηρίζουν και διαποτίζουν ολόκληρο το σύστημα σκέψης το οποίο καλείται να μελετήσει. Αυτές οι βασικές ιδέες είναι λίγες σε αριθμό και η αντίληψη όλων όσων ακολουθούν εξαρτάται από τον βαθμό της καθαρής κατανόησής τους. Επομένως δεν χρειάζεται να απολογηθούμε που ζητάμε από τον αναγνώστη να εξοικειωθεί πρώτα με αυτές, πριν προχωρήσει στην μελέτη του ίδιου του έργου.

Η Μυστική Δοξασία αναγνωρίζει τρεις θεμελιώδεις προτάσεις:

Μια Πανταχού Παρούσα, Αιώνια, Απεριόριστη και Αμετάβλητη ΑΡΧΗ, για την οποία δεν είναι δυνατό να γίνει καμιά θεώρηση, γιατί ξεπερνάει την δύναμη της ανθρώπινης αντίληψης και μόνο να μειωθεί μπορεί από οποιαδήποτε ανθρώπινη έκφραση ή παρομοίωση. Βρίσκεται πέρα από την ακτίνα και την δυνατότητα προσέγγισης της σκέψης˙ σύμφωνα με τα λόγια του *Μαντούκια Ουπανισάντ*: "είναι αδιανόητη και άφατη" (Στροφή7).

Για να κάνουμε αυτές τις ιδέες πιο κατανοητές στον απλό αναγνώστη, ας του παρουσιάσουμε την άποψη ότι υπάρχει μια απόλυτη Πραγματικότητα που προηγείται κάθε εκδηλωμένης, εξαρτημένης ύπαρξης. Αυτή η Άπειρη και Αιώνια Αιτία – που διατυπώνεται αμυδρά στο "Ασυνείδητο" και στο "Άγνωστο" της ευρωπαϊκής φιλοσοφίας – είναι η χωρίς-ρίζα ρίζα "όλων όσων υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν". Στερείται, φυσικά, οποιουδήποτε χαρακτηριστικού και ουσιαστικά δεν έχει καμιά σχέση με την εκδηλωμένη, πεπερασμένη Ύπαρξη. Είναι μάλλον "Υπόσταση" παρά Ύπαρξη (στα σανσκριτικά *Σατ*) και βρίσκεται πέρα από σκέψη ή θεώρηση.

Αυτή η "Υπόσταση" στην Μυστική Δοξασία συμβολίζεται με δυο όψεις. Από την μια μεριά, απόλυτος, αφηρημένος Χώρος, που αντιπροσωπεύει καθαρή υποκειμενικότητα, το ένα πράγμα που κανένας ανθρώπινος νους δεν μπορεί να το αποκλείσει από οποιαδήποτε αντίληψη, ούτε και να το συλλάβει από μόνο του. Από την άλλη, η απόλυτη, αφηρημένη Κίνηση που αντιπροσωπεύει την μη-Εξαρτημένη Συνείδηση. Ακόμα και οι Δυτικοί στοχαστές έχουν δείξει ότι η συνείδηση δεν γίνεται αντιληπτή από εμάς αν δεν σχετίζεται με μεταβολή και η κίνηση είναι το καλύτερο σύμβολο για την μεταβολή, το ουσιαστικό χαρακτηριστικό της. Αυτή η τελευταία όψη της μιας Πραγματικότητας συμβολίζεται επίσης με τον όρο "Μεγάλη Πνοή", ένα σύμβολο αρκετά περιγραφικό που δεν χρειάζεται επεξήγηση. Έτσι, λοιπόν, το πρώτο θεμελιώδες αξίωμα της Μυστικής Δοξασίας είναι αυτή η μεταφυσική ΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΗ – ΥΠΟΣΤΑΣΗ – που από την πεπερασμένη διάνοια συμβολίζεται σαν η θεολογική Τριάδα.

Μπορούμε, όμως, να βοηθήσουμε τον σπουδαστή, αν δώσουμε εδώ μερικές ακόμα επεξηγήσεις.

Ο Χέρμπερτ Σπένσερ πρόσφατα, τροποποίησε τόσο πολύ τον αγνωστικισμό του, ώστε να βεβαιώνει πως η φύση της "Πρώτης Αιτίας",[45] που ο αποκρυφιστής πιο λογικά θεωρεί ότι προέρχεται από την "Χωρίς-Αιτία, Αιτία", την "Αιώνια" και "Άγνωστη", μπορεί να είναι ουσιαστικά ίδια με εκείνη της Συνείδησης που αναβλύζει μέσα μας: με λίγα λόγια, ότι η απρόσωπη πραγματικότητα που διαποτίζει τον Κόσμο, είναι το καθαρό νοούμενο της σκέψης. Αυτό το προχώρημα από μέρος του τον φέρνει πολύ κοντά στο εσωτερικό βεντάντικό δόγμα.[46]

Το *Παραμπράχμαν* (η Μια Πραγματικότητα, το Απόλυτο), είναι το πεδίο της Απόλυτης Συνείδησης, δηλαδή εκείνη η Ουσία που βρίσκεται πέρα από κάθε σχέση με την εξαρτημένη ύπαρξη και της οποίας η συνειδητή ύπαρξη δεν είναι παρά ένα εξαρτημένο σύμβολο. Αλλά μόλις περνάμε με την σκέψη από αυτήν την (για εμάς) Απόλυτη Άρνηση, παρεμβαίνει η δυαδικότητα με την αντίθεση του Πνεύματος (ή συνείδησης) και της Ύλης, του Υποκειμένου και του Αντικειμένου.

Όμως το Πνεύμα (ή Συνείδηση) και η Ύλη δεν πρέπει να θεωρούνται σαν ανεξάρτητες πραγματικότητες, αλλά σαν δυο πλευρές ή όψεις του Απόλυτου (*Παραμπράχμαν*), που αποτελούν την βάση της εξαρτημένης Ύπαρξης, υποκειμενικής ή αντικειμενικής.

45 Η λέξη "πρώτη" προϋποθέτει αναγκαστικά κάτι που είναι το "πρώτο που πρόβαλε", "το πρώτο σε χρόνο, χώρο και σειρά"· και επομένως πεπερασμένο και εξαρτημένο. Το "πρώτο" δεν μπορεί να είναι το απόλυτο, γιατί είναι μια εκδήλωση. Επομένως, ο Ανατολικός αποκρυφισμός ονομάζει το Αφηρημένο Όλο, "Χωρίς Αιτία, Αιτία", "Χωρίς Ρίζα, Ρίζα" και περιορίζει την "Πρώτη Αίτια" στον Λόγο, με το νόημα που δίνει σ' αυτόν τον όρο ο Πλάτωνας.

46 Βλέπε τις τέσσερις θαυμάσιες διαλέξεις του Τ. Σούμπα Ρόου πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκίτα* στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, Φεβρουάριος Μάρτιος, Απρίλιος, Ιούλιος 1887.

Θεωρώντας αυτήν την μεταφυσική τριάδα σαν την Ρίζα από την οποία προβάλλει κάθε εκδήλωση, η Μεγάλη Πνοή παίρνει τον χαρακτήρα της προκοσμικής Ιδεοπλασίας. Είναι η πηγή και αιτία της δύναμης και κάθε ατομικής συνείδησης και παρέχει την καθοδηγητική διάνοια στο απέραντο πεδίο της κοσμικής Εξέλιξης. Από την άλλη μεριά, η προκοσμική ριζική ουσία (*Μουλαπρακρίτι*) είναι εκείνη η όψη του Απόλυτου, η οποία αποτελεί την βάση όλων των αντικειμενικών πεδίων της Φύσης.

Ακριβώς όπως η προκοσμική Ιδεοπλασία είναι η ρίζα κάθε ατομικής συνείδησης, έτσι και η προκοσμική Ουσία είναι το υπόστρωμα της ύλης στους διάφορους βαθμούς διαφοροποίησής της.

Γίνεται φανερό, λοιπόν, ότι η αντίθεση αυτών των δυο όψεων του Απόλυτου, είναι απαραίτητη για την ύπαρξη του "Εκδηλωμένου Σύμπαντος". Χωρίς την Κοσμική Ουσία, η Κοσμική Ιδεοπλασία δεν μπορεί να εκδηλωθεί σαν ατομική συνείδηση, γιατί μόνο μέσω ενός υλικού φορέα (που στα σανσκριτικά ονομάζεται *ουπάντι*), μπορεί η συνείδηση να αναβλύσει σαν "εγώ είμαι"˙ επειδή μια φυσική βάση είναι απαραίτητη για να εστιαστεί μια ακτίνα του Παγκόσμιου Νου σε έναν ορισμένο βαθμό συνθετότητας. Από την άλλη, χωρίς την Κοσμική Ιδεοπλασία, η Κοσμική Ουσία θα παρέμενε μια άδεια αφαίρεση και δεν θα μπορούσε να προκύψει ανάδυση της συνείδησης.

Το "Εκδηλωμένο Σύμπαν" επομένως διαποτίζεται από την δυαδικότητα, η οποία είναι κατά κάποιον τρόπο η ίδια η ουσία της Ύπαρξής του σαν "εκδηλωμένο". Αλλά ακριβώς όπως οι αντίθετοι πόλοι του υποκειμένου και αντικειμένου, του πνεύματος και της ύλης, δεν είναι παρά όψεις της Μιας Μονάδας στην οποία συντίθενται, έτσι και στο εκδηλωμένο Σύμπαν, υπάρχει "εκείνο" που συνδέει το πνεύμα με την ύλη, το υποκείμενο με το αντικείμενο.

Αυτό το κάτι, που τώρα είναι άγνωστο στην Δυτική σκέψη, ονομάζεται από τους αποκρυφιστές, *Φοχάτ*. Είναι η "γέφυρα" μέσω της οποίας οι "Ιδέες" που υπάρχουν στην "θεία Σκέψη" εντυπώνονται πάνω στην Κοσμική ύλη σαν "Νόμοι της Φύσης". Έτσι, ο *Φοχάτ* είναι η δυναμική ενέργεια της Κοσμικής Ιδεοπλασίας. Ή, θεωρούμενος απ' την άλλη μεριά, είναι το νοήμον μέσον, η καθοδηγητική δύναμη κάθε εκδήλωσης, η "θεία Σκέψη" μεταβιβασμένη και εκδηλωμένη μέσω των Ντιάνι Τσόχαν, (που στην χριστιανική θεολογία ονομάζονται αρχάγγελοι, σεραφείμ κ.λπ.), των Δημιουργών του ορατού Κόσμου. Έτσι: από το Πνεύμα ή Κοσμική Ιδεοπλασία προέρχεται η συνείδηση μας˙ από την Κοσμική Ουσία προέρχονται οι διάφοροι φορείς στους οποίους αυτή η συνείδηση ατομικοποιείται και φτάνει στην αυτό- (ή ανακλαστική) συνείδηση˙ ενώ ο *Φοχάτ* στις διάφορες εκδηλώσεις του είναι ο μυστηριώδης δεσμός ανάμεσα στον Νου και στην Ύλη, η εμψυχώνουσα αρχή που ηλεκτρίζει κάθε άτομο και του δίνει ζωή.

ακόλουθη περίληψη θα βοηθήσει τον αναγνώστη να σχηματίσει μια πιο ξεκάθαρη αντίληψη.

(1) Το ΑΠΟΛΥΤΟ, το *Παραμπράχμαν* των βενταντιστών, ή η μια Πραγματικότητα, ΣΑΤ, η οποία – όπως λέει ο Χέγκελ – είναι ταυτόχρονα Απόλυτη Ύπαρξη και Μη-Ύπαρξη.

(2) Η πρώτη εκδήλωση, ο απρόσωπος και – στην φιλοσοφία – ο ανεκδήλωτος Λόγος, ο πρόδρομος του "εκδηλωμένου". Αυτός είναι η "Πρώτη Αιτία", το "Ασυνείδητο" των Ευρωπαίων πανθεϊστών.

(3) Το Πνεύμα-ύλη, η ΖΩΗ, το "Πνεύμα του Σύμπαντος", *Πούρουσα* και *Πρακρίτι*, ή ο δεύτερος Λόγος.

(4) Η Κοσμική Ιδεοπλασία, ΜΑΧΑΤ ή Διάνοια, η Παγκόσμια Κοσμική Ψυχή, το Κοσμικό Νοούμενο της Ύλης, η βάση των νοημόνων λειτουργιών μέσα στην Φύση και της Φύσης, που ονομάζεται επίσης ΜΑΧΑ-ΜΠΟΥΝΤΙ.

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, οι δυαδικές όψεις της στο εξαρτημένο Σύμπαν.

Ακόμα, η Μυστική Δοξασία δέχεται:

Την Αιωνιότητα του Σύμπαντος στο σύνολο του σαν ένα απεριόριστο πεδίο˙ περιοδικά "ο τόπος παιχνιδιού αναρίθμητων Συμπάντων που εμφανίζονται και εξαφανίζονται ασταμάτητα" και που ονομάζονται "τα εκδηλωμένα άστρα" και οι "σπινθήρες της Αιωνιότητας". "Η Αιωνιότητα

του Προσκυνητή"[47] είναι σαν ένα ανοιγόκλεισμα του ματιού της Αυθ-ύπαρξης (*Βιβλίο των Ντζιάν*). "Η εμφάνιση και εξαφάνιση των Κόσμων είναι σαν μια ρυθμική παλίρροια και άμπωτη".[48]

Αυτός ο δεύτερος ισχυρισμός της Μυστικής Δοξασίας είναι η απόλυτη παγκοσμιότητα εκείνου του νόμου της περιοδικότητας, της παλίρροιας και της άμπωτης, της απόσυρσης και της ροής, που η φυσική επιστήμη έχει παρατηρήσει και καταγράψει σε όλα τα τμήματα της φύσης. Μια τέτοια εναλλαγή, όπως αυτή της Ημέρας και της Νύχτας, της Ζωής και του Θανάτου του Ύπνου και της Εγρήγορσης, είναι ένα γεγονός τόσο κοινό, τόσο απόλυτα παγκόσμιο και χωρίς εξαίρεση, ώστε είναι εύκολο να κατανοήσουμε πως μέσα σ' αυτό βλέπουμε έναν από τους απόλυτα θεμελιώδεις νόμους του σύμπαντος.

Ακόμα, η Μυστική Δοξασία διδάσκει:

Την θεμελιώδη ταυτότητα όλων των Ψυχών με την Παγκόσμια Υπερ-Ψυχή (η τελευταία όντας μια όψη της Άγνωστης Ρίζας) και το αναγκαστικό προσκύνημα κάθε Ψυχής – ενός σπινθήρα της πρώτης – μέσω του Κύκλου Ενσάρκωσης (ή "Αναγκαιότητας") σύμφωνα με τον κυκλικό και καρμικό νόμο, κατά την διάρκεια όλης της περιόδου. Με άλλα λόγια, καμιά καθαρά πνευματική *Μπούντι* (θεία Ψυχή) δεν μπορεί να έχει ανεξάρτητη (συνειδητή) ύπαρξη, αν ο σπινθήρας που πρόβαλε από την καθαρή Ουσία της Παγκόσμιας Έκτης αρχής (ή ΥΠΕΡ-ΨΥΧΗΣ): (α) δεν περάσει μέσα από κάθε στοιχειακή μορφή του φαινομενικού κόσμου αυτού του Μανβαντάρα και (β) δεν αποκτήσει ατομικότητα, πρώτα μέσω φυσικής ώθησης και ύστερα μέσω αυτοπροκαλούμενων και αυτο-εφευρισκόμενων προσπαθειών (ελεγχόμενων από το κάρμα), ανεβαίνοντας έτσι όλες τις βαθμίδες της διάνοιας, από το κατώτερο μέχρι το ανώτερο *Μάνας*, από το ορυκτό και το φυτό μέχρι τους αγιότερους των αρχαγγέλων (Ντιάνι Μπούντα). Το βασικό δόγμα της Εσωτερικής φιλοσοφίας δεν δέχεται προνόμια ή ειδικά χαρίσματα στον άνθρωπο, εκτός από κείνα που κέρδισε με το Εγώ του μέσω προσωπικής προσπάθειας και χάρης, μέσα από μια μακριά σειρά μετεμψυχώσεων και μετενσαρκώσεων. Αυτός είναι ο λόγος που οι Ινδουιστές λένε ότι το Σύμπαν είναι το *Μπράχμαν* (*Brahman*) και ο Μπραχμά (*Brahma*). Γιατί το *Μπράχμαν* βρίσκεται σε κάθε άτομο του σύμπαντος και οι έξι αρχές στην Φύση είναι όλες αποτέλεσμα, οι διαφορετικά διαφοροποιημένες όψεις της ΕΒΔΟΜΗΣ και της ΜΙΑΣ, της μόνης πραγματικότητας στο Σύμπαν (είτε) Κοσμικό, είτε μικροκοσμικό. Για τον ίδιο λόγο, επίσης, οι παραλλαγές (ψυχικές, πνευματικές και φυσικές) στο Πεδίο της εκδήλωσης και της μορφής, της έκτης αρχής (του Brahma του Φορέα του Brahman), θεωρούνται από μεταφυσική αντίφραση σαν απατηλές και μαγιαβικές. Γιατί αν και η ρίζα κάθε ατόμου ξεχωριστά και κάθε μορφής συλλογικά, είναι εκείνη η έβδομη αρχή ή η μια Πραγματικότητα, όμως στην εκδηλωμένη φαινομενική και παροδική εμφάνισή της δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια εφήμερη πλάνη των αισθήσεων μας.[49]

Στην απόλυτη κατάσταση της, η Μια Αρχή κάτω από τις δυο όψεις της (του *Παραμπράχμαν* και της *Μουλαπρακρίτι*) είναι χωρίς φύλο, μη εξαρτημένη και αιώνια. Η περιοδική (μανβανταρική) εκπόρευσή της, η πρωταρχική ακτινοβολία, είναι επίσης Μια, ανδρόγυνη και φαινομενικά πεπερασμένη. Όταν η ακτινοβολία με την σειρά της ακτινοβολεί, όλες οι ακτινοβολίες της είναι επίσης ανδρόγυνες, για να μετατραπούν σε αρσενικές και θηλυκές αρχές στις κατώτερες όψεις τους. Μετά τον *Πραλάγια*, είτε τον μεγάλο είτε τον μικρότερο *Πραλάγια* (ο δεύτερος αφήνει τους κόσμους σε *status quo*),[50] το πρώτο που αφυπνίζεται σε ενεργό ζωή είναι το πλαστικό Ακασά, ο

[47] "Προσκυνητής" είναι το όνομα που δίνεται στην Μονάδα (τα δυο σε ένα) μας κατά την διάρκεια του κύκλου των ενσαρκώσεών της. Είναι η μόνη αθάνατη και αιώνια αρχή μέσα μας, όντας ένα αδιαίρετο τμήμα του ενιαίου όλου: του Παγκόσμιου Πνεύματος από το οποίο εκπορεύεται και στο οποίο απορροφάται στο τέλος του κύκλου. Όταν λέμε ότι εκπορεύεται από το ένα πνεύμα, είναι μια άχαρη και λαθεμένη έκφραση, η οποία όμως πρέπει να χρησιμοποιηθεί εξαιτίας της έλλειψης κατάλληλων όρων στην γλώσσα μας. Οι βενταντιστές το ονομάζουν *Σουτράτμαν* (Νήμα-Ψυχή), αλλά η εξήγησή τους διαφέρει επίσης κάπως απ' αυτήν των αποκρυφιστών. Αφήνουμε, όμως, τους ίδιους τους βενταντιστές να εξηγήσουν αυτήν την διαφορά.

[48] Βλέπε Τμήμα VII, "Οι Ημέρες και Νύχτες του Μπράχμα".

[49] Για σαφέστερο καθορισμό βλέπε Προσθήκη, "Θεοί, Μονάδες και Άτομα".

[50] Δεν είναι οι φυσικοί οργανισμοί που παραμένουν σε *status quo* και ακόμα λιγότερο τα φυσικά στοιχεία τους, κατά την διάρκεια των μεγάλων Κοσμικών ή ακόμα και ηλιακών *πραλάγια*, αλλά μόνο οι ακασικές ή αστρικές "φωτογραφίες" τους. Αλλά κατά την διάρκεια των μικρότερων *πραλάγια*, μόλις σκεπαστούν από την "Νύχτα", οι πλανήτες, αν και νεκροί, παραμένουν ανέπαφοι· όπως ένα τεράστιο ζώο που έχει παγιδευτεί και μουμιοποιηθεί μέσα στον πολικό πάγο, παραμένει το ίδιο για αιώνες.

Πατέρας-Μητέρα, το Πνεύμα και η Ψυχή του Αιθέρα, ή το πεδίο της επιφάνειας του Κύκλου. Ο Χώρος πριν από την Κοσμική του δραστηριότητα, ονομάζεται "Μητέρα" και κατά το πρώτο στάδιο της επαναφύπνισης, ονομάζεται Πατέρας-Μητέρα. (Βλέπε Σχόλια, Στάντζα ΙΙ). Στην Καμπάλα είναι επίσης Πατέρας-Μητέρα-Υιός. Αλλά ενώ στο Ανατολικό δόγμα αυτά είναι η Έβδομη Αρχή του εκδηλωμένου Σύμπαντος, ή το "Άτμα-Μπούντι-Μάνας" (Πνεύμα-Ψυχή-Νόηση), όπου η τριάδα διακλαδίζεται και διαιρείται σε επτά κοσμικές και επτά ανθρώπινες αρχές", στην Δυτική Καμπάλα των χριστιανών μυστικιστών είναι η Τριάδα ή Τριπλότητα, και κατά τους αποκρυφιστές τους, ο αρσενικός-θηλυκός Ιεχωβά, Yah-Havah. Σε αυτό το σημείο βρίσκεται η όλη διαφορά ανάμεσα στις εσωτερικές και στις χριστιανικές τριάδες. Οι μυστικιστές και οι φιλόσοφοι, οι Ανατολικοί και Δυτικοί πανθεϊστές συνδυάζουν την προγενέθλια τριάδα τους στην αγνή, θεία αφαίρεση. Οι ορθόδοξοι την μορφοποιούν. Οι Χιρανγιαγκάρμπα, Χάρι και Σανκάρα – οι τρεις υποστάσεις του εκδηλωμένου "Πνεύματος του Υπέρτατου Πνεύματος" (τίτλο με τον οποίο η Πριτιβί, η Γη, χαιρετάει τον Βίσνου στον πρώτο του Αβατάρα) – είναι οι καθαρά μεταφυσικές αφηρημένες ιδιότητες του σχηματισμού, της διατήρησης και της καταστροφής. Και είναι οι τρεις θείες Αβαστά (στην κυριολεξία, υποστάσεις) εκείνου το οποίο "δεν καταστρέφεται, μαζί με τα δημιουργημένα πράγματα" (ή Άτσιουτα, ένα όνομα του Βίσνου), ενώ ο ορθόδοξος χριστιανός χωρίζει την προσωπική του δημιουργική θεότητα στις τρεις προσωπικότητες της Τριάδας και δεν δέχεται ανώτερη θεότητα. Η τελευταία αυτή, στον Αποκρυφισμό, είναι το αφηρημένο Τρίγωνο, ενώ σύμφωνα με τους ορθόδοξους, ο τέλειος Κύβος. Ο Ανατολικός Φιλόσοφος θεωρεί τον δημιουργικό θεό ή τους συλλογικούς θεούς σαν Μπραντινταρσάνα, "λαθεμένες κατανοήσεις"˙ κάτι που "γίνεται αντιληπτό σαν μια υλική μορφή, λόγω λαθεμένων εμφανίσεων" και εξηγούνται ότι προβάλλουν από την πλανερή ιδέα της εγωικής προσωπικής και ανθρώπινης Ψυχής (κατώτερη πέμπτη αρχή). Περιγράφεται πολύ όμορφα σαν μια καινούργια μετάφραση του *Βίσνου Πουρανά*:

> Αυτός ο Μπράχμα (Brahma) στην ολότητά του έχει ουσιαστικά την όψη της "Πρακρίτι, εξελιγμένης και ανεξέλικτης (Μουλαπρακρίτι) και επίσης την όψη του πνεύματος και την όψη του χρόνου. Πνεύμα, ω διπλογεννημένε, είναι η καθοδηγούσα όψη του υπέρτατου Μπράχμαν (Brahman).[51] Η επόμενη είναι μια διπλή όψη: Πρακρίτι, εξελιγμένη και ανεξέλικτη, και τελευταίος είναι ο χρόνος. [Χ. Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, τομ. Ι, σελ. 18, σημείωση του εκδότη Φιτζέντουαρντ Χολ.]

Κρόνος (Χρόνος) στην ορφική θεογονία παρουσιάζεται επίσης ότι είναι ένας δημιουργημένος θεός ή πράκτορας.

Το στάδιο αυτό της επαναφύπνισης του Σύμπαντος, ο μυστικός συμβολισμός το παριστάνει σαν έναν τέλειο Κύκλο με το (ριζικό) σημείο στο Κέντρο. Το σύμβολο αυτό ήταν παγκόσμιο, γι' αυτό το βρίσκουμε και στην Καμπάλα. Η Δυτική Καμπάλα, όμως, που τώρα βρίσκεται στα χέρια των Χριστιανών μυστικιστών, το αγνοεί ολότελα, αν και φαίνεται καθαρά στο *Ζοχάρ*. Αυτοί οι αιρετικοί αρχίζουν από το τέλος και παρουσιάζουν σαν σύμβολο του προγενέθλιου Κόσμου το , ονομάζοντας το "η Ένωση του Ρόδου και του Σταυρού", το μεγάλο μυστήριο της απόκρυφης γένεσης, απ' όπου και το όνομα: Ροδόσταυροι (Ρόδο-Σταυρός)!

Όπως μπορεί να κρίνει, όμως, κανείς από τα πιο σημαντικά όσο και τα πιο γνωστά ροδοσταυρικά σύμβολα, υπάρχει ένα που δεν έχει κατανοηθεί μέχρι τώρα ούτε ακόμα και από τους σύγχρονους μυστικιστές. Είναι το σύμβολο του "Πελεκάνου" που ξεσχίζει το στήθος του για να θρέψει τα μικρά του: η πραγματική πίστη των Αδελφών του Ρόδου και του Σταυρού και ένα άμεσο αποτέλεσμα της Ανατολικής Μυστικής Δοξασίας. Το Μπράχμαν ονομάζεται Καλαχάνσα, που σημαίνει - όπως εξηγούν οι Δυτικοί Ανατολιστές - Αιώνιος Κύκνος ή χήνα (βλέπε Στάντζα ΙΙΙ,

[51] Έτσι ο Σπένσερ, ο οποίος – όπως ο Σοπενχάουερ και ο φον Χάρτμαν – αντανακλά απλώς μια όψη των αρχαίων εσωτερικών φιλοσόφων και επομένως οδηγεί τους αναγνώστες του στις ανεμοδαρμένες ακτές της γνωστικιστικής απελπισίας, εκφράζει με σεβασμό το μεγάλο μυστήριο: "αυτό που παραμένει αμετάβλητο σε ποιότητα, αλλά συνεχώς μεταβαλλόμενο σε μορφή, κάτω απ' αυτές τις αισθητές εμφανίσεις τις οποίες μας παρουσιάζει το Σύμπαν, είναι μια άγνωστη και ασύλληπτη δύναμη, την οποία είμαστε υποχρεωμένοι να αναγνωρίσουμε σαν χωρίς όρια στον Χώρο και χωρίς αρχή ή τέλος στον Χρόνο". Μόνο η τολμηρή θεολογία - και ποτέ η επιστήμη ή η φιλοσοφία - επιδιώκει να μετρήσει το Άπειρο και να αποκαλύψει το Απύθμενο και το Ασύλληπτο.

Σχόλιο 8). Το ίδιο και ο Μπράχμα, ο Δημιουργός. Έτσι έγινε γνωστό ένα μεγάλο λάθος: το *Μπράχμαν* είναι αυτό που πρέπει να αναφέρεται σαν Χάνσα-Βαχάνα (εκείνος που χρησιμοποιεί του κύκνο σαν Όχημα του) και όχι ο Μπράχμα ο Δημιουργός, που είναι ο πραγματικός Καλαχάνσα˙ ενώ το *Μπράχμαν* είναι *χάνσα* και "α-χάνσα", όπως θα εξηγηθεί στο Σχόλιο. Ας κατανοηθεί ότι οι όροι *Μπράχμαν* και *Παραμπράχμαν* χρησιμοποιούνται εδώ, όχι επειδή ανήκουν στην εσωτερική ορολογία μας, αλλά απλώς γιατί είναι πιο γνωστοί στους σπουδαστές της Δύσης. Και οι δυο είναι τέλεια αντίστοιχα των δικών μας μονοσύλλαβων, τρισύλλαβων και επτασύλλαβων όρων, που αντιστοιχούν στο ΕΝΑ ΟΛΟ και στο Ένα "Όλο μέσα στο Όλο".

Αυτές είναι οι βασικές αντιλήψεις πάνω στις οποίες στηρίζεται η Μυστική Δοξασία.

Δεν υπάρχει λόγος να ασχοληθώ εδώ μ' αυτές και να υποστηρίξω ή να αποδείξω την έμφυτη λογικότητά τους, ούτε μπορώ να πάψω να δείχνω το πώς, πράγματι, περιέχονται – αν και συχνά κάτω από παραπλανητική εμφάνιση – σε κάθε σύστημα σκέψης ή φιλοσοφίας που αξίζει το όνομα της.

Όταν ο αναγνώστης τις κατανοήσει με σαφήνεια και αντιληφθεί το φως που ρίχνουν πάνω σε κάθε πρόβλημα της ζωής, δεν θα χρειάζονται πια περαιτέρω δικαίωση στα μάτια του, γιατί η αλήθεια τους θα είναι τόσο φανερή γι' αυτόν, όσο ο Ήλιος στον ουρανό. Περνάω, λοιπόν, στο περιεχόμενο των Στάντζα, όπως δίνονται σ' αυτόν τον τόμο, προσθέτοντας ένα περίγραμμά τους, με την ελπίδα να κάνω έτσι πιο εύκολο το έργο του σπουδαστή, παρουσιάζοντας του με λίγα λόγια την γενική ιδέα που εξηγείται σ' αυτές.

ιστορία της κοσμικής εξέλιξης, όπως περιγράφεται στις Στάντζα είναι, θα λέγαμε, ο αφηρημένος αλγεβρικός τύπος αυτής της εξέλιξης. Γι' αυτό ο σπουδαστής δεν πρέπει να περιμένει να βρει εδώ μια περιγραφή όλων των σταδίων και των μετασχηματισμών που παρεμβάλλονται ανάμεσα στην πρώτη αρχή της "Παγκόσμιας" εξέλιξης και στην τωρινή μας κατάσταση. Είναι αδύνατο να δοθεί μια τέτοια περιγραφή, γιατί θα ήταν ακατανόητη για τους ανθρώπους που δεν μπορούν να συλλάβουν ούτε την φύση του επόμενου πεδίου ύπαρξης πέρα απ' αυτό στο οποίο για την ώρα περιορίζεται η συνείδηση τους.

Οι Στάντζα, επομένως, δίνουν έναν αφηρημένο τύπο που μπορεί να εφαρμοστεί *mutatis mutandis* [*κατά το μάλλον και ήττον*] σε όλη την εξέλιξη: στην εξέλιξη της μικρής μας Γης, σε κείνη της αλυσίδας πλανητών στην οποία ανήκει η γη, στο ηλιακό Σύστημα στο οποίο ανήκει αυτή η αλυσίδα και συνέχεια σε ανερχόμενη κλίμακα, μέχρις ότου ο νους ζαλίζεται και εξαντλείται από την προσπάθεια.

Οι επτά Στάντζα που δίνονται σ' αυτόν τον τόμο αντιπροσωπεύουν τους επτά όρους αυτού του αφηρημένου τύπου. Αναφέρονται και περιγράφουν τα επτά μεγάλα στάδια της εξελικτικής πορείας, που στα *Πουρανά* αναφέρονται σαν οι "Επτά Δημιουργίες" και στην Βίβλο σαν οι "Μέρες" της Δημιουργίας.

Πρώτη Στάντζα περιγράφει την κατάσταση του ΕΝΟΣ ΟΛΟΥ κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*, πριν από τον πρώτο παλμό της επαναφυπνιζόμενης εκδήλωσης.

Αν σκεφτούμε για μια στιγμή, καταλαβαίνουμε ότι μια τέτοια κατάσταση μπορεί μονάχα να συμβολιστεί, για να περιγραφεί είναι αδύνατον. Και μπορεί να συμβολιστεί μόνο αρνητικά, γιατί αφού είναι η κατάσταση της καθαυτής Απολυτότητας, δεν μπορεί να κατέχει κανένα από κείνα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που μας βοηθούν να περιγράψουμε αντικείμενα με θετικούς όρους. Έτσι, εκείνη η κατάσταση μπορεί μόνο να υποδηλωθεί αμυδρά από τα αρνητικά όλων αυτών των πολύ αφηρημένων ιδιοτήτων, που οι άνθρωποι νιώθουν μάλλον παρά αντιλαμβάνονται σαν τα πιο απομακρυσμένα όρια που μπορεί να φτάσει η δύναμη της αντίληψής τους.

κατάσταση που περιγράφεται στην Στάντζα ΙΙ, για τον Δυτικό νου είναι σχεδόν ταυτόσημη με κείνη που αναφέρεται στην πρώτη Στάντζα, έτσι ώστε για να εκφραστεί η ιδέα της διαφοράς τους θα χρειαζόταν μια ολόκληρη πραγματεία. Εναπόκειται, λοιπόν, στην διαίσθηση και στις ανώτερες ιδιότητες του αναγνώστη, να συλλάβει – στον βαθμό που μπορεί – την σημασία των αλληγορικών φράσεων που χρησιμοποιούνται. Πράγματι πρέπει να θυμόμαστε ότι όλες αυτές οι Στάντζα απευθύνονται στις εσωτερικές ικανότητες μάλλον, παρά στην κανονική αντίληψη του φυσικού εγκεφάλου.

Στάντζα III περιγράφει την Επαναφύπνιση του Σύμπαντος στην ζωή ύστερα από τον *Πραλάγια*. Απεικονίζει την ανάδυση των "Μονάδων" από την κατάσταση της απορρόφησης μέσα στο ΕΝΑ˙ το πρώτο και ανώτερο στάδιο στον σχηματισμό των "Κόσμων", όπου ο όρος Μονάδα μπορεί να αναφέρεται τόσο στο τεράστιο ηλιακό σύστημα, όσο και στο μικροσκοπικό άτομο.

Στάντζα IV δείχνει την διαφοροποίηση του "Σπέρματος" του Σύμπαντος μέσα στην επταπλή ιεραρχία των συνειδητών θείων Δυνάμεων, που είναι οι ενεργές εκδηλώσεις της Μιας Υπέρτατης Ενέργειας. Αυτές είναι που φτιάχνουν τον σκελετό, δίνουν το σχήμα και τελικά δημιουργούν όλο το εκδηλωμένο Σύμπαν, με την μόνη έννοια με την οποία είναι κατανοητός ο όρος "Δημιουργός"˙ πληροφορούν και καθοδηγούν το Σύμπαν˙ είναι τα νοήμονα Όντα που διευθετούν και ελέγχουν την εξέλιξη, ενσωματώνοντας στον εαυτό τους τις εκδηλώσεις εκείνες του ΕΝΟΣ ΝΟΜΟΥ, που εμείς τις γνωρίζουμε σαν "Νόμους της Φύσης".

Γενικά είναι γνωστές σαν Ντιάνι Τσόχαν, αν και καθεμιά από τις διάφορες ομάδες έχει την δική της ονομασία στην Μυστική Δοξασία.

Αυτό το στάδιο της εξέλιξης αναφέρεται στην ινδουιστική μυθολογία σαν "Δημιουργία" των θεών.

Στην Στάντζα V περιγράφεται η διαδικασία του σχηματισμού του κόσμου: Πρώτα, η διαλυμένη Κοσμική Ύλη, ύστερα, ο πύρινος "ανεμοστρόβιλος", το πρώτο στάδιο του σχηματισμού ενός νεφελώματος. Το νεφέλωμα αυτό συμπυκνώνεται και αφού περάσει μέσα από διάφορους μετασχηματισμούς, σχηματίζει ένα Ηλιακό Σύμπαν, μια πλανητική άλυσσο, ή έναν μόνο πλανήτη, ανάλογα με την περίπτωση.

Τα επόμενα στάδια στον σχηματισμό ενός "Κόσμου" δείχνονται στην Στάντζα VI, που φτάνει την εξέλιξη ενός τέτοιου κόσμου μέχρι την τέταρτη μεγάλη περίοδο, η οποία αντιστοιχεί στην περίοδο στην οποία ζούμε τώρα.

Στάντζα VII συνεχίζει την ιστορία, ακολουθώντας την κάθοδο της ζωής μέχρι την εμφάνιση του Ανθρώπου και έτσι κλείνει το Μέρος I του πρώτου τόμου της Μυστικής Δοξασίας.

εξέλιξη του "Ανθρώπου" από την πρώτη εμφάνιση του πάνω σ' αυτήν την Γη στον παρόντα Γύρο, μέχρι την κατάσταση στην οποία βρίσκεται τώρα, θα αποτελέσει το αντικείμενο του Δεύτερου Τόμου.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Οι Στάντζα που αποτελούν την θέση κάθε τμήματος δίνονται σε σύγχρονη μεταφρασμένη απόδοση, γιατί θα ήταν άσκοπο να κάνουμε το θέμα ακόμα πιο δύσκολο παρουσιάζοντας την αρχαϊκή φρασεολογία του πρωτοτύπου με το μπερδεμένο ύφος του. Δίνονται αποσπάσματα από τις κινέζικες, θιβετανικές και σανσκριτικές μεταφράσεις των αρχικών σενζαρικών Σχολίων και Ερμηνειών πάνω στο Βιβλίο των ΝΤΖΙΑΝ· παρουσιαζόμενα τώρα για πρώτη φορά σε ευρωπαϊκή γλώσσα. Είναι σχεδόν περιττό να δηλώσουμε ότι δίνονται μόνο τμήματα των Στάντζα. Αν εκδίδονταν ολόκληρες, θα έμεναν ακατανόητες για όλους εκτός από μερικούς πολύ προχωρημένους αποκρυφιστές. Ούτε υπάρχει ανάγκη να βεβαιώσουμε τον αναγνώστη ότι η συγγραφέας, ή μάλλον ταπεινή καταγραφέας, δεν κατανοεί περισσότερο από τον αμύητο αυτά τα απαγορευμένα αποσπάσματα. Για να διευκολυνθεί ο αναγνώστης και για να αποφευχθεί η συχνή αναφορά σε υποσημειώσεις, θεωρήθηκε καλύτερο να συνδυαστούν κείμενα και ερμηνείες, χρησιμοποιώντας τους ανάλογους σανσκριτικούς και θιβετανικούς όρους στα σημεία που δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς, αντί να δοθούν τα πρωτότυπα. Πολύ περισσότερο επειδή οι παραπάνω όροι είναι όλοι αποδεκτά συνώνυμα, ενώ τα πρώτα (δηλαδή τα σενζαρικά) χρησιμοποιούνται μόνο ανάμεσα σ' έναν Διδάσκαλο και στους τσέλα (ή μαθητές) του.

Αν μετέφραζε κανείς τις Στάντζα χρησιμοποιώντας μόνο τα ουσιαστικά και τους όρους όπως περιέχονται σε μια από τις θιβετανικές και σενζαρικές αποδόσεις, ο πρώτος στίχος θα έλεγε τα ακόλουθα: "Το-ογκ στο Τζι-γκιού κοιμόταν επτά Κόρλο. Ζοντμάνας τζίμπα. Όλα Νιουγκ στήθος. Κόντσ-ογκ όχι, Τιάν-Καμ όχι, Λα-Τσόχαν όχι, Τένμπρελ Τσουγκνιί όχι, Νταρμακάγια έπαψε. Τγκεντσάνγκ δεν έγινε. Μπαρνάγκ και Σσσ στο Νγκσβονιίντζ, μόνο Το-ογκ Γινσίν στην νύχτα του Σαν-τσάν και Γιόνγκ-γκραμπ (Παρανισπάνα) κ.τ.λ., κ.τ.λ." που θα ακουγόταν σαν ένα απλό Αμπρακατάμπρα.

Επειδή αυτό το έργο γράφεται για την καθοδήγηση των σπουδαστών του Αποκρυφισμού και όχι για χάρη των φιλόλογων, μπορούμε κάλλιστα να αποφύγουμε τέτοιους όρους όπου μας είναι δυνατό. Έχουν παραμείνει μόνο οι αμετάφραστοι όροι, που είναι ακατανόητοι αν δεν εξηγηθεί η σημασία τους, αλλά όλοι αυτοί οι όροι δίνονται με την σανσκριτική μορφή τους. Δεν χρειάζεται να θυμίσουμε στον αναγνώστη ότι αυτοί οι όροι, σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, είναι οι τελευταίες αναπτύξεις της γλώσσας και ανήκουν στην Πέμπτη Ριζική Φυλή. Η σανσκριτική, όπως είναι τώρα γνωστή, δεν μιλιόταν από τους Ατλάντειους και οι, περισσότεροι από τους φιλοσοφικούς όρους που χρησιμοποιούνται στα ινδικά συστήματα της εποχής μετά το *Μαχαμπαράτα*, δεν συναντώνται στους *Βέντα* ούτε θα τους συναντήσουμε στις αρχικές Στάντζα, παρά μόνο τα αντίστοιχα τους. Ο αναγνώστης που δεν είναι θεοσοφιστής καλείται για μια ακόμα φορά να θεωρήσει όλα όσα ακολουθούν σαν ένα παραμύθι, αν θέλει. Στην καλύτερη περίπτωση σαν μια αναπόδεικτη ακόμα υπόθεση ονειροπόλων και στην χειρότερη, σαν μια επιπρόσθετη υπόθεση ανάμεσα στις τόσες επιστημονικές υποθέσεις περασμένες, τωρινές και μελλοντικές, που μερικές απορρίφθηκαν, ενώ άλλες εξακολουθούν να υφίστανται. Δεν είναι κατά κανέναν τρόπο χειρότερη από πολλές από τις επονομαζόμενες επιστημονικές θεωρίες και οπωσδήποτε είναι πιο φιλοσοφική και πιθανή.

Εξαιτίας των άφθονων σχολίων και ερμηνειών που απαιτούνται, οι αναφορές στις υποσημειώσεις δίνονται με τον συνηθισμένο τρόπο, ενώ οι προτάσεις που σχολιάζονται σημειώνονται με γράμματα. Επιπρόσθετο υλικό θα βρεθεί στα Κεφάλαια πάνω στον Συμβολισμό που αποτελούν το Μέρος ΙΙ και που συχνά περιέχουν περισσότερες πληροφορίες από το ίδιο το κείμενο.

ΤΟΜΟΣ Ι – ΜΕΡΟΣ Ι

ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

ΕΠΤΑ ΣΤΑΝΤΖΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΕΣ ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΝΤΖΙΑΝ

Δεν υπήρχε Κάτι ούτε και Τίποτα˙ ο λαμπερός ουρανός
δεν υπήρχε, ούτε ο απέραντος θόλος του απλωνόταν από πάνω.
Τι τα σκέπαζε όλα; Τι τα κάλυπτε; Τι τα έκρυβε;
Μήπως η απύθμενη υδάτινη άβυσσος;
θάνατος δεν υπήρχε – κι όμως δεν υπήρχε τίποτε αθάνατο –
δεν υπήρχε διάκριση ανάμεσα στην ημέρα και στη νύχτα-
το μοναδικό Ένα ανέπνεε μόνο Του χωρίς πνοή,
τίποτε πέρα απ' Αυτό δεν υπήρχε –
μόνο σκοτάδι, και στην αρχή όλα τα σκέπαζε
βαθύς ζόφος: ένας ωκεανός δίχως φως.
Το σπέρμα που βρισκόταν ακόμα κρυμμένο στο κέλυφος
προβάλλει, μια φύση, από την διάπυρη θερμότητα.

Ποιος γνωρίζει το μυστικό; Ποιος το διακήρυξε εδώ;
Από πού, από πού ξεπήδησε αυτή η πολύμορφη δημιουργία;
Ακόμα και οι θεοί δημιουργήθηκαν αργότερα.
Ποιος γνωρίζει από πού ξεπήδησε αυτή η μεγάλη δημιουργία; -
Εκείνος, απ' όπου προήλθε όλη αυτή η μεγάλη δημιουργία, είτε
την δημιούργησε η θέληση του είτε ήταν βουβός,
Μεγαλύτερος Ενορατικός που βρίσκεται στον ύψιστο ουρανό,
Αυτός το γνωρίζει – ή ίσως ακόμα κι Αυτός δεν το γνωρίζει.

Ριγκ Βέντα, από την *Ιστορία της Αρχαίας Σανσκριτικής Φιλολογίας* του Μ. Μύλλερ.

* * *

(Ατενίζοντας την αιωνιότητα...)
Πριν να μπουν τα θεμέλια του Κόσμου,
πριν το αστραφτερό Φως να υπακούσει στην Πανίσχυρη Λέξη,
Εσύ υπήρχες – και όταν η υπόγεια Φλόγα
θα γκρεμίσει την Φυλακή της και θα καταστρέψει αυτήν την Μορφή.
Εσύ θα Υπάρχεις ακόμα – ακόμα, όπως υπήρχες πριν,
και δεν θα Αλλάξεις καθόλου, όταν δεν θα υπάρχει πια Χρόνος.
Ω Άπειρη Σκέψη! Θεία Αιωνιότητα!

Τζον Γκαίη, *Μια Σκέψη για την Αιωνιότητα*

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Σε Επτά Στάντζα μεταφρασμένες από το *Βιβλίο των Ντζιάν*

ΣΤΑΝΤΖΑ I

Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΡΑΝΑ, ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ ΣΤΑ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ ΑΟΡΑΤΑ ΠΕΠΛΑ ΤΗΣ, ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΕΣ.

ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΥΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΑΧ-ΧΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΛΑΒΟΥΝ.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΡΟΜΟΙ ΠΑ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ. ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΓΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΙΑΣΤΕΙ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥΣ.

ΣΚΟΤΑΔΙ ΜΟΝΟ ΓΕΜΙΖΕ ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΟΛΟ, ΓΙΑΤΙ ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΝΑ, ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΤΡΟΧΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ Σ' ΑΥΤΟΝ.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΕΙΧΑΝ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ, Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ, ΗΤΑΝ ΒΥΘΙΣΜΈΝΟ ΣΕ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΖΩΟΓΟΝΗΘΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΝΟΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΙΧΑΝ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ. ΤΟ ΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΙ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΗ-ΟΝ, ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΟΝ.

ΜΟΝΟ Η ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΥΠΑΡΞΗΣ ΑΠΛΩΝΌΤΑΝ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ, ΑΠΕΙΡΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΥΠΝΟ ΔΙΧΩΣ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΑΛΛΟΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑ1 ΑΝΤΙΛΗΠΤΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΤΑΝΓΚΜΑ.

ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Ο ΝΤΑΝΓΚΜΑ ΟΤΑΝ Ο ΑΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΜΑΡΤΑ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΗΤΑΝ ΑΝΟΥΠΑΝΤΑΚΑ;

ΣΤΑΝΤΖΑ II

1. ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΒΑΝΤΑΡΙΚΗΣ ΑΥΓΗΣ;... ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΑΧ-ΧΙ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ ΤΟΥΣ. ΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗ-ΜΟΡΦΗ – ΤΗΝ ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ – ΟΙ ΝΤΕΒΑΜΑΤΡΙ ΚΑΙ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ, ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΗ-ΥΠΑΡΞΗΣ.

ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η ΣΙΩΠΗ; ΠΟΥ Τ' ΑΥΤΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΙΣΘΑΝΘΟΥΝ; ΟΧΙ, ΔΕΝ, ΥΠΗΡΧΕ ΟΥΤΕ ΣΙΩΠΗ, ΟΥΤΕ ΗΧΟΣ. ΤΙΠΟΤΕ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΗ ΑΙΩΝΙΑ ΠΝΟΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ.

Η ΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΣΗΜΑΝΕΙ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΣΤΡΑΠΟΒΟΛΗΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΕΡΜΑ. Η ΜΑΤΡΙΠΑΝΤΜΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΦΟΥΣΚΩΣΕΙ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΝΟΙΞΕΙ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΙΣΧΩΡΗΣΕΙ Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ, ΣΑΝ ΤΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ *ΜΑΓΙΑ*.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΓΙΟΙ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΚΟΜΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ, ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΚΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΗΤΑΝ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.

ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΔΥΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ. ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΙΟ ΣΤΗΘΟΣ...

ΣΤΑΝΤΖΑ III

1. ...Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ ΣΚΙΡΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ. Η ΜΗΤΕΡΑ ΦΟΥΣΚΩΝΕΙ, ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ, ΣΑΝ ΤΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ.

Ο ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΓΛΙΣΤΡΑΕΙ, ΑΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΟΡΓΗ ΦΤΕΡΟΥΓΑ ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ: ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΟΥ ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΥΔΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ...

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΙ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΚΤΙΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΥΔΑΤΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΙΑΠΕΡΝΑΕΙ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΟ ΑΥΓΟ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΑΥΓΟ ΝΑ ΚΡΑΔΑΝΘΕΙ ΚΑΙ ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΜΗ-ΑΙΩΝΙΟ ΣΠΕΡΜΑ, ΠΟΥ ΣΥΜΠΥΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ.

ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ ΠΕΦΤΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ. Η ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΟΥΣΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΕΞΩ. ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΑΥΓΟ, ΠΟΥ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΡΙΑ, ΠΗΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΓΑΛΑΚΤΩΔΗ ΛΕΥΚΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ, ΤΗΣ ΡΙΖΑΣ ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΕΙ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Η ΡΙΖΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΟ ΦΩΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ Ο ΟΕΑΟΧΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ.

Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΑΓΟΝΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΩΚΕΑΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΦΩΣ, ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΥΡ ΚΑΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΙΑ. ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ, ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ Ή ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

ΚΟΙΤΑΞΕ, Ω ΛΑΝΟΥ! ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΔΥΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΗ ΛΑΜΠΡΗ ΔΟΞΑ, ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΓΙΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. ΕΙΝΑΙ Ο ΟΕΑΟΧΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ, Ο * * *. ΛΑΜΠΕΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ, ΕΙΝΑΙ Ο ΦΛΟΓΟΒΟΛΟΣ ΘΕΙΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΤΟ ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΑ, ΚΑΙ Η ΕΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΟΝ ΣΑΠΤΑ, ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΙΝΤΑΣΑ (Ή ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΗΘΗ). ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΟΝ ΝΑ ΑΝΑΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΞΕΔΙΠΛΩΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ. ΑΠΟΚΛΕΙΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΑΦΗΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΝΗ. ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΕΙΝΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΦΩΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΟ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ.

ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΩΡΑ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ; ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΛΥΧΝΙΑ ΣΟΥ, Ω ΛΑΝΟΥ; ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ, ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ, Ο ΛΕΥΚΟΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΡΥΜΜΈΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ.

ΤΟ ΦΩΣ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΗ ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ Η ΦΛΟΓΑ ΕΙΝΑΙ ΠΥΡ ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΑΡΑΓΕΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ, ΠΟΥ ΠΑΡΕΧΕΙ ΝΕΡΟ: ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ ΠΛΕΚΕΙ ΕΝΑΝ ΙΣΤΟ, ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ – ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΣΤΟ ΣΚΙΩΔΕΣ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΥΛΗ. ΑΥΤΟΣ Ο ΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΛΕΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΔΥΟ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΜΙΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ.

ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥ. ΣΥΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΝΟΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΝ ΑΓΓΙΖΕΙ. ΤΟΤΕ ΟΙ ΓΙΟΙ ΑΠΟΣΠΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΖΟΝΤΑΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ" ΚΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΝ ΕΝΑ

ΜΑΖΙ ΤΗΣ. ΟΤΑΝ ΨΥΧΕΤΑΙ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥΣ˙ ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΥΝ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ.

ΥΣΤΕΡΑ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΣΤΕΛΝΕΙ ΤΟΝ ΦΟΧΑΤ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΛΗΡΥΝΕΙ ΤΑ ΑΤΟΜΑ. ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΥ. ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΝΤΑΣ ΤΟΝ "ΑΥΘΥΠΑΡΚΤΟ ΚΥΡΙΟ" ΣΑΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ, ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV

1. ...ΑΚΟΥΣΤΕ, ΕΣΕΙΣ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ ΣΑΣ: ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ. ΜΑΘΕΤΕ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΩΤΟ ΟΥΤΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ, ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟ.

2. ΜΑΘΕΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΜΑΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΜΑΣ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟ ΕΠΤΑ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΦΛΟΓΑ…

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ – ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΞΕΠΗΔΗΣΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΟΙ ΕΠΑΝΑΦΥΠΝΙΣΜΕΝΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ: ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΓΟ, ΤΟ ΕΞΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ. ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ – ΤΟ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ, ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ. ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΟΥΣΙΕΣ, ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ, ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΟΙ ΑΡΟΥΠΑ, ΟΙ ΡΟΥΠΑ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ. ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΕΚΠΟΡΕΥΤΗΚΑΝ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ, ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ, ΤΑ ΙΕΡΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ.

ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ, Η ΘΕΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ. ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΚΟΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ, ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ, ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ, ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ. ΑΥΤΟΙ ΟΙ "ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ" ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΙΓΩΝΑ, ΚΥΒΟΙ, ΓΡΑΜΜΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΑΣΤΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΕΤΣΙ ΔΙΑΡΚΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΝΙΝΤΑΝΑ: Ο ΟΕΑΟΧΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ:

"ΣΚΟΤΑΔΙ", ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ, Ή Ο ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟΣ, ΑΝΤΙ-ΝΙΝΤΑΝΑ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ.

I. Ο ΑΝΤΙ-ΣΑΝΑΤ, Ο ΑΡΙΘΜΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ.

II. Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ.

III. ΤΟ "ΑΜΟΡΦΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ".

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ, ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ Ο, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΟΥΠΑ ΣΥΜΠΑΝ. ΥΣΤΕΡΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΓΙΟΙ", ΟΙ ΕΠΤΑ ΜΑΧΗΤΕΣ, Ο ΕΝΑΣ, Ο ΟΓΔΟΟΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΤΗΚΕ ΚΑΙ Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΩΤΟΔΟΤΗΣ.

ΕΠΕΙΤΑ ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΕΠΤΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ, ΠΑΡΑΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΙΑ. Ο ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣ ΓΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ. ΟΙ "ΓΙΟΙ-ΗΛΙΟΙ" ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΙ.

ΣΤΑΝΤΖΑ V

ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΙ ΕΠΤΑ, ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΠΤΑ ΠΝΟΕΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΙΕΣ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΕΣ ΠΝΟΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟΝ ΠΥΡΙΝΟ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟ.

ΤΟΝ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΤΟΥΣ. Η ΓΚΙΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΦΟΧΑΤ, Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΙΩΝ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΓΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ, ΔΡΑ ΚΥΚΛΙΚΑ ΣΑΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ο ΦΟΧΑΤ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ Η ΣΚΕΨΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΒΑΤΗΣ. ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΑΝ ΑΣΤΡΑΠΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΥΡΙΝΑ ΣΥΝΝΕΦΑ. ΚΑΝΕΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

ΠΑΝΩ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΚΑΤΩ ΥΨΩΝΕΙ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝΩΝΕΙ.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥΣ. ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ, ΔΙΑΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΟΥ ΕΠΙΠΛΕΟΥΝ ΚΑΙ ΡΙΓΟΥΝ ΑΠΟ ΧΑΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΑ ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ. ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΣΤΙΣ ΕΞΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΣΤΟ ΜΕΣΟΝ: Ο ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΤΡΟΧΟΣ.

Ο ΦΟΧΑΤ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΕΛΙΚΟΕΙΔΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΩΣΕΙ ΤΟ ΕΚΤΟ ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ: ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ. ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΟ ΤΡΟΧΟ. ΑΥΤΟΙ ΛΕΝΕ: "ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ". Ο ΠΡΩΤΟΣ ΘΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ. Ο ΠΡΩΤΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ. ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ "ΘΕΙΟ ΑΡΟΥΠΑ" ΑΝΤΑΝΑΚΛΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΤΣΑΓΙΑ ΛΟΚΑ, ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΟΥΠΑΝΤΑΚΑ.

Ο ΦΟΧΑΤ ΚΑΝΕΙ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΧΤΙΖΕΙ ΕΝΑΝ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΡΟΧΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΟΥΣ.

ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ ΠΕΡΙΚΛΕΙΟΥΝ ΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ, ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΟΝΑΔΑ, ΤΟΝ ΚΥΒΟ, ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΟΝΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΑΛΦΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΓΟ. ΕΙΝΑΙ Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ "ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟΣ" ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ – ΕΠΙΣΗΣ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΠΑ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ". ΕΤΣΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ

ΡΟΥΠΑ ΚΑΙ Ο ΑΡΟΥΠΑ: ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΣ, ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ˙ ΑΠΟ ΚΑΘΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ, ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ. ΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΦΡΟΥΡΟΥΝ ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟ...

ΣΤΑΝΤΖΑ VI

ΜΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ – ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ – ΤΗΣ "ΤΡΙΠΛΟΤΗΤΑΣ" ΤΟΥ ΓΚΟΥΑΝ-ΣΙ-ΓΙΝ, ΠΟΥ ΔΙΑΜΕΝΕΙ ΣΤΟ ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ-ΤΕΝ, Ο ΦΟΧΑΤ, Η ΠΝΟΗ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΓΙΩΝ, ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΑΛΕΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΩΤΕΡΗ ΑΒΥΣΣΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΤΗΛΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΣΙΕΝ ΤΖΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.[52]

Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΕΝΑΣ, ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΛΑΓΙΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΕΡΙΣΧΥΣΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ" ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ ΘΕΜΕΛΙΑ, ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΙΕΝ ΤΖΑΝ ΜΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΣΠΕΡΜΑΤΑ.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ: ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΕ, ΕΞΙ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΔΥΟ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ, ΠΕΝΤΕ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΤΡΙΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ, ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΡΑΧΘΗΚΑΝ, ΤΡΙΑ ΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΖΑΝ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ, ΔΥΟ ΚΑΙ ΜΙΣΟ ΑΠΟΚΡΥΦΘΗΚΑΝ. ΕΞΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΟΥΝ, ΕΝΑ ΑΦΕΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ. ΤΕΛΙΚΑ, ΕΠΤΑ ΜΙΚΡΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ ΤΡΟΧΟΙ˙ Ο ΕΝΑΣ ΔΙΝΕΙ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ.

ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΟΜΟΙΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ, ΤΟΠΟΘΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΑ ΑΦΘΑΡΤΑ ΚΕΝΤΡΑ.

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ Ο ΦΟΧΑΤ: ΣΥΛΛΕΓΕΙ ΤΗΝ ΠΥΡΙΝΗ ΣΚΟΝΗ. ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΠΥΡΙΝΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ ΕΜΠΟΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΜΕ ΖΩΗ, ΥΣΤΕΡΑ ΤΙΣ ΒΑΖΕΙ ΣΕ ΚΙΝΗΣΗ – ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ, ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ. ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΕΣ, ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΘΕΡΜΕΣ. ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΓΝΕΣ, ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΥΓΡΕΣ. ΛΑΜΠΟΥΝ, ΦΥΣΑΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΨΥΧΡΑΙΝΕΙ. ΕΤΣΙ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ Ο ΦΟΧΑΤ

[52] Ο στίχος 1 της Στάντζα VI είναι αρκετά μεταγενέστερος από τις άλλες Στάντζα, αν και παρ' όλα αυτά πολύ αρχαίος. Το παλιό κείμενο αυτού του στίχου, επειδή περιέχει ονόματα εντελώς άγνωστα στους Ανατολιστές, δεν θα είχε κανένα νόημα για τον σπουδαστή.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΩΝ.

ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ, ΕΙΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ. ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ ΑΡΝΗΘΗΚΕ˙ ΔΥΟ ΥΠΑΚΟΥΣΑΝ.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΕΚΦΩΝΕΙΤΑΙ. ΘΑ ΓΕΝΝΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ, ΘΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

ΟΙ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΩ... ΟΙ ΓΟΝΟΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΓΕΜΙΣΑΝ ΤΟ ΟΛΟ. ΕΓΙΝΑΝ ΜΑΧΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΧΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΕΝΩ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΜΦΑΝΙΖΌΤΑΝ ΚΑΙ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΌΤΑΝ ΣΥΝΕΧΩΣ.

ΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΣΟΥ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΣΤΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΡΟΧΟΥ. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ. ΦΤΑΣΕ ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ "ΚΑΡΠΟ" ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΝΙΡΒΑΝΑ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΙΣ, ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΔΕΙΣ...

ΣΤΑΝΤΖΑ VII

ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΝΗΣ ΑΜΟΡΦΗΣ ΖΩΗΣ. ΠΡΩΤΑ, Ο ΘΕΙΟΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ-ΠΝΕΥΜΑ. ΥΣΤΕΡΑ, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ˙ ΤΟ ΤΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ, ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΤΑ. ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΟ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ˙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΥ, ΟΙ ΛΑΜΠΕΡΟΙ ΕΠΤΑ.

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΣΥ, ΕΓΩ, ΑΥΤΟΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΝ ΕΣΕΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΤΗΝ ΓΗ.

Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΙ ΤΙΣ ΜΙΚΡΟΤΕΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ. Η ΖΩΗ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΕΠΙΖΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΜΟ. ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΜΕΤΡΗΤΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΠΕΡΝΑΕΙ Η ΑΚΤΙΝΑ-ΖΩΗ, Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ, ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΝΗΜΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΕΣ ΧΑΝΤΡΕΣ.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ˙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΗΜΑ ΜΑΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ-ΦΥΤΟΥ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΣΑΠΤΑΠΑΡΝΑ.

ΕΙΝΑΙ Η ΡΙΖΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ, Η ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΦΥΤΙΛΙΩΝ. ΤΑ ΦΥΤΙΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΠΟΥ ΤΡΑΒΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ, ΠΟΥ ΞΕΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΤΑ, ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΦΛΟΓΑ. ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΜΙΑΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΜΕΝΗΣ ΣΤΑ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΑ ΚΥΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΚΡΕΜΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΠΤΟΤΑΤΟ ΝΗΜΑ ΤΟΥ ΦΟΧΑΤ. ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΗΣ *ΜΑΓΙΑ*. ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ, ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΕΤΑΛΛΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ. ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ, ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΕ: ΕΝΑ ΦΥΤΟ. ΤΟ ΦΥΤΟ ΣΤΡΟΒΙΛΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΠΤΑ ΑΛΛΑΓΕΣ ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΙΕΡΟ ΖΩΟ. ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ Ο ΜΑΝΟΥ, Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ. ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ; ΟΙ ΕΠΤΑ ΖΩΕΣ ΚΑΙ Η ΜΙΑ ΖΩΗ. ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΙ; ΤΑ ΠΕΝΤΑΠΛΑ ΛΧΑ. ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΩΜΑ; ΨΑΡΙ, ΣΙΝ ΚΑΙ ΣΟΜΑ...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟ ΤΟ ΝΗΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΣΙΩΠΗΛΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΛΛΑΓΗ. ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΗΛΙΟΦΩΣ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙ ΣΕ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ ΔΟΞΑ...

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΩΡΙΝΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΣΟΥ, ΕΙΠΕ Η ΦΛΟΓΑ ΣΤΟΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ. ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ, Η ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΜΟΥ. ΕΝΤΥΣΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ΜΕ ΕΣΕΝΑ ΚΑΙ ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ ΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", ΟΤΑΝ ΘΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΙΣ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ, Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΕΓΩ. ΥΣΤΕΡΑ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΕΧΟΝΤΑΣ ΦΟΡΕΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥΣ ΕΝΔΥΜΑ,

ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΓΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΝ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ: ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥΣ...

Έτσι τελειώνει αυτό το τμήμα της αρχαϊκής διήγησης, σκοτεινό, συγκεχυμένο, σχεδόν ακατανόητο. Τώρα θα γίνει μια προσπάθεια να ρίξουμε φως σ' αυτό το σκοτάδι, να βγάλουμε κάποιο νόημα απ' αυτήν την φαινομενική ΑΝΟΗΣΙΑ.

ΣΧΟΛΙΑ
ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΕΠΤΑ ΣΤΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΙΘΜΗΣΗ ΤΟΥΣ ΣΕ ΣΤΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΣΛΟΚΑ

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι
ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΡΑΝΑ (ΓΟΝΕΑΣ-Δ1ΑΣΤΗΜΑ), ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ ΣΤΑ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ ΑΟΡΑΤΑ ΠΕΠΛΑ ΤΗΣ, ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΕΣ (α).

Το "Γονικό Διάστημα", είναι η αιώνια, πάντοτε παρούσα αιτία των πάντων: η ακατανόητη ΘΕΟΤΗΤΑ, της οποίας τα "αόρατα πέπλα" είναι η μυστική ρίζα της κάθε ύλης και του Σύμπαντος.

Χώρος είναι το μοναδικό αιώνιο πράγμα, το οποίο μπορούμε πολύ εύκολα να φανταστούμε· αμετακίνητος στην αφαίρεση του και ανεπηρέαστος από την παρουσία ή από την απουσία μέσα του ενός αντικειμενικού Σύμπαντος. Είναι χωρίς διάσταση, από κάθε άποψη, και αυθύπαρκτος. Το Πνεύμα είναι η πρώτη διαφοροποίηση από ΚΕΙΝΗ τη χωρίς αιτία, αιτία, τόσο του Πνεύματος όσο και της Ύλης. Όπως διδάσκεται στην εσωτερική κατήχηση, δεν είναι ούτε απεριόριστο κενό, ούτε εξαρτημένη πληρότητα, αλλά και τα δυο. Υπήρχε και θα υπάρχει πάντα.

Έτσι, τα "Πέπλα" σημαίνουν το νοούμενο της αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ύλης. Δεν είναι η ύλη όπως την ξέρουμε, αλλά η πνευματική ουσία της ύλης και είναι συναιώνια και ένα με το Χώρο στην αφηρημένη της έννοια. Η Ριζική φύση είναι επίσης η πηγή των λεπτοφυών αόρατων ιδιοτήτων της ορατής ύλης. Είναι η Ψυχή, θα λέγαμε, του ΕΝΟΣ άπειρου Πνεύματος. Οι Ινδοί την ονομάζουν Μουλαπρακρίτι και λένε ότι είναι η πρωταρχική ουσία, που είναι η βάση του Ουπάντχι ή φορέα κάθε φαινόμενου, φυσικού, νοητικού ή φυχικού. Είναι η πηγή από την οποία ακτινοβολεί το Ακασά.

Με τον όρο Επτά "Αιωνιότητες", εννοούνται αιώνες ή περίοδοι. Η λέξη "Αιωνιότητα", όπως κατανοείται στη χριστιανική θεολογία, δεν έχει κανένα νόημα για τους Ασιάτες, παρά μόνο στην εφαρμογή της στην ΜΙΑ ύπαρξη. Και ο όρος παντοτινότητα – δηλαδή το αιώνιο, αλλά μόνο στο μέλλον – δεν είναι παρά μια ακυριολεξία.[53] Τέτοιες λέξεις δεν υπάρχουν και δεν μπορούν να υπάρχουν στην φιλοσοφική μεταφυσική και ήταν άγνωστες μέχρι την εμφάνιση του εκκλησιαστικού Χριστιανισμού. Οι Επτά Αιωνιότητες είναι οι επτά περίοδοι, ή μια περίοδος, η διάρκεια της οποίας αντιστοιχεί με τη διάρκεια των επτά περιόδων ενός Μανβαντάρα και εκτείνεται σε έναν ολόκληρο Μάχα Κάλπα, ή "Μεγάλη Εποχή", 100 χρόνια του Μπράχμα, δηλαδή συνολικά 311.040.000.000.000 χρόνια. Κάθε χρόνος του Μπράχμα αποτελείται από 360 "ημέρες" και άλλες τόσες "νύχτες" του Μπράχμα (μετρώντας με το Τσαντραγιάνα ή σεληνιακό έτος) και μια "Ημέρα του Μπράχμα" αποτελείται από 4.320.000.000 ανθρώπινα χρόνια. Οι "Αιωνιότητες" αυτές ανήκουν στους πιο μυστικούς υπολογισμούς στους οποίους, για να φτάσει κανείς στο αληθινό σύνολο, κάθε αριθμός πρέπει να είναι 71 (7 στην δύναμη χ),·όπου το χ ποικίλλει, σύμφωνα με την φύση του κύκλου στον υποκειμενικό ή πραγματικό κόσμο και κάθε αριθμός που σχετίζεται ή αντιπροσωπεύει όλους τους διαφορετικούς κύκλους από τον μεγαλύτερο μέχρι τον μικρότερο - στον αντικειμενικό ή μη πραγματικό κόσμο - πρέπει να είναι πολλαπλάσιο του επτά. Το κλειδί για όλα αυτά δεν μπορεί να δοθεί, γιατί εδώ κρύβεται το μυστήριο των εσωτερικών υπολογισμών ενώ όσον αφορά το συνηθισμένο υπολογισμό, δεν έχει κανένα νόημα. "Ο αριθμός επτά", λέει η Καμπάλα, "είναι ο μεγάλος αριθμός των θείων Μυστηρίων". Ο αριθμός δέκα είναι ο αριθμός όλης της ανθρώπινης γνώσης (πυθαγόρεια δεκάδα). Το 1.000 είναι ο αριθμός δέκα [στην τρίτη δύναμη

[53] Στο Βιβλίο ΙΙ, κεφ. viii του *Βίσνου Πουρανά* αναφέρεται: "Με την αθανασία εννοείται ύπαρξη μέχρι το τέλος του Κάλπα" και ο μεταφραστής Ουίλσον σε μια σημείωση παρατηρεί: "Αυτό, σύμφωνα με τους *Βέντα* είναι το μόνο νόημα σχετικά με την αθανασία (ή αιωνιότητα) των θεών καταστρέφονται κατά την περίοδο της συμπαντικής διάλυσης (ή *Πραλάγια*)". (Ουίλσον, τόμ. ΙΙ, σελ. 269, υποσ. 2). Και η εσωτερική φιλοσοφία λέει: Αυτοί δεν "χάνονται", αλλά επαναπορροφούνται.

και επομένως ο αριθμός 7.000 είναι επίσης συμβολικός. Στην Μυστική Δοξασία το ψηφίο και ο αριθμός 4 είναι το αρσενικό σύμβολο μόνο στο ανώτατο πεδίο της αφαίρεσης˙ στο πεδίο της ύλης το 3 είναι το αρσενικό και το 4 το θηλυκό: η κάθετος και η οριζόντια στο τέταρτο στάδιο του συμβολισμού, όταν τα σύμβολα έγιναν τα ιερογλυφικά των δημιουργικών δυνάμεων στο φυσικό πεδίο.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ (α).

Ο χρόνος είναι μόνο μια πλάνη που δημιουργείται από την διαδοχή των καταστάσεων συνείδησης, καθώς ταξιδεύουμε μέσα στην αιώνια διάρκεια· και εκεί όπου δεν υπάρχει συνείδηση πάνω στην οποία να δημιουργηθεί αυτή η πλάνη, δεν υφίσταται, αλλά "κοιμάται". Το παρόν είναι μόνο μια μαθηματική γραμμή η οποία χωρίζει εκείνο το τμήμα της αιώνιας διάρκειας που ονομάζουμε μέλλον, από κείνο το τμήμα το οποίο ονομάζουμε παρελθόν. Τίποτε πάνω στη γη δεν έχει πραγματική διάρκεια, γιατί τίποτε δεν παραμένει αμετάβλητο -ή το ίδιο- ούτε για ένα εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου. Και η αίσθηση που έχουμε για την πραγματικότητα της διαίρεσης του "χρόνου" που είναι γνωστή, σαν παρόν, προέρχεται από το θάμπωμα εκείνων των στιγμιαίων συλλήψεων, ή τη διαδοχή συλλήψεων, των πραγμάτων που μας δίνουν οι αισθήσεις μας, καθώς τα πράγματα περνούν από την περιοχή των ιδεών την οποία ονομάζουμε μέλλον, στην περιοχή των αναμνήσεων την οποία ονομάζουμε παρελθόν. Κατά τον ίδιο τρόπο δοκιμάζουμε μια αίσθηση διάρκειας στην περίπτωση του στιγμιαίου ηλεκτρικού σπινθήρα, εξαιτίας της θολής και συνεχούς εντύπωσης πάνω στον αμφιβληστροειδή. Το αληθινό πρόσωπο ή πράγμα δεν αποτελείται απ' αυτό που φαίνεται σε κάποια ιδιαίτερη στιγμή, αλλά συντίθεται από το σύνολο όλων των ποικίλων και μεταβαλλόμενων καταστάσεων του από τότε που εμφανίστηκε σε υλική μορφή, μέχρι την εξαφάνιση του από τη γη. Αυτά ακριβώς τα "ολικά-σύνολα" υπάρχουν από την αιωνιότητα στο "μέλλον" και περνούν βαθμιαία μέσω της ύλης σε αιώνια ύπαρξη στο "παρελθόν". Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι μια μεταλλική ράβδος που ρίχνεται στη θάλασσα ήρθε σε ύπαρξη τη στιγμή που άφησε τον αέρα και ότι έπαψε να υπάρχει μόλις μπήκε στο νερό. Ούτε ότι η ίδια η ράβδος αποτελείτο μόνο από εκείνη την τομή, η οποία σε μια δοσμένη στιγμή συνέπεσε με το μαθηματικό πεδίο που χωρίζει και ταυτόχρονα ενώνει την ατμόσφαιρα με τον ωκεανό. Το ίδιο ισχύει για τα άτομα και τα πράγματα τα οποία καθώς πέφτουν από το "θα είναι" στο "ήταν", από το μέλλον στο παρελθόν, παρουσιάζουν στιγμιαία στις αισθήσεις μας μια τομή, κατά κάποιο τρόπο του συνολικού εαυτού τους, καθώς περνούν μέσα από το χρόνο και το χώρο (σαν ύλη) στο δρόμο τους από τη μια αιωνιότητα στην άλλη: και αυτά τα δυο αποτελούν εκείνη τη "διάρκεια" στην οποία και μόνο το καθετί έχει πραγματική ύπαρξη, αν μπορούσαν οι αισθήσεις μας να το συλλάβουν εκεί.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

3. ... ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΥΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΑΧ-ΧΙ (ουράνια όντα) ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΛΑΒΟΥΝ (και επομένως να τον εκδηλώσουν) (α).

Νους είναι ένα όνομα που δίνεται στο σύνολο των καταστάσεων Συνείδησης οι οποίες ταξινομούνται κάτω από τους όρους Σκέψη, θέληση και Συναίσθημα. Κατά την διάρκεια του βαθιού ύπνου, η ιδεοπλασία σταματάει στο φυσικό πεδίο και η μνήμη βρίσκεται σε προσωρινή αδράνεια. Έτσι, προς στιγμήν "Νους δεν υπάρχει", γιατί το όργανο μέσω του οποίου το Εγώ εμφανίζει ιδεοπλασία και μνήμη στο υλικό πεδίο, έχει σταματήσει προσωρινά να λειτουργεί. Ένα νοούμενο μπορεί να γίνει φαινόμενο σε οποιοδήποτε πεδίο ύπαρξης, εκδηλωνόμενο απλώς σ' αυτό το πεδίο μέσω μιας κατάλληλης βάσης ή φορέα· και κατά τη διάρκεια της μακριάς νύχτας ανάπαυσης, που ονομάζεται Πραλάγια, όταν όλες οι υπάρξεις διαλύονται, ο "ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΣ ΝΟΥΣ" παραμένει σαν μια μόνιμη δυνατότητα νοητικής δράσης, ή σαν εκείνη η αφηρημένη, απόλυτη σκέψη, της οποίας ο νους είναι η συγκεκριμένη, σχετική εκδήλωση. Οι ΑΧ-ΧΙ (Ντιάνι

Τσόχαν) είναι τα συλλογικά πλήθη των πνευματικών όντων – τα Πλήθη των Αγγέλων του Χριστιανισμού, οι Ελοΐμ και οι "Αγγελιαφόροι" των Ιουδαίων – που είναι ο φορέας για την εκδήλωση της θείας ή συμπαντικής σκέψης και θέλησης. Είναι οι Νοήμονες Δυνάμεις που δίνουν και ενεργοποιούν στη Φύση τους "νόμους" της, ενώ οι ίδιες δρουν σύμφωνα με νόμους που έχουν εντυπωθεί, με παρόμοιο τρόπο πάνω τους, από ακόμα ανώτερες Δυνάμεις. Αλλά δεν είναι "οι προσωποποιήσεις" των δυνάμεων της Φύσης, όπως θεωρήθηκε λαθεμένα. Αυτή η ιεραρχία των πνευματικών Όντων, μέσω της οποίας μπαίνει σε δράση ο Συμπαντικός Νους, είναι το στράτευμα - πραγματικά μια "Στρατιά"- το οποίο αντιπροσωπεύει την μάχιμη δύναμη ενός έθνους και το οποίο αποτελείται από στρατιωτικά σώματα, μεραρχίες, ταξιαρχίες, συντάγματα κ.τ.λ. Το καθένα με την ξεχωριστή του ατομικότητα ή ζωή και την περιορισμένη ελευθερία δράσης και ευθύνης· που το καθένα περιέχεται μέσα σε μια μεγαλύτερη ατομικότητα, στην οποία υποτάσσονται τα δικά του δικαιώματα και που το καθένα περιέχει μέσα του μικρότερες ατομικότητες.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΡΟΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ (*Μόκσα'*[54] *ή Νιρβάνα*) ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ (α). ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ (*Νιντάνα*[55] και *Μάγια*) ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΓΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΙΑΣΤΕΙ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥΣ (β).

Υπάρχουν επτά "Ατραποί" ή "Δρόμοι" για την ευδαιμονία της Ανυπαρξίας, που είναι απόλυτη Οντότητα, Ύπαρξη και Συνείδηση. Δεν υπήρχαν, γιατί το Σύμπαν ήταν μέχρι τότε άδειο και υπήρχε μόνο στην θεία Σκέψη. Γιατί είναι..

(β) Τα δώδεκα *Νιντάνα* ή αίτιες ύπαρξης. Το καθένα είναι αποτέλεσμα της προηγούμενης αίτιας και μια αιτία, με την σειρά του, για το επόμενο του. Το σύνολο των *Νιντάνα* βασίζεται στις τέσσερις αλήθειες, ένα δόγμα ιδιαίτερα χαρακτηριστικό του Συστήματος Χιναγιάνα. Ανήκουν στην θεωρία του ρεύματος του νόμου της αλληλουχίας ο οποίος παράγει χάρη και μη-χάρη και τελικά θέτει σε πλήρη κίνηση το κάρμα. Βασίζεται πάνω στην μεγάλη αλήθεια ότι η μετενσάρκωση είναι κάτι που πρέπει να φοβάται κανείς, γιατί μόνο η ύπαρξη σ' αυτό τον κόσμο σημαίνει για τον άνθρωπο αθλιότητα, δυστυχία και πόνο - και ο ίδιος ο θάνατος δεν μπορεί να απαλλάξει τον άνθρωπο απ' αυτά, επειδή ο θάνατος είναι απλώς μια πόρτα μέσω της οποίας ο άνθρωπος περνάει σε μια άλλη ζωή πάνω στην γη, αφού αναπαυτεί για λίγο στο κατώφλι της: το Ντεβατσάν. Το Σύστημα Χιναγιάνα, η Σχολή του "Μικρού Οχήματος", είναι πολύ αρχαίας προέλευσης· ενώ το Μαχαγιάνα ανήκει σε μεταγενέστερη περίοδο, αφού δημιουργήθηκε μετά τον θάνατο του Βούδα. Και όμως τα δόγματα αυτού του τελευταίου είναι τόσο παλιά, όσο και οι λόφοι που φιλοξενούσαν τέτοιες σχολές από αμνημόνευτα χρόνια και στην πραγματικότητα τόσο το Χιναγιάνα όσο και η Σχολή Μαχαγιάνα (εκείνη του "Μεγάλου Οχήματος"), διδάσκουν το ίδιο δόγμα. Γιάνα ή Όχημα (στα σανσκριτικά, *Βαχάνα*), είναι μια μυστική έκφραση, και τα δυο "οχήματα" διδάσκουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να ξεφύγει από τους πόνους των επαναγεννήσεων, ακόμα και από την ψεύτικη ευδαιμονία του Ντεβατσάν, αποκτώντας Σοφία και Γνώση, οι οποίες και μόνο μπορούν να εξαφανίσουν τους καρπούς της Πλάνης και της Άγνοιας.

Η *Μάγια* ή πλάνη είναι ένα στοιχείο το οποίο εισέρχεται σε όλα τα πεπερασμένα πράγματα, γιατί καθετί που υπάρχει έχει μόνο σχετική και όχι απόλυτη πραγματικότητα· επειδή η εμφάνιση που λαμβάνει το κρυμμένο νοούμενο για κάθε παρατηρητή, εξαρτάται από την ικανότητα της αντίληψης του. Για το ανεκπαίδευτο μάτι του άγριου, ένας πίνακας είναι στην αρχή ένα συνονθύλευμα γραμμών και χρωματιστών κηλίδων χωρίς κανένα νόημα, ενώ ένα εκπαιδευμένο μάτι διακρίνει αμέσως ένα πρόσωπο ή ένα τοπίο. Τίποτε δεν είναι μόνιμο, παρά μόνο η μια κρυμμένη, απόλυτη ύπαρξη η οποία περιέχει μέσα της τα νοούμενα όλων των πραγματικοτήτων. Οι υπάρξεις που ανήκουν σε κάθε πεδίο ύπαρξης, μέχρι τους ανώτερους Ντιάνι Τσόχαν, είναι σαν τις σκιές που ρίχνει το μαγικό φανάρι πάνω στην λευκή οθόνη. Αλλά όλα τα πράγματα διαθέτουν μια σχετική πραγματικότητα, γιατί και ο γνώστης είναι επίσης μια αντανάκλαση και τα πράγματα που

[54] Νιππάγκ, στην Κίνα˙·Νέιμπαν, στην Μπούρμα και Μόκσα, στην Ινδία.

[55] Τα Δώδεκα Νιντάνα (στα θιβετανικά Τεν-ντε τσουγκ-νυί), οι κύριες αιτίες ύπαρξης, αποτελέσματα που γεννιούνται από μια αλληλουχία παραγόμενων αιτιών (βλέπε Σχόλιο ΙΙ, καθώς και παρακάτω).

γνωρίζει είναι γι' αυτόν τόσο πραγματικά, όσο και ο εαυτός του. Οποιαδήποτε πραγματικότητα κατέχουν τα πράγματα, πρέπει να αναζητηθεί σ' αυτά πριν ή μετά το αστραπιαίο πέρασμα τους μέσα από τον υλικό κόσμο. Αλλά δεν μπορούμε να αντιληφθούμε άμεσα καμιά τέτοια ύπαρξη, όσο έχουμε τα αισθητήρια όργανα που φέρνουν μέσα στο πεδίο της συνείδησης μας μόνο την υλική ύπαρξη. Σε οποιοδήποτε πεδίο και αν δρα η συνείδηση μας, τόσο εμείς όσο και τα πράγματα που ανήκουν σε αυτό το πεδίο είναι, προς στιγμήν, οι μόνες μας πραγματικότητες. Καθώς ανερχόμαστε στην κλίμακα της εξέλιξης, αντιλαμβανόμαστε ότι κατά την διάρκεια των σταδίων μέσα από τα οποία περάσαμε, είχαμε θεωρήσει τις σκιές για πραγματικότητες και η ανοδική πορεία του Εγώ είναι μια σειρά διαδοχικών αφυπνίσεων, όπου το κάθε προχώρημα φέρνει μαζί του και την ιδέα ότι τώρα επιτέλους, φτάσαμε στην "πραγματικότητα". Αλλά μόνο όταν θα προσεγγίσουμε την απόλυτη Συνείδηση και θα αναμείξουμε την δική μας μαζί της, μόνο τότε θα ελευθερωθούμε από τις πλάνες που δημιουργεί η *Μάγια*.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

ΣΚΟΤΑΔΙ ΜΟΝΟ ΓΕΜΙΖΕ ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΟΛΟ (α), ΓΙΑΤΙ ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΝΑ, ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΤΡΟΧΟ,[56] ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ Σ' ΑΥΤΟΝ (β).

"Το Σκοτάδι είναι Πατέρας-Μητέρα: το Φως είναι ο γιος τους", λέει ένα αρχαίο ρητό της Ανατολής. Το φως δεν μπορεί να κατανοηθεί, παρά μόνο σαν προερχόμενο από μια πηγή που είναι η αιτία του. Και επειδή – όπως συμβαίνει στην περίπτωση του πρωταρχικού φωτός – αυτή η πηγή είναι άγνωστη, παρ' όλη την ισχυρή απαίτηση της σκέψης και της λογικής, γι' αυτό ονομάζουμε αυτήν την πηγή "Σκοτάδι", από νοητική άποψη. Όσο για το δανεισμένο ή δευτερεύον φως, οποιαδήποτε και αν είναι η πηγή του, αυτό δεν μπορεί να έχει παρά μόνο πρόσκαιρο, μαγιαβικό χαρακτήρα. Το σκοτάδι, επομένως, είναι το αιώνιο υπόστρωμα στο οποίο η πηγή του φωτός εμφανίζεται και εξαφανίζεται. Σ' αυτό το δικό μας πεδίο, δεν προστίθεται τίποτε στο σκοτάδι για να δημιουργηθεί απ' αυτό φως, ούτε προστίθεται τίποτε στο φως για να γίνει σκοτάδι. Είναι και τα δυο ανταλλάξιμα και από επιστημονική σκοπιά το φως δεν είναι παρά ενός τρόπος σκοταδιού και το αντίστροφο. Όμως και τα δυο είναι φαινόμενα του ίδιου νοούμενου, το οποίο για τον επιστημονικό νου είναι απόλυτο σκοτάδι, ενώ στην αντίληψη του κοινού μυστικιστή φαίνεται σαν γκρίζο ημίφως και για το πνευματικό μάτι του Μυημένου είναι απόλυτο φως. Ο βαθμός στον οποίον μπορούμε να διακρίνουμε το φως που λάμπει στο σκοτάδι εξαρτάται από τις δικές μας ικανότητες όρασης. Αυτό που για μας είναι φως, για ορισμένα έντομα είναι σκοτάδι και το μάτι του ενορατικού βλέπει φωτεινότητα εκεί που το κανονικό μάτι δεν αντιλαμβάνεται παρά μόνο σκοτεινιά. Όταν ολόκληρο το σύμπαν ήταν βυθισμένο σε ύπνο, όταν είχε επιστρέψει στο πρωταρχικό του στοιχείο, δεν υπήρχε ούτε κέντρο φωτεινότητας, ούτε μάτι για να αντιληφθεί το φως, και αναγκαστικά το σκοτάδι γέμιζε το απεριόριστο όλο.

(β) Ο Πατέρας-Μητέρα είναι η αρσενική και θηλυκή αρχή στην ριζική φύση, οι αντίθετοι πόλοι που εκδηλώνονται σε όλα τα πράγματα σε κάθε πεδίο του Κόσμου, ή το Πνεύμα και η Ύλη, σε μια λιγότερο αλληγορική όψη, το αποτέλεσμα των οποίων είναι το Σύμπαν ή Γιος. Είναι "και πάλι Ένα", όταν στην "Νύχτα του Μπράχμα", κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*, τα πάντα μέσα στο αντικειμενικό Σύμπαν έχουν επιστρέψει στην μια πρωταρχική και αιώνια αιτία τους, για να ξαναεμφανιστούν την επόμενη Αυγή όπως κάνουν περιοδικά. Η "Καράνα", η αιώνια αιτία, υπήρχε μόνο. Για να το εκφράσουμε πιο καθαρά: Η Καράνα είναι μόνη κατά την διάρκεια των "Νυχτών του Μπράχμα". Το προηγούμενο αντικειμενικό Σύμπαν διαλύθηκε στην μια πρωταρχική και αιώνια αιτία του και διατηρείται, θα λέγαμε, σε διάλυση στον χώρο, για να διαφοροποιηθεί πάλι και να κρυσταλλοποιηθεί ξανά την επόμενη μανβανταρική αυγή, που είναι η αρχή μιας καινούργιας

56 Αυτό που ονομάζεται "τροχός" είναι η συμβολική έκφραση για έναν κόσμο ή έναν πλανήτη, πράγμα που δείχνει πως οι αρχαίοι γνώριζαν ότι η Γη μας ήταν μια περιστρεφόμενη σφαίρα, και όχι ένα ακίνητο παραλληλόγραμμο, όπως δίδασκαν μερικοί Χριστιανοί Πατέρες. Ο "Μεγάλος Τροχός" είναι ολόκληρη η διάρκεια του δικού μας Κύκλου ύπαρξης ή Μάχα Κάλπα. Δηλαδή ολόκληρη η στροφή της δικής μας ιδιαίτερης αλύσσου των επτά πλανητών ή Σφαιρών από την αρχή μέχρι το τέλος. Οι "Μικροί Τροχοί" είναι οι Γύροι, που είναι επίσης Επτά.

"Ημέρας" ή καινούργιας δραστηριότητας του Μπράχμα: του συμβόλου του Σύμπαντος. Στην εσωτερική ορολογία, ο Μπράχμα είναι Πατέρας-Μητέρα-Γιος ή Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα ταυτόχρονα, όπου κάθε προσωπικότητα (από τις τρεις) συμβολίζει μια ιδιότητα και κάθε ιδιότητα ή ποιότητα είναι μια προοδευτική εκροή της θείας Πνοής στην κυκλική της διαφοροποίηση, ενελικτικά και ανελικτικά. Από κοσμικο-φυσική άποψη είναι το Σύμπαν, η πλανητική άλυσσος και Γη˙·από καθαρά πνευματική, είναι η Άγνωστη θεότητα, το Πλανητικό Πνεύμα και ο Άνθρωπος: ο Γιος των δυο, το δημιούργημα του Πνεύματος και της Ύλης και μια εκδήλωση τους στις περιοδικές εμφανίσεις του πάνω στην Γη κατά την διάρκεια των "τροχών" ή Μανβαντάρα (βλέπε Τόμος ΙΙ, Τμήμα VII, "Ημέρες και Νύχτες του Μπράχμα").

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΕΙΧΑΝ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ (α), ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ, Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ, ΗΤΑΝ ΒΥΘΙΣΜΈΝΟ ΣΕ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ (β) (*απόλυτη τελείωση, Παρανιρβάνα, που είναι Γιόνκ-Ντουπ*), ΓΙΑ ΝΑ ΖΩΟΓΟΝΗΘΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΝΟΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ (γ).

Οι επτά υπέρτατοι κύριοι, είναι τα Επτά Δημιουργικά Πνεύματα, οι Ντιάνι Τσόχαν, που αντιστοιχούν στους εβραϊκούς Ελοΐμ. Είναι η ίδια ιεραρχία Αρχαγγέλων στην οποία ανήκουν ο Αγ. Μιχαήλ και ο Αγ. Γαβριήλ της χριστιανικής θεογονίας. Μόνο που ενώ, για παράδειγμα, στην δογματική λατινική θεολογία στον Αγ. Μιχαήλ επιτρέπεται να προΐσταται των ακρωτηρίων και των γκρεμών, στο Εσωτερικό Σύστημα οι Ντιάνι προΐστανται διαδοχικά ενός Γύρου και μιας μεγάλης Ριζικής Φυλής της πλανητικής μας αλύσου. Ακόμα, λέγεται ότι στέλνουν τους Μποντισάττβα τους, τις ανθρώπινες αντιστοιχίες των Ντιάνι Μπούντα (για τους οποίους βλέπε παρακάτω), κατά την διάρκεια κάθε Γύρου και Φυλής. Από τις Επτά Αλήθειες και Αποκαλύψεις, ή μάλλον αποκαλυμμένα μυστικά, μόνο τέσσερα μας έχουν δοθεί, επειδή βρισκόμαστε ακόμα στον Τέταρτο Γύρο και ο κόσμος είχε μέχρι τώρα μόνο τέσσερις Μπούντα. Αυτό είναι ένα πολύ περίπλοκο θέμα και θα ασχοληθούμε περισσότερο μαζί του αργότερα.

Μέχρι τώρα "Υπάρχουν μόνο Τέσσερις Αλήθειες και Τέσσερις *Βέντα*" λένε οι Ινδουιστές και οι Βουδιστές. Για έναν παρόμοιο λόγο ο Ειρηναίος επέμενε στην αναγκαιότητα Τεσσάρων Ευαγγελίων. Αλλά επειδή κάθε καινούργια Ριζική Φυλή στην αρχή ενός Γύρου πρέπει να έχει την αποκάλυψη και τους αποκάλυπτες της, γι' αυτό ο επόμενος Γύρος θα φέρει την Πέμπτη, ο μεθεπόμενος την Έκτη κ.τ.λ.

(β) "*Παρανισπάννα*" είναι η απόλυτη τελείωση στην οποία φτάνουν όλες οι υπάρξεις στο τέλος μιας μεγάλης περιόδου δραστηριότητας, ή Μαχαμανβαντάρα, και στην οποία αναπαύονται κατά την διάρκεια της επακόλουθης περιόδου ανάπαυσης. Στα θιβετανικά ονομάζεται Γιονκ-Ντουπ. Μέχρι την εποχή που δημιουργήθηκε η σχολή Γιογκατσάρα, η αληθινή φύση του *Παρανισπάννα* διδασκόταν στα φανερά, αλλά από τότε έγινε ολότελα εσωτερική και σ' αυτό οφείλονται οι τόσες πολλές αντιφατικές ερμηνείες του. Μόνο ένας αληθινός Ιδεαλιστής μπορεί να το κατανοήσει. Το καθετί, με εξαίρεση το *παρανιρβάνα*, πρέπει να θεωρείται σαν ιδεατό από εκείνον που θα κατανοήσει αυτήν την κατάσταση και θα γνωρίσει πώς το Μη-Εγώ, η Κενότητα και το Σκοτάδι είναι Τρία σε Ένα και μοναδικό Αυθύπαρκτο και τέλειο. Αλλά είναι απόλυτο μόνο με σχετική έννοια, γιατί πρέπει να αφήσει περιθώριο για μια ακόμα πιο απόλυτη τελείωση, σύμφωνα με ένα ανώτερο κριτήριο τελειότητας κατά την επόμενη περίοδο δραστηριότητας: ακριβώς όπως ένα τέλειο λουλούδι πρέπει να πάψει να είναι τέλειο λουλούδι και να πεθάνει, προκειμένου να αναπτυχθεί σε έναν τέλειο καρπό, αν μας επιτρέπεται αυτός ο κάπως ιρλανδικός τρόπος έκφρασης.

Η Μυστική Δοξασία διδάσκει την προοδευτική ανάπτυξη των πάντων, τόσο των κόσμων όσο και των ανθρώπων. Και αυτή η θαυμαστή εξέλιξη δεν έχει ούτε κατανοητή αρχή, ούτε φανταστικό τέλος. Το δικό μας "Σύμπαν" είναι μόνο ένα μέσα σε έναν άπειρο αριθμό Συμπάντων, που όλα τους είναι "Γιοι της Αναγκαιότητας", αφού είναι κρίκοι στην μεγάλη Κοσμική αλυσίδα του Σύμπαντος και το καθένα έχει μια σχέση αποτελέσματος, όσον αφορά το προηγούμενο του, και είναι μια αιτία για το επόμενο του.

εμφάνιση και η εξαφάνιση του Σύμπαντος απεικονίζεται σαν μια εκπνοή και εισπνοή της "Μεγάλης Πνοής", η οποία είναι αιώνια και η οποία, σαν Κίνηση, είναι μια από τις τρεις όψεις του Απόλυτου - ενώ οι άλλες δυο είναι Αφηρημένος Χώρος και Διάρκεια. Όταν η "Μεγάλη Πνοή" προβάλλεται, ονομάζεται θεία Πνοή και θεωρείται σαν η αναπνοή της Αδιάγνωστης θεότητας, της Μιας Ύπαρξης, η οποία εκπνέει, κατά κάποιον τρόπο, μια σκέψη που γίνεται ο Κόσμος (*βλέπε Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. ΙΙ, σελ. 264-265). Το ίδιο και όταν η θεία Πνοή εισπνέεται˙ το Σύμπαν εξαφανίζεται μέσα στο στήθος της "Μεγάλης Μητέρας", η οποία τότε κοιμάται "τυλιγμένη στα αόρατα πέπλα της".

(γ) Με την έκφραση "εκείνου που είναι και όμως δεν είναι", εννοείται η ίδια η Μεγάλη Πνοή, για την οποία μπορούμε να μιλήσουμε μόνο σαν απόλυτη ύπαρξη, αλλά δεν μπορούμε να την απεικονίσουμε στην φαντασία μας σαν κάποια μορφή ύπαρξης, την οποία μπορούμε να διακρίνουμε από τη Μη-Ύπαρξη. Οι τρεις περίοδοι – το Παρόν, το Παρελθόν και το Μέλλον – στην εσωτερική φιλοσοφία είναι ένας σύνθετος χρόνος, γιατί τα τρία είναι ένας σύνθετος αριθμός μόνο σε σχέση με το φαινομενικό πεδίο, αλλά στην περιοχή των νοουμένων δεν έχουν αφηρημένη ισχύ. Όπως αναφέρεται στις Γραφές, σύμφωνα με ένα δόγμα της διδασκαλίας Πρασάνγκα Μαντιαμίκα, τα δόγματα της οποίας έγιναν γνωστά από τότε που αποσπάστηκε από τις καθαρά εσωτερικές σχολές:[57] "Το Παρελθόν είναι το Παρόν, καθώς επίσης και το Μέλλον, το οποίο αν και δεν έχει έρθει ακόμα σε ύπαρξη, εν τούτοις υπάρχει". Με λίγα λόγια, οι ιδέες μας, για την διάρκεια και τον χρόνο προέρχονται όλες από τις εντυπώσεις μας σύμφωνα με τους νόμους του συσχετισμού. Δεμένες αξεδιάλυτα με την σχετικότητα της ανθρώπινης γνώσης, δεν μπορούν να έχουν ύπαρξη παρά μόνο μέσα στην εμπειρία του ατομικού εγώ και χάνονται όταν το εξελικτικό του προχώρημα εξαφανίζει την *Μάγια* της φαινομενικής ύπαρξης. Τι άλλο είναι ο Χρόνος, για παράδειγμα, εκτός από την πανοραμική διαδοχή των καταστάσεων της συνείδησής μας; Σύμφωνα με τα λόγια ενός Διδασκάλου: "Νιώθω πάντα ενοχλημένος όταν πρέπει να χρησιμοποιήσω αυτές τις άχαρες λέξεις: παρελθόν, παρόν και μέλλον. Άχαρες αντιλήψεις των αντικειμενικών φάσεων του Υποκειμενικού Όλου, που είναι τόσο ακατάλληλες για τον σκοπό μας, όσο ακατάλληλο είναι ένα τσεκούρι για λεπτό σκάλισμα" (βλέπε *Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α.Π. Σίννετ*, σελ. 29). Πρέπει κανείς να αποκτήσει τον *Παραμάρτα*, αν δεν θέλει να γίνεται τόσο εύκολη λεία της Σαμβρίτι, αυτό είναι ένα φιλοσοφικό αξίωμα.[58]

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΙΧΑΝ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ (α)·ΤΟ ΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΗΡΧΕ, ΚΑΙ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ, ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΗ ΟΝ: ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΟΝ (β).

Με την έκφραση "Οι Αιτίες της Ύπαρξης", δεν εννοούνται μόνο οι φυσικές αιτίες που είναι γνωστές στην επιστήμη, αλλά και οι μεταφυσικές αιτίες, η κυριότερη από τις οποίες είναι η επιθυμία για ύπαρξη, ένα αποτέλεσμα των Νιντάνα και της *Μάγια*. Αυτή η επιθυμία για αισθανόμενη ζωή εμφανίζεται στο καθετί, από το άτομο μέχρι τον ήλιο, και είναι μια αντανάκλαση της θείας Σκέψης που ωθείται σε αντικειμενική ύπαρξη, μέσα σε έναν νόμο όπου το Σύμπαν πρέπει να υπάρχει. Σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία, η αληθινή αιτία αυτής της αναγκαστικής επιθυμίας, καθώς και κάθε ύπαρξης, παραμένει πάντα κρυμμένη, και οι πρώτες εκπορεύσεις της είναι οι πιο σύνθετες αφηρημένες ιδέες που μπορεί να συλλάβει ο νους. Αυτές οι αφηρημένες ιδέες πρέπει αναγκαστικά να θεωρηθούν σαν η αιτία του υλικού Σύμπαντος που παρουσιάζεται στις αισθήσεις και στην νόηση και αποτελούν την βάση των δευτερευουσών και υποδεέστερων δυνάμεων της Φύσης, οι οποίες έχουν λατρευτεί ανθρωπομορφοποιημένες, σαν θεός και θεοί από

[57] Βλέπε *Μάνι-κα-μπούμ*, το "Βιβλίο των 100.000 Πολύτιμων Εντολών". Επίσης βλέπε, *Βουδισμός* του Β. Βασίλιεφ, 1860, σελ. 327, 357 και επόμενες.

[58] Δηλαδή: «Πρέπει κανείς να αποκτήσει αληθινή Αυτο-Συνείδηση, για να κατανοήσει την Σαμβρίτι, ή την "πηγή της πλάνης"». Ο Παραμάρτα είναι συνώνυμος του σανσκριτικού όρου Σβασαμβεντάνα, ή "στοχασμός που αναλύει τον εαυτό του". Υπάρχει μια διαφορά στην ερμηνεία του "Παραμάρτα" μεταξύ των Γιογκατσάρα και των Μαντιαμίκα, αλλά όμως κανένας από τους δυο δεν εξηγεί το αληθινά εσωτερικό νόημα του όρου. Βλέπε παρακάτω Σλόκα Νο. 9.

τους κοινούς ανθρώπους κάθε εποχής. Είναι αδύνατο να αντιληφθούμε κάτι, χωρίς μια αιτία. Μια προσπάθεια για κάτι τέτοιο αδειάζει τον νου. Αυτή είναι, πράγματι, η κατάσταση στην οποία πρέπει να φτάσει ο νους, τουλάχιστον όταν προσπαθούμε να ακολουθήσουμε προς τα πίσω την αλυσίδα αιτίων και αποτελεσμάτων. Αλλά τόσο η επιστήμη όσο και η θρησκεία πηδούν πολύ πιο γρήγορα απ' όσο χρειάζεται σ' αυτήν την κατάσταση κενότητας, γιατί αγνοούν τις μεταφυσικές αφηρημένες ιδέες που είναι η μόνη κατανοητή αιτία των φυσικών και συγκεκριμένων. Αυτές οι αφηρημένες ιδέες, γίνονται όλο και πιο συγκεκριμένες καθώς πλησιάζουν το δικό μας πεδίο ύπαρξης, μέχρις ότου τελικά αντικειμενοποιούνται με την μορφή του υλικού Σύμπαντος, με μια διαδικασία μετατροπής του μεταφυσικού σε φυσικό, ανάλογη με κείνη με την οποία ο ατμός μπορεί να συμπυκνωθεί σε νερό και το νερό να μετατραπεί σε πάγο.

Η ιδέα του Αιώνιου Μη-Όντος, που είναι το Μοναδικό Ον, θα φανεί παράδοξη σε κείνον που ξεχνάει ότι περιορίζουμε τις ιδέες μας για την ύπαρξη μόνο στην τωρινή μας συνείδηση ύπαρξης, δίνοντάς της έτσι έναν ειδικό, αντί για γενικό χαρακτήρα. Ένα αγέννητο μωρό, αν μπορούσε να σκεφτεί, σύμφωνα με το δικό μας περιεχόμενο αυτού του όρου, θα έπρεπε αναγκαστικά να περιορίσει την αντίληψή του για την ύπαρξη στην ενδομήτρια ζωή, την οποία και μόνο γνωρίζει. Και αν προσπαθούσε να σχηματίσει στην συνείδησή του την ιδέα της ζωής μετά την γέννηση (που θα ήταν θάνατος γι' αυτό), εξαιτίας της έλλειψης δεδομένων πάνω στα οποία να βασιστεί και της έλλειψης ικανότητας να κατανοήσει αυτά τα δεδομένα, θα όριζε πιθανόν αυτήν την ζωή σαν: "Μη-Ύπαρξη η οποία είναι Πραγματική Ύπαρξη". Στην περίπτωση μας το Μοναδικό Ον είναι το νοούμενο όλων των νοουμένων, τα οποία όπως ξέρουμε πρέπει να αποτελούν την βάση όλων των φαινομένων και τους χαρίζουν την απατηλότητα ή την πραγματικότητα που κατέχουν αλλά τα οποία, προς το παρόν, δεν έχουμε τις αισθήσεις ή την νοητική ικανότητα για να τα συλλάβουμε. Τα αδιόρατα άτομα χρυσού που είναι διασκορπισμένα μέσα στην ύλη ενός τόνου χρυσοφόρου χαλαζία, μπορεί να είναι ασύλληπτα για το γυμνό μάτι του χρυσωρύχου, αλλά όμως γνωρίζει πως όχι μόνο υπάρχουν, αλλά πως αυτά και μόνο χαρίζουν στον χαλαζία την ανεκτίμητη αξία του. Αυτή η σχέση του χρυσού με τον χαλαζία, μπορεί να απεικονίσει πολύ αμυδρά την σχέση του νοουμένου με το φαινόμενο. Ο χρυσωρύχος, όμως, ξέρει πώς θα είναι ο χρυσός όταν θα εξαχθεί από τον χαλαζία, ενώ ο κοινός θνητός δεν μπορεί να σχηματίσει καμιά αντίληψη για την αληθινότητα των πραγμάτων όταν χωριστούν από την *Μάγια*, η οποία τα καλύπτει και μέσα στην οποία είναι κρυμμένα. Μόνο ο Μυημένος, εφοδιασμένος με την γνώση που αποκτήθηκε από τις αναρίθμητες γενιές των προκατόχων του, κατευθύνει το "Μάτι του Ντάνγκμα" προς την ουσία των πραγμάτων την οποία δεν μπορεί να επηρεάσει καμιά *Μάγια*. Σ' αυτό ακριβώς το επίπεδο αποκτούν την μεγαλύτερη σπουδαιότητα οι διδασκαλίες της εσωτερικής φιλοσοφίας σχετικά με τα Νιντάνα και τις Τέσσερις Αλήθειες, αλλά αυτές είναι μυστικές.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

ΜΟΝΟ Η ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΥΠΑΡΞΗΣ (α) ΑΠΛΩΝΌΤΑΝ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ, ΑΠΕΙΡΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΥΠΝΟ ΔΙΧΩΣ ΟΝΕΙΡΑ (β) ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΑΛΛΟΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΙΛΗΠΤΗ ΑΠΟ ΤΟ "ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΑΤΙ" ΤΟΥ ΝΤΑΝΓΚΜΑ.[59]

Η σύγχρονη σκέψη έχει την τάση να καταφεύγει στην αρχαϊκή ιδέα μιας ομογενούς βάσης για φαινομενικώς πολύ διαφορετικά πράγματα˙ ετερογένεια που αναπτύχθηκε από ομοιογένεια. Έτσι, οι βιολόγοι αναζητούν τώρα το ομογενές πρωτόπλασμά τους και οι χημικοί την "πρωθύλη" τους [από τις λέξεις «πρώτη» και «ύλη»] ενώ η επιστήμη ψάχνει για την δύναμη εκείνη της οποίας ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός, η θερμότητα κ.τ.λ. δεν είναι παρά διαφοροποιήσεις. Η

59 Στην Ινδία ονομάζεται "Μάτι του Σίβα", αλλά πέρα από τα Ιμαλάια στην εσωτερική ορολογία, είναι γνωστό σαν "Το ανοιχτό μάτι του Ντάνγκμα". *Ντάνγκμα* σημαίνει μια εξαγνισμένη ψυχή, ένας που έχει γίνει *Τζιβανμούκτα*, ο ανώτερος μυημένος, ή μάλλον ο ονομαζόμενος Μαχάτμα. Το "ανοιχτό του μάτι" είναι το εσωτερικό πνευματικό μάτι του ενορατικού και η ικανότητα που εκδηλώνεται μέσω αυτού δεν είναι η διόραση, όπως κατανοείται συνήθως, δηλαδή η ικανότητα να βλέπει σε απόσταση, αλλά είναι μάλλον η ικανότητα της πνευματικής ενόρασης, μέσω της οποίας αποκτάται άμεση και ασφαλής γνώση. Η ικανότητα αυτή συνδέεται στενά με το "τρίτο μάτι", το οποίο η μυθολογική παράδοση το αποδίδει σε ορισμένες φυλές ανθρώπων. Πλήρεις εξηγήσεις θα δοθούν στον Τόμο ΙΙ.

Μυστική Δοξασία μεταφέρει την ιδέα αυτή στην περιοχή της μεταφυσικής και υποθέτει "Μια Μορφή Ύπαρξης" σαν την βάση και την πηγή όλων των πραγμάτων. Αλλά, ίσως, η έκφραση "Μια Μορφή Ύπαρξης" να μην είναι ολότελα σωστή. Η σανσκριτική λέξη είναι *Πραμπαβαπιάγια*, "ο τόπος (ή μάλλον το πεδίο) απ' όπου προέρχονται και στο οποίο διαλύονται όλα τα πράγματα", λέει ένας σχολιαστής. Δεν είναι η "Μητέρα του Κόσμου" ή η "Μήτρα του Κόσμου", όπως μεταφράστηκε από τον Ουίλσον, γιατί Τζαγκάντ Γιονί (όπως έδειξε ο Φιτζέντουαρντ Χολ) δεν σημαίνει τόσο "Μητέρα του Κόσμου", ή "Μήτρα του Κόσμου", όσο "Υλική Αιτία του Κόσμου". Οι σχολιαστές των *Πουρανά*, την εξηγούν σαν Καράνα – "Αιτία" – αλλά η εσωτερική φιλοσοφία, την εξηγεί σαν το ιδεατό πνεύμα αυτής της αιτίας. Στην δευτερεύουσα κατάστασή της είναι ο *Σβαμπάβατ* του βουδιστή φιλοσόφου, η αιώνια αιτία και το αποτέλεσμα, πανταχού παρούσα και όμως αφηρημένη. Η αυθύπαρκτη πλαστική Ουσία και η ρίζα όλων των πραγμάτων, θεωρούμενη κάτω από το ίδιο δυαδικό φως που ο βεντανιστής θεωρεί το *Παραμπράχμαν* και την *Μουλαπρακρίτι*, το ένα κάτω από δυο όψεις. Φαίνεται, πράγματι, περίεργο το ότι υπάρχουν μεγάλοι σχολιαστές οι οποίοι πιστεύουν στην πιθανότητα ότι "οι διδασκαλίες των βουδιστών θύμιζαν" Βεντάντα και ειδικά την Ουττάρα Μιμανσά. Ενώ αντίθετα ο βουδισμός (του Γκαουταμά, του Βούδα), ήταν αυτός τον οποίο "θύμιζαν" και ανύψωσαν ολοκληρωτικά τα δόγματα της Μυστικής Δοξασίας, που εδώ πρόκειται να δοθεί ένα μερικό περίγραμμά τους και πάνω στα οποία, επίσης, στηρίζονται οι *Ουπανισάντ*.[60] Το παραπάνω, σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Σρι Σανκαρατσάρια, είναι αναμφισβήτητο.[61]

Ο ύπνος δίχως όνειρα είναι μια από τις επτά καταστάσεις συνείδησης που είναι γνωστές στον Ανατολικό εσωτερισμό. Σε καθεμιά απ' αυτές τις καταστάσεις μπαίνει σε δράση ένα διαφορετικό τμήμα του νου - ή, όπως θα το εξέφραζε ένας Βεντανιστής, το άτομο γίνεται συνειδητό σε ένα διαφορετικό πεδίο της ύπαρξής του. Ο όρος "ύπνος δίχως όνειρα", στην περίπτωση αυτή εφαρμόζεται αλληγορικά στο Σύμπαν για να εκφράσει μια κατάσταση κάπως ανάλογη με εκείνη την κατάσταση συνείδησης στον άνθρωπο η οποία, επειδή δεν μπορούμε να την θυμηθούμε κατά την εγρήγορση, μοιάζει με κενό. Ακριβώς όπως ο ύπνος του υπνωτισμένου υποκειμένου, όταν επιστρέφει στην φυσιολογική του κατάσταση, του φαίνεται σαν ένα ασυνείδητο κενό, παρ' όλο που στην διάρκειά του μιλούσε και δρούσε όπως και ένα συνειδητό άτομο.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Ο ΝΤΑΓΚΜΑ ΟΤΑΝ Ο ΑΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ (η Ψυχή σαν η βάση των Πάντων, *Άνιμα Μούντι*) ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΜΑΡΤΑ (α) (Απόλυτη Ύπαρξη και Συνείδηση που είναι Απόλυτη Μη-Ύπαρξη και Ασυνείδητο) ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΗΤΑΝ ΑΝΟΥΠΑΠΑΝΤΑΚΑ (β);

Εδώ έχουμε μπροστά μας το αντικείμενο αιώνων ολόκληρων διαφωνίας των σχολιαστών. Οι δυο όροι, "*Αλάγια*" και "*Παραμάρτα*", περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο μυστικιστικό όρο, υπήρξαν η αιτία να διασπαστούν σχολές και να χωριστεί η αλήθεια σε πολλές διαφορετικές όψεις. Ο *Αλάγια*, στην κυριολεξία, είναι η "Ψυχή του Κόσμου" ή *Άνιμα Μούντι*, η

60 Και όμως ένας θεωρούμενος αυθεντία, δηλαδή ο σερ Μόνιερ-Ουίλιαμς, καθηγητής σανσκριτικής στην Οξφόρδη, αρνείται αυτό το γεγονός. Να τι είπε στο ακροατήριό του, στις 4 Ιουνίου του 1888, κατά την ετήσια ομιλία του στο Ινστιτούτο Βικτώρια της Μεγάλης Βρετανίας: "Αρχικά ο Βουδισμός αντιτάχθηκε στον μοναχικό ασκητισμό... για την επίτευξη της υπέρτατης γνώσης. Δεν είχε ούτε απόκρυφο, ούτε εσωτερικό σύστημα δόγματος... κρυμμένο από τον κοινό άνθρωπο". (!!) Και πάλι; "... Όταν ο Γκαουταμά Βούδας άρχισε την σταδιοδρομία του, η τελευταία και κατώτερη μορφή του γιόγκα φαίνεται ότι ήταν ελάχιστα γνωστή". Και υστέρα, ερχόμενος σε αντίθεση με τον εαυτό του, ο διαβασμένος λέκτορας πληροφορεί αμέσως το ακροατήριο του ότι: "Μαθαίνουμε από το *Λαλίτα-Βιστάρα* πως διάφορες μορφές σωματικών δοκιμασιών, νηστείας και στερήσεων ήταν συνηθισμένες την εποχή του Γκαουταμά". (!!) Αλλά ο ομιλητής φαίνεται να αγνοεί ότι αυτό ακριβώς το είδος σωματικών δοκιμασιών και νηστείας είναι η κατώτερη μορφή του γιόγκα, *Χάτα* Γιόγκα, που ήταν "ελάχιστα γνωστή" και όμως τόσο "συνηθισμένη" την εποχή του Γκαουταμά. (Περιοδικό των Πρακτικών του Ινστιτούτου Βικτώρια, τομ. XXIII, σελ. 13, 15).

61 Υποστηρίζεται ότι, ακόμα και τα Έξι Νταρσάνα (σχολές φιλοσοφίας) παρουσιάζουν ίχνη της επιρροής του Βούδα, που πάρθηκαν είτε από τον Βουδισμό είτε από ελληνικές διδασκαλίες! (Βλέπε Βέμπερ, Μαξ Μύλλερ κ.τ.λ.). Έχουμε την εντύπωση πως ο Κόλεμπρουκ, "η ανώτερη αυθεντία", σε τέτοια θέματα, έχει από καιρό τακτοποιήσει το θέμα δείχνοντας ότι: "σ' αυτήν την περίπτωση οι Ινδοί ήταν οι δάσκαλοι και όχι οι μαθητές".

"Υπερψυχή" του Έμερσον, και σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία μεταβάλλει περιοδικά την φύση της. Ο *Αλάγια*, αν και είναι αιώνιος και αμετάβλητος στην εσωτερική ουσία του στα πεδία, τα οποία είναι απροσέγγιστα τόσο για τον άνθρωπο όσο και για τους Κοσμικούς θεούς (Ντιάνι Μπούντα), εν τούτοις μεταβάλλεται κατά την διάρκεια της ενεργού, ζωντανής περιόδου σε σχέση με τα κατώτερα πεδία, στα οποία περιλαμβάνονται και τα δικά μας. Κατά την διάρκεια αυτής της εποχής, όχι μόνο οι Ντιάνι Μπούντα είναι ένα σε Ψυχή και Ουσία με τον *Αλάγια*, αλλά ακόμα και ο οποιοσδήποτε που είναι ικανός στον γιόγκα (μυστικιστικό διαλογισμό) "μπορεί να συγχωνεύσει την ψυχή του μαζί του" (Αργιασάνγκα, η σχολή Μπουμάπα). Εδώ δεν πρόκειται για το *Νιρβάνα*, αλλά για μια κατάσταση κοντινή του. Σε αυτό το σημείο βρίσκεται και η διαφωνία. Έτσι, οι Γιογκατσάρα (της σχολής Μαχαγιάνα), λένε ότι, ο *Αλάγια* (στα θιβετανικά Νυίνγκ-πο και Τσανγκ), είναι η προσωποποίηση της Κενότητας, αλλά όμως είναι και η βάση κάθε ορατού και αόρατου πράγματος και ο *Αλάγια* αν και είναι αιώνιος και αμετάβλητος στην ουσία του, αντανακλάται σε κάθε αντικείμενο του Σύμπαντος, "όπως η σελήνη σε ήρεμο, καθαρό νερό". Άλλες σχολές, όμως, διαφωνούν μ' αυτήν την άποψη. Το ίδιο συμβαίνει και με τον όρο *Παραμάρτα*: οι Γιογκατσάρα τον ερμηνεύουν σαν εκείνον που εξαρτάται επίσης και από άλλα πράγματα (*παρατάντρα*). Οι Μαντιαμίκα, από την άλλη, λένε ότι ο *Παραμάρτα* περιορίζεται στο *Παρανισπάννα* ή απόλυτη τελείωση. Δηλαδή, στην παρουσίαση αυτών των "δυο αληθειών" (από τις τέσσερις), οι πρώτοι πιστεύουν και ισχυρίζονται ότι (σε αυτό το πεδίο, τουλάχιστον) υπάρχει μόνο *Σαμβρίτι σάτια* ή σχετική αλήθεια, ενώ οι άλλοι διδάσκουν την ύπαρξη της *Παραμάρτα σάτια*, της "απόλυτης αλήθειας".[62] "Κανένας Άρχατ, ω μοναχοί, δεν μπορεί να φτάσει στην απόλυτη γνώση, αν δεν γίνει πρώτα ένα με το *Παρανιρβάνα*. Το *Παρικαλπίτα* και το *Παρατάντρα* είναι οι δυο μεγαλύτεροι εχθροί του" (*Οι Αφορισμοί των Μποντισάττβα*). *Παρικαλπίτα* (στα θιβετανικά Κουν-ταγκ), σημαίνει λάθος: το λάθος που κάνουν εκείνοι που δεν είναι σε θέση να αναγνωρίσουν την κενότητα και την απατηλή φύση των πάντων, εκείνοι που πιστεύουν ότι υπάρχει κάτι, το οποίο δεν υπάρχει: δηλαδή το Μη-Εγώ. Και *Παρατάντρα* είναι εκείνο – οτιδήποτε κι αν είναι – το οποίο υπάρχει μόνο μέσω μιας εξαρτημένης ή αιτιώδους σύνδεσης και το οποίο πρέπει να εξαφανιστεί μόλις απομακρυνθεί η αιτία από την οποία προέρχεται, για παράδειγμα, το φως ενός φυτιλιού: καταστρέψτε το ή σβήστε το και το φως θα εξαφανιστεί.

εσωτερική φιλοσοφία διδάσκει ότι το καθετί ζει και είναι συνειδητό, αλλά όλη η ζωή και συνείδηση δεν είναι παρόμοια με την ζωή και την συνείδηση των ανθρώπινων ή ακόμα και των ζωικών υπάρξεων. Την ζωή την θεωρούμε σαν την "μια μορφή ύπαρξης", η οποία εκδηλώνεται σε αυτό που ονομάζεται ύλη˙ ή όπως στον άνθρωπο, χωρίζοντας την λαθεμένα, σε αυτά που ονομάζουμε Πνεύμα, Ψυχή και Ύλη. Η ύλη είναι ο φορέας για την εκδήλωση της ψυχής σ' αυτό το πεδίο ύπαρξης˙·και η ψυχή, σε ένα ανώτερο πεδίο, είναι ο φορέας για την εκδήλωση του πνεύματος, και αυτά τα τρία συντίθενται σε μια τριπλότητα από την Ζωή, η οποία τα διαπερνάει όλα. Η ιδέα της συμπαντικής ζωής είναι μια από κείνες τις αρχαίες αντιλήψεις οι οποίες, αυτό τον αιώνα, επιστρέφουν στον ανθρώπινο νου, σαν αποτέλεσμα της απελευθέρωσης του από την ανθρωπομορφική θεολογία. Είναι αλήθεια πως η επιστήμη ικανοποιείται με το να ανιχνεύει ή να εκφράζει θεωρίες για τα σημάδια της συμπαντικής ζωής, αλλά δεν έχει εμφανίσει ακόμα την τόλμη, έστω και να ψιθυρίσει: *Άνιμα Μούντι*! Η ιδέα της "κρυσταλλικής ζωής" που τώρα είναι τόσο οικεία στην επιστήμη, θα είχε απορριφθεί πριν από μισό αιώνα. Οι βοτανολόγοι αναζητούν τώρα τα νεύρα των φυτών όχι γιατί υποθέτουν πως τα φυτά μπορούν να αισθάνονται ή να σκέπτονται, όπως κάνουν τα ζώα, αλλά επειδή πιστεύουν ότι για να εξηγηθεί η ανάπτυξη και η θρέψη των φυτών είναι απαραίτητη μια δομή, η οποία λειτουργικά θα έχει με την ζωή των φυτών την ίδια σχέση που έχουν τα νεύρα με την ζωή των ζώων. Φαίνεται σχεδόν αδύνατο ότι θα μπορέσει η επιστήμη να κρύψει από τον εαυτό της για πολύ ακόμα - με την απλή χρήση όρων όπως "δύναμη" και

[62] "*Παραμάρτα σάτια*" στα σανσκριτικά σημαίνει αυτοσυνείδηση, Σβασάν-Βεντάνα, ή ο "αυτο-αναλυόμενος στοχασμός": από δυο λέξεις *παράμα* (πάνω απ' όλα) και *άρτα* (κατανόηση) και *σάτια* σημαίνει απόλυτη, αληθινή ύπαρξη ή υπόσταση. Στα Θιβετανικά η *Παραμάρτα σάτια λέγεται Ντονταπάι-ντένπα*. Το αντί- αυτής της απόλυτης πραγματικότητας ή αντικειμενικότητας είναι η *Σαμβρίτι σάτια* η σχετική μόνο αλήθεια."*Σαμβρίτι*", σημαίνει "λαθεμένη αντίληψη" και είναι η πηγή της πλάνης, *Μάγια* - στα θιβετανικά *Κουντζόμπκι-ντένπα*, "εμφάνιση που προκαλεί πλάνη".

"ενέργεια" - το γεγονός ότι τα πράγματα που έχουν ζωή είναι ζωντανά πράγματα, είτε πρόκειται για άτομα είτε για πλανήτες.

Αλλά ο αναγνώστης μπορεί να αναρωτηθεί, ποια είναι η πίστη των εσωτερικών Σχολών; Ποια είναι τα δόγματα σχετικά με το θέμα που διδάσκουν οι Εσωτερικοί "Βουδιστές"; Σύμφωνα με αυτούς, ο *Αλάγια* έχει ένα διπλό, ακόμα και τριπλό νόημα. Στο σύστημα Γιογκατσάρα της διαλογιστικής σχολής Μαχαγιάνα, ο *Αλάγια* είναι και η Παγκόσμια Ψυχή (*Άνιμα Μούντι*) και ο Εαυτός ενός προχωρημένου μυημένου. "Εκείνος που είναι ικανός στον γιόγκα, μπορεί με την θέλησή του να εισάγει τον *Αλάγια* του, μέσω διαλογισμού, στην αληθινή Φύση της Ύπαρξης". Ο "Αλάγια έχει μια απόλυτη, αιώνια ύπαρξη", λέει ο Αριασάνγκα - ο αντίπαλος του Ναγκαρτζούνα.[63] Κατά μια έννοια είναι Πραντάνα, το οποίο στο *Βίσνου Πουρανά* εξηγείται σαν:

> Εκείνο που είναι η ανεξέλικτη αιτία ονομάζεται εμφαντικά από τους πιο σπουδαίους σοφούς, Πραντάνα, αρχική βάση, η οποία είναι λεπτοφυής Πρακρίτι˙ δηλαδή αυτό που είναι αιώνιο και το οποίο ταυτόχρονα είναι (ή κατανοεί τι είναι) και (τι) δεν είναι, ή είναι απλή διαδοχή.

"Πρακρίτι", όμως, είναι ένας λαθεμένος όρος και ο όρος *Αλάγια* θα μπορούσε να το ερμηνεύσει καλύτερα, γιατί Πρακρίτι δεν είναι το "αδιάγνωστο *Μπράχμαν*".[64] Πρόκειται για ένα λάθος εκείνων που δεν γνωρίζουν τίποτε για την Παγκοσμιότητα των Αποκρυφιστικών δογμάτων από το ίδιο το λίκνο των ανθρώπινων φυλών και ειδικά των σχολιαστών εκείνων οι οποίοι απορρίπτουν την ίδια την ιδέα μιας "πρωταρχικής αποκάλυψης" και διδάσκουν ότι η *Άνιμα Μούντι,*

Μια Ζωή ή "Παγκόσμια Ψυχή", έγινε γνωστή μόνο από τον Αναξαγόρα ή κατά την διάρκεια της εποχής του. Ο φιλόσοφος αυτός παρουσίασε απλώς την διδασκαλία για να την φέρει σε αντίθεση με τις υπερβολικά υλιστικές αντιλήψεις του Δημόκριτου για την Κοσμογονία, που βασίζονταν πάνω στην εξωτερική θεωρία των τυφλά κινούμενων ατόμων. Ο Αναξαγόρας ο Κλαζομενέας, δεν ήταν ο δημιουργός της ιδέας αλλά μόνο ο προπαγανδιστής της, όπως ήταν και ο Πλάτωνας. Αυτό που ονόμαζε Κοσμική Διάνοια, Νου, η αρχή η οποία σύμφωνα με τις απόψεις του είναι απόλυτα ξεχωριστή και ελεύθερη από την ύλη και δρα προσχεδιασμένα,[65] στην Ινδία, πολλούς αιώνες πριν από το 500 π.Χ., ονομαζόταν Κίνηση, ΜΙΑ ΖΩΗ, ή *Τζιβάτμαν*. Μόνο που οι Αριοί φιλόσοφοι δεν προίκισαν ποτέ αυτή την αρχή, η οποία γι' αυτούς είναι άπειρη, με την πεπερασμένη "ιδιότητα" της "σκέψης".

Αυτό οδηγεί, φυσικά, τον αναγνώστη στο "Υπέρτατο Πνεύμα" του Χέγκελ και των Γερμανών Υπερβατιστών, σαν μια αντίθεση που είναι χρήσιμο να τονιστεί. Οι σχολές των Σέλλινγκ και Φίχτε απομακρύνθηκαν αρκετά από την πρωταρχική αρχαϊκή αντίληψη μιας ΑΠΟΛΥΤΗΣ αρχής και Απεικόνισαν μόνο μια Όψη της βασικής ιδέας του Βεντάντα. Ακόμα και το Απολυτότερο Πνεύμα", που ο φον Χάρτμαν άφησε να διαφανεί στην πεσιμιστική φιλοσοφία του Ασυνείδητου, ενώ είναι η πιο στενή, ίσως, προσέγγιση που έγινε από την ευρωπαϊκή διανόηση προς τα ινδικά αντβαϊντικά δόγματα, εν τούτοις απέχει και αυτό από την πραγματικότητα.

Σύμφωνα με το Χέγκελ, το "Ασυνείδητο" ποτέ δεν θα ξεκινούσε το τεράστιο και επίμοχθο έργο της εξέλιξης του Σύμπαντος, παρά μόνο με την ελπίδα να αποκτήσει καθαρή Αυτο-συνείδηση. Σε σχέση μ' αυτό, πρέπει να θυμόμαστε ότι χαρακτηρίζοντας το Πνεύμα, το οποίο οι Ευρωπαίοι πανθεϊστές χρησιμοποιούν σαν συνώνυμο του *Παραμπράχμαν*, σαν ασυνείδητο, δεν δίνουν σ' αυτήν την έκφραση του "Πνεύματος" – που χρησιμοποιείται από έλλειψη καλύτερου όρου για να συμβολίσει ένα βαθύ μυστήριο – το νόημα που έχει συνήθως.

63 Ο Αριασάνγκα ήταν ένας Μυημένος και ιδρυτής μιας βουδιστικής εσωτερικής σχολής, της προχριστιανικής εποχής, αν και ο Κσόμα ντε Κόρος τον τοποθετεί, για δικούς του λόγους, στον έβδομο αιώνα μ.Χ. Υπήρχε ένας άλλος Αριασάνγκα, που έζησε κατά την διάρκεια των πρώτων αιώνων της εποχής μας και ο Ούγγρος σχολιαστής θα μπερδεύει αναμφίβολα αυτούς τους δυο.

64 "Η αδιάκριτη αιτία, η οποία είναι ομοιόμορφη και είναι αιτία και αποτέλεσμα μαζί και την οποία εκείνοι που γνωρίζουν τις πρώτες αρχές, την ονομάζουν Πραντάνα και Πρακρίτι, είναι το αδιάγνωστο *Μπράχμαν* που υπήρχε πριν απ' όλα" (*Βαγιού Πουρανά*, όπως αναφέρεται από *τον* Ουίλσον, τόμ. I, σελ. 21). Δηλαδή το *Μπράχμαν* δεν προβάλλει την ίδια την εκδήλωση, ούτε δημιουργεί, αλλά αποκαλύπτει απλώς διάφορες όψεις του εαυτού του, μια από τις οποίες είναι η Πρακρίτι, μια όψη του *Πραντάνα*.

65 Εννοώ περιορισμένη Αυτο-συνείδηση. Γιατί πώς μπορεί το απόλυτο να την πετύχει διαφορετικά παρά μόνο απλώς σαν μια όψη, από τις οποίες η ανώτερη που μας είναι γνωστή είναι η ανθρώπινη συνείδηση;

Όπως μας λένε, η "Απόλυτη Συνείδηση" "πίσω" από τα φαινόμενα, η οποία ορίζεται σαν ασυνείδητη μόνο εξαιτίας της απουσίας οποιουδήποτε στοιχείου προσωπικότητας, υπερβαίνει την ανθρώπινη αντίληψη. Ο άνθρωπος, ανίκανος να σχηματίσει μια αντίληψη παρά μόνο με όρους εμπειρικών φαινομένων, είναι αδύναμος να σηκώσει το πέπλο που σκεπάζει το μεγαλείο του Απόλυτου. Μόνο το απελευθερωμένο Πνεύμα μπορεί να αντιληφθεί αμυδρά την φύση της πηγής απ' όπου ξεπήδησε και στην οποία πρέπει τελικά να επιστρέψει... Όμως, αφού ακόμα και οι ανώτεροι Ντιάνι Τσόχαν δεν μπορούν παρά να υποκλιθούν με άγνοια μπροστά στο φοβερό μυστήριο της Απόλυτης Ύπαρξης και αφού,ακόμα και σ' αυτό το αποκορύφωμα της συνειδητής ύπαρξης – "την ανάμιξη της ατομικής με την συμπαντική συνείδηση", για να χρησιμοποιήσουμε μια φράση του Φιχτ – το Πεπερασμένο δεν μπορεί να συλλάβει το Άπειρο, ούτε μπορεί να εφαρμόσει σ' αυτό τα δικά του κριτήρια νοητικής εμπειρίας˙·πώς μπορεί, λοιπόν, να ειπωθεί ότι το "Ασυνείδητο" και το Απόλυτο μπορούν να έχουν μια ενστικτώδη παρόρμηση ή ελπίδα να πετύχουν καθαρή αυτο-συνείδηση;[66] Ένας βενταντιστής δεν θα δεχτεί ποτέ αυτήν την χεγκελιανή ιδέα και ο αποκρυφιστής θα πει πως ταιριάζει μεν απόλυτα στον αφυπνισμένο ΜΑΧΑΤ, στον Συμπαντικό Νου που έχει ήδη προβληθεί μέσα στον φαινομενικό κόσμο σαν η πρώτη όψη του αμετάβλητου ΑΠΟΛΥΤΟΥ, αλλά ποτέ σ' αυτό το τελευταίο. Όπως μας έχουν διδάξει, "Το Πνεύμα και η Ύλη, ή Πούρουσα και Πρακρίτι, δεν είναι παρά οι δυο πρωταρχικές όψεις του Ενός που δεν έχει δεύτερο".

υποκινών την ύλη Νους, η εμψυχώνουσα Ψυχή, έμφυτη σε κάθε άτομο, η οποία εκδηλώνεται στον άνθρωπο και υπάρχει κρυμμένη μέσα στην πέτρα, έχει διάφορους βαθμούς δύναμης. Και αυτή η πανθεϊστική ιδέα για ένα γενικό Πνεύμα-Ψυχή που διαπερνάει ολόκληρη την Φύση, είναι η αρχαιότερη απ' όλες τις φιλοσοφικές αντιλήψεις. Ούτε ο Αρχαίος ήταν μια ανακάλυψη του Παράκελσου ή του μαθητή του βαν Χέλμοντ, γιατί αυτός που εντοπίστηκε, ήταν ξανά ο ίδιος Αρχαίος ή "Πατέρας-Αιθέρας": η εκδηλωμένη βάση και η πηγή των αναρίθμητων φαινομένων της ζωής. Ολόκληρη η σειρά των πολυάριθμων θεωρήσεων αυτού του είδους δεν είναι παρά διάφορες παραλλαγές σ' αυτό το θέμα, η βασική νότα του οποίου ήχησε σ' αυτήν την αρχέγονη Αποκάλυψη. [Βλέπε Τμήμα ΙΙΙ, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη".]

(β) Ο όρος Ανουπαντάκα, "χωρίς γονείς", ή χωρίς προγεννήτορες, είναι ένας μυστικιστικός ορισμός που έχει αρκετά νοήματα στην φιλοσοφία. Με αυτόν τον όρο υποδηλώνονται γενικά τα ουράνια όντα, οι Ντιάνι Τσόχαν ή Ντιάνι Μπούντα. Αλλά επειδή αυτά τα όντα αντιστοιχούν μυστικιστικά στους ανθρώπινους Μπούντα και Μποντισάττβα, γνωστούς σαν "Μανούσι (ή ανθρώπινοι) Μπούντα", αυτοί οι τελευταίοι χαρακτηρίζονται επίσης σαν "Ανουπαντάκα" από την στιγμή που ολόκληρη η προσωπικότητά τους συγχωνεύεται με την έκτη και έβδομη αρχή τους, ή Άτμα Μπούντι, και γίνονται πλέον οι "διαμαντόψυχοι" (*βάτζρα-σάτβα*),[67] οι ολοκληρωμένοι Μαχάτμα. Ο "Κρυμμένος Κύριος" (Σανγκμπάι ντάγκπο), "ο συγχωνευμένος με το απόλυτο" δεν μπορεί να έχει γονείς αφού είναι Αυθύπαρκτος και ένα με το Συμπαντικό Πνεύμα (Σβαγιαμπού),[68] τον Σβαμπάβατ στην ανώτατη όψη. Το μυστήριο της ιεραρχίας των Ανουπαντάκα, της οποίας η

66 Βλέπε Α. Σβέγκλερ, *Εγχειρίδιο της Ιστορίας της Φιλοσοφίας*, σε μετάφραση Τζ. Στίρλινγκ, Β' έκδοση, 1877, σελ. 28, 262 και επόμενες.

67 *Βάτζρα* (*ντάρα*): αυτός που κρατάει το διαμάντι. Το *Βατζρασάτβα* στα θιβετανικά λέγεται *Ντορτζέ-σέμπα-* όπου *σέμπα* σημαίνει την ψυχή, της οποίας η αδαμάντινη ποιότητα υποδηλώνει την αφθαρσία της. Η ερμηνεία σχετικά με τους "Ανουπαντάκα" που δίνεται στο *Καλατσάκρα*, στην πρώτη διαίρεση Γκιούντ του *Καντζούρ*, είναι μόνο κατά ένα μέρος εσωτερική. Οδήγησε τους Ανατολιστές σε λαθεμένες θεωρήσεις σχετικά με τους Ντιάνι Μπούντα και τις γήινες αντιστοιχίες τους, τους Μανούσι Μπούντα. Το όλο θέμα θίγεται σ' έναν επόμενο τόμο (βλέπε "Το Μυστήριο σχετικά με τον Βούδα") και θα εξηγηθεί πλήρως στην κατάλληλη θέση του. [Ο τόμος στον οποίον αναφέρεται δεν εκδόθηκε όσο ζούσε, αλλά στον τόμο που εκδόθηκε από την Μπέζαντ σαν Τρίτος Τόμος της Μυστικής Δοξασίας περιλαμβάνεται αυτό το κομμάτι.]

68 Για να αναφέρουμε πάλι τον Χέγκελ, ο οποίος μαζί με τον Σέλλινγκ αποδεχόταν ουσιαστικά την πανθεϊστική αντίληψη των περιοδικών Αβατάρα (ειδικών ενσαρκώσεων του Κοσμικού Πνεύματος στον Άνθρωπο, όπως φαίνεται στις περιπτώσεις όλων των μεγάλων θρησκευτικών αναμορφωτών): "... η ουσία του ανθρώπου είναι πνεύμα... μόνο αποβάλλοντας την περιοριστικότητά του και παραδινόμενος σε καθαρή αυτοσυνείδηση, μπορεί να φτάσει στην αλήθεια. Ο Χριστός άνθρωπος, όντας ένας άνθρωπος στον οποίου έχει εμφανιστεί η ενότητα του θεού και του ανθρώπου (ταυτότητα του ατόμου με την συμπαντική συνείδηση όπως διδάσκεται από τους βενταντιστές και μερικούς Αντβαϊστές), με τον θάνατό του και την ζωή του γενικά παρουσίασε την αιώνια ιστορία του Πνεύματος - μια ιστορία την οποία κάθε άνθρωπος πρέπει να εκπληρώσει στον εαυτό του, προκειμένου να υπάρξει σαν Πνεύμα". Διαλέξεις πάνω στη Φιλοσοφία της Ιστορίας, αγγλική μετάφραση του Τζ. Σάιμπρι, 1861, σελ. 340.

κορυφή είναι το συμπαντικό Πνεύμα-Ψυχή και η κατώτερη βαθμίδα της οι Μανούσι Μπούντα, είναι μεγάλο ακόμα και κάθε άνθρωπος προικισμένος με Ψυχή είναι ένας Ανουπαντάκα σε λανθάνουσα κατάσταση. Επομένως, όταν μιλάμε για το Σύμπαν στην άμορφη, αιώνια ή απόλυτη κατάσταση του, πριν να μορφοποιηθεί από τους "Δομητές", λέμε ότι, "το Σύμπαν ήταν Ανουπαντάκα".[69]

69 Βλέπε Τμήμα ΙΙΙ, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη".

ΣΤΑΝΤΖΑ II
ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗΣ
ΣΧΟΛΙΟ

1. ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΒΑΝΤΑΡΙ-ΚΗΣ ΑΥΓΗΣ; (α)... ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΑΧ-ΧΙ (Τσοχανικού, Ντιάνι-μπουντικού) ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ ΤΟΥΣ (β) ΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ (*ρουπά*) ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗ-ΜΟΡΦΗ (*άρουπα*) – ΤΗΝ ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ – ΟΙ ΝΤΕΒΑΜΑΤΡΙ[70] ΚΑΙ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΗ-ΥΠΑΡΞΗΣ.

Οι "Δομητές", οι "Γιοι της Μανβανταρικής Αυγής", είναι οι πραγματικοί δημιουργοί του Σύμπαντος. Και σ' αυτήν την διδασκαλία, που ασχολείται μόνο με το Πλανητικό μας Σύστημα, αυτοί σαν οι αρχιτέκτονές του, ονομάζονται επίσης "Φύλακες" των Επτά Σφαιρών, που εξωτερικά είναι οι Επτά πλανήτες και εσωτερικά οι επτά γαίες ή σφαίρες (πλανήτες) της δικής μας επίσης αλύσου. Η πρώτη φράση της Στάντζα Ι, όπου αναφέρει "Επτά Αιωνιότητες", εφαρμόζεται και ισχύει τόσο για το Μάχα Κάλπα ή την (μεγάλη) Εποχή του Μπράχμα, όσο και για τον Ηλιακό *πραλάγια* και την επακόλουθη ανάσταση του Πλανητικού μας Συστήματος σε ένα ανώτερο πεδίο. Υπάρχουν πολλά είδη *πραλάγια* (διάλυσης ενός ορατού πράγματος), όπως θα δείξουμε αργότερα.

(β) Το *Παρανισπάννα*, να θυμάστε, είναι το *summum bonum* (*υπέρτατο αγαθό*), το Απόλυτο, επομένως ίδιο με το *Παρανιρβάνα*. Εκτός του ότι είναι η τελική κατάσταση, είναι επίσης εκείνη η συνθήκη υποκειμενικότητας η οποία, στο πεδίο της, δεν έχει σχέση με τίποτε άλλο, παρά με την μια απόλυτη αλήθεια (*Παραμαρτασάτια*). Αυτή η κατάσταση είναι που οδηγεί στην ορθή εκτίμηση του πλήρους νοήματος του Μη-Όντος το οποίο, όπως εξηγήθηκε, είναι το απόλυτο Ον. Αργά ή γρήγορα, όλα όσα τώρα υπάρχουν φαινομενικά, θα βρεθούν ουσιαστικά και πραγματικά σ' αυτή την κατάσταση του *Παρανισπάννα*. Αλλά υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην συνειδητή και στην ασυνείδητη "ύπαρξη". Η κατάσταση του *Παρανισπάννα* χωρίς *Παραμάρτα*, Αυτο-αναλύουσα συνείδηση *(Σβάσαν βεντάνα*), δεν είναι ευδαιμονία, αλλά απλώς εξαφάνιση (για Επτά Αιωνιότητες). Έτσι μια σιδερένια σφαίρα τοποθετημένη κάτω από τις καυτές ακτίνες του Ήλιου, θα ζεσταθεί, αλλά δεν θα νιώσει ούτε θα εκτιμήσει την θερμότητα, ενώ ο άνθρωπος θα το κάνει. Μόνο με "έναν νου καθαρό και ασκοτείνιαστο από την προσωπικότητα και με αφομοίωση της χάρης πολλαπλών ζωών που έχουν αφιερωθεί στο να ζήσει στην ολότητα του (ολόκληρο το ζωντανό και αισθανόμενο Σύμπαν)", μπορεί κανείς να απαλλαγεί από την προσωπική ύπαρξη, να συγχωνευθεί και να γίνει ένα με το Απόλυτο[71] και να συνεχίσει με πλήρη κατοχή του *Παραμάρτα*.

ΣΤΑΝΤΖΑ II – *Συνέχεια*

2. ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η ΣΙΩΠΗ; ΠΟΥ ΗΤΑΝ Τ' ΑΥΤΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΙΣΘΑΝΘΟΥΝ; ΟΧΙ, ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΟΥΤΕ ΣΙΩΠΗ, ΟΥΤΕ ΗΧΟΣ (α) ΤΙΠΟΤΕ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΗ, ΑΙΩΝΙΑ ΠΝΟΗ (Κίνηση) ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ (β).

70 "Μητέρα των θεών", Άντιτι ή Κοσμικός Χώρος. Στο *Ζοχάρ* ονομάζεται Σεφιρά, η Μητέρα των Σεφιρόθ και Σεχινά στην πρωταρχική μορφή της, *in abscondito* [*εν κρύπτω*].

71 Έτσι η Μη-ύπαρξη είναι "ΑΠΟΛΥΤΗ ΥΠΑΡΞΗ", στην εσωτερική φιλοσοφία. Σύμφωνα με τα δόγματά της ακόμα και ο Άντι-Μπούντα (πρώτη ή πρωταρχική σοφία), όταν είναι εκδηλωμένος, είναι κατά μια έννοια πλάνη, *Μάγια*, αφού όλοι οι θεοί – μαζί και ο Μπράχμα – πρέπει να πεθάνουν στο τέλος της "Εποχής του Μπράχμα" και μόνο η αφηρημένη ιδέα που ονομάζεται Παραμπράχμαν - είτε την αποκαλούμε Άϊν-Σοφ, ή Ασυνείδητο του Χέρμπερτ Σπένσερ, είναι η "Μια Απόλυτη" Πραγματικότητα. Η Μια μοναδική Ύπαρξη είναι ΑΝΤΒΑΪΤΑ, "Χωρίς Δεύτερο" και όλα τα υπόλοιπα είναι *Μάγια*, διδάσκει η φιλοσοφία του Αντβαϊτά.

Η ιδέα ότι τα πράγματα μπορεί να πάψουν να υπάρχουν και όμως να εξακολουθούν να ΕΙΝΑΙ, αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη δόγματα της Ανατολικής ψυχολογίας. Κάτω από την φαινομενική αντίθεση των όρων υπάρχει ένα γεγονός της Φύσης και το σημαντικό είναι να το κατανοήσουμε νοητικά και όχι να διαφωνούμε για τις λέξεις. Ένα γνωστό παράδειγμα ενός παρόμοιου παράδοξου μας παρέχεται από την χημική ένωση. Το ερώτημα αν το Υδρογόνο και το Οξυγόνο παύουν να υπάρχουν όταν ενώνονται για να σχηματίσουν νερό, είναι ακόμα αμφισβητούμενο. Μερικοί υποστηρίζουν πως αφού βρίσκονται ξανά μόλις σχηματίζεται το νερό, επομένως πρέπει να υπήρχαν εκεί συνεχώς. Ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι αφού στην πραγματικότητα μετατρέπονται σε κάτι ολότελα διαφορετικό, πρέπει να παύουν, προς στιγμήν, να υπάρχουν σαν αυτό που είναι. Αλλά καμιά από τις δυο πλευρές δεν έχει μπορέσει να σχηματίσει την ορθότερη αντίληψη της πραγματικής κατάστασης ενός πράγματος, το οποίο έχει γίνει κάτι άλλο και όμως δεν έχει πάψει να είναι το ίδιο. Μπορεί να ειπωθεί ότι, για το Υδρογόνο και το Οξυγόνο, η ύπαρξη σαν νερό είναι μια κατάσταση Μη-Ύπαρξης η οποία είναι "πιο πραγματική ύπαρξη" από την ύπαρξη τους σαν αέρια και μπορεί να συμβολίσει, αμυδρά, την κατάσταση του Σύμπαντος όταν περνάει σε ύπνο, ή παύει να υπάρχει κατά την διάρκεια των "Νυχτών του Μπράχμα", για να αφυπνιστεί ή να εμφανιστεί ξανά, όταν η αυγή του νέου Μανβαντάρα το καλεί σ' αυτό που εμείς ονομάζουμε ύπαρξη.

(β) Η "Πνοή" της Μιας Ύπαρξης χρησιμοποιείται από τον αρχαϊκό εσωτερισμό, μόνο όταν αναφέρεται στην πνευματική όψη της Κοσμογονίας· διαφορετικά αντικαθίσταται από το αντίστοιχό της στο υλικό πεδίο: την Κίνηση. Το Ένα Αιώνιο Στοιχείο, ή ο Φορέας που περιέχει το στοιχείο, είναι ο Χώρος, χωρίς διάσταση από κάθε άποψη με τον οποίο είναι συνυπάρχουσες: η ατέλειωτη διάρκεια, η πρωταρχική (επομένως ακατάστρεφτη) ύλη και η κίνηση· απόλυτη "αιώνια κίνηση" που είναι η "πνοή" του "Ενός" Στοιχείου. Αυτή η πνοή, όπως ειπώθηκε, δεν μπορεί να σταματήσει ποτέ ούτε ακόμα και κατά την διάρκεια των πραλαγικών αιωνιοτήτων. [Βλέπε Τμήμα IV, "Χάος – Θεός – Κόσμος".]

Αλλά ταυτόχρονα η "Πνοή της Μιας Ύπαρξης" δεν αναφέρεται στην Μοναδική Χωρίς-Αιτία Αιτία ή την "Παν-Υπόσταση" (σε αντίθεση με την Παν-Ύπαρξη που είναι ο Μπράχμα, ή το Σύμπαν). Ο Μπράχμα (ή Χάρι) ο τετράμορφος θεός ο οποίος, αφού σήκωσε την Γη έξω από τα νερά, "ολοκλήρωσε την Δημιουργία", θεωρείται ότι είναι μόνο η συντελεστική και όχι η ιδεατή Αιτία, όπως υπονοείται καθαρά. Μέχρι τώρα κανένας Ανατολιστής δεν φαίνεται να έχει κατανοήσει πλήρως το πραγματικό νόημα των στίχων των *Πουρανά* που αναφέρονται στην "δημιουργία".

Σ' αυτούς (τους στίχους) ο Μπράχμα είναι η αιτία των αρχών (δυνάμεων) που πρόκειται να γεννηθούν στην συνέχεια για το έργο της "δημιουργίας". Εκεί που ο μεταφραστής λέει, "Και απ' αυτόν προέρχονται οι δυνάμεις που πρόκειται να δημιουργήσουν, αφού γίνουν η πραγματική αιτία" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. IV), ίσως θα ήταν πιο σωστό να λέει "και από ΑΥΤΟ προέρχονται οι δυνάμεις που θα δημιουργήσουν, καθώς γίνονται η πραγματική αιτία" (στο υλικό πεδίο). "Εκτός από εκείνη την μοναδική (χωρίς-αιτία) ιδεατή αιτία, δεν υπάρχει τίποτε άλλο στο οποίο να μπορεί να αποδοθεί ο κόσμος. Άξιοι ασκητές, μέσω της αρχής της – δηλαδή μέσω της αρχής εκείνης της αιτίας – κάθε δημιουργημένο πράγμα αποκτά την (έμφυτη ή) κατάλληλη φύση του". Ενώ στον Βεντάντα και στον Νιάγια το *νιμίττα* είναι το τελεσιουργό αίτιο, σε αντίθεση με το *ουπαντάνα*, το υλικό αίτιο (και στο Σόνγκια, το *πραντάνα* προϋποθέτει τις λειτουργίες και των δυο). Αντίθετα, στην εσωτερική φιλοσοφία η οποία συνδυάζει όλα αυτά τα συστήματα και της οποίας ο πλησιέστερος εκφραστής είναι ο Βεντάντα, όπως παρουσιάζεται από τους Αντβαϊστές βεντάντιστές, τίποτε δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο θεώρησης παρά μόνο το *ουπαντάνα*. Εκείνο που υπάρχει στον νου των Βαϊσνάβα (οι Βισισταντβαϊστές), σαν το ιδεατό σε αντίθεση με το πραγματικό, ή Παραμπράχμαν και Ισβαρά, δεν έχει θέση σε δημοσιευμένες θεωρήσεις, γιατί ακόμα και αυτό το ιδεατό δεν είναι παρά μια ακυριολεξία όταν αναφέρεται σε κείνο το οποίο καμιά ανθρώπινη διάνοια, ούτε ακόμα και του μυημένου, δεν μπορεί να συλλάβει.

Η γνώση του εαυτού προϋποθέτει ότι έχουν αναγνωριστεί η συνείδηση και η αντίληψη (και οι δυο περιορισμένες ικανότητες σε σχέση με οποιοδήποτε θέμα, εκτός από το Παραμπράχμαν). Εξ αυτού και η "Αιώνια Πνοή που δεν γνωρίζει τον εαυτό της". Η Απειροσύνη δεν μπορεί να κατανοήσει το Πεπερασμένο. Το Απεριόριστο δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με το περιορισμένο

και το εξαρτημένο. Στην αποκρυφιστική διδασκαλία το Άγνωστο και ο Αδιάγνωστος ΥΠΟΚΙΝΗΤΗΣ, ή το Αυθύπαρκτο, είναι η απόλυτη θεία Ουσία. Και έτσι όντας Απόλυτη Συνείδηση και Απόλυτη Κίνηση - για τις περιορισμένες αισθήσεις εκείνων που περιγράφουν το απερίγραπτο - είναι ασυνείδητο και ακίνητο. Η συγκεκριμένη συνείδηση δεν μπορεί να επιβεβαιώσει την αφηρημένη Συνείδηση περισσότερο απ' ό,τι η ποιότητα της υγρασίας μπορεί να επιβεβαιώσει το νερό· όπου η υγρότητα είναι δική του ιδιότητα και η αιτία της υγρασίας σε άλλα πράγματα. Η συνείδηση συνεπάγεται περιορισμούς και τροποποιήσεις, κάτι που πρέπει να συνειδητοποιηθεί και κάποιος που πρέπει να το συνειδητοποιήσει. Αλλά η Απόλυτη Συνείδηση περιέχει μέσα της και τα τρία: το γνώστη, το αντικείμενο της γνώσης και την γνώση και όλα αυτά σε ένα. Ο κάθε άνθρωπος έχει συνείδηση μόνο εκείνου του τμήματος της γνώσης που' συμβαίνει να έχει ανακαλέσει στον νου του σε μια συγκεκριμένη στιγμή. Και όμως η γλώσσα μας είναι τόσο φτωχή, ώστε δεν έχουμε λέξεις για να διακρίνουμε την γνώση που δεν σκεφτόμαστε ενεργά, από την γνώση την Όποια είμαστε ανίκανοι να ανακαλέσουμε στην μνήμη μας. Το "ξεχνώ" είναι συνώνυμο με το "δεν θυμάμαι". Πόσο πολύ μεγαλύτερη πρέπει να είναι η δυσκολία να βρούμε όρους για να περιγράψουμε και να διακρίνουμε ανάμεσα σε αφηρημένα μεταφυσικά γεγονότα ή διαφορές. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ακόμα ότι δίνουμε ονόματα στα πράγματα, σύμφωνα με την εμφάνιση που παίρνουν για εμάς. Ονομάζουμε την απόλυτη συνείδηση "ασυνείδητο", γιατί μας φαίνεται ότι πρέπει αναγκαστικά να είναι έτσι˙ ακριβώς όπως ονομάζουμε και το Απόλυτο, "Σκοτάδι", γιατί για την περιορισμένη μας κατανόηση φαίνεται εντελώς αδιαπέραστο. Ωστόσο αναγνωρίζουμε πλήρως ότι η δική μας αντίληψη τέτοιων πραγμάτων δεν τους αποδίδει την σωστή εκτίμηση. Για παράδειγμα, χωρίς να το θέλουμε, διακρίνουμε στον νου μας ανάμεσα στο ασυνείδητο, στην απόλυτη συνείδηση και στην έλλειψη συνείδησης. Αλλά σπάνια προικίζουμε το πρώτο με κάποια απεριόριστη ιδιότητα η οποία αντιστοιχεί, σε ένα πεδίο ανώτερο απ' αυτό που μπορούν να φτάσουν οι σκέψεις μας, σε αυτό που γνωρίζουμε σαν συνείδηση μέσα μας. Αλλά αυτό δεν είναι κάποιο είδος συνείδησης το οποίο να καταφέρουμε να διακρίνουμε απ' αυτό που μας φαίνεται σαν έλλειψη συνείδησης.

ΣΤΑΝΤΖΑ II – *Συνέχεια*

Η ΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΣΗΜΑΝΕΙ - Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΣΤΡΑΠΟΒΟΛΗΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΕΡΜΑ (α) Η ΜΑΤΡΙΠΑΝΤΜΑ (μητρικός λωτός) ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΦΟΥΣΚΩΣΕΙ (β).[72]

Η ακτίνα του "Αιώνιου Σκοταδιού" καθώς εκπορεύεται, γίνεται μια ακτίνα λαμπερού φωτός ή ζωής και αστράφτει μέσα στο "Σπέρμα": το σημείο στο Κοσμικό Αυγό, που παριστάνεται από την ύλη στην αφηρημένη της έννοια. Αλλά ο όρος "Σημείο" δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε ένα οποιοδήποτε σημείο στον Χώρο. Γιατί ένα σπέρμα υπάρχει στο κέντρο κάθε ατόμου, και αυτά συλλογικά σχηματίζουν το "Σπέρμα"· ή μάλλον, επειδή κανένα άτομο δεν μπορεί να γίνει ορατό στο φυσικό μας μάτι, το σύνολο τους (αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτός ο όρος για κάτι που είναι απεριόριστο και άπειρο) σχηματίζει το νοούμενο της αιώνιας και ακατάστρεφτης ύλης.

(β) Μια από τις συμβολικές μορφές για την δυαδική δημιουργική δύναμη στην Φύση (ύλη και δύναμη στο υλικό πεδίο) είναι ο Πάντμα, το νούφαρο της Ινδίας. Ο Λωτός είναι προϊόν της θερμότητας (πυρ) και του νερού (ατμός ή Αιθέρας)· αφού το πυρ σε κάθε φιλοσοφικό και θρησκευτικό σύστημα θεωρείται ότι αντιπροσωπεύει το Πνεύμα της θεότητας,[73] την ενεργό, αρσενική, δημιουργική αρχή και ο Αιθέρας, ή η Ψυχή της ύλης, συμβολίζει το φως του πυρός, την παθητική, θηλυκή αρχή από την οποία εκπορεύτηκε το καθετί σ' αυτό το Σύμπαν. Επομένως ο Αιθέρας ή Νερό είναι η Μητέρα και το Πυρ είναι ο Πατέρας. Ο σερ Ο. Τζονς (και πριν απ' αυτόν η αρχαία βοτανική) έδειξε ότι οι σπόροι του λωτού περιέχουν, ακόμα και πριν βλαστήσουν, τέλεια σχηματισμένα φύλλα, την μικρογραφία εκείνου που θα γίνουν κάποια μέρα σαν τέλεια φυτά: "έτσι

[72] Ένας μη ποιητικός όρος, αλλά όμως πολύ γραφικός. (Βλέπε υποσημείωση στην Στάντζα III).

[73] Ακόμα και στον χριστιανισμό (βλέπε Τμήμα III, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη").

φύση μας δίνει ένα δείγμα του προσχηματισμού της παραγωγής της... ο σπόρος όλων των φανερόγαμων φυτών φέρει κατάλληλα λουλούδια τα οποία περιέχουν ήδη σχηματισμένο ένα έμβρυο μικρού φυτού".[74] Αυτό εξηγεί την φράση, "Η Μητέρα δεν είχε ακόμα φουσκώσει", γιατί συνήθως στην αρχαϊκή συμβολογία η μορφή θυσιάζεται για χάρη της εσωτερικής ή ριζικής ιδέας.

Ακόμα, ο Λωτός ή Πάντμα, είναι ένα πολύ αρχαίο και διαδεδομένο σύμβολο του Σύμπαντος αλλά και του ανθρώπου. Οι λόγοι αυτής της προτίμησης είναι πρώτα απ' όλα το γεγονός που μόλις αναφέραμε: ότι ο σπόρος του Λωτού περιέχει μέσα του μια πλήρη μικρογραφία του μελλοντικού φυτού, πράγμα που συμβολίζει το γεγονός ότι τα πνευματικά πρωτότυπα όλων των πραγμάτων υπάρχουν στον αυλό κόσμο, πριν τα πράγματα αυτά να υλοποιηθούν πάνω στην Γη. Δεύτερον, το γεγονός ότι το φυτό Λωτός αναπτύσσεται μέσα στο νερό, έχοντας τις ρίζες του στην ιλύ ή λάσπη και ανοίγει τα λουλούδια του στον αέρα. Έτσι ο Λωτός συμβολίζει την ζωή του ανθρώπου, αλλά και του Κόσμου˙ γιατί η Μυστική Δοξασία διδάσκει πως τα στοιχεία και των δυο είναι ίδια και πως αναπτύσσονται προς την ίδια κατεύθυνση. Η ρίζα του Λωτού που είναι βυθισμένη στην λάσπη, συμβολίζει την υλική ζωή - ο βλαστός που ανεβαίνει, περνώντας μέσα από το νερό, συμβολίζει την ύπαρξη στον αστρικό κόσμο· και το λουλούδι που επιπλέει στο νερό και ανοίγει τα πέταλα του στον αέρα, συμβολίζει την πνευματική ύπαρξη.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙ – *Συνέχεια*

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΝΟΙΞΕΙ ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΙΣΧΩΡΗΣΕΙ Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ, ΣΑΝ ΤΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ *ΜΑΓΙΑ* (α).

Η Πρωταρχική Ουσία δεν είχε περάσει ακόμα έξω από την προ-κοσμική λανθάνουσα κατάστασή της στην διαφοροποιημένη αντικειμενικότητα, ούτε είχε γίνει καν η αόρατη (μέχρι τώρα για τον άνθρωπο) Πρωθύλη της επιστήμης. Αλλά καθώς η ώρα φτάνει και δέχεται την φοχατική εντύπωση της θείας Σκέψης (του Λόγου ή αρσενικής όψης της *Άνιμα Μούντι, Αλάγια*)· η καρδιά της ανοίγει. Διαφοροποιείται και το ΤΡΙΑ (Πατέρας, Μητέρα, Υιός) μετατρέπεται σε τέσσερα. Εδώ βρίσκεται η καταγωγή του διπλού μυστηρίου της Τριάδας και της άμωμης Σύλληψης. Το πρώτο και βασικό δόγμα του Αποκρυφισμού είναι η Συμπαντική Ενότητα (ή Ομοιογένεια) κάτω από τρεις όψεις. Αυτό οδήγησε σε μια πιθανή αντίληψη της θεότητας, η οποία σαν μια απόλυτη ενότητα πρέπει να παραμείνει για πάντα ακατανόητη για τις πεπερασμένες διάνοιες.

> Αν δεν μπορείς να πιστέψεις στην Δύναμη η οποία δρα μέσα στη ρίζα ενός φυτού ή να φανταστείς την ρίζα που είναι κρυμμένη κάτω από το έδαφος, πρέπει να σκεφτείς του κορμό του ή μίσχο, τα φύλλα του και τα λουλούδια του. Δεν μπορείς να φανταστείς την Δύναμη ανεξάρτητα από αυτά τα αντικείμενα. Η Ζωή μπορεί να γίνει γνωστή μόνο από το Δέντρο της Ζωής…. [*Εντολές του Γιόγκα*]

ιδέα της Απόλυτης Ενότητας θα έσπαγε ολότελα μέσα στην αντίληψη μας, αν δεν είχαμε κάτι συγκεκριμένο μπροστά στα μάτια μας που να περιέχει αυτή την Ενότητα. Και η θεότητα, όντας απόλυτη, πρέπει να είναι πανταχού παρούσα˙ επομένως δεν υπάρχει ούτε ένα άτομο που να μην ΤΗΝ περιέχει μέσα του. Οι ρίζες, ο κορμός και τα πολλά κλαδιά είναι τρία ξεχωριστά αντικείμενα και όμως είναι ένα δέντρο. Οι Καμπαλιστές λένε: "Η θεότητα είναι μια, γιατί είναι άπειρη. Είναι τριπλή, γιατί εκδηλώνεται συνεχώς". Αυτή η εκδήλωση είναι τριπλή στις όψεις της, επειδή απαιτεί – όπως το εκφράζει ο Αριστοτέλης – τρεις αρχές από κάθε φυσικό σώμα, ώστε να γίνει αντικειμενικό: ιδιαιτερότητα, μορφή και ύλη.[75] Η ιδιαιτερότητα στο νου του μεγάλου

[74] Τζ, Μπ. Γκρος, *Η Ειδωλολατρική θρησκεία*, 1856, σελ. 145 και υποσημείωση. (Βλέπε επίσης Τμήμα VIII, "Ο Λωτός σαν ένα Συμπαντικό Σύμβολο").

[75] Ένας βεντανιστής της φιλοσοφίας Βισισταντβαϊτά, θα έλεγε ότι η μόνη ανεξάρτητη Πραγματικότητα, το Παραμπράχμαν είναι αδιαχώριστο από την τριπλότητά του. Ότι Εκείνος είναι τρία: "Παραμπράχμαν, Τσιτ και Ατσίτ"· τα δυο τελευταία όντας εξαρτημένες πραγματικότητες, ανίκανες να υπάρξουν ξεχωριστά. Ή, για να το κάνουμε πιο

φιλοσόφου, σήμαινε εκείνο που οι αποκρυφιστές αποκαλούν πρωτότυπα εντυπωμένα στο Αστρικό Φως: στο κατώτερο πεδίο και κόσμο της Άνιμα Μούντι. Η ένωση αυτών των τριών αρχών εξαρτάται από μια τέταρτη: την ΖΩΗ που ακτινοβολεί, από τις κορυφές του Απροσέγγιστου, για να γίνει μια παγκόσμια διαχυμένη Ουσία στα εκδηλωμένα πεδία της Ύπαρξης. Και αυτή η ΤΕΤΡΑΠΛΟΤΗΤΑ (Πατέρας, Μητέρα, Υιός, σαν μια ΜΟΝΑΔΑ και μια τετραπλότητα, σαν μια ζωντανή εκδήλωση), υπήρξε το μέσον που οδήγησε στην πραγματικά αρχαϊκή Ιδέα της Άμωμης Σύλληψης, που τώρα τελικά αποκρυσταλλώθηκε μέσα σε ένα δόγμα της χριστιανικής Εκκλησίας, το οποίο σωματοποίησε, πέρα από κάθε λογική, αυτή την μεταφυσική ιδέα. Αλλά δεν έχει κανείς παρά να διαβάσει την Καμπάλα και να μελετήσει τις αριθμητικές μεθόδους ερμηνείας της για να βρει την καταγωγή αυτού του δόγματος. Είναι καθαρά αστρονομικό, μαθηματικό και κυρίως μεταφυσικό: το Αρσενικό στοιχείο στην Φύση (προσωποποιούμενο από τις αρσενικές θεότητες και τους Λόγους: Βιράτζ ή Μπράχμα, Ώρος ή Όσιρις κ.τ.λ., κ.τ.λ.) γεννιέται μέσω μιας - και όχι από μια - άσπιλης πηγής, που προσωποποιείται από την "Μητέρα". Γιατί εκείνο το Αρσενικό έχοντας μια Μητέρα δεν μπορεί να έχει έναν "Πατέρα", επειδή η αφηρημένη θεότητα είναι χωρίς φύλο και δεν είναι ούτε καν ένα Ον αλλά μια Υπόσταση, ή η ίδια η Ζωή. Ας το εκφράσουμε με την μαθηματική γλώσσα του συγγραφέα του έργου *Η Πηγή των Μέτρων*. Μιλώντας για το "Μέτρο του Ανθρώπου" και την αριθμητική (καμπαλιστική) αξία του, γράφει ότι στην Γένεση Δ', Ι:

> Ονομάζεται το Μέτρο του "Ανθρώπου ακόμα και του Ιεχωβά", και αυτό βρίσκεται με τον ακόλουθο τρόπο, δηλαδή 113 Χ 5 = 565, και η αξία του 565 μπορεί να εκφραστεί και με την μορφή 56,5 Χ 10 = 565. Εδώ ο ανθρώπινος αριθμός 113 γίνεται ένας παράγοντας του 56,5 Χ 10, και το (καμπαλιστικό) διάβασμα αυτής της τελευταίας αριθμητικής έκφρασης είναι Γιόντ, Χε, Βάου Χε ή Ιεχωβά... Η ανάπτυξη του 565 σε 56,5 Χ 10 υποτίθεται ότι δείχνει την εκπόρευση της αρσενικής (Γιόντ) από την θηλυκή (Εύα) αρχή - ή για να το πούμε έτσι, την γέννηση ενός αρσενικού στοιχείου από μια άσπιλη πηγή, με άλλα λόγια, μια άσπιλη σύλληψη.

Έτσι επαναλαμβάνεται πάνω στην Γη το μυστήριο το οποίο, σύμφωνα με τους Οραματιστές, εκτελείται στο θείο πεδίο. Ο "Γιος" της άσπιλης Ουράνιας Παρθένας (ή η αδιαφοροποίητη κοσμική πρωθύλη, η 'Υλη στην απειροσύνη της) γεννιέται ξανά πάνω στην Γη σαν γιος της γήινης Εύας: της μητέρας μας της Γης και γίνεται η Ανθρωπότητα σαν σύνολο - παρελθούσα, παρούσα και μελλοντική - γιατί ο Ιεχωβά, ή Γιόντ-χε-βάου-χε, είναι ανδρόγυνος, ή αρσενικός και θηλυκός. Επάνω, ο Γιος είναι ολόκληρος ο ΚΟΣΜΟΣ, κάτω, είναι η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ. Η τριάδα ή τρίγωνο γίνεται Τετρακτύς, ο ιερός Πυθαγόρειος αριθμός, το τέλειο Τετράγωνο και ένας εξάπλευρος κύβος πάνω στην Γη. Ο Μακροπρόσωπος είναι τώρα Μικροπρόσωπος. Ή, όπως το εκφράζουν οι Καμπαλιστές, ο "Αρχαίος των Ημερών", κατερχόμενος στον Αδάμ-Κάδμο, τον οποίο χρησιμοποιεί σαν φορέα του για να εκδηλωθεί, μεταμορφώνεται σε Τετραγράμματο. Τώρα βρίσκεται στην "Αγκαλιά της *Μάγια*", της Μεγάλης Πλάνης και ανάμεσα στον εαυτό του και στην Πραγματικότητα υπάρχει το Αστρικό Φως, ο μεγάλος Εξαπατητής των περιορισμένων αισθήσεων του ανθρώπου, μέχρις ότου η Γνώση φτάνει στην απελευθέρωση μέσω Παραμαρτασάτια.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙ – *Συνέχεια*

ΟΙ ΕΠΤΑ (Γιοι) ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΚΟΜΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΟΥΦΩΤΟΣ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ, ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ· [ΚΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΗΤΑΝ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (α).

Μυστική Δοξασία, στις Στάντζα που δίνονται εδώ, αναφέρεται κυρίως, αν όχι ολοκληρωτικά, στο Ηλιακό μας Σύστημα και ειδικά στην πλανητική μας άλυσο. Οι "Επτά Γιοι",

σαφές, το Παραμπράχμαν είναι η ΟΥΣΙΑ – αμετάβλητη, αιώνια και αδιάγνωστη – και Τσιτ (*Άτμαν*) και Ατσίτ (*Ανάτμαν*) είναι οι ιδιότητες, όπως η μορφή και το χρώμα είναι οι ιδιότητες κάθε αντικειμένου. Τα δυο αυτά είναι το ένδυμα, ή σώμα, ή μάλλον η ιδιότητα (*σάριρα*) του Παραμπράχμαν. Αλλά ένας αποκρυφιστής, θα είχε πολλά να πει ενάντια σ' αυτόν τον ισχυρισμό και το ίδιο θα είχε και ένας αντβαϊστής βεντάντιστής.

επομένως, είναι οι δημιουργοί αυτής της τελευταίας. Η διδασκαλία θα εξηγηθεί πληρέστερα αργότερα. (Βλέπε Τόμος II, Τμήμα XII, "Η Θεογονία των Δημιουργικών Θεών".)

Σβαμπάβατ είναι η "Πλαστική Ουσία" που πληροί το Σύμπαν, είναι η ρίζα όλων των πραγμάτων. Ο Σβαμπάβατ είναι, θα λέγαμε, η βουδιστική συγκεκριμένη όψη της αφηρημένης ιδέας που στην ινδική φιλοσοφία ονομάζεται Μουλαπρακρίτι. Είναι το σώμα της Ψυχής και εκείνο που θα ήταν ο Αιθέρας για το Ακασά, το δεύτερο όντας η εμψυχώνουσα αρχή του πρώτου. Οι Κινέζοι μυστικιστές έχουν φτιάξει απ' αυτό, το συνώνυμο της "ύπαρξης". Στο *Εκασλόκα Σαστρά* του Ναγκαρτζούνα (του Λούνγκ-σου της Κίνας), που από τους Κινέζους ονομάζεται I Σου Λου Τζία Λουν αναφέρεται ότι η αρχική λέξη Γιού είναι "ύπαρξη" ή "Σουμπάβα", "η Ουσία που χαρίζει ουσία στον εαυτό της", που εξηγείται επίσης ότι σημαίνει "χωρίς δράση και με δράση", "η φύση που δεν έχει δική της φύση". Το Σουμπάβα απ' όπου προέρχεται το Σβαμπάβατ, αποτελείται από δυο λέξεις: *Σου*, "ωραίο", "όμορφο", "καλό" και *μπχάβα*, "ύπαρξη", ή "καταστάσεις ύπαρξης".

ΣΤΑΝΤΖΑ II – *Συνέχεια*

ΑΥΤΟΙ 01 ΔΥΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ, ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ. ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΚΡΥΜΜΈΝΟ ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΙΟ ΣΤΗΘΟΣ...

"θεία Σκέψη" δεν συνεπάγεται την ιδέα ενός θείου στοχαστή. Το Σύμπαν όχι μόνο το παρελθόν, παρόν και μέλλον - που είναι μια ανθρώπινη και πεπερασμένη ιδέα εκφρασμένη από μια πεπερασμένη σκέψη, αλλά στην ολότητα του, το *Σατ* (ένας αμετάφραστος όρος), το απόλυτο ον, με το Παρελθόν και το Μέλλον αποκρυσταλλωμένα σε ένα αιώνιο Παρόν, είναι εκείνη η ίδια η Σκέψη αντανακλασμένη σε μια δευτερεύουσα ή εκδηλωμένη αιτία. Το *Μπράχμαν*, σαν το *Mysterium Magnum* του Παράκελσου, είναι ένα απόλυτο μυστήριο για τον ανθρώπινο νου. Ο Μπράχμα, ο αρσενικός-θηλυκός, η όψη του και η ανθρωπομορφική του αντανάκλαση, γίνεται αντιληπτός από τις ιδέες της τυφλής πίστης, αν και απορρίπτεται από την ανθρώπινη διάνοια όταν φτάνει στο ανώτερο σημείο της. (Βλέπε Τόμος II, Τμήμα III, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη".)

Γι' αυτό λέγεται πως κατά την διάρκεια, κατά κάποιον τρόπο, του προλόγου του δράματος της Δημιουργίας, ή στην αρχή της κοσμικής εξέλιξης, το Σύμπαν ή ο "Γιος" είναι ακόμα κρυμμένος "στην θεία Σκέψη", που δεν έχει ακόμα εισχωρήσει "μέσα στο θείο Στήθος". Σημειώστε προσεχτικά ότι αυτή η ιδέα βρίσκεται στην ρίζα και αποτελεί την πηγή όλων των αλληγοριών, σχετικά με τους "Γιους του θεού" που γεννήθηκαν από άσπιλες παρθένες.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ
ΑΦΥΠΝΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΣΧΟΛΙΟ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ ΣΚΙΡΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ (α). Η ΜΗΤΕΡΑ ΦΟΥΣΚΩΝΕΙ, ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ, ΣΑΝ ΤΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ ΕΝΟΣ ΛΩΤΟΥ (β).

Η φαινομενική παραδοξότητα στην χρησιμοποίηση της φράσης "Έβδομη Αιωνιότητα", που φαίνεται να διαιρεί το αδιαίρετο, είναι κάτι που επιτρέπεται στην εσωτερική φιλοσοφία. Αυτή διαιρεί την απεριόριστη διάρκεια σε ανεξάρτητο, αιώνιο και συμπαντικό Χρόνο και σε εξαρτημένο (Καντακάλα). Ο ένας είναι η αφηρημένη έννοια ή το νοούμενο του απεριόριστου χρόνου (Κάλα)˙ ο άλλος είναι το φαινόμενό του, εμφανιζόμενο περιοδικά σαν το αποτέλεσμα του Μαχάτ (Συμπαντική Διάνοια περιορισμένη από την μανβανταρική διάρκεια). Σύμφωνα με ορισμένες σχολές, ο Μαχάτ είναι ο "πρωτογεννημένος" του Πραντάνα (αδιαφοροποίητη ουσία, ή περιοδική όψη της Μουλαπρακρίτι, της ρίζας της Φύσης), το οποίο (Πραντάνα) ονομάζεται *Μάγια*, Πλάνη. Σε αυτό το σημείο πιστεύω ότι η εσωτερική διδασκαλία διαφέρει από τα βεντάντικά δόγματα και των δυο σχολών, του Αντβαϊτά και του Βισισταντβαϊτά. Γιατί λέει ότι ενώ η Μουλαπρακρίτι, το νοούμενο, είναι αυθύπαρκτη και χωρίς αρχή, είναι, με άλλα λόγια, χωρίς γονείς, Ανουπαντάκα (αφού είναι ένα με το *Μπράχμαν*), αντίθετα η Πρακρίτι, το φαινόμενό της, είναι περιοδική και τίποτε περισσότερο από ένα φάντασμα της πρώτης. Έτσι ο Μαχάτ, που σύμφωνα με τους Αποκρυφιστές είναι ο πρωτογεννημένος του Γνιάνα (ή γνώσης), σοφία ή Λόγος, είναι ένα φάντασμα που αντανακλάται από το Απόλυτο ΝΙΡΓΚΟΥΝΑ (*Παραμπράχμαν*, την μια πραγματικότητα, "που στερείται χαρακτηριστικών και ιδιοτήτων", βλέπε *Ουπανισάντ*). Ενώ σύμφωνα με μερικούς βεντάντιστές, ο Μαχάτ είναι μια εκδήλωση της Πρακρίτι ή Ύλης.

(β) Γι' αυτό, ο "τελευταίος κραδασμός της Έβδομης Αιωνιότητας" δεν ήταν "προκαθορισμένος", από κάποιον ιδιαίτερο θεό, αλλά συνέβη με την δύναμη του αιώνιου και αμετάβλητου ΝΟΜΟΥ που προκαλεί τις Μεγάλες περιόδους Δραστηριότητας και Ανάπαυσης, που τόσο γραφικά και ταυτόχρονα τόσο ποιητικά ονομάζονται "Ημέρες και Νύχτες του Μπράχμα". Η διαστολή της Μητέρας, "από τα μέσα προς τα έξω", που σε άλλο σημείο ονομάζεται "Ύδατα του Διαστήματος", "Συμπαντική Μήτρα" κ.τ.λ., δεν υπονοεί μια διαστολή από ένα μικρό κέντρο ή εστία, αλλά – χωρίς αναφορά σε μέγεθος ή περιορισμό ή περιοχή – σημαίνει την ανάπτυξη της απεριόριστης υποκειμενικότητας σε απεριόριστη αντικειμενικότητα. "Η παντοτινά αόρατη (για μας) και αυλή Ουσία που υπάρχει στην αιωνιότητα, έριξε την περιοδική σκιά της από το δικό της πεδίο μέσα στην αγκαλιά της *Μάγια*". Σημαίνει ότι αυτή η διαστολή, αφού δεν ήταν μια αύξηση σε μέγεθος, γιατί η άπειρη έκταση δεν επιδέχεται επέκταση, ήταν μια αλλαγή κατάστασης. "Διαστέλλεται σαν το μπουμπούκι του Λωτού", γιατί το φυτό του Λωτού υπάρχει όχι μόνο σαν ένα μικροσκοπικό έμβρυο στον σπόρο του (ένα φυσικό χαρακτηριστικό), αλλά το πρωτότυπο του υπάρχει σε ιδεατή μορφή στο Αστρικό Φως από την "Αυγή" μέχρι το "Βράδυ" κατά την διάρκεια της μανβανταρικής περιόδου, όπως και καθετί άλλο, σ' αυτό το αντικειμενικό Σύμπαν: από τον άνθρωπο μέχρι το σκουλήκι, από τα γιγαντιαία δέντρα μέχρι τα λεπτότερα φύλλα χλόης.

Η απόκρυφη επιστήμη διδάσκει ότι όλα αυτά δεν είναι παρά μια πρόσκαιρη αντανάκλαση, η σκιά του αιώνιου ιδεατού πρωτοτύπου στην θεία Σκέψη, όπου η λέξη "Αιώνιο" – σημειώστε καλά – αναφέρεται εδώ μόνο με την έννοια του "Αιώνα", δηλαδή σαν κάτι που διαρκεί για ολόκληρο το φαινομενικά ατέλειωτο, αλλά όμως περιορισμένο κύκλο δραστηριότητας τον οποίο εμείς ονομάζουμε Μανβαντάρα. Γιατί ποιο είναι το πραγματικά εσωτερικό νόημα του Μανβαντάρα, ή μάλλον ενός Μάνου Αντάρα; Εσωτερικά, σημαίνει "ανάμεσα σε δυο Μάνου", από τους οποίους υπάρχουν δεκατέσσερις σε κάθε "Ημέρα του Μπράχμα". Και μια τέτοια "Ημέρα" αποτελείται από 1.000 συναθροίσματα τεσσάρων εποχών, ή 1.000 "Μεγάλες Εποχές", Μαχαγιουγκά. Ας

αναλύσουμε τώρα τη λέξη ή το όνομα Μάνου. Οι Ανατολιστές και τα λεξικά τους μας λένε ότι ο όρος "Μάνου" προέρχεται από την ρίζα *Man*, "σκέπτομαι", επομένως "ο σκεπτόμενος άνθρωπος". Αλλά, εσωτερικά, κάθε Μάνου, σαν ένας ανθρωποποιημένος κύριος του ιδιαίτερου κύκλου του (ή Γύρου), δεν είναι παρά η προσωποποιημένη ιδέα της "θείας Σκέψης" (όπως ο Ερμητικός Ποίμανδρος). Επομένως, κάθε Μάνου είναι ο ιδιαίτερος θεός, ο δημιουργός και ο μορφοποιός όλων όσων εμφανίζονται κατά την διάρκεια του δικού του αντίστοιχου κύκλου ύπαρξης ή Μανβαντάρα.

Φοχάτ εκτελεί την θέληση του Μάνου (ή Ντιάνι Τσόχαν) και αναγκάζει τα ιδεατά πρωτότυπα να διασταλούν από τα μέσα προς τα έξω: δηλαδή να διασχίσουν βαθμιαία, σε κατερχόμενη κλίμακα, όλα τα πεδία από το νοούμενο μέχρι το κατώτερο φαινόμενο, για να ανθίσουν τελικά σε πλήρη αντικειμενικότητα· στο ανώτατο σημείο της πλάνης, ή την χονδροειδέστερη ύλη.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – *Συνέχεια*

Ο ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΓΛΙΣΤΡΑΕΙ, ΑΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΟΡΓΗ ΦΤΕΡΟΥΓΑ ΤΟΥ (ταυτόχρονα) ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ: ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΟΥ ΑΝΑΠΝΕΕΙ (κινείται) ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΥΔΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (α).

Η Πυθαγόρεια Μονάδα λέγεται, επίσης, ότι κατοικεί στην μοναξιά στο σκοτάδι, όπως το "σπέρμα". Η ιδέα της "πνοής" του Σκοταδιού, κινείται πάνω από τα "κοιμισμένα Ύδατα της ζωής", που είναι η πρωταρχική ύλη με το κρυμμένο Πνεύμα μέσα της, θυμίζει το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης. Το πρωτότυπο της είναι ο μπραχμανικός Ναραγιανά (ο κινητής των Υδάτων), ο οποίος είναι η προσωποποίηση της αιώνιας Πνοής του ασυνείδητου Όλου (ή *Παραμπράχμαν*) των Ανατολικών αποκρυφιστών. Τα Ύδατα της Ζωής, ή Χάος -θηλυκή αρχή στον συμβολισμό είναι το κενό (για την νοητική μας όραση) στο οποίο βρίσκεται κρυμμένο το Πνεύμα και η Ύλη. Αυτό ήταν που έκανε τον Δημόκριτο να βεβαιώσει, ακολουθώντας τον δάσκαλό του Λεύκιππο, ότι οι πρωταρχικές αρχές των πάντων ήταν τα άτομα και ένα κενό, με την έννοια του χώρου, αλλά όχι ένας άδειος χώρος. Γιατί η "Φύση αποστρέφεται το κενό", σύμφωνα με τους Περιπατητικούς και κάθε αρχαίο φιλόσοφο.

Σε όλες τις Κοσμογονίες τα "Ύδατα" παίζουν τον ίδιο σημαντικό ρόλο. Είναι η βάση και η πηγή της υλικής ύπαρξης. Οι επιστήμονες, συγχέοντας την λέξη με το πράγμα, κατανοούν σαν νερό μόνο την καθορισμένη ένωση του οξυγόνου και του υδρογόνου, δίνοντας έτσι ένα ειδικό νόημα σε έναν όρο που από τους αποκρυφιστές χρησιμοποιείται με γενική έννοια και ο οποίος στην Κοσμογονία χρησιμοποιείται με μια μεταφυσική και μυστική σημασία. Ο πάγος δεν είναι νερό, ούτε ατμός, παρ' όλο που και τα τρία έχουν την ίδια ακριβώς χημική σύνθεση.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – *Συνέχεια*

ΤΟ "ΣΚΟΤΑΔΙ" ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΙ ΦΩΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΚΤΙΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΥΔΑΤΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΙΑΠΕΡΝΑΕΙ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΟ ΑΥΓΟ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΑΥΓΟ ΝΑ ΚΡΑΔΑΝΘΕΙ ΚΑΙ ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΜΗ-ΑΙΩΝΙΟ (περιοδικό) ΣΠΕΡΜΑ, ΠΟΥ ΣΥΜΠΥΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ (α).

Η μοναδική ακτίνα που ρίχνεται μέσα στο βάθος της μητέρας μπορεί να θεωρηθεί ότι σημαίνει την θεία Σκέψη ή Διάνοια, που γονιμοποιεί το χάος. Αυτό, όμως, συμβαίνει στο πεδίο της μεταφυσικής αφαίρεσης ή μάλλον στο πεδίο εκείνο στο οποίο, αυτό που εμείς ονομάζουμε μεταφυσική αφαίρεση, είναι μια πραγματικότητα. Το Παρθένο αυγό – όντας κατά μια έννοια αφηρημένη "Αυγότητα", ή δύναμη για ανάπτυξη μέσω γονιμοποίησης – είναι αιώνιο και πάντα το ίδιο. Και ακριβώς όπως η γονιμοποίηση ενός ώαριου γίνεται πριν αυτό πέσει, έτσι και το μη-αιώνιο περιοδικό σπέρμα, το οποίο αργότερα στον συμβολισμό γίνεται το κοσμικό αυγό, όταν αναδύεται από το αναφερθέν σύμβολο, περιέχει μέσα του "την υπόσχεση και την ισχύ" ολόκληρου του Σύμπαντος. Αν και η ιδέα καθ' αυτή είναι φυσικά μια αφηρημένη έννοια, ένας συμβολικός τρόπος έκφρασης, είναι όμως πράγματι ένα σύμβολο γιατί εκφράζει την ιδέα της απειροσύνης όπως ένας

ατέλειωτος κύκλος. Φέρνει μπροστά στο μάτι του νου την εικόνα του Κόσμου που αναδύεται από το και μέσα στο απεριόριστο διάστημα˙ ένα Σύμπαν τόσο άπειρο σε μέγεθος όσο και ατέλειωτο σε αντικειμενικές εκδηλώσεις. Η παρομοίωση του αυγού εκφράζει επίσης το γεγονός που διδάσκεται στον Αποκρυφισμό, ότι δηλαδή η πρωταρχική μορφή καθετί εκδηλωμένου, από άτομο μέχρι πλανήτη, από άνθρωπο μέχρι άγγελο, είναι σφαιροειδής˙ και η σφαίρα υπήρξε σε όλα τα έθνη το έμβλημα της αιωνιότητας και του απείρου: ένα φίδι που καταπίνει την ουρά του. Για να αντιληφθούμε όμως το νόημα, πρέπει να σκεφτούμε την σφαίρα όπως φαίνεται από το κέντρο της. Το πεδίο της όρασης ή της σκέψης είναι σαν μια σφαίρα της οποίας οι ακτίνες προχωρούν από τον εαυτό της προς κάθε κατεύθυνση και εκτείνονται στον χώρο, ανοίγοντας τριγύρω απεριόριστη θέα. Είναι ο συμβολικός κύκλος του Πασκάλ και των Καμπαλιστών, "του οποίου το κέντρο βρίσκεται παντού και η περιφέρεια του πουθενά". Μια αντίληψη η οποία περιλαμβάνεται στην σύνθετη ιδέα αυτού του συμβόλου.

Το "Κοσμικό Αυγό" είναι, ίσως παγκοσμίως ένα από τα πιο αποδεκτά σύμβολα, καθώς υποδηλώνει πάρα πολλά πράγματα τόσο από πνευματική, όσο και από φυσιολογική και κοσμολογική άποψη. Γι' αυτό βρίσκεται σε κάθε κοσμική, θεογονία, όπου συσχετίζεται κυρίως με το σύμβολο του φιδιού. Το τελευταίο είναι παντού -τόσο στη φιλοσοφία όσο και στο θρησκευτικό συμβολισμό- ένα έμβλημα της αιωνιότητας, της απειροσύνης, της αναγέννησης, της ανανέωσης καθώς και της σοφίας. (Βλέπε Τμήμα X, "Λατρεία του Δένδρου, του Φιδιού και του Κροκόδειλου".) Η εκλογή αυτού του γραφικού συμβόλου δικαιώνεται πλήρως από το μυστήριο της φανερής αυτοδημιουργίας και εξέλιξης μέσω της δικής του δημιουργικής δύναμης, επαναλαμβάνοντας έτσι σε μικρογραφία την διαδικασία της Κοσμικής εξέλιξης μέσα στο αυγό, που και οι δυο οφείλονται στην θερμότητα και στην υγρασία κάτω από την εκροή του αόρατου δημιουργικού πνεύματος. Το "Παρθένο Αυγό" είναι το μικροκοσμικό σύμβολο του μακροκοσμικού πρωτότυπου, η "Παρθένα Μητέρα", Χάος ή Αρχέγονη Άβυσσος. Ο αρσενικός Δημιουργός (κάτω από οποιοδήποτε όνομα) ξεπετάγεται από το Παρθένο θηλυκό, την άσπιλη ρίζα που γονιμοποιήθηκε από την Ακτίνα. Ποιος είναι εκείνος που, ενώ γνωρίζει αστρονομία και φυσικές επιστήμες, δεν θα καταλάβει τι υπονοείται εδώ; Ο Κόσμος σαν δεκτική Φύση είναι ένα Αυγό που γονιμοποιήθηκε: και όμως έμεινε άσπιλο. Από την στιγμή που θεωρείται σαν απεριόριστο, δεν μπορεί να έχει άλλη απεικόνιση παρά μόνο σφαιροειδή. Το Χρυσό Αυγό περιβαλλόταν από επτά φυσικά στοιχεία (αιθέρα, πυρ, αέρα, νερό), "τέσσερα φανερά, τρία μυστικά". Μπορεί να βρεθεί στο *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλίο Πρώτο, Κεφ. II), όπου τα στοιχεία μεταφράζονται «περιβλήματα» και προστίθεται ακόμα ένα μυστικό: "Αχαμκάρα". Το αρχικό κείμενο δεν αναφέρει "Αχαμκάρα", αναφέρει επτά Στοιχεία χωρίς να καθορίζει τα τελευταία τρία. (Βλέπε Τμήμα VI, Το Κοσμικό Αυγό.)

ΣΤΑΝΤΖΑ III – *Συνέχεια*

ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ (τρίγωνο) ΠΕΦΤΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ (*τετραπλότητα*). Η ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΟΥΣΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΕΞΩ (α). ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΑΥΓΟ (*Χιρανιαγκάρμπα*) ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΑ *(η τριπλή υπόσταση του Μπράχμα, ή Βίσνου, οι τρεις "Αβαστά"*) ΠΗΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΓΑΛΑΚΤΩΔΗ ΛΕΥΚΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ, ΤΗΣ ΡΙΖΑΣ ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΕΙ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (β).

Πρέπει τώρα να εξηγηθεί η χρήση και οι συχνοί υπαινιγμοί γεωμετρικών σχημάτων στα αρχαία κείμενα (βλέπε *Πουρανά*, Αιγυπτιακούς πάπυρους, *Βίβλος των Νεκρών*, ακόμα και τη Βίβλο). Στο "Βιβλίο των Ντζιάν", όπως και στην Καμπάλα, υπάρχουν δυο είδη αριθμών που πρέπει να μελετηθούν: τα ψηφία, που είναι συχνά παραπλανητικά και οι ιεροί Αριθμοί, οι αξίες των οποίων γίνονται γνωστές στους Αποκρυφιστές μέσω μύησης. Τα πρώτα δεν είναι παρά συμβατικά ιερογλυφικά, οι δεύτεροι είναι το βασικό σύμβολο των πάντων. Δηλαδή, το ένα είναι καθαρά φυσικό, το άλλο καθαρά μεταφυσικό, όπου και τα δυο έχουν μεταξύ τους μια σχέση ίδια με αυτήν που έχει η ύλη προς το πνεύμα: οι ακραίοι πόλοι της ΜΙΑΣ Ουσίας.

Όπως αναφέρει κάπου ο Μπαλζάκ – αυτός ο ασυναίσθητος αποκρυφιστής της γαλλικής φιλολογίας – ο Αριθμός είναι για τον Νου ό,τι είναι και για την ύλη: "ένας ακατανόητος παράγοντας"· (ίσως αυτό να ισχύει για τον αμύητο, αλλά ποτέ για το μυημένο νου). Ο αριθμός, όπως σκέφθηκε ο μεγάλος συγγραφέας, είναι μια Οντότητα, και ταυτόχρονα μια Πνοή που προβάλλει απ' αυτό που εκείνος ονόμαζε Θεό και εμείς ονομάζουμε ΟΛΟ. Η πνοή που μόνη αυτή μπορεί να οργανώσει τον φυσικό Κόσμο, "όπου τίποτε δεν αποκτάει την μορφή του παρά μόνο μέσω της Θεότητας, η οποία είναι ένα αποτέλεσμα του Αριθμού". Είναι επιβοηθητικό να αναφέρουμε τα λόγια του Μπαλζάκ πάνω στο θέμα:

> Οι μικρότατες όπως και οι πιο τεράστιες δημιουργίες δεν πρέπει να διακρίνονται μεταξύ τους από τις ποσότητες, τις ποιότητες, τις διαστάσεις, τις δυνάμεις και τα χαρακτηριστικά τους, που όλα γεννιούνται από τον ΑΡΙΘΜΟ; Η απειροσύνη των Αριθμών είναι ένα γεγονός αποδεδειγμένο στον νου μας, αλλά για το οποίο δεν μπορεί να δοθεί καμιά φυσική απόδειξη. Ο μαθηματικός θα μας πει ότι η απειροσύνη των αριθμών υπάρχει, αλλά δεν μπορεί να αποδειχθεί. Ο θεός είναι ένας Αριθμός προικισμένος με κίνηση, ο οποίος γίνεται αισθητός, αλλά δεν αποδεικνύεται. Σαν Μονάδα, γεννάει τους Αριθμούς με τους οποίους δεν έχει τίποτε κοινό... Η ύπαρξη του Αριθμού εξαρτάται από την Μονάδα, η οποία αν και χωρίς κανένα Αριθμό, τους γεννάει όλους... Τι! Ανίκανος να μετρήσεις την πρώτη αφηρημένη ιδέα που σου προσφέρθηκε από την Θεότητα, ή να την συλλάβεις, ελπίζεις ακόμα να υποτάξεις στα μέτρα σου το μυστήριο των Μυστικών Επιστημών που εκπορεύεται απ' αυτήν την θεότητα;... Και τι θα ένιωθες, αν σε βύθιζα μέσα στην άβυσσο της ΚΙΝΗΣΗΣ, της Δύναμης που οργανώνει τον Αριθμό; Τι θα σκεφτόσουν, αν πρόσθετα ότι η Κίνηση και ο Αριθμός[76] γεννιούνται από την ΛΕΞΗ, την Υπέρτατη Λογική των Οραματιστών και των Προφητών οι οποίοι τις παλιές μέρες ένιωθαν την πανίσχυρη Πνοή του θεού, μια μαρτυρία του οποίου αποτελεί η Αποκάλυψη;

"Η ακτινοβόλος ουσία πήζει και απλώνεται παντού στα βάθη" του Χώρου. Από αστρονομική άποψη αυτό εξηγείται εύκολα: είναι ο "Γαλαξίας", το κοσμικό υλικό, ή πρωταρχική ύλη στην πρώτη της μορφή. Είναι πιο δύσκολο, όμως, να εξηγηθεί με λίγα λόγια ή γραμμές από την άποψη της Απόκρυφης Επιστήμης και του Συμβολισμού, γιατί είναι το πιο περίπλοκο από τα ιερογλυφικά. Για να αρχίσουμε, λοιπόν, ολόκληρο το πάνθεο των μυστηριωδών αντικειμένων,[77] που το καθένα τους έχει κάποια καθορισμένη σημασία στον Αποκρυφισμό, εξήχθηκε από την αλληγορική "ανάδευση του ωκεανού" των θεών του Ινδουισμού. Από αυτή τη "θάλασσα του Γάλακτος εκτός από το Αμρίτα, το νερό της ζωής ή της αθανασίας, εξήχθηκε και η "Σουράμπι", η "αγελάδα της αφθονίας", που ονομάζεται "πηγή του γάλακτος και των πηγμάτων". Εξ αυτού και η παγκόσμια λατρεία της αγελάδας και του ταύρου, όπου η μια είναι η παραγωγική και ο άλλος η δημιουργική δύναμη στην Φύση, σύμβολα συνδεδεμένα τόσο με Ηλιακές όσο και με Κοσμικές θεότητες. Οι ιδιαίτερες ιδιότητες, για απόκρυφους σκοπούς, των "δεκατεσσάρων πολύτιμων πραγμάτων", οι οποίες εξηγούνται μόνο κατά την τέταρτη Μύηση, δεν μπορούν να δοθούν εδώ μπορεί, όμως, να σημειωθεί το ακόλουθο. Στο *Σαταπάτα Μπράχμανα* αναφέρεται ότι η ανάδευση του "Ωκεανού του Γάλακτος" συνέβη κατά το Σάτια Γιουγκά, την πρώτη εποχή που ακολούθησε αμέσως μετά τον "Κατακλυσμό". Επειδή, όμως, ούτε ο *Ριγκ Βέντα* ούτε ο Μάνου – που και οι δυο προηγούνται του "κατακλυσμού" του Βαϊβασβάτα ο οποίος βύθισε το μεγαλύτερο μέρος της Τέταρτης Φυλής – αναφέρουν αυτόν τον κατακλυσμό, είναι φανερό πως ο κατακλυσμός που αναφέρεται εδώ δεν είναι ο "μεγάλος" κατακλυσμός, ούτε εκείνος που βύθισε την Ατλαντίδα, ούτε ακόμα ο κατακλυσμός του Νώε. Η "ανάδευση" αναφέρεται σε μια περίοδο πριν από το σχηματισμό της γης, και έχει άμεση σύνδεση με κείνο τον άλλο παγκόσμιο μύθο, του οποίου οι διαφορετικές και αντιφατικές αποδόσεις κορυφώθηκαν στο χριστιανικό δόγμα του "Πολέμου στον Ουρανό" και της πτώσης των Αγγέλων (βλέπε τομ. ΙΙΙ και V, επίσης Αποκάλυψη, κεφ. XII). Τα *Μπράχμανα*, τα οποία οι Ανατολιστές τα κατηγορούν ότι οι αποδόσεις τους πάνω στα ίδια θέματα έρχονται συχνά

76 Ο Αριθμός, ναι, αλλά ποτέ η ΚΙΝΗΣΗ. Στον αποκρυφισμό η Κίνηση είναι αυτή που γεννάει τον Λόγο, την Λέξη.
77 Τα "Δεκατέσσερα πολύτιμα πράγματα". Η διήγηση ή αλληγορία βρίσκεται στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* και αλλού. Η ιαπωνική μυστική επιστήμη των βουδιστών μυστικιστών, των Γιαμαμπούσι, έχει "επτά πολύτιμα πράγματα", θα μιλήσουμε γι' αυτά αργότερα.

σε αντίθεση μεταξύ τους, είναι πάνω απ' όλα απόκρυφα έργα και επομένως χρησιμοποιούνται σκόπιμα σαν παραπλανήσεις. Επιτράπηκε να διασωθούν για δημόσια χρήση και κατοχή, μόνο και μόνο γιατί ήταν απόλυτα ακατανόητα για τις μάζες. Διαφορετικά θα είχαν εξαφανιστεί από την κυκλοφορία από την εποχή του Άκμπαρ.

ΣΤΑΝΤΖΑ III – *Συνέχεια*

Η ΡΙΖΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΟ ΦΩΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ Ο ΟΕΑΟΧΟΟ (α) ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ (β).

Ο ΟΕΑΟΧΟΟ στα Σχόλια γίνεται ο "Πατέρας-Μητέρα των θεών", ή το ΕΞΙ ΣΤΟ ΕΝΑ, η επταπλή ρίζα από την οποία όλα προβάλλουν. Τα 'πάντα εξαρτώνται από τον τονισμό που δίνεται σ' αυτά τα επτά φωνήεντα, τα οποία μπορούν επίσης να προφερθούν σαν μια, τρεις ή ακόμα και σαν επτά συλλαβές προσθέτοντας ένα ε μετά το γράμμα "ο". Αυτό το μυστικό όνομα αποκαλύπτεται, γιατί χωρίς μια πλήρη γνώση της τριπλής προφοράς παραμένει απόλυτα άχρηστο.

(β) Αυτό αναφέρεται στη Μη-Χωριστικότητα όλων όσων ζουν και έχουν την ύπαρξη τους, είτε σε ενεργό είτε σε παθητική κατάσταση. Κατά μια έννοια ο Οεαοχόο είναι η "Χωρίς-Ρίζα Ρίζα των Πάντων"· και επομένως ένα με το *Παραμπράχμαν*. Κατά μια άλλη έννοια, είναι ένα όνομα για την εκδηλωμένη ΜΙΑ ΖΩΗ, την αιώνια ζώσα Μονάδα. Η "Ρίζα", όπως έχει ήδη εξηγηθεί, σημαίνει καθαρή γνώση (*Σατβά*),[78] αιώνια (*Νίτια*) μη εξαρτημένη πραγματικότητα ή ΣΑΤ (*Σάτια*), είτε την ονομάζουμε *Παραμπράχμαν* είτε Μουλαπρακρίτι, γιατί αυτά είναι οι δυο όψεις του ΕΝΟΣ. Το "Φως" είναι η ίδια Πανταχού Παρούσα Πνευματική Ακτίνα, που εισήλθε και τώρα γονιμοποίησε το θείο Αυγό και καλεί την κοσμική ύλη να αρχίσει την μακριά σειρά των διαφοροποιήσεών της. Τα πυκνώματα είναι η πρώτη διαφοροποίηση και πιθανόν αναφέρονται επίσης σε κείνη την κοσμική ύλη, η οποία υποθέτουν ότι είναι η αρχή του "Γαλαξία": την ύλη την οποία "γνωρίζουμε. Η "ύλη" αυτή, σύμφωνα με την αποκάλυψη που δόθηκε από τους πρωταρχικούς Ντιάνι Μπούντα, κατά την διάρκεια του περιοδικού ύπνου του Σύμπαντος έχει την έσχατη λεπτότητα που μπορεί να αντιληφθεί το μάτι του τέλειου Μποντισάττβα: αυτή η ύλη, ριζική και δροσερή κατά την πρώτη αφύπνιση της κοσμικής κίνησης, σκορπίζεται σε όλο τον Χώρο, εμφανιζόμενη, όπως την βλέπουμε από την Γη, σε συμπλέγματα και σωρούς, σαν τα πυκνώματα μέσα σε αραιό γάλα. Αυτά είναι τα σπέρματα των μελλοντικών κόσμων, το "Αστρικό υλικό".

ΣΤΑΝΤΖΑ III – *Συνέχεια*

Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΒΡΙΣΚΌΤΑΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΑΓΟΝΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ (*Αμρίτα*),[79] ΚΑΙ Ο ΩΚΕΑΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΚΤ1ΝΟΒΟΛΟ ΦΩΣ, ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΥΡ ΚΑΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ, ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ, Ή ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ (α).

Αφού η ουσία του σκοταδιού είναι απόλυτο φως, το Σκοτάδι λαμβάνεται σαν η κατάλληλη αλληγορική παρουσίαση της κατάστασης του Σύμπαντος κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*, ή της συνθήκης της απόλυτης ηρεμίας, ή μη-ύπαρξης, όπως φαίνεται για τον πεπερασμένο νου μας. Το "πυρ", η "θερμότητα" και η "κίνηση" που αναφέρονται εδώ δεν είναι φυσικά η φωτιά, η θερμότητα και η κίνηση της φυσικής επιστήμης, αλλά οι αφηρημένες έννοιες που τα στηρίζουν τα νοούμενα, ή η ψυχή της ουσίας αυτών των υλικών εκδηλώσεων τα "πράγματα καθαυτά" τα οποία - όπως ομολογεί η σύγχρονη επιστήμη - ξεφεύγουν ολότελα από τα όργανα του

[78] 2. Η αρχική λέξη για την Κατανόηση είναι Σατβά, το οποίο ο Σανκαρατσάρια αποδίδει σαν *ανταχκάρανα*. "Εκλεπτυσμένο", λέει, "με θυσίες και άλλες εξαγνιστικές λειτουργίες". "Στην κάτα, στην σελ. 148, ο Σανκάρα αναφέρει ότι, *Σάτβα* σημαίνει *μπούντι*, μια κοινή χρήση της λέξης". (Παράβαλε την υποσημείωση του Κ.Τ. Τελόνγκ στην μετάφραση του Σανατσουτζατίγια στο βιβλίο του *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, τομ. VIII, σελ. 193, Β' έκδοση, 1908). Οποιοδήποτε νόημα και αν δίνουν οι διάφορες σχολές στον όρο, Σάτβα είναι το όνομα που δίνουν οι αποκρυφιστές σπουδαστές της Σχολής Αργιασάνγκα στην διπλή Μονάδα ή Άτμα Μπούντι και το Άτμα Μπούντι σ' αυτό το πεδίο αντιστοιχεί στο *Παραμπράχμαν* και στην Μουλαπρακρίτι στο ανώτερο πεδίο.

[79] 1. *Αμρίτα* σημαίνει "αθανασία".

εργαστηρίου και τα οποία ακόμα και ο νους δεν μπορεί να τα συλλάβει, αν και δεν μπορεί να αποφύγει το συμπέρασμα ότι αυτές οι ουσίες που αποτελούν την βάση των πραγμάτων πρέπει να υπάρχουν. Πυρ και Νερό, ή Πατέρας[80] και Μητέρα, μπορούν εδώ να θεωρηθούν ότι σημαίνουν την θεία Ακτίνα και το Χάος. "Το Χάος, από αυτήν την ένωση με το Πνεύμα, αποκτώντας αίσθηση, έλαμψε από ευχαρίστηση και έτσι δημιουργήθηκε το Πρωτόγονο (το πρωτογεννημένο) φως", λέει ένα απόσπασμα του Ερμεία. Ο Δαμάσκιος, στο έργο του Περί της Αρχής των πραγμάτων, το ονομάζει Dis: "ο ρυθμιστής των πάντων" (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 295, 314).

Σύμφωνα με τα δόγματα των Ροδοσταύρων, όπως παρουσιάστηκαν και εξηγήθηκαν από τον αμύητο, για μοναδική φορά σωστά, έστω και εν μέρει, "Φως και Σκοτάδι είναι καθαυτά ταυτόσημα, όντας ξεχωριστά μόνο στον ανθρώπινο νου", και σύμφωνα με το Ρόμπερτ Φλουντ, "Το Σκοτάδι προσέλαβε την φωτεινότητα, προκειμένου να κάνει τον εαυτό του ορατό".[81] Σύμφωνα με τα δόγματα του Ανατολικού Αποκρυφισμού, το ΣΚΟΤΑΔΙ είναι η μόνη αληθινή πραγματικότητα, βάση και η ρίζα του φωτός, χωρίς το οποίο το φως δεν μπορεί ποτέ να εκδηλωθεί, ούτε καν να υπάρξει. Το φως είναι η ύλη και το ΣΚΟΤΑΔΙ αγνό Πνεύμα. Το Σκοτάδι, στην ριζική μεταφυσική βάση του, είναι υποκειμενικό και απόλυτο φως˙ ενώ το τελευταίο, με όλη τη φαινομενική λαμπρότητα και δόξα του, αφού δεν μπορεί ποτέ να είναι αιώνιο, είναι μονάχα ένα ανακάτεμα σκιών και είναι απλώς μια πλάνη, ή *Μάγια*.

Ακόμα και στην Γένεση, που μπερδεύει τον νου και βασανίζει την επιστήμη, το φως δημιουργείται από το σκοτάδι, "και σκότος επάνω της αβύσσου" (κεφ. Α', 2) και όχι το αντίστροφο. "Εν αυτώ (τω σκοτί) ζωή ην και η ζωή ην το φως των ανθρώπων" (κατά Ιωάννην, Α', 4). Θα έρθει μια μέρα που τα μάτια των ανθρώπων θα ανοίξουν και τότε ίσως να κατανοήσουν καλύτερα αυτό που δεν κατανοούν τώρα: εκείνη την φράση στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη που λέει, "και το φως εν τη σκοτία φαίνει και η σκοτία ου κατέλαβεν αυτό". Θα κατανοήσουν τότε ότι η λέξη "σκοτία" δεν αναφέρεται στην πνευματική όραση του ανθρώπου, αλλά στο "Σκοτάδι", το απόλυτο, που δεν κατανοεί (δεν μπορεί να συλλάβει) το παροδικό φως, όσο υπερβατικό κι αν είναι για τα ανθρώπινα μάτια. Ο Δαίμονας είναι θεός ανεστραμμένος. Ο δαίμονας τώρα από την Εκκλησία ονομάζεται Σκοτάδι, ενώ στην Βίβλο ονομάζεται ο "Υιός του θεού" (βλέπε Ιώβ, Α', 6), το λαμπρό άστρο του πρωινού, ο Εωσφόρος (βλέπε Ησαΐα, ΙΔ', 12). Υπάρχει μια ολόκληρη φιλοσοφία δογματικής τέχνης σχετικά με τον λόγο για τον οποίον ο πρώτος Αρχάγγελος που πρόβαλε από τα βάθη του Χάους, ονομάστηκε Lux (Lucifer, Λούσιφερ ή Εωσφόρος), ο "Φωτεινός Γιος του Πρωινού", ή μανβανταρικής Αυγής. Από την χριστιανική εκκλησία μετατράπηκε σε Λούσιφερ ή Σατανά, γιατί είναι ανώτερος και αρχαιότερος από τον Ιεχωβά και έπρεπε να θυσιαστεί στο νέο δόγμα. (Βλέπε Τόμο ΙΙΙ).

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – *Συνέχεια*

ΚΟΙΤΑΞΕ, Ω ΛΑΝΟΥ! ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΔΥΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΗ, ΛΑΜΠΡΗ ΔΟΞΑ: ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΓΙΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ (α), ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. ΕΙΝΑΙ Ο ΟΕΑΟΧΟΟ, Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ, Ο * * * (*τον οποίο τώρα γνωρίζεις σαν Γκουάν-σι-γιν. Σχόλιο*) (β). ΛΑΜΠΕΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ. ΕΙΝΑΙ Ο ΦΛΟΓΟΒΟΛΟΣ ΘΕΙΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (γ). ΤΟ ΕΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΣΑΤΟΥΡ (*τέσσερα*), ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΑ, ΚΑΙ Η ΕΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΟΝ ΣΑΠΤΑ (*επτά*) ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΙΝΤΑΣΑ[82] (*το τρεις φορές δέκα*) Ή ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΗΘΗ. ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΟΝ ΝΑ ΑΝΑΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΞΕΔΙΠΛΩΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ. ΑΠΟΚΛΕΙΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΑΦΗΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΝΗ. ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΕΙΝΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ (*άστρων*) ΚΑΙ

80 Βλέπε Τμήμα V, "Γκουάν-σιν-γιν". Το πραγματικό όνομα από το κείμενο δεν μπορεί να δοθεί.

81 Πραγματεία απολογητική υπερασπιζόμενη την ακεραιότητα της Εταιρίας του Ρόδου και του Σταυρού, Λέιντεν, 1617, σελ. 50.

82 "Τριντάσα", ή τρεις φορές δέκα (30), αναφέρεται στις βεντικές θεότητες, σε στρογγυλά νούμερα, ή για μεγαλύτερη ακρίβεια 33· ένας μυστικός αριθμός. Αυτές είναι, οι 12 Αντιτιά, οι 8 Βάσου, οι 11 Ρουντρά και οι 2 Ασβίν: οι δίδυμοι γιοι του Ήλιου και του Ουρανού. Αυτός είναι ο ριζικός αριθμός του ινδουιστικού Πανθέου το οποίο αριθμεί 33 κροր, ή τριακόσια τριάντα εκατομμύρια θεούς και θεές.

ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ (*διάστημα*) ΣΕ ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΦΩΤΙΑΣ (δ), ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΟ (*στοιχείο*) ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ.

Το "Φωτεινό Διάστημα, ο γιος του σκοτεινού Διαστήματος", αντιστοιχεί στην Ακτίνα που έπεσε κατά τον πρώτο κραδασμό της νέας "Αυγής" μέσα στα μεγάλα Κοσμικά βάθη, απ' όπου αναδύεται ξανά διαφοροποιημένη σαν Οεαοχόο ο νεώτερος (η "νέα ΖΩΗ"), για να γίνει, στο τέλος του κύκλου ζωής, το σπέρμα όλων των πραγμάτων. Αυτός είναι "ο Ασώματος άνθρωπος που περιέχει μέσα του τη θεία Ιδέα"· ο γεννήτορας του Φωτός και της Ζωής, για να χρησιμοποιήσουμε μια έκφραση του Φίλωνα του Ιουδαίου. Ονομάζεται "φλογοβόλος Δράκοντας της Σοφίας", πρώτον, γιατί είναι αυτός που οι Έλληνες φιλόσοφοι ονόμαζαν Λόγο, το Ρήμα της θείας Σκέψης και δεύτερον, γιατί στην εσωτερική φιλοσοφία αυτή η πρώτη εκδήλωση, όντας η σύνθεση ή η συσσώρευση της Συμπαντικής Σοφίας, Οεαοχόο, "ο Γιος των Γιων", περιέχει μέσα του τα επτά Δημιουργικά Πλήθη (τις Σεφιρόθ) και είναι επομένως η ουσία της εκδηλωμένης Σοφίας. "Εκείνος που λούζεται στο φως του Οεαοχόο δεν θα εξαπατηθεί ποτέ από το πέπλο της *Μάγια*".

(β) Ο Γκουάν-σι-γιν είναι ταυτόσημος και ισοδύναμος του σανσκριτικού Αβαλοκιτεσβάρα και σαν τέτοιος είναι μια ανδρόγυνη θεότητα, όπως το Τετραγράμματο και όλοι οι Λόγοι[83] της αρχαιότητας. Μόνο μερικές αιρέσεις την Κίνας τον ανθρωπομορφοποίησαν και τον παριστάνουν με θηλυκές ιδιότητες,[84] όταν, κάτω από την θηλυκή όψη του, γίνεται Γκουάν-γιν, η θεά της ευσπλαχνίας, που ονομάζεται "θεία Φωνή".[85] Αυτή η τελευταία είναι η προστάτιδα θεότητα του Θιβέτ και του νησιού Π'ου-ντό στην Κίνα, όπου και οι δυο θεότητες έχουν αρκετά μοναστήρια.[86]

(γ) Ο "Δράκοντας της Σοφίας" είναι ο Ένας, ο "Εκα" (σανσκριτικά) ή Σάκα. Είναι περίεργο που το όνομα του Ιεχωβά στα εβραϊκά πρέπει επίσης να είναι Ένας, Έχαδ. Οι ραβίνοι λένε, "Το όνομα Του είναι Έχαδ". Ας αποφασίσουν οι φιλόλογοι ποιο από τα δυο προήλθε από το άλλο, γλωσσικά και συμβολικά: σίγουρα όχι το σανσκριτικό; Το "Ένα" και ο Δράκοντας είναι εκφράσεις που χρησιμοποιούνταν από τους αρχαίους σε σχέση με τους αντίστοιχους Λόγους τους. Ο Ιεχωβά - εσωτερικά (σαν Ελοΐμ) – είναι επίσης ο Όφις ή Δράκοντας που έβαλε σε πειρασμό την Εύα, και ο

"Δράκοντας" είναι ένα αρχαίο σύμβολο για το "Αστρικό Φως" (Πρωταρχική Αρχή), "που είναι η Σοφία του Χάους". Η αρχαϊκή φιλοσοφία, δεν αναγνώριζε ούτε το Καλό, ούτε το κακό, σαν μια θεμελιώδη και ανεξάρτητη δύναμη. Αλλά αρχίζοντας από το Απόλυτο ΟΛΟ (αιώνια Συμπαντική Τελειότητα), απέδιδε και τα δυο, μέσω της πορείας της φυσικής εξέλιξης, στο καθαρό Φως που συμπυκνώνεται βαθμιαία σε μορφή και γίνεται επομένως Ύλη ή Κακό. Ήταν έργο των πρώτων και γεμάτων άγνοια χριστιανών Πατέρων να υποβαθμίσουν την φιλοσοφική και βαθιά

83 Επομένως όλοι οι ανώτεροι θεοί της αρχαιότητας είναι "Γιοι της Μητέρας", πριν γίνουν γιοι του "Πατέρα". Οι Λόγοι – όπως ο Jupiter ή Δίας, ο Γιος του Κρόνου-Saturn, του "Άπειρου Χρόνου" (ή Καλά) – στην αρχή παριστάνονται σαν αρσενικοί-θηλυκοί. Ο Δίας λέγεται ότι είναι η "όμορφη Παρθένα" και η Αφροδίτη απεικονίζεται με γένια. Ο Απόλλωνας είναι αρχικά δισεξουαλικός, το ίδιο και ο Μπράχμα-Βατς στον *Μάνου* και στα *Πουρανά*. Ο Όσιρις εναλλάσσεται με την Ίσιδα και ο Ώρος έχει και τα δυο φύλα. Τέλος το όραμα του Αγ. Ιωάννη στην Αποκάλυψη, το όραμα του Λόγου, που τώρα συνδέεται με τον Ιησού, είναι ερμαφρόδιτο, γιατί τον περιγράφει σαν να έχει θηλυκό στήθος. Το ίδιο και το Τετραγράμματο = Ιεχωβά. Αλλά στον Εσωτερισμό υπάρχουν δυο Αβαλοκιτεσβάρα: ο πρώτος και ο δεύτερος Λόγος.

84 Στην εποχή μας, μια εποχή σκοπιμότητας και επιστήμης, κανένα θρησκευτικό σύμβολο δεν έχει γλιτώσει από την βεβήλωση, ακόμα και την γελοιοποίηση. Στην Νότια Ινδία η συγγραφέας είδε έναν προσηλυτισμένο ιθαγενή να κάνει πούτζα με προσφορές μπροστά σε ένα άγαλμα του Ιησού ντυμένο με γυναικεία ρούχα και με έναν κρίκο στην μύτη του. Όταν ρωτήσαμε για το νόημα αυτής της μεταμφίεσης, μας απάντησαν ότι ήταν ο Ιησούς-Μαρία, συγχωνευμένοι σε ένα και ότι έγινε με την άδεια των Πατέρων, επειδή ο ένθερμος προσηλυτισμένος δεν είχε χρήματα για να αγοράσει δυο αγάλματα ή "είδωλα", όπως, πολύ σωστά, ονομάστηκαν από έναν παρατηρητή, έναν άλλο Ινδό, αλλά όχι προσηλυτισμένο. Αυτό θα φανεί βλάσφημο σε έναν δογματικό χριστιανό, αλλά ο θεοσοφιστής και ο Αποκρυφιστής πρέπει να δώσουν το βραβείο της λογικής στον προσηλυτισμένο Ινδό. Ο εσωτερικός Χριστός στην γνώση είναι, φυσικά, χωρίς φύλο, αλλά στην εξωτερική θεολογία είναι αρσενικός και θηλυκός.

85 Η Γνωστική "Σοφία", που είναι η "Μητέρα" της Ογδοάδας (Άντιτι, κατά μια ορισμένη έννοια, με τους οχτώ γιους της), είναι το Άγιο Πνεύμα και ο Δημιουργος των πάντων, όπως και στα αρχαία συστήματα. Ο "Πατέρας" είναι πολύ μεταγενέστερη επινόηση. Ο πρώτος εκδηλωμένος Λόγος ήταν παντού θηλυκός: η μητέρα των επτά πλανητικών δυνάμεων.

86 Βλέπε *Κινέζικος Βουδισμός* (σελ. 128) του αιδ. Τζ. Έντκινς, που δίνει πάντα σωστά γεγονότα, αν και τα συμπεράσματα του πολύ συχνά είναι, λαθεμένα. Επίσης, βλέπε Τόμος ΙΙ, Τμήμα XV, "Για τον Γκουάν-σι-γιν κ.τ.λ.".

επιστημονική ιδέα αυτού του συμβόλου (του Δράκοντα), μεταβάλλοντας το στην ανόητη πρόληψη που ονομάστηκε "Διάβολος". Παρέλαβαν αυτήν την ιδέα από τους τελευταίους οπαδούς του Ζωροάστρη, οι οποίοι έβλεπαν τους δαίμονες ή το Κακό στους Ντεβά των Ινδουιστών και έτσι η λέξη *Evil* (Κακό), μέσω διπλής μεταμόρφωσης έγινε σε κάθε γλώσσα *D' Evil* (*Διάβολος*, *Diavolo, Diable, Teufel*). Αλλά οι Παγανιστές έδειχναν πάντα μια φιλοσοφική διάκριση στα σύμβολά τους. Το πρωτόγονο σύμβολο του φιδιού συμβόλιζε την Θεία Σοφία και Τελείωση και αντιπροσώπευε πάντα την ψυχική Αναγέννηση και Αθανασία. Έτσι: ο Ερμής ονομάζει τον Όφι ως το πιο πνευματικό απ' όλα τα όντα˙ ο Μωυσής, μυημένος στην σοφία του Ερμή, κάνει το ίδιο στην Γένεση, ενώ ο Όφις των Γνωστικών με τα επτά φωνήεντα πάνω από το κεφάλι του, είναι το σύμβολο των επτά ιεραρχιών των Επταπλών ή Πλανητικών Δημιουργών. Επίσης και ο όφις των Ινδουιστών, Σέσα ή Αναντά, το "Άπειρο", ένα όνομα του Βίσνου, του οποίου το πρώτο Βαχάνα ή όχημα πάνω στα πρωταρχικά ύδατα είναι αυτός ο όφις.[87] Και όμως όλοι διακρίνουν μια διαφορά ανάμεσα στον καλό και στον κακό Όφι (το Αστρικό Φως των Καμπαλιστών)˙·ανάμεσα στον πρώτο, την ενσωμάτωση της θείας Σοφίας στην περιοχή του Πνευματικού·και στον δεύτερο, το Κακό, πάνω στο πεδίο της ύλης.[88] Ο Ιησούς αποδέχτηκε το φίδι σαν ένα συνώνυμο της Σοφίας και αυτό αποτέλεσε μέρος της διδασκαλίας του: "Εστέ σοφοί ως οι όφεις", λέει. "Στην αρχή, πριν η Μητέρα να γίνει Πατέρας-Μητέρα, ο πύρινος Δράκοντας πλανιόταν μόνο μέσα στο άπειρο" (*Βιβλίο της Σαρπαραγκνί*). Το *Αϊταρέγια-Μπράχμανα* (Βιβλ. V, κεφ. IV) ονομάζει την Γη "Σαρπαραγκνί ", "Βασίλισσα Φίδι" και "Μητέρα όλων όσων κινούνται". Πριν η σφαίρα μας να γίνει αυγόμορφη (και το Σύμπαν επίσης) "μια μακριά σειρά Κοσμικής σκόνης (ή πύρινης ομίχλης) κινήθηκε και περιστράφηκε σαν φίδι στο Διάστημα". Το "Πνεύμα του θεού που κινείται πάνω από το Χάος", συμβολιζόταν σε κάθε έθνος με την μορφή ενός πύρινου φιδιού που φυσούσε πυρ και φως πάνω στα πρωταρχικά ύδατα, μέχρι που κλώσησε την κοσμική ύλη και την έκανε να πάρει το δακτυλιοειδές σχήμα ενός φιδιού που δαγκώνει την ουρά του: το οποίο συμβολίζει όχι μόνο την Αιωνιότητα και το Άπειρο, αλλά επίσης και το σφαιρικό σχήμα όλων των σωμάτων που σχηματίστηκαν μέσα στο Σύμπαν από κείνη την πύρινη ομίχλη. Το Σύμπαν, όπως επίσης η Γη και ο Άνθρωπος, αποβάλλει περιοδικά, σαν το φίδι, το παλιό δέρμα του για να αποκτήσει ένα καινούργιο ύστερα από μια περίοδο ανάπαυσης. Ασφαλώς το φίδι δεν παρουσιάζει μια λιγότερο χαριτωμένη ή λιγότερο ποιητική εικόνα από την εικόνα της κάμπιας και της χρυσαλίδας από την οποία προβάλλει

πεταλούδα: το σύμβολο των Ελλήνων για την Ψυχή, την ανθρώπινη ψυχή. Για τους Αιγυπτίους, ο "Δράκοντας" ήταν επίσης το σύμβολο του Λόγου, όπως και για τους Γνωστικούς. Στο Βιβλίο του Ερμή, ο Ποίμανδρος, ο αρχαιότερος και πιο πνευματικός από τους Λόγους της Δυτικής Ηπείρου, παρουσιάζεται στον Ερμή με την μορφή ενός Πύρινου Δράκοντα "Φωτός, Πυρός και Φλόγας". Ο Ποίμανδρος, η προσωποιημένη "θεία Σκέψη", λέει:

> Το Φως είμαι εγώ, εγώ είμαι ο Νους (ή Μάνου), εγώ είμαι ο θεός σου και είμαι πολύ πιο παλιός από την υγρή αρχή που ξεφεύγει από την σκιά ("Σκοτάδι", ή κρυμμένη θεότητα). Εγώ είμαι το σπέρμα της σκέψης, η λαμπερή Λέξη, ο Γιος του Θεού. Το καθετί που βλέπει και ακούει σ' εσένα είναι ο Λόγος του Κυρίου, είναι η Σκέψη (Μαχάτ) που είναι θεός, ο Πατέρας.[89] Ο ουράνιος Ωκεανός, ο Αιθέρας... είναι η Πνοή του Πατέρα· η ζωογονούσα αρχή, η Μητέρα, το Άγιο Πνεύμα... γιατί αυτά δεν είναι χωριστά, και η ένωση τους είναι ΖΩΗ.

87 Όμως, ακριβώς όπως οι Λόγοι και οι Ιεραρχίες των Δυνάμεων, έτσι και οι "Όφεις" πρέπει να διακρίνονται ο ένας από τον άλλον. Ο Σέσα ή Αναντά, "το στρώμα του Βίσνου", είναι μια αλληγορική αφηρημένη έννοια, που συμβολίζει τον άπειρο Χρόνο στον Χώρο, ο οποίος περιέχει το σπέρμα και ρίχνει περιοδικά την ανθοφορία αυτού του σπόρου, το εκδηλωμένο Σύμπαν. Ενώ ο Όφις των Γνωστικών περιείχε τον ίδιο τριπλό συμβολισμό στα επτά φωνήεντα σαν η Μια, Τρεις και Επτά Συλλαβές του Οεαοχόο του αρχαϊκού δόγματος: δηλαδή ο Ένας Ανεκδήλωτος Λόγος, ο Δεύτερος εκδηλωμένος, το τρίγωνο συμπυκνούμενο μέσα στην Τετραπλότητα ή Τετραγράμματο και οι ακτίνες του τελευταίου στο υλικό πεδίο.

88 Το Αστρικό Φως ή ο Αιθέρας, των αρχαίων παγανιστών (γιατί ο όρος Αστρικό Φως είναι σχεδόν σύγχρονος) είναι Πνεύμα-Ύλη. Αρχίζοντας από το αγνό πνευματικό πεδίο, γίνεται όλο και πιο χονδροειδές καθώς κατέρχεται, μέχρις ότου γίνεται η *Μάγια* ή ο πειρακτικός και πονηρός όφις στο δικό μας πεδίο.

89 Με την έκφραση "θεός, ο Πατέρας", αναμφίβολα εννοείται εδώ η έβδομη αρχή στον Άνθρωπο και στον Κόσμο, η αρχή αυτή όντας αδιαχώριστη στην Ουσία και στην Φύση της από την έβδομη Κοσμική αρχή. Κατά μια έννοια είναι ο Λόγος των Ελλήνων και ο Αβαλοκιτεσβάρα των εσωτερικών Βουδιστών.

Εδώ βρίσκουμε την αλάνθαστη ηχώ της Αρχαϊκής Μυστικής Δοξασίας, όπως παρουσιάζεται τώρα. Μόνο που η τελευταία δεν τοποθετεί στην αρχή της Εξέλιξης της Ζωής τον "Πατέρα" που έρχεται τρίτος και είναι ο "Γιος της Μητέρας", αλλά την "Αιώνια και Ασταμάτητη Πνοή του ΟΛΟΥ". Ο Μαχάτ (Κατανόηση, Συμπαντικός Νους, Σκέψη κ.τ.λ.), πριν εκδηλωθεί σαν Μπράχμα ή Σίβα, εμφανίζεται σαν Βίσνου, λέει ο Σάνκγια-Σάρα (Φιτζέντουαρντ Χολ, *Ινδική Βιβλιοθήκη*, σελ. 16). Επομένως ο Μαχάτ έχει αρκετές όψεις, όπως ακριβώς και ο Λόγος. Ο Μαχάτ, στην Πρωταρχική Δημιουργία ονομάζεται Κύριος και μ' αυτήν την έννοια είναι η Συμπαντική Αντίληψη ή θεία Σκέψη. Αλλά εκείνος "Ο Μαχάτ που δημιουργήθηκε πρώτος, (κατόπιν) ονομάζεται Εγωικότητα, όταν γεννιέται σαν... "εγώ", που λέγεται ότι είναι η δεύτερη δημιουργία" (*Ανουγκίτα*, κεφ. XXVI). Και ο μεταφραστής (ένας ικανός και διαβασμένος Μπραχμάνος και όχι ένας Ευρωπαίος Ανατολιστής), εξηγεί σε μια υποσημείωση (7), "δηλαδή, όταν

Μαχάτ αναπτύσσεται μέσα στο αίσθημα της αυτοσυνείδησης – εγώ - τότε παίρνει το όνομα της εγωικότητας", το οποίο μεταφραζόμενο στην δική μας εσωτερική φρασεολογία σημαίνει: όταν ο Μαχάτ μεταμορφώνεται στο ανθρώπινο Μάνας (ή ακόμα και σε κείνο των πεπερασμένων θεών) και γίνεται Αχαμ-ότητα. Το γιατί ονομάζεται Μαχάτ της Δεύτερης δημιουργίας (ή της ένατης, εκείνης του Καούμαρα στο *Βίσνου Πουρανά*) θα εξηγηθεί στον Δεύτερο Τόμο.

Η "θάλασσα του Πυρός" είναι επομένως το Υπερ-Αστρικό (δηλ. νοούμενο) Φως, η πρώτη ακτινοβολία από την Ρίζα, την Μουλαπρακρίτι, την αδιαφοροποίητη Κοσμική Ουσία που γίνεται Αστρική Μητέρα. Ονομάζεται επίσης "Πύρινος Όφις", όπως περιγράφηκε παραπάνω. Αν ο σπουδαστής έχει στον νου του πως δεν υπάρχει παρά Ένα Συμπαντικό Στοιχείο, το οποίο είναι άπειρο, αγέννητο και αθάνατο και ότι όλα τα υπόλοιπα - όπως στον κόσμο των φαινομένων - δεν είναι παρά πολλές διαφοροποιημένες όψεις και μεταμορφώσεις (τώρα ονομάζονται συσχετίσεις) εκείνου του Ενός, από τα Κοσμικά μέχρι τα μικροκοσμικά αποτελέσματα, από τα υπερανθρώπινα μέχρι τα ανθρώπινα και τα υπανθρώπινα όντα, με λίγα λόγια, το σύνολο της αντικειμενικής ύπαρξης, τότε η πρώτη και κύρια δυσκολία θα εξαφανιστεί και η Αποκρυφιστική Κοσμολογία μπορεί να κατανοηθεί.[90] Όλοι οι Καμπαλιστές και Αποκρυφιστές, Ανατολικοί και Δυτικοί, αναγνωρίζουν: (α) την ταυτότητα του "Πατέρα-Μητέρα" με τον πρωταρχικό Αιθέρα ή Ακασά (Αστρικό Φως) και (β) την ομοιογένεια του πριν από την ανάπτυξη του "Γιου", κοσμικά Φοχάτ, γιατί είναι ο Κοσμικός Ηλεκτρισμός. "Ο Φοχάτ σκληραίνει και σκορπίζει τους εφτά αδελφούς". Που σημαίνει ότι η πρωταρχική Ηλεκτρική Οντότητα - γιατί οι Ανατολικοί Αποκρυφιστές επιμένουν ότι ο Ηλεκτρισμός είναι μια Οντότητα - ηλεκτρίζει σε ζωή και χωρίζει το πρωταρχικό υλικό, ή προγενετική ύλη σε άτομα, που τα ίδια είναι η πηγή κάθε ζωής και συνείδησης. "Υπάρχει ένας συμπαντικός μοναδικός παράγοντας κάθε μορφής και ζωής και ονομάζεται *Od, Ob* και *Or,*[91] ενεργός και παθητικός, θετικός και αρνητικός, σαν την ημέρα και την νύχτα: είναι το πρώτο φως της Δημιουργίας" (*Καμπάλα* του Ελιφάς Λεβί) - το πρώτο Φως των πρωταρχικών Ελοΐμ - ο Αδάμ, "αρσενικός και θηλυκός", ή (επιστημονικά) ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ.

Οι αρχαίοι το συμβόλιζαν με ένα φίδι, γιατί ο "Φοχάτ σφυρίζει καθώς γλιστράει εδώ κι εκεί" (σε ζικ-ζακ). Η Καμπάλα το απεικονίζει με το εβραϊκό γράμμα Τεθ, του οποίου το σύμβολο είναι το φίδι που έπαιζε έναν τόσο σημαντικό ρόλο στα Μυστήρια. Η συμπαντική αξία του είναι το εννέα, γιατί είναι το ένατο γράμμα του αλφαβήτου και η ένατη πόρτα των πενήντα εισόδων ή πυλών που οδηγούσαν στο κρυμμένο μυστήριο της ύπαρξης. Είναι ο κατ' εξοχήν μαγικός αριθμός και στην ερμητική φιλοσοφία δηλώνει την "Ζωή διαχυμένη στην πρωταρχική ύλη", την ουσία που

90 Στην αιγυπτιακή όπως και στην ινδική θεογονία υπήρχε μια κρυμμένη θεότητα, ο ΕΝΑΣ και δημιουργικός, ανδρόγυνος θεός. Έτσι ο Σου είναι ο θεός της δημιουργίας και ο Όσιρις, στην αρχική πρωτόγονη μορφή του, είναι ο "θεός του οποίου το όνομα είναι άγνωστο". (Βλέπε Μάριετ-Μπέυ, Άβυδος κ.τ.λ., 1869, τομ-II, σελ. 63 και τομ. III, σελ. 413-414, No, 1122).

91 *Od* (Οντ) είναι το αγνό ζωοφόρο Φως, ή μαγνητικό ρευστό. *Ob* (Ομπ), είναι ο αγγελιαφόρος του θανάτου που χρησιμοποιόταν από τους μάγους, το ανόσιο, κακό ρευστό και *Or* (Ορ), είναι η σύνθεση των δυο, το κυρίως Αστρικό Φως. Μπορούν οι φιλόλογοι να μας εξηγήσουν γιατί το Οντ -ένας όρος που χρησιμοποίησε ο Ράιχενμπαχ για να ονομάσει το ζωτικό ρευστό - είναι επίσης μια θιβετανική λέξη που σημαίνει φως, λαμπρότητα, ακτινοβολία; Με την αποκρυφιστική έννοια, σημαίνει επίσης "Ουρανός". Από πού προέρχεται η ρίζα της λέξης; Αλλά το Ακασά δεν είναι ακριβώς ο Αιθέρας, αλλά πολύ πιο ανώτερο απ' αυτόν, όπως θα δείξουμε παρακάτω.

συνθέτει όλα τα πράγματα και το πνεύμα που καθορίζει τη μορφή τους. Αλλά υπάρχουν δυο μυστικές ερμητικές λειτουργίες, μια πνευματική και η άλλη υλική-συσχετιστική, που είναι αιώνια ενωμένες.

> Εσύ θα χωρίσεις την γη από το πυρ, το λεπτοφυές από το χονδροειδές... εκείνο που ανέρχεται από την γη στον ουρανό και κατέρχεται ξανά από τον ουρανό στην γη. Αυτό (το λεπτοφυές φως), είναι η πιο ισχυρή δύναμη απ' όλες τις δυνάμεις, γιατί κατανικάει κάθε λεπτό πράγμα και διεισδύει σε κάθε σταθερό. Έτσι σχηματίστηκε ο κόσμος. (*Σμαράγδινος Πίνακας*)

Δεν ήταν μόνο ο Ζήνωνας, ο ιδρυτής των Στωικών, εκείνος που δίδαξε ότι το Σύμπαν εξελίσσεται, όταν η πρωταρχική ουσία του μεταμορφώνεται από την κατάσταση του πυρός σε κείνη του αέρα, ύστερα του νερού κ.τ.λ. Ο Ηράκλειτος ο Εφέσιος υποστήριζε ότι η μοναδική αρχή που αποτελεί την βάση όλων των φαινομένων στην Φύση είναι το πυρ. Η διάνοια που κινεί το Σύμπαν είναι πυρ και το πυρ είναι διάνοια. Και ενώ ο Αναξίμανδρος έλεγε το ίδιο για τον αέρα και Θαλής ο Μιλήσιος (600 χρόνια π.Χ.) για το νερό, η Εσωτερική Δοξασία συνδυάζει όλους αυτούς τους φιλοσόφους δείχνοντας ότι, αν και ο καθένας είχε δίκιο, όμως κανενός το σύστημα δεν ήταν πλήρες.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – *Συνέχεια*

ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΩΡΑ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ; ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΛΥΧΝΙΑ ΣΟΥ, Ω ΔΑΝΟΥ; ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ, ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ, Ο ΛΕΥΚΟΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΡΥΜΜΈΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ (α).

Η απάντηση στο πρώτο ερώτημα που υπονοείται από το δεύτερο – το οποίο είναι η απάντηση του δασκάλου στον μαθητή – περιέχει σε μια μόνο φράση μια από τις πιο σημαντικές αλήθειες της απόκρυφης φιλοσοφίας. Υποδείχνει την ύπαρξη πραγμάτων ασύλληπτων από τις φυσικές αισθήσεις μας, τα οποία είναι πολύ μεγαλύτερης σημασίας, πιο πραγματικά και πιο μόνιμα από κείνα που ελκύουν τις ίδιες τις αισθήσεις. Ο Λανού, πριν μπορέσει να ελπίσει ότι θα κατανοήσει το υπερβατικό, μεταφυσικό πρόβλημα που περιέχεται στο πρώτο ερώτημα, πρέπει να είναι σε θέση να απαντήσει στο δεύτερο, ενώ η ίδια η απάντηση που δίνει στο δεύτερο ερώτημα θα του προμηθεύσει ένα ίχνος για την σωστή απάντηση στο πρώτο.

Στο σανσκριτικό Σχόλιο αυτής της Στάντζα οι όροι που χρησιμοποιούνται για την κρυμμένη και μη-αποκαλυμμένη Αρχή, είναι πολλοί. Στα αρχαιότερα χειρόγραφα της ινδικής φιλολογίας, αυτή η Μη-αποκαλυμμένη, Αφηρημένη θεότητα δεν έχει όνομα. Ονομάζεται γενικά "Εκείνο" (στα σανσκριτικά Ταντ) και σημαίνει όλα όσα υπάρχουν, υπήρξαν και θα υπάρξουν, ή εκείνο που μπορεί να γίνει έτσι αντιληπτό από τον ανθρώπινο νου.

Ανάμεσα σε τέτοιες ονομασίες, που δίνονται φυσικά μόνο στην εσωτερική φιλοσοφία, όπως "Αβυθομέτρητο Σκοτάδι", "Ανεμοστρόβιλος" κ.τ.λ. ονομάζεται επίσης "αυτό του *Kalahansa*, του *Kala-ham-sa* και ακόμα του *Kala Hamsa* (μαύρου κύκνου). Εδώ τα *m* και *n* είναι μετατρέψιμα και ηχούν και τα δυο σαν το γαλλικό *an* και *am*, *en* ή *em*. Όπως και στην εβραϊκή Βίβλο, έτσι και στα σανσκριτικά πολλά μυστηριώδη ιερά ονόματα δεν μεταδίδουν στο αυτί του αμύητου, παρά μόνο μια συνηθισμένη και συχνά αγενή λέξη, γιατί είναι κρυμμένα αναγραμματικά ή με άλλο τρόπο. Αυτή η λέξη *Hansa* ή εσωτερικά "*hamsa*" είναι μια τέτοια ακριβώς περίπτωση. Το *Hamsa* ισούται με το *a-ham-sa* τρεις λέξεις που σημαίνουν "είμαι εκείνος" (σε μετάφραση), ενώ αν διαιρεθεί με έναν άλλο τρόπο θα γίνει "*so-ham*" "εκείνος (είναι) εγώ"· γιατί το *soham* ισούται με το *sah* "εκείνος", και *aham*, "εγώ", ή "είμαι εκείνος". Σ' αυτό και μόνο περιέχεται το συμπαντικό μυστήριο, το δόγμα της ταυτότητας της ουσίας του ανθρώπου με την ουσία του θεού, για εκείνον που κατανοεί την γλώσσα της σοφίας. Από δω προέρχεται και το σύμβολο και η αλληγορία για το Kalahansa (ή hamsa), καθώς και το όνομα που δόθηκε στο *Μπράχμαν*, το ουδέτερο (και αργότερα στον αρσενικό Μπράχμα), δηλαδή το όνομα "Hamsa-Vahana" εκείνος που χρησιμοποιεί το Hamsa σαν όχημά του. Το ίδιο όνομα μπορεί να διαβαστεί "Kal-aham-sa", ή "εγώ είμαι εγώ" στην αιωνιότητα του Χρόνου, συμφωνώντας με το Βιβλικό ή μάλλον με το Ζωροαστρικό "εγώ είμαι ο

ων". Το ίδιο δόγμα βρίσκεται και στην Καμπάλα και σαν απόδειξη παραθέτουμε το ακόλουθο απόσπασμα από ένα ανέκδοτο χειρόγραφο του Σ. Λίντελ Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, του διαβασμένου Καμπαλιστή:

> Οι τρεις αντωνυμίες אני אתה הוא , *Χόα, Αττά, Άνι* – Αυτός, Εσύ, Εγώ – χρησιμοποιούνται για να συμβολίσουν την ιδέα του Μακροπρόσωπου και του Μικροπρόσωπου στην εβραϊκή Καμπάλα. Το *Χόα*, "Εκείνος", αναφέρεται στον κρυμμένο και καλυμμένο Μακροπρόσωπο˙· το *Αττά*, "Εσύ", στο Μικροπρόσωπο και το *Άνι*, "εγώ", στον τελευταίο όταν Εκείνος παριστάνεται σαν ομιλών".[92] Πρέπει να σημειωθεί ότι το καθένα απ' αυτά τα ονόματα αποτελείται από τρία γράμματα, από τα οποία το γράμμα *Άλεφ*, א , Α, αποτελεί την κατάληξη της πρώτης λέξης *Χόα* και την αρχή των *Ατά* και *Άνι*, λες και είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσά τους. Αλλά το *Άλεφ* είναι το σύμβολο της Ενότητας και επομένως της αδιαφοροποίητης Ιδέας του θείου που λειτουργεί μέσα σε όλα αυτά. Πίσω, όμως, από το *Άλεφ*, א, στο όνομα *Χόα*, είναι τα γράμματα ו και ה , τα σύμβολα των αριθμών Έξι και Πέντε, του Αρσενικού και θηλυκού, του Εξαγράμματου και του Πενταγράμματου. Και οι αριθμοί αυτών των τριών λέξεων, *Χόα, Αττά, Άνι*, είναι 12, 406 και 61, οι οποίοι συνοψίζονται στους αριθμούς κλειδιά 3, 10 και 7, από την Καμπάλα των Εννιά Αιθουσών, που είναι μια μορφή του ερμηνευτικού κανόνα της Τεμουρά.

Είναι άσκοπο να επιχειρήσουμε να ερμηνεύσουμε πλήρως το μυστήριο. Οι υλιστές και οι άνθρωποι της σύγχρονης επιστήμης δεν θα το κατανοήσουν ποτέ, αφού προκειμένου να επιτευχθεί μια καθαρή αντίληψή του πρέπει: πρώτον, να δεχθεί κανείς την υπόθεση μιας συμπαντικά διαχυμένης, πανταχού παρούσας, αιώνιας θεότητας στην Φύση˙ δεύτερον, να βυθομετρήσει το μυστήριο του ηλεκτρισμού στην ουσία του και τρίτον, να δεχθεί ότι ο άνθρωπος είναι, στο γήινο πεδίο, το επταπλό σύμβολο της Μιας Μεγάλης ΜΟΝΑΔΑΣ (του Λόγου), η οποία η Ίδια είναι το σύμβολο με τα επτά φωνήεντα, η Πνοή που κρυσταλλοποιήθηκε στον ΛΟΓΟ.[93] Εκείνος που πιστεύει σε όλα αυτά, πρέπει να πιστεύει επίσης στον πολλαπλό συνδυασμό των επτά πλανητών, του Αποκρυφισμού και της Καμπάλα, με τα δώδεκα ζωδιακά σύμβολα· για να αποδώσει, όπως κάνουμε εμείς, σε κάθε πλανήτη και σε κάθε αστερισμό μια επιρροή η οποία - σύμφωνα με τα λόγια του Ελύ Σταρ (ενός Γάλλου αποκρυφιστή) - "του ταιριάζει, είναι ευεργετική ή δυσμενής και αυτό σύμφωνα με το πλανητικό Πνεύμα που τον κυβερνά το οποίο, με την σειρά του, είναι ικανό να επηρεάζει ανθρώπους και πράγματα που βρίσκονται σε αρμονία με αυτόν και με τα οποία έχει κάποια συγγένεια". Γι' αυτούς τους λόγους, και επειδή ελάχιστοι πιστεύουν στα παραπάνω, το μόνο που μπορεί τώρα να δοθεί είναι ότι και στις δυο περιπτώσεις το σύμβολο του *Hamsa* (είτε πρόκειται για "εγώ", "Εκείνο", Χήνα ή Κύκνο) είναι ένα σημαντικό σύμβολο που παριστάνει, για παράδειγμα, την θεία Σοφία, την Σοφία στο σκοτάδι, πέρα από την δυνατότητα προσέγγισης του ανθρώπου. Για κάθε εξωτερικό σκοπό, ο *Hamsa* - όπως γνωρίζει κάθε Ινδός - είναι ένα μυθικό πουλί το οποίο όταν του έδιναν για τροφή γάλα ανακατεμένο με νερό, ξεχώριζε τα δυο, έπινε το γάλα και άφηνε το νερό˙ δείχνοντας έτσι έμφυτη σοφία: αφού το γάλα αντιπροσωπεύει συμβολικά το πνεύμα και το νερό την ύλη.

Το γεγονός ότι η αλληγορία αυτή είναι πολύ αρχαία και χρονολογείται από την πρώτη αρχαϊκή περίοδο, φαίνεται από την αναφορά (στο *Μπαγκαβάτα Πουρανά*) μιας ορισμένης κάστας με το όνομα "*Hamsa*" ή "*Hansa*", η οποία ήταν η κατ' εξοχήν "μια κάστα", όταν πολύ παλιά, μέσα στην ομίχλη του ξεχασμένου παρελθόντος, υπήρχε ανάμεσα στους Ινδουιστές μόνο "Ένας *Βέντα*, Μια θεότητα. Μια Κάστα". Υπάρχει, επίσης, μια κορυφογραμμή στα Ιμαλάια, που στα παλιά βιβλία περιγράφεται ότι βρίσκεται βόρεια του Όρους Μερού, που ονομάζεται "*Hamsa*" και συνδέεται με επεισόδια που αναφέρονται στην ιστορία των θρησκευτικών μυστηρίων και μυήσεων. Όσο για το όνομα *Kala-Hamsa* που είναι το υποτιθέμενο όχημα του Μπράχμα-Πρατζαπάτι, στα εξωτερικά κείμενα και στις μεταφράσεις των Ανατολιστών, είναι ολότελα λαθεμένο. Το *Μπράχμαν,*

92 1. *Ζοχάρ*: Ιντρά Ζούτα Κάντισα (Μικρότερη Άγια Συνέλευση), κεφ. VIII, στίχοι 204 και επόμενοι.

93 Αυτό μοιάζει πολύ με το δόγμα του Φιχτ και των Γερμανών πανθεϊστών. Ο Φιχτ θεωρεί τον Ιησού σαν τον μεγάλο δάσκαλο ο οποίος μεταβίβασε την ενότητα του πνεύματος στον άνθρωπο με τον Θεό-Πνεύμα (το δόγμα Αντβαϊτά) ή συμπαντική Αρχή. Είναι δύσκολο να βρούμε έστω και μια θεώρηση στην Δυτική μεταφυσική που να μην είχε γίνει από την αρχαϊκή Ανατολική φιλοσοφία. Από τον Καντ μέχρι τον Χέρμπερτ Σπένσερ, είναι όλα μια λίγο-πολύ παραποιημένη ηχώ του Ντβαϊτά, Αντβαϊτά και γενικά των βεντάντικών δογμάτων.

το ουδέτερο, ονομάζεται απ' αυτούς *Kala-Hamsa* και ο Μπράχμα, ο αρσενικός *Hamsa-Vahana*, γιατί πραγματικά "το όχημα ή Βαχάνα του είναι ένας κύκνος ή χήνα" (βλέπε *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*). Αυτή είναι μια καθαρά εξωτερική ερμηνεία. Εσωτερικά και λογικά, αν το *Μπράχμαν*, το άπειρο, είναι αυτό που περιγράφεται από τους Ανατολιστές: δηλαδή - συμφωνώντας με τα βενταντικά κείμενα - μια αφηρημένη θεότητα που κατά κανέναν τρόπο δεν χαρακτηρίζεται από την περιγραφή οποιωνδήποτε ανθρώπινων ιδιοτήτων και παρ' όλα αυτά εξακολουθεί να υποστηρίζεται ότι αυτός ή αυτό ονομάζεται *Kala-Hamsa* τότε πώς μπορεί ποτέ να γίνει το Βαχάνα του Μπράχμα, του εκδηλωμένου, πεπερασμένου θεού; Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Ο "κύκνος ή χήνα" (*Hamsa*), είναι το σύμβολο εκείνης της αρσενικής ή πρόσκαιρης θεότητας, καθώς αυτός - η εκπόρευση της πρωταρχικής Ακτίνας - πρόκειται να χρησιμεύει σαν ένα Βαχάνα ή όχημα για κείνη την θεία Ακτίνα, η οποία διαφορετικά δεν μπορεί να εκδηλωθεί στο Σύμπαν, όντας αντιφραστικά η ίδια μια εκπόρευση του "Σκοταδιού", τουλάχιστον για την ανθρώπινη διάνοιά μας. Ο Μπράχμα, λοιπόν, είναι *Kala-Hamsa* και η Ακτίνα είναι *Hamsa-Vahana*.

Όσο για το παράξενο σύμβολο που διαλέχτηκε, είναι παρόμοια εκφραστικό· και η πραγματικά μυστικιστική σημασία του είναι η ιδέα μιας συμπαντικής μήτρας, που απεικονίζεται με τα πρωταρχικά ύδατα της "αβύσσου", ή με το άνοιγμα για την σύλληψη και στην συνέχεια για την εκπομπή εκείνης της μιας ακτίνας (του Λόγου), η οποία περιέχει μέσα της τις άλλες επτά δημιουργικές ακτίνες ή δυνάμεις (Λόγους ή Δομητές). Αυτός είναι και ο λόγος που ο Ροζενκρόιτς διάλεξε σαν σύμβολο ένα υδρόβιο πτηνό – είτε είναι κύκνος είτε είναι πελεκάνος,[94] με επτά μικρά – τροποποιημένο και προσαρμοσμένο στην θρησκεία κάθε χώρας. Στο Βιβλίο των Αριθμών,[95] το Αίν-Σοφ ονομάζεται η "Πύρινη Ψυχή του Πελεκάνου", εμφανιζόμενη σε κάθε Μανβαντάρα σαν Ναραγιανά ή Σβαγιαμπούβα (ο Αυθύπαρκτος), και αφού εισχωρεί στο Κοσμικό Αυγό, αναδύεται απ' αυτό στο τέλος τις θείας επώασης σαν Μπράχμα ή Πρατζαπάτι, ένας προγεννήτορας του μελλοντικού Σύμπαντος μέσα στο οποίο εξαπλώνεται. Αυτός είναι ο Πούρουσα (πνεύμα), αλλά είναι επίσης και η Πρακρίτι (ύλη). Γι' αυτό, μόνο αφού χωρίσει τον εαυτό του στα δυο: Μπράχμα-Βατς (το θηλυκό) και Μπράχμα-Βιράτζ (το αρσενικό), μόνο τότε ο Πρατζαπάτι γίνεται ο αρσενικός Μπράχμα.

ΣΤΑΝΤΖΑ III – *Συνέχεια*

ΤΟ ΦΩΣ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΗ ΦΛΟΓΑ, ΚΑΙ Η ΦΛΟΓΑ ΕΙΝΑΙ ΠΥΡ ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΑΡΑΓΕΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ, ΠΟΥ ΠΑΡΕΧΕΙ ΝΕΡΟ: ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ (Χάος) (α).

Πρέπει να θυμόμαστε ότι οι λέξεις "Φως", "Πυρ", και "Φλόγα" που χρησιμοποιούνται στις Στάντζα έχουν υιοθετηθεί από τους μεταφραστές από το λεξικό των αρχαίων "φιλοσόφων του Πυρός",[96] προκειμένου α αποδώσουν καλύτερα το νόημα των αρχαϊκών όρων και συμβόλων ου χρησιμοποιούνται στο πρωτότυπο, το οποίο διαφορετικά θα παρέμενε ολότελα ακατανόητο για τον Ευρωπαίο αναγνώστη. Αλλά για ένα σπουδαστή του Αποκρυφισμού, οι όροι που χρησιμοποιούνται

[94] Δεν έχει σημασία αν το είδος του πουλιού είναι κύκνος, χήνα ή πελεκάνος, αφού πρόκειται για ένα υδρόβιο πουλί που πετάει ή κινείται πάνω στα νερό, όπως το Πνεύμα και ύστερα προβάλλει απ' αυτά τα νερά για να γεννήσει άλλα όντα. Το αληθινό νόημα του συμβόλου του Δέκατου όγδοου Βαθμού των Ροδοσταύρων είναι ακριβώς αυτό, αν και αργότερα τονίστηκε το μητρικό αίσθημα του Πελεκάνου που ξεσχίζει το στήθος του για να θρέψει τα επτά μικρά του με το αίμα του.

[95] Βλέπε Τμήμα V, "Περί της Κρυμμένης θεότητας, των Συμβόλων και των Ιερογλυφικών της". Ο λόγος για τον οποίο Μωυσής απαγορεύει να τρώνε τον πελεκάνο και τον κύκνο, κατατάσσοντας αυτά τα δυο μεταξύ των ακάθαρτων πτηνών, ενώ επιτρέπει να τρώνε "ακρίδες, σκαθάρια και τα όμοια μ' αυτά" (Λευιτικό ΙΑ', 22 .και Δευτερονόμιο ΙΔ', 17), είναι καθαρά φυσιολογικός και σχετίζεται με την μυστική συμβολογία μόνο στο ότι η λέξη "ακάθαρτα", όπως και κάθε άλλη λέξη, δεν πρέπει να διαβάζεται και να κατανοείται στην κυριολεξία της, επειδή είναι εσωτερική όπως και όλα τα υπόλοιπα και μπορεί κάλλιστα να σημαίνει "άγια". Είναι μια σκόπιμη παραπλάνηση, πολύ υποδηλωτική σε συνδυασμό με ορισμένες προλήψεις: π.χ. την πρόληψη των Ρώσων που δεν χρησιμοποιούν ποτέ το Περιστέρι για τροφή, όχι γιατί είναι "ακάθαρτο", αλλά γιατί πιστεύεται ότι το "Άγιο Πνεύμα" εμφανίστηκε με την μορφή Περιστεράς.

[96] Όχι οι μεσαιωνικοί Αλχημιστές, αλλά οι Μάγοι και οι λάτρεις του Πυρός, Ι Οπό τους οποίους οι Ροδόσταυροι ή οι Φιλόσοφοι *per ignem* [*δια πυρός*], οι διάδοχοι των θεουργών, δανείστηκαν όλες τις ιδέες τους σχετικά με το Πυρ, σαν ένα μυστικό και θείο στοιχείο.

θα πρέπει να είναι αρκετά σαφείς. Όλα αυτά – "Φως", "Φλόγα", "Ζέστη", "Κρύο", "Πυρ", "θερμότητα", "Νερό", και το "νερό της ζωής" – στο δικό μας πεδίο είναι οι πρόγονοι, ή όπως θα έλεγε ένας σύγχρονος φυσικός, οι αλληλεπιδράσεις του ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ. Μια ισχυρή λέξη και ένα ακόμα ισχυρότερο σύμβολο! Ιερός γεννήτορας ενός εξίσου ιερού απογόνου. Από το πυρ: ο δημιουργός, ο συντηρητής και ο καταστροφέας˙ από το φως: η ουσία των θείων προγόνων μας˙ από την φλόγα: η Ψυχή των πραγμάτων. Ηλεκτρισμός, η ΜΙΑ Ζωή, στην ανώτερη βαθμίδα Ύπαρξης, και το Αστρικό Ρευστό, ο Αθάνορας των Αλχημιστών, στην κατώτερη ΘΕΟΣ και ΔΑΙΜΟΝΑΣ, ΚΑΛΟ και ΚΑΚΟ...

Τώρα, γιατί στην Στάντζα το Φως ονομάζεται "ψυχρή φλόγα"; Επειδή στην σειρά της Κοσμικής εξέλιξης (όπως διδάσκεται από τους αποκρυφιστές), η ενέργεια που κινεί την ύλη μετά τον πρώτο σχηματισμό της σε άτομα, γεννιέται – στο δικό μας πεδίο – από την Κοσμική θερμότητα και επειδή ο Κόσμος, με την έννοια της διασπασμένης ύλης, δεν υπήρχε πριν απ' αυτήν την περίοδο. Η πρώτη, αρχέγονη ύλη, αιώνια και σύγχρονη του Χώρου, "που δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος", δεν είναι "ούτε ζεστή ούτε ψυχρή, αλλά έχει την δική της ιδιαίτερη φύση", λέει το Σχόλιο (Βιβλίο Δεύτερο), θερμότητα και κρύο είναι σχετικές ποιότητες και ανήκουν στις περιοχές των εκδηλωμένων κόσμων, οι οποίοι όλοι προβάλλουν από την εκδηλωμένη Ύλη, που στην απόλυτα κρυμμένη όψη της αναφέρεται σαν "ψυχρή Παρθένα", ενώ όταν αφυπνίζεται στην ζωή, αναφέρεται σαν "Μητέρα". Οι αρχαίοι Δυτικοί κοσμογονικοί μύθοι αναφέρουν πως στην αρχή δεν υπήρχε παρά μόνο ψυχρή ομίχλη που ήταν ο Πατέρας και η γόνιμη ιλύς (η Μητέρα, ιλύς ή Ύλη), από την οποία πρόβαλε ο Κοσμικός όφις: ύλη (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. Ι, σελ. 146). Έτσι, η πρωταρχική ύλη πριν αναδυθεί από το πεδίο του ανεκδήλωτου και αφυπνιστεί στο ρίγος της δράσης κάτω από την ώθηση του Φοχάτ, δεν είναι τίποτε άλλο παρά "μια ψυχρή Ακτινοβολία, άχρωμη, άμορφη, άγευστη και χωρίς καμιά ιδιότητα και όψη". Τέτοιοι είναι και οι πρωτογεννημένοι της, οι "τέσσερις γιοι", που "είναι Ένα και γίνονται Επτά"˙ οι οντότητες, σύμφωνα με τις ιδιότητες και τα ονόματα των οποίων οι αρχαίοι Ανατολικοί Αποκρυφιστές ονόμαζαν τα τέσσερα από τα επτά πρωταρχικά "κέντρα Δυνάμεων", ή άτομα, που αργότερα αναπτύχθηκαν στα μεγάλα Κοσμικά "Στοιχεία", που τώρα διαιρούνται στα εβδομήντα ή περίπου τόσα υποστοιχεία που είναι γνωστά στην επιστήμη. Οι τέσσερις πρωταρχικές φύσεις των πρώτων Ντιάνι Τσόχαν, είναι οι ονομαζόμενες (από έλλειψη καλύτερων όρων) "Ακασική", "Αιθερική", "Υδάτινη" και "Πύρινη", που αντιστοιχούν - στην ορολογία του πρακτικού αποκρυφισμού - στον επιστημονικό ορισμό των αερίων τα οποία, για να μεταδώσουμε μια σαφή ιδέα τόσο στους αποκρυφιστές όσο και στους απλούς ανθρώπους, πρέπει να οριστούν σαν Παραϋδρογονικό (*παρά*- με την έννοια του πέραν, έξω), Παρα-οξυγονικό, Οξυγο-νοϋδρογονικό και Οζονικό, ή ίσως Νιτροζονικό. Αυτές οι τελευταίες δυνάμεις ή αέρια (στον αποκρυφισμό, υπεραισθητές, αλλά όμως ατομικές ουσίες), είναι οι πιο αποτελεσματικές και ενεργές, όταν ενεργοποιούνται στο πεδίο της πιο χονδροειδώς διαφοροποιημένης ύλης.[97] Αυτές είναι ηλεκτροθετικές και ηλεκτροαρνητικές.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – *Συνέχεια*

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ ΠΛΕΚΕΙ ΕΝΑΝ ΙΣΤΟ, ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ (*Πούρουσα*) – ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΥΛΗ (*Πρακρίτι*) ΤΟ ΣΚΙΩΔΕΣ ΤΕΡΜΑ (*του Πνεύματος*): ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΛΕΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΔΥΟ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΕΝΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ (α)

Στην *Μουντάκα Ουπανισάντ* αναφέρεται, "Όπως μια αράχνη απλώνει και μαζεύει τον ιστό της, όπως τα φυτά ανθίζουν πάνω στο έδαφος... έτσι το Σύμπαν προήλθε από το άφθαρτο". (1, 1, 7). Ο Μπράχμα, σαν το "σπέρμα του άγνωστου Σκοταδιού", είναι το υλικό από το οποίο εξελίσσεται και αναπτύσσεται "όπως ο ιστός από την αράχνη· όπως ο αφρός από το νερό" κ.τ.λ.

97 Το καθένα απ' αυτά καθώς και πολλά άλλα είναι πιθανόν οι ελλείποντες κρίκοι της χημείας. Είναι γνωστά με άλλα ονόματα στην Αλχημεία και στους αποκρυφιστές που ασκούν φαινομενικές δυνάμεις. Τα μεγαλύτερα φαινόμενα δημιουργούνται ακριβώς με τον συνδυασμό και τον επανασυνδυασμό με έναν ορισμένο τρόπο (ή διαχωρισμό) των "Στοιχείων" μέσω του αστρικού πυρός.

Αυτό είναι γραφικό και αληθινό, μόνο αν ο Μπράχμα, ο "Δημιουργός", σαν όρος προέρχεται από τη ρίζα *brih*, αυξάνομαι ή επεκτείνομαι. Ο Μπράχμα "επεκτείνεται" και γίνεται το Σύμπαν πλεγμένο από την ίδια την ουσία του.

ίδια ιδέα έχει εκφραστεί όμορφα από τον Γκαίτε (*Φάουστ*, «Το Τραγούδι του Πνεύματος της Γης») ο οποίος λέει:

> "Έτσι στον βρυχηθμό του αργαλειού του Χρόνου παίζω, και
> πλέκω για τον Θεό το ένδυμα με το οποίο Τον βλέπεις".

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – *Συνέχεια*

ΑΥΤΟΣ (ο Ιστός) ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ (ο *Πατέρας*) ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥ, ΣΥΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΝΟΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ (*η ρίζα της Ύλης*) ΤΟΝ ΑΓΓΙΖΕΙ (α). ΤΟΤΕ ΟΙ ΓΙΟΙ (*τα Στοιχεία με τις αντίστοιχες Δυνάμεις ή Διάνοιες*) ΑΠΟΣΠΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΖΟΝΤΑΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ" ΚΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΜΑΖΙ ΤΗΣ. ΟΤΑΝ (*ο Ιστός*) ΨΥΧΕΤΑΙ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΔΙΑΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥΣ˙ ΑΓΙΑΖΟΥΝ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ (β).

Η επέκταση του Σύμπαντος κάτω από την πνοή του ΠΥΡΟΣ είναι πολύ υποδηλωτική στο φως της περιόδου της «πύρινης ομίχλης», για την οποία η σύγχρονη επιστήμη μιλάει τόσο πολύ και γνωρίζει στην πραγματικότητα τόσα λίγα.

Η μεγάλη θερμότητα διασπά τα σύνθετα στοιχεία και διαλύει τα ουράνια σώματα στο πρωταρχικό στοιχείο τους, εξηγεί το Σχόλιο. Ένα σώμα, από την στιγμή που διαλύεται στο πρωταρχικό συστατικό του μπαίνοντας μέσα στην έλξη και την ακτίνα μιας εστίας ή κέντρου θερμότητας (ενέργειας) – και πολλά τέτοια περιπλανώνται στον χώρο – είτε αυτό το σώμα είναι ζωντανό είτε είναι νεκρό, θα εξατμιστεί και θα κρατηθεί στο "στήθος της Μητέρας" μέχρις ότου ο Φοχάτ, συγκεντρώνοντας λίγα από τα πυκνώματα της Κοσμικής ύλης (νεφελώματα) και δίνοντάς του μια ώθηση, θα το θέσει ξανά σε κίνηση, αναπτύσσοντας την απαιτούμενη θερμότητα και αφήνοντάς το ύστερα να ακολουθήσει την δική του καινούργια ανάπτυξη.

(β) Η διαστολή και συστολή του Ιστού, δηλαδή του κοσμικού υλικού ή ατόμων, εκφράζει εδώ την παλμική κίνηση. Γιατί εκείνο που προκαλεί τον συμπαντικό κραδασμό των ατόμων, είναι η ρυθμική συστολή και διαστολή του άπειρου και χωρίς ακτή Ωκεανού, εκείνου που μπορούμε να ονομάσουμε νοούμενο της ύλης εκπορευόμενο από τον Σβαμπάβατ. Αλλά υποδηλώνει επίσης και κάτι άλλο. Δείχνει ότι οι αρχαίοι ήταν εξοικειωμένοι μ' αυτό που αποτελεί τώρα το αίνιγμα πολλών επιστημόνων και ειδικά των αστρονόμων: την αιτία της πρώτης ανάφλεξης της ύλης ή του κοσμικού-υλικού, το παράδοξο της θερμότητας που προκλήθηκε από την καταψυγμένη συστολή και άλλα τέτοια Κοσμικά αινίγματα. Γιατί δείχνει, αναμφισβήτητα, μια γνώση των αρχαίων γι' αυτά τα φαινόμενα. "Υπάρχει θερμότητα εσωτερική και θερμότητα εξωτερική σε κάθε άτομο", λένε τα γραπτά Σχόλια, τα οποία μπόρεσε να μελετήσει η συγγραφέας, "η πνοή του Πατέρα (ή Πνεύματος) και η πνοή (ή θερμότητα) της Μητέρας (ύλης)" και δίνουν εξηγήσεις οι οποίες δείχνουν ότι η σύγχρονη θεωρία της εξαφάνισης των ηλιακών πυρών ένεκα απώλειας της θερμότητας μέσω ακτινοβολίας, είναι λαθεμένη. Η υπόθεση είναι λαθεμένη ακόμα και κατά την γνώμη των ίδιων των επιστημόνων. Γιατί όπως τονίζει ο καθηγητής Σ. Νιούκομπ, "χάνοντας θερμότητα ένα αεριώδες σώμα συστέλλεται και η θερμότητα που παράγεται από την συστολή ξεπερνάει εκείνη την οποία έπρεπε να χάσει προκειμένου να προκληθεί η συστολή" (*Λαϊκή Αστρονομία*, σελ. 507). Αυτό το παράδοξο, δηλαδή ότι ένα σώμα γίνεται τόσο θερμότερο όσο μεγαλύτερη είναι η συστολή που προκλήθηκε από την ψύξη του, οδήγησε σε μεγάλη διαφωνία. Υποστηρίχθηκε ότι το πλεόνασμα της θερμότητας χάνεται μέσω ακτινοβολίας και το να υποθέσουμε ότι η θερμοκρασία δεν μειώνεται *pari passu* (*στην ίδια αναλογία*) με την μείωση του όγκου κάτω από μια σταθερή πίεση, σημαίνει ότι αγνοούμε το Νόμο του Τσαρλς. Η συστολή παράγει θερμότητα, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά η συστολή (από ψύξη) δεν είναι σε θέση να αναπτύξει ολόκληρη την ποσότητα θερμότητας που υπάρχει σε οποιαδήποτε στιγμή στην μάζα, ή έστω να διατηρήσει ένα σώμα σε σταθερή

θερμοκρασία κ.τ.λ. Ο καθηγητής Ουίντσελ προσπαθεί να συμβιβάσει την αντίθεση – που είναι μόνο φαινομενική, όπως απέδειξε ο Όμερ Λέιν – προτείνοντας "κάτι πέρα από την θερμότητα". "Δεν θα μπορούσε να είναι", ρωτάει, "απλώς μια απώθηση μεταξύ των μορίων, η οποία ποικίλλει σύμφωνα με κάποιο νόμο των αποστάσεων;"[98] Αλλά ακόμα και αυτό φαίνεται ασυμβίβαστο, εκτός κι αν αυτό το "κάτι πέρα από την θερμότητα" ονομαστεί "Χωρίς-Αιτία θερμότητα", "Πνοή του Πυρός", παν-δημιουργική Δύναμη συν ΑΠΟΛΥΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ – πράγμα το οποίο η φυσική επιστήμη δεν είναι καθόλου πιθανό να το δεχτεί.

Όπως και αν είναι, όμως, η ανάγνωση αυτής της Στάντζα δείχνει ότι, παρά την αρχαϊκή φρασεολογία της, είναι πολύ πιο επιστημονική ακόμα και από την σύγχρονη επιστήμη.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – *Συνέχεια*

ΥΣΤΕΡΑ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΣΤΕΛΝΕΙ ΤΟΝ ΦΟΧΑΤ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΛΗΡΥΝΕΙ ΤΑ ΑΤΟΜΑ. ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ (*απ' αυτά*) ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΥ (*Σύμπαν*) ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΝΤΑΣ ΤΟΝ "ΑΥΘΥΠΑΡΚΤΟ ΚΥΡΙΟ" ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ...[99]

"Ο Φοχάτ σκληραίνει τα άτομα", δηλαδή εμφυσώντας μέσα τους ενέργεια, σκορπίζει τα άτομα ή την πρωταρχική ύλη. "Διασκορπίζει τον εαυτό του καθώς διασκορπίζει την ύλη σε άτομα" (χειρόγραφα Σχόλια).

Μέσω του Φοχάτ οι ιδέες του Συμπαντικού Νου εντυπώνονται πάνω στην ύλη. Κάποια αμυδρή ιδέα για την φύση του Φοχάτ μπορεί να δοθεί από την ονομασία "Κοσμικός Ηλεκτρισμός" που του αποδίδεται μερικές φορές, αλλά στις κοινές ιδιότητες του ηλεκτρισμού πρέπει σ' αυτήν την περίπτωση να προστεθούν άλλες, ανάμεσα στις οποίες και η νόηση. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι η σύγχρονη επιστήμη έχει φτάσει στο συμπέρασμα πως κάθε έντονη σκέψη και εγκεφαλική δραστηριότητα συνοδεύεται από ηλεκτρικά φαινόμενα. (Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τον "Φοχάτ" βλέπε Στάντζα V και Σχόλιο.)

[98] *Αμερικανικό Περιοδικό της Επιστήμης*, Ιούλιος 1870, όπως αναφέρεται στο έργο του Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, κ.τ.λ. σελ. 85.

[99] Αυτό λέγεται με την έννοια ότι, μια φλόγα από μια φωτιά είναι ατέλειωτη και ότι τα φώτα ολοκλήρου του Σύμπαντος θα μπορούσαν να αναφτούν από ένα απλό λυχνάρι, χωρίς να μειώσουν την φλόγα του.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV
ΟΙ ΕΠΤΑΠΛΕΣ ΙΕΡΑΡΧΙΕΣ

ΣΧΟΛΙΟ

ΑΚΟΥΣΤΕ ΕΣΕΙΣ, ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ ΣΑΣ: ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ (α). ΜΑΘΕΤΕ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΩΤΟ ΟΥΤΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ, ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ, ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟ (β).

Αυτοί οι όροι, "Γιοι του Πυρός", "Γιοι της Πύρινης Ομίχλης" και οι παρόμοιοι, χρειάζονται επεξήγηση. Είναι συνδεδεμένοι με ένα μεγάλο πρωταρχικό και συμπαντικό μυστήριο και δεν είναι εύκολο να το διασαφηνίσουμε. Υπάρχει ένα κομμάτι στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά* (κεφ. VIII) όπου ο Κρίσνα, μιλώντας συμβολικά και εσωτερικά λέει:

> Θα αναφέρω τις εποχές (συνθήκες)... κατά τις οποίες οι αφοσιωμένοι που αποχωρούν (απ' αυτόν τον κόσμο) φεύγουν για να μην επιστρέψουν (να ξαναγεννηθούν), ή για να επιστρέψουν (να ενσαρκωθούν ξανά). Το πυρ, η φλόγα, η ημέρα, το λαμπερό (τυχερό) δεκαπενθήμερο, οι έξι μήνες του βόρειου ηλιοστάσιου: αποχωρώντας (από τον κόσμο) κατά την διάρκειά τους εκείνοι που γνωρίζουν το *Μπράχμαν* (γιόγκι) πηγαίνουν στο *Μπράχμαν*. Καπνός, νύχτα, το σκοτεινό (άτυχο) δεκαπενθήμερο, οι έξι μήνες του νότιου ηλιοστάσιου: (πεθαίνοντας) στην διάρκειά τους ο αφοσιωμένος πηγαίνει στο σεληνιακό φως (ή οίκημα, επίσης το αστρικό φως) και επιστρέφει (ξαναγεννιέται). Αυτές οι δυο ατραποί, η λαμπερή και η σκοτεινή, είναι καθορισμένο να είναι αιώνιες σ' αυτόν τον κόσμο (ή μεγάλη Κάλπα, "Εποχή"). Με την μια, (ο άνθρωπος) πηγαίνει για να μην επιστρέψει ποτέ˙ με την άλλη, επιστρέφει.

Αυτά τα ονόματα όπως "Πυρ", "Φλόγα", "Ημέρα", "λαμπερό δεκαπενθήμερο" κ.τ.λ., καθώς και τα "Καπνός", "Νύχτα" και τα παρόμοια, που οδηγούν μόνο στο τέρμα της σεληνιακής ατραπού, είναι ακατανόητα χωρίς κάποια γνώση του εσωτερισμού. Όλα αυτά είναι ονόματα διαφόρων θεοτήτων οι οποίες προΐστανται των Κοσμο-ψυχικών Δυνάμεων. Μιλάμε συχνά για την Ιεραρχία των "Φλογών" (βλέπε τομ. III), για τους "Γιους του Πυρός" κ.τ.λ. Ο Σανκαρατσάρια, ο μεγαλύτερος από τους εσωτερικούς δασκάλους της Ινδίας, λέει ότι το πυρ σημαίνει μια θεότητα η οποία προΐσταται του χρόνου (*kala*). Ο ικανός μεταφραστής της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, Κασινάτ Τριμπάκ Τελόνγκ, από την Βομβάη, ομολογεί ότι δεν έχει "σαφή αντίληψη για το νόημα αυτών των στίχων". Αντίθετα φαίνεται απόλυτα σαφές για εκείνον που γνωρίζει το απόκρυφο δόγμα. Με αυτούς τους στίχους συνδέεται το μυστικό νόημα των ηλιακών και σεληνιακών συμβόλων: οι Πιτρί είναι σεληνιακές θεότητες και οι προγονοί μας, γιατί αυτοί δημιούργησαν τον φυσικό άνθρωπο. Οι Αγκνισβατά, οι Κουμαρά (οι επτά μυστικοί σοφοί), είναι ηλιακές θεότητες, αν και οι πρώτοι είναι επίσης Πιτρί και αυτοί είναι οι "μορφοποιοί του Εσωτερικού Ανθρώπου" (βλέπε τομ. III). Αυτοί είναι:

Οι "Γιοι του Πυρός": γιατί είναι τα πρώτα Όντα (στην Μυστική Δοξασία ονομάζονται "Νόες") που αναπτύχθηκαν από το Πρωταρχικό Πυρ. "Κύριος ο θεός σου είναι Πυρ κατανάλισκον" (Δευτερονόμιο, Δ', 24). "Όταν ο Κύριος (Χριστός) αποκαλυφθεί απ' ουρανού μετά των αγγέλων της δυνάμεως αυτού ευ πυρί φλογός" (Προς Θεσσαλονικείς Β', Α, 4-8). Το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε στους Αποστόλους σαν "διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός" (Πράξεις Αποστόλων, Β', 3). Ο Βίσνου θα επιστρέψει πάνω στον Κάλκι, το Λευκό Άλογο, σαν ο τελευταίος Αβατάρα μέσα σε πυρ και φλόγες, και ο Σαοσιάντ θα κατέβει, παρόμοια, πάνω σε ένα Λευκό Άλογο μέσα σε μια "θύελλα πυρός". "Και είδα τον ουρανό ανεωγμένον και ιδού ίππος λευκός και ο καθήμενος επ' αυτόν καλούμενος... ο Λόγος του θεού" (Αποκάλυψη, ΙΘ, 11-13), μέσα σε φλεγόμενο πυρ. Το Πυρ είναι Αιθέρας στην αγνότερη μορφή του και επομένως δεν θεωρείται σαν ύλη, αλλά είναι η μονάδα του Αιθέρα, η δεύτερη εκδηλωμένη θεότητα, στην παγκοσμιότητά του. Υπάρχουν, όμως, δυο "Πυρά"

και στις αποκρυφιστικές διδασκαλίες γίνεται μια διάκριση ανάμεσά τους. Το πρώτο, ή το καθαρά άμορφο και αόρατο Πυρ, το κρυμμένο στον Κεντρικό Πνευματικό Ήλιο, αναφέρεται σαν "τριπλό" (μεταφυσικά). Ενώ το Πυρ του εκδηλωμένου Κόσμου είναι Επταπλό, τόσο στο Σύμπαν όσο και στο Ηλιακό μας Σύστημα. "Το Πυρ της γνώσης κατακαίει κάθε δράση στο πεδίο της πλάνης", λέει το Σχόλιο. "Γι' αυτό εκείνοι που το έχουν αποκτήσει και έχουν ελευθερωθεί ονομάζονται 'Πυρά'". Μιλώντας για τις επτά αισθήσεις που συμβολίζονται σαν Χότρι, ιερείς, ο Μπραχμάνος λέει στην *Ανουγκίτα* (κεφ. Χ): "Έτσι αυτές οι επτά (αισθήσεις, όσφρηση και γεύση και χρώμα και ήχος κ.τ.λ., κ.τ.λ.) είναι οι αιτίες της απελευθέρωσης". Και ο σχολιαστής λέει: "Από αυτές τις επτά είναι που πρέπει να απελευθερωθεί ο εαυτός. Το 'εγώ' (στην φράση "εγώ είμαι εδώ στερημένος από ιδιότητες") πρέπει να σημαίνει τον εαυτό και όχι τον Μπραχμάνο που μιλάει".

Η έκφραση "Όλα είναι Ένας Αριθμός που βγαίνει από τον Μη-Αριθμό", αναφέρεται πάλι σε κείνο το παγκόσμιο και φιλοσοφικό δόγμα που εξηγήθηκε στην Στάντζα ΙΙΙ, σλόκα 4. Εκείνο που είναι απόλυτο είναι φυσικά Μη-Αριθμός, αλλά με την τελευταία σημασία του έχει μια εφαρμογή στον Χώρο όσο και στον Χρόνο. Αυτό σημαίνει ότι, όχι μόνο κάθε επέκταση του χρόνου είναι μέρος μιας μεγαλύτερης επέκτασης, μέχρι και την πιο άπειρα διευρυμένη διάρκεια που μπορεί να συλλάβει η ανθρώπινη διάνοια, αλλά και ότι κάθε εκδηλωμένο πράγμα δεν μπορεί να θεωρηθεί διαφορετικά, παρά μόνο σαν μέρος ενός μεγαλύτερου όλου: το ολικό σύνολο όντας το Ένα εκδηλωμένο Σύμπαν που προβάλλει από το ανεκδήλωτο ή Απόλυτο, που ονομάζεται Μη-Ύπαρξη ή "Μη-Αριθμός", για να το ξεχωρίζουμε από την ΥΠΑΡΞΗ ή τον "Ένα Αριθμό".

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – *Συνέχεια*

ΜΑΘΕΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΜΑΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΜΑΣ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΥΣ ΕΠΤΑ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΦΛΟΓΑ (α).

Αυτό εξηγείται στον Τόμο ΙΙ και το όνομα "Πρωταρχική Φλόγα" επιβεβαιώνει εκείνο που ειπώθηκε στην πρώτη παράγραφο του προηγούμενου σχόλιου στην Στάντζα IV.

Η διάκριση ανάμεσα στους "Πρωταρχικούς" και στους επόμενους επτά Δομητές είναι η ακόλουθη: Οι πρώτοι είναι η Ακτίνα και η άμεση εκπόρευση του πρώτου "Ιερού τέσσερα", της Τετρακτύος, δηλαδή του αιώνια Αυθύπαρκτου Ενός (Αιώνιου σε Ουσία, σημειώστε, και όχι σε εκδήλωση και ξέχωρου από το συμπαντικό ΕΝΑ). Σε λανθάνουσα κατάσταση κατά την διάρκεια του Πραλάγια και σε ενεργό κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα, οι "Πρωταρχικοί" προβάλλουν από τον "Πατέρα-Μητέρα" (Πνεύμα-Ύλη ή Ιλύ), ενώ η άλλη εκδηλωμένη Τετραπλότητα και οι Επτά προβάλλουν μόνο από την Μητέρα. Αυτή είναι η άσπιλη Παρθένα-Μητέρα, που επισκιάζεται, και όχι γονιμοποιείται, από το Συμπαντικό ΜΥΣΤΗΡΙΟ" όταν αναδύεται από την Λάγια ή την αδιαφοροποίητη κατάστασή της. Στην πραγματικότητα αυτά είναι όλα ένα· αλλά οι όψεις τους στα διάφορα πεδία ύπαρξης είναι διαφορετικές.[100]

Οι πρώτοι "Πρωταρχικοί" είναι τα ανώτερα Όντα στην Κλίμακα της Ύπαρξης. Είναι οι Αρχάγγελοι του χριστιανισμού, εκείνοι που αρνήθηκαν να δημιουργήσουν ή μάλλον να πολλαπλασιαστούν όπως έκανε ο Μιχαήλ σε ένα μετέπειτα σύστημα και όπως έκαναν οι μεγαλύτεροι γιοι του Μπράχμα (οι Βεντά) "οι γεννημένοι από το Νου".

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – *Συνέχεια*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ - ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΞΕΠΗΔΗΣΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΟΙ ΕΠΑΝΑΦΥΠΝΙΣΜΕΝΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ (*Ντιάνι Τσόχαν*): ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΓΟ, ΤΟ ΕΞΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ (α). ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ: ΤΟ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ, ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ (β). ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΟΥΣΙΕΣ, ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ, ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΟΙ ΑΡΟΥΠΑ (*άμορφοι*), ΟΙ ΡΟΥΠΑ (*με σώματα*) ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ

100 Βλέπε Τμήμα XII, "Θεογονία των Δημιουργικών Θεών".

ΕΚΠΟΡΕΥΤΗΚΑΝ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ, ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ, ΤΑ ΙΕΡΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (*οι Πιτρί*) (γ) ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ.[101]

Αυτό σχετίζεται με την ιερή Επιστήμη των Αριθμών τόσο ιερή, πράγματι, και τόσο σημαντική στη μελέτη του Αποκρυφισμού, ώστε το θέμα μόλις που μπορεί να θιγεί, ακόμα και σε ένα μεγάλο έργο όπως αυτό. Το μυστήριο ολόκληρου του Σύμπαντος είναι χτισμένο πάνω στις Ιεραρχίες και στους σωστούς αριθμούς αυτών των Όντων, που είναι αόρατα (για εμάς), εκτός από πολύ σπάνιες περιπτώσεις. Οι Κουμάρα, για παράδειγμα, ονομάζονται "Τέσσερις" αν και στην πραγματικότητα είναι επτά σε αριθμό, επειδή οι Ζανάκα, Σανάντα, Σανατάνα και Σανάτ Κουμάρα είναι οι κυριότεροι Βαϊντάτρα (το πατρωνυμικό τους όνομα), επειδή ξεπήδησαν από το "τετραπλό μυστήριο". Για να κάνουμε το όλο θέμα σαφέστερο, πρέπει να στραφούμε για παράδειγμα σε δόγματα πιο οικεία για μερικούς από τους αναγνώστες μας, δηλαδή στα μπραχμανικά δόγματα.

Σύμφωνα με τον Μάνου, ο Χιρανγιαγκάρμπα είναι ο Μπράχμα, ο πρώτος αρσενικός, που σχηματίστηκε από την αδιάκριτη Χωρίς-Αιτία ΑΙΤΙΑ σε ένα "Χρυσό Αυγό ακτινοβόλο σαν τον Ήλιο", όπως αναφέρεται στο *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*. "Χιρανγιαγκάρμπα" σημαίνει η χρυσή, ή μάλλον η "Ακτινοβόλα Μήτρα" ή Αυγό. Το νόημα δεν συμφωνεί καθόλου με το επίθετο "αρσενικός". Ασφαλώς το εσωτερικό νόημα της φράσης είναι αρκετά σαφές. Στον *Ριγκ-Βέντα* αναφέρεται: "ΕΚΕΙΝΟ, ο ένας Κύριος όλων των όντων... η μια εμψυχώνουσα αρχή θεών και ανθρώπων", πρόβαλε, στην αρχή, στην Χρυσή Μήτρα, Χιρανγιαγκάρμπα: που είναι το Κοσμικό Αυγό ή σφαίρα του Σύμπαντος μας. Το Ον εκείνο είναι ασφαλώς ανδρόγυνο και μια απόδειξη αποτελεί η αλληγορία του Μπράχμα που χωρίζεται στα δυο και ξαναδημιουργεί στο ένα από τα μισά του (το θηλυκό Βατς) τον εαυτό του σαν Βιράτζ.

"Το Ένα από το Αυγό, το Έξι και το Πέντε", μας δίνουν τον αριθμό 1065, που είναι η αριθμητική αξία του πρωτογεννημενού (αργότερα ο αρσενικός και θηλυκός Μπράχμα-Πρατζαπάτι), που ανταποκρίνεται αντίστοίχα στους αριθμούς 7, και 14 και 21. Οι Πρατζαπάτι, όπως και οι Σεφιρόθ, είναι μόνο επτά, περιλαμβανομένης και της συνθετικής Σεφιρά της τριάδας από την οποία ξεπήδησαν. Έτσι από το Χιρανγιαγκάρμπα ή Πρατζαπάτι, τον τριαδικό (πρωταρχική βεντική Τριμούρτι: Αγκνί, Βαγιού και Σούρια), εκπορεύονται οι άλλοι επτά, ή ξανά δέκα, αν χωρίσουμε τους πρώτους τρεις που υπάρχουν στον έναν και ο ένας στους τρεις, που όλοι τους όμως κατανοούνται μέσα σε κείνο το ένα "υπέρτατο" Παραμά, που ονομάζεται Γκούχια, ή "μυστικό" και Σαρβάτμαν, "Υπερ-Ψυχή". "Οι Επτά Κύριοι του Όντος βρίσκονται κρυμμένοι στον Σαρβάτμαν, όπως οι σκέψεις στον εγκέφαλο". Το ίδιο και οι Σεφιρόθ. Είναι είτε επτά, όταν μετριούνται από την ανώτερη τριάδα που αρχίζει από το Κέθερ, είτε δέκα, εξωτερικά. Στο *Μαχαμπαράτα* οι Πρατζαπάτι είναι 21 σε αριθμό, ή δέκα έξι και πέντε (1065), τρεις φορές επτά.[102]

(β) "Το Τρία, το Ένα, το Τέσσερα, το Ένα, το Πέντε" (στο σύνολο τους: δυο φορές επτά) αντιπροσωπεύουν το 31415 - την αριθμητική ιεραρχία των Ντιάνι Τσόχαν των διαφόρων τάξεων και του εσωτερικού ή περιγεγραμμένου κόσμου.[103] Όταν τοποθετηθεί στα όρια του μεγάλου "Αδιαπέραστου" κύκλου (βλέπε Στάντζα V, σλόκα 6), ονομάζεται επίσης Ντιανιπάσα, το "σχοινί των Αγγέλων"· το "σχοινί" που χωρίζει τον φαινόμενο από τον νοούμενο Κόσμο (χωρίς να πέφτει μέσα στην σφαίρα της τωρινής αντικειμενικής συνείδησης). Αυτός ο αριθμός, όταν δεν διευρύνεται

101 Το 4, που στην αποκρυφιστική αρίθμηση παριστάνεται από την Τετρακτύ, το Ιερό ή Τέλειο Τετράγωνο, είναι ένας Ιερός Αριθμός για όλους τους μυστικιστές κάθε έθνους και φυλής. Έχει μια μοναδική και ταυτόσημη σημασία στον μπραχμανισμό, στον βουδισμό, στην Καμπάλα καθώς και στο αιγυπτιακό και στο χαλδαϊκό αριθμητικό σύστημα, καθώς και σε άλλα παρόμοια συστήματα.

102 Στην Καμπάλα οι ίδιοι αριθμοί αντιπροσωπεύουν μια αξία του Ιεχωβά δηλαδή 1065. Γιατί οι αριθμητικές αξίες των τριών γραμμάτων που συνθέτουν το όνομα του - Γιόντ, Βάου και δυο φορές Χε - είναι αντιστοίχως 10, 6 και 5, ή ξανά τρεις φορές επτά, 21. "Το Δέκα είναι η Μητέρα της Ψυχής, γιατί Ζωή και Φως είναι σ' αυτό ενωμένα", λέει ο Ερμής.
"Γιατί ο αριθμός ένα γεννήθηκε από το Πνεύμα και ο αριθμός δέκα από την ύλη (χάος, θηλυκό). Η ένωση έφτιαξε το δέκα˙ το δέκα, την ένωση" (*Βιβλίο των Κλειδιών*). Με την βοήθεια της Τεμουρά, της αναγραμματικής μεθόδου της Καμπάλα, και την γνώση του 1065 (21), μπορεί να αποκτηθεί μια συμπαντική επιστήμη σχετικά με τον Κόσμο και τα μυστήριά του (Ραβίνος Γιόγκελ). Οι Ραβίνοι θεωρούν τους αριθμούς 10, 6 και 5 σαν τους πιο ιερούς απ' όλους.

103 Μπορούμε να πούμε στον αναγνώστη ότι ένας Αμερικανός Καμπαλιστής ανακάλυψε τώρα τον ίδιο αριθμό και για τους Ελοΐμ. Έφτασε στους Ιουδαίους από την Χαλδαία. Βλέπε "Εβραϊκή Μυθολογία" του Ράλστον Σκίνερ (ΜακΜίλαν Λοτζ, Νο 141), στην *Τεκτονική Επιθε*ώρηση, τόμ. 63, Ιούλιος, 1885.

από μεταλλαγή και διαστολή, είναι πάντα 31415, αναγραμματικά και καμπαλιστικά, όντας ταυτόχρονα ο αριθμός του κύκλου και της μυστικής Σβάστικα, δηλαδή για άλλη μια φορά δυο φορές επτά. Γιατί με οποιονδήποτε τρόπο και αν μετρηθούν αυτά τα δυο σύνολα αριθμών, όταν προστεθούν χωριστά ο ένας αριθμός με τον άλλον, με οποιονδήποτε τρόπο - είτε σταυρωτά, είτε από τα δεξιά, είτε από τα αριστερά - δίνουν πάντα άθροισμα δεκατέσσερα. Μαθηματικά αντιπροσωπεύουν τον γνωστό υπολογισμό: δηλαδή ότι ο λόγος της διαμέτρου ενός κύκλου προς την περιφέρεια του είναι 1 προς 3,1415 - η αξία του *π* όπως ονομάζεται αυτός ο λόγος – και το σύμβολο *π* πάντα χρησιμοποιόταν στους μαθηματικούς τύπους για να εκφράσει αυτόν τον λόγο. Αυτή η ομάδα των αριθμών πρέπει να έχει το ίδιο νόημα, αφού το 1:314.159 και επίσης το 1:3:1.415 (αντί για), 927 χρησιμοποιούνται στους μυστικούς υπολογισμούς για να εκφράσουν τους διαφόρους κύκλους και τις εποχές του "πρωτογεννημένου", ή 311.040.000.000.000 με κλάσματα, που μας δίνει το ίδιο: 13.415, μέσω μιας διαδικασίας με την οποία δεν θα ασχοληθούμε προς το παρόν. Και μπορεί να φανεί ότι ο Ράλστον Σκίνερ, συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων,* διαβάζει την εβραϊκή λέξη *Alhim* με τις ίδιες αριθμητικές αξίες, παραλείποντας, όπως ειπώθηκε, τα μηδενικά και με μετάθεση – 13.514: αφού το א (α) είναι 1, το ל (λ) είναι 3 (ή 30), το ה (χ) είναι 5, το י (ι) είναι 1 αντί για το 10, και το ם (μ) είναι 4 (40), και αναγραμματικά: 31.415 όπως εξηγεί ο ίδιος.

Έτσι, ενώ στον μεταφυσικό κόσμο ο κύκλος με το κεντρικό Σημείο δεν έχει αριθμό και ονομάζεται Ανουπαντάκα (χωρίς γονείς και χωρίς αριθμό), δηλαδή, δεν μπορεί να μπει σε κανέναν υπολογισμό, αντίθετα στον εκδηλωμένο κόσμο το κοσμικό Αυγό ή Κύκλος περικλείεται μέσα στις ομάδες που ονομάζονται Γραμμή, Τρίγωνο, Πεντάγωνο, δεύτερη Γραμμή και Κύβος (ή τετράγωνο, 13514) και όταν το Σημείο, έχοντας γεννήσει μια Γραμμή, γίνεται μια διάμετρος η οποία αντιπροσωπεύει τον ανδρόγυνο Λόγο, τότε οι αριθμοί γίνονται 31415, ή ένα τρίγωνο, μια γραμμή, ένας κύβος, μια δεύτερη γραμμή και ένα πεντάγωνο. "Όταν ο Γιος χωρίζεται από την Μητέρα, γίνεται ο Πατέρας", μιας και η διάμετρος αντιπροσωπεύει την Φύση, ή την θηλυκή αρχή. Γι' αυτό έχει ειπωθεί: "Στον κόσμο της ύπαρξης το ένα Σημείο γονιμοποιεί την Γραμμή – την Παρθένα Μήτρα του Κόσμου (το αυγόμορφο μηδέν) – και η άσπιλη Μητέρα γεννάει την μορφή που συνδυάζει όλες τις μορφές". Ο Πρατζαπάτι ονομάζεται ο πρώτος προδημιουργών αρσενικός και "σύζυγος της Μητέρας του".[104] Αυτό δίνει την βασική νότα για όλους τους μετέπειτα θείους γιους από άσπιλες μητέρες. Ενισχύεται σημαντικά από το γεγονός ότι η Άννα (το όνομα της Μητέρας της Παρθένου Μαρίας), που τώρα από την ρωμαιοκαθολική εκκλησία εμφανίζεται ότι γέννησε την κόρη της με άμωμο τρόπο ("η Μαρία συλλήφθηκε χωρίς αμάρτημα"), προέρχεται από το χαλδαϊκό Άνα, ουρανός ή Αστρικό Φως, *Άνιμα Μούντι*. Έτσι η Αναϊτίς, Ντέβι-ντούργκα, η σύζυγος του Σίβα, ονομάζεται επίσης Ανναπούρνα και Κανιά, η Παρθένος, "Ούμα-Κανιά" όντας το εσωτερικό της όνομα, που σημαίνει η "Παρθένος του φωτός: το Αστρικό Φως σε μια από τις πολλαπλές όψεις του.

Οι Ντεβά, Πιτρί, Ρίσι, οι Σούρα και οι Άσουρα, οι Ντάπια και Αντιτιά, οι Νταναβά και οι Γκανταρβά κ.τ.λ., κ.τ.λ., έχουν όλοι τα συνώνυμά τους στην Μυστική Δοξασία μας, όπως και στην Καμπάλα και στην εβραϊκή αγγελολογία, αλλά είναι περιττό να δώσουμε τα αρχαία ονόματα τους, γιατί αυτό θα δημιουργούσε απλώς σύγχυση. Πολλοί απ' αυτούς μπορούν τώρα να βρεθούν ακόμα και στην χριστιανική ιεραρχία των θείων και ουρανίων δυνάμεων. Όλοι αυτοί οι θρόνοι και οι Κυριαρχίες, οι Αρετές και οι Αρχές, οι Χερουβείμ, Σεραφείμ και δαίμονες, οι διάφοροι κάτοικοι του Αστρικού Κόσμου, είναι τα σύγχρονα αντίγραφα των αρχαϊκών πρωτοτύπων. Ο ίδιος ο συμβολισμός στα ονόματα τους, όταν μεταγραφούν και διευθετηθούν στα Ελληνικά και στα Λατινικά, αρκεί για να το δείξει, όπως θα αποδειχθεί σε αρκετές περιπτώσεις αργότερα.

Τα "Ιερά Ζώα" απαντώνται τόσο στην Βίβλο όσο και στην Καμπάλα και έχουν το νόημα τους (ένα πολύ βαθύ νόημα) στην σελίδα της αρχής της Ζωής. Στο έργο *Σεφέρ Γιετσιρά* αναφέρεται ότι ο "θεός σκάλισε στο Άγιο Τέσσερα τον θρόνο της δόξας του, τους Οφανείμ (Τροχοί ή Κοσμικές

[104] Βρίσκουμε την ίδια έκφραση στην Αίγυπτο. Μουτ σημαίνει, αρχικά, "Μητέρα" και δείχνει τον χαρακτήρα που της έχει αποδοθεί στην τριάδα αυτής της χώρας. Ήταν τόσο η μητέρα όσο και η σύζυγος του Άμεν, του οποίου ένας από τους βασικούς τίτλους ήταν "ο σύζυγος της μητέρας του". Στην θεά Μουτ απευθύνονται, χρησιμοποιώντας τις εκφράσεις "κυρία μας", "Βασίλισσα του Ουρανού" και "της Γης", "μοιραζόμενη τους τίτλους αυτούς με την άλλη μητέρα-θεά την Ίσιδα, Χάθορ κ.τ.λ." (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, 1883, σελ. 168).

Σφαίρες), τους Σεραφείμ, τα Ιερά Ζώα και τους υπηρετικούς αγγέλους και απ' αυτά τα τρία (τον Αέρα, το Νερό και το Πυρ ή Αιθέρα) έφτιαξε την κατοικία του".[105] Έτσι φτιάχτηκε ο κόσμος "μέσω τριών Σεραφείμ: Σέφερ, Σέφαρ και Σίππερ"· ή "μέσω Αριθμού, Αριθμών και Αριθμημένων". Με το αστρονομικό κλειδί αυτά τα "Ιερά Ζώα" έγιναν τα σημεία του Ζωδιακού.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – *Συνέχεια*

ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ: Η ΘΕΙΑ ΕΠΤΑΔΙΚΟΤΗΤΑ. ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΚΟΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ, ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ, ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ, ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ (α). ΑΥΤΟΙ (*οι "σπινθήρες"*) ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΙΓΩΝΑ, ΚΥΒΟΙ, ΓΡΑΜΜΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΑΣΤΕΣ – ΓΙΑΤΙ ΕΤΣΙ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΙΝΤΑΝΑ – Ο ΟΪ-ΧΑ-ΧΟΥ (*μεταλλαγή του Οεαοχόο*) (β).[106]

Ο Σλόκα αυτός δίνει ξανά μια σύντομη ανάλυση των Ιεραρχιών των Ντιάνι Τσόχαν, που στην Ινδία ονομάζονται Ντέβα (θεοί), ή των συνειδητών νοημόνων δυνάμεων στην Φύση. Σ' αυτήν την Ιεραρχία αντιστοιχούν οι πραγματικοί τύποι στους οποίους μπορεί να διαιρεθεί η ανθρωπότητα. Γιατί η ανθρωπότητα, σαν σύνολο, είναι στην πραγματικότητα μια υλοποιημένη, αν και ακόμα ατελής, έκφρασή της. Η "Στρατιά της Φωνής" είναι ένας όρος που συνδέεται στενά με το μυστήριο του Ήχου και της Ομιλίας, σαν ένα αποτέλεσμα και μια συνέπεια της αιτίας: της θείας Σκέψης. Όπως το εκφράζει πολύ όμορφα ο Π. Κριστιάν, ο διαβασμένος συγγραφέας των έργων *Ιστορία της Μαγείας* και ο *Κόκκινος Άνθρωπος των Κεραμουργείων*, η λέξη που λέγεται από ένα άτομο καθώς και το όνομα του, καθορίζει σε μεγάλο βαθμό το μελλοντικό πεπρωμένο του. Γιατί; Επειδή:

> Όταν η Ψυχή (νους) μας δημιουργεί ή επικαλείται μια σκέψη, το αντιπροσωπευτικό σύμβολο αυτής της σκέψης αυτο-χαράσσεται πάνω στο αστρικό ρευστό, που είναι το δοχείο και ο καθρέφτης, θα λέγαμε, όλων των εκδηλώσεων της ύπαρξης.
>
> Το σύμβολο εκφράζει το πράγμα: το πράγμα είναι η (κρυμμένη ή απόκρυφη) δύναμη του συμβόλου.
>
> προφορά μιας λέξης σημαίνει επίκληση και παρουσίαση μιας σκέψης· η μαγνητική δυνατότητα της ανθρώπινης ομιλίας είναι η αρχή κάθε εκδήλωσης στον Απόκρυφο Κόσμο. Με την εκφώνηση ενός Ονόματος, δεν καθορίζεται απλώς ένα Ον (μια Οντότητα), αλλά τοποθετείται και καταδικάζεται μέσω της εκπομπής της Λέξης (Ρήματος) στην επίδραση μιας ή περισσοτέρων απόκρυφων δυνάμεων. Για τον καθένα μας, τα πράγματα είναι αυτά που (ο Λόγος) τα κάνει να είναι, όταν τα ονομάζει. Ο Λόγος (Ρήμα) ή η ομιλία κάθε ανθρώπου είναι, σχεδόν ασυνείδητα για τον ίδιο, μια ΕΥΛΟΓΙΑ ή μια ΚΑΤΑΡΑ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η τωρινή μας άγνοια σχετικά με τις ιδιότητες ή τα χαρακτηριστικά της ΙΔΕΑΣ καθώς και σχετικά με τα χαρακτηριστικά και τις ιδιότητες της ΥΛΗΣ, είναι συχνά μοιραία για μας.
>
> Ναι, τα ονόματα (και οι λέξεις) είναι ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑ ή ΒΛΑΒΕΡΑ. Κατά μια έννοια είναι δηλητηριώδη ή ζωογονητικά, σύμφωνα με τις κρυμμένες επιρροές που προσδόθηκαν από την Υπέρτατη Σοφία στα στοιχεία τους, δηλαδή στα ΓΡΑΜΜΑΤΑ που τα αποτελούν και στους ΑΡΙΘΜΟΥΣ που αντιστοιχούν σ' αυτά τα γράμματα.

105 Αυτή είναι η ακριβής μετάφραση από τα Τμήματα IX και X του Κεφαλαίου I. "Δέκα Σεφιρόθ προβάλλουν από το Αλάθητο: Μια είναι Εκείνη, το Πνεύμα των Ελοΐμ των Ζωών... που ζει για αιωνιότητες! Φωνή και Πνεύμα και Λέξη και αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα. Δυο: Πνεύμα από Πνεύμα. Σχεδίασε και πελέκησε μ' αυτά είκοσι δυο γράμματα θεμελίωσης, τρεις Μητέρες, επτά Διπλά και Δώδεκα Απλά και ένα πνεύμα απ' αυτά. Τρία: Νερό από πνεύμα· σχεδίασε και πελέκησε μ' αυτά το άγονο και το κενό, την λάσπη και την γη. Τα σχεδίασε σαν παρτέρι, τα πελέκησε σαν τοίχο, τα σκέπασε σαν καλντερίμι. Τέσσερα: Πυρ από νερό. Σχεδίασε και πελέκησε τον θρόνο της δόξας και τους τροχούς και τους σεραφείμ και τα άγια ζώα και τους υπηρετικούς αγγέλους και από τα τρία θεμελίωσε την κατοικία του - όπως ειπώθηκε, φτιάχνει τους αγγέλους του πνεύματα και τους λειτουργούς του πύρινες φλόγες!" (Ψαλμοί, ρδ, 4). Όπου τα λόγια "θεμελίωσε την κατοικία του" δείχνουν καθαρά ότι στην Καμπάλα, όπως και στον Ινδουισμό, η θεότητα εθεωρείτο σαν το Σύμπαν και αρχικά δεν ήταν ο εξω-κοσμικός θεός, που είναι τώρα.

106 Η κυριολεκτική σημασία της λέξης, στους Ανατολικούς Αποκρυφιστές του Βορρά, είναι κυκλικός άνεμος, ανεμοστρόβιλος. Αλλά σ' αυτήν την περίπτωση είναι ένας όρος που δείχνει την ασταμάτητη και αιώνια Κοσμική Κίνηση, ή μάλλον την Δύναμη που την κινεί – η οποία Δύναμη σιωπηρά γίνεται αποδεκτή σαν η θεότητα, αλλά ποτέ δεν αναφέρεται. Είναι η αιώνια Καράνα, η παντοτινά – ενεργός Αιτία.

Αυτό είναι απόλυτα αληθινό σαν μια εσωτερική διδασκαλία αποδεκτή από όλες τις Ανατολικές σχολές αποκρυφισμού. Στο σανσκριτικό, καθώς επίσης και στο εβραϊκό και σε όλα τα άλλα αλφάβητα, κάθε γράμμα έχει την απόκρυφη σημασία του και την λογική του, είναι μια αιτία και ένα αποτέλεσμα μιας προηγούμενης αιτίας και ένας συνδυασμός τους πολύ συχνά παράγει τα πιο μαγικά αποτελέσματα. Ειδικά τα φωνήεντα περιέχουν τις πιο απόκρυφες και φοβερές δυνατότητες. Τα *μάντραμ* (εσωτερικά, μαγικά μάλλον, παρά θρησκευτικά) ψέλνονται από τους μπραχμάνους και το ίδιο και οι *Βέντα* καθώς και άλλα κείμενα.

"Στρατιά της Φωνής", είναι το πρωτότυπο του "Στρατού του Λόγου" ή της "ΛΕΞΗΣ" του *Σεφέρ Γιετσιρά*, που ονομάζεται στην Μυστική Δοξασία "ο Ένας Αριθμός που πρόβαλε από τον Μη-Αριθμό": η Μια Αιώνια Αρχή. Η εσωτερική θεογονία αρχίζει με το Ένα, εκδηλωμένο και επομένως μη αιώνιο στην παρουσία και στην ύπαρξή του, αν και αιώνιο στην ουσία του. Είναι ο αριθμός των αριθμών και των αριθμημένων όπου οι τελευταίοι προβάλλουν από την Φωνή, την θηλυκή Βατς, Σαταρούπα "των εκατό μορφών", ή Φύση. Από αυτόν τον αριθμό 10, ή δημιουργική φύση, την Μητέρα (το απόκρυφο μηδέν, ή "τίποτε", προδημιουργώντας και πολλαπλασιάζοντας συνεχώς σε ένωση με την Μονάδα, "Ι", ένα, ή το Πνεύμα της Ζωής), πρόβαλε ολόκληρο το Σύμπαν.

Στην *Ανουγκίτα* (κεφ. VI) αναφέρεται μια συνομιλία ανάμεσα σε έναν μπραχμάνο και στην σύζυγό του, σχετικά με την προέλευση της Ομιλίας και τις απόκρυφες ιδιότητές της.[107] Η γυναίκα ρωτάει πώς ήρθε σε ύπαρξη η Ομιλία και ποιο προηγήθηκε του άλλου: η Ομιλία ή ο Νους; Ο μπραχμάνος της λέει ότι ο Απανά (εισπνεόμενη πνοή) γινόμενος κύριος, μεταβάλλει εκείνη την διάνοια, που δεν κατανοεί την Ομιλία ή τις Λέξεις σε μια κατάσταση του Απανά και έτσι ανοίγει τον Νου. Και στο σημείο αυτό της διηγείται μια ιστορία, έναν διάλογο ανάμεσα στην Ομιλία και στον Νου. Και οι δυο πήγαν στον Εαυτό του Όντος (δηλαδή στον ατομικό Ανώτερο Εαυτό, όπως πιστεύει ο Νιλακάντα, στον Πρατζαπάτι, σύμφωνα με τον σχολιαστή Άρτζουνα Μίσρα) και του ζήτησαν να διαλύσει τις αμφιβολίες τους και να κρίνει ποιο από τα δυο προηγήθηκε και ήταν ανώτερο από το άλλο. Σ' αυτό ο Κύριος απάντησε: "Ο Νους (είναι ανώτερος)". Αλλά η Ομιλία απάντησε στον Εαυτό του Όντος λέγοντας: "Εγώ, πραγματικά, ενδίδω στις επιθυμίες σου", εννοώντας ότι με την ομιλία απέκτησε αυτό που επιθυμούσε. Τότε ο Εαυτός της είπε ότι υπάρχουν δυο νόες: ο "κινητός" και ο "ακίνητος". "Ο ακίνητος, πράγματι, είναι μέσα μου", είπε, "ο κινητός είναι στην δική σου κυριαρχία", (δηλαδή της Ομιλίας) στο πεδίο της ύλης. "Απ' αυτόν είσαι ανώτερη".

> Αλλά εφόσον, ω χαριτωμένη, ήρθες προσωπικά να μου μιλήσεις (με τον τρόπο που το έκανες, δηλαδή περήφανα), γι' αυτό, ω Σαρασβάτι, ποτέ δεν θα μιλάς μετά από (σκληρές) εκπνοές.
>
> θεά Ομιλία [Σαρασβάτι, μια μεταγενέστερη μορφή ή όψη της Βατς, θεά επίσης και της μυστικής γνώσης ή Εσωτερικής Σοφίας], πράγματι, κατοικεί πάντα ανάμεσα στον Πρανά και στον Απανά. Αλλά, ω ευγενικιά, πηγαίνοντας με τον άνεμο Απανά (ζωτικός σέρας), αν και ωθούμενη... χωρίς τον Πρανά (πνοή εκπνοής), έτρεξε στον Πρατζαπάτι [Μπράχμα] λέγοντας, "Σε ικετεύω, ω σεβάσμιε κύριε!" Και τότε ο Πρανά εμφανίστηκε ξανά τρέφοντας την Ομιλία. Γι' αυτό η Ομιλία ποτέ δεν μιλάει ύστερα από [σκληρή ή βαθιά] εκπνοή. Είναι πάντα θορυβώδης ή αθόρυβη. Απ' αυτές τις δυο, η αθόρυβη είναι ανώτερη από την θορυβώδη (ομιλία)... Η (ομιλία) που παράγεται στο σώμα μέσω του Πρανά και η οποία ύστερα πηγαίνει [μετασχηματίζεται] στον Απανά και ύστερα αφομοιώνεται με τον Ουντάνα [φυσικά όργανα της Ομιλίας]... τότε (τελικά) διαμένει στο Σαμάνα ['στον αφαλό με την μορφή ήχου, σαν η υλική αιτία όλων των λέξεων', λέει ο Άρτζουνα Μίσρα]. Έτσι μίλησε πρώτα η Ομιλία. Επομένως ο νους διακρίνεται εξαιτίας του ότι είναι ακίνητος και η θεά [Ομιλία] εξαιτίας του ότι είναι κινητή.

Αυτή η αλληγορία βρίσκεται στην ρίζα του απόκρυφου νόμου, ο οποίος απαιτεί σιωπή σχετικά με την γνώση ορισμένων μυστικών και αόρατων πραγμάτων που γίνονται αντιληπτά μόνο

[107] Η *Ανουγκίτα* αποτελεί μέρος του Ασραμέντα Πάρβαν του *Μαχαμπαράτα*. Ο μεταφραστής της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, που εκδόθηκε από τον Μαξ Μύλερ, την θεωρεί σαν μια συνέχιση της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*. Το πρωτότυπο της είναι μια από τις αρχαιότερες *Ουπανισάντ*.

από τον πνευματικό νου (την 6η αίσθηση) και τα οποία δεν μπορούν να εκφραστούν με την "θορυβώδικη" ή προφερόμενη ομιλία. Ο Άρτζουνα Μίσρα λέει πως αυτό το κεφάλαιο της *Ανουγκίτα* εξηγεί τον *πραναγιάμα*, ή έλεγχο της αναπνοής στις ασκήσεις γιόγκα. Αυτός ο τρόπος, όμως, χωρίς την προηγούμενη απόκτηση ή τουλάχιστον πλήρη κατανόηση των δυο ανωτέρων αισθήσεων - από τις οποίες υπάρχουν επτά, όπως θα δείξουμε - ανήκει μάλλον στον κατώτερο γιόγκα. Ο ονομαζόμενος *χάτα γιόγκα* αποδοκιμαζόταν πάντα από τους άρχατ. Δεν κάνει καλό στην υγεία και από μόνος του δεν μπορεί ποτέ να αναπτυχθεί σε *ράτζα γιόγκα*. Η ιστορία αυτή αναφέρεται για να δείξει πόσο αδιαχώριστα είναι συνδεδεμένα - στην μεταφυσική της αρχαιότητας
τα νοήμονα όντα, ή μάλλον οι "Διάνοιες", με κάθε αίσθηση ή λειτουργία σωματική ή νοητική. Ο απόκρυφος ισχυρισμός πως υπάρχουν επτά αισθήσεις στον άνθρωπο, όπως και στην φύση, όπως υπάρχουν και επτά καταστάσεις συνείδησης, επιβεβαιώνεται στο ίδιο έργο, κεφάλαιο VII, σχετικά με τον *πρατιαχάρα* (συγκράτηση και έλεγχος των αισθήσεων, ενώ ο *πραναγιάμα* είναι η συγκράτηση και έλεγχος των "ζωτικών ανέμων" ή πνοής). Ο μπραχμάνος σ' αυτό το κεφάλαιο μιλάει για την σύσταση των επτά θυσιαστών ιερέων (χότρι). Λέει:

> μύτη και τα μάτια και η γλώσσα και το δέρμα και τα αυτιά σαν ο πέμπτος [ή όσφρηση, όραση, γεύση, αφή και ακοή], νους και κατανόηση, αυτοί είναι οι επτά θυσιαστές ιερείς, τοποθετημένοι χωριστά [οι οποίοι], διαμένοντες σε ένα μικροσκοπικό χώρο... δεν αντιλαμβάνονται ένας τον άλλον. [Σ' αυτό το αισθητό πεδίο, κανένας απ' αυτούς εκτός από τον νου· γιατί ο νους λέει:] Η μύτη δεν μυρίζει χωρίς εμένα.. το μάτι δεν συλλαμβάνει τα χρώματα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Εγώ είμαι αιώνιος αρχηγός όλων των στοιχείων [δηλαδή αισθήσεων]. Χωρίς εμένα, οι αισθήσεις δεν λάμπουν, σαν μια άδεια κατοικία, ή σαν φωτιές που οι φλόγες τους έχουν σβήσει. Χωρίς εμένα, όλα τα όντα σαν καύσιμο μισό ξερό και μισό υγρό, δεν καταφέρνουν να κατανοήσουν τις ποιότητες ή τα αντικείμενα, όση προσπάθεια και αν κάνουν οι αισθήσεις.[108]

Αυτό, φυσικά, μόνο σε σχέση με τον νου στο πεδίο των αισθήσεων. Ο πνευματικός νους (το ανώτερο τμήμα ή όψη του απρόσωπου *μάνας*) δεν αντιλαμβάνεται τις αισθήσεις στον φυσικό άνθρωπο. Διαβάζοντας τα κεφάλαια VII και VIII αυτού του πολύτιμου έργου (στην φιλοσοφία και την μυστική γνώση), αντιλαμβάνεται κανείς πόσο καλά γνώριζαν οι αρχαίοι τον συσχετισμό των δυνάμεων και όλων των πρόσφατα ανακαλυμμένων φαινομένων των νοητικών και φυσικών ιδιοτήτων και λειτουργιών, καθώς και πολλά άλλα μυστήρια. Διαβάστε την διαμάχη των αισθήσεων σχετικά με την αντίστοιχη ανωτερότητά τους και την προσφυγή τους στον Μπράχμα, τον κύριο όλων των πλασμάτων, σαν κριτή τους.

> Είσαστε όλες ανώτερες και μη ανώτερες [ή ανώτερες σε αντικείμενα, όπως λέει ο Άρτζουνα Μίσρα, αφού καμιά δεν εξαρτάται από την άλλη]. Όλες κατέχετε τις ιδιότητες των άλλων. Όλες είστε ανώτερες στην αντίστοιχη σφαίρα σας, και όλες στηρίζετε η μια την άλλη. Υπάρχει μια ακίνητη (ζωτικός άνεμος) [ή πνοή, η ονομαζόμενη "γιογκική εισπνοή", που είναι η πνοή του Ενός ή Ανώτερου Εαυτού]. Αυτή είναι ο δικός μου Εαυτός, (αλλά) συσσωρευμένος σε αναρίθμητες (μορφές).

Αυτή η Πνοή, Φωνή, Εαυτός ή "Άνεμος" (πνεύμα;) είναι η σύνθεση των Επτά Αισθήσεων, ιδεατά όλες οι μικρότερες θεότητες και εσωτερικά η επτάδα και η "Στρατιά της ΦΩΝΗΣ".

Ύστερα βλέπουμε την Κοσμική ύλη να διασκορπίζεται και να σχηματίζει στοιχεία· συγκεντρωμένη στο μυστικό τέσσερα μέσα στο πέμπτο στοιχείο: Αιθέρας, το υπόστρωμα του Ακασά, Άνιμα Μούντι ή Μητέρα του Κόσμου. "Σημεία, Γραμμές, Τρίγωνα, Κύβοι, Κύκλοι" και τελικά "Σφαίρες"· γιατί ή πώς; Επειδή, λέει το Σχόλιο, τέτοιος είναι ο πρώτος νόμος της Φύσης και επειδή η Φύση γεωμετρεί συμπαντικά σε όλες τις εκδηλώσεις της. Υπάρχει ένας έμφυτος νόμος – όχι μόνο στην πρωταρχική, αλλά και στην εκδηλωμένη ύλη του φαινομενικού πεδίου μας – με τον οποίο η Φύση συνδυάζει τις γεωμετρικές μορφές της και έπειτα τα σύνθετα στοιχεία της και στον

108 *Ανουγκίτα*, μετάφραση Κ. Τελάνγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*. Αυτό δείχνει ότι οι σύγχρονοι όλους τους περασμένους και τωρινούς Χέγκελ, Μπέρκλεϋ, Σοπενχάουερ, Χάρτμαν, Χέρμπερτ Σπένσερ καθώς και όλοι οι σύγχρονοι Υλο-ιδεαλιστές δεν είναι παρά άπειροι αντιγραφείς της απόμακρης αρχαιότητας.

οποίο δεν υπάρχει θέση για το τυχαίο ή την σύμπτωση. Είναι θεμελιώδης νόμος του Αποκρυφισμού ότι δεν υπάρχει ανάπαυση ή σταμάτημα της κίνησης στην Φύση.[109] Αυτό που μοιάζει με ανάπαυση δεν είναι παρά η μεταβολή της μιας μορφής σε μια άλλη, όπου η μεταβολή της ουσίας συμβαδίζει με την μεταβολή της μορφής - όπως διδασκόμαστε στην απόκρυφη φυσική, η οποία φαίνεται έτσι ότι προηγήθηκε στο θέμα της ανακάλυψης της "διατήρησης της ύλης" αρκετό καιρό. Το αρχαίο Σχόλιο[110] στην Στάντζα IV λέει:

> "Η Μητέρα είναι το πύρινο Ψάρι της Ζωής. Σκορπίζει τα αυγά της και η Πνοή [Κίνηση] τα θερμαίνει και τα κινητοποιεί. Οι κόκκοι [των αυγών] σύντομα προσκολλώνται μεταξύ τους και σχηματίζουν το πυκνώματα του Ωκεανού [του Χώρου]. Τα μεγαλύτερα κομμάτια συγκολλώνται και δέχονται καινούργια αυγά: σε πύρινες τελείες, τρίγωνα και κύβους, που ωριμάζουν και την καθορισμένη ώρα μερικά από τα κομμάτια αποσπώνται και παίρνουν σφαιροειδή μορφή, μια διαδικασία την οποία υφίστανται μόνο όταν δεν συσχετίζονται με τα άλλα. Έπειτα ο νόμος Μη... μπαίνει σε λειτουργία. Η κίνηση [η Πνοή] γίνεται ανεμοστρόβιλος και τα θέτει σε περιστροφική κίνηση".[111]

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – *Συνέχεια*

5... ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ:

"ΣΚΟΤΑΔΙ", ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ, Ή Ο ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟΣ, ΑΝΤΙ-ΝΙΝΤΑΝΑ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ: Ο Ο (*για Χ, άγνωστη ποσότητα*):

Ι. Ο ΑΝΤΙ-ΣΑΝΑΤ, Ο ΑΡΙΘΜΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ (α).

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ.[112]

ΙΙΙ. ΤΟ "ΑΜΟΡΦΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ" (*Άρουπα*)

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ Ο (*απεριόριστο κύκλο*) (β), ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΟΥΠΑ (*υποκειμενικό, άμορφο*) ΣΥΜΠΑΝ. ΥΣΤΕΡΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΓΙΟΙ", ΟΙ ΕΠΤΑ ΜΑΧΗΤΕΣ, Ο ΕΝΑΣ, Ο ΟΓΔΟΟΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΤΗΚΕ (γ), ΚΑΙ Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΩΤΟΔΟΤΗΣ (*Μπάσκαρα*) (δ).

Το "Άντι-Σανάτ", μεταφραζόμενο κυριολεκτικά, σημαίνει ο Πρώτος ή "πρωταρχικός" αρχαίος, όνομα που ταυτίζει τον καμπαλιστικό "Αρχαίο των Ημερών" και τον "Άγιο Αρχαίο" (Σεφιρά και Αδάμ-Κάδμο) με τον Μπράχμα τον Δημιουργό, ονομαζόμενο επίσης Σανάτ εκτός από τα άλλα ονόματα και τίτλους του.

109 Η γνώση αυτού ακριβώς του νόμου επιτρέπει στον άρχατ να εκδηλώσει τις *σίντι* ή τα διάφορα φαινόμενα, όπως διάλυση της ύλης και μεταφορά των αντικειμένων από ένα μέρος σε ένα άλλο.

110 Υπάρχουν αρχαία Σχόλια με σύγχρονα γλωσσάρια, που έχουν προστεθεί στις Στάντζσ, επειδή τα Σχόλια στην συμβολική τους γλώσσα είναι συνήθως τόσο δύσκολο να κατανοηθούν όσο και οι ίδιες οι Στάντζα.

111 Σε ένα επιστημονικό έργο, *Η Σύγχρονη Γένεση*, ο συγγραφέας, αιδ. Ο. Σλώτερ, κριτικάροντας την θέση που πήραν οι αστρονόμοι, ρωτάει: "Είναι λυπηρό το ότι οι υποστηρικτές αυτής της θεωρίας [των νεφελωμάτων] δεν ασχολήθηκαν περισσότερο με την ανάλυσή της [της αρχής της περιστροφής]. Κανένας δεν καταδέχεται να μας δώσει μια λογική εξήγηση γι' αυτό. Πώς γίνεται και η διαδικασία της ψύξης και της συστολής της μάζας μεταδίδει σ' αυτήν μια περιστροφική κίνηση;" [Αναφερόμενο από τον Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, 1883, σελ. 94]. Το ερώτημα αναλύεται διεξοδικά στην Προσθήκη αυτού του έργου. Δεν είναι η υλιστική επιστήμη εκείνη που θα μπορέσει να το λύσει. "Η κίνηση είναι αιώνια στο ανεκδήλωτο και περιοδική στο εκδηλωμένο", λέει μια απόκρυφη διδασκαλία. Μόνο όταν "η θερμότητα που προκλήθηκε από την κάθοδο της ΦΛΟΓΑΣ στην πρωταρχική ύλη αναγκάζει τα μόριά της να κινηθούν, μόνο τότε η κίνηση γίνεται Ανεμοστρόβιλος". Μια σταγόνα ενός υγρού παίρνει σφαιροειδή μορφή που οφείλεται στο ότι τα άτομά της κινούνται γύρω από τον εαυτό τους στην έσχατη, αδιάλυτη και νοούμενη ουσία τους˙ αδιάλυτη για την φυσική επιστήμη τουλάχιστον.

112 Που μας κάνει δέκα, ή τον τέλειο αριθμό ο οποίος αποδίδεται στον "Δημιουργό", όνομα που δίνεται στο σύνολο των Δημιουργών συγχωνευμένων από τους Μονοθεϊστές, σε Ένα, όπως οι "Ελοΐμ", Αδάμ-Κάδμος, ή Σεφιρά, το Στέμα, είναι η ανδρόγυνη σύνθεση των 10 Σεφιρόθ, που αντιπροσωπεύει το σύμβολο του εκδηλωμένου Σύμπαντος στην εκλαϊκευμένη Καμπάλα. Οι εσωτερικοί Καμπαλίστες, όμως, ακολουθώντας τους Ανατολικούς αποκρυφιστές, διαιρούν το ανώτερο Σεφιροθικό τρίγωνο από τα υπόλοιπα (ή Σεφιρά, Χοχμά και Μπινά), που μας αφήνει έτσι επτά Σεφιρόθ. Όσο για τον Σβαμπάβατ, οι Ανατολιστές εξηγούν ότι ο όρος σημαίνει την Συμπαντική πλαστική ύλη που διαχύθηκε στον Χώρο, με μια ελαφρά, ίσως, σχέση με τον αιθέρα της επιστήμης. Αλλά οι αποκρυφιστές τον ταυτίζουν με τον "ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ" στο μυστικιστικό πεδίο (βλέπε παρακάτω).

Σβαμπάβατ είναι η μυστική Ουσία, η πλαστική ρίζα της υλικής Φύσης: "Αριθμοί" όταν εκδηλώθηκε και ο Αριθμός, στην Ενότητα της Ουσίας του στο ανώτατο πεδίο. Το όνομα χρησιμοποιείται από τους βουδιστές και είναι συνώνυμο της τετραπλής *Άνιμα Μούντι*, του καμπαλιστικού "Αρχετυπικού Κόσμου" απ' όπου πρόβαλε ο "Δημιουργικός, Σχηματικός και Υλικός Κόσμος", οι Αναλαμπές ή Σπινθήρες: οι διάφοροι άλλοι κόσμοι που περιέχονται στους τελευταίους τρεις. Οι Κόσμοι υπόκεινται όλοι σε Κυβερνήτες ή Βασιλείς: Ρίσι και Πιτρί για τους Ινδούς, Άγγελοι για τους ιουδαίους και χριστιανούς, θεοί για τους αρχαίους γενικά.

Ο Αυτό σημαίνει ότι ο "Απεριόριστος Κύκλος" (Μηδέν) γίνεται ένα ψηφίο ή αριθμός, μόνο όταν προηγείται απ' αυτόν ένα από τα εννιά ψηφία και έτσι εκδηλώνει την αξία και την δυνατότητά του καθώς η Λέξη ή Λόγος σε ένωση με την ΦΩΝΗ και το Πνεύμα[113] (η έκφραση και πηγή της Συνείδησης), αντιπροσωπεύει τα εννιά ψηφία και έτσι σχηματίζει – μαζί με το Μηδέν – την Δεκάδα η οποία περιέχει μέσα της ολόκληρο το Σύμπαν. Η τριάδα σχηματίζει μέσα στον κύκλο την Τετρακτύ ή Ιερό Τέσσερα, το Τετράγωνο μέσα στον Κύκλο όντας το πιο ισχυρό απ' όλα τα μαγικά ψηφία.

(γ) Ο "ένας που Απορρίφθηκε" είναι ο Ήλιος του συστήματός μας. Η εξωτερική απόδοση μπορεί να βρεθεί στις αρχαιότερες σανσκριτικές Γραφές. Στον *Ριγκ Βέντα* η Άντιτι, "Ο Απεριόριστος" ή άπειρος Χώρος, μεταφράστηκε από τον Μαξ Μύλλερ "το ορατό άπειρο, ορατό με γυμνό μάτι (!!), η ατέλειωτη έκταση πέρα από την Γη, πέρα από τα σύννεφα, πέρα από τον ουρανό". Είναι το αντίστοιχο της "Μητέρας-Χώρου", συναιώνιο με το "Σκοτάδι". Αυτή πολύ σωστά ονομάζεται "Μητέρα των θεών", ΝΤΕΒΑ-ΜΑΤΡΙ, γιατί από την δική της Κοσμική μήτρα γεννήθηκαν όλα τα ουράνια σώματα του συστήματός μας: Ήλιος και πλανήτες. Έτσι, αλληγορικά, περιγράφεται ως εξής: "Οκτώ Γιοι γεννήθηκαν από το σώμα της Άντιτι. Προσέγγισε τους θεούς με επτά, αλλά απέρριψε τον όγδοο, το Μαρταντά", τον ήλιο μας. Οι επτά γιοι που ονομάζονται Αντιτιά κοσμικά ή αστρονομικά είναι οι επτά πλανήτες. Και ο Ήλιος που αποκλείστηκε από τον αριθμό τους δείχνει καθαρά ότι ίσως οι Ινδοί να γνώριζαν – και πράγματι γνώριζαν – έναν έβδομο πλανήτη, χωρίς να τον ονομάζουν Ουρανό.[114] Αλλά εσωτερικά και θεολογικά, οι Αντιτιά στην πρωταρχική και πιο αρχαία σημασία τους, είναι οι οχτώ και οι δώδεκα μεγάλοι θεοί του ινδουιστικού Πανθέου. "Οι Επτά επιτρέπουν στους θνητούς να δουν τις κατοικίες τους, αλλά εμφανίζονται μόνο στους άρχατ", λέει ένα αρχαίο ρητό, όπου εδώ οι "κατοικίες τους" αντιπροσωπεύουν τους πλανήτες. Το αρχαίο Σχόλιο δίνει μια αλληγορία και την εξηγεί:

"Οκτώ σπίτια χτίστηκαν από την Μητέρα. Οκτώ σπίτια για τους Οκτώ θείους γιους: τέσσερα μεγάλα και τέσσερα μικρά. Οκτώ ακτινοβόλοι ήλιοι, σύμφωνα με την ηλικία και την χάρη τους. Ο Μπαλ-ι-λου [Μαρταντά] δεν ευχαριστήθηκε, αν και το σπίτι του ήταν το μεγαλύτερο. Άρχισε [να εργάζεται] όπως κάνουν οι μεγάλοι ελέφαντες. Εισέπνευσε [εισρόφησε] στο στομάχι του τους ζωτικούς αέρες των αδελφών του. θέλησε να τους καταβροχθίσει. Οι τέσσερις μεγάλοι ήταν πολύ μακριά, πέρα, στα όρια των βασιλείων τους [πλανητικό σύστημα]. Δεν ληστεύτηκαν [επηρεάστηκαν] και γέλασαν. 'Κάνε ό,τι θέλεις, Κύριε, δεν

113 "Σε ένωση με το Πνεύμα και την Φωνή", αναφέρεται στην Αφηρημένη Σκέψη και στην συγκεκριμένη Φωνή, ή την εκδήλωσή της, το αποτέλεσμα της Αιτίας. Ο Αδάμ-Κάδμος ή Τετραγράμματο είναι ο Λόγος στην Καμπάλα. Επομένως αυτή η τριάδα αντιστοιχεί στο ανώτερο τρίγωνο των Κέθερ, Χοχμά και Μπινά, όπου η τελευταία είναι μια θηλυκή δύναμη και ταυτόχρονα ο αρσενικός Ιεχωβά, επειδή μετέχει της φύσης της Χοχμά, ή αρσενικής Σοφίας.

114 Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι ο Ήλιος είναι ένα κεντρικό άστρο και όχι πλανήτης. Και όμως οι αρχαίοι γνώριζαν και λάτρευαν επτά μεγάλους θεούς, εκτός από τον Ήλιο και την Γη. Ποιος ήταν αυτός ο "μυστηριώδης θεός" που ξεχώριζαν; Φυσικά, όχι ο Ουρανός, που ανακαλύφθηκε μόλις το 1781 από τον Χέρσελ. Αλλά δεν θα μπορούσε να ήταν γνωστός με άλλο όνομα; Ο Ραγκόν, ο συγγραφέας του *Απόκρυφου Τεκτονισμού*, λέει: "Επειδή οι Απόκρυφες Επιστήμες και οι αστρονομικοί υπολογισμοί είχαν ανακαλύψει ότι ο αριθμός των πλανητών πρέπει να είναι επτά, οι αρχαίοι οδηγήθηκαν να εισάγουν και τον ήλιο στην κλίμακα των ουράνιων αρμονικών και να τον βάλουν να καταλάβει την κενή θέση. Έτσι, κάθε φορά που αντιλαμβάνονταν μια επιρροή που δεν ανήκε σε κανέναν από τους έξι γνωστούς πλανήτες, την απέδιδαν στον ήλιο, συσχετίζοντας με αυτόν όλες τις επιρροές του Ουρανού, που τους ήταν άγνωστος.

Το λάθος αυτό φαίνεται σημαντικό, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι και τόσο όσον αφορά τα πρακτικά αποτελέσματα, αν απλώς στους Πίνακες των αρχαίων αστρολόγων τοποθετήσουμε τον Ουρανό στη θέση του Ήλιου, ο οποίος δεν είναι πλανήτης αλλά ένα κεντρικό άστρο, σχετικά ακίνητο που περιστρέφεται μόνο γύρω από τον άξονά του, κανονίζοντας έτσι τον χρόνο και τα μέτρα, και το οποίο δεν πρέπει να αποκλείεται από τις αληθινές λειτουργίες του... Η μέρα του Ήλιου πρέπει να γίνει μέρα του Ουρανού (*Urani dies, Urandi*)· προσθέτει ο διαβασμένος συγγραφέας.

μπορείς να μας φτάσεις', είπαν. Αλλά οι μικρότεροι έκλαψαν. Παραπονέθηκαν στην Μητέρα. Εκείνη εξόρισε τον Μπαλ-ι-λου στο κέντρο του Βασιλείου της, απ' όπου δεν μπορούσε να κινηθεί. [Από τότε] αυτός [απλώς] παρακολουθεί και απειλεί. Τους κυνηγάει, γυρίζοντας αργά γύρω από τον εαυτό του, ενώ εκείνοι απομακρύνονται γρήγορα από κοντά του και εκείνος ακολουθεί από μακριά την κατεύθυνση στην οποία τα αδέλφια του κινούνται πάνω στο μονοπάτι που περιβάλλει τα σπίτια τους.[115] Από κείνη την ημέρα τρέφεται από τον ιδρώτα του σώματος της Μητέρας. Γεμίζει τον εαυτό του με την πνοή και τα σκουπίδια της. Γι' αυτό, τον απαρνήθηκε".

Έτσι, αφού ο "απορριφθείς Γιος" είναι ο Ήλιος μας προφανώς, όπως φαίνεται παραπάνω, οι "Ήλιοι-Γιοι" αναφέρονται όχι μόνο στους πλανήτες μας, αλλά στα ουράνια σώματα γενικά. Όντας ίδιος μια αντανάκλαση του Κεντρικού Πνευματικού Ήλιου, ο Σούρια είναι το πρωτότυπο όλων εκείνων των σωμάτων που αναπτύχθηκαν μετά απ' αυτόν. Στους *Βέντα* ονομάζεται Λοκά-Τσάκσου, "το Μάτι του Κόσμου" (του δικού μας πλανητικού κόσμου) και είναι μια από τις τρεις κύριες θεότητες. Ονομάζεται αδιάκριτα Γιος των Ντιάου και της Άντιτι, γιατί δεν γίνεται καμιά διάκριση, ούτε λαμβάνεται υπόψη κανένας σκοπός, σχετικά με το εσωτερικό νόημα. Έτσι απεικονίζεται ότι σύρεται από επτά άλογα και από ένα άλογο με επτά κεφάλια, όπου το πρώτο αναφέρεται στους επτά πλανήτες του και το δεύτερο στην κοινή προέλευση τους από το Ένα Κοσμικό Στοιχείο. Αυτό το "Ένα Στοιχείο" ονομάζεται μεταφορικά "ΠΥΡ". Οι *Βέντα* διδάσκουν ότι "το πυρ είναι αληθινά όλες οι θεότητες".[116]

Το νόημα της αλληγορίας είναι φανερό, γιατί μας το εξηγεί τόσο το Σχόλιο Ντζιάν όσο και η σύγχρονη επιστήμη, αν και διαφέρουν μεταξύ τους σε αρκετά χαρακτηριστικά. Η αποκρυφιστική δοξασία απορρίπτει την υπόθεση που προκύπτει από την θεωρία του Νεφελώματος· ότι δηλαδή οι (επτά) μεγάλοι πλανήτες αναπτύχθηκαν από την κεντρική μάζα του Ηλίου, τουλάχιστον όχι από αυτόν τον ορατό Ήλιο μας. Φυσικά, η πρώτη συμπύκνωση της Κοσμικής ύλης συνέβη κοντά σε κάποιον κεντρικό πυρήνα, τον πατρικό Ήλιο, αλλά αναφέρεται ότι ο ήλιος μας αποσπάστηκε απλώς πριν από τους άλλους, καθώς η περιστρεφόμενη μάζα συστελλόταν και έτσι επομένως είναι ο αρχαιότερος, μεγαλύτερος αδελφός τους και όχι ο πατέρας τους. Οι οχτώ Αντιτιά, "οι θεοί", σχηματίστηκαν όλοι από την κεντρική ουσία (κομητική ύλη,[117] ή Μητέρα) ή το "Κοσμικό Υλικό", το οποίο είναι ταυτόχρονα η πέμπτη και έκτη ΚΟΣΜΙΚΗ Αρχή, ο Ουπάντι ή βάση της Συμπαντικής Ψυχής. Ακριβώς όπως στον άνθρωπο – τον Μικρόκοσμο – το *Μάνας* (νους, ή ανθρώπινη ψυχή) είναι ο Ουπάντι του *Μπούντι* (θεία ψυχή).

Υπάρχει ένα ολόκληρο ποίημα για τις προγενετικές μάχες που έγιναν από τους αναπτυσσόμενους πλανήτες πριν από τον τελικό σχηματισμό του Κόσμου, οι οποίες ευθύνονται για την φαινομενικά διαταραγμένη θέση των συστημάτων αρκετών πλανητών, το πεδίο των δορυφόρων μερικών απ' αυτούς (του Ποσειδώνα, και του Ουρανού, για παράδειγμα, για τους οποίους οι αρχαίοι υποτίθεται ότι δεν ήξεραν τίποτε), το οποίο ανατράπηκε δίνοντας τους έτσι μια εμφάνιση ανάδρομης κίνησης. Αυτοί οι πλανήτες ονομάζονται μαχητές, ή Αρχιτέκτονες, και έχουν γίνει αποδεκτοί από την Ρωμαϊκή Εκκλησία σαν οι αρχηγοί των ουρανίων Ομάδων, δείχνοντας έτσι ότι υπάρχει η ίδια παράδοση. Όπως μας λένε, αφού αναπτύχθηκε από τον Κοσμικό Χώρο και πριν από τον τελικό σχηματισμό των πρωταρχικών και την δακτυλιδοποίηση του πλανητικού νεφελώματος, ο Ήλιος απορρόφησε μέσα στα βάθη της μάζας του όση Κοσμική ζωτικότητα μπορούσε, απειλώντας να καταβροχθίσει τους πιο αδύναμους "αδελφούς" του πριν εγκαθιδρυθεί οριστικά ο νόμος της έλξης και της άπωσης - οπότε και άρχισε να τρέφεται "από τα απορρίμματα και τον ιδρώτα της Μητέρας". Με άλλα λόγια, από κείνα τα τμήματα του Αιθέρα (την "πνοή της Συμπαντικής Ψυχής") για την ύπαρξη και την σύνθεση των οποίων η επιστήμη έχει ακόμα απόλυτη

115 Η αστρονομία μας λέει ότι ο Ήλιος περιστρέφεται γύρω από τον άξονά του πάντα προς την ίδια κατεύθυνση προς την οποία κινούνται οι πλανήτες στις αντίστοιχες τροχιές τους.

116 Νάραντα στην *Ανουγκίτα*, κεφ. IX, 9, και *Αϊταρέγια Μπράχμανα*, του Χάουγκ, σελ. 1.

117 Η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει ότι αυτή η Ουσία της κομητικής ύλης είναι τελείως διαφορετική από οποιοδήποτε χημικό ή φυσικό χαρακτηριστικό που γνωρίζει η σύγχρονη επιστήμη. Είναι ομογενής στην πρωταρχική μορφή της πέρα από τα Ηλιακά Συστήματα και διαφοροποιείται ολοκληρωτικά μόλις περνάει τα όρια της περιοχής της Γης, νοθευόμενη από τις ατμόσφαιρες των πλανητών και την ήδη σύνθετη ύλη του ενδοπλανητικού υλικού, όντας ετερογενής μόνο στον εκδηλωμένο κόσμο μας.

άγνοια. Μια θεωρία τέτοιου είδους προτάθηκε από τον σερ Ουίλιαμ Ρ. Γκροβ,[118] ο οποίος διατύπωσε την υπόθεση ότι τα συστήματα "βαθμιαία μεταβάλλονται από ατμοσφαιρικές προσθήκες αφαιρέσεις, ή από αυξήσεις ή μειώσεις που προέρχονται από το νεφελώδες υλικό..." Και ακόμα ότι, "ο Ήλιος μπορεί να συμπυκνώσει αεριώδη ύλη καθώς ταξιδεύει στο διάστημα και έτσι μπορεί να παραχθεί θερμότητα". Έτσι, η αρχαϊκή διδασκαλία μοιάζει αρκετά επιστημονική, ακόμα και στην σημερινή εποχή.[119] Ο κ. Ο. Μάτιου Ουίλιαμς υποθέτει ότι αυτή η διαχυμένη ύλη ή αιθέρας που είναι το δοχείο των ακτινοβολιών θερμότητας του σύμπαντος, σύρεται μ' αυτόν τον τρόπο στα βάθη της ηλιακής μάζας. Εκτοπίζοντας από κει τον προηγούμενα συμπυκνωμένο και θερμικά εξαντλημένο αιθέρα, συμπιέζεται και αποδίδει την θερμότητα του για να εκτοπιστεί με την σειρά του σε μια εκλεπτυσμένη και πιο ψυχρή κατάσταση και να απορροφήσει μια νέα ποσότητα θερμότητας, η οποία – υποθέτει – ότι με αυτόν τον τρόπο συλλαμβάνεται από τον αιθέρα, συγκεντρώνεται και διανέμεται ξανά από τους ήλιους του σύμπαντος.

Αυτό προσεγγίζει τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες, όσο μπορεί η επιστήμη να τις προσεγγίσει, γιατί ο Αποκρυφισμός το εξηγεί με την "νεκρή πνοή" που επιστρέφει ο Μαρταντά και με την συντήρησή του από "τον ιδρώτα και τα απορρίμματα" της "Μητέρας Χώρου". Εκείνο που μπορούσε να επηρεάσει ελάχιστα τον Ποσειδώνα,[120] τον Κρόνο και τον Δία, θα είχε σκοτώσει τα συγκριτικά μικρά "Σπίτια", όπως ο Ερμής, η Αφροδίτη και ο Άρης. Επειδή ο Ουρανός δεν ήταν γνωστός πριν από το τέλος του δέκατου όγδοου αιώνα, το όνομα του τέταρτου πλανήτη που αναφέρεται στην αλληγορία πρέπει να παραμείνει, μέχρι τώρα, ένα μυστήριο για μας.

Η "Πνοή" και των "Επτά" λέγεται ότι είναι Μπάσκαρα (φωτο-δημιουργική), γιατί αυτοί (οι πλανήτες) ήταν όλοι κομήτες και ήλιοι στην καταγωγή τους. Αναπτύχθηκαν σε μανβανταρική ζωή από το πρωταρχικό Χάος (τώρα το νοούμενο του αδιάλυτου νεφελώματος) με συγκέντρωση και συσσώρευση των πρωταρχικών διαφοροποιήσεων της αιώνιας ύλης και σύμφωνα με την όμορφη έκφραση του Σχολίου, "έτσι οι Γιοι του Φωτός ντύθηκαν με τα νήματα του Σκοταδιού". Αλληγορικά ονομάζονται "Ουράνια Σαλιγκάρια", εξαιτίας των άμορφων (για μας) ΔΙΑΝΟΙΩΝ που κατοικούν αόρατες στα αστρικά και πλανητικά σπίτια τους και, κατά κάποιο τρόπο, τις κουβαλάνε στην περιστροφή τους, όπως τα σαλιγκάρια κουβαλούν τον εαυτό τους. Όπως βλέπουμε, το δόγμα μιας κοινής καταγωγής όλων των ουρανίων σωμάτων και πλανητών, διατυπώθηκε από τους αρχαίους αστρονόμους, πολύ πριν από τον Κέπλερ, τον Νεύτωνα, τον Λάιμπνιτς, τον Καντ, τον Χέρσελ και τον Λαπλάς. Θερμότητα (η Πνοή), έλξη και άπωση – οι τρεις μεγάλοι παράγοντες της Κίνησης – είναι οι συνθήκες κάτω από τις οποίες όλα τα μέλη όλης αυτής της πρωταρχικής οικογένειας γεννιόνται, αναπτύσσονται και πεθαίνουν, για να ξαναγεννηθούν ύστερα από μια "Νύκτα του Μπράχμα", κατά την διάρκεια της οποίας η αιώνια ύλη καταρρέει περιοδικά στην πρωταρχική, αδιαφοροποίητη κατάστασή της. Ακόμα και τα πιο αραιωμένα αέρια δεν μπορούν να δώσουν καμιά ιδέα για την φύση της στους σύγχρονους φυσικούς. Στην αρχή τα κέντρα Δυνάμεων, οι αόρατοι σπινθήρες των πρωταρχικών ατόμων διαφοροποιούνται σε μόρια και γίνονται Ήλιοι - περνώντας βαθμιαία σε αντικειμενικότητα - αεριώδεις, ακτινοβόλοι, κοσμικοί, ο ένας "ανεμοστρόβιλος" (ή κίνηση), δίνοντας τελικά την ώθηση στην μορφή και την αρχική κίνηση, που ρυθμίζεται και συντηρείται από τις ασταμάτητες Πνοές: τους Ντιάνι Τσόχαν.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – *Συνέχεια*

118 Βλέπε *Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, 1843, σελ. 81 και Προσφώνηση στην Βρετανική Εταιρία, Λονδίνο, 1866.

119 Πολύ παρόμοιες ιδέες βρίσκονται στο έργο του Μ. Μάτιου Ουίλιαμς *Το Καύσιμο του Ήλιου*, 1870, στο έργο του Κ. Ουίλιαμ Σέμενς, "Περί της Διατήρησης της Ηλιακής Ενέργειας" (Φύση, τομ. XXV, 9 Μαρτίου 1882, σελ. 440-444) και επίσης στην Προσφώνηση του Π. Μάρτιν Ντάνκαν ως Προέδρου της Γεωλογικής Εταιρίας, Λονδίνο, Μάιος 1877. Βλέπε επίσης Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, 1883, κεφ. V, σελ. 56 και επόμενες.

120 Όταν μιλάμε για τον Ποσειδώνα δεν το κάνουμε σαν αποκρυφιστές, αλλά σαν Ευρωπαίοι. Ο αληθινά εσωτερικός αποκρυφιστής θα ισχυριστεί πως, αν και υπάρχουν πολλοί πλανήτες στο σύστημά μας που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί, ο Ποσειδώνας δεν ανήκει σ' αυτό, παρά την φαινομενική του σύνδεση με τον Ήλιο μας και παρά την επίδραση του τελευταίου πάνω στον Ποσειδώνα. Αυτή η σύνδεση, λένε, είναι μαγιαβική· φανταστική.

6....... ΕΠΕΙΤΑ ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΕΠΤΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ Λ1ΠΙΚΑ, ΠΑΡΗΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΙΑ (*Λόγο, Φωνή και Πνεύμα*). Ο ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣ ΓΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ. ΟΙ "ΓΙΟΙ-ΗΛΙΟΙ" ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΙ.

Οι *Lipika* (*Λίπικα*) από την λέξη *lipi*, "γράφω", σημαίνουν στην κυριολεξία τους "Γραφείς".[121] Αυτά τα θεία Όντα συνδέονται μυστικά με το κάρμα, τον Νόμο της Ανταπόδοσης, γιατί είναι οι Καταγραφείς ή Αρχειοφύλακες που εντυπώνουν πάνω στους αόρατους (για εμάς) πίνακες του Αστρικού Φωτός - "την μεγάλη πινακοθήκη της αιωνιότητας" - ένα πιστό αρχείο κάθε πράξης, ακόμα και σκέψης του ανθρώπου, καθώς και καθετί που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει στο φαινομενικό Σύμπαν. Όπως αναφέρθηκε στο βιβλίο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (I, 343) αυτός ο θείος και αόρατος καμβάς είναι το ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Επειδή οι Λίπικα είναι εκείνοι που προβάλλουν σε αντικειμενικότητα, από τον παθητικό Συμπαντικό Νου, το ιδεατό σχέδιο του σύμπαντος, πάνω στο οποίο οι "Δομητές" ξαναδημιουργούν τον Κόσμο μετά από κάθε Πραλάγια, γι’ αυτό οι Λίπικα παραλληλίζονται με τους Επτά Αγγέλους της Παρουσίας, τους οποίους οι χριστιανοί αναγνωρίζουν στα Επτά "Πλανητικά Πνεύματα" ή στα "Πνεύματα των Άστρων", γιατί έτσι αυτοί είναι οι άμεσοι γραφείς της Αιώνιας Ιδεοπλασίας, ή όπως ονομάζεται από τον Πλάτωνα, της "θείας Σκέψης". Το Αιώνιο Αρχείο δεν είναι ένα φανταστικό όνειρο, γιατί συναντάμε παρόμοια αρχεία στον κόσμο της χονδροειδούς ύλης. Ο Ντράπερ αναφέρει:

> Μια σκιά ποτέ δεν πέφτει πάνω σ' έναν τοίχο χωρίς να αφήσει πάνω του ένα μόνιμο ίχνος, το οποίο μπορεί να γίνει ορατό αν καταφύγουμε στην κατάλληλη διαδικασία... Τα πορτραίτα των φίλων μας, ή διάφορα τοπία, μπορεί να κρύβονται πάνω στην ευαίσθητη επιφάνεια από το μάτι, αλλά είναι έτοιμα να κάνουν την εμφάνισή τους μόλις καταφύγουμε στα σωστά εκτυπωτικά υλικά. Ένα φάσμα κρύβεται πάνω σε μια ασημένια ή γυάλινη επιφάνεια, μέχρις ότου με την νεκρομαντεία μας το κάνουμε να εμφανιστεί στον ορατό κόσμο. Πάνω στους τοίχους των πιο απρόσιτων διαμερισμάτων μας, όπου νομίζουμε ότι κάθε περίεργο μάτι έχει αποκλειστεί και η απομόνωσή μας δεν μπορεί ποτέ να βεβηλωθεί, εκεί υπάρχουν τα υπολείμματα όλων των πράξεων μας, οι σκιές όλων όσων έχουμε κάνει.[122]

δρ. Τζίβονς πιστεύει ότι κάθε σκέψη, αναστατώνοντας τα μόρια του εγκεφάλου και θέτοντας τα σε κίνηση, τα σκορπίζει σ' ολόκληρο το Σύμπαν και θεωρεί ότι "κάθε μόριο υπάρχουσας ύλης πρέπει να είναι ένας καταγραφέας όλων όσων έχουν συμβεί".[123] Έτσι η αρχαία δοξασία άρχισε να αποκτάει δικαιώματα διαμονής στους συλλογισμούς του επιστημονικού κόσμου.

Οι σαράντα δυο "Πρόγονοι" που στέκονται στην περιοχή του Αμέντι σαν οι κατήγοροι της Ψυχής μπροστά στον Όσιρι, ανήκουν στην ίδια τάξη θεοτήτων όπως και οι Λίπικα και θα μπορούσαν να αντιστοιχούν με αυτούς, αν οι αιγυπτιακοί θεοί δεν ήταν τόσο λίγο κατανοητοί ως προς την εσωτερική σημασία τους. Ο Ινδουιστής Τσιτρά-Γκούπτα που διαβάζει την ιστορία της ζωής κάθε Ψυχής από το μητρώο του που ονομάζεται *Άγκρα-Σαντάνι*, οι "Πρόγονοι" που διαβάζουν από την καρδιά του νεκρού, η οποία γίνεται ένα ανοιχτό βιβλίο μπροστά στον Γιάμα, στον Μίνωα, στον Όσιρι, ή στο κάρμα: είναι όλοι αντίγραφα και παραλλαγές των Λίπικα και των Αστρικών Αρχείων τους. Όμως οι Λίπικα δεν είναι θεότητες που σχετίζονται με τον θάνατο, αλλά με την Αιώνια Ζωή.

Επειδή οι Λίπικα συνδέονται με το πεπρωμένο κάθε ανθρώπου και την γέννηση κάθε παιδιού, του οποίου η ζωή είναι ήδη χαραγμένη στο Αστρικό Φως - όχι μοιρολατρικά, αλλά απλώς επειδή το μέλλον, όπως και το ΠΑΡΕΛΘΟΝ, είναι πάντα ζωντανό στο ΠΑΡΟΝ - μπορεί να ειπωθεί ότι ασκούν μια επιρροή πάνω στην Επιστήμη της Αστρολογίας. Πρέπει να παραδεχτούμε την αλήθεια της τελευταίας, είτε το θέλουμε είτε όχι. Γιατί όπως παρατήρησε ένας από τους σύγχρονους μυημένους της Αστρολογίας:

121 Αυτοί είναι οι τέσσερις "Αθάνατοι" που στον *Ατάρβα-Βέντα* (1, 31, 1-4) αναφέρονται σαν οι "Παρατηρητές" ή Φύλακες των τεσσάρων τετάρτων του ουρανού.
122 Ντράπερ, *Ιστορία της Διαμάχης Ανάμεσα στην θρησκεία και στην Επιστήμη*, 1874, σελ. 132-133.
123 Ο Σ. Τζίβονς, *Οι Αρχές της Επιστήμης*, 1874, Τόμ. II, σελ. 455.

Τώρα που η φωτογραφία μας αποκάλυψε την χημική επίδραση του αστρικού συστήματος, εντυπώνοντας πάνω στην ευαίσθητη πλάκα της συσκευής χιλιάδες αστέρια και πλανήτες που μέχρι τώρα ακόμα και τα πιο ισχυρά τηλεσκόπια δεν είχαν καταφέρει να τα ανακαλύψουν, μας είναι πιο εύκολο να κατανοήσουμε πώς μπορεί το ηλιακό μας σύστημα, κατά την γέννηση ενός παιδιού, να επηρεάζει τον εγκέφαλό του - παρθένο από κάθε εντύπωση - με έναν καθορισμένο τρόπο και σύμφωνα με την παρουσία στο ζενίθ του ενός ή του άλλου ζωδιακού αστερισμού. [Δρ. Έλι Σταρ, *Τα Μυστήρια του Ωροσκοπίου*, 1888, σελ. X-X1.]

ΣΤΑΝΤΖΑ V
ΦΟΧΑΤ: ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑΠΛΩΝ ΙΕΡΑΡΧΙΩΝ
ΣΧΟΛΙΟ

ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΙ ΕΠΤΑ, ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΠΤΑ ΠΝΟΕΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΙΕΣ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΕΣ ΠΝΟΕΣ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΠΥΡΙΝΟ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟ (α).

Απ' όλες τις Στάντζα αυτή είναι ίσως η πιο δύσκολη για να εξηγηθεί. Η γλώσσα της είναι κατανοητή μόνο από εκείνον που κατέχει βαθιά την ανατολική αλληγορία και τις σκόπιμα ασαφείς εκφράσεις της. Το ερώτημα που αναμφίβολα προβάλλει είναι: "Οι αποκρυφιστές θεωρούν πράγματι όλους αυτούς τους 'Δομητές', τους 'Λίπικα' και τους 'Γιους του Φωτός' σαν Οντότητες, ή είναι απλώς πλάσματα της φαντασίας;" Η απάντηση στο ερώτημα είναι σαφής: "Αφού λάβουμε υπόψη ότι ένα μέρος αναφέρεται σε προσωποποιημένες Δυνάμεις, πρέπει να παραδεχτούμε την ύπαρξη αυτών των Οντοτήτων, αν δεν αρνούμαστε την ύπαρξη της πνευματικής ανθρωπότητας μέσα στην φυσική ανθρωπότητα. Γιατί τα πλήθη αυτών των Γιων του Φωτός και των Γιων των Γεννημένων από τον Νου της πρώτης εκδηλωμένης Ακτίνας του ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΟΛΟΥ, είναι η ίδια ρίζα του πνευματικού ανθρώπου". Αν δεν θέλουμε να πιστέψουμε το αφιλοσόφητο δόγμα μιας ψυχής ειδικά δημιουργημένης για κάθε ανθρώπινη γέννηση – όπου μια νέα ποσότητα απ' αυτές εισβάλλει καθημερινά από την εποχή του "Αδάμ" – τότε πρέπει να δεχτούμε τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Αυτό θα εξηγηθεί όταν έρθει η ώρα του. Ας δούμε τώρα ποιο μπορεί να είναι το αποκρυφιστικό νόημα αυτής της Στάντζα.

Η Δοξασία διδάσκει ότι οι Πνευματικές πρωταρχικές ΔΙΑΝΟΙΕΣ, ακόμα και οι ανώτατε, προκειμένου να γίνουν ένας θείος, απόλυτα συνειδητός θεός πρέπει να περάσουν από το ανθρώπινο στάδιο. Και όταν λέμε ανθρώπινο, δεν αναφερόμαστε μόνο στην δική μας γήινη ανθρωπότητα, αλλά στους θνητούς που κατοικούν κάθε κόσμο. Δηλαδή σε κείνες τις Διάνοιες που έχουν πετύχει την κατάλληλη ισορροπία ανάμεσα στην ύλη και στο πνεύμα, όπως εμείς τώρα, από τότε που περάσαμε το μεσαίο σημείο της Τέταρτης Ριζικής Φυλής του Τέταρτου Γύρου. Κάθε Οντότητα πρέπει να κερδίσει η ίδια το δικαίωμα να γίνει θεία, μέσω προσωπικής εμπειρίας. Ο Χέγκελ, ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής, πρέπει να γνώριζε ή να ένιωθε διαισθητικά αυτήν την αλήθεια όταν έλεγε πως το Ασυνείδητο ανέπτυξε το Σύμπαν μόνο "με την ελπίδα να αποκτήσει καθαρή αυτοσυνείδηση", να γίνει, με άλλα λόγια, ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Γιατί αυτό είναι επίσης το μυστικό νόημα της πουρανικής φράσης για τον Μπράχμα, ο οποίος συνεχώς παρακινείται "από την επιθυμία να δημιουργεί". Αυτό εξηγεί επίσης το κρυμμένο καμπαλιστικό νόημα του ρητού: "Η Πνοή γίνεται μια πέτρα˙ η πέτρα, ένα φυτό˙ το φυτό, ένα ζώο˙ το ζώο, ένας άνθρωπος˙ ο άνθρωπος ένα πνεύμα και το πνεύμα ένας θεός". Οι Γιοι οι Γεννημένοι από τον Νου, οι Ρίσι, οι Δομητές κ.τ.λ. ήταν όλοι άνθρωποι – οποιασδήποτε μορφής και σχήματος – σε άλλους κόσμους και σε προηγούμενα Μανβαντάρα.

Επομένως, το θέμα αυτό, όντας τόσο απόκρυφο, είναι πολύ δύσκολο να εξηγηθεί σε όλες τις λεπτομέρειες και τις βάσεις του, γιατί μέσα σ' αυτό περιέχεται ολόκληρο το μυστήριο της εξελικτικής δημιουργίας. Μια ή δυο φράσεις σχετικές μας θυμίζουν έντονα παρόμοιες φράσεις της Καμπάλα και την φρασεολογία του Ψαλμωδού Βασιλιά (Ψαλμοί, κεφ. 4), επειδή και οι δυο όταν μιλούν για τον θεό τον εμφανίζουν να κάνει τον άνεμο αγγελιαφόρο του και "υπουργούς του το φλεγόμενο πυρ". Αλλά στην εσωτερική δοξασία αυτό χρησιμοποιείται μεταφορικά. Ο "πύρινος Άνεμος" είναι η πυρακτωμένη Κοσμική σκόνη, η οποία ακολουθεί απλώς μαγνητικά, όπως τα ρινίσματα σιδήρου ακολουθούν τον μαγνήτη, την κατευθύνουσα σκέψη των "Δημιουργικών Δυνάμεων". Αλλά, όμως, αυτή η Κοσμική σκόνη είναι κάτι περισσότερο, γιατί κάθε άτομο στο Σύμπαν έχει μέσα του την δυνατότητα της αυτοσυνείδησης και όπως οι Μονάδες του Λάιμπνιτς, είναι ένα Σύμπαν στον εαυτό του και για τον εαυτό του. Είναι ένα άτομο και ένας άγγελος.

Σε σχέση με αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι μια από τις εξοχότητες της σύγχρονης Εξελικτικής Σχολής, ο κ. Α. Ρ. Ουάλας, όταν ανέλυσε την ανεπάρκεια της "φυσικής επιλογής" σαν μοναδικού παράγοντα στην ανάπτυξη του φυσικού ανθρώπου, πρακτικά παραδέχτηκε το όλο θέμα που αναφέρουμε εδώ. Υποστηρίζει πως η εξέλιξη του ανθρώπου κατευθύνθηκε και προωθήθηκε από ανώτερες Διάνοιες, η μεσολάβηση των οποίων είναι ένας αναγκαίος παράγοντας στην σκηνή της Φύσης. Αλλά από την στιγμή που η λειτουργία αυτών των Διανοιών γίνεται αποδεκτή σε ένα σημείο, είναι απλό λογικό συμπέρασμα να την επεκτείνουμε ακόμα περισσότερο. Καμία αυστηρή και απαραβίαστη γραμμή δεν μπορεί να χαραχθεί.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – *Συνέχεια*

ΤΟΝ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΤΟΥΣ (α). Η ΓΚΙΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΦΟΧΑΤ: Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΙΩΝ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΟΙ ΓΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ[124] ΔΡΑ ΚΥΚΛΙΚΑ ΣΑΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ο ΦΟΧΑΤ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ Η ΣΚΕΨΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΑΒΑΤΗΣ (*δηλαδή είναι κάτω από την επιρροή της κατευθυντήριας σκέψης τους*). ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΑΝ ΑΣΤΡΑΠΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΥΡΙΝΑ ΝΕΦΗ (*κοσμικές ομίχλες*) (β). ΚΑΝΕΙ ΤΡΕΙΣ, ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΚΑΤΩ (*τον μελλοντικό κόσμο*). ΥΨΩΝΕΙ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ (*άτομα*) ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝΩΝΕΙ (γ).

Αυτό δείχνει τους "Πρωταρχικούς Επτά" να χρησιμοποιούν σαν Βαχάνα τους (φορέα, ή το εκδηλωμένο υποκείμενο το οποίο γίνεται σύμβολο της Δύναμης που το κατευθύνει) τον Φοχάτ, οποίος συνεπώς ονομάζεται "Αγγελιαφόρος της θέλησής τους": ο πύρινος ανεμοστρόβιλος.

"Η Γκιού γίνεται Φοχάτ", η ίδια η έκφραση το δείχνει. Γκιού είναι η μια πραγματική (μαγική) γνώση ή Απόκρυφη Σοφία, η οποία ασχολούμενη με αιώνιες αλήθειες και πρωταρχικές αιτίες γίνεται σχεδόν παντοδύναμη, όταν εφαρμόζεται προς την σωστή κατεύθυνση. Η αντίθεση της είναι η Γκιού-μι η οποία ασχολείται μόνο με πλάνες και λαθεμένες εμφανίσεις, όπως συμβαίνει στις εξωτερικές σύγχρονες επιστήμες μας. Σε αυτήν την περίπτωση, η Γκιού είναι η έκφραση της συλλογικής Σοφίας των Ντιάνι Μπούντα.

Επειδή υποτίθεται πως οι αναγνώστες δεν είναι εξοικειωμένοι με τους Ντιάνι Μπούντα, καλό είναι να αναφέρουμε αμέσως ότι σύμφωνα με τους Ανατολιστές υπάρχουν πέντε Ντιάνι που είναι οι "ουράνιοι" Μπούντα οι εκδηλώσεις των οποίων, στον κόσμο της μορφής και της ύλης, είναι οι ανθρώπινοι Μπούντα. Εσωτερικά, όμως, οι Ντιάνι Μπούντα είναι επτά, από τους οποίους έχουν εκδηλωθεί μέχρι τώρα μόνο πέντε και οι δυο πρόκειται να έρθουν στην έκτη και στην έβδομη Ριζική Φυλή.[125] Αυτοί είναι, κατά κάποιον τρόπο, τα αιώνια πρωτότυπα των Μπούντα που εμφανίζονται σ' αυτήν την γη, ο καθένας από τους οποίους έχει το ιδιαίτερο θείο πρωτότυπό του. Έτσι για παράδειγμα, ο Αμιτάμπα είναι ο Ντιάνι Μπούντα του Γκαουταμά Σακιαμούνι, που εκδηλώνεται μέσω αυτού οποτεδήποτε αυτή η μεγάλη Ψυχή ενσαρκώνεται πάνω στην Γη, όπως έκανε στον Τσονγκ-Κάπα.[126] Ως σύνθεση των επτά Ντιάνι Μπούντα, ο Αβαλοκιτεσβάρα ήταν ο πρώτος Μπούντα (Λόγος) και ο Αμιτάμπα είναι ο εσωτερικός "θεός" του Γκαουταμά, ο οποίος στην Κίνα ονομάζεται Αμίτα (Μπούντα). Όπως αναφέρει πολύ σωστά ο κ. Ράις Ντέιβιτς, αυτοί είναι "τα ένδοξα αντίστοιχα στον μυστικό κόσμο, απαλλαγμένοι από τις υποβιβαστικές συνθήκες της υλικής ζωής" κάθε γήινου θνητού Μπούντα, οι απελευθερωμένοι Μανούσι-Μπούντα που έχουν οριστεί να κυβερνούν την Γη σ' αυτόν τον Γύρο. Είναι οι "Μπούντα της θεωρίας" και είναι όλοι Ανουπαντάκα (χωρίς γονείς), δηλαδή αυτο-γεννημένοι από θεία ουσία. Η εξωτερική διδασκαλία η οποία λέει ότι, κάθε Ντιάνι Μπούντα έχει την ικανότητα να δημιουργεί από τον εαυτό του ένα παρόμοιο ουράνιο γιο – έναν Ντιάνι μποντισάττβα – ο οποίος, μετά τον θάνατο του Μανούσι

124 Δεν πρέπει να ξεχνάμε την διαφορά ανάμεσα στους "Δομητές", στα Πλανητικά Πνεύματα και στους Λίπικα. (Βλέπε Σχόλιο των σλόκα 5 και 6 της Στάντζα V.)

125 Βλέπε Α. Π. Σίννετ, *Εσωτερικός Βουδισμός*, Ε' αγγλική έκδοση, 1885, σελ. 171-173.

126 Ο πρώτος και μεγαλύτερος (θιβετανός) Αναμορφωτής που ίδρυσε το τάγμα των "Κιτρινοσκούφηδων", των Γκελούγκπα. Γεννήθηκε το έτος 1355 μ.Χ. στο Άμντο και ήταν ο Αβατάρα του Αμιτάμπα, ουράνιου ονόματος του Γκσουτάμα Μπούντα [ή Βούδα].

(ανθρώπινου) Μπούντα, πρέπει να συνεχίσει το έργο του, βασίζεται στο γεγονός ότι χάρη στην ανώτατη μύηση που εκτελείται από τον επισκιαζόμενο από το "Πνεύμα του Μπούντα" – (ο οποίος θεωρείται από τους Ανατολιστές ότι δημιούργησε τους πέντε Ντιάνι Μπούντα) – ο υποψήφιος γίνεται πράγματι ένας μποντισάττβα, δημιουργημένος από τον Ανώτατο Μυσταγωγό.

Ο Φοχάτ όντας ένας από τους πιο σημαντικούς, αν όχι ο πιο σημαντικός, χαρακτήρες στην εσωτερική Κοσμογονία, πρέπει να περιγραφεί λεπτομερώς. Όπως στην αρχαιότατη ελληνική Κοσμογονία, που διαφέρει πολύ από την μετέπειτα μυθολογία, ο Έρως είναι το τρίτο πρόσωπο της πρωταρχικής τριάδας: Χάος, Γαία, Έρως αντιστοιχώντας στο καμπαλιστικό Αίν-Σοφ (γιατί Χάος είναι ΧΩΡΟΣ, χαίνω, "κενό") το Απεριόριστο ΟΛΟ, Σεχινά και ο Αρχαίος των Ημερών ή το Άγιο Πνεύμα. Έτσι, και ο Φοχάτ είναι άλλο πράγμα στο ακόμα ανεκδήλωτο Σύμπαν και άλλο στο φαινομενικό και Κοσμικό Σύμπαν. Σε' αυτό το τελευταίο είναι εκείνη η απόκρυφη, ηλεκτρική, ζωτική δύναμη, η οποία κάτω από την θέληση του Δημιουργικού Λόγου, ενώνει και συγκεντρώνει όλες τις μορφές, δίνοντας τους την πρώτη ώθηση που με τον καιρό γίνεται νόμος. Αλλά στο ανεκδήλωτο Σύμπαν ο Φοχάτ δεν είναι πια αυτό - ακριβώς όπως ο Έρως δεν είναι το μετέπειτα, όμορφο, φτερωτό Αγγελούδι ή ΕΡΩΤΑΣ. Ο Φοχάτ δεν έχει ακόμα καμιά σχέση με τον Κόσμο, γιατί ο Κόσμος δεν έχει γεννηθεί και οι θεοί κοιμούνται στο στήθος του "Πατέρα-Μητέρας". Είναι μια αφηρημένη φιλοσοφική ιδέα. Δεν παράγει ακόμα τίποτε ο ίδιος˙ είναι απλώς εκείνη η λανθάνουσα δημιουργική δύναμη μέσω της δράσης της οποίας το ΝΟΟΥΜΕΝΟ όλων των μελλοντικών φαινομένων διαιρείται, θα λέγαμε, για να ξαναενωθεί απλώς με μια μυστική υπεραισθητική πράξη και να εκπορεύσει την δημιουργική ακτίνα. Όταν προβάλλει ο "θείος Γιος", τότε ο Φοχάτ γίνεται η κινητήριος δύναμη, εκείνη η ενεργός Δύναμη που αναγκάζει το ΕΝΑ να γίνει ΔΥΟ και ΤΡΙΑ, στο Κοσμικό πεδίο της εκδήλωσης. Το τριπλό Ένα διαφοροποιείται στα πολλά και τότε ο Φοχάτ μετατρέπει σε εκείνη την δύναμη που συγκεντρώνει τα στοιχειακά άτομα και τα κάνει να συσσωρευτούν και να συνδυαστούν. Έναν απόηχο αυτής της αρχέγονης διδασκαλίας βρίσκουμε στην ελληνική μυθολογία. Από το Χάος γεννιέται το Έρεβος και η Νυξ και κάτω από την δράση του Έρωτα γεννούν με την σειρά τους τον Αιθέρα και την Ημέρα - το φως των ανώτερων και το φως των κατώτερων ή γήινων περιοχών. Το Σκοτάδι γεννάει φως. Βλέπε και στα *Πουρανά* την "θέληση" ή επιθυμία του Μπράχμα να δημιουργήσει και στην φοινικική Κοσμογονία του Σαγχονιάθωνα το δόγμα ότι η Επιθυμία, πόθος, είναι η πηγή της δημιουργίας.

Ο Φοχάτ σχετίζεται στενά με την "ΜΙΑ ΖΩΗ". Από το Άγνωστο Ένα, την Άπειρη ΟΛΟΤΗΤΑ, εκπορεύεται το εκδηλωμένο ΕΝΑ, ή η περιοδική, μανβανταρική θεότητα - και αυτή είναι ο Συμπαντικός Νους, ο οποίος αποχωρισμένος από την Πηγή-Αρχή του είναι ο Δημιουργός ή δημιουργικός Λόγος των Δυτικών Καμπαλιστών και ο τετραπρόσωπος Μπράχμα της ινδουιστικής θρησκείας. Στην ολότητά του, θεωρούμενος από την σκοπιά της εκδηλωμένης θείας Σκέψης, στην μυστική δοξασία αντιπροσωπεύει τα Πλήθη των ανώτερων δημιουργικών Ντιάνι Τσόχαν. Ταυτόχρονα με την εξέλιξη του Συμπαντικού Νου, η κρυμμένη Σοφία του Άντι Μπούντα – του Ενός Υπέρτατου και αιώνιου – εκδηλώνεται σαν Αβαλοκιτεσβάρα (ή εκδηλωμένος Ισβαρά), που είναι ο Όσιρις των Αιγυπτίων, ο Αχούρα Μάζντα των Ζωροαστριστών, ο Ουράνιος Άνθρωπος του ερμητικού φιλοσόφου, ο Λόγος των Πλατωνικών και ο Άτμαν των Βενταντιστών.[127] Με την δράση της εκδηλωμένης Σοφίας, ή Μαχάτ, που αντιπροσωπεύεται απ' αυτά τα αναρίθμητα κέντρα πνευματικής Ενέργειας στον Κόσμο, η αντανάκλαση του Συμπαντικού Νου – που είναι Κοσμική Ιδεοπλασία και η διανοητική Δύναμη που συνοδεύει αυτή την ιδεοπλασία – γίνεται αντικειμενικά ο Φοχάτ του εσωτερικού βουδιστή φιλοσόφου. Ο Φοχάτ τρέχοντας κατά μήκος των επτά αρχών του *Ακασά*, δρα πάνω στην εκδηλωμένη ουσία, ή στο Ένα Στοιχείο, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, και διαφοροποιώντας την σε διάφορα κέντρα Ενέργειας, θέτει σε κίνηση τον νόμο της Κοσμικής Εξέλιξης που – υπακούοντας στην Ιδεοπλασία του Συμπαντικού Νου – γεννάει όλες τις διάφορες καταστάσεις ύπαρξης στο εκδηλωμένο Ηλιακό Σύστημα.

Το Ηλιακό Σύστημα, που ήρθε σε ύπαρξη από αυτούς τους παράγοντες, αποτελείται από Επτά Αρχές (ή Στοιχεία), όπως και καθετί άλλο μέσα σ' αυτά τα κέντρα. Αυτή είναι η διδασκαλία

127 Ο Τ. Σούμπα Ρόου φαίνεται να τον ταυτίζει μ' αυτόν και τον αποκαλεί ΛΟΓΟ. (Βλέπε τις τέσσερις διαλέξεις του πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, 1887, συγκεκριμένα Φεβρ. 1887, σελ. 303).

του εσωτερισμού πέραν των Ιμαλαΐων. Η κάθε φιλοσοφία, όμως, έχει τον δικό της τρόπο να διαιρεί αυτές τις αρχές.

Φοχάτ, λοιπόν, είναι η προσωποποιημένη ηλεκτρική ζωτική δύναμη, η υπερβατική συνδετική Μονάδα όλων των Κοσμικών Ενεργειών, τόσο στα αόρατα όσο και στα εκδηλωμένα πεδία˙ η δράση της οποίας – σε μια άπειρη κλίμακα – μοιάζει με κείνη μιας ζωντανής Δύναμης δημιουργημένης από την ΘΕΛΗΣΗ, στις εκδηλώσεις εκείνες όπου το φαινομενικά υποκειμενικό δρα πάνω στο φαινομενικά αντικειμενικό και το ωθεί σε δράση. Ο Φοχάτ δεν είναι μόνο το ζωντανό Σύμβολο και το Δοχείο εκείνης της Δύναμης, αλλά θεωρείται από τους αποκρυφιστές σαν μια Οντότητα, η οποία δρα πάνω σε δυνάμεις που είναι κοσμικές, ανθρώπινες και γήινες και ασκούν την επιρροή τους αντίστοιχα σε όλα αυτά τα πεδία. Στο γήινο πεδίο η επιρροή του γίνεται αισθητή στην μαγνητική και στην ενεργό δύναμη που γεννιέται από την ισχυρή επιθυμία του μαγνητιστή. Στο Κοσμικό πεδίο ενυπάρχει στην κατασκευαστική δύναμη, η οποία στον σχηματισμό των πραγμάτων – από το πλανητικό σύστημα μέχρι την πυγολαμπίδα και μια απλή μαργαρίτα – εκτελεί το σχέδιο που βρίσκεται στον νου της φύσης, ή στην θεία σκέψη, σχετικά με την ανάπτυξη και την εξέλιξη του κάθε ιδιαίτερου πράγματος. Μεταφυσικά, ο Φοχάτ είναι η αντικειμενοποιημένη σκέψη των θεών, ο "Λόγος που έγινε σάρκα", σε μια κατώτερη κλίμακα και ο αγγελιαφόρος των Κοσμικών και ανθρώπινων ιδεοπλασιών: η ενεργός δύναμη στην Συμπαντική Ζωή. Στην δευτερεύουσα όψη του, ο Φοχάτ είναι η Ηλιακή Ενέργεια, το ηλεκτρικό ζωτικό ρευστό[128] και η συντηρούσα τέταρτη αρχή, η ζωώδης Ψυχή της Φύσης, θα λέγαμε, ή Ηλεκτρισμός. Στην Ινδία ο Φοχάτ συνδέεται με τον Βίσνου και τον Σούρια στον αρχικό χαρακτήρα του (πρώτου) θεού· γιατί ο Βίσνου δεν είναι ένας ανώτερος θεός στον *Ριγκ-Βέντα*. Το όνομα Βίσνου (Vishnu) προέρχεται από την ρίζα *vis* "διαποτίζω" και ο Φοχάτ ονομάζεται "Διαποτιστής" και Κατασκευαστής, γιατί σχηματοποιεί τα άτομα από το ακατέργαστο υλικό.[129] Στα ιερά κείμενα του *Ριγκ-Βέντα* ο Βίσνου είναι επίσης, "μια εκδήλωση της Ηλιακής Ενέργειας" και περιγράφεται να διασχίζει τις Επτά περιοχές του Σύμπαντος με τρία βήματα. Ο βεντικός θεός έχει ελάχιστα κοινά με τον Βίσνου των μετέπειτα εποχών. Επομένως αυτοί οι δυο είναι ταυτόσημοι σ' αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό και ο ένας είναι αντίγραφο του άλλου.

Οι "τρεις και επτά δρασκελιές" αναφέρονται στις Επτά Σφαίρες που κατοικούνται από τον άνθρωπο, κατά την εσωτερική δοξασία, καθώς και στις Επτά περιοχές της Γης. Παρά τις συχνές αντιρρήσεις που προβάλλουν επίδοξοι Ανατολιστές, οι Επτά κόσμοι ή σφαίρες της πλανητικής αλύσου μας αναφέρονται ξεκάθαρα στα εξωτερικά ινδουιστικά κείμενα. Αλλά το πόσο παράξενα όλοι αυτοί οι αριθμοί συνδέονται με παρόμοιους αριθμούς και με τα σύμβολά τους σε άλλες Κοσμογονίες, μπορεί να φανεί από συγκρίσεις και παραλληλισμούς που γίνονται από μελετητές

128 Το 1882 ο Πρόεδρος της Θεοσοφικής Εταιρίας, συντ. Όλκοτ, κατηγορήθηκε γιατί σε μια από τις διαλέξεις του βεβαίωσε ότι ο Ηλεκτρισμός είναι ύλη. Αυτή, όμως, είναι η διδασκαλία της αποκρυφιστικής δοξασίας. Ίσως η λέξη "Δύναμη" ή "Ενέργεια" να ήταν ένα καλύτερο όνομα γι' αυτόν, εφόσον η ευρωπαϊκή επιστήμη γνωρίζει τόσο λίγα σχετικά με την αληθινή φύση του. Αλλά όμως είναι ύλη, στον βαθμό που και ο Αιθέρας είναι ύλη, αφού είναι το ίδιο ατομικός, αν και σε αρκετή απόσταση απ' αυτόν. Είναι ανόητο να υποστηρίζουμε πως, επειδή ένα πράγμα είναι άγνωστο στην επιστήμη δεν μπορεί να ονομαστεί ύλη. Ο ηλεκτρισμός είναι "αυλός" με την έννοια ότι τα μόριά του δεν υπόκεινται στην αντίληψη και στο πείραμα˙ όμως, μπορεί να είναι - και ο Αποκρυφισμός διδάσκει ότι πράγματι είναι - ατομικός. Επομένως είναι ύλη. Αλλά ακόμη και αν υποθέσουμε πως είναι αντιεπιστημονικό να μιλάμε γι' αυτόν με τέτοιους όρους, αφού ο Ηλεκτρισμός ονομάζεται στην επιστήμη πηγή Ενέργειας, ή απλά Ενέργεια και Δύναμη, τότε πού είναι εκείνη η Δύναμη ή εκείνη η Ενέργεια για την οποία μπορούμε να σκεφτούμε χωρίς να σκεφτόμαστε για ύλη; Πριν από χρόνια, ο Μάξγουελ, ένας μαθηματικός και μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες πάνω στον Ηλεκτρισμό και στα φαινόμενά του, είπε ότι ο Ηλεκτρισμός είναι ύλη και όχι μόνο κίνηση. "Αν αποδεχτούμε την υπόθεση ότι οι στοιχειακές ουσίες αποτελούνται από άτομα, τότε δεν μπορούμε να αποφύγουμε το συμπέρασμα ότι και ο ηλεκτρισμός επίσης, θετικός ή αρνητικός, διαιρείται σε καθορισμένο στοιχειώδη τμήματα, τα οποία συμπεριφέρονται σαν άτομα ηλεκτρισμού". (Χέλμολτζ, *Διάλεξη Φαρανταίη*, 1881, όπως αναφέρεται από τον Κρουκς στην Προσφώνησή του στο Χημικό Τμήμα της Αγγλικής Ένωσης, Μπίρμιγχαμ, 1886). Θα προχωρήσουμε ακόμα περισσότερο και θα βεβαιώσουμε ότι ο Ηλεκτρισμός όχι μόνο είναι ουσία, αλλά ότι είναι εκπόρευση από μια Οντότητα, που δεν είναι ούτε θεός ούτε Διάβολος, αλλά μια από τις αναρίθμητες Οντότητες που κυβερνούν και καθοδηγούν τον κόσμο μας, σύμφωνα με τον αιώνιο Νόμο του·ΚΑΡΜΑ. (Βλέπε Προσθήκη, Τμήμα XVI.)

129 Είναι πασίγνωστο πως η άμμος όταν τοποθετηθεί σε έναν μεταλλικό δίσκο που κραδαίνεται, παίρνει μια σειρά από κανονικά καμπύλα σχήματα διαφόρων μορφών. Μπορεί η επιστήμη να δώσει μια πλήρη ερμηνεία αυτού του γεγονότος;

των αρχαίων θρησκειών. Οι "τρεις δρασκελιές του Βίσνου" μέσω των "επτά περιοχών του Σύμπαντος" του *Ριγκ-Βέντα*, έχουν εξηγηθεί με διάφορους τρόπους από τους σχολιαστές: ότι σημαίνουν "φωτιά, αστραπή και Ήλιος" κοσμικά και ότι έγιναν στην γη, στην ατμόσφαιρα και στον ουρανό· επίσης σαν τα "τρία βήματα" του νάνου (της ενσάρκωσης του Βίσνου), αν και πιο φιλοσοφικά - και από αστρονομική άποψη, πιο σωστά - εξηγούνται από τον Αουρναβαμπά σαν οι διάφορες θέσεις του Ηλίου, ανατολή, μεσουράνημα και δύση. Μόνο η εσωτερική φιλοσοφία τις εξηγεί καθαρά και το *Ζοχάρ* τις παρουσίασε πολύ φιλοσοφικά και κατανοητά. Εκεί αναφέρεται και δείχνεται καθαρά ότι στην αρχή οι Ελοΐμ (Αλίμ) ονομάζονταν Εχάδ, "ένας", ή η "θεότητα είναι μια σε πολλά"˙ μια πολύ απλή ιδέα σε μια πανθεϊστική αντίληψη (με την φιλοσοφική της έννοια, φυσικά). Ύστερα έγινε η αλλαγή, "ο Ιεχωβά είναι Ελοΐμ", ενοποιώντας έτσι την πολλαπλότητα και κάνοντας το πρώτο βήμα προς τον μονοθεϊσμό. Στο ερώτημα, "Πώς ο Ιεχωβά είναι Ελοΐμ;" η απάντηση είναι: "με τρία βήματα" από κάτω. Το νόημα είναι φανερό.[130] Όλα αυτά είναι σύμβολα και εμβλήματα, αμοιβαία και συσχετιστικά του Πνεύματος, της Ψυχής και του Σώματος (του ΑΝΘΡΩΠΟΥ)˙ του κύκλου που μετατράπηκε σε Πνεύμα, της Ψυχής του Κόσμου και του σώματος της (ή Γης). Βγαίνοντας έξω από τον Κύκλο της Απειροσύνης, που δεν κατανοεί κανένας άνθρωπος, το Άιν-Σοφ (το καμπαλιστικό συνώνυμο του *Παραμπράχμαν*, του Ζέρβαν Ακάρανα των Μαζνταίων, ή οποιουδήποτε άλλου "ΑΓΝΩΣΤΟΥ") γίνεται "Ένας" – ο ΕΧΑΔ, ο ΕΚΑ, ο ΑΧΟΥ – ύστερα εκείνος (ή αυτό) μεταμορφώνεται, μέσω εξέλιξης στο Ένα, σε πολλά, στους Ντιάνι Μπούντα ή Ελοΐμ, ή τους Αμασασπέντ, ενώ το τρίτο βήμα του γίνεται μέσα στην γέννηση της σάρκας, ή "Άνθρωπο". Και από τον άνθρωπο ή Για-Χαβά, "αρσενικό-θηλυκό", η εσωτερική θεία οντότητα γίνεται, στο μεταφυσικό πεδίο, για άλλη μια φορά οι Ελοΐμ.

καμπαλιστική ιδέα είναι ταυτόσημη με τον εσωτερισμό της αρχαϊκής περιόδου. Ο εσωτερισμός αυτός αποτελεί κοινή ιδιοκτησία όλων και δεν ανήκει ούτε στην Άρια, 5η Φυλή, ούτε σε καμιά από τις πολυάριθμες υποφυλές της. Δεν μπορούν να την διεκδικήσουν οι Τουράνιοι, οι Αιγύπτιοι, οι Κινέζοι, οι Χαλδαίοι, ούτε καμιά από τις Επτά υποδιαιρέσεις της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, αλλά στην πραγματικότητα ανήκει στην Τρίτη και στην Τέταρτη Ριζική Φυλή, τους απογόνους των οποίων βρίσκουμε στο Σπέρμα της Πέμπτης, τους πρώτους Άριους. Σε κάθε έθνος ο Κύκλος ήταν το σύμβολο του Αγνώστου˙ "Απεριόριστος Χώρος", το αφηρημένο ένδυμα μιας πάντα παρούσας αφηρημένης ιδέας της Αδιάγνωστης θεότητας. Συμβολίζει τον απεριόριστο Χρόνο στην Αιωνιότητα. Ο Ζέρβαν Ακαράνα είναι επίσης ο "Απεριόριστος Κύκλος του Αγνώστου Χρόνου", από τον οποίο Κύκλο προβάλλει το ακτινοβόλο φως – ο Συμπαντικός ΗΛΙΟΣ, ή Ορμάζντ[131] – και ο τελευταίος είναι ταυτόσημος με τον Κρόνο (Χρόνο) στην αιολική μορφή του, εκείνη του Κύκλου. Γιατί ο κύκλος είναι *Sar* (Σαρ) και Σάρος ή κύκλος, και ήταν ο βαβυλωνιακός θεός του οποίου ο κυκλικός ορίζοντας ήταν το ορατό σύμβολο του αόρατου, ενώ ο ήλιος ήταν ο ΕΝΑΣ Κύκλος απ' όπου πρόβαλαν οι Κοσμικές σφαίρες, των οποίων θεωρείται ο αρχηγός. Ζέρβαν είναι το *Τσακρά* ή κύκλος του Βίσνου, το μυστηριώδες έμβλημα το οποίο, σύμφωνα με τον ορισμό ενός μυστικιστή, είναι "μια καμπύλη τέτοιας φύσης, ώστε ακόμα και το μικρότερο τμήμα της – αν καμπύλη επεκταθεί προς οποιαδήποτε κατεύθυνση – θα προχωρήσει και τελικά θα ξαναγυρίσει στον εαυτό του και θα σχηματίσει αυτήν την ίδια καμπύλη, ή εκείνο που ονομάζουμε κύκλο". Έτσι δεν θα μπορούσε να δοθεί καλύτερος ορισμός του φυσικού συμβόλου και της φανερής φύσης της θεότητας, η οποία έχοντας την περιφέρεια της παντού (το απεριόριστο), έχει επομένως και το

130 Οι αριθμοί 3, 5 και 7 κυριαρχούν στον θεωρητικό Τεκτονισμό, όπως δείχθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*. Ένας Τέκτονας γράφει: "Υπάρχουν τα 3, 5 και 7 βήματα που δείχνουν ένα κυκλικό βάδισμα. Οι τρεις αξίες 3, 3˙ 5,3 και 7, 3 κ.τ.λ., κ.τ.λ. μερικές φορές παρουσιάζονται με αυτήν την μορφή: 753/2 = 376,5 και 7635/2 = 3817,5 και ο λόγος 20612/6561 πόδια, σε κύβιτα, δίνει τα μέτρα της Μεγάλης Πυραμίδας" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Το τρία, πέντε και επτά είναι μυστικοί αριθμοί και ο τελευταίος και ο πρώτος τιμώνταν πολύ τόσο από τους Τέκτονες όσο και από τους Πάρσους, το τρίγωνο όντας παντού το σύμβολο της θεότητας. (Βλέπε *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια* και *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο* του Τζ. Όλιβερ). Όπως είναι φυσικό, οι δόκτορες της θεολογίας (ο Κάσσελς, για παράδειγμα), δείχνουν ότι το *Ζοχάρ* εξηγεί και υποστηρίζει τη χριστιανική τριάδα! Αλλά, αντίθετα, αυτή είναι που προέρχεται από το Δ των Εθνικών, στον αρχαϊκό αποκρυφισμό και συμβολογία. Οι τρεις δρασκελιές σχετίζονται μεταφυσικά με την κάθοδο του Πνεύματος στην ύλη, τον Λόγο που πέφτει σαν μια ακτίνα μέσα στο Πνεύμα, ύστερα μέσα στην Ψυχή και τέλος μέσα στην ανθρώπινη φυσική μορφή, στην οποία γίνεται ΖΩΗ.

131 Ορμάζντ είναι ο Λόγος, ο "Πρωτογεννημένος" και ο Ήλιος.

κέντρο της επίσης παντού˙ με άλλα λόγια, βρίσκεται σε κάθε σημείο του Σύμπαντος. Η αόρατη θεότητα είναι επίσης οι Ντιάνι Τσόχαν, ή οι Ρίσι, οι πρωταρχικοί επτά και οι εννέα και δέκα, χωρίς να συμπεριλάβουμε την συνθετική μονάδα τους, από την οποία ΑΥΤΗ εισέρχεται στον Άνθρωπο.

Ξανακοιτάζοντας το Σχόλιο 4 της Στάντζα IV, ο αναγνώστης θα κατανοήσει γιατί, ενώ το πέραν των Ιμαλαΐων Τσακρά περικλείει μέσα του τα: Δ Ι □ Ι ⛤ (τρίγωνο, πρώτη γραμμή, κύβος ή τετράγωνο, δεύτερη γραμμή και έναν πεντάκτινο με ένα σημείο στο κέντρο του έτσι: ⛤ και μερικές άλλες παραλλαγές), αντίθετα ο καμπαλιστικός κύκλος των Ελοΐμ αποκαλύπτει – όταν τα γράμματα της λέξης *Αλίμ* ή *Ελοΐμ* διαβαστούν αριθμητικά – τους περίφημους αριθμούς 13514, ή αναγραμματικά 31415, τον αστρονομικό αριθμό *π*, ή το κρυμμένο νόημα των Ντιάνι Μπούντα, των Γκεμπέρ, των Γκεμπορίμ, των Καβείρων και των Ελοΐμ, όπου όλοι σημαίνουν "μεγάλοι άνθρωποι", "Τιτάνες", "Ουράνιοι Άνθρωποι" και "πάνω στην Γη", "γίγαντες".

Το επτά θεωρείτο ιερός αριθμός σε όλα τα έθνη, αλλά κανένα έθνος δεν το χρησιμοποίησε με τόσο φυσιολογικά υλιστική χρήση όσο οι Εβραίοι. Γι' αυτούς ήταν πάνω απ' όλα ο γενεσιουργός αριθμός και το 9 ο αρσενικός αιτιατός αριθμός, σχηματίζοντας όπως δείχνεται από τους Καμπαλιστές το 31 ή *ετζ*: "Δέντρο του Κήπου της Εδέμ",[132] η "διπλή ερμαφρόδιτη ράβδος" της Τέταρτης Φυλής. Ενώ για τους Ινδούς και τους Άριους, γενικά, το νόημα ήταν πολλαπλό και σχετιζόταν σχεδόν ολοκληρωτικά με καθαρά μεταφυσικές και αστρονομικές αλήθειες.[133] Οι Ρίσι και οι θεοί τους, οι Δαίμονες και οι Ήρωες τους, έχουν ιστορικό αλλά και ηθικό νόημα και οι Άριοι ποτέ δεν άφησαν την θρησκεία τους να βασίζεται μόνο πάνω σε εξωτερικά σύμβολα, όπως έκαναν οι Εβραίοι. Αυτά βρίσκονται στις εξωτερικές Γραφές των Ινδών. Το γεγονός ότι οι αναφορές είναι παραπλανητικές φαίνεται από την μεταξύ τους αντίθεση, καθώς μια διαφορετική κατασκευή βρίσκεται σχεδόν σε κάθε *Πουρανά* και επικό ποίημα. Αν διαβαστούν, όμως, εσωτερικά, όλα θα έχουν το ίδιο νόημα. Έτσι μια διήγηση απαριθμεί Επτά κόσμους, εκτός από τους κάτω κόσμους που είναι επίσης επτά σε αριθμό. Αυτοί οι δεκατέσσερις πάνω και κάτω κόσμοι δεν έχουν καμιά σχέση με την ταξινόμηση της επταπλής αλύσου και ανήκουν στους καθαρά αιθερικούς, αόρατους κόσμους. Αυτό θα αναφερθεί και σε άλλο σημείο. Εδώ αρκεί να δείξουμε ότι αναφέρονται σκόπιμα

132 Αυτό ήταν το σύμβολο γαι τα "Άγια των Αγίων", το 3 και το 4 του σεξουαλικού διαχωρισμού. Σχεδόν το καθένα από τα 22 εβραϊκά γράμματα είναι ένα φαλλικό σύμβολο. Από τα δυο γράμματα - που παρουσιάζονται παραπάνω - το ένα, το "*αγίν*", είναι ένα αρνητικό θηλυκό γράμμα, συμβολικά ένα μάτι. Το άλλο είναι ένα αρσενικό γράμμα, το *τσάντι*, που σημαίνει αγκίστρι ή βέλος.

133 Ένας Καμπαλιστής ο οποίος σε ένα έργο του, που δεν έχει ακόμα εκδοθεί συγκρίνει την Καμπάλα και το *Ζοχάρ* με τον Άριο εσωτερισμό, μας είπε ότι: "Ο εβραϊκός καθαρός, σύντομος, σαφής και ακριβής τρόπος πέρα από κάθε μέτρο ξεπερνάει την παιδιάστικη λεκτική ομιλία των Ινδών - ακριβώς όπως λέει ο Ψαλμωδός, 'Το στόμα μου θέλει κηρύττει τη δικαιοσύνη σου... διότι δεν δύνομαι να απαριθμήσω αυτάς', (Ψαλμοί I-XXI, 15)... Τα ινδικά σύμβολα, με την ανεπάρκειά τους στην μεγάλη ανάμιξη πρόσθετων όψεων, εμφανίζουν τα ίδια δανεισμένα στολίδια όπως είχαν και οι Έλληνες και όπως έχει και ο Τεκτονισμός, τα οποία με την αδρή μονοσυλλαβική (και φανερή) λιτότητα των Εβραϊκών, δείχνει ότι τα τελευταία προέρχονται από μια πολύ πιο απόμακρη αρχαιότητα και ότι είναι η πηγή (!;) ή μάλλον η παλιά αρχέγονη πηγή όλων των άλλων". Αυτό είναι ολότελα λάθος. Προφανώς ο διαβασμένος αδελφός μας κρίνει τα ινδικά θρησκευτικά συστήματα από τα *Σάστρα* και τα *Πουρανά* και προφανώς από τα δεύτερα και μάλιστα από την σύγχρονη μετάφρασή τους, που έχουν διαστρεβλωθεί πέρα από κάθε αναγνώριση από τους Ανατολιστές. Αλλά αν κανείς θέλει να βρει ένα σημείο σύγκρισης πρέπει να στραφεί στα φιλοσοφικά τους συστήματα, στην εσωτερική διδασκαλία τους. Καμιά αμφιβολία ότι ο συμβολισμός της Πεντατεύχου ακόμα και της Καινής Διαθήκης προέρχεται από την ίδια πηγή. Αλλά ασφαλώς οι Πυραμίδες του Χέοπα, οι διαστάσεις των οποίων επαναλαμβάνονται ξανά από τον καθηγητή Πιάτζι Σμιθ στον υποτιθέμενο και μυθικό ναό του Σολομόντσ, δεν είναι αρχαιότερης εποχής από τα Μωσαϊκά βιβλία; Επομένως, αν υπάρχει τόσο μεγάλη ταύτιση όπως ισχυρίστηκε, θα πρέπει να οφείλεται σε σοβαρή αντιγραφή από μέρους των Ιουδαίων και όχι των Αιγυπτίων. Τα ιουδαϊκά σύμβολα - ακόμα και η γλώσσα τους, τα Εβραϊκά - δεν είναι πρωτότυπα. Είναι δανεισμένα από τους Αιγυπτίους, από τους οποίους ο Μωυσής πήρε την Σοφία του˙·από τους Κόπτες, τον πιθανό συγγενή αν όχι γονέα των αρχαίων Φοινίκων και από τους Υκσώς, τους (υποτιθέμενους) προγόνους τους, όπως δείχνει ο Ιώσηφος στο έργο του *Ενάντια στον Απίωνα*, 1, 25. Ναι, αλλά ποιοι είναι οι Υκσώς βοσκοί; Και ποιοί είναι οι Αιγύπτιοι; Η ιστορία δεν γνωρίζει τίποτε για το θέμα και απλώς φτιάχνει θεωρίες και υποθέσεις μέσα από τα βάθη της αξιοσέβαστης συνείδησης των ιστορικών της. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. II, σελ. 430-438). Ο Μπούνσεν στο έργο του *Η θέση της Αιγύπτου* κ.λπ., τόμ. IV, σελ. 142, αναφέρει: "Ο Καμίσμ (ή αρχαίος Κόπτης) είναι από την Δυτική Ασία και περιέχει κάποιο σπέρμα σημιτικό, μαρτυρώντας έτσι την αρχική συγγενική ενότητα των αρίων και σημιτικών φυλών"· και τοποθετεί τα μεγάλα γεγονότα στην Αίγυπτο 9000 χρόνια π.Χ. Γεγονός είναι ότι στον αρχαϊκό εσωτερισμό και στην Άρια σκέψη βρίσκουμε μεγάλη φιλοσοφία, ενώ στα εβραϊκά αρχεία συναντάμε μόνο την πιο εκπληκτική ευφυΐα στην αποθέωση της φαλλικής λατρείας και σεξουαλικής θεογονίας.

σαν να ανήκουν στην άλυσο. "Μια άλλη απαρίθμηση ονομάζει τους επτά κόσμους: γη, ουρανό, παράδεισο, μέση περιοχή, τόπο της γέννησης, οίκο του ευλογημένου και κατοικία της αλήθειας˙ τοποθετώντας τους Γιους του Μπράχμα στην έκτη υποδιαίρεση και δηλώνοντας ότι ο πέμπτος, ή Τζανάρ-Λοκά, είναι ο τόπος όπου τα ζώα που καταστράφηκαν στην γενική πυρκαϊά γεννιούνται ξανά".[134] Μια πραγματικά εσωτερική διδασκαλία δίνεται [στα επόμενα κεφάλαια πάνω] στον "Συμβολισμό". Αυτός που είναι έτοιμος θα κατανοήσει το κρυμμένο νόημα.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – *Συνέχεια*

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥΣ. ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ, ΔΙΑΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (*ορυκτά άτομα*) ΠΟΥ ΕΠΙΠΛΕΟΥΝ ΚΑΙ ΡΙΓΟΥΝ ΑΠΟ ΧΑΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΟΥΣ (*αεριώδη νέφη*) ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΑ ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ. ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΣΤΙΣ ΕΞΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΣΤΟ ΜΕΣΟΝ - Ο ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΤΡΟΧΟΣ (α).

Οι "τροχοί", όπως έχει ήδη εξηγηθεί, είναι τα κέντρα δύναμης, γύρω από τα οποία εκτείνεται η πρωταρχική Κοσμική ύλη η οποία, αφού περάσει μέσα από τα έξι στάδια στερεοποίησης, γίνεται σφαιροειδής και καταλήγει να μεταμορφώνεται σε σφαίρες. Ένα από τα θεμελιώδη δόγματα της εσωτερικής Κοσμογονίας είναι ότι κατά την διάρκεια των Κάλπα (ή αιώνων) της ζωής, η ΚΙΝΗΣΗ - που κατά τις περιόδους Ανάπαυσης "πάλλεται και ριγεί μέσα σε κάθε κοιμισμένο άτομο"[135] (Σχόλιο των Στάντζα) - αποκτά μια συνεχώς αυξανόμενη τάση, από την πρώτη αφύπνιση του Κόσμου σε μια καινούργια "Ημέρα", προς την κυκλική κίνηση. Η "θεότητα γίνεται ένας ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ". Ονομάζονται επίσης Ρότες (από το λατινικό *rota*) - οι κινούμενοι τροχοί των ουράνιων σφαιρών που μετέχουν στην δημιουργία του κόσμου - όταν το νόημα αναφέρεται στην εμψυχώνουσα αρχή των άστρων και των πλανητών γιατί στην Καμπάλα, αντιπροσωπεύονται από τους Οφανείμ, τους Αγγέλους των Σφαιρών και των άστρων, των οποίων αποτελούν τις ζωογονούσες Ψυχές.[136]

Αυτός ο νόμος της στροβιλώδους κίνησης στην πρωταρχική ύλη είναι μια από τις αρχαιότερες αντιλήψεις της ελληνικής φιλοσοφίας, της οποίας οι πρώτοι ιστορικοί σοφοί ήταν σχεδόν όλοι Μυημένοι στα Μυστήρια. Οι Έλληνες την πήραν από τους Αιγυπτίους και αυτοί από τους Χαλδαίους, που ήταν μαθητές των μπραχμάνων της εσωτερικής σχολής. Ο Λεύκιππος και ο Δημόκριτος από τα Άβδηρα, οι μαθητές των Μάγων, δίδασκαν ότι αυτή η περιστροφική κίνηση των ατόμων υπήρχε στην αιωνιότητα.[137] Ο Ικέτας, ο Ηρακλείδης ο Ποντικός, ο Έκφαντος, ο Πυθαγόρας και όλοι οι μαθητές του, δίδασκαν την περιστροφή της γης. Και ο Αριαμπάτα της Ινδίας, ο Αρίσταρχος, ο Σέλευκος και ο Αρχιμήδης υπολόγισαν την περιστροφή της με τόση

134 Βλέπε Τζ. Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουϊστικό Λεξικό*, στην λέξη Λοκά.

135 Μπορεί να ρωτήσει κανείς, όπως έκανε και η συγγραφέας, "Ποιος υπάρχει που να βεβαιώνει την διαφορά σ' αυτήν την κίνηση, αφού όλη η φύση έχει αναχθεί στην πρωταρχική ουσία της και δεν μπορεί να υπάρχει κανένας - ούτε καν ένας από τους Ντιάνι Τσόχαν, που βρίσκονται όλοι στο *Νιρβάνα* - για να την δει;" Η απάντηση είναι: "Το καθετί στην Φύση πρέπει να κριθεί με αναλογία. Παρ' όλο που και οι ανώτερες θεότητες (Αρχάγγελοι ή Ντιάνι-Μπούντα) δεν μπορούν να εισχωρήσουν σε μυστήρια τόσο πέρα από το πλανητικό μας σύστημα και τον ορατό Κόσμο, όμως υπήρχαν μεγάλοι ενορατικοί και προφήτες στους παλιούς καιρούς που ήταν ικανοί να συλλάβουν το μυστήρο της Πνοής και της Κίνησης αναδρομικά, όταν τα συστήματα των κόσμων αναπαύονταν και ήταν βυθισμένα : στον περιοδικό ύπνο τους". 136 Βλέπε Κνορ φον Ρόζενροθ, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, Τόμ. I, Μέρος Β'. Βοήθημα στο Βιβλίο *Ζοχάρ*. Ρ. Μόστσεχ Κορντούερο: *Πραγματεία της Ψυχής*, σελ. 113, *Ζοχάρ*, II, 43α (έκδοση Άμστερνταμ).

137 "Το δόγμα της περιστροφής της γης γύρω από έναν άξονα διδασκόταν από τον Πυθαγόρειο Ικέτα, πιθανόν γύρω στο 500 π.Χ. Διδασκόταν, επίσης, από τον Μαθητή του 'Εκφαντο και από τον Ηρακλείδη, έναν μαθητή του Πλάτωνα. Η σταθερότητα του Ήλιου και η τροχιακή περιστροφή της Γης αποδείχθηκαν από τον Αρίσταρχο τον Σάμιο, κατά το 281 π.Χ., σαν υποθέσεις που συμφωνούν με τα γεγονότα της παρατήρησης. Η ηλιοκεντρική θεωρία διδασκόταν γύρω στο 150 π.Χ. από τον Σέλευκο της Σελεύκειας στον Τίγρη". [Διδάχθηκε το 500 π.Χ. από τον Πυθαγόρα. Ε.Π.Μπ.] "Λέγεται επίσης ότι ο Αρχιμήδης, διατύπωσε την ηλιοκεντρική θεωρία σε ένα έργο του με τίτλο *Ψαμμίτης*. Η σφαιρικότητα της Γης διδασκόταν από τον Αριστοτέλη ο οποίος παρουσίαζε σαν απόδειξη το σχήμα της σκιάς της Γης πάνω στην Σελήνη κατά τις εκλείψεις (Αριστοτέλης, *Περί Ουρανού*, βιβ. II, κεψ. 14). Την ίδια ιδέα υποστήριζε και ο Πλίνιος (*Φυσική Ιστορία*, II, I-XY). Οι απόψεις αυτές φαίνεται ότι χάθηκαν σαν γνώσεις για πάνω από χίλια χρόνια..." (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, IV, "Προ-Καντιανές θεωρίες", σελ. 551-552).

ακρίβεια και επιστημονικότητα όση και οι σύγχρονοι αστρονόμοι, ενώ η θεωρία των Στοιχειακών Στροβίλων ήταν γνωστή στον Αναξαγόρα ο οποίος την υποστήριξε το 500 π.Χ., ή σχεδόν 2000 χρόνια πριν την πάρει ο Γαλιλαίος, ο Ντεκάρτ, ο Σβέντενμποργκ και τέλος, με ελαφρές τροποποιήσεις ο σερ Ο. Τόμσον.[138] Όλη αυτή η γνώση, αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι, είναι μια ηχώ του αρχαϊκού δόγματος το οποίο προσπαθούμε τώρα να εξηγήσουμε. Το πώς συνέβη και οι άνθρωποι των τελευταίων αιώνων έχουν φτάσει στις ίδιες ιδέες και στα συμπεράσματα που διδάσκονταν σαν αξιωματικές αλήθειες μέσα στην μυστικότητα των Άδυτων εκατομμύρια χρόνια πριν, αυτό είναι ένα ερώτημα που θα εξεταστεί σε άλλο σημείο. Μερικοί οδηγήθηκαν από την φυσιολογική πρόοδο της φυσικής επιστήμης και από ανεξάρτητες παρατηρήσεις˙ άλλοι - όπως ο Κοπέρνικος, ο Σβέντενμποργκ και μερικοί ακόμα - παρά την τεράστια μάθησή τους, οφείλουν την γνώση περισσότερο σε ενορατικές παρά σε αποκτημένες ιδέες, που αναπτύχθηκαν με τον συνηθισμένο τρόπο της πορείας της μάθησης.[139] (Βλέπε, "Ένα Μυστήριο σχετικά με το Βούδα").

Με την φράση "Οι Έξι κατευθύνσεις του Διαστήματος", εννοείται εδώ το "Διπλό Τρίγωνο", ένωση και η ανάμιξη του καθαρού Πνεύματος και της 'Υλης, του Άρουπα και του Ρουπά, των οποίων τα Τρίγωνα είναι ένα Σύμβολο. Αυτό το διπλό Τρίγωνο είναι ένα σημάδι του Βίσνου, όπως και η σφραγίδα του Σολομώντα, και το Σρι-γιάντρα των μπραχμάνων.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – *Συνέχεια*

Ο ΦΟΧΑΤ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΕΛΙΚΟΕΙΔΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΠΑ ΝΑ ΕΝΩΣΕΙ ΤΟ ΕΚΤΟ ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ: ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ (α). ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ *ΛΙΠΙΚΑ* - ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΟ ΤΡΟΧΟ. ΑΥΤΟΙ (*οι Λίπικα*) ΛΕΝΕ: "ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ" (β). Ο ΠΡΩΤΟΣ ΘΕΙΟΣ ΚΟ ΣΜΟΣ (γ) ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (*κόσμος*). ΥΣΤΕΡΑ Ο "ΘΕΙΟΣ ΑΡΟΥΠΑ" (*το άμορφο Σύμπαν της Σκέψης*) ΑΝΤΑΝΑΚΛΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΤΣΑΓΙΑΛΟΚΑ (*τον σκιώδη κόσμο της πρωταρχικής σκέψης, ή τον διανοητικό*), ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΟΥΠΑΠΑΝΤΑΚΑ.

Αυτός ο σχηματισμός "Πνευματικών γραμμών" αναφέρεται στην εξέλιξη των αρχών τόσο του ανθρώπου, όσο και της Φύσης, μια εξέλιξη η οποία συμβαίνει βαθμιαία (όπως θα δείξουμε στον Τόμο II, στο κεφάλαιο "Η καταγωγή των Ανθρωπίνων Φυλών"), όπως και το καθετί στην φύση. Η Έκτη αρχή (ή στοιχείο) στον Άνθρωπο (η Μπούντι, η θεία Ψυχή) αν και μια απλή πνοή - για την αντίληψή μας - είναι παρ' όλα αυτά κάτι υλικό, αν συγκριθεί με το θείο "Πνεύμα" (Άτμαν) του οποίου είναι ο φορέας ή όχημα. Ο Φοχάτ, με την ικανότητά του της ΘΕΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ (Έρωτα), της ηλεκτρικής Δύναμης της συγγένειας και συμπάθειας, εμφανίζεται αλληγορικά ότι προσπαθεί να φέρει το αγνό Πνεύμα, την Ακτίνα την αδιαχώριστη από το απόλυτο ΕΝΑ, σε ένωση με την Ψυχή, όπου τα δυο αυτά συνιστούν στον Άνθρωπο την ΜΟΝΑΔΑ και στην Φύση τον

138 Βλέπε το έργο του "Περί των Ατομικών Στροβίλων", στο *Φιλοσοφικό Περιοδικό*, Τόμ. XXXIV, Ιούλιος 1867, σελ. 15-24.

139 Το γεγονός ότι ο Σβέντενμποργκ - που δεν ήταν δυνατόν να γνώριζε τίποτε για τις εσωτερικές ιδέες του Βουδισμού - έρχεται ανεξάρτητα πολύ κοντά στην απόκρυφη διδασκαλία στις γενικές του αντιλήψεις, φαίνεται από την πραγματεία του πάνω στην θεωρία των Στροβίλων. Σε μια μετάφρασή της από τον Α. Κλίσσολντ, την οποία αναφέρει ο Ουίντσελ (*Κοσμική Ζωή*, σελ. 567), διαβάζουμε το ακόλουθο συμπέρασμα: "Η πρώτη Αιτία είναι το Άπειρο ή Απεριόριστο. Αυτό δίνει ύπαρξη στο Πρώτο Πεπερασμένο ή Περιορισμένο". (Ο Λόγος στην εκδήλωσή Του και το Σύμπαν). "Αυτό που παράγει ένα όριο είναι ανάλογο με την κίνηση. [Βλέπε πρώτη Στάντζα]. Το όριο που παράγεται είναι ένα σημείο, η Ουσία του οποίου είναι Κίνηση, αλλά όντας χωρίς μέρη, αυτή η Ουσία δεν είναι πραγματική Κίνηση, αλλά μόνο κάτι συμφυές σ' αυτήν". (Στην δική μος δοξασία δεν είναι ένα "συμφυές", αλλά μια αλλαγή από τον αιώνιο κραδασμό στο ανεκδήλωτο, στην Στροβιλώδη Κίνηση στον φαινομενικό ή εκδηλωμένο Κόσμο)... "Από αυτό προβάλλει πρώτη η Επέκταση, ο Χώρος, το Σχήμα και η Διαδοχή, ή Χρόνος. Όπως στην γεωμετρία ένα σημείο γεννάει μια γραμμή, η γραμμή μια επιφάνεια και η επιφάνεια ένα στερεό, έτσι και εδώ το συμφυές ενός σημείου τείνει προς γραμμές, επιφάνειες και στερεά. Με άλλα λόγια, το Σύμπαν περιέχεται εν σπέρματι [*in ovo*] στο πρώτο φυσικό σημείο... Η κίνηση προς την οποία τείνει το συμφυές είναι κυκλική, επειδή ο κύκλος είναι το πιο τέλειο απ' όλα τα σχήματα.. Η πιο τέλεια μορφή μιας Κίνησης πρέπει να είναι η αιώνια κυκλική, δηλαδή, πρέπει να προχωράει από το κέντρο προς την περιφέρεια και από την περιφέρεια προς το κέντρο. (Βλέπε *Αρχή Φυσικών Πραγμάτων*, Δρέσδη και Λειψία, 1733-34, Τόμ. I, κεφ. II, σελ. 27). Αυτά είναι απλός και καθαρός Αποκρυφισμός.

πρώτο δεσμό ανάμεσα στο παντοτινά ανεξάρτητο και στο εκδηλωμένο. Η φράση, "Ο πρώτος είναι τώρα ο δεύτερος" (κόσμος), των Λίπικα, αναφέρεται επίσης στο ίδιο.

Η "Στρατιά" στην κάθε γωνιά είναι το Πλήθος των αγγελικών Όντων (Ντιάνι Τσόχαν) που έχουν οριστεί να οδηγούν και να προσέχουν κάθε αντίστοιχη περιοχή από την αρχή μέχρι το τέλος του Μανβαντάρα. Αυτοί είναι οι "Μυστικοί Φύλακες" των χριστιανών Καμπαλιστών και Αλχημιστών και σχετίζονται συμβολικά καθώς και κοσμογονικά με το αριθμητικό σύστημα του Σύμπαντος. Οι αριθμοί με τους οποίους συνδέονται αυτά τα ουράνια Όντα είναι πολύ δύσκολο να εξηγηθούν, επειδή κάθε αριθμός αναφέρεται σε αρκετές ομάδες ξεχωριστών ιδεών, σύμφωνα με την ιδιαίτερη ομάδα των "Αγγέλων" που προορίζονται να συμβολίσουν. Εδώ βρίσκεται ο *nodus* [ο *κόμπος*] στην μελέτη της συμβολογίας, τον οποίον πολλοί μελετητές, μην μπορώντας να τον υπερβούν λύνοντάς τον, προτίμησαν να τον αντιμετωπίσουν όπως ο Αλέξανδρος τον Γόρδιο δεσμό, με άμεσο αποτέλεσμα λανθασμένες αντιλήψεις και διδασκαλίες.

Ο "Πρώτος είναι ο Δεύτερος", γιατί ο "Πρώτος" δεν μπορεί πραγματικά να αριθμηθεί ή να θεωρηθεί σαν Πρώτος, γιατί αυτή είναι η περιοχή των νοουμένων στην πρωταρχική της εκδήλωση: το κατώφλι προς τον Κόσμο της Αλήθειας, ή ΣΑΤ, μέσω του οποίου φτάνει σε εμάς η άμεση ενέργεια που ακτινοβολείται από την ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ: την Χωρίς Όνομα θεότητα. Εδώ, ο αμετάφραστος όρος *ΣΑΤ* (Υπόσταση) είναι πιθανό να οδηγήσει σε μια λαθεμένη αντίληψη, επειδή εκείνο που είναι εκδηλωμένο δεν μπορεί να είναι *ΣΑΤ*, αλλά είναι κάτι φαινομενικό, μη αιώνιο και πράγματι παροδικό. Είναι συναιώνιο και συνυπάρχον με την Μια Ζωή, "την Χωρίς Δεύτερο", αλλά σαν εκδήλωση είναι επίσης μια *Μάγια*, όπως και τα υπόλοιπα. Αυτός ο "Κόσμος της Αλήθειας" μπορεί να περιγραφεί μόνο με τα λόγια του Σχολίου, σαν "Ένα λαμπερό αστέρι που έπεσε από την καρδιά της Αιωνιότητας· ο πυρσός της ελπίδας από τις Επτά Ακτίνες του οποίου κρέμονται οι Επτά Κόσμοι Ύπαρξης". Πράγματι, αφού αυτές είναι τα Επτά Φώτα που αντανακλάσεις τους είναι οι ανθρώπινες αθάνατες Μονάδες: το Άτμα, ή το ακτινοβόλο Πνεύμα κάθε πλάσματος της ανθρώπινης οικογένειας. Πρώτα το επταπλό Φως, έπειτα:

(γ) Ο "θείος Κόσμος" – τα αμέτρητα Φώτα που ανάβουν από το πρωταρχικό Φως – οι Μπούντα, ή άμορφες θείες Ψυχές, του τελευταίου Άρουπα (άμορφου) κόσμου - το "Συνολικό Άθροισμα" στην μυστηριώδη γλώσσα των αρχαίων Στάντζα. Στην Κατήχηση ο Διδάσκαλος φαίνεται να λέει στον μαθητή:

"Σήκωσε το κεφάλι σου, ω Λανού, βλέπεις ένα ή αμέτρητα φώτα από πάνω σου να καίνε στον σκοτεινό, νυχτερινό ουρανό;"

"Νιώθω μια Φλόγα, ω Γκουρουντέβα, βλέπω αμέτρητους αναπόσπαστους σπινθήρες να λάμπουν μέσα της".

"Σωστά απάντησες. Και τώρα κοίταξε γύρω σου και μέσα σου. Αυτό το φως που καίει μέσα σου, το νιώθεις καθόλου διαφορετικό από το φως που λάμπει μέσα στους Αδελφούς σου;"

"Δεν είναι καθόλου διαφορετικό, παρ' όλο που ο φυλακισμένος είναι αλυσοδεμένος από το κάρμα και παρ' όλο που τα εξωτερικά του ενδύματα ξεγελούν αυτόν που έχει άγνοια και τον κάνουν να λέει: η Ψυχή σου και η Ψυχή μου".

Η ριζική ενότητα της έσχατης ουσίας κάθε συστατικού μέρους των σύνθετων πραγμάτων στην Φύση - από τα Άστρα μέχρι το ορυκτό άτομο, από τον ανώτερο Ντιάνι Τσόχαν μέχρι το μικρότατο οργανισμό, με το πλήρες νόημα του όρου, είτε αναφέρεται στον πνευματικό, στον διανοητικό ή στον φυσικό κόσμο - αυτός είναι ο θεμελιώδης νόμος της Απόκρυφης Επιστήμης. "Η θεότητα είναι απεριόριστη και άπειρη επέκταση", λέει ένα αποκρυφιστικό αξίωμα - απ' όπου προέρχεται, όπως ήδη αναφέρθηκε, και το όνομα του Μπράχμα.[140] Υπάρχει μια βαθιά φιλοσοφία που βρίσκεται στην βάση της αρχαιότερης λατρείας στον κόσμο, της λατρείας του Ήλιου και του Πυρός. Απ' όλα τα στοιχεία που είναι γνωστά στην φυσική επιστήμη, το Πυρ είναι εκείνο που έχει μέχρι τώρα ξεφύγει από καθορισμένη ανάλυση. Μας λένε με βεβαιότητα ότι ο αέρας είναι μια ένωση που περιέχει τα αέρια Οξυγόνο και Άζωτο, θεωρούμε το Σύμπαν και την Γη σαν ύλη που αποτελείται από καθορισμένα χημικά μόρια. Εμείς μιλάμε για τις δέκα πρωτόγονες Γαίες,

140 Στον *Ριγκ-Βέντα* συναντάμε τα ονόματα Μπραχμανασπάτι και Μπριχασπάτι σαν εναλλασσόμενα και ισάξια μεταξύ τους. Βλέπε επίσης *Μπριχανταρανγιάκα Ουπανισάντ*, Μπριχασπάτι είναι μια θεότητα που ονομάζεται "Πατέρας των θεών".

προικίζοντας την καθεμιά με ένα ελληνικό ή λατινικό όνομα. Εμείς λέμε ότι το νερό, χημικά, είναι μια ένωση Οξυγόνου και Υδρογόνου. Αλλά τι είναι το ΠΥΡ; Είναι το αποτέλεσμα της καύσης, μας απαντούν σοβαρά. Είναι θερμότητα και φως και κίνηση και γενικά ένας συσχετισμός φυσικών και χημικών δυνάμεων. Και αυτή η επιστημονική εξήγηση συμπληρώνεται φιλοσοφικά από μια θεολογική ερμηνεία στο *Λεξικό Γουέμπστερ*, που εξηγεί το πυρ σαν "το όργανο της τιμωρίας, ή την τιμωρία του αμετανόητου σε μια άλλη κατάσταση". Η "κατάσταση" υποτίθεται, παρεμπιπτόντως, ότι είναι πνευματική, αλλά αλίμονο! Η παρουσία του πυρός φαίνεται να είναι μια πειστική απόδειξη της υλικής φύσης της. Και όμως, μιλώντας για την πλάνη της θεώρησης των φαινομένων σαν απλά, επειδή μας είναι οικεία, ο καθηγητής Μπέιν (*Λογική*, σελ. 125) λέει:

> Μερικά πολύ γνωστά γεγονότα φαίνεται να μην έχουν τα ίδια ανάγκη απόδειξης και είναι τα μέσα για να εξηγήσουμε οτιδήποτε μπορεί να παρομοιασθεί μ' αυτά. Έτσι, ο βρασμός και η εξάτμιση ενός υγρού υποτίθεται ότι είναι ένα απλό φαινόμενο που δεν απαιτεί καμιά εξήγηση και ταυτόχρονα ένα ικανοποιητικό μέσο για την εξήγηση σπανιότερων φαινομένων. Και όμως, για έναν ανεκπαίδευτο νου το γεγονός ότι το νερό στεγνώνει, είναι κάτι εντελώς ασύλληπτο - ενώ για τον άνθρωπο που έχει εξοικειωθεί με την φυσική επιστήμη η κατάσταση του ρευστού είναι ανώμαλη και ανεξήγητη. Το άναμμα της φωτιάς από επαφή με μια φλόγα είναι μια ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΥΣΚΟΛΙΑ και όμως λίγοι άνθρωποι το σκέφτονται έτσι.

Τι λέει η εσωτερική διδασκαλία σχετικά με το πυρ; Το "Πυρ", λέει, "είναι η πιο τέλεια και αγνή αντανάκλαση, στον Ουρανό όσο και στην Γη, της ΜΙΑΣ ΦΛΟΓΑΣ. Είναι Ζωή και θάνατος, η αρχή και το τέλος κάθε υλικού πράγματος. Είναι θεία 'Ουσία'. Έτσι, όχι μόνο οι ΠΥΡΟΛΑΤΡΕΣ, οι Πάρσοι, αλλά ακόμα και οι νομαδικές φυλές της Αμερικής, που αυτοαποκαλούνται "γεννημένοι από την φωτιά", εμφανίζουν περισσότερη επιστημονικότητα στις πίστεις τους και περισσότερη αλήθεια στις προλήψεις τους, απ' ό,τι όλοι οι σύγχρονοι διανοητές της φυσικής επιστήμης και γνώσης. Ο χριστιανός που λέει: "Ο θεός είναι ζων πυρ" και μιλάει για τις "γλώσσες Φωτιάς" της Πεντηκοστής και για την "καιόμενη βάτο" του Μωυσή, είναι το ίδιο πυρολάτρης όσο και οποιοσδήποτε "εθνικός". Από όλους τους μυστικιστές, οι Ροδόσταυροι και οι Καμπαλιοτές ήταν εκείνοι που όρισαν το Πυρ με τον πιο ορθό και σωστό τρόπο. Πάρτε ένα πάμφθηνό λυχνάρι, γεμίστε το με λάδι και θα είστε σε θέση να ανάψετε με την φλόγα του τις λάμπες, τα φανάρια και τις φωτιές όλου του κόσμου, χωρίς να μειώσετε αυτήν την φλόγα. Αν η ριζική μοναδική θεότητα είναι μια αιώνια και άπειρη ουσία ("ο Κύριος ο θεός σου είναι πυρ ανάλισκον") που ποτέ δεν καταστρέφεται, τότε φαίνεται παράλογο να θεωρηθεί αφιλοσόφητη η αποκρυφιστική διδασκαλία που λέει, "Έτσι σχηματίστηκαν οι Άρουπα και οι Ρούπα κόσμοι: από ΕΝΑ φως, επτά φώτα˙ από το καθένα από τα επτά, επτά φορές επτά" κ.τ.λ., κ.τ.λ.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – *Συνέχεια*

Ο ΦΟΧΑΤ ΚΑΝΕΙ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ (*έχοντας ήδη κάνει τους πρώτους τρεις*) ΚΑΙ ΧΤΙΖΕΙ ΕΝΑΝ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΡΟΧΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΓΙΟΥΣ... ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΟΥΣ (*πλήθη*) (β).

Οι "δρασκελισμοί", όπως εξηγήθηκε ήδη (βλέπε Σχόλιο στην Στάντζα IV), αναφέρονται τόσο στις Κοσμικές όσο και στις ανθρώπινες αρχές, όπου οι τελευταίες, σύμφωνα με την εξωτερική διαίρεση, αποτελούνται από τρία (Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα), και σύμφωνα με τον εσωτερικό υπολογισμό, από επτά στοιχεία: τρεις ακτίνες της Ουσίας και τέσσερις όψεις.[141] Όσοι έχουν μελετήσει τον *Εσωτερικό Βουδισμό* του κ. Σίννετ μπορούν εύκολα να συλλάβουν το νόημα. Υπάρχουν δυο εσωτερικές σχολές - ή μάλλον μια σχολή πέραν των Ιμαλαΐων, χωρισμένη σε δυο μέρη - μια για τους εσωτερικούς Λανού και μια άλλη για τους εξωτερικούς ή ημι-λαϊκούς τσέλα. Η πρώτη διδάσκει μια επταδική, ενώ η δεύτερη μια εξαδική διαίρεση των ανθρώπινων αρχών (ή στοιχείων).

141 Οι τέσσερις όψεις είναι το σώμα, η ζωή ή ζωτικότητα του και το "διπλό" του σώματος, η τριάδα η οποία εξαφανίζεται με τον θάνατο του ατόμου και το κάμα-ρούπα το οποίο διαλύεται στον Κάμα λόκα.

Από Κοσμική άποψη, οι "πέντε δρασκελισμοί" του Φοχάτ αναφέρονται στα πέντε ανώτερα πεδία της Συνείδησης και της Ύπαρξης, ενώ το έκτο και το έβδομο (μετρώντας προς τα κάτω) είναι το αστρικό και το γήινο ή τα δυο κατώτερα πεδία.

"Τέσσερις φτερωτούς τροχούς σε κάθε γωνιά... για τους τέσσερις αγίους και τις στρατιές (πλήθη) τους". Αυτοί είναι οι "τέσσερις Μαχαράτζα" ή μεγάλοι Βασιλείς των Ντιάνι Τσόχαν, οι Ντέβα που προΐστανται σε καθένα από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Είναι οι Βασιλείς ή Άγγελοι που κυβερνούν τις Κοσμικές Δυνάμεις του Βορρά, του Νότου, της Ανατολής και της Δύσης. Δυνάμεις που η καθεμιά τους έχει μια ξεχωριστή απόκρυφη ιδιότητα. Τα ΟΝΤΑ αυτά συνδέονται επίσης με το κάρμα, καθώς το τελευταίο χρειάζεται φυσικούς και υλικούς πράκτορες, για να εκτελέσουν τους νόμους του˙ τέτοιους όπως τα τέσσερα είδη ανέμων, για παράδειγμα, που η επιστήμη αποδέχεται ότι έχουν θετικές και αρνητικές επιδράσεις πάνω στην υγεία των ανθρώπων και κάθε ζωντανού πράγματος. Υπάρχει πράγματι απόκρυφη φιλοσοφία σε κείνο το ρωμαιοκαθολικό δόγμα που αποδίδει τις διάφορες γενικές συμφορές, όπως επιδημίες, πολέμους κ.τ.λ., στους αόρατους "Αγγελιαφόρους" από τον Βορρά και την Δύση. "Η δόξα του θεού του Ισραήλ ήρχετο από της οδού της ανατολής", λέει ο Ιεζεκιήλ (ΜΓ', 2) ενώ ο Ιερεμίας (Α' 14˙ Δ' 6˙ ΣΤ 1˙ ΜΣΤ' 20), ο Ησαΐας και οι Ψαλμοί βεβαιώνουν ότι όλα τα κακά που υπάρχουν κάτω από τον Ήλιο έρχονται από τον Βορρά και την Δύση: θέση η οποία, όταν εφαρμοστεί στο έθνος των Ιουδαίων, φαίνεται να είναι μια αναντίρρητη προφητεία για τους ίδιους. Και αυτό ευθύνεται επίσης για την διακήρυξη του Αγ. Αμβροσίου, δηλαδή ότι ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο "καταριόμαστε τον Βόρειο Άνεμο και κατά την διάρκεια της τελετουργίας της βάπτισης αρχίζουμε στρεφόμενοι προς τα Δυτικά (Αστρικά) για να επικαλεσθούμε εκείνον τον καλύτερο που διαμένει εκεί, και μετά στρεφόμαστε προς την Ανατολή".[142]

Η πίστη στους "Τέσσερις Μαχαράτζα" – τους Βασιλεύοντες των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα – ήταν παγκόσμια και τώρα είναι χριστιανική,[143] αν και οι χριστιανοί όταν τους απαριθμούν οι ίδιοι τους ονομάζουν - σύμφωνα με τον Αγ. Αυγουστίνο, "Αγγελικές Δυνάμεις" και "Πνεύματα", ενώ όταν αναφέρονται από τους παγανιστές, τους ονομάζουν "Δαίμονες". Αλλά, σ' αυτήν την περίπτωση, πού βρίσκεται η διαφορά ανάμεσα στους παγανιστές και στους χριστιανούς; Ακολουθώντας τον Πλάτωνα, ο Αριστοτέλης (*Μεταφυσικά*, δωδέκατο βιβλίο, Η') εξήγησε ότι ο όρος στοιχεία σήμαινε μόνο τις ασώματες αρχές που τοποθετήθηκαν σε καθεμιά από τις τέσσερις μεγάλες διαιρέσεις του Κοσμικού κόσμου για να τις επιβλέπουν. Έτσι, όπως και οι χριστιανοί, δεν τιμούν και δεν λατρεύουν τα στοιχεία και τα (φανταστικά) σημεία του ορίζοντα, αλλά τους αντίστοιχους "θεούς" που τα κυβερνούσαν. Για την εκκλησία υπάρχουν δυο είδη αστρικών όντων, οι Άγγελοι και οι Δαίμονες. Για τον Καμπαλιστή και τον αποκρυφιστή, δεν υπάρχει παρά μόνο ένα· και κανένας τους δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στους "Οδηγούς του Φωτός" και στους Κοσμοκράτορες, ή "*Rectores tenebrarum harum*" ["Οδηγούς του άγριου σκότους"], τους οποίους η ρωμαϊκή εκκλησία φαντάζεται και ανακαλύπτει σε έναν "Οδηγό του Φωτός" μόλις αυτός αποκληθεί με κάποιο άλλο όνομα από κείνο με το οποίο τον αποκαλεί η ίδια. Δεν είναι ο "Οδηγός" ο "Μαχαράτζα" εκείνος που τιμωρεί ή ανταμείβει - με ή χωρίς την άδεια ή την εντολή του "θεού" - αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος, καθώς οι ανάγκες του ή το κάρμα έλκουν ατομικά και συλλογικά (όπως στην περίπτωση ολόκληρων εθνών), κάθε είδος κακού και συμφοράς. Εμείς δημιουργούμε ΑΙΤΙΕΣ και έτσι αφυπνίζουμε τις αντίστοιχες δυνάμεις στον αστρικό κόσμο, οι οποίες δυνάμεις μαγνητικά και αμετάκλητο ελκύονται - και αντιδρούν - πάνω σε κείνους που δημιούργησαν τις αιτίες είτε τα άτομα αυτά είναι πραγματικοί δράστες κακών πράξεων, είτε απλοί στοχαστές που τρέφουν την

142 *Περί των Μυστηρίων*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. II, παρ. 7 (327). Παράβαλε Μινιέ, *Λατινική Πατρολογία*, Τόμ. 16, τόμ. IV, στ. 391.

143 Ο μελετητής Βόσιους στο έργο του *Θεολογία Εθνικών*, βιβλ. VII, λέει: "Αν και ο Αγ. Αυγουστίνος έχει πει ότι κάθε ορατό πράγμα σ' αυτόν τον κόσμο έχει μια αγγελική δύναμη (σαν έναν επόπτη κοντά του), αυτά δεν πρέπει να κατανοηθούν σαν άτομα, αλλά σαν ολόκληρα είδη πραγμάτων όπου το κάθε τέτοιο είδος έχει πράγματι τον ιδιαίτερο φύλακα-άγγελό του. Στο σημείο αυτό συμφωνεί με όλους τους φιλοσόφους... Για τον Αγ. Αυγουστίνο αυτοί οι άγγελοι είναι πνεύματα ξέχωρα από τα αντικείμενα... ενώ για τους [παγανιστές] φιλοσόφους είναι θεοί". Αν εξετάσουμε την τελετουργία που θέσπισε η ρωμαιοκαθολική εκκλησία για τα "Πνεύματα των Άστρων", αυτά τα τελευταία μοιάζουν πολύ επικίνδυνα με "θεούς"· και ο αρχαίος και σύγχρονος παγανιστικός όχλος δεν τα τιμούσε ούτε προσευχόταν σ' αυτά περισσότερο απ' όσο οι σύγχρονοι μορφωμένοι Καθολικοί χριστιανοί της Ρώμης.

κακία. Η σκέψη είναι ύλη,[144] μας διδάσκει η σύγχρονη επιστήμη και κάθε "μόριο της υπάρχουσας ύλης πρέπει να είναι ένας καταγραφέας όλων όσων έχουν συμβεί", όπως λέει στον αμύητο ο δρ. Τζίβονς στο έργο του *Οι Αρχές της Επιστήμης*. Η σύγχρονη επιστήμη κάθε μέρα παρασύρεται όλο και περισσότερο μέσα στην δίνη του αποκρυφισμού˙ ασυνείδητα, βέβαια, αλλά πάντως αισθητά. Οι δυο κύριες θεωρίες της επιστήμης σχετικά με την σχέση ανάμεσα στον Νου και στην Ύλη είναι ο Μονισμός και ο Υλισμός. Αυτές οι δυο καλύπτουν ολόκληρο το πεδίο της αρνητικής ψυχολογίας με εξαίρεση τις ημι-αποκρυφιστικές απόψεις των πανθεϊστικών γερμανικών σχολών.[145]

Στους αιγυπτιακούς ναούς, σύμφωνα με τον Κλήμη τον Αλεξανδρινό, ένα τεράστιο παραπέτασμα χώριζε τον βωμό από τον χώρο της συγκέντρωσης των πιστών. Οι Ιουδαίοι είχαν το ίδιο. Και στους δυο το παραπέτασμα ήταν ριγμένο πάνω από πέντε κίονες (το Πεντάλφα) που συμβόλιζαν τις πέντε αισθήσεις μας και εσωτερικά τις πέντε Ριζικές Φυλές, ενώ τα τέσσερα χρώματα του παραπετάσματος συμβόλιζαν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα γήινα στοιχεία. Όλο αυτό ήταν ένα αλληγορικό σύμβολο. Μέσω των τεσσάρων ανώτερων Κυβερνητών των τεσσάρων σημείων και στοιχείων, οι πέντε αισθήσεις μας μπορούν να αντιληφθούν τις κρυμμένες αλήθειες της Φύσης και όχι, όπως θα έλεγε ο Κλήμης, ότι τα ίδια τα στοιχεία ήταν εκείνα που χάρισαν στους παγανιστές την θεία γνώση ή τη γνώση του Θεού.[146] Ενώ το αιγυπτιακό σύμβολο ήταν πνευματικό, το σύμβολο των Ιουδαίων ήταν καθαρά υλιστικό και πράγματι τιμούσε μόνο τα τυφλά Στοιχεία και τα φανταστικά "Σημεία". Γιατί ποιο ήταν το νόημα του τετράγωνου βωμού που έστησε ο Μωυσής στην έρημο, αν δεν είχε την ίδια κοσμική σημασία; "Και θέλεις κάμει την σκηνήν, δέκα παραπετάσματα εκ βύσσου κεκλωσμένης και κυανού, και πορφυρού και κόκκινου" και "θυσιαστήριον εκ ξύλου σιττίμ... και τα κέρατα αυτού... θέλεις περικαλύψεις με χαλκόν... τέσσερα χάλκινα υποβάσια στις τέσσερις γωνίες... σανίδες από ξύλο για τις τέσσερις πλευρές, Βορρά, Νότο, Δύση και Ανατολή... του Ναού... με χερουβείμ κατασκευασμένον..." (Έξοδος, κεφ. ΚΣΤ' και ΚΖ'). Ο ναός, η τετράγωνη αυλή, τα χερουβείμ και όλα ήταν ακριβώς τα ίδια με εκείνα των αιγυπτιακών ναών. Το τετράγωνο σχήμα του Ναού σήμαινε ακριβώς το ίδιο πράγμα που σημαίνει ακόμα και σήμερα στην εξωτερική λατρεία των Κινέζων και των Θιβετανών: δηλαδή τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα που υποδηλώνουν και οι τέσσερις πλευρές των πυραμίδων, των οβελίσκων και άλλων τέτοιων οικοδομημάτων. Ο Ιώσηφος στο έργο *Εβραϊκές Αρχαιότητες* αναλαμβάνει να εξηγήσει το όλο θέμα. Δηλώνει ότι οι κίονες του Ναού είναι ίδιοι με κείνους που στήθηκαν στην Τύρο για τα τέσσερα Στοιχεία, που ήταν τοποθετημένοι σε βάσεις των οποίων οι τέσσερις γωνίες έβλεπαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα: προσθέτοντας ότι "οι γωνίες

144 Όχι φυσικά με την έννοια του Γερμανού υλιστή Μόλεσοτ, που μας βεβαιώνει ότι "η σκέψη είναι η κίνηση της ύλης", μια δήλωση μοναδικής σχεδόν ανοησίας. Νοητικές και σωματικές καταστάσεις είναι εντελώς αντίθετες σαν τέτοιες. Αλλά αυτό δεν επηρεάζει την άποψη ότι κάθε σκέψη, εκτός από το φυσικό της επακόλουθο (εγκεφαλική αλλαγή), εμφανίζει μια αντικειμενική - αν και για εμάς υπεραισθητά αντικειμενική - όψη στο αστρικό πεδίο. (Βλέπε *Ο Απόκρυφος Κόσμος*, 1885, σελ. 131-132).

145 Οι απόψεις των σύγχρονων επιστημονικών στοχαστών για τις σχέσεις ανάμεσα στον νου και στην ύλη μπορούν να αναχθούν σε δυο υποθέσεις. Αυτό δείχνει ότι και οι δυο απόψεις αποκλείουν παρόμοια την πιθανότητα μιας ανεξάρτητης Ψυχής, ξέχωρης από τον φυσικό εγκέφαλο μέσω του οποίου λειτουργεί. Οι υποθέσεις αυτές είναι:

ΥΛΙΣΜΟΣ, η θεωρία η οποία θεωρεί τα νοητικά φαινόμενα σαν αποτέλεσμα μοριακής αλλαγής στον εγκέφαλο: δηλαδή σαν αποτέλεσμα μιας μετατροπής της κίνησης σε αίσθημα! Η πιο φανατική σχολή προχώρησε κάποτε μέχρι το σημείο να ταυτίσει τον νου με "έναν ιδιαίτερο τρόπο κίνησης"!!! Αλλά η άποψη αυτή ευτυχώς τώρα θεωρείται σαν παράλογη από τους περισσότερους επιστήμονες.

ΜΟΝΙΣΜΟΣ, ή το Δόγμα της Μοναδικής Ουσίας, είναι η πιο λεπτή μορφή αρνητικής ψυχολογίας, που ένας από τους υποστηρικτές του, ο καθηγητής Μπέιν, τον αποκαλεί έξυπνα "συγκρατημένο Υλισμό". Το δόγμα αυτό που έχει πολύ πλατιά αναγνώριση, περιλαμβάνοντας ανάμεσα στους υποστηρικτές του ανθρώπους όπως οι Λιούις, Σπένσερ, Φεριέρ και άλλους, ενώ τοποθετεί την σκέψη και τα νοητικά φαινόμενα σαν ριζικά αντίθετα με την ύλη, ωστόσο θεωρεί και τα δυο σαν ίσα στις δυο πλευρές ή όψεις, μιας και της ίδιας ουσίας σε κάποια από τις καταστάσεις της. Η σκέψη σαν σκέψη, λένε, είναι ολότελα αντίθετη από τα υλικά φαινόμενα, αλλά πρέπει επίσης να θεωρηθεί μόνο σαν "η υποκειμενική όψη της νευρικής Κίνησης" - οτιδήποτε κι αν εννοούν μ' αυτό οι σοφοί μας επιστήμονες.

146 Έτσι, η φράση: "Σήμαινε δε, ότι η στοιχειακή φύση κατέχει την αποκάλυψη των θεών" (Κλήμης, *Στρωματείς,* Πέμπτο Βιβλίο, κεφ. VI), ισχύει ή και για τα δυο ή για κανένα. Βλέπε επίσης *Ζεντ-Αβέστα*, Τόμ. ΙΙ, σελ. 268 και Πλούταρχου *Περί Ίσιδος*, παρ. 30, όπως συγκρίνεται από τον Τζ. Μπ. Φελίξ Λαζάρ στα Αρχεία του Γαλλικού Ινστιτούτου, Ακαδημία των Επιγραφών, Τόμ. XX, Παρίσι 1854, σελ. 8, υποσ. 2.

των βάσεων είχαν παρόμοια πάνω τους τις τέσσερις μορφές του Ζωδιακού" που αντιπροσώπευαν τον ίδιο προσανατολισμό.

ιδέα αυτή απαντάται επίσης στις ζωροαστρικές σπηλιές, στους πέτρινους ναούς της Ινδίας, καθώς και σε όλα τα ιερά τετράγωνα κτίσματα της αρχαιότητας που επέζησαν ως τις μέρες μας. Ο Λαζάρ το αποδεικνύει αδιαμφισβήτητα βρίσκοντας τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα πρωταρχικά στοιχεία στην θρησκεία κάθε χώρας, κάτω από το σχήμα των τετράγωνων οβελίσκων, των τεσσάρων πλευρών της πυραμίδας κ.τ.λ., κ.τ.λ. Οι τέσσερις Μαχαράτζα ήταν, λοιπόν, βασιλείς και κυβερνήτες αυτών των τεσσάρων στοιχείων και των σημείων τους.

Αν θέλει κανείς να μάθει περισσότερα δεν έχει παρά να συγκρίνει το όραμα του Ιεζεκιήλ (κεφ. Α') με κείνα που είναι γνωστά για τον κινέζικο βουδισμό (ακόμα και στις εξωτερικές διδασκαλίες του) και να εξετάσει την εξωτερική μορφή αυτών των "Μεγάλων Βασιλέων". Κατά την άποψη του αιδ. Τζόζεφ Έντκινς, αυτοί είναι "οι Ντέβα που προΐστανται ο καθένας σε μια από τις τέσσερις ηπείρους στις οποίες διαιρούν οι Ινδουιστές τον κόσμο... Ο καθένας οδηγεί μια στρατιά πνευματικών όντων για την προστασία της ανθρωπότητας και του βουδισμού".[147] Με εξαίρεση την προτίμηση τους για τον βουδισμό, τα ουράνια όντα είναι ακριβώς έτσι. Είναι οι προστάτες της ανθρωπότητας και επίσης οι πράκτορες του κάρμα πάνω στην Γη, ενώ οι Λίπικα ασχολούνται με την μετέπειτα ζωή της ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα είναι τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα, "που είχαν ομοίωμα ανθρώπου", του οράματος του Ιεζεκιήλ, τα οποία από τους μεταφραστές της Βίβλου ονομάζονται "Χερουβείμ", "Σεραφείμ" κ.τ.λ. ενώ από τους αποκρυφιστές "Φτερωτές Σφαίρες", "Πύρινοι Τροχοί" και στο ινδουισπκό πάνθεο αναφέρονται με ένα σωρό διαφορετικά ονόματα. Όλοι αυτοί οι Γκανταρβά, οι "Γλυκόλαλοι Τραγουδιστές", οι Άσουρα, οι Κιννάρα και οι Ναγκά δεν είναι παρά αλληγορικές περιγραφές των "τεσσάρων Μαχαράτζα". Οι Σεραφείμ είναι οι πύρινοι Όφεις του Ουρανού τους οποίους βρίσκουμε σε ένα απόσπασμα που περιγράφει το βουνό Μερού σαν: "η υπέρτατη δόξα, η σεβαστή κατοικία θεών και ουράνιων φαλμωδών... που δεν μπορεί να την πλησιάσει ο αμαρτωλός.... γιατί φυλάγεται από Όφεις". Αυτοί ονομάζονται Τιμωροί και "Φτερωτοί Τροχοί".

Αφού εξηγήσαμε την αποστολή και τον χαρακτήρα τους, ας δούμε τι λένε οι χριστιανοί ερμηνευτές της Βίβλου για τα Χερουβείμ: Η λέξη αυτή στα Εβραϊκά υποδηλώνει πληρότητα γνώσης και οι άγγελοι ονομάζονται έτσι εξαιτίας της ξεχωριστής τους γνώσης και επομένως χρησιμοποιούνταν για την τιμωρία του ανθρώπου που είχε αμαρτήσει προσβάλλοντας την θεία Γνώση".[148] Πολύ ωραία· και παρ' όλο που η πληροφορία είναι ασαφής δείχνει ότι ο Χερούβ που τοποθετήθηκε στην πύλη του κήπου της Εδέμ μετά την "Πτώση", υπέβαλε στους ερμηνευτές την ιδέα της τιμωρίας σε σχέση με την απαγορευμένη επιστήμη ή θεία Γνώση. Μια ιδέα που συνήθως οδηγεί σε μια άλλη "Πτώση", την πτώση των θεών και του "θεού" στην εκτίμηση του ανθρώπου. Αλλά μιας και ο καλός μας Κρουντέν δεν γνώριζε τίποτε για το κάρμα, μπορούμε να τον συγχωρήσουμε. Και όμως η αλληγορία υποδηλώνει πολλά. Από το Μερού, την κατοικία των θεών, μέχρι την Εδέμ, η απόσταση είναι πολύ μικρή και από τους Όφεις των Ινδουιστών μέχρι τα Χερουβείμ των Οφιτών - που εκ των επτά, το τρίτο ήταν ο Δράκοντας - η διαφορά είναι ακόμα μικρότερη, γιατί και οι δυο φρουρούσαν την είσοδο στην περιοχή της Μυστικής Γνώσης. Και όμως Ιεζεκιήλ (κεφ. Α’) περιγράφει καθαρά τέσσερις Κοσμικούς Αγγέλους:

Και είδον, και ιδού, ανεμοστρόβιλος ήρχετο από βορρά, νέφος μέγα, και πυρ συστρεφόμενον... Και εκ μέσου αυτού εφαίνετο τεσσάρων ζώων ομοίωμα... είχον ομοίωμα ανθρώπου. Και έκαστον είχε τέσσερα πρόσωπα, και έκαστον αυτών είχε τεσσάρας πτέρυγας... πρόσωπον ανθρώπου,[149] πρόσωπον λέοντος... πρόσωπον βοός... (και) πρόσωπον αετού... η θέα αυτών ήτο ως καιόμεναι άνθρακες πυρός... Και ως είδον τα

147 *Κινέζικος Βουδισμός*, σελ. 216. Οι Ινδουιστές συμβαίνει να διαιρούν τον κόσμο σε επτά ηπείρους, εξωτερικά και εσωτερικό, και οι τέσσερις κοσμικοί Ντέβα τους είναι οχτώ και προΐστανται των οχτώ σημείων του ορίζοντα και όχι των Ηπείρων.

148 Ερμηνεία του Κρουντέν στο *Ευρετήριο της Αγίας Γραφής*, από την Γένεση, κεφ. Γ 24.

149 Εδώ το "Ανθρώπου" είναι υποκατάστατο του "Δράκοντος". Οι Άγγελοι που αναγνωρίζονται από την Ρωμαιοκαθολική εκκλησία και που αντιστοιχούν σ' αυτά τα πρόσωπα, ήταν κατά τους Οφίτες: Δράκοντας-Ραφαήλ, Λεοντάρι-Μιχαήλ, Ταύρος ή Αγελάδα-Ουριήλ, και Αετός-Γαβριήλ. Αυτοί οι τέσσερις συνδιατρίβουν με τους τέσσερις Ευαγγελιστές και εισάγουν τα Ευαγγέλια.

ζώα, ιδού τροχός εις επί την γην, πλησίον των ζώων εις τα τέσσερα αυτών πρόσωπα... ως εάν ήτο τροχός εν μέσω τροχού... διότι το πνεύμα των ζώων ήτο εν τοις τροχοίς....

Υπάρχουν τρεις κύριες ομάδες Δομητών και το ίδιο ισχύει και για τα Πλανητικά Πνεύματα και τους Λίπικα, ενώ η κάθε ομάδα υποδιαιρείται πάλι σε επτά υπο-ομάδες. Είναι αδύνατο, ακόμα και σε ένα μεγάλο έργο σαν αυτό, να υπεισέλθουμε σε μια λεπτομερή εξέταση έστω και των τριών κύριων ομάδων, γιατί κάτι τέτοιο θα απαιτούσε έναν ολόκληρο τόμο. Οι "Δομητές" είναι οι αντιπρόσωποι των πρώτων οντοτήτων, των "Γεννημένων από τον Νου", και επομένως των πρωταρχικών Ρίσι-Πρατζαπάτι. Αντιπροσωπεύουν επίσης τους Επτά μεγάλους θεούς της Αιγύπτου, των οποίων αρχηγός είναι ο Όσιρις, τους Επτά Αμσασπέντ των Ζωροαστριστών με επικεφαλής τον Ορμάζντ, ή τα "Επτά Πνεύματα του Προσώπου", τις Επτά Σεφιρόθ χωρισμένες από την πρώτη Τριάδα κ.τ.λ., κ.τ.λ.[150]

Αυτοί δομούν ή μάλλον επαναδομούν κάθε "σύστημα" μετά την "Νύχτα". Η Δεύτερη ομάδα των Δομητών είναι ο Αρχιτέκτονας της δικής μας αποκλειστικά πλανητικής αλύσου και η τρίτη, ο προγεννήτορας της ανθρωπότητας μας: το Μακροκοσμικό πρότυπο του μικρόκοσμου.

Τα Πλανητικά Πνεύματα είναι τα εμψυχώνοντα πνεύματα των Άστρων γενικά και των Πλανητών ειδικά. Κυβερνούν το πεπρωμένο των ανθρώπων που έχουν γεννηθεί κάτω από τον έναν τον άλλο αστερισμό τους. Η δεύτερη και η τρίτη ομάδα που ανήκουν σε άλλα συστήματα έχουν τις ίδιες λειτουργίες και όλες κυβερνούν διάφορα τμήματα της Φύσης. Στο εξωτερικό πάνθεο των Ινδουιστών είναι οι προστατευτικές θεότητες που προΐστανται των οκτώ σημείων του ορίζοντα - τα τέσσερα βασικά και τα τέσσερα ενδιάμεσα σημεία - και ονομάζονται Λόκα-Πάλα, "Στηριχτές ή φύλακες του Κόσμου", (στον ορατό μας Κόσμο). Αρχηγοί τους είναι οι Ίντρα (Ανατολή), Γιάμα (Νότος), Βάρουνα (Δύση) και Κούμπερα (Βορράς). Οι αντίστοιχοι ελέφαντες και οι σύζυγοί τους είναι ως έναν βαθμό δημιουργήματα πλούσιας φαντασίας, αν και όλα αυτά έχουν ένα απόκρυφο νόημα.

Οι Λίπικα, (μια περιγραφή των οποίων δίνεται στο Σχόλιο 6 της Στάντζα IV), είναι τα Πνεύματα του Σύμπαντος, ενώ οι Δομητές είναι μόνο οι δικές μας πλανητικές θεότητες. Οι πρώτοι ανήκουν στο πιο απόκρυφο τμήμα της Κοσμογένεσης που δεν μπορεί να δοθεί εδώ. Η συγγραφέας δεν είναι σε θέση να ξέρει αν οι Μυημένοι (ακόμα και οι ανώτεροι) γνωρίζουν αυτήν την αγγελική τάξη στην πληρότητα των τριπλών βαθμών της, ή αν γνωρίζουν μόνο την κατώτερη που συνδέεται με τα αρχεία του δικού μας κόσμου, αλλά τείνει μάλλον να δεχτεί αυτή την τελευταία υπόθεση. Για την ανώτερη βαθμίδα τους μόνο ένα πράγμα έχει ειπωθεί: οι Λίπικα συνδέονται με το κάρμα: όντας οι άμεσοι Καταγραφείς του.[151]

ΣΤΑΝΤΖΑ V – *Συνέχεια*

ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ ΠΕΡΙΚΛΕΙΟΥΝ ΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ, ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΟΝΑΔΑ (*κάθετος γραμμή αριθμός 1*), ΤΟΝ ΚΥΒΟ, ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΟΝΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΑΛΦΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΓΟ (*κύκλος*) (α). ΕΙΝΑΙ Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ "ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟΣ" ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ (*καθώς επίσης και για κείνους*) ΠΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΠΑ, ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ" (β)... ΕΤΣΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ Ο ΑΡΟΥΠΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΥΠΑ (*ο Άμορφος Κόσμος*

150 Οι Ιουδαίοι, εκτός από τους Καμπαλιστές, επειδή δεν έχουν ονόματα για την Ανατολή, την Δύση, τον Νότο και τον Βορρά, εξέφραζαν τις έννοιες αυτές με λέξεις που σήμαιναν μπροστά, πίσω, δεξιά και αριστερά και πολύ συχνά μπέρδευαν τους όρους εξωτερικά, κάνοντας έτσι ακόμα πιο μπερδεμένους τους υπαινιγμούς της Βίβλου και επομένως δύσκολο να ερμηνευθούν. Προσθέστε σ' αυτό το γεγονός, ότι από τους σαράντα επτά μεταφραστές της αγγλικής Βίβλου "μόνο οι τρεις γνώριζαν Εβραϊκά, και απ' αυτούς οι δυο πέθαναν, πριν μεταφραστούν οι Ψαλμοί" (*Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια*) και θα είναι εύκολο να καταλάβετε πόση εμπιστοσύνη μπορεί να έχει κανείς στην αγγλική μετάφραση της Βίβλου. Στο παρόν βιβλίο ακολουθείται συνήθως η απόδοση της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας.

151 Το σύμβολο της ιερής και μυστικής Γνώσης ήταν σχεδόν παντού κατά την αρχαιότητα ένα Δένδρο, με το οποίο συμβόλιζαν επίσης ένα Κείμενο ή μια Καταγραφή. Εξ αυτού και η λέξη *Λίπικα*, οι "γραφείς" ή χαράκτες, οι "Δράκοντες", σύμβολα σοφίας, που φύλαγαν τα Δένδρα της Γνώσης: την μηλιά με τα "χρυσά" μήλα των Εσπερίδων, τα "Λαμπερά Δένδρα" και η βλάστηση του όρους Μερού που φυλάγεται από έναν Όφι. Η Ήρα που χαρίζει στον Δία, κατά τον γάμο της μαζί του ένα Δένδρο με χρυσούς καρπούς, είναι μια όλλη μορφή της Εύας που προσφέρει στον Αδάμ το μήλο από το Δένδρο της Γνώσης.

και ο Κόσμος των Μορφών): ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΣ, ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ, ΑΠΟ ΚΑΘΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ, ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ. ΟΙ "ΤΡΟΧΟΙ" ΦΡΟΥΡΟΥΝ ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟ...

Στάντζα προχωρεί σε μια μικρή ταξινόμηση των Ταγμάτων της Αγγελικής Ιεραρχίας. Από την ομάδα του Τέσσερα και του Επτά εκπορεύεται η "γεννημένη από τον νου" ομάδα του Δέκα, του Δώδεκα, του είκοσι ένα κ.τ.λ. Όπου όλα αυτά διαιρούνται ξανά σε υπο-ομάδες επτάδων, εννεάδων, δωδεκάδων κ.ο.κ. μέχρις ότου ο νους χάνεται μέσα σ' αυτήν την ατέλειωτη απαρίθμηση ουράνιων στρατιών και Όντων, που το καθένα έχει το δικό του ξεχωριστό καθήκον στην διακυβέρνηση του ορατού κόσμου κατά την διάρκεια της ύπαρξής του.

Το εσωτερικό νόημα της πρώτης φράσης του σλόκα είναι ότι εκείνοι που έχουν ονομαστεί *Λίπικα*, οι Καταγραφείς του καρμικού κατάστιχου, σχηματίζουν ένα αδιαπέραστο φράγμα ανάμεσα στο προσωπικό ΕΓΩ και στον απρόσωπο ΕΑΥΤΟ, το Νοούμενο και την Πατρική Πηγή του πρώτου. Εξ αυτού και η αλληγορία. Περικλείουν τον εκδηλωμένο κόσμο της ύλης μέσα στον "Αδιαπέραστο" ΔΑΚΤΥΛΙΟ. Αυτός ο κόσμος είναι το (αντικειμενικό) σύμβολο του ΕΝΟΣ που διαιρέθηκε στα πολλά, στα πεδία της Πλάνης, του Άντι (του "Πρώτου") ή του Έκα (του "Ενός") και αυτό το Ένα είναι το συλλογικό άθροισμα, ή το σύνολο, των βασικών Δημιουργών ή Αρχιτεκτόνων του ορατού σύμπαντος. Στον εβραϊκό αποκρυφισμό το όνομα τους είναι *Αχάθ*, θηλυκό, "Ένα"· και *Εχάδ*, "Ένα" επίσης, αλλά αρσενικό. Οι μονοθεϊστές εκμεταλλεύτηκαν (και εξακολουθούν να εκμεταλλεύονται) το βαθύ εσωτερισμό της Καμπάλα που αποδίδει το όνομα με το οποίο είναι γνωστή η Μια Υπέρτατη Ουσία, στην εκδήλωσή ΤΗΣ, τους Σεφιρόθ-Ελοΐμ, και την ονομάζουν Ιεχωβά. Αλλά αυτό είναι εντελώς αυθαίρετο και ενάντια σε κάθε λογική, γιατί ο όρος Ελοΐμ είναι ένα ουσιαστικό πληθυντικού, ταυτόσημο με τον πληθυντικό της λέξης Χαγίμ, που συχνά συνδυάζεται με τους Ελοΐμ.[152]

Ακόμα, στην απόκρυφη μεταφυσική υπάρχουν δυο "ΕΝΑ": το Ένα στο απροσέγγιστο πεδίο της Απολυτότητας και Απειροσύνης, για το οποίο δεν μπορεί να γίνει καμιά θεώρηση, και το Δεύτερο "Ένα" στο πεδίο των Εκπορεύσεων. Το πρώτο δεν μπορεί ούτε να εκπορευθεί, ούτε να διαιρεθεί, επειδή είναι αιώνιο, απόλυτο και αμετάβλητο. Το Δεύτερο, όντας κατά κάποιον τρόπο η αντανάκλαση του πρώτου Ενός (γιατί είναι ο Λόγος, ή Ισβάρα, στο Σύμπαν της Πλάνης), μπορεί να τα κάνει όλα αυτά.[153] Εκπορεύει από τον εαυτό του - όπως η ανώτερη Σεφιροθική Τριάδα εκπορεύει τις επτά κατώτερες Σεφιρόθ - τις επτά Ακτίνες ή Ντιάνι Τσόχαν. Με άλλα λόγια, το Ομοιογενές γίνεται Ετερογενές, η "Πρωθύλη" διαφοροποιείται στα Στοιχεία. Αλλά αυτά, αν δεν επιστρέψουν στο πρωταρχικό Στοιχείο τους, δεν μπορούν ποτέ να περάσουν πέρα από το *Λάγια*, ή σημείο-μηδέν.

Εξ αυτού και η αλληγορία. Οι Λίπικα χωρίζουν τον κόσμο (ή πεδίο) του αγνού πνεύματος από κείνον της Ύλης. Εκείνοι που "κατέρχονται και ανέρχονται" - οι ενσαρκούμενες Μονάδες και οι άνθρωποι που αγωνίζονται για την εξάγνιση και την "άνοδο", αλλά δεν έχουν φτάσει ακόμα στο τέρμα - μπορούν να διασχίσουν τον "Αδιαπέραστο" κύκλο μόνο την ημέρα "έσο μεθ' Ημών". Την ημέρα εκείνη κατά την οποία ο άνθρωπος, ελευθερωνόμενος από τα δεσμά της άγνοιας και αναγνωρίζοντας πλήρως τη μη-χωριστικότητα του Εγώ μέσα στην προσωπικότητά του - που

[152] Η πρόταση στο *Σεφέρ Γιετσιρά* (παρ. 9) και αλλού: "Αχάθ-Ρούαχ-Ελοΐμ-Χαγίμ", φανερώνει τουλάχιστον τους Ελοΐμ σαν ανδρόγυνους όπου το θηλυκό στοιχείο σχεδόν κυριαρχεί, γιατί λέει: "ΜΙΑ είναι εκείνη, το Πνεύμα των Ελοΐμ της Ζωής". Όπως ειπώθηκε πιο πάνω, το *Αχάθ* είναι θηλυκό και το *Εχάδ* αρσενικό, αλλά και τα δυο σημαίνουν ΕΝΑ.

[153] Αυτό το μεταφυσικό δόγμα περιγράφεται θαυμάσια στην διάλεξη του Τ. Σούμπα Ρόου για την *Μπάγκαβαντ Γκιτά*: "Η Μουλαπρακρίτι (το πέπλο του *Παραμπράχμαν*) δρα σαν η μια ενέργεια μέσω του Λόγου (ή Ισβάρα)... Το *Παραμπράχμαν*... είναι η μια ουσία από την οποία εμφανίζεται σε ύπαρξη ένα κέντρο ενέργειας, το οποίο προς το παρόν θα το ονομάσω Λόγο... Ονομάζεται έτσι... από τους χριστιανούς και είναι ο θείος Χριστός που βρίσκεται αιώνια στην αγκαλιά του Πατρός. Από τους βουδιστές ονομάζεται Αβαλοκιτεσβάρα... Σχεδόν σε κάθε δοξασία εμφανίζεται η ύπαρξη ενός κέντρου πνευματικής ενέργειας που είναι αγέννητο και αιώνιο και το οποίο υπάρχει εν δυνάμει στην αγκαλιά του *Παραμπράχμαν* κατά την περίοδο του *πραλάγια* και εμφανίζεται σαν κέντρο συνειδητής ενέργειας κατά την εποχή της κοσμικής δραστηριότητας..." Γιατί, όπως προϋπέθεσε ο ομιλητής, το *Παραμπράχμαν* δεν είναι αυτό ή εκείνο - δεν είναι ούτε καν συνείδηση, αφού δεν μπορεί να συσχετιστεί με την ύλη ή με οτιδήποτε εξαρτημένο. Δεν είναι ούτε Εγώ ούτε Μη-εγώ, ούτε καν Άτμαν αλλά πράγματι η μια πηγή όλων των εκδηλώσεων και των τρόπων ύπαρξης. (*Ο Θεοσοφιστής*. Τόμος VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 303-304).

λαθεμένα θεωρούσε σαν δικό του - από το ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟ ΕΓΩ (Υπερκοσμική Άνιμα), συγχωνεύεται μέσα στην Μια Ουσία για να γίνει όχι μόνο ένα "μεθ' ημών" (τις εκδηλωμένες συμπαντικές ζωές που είναι "ΜΙΑ" ΖΩΗ), αλλά να γίνει αυτή η ίδια η ζωή.

Αστρονομικά, ο "Αδιαπέραστος Δακτύλιος" τον οποίο χαράζουν οι Λίπικα, γύρω από το Τρίγωνο, την Πρώτη Μονάδα, τον Κύβο, την Δεύτερη Μονάδα και το Πεντάλφα για να περικλείσουν αυτά τα σχήματα, φαίνεται έτσι ότι περιέχει πάλι το σύμβολο του 31415, ή τον συντελεστή που χρησιμοποιείται σταθερά στους μαθηματικούς πίνακες (η αξία του *π*), αφού εδώ τα γεωμετρικά σχήματα αντιπροσωπεύουν αριθμητικές αξίες. Σύμφωνα με τις γενικές φιλοσοφικές διδασκαλίες, αυτός ο δακτύλιος βρίσκεται πέρα από την περιοχή εκείνου που στην αστρονομία ονομάζεται νεφέλωμα. Αλλά αυτή είναι μια ιδέα τόσο λαθεμένη, όσο και η τοπογραφία και οι περιγραφές που δίνονται στις πουρανικές και άλλες εξωτερικές Γραφές σχετικά με τους 1008 κόσμους των Ντεβαλόκα και των στερεωμάτων. Υπάρχουν, φυσικά, κόσμοι στις εσωτερικές όσο και στις βέβηλες επιστημονικές διδασκαλίες, σε τόσο ανυπολόγιστες αποστάσεις, ώστε το φως των πιο κοντινών απ' αυτούς που μόλις έφτασε στους σύγχρονους Χαλδαίους μας, εγκατέλειψε την πηγή του πολύ πιο πριν από την ημέρα που εκφωνήθηκαν οι λέξεις "Γεννηθήτω Φως". Αλλά αυτοί δεν είναι κόσμοι στο πεδίο Ντεβαλόκα, αλλά στο δικό μας Σύμπαν.

χημικός προχωράει μέχρι το λάγια ή μηδενικό σημείο του πεδίου της ύλης με το οποίο ασχολείται και εκεί σταματάει. Ο φυσικός ή ο αστρονόμος μετράει δισεκατομμύρια μίλια πέρα από το νεφέλωμα, αλλά και αυτός κάπου σταματάει. Ο ημι-μυημένος αποκρυφιστής θα εμφανίσει αυτό το σημείο λάγια σαν υπαρκτό σε κάποιο πεδίο, το οποίο αν και δεν είναι φυσικό, είναι ωστόσο αντιληπτό από την ανθρώπινη νόηση. Ο πλήρως Μυημένος, όμως, γνωρίζει πως ο "Αδιαπέραστος" Δακτύλιος δεν είναι ούτε μια τοποθεσία, ούτε μπορεί να μετρηθεί σε απόσταση, αλλά υπάρχει στην απολυτότητα της απειροσύνης. Σ' αυτήν την "Απειροσύνη" του πλήρως Μυημένου δεν υπάρχει ύψος, πλάτος ή πάχος, τα πάντα είναι απύθμενη άβυσσος, που φτάνει κάτω από το φυσικό μέχρι το "παρα-παρα-μεταφυσικό". Χρησιμοποιώντας την λέξη "κάτω", εννοούμε το ουσιαστικό βάθος: "πουθενά και παντού" και όχι το βάθος της φυσικής ύλης.

Αν ψάξει κανείς προσεκτικά μέσα στις εξωτερικές και χονδροειδείς ανθρωπομορφικές αλληγορίες των μεγάλων θρησκειών, μπορεί να βρει ακόμα κι εκεί μια αμυδρή αντίληψη του δόγματος που εκφράζεται με τον κύκλο του "Αδιαπέραστου" δακτυλίου που φρουρείται από τους Λίπικα. Έτσι το συναντάει ακόμα και στις διδασκαλίες της βεντάντικής αίρεσης του Βισισταντβαϊτά, που είναι η πιο αυστηρά ανθρωπομορφική σε όλη την Ινδία. Γιατί διαβάζουμε ότι

ελευθερωμένη ψυχή, αφού φτάσει στον *Μόκσα* (μια κατάσταση ευδαιμονίας που σημαίνει "ελευθέρωση από τους *μπαντά* ή δεσμά"), απολαμβάνει την μακαριότητα σε έναν τόπο που ονομάζεται ΠΑΡΑΜΑΠΑΝΤΑ, ο οποίος δεν είναι υλικός, αλλά φτιαγμένος από Σουντασάττβα (η ουσία από την οποία αποτελείται το σώμα του Ισβάρα - "του Κυρίου" -). Εκεί, οι *Μούκτα*, ή *Τζιβάτμα* (Μονάδες) που έχουν πετύχει τον *Μόκσα*, δεν υπόκεινται ποτέ πια στις ιδιότητες της ύλης ή του κάρμα. "Αλλά αν το θελήσουν, προκειμένου να κάνουν καλό στον κόσμο, μπορούν να ενσαρκωθούν πάνω στην Γη".[154] Ο δρόμος για το Παραμαπάντα, ή τους αυλούς κόσμους, απ' αυτό τον κόσμο, ονομάζεται Ντεβαγιάνα. Όταν ένα άτομο έχει πετύχει τον *Μόκσα* και το σώμα πεθαίνει:

Τζίβα (Ψυχή) πηγαίνει με το Σούκσμα-σάριρα[155] από την καρδιά του σώματος στο Μπραχμαράντρα, στην κορυφή της κεφαλής, διασχίζοντας την Σουσούμνα, ένα νεύρο που συνδέει την καρδιά με το Μπραχμαράντρα. Ο Τζίβα διαπερνάει το Μπραχμαράντρα και πηγαίνει στην περιοχή του Ηλίου (Σουριαμάνταλα) μέσω των ηλιακών ακτινών. Από κει, μέσω ενός σκοτεινού σημείου στον Ήλιο, πηγαίνει στο Παραμαπάντα... Ο Τζίβα, στον δρόμο του προς το Παραμαπάντα κατευθύνεται από την Υπέρτατη Σοφία που αποκτήθηκε με τον γιόγκα.[156] Έτσι ο Τζίβα προχωρεί προς το Παραμαπάντα με την

154 Αυτές οι εθελοντικές ενσαρκώσεις στην Δοξασία μας αναφέρονται σαν Νιρμανακάγια (οι επιβιώνουσες πνευματικές αρχές των ανθρώπων).

155 Σούκσμα-σάριρα, "ονειρώδες", απατηλό σώμα, με το οποίο ντύνονται οι κατώτεροι Ντιάνι της ουράνιας Ιεραρχίας.

156 Συγκρίνατε αυτό το εσωτερικό δόγμα με το δόγμα των Γνωστικών που βρίσκεται στο Πίστη-Σοφία (Γνώση-Σοφία), στο οποίο η Σοφία-Αχαμόθ εμφανίζεται χαμένη στα ύδατα του Χάους (ύλη), στον δρόμο της προς το Υπέρτατο Φως, ενώ ο Χριστός την σώζει και την βοηθάει να βρει το σωστό Μονοπάτι. Σημειώστε, όμως, καλά ότι ο "Χριστός" κατά τους Γνωστικούς σήμαινε την απρόσωπη αρχή, το Άτμαν του Σύμπαντος και το Άτμαν μέσα στην ψυχή κάθε

βοήθεια των Αντιβαχίκα (μεταφορέων) γνωστών με τα ονόματα Άρτσι, Αχάς, Πουρβαπακσά, Ουτταραγιάνα, Σαμβατσαρά, Αντιτιά, Τσαντρά, Βαϊντγιουτά, Βάρουνα, Ίντρα, Πρατζαπάτι και τέλος κυρίως με την βοήθεια του Αμανάβα (μιας ενσάρκωσης του Βίσνου). Οι Άρτσι και άλλοι που αναφέρονται εδώ είναι ορισμένες αγνές ψυχές και όχι οι συνηθισμένες λέξεις νύχτα, μέρα, μήνας, χρόνος, αέρας κ.τ.λ.[157]

Κανένα Πνεύμα, εκτός από τους "Καταγραφείς" (Λίπικα), δεν πέρασε ποτέ την απαγορευμένη γραμμή του, ούτε και κανένα θα την περάσει μέχρι την ημέρα του επόμενου *Πραλάγια*, επειδή αυτή είναι το όριο που χωρίζει το πεπερασμένο - οσοδήποτε άπειρο και αν φαίνεται στα μάτια του ανθρώπου - από το πραγματικά ΑΠΕΙΡΟ. Τα Πνεύματα, επομένως, που αναφέρονται σαν εκείνοι που "ανέρχονται και κατέρχονται" είναι τα "Πλήθη" εκείνων που αόριστα ονομάζουμε "ουράνια Όντα". Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε τέτοιο. Είναι Οντότητες των ανώτερων κόσμων στην ιεραρχία των Όντων τόσο άπειρα ανώτερες, ώστε για μας πρέπει να φαίνονται σαν θεοί και συλλογικά: ΘΕΟΣ. Αλλά το ίδιο πρέπει να φαινόμαστε και εμείς, οι κοινοί θνητοί, σε ένα μυρμήγκι που κρίνει σύμφωνα με το μέγεθος των ιδιαίτερων ικανοτήτων του. Το μυρμήγκι, απ' όσο ξέρουμε, μπορεί ακόμα να βλέπει το εκδικητικό δάκτυλο ενός προσωπικού θεού στο χέρι ενός παιδιού που σε μια στιγμή, κάτω από παρόρμηση κακίας, καταστρέφει την μυρμηγκοφωλιά του, κόπο πολλών εβδομάδων και χρόνων ολόκληρων, σύμφωνα με την χρονολόγηση των εντόμων. Το μυρμήγκι, νιώθοντας το έντονα και αποδίδοντας την άδικη συμφορά σε έναν συνδυασμό Πρόνοιας και αμαρτίας μπορεί, όπως και ο άνθρωπος, να δει σ' αυτήν το αποτέλεσμα κάποιου αμαρτήματος των πρώτων προγόνων του. Ποιος το ξέρει και ποιος μπορεί να το επιβεβαιώσει ή να το αρνηθεί; Η άρνηση να δεχτούμε την ύπαρξη σε ολόκληρο το Ηλιακό σύστημα οποιουδήποτε άλλου λογικού και νοήμονος όντος στο ανθρώπινο πεδίο εκτός από τον εαυτό μας, είναι η μεγαλύτερη αλαζονεία της εποχής μας. Το μόνο που η επιστήμη έχει το δικαίωμα να βεβαιώσει είναι ότι δεν υπάρχουν αόρατες Διάνοιες που να ζουν κάτω από τις ίδιες συνθήκες με εμάς. Δεν μπορεί να αρνηθεί κατηγορηματικά την πιθανότητα να υπάρχουν κόσμοι μέσα σε κόσμους, κάτω από εντελώς διαφορετικές συνθήκες από κείνες που αποτελούν την φύση του δικού μας κόσμου. Ούτε μπορεί να αρνηθεί ότι μπορεί να υπάρχει μια κάποια περιορισμένη επικοινωνία ανάμεσα σε μερικούς απ' αυτούς τους κόσμους και στον δικόν μας.[158] Στον ανώτερο, μας λένε, ανήκουν οι επτά τάξεις των καθαρά θείων Πνευμάτων ενώ στους έξι κατώτερους ανήκουν ιεραρχίες που περιπτωσιακά μπορούν να γίνουν ορατές και ακουστές από τους ανθρώπους και που πράγματι επικοινωνούν με τους απογόνους τους, της Γης˙ οι οποίοι απόγονοι είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένοι μαζί τους, καθώς κάθε αρχή στον άνθρωπο έχει την άμεση πηγή της στην φύση εκείνων των μεγάλων Όντων που μας παρέχουν τα αντίστοιχα αόρατα στοιχεία μέσα μας. Η φυσική επιστήμη είναι καλό να μελετάει τον φυσιολογικό μηχανισμό των έμβιων όντων και να συνεχίζει τις άκαρπες προσπάθειές της προσπαθώντας να ανάγει τα αισθήματα και τις αισθήσεις μας - νοητικές και πνευματικές - σε λειτουργίες των ανόργανων φορέων τους. Όμως, όλα όσα μπορούν να επιτευχθούν προς αυτήν την κατεύθυνση έχουν ήδη γίνει και η επιστήμη δεν θα προχωρήσει περισσότερο. Βρίσκεται σε αδιέξοδο, μπροστά στο οποίο διακρίνει, όπως φαντάζεται, μεγάλες φυσικές και ψυχολογικές ανακαλύψεις, αλλά καθεμιά απ' αυτές θα αποδειχθεί αργότερα πως δεν είναι τίποτε περισσότερο από δημιούργημα της ίδιας της επιστημονικής φαντασίας και πλάνης της. Μόνο ο ιστός του αντικειμενικού μας σκελετού υπόκειται στην ανάλυση και στην

ανθρώπου - και όχι τον Ιησού. Αν και σ' ένα παλιό κοπτικό χειρόγραφο στο Βρετανικό Μουσείο, ο "Χριστός" αντικαθίσταται σχεδόν συνεχώς από τον "Ιησού".

157 Μια Κατήχηση της Φιλοσοφίας του Βισισταντβσϊτά του Σρι Ραμανούτζα-τσάρια. Βασισμένη στα αρχικά Σαστρά του Παντίτ Ν. Μπασιατσάρια, F.T.S. [Μέλος της Θεοσοφικής Εταιρίας], Αντιάρ, 1887.

158 Ο μεγαλύτερος ευρωπαίος φιλόσοφος, ο Εμμανουήλ Καντ, μας βεβαιώνει ; ότι μια τέτοια επικοινωνία δεν είναι καθόλου απίθανη. "Ομολογώ ότι είμαι σχεδόν έτοιμος να βεβαιώσω την ύπαρξη στον κόσμο Άυλών φύσεων και να τοποθετήσω και την δική μου ψυχή στην τάξη αυτών των όντων. Στο μέλλον, αν και δεν ξέρω πού ή πότε, θα αποδειχθεί πως η ανθρώπινη ψυχή βρίσκεται ακόμα και σ' αυτήν την ζωή σε αδιάσπαστη επαφή με όλες τις άυλες φύσεις στον πνευματικό κόσμο, ότι δρα αμοιβαία πάνω σ' αυτές και δέχεται εντυπώσεις απ' αυτές". (*Όνειρα Ενορατικών*, 1766, όπως αναφέρεται από τον κ. Κ. Μάσευ, στην εισαγωγή του έργου του φον Χάρτμαν *Πνευματισμός*, 1885).

έρευνα της επιστήμης της φυσιολογίας.[159] Οι έξι ανώτερες αρχές θα ξεφεύγουν πάντα από το χέρι που κατευθύνεται από μια ψυχή, η οποία σκόπιμα αγνοεί και απορρίπτει τις Απόκρυφες επιστήμες.

Η Μεγάλη Ημέρα "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", λοιπόν, είναι μια έκφραση, η μόνη αξία της οποίας βρίσκεται στην κυριολεκτική ερμηνεία της. Η σημασία της δεν αποκαλύπτεται τόσο εύκολα σε ένα κοινό που δεν είναι εξοικειωμένο με τα μυστικά δόγματα του αποκρυφισμού, ή μάλλον της εσωτερικής Σοφίας ή "Μπουντισμού". Είναι μια ιδιαίτερη έκφραση της τελευταίας και τόσο αόριστη για τους αμύητους, όσο και η έκφραση των Αιγυπτίων που ονόμαζαν αυτήν την ημέρα "Ημέρα ΕΛΑ-ΣΕ-ΕΜΑΣ",[160] που είναι ταυτόσημη με την πρώτη. Αν και το ρήμα "εσο", κατ' αυτή την έννοια, μπορεί καλύτερα να αντικατασταθεί είτε με το "μείνε" ή με το "αναπαύσου-μαζί-μας", αφού αναφέρεται σε εκείνη την μακρά περίοδο ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ που ονομάζεται *Παρανιρβάνα*. Όπως στην εξωτερική ερμηνεία των αιγυπτιακών τελετουργιών η ψυχή κάθε νεκρού - από τον Ιεροφάντη μέχρι τον ιερό βου Άπι - γινόταν ένας Όσιρις, οσιριοποιόταν - αν και η Μυστική Δοξασία πάντα δίδασκε ότι η πραγματική οσιριοποίηση ήταν κλήρος κάθε Μονάδας μόνο ύστερα από 3000 κύκλους Ύπαρξης - έτσι και στην παρούσα περίπτωση. Η "Μονάδα" γεννημένη από την φύση και την ίδια την Ουσία του "Επτά" (η ανώτατη αρχή του εγκλωβιζόμενη αμέσως στο Έβδομο Κοσμικό Στοιχείο), πρέπει να εκτελέσει τον επταπλό γύρο της μέσα από τον Κύκλο των Όντων και των μορφών, από τον ανώτερο μέχρι τον κατώτερο και ύστερα ξανά από τον άνθρωπο στον θεό. Στο κατώφλι του *παρανιρβάνα* ξαναποκτάει την πρωταρχική ουσία της και γίνεται άλλη μια φορά το απόλυτο.

159 Σε σχέση με τα προβλήματα φυσιολογίας, το μόνο που η σύγχρονη έρευνα έδειξε και μπορεί να δείξει, εξ αιτίας της φύσης των πραγμάτων, είναι ότι κάθε σκέψη, αίσθηση και συναίσθημα συνοδεύεται από μια επαναδιευθέτηση των μορίων ορισμένων νεύρων. Το συμπέρασμα που έβγαλαν ορισμένοι επιστήμονες, όπως οι Μπύχνερ, Βογκτ και άλλοι, ότι δηλαδή η σκέψη είναι μοριακή κίνηση, προϋποθέτει ότι έχει γίνει μια πλήρης αφαίρεση του γεγονότος της υποκειμενικής μας συνείδησης.

160 Βλέπε *Η Βίβλος των Νεκρών* του Πωλ Πιέρ (κεφ. XVIII, σελ. 61). Εδώ ο Ήλιος αντιπροσωπεύει τον Λόγο (ή Χριστό ή Ώρο) σαν κεντρική Ουσία συνθετικά και σαν μια διαχυμένη ουσία ακτινοβολημένων Οντοτήτων, διαφορετικών σε ύλη αλλά όχι σε ουσία. Όπως το εξέφρασε ο ομιλητής πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, "δεν πρέπει να υποτεθεί ότι ο Λόγος είναι ένα μοναδικό κέντρο ενέργειας εκδηλωμένο από το *Παραμπράχμαν* υπάρχουν αναρίθμητα άλλα κέντρα... και ο αριθμός τους είναι σχεδόν άπειρος στην αγκαλιά του *Παραμπράχμαν*". Από δω και η έκφραση "Η Ημέρα 'Ελα-σε-εμάς" και η "Ημέρα έσο μεθ' ημών" κ.τ.λ. Ακριβώς όπως το τετράγωνο είναι το Σύμβολο των Τεσσάρων ιερών Δυνάμεων ή Ισχύων - Τετρακτύς - έτσι και ο κύκλος δείχνει το όριο μέσα στο Άπειρο που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να περάσει, ακόμα και εν πνεύματι, ούτε κανένας Ντέβα ή Ντιάνι Τσόχαν. Τα Πνεύματα εκείνων που "κατέρχονται και ανέρχονται" κατά την διάρκεια της κυκλικής εξέλιξης θα διασχίσουν τον "σιδερόφρακτο κόσμο" μόνο την ημέρα που θα φτάσουν στο κατώφλι του *Παρανιρβάνα*. Αν το φτάσουν, θα αναπαυθούν στην αγκαλιά του *Παραμπράχμαν*, ή του "Αγνώστου Σκοταδιού" το οποίο τότε θα γίνει για όλους αυτούς Φως, κατά την διάρκεια όλης της περιόδου του Μαχαπραλάγια, της "Μεγάλης ΝΥΧΤΑΣ", δηλαδή 311.040.000.000.000 χρόνια απορρόφησης στο Μπράχμαν. Η ημέρα "Έσο μεθ' Ημών", είναι αυτή η περίοδος ανάπαυσης ή *Παρανιρβάνα*. Βλέπε επίσης για περισσότερα στοιχεία σ' αυτήν την συγκεκριμένη έκφραση, την ημέρα "'Ελα-σε-εμάς", Υποκόμη Ε. ντε Ρουζέ "Μελέτες πάνω στην τελετουργική ταφή των αρχαίων Αιγυπτίων", στην Αρχαιολογική Επιθεώρηση. 1860, Νέα Σειρά, Πρώτο έτος, σελ. 249. Αντιστοιχεί με την ημέρα της Τελικής Κρίσης των χριστιανών, που έχει υπερβολικά υλοποιηθεί από την θρησκεία τους.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI
ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ, Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ (α) ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ,[161] Η "ΤΡΙΠΛΟΤΗΤΑ" ΤΟΥ ΓΚΟΥΑΝ-ΣΙ-ΓΙΝ, ΠΟΥ ΔΙΑΜΕΝΕΙ ΣΤΟ ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ-ΤΙΕΝ (β), Ο ΦΟΧΑΤ Η ΠΝΟΗ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΓΙΩΝ, ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΑΛΕΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΩΤΕΡΟ ΑΒΥΣΣΟ (*χάος*) ΤΗΝ ΑΠΑΤΗΛΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΣΙΕΝ-ΤΖΑΝ (*το Σύμπαν μας*) ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ:

Η Μητέρα του Οίκτου και της Γνώσης ονομάζεται "το τριπλό" του Γκουάν-Σι-Γιν, γιατί στους κοσμικούς και φυσικούς συσχετισμούς της είναι η "Μητέρα, η Σύζυγος και η Κόρη" του Λόγου, ακριβώς όπως στις μετέπειτα θεολογικές μεταφράσεις έγινε "ο Πατέρας, ο Υιός και (το θηλυκό) Άγιο Πνεύμα" – η Σάκτι ή Ενέργεια - η Ουσία των τριών. Έτσι στον Εσωτερισμό των βενταντιστών η Νταϊβιπρακρίτι, το Φως που εκδηλώθηκε μέσω του Ισβάρα, του Λόγου,[162] είναι ταυτόχρονα η Μητέρα και επίσης η Κόρη του Λόγου ή Ρήματος του *Παραμπράχμαν*. Ενώ στις διδασκαλίες της πέραν των Ιμαλαΐων σχολής είναι – στην ιεραρχία της αλληγορικής και μεταφυσικής θεογονίας – "η ΜΗΤΕΡΑ" ή αφηρημένη, ιδεατή ύλη, η Μουλαπρακρίτι, η Ρίζα της Φύσης. Από μεταφυσική άποψη, είναι μια συσχέτιση του Άντι-Μπούτα Αβαλοκιτεσβάρα (του εκδηλωμένου στο Λόγυο). Από καθαρά απόκρυφη και Κοσμική άποψη είναι ο Φοχάτ,[163] ο "Γιος των Γιων", η ανδρόγυνος ενέργεια που προκύπτει από αυτό το "Φως του Λόγου" και η οποία εκδηλώνεται στο πεδίο του αντικειμενικού Σύμπαντος σαν ο κρυμμένος, όσο και ο φανερός, Ηλεκτρισμός: που είναι ΖΩΗ.

(β) Γκουάν-γιν-Τιέν, σημαίνει ο "μελωδικός ουρανός του Ήχου", η κατοικία της Γκουάν-γιν στην κυριολεξία της "θείας Φωνής". Αυτή η "Φωνή" είναι ένα συνώνυμο του Ρήματος ή της Λέξης: η "Ομιλία" σαν η έκφραση της σκέψης. Έτσι μπορεί να αναγνωριστεί η σχέση ακόμα και η προέλευση της εβραϊκής Μπαθ-Κολ, ή "κόρης της θείας Φωνής", ή Ρήματος, ή ο αρσενικός και θηλυκός Λόγος, ο "Ουράνιος Άνθρωπος" ή Αδάμ-Κάδμος, που είναι ταυτόχρονα Σεφιρά. Από αυτήν προηγήθηκε ασφαλώς η ινδουιστική Βατς, η θεά της Ομιλίας ή της Λέξης. Γιατί η Βατς - η κόρη και όπως αναφέρεται το θηλυκό τμήμα του Μπράχμα, του "γεννημένου από τους θεούς" - είναι μαζί με την Γκουάν-γιν, με την Ίσιδα (επίσης κόρη, σύζυγο και αδελφή του Όσιρη) και με άλλες θεές, ο θηλυκός Λόγος, κατά κάποιον τρόπο, η θεά των ενεργών δυνάμεων στην Φύση, η Λέξη, η Φωνή ή Ήχος και η Ομιλία. Αν η Γκουάν-γιν είναι "η μελωδική Φωνή", το ίδιο και η Βατς είναι η "μελωδική αγελάδα που έβγαζε τροφή και νερό" (η θηλυκή αρχή) - "που μας παρέχει τροφή και συντήρηση" σαν Μητέρα-Φύση. Στο έργο της δημιουργίας συσχετίζεται με τους Πρατζαπάτι. Είναι αρσενική και θηλυκή *ad libitum* [*κατ' αρέσκειαν*], όπως είναι η Εύα με τον Αδάμ. Και ακόμα είναι μια μορφή της Άντιτι - η αρχή ή στοιχείο που είναι ανώτερο από του Αιθέρα - στο Ακασά, την

161 Η στάντζα αυτή μεταφράστηκε από το κινέζικο κείμενο και διατηρήθηκαν τα ονόματα, σαν αντίστοιχα των αρχικών όρων. Η πραγματικά εσωτερική ορολογία δεν μπορεί να δοθεί γιατί απλώς θα μπέρδευε τον αναγνώστη. Το μπραχμανικό δόγμα δεν έχει κάτι αντίστοιχο μ' αυτό. Η Βατς, από πολλές απόψεις, φαίνεται να προσεγγίζει την κινέζα Γκουάν-γιν, αλλά δεν υπάρχει κανονική λατρεία της Βατς στην Ινδία κάτω απ' αυτό το όνομα, όπως υπάρχει της Γκουάν-γιν στην Κίνα. Κανένα εξωτερικό θρησκευτικό σύστημα δεν αποδέχθηκε ποτέ έναν θηλυκό Δημιουργό, και έτσι από την απαρχή των λαϊκών θρησκειών, η γυναίκα θεωρήθηκε και αντιμετωπίστηκε σαν κατώτερη από τον άνδρα. Μόνο στην Κίνα και στην Αίγυπτο η Γκουάν-γιν και η Ίσιδα τοποθετήθηκαν στην ίδια θέση με τους αρσενικούς θεούς.

Εσωτερισμός αγνοεί και τα δυο φύλα. Η ανώτατη θεότητα του είναι χωρίς φύλο, όπως είναι και χωρίς μορφή - ούτε Πατέρας ούτε Μητέρα, και τα πρώτα εκδηλωμένα όντα της, ουράνια και γήινα, γίνονται μόνο βαθμιαία ανδρόγυνα και τελικά χωρίζονται σε ξεχωριστά φύλα.

162 *Ο Θεοσοφιστής*, Φεβρουάριος 1887, σελ. 305 πρώτη διάλεξη πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*.

163 Ο Τ. Σούμπα Ρόου λέει: "η εξέλιξη αρχίζει με τη νοητική ενέργεια του Λόγου... όχι μόνο εξαιτίας των δυνατοτήτων που υπάρχουν κλεισμένες στην Μουλαπρακρίτι. Αυτό το φως του Λόγου είναι ο δεσμός... ανάμεσα στην αντικειμενική ύλη και στην υποκειμενική σκέψη του Ισβάρα (ή Λόγου). Σε αρκετά βουδιστικά βιβλία ονομάζεται Φοχάτ. Είναι το μοναδικό εργαλείο με το οποίο εργάζεται ο Λόγος. (*Ο Θεοσοφιστής*, Φεβρουάριος 1887, σελ. 306).

σύνθεση όλων των δυνάμεων στην Φύση. Έτσι, η Βατς και η Γκουάν-γιν είναι και οι δυο η μαγική δυνατότητα του απόκρυφου ήχου στην Φύση και στον Αιθέρα˙ η οποία "Φωνή" καλεί το Σιέν-τζαν, την απατηλή μορφή του Σύμπαντος από το Χάος και τα Επτά Στοιχεία.

Έτσι, στον *Μάνου*, ο Μπράχμα (ο Λόγος επίσης) εμφανίζεται να διαιρεί το σώμα του σε δυο μέρη, αρσενικό και θηλυκό και να δημιουργεί στο δεύτερο, που είναι η Βατς, ο Βιράτζ, που είναι ο ίδιος, ή πάλι ο Μπράχμα. Ένας διαβασμένος βεντανπιστής αποκρυφιστής μιλάει γι' αυτήν την "θεότητα", εξηγώντας τον λόγο που ο Ισβάρα (ή Μπράχμα) ονομάζεται Ρήμα ή Λόγος, γιατί στην πραγματικότητα ονομάζεται Σάμπντα Μπράχμαν:

> εξήγηση που πρόκειται να σας δώσω θα φανεί ολότελα μυστικιστική. Αλλά ον και μυστικιστική, έχει μια τεράστια σημασία όταν κατανοηθεί ορθά. Οι αρχαίοι συγγραφείς μας λένε ότι Βατς είναι τεσσάρων ειδών (βλέπε *Ριγκ-Βέντα* και *Ουπανισάντ*. Βαϊκάρι-Βατς είναι αυτό που εκφωνούμε. Κάθε είδος της Βαϊκάρι-Βατς υπάρχει με την μορφή Μαντιάμα, μετά με την μορφή Πασιάντι και τελικά με τη μορφή Πάρα.[164] Ο λόγος που αυτός ο Πρανάβα ονομάζεται Βατς είναι ο ακόλουθος: επειδή αυτές οι τέσσερις αρχές του μεγάλου Κόσμου αντιστοιχούν σ' αυτές τις τέσσερις μορφές της Βατς. Ολόκληρο το εκδηλωμένο ηλιακό σύστημα υπάρχει στην μορφή του Σούκσμα σ' αυτό το φως ή ενέργεια του Λόγου, επειδή η εικόνα του συλλαμβάνεται και μεταβιβάζεται στην κοσμική ύλη... Ολόκληρος ο Κόσμος στην αντικειμενική μορφή του είναι Βαϊκάρι-Βατς, το φως του Λόγου είναι η μορφή Μαντιάμα, και ο ίδιος ο Λόγος, η μορφή Πασιάντι και το Παραμπράχμαν η όψη Πάρα αυτής της Βατς. Κάτω από το φως αυτής της ερμηνείας πρέπει να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε ορισμένες δηλώσεις που έγιναν από διαφόρους φιλοσόφους αναφορικά με το ότι ο εκδηλωμένος Κόσμος είναι ο Λόγος που εκδηλώθηκε σαν Κόσμος. (*Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 307.)

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – *Συνέχεια*

Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΛΑΓΙΑ[165] ΚΕΝΤΡΑ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΕΡΙΣΧΥΣΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ ΘΕΜΕΛΙΑ, ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΙΕΝ-ΤΖΑΝ ΜΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΣΠΕΡΜΑΤΑ (β)

Τα επτά Λάγια κέντρα είναι τα επτά σημεία-Μηδέν, χρησιμοποιώντας τον όρο Μηδέν με την έννοια που τον χρησιμοποιούν οι χημικοί, για να δείξουμε ένα σημείο από το οποίο, στον εσωτερισμό, αρχίζει η κλίμακα αρίθμησης της διαφοροποίησης. Από αυτά τα Κέντρα, πέρα από τα οποία η εσωτερική φιλοσοφία μας επιτρέπει να αντιληφθούμε το αμυδρό μεταφυσικό περίγραμμα των "Επτά Γιων" της Ζωής και του Φωτός, τους Επτά Λόγους των ερμητικών και άλλων φιλοσόφων, αρχίζει η διαφοροποίηση των στοιχείων που λαμβάνουν μέρος στον σχηματισμό του Ηλιακού μας Συστήματος. Συχνά τίθεται το ερώτημα, ποιος είναι ο ακριβής ορισμός του Φοχάτ, των δυνάμεων και των λειτουργιών του, επειδή φαίνεται να κατέχει εκείνες ενός προσωπικού θεού, όπως κατανοείται στις λαϊκές θρησκείες. Η απάντηση έχει ήδη δοθεί στο σχόλιο της Στάντζα V. Όπως πολύ σωστά ειπώθηκε στην διάλεξη πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*: "Ολόκληρος ο Κόσμος πρέπει αναγκαστικά να υπάρχει στην μια πηγή ενέργειας από την οποία εκπορεύεται το φως (Φοχάτ)". Είτε αριθμούμε τις αρχές ή στοιχεία στον Κόσμο και στον άνθρωπο σαν επτά είτε μόνο σαν τέσσερις, ωστόσο οι δυνάμεις της Φύσης – και μέσα σ' αυτήν – είναι Επτά. Και από την ίδια πηγή αναφέρεται ότι, "η *Πραγκνιά*, ή η ικανότητα αντίληψης, υπάρχει σε επτά διαφορετικές όψεις που αντιστοιχούν στις επτά καταστάσεις της ύλης". Γιατί, "ακριβώς όπως ένα ανθρώπινο ον συντίθεται από επτά αρχές, έτσι και η διαφοροποιημένη ύλη στο ηλιακό σύστημα υπάρχει σε επτά διαφορετικές καταστάσεις".[166] Το ίδιο και ο Φοχάτ.[167] Είναι Ένας και Επτά και στο Κοσμικό πεδίο

164 Το Μάντια αναφέρεται σε κάτι του οποίου η αρχή και το τέλος είναι άγνωστα, και Πάρα σημαίνει άπειρο. Αυτές οι εκφράσεις σχετίζονται με την απειροσύνη και την διαίρεση του χρόνου.

165 Από το σανσκριτικό *Λάγια*: το σημείο της ύλης όπου κάθε διαφοροποίηση έχει πάψει.

166 Τ. Σούμπα Ρόου, "Ενας Προσωπικός και ένας Απρόσωπος θεός", *Ο Θεοσοφιστής*, τόμ. IV, Φεβρουάριος 1883, σελ. 105.

167 Ο Φοχάτ έχει αρκετά νοήματα. (Βλέπε Στάντζα V, Σχόλιο και παρακάτω). Ονομάζεται ο "Δομητής των Δομητών", η Δύναμη την οποία προσωποποιεί είναι αυτή που σχημάτισε την δική μας επταπλή άλυσο.

βρίσκεται πίσω από κάθε εκδήλωση, όπως φως, θερμότητα, ήχος, συνοχή κ.τ.λ., κ.τ.λ. και είναι το "πνεύμα" του ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ που είναι η ΖΩΗ του Σύμπαντος. Σαν μια αφηρημένη ιδέα, τον ονομάζουμε η ΜΙΑ ΖΩΗ· σαν μια αντικειμενική και φανερή Πραγματικότητα, μιλάμε για μια επταδική κλίμακα εκδήλωσης που αρχίζει, στην ανώτερη βαθμίδα, με την Μια Αδιάγνωστη ΑΙΤΙΟΤΗΤΑ και τελειώνει σαν Πανταχού Παρών Νους και Ζωή, έμφυτα σε κάθε άτομο της Ύλης. Έτσι, ενώ η επιστήμη μιλάει για την εξέλιξή της μέσα από χονδροειδή ύλη, τυφλή δύναμη και χωρίς αίσθηση κίνηση, οι αποκρυφιστές δείχνουν τον νοήμονα ΝΟΜΟ και την ενσυνείδητη ΖΩΗ και προσθέτουν ότι ο Φοχάτ είναι το καθοδηγητικό Πνεύμα όλων αυτών. Ωστόσο δεν πρόκειται καθόλου για έναν προσωπικό θεό, αλλά είναι η εκπόρευση εκείνων των άλλων Δυνάμεων πίσω από κείνον τον οποίον οι χριστιανοί ονομάζουν "Αγγελιαφόρους" του θεού τους (που στην πραγματικότητα είναι μόνο οι Ελοΐμ, ή μάλλον ένας από τους Επτά Δημιουργούς που ονομάζονται Ελοΐμ) και εμείς ονομάζουμε "Αγγελιαφόρο των πρωταρχικών Γιων της Ζωής και του Φωτός".

Τα "Στοιχειώδη Σπέρματα", με τα οποία γεμίζει το Σιέν-τζαν (το "Σύμπαν") από το Τιέν-σιν (στην κυριολεξία "Ουρανό του Νου", ή εκείνο που είναι απόλυτο), είναι τα Άτομα της επιστήμης και οι Μονάδες του Λάιμπνιτς.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – *Συνέχεια*

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ (*στοιχεία*) - ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΕ, ΕΞΙ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΔΥΟ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ. ΠΕΝΤΕ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ, ΤΡΙΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ, ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΡΑΧΘΗΚΑΝ - ΤΡΙΑ ΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΖΑΝ (*τμήμα*) ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ, ΔΥΟ ΚΑΙ ΜΙΣΟ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΕΞΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΟΥΝ, ΕΝΑ ΑΦΕΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ (α). ΤΕΛΙΚΑ, ΕΠΤΑ ΜΙΚΡΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ ΤΡΟΧΟΙ, Ο ΕΝΑΣ ΔΙΝΕΙ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ (β).

(α) Αν και αυτές οι Στάντζα αναφέρονται σε ολόκληρο το Σύμπαν μετα από ένα Μαχαπραλάγια (συμπαντική καταστροφή), όμως αυτή η πρόταση, όπως μπορεί να καταλάβει κάθε σπουδαστής του αποκρυφισμού, αναφέρεται επίσης κατ' αναλογίαν στην εξέλιξη και στον τελικό σχηματισμό των πρωταρχικών (αν και σύνθετων) Επτά Στοιχείων πάνω στην Γη μας. Από αυτά, τα τέσσερα είναι τώρα πλήρως εκδηλωμένα, ενώ το πέμπτο - ο Αιθέρας - έχει εκδηλωθεί μόνο μερικά καθώς βρισκόμαστε μόλις στο δεύτερο μισό του Τέταρτου Γύρου και επομένως το πέμπτο Στοιχείο θα εκδηλωθεί, πλήρως μόνο στον Πέμπτο Γύρο. Φυσικά οι Κόσμοι, συμπεριλαμβανομένου και του δικού μας, ήταν σαν σπέρματα που αναπτύχθηκαν πρωταρχικά από το ΕΝΑ Στοιχείο στο δεύτερο στάδιο του ("Πατέρας-Μητέρα" η διαφοροποιημένη Ψυχή του Κόσμου, και όχι αυτό που από τον Έμερσον ορίζεται σαν "Υπερ-Ψυχή"), είτε το ονομάζουμε σύμφωνα με την σύγχρονη επιστήμη, κοσμική σκόνη και Πύρινη Ομίχλη, είτε, σύμφωνα με τον αποκρυφισμό, Ακασά, Τζιβάτμαν, θείο Αστρικό Φως ή "Ψυχή του Κόσμου". Αλλά αυτό το πρώτο στάδιο της Εξέλιξης με την ορισμένη πάροδο του χρόνου ακολουθήθηκε από το επόμενο. Κανένας κόσμος, όπως και κανένα ουράνιο σώμα, δεν μπορεί να κατασκευαστεί στο αντικειμενικό πεδίο, αν τα Στοιχεία δεν είχαν ήδη διαφοροποιηθεί ικανοποιητικά από την πρωταρχική τους Ιλύ, που αναπαύεται στο *Λάγια*. Ο τελευταίος αυτός όρος είναι ένα συνώνυμο του *Νιρβάνα*. Είναι, πράγματι, η νιρβανική διάσπαση όλων των ουσιών, που συγχωνεύονται μετά από έναν κύκλο ζωής στην λανθάνουσα κατάσταση των πρωταρχικών συνθηκών τους. Είναι η φωτεινή αλλά ασώματη σκιά της ύλης που υπήρξε, της περιοχής της αρνητικότητας, όπου παραμένουν κρυμμένες κατά την διάρκεια της περιόδου ανάπαυσης τους οι ενεργές Δυνάμεις του Σύμπαντος. Τώρα, μιλώντας για Στοιχεία ξέρουμε πως οι αρχαίοι κατηγορούνται μόνιμα ότι "θεωρούσαν τα Στοιχεία τους απλά και μη-σύνθετα".[168]

168 Οι σκιές των προϊστορικών μας προγόνων μπορούν να ανταποδώσουν το κοπλιμέντο στους σύγχρονους φυσικούς, τώρα που νέες ανακαλύψεις στην χημεία οδήγησαν τον σερ Ο. Κρουκς να παραδεχτεί ότι η επιστήμη βρίσκεται ακόμα χίλιες λεύγες μακριά από την γνώση της σύνθετης φύσης του πιο απλού μορίου. Από αυτόν μαθαίνουμε ακόμα ότι και ένα πραγματικά απλό μόριο ολότελα ομοιογενές είναι *terra incognita* [*άγνωστη γη*] για την χημεία. "Πού μπορούμε, να τραβήξουμε την γραμμή;" ρωτάει. "Δεν υπάρχει, λοιπόν, διέξοδος απ' αυτήν την σύγχυση; Πρέπει να κάνουμε τις βασικές εξετάσεις τόσο άκαμπτες ώστε να μπορούν να περάσουν μόνο 60 ή 70 υποψήφιοι, ή πρέπει να ανοίξουμε

Πρόκειται και πάλι για μια αδικαιολόγητη δήλωση, αφού σίγουρα οι μυημένοι φιλόσοφοι δύσκολα μπορούν να κατηγορηθούν για κάτι τέτοιο, μιας και είναι αυτοί που επινόησαν αλληγορίες και θρησκευτικούς μύθους εξαρχής. Αν είχαν άγνοια της Ετερογένειας των Στοιχείων τους δεν θα είχαν φτιάξει προσωποποιήσεις του Πυρός, του Αέρα, του Ύδατος, της Γης και του Αιθέρα. Οι Κοσμικοί θεοί και οι θεές τους ποτέ δεν θα είχαν ευλογηθεί με τέτοιους απογόνους, με τόσους γιους και θυγατέρες, στοιχεία γεννημένα από - και μέσα σε - κάθε αντίστοιχο Στοιχείο. Η Αλχημεία και τα απόκρυφα φαινόμενα δεν θα ήταν παρά μια απάτη και παγίδα ακόμα και στην θεωρία, αν οι Αρχαίοι είχαν άγνοια των δυνατοτήτων και των όμοιων λειτουργιών και ιδιοτήτων κάθε στοιχείου που μετέχει στην σύνθεση του Αέρα, του Νερού, της Γης ακόμα και του Πυρός, το τελευταίο, μια *terra incognita* μέχρι σήμερα για την σύγχρονη επιστήμη, που είναι υποχρεωμένη να το ονομάζει Κίνηση, περιστροφή φωτός και θερμότητας, κατάσταση ανάφλεξης, ορίζοντάς τα μόνο από την εξωτερική όψη τους και παραμένοντας σε άγνοια ως προς την φύση τους. Αλλά αυτό, που η σύγχρονη επιστήμη φαίνεται ότι δεν καταφέρνει να αντιληφθεί, είναι πως όσο διαφοροποιημένα και αν ήταν αυτά τα απλά χημικά άτομα - που η αρχαία φιλοσοφία τα ονόμαζε "δημιουργούς των αντίστοιχων Γονέων τους", πατέρες, αδελφούς, συζύγους των μητέρων τους, και εκείνες τις μητέρες κόρες των γιων τους, όπως την Άντιτι και τον Ντάκσα, για παράδειγμα - όσο διαφοροποιημένα, λοιπόν, και αν ήταν αυτά τα στοιχεία στην αρχή, ωστόσο δεν ήταν τα σύνθετα σώματα που είναι τώρα, τα γνωστά στην επιστήμη. Ούτε το Ύδωρ, ή ο Αέρας, ούτε η Γη (συνώνυμο γενικά για τα στερεά) υπήρχαν με την τωρινή τους μορφή, αντιπροσωπεύοντας τις τρεις καταστάσεις ύλης που είναι μόνο γνωστές στην επιστήμη. Γιατί όλα αυτά είναι προϊόντα επανασυνδυασμένα ήδη από τις ατμόσφαιρες των πλήρως ολοκληρωμένων σφαιρών – ακόμα και μέχρι το πυρ – έτσι ώστε στις πρώτες περιόδους του σχηματισμού της Γης αυτά ήταν εντελώς *sui generis* [*ιδία φύσει*]. Τώρα που οι συνθήκες και οι νόμοι που κυβερνούν το ηλιακό μας σύστημα έχουν αναπτυχθεί πλήρως και που η ατμόσφαιρα της Γης μας, καθώς και κάθε άλλου πλανήτη, έχει γίνει ένα ιδιαίτερο χωνευτήρι, η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει ότι συμβαίνει μια ιδιαίτερη ανταλλαγή στον χώρο των μορίων, ή μάλλον των ατόμων, που συσχετίζονται αμοιβαία και έτσι μεταβάλλουν τα συνδυαζόμενα αντίστοιχα τους σε κάθε πλανήτη. Μερικοί επιστήμονες, και μάλιστα ανάμεσα στους μεγαλύτερους φυσικούς και χημικούς, αρχίζουν να υποψιάζονται αυτό το γεγονός το οποίο ήταν από αιώνες γνωστό στους αποκρυφιστές. Το φασματοσκόπιο δείχνει μόνο την πιθανή ομοιότητα (βάση των εξωτερικών ενδείξεων) της γήινης και αστρικής ύλης˙ δεν μπορεί όμως να προχωρήσει περισσότερο, ή να δείξει αν τα άτομα - φυσικά και χημικά - έλκονται (ή όχι) μεταξύ τους με τον ίδιο τρόπο και κάτω από τις ίδιες συνθήκες όπως υποτίθεται ότι γίνεται στον πλανήτη μας. Η κλίμακα θερμοκρασίας, από τον ανώτατο βαθμό μέχρι τον κατώτατο που μπορεί να φτάσει, είναι δυνατόν να φανταστούμε ότι είναι μια και η αυτή μέσα σ' ολόκληρο και για ολόκληρο το Σύμπαν όμως, οι ιδιότητές της, εκτός από κείνες της διάλυσης και επανασύνδεσης,

διάπλατα την πόρτα των εξετάσεων ώστε ο αριθμός των εισερχομένων να περιορίζεται μόνο από τον αριθμό των υποψηφίων;" Και στην συνέχεια ο διαβασμένος καθηγητής παραθέτει εκπληκτικά παραδείγματα. Λέει: "Πάρτε την περίπτωση του ύττριου. Έχει το καθορισμένο του ατομικό βάρος, από κάθε άποψη συμπεριφέρεται σαν απλό σώμα, σαν στοιχείο, στο οποίο μπορούμε να προσθέσουμε, αλλά από το οποίο δεν μπορούμε να αφαιρέσουμε. Ακόμα το ύττριο, αυτό το υποτιθέμενο ομοιογενές σύνολο, όταν υποβάλλεται σε μια ορισμένη μέθοδο διάσπασης, διαλύεται σε τμήματα όχι απόλυτα ταυτόσημα μεταξύ τους που εμφανίζουν μια διαβάθμιση ιδιοτήτων. Ή πάρτε την περίπτωση του διδύμιου. Εδώ έχουμε ένα σώμα που προδίδει όλα τα αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά ενός στοιχείου. Χωρίστηκε με μεγάλη δυσκολία από άλλα σώματα που το πλησίαζαν στενά ως προς τις ιδιότητες και κατά την διάρκεια αυτής της κρίσιμης διαδικασίας υποβλήθηκε σε πολύ σοβαρή μελέτη και πολύ προσεκτική εξέταση... Αλλά ύστερα ήρθε ένας άλλος χημικός, ο οποίος αντιμετωπίζοντας αυτό το υποτιθέμενο ομοιογενές σώμα με μια ειδική μέθοδο κλασματοποίησης, το χώρισε σε δυο σώματα, το πρασιοδύμιο και το νεοδύμιο, ανάμεσα στα οποία γίνονται αντιληπτές ορισμένες διαφορές. Έτσι ακόμα και τώρα δεν είμαστε σίγουροι ότι το νεοδύμιο και το πρασιοδύμιο είναι απλά σώματα. Αντίθετα, και τα δυο εμφανίζουν συμπτώματα διάσπασης.

Αν, λοιπόν, ένα υποτιθέμενο στοιχείο κάτω από κατάλληλη επεξεργασία εμφανίζεται να περιλαμβάνει ανόμοια μόρια, έχουμε ασφαλώς το δικαίωμα να αναρωτιόμαστε μήπως μπορεί να συμβεί το ίδιο και σε άλλα στοιχεία, ίσως σε όλα τα στοιχεία, αν υποβληθούν στην κατάλληλη επεξεργασία. Μπορούμε ακόμα να αναρωτηθούμε, πού θα σταματήσει η διαδικασία της ταξινόμησης, μια διαδικασία η οποία φυσικά προϋποθέτει διαφορές ανάμεσα στα ιδιαίτερα μόρια κάθε είδους. Και σ' αυτούς τους διαδοχικούς διαχωρισμούς βρίσκουμε, φυσικά, σώματα που προσεγγίζουν όλο και περισσότερο το ένα στο άλλο". (Προεδρική Προσφώνηση στην Ένωση Χημικών, Μάρτιος 1888: "Στοιχεία και Μετα-Στοιχεία").

διαφέρουν σε κάθε πλανήτη και έτσι τα άτομα σχηματίζουν νέες μορφές ύπαρξης, που δεν τις έχει ονειρευτεί ούτε μπορεί να τις συλλάβει η φυσική επιστήμη. Όπως έχουμε ήδη αναφέρει στα *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, η ουσία της κομητικής ύλης, για παράδειγμα, είναι "ολότελα διαφορετική από κάθε χημικό ή φυσικό χαρακτηριστικό τα οποία γνωρίζουν οι μεγαλύτεροι χημικοί και φυσικοί στην Γη". Αλλά ακόμα και αυτή η ύλη, κατά την γρήγορη διέλευση μέσα από την ατμόσφαιρά μας, υφίσταται μια ορισμένη μεταβολή στην φύση της. Έτσι, όχι μόνο τα στοιχεία των δικών μας πλανητών, αλλά ακόμα και κείνα των αδελφών της Γης στο Ηλιακό Σύστημα, διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους στους συνδυασμούς τους, όσο διαφέρουν και από τα Κοσμικά στοιχεία πέρα από τα Ηλιακά μας όρια.[169] Γι' αυτό δεν μπορούν να θεωρηθούν σαν βάση για σύγκριση με τα ίδια (στοιχεία) σε άλλους κόσμους.[170] Περιβεβλημένο την παρθένα, αρχική του κατάσταση μέσα στο στήθος της Αιώνιας Μητέρας, κάθε άτομο γεννημένο πέρα από το κατώφλι της περιοχής της, είναι καταδικασμένο σε ασταμάτητη διαφοροποίηση. "Η Μητέρα κοιμάται, αλλά πάντα αναπνέει". Και κάθε πνοή στέλνει στο πεδίο της εκδήλωσης τα Πρωτεϊκά προϊόντα της τα οποία, μεταφερόμενα με το κύμα της παλίρροιας, σκορπίζονται από τον Φοχάτ και οδηγούνται προς - και πέρα από αυτήν ή κάποια άλλη πλανητική ατμόσφαιρα. Μόλις συλληφθεί απ' αυτήν, το άτομο χάνεται˙ η αρχική του αγνότητα εξαφανίζεται για πάντα, εκτός και αν η Μοίρα το διασπάσει οδηγώντας το σε "ένα ρεύμα ΕΚΡΟΗΣ" (ένας απόκρυφος όρος που σημαίνει μια τελείως διαφορετική διαδικασία απ' αυτήν που δηλώνει η συνηθισμένη λέξη), οπότε μπορεί να μεταφερθεί για άλλη μια φορά στα σύνορα απ' όπου χάθηκε και κάνοντας την πτήση του, όχι πια στο Διάστημα επάνω, αλλά στο Διάστημα μέσα, να φτάσει σε μια κατάσταση αδιάφορης ισορροπίας και να επαναπορροφηθεί ευτυχισμένα. Αν ένας πραγματικά διαβασμένος αποκρυφιστής-χημικός έγραφε την "Ζωή και Περιπέτεια ενός Ατόμου", θα εξασφάλιζε την αιώνια κοροϊδία του σύγχρονου χημικού, αλλά κατά πάσα πιθανότητα και την επακόλουθη ευγνωμοσύνη του.[171] Όπως και αν είναι, "Η Πνοή του Πατέρα-Μητέρας προβάλλει ψυχρή και ακτινοβόλα και γίνεται θερμή και φθαρμένη για να ψυχθεί ξανά και να εξαγνισθεί στην αιώνια αγκαλιά του εσωτερικού Χώρου", λέει το Σχόλιο. Ο άνθρωπος εισπνέει ψυχρό, καθαρό αέρα στην βουνοκορφή και τον αποβάλλει ακάθαρτο, θερμό και μετασχηματισμένο. Έτσι - επειδή

ανώτερη ατμόσφαιρα είναι το στόμα και η κατώτερη είναι οι πνεύμονες κάθε σφαίρας - ο άνθρωπος του πλανήτη μας αναπνέει μόνο τα απορρίμματα της "Μητέρας", επομένως "είναι καταδικασμένος να πεθάνει γι' αυτό".[172]

Η διαδικασία που αναφέρεται σαν "μικροί περιστρεφόμενοι τροχοί που ο ένας δίνει γέννηση στον άλλον", συμβαίνει στην έκτη περιοχή από τα πάνω, και στο πεδίο του πιο υλικού

169 Αυτό υποστηρίζεται ξανά από τον γνωστό επιστήμονα Κρουκς στην ίδια διάλεξη, όπου αναφέροντας τον Κλερκ-Μάξγουελ λέει: "Τα στοιχεία δεν είναι απόλυτα ομογενή. Γράφει: Είναι δύσκολο να αντιληφθούμε επιλογή και απόρριψη ενδιάμεσων ποικιλιών, γιατί πού θα πήγαιναν αυτά τα απορριφθέντα μόρια αν, όπως έχουμε λόγους να πιστεύουμε, το υδρογόνο κ.τ.λ. των απλανών αστέρων αποτελείται από μόρια ταυτόσημα από κάθε άποψη με τα δικά μας;" Και ο Κρουκς προσθέτει: "Αρχικά μπορούμε να αμφισβητήσουμε αυτήν την απόλυτη μοριακή ταυτότητα, αφού μέχρι τώρα δεν έχουμε τα μέσα για να φτάσουμε σε κάποιο συμπέρασμα, εκτός από τις δυνατότητες που μας παρέχει το φασματοσκόπιο, ενώ έχει ομολογηθεί ότι για μια ακριβή σύγκριση και διάκριση του φάσματος δυο σωμάτων αυτά πρέπει να εξεταστούν κάτω από ταυτόσημες συνθήκες θερμοκρασίας, πίεσης και λοιπά. Ασφαλώς, στο φάσμα του ηλίου έχουμε παρατηρήσει ακτίνες που δεν είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε".

170 "Ο κάθε κόσμος έχει τον Φοχάτ του, που είναι πανταχού παρών στην δική του σφαίρα δράσης. Αλλά υπάρχουν τόσοι Φοχάτ όσοι και κόσμοι, που ο καθένας τους διαφέρει σε ισχύ και βαθμό εκδηλώσεων. Οι ατομικοί Φοχάτ δημιουργούν έναν Συμπαντικό, συλλογικό Φοχάτ: η όψη Οντότητα μιας απόλυτης Μη Οντότητας, που είναι απόλυτη Υπόσταση, 'ΣΑΤ'". "Εκατομμύρια και δισεκατομμύρια κόσμοι δημιουργούνται σε κάθε Μανβαντάρα", όπως έχει ειπωθεί. Επομένως πρέπει να υπάρχουν πολλοί Φοχάτ, τους οποίους εμείς θεωρούμε σαν συνειδητές και νοήμονες Δυνάμεις. Αυτό, αναμφίβολα, προς μεγάλη αποστροφή των επιστημονικών διανοιών. Παρ' όλα αυτά, οι αποκρυφιστές που έχουν λόγους για κάτι τέτοιο, θεωρούν όλες τις δυνάμεις της Φύσης σαν πραγματικές - αν και υπεραισθητές - καταστάσεις της Ύλης και σαν πιθανά αντικείμενα αντίληψης για Όντα που είναι προικισμένα με τις απαραίτητες αισθήσεις.

171 Πράγματι αν ένας τέτοιος φανταστικός χημικός συνέβαινε να είναι ενορατικός και μπορούσε για μια στιγμή να ξεφύγει από το συνηθισμένο αυλάκι της "ακριβούς επιστήμης", όπως έκαναν οι παλιοί Αλχημιστές, ίσως να ανταμειβόταν αδρά για την τόλμη του.

172 Εκείνος που θα μπορούσε να αλλοτροπήσει βαρύ οξυγόνο σε Όζον, σε έναν βαθμό χημικής δραστηριότητας, ανάγοντάς το στην αγνή ουσία του (για το οποίο υπάρχουν τα μέσα), θα ανακάλυπτε έτσι ένα υποκατάστατο του "Ελιξήριου της Ζωής" και θα το ετοίμαζε για πρακτική χρήση.

κόσμου απ' όλους στο εκδηλωμένο Σύμπαν: το γήινο πεδίο μας. Αυτοί οι "Επτά Τροχοί" είναι η πλανητική μας άλυσος (βλέπε Σχόλια στους σλόκα 5 και 6). Με τους "Τροχούς" εννοούνται οι διάφορες σφαίρες και τα κέντρα δύναμης γενικά, αλλά σ' αυτήν την περίπτωση αναφέρονται στον επταπλό μας δακτύλιο.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – *Συνέχεια*

ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΟΜΟΙΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ (*κόσμους*), ΤΟΠΟΘΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΑ ΑΦΘΑΡΤΑ ΚΕΝΤΡΑ (α).

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ Ο ΦΟΧΑΤ; ΣΥΛΛΕΓΕΙ ΤΗΝ ΠΥΡΙΝΗ ΣΚΟΝΗ. ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΠΥΡΙΝΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ, ΕΜΠΟΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΜΕ ΖΩΗ. ΥΣΤΕΡΑ ΤΙΣ ΒΑΖΕΙ ΣΕ ΚΙΝΗΣΗ, ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ, ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ. ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΕΣ, ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΘΕΡΜΕΣ. ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΓΝΕΣ, ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΥΓΡΕΣ. ΛΑΜΠΟΥΝ, ΦΥΣΑΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΨΥΧΡΑΙΝΕ1 (β).

ΕΤΣΙ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ Ο ΦΟΧΑΤ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΩΝ.[173]

Οι Κόσμοι δομούνται "όμοιοι με τους παλιότερους Τροχούς" δηλαδή εκείνους που υπήρχαν στα προηγούμενα Μανβαντάρα και μπήκαν σε *Πραλάγια* - γιατί ο ΝΟΜΟΣ για την γέννηση, την ανάπτυξη και την παρακμή του καθετί στο Σύμπαν, από τον Ήλιο μέχρι την πυγολαμπίδα πάνω στην χλόη, είναι ΕΝΑΣ. Πρόκειται για ένα αιώνιο έργο τελειοποίησης με κάθε καινούργια εμφάνιση, αλλά η Ουσία - Ύλη και οι Δυνάμεις είναι όλες μια και η αυτή. Τα "άφθαρτα Λάγια Κέντρα" έχουν μεγάλη σημασία και το νόημά τους πρέπει να κατανοηθεί πλήρως, αν πρόκειται να έχουμε μια καθαρή αντίληψη της αρχαϊκής Κοσμογονίας, οι θεωρίες της οποίας έχουν τώρα περάσει στον Αποκρυφισμό. Προς το παρόν ένα πράγμα μπορεί να ειπωθεί. Οι κόσμοι δεν είναι κτισμένοι ούτε πέρα, ούτε πάνω από, ούτε μέσα στα Λάγια κέντρα, γιατί το σημείο-μηδέν είναι μια κατάσταση και όχι ένα μαθηματικό σημείο.

(β) Να θυμάστε ότι ο Φοχάτ, η δημιουργική δύναμη του Κοσμικού Ηλεκτρισμού, λέγεται ότι ξεπήδησε – μεταφορικά – όπως ο Ρούντρα από τον Μπράχμα, "από τον εγκέφαλο του Πατέρα και την αγκαλιά της Μητέρας" και ότι ύστερα μεταμορφώθηκε σε αρσενικό και θηλυκό, δηλαδή πολικότητα, σε θετικό και αρνητικό ηλεκτρισμό. Έχει επτά γιους που είναι αδελφοί του και ο Φοχάτ είναι αναγκασμένος να γεννιέται ξανά και ξανά κάθε φορά που δυο από τους γιους-αδελφούς του παρασύρονται σε πολύ στενή επαφή: είτε πρόκειται για αγκάλιασμα είτε για σύγκρουση. Για να το αποφύγει δένει και ενώνει εκείνους που έχουν ανόμοια φύση και χωρίζει εκείνους που έχουν παρόμοιο χαρακτήρα. Αυτό, φυσικά, όπως κατά λαβαίνει ο καθένας, σχετίζεται με τον ηλεκτρισμό που δημιουργείται δια της τριβής και με τον νόμο της έλξης μεταξύ δυο σωμάτων με ανόμοια πολικότητα και της απώθησης μεταξύ των σωμάτων με όμοια πολικότητα. Οι Επτά "γιοι-αδελφοί", όμως, αντιπροσωπεύουν και προσωποιούν τις επτά μορφές Κοσμικού μαγνητισμού, που στον *Πρακτικό Αποκρυφισμό* ονομάστηκαν οι "Επτά Ριζικοί", των οποίων συνεργαζόμενοι και ενεργοί απόγονοι είναι μεταξύ άλλων ενεργειών, ο Ηλεκτρισμός, ο Μαγνητισμός, ο Ήχος, το Φως, η θερμότητα, η Συνοχή κ.τ.λ. Η απόκρυφη επιστήμη καθορίζει όλα αυτά σαν υπερ-αισθητά αποτελέσματα στην κρυμμένη συμπεριφορά τους και σαν αντικειμενικά φαινόμενα στον κόσμο των αισθήσεων. Τα πρώτα απαιτούν παραφυσικές ικανότητες για να τα αντιληφθεί κανείς, ενώ τα δεύτερα τις συνηθισμένες φυσικές αισθήσεις μας. Όλα μετέχουν και είναι εκπορεύσεις ακόμα πιο υπερ-αισθητικών πνευματικών ιδιοτήτων και δεν ενσαρκώνουν απλώς, αλλά ανήκουν στις πραγματικές και συνειδητές ΑΙΤΙΕΣ. Το να προσπαθήσει κανείς να περιγράψει τέτοιες ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ θα ήταν κάτι παραπάνω κι από άχρηστο. Ο αναγνώστης πρέπει να έχει συνεχώς στον νου του ότι σύμφωνα με την διδασκαλία μας, που θεωρεί αυτό το φαινομενικό Σύμπαν σαν μια μεγάλη Πλάνη, όσο πιο κοντά βρίσκεται ένα σώμα προς την ΑΓΝΩΣΤΗ ΟΥΣΙΑ, τόσο πιο πολύ προσεγγίζει την πραγματικότητα, επειδή έχει απομακρυνθεί περισσότερο απ' αυτό τον κόσμο της *Μάγια*. Επομένως, αν και η μοριακή σύνθεση των σωμάτων τους δεν μπορεί να συναχθεί από τις εκδηλώσεις τους σ' αυτό το πεδίο συνείδησης, ωστόσο (από

[173] Μια περίοδος 311.040.000.000.000 χρόνων, σύμφωνα με τους μπραχμανικούς υπολογισμούς.

την σκοπιά του μυημένου αποκρυφιστή) κατέχουν μια ξεχωριστή αντικειμενική αν όχι υλική δομή, μέσα στο σχετικά νοούμενο - σαν αντίθετο του φαινομενικού - Σύμπαν. Οι επιστήμονες μπορούν να τις ονομάζουν Δύναμη, ή Δυνάμεις προερχόμενες από την ύλη - ή "τρόπους της κίνησής της", αν το θέλουν. Αλλά ο αποκρυφισμός βλέπει στα αποτελέσματα αυτά τις "Στοιχειακές" (δυνάμεις) και στις άμεσες αιτίες που τα παράγουν, τους νοήμονες ΘΕΙΟΥΣ Εργάτες. Η εσώτερη σύνδεση αυτών των Στοιχειακών (που κατευθύνονται από το αλάθητο χέρι των Κυβερνητών) – η αλληλεπίδρασή τους, όπως μπορούμε να την ονομάσουμε – με τα στοιχεία της καθαρής Ύλης, καταλήγει σε γήινα φαινόμενα τέτοια όπως φως, θερμότητα, μαγνητισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ. Φυσικά δεν θα συμφωνήσουμε ποτέ με τους Αμερικανούς Πραγματιστές[174] οι οποίοι ονομάζουν κάθε Δύναμη και Ενέργεια – είτε πρόκειται για Φως, θερμότητα. Ηλεκτρισμό ή Συνοχή – "Οντότητα". Γιατί αυτό θα ισοδυναμούσε με το να ονομάζουμε Οντότητα τον θόρυβο που προκαλείται από την περιστροφή των τροχών μιας άμαξας - συγχέοντας και ταυτίζοντας έτσι αυτόν τον "θόρυβο" με τον εξωτερικό οδηγό και με την καθοδηγούσα Κυρίαρχη Διάνοια που βρίσκεται μέσα στην άμαξα. Αλλά ασφαλώς, όπως φάνηκε, δίνουμε αυτό το όνομα στους "οδηγούς" και στις καθοδηγούσες Διάνοιες: τους κυβερνώντες Ντιάνι Τσόχαν. Τα "Στοιχειακά", οι Φυσικές Δυνάμεις, είναι οι δρώσες, αν και αόρατες ή μάλλον ασύλληπτες, δευτερεύουσες Αιτίες, όντας οι ίδιες τα αποτελέσματα των πρωταρχικών Αιτιών πίσω από το πέπλο όλων των γήινων φαινομένων. Ο ηλεκτρισμός, το φως, η θερμότητα κ.τ.λ. έχουν οριστεί πολύ σωστά σαν το "Φάντασμα ή η Σκιά της 'Υλης σε Κίνηση", δηλαδή υπεραισθητές καταστάσεις ύλης που μπορούμε να αντιληφθούμε μόνο τα αποτελέσματά τους. Έτσι, ας γενικεύσουμε την παρομοίωση που κάναμε πιο πάνω. Η αίσθηση του φωτός είναι σαν τον ήχο των περιστρεφόμενων τροχών: ένα καθαρά φαινομενικό αποτέλεσμα, που δεν έχει ύπαρξη έξω από τον παρατηρητή. Το άμεσο υπαρκτό αίτιο της αίσθησης παρομοιάζεται με τον αμαξά: μια υπεραισθητή κατάσταση ύλης σε κίνηση, μια Φυσική Δύναμη ή Στοιχειακό. Αλλά πίσω απ' αυτό – ακριβώς όπως ιδιοκτήτης της άμαξας που κατευθύνει τον οδηγό από μέσα – στέκονται οι ανώτερες και νοούμενες αιτίες, οι Διάνοιες, από την ουσία των οποίων ακτινοβολούνται αυτές οι καταστάσεις της "Μητέρας", που γεννούν τις αναρίθμητες μυριάδες των Στοιχειακών ή ψυχικών Φυσικών-Πνευμάτων, ακριβώς όπως κάθε σταγόνα νερού γεννάει τους φυσικούς της αναρίθμητους μικροοργανισμούς (εγχυματόζωα, βλέπε τομ. ΙΙ, Προσθήκη, «Θεοί, Μονάδες και Άτομα»). Ο Φοχάτ είναι εκείνος που οδηγεί τους μεταβιβαστές των αρχών ή στοιχείων από τον έναν πλανήτη στον άλλον, από το ένα άστρο σε ένα άλλο άστρο-παιδι. Όταν ένας πλανήτης πεθαίνει, οι εμψυχώνουσες αρχές του μεταφέρονται σε ένα *λάγια* ή κοιμισμένο κέντρο, με εν δυνάμει αλλά λανθάνουσα ενέργεια, το οποίο αφυπνίζεται έτσι στην ζωή και αρχίζει να μορφοποιείται σε ένα καινούργιο αστρικό σώμα. (Βλέπε πιο κάτω, «Μερικές Αρχικές Θεοσοφικές Παρανοήσεις κ.λπ.)

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι οι φυσικοί αν και ομολογούν τίμια την πλήρη τους άγνοια ως προς την αληθινή φύση ακόμα και της γήινης ύλης – η πρωταρχική ουσία ή ύλη θεωρείται περισσότερο σαν ένα όνειρο παρά σαν μια απτή πραγματικότητα – παρ' όλα αυτά αναγορεύουν τον εαυτό τους κριτή αυτής της ύλης και ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν τι μπορεί και τι δεν μπορεί να κάνει στους διάφορους συνδυασμούς της. Οι επιστήμονες γνωρίζουν την ύλη μόνο επιφανειακά και όμως φτιάχνουν δόγματα. Είναι "ένας τρόπος κίνησης" και τίποτε περισσότερο. Αλλά η δύναμη που είναι έμφυτη μέσα στην πνοή ενός ζωντανού ανθρώπου, όταν φυσάει έναν κόκκο σκόνης από το τραπέζι, είναι επίσης αναντίρρητα "ένας τρόπος κίνησης"· και το ίδιο αναντίρρητα δεν είναι ούτε μια ποιότητα ύλης ή των μορίων αυτού του κόκκου και εκπορεύεται από την ζώσα και σκεπτόμενη Οντότητα που φύσηξε, είτε η παρόρμηση γι' αυτό δημιουργήθηκε συνειδητά, είτε ασυνείδητα. Πράγματι, το να προικίσεις την ύλη, κάτι για το οποίο μέχρι τώρα τίποτε δεν είναι γνωστό, με μια έμφυτη ποιότητα που ονομάζεται Δύναμη – για την φύση της οποίας είναι γνωστά ακόμα λιγότερα – σημαίνει να δημιουργήσεις μια ακόμα πιο σοβαρή δυσκολία απ' αυτήν που βρίσκεται στην αποδοχή της παρέμβασης των δικών μας "Φυσικών-Πνευμάτων" σε κάθε φυσικό φαινόμενο.

174 Βλέπε *Επιστημονική Αρένα*, ένα μηνιαίο περιοδικό αφιερωμένο στην σύγχρονη φιλοσοφική διδασκαλία και την επίδρασή της στην θρησκευτική πίστη της εποχής. Νέα Υόρκη: Α. Ουίλφορντ Χολ, Ιούλιος, Αύγουστος και Σεπτέμβριος 1886.

Οι Αποκρυφιστές οι οποίοι – αν θέλουν να εκφραστούν σωστά – δεν ισχυρίζονται ότι η ύλη είναι ακατάστρεφτη και αιώνια, αλλά μόνο η υπόσταση ή η ουσία της ύλης (δηλαδή η Ρίζα των πάντων, Μουλαπρακρίτι), βεβαιώνουν ότι όλες οι ονομαζόμενες Δυνάμεις της Φύσης, Ηλεκτρισμός, Μαγνητισμός, Φως, θερμότητα κ.τ.λ., κ.τ.λ. δεν είναι καθόλου τρόποι κίνησης υλικών μορίων, αλλά καθ' εαυτές, δηλαδή στην έσχατη σύστασή τους, είναι οι διαφοροποιημένες όψεις εκείνης της Συμπαντικής Κίνησης η οποία αναφέρθηκε και εξηγήθηκε στις πρώτες σελίδες αυτού του τόμου (βλέπε Προοίμιο). Όταν λέγεται ότι ο Φοχάτ παράγει "Επτά *Λάγια*-Κέντρα", εννοείται ότι για μορφοποιητικούς ή δημιουργικούς σκοπούς, ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΝΟΜΟΣ (οι θεϊστές μπορούν να τον ονομάσουν Θεό) σταματάει, ή μάλλον τροποποιεί την αιώνια κίνησή του σε επτά αόρατα σημεία μέσα στην περιοχή του εκδηλωμένου Σύμπαντος. "Η μεγάλη Πνοή σκάβει στο Διάστημα επτά τρύπες μέσα στο *Λάγια*, για να τις αναγκάσει να περιστρέφονται κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα" (*Απόκρυφη Κατήχηση*). Έχουμε πει ότι το *Λάγια* είναι αυτός που η επιστήμη ονομάζει σημείο-μηδέν ή γραμμή, η περιοχή της απόλυτης αρνητικότητας, ή μια πραγματική απόλυτη Δύναμη, το ΝΟΟΥΜΕΝΟ της Έβδομης Κατάστασης εκείνου το οποίο εμείς από άγνοια ονομάζουμε και αναγνωρίζουμε σαν "Δύναμη" ή Νοούμενο της αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ουσίας που είναι ένα ασύλληπτο και αδιάγνωστο αντικείμενο για την πεπερασμένη αντίληψη˙ επίσης η ρίζα και η βάση όλων των καταστάσεων αντικειμενικότητας και υποκειμενικότητας˙ ο ουδέτερος άξονας, όχι μια από τις πολλές όψεις του, αλλά το κέντρο του. Θα βοηθήσει να διευκρινήσουμε το νόημα, αν προσπαθήσουμε να φανταστούμε ένα ουδέτερο κέντρο: το όνειρο εκείνων που θέλουν να ανακαλύψουν το αεικίνητο. Από μια άποψη, ένα "ουδέτερο κέντρο" είναι το περιορίζον σημείο οποιουδήποτε συνόλου αισθήσεων. Έτσι, φανταστείτε δυο διαδοχικά πεδία ύλης που έχουν ήδη σχηματιστεί – το καθένα απ' αυτά αντιστοιχεί σε ένα κατάλληλο σύνολο αντιληπτικών οργάνων. Είμαστε αναγκασμένοι να παραδεχθούμε ότι ανάμεσα σ' αυτά τα δυο πεδία ύλης συμβαίνει μια ασταμάτητη κυκλοφορία και αν ακολουθήσουμε τα άτομα και τα μόρια του κατώτερου στον μετασχηματισμό τους προς τα πάνω, θα φτάσουν σε ένα σημείο όπου θα περάσουν εντελώς έξω από την ακτίνα των οργάνων που χρησιμοποιούμε στο κατώτερο πεδίο. Πράγματι, για εμάς η ύλη του κατώτερου πεδίου, στο σημείο αυτό, χάνεται από την αντίληψη μας. Ή μάλλον περνάει στο ανώτερο πεδίο και η κατάσταση της ύλης που αντιστοιχεί σε ένα τέτοιο σημείο μετάβασης πρέπει ασφαλώς να κατέχει ειδικές ιδιότητες που είναι δύσκολο να ανακαλυφθούν. Έτσι, λοιπόν, "Επτά Ουδέτερα Κέντρα",[175] παράγονται από τον Φοχάτ ο οποίος όταν, όπως λέει ο Μίλτον (*Απολεσθείς Παράδεισος*, IV, γραμμές 521-522):

"...όμορφα θεμέλια έφτιαξε που πάνω τους θα χτίσει..."

διεγείρει την ύλη σε δραστηριότητα και περιστροφή.

Το Πρωταρχικό Άτομο (*άνου*) δεν μπορεί να πολλαπλασιαστεί ούτε στην προγενετική ούτε στην πρωτογενετική του κατάσταση, γι' αυτό ονομάζεται "ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ". Μεταφορικά, φυσικά, αφού αυτό το "ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ" είναι απεριόριστο (βλέπε Προσθήκη στον Τόμο ΙΙ). Εκείνο που για τον φυσικό, ο οποίος γνωρίζει μόνο τον κόσμο των ορατών αιτίων και αποτελεσμάτων, είναι η άβυσσος του τίποτε, για τον αποκρυφιστή είναι ο απεριόριστος Χώρος του θείου Πληρώματος. Ανάμεσα στις πολλές άλλες αντιρρήσεις στην δοξασία μιας ατέλειωτης εξέλιξης και επανεισέλιξης (ή επαναρρόφησης) του Κόσμου - μιας διαδικασίας η οποία σύμφωνα με το μπραχμανικό και το εσωτερικό Δόγμα είναι χωρίς αρχή και χωρίς τέλος - λέγεται στους αποκρυφιστές ότι αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει επειδή, "σύμφωνα με όλες τις αποδοχές της σύγρονης επιστημονικής φιλοσοφίας, είναι μια αναγκαιότητα για την Φύση να καταρρέει". Αν η τάση της Φύσης να "καταρρέει" θεωρείται σαν μια τόσο ισχυρή αντίρρηση στην απόκρυφη Κοσμογονία, ρωτάμε "Πώς δικαιολογούν τότε οι θετικιστές, οι ελευθεροστοχαστές και οι επιστήμονες, την απειρία γύρω μας ενεργών αστρικών συστημάτων;" Είχαν μια ολόκληρη αιωνιότητα στην διάθεσή τους για να "καταρρεύσουν" γιατί, λοιπόν, ο Κόσμος δεν είναι μια τεράστια αδρανής μάζα; Ακόμα και η Σελήνη υποθετικά μόνο πιστεύεται ότι είναι ένας νεκρός πλανήτης, "καταστραμμένος", και η αστρονομία δεν φαίνεται να γνωρίζει πολλούς τέτοιους

[175] Αυτό, όπως πιστεύουμε, είυαι το όυομα που χρησιμοποίησε ο κ. Τζ. Ο. Κήλυ από την Φιλαδέλφεια, ο εφευρέτης του διάσημου "Κινητήρα" - που προοριζόταν όπως πίστευαν οι θαυμαστές του να προκαλέσει επανάσταση στην μηχανική ενέργεια στον κόσμο - για αυτά που ονομάζει επίσης, "Αιθερικά Κέντρα".

νεκρούς πλανήτες.[176] Το ερώτημα δεν μπορεί να απαντηθεί. Αλλά πέρα απ' αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι η ιδέα για την ποσότητα της "μετατρέψιμης ενέργειας" στο μικρό μας σύστημα η οποία πρόκειται να τελειώσει, βασίζεται καθαρά πάνω στην λαθεμένη αντίληψη ενός "λευκόθερμου, πυρακτωμένου Ήλιου" που ακτινοβολεί ασταμάτητα την θερμότητά του στο Διάστημα χωρίς αποκατάσταση. Σ' αυτό απαντούμε ότι η φύση καταρρέει και εξαφανίζεται από το αντικειμενικό πεδίο, για να αναδυθεί ξανά - ύστερα από μια περίοδο ανάπαυσης - από το υποκειμενικό πεδίο και να διαγράψει για άλλη μια φορά την πορεία της. Ο Κόσμος και η Φύση μας θα εξαφανιστούν μόνο για να ξαναεμφανιστούν σε ένα πιο τέλειο πεδίο μετά από κάθε ΠΡΑΛΑΓΙΑ. Η ύλη των Ανατολικών φιλοσόφων δεν είναι η "ύλη" και η φύση των Δυτικών μεταφυσικών. Γιατί τι είναι 'Υλη; Και πάνω απ' όλα, τι άλλο είναι η επιστημονική μας φιλοσοφία παρά εκείνο που τόσο σωστά και τόσο ευγενικά ορίστηκε από τον Καντ, δηλαδή "η επιστήμη των ορίων της Γνώσης μας"; Και πού την οδήγησαν οι τόσες προσπάθειες της επιστήμης να περιορίσει, να συνδέσει και να καθορίσει όλα τα φαινόμενα της οργανικής ζωής μέσα από τις απλές χημικές εκδηλώσεις; Γενικά σε μια εικοτολογία: απλές σαπουνόφουσκες που σκάνε η μια μετά την άλλη, πριν οι άνθρωποι της επιστήμης καταφέρουν να ανακαλύψουν πραγματικά γεγονότα. Όλα αυτά θα είχαν αποφευχθεί και η πρόοδος της γνώσης θα γινόταν με γιγαντιαία βήματα, αν η επιστήμη και η φιλοσοφία της απέφευγαν απλώς να δεχθούν υποθέσεις βασισμένες πάνω στην απλή και μονόπλευρη γνώση της Ύλης τους.[177]

Αν καμιά φυσική διάνοια δεν είναι ικανή να μετρήσει τους κόκκους του άμμου που καλύπτουν λίγα χιλιόμετρα μιας ακρογιαλιάς, ή να διερευνήσει την έσχατη φύση και ουσία αυτών των κόκκων που είναι απτοί και ορατοί στην παλάμη ενός φυσιολόγου, πώς μπορεί συνεπώς ένας υλιστής να περιορίζει τους νόμους που μεταβάλλουν τις συνθήκες και την ύπαρξη των ατόμων στο πρωταρχικό χάος, ή να γνωρίζει οτιδήποτε σίγουρο για τις ικανότητες και την δυνατότητα των ατόμων και των μορίων τους, πριν και μετά τον σχηματισμό τους σε κόσμους; Αυτά τα αμετάβλητα και αιώνια μόρια - που είναι πολύ πυκνότερα στον χώρο απ' ό,τι οι κόκκοι άμμου μιας ακτής ωκεανού - μπορεί να διαφέρουν στην σύστασή τους στα δικά τους πεδία ύπαρξης, ακριβώς όπως η ψυχική ουσία διαφέρει από τον φορέα της: το σώμα. Κάθε άτομο έχει επτά πεδία οντότητας ή ύπαρξης, όπως μας διδάσκουν, και κάθε πεδίο κυβερνιέται από τους δικούς του ιδιαίτερους νόμους εξέλιξης και απορρόφησης. Αγνοώντας οποιοδήποτε χρονολογικό δεδομένο, έστω και κατά προσέγγιση, από το οποίο να αρχίσουν την προσπάθειά τους για να καθορίσουν την ηλικία του πλανήτη μας ή την αρχή του ηλιακού συστήματος, οι αστρονόμοι, οι γεωλόγοι και οι φυσικοί με κάθε καινούργια υπόθεση απομακρύνονται όλο και περισσότερο από τις ακτές των γεγονότων στην απύθμενη άβυσσο της θεωρητικής οντολογίας.[178] Ο Νόμος της Αναλογίας στο σχέδιο της δομής

176 Η σελήνη είναι νεκρή μόνο όσον αφορά τις εσωτερικές "αρχές" της: δηλαδή ψυχικά και πνευματικά, όσο παράλογη και αν φαίνεται αυτή η δήλωση. Φυσικά μπορούμε να πούμε ότι είναι απλώς σαν ένα ημιπαράλυτο σώμα. Στον αποκρυφισμό αναφέρεται, πολύ σωστά, σαν η "τρελή μητέρα", ο μεγάλος αστρικός φρενοβλαβής.

177 Το παράδειγμα του Ουρανού και του Ποσειδώνα, των οποίων οι δορυφόροι - τέσσερις και ένας αντίστοιχα - περιστρέφονταν, όπως νόμιζαν στις τροχιές τους από ανατολικά προς τα δυτικά, ενώ όλοι οι άλλοι δορυφόροι περιστρέφονται από τα δυτικά προς τα ανατολικά, είναι ένα αρκετά καλό παράδειγμα, γιατί δείχνει πόσο ανασφαλείς είναι όλες οι *a priori* [*εκ των προτέρων*] υποθέσεις, ακόμα και όταν βασίζονται σε ακριβή μαθηματική ανάλυση. Η περίφημη υπόθεση του σχηματισμού του Ηλιακού μας Συστήματος από τους νεφελοειδείς δακτυλίους, που προτάθηκε από τον Καντ και τον Λαπλάς, βασιζόταν κυρίως στο παραπάνω γεγονός, ότι οι πλανήτες περιστρέφονταν προς την ίδια κατεύθυνση. Με βάση αυτό το γεγονός, που αποδείχθηκε μαθηματικά την εποχή του Λαπλάς, αυτός ο μεγάλος αστρονόμος βασιζόμενος στην θεωρία των πιθανοτήτων, προσφέρθηκε να στοιχηματίσει τρία δισεκατομμύρια προς ένα ότι ο επόμενος πλανήτης που θα ανακαλυπτόταν θα είχε στο σύστημά του την ίδια ιδιαιτερότητα της κίνησης με ανατολική φορά. Οι αμετάβλητοι νόμοι των επιστημονικών μαθηματικών "πήγαν προς το χειρότερο μετά από περισσότερα πειράματα και παρατηρήσεις". Αυτή η ιδέα του λάθους του Λαπλάς κυριαρχεί γενικά μέχρι σήμερα. Αλλά μερικοί αστρονόμοι κατάφεραν τελικά να αποδείξουν (;) ότι το λάθος ήταν ότι δεχτήκαμε την βεβαίωση του Λαπλάς σαν λάθος και τώρα γίνονται βήματα για να το διορθώσουν, χωρίς να τραβήξουν την γενική προσοχή στο αστόχημα. Πολλές τέτοιες δυσάρεστες εκπλήξεις περιμένουν στο μέλλον τις διάφορες υποθέσεις ενός ακόμα πιο καθαρά φυσικού χαρακτήρα. Τι περαιτέρω απογοητεύσεις, λοιπόν, μπορεί να βρίσκονται σε ερωτήματα υπερβατικής. Απόκρυφης Φύσης; Πάντως, ο αποκρυφισμός διδάσκει ότι η ονομαζόμενη "αντίστροφη περιστροφή" είναι γεγονός.

178 Οι Αποκρυφιστές, έχοντας πιο μεγάλη πίστη στα δικά τους ακριβή αρχεία - αστρονομικά και μαθηματικά - υπολογίζουν την ηλικία της Ανθρωπότητας και βεβαιώνουν ότι αυτή (σαν χωριστά φύλα) υπάρχει σ' αυτόν τον Γύρο

ανάμεσα στα εξωηλιακά συστήματα και στους ενδοηλιακούς πλανήτες, δεν υποστηρίζει απαραίτητα τις πεπερασμένες συνθήκες στις οποίες υπόκειται κάθε ορατό σώμα στο δικό μας πεδίο ύπαρξης. Στην Απόκρυφη Επιστήμη αυτός ο νόμος είναι το πρώτο και πιο σημαντικό κλειδί για την Κοσμική φυσική, αλλά πρέπει να μελετηθεί ακόμα και στις πιο ελάχιστες λεπτομέρειες και να "στραφεί επτά φορές" πριν μπορέσει κανένας να τον κατανοήσει. Η απόκρυφη φιλοσοφία είναι η μόνη επιστήμη που μπορεί να τον διδάξει. Πώς μπορεί, λοιπόν, κανείς να στηρίξει την αλήθεια ή το λάθος της αποκρυφιστικής άποψης ότι: "ο Κόσμος είναι αιώνιος στην ανεξάρτητη συλλογικότητά του και πεπερασμένος μόνο στις εξαρτημένες εκδηλώσεις του", πάνω σ' αυτήν την μονόπλευρη φυσική διακήρυξη ότι "είναι αναγκαιότητα για την Φύση να καταρρεέι;"

Με αυτές τις στροφές - τον 4ο Σλόκα της Στάντζα VI - τελειώνει το τμήμα εκείνο των Στάντζα που αναφέρεται στην Συμπαντική Κοσμογονία μετά τον τελευταίο Μαχαπραλάγια ή Συμπαντική καταστροφή, που όταν επέρχεται σαρώνει σαν ξερά φύλλα μέσα από τον Χώρο κάθε διαφοροποιημένο πράγμα, θεούς και άτομα. Από την στροφή αυτή και πέρα οι Στάντζα ασχολούνται μόνο με το Ηλιακό μας Σύστημα γενικά, με τις πλανητικές αλύσους του συμπερασματικά και με την ιστορία της δικής μας σφαίρας (της 4ης και της αλύσου της) ειδικά. Όλες οι Στάντζα που ακολουθούν σ' αυτόν τον τόμο αναφέρονται μόνο στην εξέλιξη της Γης μας και πάνω σ' αυτήν. Σε σχέση μ' αυτό το τελευταίο υποστηρίζεται ένα παράξενο δόγμα - παράξενο από την άποφη φυσικά μόνο της σύγχρονης επιστήμης - που πρέπει να γίνει γνωστό.

Αλλά πριν παρουσιαστούν στον αναγνώστη μερικές ολότελα καινούργιες και μάλλον εκπληκτικές θεωρίες, πρέπει να προηγηθούν μερικά επεξηγηματικά λόγια. Αυτό είναι απόλυτα απαραίτητο, επειδή αυτές οι θεωρίες συγκρούονται όχι μόνο με την σύγχρονη επιστήμη, αλλά σε ορισμένα σημεία έρχονται σε αντίθεση και με προηγούμενες αναφορές που έγιναν από άλλους θεοσοφιστές και οι οποίοι ισχυρίζονται ότι βασίζουν τις εξηγήσεις τους και τις ερμηνείες αυτών των διδασκαλιών στις ίδιες αυθεντίες με μας.[179]

Αυτό μπορεί να δημιουργήσει την εντύπωση ότι υπάρχει μια σαφής αντίθεση ανάμεσα στους παρουσιαστές της ίδιας δοξασίας - ενώ στην πραγματικότητα η διαφορά προκύπτει από την ατέλεια των πληροφοριών που δόθηκαν σε προηγούμενους συγγραφείς, οι οποίοι έτσι έβγαλαν μερικά λαθεμένα συμπεράσματα και παρασύρθηκαν σε πρόωρες εικασίες, στην προσπάθειά τους να παρουσιάσουν στο κοινό ένα πλήρες σύστημα. Έτσι, ο αναγνώστης που είναι ήδη μελετητής της θεοσοφίας, δεν πρέπει να εκπλαγεί αν βρει σ' αυτές τις σελίδες κάποιες επανορθώσεις ορισμένων δηλώσεων που έγιναν σε διάφορα θεοσοφικά έργα και επίσης την εξήγηση ορισμένων σημείων που είχαν παραμείνει ασαφή, επειδή είχαν αναγκαστικά μείνει ασυμπλήρωτα. Πολλά είναι τα θέματα με τα οποία δεν καταπιάστηκε ακόμα και ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* (το καλύτερο και πιο ακριβές απ' όλα τα άλλα έργα). Από την άλλη μεριά ακόμα κι αυτός παρουσίασε αρκετές λαθεμένες απόψεις οι οποίες πρέπει τώρα να παρουσιαστούν κάτω από το πραγματικό μυστικό φως τους, στον βαθμό που η συγγραφέας του παρόντος έργου είναι σε θέση να το κάνει.

Ας κάνουμε, λοιπόν, μια σύντομη διακοπή ανάμεσα στους Σλόκα που μόλις εξηγήσαμε και σε κείνους που ακολουθούν, γιατί οι Κοσμικές περίοδοι που τους χωρίζουν είναι άπειρης διάρκειας. Αυτό θα μας δώσει αρκετό χρόνο, ώστε να ρίξουμε μια πανοραμική ματιά σε μερικά σημεία που ανήκουν στην Μυστική Δοξασία και τα οποία παρουσιάστηκαν στο κοινό κάτω από ένα λίγο-πολύ αβέβαιο και μερικές φορές λαθεμένο φως.

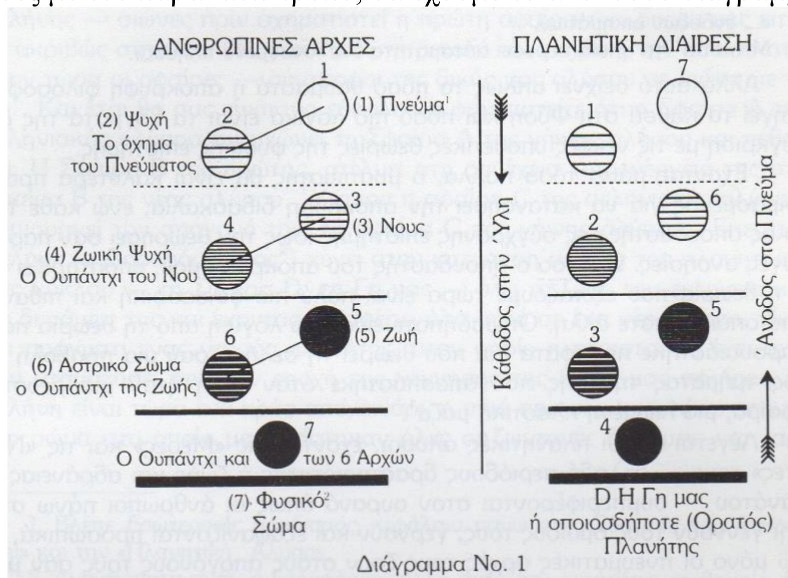
επί 18.618.728 χρόνια ακριβώς, όπως δηλώνουν μερικές μπραχμανικές διδασκαλίες καθώς και μερικά ινδουιστικά ημερολόγια.

179 *Εσωτερικός Βουδισμός* και *Άνθρωπος: Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας*, από δυο Τσέλα. Λονδίνο 1885, 1887 και 1893.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΡΧΙΚΕΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΓΥΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ανάμεσα στις έντεκα Στάντζα που παραλείφθηκαν,[180] υπάρχει μια που δίνει πλήρη περιγραφή του σχηματισμού των πλανητικών αλύσων της μιας μετά την άλλη, όταν άρχισε η πρώτη Κοσμική και Ατομική διαφοροποίηση στην πρωταρχική Α-κοσμιότητα [*Acosmism*]. Είναι ανόητο να μιλάμε για "νόμους που προβάλλουν όταν η θεότητα ετοιμάζεται να δημιουργήσει" γιατί: (α) οι νόμοι ή μάλλον ο ΝΟΜΟΣ είναι αιώνιος και αδημιούργητος και (β) η θεότητα είναι ο Νόμος και το αντίστροφο. Ακόμα, ο ένας αιώνιος ΝΟΜΟΣ εμφανίζει τα πάντα μέσα στην (μελλοντική) εκδηλωμένη Φύση πάνω σε επταπλή αρχή· ακόμα και τις αναρίθμητες κυκλικές αλύσους των κόσμων, που αποτελούνται από επτά σφαίρες, διαβαθμισμένες στα τέσσερα κατώτερα πεδία του κόσμου των μορφών (τα άλλα τρία ανήκουν στο Αρχετυπικό Σύμπαν). Από αυτές τις επτά μόνο μια, η κατώτερη και πιο υλική απ' αυτές τις σφαίρες, βρίσκεται μέσα στο δικό μας πεδίο ή στα μέσα της αντίληψής μας, ενώ οι έξι άλλες βρίσκονται έξω απ' αυτό και είναι επομένως αόρατες στο γήινο μάτι. Κάθε τέτοια άλυσος κόσμων είναι η απόγονος και η δημιουργία μιας άλλης, κατώτερης και νεκρής αλύσου: η μετενσάρκωση της, κατά κάποιον τρόπο. Για να το κάνουμε πιο ξεκάθαρο: μας έχουν πει για τους πλανήτες - από τους οποίους μόνο επτά θεωρούνται ιεροί, επειδή κυβερνιώνται από ανώτερους κατοίκους ή θεούς και όχι γιατί οι αρχαίοι δεν γνώριζαν τίποτε για τους υπόλοιπους[181] - ότι ο καθένας απ' αυτούς, γνωστός ή άγνωστος, είναι μια επταδικότητα, όπως είναι

άλυσος στην οποία ανήκει η Γη (βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*). Για παράδειγμα, όλοι αυτοί οι πλανήτες, όπως Ερμής, Αφροδίτη, Άρης, Δίας, Κρόνος κ.τ.λ., κ.τ.λ. ή η Γη μας, είναι τόσο ορατοί σε μας όσο είναι η σφαίρα μας, γιατί όλοι βρίσκονται στο ίδιο πεδίο" ενώ οι ανώτερες σφαίρες-σύντροφοι αυτών των πλανητών βρίσκονται σε άλλα πεδία, εντελώς έξω από τις γήινες αισθήσεις μας. Επειδή η σχετική θέση τους δίνεται στην συνέχεια, καθώς και ένα διάγραμμα στα Σχόλια του Σλόκα 6 της Στάντζα VI· το μόνο που χρειάζεται προς το παρόν είναι λίγα επεξηγηματικά λόγια. Αυτοί οι αόρατοι σύντροφοι αντιστοιχούν αρκετά περίεργα σ' αυτό που ονομάζουμε "οι αρχές στον Άνθρωπο". Οι επτά βρίσκονται σε τρία υλικά πεδία και σε ένα πνευματικό πεδίο, που αντιστοιχούν στους τρεις Ουπάντι (υλικές βάσεις) και στο ένα πνευματικό όχημα (Βαχάνα) των επτά αρχών μας στην ανθρώπινη διαίρεση. Αν για καλύτερη νοητική κατανόηση φανταστούμε τις ανθρώπινες αρχές τοποθετημένες με τον παρακάτω τρόπο, θα έχουμε το ακόλουθο διάγραμμα αντιστοιχιών:

Διάγραμμα No. 1

[180] Βλέπε την υποσημείωση που ακολουθεί το Σχόλιο της προηγούμενης σελίδας, καθώς και την περίληψη των Στάντζα στο Προοίμιο.
[181] Πολλοί περισσότεροι πλανήτες αριθμούνται στα Μυστικά Βιβλία, παρά στά σύγχρονα αστρονομικά έργα.

Σημειώσεις του σχήματος:

Καθώς εδώ προχωρούμε από Γενικότητες σε Ειδικότητες – αντί να χρησιμοποιήσουμε την επαγωγική ή αριστοτέλεια μέθοδο – οι αριθμοί είναι αντεστραμμένοι. Το Πνεύμα αριθμείται πρώτο αντί για έβδομο, όπως γίνεται συνήθως, αλλά που στην πραγματικότητα δεν θα έπρεπε να γίνεται.

Ή όπως ονομάζονται συνήθως συμφώνα με το σύστημα του *Εσωτερικού Βουδισμού* και άλλα: 1. Άτμαν, 2. Μπούντι (ή Πνευματική Ψυχή), 3. Μάνας (Ανθρώπινη Ψυχή), 4. Κάμα-Ρούπα (Φορέας Επιθυμιών και Παθών), 5. Λίνγκα-Σάριρα, 6. Πρανά, 7. Στούλα-Σάριρα.

Οι σκούρες οριζόντιες γραμμές των κατωτέρων πεδίων, είναι οι Ουπάντι και στην περίπτωση της πλανητικής αλύσου, είναι τα πεδία. Φυσικά, όσον αφορά τις ανθρώπινες αρχές το διάγραμμα δεν τις τοποθετεί με απόλυτη τάξη, αλλά όμως δείχνει την αντιστοιχία και την αναλογία στην οποία θέλουμε να εφιστήσουμε την προσοχή. Όπως θα δει ο αναγνώστης, πρόκειται για μια κάθοδο μέσα στην ύλη και αυτό που περιμένει και τις δυο οντότητες είναι η διευθέτηση και ανάμιξη των δυο - τόσο με την μυστικιστική όσο και με την φυσική έννοια - για τον μεγάλο επερχόμενο "αγώνα της ζωής". Ίσως ο όρος "Οντότητα" να θεωρηθεί παράξενος όταν χρησιμοποιείται για την περίπτωση μιας σφαίρας, αλλά οι αρχαίοι φιλόσοφοι, που έβλεπαν στην Γη ένα τεράστιο "ζώο" ήταν σοφότεροι στην εποχή τους, απ' όσο είναι σήμερα οι σύγχρονοι γεωλόγοι· και ο Πλίνιος, που ονόμαζε την Γη ευγενική τροφό και μητέρα μας, το μόνο στοιχείο που δεν είναι εχθρικό προς τον άνθρωπο, είχε περισσότερο δίκιο από τον Ουότς που φανταζόταν ότι έβλεπε σ' αυτήν το υποπόδιο του Θεού. Γιατί η Γη δεν είναι παρά το υποπόδιο του ανθρώπου στην άνοδό του σε ανώτερες περιοχές· ο προθάλαμος:

"... ένδοξων οικημάτων,
μέσα απ' τα οποία περνάει ασταμάτητα ένα κινούμενο πλήθος".

Αλλά αυτό δείχνει απλώς το πόσο θαυμαστά η απόκρυφη φιλοσοφία εξηγεί το καθετί στην Φύση και πόσο πιο λογικά είναι τα δόγματά της σε σύγκριση με τις νεκρές υποθετικές θεωρίες της φυσικής επιστήμης.

Έχοντας μάθει τόσα πολλά, ο μυστικιστής θα είναι καλύτερα προετοιμασμένος για να κατανοήσει την απόκρυφη διδασκαλία, ενώ κάθε τυπικός σπουδαστής της σύγχρονης επιστήμης ίσως την θεωρήσει σαν παράλογες ανοησίες. Ωστόσο ο σπουδαστής του αποκρυφισμού, υποστηρίζει ότι η θεωρία που εξετάζουμε τώρα είναι πολύ πιο φιλοσοφική και πιθανή από οποιαδήποτε άλλη. Οπωσδήποτε είναι πιο λογική από την θεωρία που παρουσιάστηκε πρόσφατα και που θεωρεί την Σελήνη σαν μια προβολή ενός τμήματος της Γης που αποσπάστηκε όταν αυτή ήταν μια ρευστή σφαίρα, μια λιωμένη πλαστική μάζα.[182]

Λέγεται ότι οι πλανητικές άλυσοι, έχοντας τις "Μέρες" και τις "Νύχτες" τους - δηλαδή περιόδους δραστηριότητας ή ζωής και αδράνειας ή θανάτου - συμπεριφέρονται στον ουρανό όπως οι άνθρωποι πάνω στην Γη: γεννούν τους ομοίους τους, γερνούν και εξαφανίζονται προσωπικά, ενώ μόνο οι πνευματικές αρχές τους ζουν στους απογόνους τους σαν μια δική τους επιβίωση.

Χωρίς να επιχειρήσουμε το δύσκολο έργο της παρουσίασης ολόκληρης της διαδικασίας σε όλες τις κοσμικές λεπτομέρειές της, μπορούν να ειπωθούν αρκετά ώστε να δώσουμε μια κατά προσέγγιση ιδέα. Όταν μια πλανητική άλυσος βρίσκεται στον τελευταίο Γύρο της, η Σφαίρα Ι ή Α, πριν να πεθάνει τελειωτικά, στέλνει όλη την ενέργεια και τις "αρχές" της σε ένα ουδέτερο κέντρο λανθάνουσας δύναμης, ένα "*λάγια* κέντρο" και έτσι εμψυχώνει έναν καινούργιο πυρήνα αδιαφοροποίητης ουσίας ή ύλης, δηλαδή τον βάζει σε δραστηριότητα ή του δίνει ζωή. Υποθέστε, τώρα, ότι μια τέτοια διαδικασία συνέβη κατά την σεληνιακή "πλανητική" άλυσο. Υποθέστε, ακόμα,

182 Ο κ. Σάμουελ Λαίνγκ, συγγραφέας του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, λέει: "Τα αστρονομικά συμπεράσματα είναι θεωρίες βασισμένες σε δεδομένα τόσο αβέβαια, ώστε ενώ σε μερικές περιπτώσεις δίνουν αποτελέσματα απίστευτα σύντομα, όπως εκείνο των 15 εκατομμυρίων χρόνων για ολόκληρη την περασμένη διαδικασία του σχηματισμού του ηλιακού συστήματος, σε άλλες περιπτώσεις δίνουν αποτελέσματα σχεδόν απίστευτα μεγάλα, όπως αυτό που υποθέτει ότι η Σελήνη αποσπάστηκε όταν η Γη περιστρεφόταν γύρω από τον άξονά της μέσα σε τρεις ώρες, ενώ η έσχατη πραγματική επιβράδυνση που αποδεικνύεται από παρατήρηση θα απαιτούσε 600 εκατομμύρια χρόνια για να την κάνει να περιστρέφεται σε είκοσι τρεις αντί για είκοσι τέσσερις ώρες" (σελ. 48). Και αν οι φυσικοί επιμένουν, γιατί τότε θα έπρεπε η χρονολογία των Ινδουιστών να αγνοείται σαν υπερβολική;

χάριν συζητήσεως (αν και η θεωρία του κ. Ντάρβιν που αναφέρεται παρακάτω έχει πρόσφατα διαταραχθεί, ακόμα και αν το γεγονός δεν έχει επιβεβαιωθεί από μαθηματικό υπολογισμό), ότι η Σελήνη είναι πολύ πιο παλιά από την Γη. Φανταστείτε τις έξι σφαίρες-συντρόφους της Σελήνης - αιώνες πριν σχηματιστεί η πρώτη σφαίρα των δικών μας επτά - ακριβώς στην ίδια θέση ως προς την μεταξύ τους σχέση, την οποία κατέχουν τώρα οι σφαίρες-σύντροφοι της δικής μας αλύσου σε σχέση με την Γη.[183] Και έτσι θα σας είναι πιο εύκολο να φανταστείτε ότι η Σφαίρα Α της σεληνιακής αλύσου εμψυχώνει την Σφαίρα Α της γήινης αλύσου και πεθαίνει. Η Σφαίρα Β της πρώτης, στέλνει στην συνέχεια την ενέργειά της στην Σφαίρα Β της νέας αλύσου. Ύστερα η σφαίρα C της σεληνιακής αλύσου, δημιουργεί τον απόγονό της, τη σφαίρα C της γήινης αλύσου. Έπειτα η Σελήνη (ο Δορυφόρος μας)[184] χύνει στην κατώτερη σφαίρα του πλανητικού μας κύκλου - τη Σφαίρα Ο, τη Γη μας - όλη τη ζωή, την ενέργεια και τις δυνάμεις της και έχοντας μεταφέρει όλα αυτά σε ένα νέο κέντρο, γίνεται πράγματι ένας νεκρός πλανήτης, στον οποίο η περιστροφή έχει σχεδόν σταματήσει από την εποχή της γέννησης της δικής μας σφαίρας. Η Σελήνη είναι τώρα ένα κρύο απομεινάρι, η σκιά που σέρνεται πίσω από το νέο σώμα στο οποίο μεταγγίστηκαν όλες οι ζωντανές δυνάμεις και "αρχές" της. Είναι τώρα καταδικασμένη για ατέλείωτες εποχές να κυνηγάει συνεχώς την Γη, να έλκεται και να έλκει τον απόγονο της. Αφού δέχτηκε έναν συνεχή βαμπιρισμό από το παιδί της, τώρα εκδικείται απομυζώντας το μέσω των ανόσιων, αόρατων και δηλητηριωδών επιρροών που εκπορεύονται από την κρυμμένη πλευρά της φύσης της. Γιατί αυτή είναι ένα νεκρό, αλλά όμως ζωντανό σώμα. Τα μόρια του αποσυντιθέμενου πτώματός της είναι γεμάτα με ενεργό και καταστροφική ζωή, αν και το σώμα που σχημάτιζαν κάποτε είναι πια άψυχο και χωρίς ζωή. Γι' αυτό οι εκπορεύσεις του είναι ταυτόχρονα ευεργετικές και αρνητικές. Η κατάσταση αυτή βρίσκει το αντίστοιχο της πάνω στην Γη στο γεγονός ότι το χορτάρι και τα φυτά πουθενά δεν είναι τόσο χυμώδη και θαλερά, όσο πάνω στους τάφους, ενώ ταυτόχρονα οι εκπορεύσεις των νεκροταφείων και των πτωμάτων μπορούν ακόμα και να σκοτώσουν. Και ακριβώς όπως όλοι οι τυμβωρύχοι ή τα βαμπίρ, η Σελήνη είναι ο φίλος των μάγων και εχθρός των απερίσκεπτων. Από τους πιο αρχαίους αιώνες και την μετέπειτα εποχή των μαγισσών της Θεσσαλίας, μέχρι μερικούς σύγχρονους Ταντρίκα της Βεγγάλης, η φύση και οι ιδιότητες της ήταν γνωστές σε κάθε αποκρυφιστή, αλλά παρέμειναν ένα κλειστό βιβλίο για τους φυσικούς.

Αυτή είναι η Σελήνη από αστρονομική, γεωλογική και φυσική άποψη. Όσο για την μεταφυσική και ψυχική φύση της, αυτή πρέπει να παραμείνει ένα απόκρυφο μυστικό στο παρόν έργο, όπως είχε μείνει και στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, παρά την μάλλον αισιόδοξη δήλωση που υπήρχε εκεί ότι, "τώρα δεν έχει μείνει πια πολύ μυστήριο στο αίνιγμα της όγδοης σφαίρας". Αυτά είναι πράγματι θέματα "για τα οποία οι μυημένοι είναι πολύ συγκρατημένοι κατά την επικοινωνία τους με αμύητους μαθητές" και ακόμα επειδή ποτέ δεν ενέκριναν, ούτε επέτρεψαν οποιεσδήποτε δημοσιευμένες υποθέσεις σχετικά με το θέμα, έτσι όσα λιγότερα ειπωθούν τόσο το καλύτερο.

Όμως, χωρίς να βαδίσουμε πάνω στο απαγορευμένο έδαφος της "όγδοης σφαίρας", θα ήταν χρήσιμο να αναφέρουμε μερικά πρόσθετα γεγονότα σχετικά με τις πρώην μονάδες της σεληνιακής αλύσου - τους "σεληνιακούς προγόνους" - μιας και παίζουν βασικό ρόλο στην επερχόμενη Ανθρωπογένεση. Αυτό μας φέρνει κατευθείαν στην επταπλή σύσταση του ανθρώπου· και επειδή

183 Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*, κεφάλαια πάνω στην "Σύσταση του Ανθρώπου" και στην "Πλανητική Άλυσο".
184 Αναντίρρητα είναι ο δορυφόρος, αλλά αυτό δεν ανατρέπει την θεωρία ότι έδωσε στην Γη τα πάντα, εκτός από το πτώμα της. Για να σταθεί η θεωρία του Ντάρβιν, εκτός από την υπόθεση που μόλις ανατράπηκε (βλέπε προηγούμενη υποσημείωση), πρέπει να επινοηθούν άλλες, ακόμα πιο παράλογες υποθέσεις. Η Σελήνη, λέγεται ότι κρύωσε σχεδόν έξι φορές πιο γρήγορα απ' ό,τι η Γη (Ουίντσελ, *Κοσμική-Ζωή*): "Η Σελήνη, αν η Γη είναι 14.000.000 χρόνων από την εποχή της στερεοποίησής της, είναι μόνο έντεκα και δυο τρίτα εκατομμυρίων χρόνων από την εποχή αυτού του σταδίου..." κ.τ.λ. Και αν η Σελήνη δεν είναι παρά μια πιτσιλιά της Γης μας, γιατί δεν μπορεί να βγει το ίδιο συμπέρασμα και για τις Σελήνες των άλλων πλανητών; Οι αστρονόμοι "δεν γνωρίζουν". Γιατί η Αφροδίτη και ο Ερμής δεν έχουν δορυφόρους και - όταν υπήρχαν - από τι είχαν σχηματιστεί; Εμείς λέμε ότι η επιστήμη έχει μόνο ένα κλειδί - το κλειδί της ύλης - για να ανοίξει τα μυστήρια της φύσης, ενώ η απόκρυφη φιλοσοφία έχει επτά κλειδιά και εξηγεί εκείνο που δεν καταφέρνει να δει η επιστήμη. Ο Ερμής και η Αφροδίτη δεν έχουν δορυφόρους, αλλά και αυτοί είχαν "γονείς" ακριβώς όπως είχε η Γη. Και οι δυο είναι πολύ πιο παλιοί από την Γη και πριν αυτή φτάσει στον έβδομο Γύρο της, η μητέρα της, η Σελήνη, θα διαλυθεί ολότελα, ακριβώς όπως διαλύθηκαν ή όχι οι "σελήνες" των άλλων πλανητών, ανάλογα με την περίπτωση, αφού υπάρχουν πλανήτες που έχουν αρκετά φεγγάρια: άλλο ένα μυστήριο που κανένας Οιδίποδας της αστρονομίας δεν το έλυσε ακόμα.

πρόσφατα εμφανίστηκε κάποια διαφωνία ως προς την καλύτερη ταξινόμηση που πρέπει να υιοθετηθεί για την διαίρεση της μικροκοσμικής οντότητας, παρουσιάζονται εδώ δυο συστήματα με σκοπό να διευκολύνουμε τη νσύγκριση. Το σύντομο άρθρο που ακολουθεί είναι γραμμένο από την πένα του Τ. Σούμπα Ρόου, ενός πολυμσθούς Βεντατιστή μελετητή. Προτιμάει την μπραχμανική διαίρεση του *ράτζα γιόγκα* και από μεταφυσική άποψη έχει απόλυτο δίκιο. Αλλά είναι θέμα απλής προτίμησης και διευκόλυνσης το ότι προτιμούμε σ' αυτό το βιβλίο την "καθιερωμένη" ταξινόμηση της πέραν των Ιμαλαΐων "Εσωτερικής Σχολής των Άρχατ". Ο ακόλουθος πίνακας και το επεξηγηματικό κείμενο ανατυπώθηκαν από το περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής* του Μάντρας και περιέχονται επίσης και στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας* (σελ. 185-186).

ΕΠΤΑΔΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΗ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΝΔΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ Δίνουμε παρακάτω, σε μορφή πίνακα, τις ταξινομήσεις των αρχών ή στοιχείων του ανθρώπου, που έχουν υιοθετηθεί από βουδιστές και βενταντιστές διδασκάλους:

ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΣΤΟΝ *ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΒΟΥΔΙΣΜΟ*	ΒΕΝΤΑΝΤΙΚΗ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ	ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΣΤΟΝ ΤΑΡΑΚΑ ΡΑΤΖΑ ΓΙΟΓΚΑ
1. Στούλα-Σάριρα	Αναμάγια Κόσα[1]	}
		}
2. Πρανά[2]	}	}Στουλοπάντι[4]
	}	
3. Το όχημα του Πρανά[3]	}Πραναμάγια Κόσα	
4. Κάμα-Ρουπά		
{(α) Βουλήσεις	}	
{ αισθήματα κ.λπ.	}Μανομάγια Κόσα	} Σουκσομοπάντι
5. Νους { (β) Βιγνιάνα	Βιγνιαναμάγια Κόσα	}
6. Πνευματική Ψυχή[5]	Ανανταμάγια Κόσα	Καρανοπάντι
7. Άτμαν	Άτμαν	Άτμαν

Κόσα, στην κυριολεξία, σημαίνει "περίβλημα", το περίβλημα κάθε αρχής.
"Ζωή".
Το αστρικό σώμα ή Λίνγκα-Σάριρα.
Στούλα-Ουπάντι, ή η βάση της αρχής.
Μπούντι.

Από τον παραπάνω πίνακα φαίνεται ότι η τρίτη αρχή στην βουδιστική ταξινόμηση δεν αναφέρεται ξεχωριστά στην βεντατική διαίρεση, επειδή είναι απλώς ο φορέας του Πρανά. Φαίνεται επίσης ότι η τέταρτη αρχή περιλαμβάνεται στον τρίτο Κόσα (περίβλημα), καθώς η αρχή αυτή δεν είναι παρά ο φορέας της δύναμης της θέλησης, που δεν είναι άλλη από την ενέργεια του νου. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το Βιγκνιαναμάγια Κόσα θεωρείται σαν ξεχωριστό από το Μανομάγια Κόσα, καθώς μετά τον θάνατο γίνεται μια διαίρεση ανάμεσα στο κατώτερο τμήμα του νου, όπως θα λέγαμε, που έχει στενότερη συγγένεια με την τέταρτη αρχή παρά με την έκτη, και στο ανώτερο τμήμα του που προσκολλάται στην τελευταία και το οποίο είναι στην πραγματικότητα η βάση για την ανώτερη πνευματική ατομικότητα του ανθρώπου.

Μπορούμε επίσης να τονίσουμε εδώ στους αναγνώστες μας, ότι η ταξινόμηση που παρουσιάστηκε στην τελευταία στήλη, από άποψη πρακτικών σκοπών συνδέεται με τον *ράτζα-γιόγκα,* τον καλύτερο και απλούστερο. Αν και υπάρχουν επτά αρχές στον άνθρωπο, υπάρχουν μόνο τρεις ξεχωριστοί *ουπάντι* (βάσεις), στον καθένα από τους οποίους ο Άτμαν του μπορεί να εργαστεί ανεξάρτητα από τους υπόλοιπους. Αυτοί οι τρεις *ουπάντι* μπορούν να διαχωριστούν από έναν

μυημένο χωρίς να πεθάνει. Αλλά δεν μπορεί να χωρίσει και τις επτά αρχές μεταξύ τους χωρίς να καταστρέψει την υπόσταση του.[185]

σπουδαστής είναι τώρα καλύτερα προετοιμασμένος για να καταλάβει, ότι ανάμεσα στους τρεις *ουπάντι* του *ράτζα γιόγκα* και στο Άτμαν του, και στους δικούς μας τρεις *ουπάντι* και Άτμαν, και στις επιπρόσθετες τρεις διαιρέσεις, υπάρχει στην πραγματικότητα ελάχιστη διαφορά. Ακόμα, αφού κάθε μυημένος είτε της ένθεν είτε της πέρα των Ιμαλαΐων Ινδίας - είτε ανήκει στην σχολή του Πατάντζαλι, του Αριασάνγκα ή του Μαχαγιάνα - πρέπει να γίνει ένας ράτζα-γιόγκι, πρέπει επομένως να δεχτεί την ταξινόμηση Ταράκα-Ράτζα, σαν αρχή και θεωρία, σε οποιαδήποτε ταξινόμηση και αν καταφεύγει για πρακτικούς και απόκρυφους σκοπούς. Έτσι, έχει ελάχιστη σημασία, αν μιλάει κανείς για τους τρεις *ουπάντι* και τις τρεις όψεις τους και το Άτμαν, την αιώνια και αθάνατη σύνθεση, ή αν τους ονομάζει "επτά αρχές".

Για χάρη εκείνων που ίσως δεν το έχουν διαβάσει, ή που και αν το έχουν διαβάσει σε θεοσοφικά κείμενα, δεν το έχουν καταλάβει πλήρως, κάνουμε εδώ μια σύντομη παρουσίαση του δόγματος των επταπλών αλύσων των κόσμων στον Ηλιακό Κόσμο:

1. Το καθετί στο μεταφυσικό καθώς και στο φυσικό Σύμπαν είναι επταπλό. Επομένως κάθε αστρικό σώμα, κάθε πλανήτης, ορατός ή αόρατος, είναι εφοδιασμένος με έξι σφαίρες-συντρόφους (βλέπε πιο κάτω Διάγραμμα 3). Η εξέλιξη της ζωής προχωράει σ' αυτές τις σφαίρες ή σώματα από την 1η μέχρι την 7η σε Επτά ΓΥΡΟΥΣ ή Επτά Κύκλους.

2. Οι σφαίρες αυτές σχηματίζονται με μια διαδικασία την οποία οι αποκρυφιστές ονομάζουν "επαναγέννηση τωυ πλανητικών αλύσων (ή δακτυλίων)". Όταν αρχίζει ο έβδομος και τελευταίος Γύρος ενός τέτοιου δακτυλίου, η ανώτερη ή πρώτη σφαίρα "Α", ακολουθούμενη από όλες τις άλλες μέχρι την τελευταία, αντί να εισέλθει σε μια ορισμένη περίοδο ανάπαυσης - ή "συσκότισης" όπως έγινε κατά τους προηγούμενους Γύρους - αρχίζει να πεθαίνει. Η "πλανητική" διάλυση (*πραλάγια*) αρχίζει - η ώρα της έχει φτάσει· η κάθε σφαίρα πρέπει να μεταβιβάσει την ζωή και την ενέργεια της σε έναν άλλον πλανήτη (βλέπε πιο κάτω Διάγραμμα 2).

3. Η Γη μας, σαν ο ορατός αντιπρόσωπος των αοράτων ανωτέρων σφαιρών-συντρόφων της, των "κυρίων" ή "αρχών" της (βλέπε προηγούμενα Διάγραμμα 1), πρέπει να ζήσει όπως και οι άλλοι για επτά Γύρους. Κατά την διάρκεια των τριών πρώτων, σχηματίζεται και στερεοποιείται· κατά την διάρκεια του τέταρτου σταθεροποιείται και σκληραίνει και κατά την διάρκεια των τριών τελευταίων βαθμιαία επιστρέφει στην πρώτη αιθερική μορφή της: πνευματοποιείται, θα λέγαμε.

4. Η Ανθρωπότητα της αναπτύσσεται πλήρως κατά τον Τέταρτο: τον τωρινό Γύρο. Μέχρι τον τέταρτο Ζωικό Κύκλο αναφέρεται σαν "ανθρωπότητα" μόνο από έλλειψη ενός πιο κατάλληλου όρου. Όπως η κάμπια που γίνεται χρυσαλίδα και στην συνέχεια πεταλούδα, έτσι και ο Άνθρωπος, ή μάλλον εκείνο που γίνεται άνθρωπος, περνάει μέσα απ' όλες τις μορφές και τα βασίλεια κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου και μέσα απ' όλα τα ανθρώπινα σχήματα κατά την διάρκεια των δυο επόμενων Γύρων. Φτάνοντας στην Γη μας στην αρχή του Τέταρτου - στην παρούσα σειρά ζωικών κύκλων και φυλών - ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι η πρώτη μορφή που εμφανίζεται πάνω της, από την οποία προηγήθηκαν μόνο το ορυκτό και φυτικό βασίλειο· αν και το τελευταίο πρέπει να αναπτύξει και να συνεχίσει την περαιτέρω εξέλιξή του μέσω του ανθρώπου. Αυτό θα εξηγηθεί σε έναν επόμενο Τόμο. Κατά την διάρκεια των τριών Γύρων που πρόκειται να έλθουν, η Ανθρωπότητα όπως και η σφαίρα στην οποία ζει θα εμφανίζει συνεχώς την τάση να ξαναπάρει την πρωταρχική μορφή της, εκείνη της Ντιάνι-τσοχανικής Στρατιάς. Ο άνθρωπος τείνει να γίνει ένας θεός και ύστερα: ΘΕΟΣ- όπως κάθε άλλο άτομο στο Σύμπαν.

"Από την αρχή ήδη του 2ου γύρου, η Εξέλιξη προχωράει με ένα εντελώς διαφορετικό σχέδιο. Μόνο κατά τον Ιο γύρο ο (ουράνιος) άνθρωπος γίνεται ένα ανθρώπινο ον στην σφαίρα Α· (ξαναγίνεται) ορυκτό, φυτό, ζώο, στην σφαίρα Β και C κ.τ.λ. Η διαδικασία αλλάζει ολοκληρωτικά από τον δεύτερο γύρο· αλλά έχετε μάθει την σύνεση... και σας συμβουλεύω να μην πείτε τίποτε, πριν έρθει ο χρόνος για να πείτε..." (Απόσπασμα από τις επιστολές των Διδασκάλων πάνω σε διάφορα θέματα).

5. Κάθε ζωικός κύκλος στην Σφαίρα D (την Γη μας)[186]1 αποτελείται από επτά Ριζικές Φυλές. Αρχίζουν με την Αιθερική και τελειώνουν με την πνευματική πάνω στην διπλή γραμμή της

[185] *Ο Θεοσοφιστής*, τόμ. V, Ιούνιος 1884, σελ. 225. Επίσης *Πέντε χρόνια θεοσοφίας*, σελ. 185-186.

φυσικής και ηθικής εξέλιξης· από την αρχή του γήινου γύρου μέχρι το τέλος του. (Ο ένας είναι "πλανητικός γύρος", από την Σφαίρα A μέχρι την Σφαίρα G, την έβδομη· ο άλλος είναι ο "σφαιρικός γύρος" ή γήινος).

Αυτό περιγράφεται πολύ καλά στον *Εσωτερικό Βουδισμό* και δεν χρειάζεται προς το παρόν περισσότερη διευκρίνηση.

Η πρώτη Ριζική Φυλή, δηλαδή οι πρώτοι "άνθρωποι" πάνω στην Γη (ανεξάρτητα από μορφή) ήταν οι απόγονοι των "ουράνιων ανθρώπων", που στην ινδική φιλοσοφία ονομάζονται πολύ σωστά "Σεληνιακοί Πρόγονοι" ή Πιτρί, οι οποίοι διαιρούνται σε επτά τάξεις ή Ιεραρχίες. Επειδή όλα αυτά θα εξηγηθούν αρκετά στα επόμενα τμήματα και στον Τόμο II, δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα εδώ.

Αλλά τα δυο έργα που ήδη αναφέρθηκαν και τα οποία ασχολούνται με τα θέματα από την σκοπιά του αποκρυφισμού, χρειάζονται ιδιαίτερη αναφορά. Ο *Εσωτερικός Βουδισμός* είναι τόσο πολύ γνωστός στους θεοσοφικούς κύκλους και στο πλατύ κοινό, ώστε δεν είναι απαραίτητο να μιλήσουμε επί μακρόν για την αξία του. Αλλά αυτό δεν μεταβάλλει το γεγονός ότι περιέχει μερικές λαθεμένες ιδέες και ότι οδήγησε πολλούς θεοσοφιστές και απλούς αναγνώστες στο να σχηματίσουν λαθεμένες απόψεις για τις Μυστικές Ανατολικές Δοξασίες. Ακόμα μοιάζει, ίσως, κάπως υπερβολικά υλιστικός.

Το βιβλίο *Άνθρωπος*,[187] που ήρθε αργότερα, ήταν μια προσπάθεια να παρουσιαστεί το αρχαϊκό δόγμα από μια πιο ιδεαλιστική όψη, να μεταφράσει μερικά οράματα από (και κάτω από) το Αστρικό Φως, να εμφανίσει κάποιες διδασκαλίες που συγκεντρώθηκαν εν μέρει από τις σκέψεις του Διδασκάλου, αλλά που δυστυχώς παρανοήθηκαν. Και αυτό το έργο μιλάει επίσης για την εξέλιξη των πρώτων Φυλών των ανθρώπων στην Γη και περιέχει μερικές θαυμάσιες σελίδες φιλοσοφικού χαρακτήρα. Αλλά ωστόσο δεν είναι παρά ένα ενδιαφέρον μικρό μυστικιστικό ρομάντζο. Απέτυχε στην αποστολή του, γιατί δεν υπήρχαν οι απαραίτητες συνθήκες για μια σωστή ερμηνεία αυτών των οραμάτων. Έτσι ο αναγνώστης δεν πρέπει να απορεί, αν οι δικοί μας τόμοι σε αρκετά σημεία έρχονται σε αντίθεση με αυτές τις προηγούμενες περιγραφές.

Η εσωτερική "Κοσμογονία" γενικά και η εξέλιξη της ανθρώπινης Μονάδας ειδικά, διαφέρουν τόσο ριζικά σ' αυτά τα δυο βιβλία, και σε άλλα θεοσοφικά έργα που γράφηκαν ανεξάρτητα από αρχάριους, ώστε γίνεται αδύνατο να προχωρήσουμε στο παρόν έργο, χωρίς μια ειδική αναφορά αυτών των δυο προηγούμενων, γιατί και τα δυο έχουν αρκετούς θαυμαστές· ειδικά *Εσωτερικός Βουδισμός*. Τα λάθη πρέπει τώρα να ελεγχθούν από τις αρχικές διδασκαλίες και να διορθωθούν. Ενώ το ένα από τα προαναφερθέντα έργα έχει μια φανερή τάση προς την υλιστική επιστήμη, αντίθετα το άλλο είναι υπερβολικά ιδεαλιστικό και μερικές φορές φανταστικό.

Οι πρώτες περιπλοκές και παρανοήσεις δημιουργήθηκαν από την δοξασία - που είναι μάλλον ακατανόητη για τον Δυτικό νου - η οποία αναφέρεται στις περιοδικές "συσκοτίσεις" και στους διαδοχικούς "Γύρους" των Σφαιρών μαζί με τις κυκλικές αλύσους τους. Μια απ' αυτές σχετιζόταν με τα άτομα του "Πέμπτου" και επίσης του "Έκτου Γύρου". Εκείνοι που ήξεραν ότι ένας Γύρος έπεται και ακολουθείται από ένα μακρύ *Πραλάγια* (που αργότερα αναφέρθηκε σαν συσκότιση) - μια παύση ξεκούρασης που δημιουργεί ένα αδιαπέραστο χάσμα ανάμεσα σε δυο Γύρους, μέχρις ότου έρχεται η εποχή για ένα ανανεωμένο κύκλο ζωής - δεν μπορούσαν να κατανοήσουν ποιο "λάθος" υπήρχε στο να μιλάμε για άτομα "πέμπτου και έκτου Γύρου" στον δικό μας Τέταρτο Γύρο. Υποστηριζόταν ότι ο Γκαουταμά Βούδας ήταν του Έκτου Γύρου· ο Πλάτωνας και μερικοί άλλοι μεγάλοι φιλόσοφοι, του Πέμπτου Γύρου. Πώς μπορούσε να συμβαίνει αυτό; Ένας Διδάσκαλος ανέφερε και βεβαίωσε ότι υπήρχαν τέτοια άτομα "Πέμπτου Γύρου" ακόμα και τώρα πάνω στην Γη και ενώ ήταν κατανοητό ότι έλεγε πως η ανθρωπότητα βρίσκεται ακόμα στον "Τέταρτο Γύρο", σε άλλο σημείο φαινόταν να λέει ότι βρίσκεται στον Πέμπτο. Στο θέμα αυτό δόθηκε μια "αποκαλυπτική απάντηση" από έναν άλλο Διδάσκαλο: "Λίγες σταγόνες βροχής δεν κάνουν ένα Μουσώνα, αν και τον προμηνύουν".... "Όχι, δεν βρισκόμαστε στον Πέμπτο Γύρο, αλλά άνθρωποι του Πέμπτου Γύρου έχουν αρχίσει να έρχονται εδώ και λίγες χιλιάδες χρόνια" (*Επιστολές των Μαχάτμα*, σελ. 84). Αυτό ήταν χειρότερο και από το αίνιγμα της Σφίγγας! Οι σπουδαστές του

186 Σ' αυτό το έργο δεν ασχολούμαστε με τις άλλες Σφαίρες παρά μόνο περιπτωσιακά.

187 *Άνθρωπος: Αποσπάσματα μιας ξεχασμένης Ιστορίας*, από δυο Τσέλα, Λονδίνο 1885, 1887 και 1893.

αποκρυφισμού άρχισαν να σκέφτονται και να κάνουν ατέλειωτες υποθέσεις. Για ένα διάστημα προσπάθησαν να ξεπεράσουν και τον Οιδίποδα και να συμβιβάσουν τις δυο δηλώσεις. Και καθώς οι Διδάσκαλοι κρατούσαν την ίδια σιωπή με την ιστορική Σφίγγα, κατηγορήθηκαν για ασυνέπεια, "αντίθεση" και "ασυμφωνία". Αλλά αυτοί άφησαν απλώς τις υποθέσεις να συνεχίζονται, για να δώσουν ένα μάθημα που χρειαζόταν πραγματικά ο Δυτικός νους. Με την έπαρση και την αλαζονεία τους, καθώς και με την συνήθειά τους να υλοποιούν κάθε μεταφυσική ιδέα και όρο, χωρίς να αφήνουν κανένα περιθώριο για Ανατολική μεταφορά και αλληγορία, οι Ανατολιστές έφτιαξαν ένα μεγάλο μπέρδεμα της ινδουιστικής εξωτερικής φιλοσοφίας και οι θεοσοφιστές έκαναν τώρα το ίδιο σε σχέση με τις εσωτερικές διδασκαλίες. Μέχρι σήμερα είναι φανερό ότι δεν κατάφεραν να κατανοήσουν το νόημα του όρου "άτομα Πέμπτου και Έκτου Γύρου". Και όμως σημαίνει απλώς αυτό: κάθε "Γύρος" επιφέρει μια νέα εξέλιξη και ακόμα μια ολοκληρωτική αλλαγή στην νοητική, ψυχική, πνευματική και φυσική σύσταση του ανθρώπου, καθώς όλες αυτές οι αρχές εξελίσσονται σε μια συνεχώς ανερχόμενη κλίμακα. Επομένως βγαίνει το συμπέρασμα ότι τα άτομα εκείνα - όπως

Κομφούκιος και ο Πλάτωνας - που ανήκαν ψυχικά, νοητικά και πνευματικά σε ανώτερα πεδία εξέλιξης, ήταν στον Τέταρτο Γύρο όπως θα είναι ο κοινός άνθρωπος στον Πέμπτο Γύρο, η ανθρωπότητα του οποίου προορίζεται να βρεθεί, σ' αυτήν την κλίμακα της Εξέλιξης, σε ένα άπειρα ανώτερο επίπεδο από την δική μας τωρινή ανθρωπότητα. Παρόμοια ο Γκαουταμά Βούδας - ενσαρκωμένη Σοφία - ήταν ακόμα πιο ανώτερος και μεγαλύτερος από όλους όσους αναφέραμε, και που ονομάζονται του "Πέμπτου Γύρου", αφού ο Βούδας και ο Σανκαρατσάρια ονομάζονται, αλληγορικά, του "Έκτου Γύρου". Έτσι, λοιπόν, φαίνεται η κρυμμένη σοφία της παρατήρησης που τότε είχε κριθεί "ακαθόριστη": "λίγες σταγόνες βροχής δεν κάνουν ένα Μουσώνα, αν και τον προμηνύουν".

Και τώρα μπορεί να φανεί καθαρά η αλήθεια της παρατήρησης που έκανε ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού*:

> Είναι σαφώς αδύνατο, όταν παρουσιάζονται για πρώτη φορά σε ανεκπαίδευτες διάνοιες τα περίπλοκα στοιχεία μιας εντελώς άγνωστης επιστήμης, να εμφανιστούν καθαρά από την αρχή με όλα τα απαραίτητα δικαιολογητικά, συμπεράσματα και αναπτύξεις. Πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι αν πάρουμε τους γενικούς Κανόνες στην αρχή και ασχοληθούμε με τις εξαιρέσεις στην συνέχεια και ειδικά στην περίπτωση της μελέτης του αποκρυφισμού, σε σχέση με τον οποίο οι παραδοσιακές μέθοδοι διδασκαλίας που ακολουθούνται γενικά έχουν σκοπό να εντυπώσουν κάθε καινούργια ιδέα στην μνήμη προκαλώντας την περιπλοκότητα την οποια τελικά ξεκαθαρίζουν.

Αφού ο συγγραφέας αυτής της παρατήρησης ήταν και ο ίδιος - όπως λέει - "μια ανεκπαίδευτη διάνοια" στον αποκρυφισμό, τα δικά του συμπεράσματα και η καλύτερη γνώση των σύγχρονων αστρονομικών θεωριών και όχι των αρχαίων δοξασιών, τον οδήγησαν εντελώς φυσικά και ασυνείδητα να κάνει λίγα λάθη στις λεπτομέρειες, μάλλον, παρά στους "γενικούς κανόνες". Ένα τέτοιο λάθος θα σημειώσουμε τώρα. Είναι εντελώς ασήμαντο, αλλά είναι φυσικό να οδηγήσει πολλούς αρχάριους σε λαθεμένες αντιλήψεις. Αλλά όπως οι λαθεμένες ιδέες των πρώτων εκδόσεων διορθώθηκαν στις σημειώσεις της πέμπτης έκδοσης του πιο πάνω βιβλίου, έτσι και η έκτη έκδοση θα είναι αναθεωρημένη και διορθωμένη. Υπήρχαν αρκετοί λόγοι για να γίνουν τέτοια λάθη. (1) Οφείλονταν στην αναγκαιότητα κάτω από την οποία οι Διδάσκαλοι προσπάθησαν να δώσουν αυτές που θεωρήθηκαν σαν "ασαφείς απαντήσεις", επειδή τα ερωτήματα είχαν διατυπωθεί πολύ επίμονα, ώστε δεν μπορούσαν να αγνοηθούν, ενώ από την άλλη μεριά μπορούσαν να απαντηθούν μόνο μερικώς. (2) Παρ' όλη αυτήν την κατάσταση, η ομολογία ότι "μισό καρβέλι είναι καλύτερο από το τίποτα", είχε πολύ συχνά παρεξηγηθεί και ελάχιστα είχε εκτιμηθεί όσο έπρεπε. Σαν αποτέλεσμα γίνονταν διάφορες αδικαιολόγητες υποθέσεις από Ευρωπαίους λαϊκούς τσέλα. Ανάμεσα σ' αυτές ήταν (α) το "Μυστήριο της Όγδοης Σφαίρας" στην σχέση της με την Σελήνη και (β) η λαθεμένη δήλωση ότι δυο από τις ανώτερες Σφαίρες της γήινης αλύσου ήταν δυο από τους γνωστούς μας πλανήτες: "εκτός από την Γη, που βρίσκεται στο χαμηλότερο υλικό σημείο, υπάρχουν μόνο δυο άλλοι κόσμοι της δικής μας αλύσου που είναι ορατοί στα φυσικά μάτια... Άρης και Ερμής..." (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 136).

Αυτό ήταν μεγάλο λάθος. Αλλά το φταίξιμο πρέπει να αποδοθεί τόσο στην ασάφεια και στην έλλειψη της απάντησης του Διδασκάλου, όσο και στο ίδιο το ερώτημα, που ήταν εξίσου ασαφές και αόριστο.

Το ερώτημα ήταν: "Ποιοί άλλοι πλανήτες από κείνους που είναι γνωστοί στην κοινή επιστήμη, εκτός από τον Ερμή, ανήκουν στο δικό μας σύστημα κόσμων;" Τώρα, αν με την έκφραση "Σύστημα Κόσμων", ο ερωτών είχε στον νου του την δική μας γήινη άλυσο ή "σχοινί", αντί για το "Ηλιακό Σύστημα Κόσμων", όπως κανονικά θα έπρεπε, τότε φυσικά η απάντηση ήταν επόμενο να παρανοηθεί. Γιατί η απάντηση έλεγε: "Ο Άρης και άλλοι τέσσερις πλανήτες για τους οποίους η αστρονομία δεν γνωρίζει ακόμα τίποτε. Ούτε ο Α, Β ούτε ο Υ, Ζ είναι γνωστοί- ούτε και μπορούν να παρατηρηθούν με φυσικά μέσα οσοδήποτε τέλεια" (*Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 176). Αυτό είναι σαφές: (α) Η αστρονομία μέχρι τώρα δεν γνωρίζει στην πραγματικότητα τίποτε για τους πλανήτες, ούτε για τους παλιούς ούτε γι' αυτούς που ανακαλύφθηκαν πρόσφατα, (β) Κανένας συνοδός πλανήτης από τον Α μέχρι το Ζ, δηλαδή καμιά ανώτερη σφαίρα οποιασδήποτε αλύσου στο Ηλιακό Σύστημα, δεν μπορεί να γίνει ορατή.[188] Όσο για τον Άρη, τον Ερμή και τους "άλλους τέσσερις πλανήτες", αυτοί έχουν μια σχέση με την Γη, για την οποία κανένας διδάσκαλος ή ανώτερος αποκρυφιστής δεν θα μιλήσει ποτέ, πολύ λιγότερο να εξηγήσει την φύση της.[189]

Ας αναφερθεί, λοιπόν, καθαρά ότι η θεωρία που παρουσιάστηκε είναι αδύνατη, με ή χωρίς την επιπρόσθετη μαρτυρία που παρέχει η σύγχρονη αστρονομία. Η φυσική επιστήμη μπορεί να προσφέρει επιβοηθητικές - αν και πολύ αβέβαιες - ενδείξεις, αλλά μόνο αναφορικά με τα ουράνια σώματα στο ίδιο πεδίο υλικότητας όπως το δικό μας αντικειμενικό Σύμπαν. Ο Άρης και ο Ερμής, η Αφροδίτη και ο Δίας, όπως και κάθε πλανήτης που έχει ανακαλυφθεί μέχρι τώρα (ή εκείνοι που πρόκειται να ανακαλυφθούν), είναι όλοι, ουσιαστικά, αντιπρόσωποι τέτοιων αλύσων στο δικό μας πεδίο. Όπως αναφέρθηκε σαφώς σε μια από τις πολλές επιστολές του "Διδασκάλου" του κ. Σίννετ, "υπάρχουν άλλες και αναρίθμητες Μανβανταρικές άλυσοι σφαιρών που φέρουν νοήμονα όντα μέσα και έξω από το ηλιακό μας σύστημα".[190] Αλλά ούτε ο Άρης ούτε ο Ερμής ανήκουν στην δική μας άλυσο. Αυτοί, μαζί με τους άλλους πλανήτες, είναι επταπλές Μονάδες στο μεγάλο πλήθος "αλύσων" του συστήματος μας και είναι όλοι τόσο ορατοί, όσο αόρατες είναι οι ανώτερες σφαίρες τους.

Αν κανείς ισχυριστεί ότι ορισμένες εκφράσεις στις επιστολές του Διδασκάλου ήταν επόμενο να παραπλανήσουν, απαντούμε: Αλήθεια, έτσι ήταν. Ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* το καταλάβαινε καλά, όταν έγραφε πως τέτοιες είναι "οι παραδοσιακές μέθοδοι διδασκαλίας... προκαλώντας την περιπλοκότητα..." ξεκαθαρίζουν ή όχι, ανάλογα με την περίπτωση. Πάντως, αν υποστηρίξει κανείς πως αυτό θα μπορούσε να είχε εξηγηθεί νωρίτερα και να είχε δοθεί η αληθινή φύση των πλανητών, όπως έγινε τώρα, η απάντηση είναι: "Εκείνη την εποχή δεν είχε θεωρηθεί αναγκαίο, γιατί θα άνοιγε τον δρόμο για μια σειρά πρόσθετων ερωτημάτων που δεν θα μπορούσαν να απαντηθούν εξαιτίας της εσωτερικής φύσης τους και έτσι θα προκαλείτο αμηχανία". Έχει δηλωθεί εξαρχής και επιβεβαιώνεται επανειλημμένα από τότε ότι: (1) Κανένας θεοσοφιστής, ούτε ακόμα και σαν αποδεδεγμένος τσέλα - πολύ περισσότερο οι λαϊκοί σπουδαστές - δεν πρέπει να περιμένει να του εξηγηθούν οι μυστικές διδασκαλίες τέλεια και ολοκληρωτικά, πριν δεσμευτεί οριστικά στην αδελφότητα και περάσει τουλάχιστον μέσα από μια μύηση. Γιατί σχήματα και

188 Με εξαίρεση, φυσικά, όλων των πλανητών που έρχονται τέταρτοι σε αριθμό, όπως είναι η Γη μας, η Σελήνη κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αντίγραφα όλων των επιστολών που στάλθηκαν ή λήφθηκαν, με εξαίρεση μερικών εντελώς προσωπικών - "στις οποίες δεν υπήρχε καμιά διδασκαλία", όπως λέει ο Διδάσκαλος - βρίσκονται στην κατοχή της συγγραφέως. Επειδή, στην αρχή, ήταν καθήκον της να απαντάει και να εξηγεί ορισμένα σημεία που δεν είχαν αναλυθεί, είναι πολύ πιθανό ότι, παρά τις άφθονες υποσημειώσεις σ' αυτά τα αντίγραφα, η συγγραφέας με την άγνοια των Αγγλικών και τον φόβο της μήπως πει πολλά, μπέρδεψε τις πληροφορίες που δόθηκαν. Αναλαμβάνει η ίδια ολόκληρη την ευθύνη γι' αυτό σε όλες τις περιπτώσεις. Αλλά της είναι αδύνατο να αφήσει τους σπουδαστές να συνεχίσουν να έχουν λαθεμένες εντυπώσεις ή να πιστεύουν ότι το λάθος βρίσκεται μέσα στο σύστημα του εσωτερισμού.

189 Στην ίδια επιστολή αναφέρεται καθαρά και η αδυναμία: "... προσπάθησε να καταλάβεις ότι μου θέτεις ερωτήματα που ανήκουν στις ανώτερες μυήσεις. Ότι μπορώ να σου δώσω (μόνο) μια γενική ιδέα, αλλά δεν τολμώ ούτε και θέλω να μπω σε λεπτομέρειες..." έγραψε ένας από τους Διδασκάλους στον συγγραφέα του *Εσωτερικού Βουδισμού*. [*Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 177].

190 *Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 119 και σελ. 166 στην 3η έκδ.

αριθμοί δεν μπορούν να δοθούν στην δημοσιότητα, καθώς τα σχήματα και οι αριθμοί είναι το κλειδί για το εσωτερικό σύστημα. (2) Αυτό που αποκαλυπτόταν ήταν απλώς το εσωτερικό επικάλυμμα εκείνου που περιέχεται σε όλες σχεδόν τις εξωτερικές Γραφές των κοσμικών θρησκειών κυρίως στα *Μπράχμανα* και στις *Ουπανισάντ* των *Βέντα*, ακόμα και στα *Πουρανά*. Ήταν ένα μικρό τμήμα εκείνου που αποκαλύπτεται πολύ πιο πλήρως στους παρόντες τόμους, αν και ακόμα και αυτό είναι πολύ μερικό και αποσπασματικό.

Όταν άρχισε να γράφεται το παρόν έργο η συγγραφέας, νιώθοντας σίγουρη ότι η υπόθεση σχετικά με τον Άρη και τον Ερμή ήταν ένα λάθος, ζήτησε με επιστολή από τους Διδασκάλους μια εξήγηση και μια εγγυημένη άποψη. Τον κατάλληλο χρόνο ήρθαν και τα δυο και δίνονται τώρα εδώ ακριβή αποσπάσματα.

"... Είναι σωστό ότι ο Άρης βρίσκεται προς το παρόν σε μια κατάσταση συσκότισης και ότι ο Ερμής μόλις αρχίζει να βγαίνει απ' αυτήν. Μπορείς να προσθέσεις ότι η Αφροδίτη βρίσκεται στον τελευταίο Γύρο της... Το γεγονός ότι ούτε ο Ερμής ούτε η Αφροδίτη έχουν δορυφόρους, οφείλεται στο γεγονός... [βλέπε υποσημείωση πιο πάνω, όπου δίνονται αυτοί οι λόγοι] και επίσης γιατί ο Άρης έχει δυο δορυφόρους στους οποίους δεν έχει κανένα δικαίωμα... Ο Φόβος, ο υποτιθέμενος ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ δορυφόρος, δεν είναι καθόλου δορυφόρος. Όπως παρατηρήθηκε πριν από καιρό από τον Λαπλάς και πρόσφατα από τον Φαγιέ,[191] ο Φόβος έχει έναν πολύ σύντομο περιοδικό χρόνο και επομένως "πρέπει να υπάρχει κάποιο σφάλμα στην αρχική ιδέα της θεωρίας", όπως σωστά παρατηρεί ο Φαγιέ... Και πάλι αυτοί οι δύο [Άρης και Ερμής] είναι επταπλές άλυσοι, τόσο ανεξάρτητες από τους αστρικούς κυρίους και ανωτέρους της Γης, όσο ανεξάρτητος είσαι εσύ από τις 'αρχές' του Ντάμλινγκ [Κοντορεβιθούλης], που ήταν ίσως οι έξι αδελφοί του, με ή χωρίς νυχτερινό σκουφάκι... Η ικανοποίηση της περιέργειας είναι το τέλος της γνώσης για μερικούς", είπε ο Μπέικον, ο οποίος είχε τόσο δίκιο στην παρουσίαση αυτού του γνωμικού, όσο δίκιο είχαν και κείνοι που το γνώριζαν πριν απ' αυτόν και οι οποίοι αποκεφάλισαν την ΣΟΦΙΑ από την γνώση και χάραξαν όρια σε κείνα που μπορούν να παρουσιαστούν κάθε φορά... Να θυμάσαι:

'... η γνώση κατοικεί
σε κεφάλια γεμάτα με σκέψεις άλλων ανθρώπων,
η Σοφία, σε νου που προσέχει μόνο τις δικές του σκέφεις'.

Ποτέ δεν θα μπορέσεις να το εντυπώσεις τόσο βαθιά στο νου εκείνων στους οποίους μεταβιβάζεις μερικές από τις εσωτερικές διδασκαλίες..."

Στην συνέχεια παρουσιάζουμε περισσότερα αποσπάσματα από μια άλλη επιστολή που γράφηκε από την ίδια πηγή. Την φορά αυτή πρόκειται για μια απάντηση σε ορισμένες αντιρρήσεις που παρουσιάστηκαν στους Διδασκάλους. Βασίζονταν πάνω σε υπερβολικά επιστημονική και το ίδιο - κούφια επιχειρηματολογία, σχετικά με την σκοπιμότητα της προσπάθειας να συμβιβαστούν οι Εσωτερικές θεωρίες με τις υποθέσεις της σύγχρονης επιστήμης και γράφηκαν από έναν νεαρό θεοσοφιστή σαν προειδοποίηση ενάντια στην "Μυστική Δοξασία" και αναφορικά με το ίδιο θέμα. Δήλωνε ότι αν υπήρχαν τέτοιες Γαίες συνοδοί "θα πρέπει να είναι σε ελάχιστο βαθμό λιγότερο υλικές από την δική μας σφαίρα". Πώς γίνεται, λοιπόν, και δεν είναι ορατές; Η απάντηση ήταν:

"... Αν οι φυχικές και πνευματικές διδασκαλίες κατανοούνταν περισσότερο, θα ήταν σχεδόν αδύνατο ακόμα και να φανταστεί μια τέτοια ασυναρτησία. Αν δεν σταματήσει να γίνεται τόση φασαρία για να συμβιβαστούν τα ασυμβίβαστα – δηλαδή, οι μεταφυσικές και πνευματικές επιστήμες με την υλική ή φυσική φιλοσοφία, όπου το 'φυσική' είναι γι' αυτούς [τους ανθρώπους της επιστήμης], ένα συνώνυμο εκείνης της ύλης που πέφτει στην αντίληψη των σωματικών τους αισθήσεων - δεν μπορεί να επιτευχθεί καμιά πραγματική πρόοδος. Η Σφαίρα μας, όπως αναφέρθηκε εξαρχής, βρίσκεται στο κατώτερο σημείο του καθοδικού τόξου, όπου η ύλη των αισθήσεων μας εμφανίζεται στην χονδροειδέστερη μορφή της... Επομένως, φαίνεται λογικό ότι οι σφαίρες που επισκιάζουν την Γη μας πρέπει να βρίσκονται σε διαφορετικά και ανώτερα πεδία. Με λίγα λόγια, σαν Σφαίρες βρίσκονται σε ΣΥΝΕΝΩΣΗ αλλά όχι ΣΕ ΟΜΟΟΥΣΙΟΤΗΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΗ ΜΑΣ και έτσι ανήκουν σε μια εντελώς διαφορετική κατάσταση συνείδησης. Ο πλανήτης μας (όπως και όλοι όσους βλέπουμε) έχει προσαρμοστεί στην ιδιαίτερη κατάσταση του ανθρώπινου υλικού του, την κατάσταση εκείνη η οποία μας επιτρέπει να βλέπουμε με τα γυμνά μάτια

[191] "Περί της υποθέσεως του Λαπλάς", στα Πρακτικά των Συνεδριάσεων της Ακαδημίας Επιστημών, Μάρτιος 15, 1880, τόμ. XC, σελ. 569.

μας τα αστρικά σώματα που είναι ΟΜΟΟΥΣΙΑ με το δικό μας γήινο πεδίο και ύλη, ακριβώς όπως οι αντίστοιχοι κάτοικοι τους, οι Δίοι, οι Αρειανοί και άλλοι μπορούν να αντιληφθούν τον δικό μας μικρό κόσμο: επειδή τα πεδία συνείδησής μας, διαφέροντα μεν σε βαθμό αλλά όντας ίδια σε είδος, βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο διαφοροποιημένης ύλης... Εκείνο που έγραψα ήταν Ό μικρότερος *Πραλάγια* αφορά μόνο το δικό μας μικρό ΣΧΟΙΝΙ ΣΦΑΙΡΩΝ' (Εκείνες τις μέρες της σύγχυσης ονομάζαμε τις αλύσους 'Σχοινιά')... 'Σε ένα τέτοιο σχοινί ανήκει η Γη μας'. Αυτό όφειλε να δείξει καθαρά ότι και οι άλλοι πλανήτες ήταν επίσης "σχοινιά" ή ΑΛΥΣΟΙ... Αν αυτός [εννοώντας τον αντιρρησία] ήθελε να συλλάβει έστω και την αμυδρή σιλουέτα ενός τέτοιου "πλανήτη" στα ανώτερα πεδία, θα έπρεπε πρώτα να απομακρύνει τα λεπτά σύννεφα της αστρικής ύλης που βρίσκονται ανάμεσα σε αυτόν και στο επόμενο πεδίο..."

Γίνεται, λοιπόν, φανερό γιατί δεν μπορούμε να αντιληφθούμε, ακόμα και με την βοήθεια των καλύτερων γήινων τηλεσκοπίων, εκείνο που βρίσκεται έξω από τον δικό μας κόσμο ύλης. Μόνο εκείνοι, τους οποίους εμείς ονομάζουμε μυημένους, που γνωρίζουν πώς να κατευθύνουν την νοητική όραση και να μεταφέρουν την συνείδησή τους – φυσική και ψυχική – σε άλλα πεδία "ύπαρξης, είναι σε θέση να μιλήσουν με βεβαιότητα για τέτοια θέματα. Και αυτοί μας λένε καθαρά:

"Ζήστε την ζωή που απαιτείται για την απόκτηση τέτοιας γνώσης και δύναμης και η Σοφία θα έρθει σ' εσάς με φυσικό τρόπο. Οποτεδήποτε μπορείτε να συντονίζετε την συνείδησή σας με μια από τις εφτά χορδές της "Συμπαντικής Συνείδησης", τις χορδές αυτές που απλώνονται στο ηχείο του Κόσμου, κραδαινόμενες από την μια Αιωνιότητα ως την άλλη, όταν θα έχετε μελετήσει πλήρως την "μουσική των σφαιρών", μόνο τότε θα είστε απόλυτα ελεύθεροι να μοιραστείτε την γνώση σας με κείνους με τους οποίους είναι ασφαλές να το κάνετε. Στο μεταξύ, ας είστε συνετοί. Μην αποκαλύπτετε τις μεγάλες Αλήθειες που είναι η κληρονομιά των μελλοντικών Φυλών στην τωρινή γενιά μας. Μην προσπαθείτε να φανερώσετε το μυστικό της ύπαρξης και της μη-ύπαρξης σε εκείνους που είναι ανίκανοι να δουν το κρυμμένο νόημα του ΕΠΤΑΧΟΡΔΟΥ του Απόλλωνα: της λύρας του ακτινοβόλου θεού, σε καθεμιά από τις επτά χορδές της οποίας διαμένει το Πνεύμα, η Ψυχή και το Αστρικό σώμα του Κόσμου, του οποίου μόνο το κέλυφος έχει τώρα πέσει στα χέρια της σύγχρονης επιστήμης... Να είστε συνετοί, λέμε, συνετοί και σοφοί και πάνω απ' όλα προσέχετε τι πιστεύουν εκείνοι που μαθαίνουν από εσάς· μήπως ξεγελώντας τον εαυτό τους, ξεγελούν άλλους... γιατί αυτή είναι η μοίρα κάθε αλήθειας με την οποία δεν είναι ακόμα εξοικειωμένοι οι άνθρωποι...
Αφήστε καλύτερα τις πλανητικές αλύσους και τα άλλα υπέρ- και υπο-κοσμικά μυστήρια να παραμείνουν ένα όνειρο για κείνους που δεν μπορούν να δουν, αλλά ούτε και να πιστέψουν ότι άλλοι μπορούν..."

Είναι λυπηρό το ότι λίγοι από μας ακολούθησαν αυτήν την σοφή συμβουλή και ότι αρκετά πολύτιμα μαργαριτάρια, αρκετά διαμάντια σοφίας ρίχτηκαν σε έναν εχθρό ανίκανο να καταλάβει την αξία τους και ο οποίος γύρισε και μας ποδοπάτησε.

"Ας φανταστούμε", έγραψε ο ίδιος Διδάσκαλος στους δυο "λαϊκούς τσέλα" – όπως αποκαλούσε τον συγγραφέα του *Εσωτερικού Βουδισμού* και έναν άλλον κύριο, συμμαθητή για ένα διάστημα του πρώτου, – "ας φανταστούμε ΟΤΙ Η ΓΗ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΕΠΤΑ ΠΛΑΝΗΤΩΝ Ή ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΩΝ ΚΟΣΜΩΝ... (Οι ΕΠΤΑ πλανήτες είναι οι ιεροί πλανήτες της αρχαιότητας, και είναι επταπλοί). Η ζωτική-ώθηση φτάνει στον Α, ή μάλλον σε κείνον που προορίζεται να γίνει ο Α και ο οποίος προς το παρόν δεν είναι παρά κοσμική σκόνη (ένα "*λάγια* κέντρο")... κ.τ.λ." (*Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 94- σελ. 92 στην 3η έκδ.).

Σ' αυτές τις πρώτες επιστολές όπου οι όροι έπρεπε να επινοηθούν και οι λέξεις να φτιαχτούν, πολύ συχνά οι "Κύκλοι" γίνονταν "Γύροι" και οι "Γύροι" ζωικοί κύκλοι και το αντίστροφο. Σε κάποιον που ονόμασε τον "Γύρο" "Κοσμικό Κύκλο", ο Διδάσκαλος έγραψε: "Νομίζω ότι αυτό θα οδηγήσει σε περαιτέρω σύγχυση. Συμφωνήσαμε να ονομάζουμε Γύρο το πέρασμα μιας μονάδας από την σφαίρα 'Α' στην σφαίρα 'Ζ' ή G')... Η λέξη "κοσμικός κύκλος" είναι σωστή... Ο Μ. συμβούλεψε επανειλημμένα τον κ Σίννετ να συμφωνήσει σε μια ορολογία πριν προχωρήσει περισσότερο..."

Παρ' όλη την συμφωνία, στην πρώτη παρουσίαση των διδασκαλιών παρεισέφρυσαν πολλά λάθη, εξαιτίας αυτής της σύγχυσης. Ακόμα και οι φυλές μπερδεύονταν μερικές φορές με τους "Γύρους" και τους "Κύκλους" και οδήγησαν σε παρόμοια λάθη στο βιβλίο *Άνθρωπος: Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας*. Εξαρχής ο Διδάσκαλος είχε γράψει:

"Επειδή δεν μου επιτρέπεται να σας δώσω ολόκληρη την αλήθεια ή να αποκαλύψω τον αριθμό των απομονωμένων τμημάτων, δεν μπορώ να σας ικανοποιήσω". (*Επιστολές των Μαχάτμα*, σελ. 81.)

δήλωση αυτή είναι απάντηση στο ερώτημα, "Αν έχουμε δίκιο, τότε η συνολική ύπαρξη πριν από την περίοδο του ανθρώπου είναι 637", κ.τ.λ., κ.τ.λ. Σε όλα τα ερωτήματα τα σχετικά με αριθμούς η απάντηση ήταν: "Προσπαθήστε να λύσετε το πρόβλημα των 777 ενσαρκώσεων... Αν και είμαι υποχρεωμένος να αποκρύψω την πληροφορία... όμως αν επεξεργαστείτε και λύσετε μόνοι σας οποιοδήποτε από τα προβλήματα, θα είναι καθήκον μου να σας το πω". (*Επιστολές των Μαχάτμα,* σελ. 82 και 83.)

Αλλά ποτέ δεν λύθηκαν και τα αποτελέσματα ήταν ατέλειωτο μπέρδεμα και λάθη.

Ακόμα και η διδασκαλία σχετικά με την Επταπλή σύσταση των αστρικών σωμάτων και του μακρόκοσμου – απ' όπου και η επταδική διαίρεση του μικρόκοσμου, ή Ανθρώπου – μέχρι τώρα ήταν από τις πιο εσωτερικές. Την παλιά εποχή συνηθιζόταν να αποκαλύπτεται κατά την Μύηση μαζί με τους πιο ιερούς αριθμούς των κύκλων. Τώρα, όπως αναφέρθηκε και σε ένα από τα θεοσοφικά περιοδικά (*Λούσιφερ,* Λονδίνο, τόμ. II, Μάϊος 1888, σελ. 173 και συνέχεια), η αποκάλυψη ολόκληρου του συστήματος της Κοσμογονίας δεν θεωρήθηκε ούτε για μια στιγμή ότι ήταν δυνατή, σε μια εποχή όπου λίγα κομμάτια πληροφοριών δίνονταν με επιφύλαξη σαν απαντήσεις σε επιστολές γραμμένες από τον συγγραφέα του *Εσωτερικού Βουδισμού*, στις οποίες αυτός έθετε μια πληθώρα ερωτημάτων. Ανάμεσα τους ήταν ερωτήματα σχετικά με προβλήματα τέτοια, ώστε κανένας ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, οσοδήποτε ανώτερος και ανεξάρτητος, δεν θα είχε το δικαίωμα να απαντήσει, αποκαλύπτοντας έτσι στον κόσμο τα πιο σημαντικά και αρχαϊκά μυστήρια αρχαίων σχολών-ναών. Έτσι, μόνο λίγες από τις δοξασίες αποκαλύφθηκαν σε γενικό περίγραμμα, ενώ οι λεπτομέρειες αποκρύβονταν σταθερά και όλες οι προσπάθειες για να αποσπαστούν περισσότερες σχετικές πληροφορίες αποκρούστηκαν συστηματικά από την αρχή. Αυτό είναι απόλυτα φυσικό. Από τις τέσσερις *Βιντιά* – από τους επτά κλάδους της Γνώσης που αναφέρονται στα *Πουρανά* – δηλαδή, την "Γιάγκνια Βιντιά" (την εκτέλεση θρησκευτικών τελετουργιών για την πρόκληση ορισμένων αποτελεσμάτων)· την "Μάχα-Βιντιά", την μεγάλη (μαγική) γνώση που τώρα έχει εκφυλιστεί στη λατρεία Ταντρίκα και την "Γκούχια-Βιντιά", την επιστήμη των *μάντραμ* και τον αληθινό ρυθμό ή απαγγελία των μυστικών επωδών κ.τ.λ., μόνο η τελευταία, δηλαδή η "Άτμα-Βιντιά", ή η αληθινή Πνευματική και θεία σοφία, μπορεί να ρίξει απόλυτο και τελικό φως πάνω στις διδασκαλίες των τριών πρώτων. Χωρίς την βοήθεια της Άτμα-Βιντιά οι άλλες τρεις δεν είναι παρά επιφανειακή επιστήμη, γεωμετρικά μεγέθη που έχουν μήκος και πλάτος αλλά όχι βάθος. Είναι σαν την ψυχή, τα άκρα και τον νου ενός κοιμισμένου: ικανά για μηχανιστικές κινήσεις, για χαοτικά όνειρα, ακόμα και για υπνοβασία, για την πρόκληση ορατών αποτελεσμάτων αλλά διεγειρόμενα από ενστικτώδεις και όχι διανοητικές αιτίες και πολύ λιγότερο από πλήρως συνειδητή πνευματική παρόρμηση. Αρκετά μπορούν να ειπωθούν και να εξηγηθούν για τις τρεις πρώτες επιστήμες. Αλλά αν η Άτμα-Βιντιά δεν δώσει το κλειδί για τις διδασκαλίες τους, θα παραμείνουν για πάντα σαν αποσπάσματα ενός καταστραμένου εγχειριδίου, σαν τα προμηνύματα μεγάλων αληθειών που συλλαμβάνονται αμυδρά από τους πιο πνευματικούς, αλλά διαστρεβλώνονται τελείως από κείνους που είναι έτοιμοι να παραβλέψουν την πραγματικότητα.

Έπειτα, ένα άλλο μεγάλο μπέρδεμα δημιουργήθηκε στον νου των σπουδαστών από την ατελή παρουσίαση του δόγματος της εξέλιξης των Μονάδων. Για να γίνουν πλήρως κατανοητά, η διαδικασία αυτή όσο και η γέννηση των Σφαιρών πρέπει να εξετασθούν κυρίως από την μεταφυσική τους όψη παρά από στατιστική άποψη, που περιλαμβάνει νούμερα και αριθμούς που σπάνια επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται φανερά. Δυστυχώς ελάχιστοι είναι εκείνοι που έχουν την τάση να αντιμετωπίζουν αυτό το δόγμα μεταφυσικά. Ακόμα και ο καλύτερος από τους Δυτικούς συγγραφείς μας πάνω σ' αυτό το δόγμα δηλώνει στο έργο του, όταν μιλάει για την εξέλιξη των Μονάδων, ότι "δεν καταπιανόμαστε τώρα με την καθαρή μεταφυσική αυτού του είδους" (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 46). Αλλά σ' αυτήν την περίπτωση - όπως παρατηρεί και ο Διδάσκαλος σε μια επιστολή του προς αυτόν - "(προς τι) το κήρυγμα των διδασκαλιών μας, όλο αυτό το επίπονο έργο και το κολύμπι *in adversum flumen* [*αντίθετο στο ρεύμα*]; Γιατί θα πρέπει η Δύση... να μάθει... από την Ανατολή... εκείνο που ποτέ δεν θα ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των ειδικών τεστ της Αισθητικής;" Και επισύρει την προσοχή του παραλήπτη "στις σοβαρές δυσκολίες

που αντιμετωπίζουμε [οι Μυημένοι] σε κάθε προσπάθεια που κάνουμε να εξηγήσουμε την μεταφυσική μας σε Δυτικές διάνοιες" (*Οι Επιστολές των Μαχάτμα*, σελ. 193).

Και πολύ σωστά. Γιατί έξω από την μεταφυσική δεν είναι δυνατή ούτε απόκρυφη φιλοσοφία, ούτε εσωτερισμός. Είναι σαν να προσπαθεί κανείς να εξηγήσει τις εφέσεις και τις συμπάθειες, την αγάπη και το μίσος, τις πιο εσωτερικές και ιερές λειτουργίες της ψυχής και του νου ενός ζωντανού, με την βοήθεια μιας ανατομικής περιγραφής του θώρακα και του εγκεφάλου του νεκρού του σώματος.

Ας εξετάσουμε τώρα δυο δόγματα που αναφέρθηκαν παραπάνω και που ελάχιστα υπαινίχθησαν στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, προσπαθώντας να τα συμπληρώσουμε στον βαθμό που μπορούμε.

ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΟΝΑΔΕΣ

Δυο δηλώσεις που έγιναν στον *Εσωτερικό Βουδισμό* πρέπει να σημειωθούν και να αναφερθεί η γνώμη του συγγραφέα. Στην σελ. 49 (της 5ης έκδ.) λέει:

> Οι πνευματικές μονάδες... που δεν ολοκληρώνουν την ύπαρξη τους σαν ορυκτά στην σφαίρα Α, τότε την ολοκληρώνουν στην σφαίρα Β κ.ο.κ. Περνούν αρκετούς κύκλους σαν ορυκτά, ύστερα αρκετούς κύκλους σαν φυτά και αρκετούς κύκλους σαν ζώα. Προς το παρόν αποφεύγουμε σκόπιμα να αναφερθούμε σε αριθμούς, κ.τ.λ., κ.τ.λ."

Αυτή ήταν μια σωστή στάση λαμβανομένης υπόψην και της μεγάλης μυστικότητας που επικρατούσε σχετικά με νούμερα και αριθμούς. Τώρα αυτή η επιφυλακτικότητα έχει ως έναν βαθμό σταματήσει, αν και θα ήταν καλύτερα οι πραγματικοί αριθμοί που αφορούν τους Γύρους και τις εξελικτικές περιστροφές είτε να είχαν αποκαλυφθεί ολότελα τότε, είτε να είχαν αποκρυβεί πλήρως. Ο κ. Σίννετ αντιλαμβανόταν αυτή την δυσκολία όταν έλεγε (σελ. 140) ότι:

> Για λόγους που δεν μπορεί εύκολα να μαντέψει αυτός που βρίσκεται απ' έξω, οι κάτοχοι της απόκρυφης γνώσης είναι ιδιαίτερα απρόθυμοι να αποκαλύψουν στοιχεία σχετικά με την Κοσμογονία, αν και είναι δύσκολο για τον αμύητο να κατανοήσει γιατί θα πρέπει να αποκρύβουν.

Το ότι υπήρχαν τέτοιοι λόγοι είναι φανερό. Όμως σ' αυτήν την επιφυλακτικότητα οφείλονται οι περισσότερες συγκεχυμένες ιδέες μερικών Ανατολικών όσο και Δυτικών σπουδαστών. Οι δυσκολίες για την αποδοχή των δυο συγκεκριμένων δοξασιών που εξετάζουμε ήταν μεγάλες, ακριβώς εξαιτίας της απουσίας στοιχείων για να βασιστεί κανείς. Αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Γιατί οι αριθμοί που ανήκουν στους απόκρυφους υπολογισμούς δεν μπορούν να δοθούν - όπως έχουν δηλώσει πολλές φορές οι Διδάσκαλοι - έξω από τον κύκλο των αποδεδεγμένων μαθητών και ούτε ακόμα και οι ίδιοι δεν μπορούν να παραβούν τους κανόνες.

Για να κάνουμε τα πράγματα ευκολότερα - χωρίς να υπεισέλθουμε στις μαθηματικές όψεις της δοξασίας - η διδασκαλία που δόθηκε μπορεί να διευρυνθεί και ορισμένα σκοτεινά σημεία να διαλευκανθούν. Επειδή η εξέλιξη των Σφαιρών και εκείνη των Μονάδων αλληλοσυνδέονται τόσο στενά, θα κάνουμε τις δυο διδασκαλίες μια. Σχετικά με τις Μονάδες, ο αναγνώστης πρέπει να έχει κατά νου ότι η Ανατολική φιλοσοφία απορρίπτει το Δυτικό θεολογικό δόγμα μιας νεοδημιουργημένης ψυχής για κάθε παιδί που γεννιέται, σαν αφιλοσόφητο και εντελώς αταίριαστο με την οικονομία της Φύσης. Πρέπει να υπάρχει ένας περιορισμένος αριθμός Μονάδων που εξελίσσονται και γίνονται όλο και πιο τέλειες μέσω της αφομοίωσης πολλών διαδοχικών προσωπικοτήτων σε κάθε καινούργιο Μανβαντάρα. Αυτό είναι ολότελα αναγκαίο σύμφωνα με τα δόγματα της επαναγέννησης, του κάρμα και της βαθμιαίας επιστροφής της ανθρώπινης Μονάδας στην πηγή της: την απόλυτη θεότητα. Έτσι, αν και τα πλήθη των λίγο ή πολύ εξελιγμένων Μονάδων είναι σχεδόν αναρίθμητα, εν τούτοις είναι καθορισμένα, όπως είναι και το καθετί μέσα σ' αυτό το Σύμπαν της διαφοροποίησης και του πεπερασμένου.

Όπως δείξαμε, στο διπλό Διάγραμμα Νο 1 των ανθρωπίνων "αρχών" και των ανερχόμενων Σφαιρών των κοσμικών αλύσων, υπάρχει μια αιώνια διαδοχή αιτίων και αποτελεσμάτων και μια τέλεια αναλογία η οποία διατρέχει και συνδέει όλες τις γραμμές της εξέλιξης. Το ένα γεννάει το άλλο: σφαίρες όσο και προσωπικότητες. Αλλά ας αρχίσουμε από την αρχή.

Το γενικό περίγραμμα της διαδικασίας με την οποία σχηματίζονται οι διαδοχικές πλανητικές άλυσοι, έχει ήδη δοθεί. Για να προλάβουμε μελλοντικές παρανοήσεις, θα δώσουμε τώρα μερικές ακόμα λεπτομέρειες οι οποίες θα ρίξουν επίσης φως στην ιστορία της ανθρωπότητας της δικής μας αλύσου, της απογόνου της Σελήνης.

Στο διάγραμμα Νο 2 πιο κάτω το Σχ. 1 παριστάνει την "σεληνιακή άλυσο" των επτά πλανητών (Σφαιρών) στην αρχή του έβδομου ή τελευταίου Γύρου της· ενώ το Σχ. 2 περιστάνει την "γήινη άλυσο" η οποία θα υπάρξει, αλλά δεν βρίσκεται ακόμα σε ύπαρξη. Οι επτά Σφαίρες της κάθε αλύσου στην κυκλική σειρά τους ξεχωρίζονται με τα γράμματα από το Α ως το G, ενώ οι Σφαίρες της Γήινης αλύσου σημειώνονται επίσης και με ένα σταυρό (+), το σύμβολο της Γης.

Τώρα, πρέπει να θυμόμαστε ότι οι Μονάδες που κινούνται γύρω στην κάθε επταπλή άλυσο διαιρούνται σε επτά τάξεις ή ιεραρχίες σύμφωνα με τα αντίστοιχα στάδια εξέλιξης, συνείδησης και αξίας. Ας ακολουθήσουμε, λοιπόν, την σειρά της εμφάνισής τους στον πλανήτη Α (Σφαίρα Α), στον πρώτο Γύρο. Τα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στην εμφάνιση αυτών των ιεραρχιών σε κάθε Σφαίρα είναι έτσι διευθετημένα, ώστε όταν η Τάξη 7, η τελευταία εμφανίζεται πάνω στην Σφαίρα Α, τότε η Τάξη 1, η πρώτη, να έχει μόλις περάσει στην Σφαίρα Β, και το ίδιο συνέχεια, βήμα προς βήμα, σε ολόκληρη την άλυσο.

Επίσης, κατά τον Έβδομο Γύρο της Σεληνιακής αλύσου, όταν η Τάξη 7, η τελευταία, εγκαταλείπει την Σφαίρα Α, αυτή αντί να πέσει σε κατάσταση ύπνου, όπως γινόταν στους προηγούμενους Γύρους, αρχίζει να πεθαίνει (να περνάει στον πλανητικό της *πραλάγια*)[192] και καθώς πεθαίνει μεταβιβάζει διαδοχικά, όπως ειπώθηκε, τις "αρχές" της ή ζωικά στοιχεία και την ενέργεια της κ.τ.λ. το ένα μετά το άλλο, σε ένα καινούργιο "*λάγια* κέντρο" που αρχίζει τον σχηματισμό της Σφαίρας Α της Γήινης Αλύσου. Μια παρόμοια διαδικασία συμβαίνει για καθεμιά από τις Σφαίρες της "σεληνιακής αλύσου", την μια μετά την άλλη, που η καθεμιά τους σχηματίζει μια νέα Σφαίρα της "γήινης αλύσου". Η Σελήνη μας ήταν η τέταρτη Σφαίρα της σειράς και βρισκόταν στο ίδιο πεδίο αντίληψης όπως και η Γη μας. Αλλά η Σφαίρα Α της σεληνιακής αλύσου δεν αποβαίνει πλήρως "νεκρή", παρά μόνο όταν οι πρώτες Μονάδες της πρώτης τάξης έχουν περάσει από την Σφαίρα G ή Ζ, την τελευταία της "σεληνιακής αλύσου", στο *Νιρβάνα* που τις περιμένει ανάμεσα σε δυο αλύσους. Και το ίδιο ισχύει και για όλες τις άλλες Σφαίρες όπως αναφέρθηκε, που η καθεμιά τους γεννάει την αντίστοιχη σφαίρα της "γήινης αλύσου".

Επίσης, όταν η Σφαίρα Α της καινούργιας αλύσου είναι έτοιμη, τότε η πρώτη τάξη ή Ιεραρχία των Μονάδων από την σεληνιακή όλυσο ενσαρκώνεται πάνω της στο κατώτερο βασίλειο και το ίδιο συνεχίζεται διαδοχικά. Αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας είναι ότι, μόνο η πρώτη τάξη Μονάδων φτάνει στην ανθρώπινη κατάσταση ανάπτυξης κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου, επειδή η δεύτερη τάξη Μονάδων σε κάθε πλανήτη, φτάνοντας αργότερα, δεν προλαβαίνει να πετύχει αυτό το στάδιο. Έτσι οι Μονάδες της Τάξης 2 φτάνουν στο αρχικό ανθρώπινο στάδιο μόνο κατά τον Δεύτερο Γύρο και το ίδιο συνεχίζεται μέχρι τα μισά του Τέταρτου Γύρου. Αλλά στο σημείο αυτό - και σ' αυτόν τον Τέταρτο Γύρο στον οποίο το ανθρώπινο στάδιο θα αναπτυχθεί πλήρως - "η Πύλη" για το ανθρώπινο βασίλειο κλείνει και από δω και μπρος ο αριθμός των "ανθρώπινων" Μονάδων δηλαδή οι Μονάδες που βρίσκονται στο ανθρώπινο στάδιο ανάπτυξης, είναι πλήρης. Γιατί οι Μονάδες που δεν είχαν φτάσει μέχρι τώρα στο ανθρώπινο στάδιο εξαιτίας της εξέλιξης της ίδιας της ανθρωπότητας, θα βρεθούν τόσο πίσω, ώστε θα φτάσουν στο ανθρώπινο στάδιο μόνο κατά το τέλος του έβδομου και τελευταίου Γύρου. Αυτές επομένως δεν θα γίνουν

192 Ο Αποκρυφισμός διαίρει τις περιόδους Ανάπαυσης (*Πραλάγια*) σε αρκετά είδη· υπάρχει ο ατομικός *πραλάγια* κάθε Σφαίρας, καθώς η ανθρωπότητα και η ζωή περνούν στην επόμενη· επτά μικρότεροι *Πραλάγια* σε κάθε Γύρο· υπάρχει ο πλανητικός *Πραλάγια*, όταν και οι επτά Γύροι έχουν ολοκληρωθεί· ο Ηλιακός *Πραλάγια*, όταν ολόκληρο το σύστημα φτάνει σε ένα τέλος και τελικά ο Συμπαντικός Μάχα ή Μπράχμα *Πραλάγια* στο τέλος της "Εποχής του Μπράχμα". Αυτοί είναι οι τρεις σημαντικότεροι *πραλάγια* ή "περίοδοι καταστροφής". Υπάρχουν πολλοί άλλοι μικρότεροι, αλλά προς το παρόν δεν ασχολούμαστε με αυτούς.

άνθρωποι σ' αυτήν την άλυσο, αλλά θα αποτελέσουν την ανθρωπότητα ενός μελλοντικού Μανβαντάρα και θα ανταμειφθούν γινόμενες "Άνθρωποι" σε μια ολοκληρωτικά ανώτερη άλυσο, παίρνοντας έτσι την Καρμική αποζημίωσή τους. Εδώ υπάρχει μόνο μια μοναδική εξαίρεση, για πολύ σοβαρούς λόγους, για την οποία θα μιλήσουμε στην συνέχεια. Αλλά σ' αυτό οφείλεται και η διαφορά μεταξύ των φυλών.

Διάγραμμα No. 2

Έτσι γίνεται φανερό πόσο τέλεια είναι η αναλογία ανάμεσα στην πορεία της Φύσης στο Σύμπαν και στον ξεχωριστό άνθρωπο. Ο άνθρωπος ζει το ζωικό κύκλο του και πεθαίνει. Τα "ανώτερα στοιχεία" του - που στην ανάπτυξη μιας πλανητικής αλύσου αντιστοιχούν στις περιφερόμενες Μονάδες - περνούν στο Ντεβατσάν που αντιστοιχεί στο "*Νιρβάνα*" και στις καταστάσεις ανάπαυσης που παρεμβάλλονται ανάμεσα σε δυο αλύσους. Τα κατώτερα "στοιχεία" του Ανθρώπου διαλύονται μέσα στον χρόνο και χρησιμοποιούνται ξανά από την Φύση για τον σχηματισμό νέων ανθρώπινων στοιχείων, και η ίδια διαδικασία συμβαίνει κατά την διάλυση και τον σχηματισμό των Κόσμων. Έτσι η αναλογία είναι ο ασφαλέστερος οδηγός για την κατανόηση των Απόκρυφων διδασκαλιών.

Αυτό είναι ένα από τα "επτά μυστήρια της Σελήνης" που έχει τώρα αποκαλυφθεί. Οι Ιάπωνες Γιαμαμπούσι, οι μυστικιστές του τάγματος του Λάο Τσε και οι ασκητές μοναχοί του Κιότο, ονομάζουν τα επτά "μυστήρια", Ζεν-ντο: "επτά πετράδια". Μόνο που οι Ιάπωνες και οι Κινέζοι Βουδιστές ασκητές και μυημένοι είναι - αν αυτό γίνεται - ακόμα πιο επιφυλακτικοί στην αποκάλυψη της "Γνώσης" τους, απ' ό,τι είναι οι Ινδουιστές.

Αλλά δεν πρέπει να αφήσουμε τον αναγνώστη σε άγνοια σχετικά με τις Μονάδες και όσο επιτρέπεται, πρέπει να τον διαφωτίσουμε σχετικά με την φύση τους, χωρίς να υπεισέλθουμε στα ανώτερα μυστήρια, για τα οποία η συγγραφέας κατά κανέναν τρόπο δεν υποκρίνεται ότι γνωρίζει την τελευταία λέξη.

Το Πλήθος των Μονάδων μπορεί, χονδρικά, να διαιρεθεί σε τρεις μεγάλες κατηγορίες:

Οι πιο ανεπτυγμένες Μονάδες (οι Σεληνιακοί θεοί ή "Πνεύματα", που στην Ινδία ονομάζονται Πιτρί), των οποίων λειτουργία είναι να περάσουν στον πρώτο Γύρο μέσα από ολόκληρο τον τριπλό κύκλο του ορυκτού, φυτικού και ζωικού βασιλείου στις πιο αιθέριες, λεπτές και στοιχειώδεις μορφές τους, προκειμένου να περιβληθούν και να αφομοιώσουν την φύση της πρόσφατα δημιουργημένης αλύσου. Είναι αυτές που φτάνουν πρώτες στην ανθρώπινη μορφή (αν μπορεί να υπάρξει μορφή στην περιοχή σχεδόν του υποκειμενικού) στην Σφαίρα Α στον πρώτο Γύρο. Επομένως είναι εκείνες που οδηγούν και αντιπροσωπεύουν το ανθρώπινο στοιχείο κατά την διάρκεια του δεύτερου και του τρίτου Γύρου και τελικά αναπτύσσουν τις σκιές τους στην αρχή του Τέταρτου Γύρου για την δεύτερη κατηγορία, ή για κείνες που έρχονται πίσω τους.

Οι Μονάδες που φτάνουν πρώτες στην ανθρώπινη κατάσταση κατά την διάρκεια τριών και μισού Γύρων και που πρόκειται να γίνουν άνθρωποι.[193]

Οι βραδυπορούντες, οι Μονάδες που είναι καθυστερημένες και οι οποίες ένεκα καρμικών εμποδίων δεν θα φτάσουν καθόλου στο ανθρώπινο στάδιο κατά την διάρκεια αυτού του κύκλου ή Γύρου, εκτός από μια εξαίρεση για την οποία θα μιλήσουμε σε άλλο σημείο, όπως ήδη υποσχεθήκαμε.

Η ανάπτυξη της εξωτερικής μορφής ή σώματος γύρω από την αστρική, παράγεται από τις γήινες δυνάμεις, ακριβώς όπως στην περίπτωση των κατωτέρων βασιλείων, αλλά η ανάπτυξη του εσωτερικού ή πραγματικού ΑΝΘΡΩΠΟΥ είναι καθαρά πνευματική. Δεν πρόκειται πια για το πέρασμα της απρόσωπης Μονάδας μέσα από πολλές και διάφορες μορφές ύλης - προικισμένες στην καλύτερη περίπτωση με ένστικτο και συνείδηση ενός τελείως διαφορετικού πεδίου - όπως συνέβαινε στην περίπτωση της εξωτερικής εξέλιξης˙ αλλά για ένα ταξίδι της "ψυχής προσκυνητή" μέσα από διάφορες καταστάσεις όχι μόνο ύλης αλλά αυτοσυνείδησης και αυτο-αντίληψης, ή αντίληψης από ενόραση (βλέπε τομ. II, Προσθήκη, «Θεοί, Μονάδες και Άτομα»).

Η ΜΟΝΑΔΑ αναδύεται από την κατάσταση πνευματικής και νοητικής ασυνειδησίας και παραλείποντας τα δύο πρώτα πεδία - που βρίσκονται υπερβολικά κοντά στο ΑΠΟΛΥΤΟ, ώστε να επιτρέπουν οποιονδήποτε συσχετισμό με κάτι σε κατώτερο πεδίο - πηγαίνει κατευθείαν στο πεδίο της Νοητικότητας. Αλλά σε ολόκληρο το σύμπαν δεν υπάρχει άλλο πεδίο με ευρύτερο περιθώριο, ή με ευρύτερο πεδίο δράσης στις σχεδόν ατέλειωτες διαβαθμίσεις των αντιληπτικών και ενορατικών ιδιοτήτων του, απ' αυτό το πεδίο, που έχει με την σειρά του ένα κατάλληλο μικρότερο πεδίο για κάθε "μορφή", από την "ορυκτή" μονάδα μέχρι την εποχή που αυτή η μονάδα ανθίζει μέσω εξέλιξης σε μια ΘΕΙΑ ΜΟΝΑΔΑ. Αλλά όλον αυτόν τον καιρό εξακολουθεί να είναι η ίδια Μονάδα, διαφέροντας μόνο στις ενσαρκώσεις της, μέσα στους διαδοχικούς κύκλους μερικής ή ολικής συσκότισης του πνεύματος, ή μερικής ή ολικής συσκότισης της ύλης - δυο πολικές αντιθέσεις - καθώς ανέρχεται στις περιοχές της νοητικής πνευματικότητας, ή κατέρχεται στα βάθη της υλικότητας.

Αλλά ας επιστρέψουμε στον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Εκεί σε σχέση με την τεράστια περίοδο που παρεμβάλλεται ανάμεσα στην ορυκτή εποχή πάνω στην Σφαίρα Α και στην ανθρώπινη εποχή,[194] αναφέρεται:

πλήρης ανάπτυξη της ορυκτής εποχής στην σφαίρα Α προετοιμάζει τον δρόμο για την φυτική ανάπτυξη και μόλις αυτή αρχίζει, η ορυκτή ζωική ώθηση κυλάει στην σφαίρα Β. Ύστερα όταν η φυτική ανάπτυξη στην σφαίρα Α ολοκληρώνεται και αρχίζει η ζωική ανάπτυξη, τότε η φυτική ζωική ώθηση κυλάει

193 Είμαστε αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουμε εδώ την παραπλανητική λέξη "Άνθρωποι", και αυτό είναι μια καθαρή απόδειξη του πόσο ελάχιστα είναι ικανές οι ευρωπαϊκές γλώσσες, για να εκφράσουν αυτές τις λεπτές διακρίσεις.

Είναι επόμενο ότι οι "Άνθρωποι" αυτοί δεν μοιάζουν με τους σημερινούς ανθρώπους ούτε στην μορφή, ούτε στην φύση. Γιατί, λοιπόν, μπορεί να ρωτήσει κανείς, τους ονομάζουμε "Ανθρώπους"; Γιατί δεν υπάρχει άλλος όρος σε καμιά Δυτική γλώσσα που να μεταδίδει κατά προσέγγιση το νόημα. Η λέξη "Άνθρωποι" δείχνει τουλάχιστον, ότι αυτά τα όντα ήταν "ΜΑΝΟΥ", σκεπτόμενες οντότητες, όσο και αν διέφεραν από εμάς σε μορφή και νόηση. Αλλά στην πραγματικότητα, από άποψη πνευματικότητας και νόησης, ήταν μάλλον "θεοί" παρά "Άνθρωποι".

Την ίδια δυσκολία της γλώσσας συναντάμε και στην περιγραφή των "σταδίων" μέσα από τα οποία περνάει η Μονάδα. Βέβαια, από μεταφυσική άποψη είναι ανόητο να μιλάμε για την "ανάπτυξη" μιας Μονάδας ή να λέμε ότι αυτή γίνεται "Άνθρωπος". Αλλά οποιαδήποτε προσπάθεια να διατηρήσουμε μια μεταφυσική ακρίβεια νοήματος χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε Δυτική γλώσσα θα απαιτούσε άλλους τόσους τόμους και θα σήμαινε μια συνεχή λεκτική επανάληψη που θα ήταν υπερβολικά κουραστική. Είναι λογικό ότι μια ΜΟΝΑΔΑ δεν μπορεί να προοδεύσει ή να αναπτυχθεί, ούτε καν να επηρεαστεί από τις αλλαγές καταστάσεων μέσα από τις οποίες περνάει. Δεν ανήκει σ' αυτόν τον κόσμο ή πεδίο και μπορεί να συγκριθεί μόνο με ένα ακατάστρεφτο αστέρι θείου φωτός και πυρός, που έχει ριχθεί κάτω στην Γη μας σαν σανίδα σωτηρίας για τις προσωπικότητες στις οποίες διαμένει. Η Προσωπικότητα προσκολλάται σ' αυτό και έτσι, μετέχοντας της θείας του φύσης, κερδίζει την αθανασία. Αν αφεθεί μόνη της η Μονάδα δεν προσκολλάται πουθενά·αλλά, όπως η "σανίδα", παρασύρεται σε μια άλλη ενσάρκωση από το ασυγκράτητο ρεύμα της εξέλιξης.

194 Ο όρος "Ανθρώπινη εποχή" χρησιμοποιείται εδώ, εξαιτίας της αναγκαιότητας να δώσουμε ένα όνομα σ' αυτό το τέταρτο βασίλειο που ακολουθεί το ζωικό. Αλλά στην πραγματικότητα ο "Άνθρωπος" πάνω στην Σφαίρα Α κατά την διάρκεια του Πρώτου Γύρου δεν είναι Άνθρωπος, αλλά μόνο το πρωτότυπο του η η αδιάστατη εικόνα του από τις αστρικές περιοχές.

στην σφαίρα Β και η ορυκτή ώθηση περνάει στην σφαίρα C. Τότε, τελικά, έρχεται η ανθρώπινη ζωική ώθηση στην σφαίρα Α. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 48-49)

Και το ίδιο συνεχίζεται για τρεις Γύρους, ώσπου επιβραδύνεται και τελικά σταματάει στο κατώφλι της δικής μας Σφαίρας, στον Τέταρτο Γύρο˙ γιατί τώρα φτάσαμε στην ανθρώπινη περίοδο (των αληθινά φυσικών ανθρώπων), την έβδομη. Αυτό είναι φανερό, γιατί όπως ειπώθηκε, "..υπάρχουν διαδικασίες εξέλιξης που προηγούνται του ορυκτού βασιλείου και έτσι ένα κύμα εξέλιξης, στην πραγματικότητα αρκετά κύματα εξέλιξης, προηγούνται του ορυκτού κύματος στην πορεία του γύρω στις σφαίρες".(*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 48-49)

Και τώρα πρέπει να αναφέρουμε απόσπασμα από ένα άλλο άρθρο, "Σχετικά με την Ορυκτή Μονάδα", από το έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 273 και συνέχεια.

> Υπάρχουν επτά βασίλεια. Η πρώτη ομάδα περιλαμβάνει τρεις βαθμίδες στοιχειακών ή γεννημένων κέντρων δύναμης - από το πρώτο στάδιο διαφοροποίησής της [από] Μουλαπρακρίτι [ή μάλλον Πραντάνα, πρωταρχική ομογενή ύλη] μέχρι την τρίτη διαβάθμισή της: δηλαδή από την πλήρη έλλειψη συνείδησης μέχρι την ημι-αντίληψη. Η δεύτερη ή ανώτερη ομάδα αγκαλιάζει τα βασίλεια από το φυτικό μέχρι το ανθρώπινο˙ το ορυκτό βασίλειο αποτελώντας έτσι το κεντρικό σημείο ή σημείο καμπής στις διαβαθμίσεις της "Μοναδικής Ουσίας" θεωρούμενης σαν μια Εξελισσόμενη Ενέργεια. Τρία στάδια [υπο-φυσικά] στην στοιχειακή πλευρά˙ το ορυκτό βασίλειο˙ τρία στάδια στην αντικειμενική φυσική[195] πλευρά - αυτοί είναι [οι πρώτοι ή πρωταρχικοί] επτά δεσμοί της εξελικτικής αλύσου.

"Πρωταρχικοί" επειδή είναι προετοιμαστικοί, και αν και στην πραγματικότητα ανήκουν στην φυσική, όμως θα μπορούσαν να περιγραφούν καλύτερα σαν υπο-φυσική εξέλιξη. Η διαδικασία αυτή προκαλεί ένα σταμάτημα στα στάδια της στο Τρίτο, στο κατώφλι του Τετάρτου σταδίου, όταν - πάνω στο πεδίο της φυσικής εξέλιξης - αυτό γίνεται το πρώτο πραγματικά ανθρωπομορφικό στάδιο, σχηματίζοντας έτσι μαζί με τα τρία στοιχειακά βασίλεια, το δέκα, το Σεφιροθικό αριθμό. Ακριβώς σ' αυτό το σημείο αρχίζει:

> Μια κάθοδος του πνεύματος μέσα στην ύλη ισοδύναμη με μια άνοδο στην φυσική εξέλιξη. Ένα ξανανέβασμα από τα έσχατα βάθη της υλικότητας (το ορυκτό) προς την *status quo ante* [*την πρότερα κατάσταση*], με μια αντίστοιχη διάλυση των χονδροειδών οργανισμών μέχρι το *Νιρβάνα* - το σημείο εξαφάνισης της διαφοροποιημένης ύλης. (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 276.)

Επομένως, γίνεται φανερό γιατί, αυτό που στον *Εσωτερικό Βουδισμό* ονομάζεται σωστά "κύμα εξέλιξης" και ορυκτή, φυτική, ζωική και ανθρώπινη "ώθηση", σταματάει στην πύλη της δικής μας Σφαίρας, στον Τέταρτο κύκλο ή Γύρο. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο είναι που η Κοσμική Μονάδα (Μπούντι) θα ενωθεί και θα γίνει ο φορέας της Ατμικής Ακτίνας, δηλαδή αυτή (η Μπούντι) θα αφυπνιστεί σε μια ενόραση του (Άτμαν) και έτσι θα ανέβει στο πρώτο σκαλοπάτι μιας καινούργιας επταδικής κλίμακας εξέλιξης, η οποία θα την οδηγήσει τελικά στο δέκατο (μετρώντας από τα κάτω προς τα πάνω) του Σεφιροθικού δέντρου, το Στέμμα.

Τα πάντα στο Σύμπαν ακολουθούν μια αναλογία. "Όπως επάνω, έτσι και κάτω", ο Άνθρωπος είναι ο μικρόκοσμος του Σύμπαντος. Αυτό που συμβαίνει στο πνευματικό πεδίο επαναλαμβάνεται στο Κοσμικό πεδίο. Η σύμπηξη ακολουθεί τις γραμμές της αφαίρεσης˙ αντίστοιχο προς το ανώτερο, πρέπει να είναι το κατώτερο˙ το υλικό προς το πνευματικό. Έτσι, αντίστοιχα προς το Σεφιροθικό Στέμμα (ή ανώτερη τριάδα) είναι τα τρία στοιχειακά Βασίλεια, τα οποία προηγούνται του Ορυκτού (βλέπε διάγραμμα στην σελ. 277 του βιβλίου *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*), και τα οποία - χρησιμοποιώντας την γλώσσα των Καμπαλιστών - αντιστοιχούν στην Κοσμική διαφοροποίηση με τους κόσμους της μορφής και της ύλης από το Υπερ-Πνευματικό μέχρι το Αρχετυπικό.

195 Εδώ το "φυσική" σημαίνει διαφοροποιημένη από κοσμικούς σκοπούς και έργο. Αυτή η "φυσική πλευρά", όμως, αν και αντικειμενική για την αντίληψη όντων από άλλα πεδία, είναι εν τούτοις απόλυτα υποκειμενική για μας στο δικό μας πεδίο.

Τι είναι, λοιπόν. Μονάδα; Και ποια σχέση έχει με το Άτομο; Η ακόλουθη απάντηση βασίζεται αε εξηγήσεις που δόθηκαν απαντώντας σ' αυτά τα ερωτήματα στο προαναφερθέν άρθρο: "Σχετικά με την Ορυκτή Μονάδα", που γράφηκε από την συγγραφέα.

Ως προς το δεύτερο ερώτημα η απάντηση ήταν: "Καμιά απολύτως με το άτομο ή μόριο της σύγχρονης επιστημονικής αντίληψης. Δεν μπορεί να συγκριθεί με τον μικροσκοπικό οργανισμό που κατατάχθηκε κάποτε ανάμεσα στους πολυγαστρικούς μικροοργανισμούς και που τώρα θεωρείται σαν φυτό και κατατάσσεται ανάμεσα στα φύκια, ούτε έχει καμιά σχέση με την Μονάδα των Περιπατητικών. Φυσικά ή συστασιακά η ορυκτή μονάδα διαφέρει, βέβαια, από την ανθρώπινη μονάδα η οποία δεν είναι ούτε φυσική, ούτε η σύσταση της μπορεί να εκφραστεί με χημικά σύμβολα και στοιχεία". Με λίγα λόγια ακριβώς όπως η πνευματική Μονάδα είναι Μια, Παγκόσμια, Απεριόριστη και Μεταδιδόμενη, της οποίας οι ακτίνες σχηματίζουν αυτό που εμείς - στην άγνοιά μας - ονομάζουμε "Ατομικές Μονάδες" των ανθρώπων, το ίδιο και η Ορυκτή Μονάδα - όντας στο αντίθετο σημείο του κύκλου - είναι επίσης Μια, και από αυτήν προβάλλουν τα αναρίθμητα φυσικά άτομα, τα οποία η επιστήμη αρχίζει να τα θεωρεί σαν ατομικοποιημένα.

Διαφορετικά, πώς μπορεί κανείς να δικαιολογήσει και να εξηγήσει μαθηματικά την εξελικτική και σπειροειδή πρόοδο των τεσσάρων βασιλείων;... Η "μονάδα" είναι ο συνδυασμός των δυο τελευταίων Αρχών στον άνθρωπο, της 6ης και της 7ης, και αν θέλουμε να μιλήσουμε σωστά, ο όρος "ανθρώπινη μονάδα" ισχύει μόνο για την [διπλή ψυχή (Άτμα-Μπούντι)], και όχι για την ανώτερη πνευματική ζωοποιούσα Αρχή [το Άτμαν, μόνο]. Αλλά επειδή αν χωριστεί από το τελευταίο (Άτμαν) η Πνευματική Ψυχή δεν μπορεί να έχει ύπαρξη, ούτε οντότητα, γι' αυτό ονομάζεται... η Μοναδική [ή μάλλον Κοσμική] Ουσία (αν μπορεί να επιτραπεί ένας τέτοιος όρος) στο ορυκτό, φυτικό και ζωικό, αν και είναι η ίδια μέσα σε όλη την σειρά των κύκλων, από τον κατώτερο στοιχειακό μέχρι το βασίλειο των Ντέβα, όμως διαφέρει στην κλίμακα της προόδου.

Θα ήταν πολύ παραπλανητικό να φανταζόμαστε μια μονάδα σαν μια ξεχωριστή οντότητα που τραβάει αργά τον δρόμο της σε ένα ξεχωριστό μονοπάτι μέσα από τα κατώτερα βασίλεια, και ύστερα από μια ανυπολόγιστη σειρά μεταμορφώσεων ανθίζει σε μια ανθρώπινη ύπαρξη, με λίγα λόγια, ότι η μονάδα ενός Χάμπολντ ανάγεται στη μονάδα ενός ατόμου κεροστίλβης. Αντί να λέμε μια ορυκτή μονάδα, η σωστή φρασεολογία στην φυσική επιστήμη που διαφοροποιεί κάθε άτομο θα ήταν φυσικά, να την ονομάζουμε η Μονάδα που εκδηλώνεται σε εκείνη την μορφή της Πρακρίτι που ονομάζεται ορυκτό βασίλειο. [Το άτομο, όπως παρουσιάζεται στην συνηθισμένη επιστημονική υπόθεση] δεν είναι κάποιο μόριο, που εμψυχώνεται από ένα ψυχικό κάτι και που προορίζεται μετά από αιώνες να ανθίσει σαν ένας άνθρωπος. Αλλά είναι μια συγκεκριμένη εκδήλωση της Συμπαντικής Ενέργειας η οποία δεν έχει ακόμα ατομικοποιηθεί: μια επακόλουθη εκδήλωση της μιας Συμπαντικής Μονάδας. Ο Ωκεανός [της ύλης] δεν διαιρείται στις εν δυνάμει και συστατικές σταγόνες του, παρά μόνο όταν η ορμή της ζωικής-ώθησης φτάσει στο εξελικτικό στάδιο της γέννησης του ανθρώπου. Η τάση προς τον διαχωρισμό σε ατομικές μονάδες είναι βαθμιαία και στα ανώτερα ζώα έρχεται ακριβώς όταν πρέπει. Οι Περιπατητικοί χρησιμοποιούσαν την λέξη Μονάδα για ολόκληρο τον Κόσμο, με την πανθεϊστική έννοια και οι αποκρυφιστές, ενώ αποδέχονται αυτήν την σκέψη χάριν ευκολίας, διαχωρίζουν τα προοδευτικά στάδια της εξέλιξης του Συγκεκριμένου από το Αφηρημένο, βάσει του οποίου η "Ορυκτή [Φυτική, Ζωική, κ.τ.λ.] Μονάδα", είναι μια. Ο όρος εννοεί απλώς ότι το παλιρροιακό κύμα της πνευματικής εξέλιξης περνάει μέσα από το τόξο του κυκλώματος της. Η "Μοναδική Ουσία" αρχίζει, αδιόρατα, να διαφοροποιείται [προς την ατομική συνείδηση] στο φυτικό βασίλειο. Επειδή οι μονάδες - όπως σωστά ορίστηκαν από τον Λάιμπνιτς - είναι μη σύνθετα πράγματα, εκείνο που τις ζωοποιεί στις διαβαθμίσεις της διαφοροποίησής τους που συνιστά ακριβώς την μονάδα, είναι η πνευματική ουσία και όχι η ατομική συσσώρευση που είναι μόνο ο φορέας και το υλικό μέσα στο οποίο δονούνται οι κατώτεροι και οι ανώτεροι βαθμοί διάνοιας. (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 274-275.)

Λάιμπνιτς θεωρούσε τις Μονάδες σαν στοιχειακές και ακστάστρεφτες ενότητες προικισμένες με την δύναμη να δίνουν και να δέχονται σε σχέση με τις άλλες ενότητες, καθορίζοντας έτσι όλα τα πνευματικά και φυσικά φαινόμενα. Αυτός εφεύρε τον όρο ενόραση, ο οποίος μαζί με την νευρική (όχι αντίληψη, αλλά μάλλον) αίσθηση, εκφράζει την κατάσταση της Μοναδικής συνείδησης μέσα σε όλα τα Βασίλεια μέχρι τον Άνθρωπο.

Έτσι ίσως είναι λάθος, από καθαρά μεταφυσική άποψη, να ονομάζουμε το Άτμα-Μπούντι μια ΜΟΝΑΔΑ, αφού από υλιστική άποψη είναι δυαδικό και επομένως σύνθετο. Αλλά επειδή η Ύλη είναι Πνεύμα και το αντίστροφο - και αφού το Σύμπαν και η θεότητα που το εμψυχώνει δεν μπορούν να νοηθούν χωριστά το ένα από το άλλο, έτσι και στην περίπτωση του Άτμα-Μπούντι. Επειδή το δεύτερο είναι ο φορέας του πρώτου, το Μπούντι έχει με το Άτμαν την ίδια σχέση, που έχει ο Αδάμ-Κάδμος, ο Καμπαλιστικός Λόγος, με το Αίν-Σοφ, ή η Μουλαπρακρίτι με το Παραμπράχμαν.

Λίγα ακόμα λόγια σχετικά με την Σελήνη.

Τι είναι, λοιπόν, μπορεί να ρωτήσει κανείς, οι "Σεληνιακές Μονάδες", για τις οποίες μόλις μιλήσαμε; Η περιγραφή των επτά τάξεων των Πιτρί θα γίνει αργότερα, αλλά τώρα μπορούν να δοθούν μερικές γενικές εξηγήσεις. Ο καθένας θα πρέπει πια να έχει καταλάβει ότι αυτές είναι Μονάδες οι οποίες, έχοντας τελειώσει τον ζωικό κύκλο τους πάνω στην σεληνιακή άλυσο - που είναι κατώτερη από την γήινη άλυσο - ενσαρκώθηκαν σ' αυτήν. Αλλά υπάρχουν και μερικές άλλες λεπτομέρειες που μπορούν να προστεθούν, αν και συνορεύουν υπερβολικά με απαγορευμένο έδαφος για να μπορέσουν να αναλυθούν πλήρως. Η τελευταία λέξη του μυστηρίου α ποκαλύπτεται μόνο στους μυημένους, αλλά μπορεί να αναφερθεί εδώ ότι ο δορυφόρος μας είναι μόνο το χονδροειδές σώμα των αόρατων αρχών του. Ξέροντας λοιπόν ότι υπάρχουν 7 Γαίες, έτσι υπάρχουν και 7 Σελήνες, απ' τις οποίες μόνο η τελευταία είναι ορατή. Το ίδιο ισχύει και για τον Ήλιο, του οποίου το ορατό σώμα ονομάζεται επίσης *Μάγια*, μια αντανά κλάση, όσο και το σώμα του ανθρώπου. "Ο πραγματικός Ήλιος και η πραγματική Σελήνη είναι το ίδιο αόρατα όσο και ο πραγματικός άνθρωπος", λέει ένα αποκρυφιστικό ρητό.

Μπορεί να σημειωθεί, εν παρόδω, ότι οι αρχαίοι δεν ήταν τόσο ανόητοι, σε τελική ανάλυση, όταν εξέφρασαν πρώτοι την ιδέα των "επτά φεγγαριών". Γιατί αν και η ιδέα αυτή θεωρείται τώρα απλώς σαν ένα αστρονομικό μέτρο χρόνου, σε μια πολύ υλιστική μορφή, ωστόσο κάτω απ' αυτό το κέλυφος μπορεί κανείς να αναγνωρίσει τα ίχνη μιας βαθιά φιλοσοφικής ιδέας.

Στην πραγματικότητα η Σελήνη είναι ο δορυφόρος της Γης μόνο από μια άποψη, δηλαδή ότι φυσικά η Σελήνη περιστρέφεται γύρω από την Γη. Αλλά από κάθε άλλη άποψη, η Γη είναι δορυφόρος της Σελήνης και όχι το αντίστροφο. Αν και η δήλωση αυτή μπορεί να φαίνεται εκπληκτική, όμως δεν μένει χωρίς επιβεβαίωση από την επιστημονική γνώση. Το δείχνουν οι παλίρροιες, οι κυκλικές αλλαγές πολλών μορφών ασθενειών που συμπίπτουν με τις σεληνιακές φάσεις, μπορεί να εντοπιστεί στην ανάπτυξη των φυτών και διακρίνεται καθαρά στο φαινόμενο της ανθρώπινης κύησης και σύλληψης. Η σημασία της Σελήνης και η επίδρασή της πάνω στην Γη αναγνωρίζονταν σε κάθε αρχαία θρησκεία, κυρίως στην ιουδαϊκή, και είχαν σημειωθεί από πολλούς παρατηρητές των ψυχικών και φυσικών φαινομένων. Αλλά όσον αφορά την γνώση της επιστήμης, η δράση της Γης πάνω στην Σελήνη περιορίζεται στην φυσική έλξη η οποία την αναγκάζει να περιστρέφεται στην τροχιά της. Και αν ένας αντιρρησίας επέμενε πως αυτό το γεγονός και μόνο είναι αρκετή απόδειξη ότι η Σελήνη είναι πράγματι ο δορυφόρος της Γης σε άλλα πεδία δράσης, θα μπορούσε κανείς να του απαντήσει ρωτώντας τον αν μια μητέρα, η οποία γυρίζει γύρω από την κούνια προσέχοντας το παιδί της, είναι κατώτερη του ή εξαρτάται απ' αυτό· αν και κατά μια έννοια είναι δορυφόρος του, όμως ασφαλώς είναι πολύ πιο μεγάλη και πιο πλήρως εξελιγμένη από το παιδί που προσέχει.

Έτσι, λοιπόν, η Σελήνη είναι αυτή που παίζει τον μεγαλύτερο και πιο σημαντικό ρόλο, τόσο στον σχηματισμό της ίδιας της Γης, όσο και στην επάνδρωσή της με ανθρώπινα όντα. Οι "Σεληνιακές Μονάδες" ή Πιτρί, οι πρόγονοι του ανθρώπου, γίνονται στην πραγματικότητα ο ίδιος ο άνθρωπος. Είναι οι "Μονάδες" που εισέρχονται στον κύκλο της εξέλιξης στην Σφαίρα Α και περνώντας μέσα από ολόκληρη την άλυσο των πλανητών, αναπτύσσουν την ανθρώπινη μορφή όπως ειπώθηκε πιο πάνω. Στην αρχή του ανθρωπίνου σταδίου στον Τέταρτο Γύρο πάνω σ' αυτήν την Σφαίρα, "ενσταλάζουν" τα αστρικά διπλά τους από τις "πιθηκοειδείς" μορφές τις οποίες είχαν αναπτύξει κατά τον ΙΙΙ Γύρο. Και ακριβώς αυτή η αιθέρια. λεπτή μορφή χρησιμεύει σαν καλούπι γύρω από το οποίο η Φύση δομεί τον φυσικό άνθρωπο. Αυτές οι "Μονάδες" ή "θείοι σπινθήρες" είναι επομένως οι "Σεληνιακοί" πρόγονοι οι ίδιοι οι Πιτρί. Γιατί αυτά τα "Σεληνιακά Πνεύματα" πρέπει να γίνουν "Άνθρωποι", προκειμένου οι "Μονάδες" τους να μπορέσουν να φτάσουν ένα

ανώτερο πεδίο δραστηριότητας και αυτοσυνείδησης, δηλαδή το πεδίο των Μανασαπούτρα, εκείνων που προικίζουν με "νου", τα "άνοα" κελύφη - τα δημιουργημένα και εμψυχωμένα από τους Πιτρί - κατά το τελευταίο τμήμα της Τρίτης Ριζικής Φυλής.

Κατά τον ίδιο τρόπο οι "Μονάδες" ή Εγώ των ανθρώπων του έβδομου Γύρου της Γης μας, όταν οι δικές μας Σφαίρες A, B, C, D κ.τ.λ., μεταβιβάζοντας την ζωτική τους ενέργεια θα έχουν εμψυχώσει και έτσι φέρει σε ζωή άλλα λάγια κέντρα προορισμένα να ζήσουν και να δράσουν σε ένα ακόμα ανώτερο πεδίο ύπαρξης κατά τον ίδιο τρόπο, λοιπόν, οι Γήινοι "Πρόγονοι" θα δημιουργήσουν εκείνους που θα γίνουν ανώτεροί τους.

Έτσι γίνεται φανερό πως υπάρχει στην Φύση ένα τριπλό εξελικτικό σχέδιο, για τον σχηματισμό των τριών περιοδικών *ουπάντι* ή μάλλον τρία ξεχωριστά σχέδια εξέλιξης, τα οποία στο σύστημά μας είναι αδιαχώριστα συνυφασμένα και αναμεμειγμένα σε κάθε σημείο. Αυτά είναι η Μοναδική (ή πνευματική), η διανοητική και η φυσική εξέλιξη. Αυτές οι τρεις είναι οι πεπερασμένες όψεις ή οι αντανακλάσεις στο πεδίο της Κοσμικής Πλάνης του ΑΤΜΑΝ, του έβδομου, της ΜΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ.

Η Μοναδική, όπως δείχνει και το όνομα, ασχολείται με την ανάπτυξη και την εξέλιξη σε ακόμα ανώτερες φάσεις δραστηριότητας της Μονάδας σε σύνδεση με:

Την Διανοητική, που αντιπροσωπεύεται από τους Μανασά-Ντιάνι (τους Ηλιακούς Ντεβά, ή τους Αγκνισβαττά Πιτρί), τους "χορηγούς της διάνοιας και συνείδησης"[196] στον άνθρωπο και:

Την Φυσική, που αντιπροσωπεύεται από τις Τσάγια των σεληνιακών Πιτρί, γύρω από τις οποίες η Φύση στερεοποίησε το τωρινό φυσικό σώμα. Το σώμα χρησιμεύει σαν φορέας για την "ανάπτυξη" (για να χρησιμοποιήσουμε μια παραπλανητική λέξη) και την μεταμόρφωση μέσω του Μάνας - και χάρη στην συσσώρευση εμπειριών - του πεπερασμένου σε ΑΠΕΙΡΟ, του παροδικού σε Αιώνιο και Απόλυτο.

Το καθένα απ' αυτά τα τρία συστήματα έχει τους δικούς του νόμους και κυβερνιέται και οδηγείται από διαφορετικές ομάδες των ανώτερων Ντιάνι ή "Λόγων". Το καθένα αντιπροσωπεύεται στην σύσταση του ανθρώπου, του Μικρόκοσμου του μεγάλου Μακρόκοσμου· και η ένωση αυτών των τριών ρευμάτων μέσα του τον κάνει να είναι αυτό το σύνθετο ον.

Η "Φύση", η φυσική εξελικτική Δύναμη, δεν θα μπορούσε ποτέ να αναπτύξει την διάνοια αβοήθητη - μπορεί να δημιουργήσει μόνο "άλογες μορφές", όπως θα δούμε στην "ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ". Οι "Σεληνιακές Μονάδες" δεν μπορούν να προχωρήσουν, γιατί δεν έχουν ακόμα αρκετή επαφή με τις μορφές που δημιούργησε η "Φύση", ώστε να επιτρέψει να "εκφραστούν οι συσσωρευμένες εμπειρίες τους με αυτό το μέσον. Αυτοί που καλύπτουν το χάσμα είναι οι Μανασά-Ντιάνι που αντιπροσωπεύουν την εξελικτική δύναμη της Διάνοιας και του Νου - τον δεσμό ανάμεσα στο "Πνεύμα" και στην "Ύλη" - σ' αυτόν τον Γύρο.

Επίσης πρέπει να θυμόμαστε ότι οι Μονάδες που εισέρχονται στον εξελικτικό κύκλο πάνω στην Σφαίρα Α, στον πρώτο Γύρο, βρίσκονται σε εντελώς διαφορετικά στάδια ανάπτυξης. Έτσι το θέμα γίνεται κάπως πιο περίπλοκο... Ας ανακεφαλαιώσουμε.

Οι πιο ανεπτυγμένες Μονάδες (οι σεληνιακές) φτάνουν στο ανθρώπινο σπερματικό-στάδιο κατά τον πρώτο Γύρο, γίνονται γήινα, αν και πολύ αιθέρια ανθρώπινα όντα προς το τέλος του Τρίτου Γύρου, παραμένοντας σ' αυτήν (την σφαίρα) κατά την διάρκεια της περιόδου "συσκότισης" σαν το σπέρμα για την μελλοντική ανθρωπότητα του Τέταρτου Γύρου και έτσι γίνονται οι πρωτοπόροι της Ανθρωπότητας στην αρχή του τωρινού, Τέταρτου Γύρου. Άλλες φτάνουν στο Ανθρώπινο στάδιο μόνο κατά την διάρκεια μετέπειτα Γύρων, δηλαδή στο δεύτερο, τρίτο, ή στο πρώτο μισό του Τέταρτου Γύρου. Και τέλος οι πιο καθυστερημένες απ' όλες, δηλαδή εκείνες που εξακολουθούν να κατέχουν ακόμα ζωική μορφή μετά το μεσαίο σημείο καμπής του Τέταρτου Γύρου, δεν θα γίνουν καθόλου άνθρωποι κατά την διάρκεια αυτού του Μανβαντάρα. θα φτάσουν στο κατώφλι της ανθρωπότητας μόνο προς το τέλος του έβδομου Γύρου για να εισαχθούν – με την σειρά τους – σε μια καινούργια άλυσο μετά τον *πραλάγια˙* από παλιότερους πρωτοπόρους, τους προγεννήτορες της ανθρωπότητας, ή την Σπερματική Ανθρωπότητα (Σιστά), δηλαδή ανθρώπους που θα βρίσκονται επικεφαλής όλων στο τέλος αυτών των Γύρων.

196 Βλέπε ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ στον τομ. II.

σπουδαστής δεν χρειάζεται περισσότερες εξηγήσεις σχετικά με τον ρόλο που έπαιξε στο σχέδιο της εξέλιξης η τέταρτη Σφαίρα και ο τέταρτος Γύρος.

Από τα προηγούμενα διαγράμματα, που ισχύουν *mutatis mutandis* [*κατά το μάλλον και ήττον*] για τους Γύρους, τις Σφαίρες ή τις Φυλές, θα φανεί ότι ο τέταρτος αριθμός μιας σειράς κατέχει μια μοναδική θέση. Αντίθετα από τις άλλες, η Τέταρτη δεν έχει "αδελφή" Σφαίρα στο ίδιο πεδίο μ' αυτήν, και έτσι αποτελεί τον μοχλό της "ισορροπίας" που αντιπροσωπεύεται από ολόκληρη την άλυσο. Είναι η σφαίρα των τελικών εξελικτικών διευθετήσεων, ο κόσμος του καρμικού ζυγού,

Αίθουσα της Δικαιοσύνης, όπου πετυχαίνεται η ισορροπία που καθορίζει τη μελλοντική πορεία της Μονάδας, κατά την διάρκεια των υπόλοιπων ενσαρκώσεων της στον κύκλο. Και γι' αυτό ακριβώς όταν αυτό το κεντρικό σημείο καμπής έχει παρέλθει στον Μεγάλο Κύκλο - δηλαδή μετά το κεντρικό σημείο της Τέταρτης Φυλής στον Τέταρτο Γύρο της Σφαίρας μας - δεν μπορούν πια να εισέλθουν άλλες Μονάδες στο ανθρώπινο βασίλειο. Η πύλη γι' αυτό τον Κύκλο έχει κλείσει και η ισορροπία έχει επιτευχθεί. Γιατί αν ήταν διαφορετικά - δηλαδή αν μια καινούρια ψυχή δημιουργόταν για καθεμιά από τις αναρίθμητες μυριάδες των ανθρώπινων υπάρξεων που έχουν πεθάνει και αν δεν υπήρχε μετενσάρκωση, θα ήταν δύσκολο πράγματι να βρούμε χώρο για τα ασώματα "Πνεύματα", καθώς και να δικαιολογήσουμε την προέλευση και την αιτία του πόνου. Η άγνοια των αποκρυφισπκών δοξασιών και η επιβολή λαθεμένων αντιλήψεων κάτω από τον μανδύα της θρησκευτικής εκπαίδευσης, ευθύνονται για την δημιουργία του υλισμού και του αθεϊσμού σαν μια διαμαρτυρία ενάντια στην βεβαιωμένη θεία τάξη των πραγμάτων.

Η μόνη εξαίρεση στον κανόνα που μόλις αναφέρθηκε είναι οι "βουβές φυλές", των οποίων οι Μονάδες βρίσκονται ήδη στο ανθρώπινο στάδιο, εξαιτίας του γεγονότος ότι αυτά τα "ζώα" είναι μεταγενέστερα – προέρχονται μάλιστα κατά το ήμισυ από τον άνθρωπο – από τους τελευταίους απογόνους τους που είναι τα ανθρωποειδή και οι άλλοι πίθηκοι. Αυτές οι "ανθρώπινες αναπαραστάσεις" είναι στην πραγματικότητα τα παραμορφωμένα αντίγραφα της πρώτης ανθρωπότητας. Αλλά αυτό θα αναλυθεί πλήρως στον επόμενο τόμο του έργου μας.

Όπως λέει και το Σχόλιο:

"Κάθε μορφή πάνω στην Γη και κάθε μόριο [άτομο] στο Διάστημα, αγωνίζεται στην προσπάθειά της προς τον αυτο-σχηματισμό να ακολουθήσει το μοντέλο που τοποθετήθηκε γι' αυτήν μέσα στον "ΟΥΡΑΝΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ·... Η εισέλιξη και η ενέλιξη [του ατόμου], η εξωτερική και η εσωτερική του αύξηση και ανάπτυξη έχουν όλα τον ίδιο αντικειμενικό σκοπό: τον άνθρωπο· τον άνθρωπο σαν την ανώτερη φυσική και έσχατη μορφή πάνω σ' αυτήν την γη˙ την ΜΟΝΑΔΑ, στην απόλυτη ολότητα και αφυπνισμένη κατάστασή της: σαν το αποκορύφωμα των θείων ενσαρκώσεων πάνω στην Γη".

"Οι Ντιάνι [Πιτρί] είναι εκείνοι που ανέπτυξαν τον ΜΠΟΥΤΑ [διπλό] τους από τον εαυτό τους, κι αυτό το ΡΟΥΠΑ [μορφή] έγινε ο φορέας των μονάδων [έβδομη και έκτη αρχή] που ολοκλήρωσαν τον κύκλο των μεταναστεύσεών τους στους τρεις προηγούμενους Κάλπα [Γύρους]. Έπειτα, αυτά [τα αστρικά διπλά] έγιναν οι άνθρωποι της πρώτης Ανθρώπινης Φυλής του Γύρου. Αλλά δεν ήταν ολοκληρωμένοι και ήταν χωρίς λογική".

Αυτό θα εξηγηθεί στα Βιβλία που ακολουθούν. Στο μεταξύ ο άνθρωπος - ή μάλλον η Μονάδα του - υπήρχε πάνω στην Γη από την αρχή αυτού του Γύρου. Αλλά, μέχρι την δική μας Πέμπτη Φυλή, το εξωτερικό σχήμα που κάλυπτε αυτά τα θεία αστρικά διπλά άλλαζε και στερεοποιόταν με κάθε υποφυλή˙ ενώ ταυτόχρονα άλλαζε και η φυσική δομή της πανίδας, καθώς έπρεπε να προσαρμόζεται στις συνεχώς μεταβαλλόμενες συνθήκες ζωής πάνω σ' αυτήν την σφαίρα κατά την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων του κύκλου σχηματισμού της. Και κατά τον ίδιο τρόπο θα συνεχίσουν να μεταβάλλονται με κάθε Ριζική Φυλή και κάθε κύρια υποφυλή, μέχρι την τελευταία της Έβδομης σ' αυτόν τον Γύρο.

"Ο εσωτερικός, τώρα κρυμμένος άνθρωπος, ήταν τότε [στην αρχή] ο εξωτερικός άνθρωπος. Ο απόγονος των Ντιάνι [Πιτρί], ήταν 'ο γιος που έμοιαζε του Πατέρα του'. Όπως ο λωτός που το εξωτερικό του σχήμα παίρνει βαθμιαία την μορφή του προτύπου που βρίσκεται μέσα του, έτσι και η μορφή του ανθρώπου, στην αρχή αναπτύχθηκε από τα μέσα προς τα έξω. Ύστερα από τον κύκλο κατά τον οποίο ο άνθρωπος άρχισε να προδημιουργεί το είδος του, συμφωνά με τον

τρόπο του παρόντος ζωικού βασιλείου, έγινε το αντίθετο. Τώρα το ανθρώπινο έμβρυο ακολουθεί στους μετασχηματισμούς του όλες τις μορφές που πήρε ο φυσικός σκελετός του ανθρώπου μέσα στους τρεις Κάλπα [Γύρους] κατά την διάρκεια των δοκιμαστικών προσπαθειών στον πλαστικό σχηματισμό γύρω από την μονάδα από ύλη που δεν είχε λογική, επειδή ήταν ατελής, στις τυφλές αναζητήσεις του. Στην τωρινή εποχή, το φυσικό έμβρυο είναι ένα φυτό, ένα ερπετό, ένα ζώο πριν γίνει τελικά άνθρωπος, αναπτύσσοντας μέσα του το δικό του αιθερικό αντίστοιχο, με την σειρά του. Στην αρχή ήταν αυτό το αντίστοιχο [αστρικός άνθρωπος] το οποίο, όντας χωρίς λογική, μπλέχτηκε μέσα στο χάος της ύλης".

Αλλά αυτός ο "άνθρωπος" ανήκει στον τέταρτο Γύρο. Όπως δείξαμε, η ΜΟΝΑΔΑ πέρασε, ταξίδεψε και φυλακίστηκε σε κάθε παροδική μορφή μέσα σε κάθε βασίλειο της φύσης κατά την διάρκεια των τριών προηγούμενων Γύρων. Αλλά η μονάδα που είναι ανθρώπινη δεν είναι ο Άνθρωπος. Σ' αυτόν τον Γύρο καμιά ύπαρξη σε κανένα βασίλειο δεν εμψυχώνεται πια από μονάδες που προορίζονται να γίνουν ανθρώπινες στο επόμενο στάδιό τους, παρά μόνο από τα κατώτερα στοιχειακά των αντίστοιχων περιοχών τους. Μόνη εξαίρεση είναι τα ανώτερα θηλαστικά μετά τον άνθρωπο, τα ανθρωποειδή[197] που προορίζονται να πεθάνουν στην δική μας φυλή, όταν οι μονάδες τους θα ελευθερωθούν και θα περάσουν στις αστρικές ανθρώπινες μορφές (ή τα ανώτερα στοιχειακά)[198] της Έκτης και της Έβδομης Φυλής και ύστερα σε κατώτερες ανθρώπινες μορφές[199] στον πέμπτο Γύρο.

τελευταία ανθρώπινη Μονάδα ενσαρκώθηκε πριν από την αρχή της 5ης Ριζικής Φυλής. Ο κύκλος της μετεμψύχωσης για την ανθρώπινη μονάδα έχει κλείσει, γιατί βρισκόμαστε στον

197 Η φύση ποτέ δεν επαναλαμβάνεται, γι' αυτό και τα ανθρωποειδή των ημερών μας δεν υπήρξαν σε καμιά άλλη εποχή, εκτός από τα μέσα της Μειόκαινης περιόδου όταν - όπως όλα τα υβρίδια - άρχισαν να δείχνουν μια τάση που γινόταν όλο και πιο έντονη καθώς περνούσε ο καιρός, να επιστρέψουν στον τύπο του πρώτου γονέα τους, τους μαύρους και κίτρινους γιγαντιαίους Λεμουρο-ατλάντειους. Η αναζήτηση για τον "ελλείποντα κρίκο" είναι μάταιη. Για τους επιστήμονες στο τέλος της έκτης Ριζικής φυλής, ύστερα από δισεκατομμύρια χρόνια, οι σύγχρονες φυλές μας, ή μάλλον τα απολιθώματά τους, θα τους φαίνονται σαν μικροί, ασήμαντοι πίθηκοι, ένα εκλιπόν είδος του γένους Χόμο.

198 Αυτά τα "Στοιχειακά", με την σειρά τους, θα γίνουν ανθρώπινες Μονάδες, μόνο κατά το επόμενο μεγάλο πλανητικό Μανβαντάρα.

199 3. Αυτά τα ανθρωποειδή αποτελούν εξαίρεση γιατί δεν ήταν πρόθεση της Φύσης, αλλά είναι άμεσο προϊόν και δημιουργία του "άνοος" ανθρώπου. Οι ινδουιστές αποδίδουν θεία καταγωγή στον πίθηκο και στις μαϊμούδες, γιατί οι άνθρωποι της Τρίτης Φυλής ήταν θεοί, από ένα άλλο πεδίο που έγιναν "άνοες" θνητοί. Το θέμα αυτό αναλύθηκε, όσο πιο καθαρά γινόταν, στο βιβλίο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* πριν από δώδεκα χρόνια. Στις σελ. 278-279 του τόμ. ΙΙ ο αναγνώστης παραπέμπεται στους μπραχμάνους, αν θέλει να μάθει τους λόγους για τον σεβασμό που δείχνουν στις μαϊμούδες. Γιατί έτσι (ο αναγνώστης) "ίσως μάθει - αν ο Μπραχμάνος τον κρίνει άξιο για μια εξήγηση - ότι οι Ινδουιστές βλέπουν στον πίθηκο αυτό που θα ήθελε ο Μάνου: τον μετασχηματισμό των ειδών που άμεσα συνδέεται με αυτόν της ανθρώπινης οικογένειας˙ έναν μπαστάρδικο κλάδο μπολιασμένο στο δικό της πριν από την τελική τελειοποίησή της. Μπορεί ακόμα να μάθει, ότι στο μάτια του μορφωμένου "εθνικού" ο πνευματικός ή εσωτερικός άνθρωπος είναι ένα πράγμα, και το γήινο φυσικό περίβλημα του είναι ένα άλλο. Ότι η φυσική φύση, ο μεγάλος συνδυασμός φυσικών συσχετισμών δυνάμεων που σέρνεται συνεχώς προς την τελείωση, έπρεπε να βολευτεί με το υλικό που είχε πρόχειρο˙ συνθέτει και διαλύει καθώς προχωράει και τελειώνοντας το επιστέγασμα του έργου της στον άνθρωπο, τον παρουσιάζει αυτόν μόνο σαν τον κατάλληλο ναό για την επισκίαση του θείου Πνεύματος".

Επίσης σε μια υποσημείωση της ίδιας σελίδας αναφέρεται ένα γερμανικό επιστημονικό έργο. Αναφέρει ότι ένας επιστήμονας από το Ανόβερο εξέδωσε πρόσφατα ένα έργο με τον τίτλο *Περί της Αναλύσεως του Είδους μέσω φυσικής Επιλογής* στο οποίο δείχνει με μεγάλη ευστροφία, ότι ο Ντάρβιν είχε ολότελα λαθέψει, ανάγοντας τον άνθρωπο πίσω στον πίθηκο. Αντίθετα, ισχυρίζεται ότι ο πίθηκος είναι εκείνος που αναπτύχθηκε από τον άνθρωπο. Ότι στην αρχή, η ανθρωπότητα, ηθικά και φυσικά, ήταν οι τύποι και τα πρωτότυπα της τωρινής μας φυλής και του ανθρώπινου μεγαλείου, με την ομορφιά της μορφής, την κανονικότητα των χαρακτηριστικών, την κρανιακή ανάπτυξη, την ευγένεια των αισθημάτων, τις ηρωικές παρορμήσεις και την ανωτερότητα των νοητικών συλλήψεων. Αυτή είναι μια καθαρά μπραχμανική, βουδιστική και καμπαλιστική φιλοσοφία. Το βιβλίο του είναι γεμάτο με διαγράμματα, πίνακες κ.τ.λ. Λέει ότι η βαθμιαία πτώση και υποβιβασμός του ανθρώπου, ηθικά και φυσικά, μπορεί εύκολα να ανιχνευτεί μέσω των εθνολογικών μετασχηματισμών ακόμα και μέχρι την εποχή μας. Και όπως ένα τμήμα εκφυλίστηκε ήδη σε πιθήκους, έτσι και ο πολιτισμένος άνθρωπος της σύγχρονης εποχής στο τέλος, κάτω από την δράση του αναπόφευκτου νόμου της αναγκαιότητας, θα ακολουθηθεί από παρόμοιους απογόνους. Αν μπορούμε να κρίνουμε το μέλλον από το παρόν, φαίνεται πράγματι πιθανό ότι ένα τόσο μη πνευματικό και υλιστικό σύνολο, όπως οι φυσικοί μας επιστήμονες, θα καταλήξουν μάλλον πίθηκοι παρά σεραφείμ. Αλλά αν και οι πίθηκοι προέρχονται από τους ανθρώπους, αυτό δεν σημαίνει ότι η ανθρώπινη Μονάδα, που έφτασε κάποτε στο επίπεδο της ανθρωπότητας, θα ενσαρκωθεί ξανά στην μορφή ενός ζώου.

Τέταρτο Γύρο και στην Τέταρτη Ριζική Φυλή. Ο αναγνώστης πρέπει να έχει συνεχώς στο νου του - τουλάχιστον εκείνος που έχει μελετήσει τον *Εσωτερικό Βουδισμό* - ότι οι Στάντζα που ακολουθούν σ' αυτόν τον Τόμο καθώς και στον Τόμο ΙΙ μιλούν μόνο για την εξέλιξη στον δικό μας Τέταρτο Γύρο. Αυτός είναι ο κύκλος του κρίσιμου σημείου, μετά από τον οποίον η ύλη - έχοντας φτάσει στο κατώτερο βάθος της - αρχίζει να ανοίγει τον δρόμο της προς τα πάνω και να πνευματοποιείται με κάθε καινούρια Φυλή και με κάθε νέο κύκλο. Έτσι, ο μαθητής πρέπει να είναι προσεκτικός, ώστε να μη βλέπει αντίφαση εκεί που δεν υπάρχει˙ γιατί στον *Εσωτερικό Βουδισμό* αναφέρονταν οι Γύροι γενικά, ενώ εδώ ασχολούμαστε μόνο με τον Τέταρτο, τον τωρινό μας Γύρο. Τότε ήταν το έργο της δημιουργίας, τώρα είναι το έργο της αναδημιουργίας και της εξελικτικής τελείωσης.

Τέλος, για να κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο σχετικά με τις διάφορες και αναπόφευκτες παρανοήσεις, πρέπει να αναφερθούμε σε μια δήλωση στον *Εσωτερικό Βουδισμό* που προκάλεσε μια πολύ μοιραία εντύπωση στο νου πολλών θεοσοφιστών. Μια ατυχής φράση από το προαναφερθέν έργο αναφέρεται συνεχώς για να αποδείξει τον υλισμό της δοξασίας. Στην σελίδα 48 (5ης έκδ.) ο συγγραφέας, αναφερόμενος στην πορεία των οργανισμών πάνω στην Σφαίρα λέει ότι "το ορυκτό βασίλειο δεν θα αναπτύξει πια το φυτικό... ούτε η Γη ήταν ικανή να αναπτύξει τον άνθρωπο από του πίθηκο μέχρι που δέχτηκε μια ώθηση".

Το αν η φράση αποδίδει κυριολεκτικά την σκέψη του συγγραφέα, ή είναι απλώς (όπως νομίζουμε εμείς) ένα *lapsus calami* [*λάθος γραφίδας*], θα παραμείνει ένα ανοιχτό ερώτημα.

Πράγματι με μεγάλη έκπληξη αναγνωρίσαμε το γεγονός ότι ο *Εσωτερικός Βουδισμός* είχε τόσο λίγο κατανοηθεί από μερικούς θεοσοφιστές, ώστε να τους οδηγήσει να πιστεύουν ότι υποστήριζε απόλυτα τη νταρβινική εξέλιξη, και ειδικά την θεωρία της καταγωγής του ανθρώπου από έναν πιθηκοειδή πρόγονο. Όπως έγραψε ένα μέλος: "Υποθέτω ότι αντιλαμβάνεστε πως τα τρία τέταρτα των θεοσοφιστών, ακόμα και των απλών οπαδών, φαντάζονται ότι, τουλάχιστον όσον αφορά την εξέλιξη του ανθρώπου, ο Νταρβινισμός και η θεοσοφία συμφωνούν απόλυτα". Τίποτε τέτοιο δεν έγινε αντιληπτό, ούτε και υπάρχει απ' όσο γνωρίζουμε στον *Εσωτερικό Βουδισμό* κάποια σαφής απόδειξη γι' αυτό. Είχε δηλωθεί επανειλημμένα ότι η εξέλιξη, όπως διδάσκεται από τον Μάνου και τον Καπίλα, ήταν η βάση των σύγχρονων διδασκαλιών, αλλά ούτε ο αποκρυφισμός ούτε η θεοσοφία υποστήριξαν ποτέ τις παράλογες θεωρίες των σύγχρονων νταρβινιστών πολύ λιγότερο την καταγωγή του ανθρώπου από τον πίθηκο. Γι' αυτό θα πούμε περισσότερα πιο κάτω. Αλλά δεν έχει κανείς παρά να γυρίσει στη σελίδα 57 του *Εσωτερικού Βουδισμού* για να βρει εκεί την δήλωση ότι "ο Άνθρωπος ανήκει σε ένα βασίλειο που είναι αυστηρά ξεχωριστό από εκείνο των ζώων". Με μια τέτοια καθαρή και ανεπιφύλακτη δήλωση μπροστά του, είναι πολύ παράξενο που οποιοσδήποτε προσεχτικός σπουδαστής μπόρεσε να παραπλανηθεί τόσο, εκτός και ήταν έτοιμος να κατηγορήσει τον συγγραφέα για χονδροειδή αντίφαση.

κάθε Γύρος επαναλαμβάνει σε μια ανώτερη κλίμακα το εξελικτικό έργο του προηγούμενου Γύρου. Με εξαίρεση μερικά ανώτερα ανθρωποειδή, όπως μόλις αναφέραμε, η εισροή των Μονάδων, ή εσωτερική εξέλιξη, τελειώνει μέχρι τον επόμενο Μανβαντάρα. Δεν είναι κακό να επαναλάβουμε ξανά ότι, πρώτα πρέπει να απομακρυνθούν οι πλήρως ανεπτυγμένες ανθρώπινες Μονάδες και μετά να εμφανιστεί πάνω στην Σφαίρα η καινούργια σοδειά υποψηφίων στην αρχή του επομένου κύκλου. Έτσι υπάρχει μια ανάπαυλα και αυτός είναι ο λόγος που κατά την διάρκεια του Τέταρτου Γύρου ο άνθρωπος εμφανίζεται πάνω στην Γη πριν από οποιαδήποτε ζωική δημιουργία, όπως θα περιγραφεί αργότερα.

Αλλά μερικοί υποστηρίζουν ότι ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* σε όλο το έργο του "κήρυσσε το νταρβινισμό". Ορισμένα αποσπάσματα αναμφίβολα φαίνεται να υποστηρίζουν αυτή την άποψη. Επί πλέον και μερικοί αποκρυφιστές είναι έτοιμοι να αποδεχτούν σαν μερικώς ορθές τις νταρβινικές υποθέσεις, στις τελευταίες λεπτομέρειες και κανόνες της Εξέλιξης και μετά το κεντρικό σημείο της Τέταρτης Φυλής. Γι' αυτό το οποίο συνέβη, η φυσική επιστήμη δεν μπορεί στην πραγματικότητα να γνωρίζει τίποτε, γιατί τέτοια θέματα βρίσκονται εντελώς έξω από την σφαίρα της έρευνάς της. Αλλά αυτό που οι αποκρυφιστές δεν αποδέχθηκαν ποτέ, ούτε και ποτέ θα το αποδεχθούν, είναι ότι ο άνθρωπος ήταν κάποτε ένας πίθηκος σ' αυτόν ή σε κάποιον άλλον Γύρο˙

ότι θα γίνει ποτέ, οσοδήποτε και αν υπήρξε "πιθηκόμορφος". Αυτό μας το βεβαιώνει η ίδια αυθεντία από την οποία ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* πήρε την πληροφορία του.

Έτσι, σε κείνους που φέρνουν τους αποκρυφιστές αντιμέτωπους με τις ακόλουθες φράσεις του παραπάνω βιβλίου: "Αρκεί να δείξουμε ότι λογικά μπορούμε – και πρέπει, αν θέλουμε να μιλάμε γι' αυτά τα θέματα – να αντιληφθούμε ότι η ζωτική ώθηση που δίνει γέννηση στην ορυκτή μορφή, είναι του ίδιου είδους με την ώθηση που μεταβάλλει μια φυλή πιθήκων σε μια φυλή στοιχειακών ανθρώπων". Σε κείνους που παρουσιάζουν αυτό το απόσπασμα για να αποδείξουν "αναμφισβήτητο νταρβινισμό", οι αποκρυφιστές απαντούν δείχνοντας την εξήγηση του Διδασκάλου ("δασκάλου" του κ. Σίννετ), η οποία αντικρούει τα προηγούμενα, αν είχαν γραφεί με το πνεύμα που τους αποδίδεται. Αντίγραφο της επιστολής αυτής, μαζί με μερικές άλλες, στάλθηκε στην συγγραφέα πριν από δυο χρόνια (1886), με πρόσθετες παρατηρήσεις στο περιθώριο, για να αναφερθούν στην *Μυστική Δοξασία*. Αρχίζει εξετάζοντας την δυσκολία που δοκιμάζει ο Δυτικός σπουδαστής στο να συμβιβάσει ορισμένα στοιχεία, που δόθηκαν προηγούμενα, με την εξέλιξη του ανθρώπου από το ζώο: δηλαδή από το ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο και συμβουλεύει τον σπουδαστή να βασίζεται στο δόγμα της αναλογίας και της αντιστοιχίας. Έπειτα ασχολείται - με το μυστήριο των Ντεβά ακόμα και των θεών, που πρέπει να περάσουν μέσα από στάδια τα οποία συμφωνήθηκε να αναφερθούν σαν "Εμμετάλλωση, Εμφύτωση, Ενζώωση και τελικά Ενσάρκωση", και το εξηγεί υπαινισσόμενος την αναγκαιότητα αποτυχιών ακόμα και στις αιθερικές φυλές των Ντιάνι-Τσόχσν. Σχετικά μ' αυτό λέει:

"Αλλά, επειδή αυτές οι "αποτυχίες" είναι πολύ προχωρημένες και πνευματοποιημένες για να πεταχτούν με την βία από την ντιανιτσοχανική τους κατάσταση μέσα στην δίνη μιας νέας πρωταρχικής εξέλιξης μέσω των κατωτέρων βασίλειων..." Και μετά δίνεται μόνο ένας υπαινιγμός σχετικά με το μυστήριο που περιέχεται στην αλληγορία των πεπτωκότων Άσουρα, που θα αναλυθεί και θα εξηγηθεί στον τόμο ΙΙ. Όταν το Κάρμα τους φτάσει στο στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης, θα πρέπει να το πιουν "μέχρι την τελευταία σταγόνα στο πικρό ποτήρι της ανταπόδοσης. Τότε γίνονται μια ενεργός Δύναμη και αναμιγνύονται με τα Στοιχειακά, ή προχωρημένες οντότητες του καθαρού ζωικού βασιλείου, για να αναπτύξουν σιγά-σιγά τον πλήρη τύπο της ανθρωπότητας".

Αυτοί οι Ντιάνι Τσόχαν, όπως βλέπουμε, δεν περνούν μέσα από τα τρία βασίλεια, όπως κάνουν οι κατώτεροι Πιτρί, ούτε ενσαρκώνονται στον άνθρωπο παρά μόνο μετά την Τρίτη Ριζική Φυλή. Έτσι, όπως αναφέρει η διδασκαλία:

"Ο Άνθρωπος στον Πρώτο Γύρο και στην Πρώτη Φυλή πάνω στην Σφαίρα D, την Γη μας, ήταν μια αιθέρια ύπαρξη (ένας Σεληνιακός Ντιάνι, σαν άνθρωπος), μη διανοητικός αλλά υπερπνευματικός - και αντίστοιχα, σύμφωνα με τον νόμο της αναλογίας, στην Πρώτη Φυλή του Τέταρτου Γύρου. Σε καθεμιά από τις επακόλουθες φυλές και υποφυλές... γίνεται όλο και περισσότερο ένα περικλεισμένο ή ενσαρκωμένο ον, αλλά ακόμα επικρατεί το αιθερικό... Είναι χωρίς φύλο, και, όπως τα ζώα και τα φυτά, αναπτύσσει τερατώδη σώματα αντίστοιχα με το χονδροειδές περιβάλλον του.

Γύρος. Αυτός (ο Άνθρωπος), είναι ακόμα γιγαντιαίος και αιθερικός αλλά αναπτύσσει ένα πιο σταθερό και πυκνό σώμα - γίνεται ένας πιο υλικός άνθρωπος. Όμως είναι ακόμα περισσότερο πνευματικός παρά διανοητικός (1), γιατί ο νους είναι μια πιο αργή και πιο δύσκολη εξέλιξη απ' ό,τι είναι το φυσικό σώμα...

ΙΙΙ Γύρος. Τώρα έχει ένα απόλυτα απτό ή συμπαγές σώμα, αρχικά με την μορφή ενός γιγαντιαίου πιθήκου, και είναι περισσότερο διανοητικός, ή μάλλον πονηρός, παρά πνευματικός. Γιατί, πάνω στο καθοδικό τόξο, έχει τώρα φτάσει ένα σημείο όπου η πρωταρχική πνευματικότητά του έχει χαθεί και έχει επισκιαστεί από την γεννημένη νοητικότητα (2). Κατά το τελευταίο μισό του Τρίτου Γύρου το γιγαντιαίο του ανάστημα μειώνεται και το σώμα του βελτιώνεται σε δομή και ο ίδιος γίνεται ένα πιο λογικό ον, αν και ακόμα εξακολουθεί να είναι περισσότερο ένας πίθηκος παρά ένας Ντεβά... (Όλα αυτά επαναλαμβάνονται σχεδόν επακριβώς στην τρίτη Ριζική Φυλή του Τέταρτου Γύρου).

IV Γύρος. Σ' αυτόν τον Γύρο η διάνοια εμφανίζει μια τεράστια ανάπτυξη. Οι (μέχρι τώρα) βουβές φυλές αποκτούν την (τωρινή) ανθρώπινη ομιλία μας σ' αυτήν την σφαίρα, πάνω στην οποία από την Τέταρτη Φυλή, η γλώσσα τελειοποιείται και η γνώση αυξάνει. Σ' αυτό το κεντρικό σημείο του Τετάρτου Γύρου (όπως και της Τετάρτης Ριζικής, ή Ατλάντειας, φυλής), η ανθρωπότητα περνάει το αξονικό σημείο του μικρότερου μανβανταρικού κύκλου... ο κόσμος ξεχειλίζει από τα αποτελέσματα της διανοητικής δραστηριότητας και της πνευματικής μείωσης...".

Αυτά ήταν από την κυρίως επιστολή, τα όσα ακολουθούν είναι οι μετέπειτα παρατηρήσεις και οι επιπρόσθετες επεξηγήσεις που προστέθηκαν από το ίδιο χέρι με την μορφή υποσημειώσεων.

"... Η αρχική επιστολή περιείχε γενική διδασκαλία – μια "πανοραμική άποψη' – και δεν αναφερόταν σε τίποτε ειδικά... Το να μιλήσουμε για τον "φυσικό άνθρωπο" ενώ περιορίζουμε την δήλωση μόνο στους αρχικούς Γύρους θα σήμαινε επιστροφή πίσω στον θαυμαστό και στιγμιαίο "δερμάτινο χιτώνα"... Αυτό που εννοούσαμε ήταν η πρώτη "Φύση", το πρώτο 'σώμα', ο πρώτος 'νους' στο πρώτο πεδίο αντίληψης, πάνω στην πρώτη Σφαίρα κατά τον πρώτο Γύρο. Γιατί κάρμα και εξέλιξη έχοντας:

κεντραριστεί στον δικό μας κάνουν
τέτοιες παράξενες υπερβολές!
από διαφορετικές Φύσεις[200] θαυμάσια αναμεμιγμένες...'

Αντικατάστησε: αυτός έχει τώρα φτάσει στο σημείο (με αναλογία, και όπως στην Τρίτη Ριζική Φυλή στον Τέταρτο Γύρο) όπου η πρωταρχική πνευματικότητά του (του 'αγγέλου'-ανθρώπου) έχει χαθεί και έχει επισκιασθεί από την γεννημένη ανθρώπινη νοητικότητα, και θα έχεις στα χέρια σου το αληθινό νόημα..."

Αυτά είναι τα λόγια του Διδασκάλου: κείμενο, λέξεις και φράσεις σε παρενθέσεις και επεξηγηματικές υποσημειώσεις. Φαίνεται λογικό ότι πρέπει να υπάρχει τεράστια διαφορά σε όρους τέτοιους, όπως "αντικειμενικότητα" και "υποκειμενικότητα", "υλικότητα" και "πνευματικότητα", όταν οι ίδιοι όροι αναφέρονται σε διαφορετικά πεδία ύπαρξης και αντίληψης. Όλα αυτά πρέπει να θεωρηθούν με την σχετική τους έννοια. Και επομένως δεν χρειάζεται να απορούμε που ένας συγγραφέας, αν αφεθεί στους δικούς του συλλογισμούς, παρ' όλη την έφεσή του να μάθει – αφού είναι σχετικά άπειρος σ' αυτές τις δύσκολες διδασκαλίες – έχει πέσει σε λάθος. Ούτε η διαφορά ανάμεσα στους "Γύρους" και στις "Φυλές" καθορίστηκε ικανοποιητικά στις επιστολές που λήφθηκαν, ούτε προηγούμενα είχε απαιτηθεί κάτι παρόμοιο, αφού ο κοινός Ανατολικός σπουδαστής, θα καταλάβαινε αμέσως την διαφορά. Αντίθετα, για να αναφέρουμε ένα απόσπασμα μιας επιστολής του Διδασκάλου, "οι διδασκαλίες μεταδόθηκαν κάτω από πίεση... Ήταν, κατά κάποιο τρόπο, λαθραία αγαθά... και όταν έμεινα αντιμέτωπος με έναν μόνο παραλήπτη, ο άλλος ο Κ. ...είχε μπερδέψει και ανακατώσει τόσο πολύ τα χαρτιά, ώστε ελάχιστα είχαν μείνει να ειπωθούν, χωρίς να παραβούμε τον νόμο". Οι θεοσοφιστές, "τους οποίους αφορά", θα καταλάβουν τι εννοεί.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι, μέσα στις "επιστολές" ποτέ δεν αναφέρθηκε τίποτε που να στηρίζει τον ισχυρισμό πως η αποκρυφιστική δοξασία διδάσκει, ή πως οποιοσδήποτε μυημένος πιστεύει, την παράλογη σύγχρονη θεωρία της προέλευσης του ανθρώπου από έναν κοινό πρόγονο με τον πίθηκο: ένα ανθρωποειδές πραγματικά ζωικού είδους, παρά μόνο μεταφορικά. Μέχρι και σήμερα ο κόσμος είναι περισσότερο γεμάτος με "πιθηκοειδείς ανθρώπους" απ' όσο είναι τα δάση με "ανθρωποειδείς πιθήκους". Ο πίθηκος θεωρείται ιερός στην Ινδία γιατί η καταγωγή του είναι πολύ καλά γνωστή στους μυημένους, αν και κρυμμένη κάτω από ένα πυκνό πέπλο αλληγορίας. Ο Χανουμάν είναι γιος της Αντζάνα από τον Παβάνα (Βαγιού, "ο θεός του ανέμου"), ένα ζώο που ονομάζεται Κεσάρι, αν και η γενεαλογία του ποικίλλει. Ο αναγνώστης που θα το θυμάται θα βρει, σκόρπια, στον Τόμο ΙΙ ολόκληρη την εξήγηση αυτής της έξυπνης αλληγορίας. Οι "Άνθρωποι" της Τρίτης Φυλής (που χωρίστηκε) ήταν "θεοί", εξαιτίας της πνευματικότητας και της αγνότητάς τους, αν και χωρίς λογική και στερημένοι από νου σαν άνθρωποι.

Αυτοί οι "Άνθρωποι" της Τρίτης Φυλής - οι πρόγονοι των Ατλάντειων - ήταν το ίδιο πιθηκόμορφοι και διανοητικά "άνοοι" γίγαντες, όπως ήταν και εκείνες οι οντότητες οι οποίες κατά την διάρκεια του Τρίτου Γύρου αντιπροσώπευαν την Ανθρωπότητα. Οι "άνθρωποι" αυτής της Τρίτης Φυλής, ηθικά ανεύθυνοι, ήταν εκείνοι οι οποίοι, μέσω τυχαίας ένωσης με ζωικά είδη κατώτερα απ' τους ίδιους, δημιούργησαν εκείνον τον ελλείποντα κρίκο ο οποίος, αιώνες αργότερα (μόνο κατά την Τριτογενή περίοδο), έγινε ο απομακρυσμένος πρόγονος του πραγματικού πιθήκου, όπως τον βρίσκουμε τώρα στην οικογένεια των πιθηκοειδών.[201]

200 Εδώ εννοούνται οι Φύσεις των επτά ιεραρχιών ή τάξεων των Πιτρί και των Ντιάνι Τσόχαν που συνθέτουν την δική μας φύση και σώμα.

201 Και αν αυτό φαίνεται πως έρχεται σε αντίθεση με εκείνη την άλλη δήλωση που δείχνει ότι το ζώο είναι μεταγενέστερο του ανθρώπου, ζητάμε από τον αναγνώστη να μην ξεχνάει ότι αυτό που εννοείται είναι μόνο το

Έτσι, οι πρώτες διδασκαλίες, οσοδήποτε ελλιπείς, ασαφείς και αποσπασματικές δεν διδάσκουν την προέλευση του "ανθρώπου" από τον "πίθηκο". Ούτε ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* την υποστηρίζει πουθενά στο έργο του, αλλά εξαιτίας της τάσης του προς την σύγχρονη επιστήμη χρησιμοποιεί μια γλώσσα η οποία δικαιώνει ίσως ένα τέτοιο συμπέρασμα. Ο άνθρωπος που προηγήθηκε της Τετάρτης, της Ατλάντειας, Φυλής, όσο και αν έμοιαζε σωματικά με έναν "γιγαντιαίο πίθηκο" – "η απομίμηση ενός ανθρώπου που δεν έχει την ζωή ενός ανθρώπου" – ήταν ήδη ένας σκεπτόμενος και ομιλών άνθρωπος. Η "Λεμουρο-ατλάντεια" ήταν μια πολύ πολιτισμένη φυλή και αν δεχτεί κανείς την παράδοση – η οποία είναι καλύτερη ιστορία από την υποθετική φαντασία που φέρει τώρα αυτό το όνομα – ήταν ανώτερη απ' ό,τι είμαστε εμείς με όλες τις επιστήμες και τον υποβαθμισμένο πολιτισμό της εποχής μας: τουλάχιστον οι τελευταίοι Λεμουρο-ατλάντειοι της Τρίτης Φυλής.

Και τώρα μπορούμε να ξαναγυρίσουμε στις Στάντζα.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – *Συνέχεια*

ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ (*Γύρο, ή περιστροφή της ζωής και της ύπαρξης γύρω από "τους επτά μικρότερους τροχούς"*) (α), ΕΙΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ. ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ ΑΡΝΗΘΗΚΕ, ΔΥΟ (*τρίτα*) ΥΠΑΚΟΥΣΑΝ.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΕΚΦΩΝΕΙΤΑΙ (β): ΘΑ ΓΕΝΝΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (*Φυλή*), ΘΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (γ).

Το πλήρες νόημα αυτού του σλόκα μπορεί να κατανοηθεί πλήρως, μόνο αφού διαβάσει κανείς τις λεπτομερείς πρόσθετες εξηγήσεις στην "Ανθρωπογένεση" και τα σχόλιά της στον Τόμο

Ανάμεσα σ' αυτόν τον σλόκα και στον προηγούμενο, τον σλόκα 4 της ίδιας Στάντζα, παρεμβάλλεται τεράστιο χρονικό διάστημα – και τώρα αχνοφέγγει η αυγή και η ανατολή μιας άλλης εποχής. Το δράμα που παίζεται πάνω στον πλανήτη μας βρίσκεται στην αρχή της τετάρτης πράξης του. Αλλά για μια καλύτερη κατανόηση ολόκληρου του έργου, ο αναγνώστης πρέπει να γυρίσει πίσω, πριν μπορέσει να προχωρήσει μπροστά. Γιατί αυτές οι στροφές ανήκουν στην γενική Κοσμογονία που δίνεται στους αρχαϊκούς τόμους ενώ ο Τόμος ΙΙ θα παρουσιάσει μια λεπτομερή διήγηση της "Δημιουργίας" ή μάλλον του σχηματισμού των πρώτων ανθρωπίνων όντων, που ακολουθήθηκαν από την δεύτερη ανθρωπότητα, και ύστερα από την τρίτη, ή όπως ονομάζονται, "η πρώτη, δεύτερη και τρίτη Ριζική Φυλή". Όπως η στερεά Γη στην αρχή ήταν μια σφαίρα ρευστού πυρός, πύρινης σκόνης και πρωτο-πλασματικού φάσματος, το ίδιο και ο άνθρωπος.

Αυτό που εννοείται με τον χαρακτηρισμό "Τέταρτος" εξηγείται σαν "Τέταρτος Γύρος" μόνο βάσει των Σχολίων. Μπορεί να σημαίνει παρόμοια, τέταρτη "Αιωνιότητα" ή "Τέταρτος Γύρος", ή ακόμα την τέταρτη (την δική μας) Σφαίρα. Γιατί όπως θα δειχθεί επανειλημμένα είναι η τέταρτη Σφαίρα στο τέταρτο ή κατώτερο πεδίο της υλικής ζωής. Και επίσης συμβαίνει να βρισκόμαστε στον Τέταρτο Γύρο, στο μεσαίο σημείο στο οποίο πρέπει να συμβεί η τέλεια ισορροπία ανάμεσα στο Πνεύμα και στην Ύλη.[202] Το Σχόλιο εξηγώντας το Σλόκα λέει:

"Οι άγιοι νεανίες (οι θεοί) αρνήθηκαν να πολλαπλασιαστούν και να δημιουργήσουν είδη όμοια με αυτούς, όμοια με το δικό τους είδος. Δεν είναι κατάλληλες μορφές [*ρουπά*] για εμάς. Πρέπει να αναπτυχθούν. Αρνούνται να εισέλθουν στις *τσάγια* [σκιές ή εικόνες] των κατωτέρων τους. Έτσι το εγωιστικό

πλακουντοφόρο θηλαστικό. Εκείνες τις μέρες υπήρχαν ζώα τα οποία η ζωολογία ούτε καν ονειρεύεται. Και οι τρόποι αναπαραγωγής δεν ταυτίζονται με τις απόψεις που έχει πάνω στο θέμα η σύγχρονη φυσιολογία. Δεν είναι καθόλου σκόπιμο να αναφερθούμε ανοιχτά πάνω σε τέτοια θέματα, αλλά εδώ δεν υπάρχει καμιά αντίφαση ή αδυναμία.

202 Όπως θα δούμε, σ' αυτή την περίοδο - κατά την διάρκεια του ανωτέρου σημείου πολιτισμού και γνώσης, καθώς επίσης και ανθρώπινης διανοητικότητας, της τέταρτης, Ατλάντειας, Φυλής - ήταν που εξαιτίας της τελικής κρίσης της φυσιολογικο-πνευματικής διευθέτησης των φυλών, η ανθρωπότητα χωρίστηκε στα (δυο διαμετρικά αντίθετα μονοπάτια: την ΔΕΞΙΑ και την ΑΡΙΣΤΕΡΗ ατραπό της Γνώσης ή Βιντιά. "Έτσι τα σπέρματα της Λευκής και της Μαύρης Μαγείας σπάρθηκαν εκείνη την εποχή. Τα σπέρματα μένουν αδρανή για λίγο καιρό, για να βλαστήσουν μόνο κατά την διάρκεια της πρώτης περιόδου της Πέμπτης (της δικής μας Φυλής)" (Σχόλιο).

αίσθημα κυριάρχησε από την αρχή, ακόμα και ανάμεσα στους θεούς και έπεσαν κάτω από τον οφθαλμό των Καρμικών Λίπικα".

Θα έπρεπε να υποφέρουν γι' αυτό σε μετέπειτα γεννήσεις. Πώς η τιμωρία έφτασε στους θεούς θα το δούμε στον δεύτερο τόμο.

Είναι παγκόσμια παράδοση ότι πριν από την φυσιολογική "Πτώση", ο πολλαπλασιασμός του είδους, ανθρώπινου ή ζωικού, συνέβαινε μέσω της ΘΕΛΗΣΗΣ των Δημιουργών, ή των απογόνων τους. Ήταν η Πτώση του Πνεύματος στην δημιουργία και όχι η Πτώση του θνητού ανθρώπου. Έχει ήδη αναφερθεί ότι, προκειμένου να γίνει αυτοσυνείδητο, το Πνεύμα πρέπει να περάσει μέσα από κάθε κύκλο ύπαρξης, φτάνοντας στο ανώτερο σημείο του πάνω στην Γη στον Άνθρωπο. Το Πνεύμα *per se* [*καθαυτό*] είναι μια ασυνείδητη αρνητική ΑΦΑΙΡΕΣΗ. Η αγνότητά του είναι έμφυτη, δεν αποκτάται με χάρη - επομένως, όπως ήδη δείξαμε, για να γίνει ένας ανώτερος Ντιάνι Τσόχαν είναι αναγκαίο κάθε Εγώ να φτάσει στην πλήρη αυτοσυνείδηση σαν ανθρώπινη, δηλαδή συνειδητή Οντότητα, που συντίθεται για εμάς στον Άνθρωπο. Οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές που υποστηρίζουν ότι κανένα Πνεύμα δεν μπορεί να ανήκει στην θεία ιεραρχία αν η Ρούαχ (Πνεύμα) δεν ενωθεί με την Νέφες (ζώσα Ψυχή), επαναλαμβάνουν απλώς την ανατολική Εσωτερική διδασκαλία. "Ένας Ντιάνι πρέπει να είναι ένας Άτμα-Μπούντι, μόλις το Μπούντι-Μάνας αποσπασθεί από τον αθάνατο Ατμάν, του οποίου αυτή (η Μπούντι) είναι ο φορέας, ο Ατμάν περνάει στην ΜΗ ΥΠΑΡΞΗ, που είναι απόλυτη Ύπαρξη". Αυτό σημαίνει ότι η καθαρά νιρβανική κατάσταση είναι ένα πέρασμα του Πνεύματος πίσω στην ιδεατή αφηρημένη ιδέα της Υπόστασης που δεν έχει καμιά σχέση με το πεδίο στο οποίο το Σύμπαν μας πραγματοποιεί τον κύκλο του.

"Η κατάρα εκφωνείται", στην περίπτωση αυτή η έκφραση δεν σημαίνει ότι την εκφωνεί κάποια προσωπική Οντότητα, θεός, ή ανώτερο Πνεύμα, αλλά απλώς ότι έχει γεννηθεί η αιτία η οποία δεν μπορεί παρά να παράγει άσχημα αποτελέσματα και ότι τα αποτελέσματα μιας καρμικής αιτίας μπορούν να οδηγήσουν τα "Όντα" που ήρθαν σε αντίθεση με τους νόμους της Φύσης, εμποδίζοντας έτσι την κανονική πρόοδό τους, μόνο με άσχημες ενσαρκώσεις από τις οποίες θα υποφέρουν.

(γ) Το "υπήρξαν πολλοί πόλεμοι", αναφέρεται σε αρκετούς αγώνες διευθέτησης πνευματικής, κοσμικής και αστρονομικής, αλλά κυρίως στο μυστήριο της εξέλιξης του ανθρώπου όπως είναι τώρα. Οι Δυνάμεις - αγνές Ουσίες - "στις οποίες ειπώθηκε να δημιουργήσουν", είναι μια φράση που σχετίζεται με ένα μυστήριο το οποίο εξηγήθηκε, όπως ήδη είπαμε, σε άλλο σημείο. Είναι ένα από τα πιο κρυμμένα μυστικά της Φύσης - αυτό της γέννησης, για την λύση του οποίου οι ανθρωπολόγοι μάταια προβληματίζονται - αλλά επίσης και μια θεία λειτουργία η οποία περιλαμβάνει και εκείνο το άλλο θρησκευτικό, ή μάλλον δογματικό, μυστήριο της "Πτώσης" των Αγγέλων, όπως ονομάζεται. Έτσι όταν εξηγηθεί το νόημα της αλληγορίας, θα αποδειχθεί ότι ο Σατανάς και το επαναστατημένο πλήθος του αρνήθηκαν να δημιουργήσουν φυσικό άνθρωπο, μόνο για να γίνουν οι άμεσοι Σωτήρες και οι Δημιουργοί του "θείου Ανθρώπου". Αλλά όπως θα δείξουμε αργότερα, η συμβολική διδασκαλία είναι κάτι περισσότερο από μυστικιστική και θρησκευτική, είναι καθαρά επιστημονική. Γιατί, αντί να παραμείνει απλώς ένα τυφλό, λειτουργικό όργανο, ωθούμενο και καθοδηγούμενο από τον αβυθομέτρητο ΝΟΜΟ, ο "επαναστάτης" Άγγελος διεκδίκησε και επέβαλε το δικαίωμα της ανεξάρτητης κρίσης και θέλησής του, το δικαίωμα του για ελεύθερη δράση και υπευθυνότητα, μιας και άνθρωπος και άγγελος βρίσκονται παρόμοια κάτω από τον Καρμικό Νόμο.[203]

[203] Εξηγώντας τις καμπαλιστικές απόψεις ο συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, λέει για τους Πεπτωκότες Αγγέλους ότι, "Σύμφωνα με την συμβολική διδασκαλία... το Πνεύμα, αντί να είναι ένας απλός, εκτελεστικός πράκτορας του Θεού, έγινε θεληματικό στην αναπτυγμένη και αναπτυσσόμενη δράση του και έτσι, αντικαθιστώντας κατά την εκτίμηση του την θεία επιθυμία με τη δική του θέληση, έπεσε. Έτσι το βασίλειο των πνευμάτων και της πνευματικής δράσης, που προβάλλει και είναι προϊόν της πνευματικής θέλησης, βρίσκεται έξω, είναι αντίθετο και σε αντίθεση με το βασίλειο των ψυχών και της θείας δράσης" (σελ. 233). Μέχρις εδώ καλά, αλλά τι εννοεί ο συγγραφέας όταν λέει πως: "Όταν ο άνθρωπος δημιουργήθηκε ήταν ανθρώπινος στην σύσταση, με ανθρώπινες αρέσκειες, ανθρώπινες ελπίδες και εφέσεις. Από αυτήν την κατάσταση έπεσε, στη ζωώδη και άγρια"; Αυτό είναι διαμετρικά αντίθετο με την δική μας Ανατολική διδασκαλία, αλλά ακόμα και την καμπαλιστική άποψη στον βαθμό που την κατανοούμε, αλλά και με την ίδια την Βίβλο. Μοιάζει σαν ο Υλισμός και ο Πραγματισμός να χρωματίζουν την

Και έγινε πόλεμος εν τω ουρανώ. Ο Μιχαήλ και οι άγγελοι αυτού επολέμησαν κατά του δράκοντα, και ο δράκων επολέμησε και οι άγγελοι αυτού. Και δεν υπερίσχυσαν, ουδέ ευρέθη πλέον τόπος αυτών εν τω ουρανώ. Και ερρίφθη ο δράκων ο μέγας, ο όφις ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος, και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην, ερρίφθη εις την γην. (Αποκάλυψη ΙΒ', 7-9.)

καμπαλιστική απόδοση της ίδιας ιστορίας δίνεται στον *Ναζαρηνό Κώδικα*, το κείμενο των Ναζαρηνών, των πραγματικών μυστικιστών χριστιανών του Ιωάννη του Βαπτιστή και των μυημένων του Χριστού. Ο Μπαχάκ-Τζιβά, ο "Πατέρας των Πνευμάτων" διατάχθηκε να κατασκευάσει πλάσματα (να δημιουργήσει). Αλλά επειδή έχει "άγνοια του Όρκου" αποτυχαίνει και φωνάζει σε βοήθεια του τον Πταχίλ, ένα ακόμα πιο αγνό πνεύμα, το οποίο αποτυχαίνει ακόμα χειρότερα. Αυτή είναι μια επανάληψη της αποτυχίας των "Πατέρων", των κυρίων του φωτός που αποτυχαίνουν ο ένας μετά τον άλλον. (Τόμος ΙΙΙ, Στάντζα IV, σλόκα 17.)

Θα αναφέρουμε τώρα ένα απόσπασμα από τα προηγούμενα έργα μας:

Τότε εισέρχεται στην σκηνή της δημιουργίας το "πνεύμα"[204] [της ονομαζόμενης Γης, ή η Ψυχή την οποία ο Αγ. Ιάκωβος ονομάζει "διαβολική", το κατώτερο τμήμα της Άνιμα Μούντι ή Αστρικού Φωτός]. [Βλέπε τέλος αυτού του σλόκα]... Κατά τους Ναζαρηνούς και τους Γνωστικούς το Πνεύμα ήταν θηλυκό. [Έτσι το πνεύμα της Γης] αντιλαμβανόμενο ότι για τον Πταχίλ,[205] τον νεώτατο άνθρωπο (τον έσχατο), η λάμψη "άλλαξε" και ότι αντί για λάμψη υπήρχε "μείωση και βλάβη", αφυπνίζει τον Καραμπτανός,[206] "που ήταν δαιμονισμένος και χωρίς λογική και κρίση" και του λέει: "Σήκω, δες, η Λάμψη (φως) του Νεώτατου ΑΝΘΡΩΠΟΥ (Πταχίλ) απέτυχε [να παράγει ή να δημιουργήσει ανθρώπους], η μείωση αυτής της Λάμψης είναι φανερή. Σήκω, ξάπλωσε με την ΜΗΤΕΡΑ σου [το πνεύμα], και ελευθερώσου από τα δεσμά που κρατούν εσένα και εκείνους που είναι πιο μεγάλοι από ολόκληρο τον κόσμο". Οπότε μετά ακολουθεί η ένωση της δαιμονισμένης και τυφλής ύλης, καθοδηγούμενης από τις διεισδύσεις του πνεύματος (όχι της θείας πνοής, αλλά του Αστρικού πνεύματος το οποίο με την διπλή ουσία του είναι ήδη χρωματισμένο με ύλη) και αφού η προσφορά της ΜΗΤΕΡΑΣ έγινε δεκτή το Πνεύμα συλλαμβάνει "Επτά Μορφές", τις οποίες

Ειρηναίος είναι διατεθειμένος να τις θεωρήσει σαν τους επτά *stellares* (πλανήτες), αλλά που αντιπροσωπεύουν τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα, τον απόγονο μιας αστρικής ψυχής αποχωρισμένης από την θεία πηγή (πνεύμα) και την ύλη, τον τυφλό δαίμονα της λαγνείας. Βλέποντάς το, ο Πταχίλ απλώνει το χέρι του προς την άβυσσο της ύλης και λέει: "Ας υπάρξει η γη, ακριβώς όπως υπήρξε η κατοικία της Δύναμης". Και βυθίζοντας το χέρι του μέσα στο χάος, το οποίο συμπυκνώνει, δημιούργησε τον πλανήτη μας.[207]

Ύστερα ο *Ναζαρηνός Κώδικας* (ΙΙ, 233) προχωρεί για να περιγράψει πως ο Μπαχάκ-Τζιβά χωρίστηκε από το Πνεύμα και τα πνεύματα ή άγγελοι από τους επαναστάτες. Ύστερα ο Μάνο (ο μεγαλύτερος),[208] που διαμένει με τον μέγιστο ΦΕΡΧΟ, φωνάζει του Κεμπάρ-Τζιβά (που είναι επίσης γνωστός με το όνομα Νεμπάτι-Ιαβάρ μπαρ Ιουφίν-Ιφαφίν), το Πηδάλιο και την Άμπελο της τροφής της ζωής,[209] αυτός όντας η τρίτη ζωή και ευσπλαχνιζόμενος τους επαναστάτες και τα

θετική φιλοσοφία, αν και δεν μπορεί να είναι κανείς σίγουρος για το τι εννοεί ο συγγραφέας. Εμείς πάντως προτείνουμε, μια ΠΤΩΣΗ, "από το φυσικό στο υπερφυσικό και το ζωικό" όπου στην περίπτωση αυτή το υπερφυσικό σημαίνει το καθαρώς πνευματικό.

204 Βασιζόμενος στον Ειρηναίο, στον Ιουστίνο Μάρτυρα και στον ίδιο τον Κώδικα, ο Ντάνλαπ δείχνει ότι οι Ναζαρηνοί αντιμετώπιζαν το "Πνεύμα" ή μάλλον την ψυχή, σαν μια θηλυκή και Κακή Δύναμη (βλέπε Ντάνλαπ, *Σοντ, ο Υιός του Ανθρώπου*, 1861, σελ. 52, υποσημείωση). Ο Ειρηναίος, κατηγορώντας τους Γνωστικούς για αίρεση, λέει ότι ονόμαζαν τον Χριστό και το Άγιο Πνεύμα σαν άλλο "συζυγικό ζεύγος" που ολοκλήρωνε τον αριθμό των Αιώνων.

205 Ο Πταχίλ ταυτίζεται με το πλήθος των Πιτρί που "δημιούργησαν τον Άνθρωπο" μόνο σαν "κέλυφος". Κατά τους Ναζαρηνούς ήταν ο βασιλιάς του φωτός και ο Δημιουργός· αλλά σ' αυτήν την περίπτωση είναι ο άτυχος Προμηθέας, που αποτυχαίνει να κρατήσει το Ζωντανό Πυρ, το αναγκαίο για τον σχηματισμό της θείας ψυχής, επειδή έχει άγνοια του μυστικού ονόματος (το αλάθητο ή αμεταβίβαστο όνομα των Καμπαλιστών).

206 Το πνεύμα της ύλης και της λαγνείας, "Καμαρούπα" μείον "Μάνας", Νου.

207 Βλέπε Νόρμπεργκ, *Ναζαρηνός Κώδικας* (1815), τόμ. Ι, σελ. 178-179 και Ντάνλαπ, *Σοντ, ο Υιός του Ανθρώπου*, σελ. 51-52.

208 Αυτός ο Μάνο των Ναζαρηνών μοιάζει περιέργως με τον Ινδουιστή Μάνου, τον Ουράνιο Άνθρωπο του *Ριγκ-Βέντα*.

209 "Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατήρ μου είναι ο γεωργός" (Ιωάννη ΙΕ', Ι).

ανόητα πνεύματα, εξαιτίας του μεγαλείου της φιλοδοξίας τους, λέει: "Κύριε των Πνευμάτων[210] (Αιώνες), δες τι κάνουν τα Πνεύματα [οι επαναστάτες άγγελοι] και για ποιο πράγμα συσκέπτονται! Αυτά λένε: Ας καλέσουμε (*provocemus*) τον κόσμο και ας καλέσουμε τις "Δυνάμεις" σε ύπαρξη. Τα Πνεύματα είναι οι Πρίγκηπες (*principes*). Γιοι του Φωτός, αλλά Εσύ είσαι ο Αγγελιαφόρος της Ζωής". (*Ναζαρηνός Κώδικας*, I, 135.)

Και προκειμένου να εξουδετερώσει την επιρροή των επτά "κακώς διατεθειμένων" αρχών, ο απόγονος του Πνεύματος, ΚΕΜΠΑΡ-ΤΖΙΒΑ, ο κραταιός Κύριος της Λάμψης, παράγει επτά άλλες ζωές (τις κύριες αρετές) που λάμπουν με την δική τους μορφή και φως "εκ των άνω" (*Ναζαρηνός Κώδικας*, III, 61) και έτσι επαναφέρει την ισορροπία ανάμεσα στο καλό και στο κακό, στο φως και στο σκοτάδι. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. I, σελ. 301.)

Εδώ βρίσκει κανείς μια επανάληψη του πρώτου αλληγορικού, δυαδικού συστήματος, όπως το ζωροαστρικό και ανακαλύπτει ένα σπέρμα των δογματικών και δυαδικών θρησκειών του μέλλοντος, ένα σπέρμα που αναπτύχθηκε σε τόσο μεγάλο δέντρο στον εκκλησιαστικό χριστιανισμό. Είναι ήδη το περίγραμμα των δυο "Υπέρτατων": του θεού και του Σατανά. Αλλά στις Στάντζα δεν υπάρχει καμιά τέτοια ιδέα.

Οι περισσότεροι από τους Δυτικούς χριστιανούς Καμπαλιστές - κυρίως ο Ελιφάς Λεβί - στην επιθυμία τους να συμβιβάσουν τις απόκρυφες επιστήμες με τα εκκλησιαστικά δόγματα, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να φτιάξουν από το "Αστρικό Φως" μόνο και κυρίως το Πλήρωμα των πρώτων Εκκλησιαστικών Πατέρων, την κατοικία του Πλήθους των Πεπτωκότων Αγγέλων, των "Αρχών" και των "Δυνάμεων". Αλλά το Αστρικό Φως, αν και είναι μόνο η κατώτερη όψη του Απόλυτου, είναι όμως διπλό. Είναι η Άνιμα Μούντι και δεν πρέπει ποτέ να θεωρείται διαφορετικά, εκτός μόνο για καμπαλιστικούς σκοπούς. Η διαφορά που υφίσταται ανάμεσα στο "φως" της και στο "Ζωντανό Πυρ" της πρέπει να υπάρχει πάντα στον νου του ενορατικού και του "ψυχικού". Η ανώτερη όψη, χωρίς την οποία μπορούν να παραχθούν μόνο πλάσματα της ύλης από το Αστρικό Φως, είναι αυτό το Ζωντανό Πυρ και είναι η Έβδομη Αρχή. Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. I, σελ. 301, υποσ.) σε μια πλήρη περιγραφή του, αναφέρεται:

> Το Αστρικό Φως, ή Άνιμα Μούντι, είναι διπλό και δισεξουαλικό. Το [ιδεατό] αρσενικό μέρος του είναι καθαρώς θείο και πνευματικό, είναι η Σοφία [είναι Πνεύμα ή Πούρουσα], ενώ το θηλυκό τμήμα του (το Πνεύμα των Ναζαρηνών) χρωματίζεται, κατά μια έννοια, από την ύλη [είναι πράγματι ύλη], και επομένως είναι εξαρχής κακό. Είναι η ζωική αρχή κάθε εμβίου όντος και παρέχει την αστρική ψυχή, το ρευστό περίπνευμα, σε ανθρώπους, ζώα, πτηνά και κάθε ζωντανό πράγμα. Τα ζώα έχουν [μέσα τους] μόνο το [κρυμμένο] σπέρμα της ανώτερης αθάνατης ψυχής... [Αυτό] δεν θα αναπτυχθεί, παρά μόνο μέσα από μια σειρά αμέτρητων εξελίξεων μια πορεία της οποίας το δόγμα περιέχεται στο καμπαλιστικό αξίωμα: "Η πέτρα γίνεται ένα φυτό˙ το φυτό, ένα ζώο˙ το ζώο, ένας άνθρωπος˙ ο άνθρωπος, ένα πνεύμα και το πνεύμα, ένας θεός".

Όταν γράφτηκε η *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* δεν εξηγήθηκαν οι επτά αρχές των Ανατολικών μυημένων, παρά μόνο οι τρεις καμπαλιστικές Όψεις της ημι-εξωτερικής Καμπάλα.[211] Αλλά αυτές περιέχουν την περιγραφή της μυστικής φύσης της πρώτης ομάδας των Ντιάνι Τσόχαν στην regimes ignis, την περιοχή και τον "νόμο (ή κυβέρνηση) του πυρός", η οποία ομάδα διαιρείται σε τρεις τάξεις, που συντίθενται από την πρώτη, σχήματίζοντας έτσι το τέσσερα ή την "Τετρακτύ".[212] Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τα Σχόλια, θα ανακαλύψει την ίδια διαβάθμιση και στην φύση των αγγέλων, δηλαδή από το παθητικό προς το ενεργό, όπου τα τελευταία αυτά Όντα βρίσκονται τόσο κοντά στο στοιχείο Αχαμκάρα (την περιοχή ή πεδίο όπου αρχίζει να διακρίνεται η εγωικότητα ή το αίσθημα του εγώ είμαι), όσο τα πρώτα βρίσκονται κοντά στην αδιαφοροποίητη ουσία. Τα μεν είναι Άρουπα, άυλα, τα δε είναι Ρουπά, υλικά.

Στο βιβλίο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. II, σελ. 183 και συνέχεια) εξετάζονται λεπτομερειακά τα φιλοσοφικά συστήματα των Γνωστικών και των πρώτων Ιουδαίων χριστιανών, των Ναζαρηνών

210 Κατά τους Γνωστικούς ο Χριστός καθώς και ο Μιχαήλ, που από ορισμένες απόψεις είναι ταυτόσημος με αυτόν, ήταν ο "Αρχηγός των Αιώνων".

211 Βρίσκονται, όμως, στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*.

212 Βλέπε Σχόλια στην Στάντζα VII.

και των Εβιονιτών. Αυτά δείχνουν τις απόψεις που επικρατούσαν εκείνη την εποχή για τον Ιεχωβά, έξω από τον κύκλο των Μωυσαϊκών Ιουδαίων. Σύμφωνα με τους Γνωστικούς ταυτιζόταν μάλλον με την κακή, παρά με την καλή αρχή. Γι' αυτούς ήταν ο Ιαλνταμπαόθ, "ο γιος του Σκότους" του οποίου η μητέρα, η Σοφία-Αχαμόθ, ήταν η κόρη της Σοφίας, της θείας Σοφίας (το θηλυκό Άγιο Πνεύμα των πρώτων χριστιανών), το Ακασά,[213] ενώ η Σοφία-Αχαμόθ αντιπροσώπευε το κατώτερο Αστρικό Φως ή Αιθέρα. Ο Ιαλνταμπαόθ,[214] ή Ιεχωβά, είναι απλώς ένας από τους Ελοΐμ, τα επτά δημιουργικά Πνεύματα, και μια από τις κατώτερες Σεφιρόθ. Παράγει από τον εαυτό του επτά άλλους θεούς, "Αστρικά Πνεύματα" (ή τους σεληνιακούς προγόνους),[215] γιατί αυτοί είναι όλοι ίδιοι.[216] Είναι όλοι σύμφωνα με τη δική του εικόνα (τα "Πνεύματα του Προσώπου"), και αντανακλάσεις ο ένας του άλλου· και αποβαίνουν σκοτεινότεροι και πιο υλικοί, καθώς κατέρχονται διαδοχικά από τον δημιουργό τους. Επίσης διαμένουν σε επτά περιοχές που είναι διευθετημένες σαν μια κλίμακα, καθώς οι βαθμίδες της κατηφορίζουν και ανηφορίζουν στην κλίμακα του πνεύματος της ύλης.[217] Σύμφωνα με τους Παγανιστές και τους χριστιανούς, με τους Ινδούς και τους Χαλδαίους, με τους Έλληνες και τους Ρωμαιοκαθολικούς – με ελαφρές διαφορές των κειμένων στην ερμηνεία τους – αυτοί ήταν τα Πνεύματα των επτά πλανητών, καθώς και των επτά πλανητικών σφαιρών της δικής μας επταδικής αλύσου, από τις οποίες η Γη είναι η κατώτερη (βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. ΙΙ, σελ. 186.). Αυτό συνδέει τα "Αστρικά" και "Σεληνιακά" Πνεύματα με τους ανώτερους πλανητικούς Αγγέλους και τους Σαπταρίσι (τους επτά Ρίσι των Άστρων) των Ινδουιστών σαν κατώτεροι Άγγελοι (Αγγελιαφόροι) αυτών των "Ρίσι", οι εκπορεύσεις τους στην κατερχόμενη κλίμακα. Τέτοιοι, κατά την γνώμη των φιλοσοφημένων Γνωστικών, ήταν ο θεός και οι Αρχάγγελοι που λατρεύονται τώρα από τους χριστιανούς! Οι "Πεπτωκότες Άγγελοι" και ο μύθος του "Πολέμου στον Ουρανό", είναι έτσι καθαρά παγανιστικής προέλευσης και έρχεται από την Ινδία μέσω Περσίας και Χαλδαίας. Στον χριστιανικό κανόνα, η μόνη αναφορά σ' αυτόν βρίσκεται στην Αποκάλυψη ΙΒ', όπως αναφέρθηκε προηγούμενα.

Έτσι ο "ΣΑΤΑΝΑΣ", μόλις πάψουμε να τον βλέπουμε με το προκατειλημμένο, δογματικό και αφιλοσόφητο πνεύμα των Εκκλησιών, μεταβάλλεται στην μεγαλόψυχη εικόνα ενός, ο οποίος έφτιαξε από τον γήινο έναν θείο ΑΝΘΡΩΠΟ· που του έδωσε, μέσω του μεγάλου κύκλου του Μαχακάλπα τον νόμο του Πνεύματος της Ζωής και τον ελευθέρωσε από το Αμάρτημα της Άγνοίας και επομένως από τον θάνατο.[218]

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – *Συνέχεια*

ΟΙ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΩ (α)... ΟΙ ΓΟΝΟΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΓΕΜΙΣΑΝ ΤΟ ΟΛΟ (*τον Κόσμο*)[219] ΕΓΙΝΑΝ ΜΑΧΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑ. ΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΧΕΣ ΠΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ· ΕΝΩ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΜΦΑΝΙ ΖΟΤΑΝ ΚΑΙ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΌΤΑΝ ΣΥΝΕΧΩΣ (β).[220]

213 Το αστρικό φως έχει με το Ακασά και την Άνιμα Μούντι την ίδια σχέση που έχει ο Σατανάς με την θεότητα. Είναι ένα και το αυτό πράγμα, ιδωμένο από δυο όψεις: την πνευματική και την ψυχική - την υπερ-αιθερική ή συνδετικό κρίκο ανάμεσα στην ύλη και στο καθαρό πνεύμα, και την φυσική. Για την διαφορά ανάμεσα στον νου, την ανώτερη θεία σοφία και στην ψυχή, την κατώτερη και γήινη, βλέπε Ιάκωβος Γ' 15-17. Βλέπε επίσης Τμήμα XI, "Ο Δαίμονας είναι Θεός Ανεστραμμένος".

214 Ιαλνταμπαόθ είναι ένα σύνθετο όνομα που αποτελείται από την λέξη *Ιάλντα*, που σημαίνει παιδί και από την λέξη *μπαόθ*, που σημαίνει χάος, έκταση, αδειοσύνη, κενό ή ερημιά. Δηλαδή, το παιδί το γεννημένο από το αυγό του Χάους, όπως ο Μπράχμα.

215 Η σύνδεση του Ιεχωβά με την Σελήνη στην Καμπάλα, είναι πολύ γνωστή στους μελετητές.

216 Για τους Ναζαρηνούς βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. ΙΙ, σελ. 131 και 132, οι γνήσιοι οπαδοί του αληθινού Χριστού ήταν όλοι Ναζαρηνοί και χριστιανοί και ήταν αντίθετοι των μετέπειτα χριστιανών.

217 Βλέπε ανωτέρω, στο Διάγραμμα Νο 2 του σεληνιακού δακτυλίου με τους επτά κόσμους, όπου - όπως και σε κάθε άλλη άλυσο - οι ανώτεροι κόσμοι είναι πευματικοί, ενώ οι κατώτεροι, είτε πρόκειται για την Σελήνη, την Γη, ή για οποιονδήποτε άλλον πλανήτη, είναι σκοτεινιασμένοι από την ύλη.

218 Βλέπε το κομμάτι σχετικά με το Σατανά, Τμήμα XI.

219 Θυμίζουμε στον αναγνώστη ότι στις Στάντζα η λέξη Κόσμος συχνά σημαίνει μόνο το δικό μας Ηλιακό Σύστημα, και όχι το Άπειρο Σύμπαν.

220 Αυτό είναι καθαρά αστρονομικό.

Εδώ, αφού τελειώσαμε προς το παρόν με τα δευτερεύοντα θέματα - τα οποία, όσο και αν διασπούν την ροή της διήγησης, είναι απαραίτητα για την διαφώτιση του όλου θέματος - ο αναγνώστης πρέπει να επιστρέψει πάλι πίσω στην Κοσμογονία. Η έκφραση οι "παλιότεροι τροχοί", αναφέρεται στους κόσμους ή Σφαίρες της δικής μας αλύσου, όπως ήταν κατά την διάρκεια των "προηγουμένων Γύρων". Η Στάντζα αυτή, όταν εξηγείται εσωτερικά, βρίσκεται ενσωματωμένη πλήρως στα καμπαλιστικά έργα. Μέσα σ' αυτά περιέχεται ολόκληρη η ιστορία της εξέλιξης αυτών των αμέτρητων Σφαιρών που δημιουργούνται μετά από έναν περιοδικό *Πραλάγια*, ξαναδομημένες από παλιό υλικό σε νέες μορφές. Οι προηγούμενες Σφαίρες διαλύονται και επανεμφανίζονται μεταμορφωμένες και τελειωμένες για μια νέα φάση ζωής. Στην Καμπάλα, οι κόσμοι παρομοιάζονται με τις σπίθες που ξεπετιούνται κάτω από το σφυρί του μεγάλου Αρχιτέκτονα - ΝΟΜΟΥ, του νόμου που κυβερνάει όλους τους μικρότερους Δημιουργούς.

Το παρακάτω συγκριτικό Διάγραμμα δείχνει την ταυτότητα ανάμεσα στα δύο συστήματα, το καμπαλιστικό και το Ανατολικό. Τα τρία πρώτα είναι τα τρία ανώτερα πεδία συνείδησης, που και στις δυο σχολές, αποκαλύπτονται και εξηγούνται μόνο στους μυημένους, τα κατώτερα αντιπροσωπεύουν τα τέσσερα κατώτερα πεδία· από τα οποία το κατώτερο είναι το δικό μας πεδίο,
το ορατό Σύμπαν.

Αυτά τα επτά πεδία αντιστοιχούν στις επτά καταστάσεις συνείδησης στον άνθρωπο. Είναι επομένως δικό του έργο να συντονίσει τις τρεις ανώτερες καταστάσεις μέσα του με τα τρία ανώτερα πεδία του Κόσμου. Αλλά πριν επιχειρήσει να τα συντονίσει, πρέπει να σφυπνίσει σε ζωή και δραστηριότητα τις τρεις "έδρες". Αλλά πόσοι είναι αυτοί που μπορούν να φτάσουν σε μια έστω και επιφανειακή κατανόηση της Άτμα-Βιντιά (Πνευματικής Γνώσης) ή αυτού που οι Σούφι ονομάζουν Ρουχανί! Στην Στάντζα VII αυτού του τόμου, στο Σλόκα 3, ο αναγνώστης θα βρει μια ακόμα καθαρότερη ερμηνεία των προηγουμένων στο Σχόλιο πάνω στον Σαπταπάρνα: τον άνθρωπο-φυτό. Βλέπε επίσης το Τμήμα μ' αυτό το όνομα στον Τόμο IV, σελ. 249 και συνέχεια.

"Το σπέρμα εμφανίζεται και επανεμφανίζεται συνεχώς". Εδώ η λέξη "Σπέρμα" σημαίνει το "Κοσμικό-σπέρμα", που από την επιστήμη θεωρείται σαν υλικά μόρια σε μια υπερβολικά εκλεπτυσμένη κατάσταση, ενώ οι αποκρυφιστές φυσικοί τα θεωρούν σαν "Πνευματικά μόρια", δηλαδή υπεραισθητή ύλη που υπάρχει σε μια κατάσταση πρωταρχικής διαφοροποίησης.[221] Στην θεογονία, κάθε Σπέρμα είναι ένας αιθέριος οργανισμός από τον οποίο αναπτύσσεται αργότερα μια ουράνια ύπαρξη, ένας θεός.

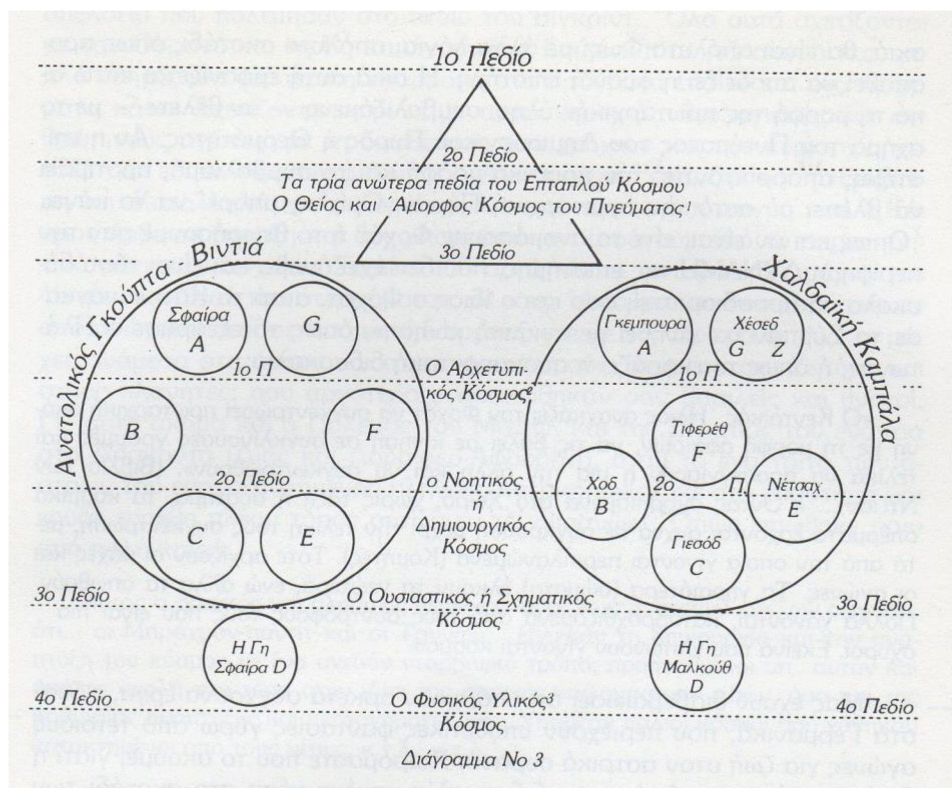
Στην "αρχή" αυτό που στην μυστική φρασεολογία ονομάζεται "Κοσμική Επιθυμία" αναπτύσσεται σε απόλυτο Φως. Φως, λοιπόν, χωρίς ούτε μια σκιά, θα είναι απόλυτο Φως: με άλλα λόγια, απόλυτο σκοτάδι, όπως προσπαθεί να αποδείξει η φυσική επιστήμη. Η σκιά αυτή εμφανίζεται κάτω από την μορφή της πρωταρχικής ύλης, συμβολιζόμενη - αν θέλετε - με το σχήμα του Πνεύματος του Δημιουργικού Πυρός ή θερμότητας. Αν η επιστήμη, απορρίπτοντας την ποιητική μορφή και τον συμβολισμό, προτιμάει να βλέπει σ' αυτό την πρωταρχική Πύρινη Ομίχλη, μπορεί να το κάνει. Όπως και αν είναι, είτε το ονομάσουμε Φοχάτ ή το θεωρήσουμε σαν την περίφημη ΔΥΝΑΜΗ της επιστήμης, που δεν έχει όνομα και είναι τόσο δύσκολο να προσδιοριστεί, όσο και ο ίδιος ο Φοχάτ, αυτό το Κάτι "ανάγκασε το Σύμπαν να κινηθεί με κυκλική κίνηση", όπως το εξέφρασε ο Πλάτωνας, ή όπως το εκφράζει η αποκρυφιστική διδασκαλία:

221 Για να δει και να εκτιμήσει την διαφορά – το τεράστιο χάσμα που χωρίζει την γήινη ύλη από τις λεπτότερες διαβαθμίσεις της υπεραισθητής ύλης – κάθε αστρονόμος, κάθε χημικός και φυσικός θα έπρεπε να είναι, τουλάχιστον, ψυχομέτρης και θα όφειλε να είναι ικανός να νιώσει ο ίδιος αυτήν την διαφορά, την οποία τώρα αρνείται να πιστέψει.

κ. Ελίζαμπεθ Ντέντον, μια από τις πιο μορφωμένες και επίσης τις πιο υλίστριες και σκεπτικίστριες γυναίκες της εποχής της - σύζυγος του καθηγητού Ντέντον, του γνωστού Αμερικανού γεωλόγου και συγγραφέα του έργου *Η Ψυχή των Πραγμάτων* - ήταν παρ' όλα αυτά και θαυμάσια ψυχομέτρης. Σε ένα από τα πειράματά της, όταν ακούμπησε στο μέτωπο της ένα κομμάτι μετεωρίτη κλεισμένο σε έναν φάκελλο, χωρίς να ξέρει η ίδια το περιεχόμενο του, περιέγραψε τα ακόλουθα:

"Τι μεγάλη διαφορά ανάμεσα σ' αυτό που εμείς αναγνωρίζουμε σαν ύλη εδώ και εκείνο που μοιάζει σαν ύλη εκεί! Στην μια τα στοιχεία είναι τόσο χονδροειδή και τόσο ανώμαλα ώστε απορώ πώς τα αντέχουμε, πολύ περισσότερο που επιθυμούμε να συνεχίσουμε την σχέση μας μ' αυτήν. Στην άλλη, τα στοιχεία είναι τόσο εκλεπτυσμένα, είναι τόσο απαλλαγμένα απ' αυτές τις μεγάλες ανωμαλίες που χαρακτηρίζουν τα στοιχεία εδώ, που δεν μπορώ παρά να χαρακτηρίσω αυτά σαν πολύ πιο πραγματική ύπαρξη" (Τόμ.: III, σελ. 346).

"Ο Κεντρικός Ήλιος αναγκάζει τον Φοχάτ να συγκεντρώσει πρωταρχική σκόνη με την μορφή σφαιρών, να τις βάλει σε κίνηση σε συγκλίνουσες γραμμές και τελικά να προσεγγίσουν η μια την άλλη και να συγκεντρωθούν". (Βιβλίο των Ντζιαν)... "Όντας σκορπισμένα στο Χώρο, χωρίς τάξη ή σύστημα, τα κοσμικά σπέρματα έρχονται συχνά σε σύγκρουση μέχρι την τελική τους συγκέντρωση, μετά από την οποία γίνονται περιπλανώμενα (Κομήτες). Τότε αρχίζουν οι μάχες και οι αγώνες. Τα γηραιότερα (σώματα) έλκουν τα νεώτερα, ενώ άλλα τα απωθούν Πολλά χάνονται, καταβροχθιζόμενα από τους συντρόφους τους που είναι πιο οχυροί. Εκείνα που γλιτώνουν γίνονται κόσμοι".222

Διάγραμμα Νο 3

Σημειώσεις σχήματος:

Το 'Αρουπα, ή "άμορφο", εκεί όπου οι μορφές παύουν να υπάρχουν στο αντικειμενικό πεδίο.

Η λέξη "Αρχετυπικός" δεν πρέπει εδώ να παίρνεται με το νόημα που της έδιναν οι Πλατωνιστές, δηλαδή του κόσμου όπως υπήρχε στον Νου της θεότητας· αλλά με την έννοια του κόσμου που δημιουργήθηκε σαν ένα πρώτο μοντέλο, για να ακολουθηθεί και να βελτιωθεί από τους κόσμους που τον διαδέχονται φυσικά, αν και υποβαθμίζεται σε αγνότητα.

Αυτά είναι τα τέσσερα κατώτερα πεδία της Κοσμικής Συνείδησης, ενώ τα τρία ανώτερα πεδία είναι ασύλληπτα για την ανθρώπινη διάνοια στον βαθμό που έχει αναπτυχθεί μέχρι τώρα. Οι επτά καταστάσεις της ανθρώπινης συνείδησης ανήκουν σε ένα εντελώς διαφορετικό θέμα.

Μας έχουν διαβεβαιώσει ότι υπάρχουν αρκετά σύγχρονα έργα, ειδικά στα Γερμανικά, που περιέχουν υποθετικές φαντασίες γύρω από τέτοιους αγώνες για ζωή στον αστρικό ουρανό. Χαιρόμαστε που το ακούμε, γιατί η δική μας είναι μια απόκρυφη διδασκαλία χαμένη μέσα στο σκοτάδι των αρχαϊκών εποχών. Την αναλύσαμε πλήρως στο έργο μας *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, και η ιδέα της εξέλιξης, που μοιάζει με την νταρβινική, του αγώνα για ζωή και κυριαρχία, και για "την επιβίωση του καταλληλότερου" ανάμεσα στα Πλήθη επάνω καθώς και στα Πλήθη κάτω, υπάρχει και στους δυο τόμους αυτού του προηγούμενου έργου μας που γράφηκε στα 1877. Αλλά η ιδέα δεν είναι δική μας, είναι μια ιδέα της αρχαιότητας. Ακόμα και οι συγγραφείς των *Πουρανά* συνέδεσαν με πολύ έξυπνο τρόπο την αλληγορία των Κοσμικών γεγονότων και των ανθρώπινων συμβάντων. Ένας οποιοσδήποτε συμβολιστής μπορεί να διακρίνει τον αστρο-κοσμικό υπαινιγμό, ακόμα και αν δεν είναι σε θέση να συλλάβει ολόκληρο το νόημα. Ο μεγάλος "Πόλεμος στον Ουρανό" των

222Αν αναλυθεί και εξεταστεί προσεκτικά η περιγραφή αυτή θα αποδειχθεί τόσο επιστημονική, όσο θα μπορούσε να την κάνει και η επιστήμη, ακόμα και στην τελευταία περίοδο.

Πουρανά, οι πόλεμοι των Τιτάνων του Ησιόδου και άλλων κλασικών συγγραφέων οι "αγώνες" ανάμεσα στον Όσιρη και στον Τυφώνα του αιγυπτιακού μύθου, ακόμα και οι αγώνες των σκανδιναβικών μύθων, αναφέρονται όλοι στο ίδιο θέμα. Στην Βόρεια μυθολογία αναφέρεται σαν η μάχη των Φλογών, οι γιοι του Μουσπελσεΐμ που πολέμησαν στο πεδίο του Βίγκριντ. Όλα αυτά σχετίζονται με τον Ουρανό και την Γη και έχουν ένα διπλό και συχνά ακόμα και τριπλό νόημα, μια εσωτερική εφαρμογή στα πράγματα επάνω και στα πράγματα κάτω. Σχετίζονται κυρίως με αστρονομικούς, θεολογικούς και ανθρώπινους αγώνες - με την διευθέτηση των τροχιών και την κυριαρχία μεταξύ των εθνών και των φυλών. Ο "Αγώνας για Ύπαρξη" και η "Επιβίωση του Καταλληλότερου" κυριάρχησαν από την πρώτη στιγμή που ο Κόσμος ήρθε σε ύπαρξη και δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από το παρατηρητικό μάτι των αρχαίων Σοφών. Γι' αυτό και οι ασταμάτητες μάχες του Ίντρα, του θεού του στερεώματος, με τους Άσουρα: που υποβιβάστηκαν από ανώτεροι θεοί σε Κοσμικοί δαίμονες, και με τον Βρίτρα ή Άχι, καθώς και οι μάχες ανάμεσα στα άστρα και στους αστερισμούς, ανάμεσα στην Σελήνη και στους πλανήτες: που αργότερα ενσαρκώθηκαν σαν βασιλείς και θνητοί. Γι' αυτό ακόμα και ο Πόλεμος του Μιχαήλ και της Στρατιάς του ενάντια στον Δράκοντα (Δίας και Λούσιφερ-Αφροδίτη), όταν το ένα τρίτο των άστρων του επαναστατημένου πλήθους κατακρημνίστηκε στο Διάστημα και "ουδέ ευρέθη πλέον τόπος αυτών εν τω ουρανώ". Όπως ειπώθηκε πριν από πολύ καιρό:

> Αυτός ο βασικός και αληθινός θεμέλιος λίθος των μυστικών κύκλων δείχνει... ότι... οι μπράχμαν-παντίτ και οι Ταννάϊμ... έβλεπαν την δημιουργία και την ανάπτυξη του κόσμου με έναν σχεδόν νταρβινικό τρόπο, προηγούμενοι απ' αυτόν και από την σχολή του τόσο στην ιδέα της φυσικής επιλογής των ειδών, όσο και της βαθμιαίας ανάπτυξης και μετασχηματισμού... Υπήρξαν παλιοί κόσμοι που χάθηκαν κατακτημένοι από τους νέους, κ.τ.λ., κ.τ.λ. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη,* Τομ. II, σελ. 220, 260)

διαβεβαίωση ότι όλοι οι κόσμοι (άστρα, πλανήτες κ.τ.λ.) - μόλις ένα μόριο της πρωταρχικής ουσίας στην *λάγια* (αδιαφοροποίητη) κατάσταση εμψυχώνεται από τις ελευθερωμένες αρχές ή στοιχεία ενός αστρικού σώματος που έχει μόλις πεθάνει - γίνονται πρώτα κομήτες, και ύστερα ήλιοι για να καταλήξουν σε κατοικημένους κόσμους, είναι μια διδασκαλία τόσο παλιά, όσο και οι Ρίσι.

Έτσι, τα Μυστικά βιβλία, όπως βλέπουμε, διδάσκουν καθαρά μια αστρονομία την οποία δεν θα μπορούσε να απορρίψει ούτε ένας σύγχρονος διανοητής, αν μπορούσε να κατανοήσει πλήρως την διδασκαλία τους.

Γιατί η αρχαϊκή αστρονομία και η αρχαία φυσική και μαθηματική επιστήμη εξέφραζαν απόψεις σχεδόν ταυτόσημες μ' αυτές της σύγχρονης επιστήμης, ενώ πολλές είχαν ακόμα πιο βαρυσήμαντη έννοια. Διδασκόταν καθαρά ο "αγώνας για την ζωή" καθώς και η "επιβίωση του καταλληλότερου" τόσο για τους επάνω κόσμους, όσο και για τον δικό μας πλανήτη εδώ κάτω. Η διδασκαλία αυτή, όμως, αν και δεν μπορεί να "απορριφθεί ολοκληρωτικά" από την επιστήμη, είναι βέβαιο ότι θα απορριφθεί σαν ολοκληρωμένο σύνολο. Γιατί διατείνεται ότι υπάρχουν μόνο επτά αυτογεννημένοι πρωταρχικοί "θεοί" που εκπορεύτηκαν από το τριαδικό ΕΝΑ. Με άλλα λόγια, σημαίνει ότι όλοι οι κόσμοι ή αστρικά σώματα (πάντα σε αυστηρή αναλογία) σχηματίστηκαν το ένα από το άλλο, μετά την πραγμάτωση της πρωταρχικής εκδήλωσης στην αρχή της "Μεγάλης Εποχής". Η γέννηση των ουράνιων σωμάτων στο Διάστημα παρομοιάζεται με το πλήθος ή την συγκέντρωση των "προσκυνητών" στην εορτή των "Πυρών". Επτά ασκητές εμφανίζονται στην πύλη του ναού κρατώντας επτά αναμμένα αρωματικά λιβανάκια. Από την φωτιά αυτών των λιβανιών η πρώτη σειρά προσκυνητών ανάβει τα δικά της αρωματικά λιβανάκια. Αμέσως μετά ο κάθε ασκητής αρχίζει να περιστρέφει το δικό του λιβανάκι πάνω από το κεφάλι του και δίνει φωτιά και στους υπόλοιπους. Το ίδιο και με τα ουράνια σώματα. Ένα *λάγια* κέντρο ανάβει και αφυπνίζεται στην ζωή από το πυρ ενός άλλου "προσκυνητή" οπότε μετά το νέο "κέντρο" ορμάει στο διάστημα και γίνεται ένας κομήτης. Μόνο όταν χάσει την ταχύτητά του και επομένως την πύρινη ουρά του, αυτός ο "Πύρινος Δράκοντας" κατασταλάζει σε μια ήρεμη και σταθερή ζωή, σαν ένας κανονικός και σεβαστός πολίτης της ουράνιας οικογένειας. Γι' αυτό έχει ειπωθεί:

> Γεννημένο στα απύθμενα βάθη του Διαστήματος, από το ομογενές Στοιχείο που ονομάζεται Κοσμική Ψυχή, κάθε μόριο Κοσμικής ύλης που έρχεται ξαφνικά σε ύπαρξη, αρχίζει την ζωή του κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες. Μέσα από μια σειρά αμέτρητων εποχών, πρέπει να κατακτήσει για τον εαυτό του μια θέση μέσα στο άπειρο. Περιστρέφεται κυκλικά ανάμεσα σε πυκνότερα και ήδη σταθεροποιημένα σώματα, κινούμενο με αναπηδήσεις και συρόμενο προς κάποιο δοσμένο σημείο ή κέντρο που το έλκει, προσπαθώντας να αποφύγει στον δρόμο του άλλα σώματα που το έλκουν και το απωθούν με την σειρά τους, όπως ένα πλοίο που παρασύρεται μέσα σε ένα στενό πέρασμα σπαρμένο με υφάλους και κρυμμένους βράχους. Πολλά χάνονται, καθώς η μάζα τους διαλύεται από ισχυρότερες μάζες και όταν γεννιώνται μέσα σε ένα σύστημα, κυρίως μέσα στα αχόρταγα στομάχια των διαφόρων Ήλιων (βλέπε σχόλιο στην Στάντζα IV). Αυτά που κινούνται πιο αργά και ωθούνται σε μια ελλειπτική τροχιά, είναι καταδικασμένα να χαθούν αργά ή γρήγορα. Τα άλλα που κινούνται σε παραβολικές τροχιές συνήθως γλιτώνουν από την καταστροφή, εξαιτίας της ταχύτητάς τους.

Ίσως μερικοί σπουδαστές φανταστούν πως η διδασκαλία αυτή, ότι δηλαδή όλα τα ουράνια σώματα περνούν μέσα από το στάδιο του κομήτη, έρχεται σε αντίθεση με την δήλωση που έγινε προηγούμενα, ότι η Σελήνη είναι η μητέρα της γης. Ίσως φαντάζονται πως για να εναρμονιστούν αυτά τα δυο χρειάζεται ενόραση. Αλλά δεν απαιτείται καθόλου η ενόραση. Τι γνωρίζει η επιστήμη για τους κομήτες, για την προέλευση, την ανάπτυξη και την τελική συμπεριφορά τους; Τίποτε, απολύτως τίποτε! Και γιατί να είναι απίθανη η ιδέα ότι ένα *λάγια* κέντρο - ένα κομμάτι κοσμικού πρωτοπλάσματος, ομογενές και λανθάνον, όταν ξαφνικά εμψυχωθεί ή αναφθεί - ορμάει από την κλίνη του στο Διάστημα και περιστρέφεται ανάμεσα στα απύθμενα βάθη προκειμένου να δυναμώσει τον ομογενή οργανισμό του με την συσσώρευση και προσθήκη διαφοροποιημένων στοιχείων; Και γιατί δεν μπορεί ένας τέτοιος κομήτης να ζωοποιηθεί, να ζήσει και να γίνει μια κατοικημένη σφαίρα!

"Οι κατοικίες του Φοχάτ είναι πολλές", έχει ειπωθεί. "Τοποθετεί τους τέσσερις πύρινους (ηλεκτρο-θετικούς) Γιους του στους 'Τέσσερις κύκλους'". Οι Κύκλοι αυτοί είναι ο Ισημερινός, η Εκλειπτική και οι δυο παράλληλοι της απόκλισης, ή οι τροπικοί, και οι τέσσερις μυστικές Οντότητες τοποθετήθηκαν για να προΐστανται πάνω στις κλιματολογικές τους συνθήκες. Και πάλι: "Σε άλλους επτά (γιους) ανατέθηκε να προΐστανται πάνω στους επτά θερμούς και επτά ψυχρούς λοκά (οι κολάσεις των ορθόδοξων μπραχμάνων) στα δυο άκρα του Αυγού της Ύλης (η Γη μας και οι πόλοι της)". Οι επτά λοκά αλλού ονομάζονται επίσης "Δακτύλιοι" και "Κύκλοι". Οι αρχαίοι θεωρούσαν τους πολικούς κύκλους επτά και όχι δυο, όπως οι Ευρωπαίοι. Γιατί το Όρος Μερού, που είναι ο Βόρειος Πόλος, λέγεται ότι έχει επτά χρυσά και επτά ασημένια σκαλοπάτια που οδηγούν σ' αυτό.

παράξενη δήλωση που έγινε σε μια από τις Στάντζα, δηλαδή: "Τα Τραγούδια του Φοχάτ και οι Γιοι του ήταν ακτινοβόλα σαν τον μεσημεριάτικο Ήλιο και την Σελήνη συνδυασμένα" και ακόμα ότι οι τέσσερις Γιοι - και ο μεσαίος τετραπλός Κύκλος "είδαν τα τραγούδια του πατέρα τους και άκουσαν την Ηλιακή-σεληνιακή ακτινοβολία του", στο Σχόλιο εξηγούνται με τα ακόλουθα λόγια:

> διέγερση των φοχατικών δυνάμεων στα δυο ψυχρά άκρα (Βόρειος και Νότιος πόλος) της Γης που κατέληξε σε μια πολύχρωμη ακτινοβολία την νύχτα, περιέχουν επίσης μέσα τους αρκετές από τις ιδιότητες του χρώματος και του ήχου του Ακασά (Αιθέρα).
>
> Ο ήχος είναι το χαρακτηριστικό του Ακασά (Αιθέρα)· γεννάει τον αέρα, η ιδιότητα του οποίου είναι Αφή και ο οποίος (με την τριβή) παράγει Χρώμα και Φως.[223]

Ίσως τα παραπάνω θεωρηθούν αρχαϊκές ανοησίες, αλλά θα κατανοηθούν καλύτερα, αν ο αναγνώστης θυμηθεί το Βόρειο και το Νότιο Σέλας, που και τα δυο συμβαίνουν ακριβώς στο κέντρο των γήινων ηλεκτρικών και μαγνητικών δυνάμεων. Οι δυο πόλοι λέγεται ότι είναι οι αποθήκες, τα δοχεία και ταυτόχρονα οι ελευθερωτές της Κοσμικής και γήινης Ζωτικότητας (Ηλεκτρισμός), από το πλεόνασμα της οποίας η Γη, αν δεν υπήρχαν αυτές οι δυο φυσικές

223 Παράφραση από το *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, τομ. 1, σελ. 34-35.

"βαλβίδες ασφαλείας" θα είχε από καιρό γίνει κομάτια. Ταυτόχρονα υπάρχει τώρα μια θεωρία η οποία τελευταία θεωρείται και σαν αξίωμα, ότι το φαινόμενο των πολικών φώτων συνοδεύεται αλλά και προκαλεί δυνατούς ήχους σαν σφύριγμα, συρισμό και τρίξιμο. (Βλέπε τα έργα του καθηγητή Χάμπολντ σχετικά με το Βόρειο Σέλας και τις επιστολές του σχετικά μ' αυτό το αμφισβητούμενο θέμα).224

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – *Συνέχεια*

ΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΣΟΥ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΣΤΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΡΟΧΟΥ ΣΟΥ (*αλύσου*). Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ (Γη) (α) ΦΤΑΣΕ ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ "ΚΑΡΠΟ" ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΝΙΡΒΑΝΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΙΣ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΔΕΙΣ (β).

Ο "μικρός τροχός" είναι η δική μας άλυσος σφαιρών και η τέταρτη ακτίνα είναι η Γη μας, η τέταρτη της αλύσου. Είναι μια από κείνες πάνω στις οποίες η "θερμή (θετική) πνοή του Ήλιου" έχει ένα άμεσο αποτέλεσμα.225

Το να υπολογίσουμε όμως την ηλικία της, όπως στην Στάντζα καλείται να κάνει ο σπουδαστής, είναι μάλλον δύσκολο, γιατί δεν μας δίνονται οι αριθμοί των Μεγάλων Κάλπα, και δεν επιτρέπεται να ανακοινωθούν εκείνοι των μικρών μας Γιουγκά, παρά μόνο στην κατά προσέγγιση διάρκειά τους. Λέγεται: "Οι παλιότεροι τροχοί περιστρέφονταν για μια Αιωνιότητα και για μισή Αιωνιότητα". Ξέρουμε ότι με τον όρο "Αιωνιότητα" εννοείται το ένα έβδομο των 311.040.000.000.000 χρόνων ή μιας εποχής του Μπράχμα. Αλλά τι σημαίνει αυτό; Γνωρίζουμε ακόμα ότι για να αρχίσουμε, αν πάρουμε σαν βάση τα παραπάνω νούμερα, πρέπει πρώτα απ' όλα να αφαιρέσουμε από τα 100 χρόνια του Μπράχμα (ή από τα 311.040.000.000.000 χρόνια) δυο χρόνια που καταλήφθηκαν από τις Σαντγιά (λυκόφωτα), πράγμα που μας αφήνει επομένως 98 χρόνια, μια και πρέπει να τα φέρουμε στον μυστικό συνδυασμό 14Χ7. Αλλά εμείς δεν ξέρουμε ποια ακριβώς εποχή άρχισε η εξέλιξη και ο σχηματισμός της μικρής Γης μας. Επομένως είναι αδύνατο να υπολογίσουμε την ηλικία της, εκτός και μας δοθεί ο χρόνος της γέννησής της, πράγμα που οι ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ μέχρι τώρα αρνούνται να το κάνουν. Αλλά στο τέλος αυτού του Τόμου καθώς και στον Τόμο ΙΙ θα δοθούν μερικοί χρονολογικοί υπαινιγμοί. Πρέπει, όμως, να θυμόμαστε ότι ο νόμος της Αναλογίας ισχύει για τους κόσμους, όπως και για τον άνθρωπο και ότι, όπως "η ΜΙΑ (θεότητα) γίνεται Δύο (Ντεβά ή Άγγελος) και το Δύο γίνεται Τρία (ή άνθρωπος)" κ.τ.λ., κ.τ.λ. έτσι μας διδάσκουν ότι τα Πηκτώματα (κοσμικό υλικό) γίνονται περιπλανώμενοι (κομήτες), αυτοί γίνονται άστρα και τα άστρα (τα κέντρα των στροβίλων), ο ήλιος μας και οι πλανήτες· για να το πούμε με λίγα λόγια.226

(β) Υπάρχουν τέσσερις βαθμοί μύησης που αναφέρονται στα εξωτερικά έργα και οι οποίοι στα Σανσκριτικά είναι γνωστοί αντίστοιχα σαν "Σροταπάνα", "Σακρινταγκάμιν", "Αναγκάμιν" και "Άρχατ" και στον δικό μας τέταρτο Γύρο, οι τέσσερις ατραποί που οδηγούν στο *Νιρβάνα* φέρουν το ίδιο όνομα. Ο Άρχατ, αν και μπορεί να δει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, ωστόσο δεν είναι ακόμα ένας ανώτατος μυημένος· γιατί ο ίδιος ο μύστης, ο μυημένος υποψήφιος γίνεται τσέλα (μαθητής) σε έναν ανώτερο μυημένο. Οι τρεις ανώτερες βαθμίδες πρέπει να κατακτηθούν από τον Άρχατ, ο οποίος θα φτάσει έτσι στην κορυφή της κλίμακας της αρχατικής κατάστασης. Ακόμα και στην δική μας πέμπτη φυλή υπάρχουν εκείνοι που την έχουν φτάσει, αλλά οι απαραίτητες ιδιότητες για την επίτευξη αυτών των ανωτέρων βαθμίδων θα αναπτυχθούν πλήρως στον κοινό ασκητή μόνο προς το τέλος αυτής της Ριζικής Φυλής και κατά την Έκτη και Έβδομη. Έτσι θα υπάρχουν πάντα

224 Στο έργο του *Φυσικά*, σελ. 198 και συνέχεια, που αποτελεί ένα τμήμα του Κόσμου του στον Τόμο Ι, 1845.

225 Οι επτά θεμελιώδεις μεταμορφώσεις των σφαιρών ή ουράνιων σφαιρών, ή μάλλον των συστατικών μορίων της ύλης τους, περιγράφονται ως ακολούθως: (1) Η ομογενής, (2) η αεριώδης και ακτινοβόλα, (3) Γαλακτώδης (νεφέλωμα), (4) Ατομική, Αιθέρια (αρχή της κίνησης και επομένως της διαφοροποίησης), (5) Σπερματική, πύρινη (διαφοροποιημένη αλλά αποτελούμενη μόνο από τα σπέρματα των Στοιχείων στην πρώτη τους κατάσταση, γιατί αυτά έχουν επτά καταστάσεις όταν αναπτυχθούν πλήρως πάνω στην Γη μας), (6) Τετραπλή, ατμοειδής (η μελλοντική Γη), (7) Ψυχρή και εξαρτώμενη (από τον Ήλιο για ζωή και φως).

226 Αυτό δεν μπορεί να είναι και τόσο αντιεπιστημονικό, αφού ο Ντεκάρτ θεωρεί επίσης ότι "οι πλανήτες περιστρέφονται γύρω από τον άξονά τους επειδή κάποτε ήταν φωτεινά άστρα, τα κέντρα των Στροβίλων".

μυημένοι και αμαθείς μέχρι το τέλος αυτού του μικρότερου Μανβαντάρα, του τωρινού ζωικού κύκλου. Οι Άρχατ της "πύρινης ομίχλης" της 7ης τάξης, δεν απέχουν παρά μόνο έναν βαθμό από την Ριζική Βάση της Ιεραρχίας τους: την ανώτερη πάνω στην Γη και στην δική μας Γήινη άλυσο. Αυτή η "Ριζική Βάση" φέρει ένα όνομα που μπορεί να μεταφραστεί μόνο με μερικές σύνθετες λέξεις: "η αθάνατη ανθρώπινη Βανιανή" [ινδική συκή]. Αυτή η "θαυμαστή Ύπαρξη" λένε ότι κατήλθε από μια "ανώτερη περιοχή" στην αρχή της Τρίτης Εποχής, πριν από τον διαχωρισμό των φύλων της Τρίτης Φυλής.

Τρίτη Φυλή συλλογικά ονομάζεται μερικές φορές "οι Γιοι του Παθητικού Γιόγκα", δηλαδή παράχθηκε ασυνείδητα από την Δεύτερη Φυλή η οποία, καθώς ήταν διανοητικά αδρανής, υποτίθεται ότι ήταν συνεχώς βυθισμένη σε ένα είδος κενής ή αφηρημένης θεωρίας που απαιτείται από τις συνθήκες της γιογκικής κατάστασης. Κατά την πρώτη ή αρχική περίοδο της ύπαρξης αυτής της τρίτης φυλής και ενώ βρισκόταν ακόμα στην κατάστάση αγνότητας, οι "Γιοι της Σοφίας" - οι οποίοι, όπως θα δούμε, ενσαρκώθηκαν σ' αυτήν την Τρίτη Φυλή - παρήγαγαν μέσω της Κριγιασάκτι απογόνους που ονομάστηκαν οι "Γιοι του Αντ" ή "της Πύρινης-Ομίχλης", οι "Γιοι της θέλησης και του γιόγκα" κ.τ.λ. Ήταν ένα συνειδητό δημιούργημα, καθώς ένα μέρος της φυλής είχε ήδη εμψυχωθεί με τον θείο σπινθήρα της πνευματικής, ανώτερης διάνοιας. Οι απόγονοι αυτοί δεν ήταν μια Φυλή. Αρχικά ήταν μια θαυμαστή Οντότητα που ονομάστηκε "Μυσταγωγός" και μετά απ' αυτόν μια ομάδα ημι-θείων και ημι-ανθρώπινων όντων. Στην Αρχαϊκή γένεση "διαχωρίστηκαν" για ορισμένους σκοπούς και σ' αυτούς λέγεται ότι ενσαρκώθηκαν οι ανώτεροι Ντιάνι, "οι Μούνι και Ρίσι από προηγούμενα Μανβαντάρα"· για να αποτελέσουν το φυτώριο για μελλοντικούς ανθρώπινους μυημένους, πάνω σ' αυτήν την Γη και κατά την διάρκεια του παρόντος κύκλου. Αυτοί οι "Γιοι της θέλησης και του γιόγκα", που γεννήθηκαν κατά έναν άσπιλο, θα λέγαμε, τρόπο, εξηγείται ότι παρέμειναν εντελώς ξέχωροι από την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

"ΟΝΤΟΤΗΤΑ" που μόλις αναφέραμε και η οποία πρέπει να παραμείνει ανώνυμη, είναι το Δέντρο από το οποίο, στις επακόλουθες εποχές, ξεπήδησαν όλοι οι μεγάλοι ιστορικά γνωστοί σοφοί και ιεροφάντες, όπως οι Ρίσι Καπίλα, Ερμής, Ενώχ, Ορφέας κ.τ.λ., κ.τ.λ. Σαν αντικειμενικός άνθρωπος, είναι το μυστηριώδες (για τον αμύητο: το πάντα αόρατο) και όμως πάντα παρόν Πρόσωπο για το οποίο τόσοι μύθοι κυκλοφορούν στην Ανατολή, ειδικά ανάμεσα στους αποκρυφιστές και στους σπουδαστές της Ιερής Επιστήμης. Είναι εκείνος που αλλάζει μορφή και όμως παραμένει πάντα ο ίδιος. Και είναι ακόμα αυτός που ασκεί πνευματική εξουσία πάνω στους μυημένους Γνώστες όλου του κόσμου. Όπως ειπώθηκε αυτός είναι ο "Ανώνυμος" που έχει τόσα πολλά ονόματα, αλλά που ωστόσο τα ονόματα και η ίδια του η φύση είναι άγνωστα. Αυτός είναι ο "Μυσταγωγός" που ονομάζεται "ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ". Γιατί αν και στέκεται στο κατώφλι του ΦΩΤΟΣ, κοιτάζει σ' αυτό μέσα από τον κύκλο του Σκότους, τον οποίο δεν θα διαβεί ποτέ ούτε και θα εγκαταλείψει την θέση μέχρι την τελευταία μέρα αυτού του ζωικού κύκλου. Γιατί ο μοναχικός Παρατηρητής παραμένει στην θέση που διάλεξε ο ίδιος; Γιατί στέκεται δίπλα στην αρχέγονη πηγή της Σοφίας από την οποία δεν πίνει πια, αφού δεν έχει να μάθει τίποτε που να μην το ξέρει, ούτε πάνω στην Γη ούτε στον ουρανό; Επειδή οι μοναχικοί προσκυνητές με τα πληγωμένα πόδια, στον δρόμο της επιστροφής τους πίσω στον οίκο τους ποτέ δεν είναι σίγουροι ούτε μέχρι την τελευταία στιγμή, πως δεν θα χάσουν τον δρόμο τους μέσα σ' αυτήν την απέραντη έρημο της πλάνης και της ύλης που ονομάζεται Γήινη Ζωή. Επειδή αυτός πρόθυμα δείχνει τον δρόμο για εκείνη την περιοχή της ελευθερίας και του φωτός - από την οποία έχει οικειοθελώς εξοριστεί - σε κάθε φυλακισμένο που κατάφερε να απαλλαγεί από τα δεσμά της σάρκας και της πλάνης. Επειδή, με λίγα λόγια, θυσίασε τον εαυτό του προς χάριν της ανθρωπότητας, αν και ελάχιστοι Εκλεκτοί θα ευεργετηθούν από την ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ.

Κάτω από την άμεση, σιωπηλή καθοδήγηση αυτού του ΜΑΧΑ - (μεγάλου) - ΓΚΟΥΡΟΥ όλοι οι άλλοι λιγότεροι θείοι Διδάσκαλοι και καθοδηγητές της ανθρωπότητας έγιναν - από την πρώτη αφύπνιση της ανθρώπινης συνείδησης - οι οδηγοί της πρώτης Ανθρωπότητας. Μέσω αυτών των "Γιων του θεού" η ανώριμη ακόμα ανθρωπότητα απέκτησε τις πρώτες ιδέες για τις τέχνες και τις επιστήμες, καθώς και για την πνευματική γνώση. Και αυτοί έθεσαν τους πρώτους θεμέλιους

λίθους εκείνων των αρχαίων πολιτισμών που προβληματίζουν τόσο πολύ τους σύγχρονους σπουδαστές και μελετητές.[227]

Αν και αυτά τα θέματα αναφέρθηκαν καθαρά στο έργο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, είναι καλό να θυμήσουμε στον αναγνώστη αυτό που αναφερόταν στον Τόμο I, σελ. 589 μέχρι 593, σχετικά με ένα ορισμένο Ιερό Νησί στην Κεντρική Ασία και να τον παραπέμψουμε για περισσότερες λεπτομέρειες στο κεφάλαιο "Οι Γιοι του Θεού και το Ιερό Νησί" στον επόμενο τόμο του παρόντος έργου. Όμως, μερικές ακόμα επεξηγήσεις, αν και δίνονται με αποσπασματική μορφή, μπορεί να βοηθήσουν τον σπουδαστή να ρίξει μια φευγαλέα ματιά σ' αυτό το μυστήριο.

Ας αναφέρουμε καθαρά τουλάχιστον μια λεπτομέρεια σχετικά μ' αυτούς τους μυστηριώδεις "Γιους του θεού". Απ' αυτούς, τους Μπραχμα-πουτρά, διεκδικούν δίκαια την καταγωγή τους οι ανώτεροι Ντβιτζά, οι μυημένοι μπραχμάνοι της αρχαιότητας, αν και οι σύγχρονοι μπραχμάνοι κάνουν τον λαό να πιστεύει ότι ξεπήδησαν κατευθείαν μέσα από το στόμα του Μπράχμα. Αυτή είναι η εσωτερική διδασκαλία η οποία προσθέτει ακόμα ότι αν και αυτοί οι προερχόμενοι (πνευματικά, βέβαια) από τους "Γιους της θέλησης και του γιόγκα", με τον καιρό διαιρέθηκαν σε δυο αντίθετα φύλα - όπως έκαναν οι "Κριγιασάκτι" προγεννήτορές τους - όμως ακόμα και οι υποβαθμισμένοι απόγονοί τους διατήρησαν μέχρι σήμερα μια ευλάβεια και έναν σεβασμό για την δημιουργική λειτουργία και την θεωρούν ακόμα κάτω από το φως μιας θρησκευτικής τελετουργίας, ενώ τα πιο πολιτισμένα έθνη την θεωρούν σαν μια απλή ζωώδικη λειτουργία. Συγκρίνατε τις Δυτικές απόψεις και πρακτικές πάνω σ' αυτά τα θέματα με τους *Νόμους του Μάνου* σχετικά με τους νόμους του Γκριχάστα και της έγγαμης ζωής. Έτσι ο αληθινός μπραχμάνος είναι πράγματι εκείνος "του οποίου οι επτά πρόγονοι ήπιαν τον χυμό του σεληνιακού φυτού (Σόμα)", και ο οποίος είναι ένας "Τρισουπάρνα", γιατί έχει κατανοήσει το μυστικό των *Βέντα*.

227 Ας προσπαθήσουν όσοι αμφισβητούν αυτήν την δήλωση να εξηγήσουν με κάποια άλλη παρόμοια λογική βάση το μυστήριο της υπερφυσικής γνώσης που κατείχαν οι αρχαίοι, που υποτίθεται ότι προέρχονταν από κατώτερους και ζωόμορφους αγρίους, από τους ανθρώπους των σπηλαίων της Παλαιολιθικής εποχής. Ας στραφούν σε έργα τέτοια, όπως για παράδειγμα, τα έργα του Βιτρούβιου Πόλιου πάνω στην αρχιτεκτονική [*Περί Αρχιτεκτονικής* βιβλία X), στα οποία όλοι οι κανόνες της αναλογίας είναι εκείνοι που διδάσκονταν στην αρχαιότητα κατά τις μυήσεις, αν μπορέσουν να εξοικειωθούν με την αληθινό θεία τέχνη και να κατανοήσουν το βαθύ εσωτερικό νόημα που κρύβεται σε κάθε κανόνα και νόμο της αναλογίας. Κανένας άνθρωπος προερχόμενος από τους Παλαιολιθικούς κατοίκους των σπηλαίων δεν θα μπορούσε να αναπτύξει αβοήθητος μια τέτοια επιστήμη, ούτε και μετά από χιλιετίες σκέψης και νοητικής εξέλιξης. Οι μαθητές εκείνων των ενσαρκωμένων Ρίσι και Ντεβά της τρίτης Ριζικής Φυλής, είναι αυτοί που μεταβίβασαν την γνώση τους από την μια γενεά στην άλλη, στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα, με τον κανόνα της αναλογίας που τώρα έχει χαθεί. Και οι Μαθητές των Μυημένων της 4ης, οι Ατλάντειοι, την μεταβίβασαν στους δικούς τους Κύκλωπες, τους "Γιους των Κύκλων" ή του "Απείρου", από τους οποίους το όνομα πέρασε στις ακόμα μεταγενέστερες γενεές των Γνωστικών ιερέων. Χάρη στην θεία τελειότητα εκείνων των αρχιτεκτονικών αναλογιών, οι Αρχαίοι μπόρεσαν να χτίσουν τα θαύματα όλων των μετέπειτα εποχών, τους Ναούς, τις Πυραμίδες, τα σκαμμένα μέσα σε βράχο Ιερά, τα Κρόμλεχ, τους Τύμβους και τους Βωμούς τους, αποδεικνύοντας ότι διέθεταν τις δυνάμεις των μηχανών και μια γνώση της μηχανικής τέτοια, που η σύγχρονη επιδεξιότητα συγκρινόμενη μαζί της μοιάζει με παιχνίδι παιδιού, ενώ η δική τους επιδεξιότητα αναφέρεται σαν έργα εκατόγχειρων γιγάντων. Οι σύγχρονοι αρχιτέκτονες μπορεί να μην έχουν απαρνηθεί ολότελα αυτούς τους κανόνες, αλλά έχουν προσθέσει τόσες εμπειρικές τροποποιήσεις, ώστε να καταστρέψουν τις σωστές αναλογίες τους. Ο Βιτρούβιος ήταν εκείνος που παρέδωσε στους μεταγενέστερους τους κανόνες της κατασκευής των ελληνικών ναών που χτίστηκαν προς τιμήν των αθανάτων θεών και τα δέκα βιβλία πάνω στην αρχιτεκτονική του Μάρκου Βιτρούβιου Πόλιου, ενός που με λίγα λόγια ήταν μυημένος, μπορούν να μελετηθούν μόνο εσωτερικά. Οι δρυιδικοί κύκλοι, τα ντολμέν, οι ναοί της Ινδίας, της Αιγύπτου και της Ελλάδας, οι Πύργοι και οι 127 πόλεις στην Ευρώπη που σύμφωνα με τους γνώστες του Γαλλικού Ινστιτούτου βρέθηκαν να είναι "κυκλώπειας προέλευσης", είναι όλα έργα των μυημένων Ιερέων-Αρχιτεκτόνων, των απογόνων εκείνων που διδάχθηκαν πρωταρχικά από τους "Γιους του θεού" που σωστά ονομάστηκαν "Οι Δομητές". Να τι λένε οι ευγνώμονες μεταγενέστεροι γι' αυτούς τους απογόνους. "Δεν χρησιμοποιούσαν ούτε λάσπη ούτε τσιμέντο, ούτε ατσάλι ούτε σίδερο για να κόψουν τις πέτρες, και όμως ήταν τόσο τέλεια δουλεμένες, ώστε σε πολλά σημεία οι αρμοί δεν διακρίνονται σχεδόν καθόλου, αν και πολλές πέτρες - όπως στο Περού - έχουν 11,5 μ. μήκος, 5,5 μ. πλάτος και 1,80 μ. πάχος, ενώ στα τείχη και στα φρούρια του Κούτζκο υπάρχουν πέτρες που είναι ακόμα μεγαλύτερες". [Χοσέ ντε Ακόστα, *Η Φυσική και Ηθική Ιστορία των Ινδιάνων*, Βιβ. VI, κεφ. 14). Και πάλι, "η πηγή της Συήνης, κατασκευασμένη πριν από 5.400 χρόνια, όταν

περιοχή βρισκόταν ακριβώς κάτω από τον τροπικό, ήταν επίσης ένα από τα θαυμαστά έργα τους. Ήταν έτσι κατασκευασμένη, ώστε το μεσημέρι, ακριβώς κατά την στιγμή του θερινού ηλιοστασίου, ολόκληρος ο δίσκος του ήλιου αντανακλάτο στην επιφάνεια της, ένα έργο που η ενωμένη δεξιοτεχνία όλων των αστρονόμων της Ευρώπης δεν θα μπορούσε να το καταφέρει". (Κίνελυ, *Το Βιβλίο του Θεού: Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 118).

Ακόμα και μέχρι σήμερα τέτοιοι μπραχμάνοι γνωρίζουν ότι στην αρχή, επειδή η ψυχική και φυσική διάνοια βρισκόταν σε λήθαργο και η συνείδηση δεν είχε ακόμα αναπτυχθεί, οι πνευματικές αντιλήψεις εκείνης της φυλής ήταν εντελώς ασύνδετες με το φυσικό περιβάλλον της. Εκείνος ο θείος άνθρωπος διέμενε μέσα στην ζωώδικη - αν και εξωτερικά ανθρώπινη - μορφή του και παρόλο που διέθετε ένστικτο, καμιά αυτοσυνείδηση δεν ερχόταν να φωτίσει το σκοτάδι της λανθάνουσας πέμπτης αρχής. Όταν οι Κύριοι της Σοφίας, κινούμενοι από τον νόμο της Εξέλιξης, ενστάλαξαν μέσα του τον σπινθήρα της συνείδησης, το πρώτο αίσθημα που αφυπνίστηκε σε ζωή και δραστηριότητα ήταν ένα αίσθημα συγγένειας, ταυτότητας με τους πνευματικούς δημιουργούς του. Όπως τα πρώτα αισθήματα που νιώθει ένα παιδί είναι για την μητέρα και τροφό του, έτσι και οι πρώτες εφέσεις της αφυπνισμένης συνείδησης στον πρωτόγονο άνθρωπο ήταν για κείνους, το στοιχείο των οποίων το ένιωθε μέσα του, αν και οι ίδιοι ήταν έξω απ' αυτόν και ανεξάρτητοι απ' αυτόν. Μέσα απ' αυτό το αίσθημα πρόβαλε η ΑΦΟΣΙΩΣΗ και έγινε το πρώτο και κυριότερο κίνητρο στην φύση του, γιατί είναι το μόνο αίσθημα που είναι φυσικό στην καρδιά μας, που είναι έμφυτο σ’ εμάς και που το βρίσκουμε τόσο στα ανθρώπινα βρέφη όσο και στα μικρά των ζώων. Αυτό το αίσθημα της ασυγκράτητης, ενστικτώδους έφεσης στον πρωτόγονο άνθρωπο, περιγράφεται όμορφα και ενορατικά, θα μπορούσε να πει κανείς, από τον Καρλάυλ, που λέει:

Αυτή η μεγάλη αρχαία καρδιά, πόσο παιδική στην απλότητά της και πόσο ανδρική στην ειλικρινή σοβαρότητα και το βάθος της! Ο ουρανός απλώνεται από πάνω του, όπου κι αν πάει ή σταθεί πάνω στην Γη, κάνοντας ολόκληρη την Γη έναν μυστικό Ναό γι' αυτόν και όλες τις εργασίες της Γης ένα είδος λατρείας. Οράματα λαμπρών όντων αστράφτουν στο συνηθισμένο ηλιόφωτο, και άγγελοι πετούν εκτελώντας το θέλημα του θεού ανάμεσα στους ανθρώπους... Δέος και θαύμα τυλίγουν τον άνθρωπο, ζει μέσα σε ένα στοιχείο θαύματος...[228] Ένας μεγάλος Νόμος Καθήκοντος, τεράστιος σαν τις δυο Απειροσύνες (τον ουρανό και την κόλαση), μειώνει όλα τα άλλα, εξαφανίζει όλα τα άλλα... ήταν μια Πραγματικότητα και εξακολουθεί ακόμα να είναι, μόνο το ένδυμά της είναι νεκρό, η ουσία της ζει μέσα σε όλες τις Εποχές και σε όλη την Αιωνιότητα! (*Παρελθόν και Παρόν*, σελ. 104.)

Αναμφισβήτητα ζει και έχει εγκατασταθεί με όλη την αξερίζωτη ισχύ και δύναμη της μέσα στην ασιατική Άρια καρδιά από την Τρίτη Φυλή, μέσα από τους πρώτους γιους τους "γεννημένους από τον νου": τους καρπούς της Κριγιασάκτι. Καθώς ο χρόνος κυλούσε, η άγια τάξη των Μυημένων δημιουργούσε σπάνια και από εποχή σε εποχή τέτοια τέλεια πλάσματα: όντα ξεχωριστά, εσωτερικά και εξωτερικά, αν και ίδια με κείνους που τα δημιούργησαν.

Κατά την παιδική ηλικία της τρίτης πρωτόγονης φυλής:

"'Ένα πλάσμα πολύ ανωτέρου είδους
έλειπε και γι' αυτό σχεδιάστηκε·
με συνειδητή σκέψη, με πιο ικανή καρδιά
για εξουσία φτιάχτηκε, κατάλληλο να κυβερνάει τα άλλα..."[229]

Ήρθε σε ύπαρξη ένας έτοιμος και τέλειος φορέας για τους ευσαρκωνόμενους κατοίκους των ανωτέρων σφαιρών, που από τότε πήραν για κατοικία τους αυτές τις μορφές τις γεννημένες από την Πνευματική ΘΕΛΗΣΗ και την φυσική θεία δύναμη στον άνθρωπο. Ήταν ένα παιδί του αγνού Πνεύματος, νοητικά καθαρό από κάθε χρωματισμό γήινου στοιχείου. Μόνο το φυσικό του πλαίσιο ανήκε στον χρόνο και στην ζωή, γιατί αντλούσε την διάνοια του κατευθείαν από τα πάνω. Ήταν το ζωντανό δέντρο της θείας σοφίας και μπορεί επομένως να συνδεθεί με το Κοσμικό Δέντρο του νορβηγικού μύθου, που δεν μπορεί να μαραθεί και να πεθάνει αν δεν δοθεί και η τελευταία μάχη της ζωής, ενώ οι ρίζες του κατατρώγονται συνεχώς από τον δράκοντα Νιντόγκ. Γιατί ακριβώς έτσι πρώτος και άγιος Γιος της Κριγιασάκτι είχε το σώμα του που το κατέτρωγαν τα δόντια του χρόνου, αλλά οι ρίζες της εσωτερικής του ύπαρξης παρέμεναν πάντα άφθαρτες και ισχυρές, γιατί απλώνονταν και αναπτύσσονταν στον ουρανό και όχι στην Γη. Αυτός ήταν ο πρώτος από τους

228 Εκείνο που ήταν φυσικό στα μάτια του πρωτόγονου ανθρώπου, έχει γίνει για μας τώρα μόνο ένα θαύμα και αυτό που για εκείνον ήταν θαύμα, δεν θα μπορέσει ποτέ να εκφραστεί με την δική μας γλώσσα.
229 Οβίδιου, *Μεταμορφώσεις*, βιβ. I. 76-77.

ΠΡΩΤΟΥΣ και ήταν το σπέρμα όλων των άλλων. Υπήρξαν και άλλοι "Γιοι της Κριγιασάκτι" που δημιουργήθηκαν από μια δεύτερη Πνευματική προσπάθεια, αλλά ο πρώτος παράμεινε μέχρι σήμερα το Σπέρμα της θείας Γνώσης, ο Ένας και Υπέρτατος ανάμεσα στους γήινους "Γιους της Σοφίας". Πάνω σ' αυτό το θέμα δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα, παρά μόνο ότι σε κάθε εποχή ακόμα και στην δική μας - υπήρξαν μεγάλες διάνοιες που κατανόησαν σωστά το πρόβλημα.

Πώς έφτασε το φυσικό μας σώμα στην κατάσταση τελειότητας στην οποία βρίσκεται τώρα; Φυσικά μέσα από χιλιάδες χρόνια εξέλιξης, αλλά όμως ποτέ μέσω των ζώων ή από τα ζώα, όπως διδάσκει ο υλισμός. Γιατί, όπως λέει ο Καρλάυλ: "... Η ουσία της ύπαρξής μας, το μυστήριο μέσα μας που αποκαλείται "εγώ" - αχ, τι λέξεις έχουμε για τέτοια πράγματα; - είναι μια πνοή του Ουρανού - το Ανώτερο Ον που αποκαλύπτεται μέσα στον άνθρωπο. Αυτό το σώμα, αυτές οι λειτουργίες του, αυτή η ζωή μας, δεν είναι όλα σαν ένα ένδυμα του ΑΚΑΤΟΝΟΜΑΣΤΟΥ;"

πνοή του ουρανού, ή μάλλον η πνοή της ζωής, που στην Βίβλο ονομάζεται Νεφές, βρίσκεται σε κάθε ζώο, σε κάθε ζωντανό μόριο όπως και σε κάθε ορυκτό άτομο. Αλλά κανένα απ' αυτά δεν έχει - όπως έχει ο άνθρωπος - συνείδηση της φύσης αυτού του ανωτάτου Όντος,[230] όπως κανένα απ' αυτά δεν έχει εκείνη τη θεία αρμονία την οποία κατέχει ο άνθρωπος. Κανένας δεν το εξέφρασε καλύτερα από τον Νοβάλις και από τον Καρλάυλ (*Περί των Ηρώων, της Ηρωικής Λατρείας και του Ηρωισμού στην Ιστορία*, σελ. 9) που το επανέλαβε:

> "Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Ναός στο σύμπαν, και αυτός είναι το Σώμα του Ανθρώπου. Τίποτε δεν είναι αγιότερο απ' αυτήν την ανώτερη μορφή... Αγγίζουμε τον Ουρανό όταν ακουμπάμε το χέρι μας σε ένα ανθρώπινο σώμα!"... Αυτό μοιάζει σαν ένα ωραίο ρητορικό σχήμα (προσθέτει ο Καρλάυλ), αλλά δεν είναι έτσι. Αν το συλλογιστεί κανείς καλά, θα αποδειχθεί ότι είναι ένα επιστημονικό γεγονός· η έκφραση... της πραγματικής αλήθειας του θέματος. Εμείς είμαστε το θαύμα των θαυμάτων: το μεγάλο ανεξιχνίαστο Μυστήριο του Θεού.

230 Δεν υπάρχει στον κόσμο έθνος στο οποίο το αίσθημα της αφοσίωσης ή του θρησκευτικού μυστικισμού να είναι πιο αναπτυγμένο απ' ό,τι στον ινδικό λαό. Δείτε τι λέει στα έργα του ο Μαξ Μύλλερ για την ιδιοσυγκρασία και τα εθνικά χαρακτηριστικά τους. Αυτή είναι μια άμεση κληρονομιά από τους πρωτόγονους συνειδητούς ανθρώπους της Τρίτης Φυλής.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII
ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΓΗ

ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΝΗΣ ΑΜΟΡΦΗΣ ΖΩΗΣ (α) ΠΡΩΤΑ Ο ΘΕΙΟΣ (*φορέας*) (β), ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ - ΠΝΕΥΜΑ (*Ατμάν*). ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ (*Άτμα Μπούντι, Πνεύμα-Ψυχή*)[231] (γ) (ξανά) ΤΟ ΤΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ (δ), ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ (ε) ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ (ζ) ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΤΑ (η). ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΟ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΟΙ "ΓΕΝΝΗΜΈΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (*Αβαλοκιτεσβάρα*), ΟΙ ΛΑΜΠΕΡΟΙ ΕΠΤΑ (*οι "Δομητές")*.[232] ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΣΥ, ΕΓΩ, ΑΥΤΟΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΝ ΕΣΕΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΜΠΟΥΜΙ (*την Γη*).

Η ιεραρχία των Δημιουργικών Δυνάμεων διαιρείται σε επτά (ή 4 και 3) εσωτερικά, μέσα στα δώδεκα μεγάλα Τάγματα, που αναφέρονται στα δώδεκα σημεία του Ζωδιακού, ενώ τα επτά της εκδηλωμένης κλίμακας συνδέονται επίσης με τους Επτά Πλανήτες. Όλα αυτά υποδιαιρούνται σε αναρίθμητες ομάδες θείων Πνευματικών, ημι-πνευματικών και αιθέριων Όντων.

Οι Κύριες Ιεραρχίες ανάμεσα σ' αυτές υπονοούνται εξωτερικά με την μεγάλη Τετραπλότητα, ή τα "τέσσερα σώματα και τις τρεις ιδιότητες" του Μπράχμα, και τους Παντσάγια τους πέντε Μπράχμα, ή τους πέντε Ντιάνι Μπούντα στο βουδιστικό σύστημα.

Η ανώτερη ομάδα αποτελείται από τις θείες Φλόγες, που αναφέρονται επίσης και σαν "Πύρινοι Λέοντες" και "Λέοντες της Ζωής", ο εσωτερισμός των οποίων είναι καλά κρυμμένος στο ζωδιακό σύμβολο του Λέοντα. Είναι ο πυρήνας του ανώτερου θείου Κόσμου (βλέπε τομ. ΙΙ, Σχόλιο στην Στάντζα Ι). Είναι οι άμορφες Πύρινες Πνοές, ταυτόσημες από μια άποφη με την ανώτερη σεφιροθική ΤΡΙΑΔΑ η οποία τοποθετείται από τους Καμπαλιστές στον "Αρχετυπικό Κόσμο".

Η ίδια ιεραρχία με τους ίδιους αριθμούς βρίσκεται και στο ιαπωνικό σύστημα, στις "Αρχές" όπως διδασκόταν τόσο από τα τάγματα του Σίντο όσο και από τους Βουδιστές. Σ' αυτό το σύστημα Ανθρωπογένεση προηγείται της Κοσμογένεσης, καθώς το θείο βυθίζεται μέσα στο ανθρώπινο και δημιουργεί - στο μέσον της καθόδου του στην ύλη - το ορατό Σύμπαν. Οι μυθικές προσωπικότητες - παρατηρεί με σεβασμό ο Ομόιε -"πρέπει να κατανοηθούν σαν η στερεοτυπική ενσωμάτωση του ανωτέρου (μυστικού) δόγματος και των λεπτών αληθειών του". Όμως για να παρουσιαστεί σε μάκρος θα καταλάμβανε πολύ χώρο, αλλά λίγα λόγια γι' αυτό το αρχαίο σύστημα δεν θα ήταν άσκοπα. Η ακόλουθη είναι μια σύντομη σύνοψη αυτής της Ανθρώπο-κοσμογένεσης, και δείχνει πόσο στενά ακόμα και τα πιο απομακρυσμένα έθνη επαναλάμβαναν μια και την αυτή αρχαϊκή διδασκαλία.

Όταν τα πάντα ήταν ακόμα Χάος (Κοντόν) τρία πνευματικά Όντα εμφανίστηκαν στην σκηνή της μελλοντικής δημιουργίας: (1) Αμε-νο-μι-να-κα-νουσι-νο-καμι, "θείος Μονάρχης του Κεντρικού Ουρανού", (2) Τακα-μι-μουσούμπι-νο-καμι, "Έξοχος Αυτοκρατορικός θείος απόγονος του Ουρανού και της Γης" και (3) Καμου-μι-μουσούμπι-νο-καμι, "Απόγονος των θεών", απλώς.

Αυτά δεν είχαν ούτε μορφή ούτε ουσία (η δική μας αρουπική τριάδα), γιατί ούτε η ουράνια ούτε η γήινη ουσία είχε διαφοροποιηθεί, "ούτε η ουσία των πραγμάτων είχε σχηματιστεί".

Στο *Ζοχάρ* - όπως έχει τώρα τακτοποιηθεί και επανεκδοθεί από τον Μοσέ ντε Λεόν, με την βοήθεια Σύριων και Χαλδαίων χριστιανών Γνωστικών κατά τον 13ο αιώνα και όπως διορθώθηκε και αναθεωρήθηκε ακόμα αργότερα από πολλά χριστιανικά χέρια, φτάνοντας έτσι να είναι ελάχιστο πιο εσωτερικό απ' ό,τι η ίδια η Βίβλος - αυτός ο θείος "Φορέας" δεν εμφανίζεται πλέον, όπως γίνεται στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*. Είναι αρκετά αληθινό ότι το Αίν-Σοφ, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΤΙΠΟΤΕ, χρησιμοποιεί επίσης την μορφή του ΕΝΟΣ, του

231 Αυτό σχετίζεται με τις Κοσμικές αρχές.

232 Οι επτά δημιουργικοί Ρίσι που τώρα σχετίζονται με τον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου.

εκδηλωμένου "Ουράνιου Ανθρώπου" (της ΠΡΩΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ), σαν άρμα (στα εβραϊκά Μερκαμπά, στα σανσκριτικά Βαχάνα) ή φορέα του, για να κατέλθει και να εκδηλωθεί μέσα στον φαινομενικό κόσμο. Αλλά οι Καμπαλιστές δεν επεξηγούν πώς μπορεί το ΑΠΟΛΥΤΟ να χρησιμοποιήσει οτιδήποτε, ή να εξασκήσει οποιαδήποτε ιδιότητα - αφού το Απόλυτο στερείται ιδιοτήτων. Ούτε εξηγούν ότι στην πραγματικότητα αυτό που εκδηλώνεται μέσω του Αδάμ-Κάδμου, του Δεύτερου Λόγου, είναι η Πρώτη Αιτία (ο Λόγος του Πλάτωνα), η αρχική και αιώνια ΙΔΕΑ. Στο *Βιβλίο των Αριθμών* εξηγείται ότι το ΕΝ (ή Άιν, Άϊορ) είναι το μόνο αυθύπαρκτο, ενώ το "Βάθος" του (Βυθός

Βύθον των Γνωστικών, που ονομάζεται Προπάτορας) είναι μόνο περιοδικό. Είναι το Βάθος, η Πηγή του Φωτός ή Προπάτορας, που είναι ο ανεκδήλωτος Λόγος ή αφηρημένη Ιδέα, και όχι το Άιν-Σοφ, του οποίου η ακτίνα χρησιμοποιεί τον Αδάμ-Κάδμο ή τον εκδηλωμένο Λόγο (το αντικειμενικό Σύμπαν), "αρσενικό και θηλυκό" σαν ένα άρμα μέσω του οποίου εκδηλώνεται. Αλλά στο *Ζοχάρ* διαβάζουμε την ακόλουθη ασυναρτησία: "Ο Παλαιότερος απόκρυφος είναι και κρυμμένος· ο Μικροπρόσωπος φανερός είναι και μη φανερός".[233] Αυτό είναι λάθος γιατί ο Μικροπρόσωπος ή μικρόκοσμος μπορεί να υπάρξει μόνο κατά την διάρκεια των εκδηλώσεών του, και καταστρέφεται κατά την διάρκεια των Μάχα-Πραλάγια. Η *Καμπάλα* του Ρόζενροθ δεν είναι ένας οδηγός, αλλά πολύ συχνά ένα αίνιγμα.

Όπως στην ιαπωνική, στην αιγυπτιακή και σε κάθε άλλη αρχαία κοσμογονία, από αυτήν τη θεία ΦΛΟΓΑ, το "Ένα", ανάβονται οι τρεις κατερχόμενες ομάδες. Έχοντας την εν δυνάμει ύπαρξή τους στην ανώτερη ομάδα, αυτές γίνονται τώρα ανεξάρτητες και ξεχωριστές Οντότητες. Ονομάζονται "Παρθένες της Ζωής", "Μεγάλη Πλάνη" κ.τ.λ., και συλλογικά "εξάκτινος Αστέρας". Αυτό το τελευταίο, σχεδόν σε κάθε θρησκεία, είναι το σύμβολο του Λόγου σαν η πρώτη εκπόρευση. Είναι το σύμβολο του Βίσνου στην Ινδία (το *τσακρά* ή τροχός), και το ιερογλυφικό του Τετραγράμματου, "Εκείνου των τεσσάρων γραμμάτων", ή - μεταφορικά - "τα άκρα του Μικροπρόσωπου" στην Καμπάλα, που είναι δέκα και έξι αντίστοιχα. Οι μετέπειτα Καμπαλιστές, όμως, ειδικά οι χριστιανοί μυστικιστές τα έκαναν θάλασσα μ' αυτό το θαυμάσιο σύμβολο.[234] Γιατί τα "δέκα άκρα" του Ουράνιου Ανθρώπου είναι οι δέκα Σεφιρόθ, αλλά ο πρώτος Ουράνιος Άνθρωπος είναι το ανεκδήλωτο Πνεύμα του Σύμπαντος και δεν έπρεπε ποτέ να υποβαθμιστεί στον Μικροπρόσωπο: το μικρότερο Πρόσωπο ή Παρουσία, το πρωτότυπο του ανθρώπου στο γήινο πεδίο.[235] Γι' αυτό το θέμα όμως θα μιλήσουμε αργότερα. Ο εξάκτινος Αστέρας φέρεται στις έξι Δυνάμεις ή Ισχείς της Φύσης, τα έξι πεδία, αρχές κ.τ.λ., κ.τ.λ., που όλα συνθέτονται από το έβδομο,

κεντρικό σημείο στον Αστέρα. Όλα αυτά, καθώς και ανώτερες και κατώτερες ιεραρχίες, εκπορεύονται από την "Ουράνια Παρθένο", την μεγάλη μητέρα όλων των θρησκειών, την Ανδρόγυνο, - την Σεφειρά-Αδάμ-Κάδμο.[236] Στην Ενότητα του, το πρωταρχικό φως είναι η έβδομη, η ανώτερη αρχή, η Νταϊβιπρακρίτι, το φως του ανεκδήλωτου Λόγου, αλλά στην διαφοροποίησή του γίνεται Φοχάτ, ή οι "Επτά Γιοι". Το πρώτο συμβολίζεται με το Κεντρικό σημείο στο διπλό Τρίγωνο, το δεύτερο με το ίδιο το εξάγωνο, ή τα "έξι άκρα" του Μικροπρόσωπου, όπου το Έβδομο είναι το Μαλχούθ, η "Νύφη" των χριστιανών Καμπαλιστών, ή η Γη μας. Γι' αυτό στο Σχόλιο αναφέρεται:

"Το πρώτο μετά το 'Ένα' είναι το θειο Πυρ˙ το δεύτερο, Πυρ και Αιθέρας˙ το τρίτο αποτελείται από Πυρ, Αιθέρα και Νερό˙ το τέταρτο από Πυρ, Αιθέρα, Νερό και Αέρα".[237] Το Ένα δεν συνδέεται με τις

233 Κνορ φου Ρόζενροθ, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη* κ.τ.λ., *Βίβλος Μυστηρίων* (*Σιφρά τι-Τσνουτά*), IV, παρ. 1.
234 Πράγματι, ο Μικροπρόσωπος - που, μιλώντας φιλοσοφικά, είναι τελείως ξεχωριστός από τον ανεκδήλωτο αιώνιο Λόγο, "ένα με τον Πατέρα" - τελικά, ύστερα από αιώνες ασταμάτητων προσπαθειών, σοφιστείας και παραδοξότητας, έφτασε να θεωρείται σαν ένα με τον Ιεχωβά, ή τον ΕΝΑΝ ζώντα θεό (!), ενώ ο Ιεχωβά δεν είναι τίποτε περισσότερο από την Μπινά, μία θηλυκή Σεφιρά. Το γεγονός αυτό δεν χρειάζεται να υπενθυμίζεται συνέχεια στον αναγνώστη.
235 Ο Μικροπρόσωπος, όπως ειπώθηκε, είναι ο εκδηλωμένος Λόγος και τέτοιοι υπάρχουν πολλοί.
236 Η Σεφιρά, είναι το Στέμμα, ΚΕΘΕΡ, μόνο στην αφηρημένη αρχή, σαν το μαθηματικό Χ (μια άγνωστη ποσότητα). Στο πεδίο της διαφοροποιημένης φύσης είναι το θηλυκό αντίστοιχο του Αδάμ-Κάδμου του πρώτου Ανδρόγυνου. Η Καμπάλα διδάσκει ότι η φράση "Γεννηθείτω Φως" (Γένεση κεφ. Α') αναφέρεται στον σχηματισμό και στην εξέλιξη των Σεφιρόθ και όχι στο φως σαν αντίθετο του σκότους. Ο Ραβί Σιμεόν λέει: "Ω σύντροφοι, σύντροφοι, ο άνθρωπος σαν εκπόρευση ήταν άνδρας και γυναίκα, Αδάμ-Κάδμος πραγματικά και αυτό είναι το νόημα των λέξεων "Γεννηθείτω Φως και εγένετο Φως". Και αυτός είναι ο διπλός άνθρωπος. (*Η Πεμπτουσία του Βιβλίου του Ζοχάρ*, 1857, σελ. 14, 15). 237 Αυτά τα στοιχεία του Πυρός, Αέρα κ.τ.λ., δεν είναι τα δικά μας σύνθετα στοιχεία.

Ανθρωπο-κατοικημένες σφαίρες, αλλά με τις εσωτερικές αόρατες Σφαίρες. "Οι 'Πρωτογεννημένοι' είναι η ΖΩΗ, η καρδιά και ο παλμός του Σύμπαντος· οι Δεύτεροι είναι ο ΝΟΥΣ ή Συνείδησή του".[238]

Η δεύτερη Τάξη Ουράνιων Όντων, εκείνα του Πυρός και του Αιθέρος (που αντιστοιχούν στο Πνεύμα και στην Ψυχή, ή στο Άτμα-Μπούντι), των οποίων το όνομα είναι λεγεών, είναι ακόμα άμορφα αλλά περισσότερο "υλικά". Είναι η πρώτη διαφοροποίηση στην Δευτερεύουσα Εξέλιξη ή "Δημιουργία"; μια παραπλανητική λέξη. Όπως δείχνει το όνομα, είναι τα πρωτότυπα των ενσαρκωνόμενων Τζίβα ή Μονάδων και αποτελούνται από το Πύρινο Πνεύμα της Ζωής. Μέσω αυτών περνάει, σαν μια αγνή ηλιακή αχτίδα, η ακτίνα που παίρνει απ' αυτές τον μελλοντικό φορέα της, την θεία Ψυχή, Μπούντι. Αυτές συνδέονται άμεσα με τα Πλήθη των ανώτερων κόσμων του δικού μας συστήματος. Από αυτές τις διπλές Μονάδες εκπορεύεται το τριπλό.

Στην κοσμογονία της Ιαπωνίας όταν από την χαοτική μάζα εμφανίζεται ένας αυγόμορφος πυρήνας, που περιέχει μέσα του το σπέρμα και την δυνατότητα όλης της συμπαντικής αλλά και της γήινης ζωής, αυτό που διαφοροποιείται είναι ακριβώς το "τριπλό" που μόλις αναφέρθηκε. "Η αρσενική αιθέρια" αρχή (*Γιο*) ανέρχεται και η θηλυκή, χονδροειδέστερη ή πιο υλική αρχή (*Ιν*) κατακρημνίζεται μέσα στο Σύμπαν της ύλης όταν επέρχεται ένας διαχωρισμός ανάμεσα στο ουράνιο και στο γήινο. Από αυτό γεννιέται το θηλυκό, η μητέρα, η πρώτη στοιχειώδης αντικειμενική ύπαρξη. Είναι αιθέρια, χωρίς μορφή ή φύλο και όμως απ' αυτήν και από την μητέρα γεννιώνται τα Επτά θεία Πνεύματα, από τα οποία εκπορεύονται οι επτά δημιουργίες˙ ακριβώς όπως στον Ναζαρηνό Κώδικα από τον Καραμπτανός και την Μητέρα Πνεύμα γεννιώνται τα επτά κακοποιά (υλικά) πνεύματα. Θα μας έπαιρνε πολύ χώρο να παραθέσουμε εδώ τα ιαπωνικά ονόματα, αλλά όταν μεταφραστούν ακολουθούν αυτήν την σειρά:

(1) Ο "Αόρατος Εργένης", που είναι ο δημιουργικός Λόγος του μη δημιουργικού "πατέρα", η εκδηλωμένη δημιουργική του δυνατότητα.

"Το Πνεύμα (ή θεός) του σκοτεινού βάθους" (του Χάους)· που γίνεται η διαφοροποιημένη ύλη, ή το κοσμικό υλικό· επίσης η περιοχή των ορυκτών.

"Το Πνεύμα του Φυτικού Βασίλειου", της "Άφθονης Βλάστησης".

Αυτό είναι διπλής φύσης όντας ταυτόχρονα "Το Πνεύμα της Γης" και "το Πνεύμα των Άμμων"· όπου το πρώτο περιέχει την δυνατότητα του αρσενικού στοιχείου και το δεύτερο του θηλυκού στοιχείου, σχηματίζοντας και τα δυο μια συνδυασμένη φύση.

Αυτά τα δυο ήταν ΕΝΑ· μη έχοντας συνείδηση ότι είναι δύο.

Σ' αυτήν την δυαδικότητα περιεχόταν (α) η αρσενική, σκοτεινή και δυνατή Ύπαρξη, Τσου-νο-γκαϊ-νο-κάμι και (β) η Ικοο-γκαϊ-νο-κάμι, η θηλυκή, όμορφη και αδύναμη ή πιο λεπτή Ύπαρξη. Επομένως τα

και (6) Πνεύματα που ήταν ανδρόγυνα ή με δυο φύλα και τέλος:

Το Έβδομο Πνεύμα, αυτό που τελευταίο εκπορεύτηκε από την "μητέρα", εμφανίζεται σαν η πρώτη θεία ανθρώπινη μορφή καθαρά αρσενική και θηλυκή. Αυτή ήταν η έβδομη δημιουργία, όπως και στα *Πουρανά* όπου ο άνθρωπος είναι η έβδομη δημιουργία του Μπράχμα.

Αυτό το ζεύγος, Ιτζανάγκι-Ιτζανάμι, κατέβηκε στο Σύμπαν από την ουράνια Γέφυρα (τον Γαλαξία), και "ο Ιτζανάγκι διακρίνοντας βαθιά κάτω μια χαοτική μάζα από σύννεφα και νερό, έριξε μέσα στα βάθη το ακόντιο με τους πολύτιμους λίθους που είχε δηλητηριάσει. Ξερή γη εμφανίστηκε, και τα δυο θεία όντα κατέβηκαν πάνω της, και χωρίστηκαν για να εξερευνήσουν το νεοδημιουργημένο νησί, που ονομαζόταν Όνο-κόρο".[239]

Τέτοιοι είναι οι εξωτερικοί ιαπωνικοί μύθοι, το κέλυφος που κρύβει τον πυρήνα της ίδιας αλήθειας της Μυστικής Δοξασίας. Ας γυρίσουμε πίσω στις εσωτερικές εξηγήσεις της κάθε κοσμογονίας:

238 Αυτή η "Συνείδηση" δεν έχει σχέση με την δική μας συνείδηση. Η συνείδηση του "Ενός εκδηλωμένου", αν όχι απόλυτη, είναι ακόμα μη εξαρτημένη. Ο Μαχάτ (ο Συμπαντικός Νους) είναι το πρώτο προϊόν του Μπράχμα-Δημιουργού, αλλά επίσης και του Μπραντάνα (αδιαφοροποίητης ύλης).

239 Ομόιε Τετσζουνοστζούικε (Κ. Πφούντες), "Η Λατρεία της Άπω Ανατολής", *Ο Θεοσοφιστής*, τόμ. Χ, Δεκέμβριος 1888, σελ. 1.46-150.

Η Τρίτη τάξη αντιστοιχεί στο Άτμα-Μπούντι-Μάνας: Πνεύμα, Ψυχή και Διάνοια, και ονομάζεται "Τριάς".

(ε) Η Τέταρτη είναι υλικές Οντότητες. Αυτή είναι η ανώτερη ομάδα ανάμεσα στους Ρουπά (Ατομικές Μορφές).[240] Είναι το φυτώριο των ανθρωπίνων, συνειδητών, πνευματικών Ψυχών. Ονομάζονται οι "Ακατάστρεφτοι Τζίβα" και αποτελούν, μέσω της τάξης που είναι κάτω από την δική τους, την πρώτη ομάδα του πρώτου επταδικού[241] πλήθους˙ το μεγάλο μυστήριο του ανθρωπίνου συνειδητού και νοητικού Όντος. Γιατί αυτό το τελευταίο είναι ο αγρός μέσα στον οποίον βρίσκεται κρυμμένο στην απομόνωσή του το σπέρμα που θα πέσει σε γέννηση. Το σπέρμα αυτό θα γίνει η πνευματική δυνατότητα μέσα στο φυσικό κύτταρο που καθοδηγεί την ανάπτυξη του εμβρύου και που είναι η αιτία της κληρονομικής μεταβίβασης των ιδιοτήτων και όλων των έμφυτων χαρακτηριστικών στον άνθρωπο. Αλλά ο αποκρυφισμός ούτε διδάσκει, ούτε αποδέχεται τη νταρβινική θεωρία της μεταβίβασης των αποκτημένων ιδιοτήτων. Η εξέλιξη στον αποκρυφισμό προχωράει σε εντελώς διαφορετικές γραμμές. Σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία, το φυσικό εξελίσσεται βαθμιαία από το πνευματικό, νοητικό και ψυχικό. Αυτή η εσωτερική ψυχή του φυσικού κυττάρου - αυτό το "πνευματικό πλάσμα" που κυριαρχεί στο σπερματικό πλάσμα - είναι το κλειδί που κάποια μέρα πρέπει να ανοίξει τις πύλες της *terra incognita* των βιολόγων, που σήμερα ονομάζεται το σκοτεινό μυστήριο της εμβρυολογίας. (Βλέπε κείμενο και υποσημείωση παρακάτω).

(ζ) Η πέμπτη ομάδα είναι πολύ μυστηριώδης, καθώς σχετίζεται με το μικροκοσμικό Πεντάγωνο, το πεντάκτινο αστέρι που συμβολίζει τον άνθρωπο. Στην Ινδία και στην Αίγυπτο αυτοί οι Ντιάνι συνδέονταν με τον Κροκόδειλο και η κατοικία τους ήταν στον Αιγόκερω. Στην ινδική αστρολογία αυτοί οι όροι είναι αντιστρεπτοί, καθώς το (δέκατο) σημείο του Ζωδιακού ονομάζεται Μακάρα, που ανακριβώς μεταφράζεται "κροκόδειλος". Όπως θα δείξουμε στην συνέχεια, η ίδια λέξη αποκρυφιστικά ερμηνεύεται με διάφορους τρόπους. Στην Αίγυπτο, ο νεκρός - του οποίου το σύμβολο είναι το πεντάγραμμο ή το πεντάκτινο αστέρι, οι κορυφές του οποίου αντιπροσωπεύουν τα άκρα του ανθρώπου - παρουσιάζεται συμβολικά μεταμορφωμένος σε κροκόδειλο: Σεμπέχ ή Σεβέχ, ή "έβδομος", όπως λέει ο Τζέραλντ Μάσεϋ, δείχνοντας έτσι ότι, όντας ο τύπος της διάνοιας είναι στην πραγματικότητα ένας δράκοντας και όχι κροκόδειλος. Αυτός είναι ο "Δράκοντας της

240 Αξίζει να σημειώσουμε ότι η σύγχρονη χημεία, ενώ απορρίπτει σαν προλήψεις του αποκρυφισμού και της θρησκείας την θεωρία για υλικές και αόρατες Οντότητες που ονομάζονται Άγγελοι, Στοιχειακά κ.τ.λ. - χωρίς φυσικά να έχει μελετήσει ποτέ την φιλοσοφία αυτών των ασώματων Οντοτήτων ή να σκεφτεί πάνω σ' αυτές - θα έπρεπε χάρη στην παρατήρηση και στην ανακάλυψη να έχει αναγκαστεί ασυνείδητα να αποδεχθεί και να αναγνωρίσει τον ίδιο ρυθμό προόδου και τάξης στην εξέλιξη των χημικών ατόμων, όπως και ο αποκρυφισμός για τους Ντιάνι και για τα Άτομα- μια και η αναλογία είναι ο πρώτος νόμος. Όπως είδαμε πιο πάνω η πρώτη ομάδα των Ρουπά Αγγέλων είναι τετραπλή, καθώς ένα στοιχείο προστίθεται στο άλλο με κατερχόμενη τάξη. Το ίδιο είναι και τα άτομα, αν υιοθετήσουμε την ορολογία της χημείας, μονοατομικά, δυατομικά και τετρατομικά προχωρώντας προς τα κάτω. Ας μην ξεχνάμε ότι το Πυρ, το Νερό και ο Αέρας, ή τα "Στοιχεία της αρχικής Δημιουργίας" ονομαζόμενα, δεν είναι τα σύνθετα Στοιχεία που υπάρχουν στην Γη, αλλά νοούμενα ομογενή Στοιχεία: τα Πνεύματά τους. Ύστερα ακολουθούν οι επταπλές ομάδες ή πλήθη. Αν τοποθετηθούν σε παράλληλες γραμμές σε ένα διάγραμμα μαζί με τα Άτομα, οι φύσεις αυτών των Όντων, θα φανεί ότι στην κατερχόμενη κλίμακα προόδου τους αντιστοιχούν με τα σύνθετα στοιχεία κατά έναν μαθηματικώς ταυτόσημο τρόπο, σαν αναλογία. Αυτό αναφέρεται, φυσικά, μόνο σε διαγράμματα φτιαγμένα από αποκρυφιστές, γιατί αν η κλίμακα των Αγγελικών Όντων τοποθετούνταν σε μια παράλληλη γραμμή με την κλίμακα των χημικών ατόμων της επιστήμης - από το υποθετικό Ήλιο μέχρι το Ουράνιο - τότε φυσικά θα διέφεραν. Γιατί αυτά, σαν αντιστοιχούντα στο Αστρικό πεδίο, έχουν μόνο τις τέσσερις κατώτερες τάξεις - ενώ οι ανώτερες τρεις αρχές στο άτομο, ή μάλλον στο μόριο ή χημικό στοιχείο, είναι αντιληπτές μόνο στα μάτια του μυημένου Ντάνγκμα. Αλλά τότε, αν η Χημεία επιθυμούσε να βρεθεί στον σωστό δρόμο, θα έπρεπε να διορθώσει την ταξινόμησή της σύμφωνα με εκείνη των Αποκρυφιστών πράγμα που ίσως αρνηθεί να κάνει. Στην εσωτερική φιλοσοφία, κάθε φυσικό μόριο αντιστοιχεί και εξαρτάται από το ανώτερο νοούμενό του: την Οντότητα στην ουσία της οποίας ανήκει. Και επάνω όπως και κάτω, το Πνευματικό προβάλλει από το θείο, το ψυχονοητικό από το Πνευματικό - χρωματιζόμενο από το κατώτερο πεδίο του από το αστρικό - και ολόκληρη η έμψυχη και άψυχη (φαινομενικά) Φύση εξελίσσεται σε παράλληλες γραμμές και έλκει τις ιδιότητες της τόσο από τα πάνω, όσο και από τα κάτω.

241 Ο αριθμός επτά δεν υπονοεί μόνο επτά Οντότητες, αλλά επτά ομάδες ή Πλήθη, όπως εξηγήθηκε προηγούμενα. Η ανώτερη ομάδα, οι Άσουρα που γεννήθηκαν στο πρώτο σώμα του Μπράχμα - που μεταστράφηκε σε "Νύχτα" - είναι επταπλοί, δηλαδή διαιρούνται, όπως οι Πιτρί σε επτά τάξεις, τρεις από τις οποίες είναι *άρουπα* (ασώματες) και τέσσερις με σώματα. (Βλέπε *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Ι). Στην πραγματικότητα αυτοί είναι αληθινά οι δικοί μας Πιτρί (πρόγονοι) και όχι οι Πιτρί που πρόβαλαν τον πρώτο φυσικό άνθρωπο.

Σοφίας", ή Μάνας, η "Ανθρώπινη Ψυχή", Νους, η Διανοητική αρχή, που στην δική μας εσωτερική φιλοσοφία ονομάζεται η "Πέμπτη" αρχή.

Στην *Βίβλο των Νεκρών* ή Τυπικό, κεφ. LXXXYIII, ο "οσιριοποιημένος" νεκρός λέει, κάτω από το ιερογλυφικό ενός μουμιοποιημένου θεού με κεφάλι κροκοδείλου:

"Εγώ είμαι ο θεός (κροκόδειλος) που προΐσταται του φόβου... κατά την άφιξη της Ψυχής του ανάμεσα στους ανθρώπους. Είμαι ο θεός-κροκόδειλος που ήρθε για καταστροφή". (Ένας υπαινιγμός στην καταστροφή της θείας πνευματικής αγνότητας, όταν ο άνθρωπος αποκτάει την γνώση του καλού και του κακού, επίσης της "πτώσης" των θεών ή αγγέλων κάθε θεογονίας).

"Εγώ είμαι ο ιχθύς του μεγάλου Ώρου (όπως ο Μακάρα είναι ο "κροκόδειλος", ο φορέας του Βάρουνα). Είμαι βυθισμένος στην Σεχέμ".

Η τελευταία φράση υποστηρίζει και επαναλαμβάνει την δοξασία του *Εσωτερικού Βουδισμού*, γιατί υπαινίσσεται άμεσα την πέμπτη αρχή (*Μάνας*), ή μάλλον το πιο πνευματικό μέρος της ουσίας της, το οποίο βυθίζεται, απορροφάται και γίνεται ένα με το Άτμα-Μπούντι μετά τον θάνατο του ανθρώπου. Γιατί η Σεχέμ είναι η κατοικία ή *λοκά* του θεού Χεμ (Ώρος-'Οσιρις ή Πατέρας και Γιος), επομένως το "Ντεβατσάν" του Άτμα-Μπούντι. Στο Τυπικό του Νεκρού, ο αποθανών εμφανίζεται να εισέρχεται μέσα στην Σεχέμ με του Ώρο-Θωθ και να "αναδύεται σαν καθαρό πνεύμα", (LXIV, 29). Έτσι ο νεκρός (στίχος 30) λέει: "Βλέπω τις μορφές του (εαυτού μου, σαν μορφές διαφόρων) ανθρώπων που μεταμορφώνονται αιώνια... Γνωρίζω αυτό (το κεφάλαιο). Εκείνος που το γνωρίζει... παίρνει όλα τα είδη ζωντανών μορφών...".

Και στον στίχο 35 ο νεκρός απευθυνόμενος με την μαγική φόρμουλα, που στον αιγυπτιακό εσωτερισμό ονομάζεται η "προγονική καρδιά", ή η μετενσαρκωνόμενη αρχή, το μόνιμο ΕΓΩ, λέει:

"Ω καρδιά μου, προγονική καρδιά μου απαραίτητη για τις μεταμορφώσεις μου... μην αποχωρίζεσαι από εμένα μπροστά στον φύλακα του Ζυγού. Εσύ είσαι η προσωπικότητα μέσα στο στήθος μου, ο θείος σύντροφος που προσέχει τις σάρκες μου (σώματα...)"

Στην Σεχέμ βρίσκεται κρυμμένο το "Μυστηριώδες Πρόσωπο" ή ο πραγματικός άνθρωπος που κρύβεται κάτω από την ψεύτικη προσωπικότητα, ο τριπλός-κροκόδειλος της Αιγύπτου, το σύμβολο της ανώτερης Τριπλότητας, ή ανθρώπινης Τριάδας, Άτμαν, Μπούντι και Μάνας.[242] Σε όλους τους αρχαίους παπύρους ο κροκόδειλος ονομάζεται Σεβέχ (Έβδομος), ενώ το νερό, εσωτερικά, είναι το πέμπτο στοιχείο ή αρχή και όπως ήδη αναφέρθηκε, ο Τζέραλντ Μάσεϋ (*Οι Επτά Ψυχές*, σελ. 25) δείχνει ότι ο κροκόδειλος ήταν "η Έβδομη Ψυχή, η υπέρτατη από τις επτά... ο αόρατος Ενορατικός". Ακόμα και εξωτερικά η Σεχέμ είναι η κατοικία του θεού Χεμ, και ο "Χεμ είναι ο Ώρος που εκδικείται τον θάνατο του πατέρα του Όσιρι", και επομένως τιμωρεί τα αμαρτήματα του ανθρώπου, όταν αυτός γίνεται μια ψυχή χωρίς σώμα. Έτσι ο "οσιριοποιημένος" νεκρός γίνεται ο θεός Χεμ ο οποίος "θερίζει τον αγρό του Ααρού", δηλαδή θερίζει την αμοιβή ή την τιμωρία του, μια και ο αγρός είναι η ουράνια τοποθεσία (Ντεβατσάν) όπου στον νεκρό δίνεται σίτος, η τροφή της θείας δικαιοσύνης. Η πέμπτη ομάδα των ουρανίων Όντων υποτίθεται ότι περιέχει μέσα της τις δυαδικές ιδιότητες τόσο της πνευματικής, όσο και της φυσικής όψης του Σύμπαντος: τους δυο πόλους του Μαχάτ, της Συμπαντικής Διάνοιας και την δυαδική φύση του ανθρώπου, την πνευματική και την φυσική. Γι' αυτό και ο αριθμός της, το πέντε, πολλαπλασιαζόμενος και μετατρεπόμενος σε δέκα, την συνδέει με το Μακάρα, το 10ο σημείο του Ζωδιακού.

(η) Η έκτη και η έβδομη ομάδα ανήκουν στις κατώτερες ιδιότητες της Τετραπλότητας. Είναι συνειδητές, αιθερικές Οντότητες, τόσο αόρατες όσο και ο Αιθέρας, που πρόβαλαν, σαν τα κλαδιά ενός δέντρου, από την πρώτη κεντρική ομάδα των τεσσάρων, και οι οποίες με την σειρά τους διακλαδώθηκαν σε αναρίθμητες μικρότερες ομάδες, από τις οποίες η κατώτερη είναι τα Πνεύματα της Φύσης, ή Στοιχειακά πολυάριθμων ειδών και ποικιλιών από τα άμορφα και άυλα - οι

242 Μια από τις ερμηνείες του πραγματικού αν και κρυμμένου νοήματος αυτού του αιγυπτιακού θρησκευτικού ιερογλυφικού είναι εύκολη. Ο κροκόδειλος είναι ο πρώτος που περιμένει και συναντά τα καταστροφικά πυρά του πρωινού ήλιου, και πολύ σύντομα έγινε η προσωποποίηση της ηλιακής θερμότητας. Όταν πρόβαλε ο ήλιος έμοιαζε με την άφιξη πάνω στην Γη και ανάμεσα στους ανθρώπους "της θείας ψυχής που εμψυχώνει τους θεούς", και σ' αυτό οφείλεται και ο παράξενος συμβολισμός. Η μούμια είχε κεφάλι κροκόδειλου για να δείξει ότι ήταν μια ψυχή που ερχόταν από την Γη.

ιδεατές ΣΚΕΨΕΙΣ των δημιουργών; τους - μέχρι τους ατομικούς - αν και για την ανθρώπινη αντίληψη - αόρατους οργανισμούς. Αυτοί οι τελευταίοι θεωρούνται σαν τα "Πνεύματα των Ατόμων" γιατί είναι τα πρώτα, μετά το φυσικό Άτομο (πηγαίνοντας προς τα πίσω), αισθανόμενα, αν όχι νοήμονα πλάσματα. Όλα αυτά υπόκεινται στο κάρμα και πρέπει να το εξαντλήσουν σε κάθε κύκλο. Γιατί, όπως διδάσκει η δοξασία, δεν υπάρχουν τέτοια προνομιούχα όντα μέσα στο σύμπαν, ούτε στο δικό μας ούτε σε άλλα συστήματα, στον εξωτερικό ή στους εσωτερικούς κόσμους,[243] όπως οι άγγελοι της Δυτικής θρησκείας και των Ιουδαίων. Ένας Ντιάνι Τσόχαν πρέπει να γίνει τέτοιος, δεν μπορεί να γεννηθεί ή να εμφανιστεί ξαφνικά στο πεδίο της ζωής σαν ένας πλήρως ανεπτυγμένος άγγελος. Η Ουράνια Ιεραρχία του τωρινού Μανβαντάρα θα μεταφερθεί στον επόμενο κύκλο ζωής σε ψηλότερους, ανώτερους κόσμους, και θα παραχωρήσει την θέση της σε μια νέα ιεραρχία που θα αποτελείται από τους εκλεκτούς της δικής μας ανθρωπότητας. Η Ύπαρξη είναι ένας ατέλειωτος κύκλος μέσα στην μια απόλυτη αιωνιότητα, μέσα στον οποίο κινούνται αναρίθμητοι εσωτερικοί κύκλοι πεπερασμένοι και εξαρτημένοι, θεοί που είναι δημιουργημένοι σαν τέτοιοι, δεν θα παρουσίαζαν καμιά προσωπική αξία με το να είναι θεοί. Μια τέτοια τάξη όντων, που θα ήταν τέλεια μόνο εξαιτίας της ειδικής έμφυτης άσπιλης φύσης τους, μπροστά στον πόνο και στον αγώνα της ανθρωπότητας και της κατώτερης δημιουργίας, θα αποτελούσαν το σύμβολο μιας αιώνιας αδικίας εντελώς σατανικού χαρακτήρα, ένα αιώνιο έγκλημα, θα ήταν μια ανωμαλία και κάτι το αδύνατο στην Φύση. Γι' αυτό το "Τέσσερα" και το "Τρία" πρέπει να ενσαρκωθούν, όπως όλα τα άλλα όντα. Ακόμα αυτή η έκτη ομάδα παραμένει αδιαχώριστη από τον άνθρωπο ο οποίος έλκει απ' αυτήν τα πάντα, εκτός από την ανώτερη και κατώτερη αρχή του, ή το πνεύμα και το σώμα του, ενώ οι πέντε μεσσίες ανθρώπινες αρχές είναι η ίδια η ουσία αυτών των Ντιάνι.[244] Μόνο η θεία Ακτίνα (ο Ατμάν) προβάλλει κατευθείαν από το Ένα. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Πώς είναι δυνατόν να αντιληφθούμε ότι αυτοί οι "θεοί" ή άγγελοι μπορούν ταυτόχρονα να είναι εκπορεύσεις του εαυτού τους και ο προσωπικός εαυτός τους; Μήπως με την ίδια έννοια που στον υλικό κόσμο ο γιος είναι (κατά έναν τρόπο) ο πατέρας του, όντας αίμα του, οστά από τα οστά του και σάρκα από την σάρκα του; Σ' αυτό οι διδάσκαλοι απαντούν: "Πράγματι έτσι είναι". Αλλά πριν μπορέσει κανείς να κατανοήσει πλήρως αυτήν την αλήθεια, πρέπει να εισχωρήσει βαθιά μέσα στο μυστήριο της ΥΠΑΡΞΗΣ.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – *Συνέχεια*

Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΙ ΤΙΣ ΜΙΚΡΟΤΕΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ. Η ΖΩΗ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΕΠΙΖΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΜΟ ΜΟΡΦΗΣ (*Στούλα-σάριρα, εξωτερικό σώμα*). ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΜΕΤΡΗΤΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΠΕΡΝΑΕΙ Η ΑΚΤΙΝΑ ΖΩΗ, Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ, ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΝΗΜΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΕΣ ΧΑΝΤΡΕΣ (*μαργαριτάρια*) (α).

Ο σλόκα αυτός εκφράζει την ιδέα - καθαρά βεντάντική, όπως ήδη εξηγήσαμε σε άλλο σημείο - ενός ζωτικού νήματος, του Σουτράτμαν, που περνάει μέσα από διαδοχικές γεννήσεις. Πώς, λοιπόν, μπορεί αυτό να εξηγηθεί; Καταφεύγοντας σε μια παρομοίωση, σε μια γνωστή εικόνα, η οποία είναι αναγκαστικά ατελής, όπως και όλες οι αναλογίες που έχουμε στην διάθεσή μας. Πριν καταφύγουμε όμως σ' αυτήν την παρομοίωση, θα ήθελα να ρωτήσω αν σε κάποιον από εμάς φαίνεται αφύσικη, πολύ δε περισσότερο "υπερφυσική", όταν εξετάζουμε την πορεία που είναι γνωστή σαν δημιουργία και ανάπτυξη ενός εμβρύου σε ένα υγιές μωρό που ζυγίζει μερικά κιλά - το οποίο αναπτύχθηκε από τι; Από την κατάτμηση ενός απειροελάχιστα μικρού ωαρίου και ενός σπερματοζωαρίου και μετά βλέπουμε το μωρό αναπτυγμένο σε έναν τέλειο άνθρωπο! Αυτό σχετίζεται με την ατομική και φυσική διεύρυνση από το απειροελάχιστα μικρό σε κάτι πολύ

243 Ένας κόσμος όταν ονομάζεται "ανώτερος κόσμος" δεν είναι ανώτερος εξαιτίας της τοποθεσίας του, αλλά επειδή είναι ανώτερος σε ποιότητα ή ουσία. Αλλά όμως ένας τέτοιος κόσμος κατανοείται γενικά από τον αμαθή σαν "Ουρανός" και τοποθετείται πάνω από το κεφάλι μας.

244 Ο Παράκελσος τις ονομάζει *Φλάγκες* [*Flagge*], οι Χριστιανοί, "Φύλακες Αγγέλους", οι αποκρυφιστές, "Προγόνους, Πιτρί". Είναι οι εξαπλοί Ντιάνι Τσόχαν, που έχουν στην σύνθεση του σώματός τους έξι πνευματικά Στοιχεία˙ στην Πραγματικότητα, άνθρωποι χωρίς το φυσικό σώμα.

μεγάλο, από το αόρατο για το γυμνό μάτι, σε κάτι ορατό και αντικειμενικό. Η επιστήμη τα έχει μελετήσει όλα αυτά και τολμώ να πω ότι οι θεωρίες της – εμβρυολογικές, βιολογικές και φυσιολογικές – είναι αρκετά σωστές στον βαθμό που μπορεί να προχωρήσει η ακριβής παρατήρηση του υλικού. Όμως οι δυο κυριότερες δυσκολίες της επιστήμης της εμβρυολογίας – δηλαδή, ποιες είναι οι δυνάμεις που επιδρούν στο σχηματισμό του εμβρύου, και η αιτία της "κληρονομικής μεταβίβασης" της ομοιότητας φυσικής, ηθικής ή νοητικής – δεν έχουν ακόμα βρει μια σωστή απάντηση, ούτε και πρόκειται να βρουν λύση, μέχρι την ημέρα που οι επιστήμονες θα συμφωνήσουν να δεχθούν τις αποκρυφιστικές θεωρίες.[245] Αλλά αν αυτό το φυσικό φαινόμενο δεν εκπλήσσει κανέναν – εκτός από το ότι βασανίζει τους εμβρυολόγους – γιατί η διανοητική και η εσωτερική μας ανάπτυξη, η εξέλιξη του ανθρώπινου-πνευματικού στο Θείο-Πνευματικό, θα πρέπει να θεωρηθεί ή να φανεί πιο αδύνατη από την άλλη; Αλλά τώρα ας έρθουμε στην παρομοίωση.

Συμπληρώστε το φυσικό πλάσμα, που αναφέρθηκε στην προηγούμενη υποσημείωση, το "σπερματικό κύτταρο" του ανθρώπου με όλες τις υλικές του δυνατότητες, με το "πνευματικό πλάσμα", ή το ρευστό που περιέχει τις πέντε κατώτερες αρχές ή στοιχεία των Ντιάνι των έξι αρχών: και τότε θα έχετε το μυστικό, αν διαθέτετε αρκετή πνευματικότητα για να το κατανοήσετε.

"Όταν το σπέρμα του ζωικού άνδρα ρίχνεται στο έδαφος της ζωικής γυναίκας, το σπέρμα αυτό δεν μπορεί να βλαστήσει αν δεν γονιμοποιηθεί από τις πέντε ιδιότητες (το ρευστό, ή την εκπόρευση, των αρχών) του εξαπλού Ουράνιου Ανθρώπου. Γι' αυτό ο Μικρόκοσμος παριστάνεται σαν ένα Πεντάγωνο, μέσα στο Εξάγωνο Άστρο, το Μακρόκοσμο".[246] Έπειτα: "Οι λειτουργίες του Τζίβα σ' αυτήν την Γη είναι πενταπλού χαρακτήρα. Στο ορυκτό άτομο συνδέεται με τις κατώτερες αρχές των Πνευμάτων της Γης (τους εξαπλούς Ντιάνι), στο φυτικό μόριο, με τις δεύτερες: τον Πρανά (ζωή), στο ζώο συνδέεται με όλα αυτά συν το τρίτο και το τέταρτο, ενώ στον άνθρωπο το σπέρμα πρέπει να δεχτεί την εκπλήρωση και των πέντε. Διαφορετικά δεν θα γεννηθεί ανώτερος από ένα ζώο". Δηλαδή, ένας εκ γενετής ηλίθιος. Έτσι, μόνο στον άνθρωπο ο Τζίβα είναι πλήρης. Όσο για την έβδομη αρχή του, αυτή δεν είναι παρά μια από τις Ακτίνες του Συμπαντικού Ήλιου. Κάθε έλλογο πλάσμα δέχεται μόνο το παροδικό φορτίο εκείνου το οποίο πρέπει να επιστρέψει στην πηγή του, ενώ το φυσικό του σώμα διαμορφώνεται από τις κατώτερες γήινες ζωές, μέσω φυσικής,

245 Οι υλιστές και οι οπαδοί της σχολής του Ντάρβιν, καλά θα κάνουν να μην αποδεχτούν τις πρόσφατες θεωρίες του καθηγητή Α. Βάισμαν, συγγραφέα του έργου *Μελέτη επί της θεωρίας της καταγωγής* [1875], σχετικά με το ένα από τα δυο μυστήρια της εμβρυολογίας που αναφέρθηκαν πιο πάνω, το οποίο - όπως αυτός νομίζει - φαίνεται να το έχει λύσει. Γιατί όταν λυθεί, η επιστήμη θα έχει περάσει μέσα στην περιοχή του αληθινά απόκρυφου και θα έχει εγκαταλείψει για πάντα την περιοχή του μετασχηματισμού, όπως διδάχθηκε από τον Ντάρβιν. Αυτά τα δυο είναι ασυμβίβαστα από την σκοπιά του υλισμού, θεωρούμενα όμως από την σκοπιά του αποκρυφιστή, λύνονται όλα τα μυστήρια. Εκείνοι που δεν έχουν εξοικειωθεί με την νέα ανακάλυψη του καθηγητή Βάισμαν - ενός πρώην ένθερμου Νταρβινιστή - πρέπει να βιαστούν να καλύψουν αυτή τους την έλλειψη. Ο Γερμανός εμβρυολόγος φιλόσοφος - πηδώντας πάνω από τα κεφάλια του Ιπποκράτη και του Αριστοτέλη και φτάνοντας πίσω στις διδασκαλίες των αρχαίων Αρίων - υποστηρίζει ότι ένα μικροσκοπικό κύτταρο, μέσα από χιλιάδες άλλα που εργάζονται στον σχηματισμό ενός οργανισμού, καθορίζει μόνο και αβοήθητο, μέσω συνεχούς διαίρεσης και πολλαπλασιασμού, την σωστή εικόνα του μελλοντικού ανθρώπου (ή ζώου) με τα φυσικά, νοητικά και ψυχικά χαρακτηριστικά της. Αυτό το κύτταρο είναι που εντυπώνει πάνω στο πρόσωπο και στην μορφή του νέου ατόμου τα χαρακτηριστικά των γονέων ή κάποιου μακρινού προγόνου˙ αυτό το κύτταρο είναι πάλι που μεταβιβάζει στο άτομο τα πνευματικά και διανοητικά χαρακτηριστικά των προγόνων του κ.τ.λ. Το Πλάσμα αυτό είναι το αθάνατο τμήμα του σώματός μας, απλώς μέσω μιας διαδικασίας διαδοχικών αφομοιώσεων. Η θεωρία του Ντάρβιν που βλέπει το εμβρυολογικό κύτταρο σαν μια ουσία ή το προϊόν όλων των άλλων κυττάρων, παραμερίζεται, είναι ανίκανη να δικαιολογήσει την κληρονομική μεταβίβαση. Δεν υπάρχουν παρά μόνο δυο τρόποι για να εξηγηθεί το μυστήριο της κληρονομικότητας: ή η ουσία του σπερματικού κυττάρου είναι προικισμένη με την ικανότητα να διασχίζει ολόκληρο τον κύκλο των μετασχηματισμών που οδηγούν στην κατασκευή ενός χωριστού οργανισμού και έπειτα στην αναπαραγωγή όμοιων σπερματικών κυττάρων, ή αυτά τα σπερματικά κύτταρα δεν προέρχονται καθόλου από το σώμα του ατόμου αλλά προβάλλουν κατευθείαν από το προγονικό σπερματικό κύτταρο που μεταβιβάζεται από πατέρα σε γιο για πολλές γενιές. Αυτήν την τελευταία υπόθεση αποδέχθηκε και επεξεργάσθηκε ο Βάισμαν και σ' αυτό το κύτταρο ανιχνεύει το αθάνατο τμήμα του ανθρώπου. Μέχρις εδώ καλά. Και όταν αυτή η σχεδόν σωστή θεωρία γίνει αποδεκτή, πώς θα μπορέσουν οι Βιολόγοι να εξηγήσουν την πρώτη εμφάνιση αυτού του αιώνιου κυττάρου; Αν ο άνθρωπος "φύτρωσε" σαν την "αθάνατη Τόπσυ" και δεν γεννήθηκε, καθόλου αλλά έπεσε από τον ουρανό, τότε πώς γεννήθηκε μέσα του αυτό το εμβρϋολοικό κύτταρο;

246 *Άνθρωπος*, ένα έργο πάνω στην απόκρυφη εμβρυολογία, Βιβ. Ι.

χημικής και φυσιολογικής εξέλιξης. "Οι Ευλογημένοι δεν έχουν καμιά σχέση με τους καθαρμούς της ύλης".[247]

Αυτό σημαίνει ότι: Η Ανθρωπότητα στην αρχική πρωτότυπη, σκιώδη μορφή της, είναι απόγονος των Ελοΐμ της Ζωής (ή Πιτρί). Στην ποιοτική και φυσική όψη της είναι άμεσος απόγονος των "Προγόνων", των κατώτερων Ντιάνι ή Πνευμάτων της Γης. Την ηθική, ψυχική και πνευματική της φύση την οφείλει σε μια ομάδα θείων Όντων το όνομα και τα χαρακτηριστικά των οποίων θα δοθούν στον Τόμο ΙΙ. Συλλογικά, οι άνθρωποι είναι το δημιούργημα του πλήθους διαφόρων πνευμάτων διανεμητικά, είναι οι ναοί αυτού του πλήθους και περιπτωσιακά και σπάνια, οι φορείς για μερικά απ' αυτά. Στην τωρινή, απόλυτα υλική Πέμπτη Φυλή, το γήινο Πνεύμα της Τετάρτης είναι ακόμα δυνατό μέσα μας, αλλά πλησιάζουμε στην εποχή όπου το εκκρεμές της εξέλιξης θα κατευθύνει την ταλάντωσή του αποφασιστικά προς τα πάνω, φέρνοντας έτσι την ανθρωπότητα ξανά σε μια παράλληλη γραμμή, από άποψη πνευματικότητας, με την πρωτόγονη Τρίτη Ριζική Φυλή. Κατά την παιδική της ηλικία η ανθρωπότητα αποτελείτο ολοκληρωτικά από εκείνα τα Αγγελικά Πλήθη, που ήταν τα ενοικούντα Πνεύματα τα οποία εμψύχωναν τους τερατώδεις και γιγάντιους ναούς από πηλό της Τέταρτης Φυλής που είχαν δομηθεί (όπως και τώρα) και συνθέτονταν από αμέτρητες μυριάδες ζωών.[248] Η φράση αυτή θα εξηγηθεί αργότερα στο παρόν Σχόλιο. Οι "ναοί" βελτιώθηκαν σε υφή και συμμετρία μορφής, αναπτυσσόμενοι και εξελισσόμενοι μαζί με την σφαίρα που τους γέννησε, αλλά η φυσική βελτίωση έγινε σε βάρος του πνευματικού εσωτερικού ανθρώπου και φύσης. Οι τρεις μεσαίες αρχές στην Γη και στον άνθρωπο γίνονταν, με κάθε Φυλή, πιο υλικές˙ η Ψυχή υποχώρησε για να κάνει χώρο για την φυσική διάνοια και η ουσία των στοιχείων έγινε τα υλικά και σύνθετα στοιχεία που γνωρίζουμε τώρα.

άνθρωπος δεν είναι, ούτε και μπορεί ποτέ να είναι, το πλήρες προϊόν του "Κυρίου θεού"· αλλά είναι το παιδί των Ελοΐμ, που τόσο αυθαίρετα μεταβλήθηκαν σε λέξη αρσενικού γένους και ενικού αριθμού. Οι πρώτοι Ντιάνι που διατάχθηκαν να "δημιουργήσουν" τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωση, το μόνο που μπόρεσαν ήταν να ρίξουν την σκιά τους, σαν ένα λεπτεπίλεπτο μοντέλο πάνω στο οποίο θα εργάζονταν τα υλικά Πνεύματα της Φύσης. (Βλέπε Τόμος ΙΙ). Χωρίς αμφιβολία, άνθρωπος σωματικά σχηματίστηκε από το χώμα της Γης, αλλά οι δημιουργοί και οι μορφοποιητές του ήταν πολλοί. Ούτε μπορεί να ειπωθεί ότι ο "Κύριος ο θεός ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής", εκτός και αν ο θεός αυτός ταυτίζεται με την "ΜΙΑ ΖΩΗ", την πανταχού παρούσα αν και αόρατη και εκτός αν η ίδια λειτουργία αποδίδεται στον "θεό" για λογαριασμό κάθε ζώσας Ψυχής, ή Νέφες, που είναι η ζωτική Ψυχή και όχι το θείο Πνεύμα, ή Ρούαχ, που εξασφαλίζει μόνο στον άνθρωπο έναν θείο βαθμό αθανασίας την οποία κανένα ζώο, σαν τέτοιο, δεν μπορεί να φτάσει σ' αυτόν τον κύκλο ενσάρκωσης. Αυτή η σύγχυση οφείλεται στις ανεπαρκείς διακρίσεις που έγιναν από τους Ιουδαίους και που συνεχίζουν να γίνονται τώρα από τους Δυτικούς μεταφυσικούς, οι οποίοι μη γνωρίζοντας και όντας ανίκανοι να καταλάβουν και επομένως να δεχτούν κάτι περισσότερο από έναν τριπλό άνθρωπο – Πνεύμα, Ψυχή, Σώμα – συγχέουν έτσι την "πνοή της ζωής" με το αθάνατο Πνεύμα.[249] Αυτό ισχύει άμεσα για τους

247 *Καμπάλα, Χαλδαϊκό βιβλίο των Αριθμών*.

248 Η επιστήμη, που αντιλαμβάνεται αμυδρά την αλήθεια, μπορεί να βρει βακτηρίδια και άλλους μικροοργανισμούς στο ανθρώπινο σώμα και να τα θεωρήσει απλώς σαν περιπτωσιακούς και αφύσικους επισκέπτες στους οποίους αποδίδονται οι ασθένειες. Ο αποκρυφισμός - ο οποίος διακρίνει μια ζωή σε κάθε άτομο και μόριο, είτε σε ορυκτό ή σε ανθρώπινο σώμα, στον αέρα, στην φωτιά ή στο νερό - βεβαιώνει ότι, ολόκληρο το σώμα μας είναι φτιαγμένο από τέτοιες ζωές, με τις οποίες αν συγκριθούν σε μέγεθος ακόμα και τα μικρότερα βακτηρίδια, θα είναι συγκριτικά σαν ένας ελέφαντας με ένα μικρόβιο.

Ο διαβασμένος και πολύ φιλοσοφημένος συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, τονίζει στον αναγνώστη του ότι το *Νέφες χαγιά* (ζώσα ψυχή), σύμφωνα με τους Εβραίους, "πρόβαλε ή δημιουργήθηκε από το πνεύμα, ή πνοή της ζωής, μέσα στο διεγειρόμενο σώμα του ανθρώπου, και επρόκειτο να αντικαταστήσει και να πάρει την θέση εκείνου του πνεύματος μέσα στον εαυτό που δημιουργήθηκε μ' αυτόν τον τρόπο, έτσι ώστε το πνεύμα εισχώρησε, χάθηκε και εξαφανίστηκε μέσα στην ζώσα Ψυχή". Νομίζει ότι το ανθρώπινο σώμα πρέπει να θεωρείται σαν μια μήτρα μέσα στην οποία και από την οποία αναπτύσσεται η Ψυχή (που φαίνεται να την τοποθετεί σε ανώτερη θέση από το πνεύμα). Αν θεωρηθεί λειτουργικά και από την σκοπιά της δραστηριότητας, αναμφίβολα η Ψυχή είναι ανώτερη μέσα σ' αυτόν τον πεπερασμένο και εξαρτημένο κόσμο της *Μάγια*. Η Ψυχή, λέει, "τελικά παράγεται από το εμψυχωμένο σώμα του ανθρώπου". Έτσι ο συγγραφέας ταυτίζει το "Πνεύμα" (Ατμάν) με την "πνοή της ζωής". Οι Ανατολικοί αποκρυφιστές θα διαφωνήσουν μ' αυτήν την δήλωση, γιατί βασίζεται πάνω στην λαθεμένη ιδέα ότι Πρανά

Διαμαρτυρόμενους θεολόγους οι οποίοι μεταφράζοντας τον στίχο 8 του κεφ. Γ' του Τετάρτου Ευαγγελίου, διέστρεψαν εντελώς το νόημα. Πράγματι ο στίχος μεταφράστηκε ως εξής: "Ο άνεμος όπου θέλει πνέει", αντί για "το Πνεύμα όπου θέλει πάει", όπως είναι στο αρχικό καθώς και στην μετάφραση της Ελληνικής Ανατολικής Εκκλησίας.

Έτσι η φιλοσοφία των ψυχικών, πνευματικών και νοητικών σχέσεων με τις φυσικές λειτουργίες του ανθρώπου βρίσκεται σχεδόν σε αξεδιάλυτη σύγχυση. Ούτε η αρχαία Άρια ούτε η αιγυπτιακή ψυχολογία μπορούν τώρα να κατανοηθούν σωστά. Ούτε μπορούν να κατανοηθούν χωρίς να γίνει αποδεκτή η επταδική, ή τουλάχιστον, η βεντανηκή πενταμερής διαίρεση των ανθρώπινων εσωτερικών αρχών. Πράγμα που αν δεν γίνει, θα είναι εντελώς αδύνατο να κατανοηθούν οι μεταφυσικές και καθαρά ψυχικές ακόμα και φυσιολογικές σχέσεις ανάμεσα στους Ντιάνι Τσόχαν ή Αγγέλους στο ένα πεδίο και την ανθρωπότητα στο άλλο. Μέχρι τώρα δεν έχουν εκδοθεί Ανατολικά (Άρια) εσωτερικά έργα, αλλά έχουμε στην διάθεσή μας τους αιγυπτιακούς παπύρους που μιλούν καθαρά για τα επτά στοιχεία ή τις "Επτά Ψυχές του Ανθρώπου".[250] Η *Βίβλος των Νεκρών* δίνει έναν πλήρη κατάλογο των "μεταμορφώσεων" που υφίσταται κάθε νεκρός, ενώ απορρίπτει μια-μια όλες αυτές τις αρχές που υλοποιούνται χάριν σαφήνειας σε αιθερικές οντότητες

σώματα. Πρέπει όμως, επίσης, να θυμίσουμε σε κείνους που προσπαθούν να αποδείξουν πως οι αρχαίοι Αιγύπτιοι δεν γνώριζαν τίποτε γι' αυτήν και δεν δίδασκαν την μετενσάρκωση, ότι η "Ψυχή" (το Εγώ ή Εαυτός) του νεκρού λέγεται ότι ζει στην Αιωνιότητα: είναι αθάνατη, "συναιώνια και εξαφανιζόμενη μαζί με την ηλιακή βάρκα", δηλαδή για τον κύκλο της αναγκαιότητας. Αυτή η "Ψυχή" προβάλλει από το Τιαού (την περιοχή της αιτίας της ζωής) ενώνεται με τους ζωντανούς πάνω στην Γη την ημέρα, για να επιστρέψει στο Τιαού κάθε νύχτα. Αυτό εκφράζει την περιοδική ύπαρξη των Εγώ (*Η Βίβλος των Νεκρών*, Πιέρ, 1882, κεφ. CXLVIII).

σκιά, η αστρική μορφή, εκμηδενίζεται, "καταβροχθίζεται από τον Ουραίο" οι Μάνες[251] θα καταστραφούν τα δίδυμα (η 4η και η 5η αρχή) θα διασκορπιστούν αλλά η Ψυχή-πουλί, "το θείο Χελιδόνι - και ο Ουραίος της Φλόγας" (Μάνας και Άτμα-Μπούντι) θα ζήσουν στην αιωνιότητα, γιατί είναι σύζυγοι των μητέρων τους.[252]

Μόνο το όμοιο παράγει το όμοιο. Η Γη δίνει στον Άνθρωπο το σώμα του, οι θεοί (Ντιάνι), τις πέντε εσωτερικές αρχές του, την ψυχική Σκιά, της οποίας αυτοί οι θεοί είναι συχνά η εμψυχώνουσα αρχή. Το ΠΝΕΥΜΑ (Ατμάν) είναι ένα και αδιαίρετο. Δεν βρίσκεται στο Τιαού. Γιατί τι είναι το Τιαού (Τουάτ); Ο συχνός υπαινιγμός του στην *Βίβλο των Νεκρών* περιέχει ένα μυστήριο. Τιαού είναι το μονοπάτι του Νυχτερινού Ηλίου, το κατώτερο ημισφαίριο, ή η χθόνια περιοχή των Αιγυπτίων, που την τοποθετούσαν στην κρυμμένη πλευρά της Σελήνης. Στον

και Ατμάν ή Τζιβάτμαν είναι ένα και το αυτό. Ο συγγραφέας στηρίζει την άποψή του δείχνοντας ότι σύμφωνα με τους αρχαίους Εβραίους, τους Έλληνες ακόμα και τους Λατίνους, οι λέξεις Ρούαχ, Πνεύμα και Σπίριτους - για τους Ιουδαίους είναι αναμφισβήτητο και για τους Έλληνες και τους Ρωμαίους πολύ πιθανό - σήμαιναν Άνεμος - ενώ η ελληνική λέξη Άνεμος και η λατινική λέξη Άνιμα, "Ψυχή", έχουν μια ύποπτη σχέση.

Αυτό είναι αρκετά παρατραβηγμένο. Είναι δύσκολο να βρεθεί ένα αποδεκτό πεδίο μάχης για την διαλεύκανση αυτού του θέματος, επειδή ο κ. Πρατ φαίνεται να είναι ένας πρακτικός, λογικός μεταφυσικός, ένα είδος Καμπαλιστή θετικιστή, ενώ από την άλλη οι Ανατολικοί μεταφυσικοί, και κυρίως οι βενταντιστές είναι όλοι ιδεαλιστές. Οι αποκρυφιστές δέχονται επίσης την ακραία εσωτερική βενταντική σχολή και ονομάζουν την Μια Ζωή (*Παραμπράχμαν*), Μεγάλη Πνοή και Ανεμοστρόβιλο, αλλά αποσυνδέουν την έβδομη αρχή εντελώς από την ύλη και δεν δέχονται καμιά σχέση ή σύνδεση μαζί της.

250 Βλέπε στον Τόμ. II, Μέρος II, "Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου", την διαίρεση που έγινε αντίστοιχα από τον Τζέραλντ Μάσεϋ και του Φραντζ Λάμπερτ.

251 Οι *Μάνες* είναι για τους Λατίνους τα πνεύματα των νεκρών

252 Μια άλλη αναλογία, που δηλώνει πολλά, ανάμεσα στον Άριο ή μπραχμανικό και στον αιγυπτιακό εσωτερισμό. Ο πρώτος ονομάζει τους Πιτρί, "σεληνιακούς προγόνους" του ανθρώπου - και οι Αιγύπτιοι έκαναν τον σεληνιακό θεό, Ταάτ-Εσμούν, τον πρώτο πρόγονο του ανθρώπου. Αυτός ο "Σεληνιακός θεός" "εξέφραζε τις Επτά φυσικές δυνάμεις που υπήρχαν πριν απ' αυτόν και είχαν προστεθεί σ' αυτόν σαν οι επτά ψυχές του, των οποίων ήταν παρουσιαστής σαν η Όγδοη (όθεν και η όγδοη σφαίρα)... Οι επτά ακτίνες της χαλδαικής θεϊκής Επτακτίδος, ή Ιαό, πάνω στις πέτρες των Γνωστικών δείχνουν την ίδια επτάδα ψυχών... Η πρώτη μορφή του μυστικού ΕΠΤΑ φαίνεται να σχηματίζεται στον ουρανό από τα επτά μεγάλο άστρα της Μεγάλης Άρκτου, του αστερισμού που οι Αιγύπτιοι απέδιδαν στην Μητέρα του Χρόνου και των επτά Στοιχειακών Δυνάμεων". (Τζέραλντ Μάσευ, *Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου*, σελ. 2). Όπως είναι γνωστό σε κάθε ινδουιστή, αυτός ο ίδιος αστερισμός στην Ινδία αντιπροσωπεύει τους Επτά Ρίσι, και σαν τέτοιος ονομάζεται Ρίκσας και Τσιτρά-Σικάντιν.

εσωτερισμό τους, η ανθρώπινη ύπαρξη προβάλλει από την Σελήνη (ένα τριπλό μυστήριο - αστρονομικά, φυσιολογικά και ταυτόχρονα ψυχικά), διασχίζει ολόκληρο τον κύκλο της ύπαρξης και ύστερα επιστρέφει εκεί που γεννήθηκε, πριν ξαναπροβάλλει από κει. Έτσι ο νεκρός εμφανίζεται να φτάνει στην Δύση, να δέχεται την κρίση του μπροστά στον Όσιρι, να ανασταίνεται σαν ο θεός Ώρος και να περιφέρεται στον αστρικό ουρανό, που είναι μια αλληγορική μίμηση του Ρα, του Ηλίου. Ύστερα, αφού έχει διασχίσει την Νουτ (την ουράνια άβυσσο), επιστρέφει για άλλη μια φορά στο Τιαού: μια εξομοίωση με τον Όσιρι που, όντας ο θεός της ζωής και της αναπαραγωγής, διαμένει στην Σελήνη. Ο Πλούταρχος (*Περί Ίσοδοςκαι Οσίριδος*, κεφ. XLII) δείχνει ότι οι Αιγύπτιοι τιμούσαν μια γιορτή που ονομαζόταν "Η Είσοδος του Όσιρι στην Σελήνη". Στο κεφάλαιο XLI δίνεται η υπόσχεση της μετά θάνατον ζωής και η ανανέωση της ζωής τοποθετείται κάτω από την κυριαρχία του Σεληνιακού Όσιρι, γιατί η Σελήνη ήταν το σύμβολο των ανανεώσεων της ζωής ή μετενσαρκώσεων, εξαιτίας της αύξησης, της μείωσης, του θανάτου και της επανεμφάνισής της κάθε μήνα. Στο έργο του Κ. Ρ. Λέπσιους, *Μνημεία Αιγύπτου και Αιθιοπίας*, τομ. IV, λέγεται: "Ω Σεληνιακέ Όσιρι! Ο Θωθ σου παρέχει την ανανέωση σου". Και ο Σαφέκ λέει στο Σέτι Ι: "Εσύ ανανεώνεσαι όπως ο Σεληνιακός θεός όταν είναι μωρό" (Μάριετ-Μπέυ, *Άβυδος*, Πίνακας 51). Εξηγείται ακόμα καλύτερα στον πάπυρο του Λούβρου (Π. Πιέρ, *Αιγυπτιολογικές Μελέτες*): "Ζευγαρώματα και συλλήψεις αφθονούν, όταν αυτός (Σεληνιακός Όσιρις) φαίνεται στον ουρανό εκείνη την ημέρα". Ο Όσιρις (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. II) λέει: "Ω μόνε ακτινοβόλε στην Σελήνη! Προβάλλω από τα περιστρεφόμενα πλήθη σου (των ζωντανών)... Άνοιξέ μου το Τιαού, γιατί, εγώ ο Όσιρις Άνι, θα προβάλω την ημέρα για να κάνω αυτό που επιθυμώ να κάνω ανάμεσα στους ζωντανούς": δηλαδή να παράγει συλλήψεις.

Όσιρις ήταν "θεός εκδηλωμένος στην δημιουργία", γιατί οι αρχαίοι γνώριζαν πολύ καλύτερα από τους σύγχρονους, τις πραγματικές απόκρυφες επιρροές του σεληνιακού σώματος πάνω στα μυστήρια της σύλληψης.[253] Αργότερα, όταν η σελήνη συνδέθηκε με θηλυκές θεές[254] - με την Ντιάνα, την Ίσιδα, την Άρτεμη, την Ήρα κ.τ.λ., - η σύνδεση αυτή οφειλόταν σε μια πλήρη γνώση της φυσιολογίας της θηλυκής φύσης, τόσο σωματικά όσο και ψυχικά. Αλλά κυρίως, ο Ήλιος και η Σελήνη ήταν οι μόνες ορατές και, κατά κάποιον τρόπο, απτές (από τις επιδράσεις τους) ψυχικές και φυσιολογικές θεότητες: ο Πατέρας και ο Γιος· ενώ το Διάστημα και ο αέρας γενικά, ή εκείνη η έκταση του Ουρανού, που από τους Αιγυπτίους ονομαζόταν Νουτ, ήταν το κρυμμένο Πνεύμα ή Πνοή των δυο. Ο "Πατέρας και ο Γιος", ήταν ανταλλάξιμοι στις λειτουργίες τους και εργάζονταν αρμονικά μαζί στις επιδράσεις τους πάνω στην γήινη φύση και στην ανθρωπότητα - γι' αυτό και εθεωρούντο σαν ΕΝΑ, αν και ήσαν δυο σαν προσωποποιημένες Οντότητες. Ήταν και οι δυο αρσενικές και η καθεμιά είχε το δικό της ξεχωριστό αλλά συνεργατικό έργο στην αιτιατή δημιουργία της Ανθρωπότητας. Πάρα πολλές από τις αστρονομικές και κοσμικές θέσεις που θεωρούνταν και εκφράζονταν με συμβολική γλώσσα, έγιναν στις δικές μας τελευταίες Φυλές, θεολογικές και δογματικές. Αλλά πίσω από αυτό το πέπλο των Κοσμικών και αστρολογικών συμβόλων υπήρχαν τα Απόκρυφα μυστήρια της Ανθρωπογραφίας και της πρωταρχικής γέννησης του ανθρώπου. Και σ' αυτό καμιά γνώση συμβόλων - ούτε ακόμα και το κλειδί για την μετα-κατακλυσμιαία συμβολική γλώσσα των Ιουδαίων - δεν μπορεί να βοηθήσει, εκτός μόνο σχετικά με εκείνα που παρουσιάστηκαν σε εθνικά κείμενα για εξωτερικές χρήσεις, το σύνολο των οποίων,

253 Στα αρχαία συστήματα πάντα βρίσκουμε την Σελήνη αρσενική. Έτσι, σύμφωνα με τους ινδουιστές ο Σόμα είναι ένα είδος ουράνιου Δον Ζουάν: ένας "Βασιλιάς" και πατέρας, αν και παράνομος, του Μπούντα (σοφίας) που σχετίζεται με την Απόκρυφη Γνώση, μια σοφία που συγκεντρώνεται μέσω μιας πλήρους εξοικείωσης με τα σεληνιακά μυστήρια, περιλαμβανομένων και αυτών της σεξουαλικής δημιουργίας. (Βλέπε τόμ. II, "Τα Άγια των Αγίων κ.τ.λ.").

254 Αν στα κατηχητικά σχολεία οι φτωχοί και οι αμαθείς, αντί να διδάσκονται άχρηστα κεφάλαια από την Βίβλο, διδάσκονταν Αστρολογία - τουλάχιστον το τμήμα που αφορά τις απόκρυφες ιδιότητες της Σελήνης και τις κρυμμένες επιρροές της πάνω στην αναπαραγωγή - τότε δεν θα χρειαζόταν να φοβόμαστε για την αύξηση του πληθυσμού ή να καταφεύγουμε στην αμφίβολη φιλολογία των Μαλθουσιανών για να την αναχαιτίσουμε. Γιατί είναι η Σελήνη και οι συνοδοί της που κανονίζουν τις συλλήψεις και κάθε αστρολόγος στην Ινδία το γνωρίζει. Κατά την διάρκεια των προηγούμενων και των τωρινών φυλών, τουλάχιστον στην αρχή της παρούσας, εκείνοι που επιδίδονταν σε σεξουαλικές σχέσεις κατά την διάρκεια ορισμένων σεληνιακών φάσεων που έκαναν αυτές τις σχέσεις στείρες, θεωρούνταν σαν μάγοι και αμαρτωλοί. Αλλά ακόμα και σήμερα αυτά τα αρχαία αμαρτήματα τα βασισμένα πάνω στην Απόκρυφη γνώση και στην κατάχρησή της, φαίνονται προτιμότερα από τα σημερινά εγκλήματα, που διαπράττονται εξαιτίας της πλήρους άγνοιας και της δυσπιστίας σε τέτοιες απόκρυφες επιρροές.

οσοδήποτε έξυπνα και αν καλύφθηκε, ήταν μόνο ένα ελάχιστο τμήμα της πραγματικής αρχέγονης ιστορίας του κάθε λαού, που όμως συχνά αναφερόταν - όπως στις εβραϊκές Γραφές - μόνο στην γήινη ανθρώπινη και όχι στην θεία ζωή του έθνους. Αυτό το ψυχικό και πνευματικό στοιχείο ανήκε στο ΜΥΣΤΗΡΙΟ και στην ΜΥΗΣΗ. Υπήρχαν πράγματα που δεν καταγράφηκαν ποτέ πάνω σε παπύρους, αλλά - όπως στην Κεντρική Ασία - πάνω σε βράχους και σε υπόγειες κρύπτες.

Ωστόσο υπήρχε εποχή που όλος ο κόσμος είχε "μια γλώσσα και μια γνώση", και που ο άνθρωπος γνώριζε περισσότερα για την καταγωγή του, απ' όσα γνωρίζει τώρα, και έτσι γνώριζε ότι Ήλιος και η Σελήνη, όσο σημαντικό ρόλο και αν παίζουν στην σύσταση, στην ανάπτυξη και στην εξέλιξη του ανθρωπίνου σώματος, δεν ήταν οι άμεσοι αιτιώδεις παράγοντες της εμφάνισής του πάνω στην Γη, γιατί στην πραγματικότητα αυτοί οι παράγοντες είναι οι ζώσες και νοήμονες Δυνάμεις τις οποίες οι Αποκρυφιστές ονομάζουν Ντιάνι Τσόχαν.

Σε σχέση μ' αυτό ένας πολύ διαβασμένος θαυμαστής του ιουδαϊκού εσωτερισμού μας λέει ότι, "η Καμπάλα αναφέρει καθαρά ότι οι Ελοΐμ είναι μια "γενική αφαίρεση", αυτό που στα μαθηματικά ονομάζουμε "ένας σταθερός συντελεστής", ή μια "γενική λειτουργία", που εισέρχεται σε κάθε κατασκευή, δηλαδή, με την γενική αναλογία 1 προς 31415, (οι αστρο-ντιανικοί και) ελοΐμικοί αριθμοί". Σ' αυτό ο Ανατολικός αποκρυφιστής απαντάει: Περίπου έτσι˙ είναι μια αφαίρεση για τις φυσικές αισθήσεις μας. Για τις πνευματικές αντιλήψεις μας, όμως, και για το εσωτερικό πνευματικό μάτι, οι Ελοΐμ ή Ντιάνι δεν είναι περισσότερο μια αφηρημένη ιδέα, απ' όσο είναι η ψυχή και το πνεύμα μας. Απόρριψε το ένα και θα έχεις απορρίψει και το άλλο: γιατί η επιβιώνουσα Οντότητα μέσα μας είναι κατά ένα μέρος η άμεση εκπόρευσή τους και κατά ένα άλλο μέρος αυτές οι ίδιες οι ουράνιες Οντότητες. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: οι Ιουδαίοι γνώριζαν πολύ καλά την μαγεία και τις διάφορες κακοποιές δυνάμεις. Αλλά, με εξαίρεση μερικούς από τους μεγαλύτερους προφήτες και ενορατικούς τους, όπως ο Δανιήλ και ο Ιεζεκιήλ (γιατί ο Ενώχ ανήκει σε μια πολύ μακρινή φυλή, και όχι σε κάποιο έθνος αλλά σε όλα, όντας ένας γενικός χαρακτήρας), γνώριζαν ελάχιστα και δεν ασχολούνταν με τον πραγματικό θείο Αποκρυφισμό, γιατί ο εθνικός τους χαρακτήρας ήταν αντίθετος με καθετί που δεν είχε άμεση σχέση με τα δικά τους εθνικά, φυλετικά και ατομικά οφέλη: δείτε τους προφήτες τους και τις κατάρες που εκτοξεύουν ενάντια στην "πείσμονα φυλή". Όμως, ακόμα και η Καμπάλα δείχνει καθαρά την άμεση σχέση ανάμεσα στις Σεφιρόθ, ή Ελοΐμ και στους ανθρώπους.

Γι' αυτό, μόνο όταν μας αποδείξουν ότι η καμπαλιστική ταύτιση του Ιεχωβά με την Μπινά, μια θηλυκή Σεφιρά, περιέχει μέσα της και ένα άλλο, ένα υπο-απόκρυφο νόημα, τότε και μόνο τότε Αποκρυφιστής θα είναι έτοιμος να δώσει το βραβείο της τελειότητας στον Καμπαλιστή. Μέχρι τότε, βεβαιώνεται ότι, όπως ο Ιεχωβά είναι με την αφηρημένη έννοια ένας "ζωντανός θεός", ένας απλός αριθμός, ένα μεταφυσικό πλάσμα και μια πραγματικότητα μόνο όταν τοποθετηθεί στην κατάλληλη θέση του σαν μια εκπόρευση και μια Σεφιρά έτσι και μεις έχουμε το δικαίωμα να υποστηρίζουμε ότι το *Ζοχάρ* (τουλάχιστον όπως παρουσιάζεται από το *Βιβλίο των Αριθμών*), αρχικά, πριν το παραμορφώσουν οι χριστιανοί Καμπαλιστές, παρουσίαζε και ακόμα παρουσιάζει την ίδια δοξασία με μας: δηλαδη βάζει τον Άνθρωπο να εκπορεύεται όχι από τον Ουράνιο ΑΝΘΡΩΠΟ, αλλά από μια Επταπλή ομάδα Ουράνιων ανθρώπων ή Αγγέλων, ακριβώς όπως στον Ποίμανδρο, η θεία Σκέψη.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – *Συνέχεια*

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΟ "ΤΡΙΠΛΟ" ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ (α). ΤΑ ΤΡΙΑ (*συνδέονται σε*) ΕΝΑ - ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΗΜΑ ΜΑΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ-ΦΥΤΟΥ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΣΑΠΤΑΠΑΡΝΑ (β).

"Όταν το ΕΝΑ γίνεται δύο, το τριπλό εμφανίζεται"· δηλαδή, όταν το Ένα Αιώνιο ρίχνει την αντανάκλασή του μέσα στην περιοχή της Εκδήλωσης, αυτή η αντανάκλαση, η "Ακτίνα", διαφοροποιεί τα "Ύδατα του Διαστήματος", ή σύμφωνα με τα λόγια της *Βίβλου των Νεκρών*: "Το Χάος σταματάει, μέσω της ακτινοβολίας της Ακτίνας του Πρωταρχικού φωτός που διαλύει το απόλυτο σκοτάδι με την βοήθεια των μεγάλων μαγικών δυνάμεων του ΛΟΓΟΥ του (Κεντρικού) Ηλίου". Το Χάος γίνεται αρσενικό-θηλυκό και Ύδωρ, επωαζόμενο μέσω του φωτός, και η "τριπλή

ύπαρξη προβάλλει σαν η Πρωτογεννημένη". "Ο Όσιρις-Πτα (ή ΡΑ) δημιουργεί τα άκρα του (όπως Μπράχμα) δημιουργώντας τους θεούς που προορίζονται να προσωποποιήσουν τις φάσεις του" κατά την διάρκεια του Κύκλου (XVII, 4). Ο Αιγύπτιος ΡΑ, που προβάλλει από το ΧΑΟΣ, είναι η θεία Συμπαντική Ψυχή στην εκδηλωμένη όψη της, και το ίδιο είναι ο Ναραγιανά, ο Πούρουσα, "κρυμμένος στο Ακασά και παρών στον Αιθέρα".

Αυτή είναι η μεταφυσική ερμηνεία και αναφέρεται στην ίδια την αρχή της Εξέλιξης ή, όπως θα το λέγαμε εμείς, της θεογονίας. Το νόημα της Στάντζα, όταν εξηγηθεί από μια άλλη σκοπιά αναφορικά με το μυστήριο του ανθρώπου και της καταγωγής του, είναι ακόμα πιο δύσκολο να κατανοηθεί. Ο σπουδαστής πρέπει να εξοικειωθεί πλήρως με αυτά που ονομάζουμε "Γύρους", προκειμένου να σχηματίσει μια καθαρή αντίληψη για το νόημα της φράσης: "το Ένα γίνεται δυο και ύστερα μεταμορφώνεται στο 'τριπλό'". Αν ανατρέξει στον *Εσωτερικό Βουδισμό* - την πρώτη προσπάθεια να παρουσιαστεί ένα κατά προσέγγιση περίγραμμα της αρχαϊκής Κοσμογονίας - θα δει ότι με τον όρο "Γύρος" εννοείται η διαδοχική εξέλιξη της γεννημένης υλικής φύσης, των επτά σφαιρών της αλύσου μας[255] μαζί με το ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο (όπου εδώ ο άνθρωπος περιλαμβάνεται και βρίσκεται επικεφαλής του τελευταίου) κατά την διάρκεια όλης της περιόδου ενός ζωικού κύκλου. Αυτός ο τελευταίος από τους μπραχμάνους ονομάζεται μια "Μέρα του Μπράχμα". Είναι με λίγα λόγια, μια περιστροφή του "Τροχού" (της πλανητικής μας αλύσου), που αποτελείται από επτά σφαίρες (ή επτά ξεχωριστούς "Τροχούς", με μια άλλη έννοια αυτήν την φορά). Όταν η εξέλιξη έχει κινηθεί καθοδικά μέσα στην ύλη, από τον πλανήτη Α μέχρι τον πλανήτη G, ή Z, όπως τον αποκαλούν οι Δυτικοί σπουδαστές, τότε έχει ολοκληρωθεί ένας Γύρος. Στο μέσον της Τέταρτης περιστροφής, που είναι ο τωρινός μας "Γύρος": Η εξέλιξη έφτασε στην ακμή της φυσικής της ανάπτυξης, στέφοντας το έργο της με τον τέλειο, φυσικό άνθρωπο και από το σημείο αυτό αρχίζει το έργο της προς το πνεύμα". Όλα αυτά δεν χρειάζονται να επαναληφθούν, αφού εξηγούνται πολύ καλά στον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Εκείνο το οποίο ελάχιστα αναφέρθηκε και για το οποίο αυτά τα λίγα που ειπώθηκαν παραπλάνησαν, είναι η καταγωγή του ανθρώπου και ακριβώς πάνω σ' αυτό το θέμα μπορεί να ριχθεί τώρα λίγο περισσότερο φως, αρκετό ώστε να κάνει την Στάντζα πιο κατανοητή, μια και η όλη διαδικασία θα εξηγηθεί πλήρως στο κατάλληλο μέρος του Τόμου ΙΙ.

Κάθε "Γύρος" (στην κατερχόμενη κλίμακα) δεν είναι παρά μια επανάληψη σε μια πιο συγκεκριμένη μορφή του Γύρου που προηγήθηκε, επειδή κάθε σφαίρα - μέχρι την τέταρτη σφαίρα (την πραγματική Γη) - είναι ένα πιο χονδροειδές και πιο υλικό αντίγραφο της πιο σκιώδους σφαίρας η οποία προηγείται σε διαδοχική τάξη, στα τρία ανώτερα πεδία (βλέπε Διάγραμμα Νο 3 στην Στάντζα VI). Στην ανοδική πορεία της πάνω στο ανοδικό τόξο, η Εξέλιξη πνευματοποιεί και αιθεροποιεί, κατά κάποιον τρόπο, την γενική φύση όλων, φέρνοντάς την στο ίδιο επίπεδο με το πεδίο στο οποίο βρίσκεται η δίδυμη σφαίρα της στην απέναντι πλευρά. Αποτέλεσμα είναι ότι, μόλις φτάνεται η έβδομη σφαίρα (σε οποιοδήποτε Γύρο), η φύση όλων όσων εξελίσσονται επιστρέφει στην κατάσταση που βρισκόταν στο σημείο εκκίνησης, συν κάθε φορά έναν νέο και ανώτερο βαθμό στις καταστάσεις συνείδησης. Έτσι γίνεται φανερό ότι η ονομαζόμενη "καταγωγή του

[255] Μερικοί εχθρικοί κριτικοί βιάζονται να αποδείξουν ότι στο προηγούμενο έργο μας *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* δεν είχαν παρουσιαστεί ούτε οι επτά αρχές του ανθρώπου, ούτε η επταπλή σύσταση της αλύσου μας. Αν και στο έργο εκείνο το δόγμα αυτό μπορούσαμε μόνο να το υπαινιχθούμε, ωστόσο υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στα οποία αναφέρεται καθαρά η επταπλή σύσταση του ανθρώπου και της αλύσου. Στον Τόμο ΙΙ, σελίδα 420, μιλώντας για τους Ελοΐμ αναφέρεται: "Αυτοί παραμένουν στον έβδομο ουρανό (ή πνευματικό κόσμο), γιατί σύμφωνα με τους Καμπαλιστές, αυτοί είναι που σχημάτισαν διαδοχικά τους έξι υλικούς κόσμους ή μάλλον προσπάθειες για κόσμους, που προηγήθηκαν από τον δικό μας, ο οποίος, λένε, ότι είναι ο έβδομος". Η σφαίρα μας πάνω στο διάγραμμα που παριστάνει την "άλυσο" είναι, φυσικά, η έβδομη και κατώτερη - όμως επειδή η εξέλιξη πάνω σ' αυτές τις σφαίρες είναι κυκλική, είναι η τέταρτη στην κάθοδο του τόξου της ύλης. Και πάλι στην σελίδα 367 του Τόμου ΙΙ αναφέρεται: "Κατά τις απόψεις των Αιγυπτίων, όπως και όλων εκείνων των άλλων πίστεων που βασίζονται στην φιλοσοφία, ο άνθρωπος δεν ήταν απλώς... μια ένωση ψυχής και σώματος: ήταν μια τριάδα όταν σ' αυτήν προστίθετο το πνεύμα. Επίσης, το δόγμα αυτό θεωρούσε
ότι ο άνθρωπος αποτελείτο από τα *χα*:σώμα, *χαμπά*: αστρική μορφή ή σκιά, *κα*: ζωική ψυχή ή ζωτική αρχή, *μπα*: η ανώτερη ψυχή και *ακχ*: η γήινη διάνοια. Είχαν επίσης μια έκτη αρχή που ονομαζόταν *σαχ*: ή μούμια..."· η έβδομη: ΠΝΕΥΜΑ. Αυτές οι αρχές αναφέρονται τόσο καθαρά ώστε ακόμα και στο Ευρετήριο, βρίσκει κανείς το εξής: "Έξι αρχές του ανθρώπου" - η έβδομη όντας η σύνθεση των έξι, και όχι μια αρχή αλλά μια ακτίνα του Απόλυτου ΟΛΟΥ-απόλυτα αληθές.

ανθρώπου" στον τωρινό μας Γύρο, ή ζωικό κύκλο σ' αυτόν τον πλανήτη, πρέπει να καταλαμβάνει την ίδια θέση με την ίδια σειρά - εκτός από λεπτομέρειες που βασίζονται σε τοπικές συνθήκες και χρόνο - όπως και στον προηγούμενο Γύρο. Πρέπει να εξηγηθεί ξανά και να υπενθυμιστεί ότι, καθώς το έργο κάθε Γύρου λέγεται ότι διανέμεται σε μια διαφορετική ομάδα ονομαζόμενων "Δημιουργών" ή "Αρχιτεκτόνων", έτσι και το έργο της κάθε σφαίρας˙ δηλαδή, βρίσκεται κάτω από την επίβλεψη και την καθοδήγηση ειδικών "Δομητών" και "Φυλάκων": των διαφόρων Ντιάνι Τσόχαν.

ομάδα της ιεραρχίας στην οποία ανατέθηκε να "δημιουργήσει"[256] ανθρώπους είναι, επομένως, μια ειδική ομάδα και όμως ανέπτυξε τον σκιώδη άνθρωπο σ' αυτόν τον κύκλο, ακριβώς όπως τον είχε αναπτύξει μια ανώτερη και ακόμα πιο πνευματική ομάδα κατά τον Τρίτο Γύρο. Αλλά επειδή είναι ταυτόχρονα και η Έκτη ομάδα - στην κατερχόμενη κλίμακα της πνευματικότητας - ενώ έβδομη και τελευταία είναι τα γήινα Πνεύματα (στοιχειακά) τα οποία βαθμιαία σχηματίζουν, δομούν και συμπυκνώνουν το φυσικό του σώμα, αυτή η Έκτη ομάδα δεν αναπτύσσει παρά μόνο την σκιώδη μορφή του μελλοντικού ανθρώπου, ένα λεπτό, ελάχιστα ορατό, διαφανές αντίγραφο του εαυτού της. Έτσι γίνεται καθήκον της πέμπτης Ιεραρχίας - των μυστηριωδών όντων που προΐστανται του αστερισμού του Αιγόκερω, Μακάρα, ή "Κροκόδειλου" στην Ινδία και στην Αίγυπτο - να εμψυχώσουν την άδεια και αιθερική ζωική μορφή και να φτιάξουν απ' αυτήν τον Λογικό Άνθρωπο. Αυτό είναι ένα από εκείνα τα θέματα για τα οποία ελάχιστα μπορούν να ειπωθούν στο πλατύ κοινό. Είναι πράγματι ένα ΜΥΣΤΗΡΙΟ, αλλά μόνο για εκείνον που είναι έτοιμος να απορρίψει την ύπαρξη νοημόνων και συνειδητών πνευματικών Όντων στο Σύμπαν, περιορίζοντας έτσι την πλήρη Συνείδηση μόνο στον άνθρωπο και ακόμα και εκεί μόνο σαν μια "λειτουργία του εγκεφάλου". Υπάρχουν πολλές Πνευματικές Οντότητες που ενσαρκώθηκαν σωματικά μέσα στον άνθρωπο, από την αρχή της εμφάνισής του, και που παρ' όλα αυτά εξακολουθούν ακόμα να υπάρχουν ανεξάρτητες, όπως πριν, μέσα στην απειροσύνη του Διαστήματος...

Για να το πούμε πιο καθαρά: η αόρατη Οντότητα μπορεί να βρίσκεται σωματικά πάνω στην Γη χωρίς να εγκαταλείπει, όμως, την κατάσταση και τις λειτουργίες της στις υπεραισθητές περιοχές. Αν και αυτό χρειάζεται επεξήγηση, δεν μπορούμε παρά να θυμήσουμε στον αναγνώστη παρόμοιες περιπτώσεις στον Πνευματισμό, αν και τέτοιες περιπτώσεις είναι πολύ σπάνιες, τουλάχιστον όσον αφορά την φύση της ενσαρκούμενης Οντότητας[257] ή της Οντότητας που κάνει προσωρινή κατοχή του μέντιουμ. Όπως ορισμένα άτομα - άνδρες και γυναίκες, για να ξαναγυρίσουμε σε παρόμοιες περιπτώσεις μεταξύ ζωντανών ανθρώπων - είτε χάρη σε μια ιδιόμορφη οργάνωση είτε μέσω της δύναμης από απόκτηση μυστικής γνώσης, μπορούν να εμφανιστούν με το "διπλό" τους σε ένα μέρος ενώ το σώμα τους βρίσκεται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, το ίδιο μπορεί να συμβεί και στην περίπτωση ανωτέρων Όντων.

Ο άνθρωπος, φιλοσοφικά θεωρούμενος, στην εξωτερική μορφή του είναι ένα ζώο, ελάχιστα πιο τέλειος από τον πιθηκοειδή προγονό του του Τρίτου Γύρου. Είναι ένα ζων σώμα και όχι μια ζώσα ύπαρξη, γιατί η αντίληψη της ύπαρξης, το "Εγώ υπάρχω", προϋποθέτει αυτοσυνείδηση, και ένα ζώο μπορεί να έχει μόνο άμεση συνείδηση ή ένστικτο. Αυτό είχε τόσο καλά κατανοηθεί από τους αρχαίους, ώστε ακόμα και οι Καμπαλιστές έφτιαξαν από την ψυχή και το σώμα δυο ζωές, ανεξάρτητες τη μια από την άλλη.[258] Η ψυχή, της οποίας το σώμα-φορέας είναι το Αστρικό,

[256] Η λέξη δημιουργία είναι ένας λαθεμένος όρος, αφού καμιά θρησκεία, ούτε καν το τάγμα των Βισισταντβαϊτιστών στην Ινδία - που ανθρωπομορφοποιεί ακόμα και το *Παραμπράχμαν* - δεν πιστεύει στην δημιουργία από το τίποτε, όπως κάνουν οι χριστιανοί και οι Ιουδαίοι, αλλά στην εξέλιξη από προϋπάρχοντα υλικά.

[257] Τα ονομαζόμενα "Πνεύματα" που μπορεί περιπτωσιακά να καταλαμβάνουν το σώμα των μέντιουμ, δεν είναι οι Μονάδες ή οι Ανώτερες Αρχές ασώματων προσωπικοτήτων. Ένα τέτοιο "Πνεύμα" μπορεί να είναι μόνο ή ένα Στοιχειακό, ή ένας Νιρμανακάγια.

Στο βιβλίο *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 340-351 (Γένεση της Ψυχής) ο συγγραφέας αναφέρει την καμπαλιστική διδασκαλία: "Υποστήριζαν ότι, λειτουργικά, πνεύμα και ύλη αντίστοιχης αδιαφάνειας και πυκνότητας, τείνουν να συγχωνεύονται" και ότι τα εξ αυτού δημιουργούμενα πνεύματα, στην ασώματη κατάσταση, σχηματίζονταν πάνω σε μια κλίμακα στην οποία αναπαράγονταν οι διαφορετικές αδιαφάνειες και διαφάνειες του στοιχειακού ή αδημιούργητου πνεύματος. Και ότι αυτά τα πνεύματα στην ασώματη κατάσταση, τραβούσαν, ιδιοποιούνταν, χώνευαν και αφομοίωναν στοιχειακό πνεύμα και στοιχειακή ύλη των οποίων η κατάσταση συμβιβαζόταν με την δική τους... Γι'

αιθερο-υλικό περίβλημα, μπορεί να πεθάνει και ο άνθρωπος να εξακολουθεί να ζει πάνω στην Γη - δηλαδή, η ψυχή μπορεί να απελευθερωθεί και να εγκαταλείψει τον ναό της για διάφορους λόγους: όπως, για παράδειγμα, τρέλα, πνευματική και φυσική διαφθορά κ.τ.λ.[259] Επομένως, αυτό που μπορούν να κάνουν οι ζωντανοί άνθρωποι (Μυημένοι), οι Ντιάνι - που δεν έχουν φυσικό σώμα για να τους εμποδίζει - μπορούν να το κάνουν ακόμα καλύτερα. Αυτή ήταν η πίστη των Προκατακλυσμιαίων, και σύντομα κοντεύει να γίνει και πίστη της σύγχρονης διανοούμενης κοινωνίας, στον Πνευματισμό, εκτός από την ελληνική και την ρωμαϊκή εκκλησία, που διδάσκουν την πανταχού παρουσία των αγγέλων τους. Οι Ζωροαστριστές θεωρούσαν τους Αμσασπέντ σαν διπλές οντότητες (Φραβάσι), αποδίδοντας αυτήν την δυαδικότητα - τουλάχιστον στην εσωτερική φιλοσοφία - σε όλους τους πνευματικούς και αόρατους κατοίκους των αναρίθμητων κόσμων μέσα στο διάστημα, που είναι αόρατοι για τα μάτια μας. Σε μια σημείωση του Δαμάσκιου(έκτος αιώνας) στο *Περί Αρχών*, παρ. 131 πάνω στους *Χαλδαϊκούς Χρησμούς* έχουμε μια τριπλή ένδειξη της παγκοσμιότητας αυτής της δοξασίας γιατί λέει: ("Οι Κοσμικές Στήλες', που αναφέρονται παρόμοια από τον Αγ. Παύλο") είναι διπλές: μια ομάδα έχει την αποστολή να κυβερνά τους ανώτερους κόσμους, τον πνευματικό και τον αστρικό και η άλλη να καθοδηγεί και να προσέχει τον κόσμο της ύλης". Αυτή είναι επίσης και η γνώση του Ιάμβλιχου (*Περί Μυστηρίων*, τομ. Β'), ο οποίος κάνει μια φανερή διάκριση ανάμεσα στους αρχαγγέλους και στους "Άρχοντες". Τα παραπάνω μπορούν, φυσικά, να εφαρμοστούν στην διάκριση ανάμεσα στους βαθμούς ή τάξεις των πνευματικών όντων, και μ' αυτήν την έννοια η ρωμαιοκαθολική εκκλησία προσπαθεί να ερμηνεύσει και να διδάξει την διαφορά. Γιατί ενώ κατά την διδασκαλία της οι αρχάγγελοι είναι θείοι και άγιοι, τα διπλά τους αποκαλούνται απ' αυτήν δαίμονες.[260] Αλλά η λέξη "φραβάσι", δεν πρέπει να κατανοηθεί μ' αυτό το νόημα, γιατί σημαίνει απλώς την αντίστροφη ή αντίθετη όψη μιας ιδιότητας ή ποιότητας. Έτσι όταν αποκρυφιστής λέει ότι ο "Δαίμονας είναι η επίστρωση του θεού" (κακό, η άλλη όψη του νομίσματος), δεν εννοεί δυο ξεχωριστές πραγματικότητες, αλλά τις δυο όψεις ή πλευρές της ίδιας Ενότητας. Τώρα ακόμα και ο καλύτερος ζωντανός άνθρωπος, αν τοποθετηθεί δίπλα-δίπλα με έναν Αρχάγγελο - όπως περιγράφεται στην θεογονία - θα φανεί σαν δαίμονας. Σ' αυτό οφείλεται και ένας ορισμένος λόγος να υποτιμούμε ένα κατώτερο "διπλό" βυθισμένο πολύ πιο βαθιά μέσα στην ύλη απ' ό,τι το πρότυπό του. Αλλά αυτός δεν είναι λόγος να τα θεωρούμε και δαίμονες, και αυτό ακριβώς κάνουν οι Ρωμαιοκαθολικοί ενάντια σε κάθε σκέψη και λογική.

αυτό επομένως δίδασκαν ότι υπήρχαν μεγάλες διαφορές στις καταστάσεις των δημιουργημένων πνευμάτων και ότι, κατά την στενή επαφή ανάμεσα στον κόσμο του πνεύματος και στον κόσμο της Ύλης, τα πιο αδιαφανή πνεύματα στην ασώματη κατάσταση παρασύρονταν προς τα πιο πυκνά μέρη του υλικού κόσμου, και γι' αυτό έτειναν προς το κέντρο της Γης, όπου εκεί έβρισκαν συνθήκες που ταίριαζαν περισσότερο στην κατάσταση τους - ενώ τα πιο διαφανή πνεύματα περνούσαν στην περιβάλλουσα αύρα του πλανήτη, και τα πιο εκλεπτυσμένα έβρισκαν την κατοικία τους στο δορυφόρο της".

Αυτό σχετίζεται αποκλειστικά με τα δικά μας Στοιχειακά Πνεύματα και δεν έχει καμιά σχέση με τις πλανητικές, αστρικές, Κοσμικές η ενδο-αιθερικές νοήμονες Δυνάμεις ή "Αγγέλους", όπως τις ονομάζει η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές, ειδικά οι πρακτικοί αποκρυφιστές που ασχολούνταν με την τελετουργική μαγεία, ασχολούνταν αποκλειστικά με τα πνεύματα των Πλανητών και τα ονομαζόμενα "Στοιχειακά". Επομένως αυτό καλύπτει μόνο ένα μέρος της Εσωτερικής Διδασκαλίας.

259 Η δυνατότητα, η μεν "Ψυχή" (δηλ. το αιώνιο Πνευματικό Εγώ) να διαμένει στους αόρατους κόσμους, ενώ το σώμα να συνεχίζει να ζει πάνω στην Γη, είναι ένα σημαντικό απόκρυφο δόγμα, ειδικά στην κινεζική και βουδιστική φιλοσοφία. Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. I, σελ. 602, για ένα παράδειγμα. Πολλοί ανάμεσα μας είναι οι Άψυχοι άνθρωποι, γιατί το γεγονός φαίνεται να συμβαίνει τόσο σε αδύναμους υλιστές, όσο και σε άτομα που "προχωρούν σε αγιότητα και ποτέ δεν επιστρέφουν" (βλέπε επίσης και *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. II, σελ. 369).

260 Αυτή η ταυτότητα ανάμεσα στο Πνεύμα και στο υλικό "διπλό" του (στον άνθρωπο είναι το αντίστροφο) εξηγεί ακόμα καλύτερα τη σύγχυση, την οποία ήδη υπαινιχθήκαμε σ' αυτό το έργο, που υπάρχει ανάμεσα στα ονόματα και στις ατο-μικότητες, καθώς και στους αριθμούς των Ρίσι και των Πρατζαπάτι- ειδικά ανάμεσα στην περίοδο του Σατγιαγιούγκα και του Μαχαμπχαράτα. Ρίχνει επίσης πρόσθετο φως πάνω σ' αυτό που διδάσκει η Μυστική Δοξασία σχετικά με τους Ριζικούς και τους Σπερματικούς Μάνου (βλέπε τόμ. II, "Περί των Πρωταρχικών Μάνου της Ανθρωπότητας"). Όχι μόνο αυτοί οι προγεννήτορες της ανθρωπότητάς μας, αλλά και κάθε ανθρώπινο ον, μας λένε, έχει το πρωτότυπο του στις Πνευματικές Σφαίρες - το οποίο πρωτότυπο είναι η ανώτατη ουσία της έβδομης αρχής του. Έτσι οι επτά Μάνου γίνονται 14, ενώ ο Ριζικός Μάνου είναι η Πρώτη Αίτια και ο Σπερματικός Μάνου το αποτέλεσμα. Και όταν ο τελευταίος φτάνει από το Σατγιαγιούγκα (το πρώτο στάδιο) στην ηρωική περίοδο, αυτοί οι Μάνου ή Ρίσι γίνονται 21 τον αριθμό.

Η τελευταία φράση αυτού του σλόκα δείχνει πόσο αρχαϊκή είναι η πίστη και η δοξασία ότι ο άνθρωπος έχει επταπλή σύσταση. Το νήμα της ύπαρξης που εμψυχώνει τον άνθρωπο και περνάει μέσα απ' όλες τις προσωπικότητες του, ή επαναγεννήσεις του πάνω στην Γη (ένας υπαινιγμός για το *Σουτράτμαν*), το νήμα πάνω στο οποίο επίσης κρέμονται όλα τα "Πνεύματά" του, γνέθεται από την ουσία του "τριπλού", του "τετραπλού" και του "πενταπλού", που περιέχει όλα τα προηγούμενα. Ο Παντσασίκα, σύμφωνα με το Ουτάρα Κάντα του *Πάντμα Πουρανά*, είναι ένας από τους επτά Κουμαρά που πηγαίνουν στο Σβετά-Ντβιπά να λατρεύσουν τον Βίσνου.[261] Θα δούμε αργότερα ποια σύνδεση υπάρχει ανάμεσα στους "άγαμους" και αγνούς γιους του Μπράχμα που αρνούνται "να πολλαπλασιαστούν" και στους γήινους θνητούς. Στο μεταξύ είναι φανερό ότι ο "Άνθρωπος-Φυτό", Σαπταπάρνα, αναφέρεται στις επτά αρχές, και ότι ο άνθρωπος συγκρίνεται με το επτά φύλλο φυτό μ' αυτό το όνομα,[262] που θεωρείται τόσο ιερό ανάμεσα στους Βουδιστές.

Για περισσότερες λεπτομέρειες ως προς το Σαπταπάρνα και την σημασία του αριθμού επτά στον αποκρυφισμό καθώς και στην συμβολογία, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στον Τόμο ΙΙ.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – *Συνέχεια*

ΕΙΝΑΙ Η ΡΙΖΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ, Η ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΦΥΤΙΛΙΩΝ[263] (α)... ΤΑ ΦΥΤΙΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΠΟΥ ΤΡΑΒΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ (*την ανώτερη τριάδα τους*) ΠΟΥ ΞΕΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΤΑ - ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΦΛΟΓΑ· ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΜΕΝΗΣ ΣΤΑ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΑ ΚΥΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ *("Μπούμι"* ή *"Πριτιβί")*[264] (β).

Η "Τρίγλωσση φλόγα", που δεν πεθαίνει ποτέ, είναι η αθάνατη πνευματική τριάδα - το *Άτμα*, *Μπούντι* και *Μάνας* - όπου ο καρπός του τελευταίου (*Μάνας*) αφομοιώνεται από τα δυο πρώτα μετά από κάθε γήινη ζωή. Τα "τέσσερα φυτίλια" που σβήνουν και χάνονται, είναι οι τέσσερις κατώτερες αρχές, συμπεριλαμβανόμενου και του σώματος.

"Εγώ είμαι η Φλόγα με τα τρία φυτίλια και τα φυτίλια μου είναι αθάνατα", λέει ο νεκρός. "Εισέρχομαι μέσα στην περιοχή του Σεχέμ (του θεού, το χέρι του οποίου σπέρνει τον σπόρο της δράσης που παράγεται από την ασώματη ψυχή), και εισέρχομαι στην περιοχή των Φλογών που κατέστρεψαν τους αντιπάλους τους", δηλαδή απαλλάχθηκαν από τα "τέσσερα φυτίλια", που δημιουργούν αμαρτήματα.[265]

(β) Ακριβώς όπως εκατομμύρια λαμπεροί σπινθήρες χορεύουν πάνω στα νερά του ωκεανού πάνω από τον οποίο φωτίζει η μια και μοναδική Σελήνη, το ίδιο και οι εφήμερες προσωπικότητές μας - τα απατηλά περιβλήματα της αθάνατης ΜΟΝΑΔΑΣ ΕΓΩ - λαμπυρίζουν και χορεύουν πάνω στά κύματα της *Μάγια*. Διαρκούν και εμφανίζονται, σαν τις χιλιάδες αναλαμπές που δημιουργούνται από τις ακτίνες της Σελήνης, μόνο όσο η Βασίλισσα της Νύχτας ρίχνει την λάμψη

261 Φ. Ουίλφορντ, "Μια Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης", στο έργο *Ασιατικές Έρευνες*, τόμ. XI, 1812, σίλ. 99-100.

262 Η αιγυπτιακή αλληγορία στην *Βίβλο των Νεκρών* (κεφ. CX) που αναφέρθηκε ήδη, ο ύμνος που μιλάει για την "ανταμοιβή της Ψυχής", υποδηλώνει, αν και με ποιητικό τρόπο, την Επταδική Δοξασία μας. Στον νεκρό παραχωρείται ένα κομμάτι γης στον αγρό Ααρού, όπου οι Μάνες οι θεοποιημένες σκιές του νεκρού, θερίζουν, σαν σοδειά που έσπειραν με τις πράξεις τους στην ζωή, καλαμπόκι επτά κύβιτα ψηλό, που φυτρώνει σε μια περιοχή χωρισμένη σε 14 και 7 τμήματα. Το καλαμπόκι αυτό είναι η τροφή με την οποία ζουν και ευημερούν, ή εκείνη που θα τους σκοτώσει στο Αμέντι, από του οποίου την περιοχή ένα τμήμα είναι ο αγρός Ααρού. Γιατί, όπως αναφέρεται στον ύμνο (βλέπε κεφ. XXXII, 9), ο νεκρός είτε καταστρέφεται εκεί, είτε γίνεται αγνό πνεύμα για όλη την Αιωνιότητα, σαν αποτέλεσμα των "Επτά φορές εβδομήντα επτά ζωών" που πέρασαν ή θα περάσουν πάνω στη Γη. Η ιδέα του καλαμποκιού που θερίζεται σαν ο "καρπός των πράξεων μας" είναι πολύ γραφική.

263 Η τρίγλωσση φλόγα των τεσσάρων φυτιλιών αντιστοιχεί στις τέσσερις μονάδες και στις τρεις Δυάδες του σεφιροθικού δέντρου (βλέπε Σχόλιο στην Στάντζα VI).

264 Είναι περιττό να επαναλάβουμε ότι οι όροι που δίνονται εδώ είναι σανσκριτικές μεταφράσεις, γιατί οι αρχικοί όροι, άγνωστοι και ανήκουστοι στην Ευρώπη, θα μπέρδευαν απλώς περισσότερο τον αναγνώστη, χωρίς να χρησιμεύουν σε τίποτε.

265 *Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. I και VII καθώς και τα *Μυστήρια του Ροστάν* [ένα απόκρυφο έργο σε χειρόγραφο, σύμφωνα με το Θεοσοφικό Γλωσσάριο.

της πάνω στα τρεχούμενα νερά της ζωής, την περίοδο ενός Μανβαντάρα και ύστερα εξαφανίζονται, ενώ μόνο οι ακτίνες – σύμβολα των δικών μας αιώνιων Πνευματικών Εγώ – επιβιώνουν, επαναβυθιζόμενες και γινόμενες ξανά ένα, όπως ήταν και πριν, με την Μητέρα-Πηγή.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – *Συνέχεια*

Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΚΡΕΜΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΠΤΟΤΑΤΟ ΝΗΜΑ ΤΟΥ ΦΟΧΑΤ. ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΗΣ *ΜΑΓΙΑ* (α). ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ (*Βασίλειο*), ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΕΤΑΛΛΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ- ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ (*Βασίλειο*), ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΕ: ΕΝΑ ΦΥΤΟ, ΤΟ ΦΥΤΟ ΣΤΡΟΒΙΛΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΠΤΑ ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΙΕΡΟ ΖΩΟ (*η πρώτη σκιά του φυσικού ανθρώπου*) (β).

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΈΝΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ, Ο ΜΑΝΟΥ (*άνθρωπος*), Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ, ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ.

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ; ΟΙ ΕΠΤΑ ΖΩΕΣ ΚΑΙ Η ΜΙΑ ΖΩΗ (γ). ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΙ; ΤΑ ΠΕΝΤΑΠΛΑ ΛΧΑ. ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΩΜΑ; ΨΑΡΙ, ΣΙΝ ΚΑΙ ΣΟΜΑ (*η Σελήνη*) (δ).

Η φράση "μέσα από τους Επτά Κόσμους της *Μάγια*", εδώ αναφέρεται στις επτά σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου και στους επτά Γύρους, ή τους 49 σταθμούς της ενεργού ύπαρξης που βρίσκονται μπροστά στον "Σπινθήρα" ή Μονάδα, στην αρχή κάθε "Μεγάλου Ζωικού Κύκλου" ή Μανβαντάρα. Το "νήμα του Φοχάτ" είναι το νήμα της ζωής που αναφέρθηκε προηγούμενα.

Αυτό σχετίζεται με το μεγαλύτερο πρόβλημα της φιλοσοφίας - την φυσική και υλική φύση της ζωής, της οποίας η ανεξάρτητη φύση απορρίπτεται από την σύγχρονη επιστήμη, γιατί η επιστήμη δεν μπορεί να την κατανοήσει. Μόνο οι οπαδοί της μετενσάρκωσης και του κάρμα αντιλαμβάνονται αμυδρά ότι ολόκληρο το μυστικό της Ζωής βρίσκεται στην αδιάσπαστη σειρά των εκδηλώσεών της, είτε μέσα είτε ξέχωρα από το φυσικό σώμα. Γιατί (όπως λέει ο Ι. Σέλλεϋ στο ποίημα *Αδωναΐς*) αν και η:

"Ζωή, σαν ένας θόλος από πολύχρωμα γυαλιά
χρωματίζει την λευκή ακτινοβολία της Αιωνιότητας"

ωστόσο είναι η ίδια αναπόσπαστο τμήμα αυτής της Αιωνιότητας· γιατί μόνο η ζωή μπορεί να κατανοήσει την ζωή.

Τι είναι αυτός ο "Σπινθήρας" που "κρέμεται από την φλόγα"; Είναι ο ΤΖΙΒΑ, η ΜΟΝΑΔΑ σε ένωση με το ΜΑΝΑΣ, ή μάλλον το άρωμα του: εκείνο που, αν αξίζει, παραμένει από κάθε προσωπικότητα και κρέμεται από το Άτμα-Μπούντι, την Φλόγα, με το νήμα της ζωής. Με όποιο τρόπο κι αν ερμηνευθεί και σε οποιοδήποτε αριθμό αρχών και αν διαιρείται το ανθρώπινο ον, είναι εύκολο να φανεί πως αυτή η δοξασία υποστηριζόταν - από όλες τις αρχαίες θρησκείες, από την βεντική μέχρι την αιγυπτιακή, από την ζωροαστρική μέχρι την ιουδαϊκή. Στην περίπτωση της τελευταίας, τα καμπαλιστικά έργα προσφέρουν άφθονες αποδείξεις. Ολόκληρο το σύστημα των καμπαλιστικών αριθμών βασίζεται πάνω στην θεία επτάδα που κρέμεται από την Τριάδα (σχηματίζοντας έτσι την Δεκάδα) και τις παραλλαγές της 7, 5, 4 και 3, τα οποία τελικά όλα βυθίζονται μέσα στο ίδιο το ΕΝΑ: ένας ατέλειωτος και απεριόριστος Κύκλος.

Όπως λέει το *Ζοχάρ* (II, 42-43):

> θεότητα (η πάντα Αόρατη Παρουσία) εκδηλώνεται μέσω των δέκα Σεφιρόθ που είναι οι ακτινοβόλοι μάρτυρές της. Η θεότητα είναι σαν μια θάλασσα από την οποία ξεχύνεται ένας χείμαρρος που ονομάζεται ΣΟΦΙΑ, τα νερά του οποίου χύνονται μέσα σε μια λίμνη ποο ονομάζεται Διάνοια. Από τον κολπίσκο, σαν επτά κανάλια, προβάλλουν οι Επτά Σεφιρόθ... Γιατί το δέκα ισούται με το επτά: η Δεκάδα περιέχει τέσσερις Μονάδες και τρεις Δυάδες.

Οι δέκα Σεφιρόθ αντιστοιχούν στα άκρα του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Όταν σχημάτισα τον Αδάμ-Κάδμο (εμφανίζεται να λέει ο Ελοΐμ), το Πνεύμα του Αιώνιου ξεπρόβαλε από το Σώμα του σαν διάχυτες αστραπές που έλαμψαν αμέσως πάνω στα κύματα των Επτά εκατομμυρίων ουρανών, και οι δέκα λάμψεις μου ήταν τα άκρα του (*Ζοχάρ*, I, 58).

Αλλά ούτε το Κεφάλι ούτε οι ώμοι του Αδάμ-Κάδμου μπορούν να φανούν γι' αυτό στο *Σιφρά τι-Τσενιούτα*, το "Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου", κεφ. I, 16, διαβάζουμε:

Στην αρχή του Χρόνου, όταν οι Ελοΐμ (οι "Γιοι του Φωτός και της Ζωής" ή οι "Δομητές") έφτιαξαν από την αιώνια Ουσία τους Ουρανούς και την Γη, αυτοί σχημάτισαν τους κόσμους έξι-έξι.

έβδομος όντας Μαλχούθ, που είναι η Γη μας (βλέπε *Κώδικας της Μάντουα*) στο πεδίο της, και ο κατώτερος σε όλα τα άλλα πεδία συνειδητής ύπαρξης. Το χαλδαΐκό *Βιβλίο των Αριθμών* περιέχει μια λεπτομερή εξήγηση όλων αυτών. "Η πρώτη τριάδα του σώματος του Αδάμ-Κάδμου (τα τρία ανώτερα πεδία από τα επτά)[266] δεν μπορεί να φανεί, πριν να σταθεί η ψυχή μπροστά στον Αρχαίο των Ημερών". Οι Σεφιρόθ αυτής της ανώτερης τριάδα είναι: "(1) Κέθερ (το Στέμμα), που παριστάνεται με το μέτωπο του Μακροπρόσωπου, (2) Χοχμά (Σοφία, μια αρσενική Αρχή), από το δεξιό ώμο και (3) Μπινά (Διάνοια, μια θηλυκή Αρχή), από τον αριστερό ώμο". Ύστερα έρχονται τα επτά άκρα (ή Σεφιρόθ) στα πεδία της εκδήλωσης, ενώ το σύνολο αυτών των τεσσάρων πεδίων παριστάνεται από το Μικρο-240-πρόσωπο ή Τετραγράμματο, το Μυστήριο των "τεσσάρων γραμμάτων". "Τα επτά εκδηλωμένα και τα τρία κρυμμένα άκρα είναι το Σώμα της θεότητας".

Έτσι η Γη μας, Μαλχούθ, είναι ταυτόχρονα ο Έβδομος και ο Τέταρτος κόσμος, έβδομος όταν μετράμε από την πρώτη σφαίρα από πάνω και τέταρτος όταν μετράμε βάσει των πεδίων. Γεννιέται από την έκτη σφαίρα ή Σεφιρά που ονομάζεται Γιεσόδ, "θεμέλιο", ή όπως λέγεται στο *Βιβλίο των Αριθμών*, "με την Γιεσόδ, Εκείνος (Αδάμ-Κάδμος) γονιμοποιεί την πρωταρχική Χαβά" (Εύα ή η Γη μας). Μεταφραζόμενο στην μυστική γλώσσα αυτή είναι η εξήγηση του γιατί η Μαλχούθ, που ονομάζεται "η κατώτερη Μητέρα", Ματρόνα, Βασίλισσα και Βασίλειο του θεμέλιου, εμφανίζεται σαν η Νύφη του Τετραγράμματου ή Μικροπρόσωπου (ο 2ος Λόγος), του Ουράνιου Άνθρωπου. Όταν καθαριστεί από κάθε ακαθαρσία, θα ενωθεί με τον Πνευματικό Λόγο, δηλαδή στην 7η Φυλή του 1ου Γύρου - μετά την αναγέννηση, κατά την ημέρα του "ΣΑΒΒΑΤΟΥ". Γιατί η "έβδομη ημέρα" έχει επίσης ένα απόκρυφο νόημα που ούτε καν ονειρεύτηκαν οι θεολόγοι μας.

Όταν η Ματρονιθά, η Μητέρα, αποχωρίζεται και έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με το Βασιλιά, στην τελειότητα του Σαμπάτ, όλα τα πράγματα γίνονται ένα σώμα. (*Ζοχάρ*: Ιντρά Ζούτα Κάντισα "Μικρή Άγια Συνέλευση", κεφ. XXII, στιχ. 746.)

έκφραση "γίνονται ένα σώμα", σημαίνει ότι όλα επαναπορροφώνται για άλλη μια φορά μέσα στο ένα στοιχείο, τα πνεύματα των ανθρώπων γίνονται Νιρβάνι και τα στοιχεία των πάντων γίνονται ξανά ό,τι ήταν και πριν: πρωθύλη ή αδιαφοροποίητη ουσία. "Σαμπάτ" σημαίνει ανάπαυση *Νιρβάνα*. Δεν είναι η έβδομη ημέρα μετά από έξι ημέρες, αλλά μια περίοδος που αποτελείται από επτά μέρη. Έτσι ένας *πραλάγια* ισούται σε διάρκεια με το μανβαντάρσ, ή μια "νύχτα" του Μπράχμα ισούται με μια "ημέρα" του. Αν οι χριστιανοί θέλουν να ακολουθήσουν τα ιουδαϊκά έθιμα, τότε πρέπει να υιοθετήσουν το πνεύμα και όχι το γράμμα: δηλαδή να εργάζονται μια εβδομάδα επτά ημερών και να αναπαύονται επτά ημέρες. Το μυστικό νόημα της λέξης "Σαμπάτ" φαίνεται από τον σεβασμό που έδειχνε ο Ιησούς για την ημέρα Σαμπάτ, και από τα όσα αναφέρονται στο Λουκά XVIII, 12, όπου η λέξη Σαμπάτ αναφέρεται για όλη την εβδομάδα. (Βλέπε το ελληνικό κείμενο, όπου η λέξη εβδομάδα ονομάζεται Σάββατο. "Νηστεύω δις του Σαββάτου"). Ο Παύλος, που ήταν μυημένος, το γνώριζε καλά όταν αναφερόταν στην αιώνια ανάπαυση και ευτυχία στον ουρανό,

[266] Ο σχηματισμός της "ζώσας Ψυχής" ή ανθρώπου θα έκανε την ιδέα πιο καθαρή, γιατί στην Βίβλο η έκφραση "Μια Ζώσα Ψυχή" είναι συνώνυμο του ανθρώπου. Αυτές είναι οι δικές μας επτά "Αρχές".

όπως του Σαββάτου: "και η ευτυχία τους θα είναι αιώνια, γιατί θα είναι (ένα) με τον Κύριο και θα απολαμβάνουν ένα αιώνιο Σάββατο" (Προς Εβραίους, 4).

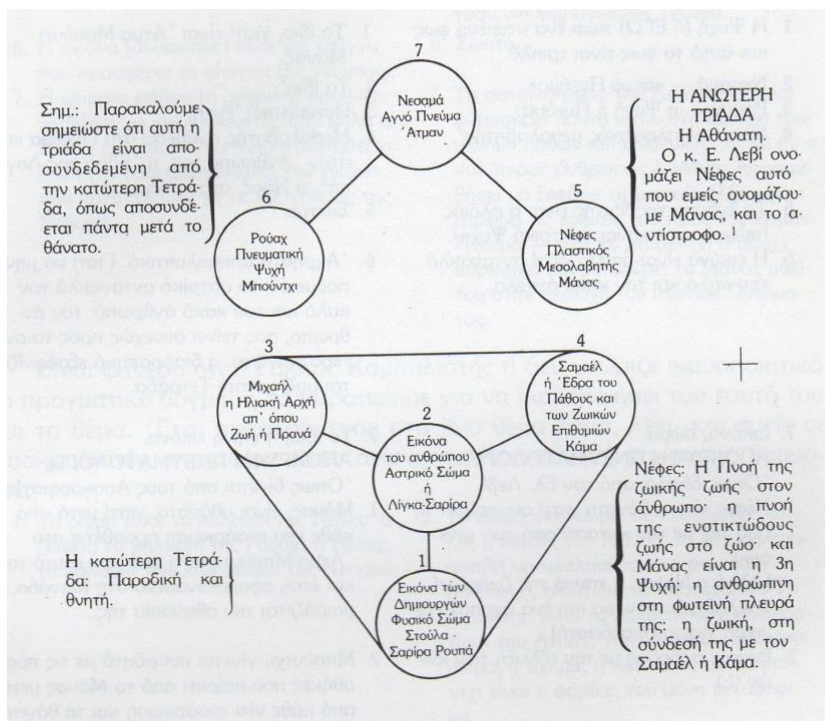
διαφορά ανάμεσα στα δυο συστήματα - παίρνοντας την Καμπάλα όπως περιέχεται στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών* (βιβ. VIII, 3) και όχι όπως παρουσιάζεται από το παραποιημένο αντίγραφο της, την Καμπάλα των χριστιανών μυστικιστών - δηλαδή ανάμεσα στην Καμπάλα και στην αρχαϊκή εσωτερική *Βιντιά*, είναι πράγματι πολύ μικρή, περιοριζόμενη σε ασήμαντες παρεκκλίσεις μορφής και έκφρασης. Έτσι ο Ανατολικός αποκρυφισμός αναφέρεται στην Γη μας σαν τον τέταρτο κόσμο, τον κατώτερο της αλύσου, πάνω από τον οποίον υπάρχουν έξι σφαίρες, τρεις από την κάθε πλευρά. Το *Ζοχάρ* από την άλλη, αποκαλεί τη Γη κατώτερη, ή Έβδομη, προσθέτοντας ότι από την έκτη εξαρτώνται όλα τα πράγματα που υπάρχουν σ' αυτήν, τον "Μικροπρόσωπο". Το "μικρότερο πρόσωπο", μικρότερο επειδή είναι εκδηλωμένο και πεπερασμένο, "σχηματίζεται από έξι Σεφιρόθ", λέει το ίδιο έργο. "Επτά βασιλιάδες έρχονται και πεθαίνουν στον τρεις φορές κατεστραμμένο κόσμο" (Μαλχούθ, η Γη μας, καταστράφηκε ύστερα από τον καθένα από τους τρεις Γύρους μέσα από τους οποίους πέρασε). "Και η βασιλεία τους (των επτά βασιλιάδων θα συντριβεί". Αυτο αναφέρεται στις Επτά Φυλές, από τις οποίες πέντε έχουν ήδη εμφανιστεί, και δύο ακόμα πρόκειται να εμφανιστούν σ' αυτόν τον Γύρο.

αλληγορική διήγηση του Σίντο για την Κοσμογονία και για την προέλευση του ανθρώπου στην Ιαπωνία υπαινίσσεται την ίδια πίστη.

Ο Κ. Πφούντες μελέτησε σχεδόν επί δέκα χρόνια στα μοναστήρια της Ιαπωνίας την θρησκεία που αποτελεί την βάση των διαφόρων ταγμάτων της χώρας. Αυτός λέει: "Η σιντοϊκή ιδέα της δημιουργίας είναι η ακόλουθη: Μέσα από το χάος (*Κοντόν*) η γη (*Ιν*) ήταν το ίζημα που κατακρημνίσθηκε και οι Ουρανοί (*γιο*) οι αιθέριες ουσίες που ανήλθαν: η Μα (*τζιν*) εμφανίστηκε ανάμεσα στα δυο. Ο πρώτος άνθρωπος ονομαζόταν Κούνι-τοκοτά-τσι-νο-μικότο, και του δόθηκαν άλλα πέντε ονόματα, και ύστερα εμφανίστηκε η ανθρώπινη φυλή, αρσενική και θηλυκή. Ο Ιτζανάγκι και η Ιτζανά-μι γέννησαν τον Τεν-σόκο-νταϊτζίν, τον πρώτο από τους πέντε θεούς της Γης". Αυτοί οι "θεοί" είναι απλώς οι δικές μας πέντε φυλές, οι Ιτζανάγκι και Ιτζανάμι όντας τα δυο είδη "προγόνων", οι δυο προηγούμενες φυλές οι οποίες γέννησαν τον ζωώδη και τον λογικό άνθρωπο.

Άργότερα (τόμ. ΙΙ, Μέρος ΙΙ) θα δείξουμε ότι ο αριθμός επτά, καθώς και η δοξασία της επταπλής σύστασης του ανθρώπου, κυριαρχούσε σε όλα τα μυστικά συστήματα. Παίζει πολύ σημαντικό ρόλο τόσο στην Δυτική Καμπάλα όσο και στον Ανατολικό αποκρυφισμό. Ο Ελιφάς Λεβί ονομάζει τον αριθμό επτά "το κλειδί της μωσαϊκής δημιουργίας και των συμβόλων κάθε θρησκείας". Δείχνει επίσης ότι η Καμπάλα ακολουθεί πιστά ακόμα και την επταδική διαίρεση του ανθρώπου, αφού το διάγραμμα που δίνει στο έργο του *Το Κλειδί των Μεγάλων Μυστηρίων*, είναι επταδικό. Αυτό μπορεί να φανεί με μια ματιά στην σελίδα 389: "Μια Προφητεία και διάφορες σκέψεις του Παράκελσου", όσο έξυπνα και αν καλύπτεται η σωστή σκέψη. Μπορεί επίσης κανείς να ρίξει μόνο μια ματιά στο διάγραμμα πάνω στον "Σχηματισμό της Ψυχής" (βλέπε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλύμμενη*, 1887, Πίνακας VII) από το ίδιο έργο, το *Κλειδί των Μεγάλων Μυστηρίων*, για να βρει την ίδια, αν και με κάποια διαφοροποίηση, ιδέα.

Να πώς θα είναι αν του προσθέσουμε τις καμπαλιστικές και τις απόκρυφες ονομασίες:

Νέφες είναι η "πνοή της (ζωικής) ζωής" που εμφυσήθηκε στον Αδάμ, τον άνθρωπο της σκόνης, είναι επομένως ο Ζωτικός Σπινθήρας, το εμψύχωναν στοιχείο. Χωρίς το *Μάνας*, ή όπως λαθεμένο αποκαλείται στο διάγραμμα του Λεβί, Νέφες αντί για *Μάνας*, "η σκεπτόμενη Ψυχή", ή νους, Άτμα-Μπούντι μένει χωρίς λογική σ' αυτό το πεδίο και δεν μπορεί να δράσει. Το Μπούντι είναι ο πλαστικός μεσολαβητής και όχι το *Μάνας*, "το νοήμον μέσο ανάμεσα στην ανώτερη Τριάδα και στην κατώτερη Τετράδα". Αλλά πάρα πολλοί τέτοιοι παράξενοι και περίεργνοι μετασχηματισμοί μπορούν να βρεθούν στα καμπαλισπκά έργα· πράγμα που αποτελεί πειστική απόδειξη ότι στην φιλολογία της έχει γίνει ένα θλιβερό μπέρδεμα. Δεν δεχόμαστε την καμπαλιστική ταξινόμηση, παρά μόνο με αυτήν την συγκεκριμένη μορφή και προκειμένου να δείξουμε τα σημεία συμφωνίας.

Θα παρουσιάσουμε τώρα σε μορφή πίνακα αυτά που λέει ο προσεχτικός Ελιφάς Λεβί στην εξήγηση του διαγράμματος του και αυτά που διδάσκει η Εσωτερική Δοξασία και θα συγκρίνουμε αυτά τα δυο. Και ο ίδιος ο Ελιφάς Λεβί κάνει μια διάκριση ανάμεσα στην Καμπαλιστική και στην Αποκρυφιστική Πνευματολογία (*Το Κλειδί των Μεγάλων Μυστηρίων*, 1861, σελ. 388, 389).

Λέει ο Ελιφάς Λεβί, ο Καμπαλιστής: ***ΚΑΜΠΑΛΙΣΤΙΚΉ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΊΑ***	***Λέει ο Θεοσοφιστής:*** ***ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΊΑ***
1. Η Ψυχή (ή ΕΓΩ) είναι ένα ντυμένο φως και αυτό φως είναι τριπλό.	1. Το ίδιο, γιατί είναι *Άτμα-Μπούντι-Μάνας*.
2. Νεσαμά - "αγνό Πνεύμα".	2. Το ίδιο.[267]
3. Ρούαχ - η Ψυχή ή Πνεύμα	3. Πνευματική Ψυχή.
4. Νέφες - πλαστικός μεσολαβητής.[268]	4. Μεσολαβητής ανάμεσα στο Πνεύμα και στον Άνθρωπο του, η Έδρα της Λογικής, ο Νους, στον άνθρωπο.
5. Το ένδυμα της Ψυχής είναι ο φλοιός (σώμα) της εικόνας (αστρική Ψυχή).	5. Σωστά.
6. Η εικόνα είναι διπλή, γιατί αντανακλά τον καλό και τον κακό άγγελο.	6. Άχρηστα αποκαλυπτικό. Γιατί να μην πούμε ότι το αστρικό αντανακλά τον καλό και τον κακό άνθρωπο

267 Ο Ελιφάς Λεβί, είτε σκόπιμα είτε για άλλο λόγο, μπέρδεψε τους αριθμούς: για εμάς το Νο 2 είναι Νο 1 (Πνεύμα) και φτιάχνοντας από την Νέφες τόσο τον πλαστικό μεσολαβητή όσο και την Ζωή, αυτός φτιάχνει στην πραγματικότητα μόνο έξι αρχές, γιατί επαναλαμβάνει τις πρώτες δυο.

268 Ο εσωτερισμός διδάσκει το ίδιο. Αλλά το *Μάνας* δεν είναι Νέφες, ούτε η Νέφες είναι η αστρική, αλλά η 4η αρχή, και επίσης η 2η, *πρανά*, γιατί Νέφες είναι η "πνοή της ζωής" στον άνθρωπο, και στο ζώο ή έντομο, η πνοή της φυσικής, υλικής ζωής, που δεν έχει μέσα της πνευματικότητα.

τον άνθρωπο, που τείνει συνεχώς προς το ανώτερο τρίγωνο, ή διαφορετικά εξαφανίζεται μαζί με την Τετράδα.

7. Εικόνα, σώμα.	7. Το ίδιο, η γήινη εικόνα.

ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ***Όπως δίνεται από τον Ελ. Λεβί***	***ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ*** ***Όπως δίνεται από τους Αποκρυφιοτές***
1. Νέφες είναι αθάνατη γιατί ανανεώνει τη ζωή της με την καταστροφή των μορφών. [Αλλά η Νέφες, η "πνοή της ζωής", είναι λαθεμένο όνομα και ένα άχρηστο αίνιγμα για τον σπουδαστή.]	1. Μάνας, είναι αθάνατο, γιατί μετά από κάθε νέα ενσάρκωση προσθέτει στο *Άτμα-Μπούντι*, κάτι από τον του και έτσι, αφομοιωνόμενο στην Μονάδα, μοιράζεται την αθανασία της.
2. Ρούαχ, πρόοδος με την εξέλιξη των ιδεών (!;)	2. Μπούντι, γίνεται συνειδητό με τις προσθήκες που παίρνει από το Μάνας μετά από κάθε νέα ενσάρκωση και το θάνατο του ανθρώπου.
3. Νεσαμά, προοδεύει χωρίς λησμοσύνη και καταστροφή.	3. Το Άτμαν ούτε προοδεύει, ούτε ξεχνάει ή θυμάται. Δεν ανήκει σ' αυτό το πεδίο: δεν είναι παρά η ακτίνα του αιώνιου φωτός που λάμπει πάνω και μέσα στο σκοτάδι της ύλης, όταν αυτή το θέλει.
4. Η Ψυχή έχει τρεις κατοικίες.	4. Η Ψυχή (συλλογικά, σαν η ανώτερη Τριάδα) ζει σε τρία πεδία, εκτός από το τέταρτο, τη γήινη σφαίρα · και υπάρχει αιώνια στο ανώτερο από τα τρία.
5. Αυτές οι κατοικίες είναι: το πεδίο των θνητών η Ανώτερη Εδέμ και η Κατώτερη Εδέμ.	5. Αυτές οι κατοικίες είναι: η Γη για τον φυσικό άνθρωπο, ή την ζωώδη Ψυχή, ο Καμα-Λόκα (Άδης, Λίμπο) για τον ασώματο άνθρωπο, ή το Κέλυφος του· Ντεβατσάν για την ανώτερη Τριάδα.
6. Η εικόνα [άνθρωπος] είναι μια σφίγγα που προσφέρει το αίνιγμα της γέννησης.	6. Σωστό.
7. Η μοιραία εικόνα [η αστρική] προικίζει την Νέφες με τις ικανότητες της· αλλά η Ρούαχ είναι ικανή να αντικαταστήσει γι' αυτήν (την φθαρμένη Νέφες) την εικόνα που κατακτήθηκε με τις εμπνεύσεις της Νεσαμά.	7. Το αστρικό μέσω του Κάμα (επιθυμία) παρασύρει πάντα κάτω στην σφαίρα των υλικών παθών και επιθυμιών. Αλλά αν ο καλύτερος άνθρωπος ή Μάνας προσπαθήσει να ξεφύγει την μοιραία έλξη και στρέψει τις εφέσεις του προς τον Ατμάν-Πνεύμα - τότε το Μπούντι (Ρούαχ) κυριαρχεί και μεταφέρει το Μάνας μαζί του στην περιοχή του αιώνιου Πνεύματος.

Είναι φανερό ότι ο Γάλλος Καμπαλιστής ή δεν γνώριζε ικανοποιητικά το πραγματικό δόγμα, ή το παραποίησε για να ικανοποιήσει τον εαυτό του και το θέμα. Έτσι αναφερόμενος στο ίδιο θέμα ξανά, λέει, και εμείς οι αποκρυφιστές απαντούμε στον αείμνηστο Καμπαλιστή και στους θαυμαστές του:

1. Το σώμα είναι το καλούπι της Νέφες· η · Νέφες, το καλούπι της Ρούαχ· η Ρούαχ, το καλούπι των ενδυμάτων της Νεσεμά.	1. Το σώμα ακολουθεί τις ιδιοτροπίες, κα λες ή κακές, του Μάνας. Το Μάνας προσπαθεί να ακολουθήσει το φως του Μπούντι, αλλά συχνά αποτυχαίνει. Το Μπούντι είναι το καλούπι των "ενδυμάτων" του Ατμάν, γιατί ο Ατμάν δεν είναι σώμα, ή σχήμα, ή κάτι και γιατί Μπούντι είναι ο φορέας του μόνο μεταφορικά.
2. Το Φως [η Ψυχή] προσωποποιείται ενδυόμενο [με ένα σώμα]· και η προσωπικότητα είναι σταθερή μόνο όταν το ένδυμα είναι τέλειο.	2. Η Μονάδα γίνεται ένα προσωπικό εγώ όταν ενσαρκώνεται και μέσω του Μάνας κάτι παραμένει απ' αυτή την προσωπικότητα, όταν το Μάνας τελειοποιείται αρκετά, ώστε να απορροφήσει το Μπούντι.
3. Οι άγγελοι επιδιώκουν να γίνουν άνθρωποι, ένας τέλειος άνθρωπος, ένας άνθρωπος-θεός, είναι πάνω σπ' όλους τους αγγέλους.	3. Σωστό.
4. Κάθε 14.000 χρόνια η ψυχή αναζωογονείται και αναπαύεται στον χαρούμενο ύπνο της λήθης.	4. Μέσα σε μια περίοδο, μια "μεγάλη εποχή" ή μια Ημέρα του Μπράχμα, βασιλεύουν 14 Μάνου- μετά έρχεται ο Πραλάγια όταν όλες οι Ψυχές αναπαύονται στο *Νιρβάνα* (Ψυχές = Εγώ).

Αυτά είναι τα παραποιημένα αντίγραφα της εσωτερικής δοξασίας στην Καμπάλα. Αλλά διαβάστε επίσης και το Κεφάλαιο "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της ανθρωπότητας", στον Τόμο ΙΙ του παρόντος έργου.

Ας επιστρέψουμε στη Στάντζα VII, σλόκα 5.

Το πασίγνωστο καμπαλιστικό ρητό λέει: "Μια πέτρα γίνεται ένα φυτό˙ το φυτό, γίνεται ζώο"˙ το ζώο, άνθρωπος˙ ο άνθρωπος, πνεύμα και το πνεύμα, θεός". Ο "σπινθήρας" εμψυχώνει όλα τα βασίλεια με την σειρά, πριν εισέλθει και εμψυχώσει τον θείο άνθρωπο, και ανάμεσα σ' αυτόν και στον προκάτοχό του, τον ζωώδη άνθρωπο, υπάρχουν όλες οι διαφορές του κόσμου. Η Γένεση αρχίζει την ανθρωπολογία από λάθος άκρη (προφανώς πρόκειται για σκόπιμη παραπλάνηση) και δεν καταλήγει πουθενά.[269] Αν άρχιζε όπως έπρεπε, τότε θα έβρισκε κανείς σ' αυτήν πρώτα τον ουράνιο Λόγο, τον "Ουράνιο Άνθρωπο", που προβάλλει σαν μια σύνθετη Ενότητα Λόγων, από την οποία μετά τον προλογικό ύπνο τους – έναν ύπνο που συγκεντρώνει σε Ένα τους αριθμούς που σκορπίστηκαν πάνω στο μαγιαβικό πεδίο, όπως τα χωριστά μόρια του υδραργύρου αναμιγνύονται σε μια μάζα πάνω σε έναν δίσκο – εμφανίζονται οι Λόγοι στην ολότητά τους σαν το πρώτο "αρσενικό και θηλυκό" ή Αδάμ-Κάδμος, το "Γεννηθείτω Φως" της Βίβλου, όπως έχουμε ήδη πει. Αλλά αυτός ο μετασχηματισμός δεν συνέβη πάνω στην Γη μας, ούτε σε κανένα υλικό πεδίο, αλλά στα Απόμακρα Βάθη της πρώτης διαφοροποίησης της αιώνιας Ριζικής ύλης. Πάνω στην δική μας γεννημένη σφαίρα, τα πράγματα προχωρούν διαφορετικά. Όπως ειπώθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τόμ. Ι, σελ. 302, η Μονάδα ή Τζίβα εκτοξεύτηκε πρώτα απ' όλα από τον νόμο της Εξέλιξης μέσα στην κατώτερη μορφή της ύλης: το ορυκτό. Μετά από μια επταπλή περιστροφή κλεισμένη μέσα στην πέτρα (ή σε κείνο που θα γίνει ορυκτό και πέτρα στον Τέταρτο Γύρο), προβάλλει από μέσα της, ας πούμε, σαν μια λειχήνα. Στην συνέχεια περνώντας - μέσα από όλες τις μορφές της φυτικής ύλης - σε κείνο που ονομάζουμε ζωική ύλη, έφτασε τώρα στο σημείο να γίνει, κατά κάποιον τρόπο, το σπέρμα του ζώου που θα γίνει ο φυσικός άνθρωπος. Όλα αυτά, μέχρι τον Τρίτο Γύρο, είναι χωρίς μορφή, σαν ύλη και χωρίς λογική, σαν συνείδηση. Γιατί η Μονάδα ή Τζίβα *per se* (*καθ' αυτή*) δεν μπορεί να ονομαστεί πνεύμα. Είναι μια ακτίνα, μια πνοή του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ή μάλλον της Απολυτότητας και η Απόλυτη Ομοουσιότητα - μη έχοντας καμιά σχέση με το εξαρτημένο και σχετικό πεπερασμένο, είναι ασυνείδητη στο πεδίο μας. Γι' αυτό, εκτός από το υλικό που θα χρειαστεί για την μελλοντική ανθρώπινη μορφή της, η Μονάδα χρειάζεται (α) ένα πνευματικό μοντέλο ή πρότυπο, σύμφωνα με το οποίο θα σχηματιστεί αυτό το υλικό και (β) μια νοήμονα συνείδηση για να καθοδηγεί την εξέλιξη και την πρόοδό της - και κανένα απ' αυτά δεν το κατέχει ούτε η ομοούσια Μονάδα, ούτε η "άλογη", αν και ζώσα, ύλη. Μέσα στον Αδάμ της σκόνης χρειάζεται να εμφυσηθεί η Πνοή της Ζωής: οι δυο μεσαίες αρχές, που είναι η αισθανόμενη ζωή του άλογου ζώου και η Ανθρώπινη Ψυχή, γιατί η πρώτη είναι άλογη χωρίς την δεύτερη. Μόνο όταν από εν δυνάμει ανδρόγυνος ο άνθρωπος χωρίστηκε σε αρσενικό και θηλυκό, μόνο τότε προικίστηκε μ' αυτήν την συνειδητή, λογική, ατομική Ψυχή (*Μάνας*), "την αρχή ή την διάνοια των Ελοΐμ", που για να την δεχτεί έπρεπε να φάει τον καρπό της Γνώσης από το Δέντρο του Καλού και του Κακού. Πώς τα αποκτάει όλα αυτά; Η απόκρυφη δοξασία διδάσκει ότι, ενώ η μονάδα περιφέρεται προς τα κάτω μέσα στην ύλη, οι ίδιοι οι Ελοΐμ – ή Πιτρί, οι κατώτεροι Ντιάνι Τσόχαν – εξελίσσονται *pari passu* (*στον ίδιο βαθμό*) μ' αυτήν σε ένα ανώτερο και πιο πνευματικό πεδίο, κατερχόμενοι επίσης, σχετικά, μέσα στην ύλη, στο δικό τους πεδίο συνείδησης και όταν συναντήσουν - αφού έχουν φτάσει σε ένα ορισμένο σημεί, την ενσαρκούμενη άλογη μονάδα, την κλεισμένη μέσα στην κατώτερη ύλη, αφού αναμιχθούν οι δυο δυνατότητες, Πνεύμα και Ύλη, τότε η ένωση θα παράγει

269 "Τα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης δεν είχαν ποτέ σκοπό να παρουσιάσουν έστω και μια απόμακρη αλληγορία της δημουργίας της Γης μας. Περιλαμβάνουν μια μεταφυσική ιδέα κάποιας ακαθόριστης περιόδου στην αιωνιότητα, όταν γίνονταν διαδοχικές προσπάθειες από τον νόμο της εξέλιξης στον σχηματισμό των συμπάντων. Η ιδέα εκφράζεται καθαρά στο *Ζοχάρ*: Υπήρχαν παλιοί κόσμοι, που χάθηκαν μόλις ήρθαν σε ύπαρξη· ήταν άμορφοι και ονομάζονταν Σπινθήρες. Έτσι, ο σιδεράς όταν σφυροκοπάει το σίδερο αφήνει τις σπίθες να πετάγονται προς όλες τις διευθύνσεις. Οι σπίθες είναι οι πρωταρχικοί κόσμοι, που δεν μπορούν να συνεχίσουν, γιατί το Ιερό Αρχαίο (Σεφιρά) δεν έχει ακόμα πάρει την μορφή (του ανδρόγυνου ή των αντίθετων φύλων) του βασιλιά και της βασίλισσας (Σεφιρά και Κάδμος) και ο Κύριος δεν βρισκόταν ακόμα στο έργο του. (*Ζοχάρ* ΙΙΙ, 135α, 290α, 292β, έκδ. Μπρόντυ). Το Υπέρτατο συσκεπτόταν με τον Αρχιτέκτονα του κόσμου - τον Λόγο του - για την δημιουργία". (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. ΙΙ, σελ. 421).

εκείνο το γήινο σύμβολο του "Ουρανίου Ανθρώπου" στο διάστημα: του ΤΕΛΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Στην φιλοσοφία τωυ Σάνκια, ο Πούρουσα (πνεύμα) αναφέρεται σαν κάτι αδύναμο, εκτός και ανέβει στους ώμους του Πρακρίτι (ύλης), η οποία, αν αφεθεί μόνη της, είναι άλογη. Αλλά στην μυστική φιλοσοφία θεωρούνται σαν διαβαθμισμένα. Αν και είναι ένα και το αυτό πράγμα στην καταγωγή τους το Πνεύμα και η Ύλη όταν βρεθούν στο πεδίο της διαφοροποίησης, αρχίζει το καθένα τους την εξελικτική του πορεία προς αντίθετες κατευθύνσεις: το Πνεύμα πέφτει βαθμιαία μέσα στην ύλη, ενώ η τελευταία ανέρχεται στην αρχική της κατάσταση, την κατάσταση μιας καθαρά πνευματικής ουσίας. Και τα δύο είναι αδιαχώριστα και όμως πάντα χωρισμένα. Πάνω στο φυσικό πεδίο, στην πολικότητα, δυο όμοιοι πόλοι πάντα απωθούνται, ενώ ο αρνητικός και ο θετικός έλκονται αμοιβαία. Το ίδιο ισχύει για το Πνεύμα και την Ύλη: τους δυο πόλους της ίδιας ομογενούς ουσίας, της ριζικής αρχής του σύμπαντος.

Γι' αυτό, όταν έρχεται η ώρα ο Πούρουσα να ανέβει στους ώμους της Πρακρίτι για τον σχηματισμό του Τέλειου Ανθρώπου – ο στοιχειώδης άνθρωπος των πρώτων 2 1/2 Φυλών όντας μόνο ο πρώτος, εξελισσόμενος βαθμιαία στο πιο τέλειο των θηλαστικών – τότε οι Ουράνιοι "Πρόγονοι" (Οντότητες από προηγούμενους κόσμους, που στην Ινδία ονομάζονται Σιστά), εμφανίζονται σ' αυτό το δικό μας πεδίο - όπως πριν απ' αυτούς είχαν εμφανιστεί ο Πιτρί για τον σχηματισμό του φυσικού ή ζωώδους ανθρώπου - και ενσαρκώνονται σ' αυτούς. Έτσι οι δυο διαδικασίες – για τις δυο δημιουργίες: του ζωώδους και του θείου ανθρώπου – διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό. Οι Πιτρί πρόβαλαν από το αιθερικό σώμα τους μερικά ακόμα πιο αιθερικά και σκιώδη αντίγραφα του εαυτού τους, ή αυτά που τώρα ονομάζουμε "διπλά" ή "αστρικές μορφές".[270] Αυτά παρέχουν στην Μονάδα το πρώτο της ενδιαίτημα και στην τυφλή ύλη ένα μοντέλο γύρω και πάνω στο οποίο να μπορεί να δομήσει. Αλλά ο Άνθρωπος είναι ακόμα ατελής. Το δόγμα αυτό έχει αφήσει τα ίχνη του πάνω σε κάθε αρχαϊκό κείμενο, από τον *Σβαγιαμπούβα Μάνου* (στον *Μάνου*, Βιβλίο Ι), από τον οποίον προέρχονται οι επτά πρωταρχικοί Μάνου ή Πρατζαπάτι, καθένας από τους οποίους γέννησε μια πρωταρχική φυλή ανθρώπων μέχρι και τον *Ναζαρηνό Κώδικα*, στον οποίο ο Καραμπτανός ή Πταχίλ (τυφλή, λάγνα ύλη) γεννάει με την Μητέρα του "Πνεύματα", επτά μορφές που καθεμιά τους γίνεται προγεννήτορας μιας των προαιώνιων επτά φυλών.

"Ποιος σχηματίζει το Μάνου (τον Άνθρωπο) και ποιος σχηματίζει το σώμα του; Η ΖΩΗ και οι ΖΩΕΣ. Σιν[271] και η Σελήνη". Εδώ η λέξη Μάνου αναφέρεται στον πνευματικό, ουράνιο άνθρωπο, το πραγματικό αθάνατο ΕΓΩ μέσα μας, που είναι η άμεση εκπόρευση της "Μιας Ζωής" ή της Απόλυτης θεότητας. Όσο για το εξωτερικό, φυσικό μας σώμα, τον οίκο ή τον ναό της Ψυχής, η Δοξασία διδάσκει ένα παράξενο μάθημα, τόσο παράξενο πράγματι, ώστε αν δεν εξηγηθεί πλήρως και δεν κατανοηθεί σωστά, τότε μόνο η ακριβής επιστήμη του μέλλοντος πρόκειται να επαληθεύσει πλήρως την θεωρία.

Έχει αναφερθεί προηγούμενα ότι ο Αποκρυφισμός δεν δέχεται τίποτε ανόργανο στον Κόσμο. Η έκφραση "ανόργανος ύλη" που χρησιμοποιεί η επιστήμη, σημαίνει απλώς ότι η κρυμμένη ζωή που κοιμάται μέσα στα μόρια της ονομαζόμενης "νεκρής ύλης" είναι αδιάγνωστη. ΤΟ ΠΑΝ ΕΙΝΑΙ ΖΩΗ, και κάθε άτομο ακόμα και της ορυκτής σκόνης είναι μια ΖΩΗ, αν και πέρα από την κατανόηση και την αντίληψή μας, επειδή βρίσκεται έξω από την ακτίνα των νόμων που είναι γνωστοί σε κείνους που απορρίπτουν τον αποκρυφισμό. "Τα ίδια τα άτομα", λέει ο Τυντάλ, "φαίνονται εμποτισμένα με μια επιθυμία για ζωή". Από πού, λοιπόν, θα ρωτήσουμε έρχεται η τάση να "κυλήσουν σε οργανική μορφή;" Μπορεί να εξηγηθεί με κανέναν άλλον τρόπο, εκτός από τις διδασκαλίες της Απόκρυφης Επιστήμης;

"Οι κόσμοι, για τον αμύητο (λέει ένα Σχόλιο) *είναι φτιαγμένοι από τα γνωστά Στοιχεία. Για την αντίληψη ενός Άρχατ αυτά τα ίδια τα Στοιχεία είναι συλλογικά μια θεία Ζωή, διανεμητικά, πάνω*

270 Διαβάστε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. 1, σελ. 297-303, το δόγμα του *Ναζαρηνού Κώδικα,* κάθε δόγμα της διδασκαλίας μας βρίσκεται εκεί κάτω από διαφορετική μορφή και αλληγορία.

271 Η λέξη "Σιν" είναι περίεργη, αλλά έχει μια ιδιαίτερη Απόκρυφη σχέση με την Σελήνη, εκτός από το ότι είναι το χαλδαϊκό αντίστοιχό της.

στο πεδίο των εκδηλώσεων, τα αναρίθμητα και άπειρα εκατομμύρια των ζωών.[272] *Μόνο το Πυρ είναι ΕΝΑ, πάνω στο πεδίο της Μιας Πραγματικότητας, στο πεδίο της εκδηλωμένης και επομένως απατηλής ύπαρξης, τα μόριά του είναι πύρινες ζωές που ζουν και έχουν την ύπαρξή τους σε βάρος κάθε άλλης ζωής την οποία κατατρώγουν. Γι' αυτό έχουν ονομαστεί οι 'ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ'... Κάθε ορατό πράγμα σ' αυτό το Σύμπαν έχει φτιαχτεί από τέτοιες ΖΩΕΣ, από τον συνειδητό και θείο πρωταρχικό άνθρωπο μέχρι τους ασυνείδητους πράκτορες που αποτελούν την ύλη... Από τη ΜΙΑ ΖΩΗ, άμορφη και αδημιούργητη, προβάλλει το Σύμπαν των ζωών. Πρώτα μέσα από το Βάθος (χάος) εκδηλώθηκε ψυχρό φωτεινό πυρ (αερώδες φως;) που σχημάτισε τα πηκτώματα στο Διάστημα (Αδιάλυτα νεφελώματα, μήπως;)... Αυτά πάλεψαν και μια μεγάλη θερμότητα αναπτύχθηκε από την αντιπαράθεση και την σύγκρουση, η οποία προκάλεσε περιστροφή. Ύστερα ήρθε το πρώτο εκδηλωμένο ΥΛΙΚΟ, Πυρ, οι θερμές φλόγες, οι περιπλανώμενοι του ουρανού (κομήτες)˙ η θερμότητα δημιουργεί υγρό ατμό, αυτός σχηματίζει στερεό νερό (;), ύστερα ξερή ομίχλη, έπειτα ρευστή ομίχλη, υδατώδη που τονίζει την φωτεινή λαμπρότητα των προσκυνητών (κομητών;) και σχηματίζει στερεούς υδάτινους τροχούς (ΥΛΙΚΕΣ σφαίρες). Η Μπούμι (η Γη) εμφανίζεται με έξι αδελφές.*[273] *Αυτές με την συνεχή κίνησή τους παράγουν το κατώτερο πυρ, την θερμότητα και μια αεριώδη ομίχλη, η οποία γεννά το τρίτο Κοσμικό Στοιχείο: ΝΕΡΟ και από την πνοή όλων γεννιέται ο (ατμοσφαιρικός) ΑΕΡΑΣ. Αυτά τα τέσσερα είναι οι τέσσερις ζωές των τεσσάρων πρώτων περιόδων (Γύρων) του Μανβαντάρα. θα ακολουθήσουν οι τρεις τελευταίες".*

Αυτό σημαίνει ότι κάθε νέος Γύρος αναπτύσσει ένα από τα σύνθετα Στοιχεία, όπως είναι τώρα γνωστά στην επιστήμη - η οποία απορρίπτει την πρωτόγονη ορολογία προτιμώντας να τα διαιρεί σε συστατικά. Αν η Φύση είναι "συνεχώς μεταβαλλόμενη" στο εκδηλωμένο πεδίο, τότε και τα Στοιχεία αυτά πρέπει να θεωρηθούν κάτω από το ίδιο φως: πρέπει να εξελίσσονται, να προοδεύουν και να αυξάνουν μέχρι το μανβανταρικό τέλος. Έτσι, μας λένε ότι ο Πρώτος Γύρος δεν

272 Μήπως ο Παστέρ κάνει ασυνείδητα το πρώτο βήμα προς την απόκρυφη επιστήμη δηλώνοντας ότι αν τολμούσε να εκφράσει ολόκληρη την άποψή του πάνω στο θέμα, θα έλεγε πως τα οργανικά κύτταρα είναι προικισμένα με μια ζωτική δυνατότητα που δεν παύει την δραστηριότητά της όταν παύσει να κυλάει προς αυτά ένα ρεύμα Οξυγόνου, ούτε εξαιτίας αυτού - σταματάει τις σχέσεις της με την ίδια την ζωή που στηρίζεται στην επίδραση αυτού του αερίου; "Θα πρόσθετα", συνεχίζει ο Παστέρ, "ότι η εξέλιξη του σπόρου πετυχαίνεται μέσω πολύπλοκων φαινομένων, ανάμεσα στα οποία πρέπει να κατατάξουμε τις διαδικασίες ζύμωσης". Και η ζωή, σύμφωνα με τους Κλωντ Μπερνάρ και Παστέρ, δεν είναι τίποτε άλλο από μια διαδικασία ζύμωσης. Οι ίδιοι επιστήμονες έδειξαν ότι υπάρχουν, ακόμα και στον πλανήτη μας, Όντα ή Ζωές που μπορούν να ζήσουν και να αναπτυχθούν χωρίς αέρα. Ο Παστέρ βρήκε ότι πολλές από τις κατώτερες ζωές, όπως οι Βιμπριόνες και μερικά μικρόβια και βακτηρίδια, μπορούν να ζήσουν χωρίς αέρα, ο οποίος αντίθετα θα τις σκότωνε. Απορροφούν το οξυγόνο το αναγκαίο για τον πολλαπλασιασμό τους από τις διάφορες ουσίες που τις περιβάλλουν. Τις ονομάζει Αερόβια, που ζουν πάνω στους ιστούς της ύλης μας όταν η τελευταία έχει πάψει να αποτελεί μέρος του ολοκληρωμένου και ζωντανού όλου (που τότε πολύ αντιεπιστημονικά ονομάζεται από την επιστήμη "νεκρή ύλη"), και Αναερόβια. Το ένα είδος δεσμεύει το οξυγόνο, βοηθώντας σε μεγάλο βαθμό στην καταστροφή της ζωικής ζωής και των φυτικών ιστών, παρέχοντας στην ατμόσφαιρα υλικά τα οποία αργότερα θα λάβουν μέρος στην σύσταση άλλων οργανισμών. Το άλλο καταστρέφει, ή μάλλον εξαφανίζει τελικά την ονομαζόμενη οργανική ουσία και η έσχατη φθορά είναι αδύνατη χωρίς την συμμετοχή τους. Ορισμένα σπερματικά κύτταρα, όπως αυτά του προζυμιού, αναπτύσσονται και πολλαπλασιάζονται στον αέρα, αλλά όταν τον στερηθούν προσαρμόζονται σε ζωή χωρίς αέρα και γίνονται ένζυμα, απορροφώντας το οξυγόνο από τις ουσίες με τις οποίες έρχονται σε επαφή, έτσι καταστρέφοντάς τες. Τα κύτταρα των φρούτων όταν τους λείπει το ελεύθερο οξυγόνο δρουν σαν ένζυμα και προκαλούν ζύμωση. "Επομένως το φυτικό κύτταρο σ' αυτή την περίπτωση εκδηλώνει την ζωή του σαν αναεροβικό ον. Γιατί, λοιπόν, ένα οργανικό κύτταρο θα αποτελούσε σ' αυτήν την περίπτωση εξαίρεση;" ρωτάει ο καθηγητής Μπογκολούμποφ. Ο Παστέρ δείχνει ότι μέσα στο υλικό των ιστών και των οργάνων μας, το κύτταρο μη βρίσκοντας αρκετό οξυγόνο για τον εαυτό του, προκαλεί ζύμωση, με τον ίδιο τρόπο όπως το φυτικό κύτταρο - και ο Κλωντ Μπερνάρ θεωρούσε ότι η ιδέα του Παστέρ για τον σχηματισμό των ενζύμων έβρισκε την εφαρμογή και την επιβεβαίωσή της στο γεγονός ότι κατά τον στραγγαλισμό η ουρία αυξάνεται στο αίμα: η ΖΩΗ επομένως βρίσκεται παντού στο Σύμπαν, και ο αποκρυφισμός μας διδάσκει ότι βρίσκεται επίσης και στο άτομο. Βλέπε και παρακάτω στο τέλος αυτού του Τμήματος.

273 Είναι μια βεντανιτική διδασκαλία ότι "υπάρχουν τρεις Γαίες που αντιστοιχούν στους τρεις Ουρανούς, και η δική μας Γη (η τέταρτη) ονομάζεται Μπούμι." Αυτή είναι η εξήγηση που δίνεται από τους Δυτικούς Ανατολιστές. Αλλά το εσωτερικό νόημα και ο υπαινιγμός στους *Βέντα* είναι ότι αναφέρεται στην πλανητική μας άλυσο, τρεις "Γαίες" στο καθοδικό τόξο και τρεις "ουρανοί" που είναι επίσης οι τρεις Γαίες ή σφαίρες, μόνο πολύ πιο αιθερικές, στο ανερχόμενο ή πνευματικό τόξο: με τις πρώτες τρεις κατερχόμαστε στην ύλη, με τις άλλες τρεις ανερχόμαστε στο Πνεύμα. Η κατώτερη, η Μπούμι, η Γη μας, αποτελεί το σημείο καμπής και περιέχει, εν δυνάμει, τόσο Πνεύμα όση και Ύλη. θα ασχοληθούμε μ' αυτό το θέμα αργότερα.

ανέπτυξε παρά μόνο ένα Στοιχείο, μια φύση και μια ανθρωπότητα σε κείνο που μπορεί να ονομαστεί μια όψη της Φύσης, την οποία μερικοί ονομάζουν πολύ αντιεπιστημονικά - αν και μπορεί να είναι έτσι *de facto* (*εκ των πραγμάτων*) - "Μονοδιάστατο Χώρο". Ο Δεύτερος Γύρος δημιούργησε και ανέπτυξε δυο Στοιχεία: Πυρ και Αέρα και την ανθρωπότητά του, προσαρμοσμένη σ' αυτήν την συνθήκη της Φύσης˙·αν μπορούμε να δώσουμε το όνομα Ανθρωπότητα σε όντα που ζούσαν κάτω από συνθήκες άγνωστες στους ανθρώπου,- επρόκειτο - για να χρησιμοποιήσουμε και πάλι μια γνωστή φράση με αυστηρά μεταφορική έννοια (ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σωστά) - για "ένα δισδιάστατο είδος". Η διαδικασία της φυσικής ανάπτυξης που εξετάζουμε τώρα, θα ρίξει φως και ταυτόχρονα θα διαψεύσει τον τρόπο σκέψης πάνω στις ιδιότητές του με δυο, τρεις, τέσσερις ή και περισσότερες "διαστάσεις Χώρου". Αλλά εν παρόδω αξίζει να τονίσουμε την πραγματική σημασία της σωστής αλλά ατελούς ενόρασης, η οποία επέβαλε την χρήση της σύγχρονης έκφρασης "η τέταρτη διάσταση του Χώρου" τόσο ανάμεσα στους Πνευματιστές και στους θεοσοφιστές, όσο και ανάμεσα σε αρκετούς σημαντικούς ανθρώπους της επιστήμης.[274] Και για να αρχίσουμε, η επιφανειακή ανοησία της υπόθεσης ότι ο ίδιος ο Χώρος μπορεί να μετρηθεί προς οποιαδήποτε κατεύθυνση, δεν έχει και τόση σημασία. Η γνωστή φράση μπορεί να είναι απλώς μια συντόμευση της πληρέστερης φράσης: η "Τέταρτη διάσταση της ΥΛΗΣ στον Χώρο".[275] Αλλά ακόμα και έτσι είναι μια ατυχής φράση, γιατί αν και είναι απόλυτα σωστό πως η πρόοδος της εξέλιξης ίσως προορίζεται να μας εισάγει σε νέα χαρακτηριστικά της ύλης, ωστόσο εκείνα με τα οποία είμαστε ήδη εξοικειωμένοι είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο αναρίθμητα από τις τρεις διαστάσεις. Οι ιδιότητες ή, για να χρησιμοποιήσουμε έναν από τους υπάρχοντες καλύτερους όρους, τα χαρακτηριστικά της ύλης, πρέπει φανερά να έχουν πάντα μια άμεση σχέση με τις αισθήσεις του ανθρώπου. Η ύλη έχει έκταση, χρώμα, κίνηση (μοριακή κίνηση), γεύση και οσμή, που αντιστοιχούν στις υπάρχουσες αισθήσεις του ανθρώπου - και όταν θα έχει αναπτύξει πλήρως το επόμενο χαρακτηριστικό της - ας το ονομάσουμε προσωρινά ΔΙΑΠΕΡΑΤΟΤΗΤΑ - αυτό θα αντιστοιχεί στην επόμενη αίσθηση του ανθρώπου, που ας την ονομάσουμε "ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΟΡΑΣΗ". Έτσι όταν μερικοί τολμηροί διανοητές έψαχναν απελπισμένα για μια τέταρτη διάσταση, για να εξηγήσουν την διέλευση της ύλης μέσα από ύλη και την δημιουργία κόμπων σε ένα σχοινί χωρίς άκρες, στην πραγματικότητα αυτό που ήθελαν ήταν ένα έκτο χαρακτηριστικό της ύλης. Στην πραγματικότητα οι τρεις διαστάσεις ανήκουν όλες σε μια ιδιότητα ή χαρακτηριστικό της ύλης: την έκταση και η συνηθισμένη κοινή λογική δίκαια επαναστατεί ενάντια στην ιδέα ότι κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες δεν μπορούν να υπάρχουν περισσότερες από αυτές τις τρεις διαστάσεις, όπως μήκος, πλάτος και βάθος. Αυτοί οι όροι όπως και ο όρος "διάσταση" ανήκουν όλοι σε ένα πεδίο σκέψης, σε ένα στάδιο εξέλιξης, σε ένα χαρακτηριστικό της ύλης. Όσο θα υπάρχουν εκατοστά μέσα στις επινοήσεις του Κόσμου, για να εφαρμόζονται πάνω στην ύλη, τόσο θα μπορούν να μετράνε με τρεις τρόπους και όχι με περισσότερους και από την εποχή που η ιδέα της καταμέτρησης κατέλαβε για πρώτη φορά μια θέση μέσα στην ανθρώπινη κατανόηση, στάθηκε δυνατό να χρησιμοποιηθεί η μέτρηση σε τρεις διαστάσεις και όχι σε περισσότερες. Αλλά αυτό δεν αντιστρατεύεται κατά κανέναν τρόπο την βεβαιότητα ότι με την πρόοδο του χρόνου - καθώς οι λειτουργίες της ανθρωπότητας θα πολλαπλασιάζονται - έτσι θα πολλαπλασιάζονται και τα χαρακτηριστικά της ύλης. Στο μεταξύ η έκφραση παραμένει να είναι πολύ πιο λαθεμένη ακόμα και από την άλλη γνωστή έκφραση, της "ανατολής και δύσης του Ήλιου".

Επιστρέφουμε τώρα στην εξέταση της υλικής εξέλιξης μέσω των Γύρων. Αναφέρθηκε ότι η ύλη στον δεύτερο Γύρο, μπορεί μεταφορικά να αναφερθεί σαν δισδιάστατη. Αλλά εδώ πρέπει να γίνει μια άλλη προειδοποίηση. Αυτή η αμυδρή και μεταφορική έκφραση μπορεί να θεωρηθεί - σε ένα πεδίο σκέψης, όπως μόλις είδαμε - σαν ισοδύναμη με το δεύτερο χαρακτηριστικό της ύλης που αντιστοιχεί στην δεύτερη αντιληπτική ικανότητα ή αίσθηση του ανθρώπου. Αλλά αυτές οι δυο

274 Η θεωρία του καθηγητή Ζόλνερ έγινε ευμενώς δεκτή από αρκετούς επιστήμονες - που είναι Πνευματιστές - για παράδειγμα, από τους καθηγητές Μπάτλεροφ και Βάγκνερ της Πετρούπολης.

275 "Το να δίνει πραγματικότητα στις Αφηρημένες Ιδέες είναι το λάθος του Ρεαλισμού... Ο Χώρος και ο Χρόνος συχνά θεωρούνται σαν ξεχωριστά από όλες τις συγκεκριμένες εμπειρίες του νου, αντί να είναι γενικεύσεις τους με ορισμένες όψεις". (Μπέιν, *Λογική*, Μέρος ΙΙ, σελ. 319, έκδ. 1873).

συνδεδεμένες κλίμακες εξέλιξης ασχολούνται με την διαδικασία που συνεχίζεται μέσα στα όρια ενός μόνο Γύρου. Η διαδοχή των πρωταρχικών όψεων της Φύσης με τις οποίες ασχολείται η διαδοχή των Γύρων έχει σχέση, όπως ήδη αναφέρθηκε, με την ανάπτυξη των "Στοιχείων" (με την απόκρυφη έννοια): Πυρ, Αέρας, Νερό, Γη.[276] Βρισκόμαστε μόνο στον τέταρτο Γύρο και ο κατάλογός μας σταματάει μέχρις εδώ. Τα κέντρα συνείδησης του τρίτου Γύρου (που προορίζονταν να αναπτυχθούν στην ανθρωπότητα όπως την γνωρίζουμε) έφτασαν σε μια αντίληψη του τρίτου Στοιχείου, του Ύδατος.[277] Εκείνα του τέταρτου Γύρου πρόσθεσαν την γη σαν μια κατάσταση ύλης, καθώς και τα τρία άλλα στοιχεία με την τωρινή τους μεταμόρφωση. Με λίγα λόγια, κανένα από τα ονομαζόμενα στοιχεία δεν ήταν, κατά τους προηγούμενους Γύρους, όπως είναι τώρα. Απ' όσο ξέρουμε, το ΠΥΡ πρέπει να ήταν αγνό ΑΚΑΣΑ, η πρώτη Ύλη του *Magnum Opus* των Δημιουργών και των "Δομητών", εκείνο το Αστρικό Φως που ο παράδοξος Ελιφάς Λεβί το ονομάζει την μια στιγμή "σώμα του Αγίου Πνεύματος" και την άλλη "Μπαφομέτ", ο "Ανδρόγυνος Τράγος του Μέντες"˙[278] ο ΑΕΡΑΣ, απλώς Άζωτο, "η πνοή των Στηριγμάτων του Ουράνιου θόλου", όπως το ονομάζουν οι Μωαμεθανοί μυστικιστές· το ΝΕΡΟ, εκείνο το πρωταρχικό ρευστό που χρειαζόταν, σύμφωνα με τον Μωυσή, για την δημιουργία μιας ψυχής. Και αυτό μπορεί να ευθύνεται για τις

276 Η σειρά με την οποία αναφέρθηκαν παραπάνω αυτά τα Στοιχεία είναι η σωστή για εσωτερικούς σκοπούς και για τις Μυστικές Διδασκαλίες. Ο Μίλτον είχε δίκαιο όταν μιλούσε για τις "Δυνάμεις του Πυρός, Αέρος, Ύδατος, Γης". Η Γη, έτσι όπως την γνωρίζουμε τώρα, δεν υπήρχε πριν από τον 4ο Γύρο, εκατοντάδες εκατομύρια χρόνια πριν την αρχή της γεωλογικής Γης μας. Η σφαίρα ήταν "πύρινη, ψυχρή και ακτινοβόλα όπως οι αιθερικοί άνθρωποι και τα ζώα της κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου", λέει το Σχόλιο, εκφράζοντας μια αντίθεση ή παραδοξότητα σύμφωνα με την γνώμη της σύγχρονης επιστήμης μας˙ "φωτεινή και πιο πυκνή και βαριά, κατά την διάρκεια του δεύτερου Γύρου, και υδατώδης κατά την διάρκεια του Τρίτου". Έτσι τα στοιχεία αντιστράφηκαν.

277 Αν έπρεπε να διαμορφώσουμε τα συμπεράσματα μας σύμφωνα με τα στοιχεία που μας παρέχουν οι γεωλόγοι, τότε θα λέγαμε ότι δεν υπήρχε πραγματικό νερό, ούτε κατά την διάρκεια της Ανθρακοφόρου περιόδου. Μας λένε ότι τεράστιες μάζες άνθρακα, που προηγούμενα υπήρχαν σκορπισμένες στην ατμόσφαιρα σαν ανθρακικό οξύ, απορροφήθηκαν από τα φυτά, ενώ μεγάλη ποσότητα του αερίου αναμίχθηκε με το νερό. Αν λοιπόν είναι έτσι, και αν πρέπει να πιστέψουμε ότι όλο εκείνο το ανθρακικό οξύ που πήγε στην σύνθεση εκείνων των φυτών που σχημάτισαν ασφαλτούχο άνθρακα, λιγνίτη κ.τ.λ. και που πήγε στον σχηματισμό ασβεστόλιθου κ.τ.λ., ότι όλο αυτό, λοιπόν, σε εκείνην την περίοδο βρισκόταν στην ατμόσφαιρα με αεριώδη μορφή, τότε θα πρέπει να υπήρχαν θάλασσες και ωκεανοί από ρευστό ανθρακικό οξύ; Αλλά τότε, σύμφωνα μ' αυτή την υπόθεση, πώς θα μπορούσε η ανθρακοφόρος περίοδος να έρχεται μετά την Δεβόνια και Σιλούρια εποχή: εκείνη των Ιχθύων και των Μαλακίων; Η βαρομετρική πίεση επίσης θα πρέπει να ξεπερνούσε κατά αρκετές εκατοντάδες φορές την πίεση της τωρινής μας ατμόσφαιρας. Πώς μπορούσαν να την αντέξουν οργανισμοί, ακόμα και τόσο απλοί όπως ορισμένα ψάρια και μαλάκια; Υπάρχει ένα περίεργο έργο του Ε. Μπλασάρ, πάνω στην *Καταγωγή της Ζωής*, στο οποίο ο συγγραφέας εμφανίζει κάποιες παράξενες αντιφάσεις και συγχύσεις στις θεωρίες των συναδέλφων του και το οποίο θα συμβούλευα να διαβάσει ο αναγνώστης.

278 Ο Ελιφάς Λεβί το εμφανίζει, και πολύ σωστά, σαν "μια δύναμη στην Φύση", μέσω της οποίας "ένας άνθρωπος που θα μπορούσε να την κυριαρχήσει θα μπορούσε να... ρίξει τον κόσμο σε σύγχυση και να μεταμορφώσει το πρόσωπό του", γιατί είναι το "μεγάλο Αρκάνουμ της υπερβατικής Μαγείας". Αναφέροντας τα λόγια του μεγάλου Δυτικού Καμπαλιστή στην μεταφρασμένη μορφή τους (Βλέπε *Μυστήρια της Μαγείας*, του Α. Ε. Γουέιτ), ίσως μπορούμε να τα εξηγήσουμε καλύτερα προσθέτοντας περιπτωσιακά μια ή δυο λέξεις για να δείξουμε την διαφορά ανάμεσα στις Δυτικές και Ανατολικές εξηγήσεις του ίδιου θέματος. Ο συγγραφέας λέει αναφερόμενος στο μεγάλο Μαγικό Μέσο: "Αυτό το περιβάλλον και τα πάντα διαποτίζον ρευστό, αυτή η ακτίνα η αποσπασμένη από την λάμψη του [Κεντρικού ή "Πνευματικού"] Ηλίου... σταθεροποιημένο από το βάρος της ατμόσφαιρας (;!] και την δύναμη της κεντρικής έλξης... το Αστρικό Φως, αυτός ο ηλεκτρομαγνητικός αιθέρας, αυτό το ζωτικό και φωτεινό θερμαντικό, στα αρχαία μνημεία παριστάνεται με την ζώνη της Ίσιδας που περιστρέφεται γύρω από δυο πόλους... και στις αρχαίες θεογονίες από το φίδι που δαγκώνει την ουρά του, έμβλημα της σύνεσης και του Κρόνου" [έμβλημα της απειροσύνης, της αθανασίας και του Κρόνου-Χρόνου - και όχι του θεού Κρόνου ή του πλανήτη]. "Είναι ο φτερωτός δράκος της Μήδειας, ο διπλός όφις του κηρυκείου και ο πειρασμός της Γένεσης· αλλά είναι επίσης ο ορειχάλκινος όφις του Μωυσή που περικλείει το Ταυ... τέλος, είναι ο διάβολος του εξωτερικού δογματισμού και είναι πράγματι η τυφλή δύναμη [δεν είναι τυφλή και ο Λεβί το ήξερε], την οποία πρέπει να κατακτήσουν οι ψυχές προκειμένου να αποσπασθούν από τις αλυσίδες της Γης - γιατί αν δεν το κάνουν θα απορροφηθούν από την ίδια δύναμη που τις δημιούργησε και θα επιστρέψουν στο κεντρικό και αιώνιο πυρ". Αυτός ο μεγάλος αρχαίος τώρα ανακαλύφθηκε και μόνο για έναν άνθρωπο, τον κ. Τζ. Ο. Κήλυ από την Φιλαδέλφεια. Για άλλους, όμως, ανακαλύπτεται τώρα, αλλά ωστόσο θα παραμείνει σχεδόν άχρηστος. "Μέχρι εδώ θα φτάσεις...".

Όλα τα παραπάνω είναι πρακτικά όπως είναι και σωστά εκτός από ένα λάθος το οποίο θα εξηγηθεί στη συνέχεια του κειμένου. Ο Ελιφάς Λεβί κάνει ένα μεγάλο λάθος ταυτίζοντας συνέχεια το Αστρικό Φως με αυτό που εμείς ονομάζουμε Ακασά. Το τι ακριβώς είναι θα δοθεί στο Μέρος ΙΙ του Τόμου ΙΙ.

φανερές αντιφάσεις και τις αντιεπιστημονικές δηλώσεις που βρίσκονται στην Γένεση. Χωρίστε τα δυο πρώτα κεφάλαια, διαβάστε το πρώτο σαν ένα κείμενο των Ελοϊμιστών και το δεύτερο σαν ένα κείμενο των πολύ νεωτέρων Ιεχωβιστών. Ακόμα και έτσι, αν κανείς διαβάζει πίσω από τις γραμμές, θα βρει την ίδια σειρά με την οποία εμφανίστηκαν τα δημιουργημένα πράγματα: δηλαδή Πυρ (φως), Αέρα Νερό και ΑΝΘΡΩΠΟ (ή η Γη). Γιατί η φράση: "Εν αρχή ο θεός εποίησε τον Ουρανό και την Γη", είναι μια λαθεμένη μετάφραση· δεν είναι "Ουρανός και Γη", αλλά ο *duplex* ή διπλός Ουρανός, οι ανώτεροι και κατώτεροι Ουρανοί, ή ο χωρισμός της πρωταρχικής ουσίας που ήταν φως στα ανώτερα και σκοτάδι στα κατώτερα τμήματά της - ή το εκδηλωμένο Σύμπαν - στην δυαδικότητα του αοράτου (για τις αισθήσεις) και του ορατού για την αντίληψή μας. Ο θεός χώρισε το φως από το Σκότος (Α', 4) και ύστερα έφτιαξε το στερέωμα, αέρα, "ένα στερέωμα αναμέσον των υδάτων, και ας διαχωρίζει ύδατα από υδάτων" (Α', 6), δηλαδή, "διεχώρισε τα ύδατα τα υποκάτω του στερεώματος [το δικό μας εκδηλωμένο ορατό Σύμπαν] από των υδάτων των επάνωθεν του στερεώματος" (Α', 7), ή τα [για εμάς] αόρατα πεδία ύπαρξης. Στο δεύτερο κεφάλαιο (το ιεχωβιστικό), τα φυτά και τα χόρτα δημιουργούνται πριν από το νερό, ακριβώς όπως στο πρώτο, το φως δημιουργείται πριν από τον Ήλιο. "Εποίησε ο θεός γην και ουρανόν και παν χλωρόν αγρού προ του γενέσθαι επί της γης και πάντα χόρτον αγρού προ του ανατείλαι - ου γαρ έβρεξεν ο Ελοΐμ ['θεοί'] επί την γην, κ.τ.λ." (Β', 4-5)˙ μια καθαρή ανοησία, εκτός και δεχθούμε την εσωτερική εξήγηση. Τα φυτά δημιουργήθηκαν πριν υπάρξουν πάνω στην γη - γιατί τότε δεν υπήρχε γη όπως υπάρχει τώρα και τα χόρτα του αγρού υπήρχαν πριν φυτρώσουν, όπως κάνουν τώρα, στον τέταρτο Γύρο.

Αναλύοντας και εξηγώντας την φύση των αοράτων Στοιχείων και του "πρωταρχικού πυρός" που αναφέρθηκε πιο πάνω, ο Ελιφάς Λεβί το ονομάζει αναπόφευκτα "Αστρικό Φως". Σύμφωνα με αυτόν είναι "το μεγάλο Μαγικό Μέσο" και αναμφίβολα είναι, αλλά μόνο όσον αφορά την Μαύρη Μαγεία και πάνω στα κατώτερα πεδία εκείνου που ονομάζουμε Αιθέρα, το νοούμενο του οποίου είναι το Ακασά. Αλλά ακόμα και αυτό θα θεωρηθεί λαθεμένα από τους ορθόδοξους αποκρυφιστές. Το "Αστρικό Φως" είναι απλώς το παλιότερο "αστρικό Φως" του Παράκελσου και το να λέμε ότι "καθετί που υπάρχει αναπτύχθηκε απ' αυτό και αυτό διατηρεί και παράγει όλες τις μορφές", όπως γράφει αυτός, σημαίνει ότι αποδίδουμε αλήθεια μόνο στην δεύτερη πρόταση. Η πρώτη είναι λαθεμένη, γιατί αν καθετί που υπάρχει αναπτύχθηκε μέσω (ή δι') αυτού, τότε αυτό δεν είναι το αστρικό φως. Αυτό το τελευταίο δεν είναι το δοχείο όλων των πραγμάτων, αλλά μόνο ο αντανακλαστής, στην καλύτερη περίπτωση, όλων αυτών. Ο Ελιφάς Λϊβί γράφει:

> Το μεγάλο Μαγικό μέσο είναι η τέταρτη εκπόρευση της ζωτικής αρχής [εμείς λέμε: είναι η πρώτη στο εσωτερικό και η δεύτερη στο εξωτερικό (δικό μας) Σύμπαν], της οποίας ο Ήλιος είναι η τρίτη μορφή...
> γιατί το αστέρι της ημέρας [ο ήλιος] είναι μόνο η αντανάκλαση και η υλική σκιά του Κεντρικού Ήλιου της αλήθειας, ο οποίος φωτίζει τον νοητικό [αόρατο] κόσμο του Πνεύματος και που ο ίδιος δεν είναι παρά μια λάμψη δανεισμένη από το ΑΠΟΛΥΤΟ.

Μέχρις εδώ είναι αρκετά σωστός. Αλλά όταν η μεγάλη αυθεντία των Δυτικών Καμπαλιστών προσθέτει ότι ωστόσο "δεν είναι το αθάνατο Πνεύμα που φαντάστηκαν οι Ινδοί ιεροφάντες", τότε εμείς απαντούμε πως συκοφαντεί αυτούς τους ιεροφάντες, γιατί δεν έχουν πει κάτι τέτοιο, καθόσον ακόμα και τα εξωτερικά πουρανικά κείμενα διαψεύδουν αυτήν του την δήλωση. Κανένας ινδουιστής δεν θεώρησε ποτέ την Πρακρίτι - το Αστρικό Φως όντας μόνο πάνω από το κατώτερο πεδίο της Πρακρίτι, τον υλικό Κόσμο - σαν το "αθάνατο Πνεύμα". Η Πρακρίτι ονομαζόταν πάντα *Μάγια,* πλάνη, και είναι καταδικασμένη να εξαφανιστεί μαζί με τα υπόλοιπα, περιλαμβανομένων και των θεών, την ώρα του Πραλάγια˙ γιατί δείχνεται ότι το Ακασά δεν είναι ούτε καν ο Αιθέρας και πολύ λιγότερο φανταζόμαστε πως θα μπορούσε να είναι το Αστρικό Φως. Εκείνοι που είναι ανίκανοι να διεισδύσουν πέρα από το νεκρό γράμμα των *Πουρανά*, έχουν μπερδέψει κατά καιρούς το Ακασά με την Πρακρίτι, με τον Αιθέρα, ακόμα και με τον ορατό Ουρανό! Είναι επίσης αλήθεια ότι εκείνοι που μετέφρασαν τον όρο Ακασά με την λέξη "Αιθέρας" (ο Ουίλσον, για παράδειγμα), βρίσκοντας ότι δήλωνε την "υλική αιτία του ήχου", κατέχοντας, όμως, αυτήν την μοναδική ιδιότητα (*Βίσνου Πουρανά*), φαντάστηκαν από άγνοια ότι ήταν "υλική" με την φυσική έννοια. Είναι επίσης γεγονός ότι αν τα χαρακτηριστικά γίνουν αποδεκτά στην

κυριολεξία τους, τότε επειδή τίποτε υλικό ή φυσικό και επομένως εξαρτημένο και παροδικό δεν μπορεί να είναι αθάνατο - σύμφωνα με την μεταφυσική και την φιλοσοφία - βγαίνει το συμπέρασμα ότι το Ακασά δεν είναι ούτε άπειρο ούτε αθάνατο. Αλλά όλα αυτά είναι λαθεμένα, γιατί και οι δυο λέξεις, Πραντάνα (πρωταρχική ύλη) και ήχος, σαν μια ιδιότητα, έχουν παρανοηθεί· ενώ ο πρώτος όρος (Πραντάνα) είναι ασφαλώς συνώνυμος με την Μουλαπρακρίτι και Ακασά, και δεύτερος (ήχος) με το Ρήμα, την Λέξη ή Λόγο. Αυτό είναι εύκολο να το αποδείξουμε, γιατί φαίνεται στις ακόλουθες φράσεις του *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλίο Ι, κεφ. ΙΙ):

[Στην αρχή] δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα, ούτε ουρανός, ούτε γη, ούτε σκοτάδι, ούτε φως, ούτε κανένα πράγμα, παρά μόνο ΕΝΑ, ακατανόητο από την διάνοια, ή Εκείνο που είναι Μπράχμα και Πουνς [Πνεύμα] και Πραντάνα [πρωταρχική ύλη].

Τώρα, τι είναι Πραντάνα, αν όχι η Μουλαπρακρίτι, η ρίζα των πάντων, σε μια άλλη όψη; Γιατί το Πραντάνα, αν και στην συνεχεία λέγεται ότι βυθίζεται μέσα στην θεότητα όπως και όλα τα άλλα, προκειμένου να αφήσει το ΕΝΑ απόλυτο κατά την διάρκεια του Πραλάγια, ωστόσο θεωρείται σαν άπειρο και αθάνατο. Ο Σχολιαστής περιγράφει την θεότητα σαν: "Ένα Πραντανίκα Μπράχμα Πνεύμα: ΕΚΕΙΝΟ, υπήρχε", και ερμηνεύει τον σύνθετο όρο σαν ένα υποκατάστατο και όχι σαν μια δευτερογενή λέξη που χρησιμοποιείται σαν επιθετικός προσδιορισμός, δηλαδή σαν κάτι συνδεδεμένο με το Πραντάνα.[279] Έτσι το Πραντάνα ακόμα και στα *Πουρανά* είναι μια όψη του Παραμπράχμαν και όχι μια εκπόρευση και πρέπει να είναι το ίδιο με την βεντάντική Μουλαπρακρίτι. "Η Πρακρίτι στην πρωταρχική κατάσταση της είναι Ακασά", λέει ένας βεντάντιστής σχολιαστής (βλέπε *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 169). Είναι σχεδόν αφηρημένη Φύση.

Το Ακασά, λοιπόν, είναι το Πραντάνα με μια άλλη μορφή, και σαν τέτοιο δεν μπορεί να είναι ο Αιθέρας, ο πάντα αόρατος πράκτορας, τον οποίο φλερτάρει ακόμα και η φυσική επιστήμη. Ούτε είναι το Αστρικό Φως. Είναι, όπως ειπώθηκε, το νοούμενο της επταπλής διαφοροποιημένης Πρακρίτι:[280] η πάντα άσπιλη "Μητέρα" του χωρίς πατέρα Γιου, ο οποίος γίνεται "Πατέρας" στο κατώτερο εκδηλωμένο πεδίο. Γιατί ο ΜΑΧΑΤ είναι το πρώτο προϊόν του Πραντάνα ή Ακασά, και Μαχάτ - Συμπαντική Διάνοια "της οποίας χαρακτηριστική ιδιότητα είναι το Μπούντι" - δεν είναι άλλος από τον Λόγο, γιατί ονομάζεται "Ισβαρά", Μπράχμα, Μπαβά, κ.τ.λ.[281] Είναι, με λίγα λόγια, "Δημιουργός" ή ο θείος νους στο δημιουργικό έργο, "η αιτία όλων των πραγμάτων". Είναι ο "πρωτογεννημένος" για τον οποίο τα *Πουρανά* μας λένε ότι η "Γη και ο Μαχάτ είναι το εσωτερικό και το εξωτερικό όριο του σύμπαντος", ή στην δική μας γλώσσα, ο αρνητικός και ο θετικός πόλος της δυαδικής φύσης (αφηρημένης και συγκεκριμένης), γιατί το *Πουρανά* προσθέτει:

Μ' αυτόν τον τρόπο - όπως (στην δημιουργία) οι επτά μορφές [αρχές] της Πρακρίτι μετριώνται από το Μαχάτ μέχρι την γη - έτσι και την εποχή (της αιώνιας) διάλυσης (πρατιαχάρα), αυτές οι επτά διαδοχικά ξαναμπαίνουν η μια μέσα στην άλλη. Το αυγό του Μπράχμα (Σαρβά-μάνταλα) διαλύεται στα ύδατα που το περιβάλλουν, με τις επτά ζώνες του (ντβιπά), τους επτά ωκεανούς, τις επτά περιοχές κ.τ.λ.[282]

279 Ο σπουδαστής πρέπει να σημειώσει, επίσης, ότι το *Πουρανά* είναι ένα δυαδικό σύστημα, όχι εξελικτικό, και ότι από αυτήν την άποψη, πολύ περισσότερα μπορούν να βρεθούν - από εσωτερική άποψη - στην σχολή Σάνκια ακόμα και στο *Μανάβα-ντάρμα-σάστρα*, όσο και αν διαφέρει το δεύτερο από το πρώτο.

280 Στην φιλοσοφία των Σάνκια, οι επτά Πρακρίτι ή "δημιουργικές δημιουργίες" είναι Μαχάτ, Αχανκάρα και τα πέντε τανμάτρα. Βλέπε *Σάνκια-καρίκα*, ΙΙΙ και το Σχόλιο.

281 Βλέπε *Λίνγκα Πουρανά*, Πρώτο Τμήμα, Ι-ΧΧ, 12 και *Βαγιού Πουρανά*, αλλά ειδικά το πρώτο *Πουρανά*, Πρώτο Τμήμα, VIII, 67-74.

282 *Βίσνου Πουρανά*, κεφ. IV, Ουίλσον, Τόμ. V, σελ. 198-199. Δεν χρειάζεται να πούμε κάτι τέτοιο στους ινδουιστές που γνωρίζουν τα *Πουρανά* απέξω, αλλά είναι χρήσιμο να θυμίσουμε στους Ανατολιστές μας και σε εκείνους τους Δυτικούς που θεωρούν τις μεταφράσεις του Ουίλσον σαν αλάνθαστες, ότι στην μετάφραση του *Βίσνου Πουρανά* έχει πέσει στις πιο γελοίες αντιφάσεις και λάθη. Έτσι πάνω σ' αυτό το ταυτόσημο θέμα των επτά Πρακρίτι ή των επτά ζωνών του αυγού του Μπράχμα, οι δυο διηγήσεις διαφέρουν εντελώς. Στον τόμ. Ι, σελ. 40, αναφέρεται ότι το αυγό είναι ντυμένο εξωτερικά με επτά περιβλήματα - και ο Ουίλσον σχολιάζει: "από Νερό, Αέρα, Πυρ, Αιθέρα και Αχανκάρα" (όπου η τελευταία λέξη δεν υπάρχει στο σανσκριτικό κείμενο) και στο Βιβλίο VI, κεφ. IV (Ουίλσον, Τόμ. V, σελ. 198), του ίδιου *Βίσνου Πουρανά* αναφέρεται: "μ' αυτόν τον τρόπο οι επτά μορφές της φύσης (Πρακρίτι)

Αυτοί είναι οι λόγοι που οι Αποκρυφιστές αρνούνται να δώσουν το όνομα του Αστρικού Φωτός στο Ακασά ή να το ονομάσουν Αιθέρα. "Στον οίκο του πατρός μου υπάρχουν πολλά οικήματα", μπορεί να αντικατασταθεί με το αποκρυψιστικό ρητό: "Στον οίκο της Μητέρας μας υπάρχουν πολλά οικήματα", ή πεδία, το κατώτερο από τα οποία βρίσκεται πάνω (και γύρω) από μας: το Αστρικό Φως.

Τα στοιχεία, είτε είναι απλά είτε είναι σύνθετα, δεν θα μπορούσαν να είχαν μείνει τα ίδια από τότε που άρχισε η εξέλιξη της αλύσου μας. Τα πάντα μέσα στο Σύμπαν προχωρούν σταθερά στον Μεγάλο Κύκλο, ενώ ανεβοκατεβαίνουν ασταμάτητα στους μικρότερους κύκλους. Η Φύση δεν είναι ποτέ στατική κατά την διάρκεια του μανβαντάρα και βρίσκεται πάντα στο γίγνεσθαι[283] και όχι απλώς στο είναι και η ορυκτή, φυτική και ανθρώπινη ζωή προσαρμόζει πάντα τους οργανισμούς της στα επικρατούντα Στοιχεία, και επομένως εκείνα τα Στοιχεία ήταν τότε κατάλληλα γι' αυτήν, όπως είναι τώρα για την ζωή της παρούσας ανθρωπότητας. Και μόνο κατά τον επόμενο ή πέμπτο Γύρο, το πέμπτο Στοιχείο, ο Αιθέρας - το χονδροειδές σώμα του Ακασά, αν μπορεί να ονομαστεί ακόμα κι έτσι - με το να γίνει ένα γνωστό γεγονός της Φύσης για όλους τους ανθρώπους, όπως είναι τώρα γνωστός σε εμάς ο αέρας, θα πάψει να είναι όπως τώρα υποθετικός και επίσης ένας "πράκτορας" για τόσα πράγματα. Και μόνο κατά την διάρκεια εκείνου του Γύρου η ανάπτυξη και η εξέλιξη εκείνων των ανωτέρων αισθήσεων, τις οποίες βοηθάει το Ακασά, θα φτάσει σε πλήρη διεύρυνση. Όπως ήδη αναφέρθηκε, μια μερική εξοικείωση με το χαρακτηριστικό της ύλης - την διαπερατότητα - το οποίο πρόκειται να αναπτυχθεί ταυτόχρονα με την έκτη αίσθηση, μπορεί να αναμένεται να αναπτυχθεί στην κατάλληλη περίοδο αυτού του Γύρου. Αλλά καθώς στον επόμενο Γύρο θα έχει προστεθεί στις δυνατότητές μας το επόμενο στοιχείο, η διαπερατότητα θα έχει γίνει ένα τόσο φανερό χαρακτηριστικό της ύλης, ώστε οι πυκνότερες μορφές της θα φαίνονται στην αντίληψη του ανθρώπου απλώς σαν πυκνή ομίχλη και τίποτε περισσότερο.

Ας επιστρέψουμε τώρα στο ζωικό κύκλο. Χωρίς να μπούμε σε λεπτομέρειες πάνω στην περιγραφή που δίνεται για τις ανώτερες ΖΩΕΣ, πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας προς το παρόν μόνο στα γήινα όντα και στην ίδια την Γη. Η τελευταία, μας είπαν, δομήθηκε για τον πρώτο Γύρο από τους "Καταστροφείς" που διαλύουν και διαφοροποιούν τα σπέρματα των άλλων ζωών μέσα στα Στοιχεία. Με τον ίδιο σχεδόν τρόπο, υποθέτουμε, όπως στην τωρινή κατάσταση του κόσμου, το κάνουν τα αερόβια τα οποία, υποσκάπτοντας και διαλύοντας την χημική δομή σε έναν οργανισμό, μετατρέπουν την ζωική ύλη και δημιουργούν ουσίες που διαφέρουν στην σύστασή τους. Έτσι ο αποκρυφισμός απορρίπτει την ονομαζόμενη Αζωϊκή εποχή της επιστήμης, γιατί δείχνει ότι ποτέ δεν υπήρξε εποχή που να μην υπήρχε ζωή πάνω στην Γη. Οποτεδήποτε υπάρχει ένα άτομο ύλης, ή ένα μόριο, ακόμα και στην πιο αεριώδη κατάσταση, υπάρχει σ' αυτό ζωή, οσοδήποτε κρυμμένη και ασυνείδητη και αν είναι. "Οτιδήποτε εγκαταλείπει την Κατάσταση Λάγια, γίνεται ενεργός ζωή, παρασύρεται μέσα στην δίνη της ΚΙΝΗΣΗΣ (τον αλχημικό διαλύτη της Ζωής). Το Πνεύμα και η Ύλη είναι οι δυο Καταστάσεις του ΕΝΟΣ, που δεν είναι ούτε Πνεύμα ούτε Ύλη, που και τα δυο είναι η κρυμμένη, απόλυτη ζωή". (*Βιβλίο των Ντζιάν*, Σχολ. III, παρ. 18)... "Το Πνεύμα είναι η πρώτη διαφοροποίηση του (και εντός του) ΧΩΡΟΥ και Ύλη είναι η πρώτη διαφοροποίηση του Πνεύματος. Εκείνο, που δεν είναι ούτε Πνεύμα ούτε ύλη - εκείνο είναι ΑΥΤΟ - ή Χωρίς Αιτία ΑΙΤΙΑ του Πνεύματος και της Ύλης, τα οποία είναι η Αιτία των Κόσμων. Και ΕΚΕΙΝΟ το ονομάζουμε η ΜΙΑ ΖΩΗ ή Ενδο-Κοσμική Πνοή".

Για άλλη μια φορά θα πούμε: το όμοιο πρέπει να γεννήσει το όμοιο. Η απόλυτη Ζωή δεν μπορεί να γεννήσει ένα ανόργανο άτομο, απλό ή σύνθετο και υπάρχει ζωή ακόμα και στο λάγια˙ ακριβώς όπως ένας άνθρωπος που βρίσκεται σε μια βαθιά καταληπτική κατάσταση - φαινομενικά μοιάζει με πτώμα - αλλά όμως εξακολουθεί να είναι ένα ζωντανό ον.

μετριόνταν από το Μαχάτ μέχρι την Γη" (;) - Ανάμεσα στο Μαχάτ ή Μάχα-Μπούντι και στο "Νερό, κ.τ.λ.", η διαφορά είναι πολύ σημαντική.

283 Σύμφωνα και με τον μεγάλο μεταφυσικό Χέγκελ, επίσης. Γι' αυτόν η Φύση είναι ένα αιώνιο γίγνεσθαι. Μια καθαρά εσωτερική αντίληψη. Η Δημιουργία ή Προέλευση, με το χριστιανικό νόημα του όρου, είναι κάτι αδιανόητο. Όπως λέει και ο ανωτέρω στοχαστής: "Ο θεός (το Συμπαντικό Πνεύμα) αντικειμενοποιείται σαν Φύση και ξανά προβάλλει απ' αυτήν".

Όταν οι "Καταστροφείς" (στους οποίους οι άνθρωποι της επιστήμης καλούνται να δουν – δείχνοντας κάποια λογική – άτομα της Πύρινης Ομίχλης, αν θέλουν, μιας και οι αποκρυφιστές δεν θα έχουν καμιά αντίρρηση σ' αυτό). Όταν, λοιπόν, οι "Καταστροφείς" διαφοροποίησαν "τα πύρινα άτομα" με μια ειδική διαδικασία τμηματοποίησης, αυτά τα τελευταία έγιναν σπέρματα ζωής που συσσωρεύθηκαν σύμφωνα με τους νόμους της συνοχής και της συγγένειας. Έπειτα τα ζωικά σπέρματα παράγουν ζωές ενός άλλου είδους που εργάζονται πάνω στη δόμηση των σφαιρών μας. ****

Έτσι, κατά τον Πρώτο Γύρο η σφαίρα, έχοντας δομηθεί από τις πρωτόγονες πύρινες ζωές, δηλαδή έχοντας σχηματιστεί σε σφαίρα, δεν είχε ούτε σταθερότητα, ούτε ιδιότητες - εκτός από μια ψυχρή λάμψη -ούτε μορφή, ούτε χρώμα. Μόνο προς το τέλος του Πρώτου Γύρου ανέπτυξε ένα Στοιχείο το οποίο από την ανόργανη κατά κάποιον τρόπο, ή απλή Ουσία του, έγινε τώρα στον δικό μας Γύρο το πυρ που γνωρίζουμε σε όλο το σύστημα. Η Γη βρισκόταν στο πρώτο ρουπά της, η ουσία του οποίου είναι η Ακασική αρχή που ονομάζεται***, αυτό που τώρα είναι γνωστό και πολύ λαθεμένα ονομάζεται σαν Αστρικό Φως, το οποίο ο Ελιφάς Λεβί αποκαλεί "φαντασία της Φύσης",[284] πιθανόν για να αποφύγει να του δώσει το σωστό του όνομα όπως κάνουν άλλοι.

"Μέσω (και εκ) των ακτινοβολιών των επτά σωμάτων των επτά τάξεων των Ντιάνι γεννιώνται οι επτά χωριστές ποσότητες (Στοιχεία), των οποίων η κίνηση και η αρμονική Ένωση παράγει το εκδηλωμένο Σύμπαν της Ύλης". (Σχόλιο).

Δεύτερος Γύρος φέρνει σε εκδήλωση το δεύτερο στοιχείο: τον ΑΕΡΑ, εκείνο το στοιχείο αγνότητα του οποίου θα εξασφαλίσει συνεχή ζωή σ' αυτόν που θα το χρησιμοποιήσει. Μόνο δυο αποκρυφιστές στην Ευρώπη το ανακάλυψαν και το εφάρμοσαν μερικώς στην πράξη, αν και η σύσταση του ήταν πάντα γνωστή στους ανώτερους μυημένους της Ανατολής. Το όζον των σύγχρονων χημικών είναι δηλητήριο αν συγκριθεί με τον πραγματικό συμπαντικό διαλύτη τον οποίο δεν θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, αν δεν υπήρχε αυτό στην φύση. "Από τον δεύτερο Γύρο η Γη - μέχρι τώρα ένα έμβρυο στην μήτρα του Διαστήματος - άρχισε την πραγματική της ύπαρξη: ανέπτυξε ατομική νοήμονα ζωή, την δεύτερη αρχή της. Η δεύτερη αντιστοιχεί στην έκτη (αρχή). η δεύτερη είναι ζωή συνεχής η άλλη, παροδική".

Τρίτος Γύρος ανέπτυξε την τρίτη Αρχή: το ΝΕΡΟ, ενώ ο Τέταρτος μεταμόρφωσε τις αεριώδεις ρευστές και πλαστικές μορφές της σφαίρας μας στην σκληρή, στερεά, χονδροειδή υλική σφαίρα στην οποία ζούμε. Η "Μπούμι" έφτασε στην τέταρτη αρχή της. Εδώ μπορεί κανείς να πει ότι παραβιάζεται ο νόμος της αναλογίας, στον οποίο τόσο πολύ επιμένουμε. Κάθε άλλο. Η Γη θα φτάσει στην πραγματική έσχατη μορφή της (αντίθετα από τον άνθρωπο) - το σωματικό της κέλυφος - μόνο προς το τέλος του μανβαντάρα μετά τον Έβδομο Γύρο. Ο Ευγένιος ο Φιλαλήθης (*Αδαμική Μαγεία*, σελ. XI-XII) είχε δίκιο όταν διαβεβαίωνε τους αναγνώστες του στον λόγο της τιμής του ότι κανένας ακόμα δεν είχε δει την Γη (δηλαδή την ΥΛΗ στην ουσιαστική μορφή της). Η σφαίρα μας, μέχρι τώρα, βρίσκεται στην καμαρουπική κατάσταση: το αστρικό σώμα των επιθυμιών του Αχαμκάρα, σκοτεινή Εγωϊκότητα, απόγονο του Μαχάτ, στο κατώτερο πεδίο. Γιατί το χονδροειδέστερο από όλα τα "στοιχεία" μας, δεν είναι η από μόρια αποτελούμενη ύλη - πολύ λιγότερο το ανθρώπινο σώμα (στούλα-σάριρα) - αλλά πράγματι το μεσαίο στοιχείο, το

[284] Μιλώντας γι' αυτό ο Ελιφάς Λεβί στην εισαγωγή του έργου του *Ιστορία της Μαγείας*, λέει: "Μέσω αυτής της Δύναμης όλα τα νευρικά κέντρα επικοινωνούν μυστικά μεταξύ τους. Απ' αυτήν γεννιέται η συμπάθεια και η αντιπάθεια, απ' αυτήν έχουμε τα όνειρα μας και εξαιτίας της συμβαίνουν τα φαινόμενα της δεύτερης όρασης και των υπερφυσικών οραμάτων... Το Αστρικό Φως δρώντας κάτω από την ώθηση πανίσχυρων θελήσεων καταστρέφει, πήζει, χωρίζει, σπάει και μαζεύει όλα τα πράγματα.... Ο θεός το δημιούργησε την ημέρα εκείνη που είπε: Γεννηθήτω Φως και κατευθύνεται από τους Εγρήγορες, δηλαδή τους αρχηγούς των ψυχών που είναι τα πνεύματα της ενέργειας και της δράσης". Ο Ελιφάς Λεβί έπρεπε να προσθέσει ότι το αστρικό φως, ή πρωταρχική ουσία, αν είναι καθόλου υλικό, είναι εκείνο το οποίο ονομαζόμενο Φως, LUX, ερμηνεύεται εσωτερικά σαν το σώμα εκείνων των Πνευμάτων και η ίδια τους ουσία. Το δικό μας φυσικό φως είναι η εκδήλωση στο δικό μας πεδίο και η αντανακλώμενη ακτινοβολία του θείου Φωτός που εκπορεύεται από το συλλογικό σώμα εκείνων που ονομάζονται "ΦΩΤΑ" και "ΦΛΟΓΕΣ". Αλλά κανένας άλλος Καμπαλιστής δεν είχε ποτέ το ταλέντο του Ελιφάς Λεβί, να συγκεντρώνει την μια αντίφαση πάνω στην άλλη και να κάνει το ένα παράδοξο να αντιμάχεται το άλλο, στην ίδια φράση και με τόσο ωραία γλώσσα. Οδηγεί τον αναγνώστη του μέσα από τις πιο όμορφες και πιο πλούσιες κοιλάδες, για να τον ρίξει στο τέλος πάνω σε ένα έρημο και γυμνό νησί.

πραγματικό ζωώδες κέντρο. Ενώ το σώμα μας δεν είναι παρά το κέλυφός του, ο ανεύθυνος παράγοντας και διάμεσο μέσω του οποίου το ζώο μέσα μας εκφράζει όλη του την ζωή. Κάθε νοήμων θεοσοφιστής θα κατανοήσει το πραγματικό νόημα. Έτσι η ιδέα ότι ο ανθρώπινος ναός είναι φτιαγμένος από αμέτρητες ζωές, ακριβώς όπως το βραχώδες στρώμα της Γης μας, δεν είναι καθόλου απωθητική για τον αληθινό μυστικιστή. Ούτε η επιστήμη μπορεί να αντιτίθεται στην απόκρυφη διδασκαλία, γιατί δεν μπορεί να απορρίπτει την δοξασία, μόνο επειδή το μικροσκόπιο πάντα θα αποτυχαίνει να ανακαλύψει το έσχατο ζωντανό άτομο ή ζωή.

επιστήμη μας διδάσκει ότι οι ζωντανοί, όσο και οι νεκροί οργανισμοί των ανθρώπων και των ζώων είναι γεμάτοι με βακτηρίδια εκατοντάδων διαφορετικών ειδών. Ότι από τα έξω απειλούμαστε από την εισβολή μικροβίων με κάθε αναπνοή που παίρνουμε και από τα μέσα απειλούμαστε από λευκωμαΐνες, αερόβια, αναερόβια και ένα σωρό άλλα. Αλλά η επιστήμη δεν προχώρησε ποτέ τόσο πολύ, ώστε να μας βεβαιώσει, όπως κάνει η απόκρυφη δοξασία, ότι το σώμα μας - όπως επίσης και εκείνο των ζώων, των φυτών και των ορυκτών - είναι και το ίδιο φτιαγμένο από τέτοιο όντα τα οποία, εκτός από τα μεγαλύτερα είδη, κανένα μικροσκόπιο δεν μπορεί να ανακαλύψει. Μέχρι τώρα, όσον αφορά το καθαρά ζωώδες και υλικό μέρος του ανθρώπου, η επιστήμη βρίσκεται στον δρόμο προς ανακαλύψεις οι οποίες θα ενισχύσουν σε μεγάλο βαθμό αυτήν την θεωρία. Η χημεία και η φυσιολογία είναι οι δυο μεγάλοι μάγοι του μέλλοντος που προορίζονται να ανοίξουν τα μάτια της ανθρωπότητας στις μεγάλες φυσικές αλήθειες. Μέρα με την ημέρα φαίνεται όλο και πιο καθαρά η ταυτότητα ανάμεσα στον ζωικό και στον φυσικό άνθρωπο, ανάμεσα στο φυτό και στον άνθρωπο, ακόμα και ανάμεσα στο ερπετό και στην φωλιά του, τον βράχο, και τον άνθρωπο. Αφού βρίσκεται ότι τα φυσικά και χημικά συστατικά όλων των όντων είναι ταυτόσημα, τότε η χημική επιστήμη μπορεί θαυμάσια να πει ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην ύλη που συνθέτει τον ταύρο και εκείνη που σχηματίζει τον άνθρωπο. Αλλά η απόκρυφη δοξασία είναι πολύ πιο σαφής. Λέει: Όχι μόνο τα χημικά συστατικά είναι τα ίδια, αλλά οι ίδιες απειροελάχιστες αόρατες ζωές συνθέτουν τα άτομα του σώματος ενός βουνού και μιας μαργαρίτας, ενός ανθρώπου και ενός μυρμηγκιού, ενός ελέφαντα και του δέντρου που τον προστατεύει από τον ήλιο. Κάθε μόριο - είτε το ονομάζετε οργανικό είτε ανόργανο - είναι μια ζωή. Κάθε άτομο και μόριο στο Σύμπαν είναι ταυτόχρονα ζωηρό και θανατηφόρο, εφόσον δομεί με συσσσώρευση σύμπαντα και τους εφήμερους φορείς που είναι έτοιμοι να δεχτούν τις μεταναστεύουσες ψυχές και το ίδιο αιώνια καταστρέφει και μεταβάλλει τις μορφές και εκδιώκει εκείνες τις ψυχές από τις παροδικές κατοικίες τους. Δημιουργεί και σκοτώνει - είναι αυτοδημιουργόν και αυτοκαταστρέφον, φέρνει σε ύπαρξη και εξαφανίζει εκείνο το μυστήριο των μυστηρίων: το ζωντανό σώμα ανθρώπου, ζώου ή φυτού, κάθε δευτερόλεπτο στον χρόνο και στον χώρο και γεννάει παρόμοια ζωή και θάνατο, ομορφιά και ασχήμια, καλό και κακό - ακόμα και τα ελκτικά και απωθητικά, τα ευεργετικά και επιβλαβή αισθήματα. Αυτή η μυστηριώδης ΖΩΗ, που παριστάνεται συλλογικά από αμέτρητες μυριάδες ζωών, είναι εκείνη που ακολουθεί με τον δικό της σποραδικό τρόπο τον μέχρι τώρα ακατανόητο νόμο του Αταβισμού. Είναι αυτή που αντιγράφει την οικογενειακή ομοιότητα καθώς και εκείνη που βρίσκει εντυπωμένη στην αύρα των γεννητόρων κάθε μελλοντικού ανθρωπίνου όντος. Με λίγα λόγια ένα μυστήριο το οποίο θα εξετάσουμε λεπτομερέστερα σε άλλο σημείο. Προς το παρόν ένα μόνο γεγονός μπορεί να αναφερθεί σαν παράδειγμα. Η σύγχρονη επιστήμη αρχίζει να ανακαλύπτει ότι η πτωμαΐνη (το αλκαλοειδές δηλητήριο που δημιουργείται από την αποσυντιθέμενη ύλη και τα πτώματα, που είναι επίσης μια ζωή), που εξάγεται με την βοήθεια ενός πτητικού αιθέρα, αναδύει μια μυρωδιά τόσο δυνατή και όμοια με κείνη των πιο φρέσκων ανθών πορτοκαλιάς. Αλλά αν στερηθούν το οξυγόνο, αυτά τα ίδια αλκαλοειδή αποπνέουν είτε την πιο αηδιαστική και απαίσια μυρωδιά, είτε το πιο ευχάριστο άρωμα που θυμίζει εκείνο το λεπτό άρωμα των λουλουδιών. Και υποψιάζονται ότι τέτοια λουλούδια οφείλουν το ευχάριστο άρωμα τους στην δηλητηριώδη πτωμαΐνη. Η δηλητηριώδης ουσία ορισμένων μανιταριών είναι σχεδόν ταυτόσημη με το δηλητήριο της ινδικής κόμπρας, του πιο θανατηφόρου από τα ερπετά.[285] Έτσι, έχοντας ανακαλύψει τα αποτελέσματα, η επιστήμη πρέπει

[285] Οι Γάλλοι επιστήμονες Αρνώ, Γκωτιέ και Βιγιέρ βρήκαν στο σάλιο ζωντανών ανθρώπων το ίδιο δηλητηριώδες αλκαλοειδές που βρίσκεται στον φρύνο, στην σαλαμάνδρα, στην κόμπρα και στον τριγωνοκέφαλο της Πορτογαλίας. Αποδείχθηκε ότι ένα από τα πιο θανατηφόρα δηλητήρια, είτε ονομάζεται πτωμαΐνη, λευκωμαΐνη ή αλκαλοειδές,

τώρα να ανακαλύψει τις ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΕΣ αιτίες τους και αυτό δεν μπορεί ποτέ να γίνει, χωρίς την βοήθεια των αρχαίων επιστημών της αλχημείας, της απόκρυφης βοτανικής και ιατρικής. Μας έχουν πει ότι κάθε φυσιολογική αλλαγή, εκτός από τα παθολογικά φαινόμενα και τις ασθένειες - και μάλιστα η ίδια η ζωή, ή μάλλον τα αντικειμενικά φαινόμενα της ζωής, που παράγονται από ορισμένες συνθήκες και αλλαγές στους ιστούς του σώματος που επιτρέπουν και αναγκάζουν την ζωή να δράσει σ' αυτό το σώμα - μας έχουν πει, λοιπόν, ότι όλα οφείλονται σε κείνους τους αόρατους ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ και ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ που με έναν τόσο ασαφή και γενικό τρόπο ονομάζονται μικρόβια.[286] Τέτοιοι πειραματιστές, όπως ο Παστέρ, είναι οι καλύτεροι φίλοι και βοηθοί των Καταστροφέων και οι χειρότεροι εχθροί των Δημιουργών, αν οι τελευταίοι αυτοί δεν ήταν ταυτόχρονα και καταστροφείς. Όπως και να έχει, ένα πράγμα είναι βέβαιο: η γνώση αυτών των πρωταρχικών αιτιών και της έσχατης ουσίας κάθε στοιχείου, των ζωών του, των λειτουργιών, των ιδιοτήτων και των συνθηκών αλλαγής του, αποτελεί την βάση της ΜΑΓΕΙΑΣ. Ο Παράκελσος ήταν, ίσως, ο μοναδικός αποκρυφιστής στην Ευρώπη, κατά την διάρκεια των τελευταίων αιώνων μετά την χριστιανική εποχή, ο οποίος ήταν γνώστης αυτού του μυστηρίου. Αν ένα εγκληματικό χέρι δεν είχε βάλει τέρμα στην ζωή του, πολλά χρόνια πριν από την ώρα που του είχε ορίσει η Φύση, τότε η φυσιολογική Μαγεία θα έκρυβε ίσως λιγότερα μυστικά για τον πολιτισμένο κόσμο απ' ό,τι τώρα.

Αλλά τι σχέση έχει η Σελήνη με όλα αυτά; Μπορεί να ρωτήσει κανείς. Ποια σχέση έχουν τα "Ψάρι, Σιν και Σελήνη" της αποκαλυπτικής φράσης των Στάντζα με τα "Ζωικά μικρόβια"; Με αυτά τα τελευταία καμιά σχέση, εκτός από το ότι επωφελούνται από τον χωμάτινο ναό που ετοιμάζουν. Αντίθετα, με τον θείο τέλειο άνθρωπο, έχουν μεγάλη σχέση, αφού τα "Ψάρι, Σιν και Σελήνη" σχηματίζουν από κοινού τα τρία σύμβολα του αθάνατου Όντος.

Αυτό είναι το μόνο που μπορεί να ειπωθεί. Ούτε η συγγραφέας υποκρίνεται ότι γνωρίζει περισσότερα γι' αυτό το παράξενο σύμβολο απ' όσα μπορεί να συνάγει κανείς σχετικά μ' αυτό από τις εξωτερικές θρησκείες, από το μυστήριο, ίσως, που κρύβεται κάτω από το Μάτσια (ψάρι)

παράγεται από τους ζωντανούς ανθρώπους, ζώα και φυτά. Ο ίδιος επιστήμονας, ο Γκωτιέ ανακάλυψε ένα αλκαλοειδές στο φρέσκο κρέας και στο μυαλό του βοδιού και ένα δηλητήριο που το ονόμασε ξανθό-κρεατινίνη και που είναι παρόμοιο με την ουσία που εξάγεται από το δηλητηριώδες σάλιο των ερπετών. Υποψιάζονται ότι οι μυϊκοί ιστοί, όντας τα πιο ενεργά όργανα στην ζωική οικονομία, είναι οι δημιουργοί ή παραγωγοί των δηλητηρίων, που έχουν την ίδια σημασία με το ανθρακικό οξύ και την ουρία για τις λειτουργίες της ζωής και τα οποία δηλητήρια είναι προϊόντα εσωτερικής καύσης. Και ενώ δεν έχει ακόμα ξεκαθαριστεί πλήρως αν τα δηλητήρια μπορούν να παραχθούν από το ζωικό σύστημα των ζωντανών όντων, χωρίς την συμμετοχή και την παρεμβολή μικροβίων, είναι ωστόσο βέβαιο ότι τα ζώα παράγουν πράγματι δηλητηριώδεις ουσίες σε φυσιολογική κατάσταση, ή όντας ζωντανά.

286 Ίσως υποθέσει κανείς ότι αυτές οι "πύρινες ζωές" και τα μικρόβια της επιστήμης είναι ταυτόσημα. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Οι "πύρινες ζωές" είναι η έβδομη και ανώτερη υποδιαίρεση του πεδίου της ύλης και αντιστοιχούν στο άτομο με την Μια Ζωή του Σύμαντος, αν και μόνο σε εκείνο το πεδίο. Τα μικρόβια της επιστήμης είναι η πρώτη και κατώτερη υποδιαίρεση στο δεύτερο πεδίο: το πεδίο του υλικού *πρανά* (ή ζωής). Το φυσικό σώμα του ανθρώπου υφίσταται μια πλήρη αλλαγή δομής κάθε επτά χρόνια, και η καταστροφή και διατήρησή του οφείλεται στην εναλλακτική λειτουργία των πύρινων ζωών σαν "καταστροφέων" και "δομητών". Είναι "δομητές" θυσιάζοντας τον εαυτό τους με την μορφή της ζωτικότητας για να συγκρατήσουν την καταστροφική επιρροή των μικροβίων και με το να παρέχουν στα μικρόβια αυτό που τους είναι αναγκαίο, τα αναγκάζουν κάτω απ' αυτήν την συγκράτηση να δομήσουν το υλικό σώμα και τα κύτταρά του. Επίσης είναι "καταστροφείς" όταν αυτή η συγκράτηση παύει και τα μικρόβια, μη λαμβάνοντας την ζωτική δομητική ενέργεια, αφήνονται να δράσουν ελεύθερα σαν καταστροφικοί πράκτορες. Έτσι, κατά την διάρκεια του πρώτου μισού της ζωής ενός ανθρώπου (των πέντε πρώτων επτάχρονων περιόδων) οι "πύρινες ζωές" έμμεσα ασχολούνται με την διαδικασία της δόμησης του υλικού σώματος του ανθρώπου, η ζωή βρίσκεται στην ανοδική κλίμακα και η δύναμη χρησιμοποιείται για δόμηση και αύξηση. Όταν περάσει αυτή η περίοδος, αρχίζει η εποχή της κατάπτωσης, και επειδή το έργο των "πύρινων ζωών" εξαντλεί την δύναμή τους, αρχίζει επίσης το έργο της καταστροφής και της μείωσης.

Εδώ μπορεί να διακρίνει κανείς μια αναλογία ανάμεσα στο κοσμικό γεγονός της καθόδου του πνεύματος μέσα στην ύλη κατά το πρώτο μισό ενός μανβαντάρα (πλανητικού καθώς και ανθρώπινου) και την άνοδό του σε βάρος της ύλης κατά το δεύτερο μισό. Οι θεωρήσεις αυτές έχουν σχέση μόνο με το πεδίο της ύλης, αλλά η συγκρατητική επιρροή των "πύρινων ζωών" στην κατώτερη υποδιαίρεση του δεύτερου πεδίου - στα μικρόβια - επιβεβαιώνεται από το γεγονός που αναφέρθηκε στην υποσημείωση σχετικά με τον Παστέρ (βλέπε ανωτέρω)· ότι δηλαδή τα κύτταρα των οργάνων όταν δεν βρίσκουν αρκετό οξυγόνο προσαρμόζονται σ' αυτήν την κατάσταση και σχηματίζουν ένζυμα, τα οποία απορροφώντας οξυγόνο από τις ουσίες με τις οποίες έρχονται σε επαφή τις καταστρέφουν. Έτσι, η διαδικασία αρχίζει από ένα κύτταρο που ληστεύει τον γείτονό του από την πηγή της ζωτικότητας, όταν η παροχή του είναι ανεπαρκής και η καταστροφή που αρχίζει μ' αυτόν τον τρόπο προχωράει σταθερά.

Αβατάρα του Βίσνου, τον Χαλδαίο Οάννες, τον Άνθρωπο-Ψάρι, που είναι καταγραμμένος στο ακατάστρεφτο σύμβολο του Ζωδιακού, τους Ιχθύς και διακρίνεται και στις δυο Διαθήκες στην προσωπικότητα του Ιησού του Ναυή, του "Γιου του Ψαριού (Νουν)" και του Ιησού˙ το αλληγορικό "Αμάρτημα" (*Sin*) ή Πτώση του Πνεύματος μέσα στην ύλη και την Σελήνη, στον βαθμό που σχετίζεται με τους "Σεληνιακούς" προγόνους, τους Πιτρί.

Προς το παρόν είναι καλό να θυμίσουμε επίσης στον αναγνώστη ότι, ενώ οι σεληνιακές θεές σε κάθε μυθολογία, και ειδικά στην ελληνική, συνδέονταν με τον τοκετό, εξαιτίας της σεληνιακής επιρροής πάνω στις γυναίκες και στην σύλληψη, η απόκρυφη και πραγματική σύνδεση του δορυφόρου μας με την γονιμοποίηση είναι μέχρι σήμερα άγνωστη στην φυσιολογία, η οποία θεωρεί κάθε σχετική λαϊκή πρακτική σαν χονδροειδή πρόληψη. Επειδή είναι άσκοπο να το αναλύσουμε λεπτομερώς, μπορούμε προς το παρόν να αναλύσουμε μόνο περιπτωσιακά τον σεληνιακό συμβολισμό, για να δείξουμε ότι οι παρόμοιες προλήψεις αποτελούν μέρος των πιο αρχαίων πίστεων, ακόμα και του ιουδαϊσμού: της βάσης του χριστιανισμού. Σύμφωνα με τους Ισραηλίτες η κύρια λειτουργία του Ιεχωβά ήταν να χαρίζει παιδιά και ο εσωτερισμός της Βίβλου, αν ερμηνευτεί καμπαλιστικά, δείχνει αναμφίβολα ότι τα Άγια των Αγίων στον ναό δεν είναι παρά το σύμβολο της μήτρας. Αυτό έχει πια αποδειχθεί πέρα από κάθε αμφιβολία μέσω της αριθμητικής ανάγνωσης της Βίβλου γενικά και της Γένεσης ειδικά. Την ιδέα αυτή ασφαλώς πρέπει να την δανείστηκαν οι Ιουδαίοι από τους Αιγυπτίους και τους Ινδούς, των οποίων τα Άγια των Αγίων συμβολίζονταν - και για τους Ινδούς συμβολίζονται μέχρι σήμερα - από την αίθουσα του βασιλιά στην Μεγάλη Πυραμίδα (βλέπε Ράλστον Σκίνερ, *Η Πηγή των Μέτρων*) και από τα σύμβολα Γιονί του εξωτερικού ινδουισμού. Για να κάνουμε το όλο θέμα πιο ξεκάθαρο και για να δείξουμε ταυτόχρονα την τεράστια διαφορά στο πνεύμα της ερμηνείας και της αρχικής σημασίας των ίδιων συμβόλων ανάμεσα στους αρχαίους Ανατολικούς αποκρυφιστές και στους Ιουδαίους Καμπαλιστές, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στον Τόμο ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Τα Άγια των Αγίων".[287]

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – *Συνέχεια*

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟ (*πρωταρχικό ή πρώτο άνθρωπο*) ΤΟ ΝΗΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΣΙΩΠΗΛΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΛΛΑΓΗ (*μετενσάρκωση*) (α) ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΗΛΙΟΦΩΣ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙ ΣΕ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ ΔΟΞΑ...

Η φράση: "Το νήμα ανάμεσα στον σιωπηλό παρατηρητή και στην σκιά του (άνθρωπο) γίνεται πιο δυνατό" - με κάθε μετενσάρκωση - είναι ένα ακόμα ψυχολογικό μυστήριο που θα βρει την λύση του στο Τόμο ΙΙ. Προς το παρόν αρκεί να πούμε ότι ο "Παρατηρητής" και οι "Σκιές" του - οι τελευταίες είναι τόσες σε αριθμό όσες και οι ενσαρκώσεις για την Μονάδα - είναι ένα. Ο Παρατηρητής, ή το θείο πρότυπο, βρίσκεται στο ανώτερο σκαλοπάτι της κλίμακας της ύπαρξης, ενώ η σκιά, στο κατώτερο. Επίσης η Μονάδα κάθε ζωντανού όντος, αν η ηθική ανοησία του δεν σπάσει τον δεσμό και δεν ελευθερωθεί να τρέξει "και να περιπλανηθεί στην σεληνιακή ατραπό" - για να χρησιμοποιήσουμε μια αποκρυφιστική έκφραση - είναι ένας ατομικός Ντιάνι Τσόχαν, ξεχωριστός από τους άλλους, ένα είδος ανεξάρτητης πνευματικής ατομικότητας, κατά την διάρκεια ενός ιδιαιτέρου Μανβαντάρα. Το Πρωταρχικό της, το Πνεύμα (Ατμάν) είναι, φυσικά, ένα με το Παραμάτμαν (το ένα Συμπαντικό Πνεύμα), αλλά ο φορέας (Βαχάνα) μέσα στον οποίον είναι κλεισμένη, το Μπούντι είναι αναπόσπαστο τμήμα εκείνης της Ντιάνι-τσοχανικής Ουσίας και ακριβώς εκεί βρίσκεται το μυστήριο εκείνης της πανταχού παρουσίας την οποία αναφέραμε λίγες σελίδες πιο πριν. "Εγώ και ο Πατήρ μου, εν τοις Ουρανοίς, εν εσμέν", λέει το χριστιανικό κείμενο, και αυτό οπωσδήποτε είναι μια πιστή ηχώ του εσωτερικού δόγματος.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – *Συνέχεια*

[287] Η φαλλική λατρεία αναπτύχθηκε μόνο με την απώλεια των κλειδιών για το αληθινό νόημα των συμβόλων. Ήταν η τελευταία και πιο κρίσιμη στροφή από την λεωφόρο της αλήθειας και της θείας γνώσης στην πάροδο της φαντασίας, που μετατράπηκε σε δόγμα μέσω της ανθρώπινης διαστρέβλωσης και της ιερατικής φιλοδοξίας.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΩΡΙΝΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΣΟΥ, ΕΙΠΕ Η ΦΛΟΓΑ ΣΤΟΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ, ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ, Η ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΜΟΥ. ΕΝΤΥΣΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ΜΕ ΕΣΕΝΑ ΚΑΙ ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ ΜΟΥ (*φορέας*) ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", ΟΤΑΝ ΘΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΙΣ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ, Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΕΓΩ (α). ΥΣΤΕΡΑ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΕΧΟΝΤΑΣ ΦΟΡΕΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥΣ ΕΝΔΥΜΑ, ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΚΤ1ΝΟΒΟΛΑ ΓΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΝ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ: ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥΣ (β).

Η ημέρα όταν "ο σπινθήρας θα ξαναγίνει η Φλόγα (ο άθρωπος θα συγχωνευθεί στον Ντιάνι Τσόχαν του), ο εαυτός μου και οι άλλοι, ο εαυτός σου και εγώ", όπως το εκφράζει η Στάντζα, σημαίνει το εξής: Στο Παρανιρβάνα - όταν ο Πραλάγια θα έχει ανάγει στο αρχικό στοιχείο τους όχι μόνο τα υλικά και ψυχικά σώματα, αλλά ακόμα και τα πνευματικά Εγώ - τότε οι παρελθούσες, παρούσες ακόμα και οι μέλλουσες ανθρωπότητες, όπως όλα τα πράγματα, θα είναι μια και η αυτή. Το καθετί θα έχει ξαναεισέλθει στην Μεγάλη Πνοή. Με άλλα λόγια, το καθετί θα έχει "βυθιστεί στο Μπράχμαν" ή την θεία ενότητα.

Είναι αυτό εκμηδένιση, όπως νομίζουν μερικοί; Ή αθεϊσμός, όπως έχουν την τάση να υποθέτουν άλλοι κριτικοί: οι λάτρεις μιας προσωπικής θεότητας και οι πιστοί ενός αφιλοσόφητου παραδείσου; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Είναι ολότελα άσκοπο να ξαναγυρίσουμε στο θέμα του υπονοούμενο αθεϊσμού σε κείνο που είναι πνευματικότητα του πιο εκλεπτυσμένου είδους. Το να βλέπουμε στο Νιρβάνα την εκμηδένιση ισοδυναμεί με το να λέμε ότι ένας άνθρωπος που είναι βυθισμένος σε ύπνο δίχως όνειρα - που δεν αφήνει καμιά εντύπωση πάνω στην φυσική μνήμη και στον εγκέφαλο, γιατί ο Ανώτερος Εαυτός του κοιμώμενου βρίσκεται στην αρχική του κατάσταση της απόλυτης συνείδησης κατά την διάρκεια αυτών των ωρών - έχει και αυτός εκμηδενισθεί. Η παρομοίωση αυτή απαντάει μόνο στην μια πλευρά του ερωτήματος την πιο υλική, αφού η επαναρρόφηση δεν είναι κατά κανέναν τρόπο ένας τέτοιος "ύπνος δίχως όνειρα", αλλά αντίθετα απόλυτη ύπαρξη, μια μη εξαρτημένη ενότητα ή μια κατάσταση για την περιγραφή της οποίας η ανθρώπινη γλώσσα είναι απόλυτα και απελπιστικά ανεπαρκής. Η μόνη προσέγγιση για μια κατανοητή αντίληψή του μπορεί να επιχειρηθεί μόνο με τα πανοραμικά οράματα της ψυχής, μέσω των πνευματικών ιδεοπλασιών της θείας μονάδας. Ούτε η ατομικότητα – ούτε καν η ουσία της προσωπικότητας, αν έχει μείνει κάτι – χάνεται, επειδή επαναρροφάται. Γιατί οσοδήποτε απεριόριστη – από την ανθρώπινη σκοπιά – η παρανιρβανική κατάσταση έχει και αυτή ένα όριο μέσα στην Αιωνιότητα. Όταν την φτάσει η ίδια μονάδα θα αναδυθεί ξανά από εκεί σαν μια ακόμα ανώτερη οντότητα, σε ένα πολύ ανώτερο πεδίο, για να ξαναρχίσει τον κύκλο της τελειωμένης της δραστηριότητας. Ο ανθρώπινος νους στην τωρινή του ανάπτυξη δεν μπορεί να υπερβεί και μόλις που φτάνει σ' αυτό το πεδίο της σκέψης. Εδώ παραπαίει, στην όχθη της ακατανόητης Απολυτότητας και Αιωνιότητας.

(β) Οι "Παρατηρητές" βασιλεύουν πάνω στους ανθρώπους κατά την διάρκεια όλης της περιόδου του Σάτγια-Γιουγκά και των μικρότερων επακόλουθων γιουγκά μέχρι την αρχή της Τρίτης Ριζικής Φυλής, μετά από τους οποίους είναι οι Πατριάρχες, Ήρωες και οι Μάνες,[288] οι ενσαρκωμένοι Ντιάνι μιας κατώτερης τάξης, μέχρι τον βασιλιά Μένες και τους ανθρώπινους βασιλείς των άλλων εθνών όλοι έχουν καταγραφεί προσεκτικά. Κατά την άποψη των συμβολιστών αυτή η μυθοπλαστική εποχή θεωρείται, φυσικά, σαν ένα απλό παραμύθι. Αλλά αφού οι παραδόσεις και τα χρονικά τέτοιων δυναστειών θείων Βασιλέων-θεών που βασιλεύουν πάνω στους ανθρώπους ακολουθούμενοι από δυναστείες Ηρώων ή Γιγάντων - υπάρχουν στην ιστορία κάθε έθνους, είναι δύσκολο να καταλάβουμε πώς έγινε και όλοι οι λαοί κάτω από τον ήλιο διαμόρφωσαν τα ίδια "παραμύθια" με την ίδια σειρά γεγονότων,[289] λαοί μερικοί από τους οποίους χωρίζονται από τεράστιους ωκεανούς και ανήκουν σε διαφορετικά ημισφαίρια, όπως είναι οι αρχαίοι Περουβιανοί και Μεξικανοί, καθώς και οι Χαλδαίοι. Όμως αφού η Μυστική Δοξασία διδάσκει ιστορία – η οποία

288 1. Βλέπε τις αιγυπτιακές δυναστείες που απαριθμούνται από τους ιερείς στον Σόλωνα.
289 Βλέπε *Τα Ιερά Μυστήρια μεταξύ των Μάγια και των Κονιτσέ* πριν από 11.500 χρόνια του Αουγκούστους λε Πλονζόν, που δείχνει την ταυτότητα των τελετουργιών και πίστεων των Αιγυπτίων και των λαών που περιγράφει. Το αρχαίο ιερατικό αλφάβητο των Μάγια και των Αιγυπτίων είναι σχεδόν ταυτόσημο.

όντας εσωτερική και παραδοσιακή, δεν είναι καθόλου πιο αναξιόπιστη απ' ό,τι η βέβηλη ιστορία – έχουμε και εμείς το δικαίωμα της γνώμης μας όπως κάθε άλλος, ορθολογιστής ή σκεπτικιστής. Και αυτή η Δοξασία λέει ότι οι Ντιάνι Μπούντα των δυο ανωτέρων ομάδων, δηλαδή οι "Παρατηρητές" και οι "Αρχιτέκτονες", προμήθευσαν τις πολλές και διάφορες φυλές με θείους βασιλείς και ηγέτες. Αυτοί οι τελευταίοι δίδαξαν στην ανθρωπότητα τις τέχνες και τις επιστήμες, ενώ οι πρώτοι αποκάλυψαν στις ενσαρκωμένες Μονάδες που μόλις είχαν αποβάλει τους φορείς των κατωτέρων βασιλείων - και οι οποίες είχαν επομένως χάσει κάθε ανάμνηση της θείας καταγωγής τους - τις μεγάλες πνευματικές αλήθειες των υπερβατικών κόσμων. (Βλέπε Τομ. ΙΙ, Οι Θείοι Καθοδηγητές Μας».)

Έτσι, όπως εκφράζεται και στην Στάντζα, οι Παρατηρητές, κατέρχονται στην Γη και βασιλεύουν πάνω σε ανθρώπους - "που είναι ο εαυτός τους". Οι βασιλεύοντες βασιλείς τελείωσαν τον κύκλο τους πάνω στην Γη και σε άλλους κόσμους, στους προηγούμενους Γύρους. Στα μελλοντικά μανβαντάρα θα έχουν ανυψωθεί σε ανώτερα συστήματα από τον δικό μας πλανητικό κόσμο και τότε οι Εκλεκτοί της Ανθρωπότητας, οι Πρωτοπόροι πάνω στο σκληρό και δύσκολο μονοπάτι της Προόδου, θα πάρουν την θέση των προκατόχων τους. Το επόμενο μεγάλο Μανβαντάρα θα δει τους ανθρώπους του δικού μας ζωικού κύκλου να γίνονται οι καθοδηγητές και οδηγοί μιας ανθρωπότητας οι Μονάδες της οποίας ίσως τώρα είναι φυλακισμένες - ημισυνειδητές - στα πιο νοήμοντα όντα του ζωικού βασιλείου, ενώ οι κατώτερες αρχές τους θα εμψυχώνουν, ίσως, τα ανώτερα είδη των Φυτικού κόσμου.

Έτσι προχωρούν οι κύκλοι της επταπλής εξέλιξης, στην Επταετή φύση: η Πνευματική ή θεία, ή ψυχική ή ημιθεία, η διανοητική, η παθητική, η ενστικτώδης ή αντιληπτική, η ημι-σωματική και η καθαρά υλική ή φυσική φύση. Όλες αυτές εξελίσσονται και προχωρούν κυκλικά, περνώντας από την μια στην άλλη με έναν διπλό, κεντρόφυγο και κεντρομόλο τρόπο, ένα στην έσχατη ουσία τους και επτά στις όψεις τους. Η κατώτερη, φυσικά, είναι εκείνη που εξαρτάται και υπόκειται στις πέντε φυσικές αισθήσεις μας.[290] Αυτά για την ατομική, ανθρώπινη, αισθανόμενη, ζωική και φυτική ζωή, που καθεμιά είναι ο μικρόκοσμος του ανώτερου μακρόκοσμού της. Το ίδιο ισχύει και για το Σύμπαν, που εκδηλώνεται περιοδικά για σκοπούς συλλογικής προόδου των αμέτρητων ζωών, των εκπνοών της Μιας Ζωής, έτσι ώστε μέσω του Συνεχούς Γίγνεσθαι κάθε κοσμικό άτομο σ' αυτό το άπειρο Σύμπαν, περνώντας από το άμορφο και το άπιαστο - μέσω της μικτής φύσης των ημιγήινων κάτω στην ύλη σε πλήρη δημιουργία και από κει πάλι πίσω, ξανανεβαίνοντας με κάθε νέα περίοδο όλο και πιο ψηλά και όλο και πιο κοντά προς τον τελικό σκοπό. Ωστε κάθε άτομο, επαναλαμβάνουμε, να μπορέσει να φτάσει μέσω ατομικής χάρης και προσπαθειών σε κείνο το πεδίο όπου θα ξαναγίνει το ένα αδιαφοροποίητο ΟΛΟ. Αλλά ανάμεσα στο Άλφα και στο Ωμέγα βρίσκεται ο κουραστικός "Δρόμος" φραγμένος με αγκάθια που "πρώτα κατηφορίζει, και ύστερα:

... στρέφεται προς τα πάνω συνεχώς
ναι, μέχρι το τέρμα..."

Ξεκινώντας για το μακρινό ταξίδι αμόλυντος, κατερχόμενος όλο και περισσότερο μέσα στην αμαρτωλή ύλη και συνδεόμενος με κάθε άτομο στον εκδηλωμένο Χώρο, ο Προσκυνητής, αφού αγωνίστηκε και υπέφερε μέσω (και εντός) κάθε μορφής ζωής και ύπαρξης, βρίσκεται μόνο στον βυθό της κοιλάδας της ύλης και έχει κάνει τον μισό του κύκλο, όταν ταυτίζεται με την συλλογική Ανθρωπότητα. Αυτή την έφτιαξε σύμφωνα με την δική του εικόνα. Προκειμένου να προχωρήσει προς τα πάνω και προς τον οίκο του, ο "θεός" πρέπει τώρα να ανέβει το κουραστικό ανηφορικό μονοπάτι του Γολγοθά της Ζωής. Είναι το μαρτύριο της αυτοσυνειδητης ύπαρξης. Όπως Βισβακάρμαν πρέπει να θυσιάσει τον εαυτό του στον εαυτό του προκειμένου να απολυτρώσει όλα τα όντα, για να αναστηθεί από τα πολλά μέσα στην Μια Ζωή. Τότε ανεβαίνει πράγματι στον ουρανό, όπου βυθισμένος μέσα στην ακατανόητη και απόλυτη Ύπαρξη και Ευδαιμονία του Παρανιρβάνα, βασιλεύει ανεξάρτητος και από κει θα ξανακατέβει πάλι κατά την επόμενη

290 Που είναι στην πραγματικότητα επτά, όπως θα δείξουμε αργότερα βασιζόμενοι στην αυθεντία των αρχαιότερων *Ουπανισάντ*.

"έλευση", την οποία ένα μέρος της ανθρωπότητας την αναμένει με το νόημα του νεκρού γράμματος σαν την δευτέρα παρουσία, και το άλλο μισό, σαν τον τελευταίο "Κάλκι Αβατάρ".

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

"Η Ιστορία της Δημιουργίας και του κόσμου από την αρχή του μέχρι την σημερινή εποχή αποτελείται από Επτά κεφάλαια. Το Έβδομο κεφάλαιο δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα".
Τ. ΣΟΥΜΠΑ ΡΟΟΥ, *Ο Θεοσοφιστής*, Τόμ. ΙΙΙ, σ. 44.

Το πρώτο από αυτά τα επτά κεφάλαια που επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί εδώ, τελείωσε. Και όμως όσο ατελής και ασαφής και αν είναι η παρουσίαση, είναι ωστόσο μια προσέγγιση - χρησιμοποιώντας την λέξη με μαθηματική έννοια - προς εκείνο που αποτελεί την παλιότερη βάση όλων των μετέπειτα Κοσμογονιών. Η προσπάθεια να αποδώσουμε σε μια ευρωπαϊκή γλώσσα το μεγάλο πανόραμα του αιώνια και περιοδικά επανεμφανιζόμενου Νόμου - που εντυπώθηκε πάνω στον εύπλαστο νου των πρώτων προικισμένων με Συνείδηση φυλών, από κείνους που την αντανακλούσαν από τον Παγκόσμιο Νου - είναι τολμηρή, γιατί καμιά ανθρώπινη γλώσσα, εκτός από την Σανσκριτική - που είναι η γλώσσα των θεών - δεν μπορεί να το κάνει με ικανοποιητικό βαθμό ακρίβειας. Αλλά οι αποτυχίες σ' αυτό το έργο θα πρέπει να συγχωρηθούν χάριν του κινήτρου.

Σαν σύνολο, ούτε τα προηγούμενα ούτε όσα ακολουθούν μπορούν να βρεθούν πλήρως πουθενά αλλού. Δεν διδάσκονται σε καμιά από τις έξι ινδικές σχολές φιλοσοφίας, γιατί ανήκουν στην σύνθεσή τους, την έβδομη που είναι η αποκρυφισπκή δοξασία. Δεν ανευρίσκονται σε κανέναν φθαρμένο πάπυρο της Αιγύπτου, ούτε υπάρχουν πια χαραγμένα σε κάποια ασσυριακή πήλινη πλάκα ή γρανιτένιο τοίχο. Τα βιβλία του Βεντάντα (η τελευταία λέξη της ανθρώπινης γνώσης) παρουσιάζουν μόνο την μεταφυσική όψη της Κοσμογονίας αυτού του κόσμου· και ο ανεκτίμητος θησαυρός των *Ουπανισάντ - Ουπα-νι-σάντ* είναι μια σύνθετη λέξη σημαίνουσα "την υπερνίκηση της άγνοιας με την αποκάλυψη της μυστικής πνευματικής γνώσης" - απαιτούν τώρα την πρόσθετη κατοχή ενός αντικλειδιού για να μπορέσει ο σπουδαστής να συλλάβει το πλήρες νόημά τους. Ριψοκινδυνεύω εδώ να αναφέρω τον λόγο γι' αυτό, όπως τον έμαθα από έναν Διδάσκαλο.

λέξη "Ουπανισάντ" μεταφράζεται συνήθως "εσωτερική δοξασία". Αυτές οι πραγματείες αποτελούν μέρος της Σρούτι ή "αποκαλυμμένης γνώσης", Αποκάλυψης με λίγα λόγια, και γενικά προσαρτώνται στο τμήμα των Βέντα[291] που ονομάζεται *Μπράχμανα* σαν τρίτη υποδιαίρεση. Υπάρχουν πάνω από 150 *Ουπανισάντ* αναγνωρισμένες και καταμετρημένες από τους Ανατολιστές οι οποίοι πιστεύουν πως οι αρχαιότερες γράφηκαν πιθανόν 600 χρόνια π.Χ., αλλά γνήσια κείμενα δεν υπάρχουν ούτε για τις τριάντα απ' αυτές. Οι *Ουπανισάντ* είναι ως προς τους *Βέντα* ό,τι είναι η Καμπάλα ως προς την ιουδαϊκή Βίβλο. Πραγματεύονται και εξηγούν την μυστική και μυστικιστική σημασία των βεντικών κειμένων. Μιλάνε για την γένεση του Σύμπαντος, για την φύση της θεότητας, για το Πνεύμα και την Ψυχή, καθώς και για την μεταφυσική σύνδεση του νου και της ύλης. Με λίγα λόγια: ΠΕΡΙΕΧΟΥΝ την αρχή και το τέλος όλης της ανθρώπινης γνώσης, αλλά έχουν πάψει να την ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ από τον καιρό του Βούδα. Αν ήταν αλλιώς, οι *Ουπανισάντ* δεν θα ονομάζονταν εσωτερικές, αφού τώρα είναι φανερά προσαρτημένες στα ιερά μπραχμανικά βιβλία που έχουν γίνει στην τωρινή εποχή μας προσιτά ακόμα και στους *μλέτσα* (παρίες) και στους Ευρωπαίους Ανατολιστές. Ένα πράγμα σ' αυτές - κι αυτό υπάρχει σε όλες τις *Ουπανισάντ* - φανερώνει αναλλοίωτα και σταθερά την αρχαία καταγωγή τους και αποδείχνει (α) ότι γράφηκαν, κατά ένα μεγάλο μέρος τους, πριν το σύστημα των καστών γίνει το τυραννικό καθεστώς που επιζεί ακόμα και (β) ότι τα μισά από τα περιεχόμενά τους έχουν απαλειφθεί, ενώ μερικά έχουν

291 "... Οι *Βέντα* έχουν ένα ξεχωριστό διπλό νόημα: το ένα εκφράζεται με την κυριολεκτική έννοια των λέξεων και το άλλο δείχνεται με το μέτρο και το *σβάρα* (τονισμό) που είναι η ζωή των Βέντα... Φυσικά οι μορφωμένοι παντίτ και οι φιλόλογοι αρνούνται ότι ο *σβάρα* έχει καμιά σχέση με την φιλοσοφία ή τις αρχαίες εσωτερικές δοξασίες, αλλά η μυστηριώδης σύνδεση ανάμεσα στον *σβάρα* και στο φως είναι ένα από τα πιο βαθιά μυστικά". (Τ. Σούμπα Ρόου, *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 154).

ξαναγραφεί ή συντμηθεί. "Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι της υψηλής Γνώσης και οι μπραχμάνοι συνεχώς παρουσιάζονται να πηγαίνουν σε βασιλιάδες κσατρίγια (στρατιωτική κάστα) για να γίνουν μαθητές τους". Όπως παρατηρεί ορθά ο 'Ελφιστον οι *Ουπανισάντ* "αποπνέουν ένα εντελώς διαφορετικό πνεύμα [από άλλες μπραχμανικές γραφές], μια ελευθερία σκέψης άγνωστη σε οποιοδήποτε προηγούμενο έργο, εκτός από τους ίδιους τους ύμνους του *Ριγκ Βέντα*". Το δεύτερο γεγονός εξηγείται από την παράδοση, καταγραμμένη σε ένα από τα χειρόγραφα για την ζωή του Βούδα. Λέει ότι οι *Ουπανισάντ* αρχικά προσαρτήθηκαν στα *Μπράχμανα* μετά την έναρξη μιας μεταρρύθμισης που οδήγησε στην εγκαθίδρυση του τωρινού συστήματος των καστών ανάμεσα στους μπραχμάνους, λίγους αιώνες μετά την εισβολή των "διπλογεννημένων" στην Ινδία. Ήταν πλήρεις σε εκείνες τις ημέρες και χρησιμοποιούνταν για την καθοδήγηση των *τσέλα* που ετοιμάζονταν για την μύησή τους.

Αυτό διήρκεσε τόσο, όσο οι *Βέντα* και τα *Μπράχμανα* παρέμεναν στην μόνη και αποκλειστική φύλαξη των μπραχμάνων των ναών, ενώ κανένας άλλος δεν είχε το δικαίωμα να τις μελετήσει ή ακόμα και να τις διαβάσει έξω από την ιερή κάστα. Έπειτα εμφανίστηκε ο Γκαουταμά,

πρίγκηπας του Καπιλάβαστου. Αφού έμαθε όλη την μπραχμανική σοφία στα *Ραχάσια* ή στις *Ουπανισάντ* και βρήκε πως οι διδασκαλίες διέφεραν κάπως, αν όχι εντελώς, από κείνες των "Διδασκάλων της Ζωής" που διαμένουν στις χιονισμένες οροσειρές των Ιμαλαΐων,[292] ο μαθητής των μπραχμάνων, αισθανόμενος ιερή αγανάκτηση επειδή η ιερή σοφία τηρούνταν μυστική για όλους, εκτός των μπραχμάνων, αποφάσισε να σώσει όλο τον κόσμο εκλαϊκεύοντάς την. Μετά απ' αυτό οι μπραχμάνοι βλέποντας ότι η ιερή γνώση και απόκρυφη σοφία τους είχε πέσει στα χέρια των "μλέτσα" συνόψισαν τα κείμενα των *Ουπανισάντ*, που αρχικώς περιείχαν τρεις φορές την ύλη των *Βέντα* και των *Μπράχμανα* μαζί, χωρίς να αλλάξουν όμως ούτε λέξη στα κείμενα. Απλώς απέσπασαν από τα χειρόγραφα τα σπουδαιότερα μέρη που περιείχαν το αποκορύφωμα του μυστηρίου του Όντος. Από τότε το κλειδί για τον μπραχμανικό μυστικό κώδικα παρέμεινε μόνο στους μυημένους και έτσι οι μπραχμάνοι ήταν σε θέση να αρνούνται δημόσια την ορθότητα της διδασκαλίας του Βούδα επικαλούμενοι τις *Ουπανισάντ*, παρασιωπώντας πάντα τα κύρια θέματα. Αυτή είναι η εσωτερική παράδοση πέρα από τα Ιμαλάια.

σρι Σανκαρατσάρια ο μεγαλύτερος μυημένος που έζησε στην ιστορική εποχή, έγραψε πολλά *Μπάσια* στις *Ουπανισάντ*. Αλλά οι αρχικές του πραγματείες, όπως υπάρχουν λόγοι να υποθέτουμε, δεν έχουν ακόμα πέσει στα χέρια των Φιλισταίων, γιατί φυλάγονται επιμελώς στα *μάτα* (μοναστήρια) τους. Και υπάρχουν πολύ σοβαρότεροι λόγοι να πιστεύουμε πως τα ανεκτίμητα *Μπάσια* (Σχόλια) πάνω στην εσωτερική δοξασία των μπραχμάνων, από τον μεγαλύτερο ερμηνευτή τους, θα παραμείνουν επί αιώνες ακόμα νεκρό γράμμα για τους περισσότερους ινδουιστές, εκτός των Σμάρτα μπραχμάνων. Αυτή η σχολή, ιδρυμένη από τον Σανκαρατσάρια (η οποία είναι ακόμα πολύ ισχυρή στην Νότια Ινδία), είναι τώρα σχεδόν η μόνη που βγάζει μαθητές με επαρκή γνώση για να καταλάβουν το νεκρό γράμμα των *Μπάσια*. Ο λόγος γι' αυτό είναι πως μόνο αυτοί, όπως έχω πληροφορηθεί, έχουν πού και πού σαν αρχηγούς στα *μάτα* αληθινούς Μυημένους, όπως για παράδειγμα στο "Σρίνγκα-γκίρι", στα δυτικά Γκατ της Μυσόρας. Από την άλλη μεριά δεν υπάρχει σχολή σ' αυτήν την τρομερά κλειστή κάστα των μπραχμάνων, πιο κλειστή απ' ό,τι είναι οι Σμάρτα και η επιφύλαξη των οπαδών της να πουν ό,τι ξέρουν για τις απόκρυφες επιστήμες και την εσωτερική δοξασία, εξισώνεται μόνο με την μάθηση και το μεγαλείο τους.

Έτσι η συγγραφέας της παρούσας αναφοράς πρέπει από τα πριν να είναι έτοιμη ότι θα αντιμετωπίσει μεγάλη αντίθεση, ακόμα και άρνηση σχετικά με αυτές τις αναφορές που παρουσιάζονται σε τούτο το έργο. Όχι ότι ποτέ ισχυριστήκαμε το αλάθητο, ή την πλήρη ορθότητα κάθε λεπτομέρειας που αναφέρεται εδώ. Τα γεγονότα υπάρχουν και δύσκολα μπορεί να τα αρνηθεί κανείς. Αλλά εξαιτίας των εγγενών δυσκολιών του ίδιου του θέματος και των σχεδόν αξεπέραστων περιορισμών της αγγλικής γλώσσας (καθώς και όλων των άλλων ευρωπαϊκών γλωσσών) να

292 Ονομαζόμενοι επίσης "Γιοι της Σοφίας" και της "Πύρινης Ομίχλης" και "Αδελφοί του Ηλίου" στα κινέζικα κείμενα. Το Σι-τζαγκ (Θιβέτ) αναφέρεται στα χειρόγραφα της ιερής βιβλιοθήκης της επαρχίας Φο-Γκιέν σαν η μεγάλη έδρα απόκρυφης μάθησης από χρόνια αμνημόνευτα, πολλές εποχές πριν από τον Βούδα. Ο αυτοκράτορας Γιου, ο "μεγάλος" (2.207 π.Χ.), ένας ευσεβής μυστικιστής και μυημένος, λέγεται πως είχε αποχτήσει την γνώση του από τους "μεγάλους διδασκάλους της Χιονισμένης Οροσειράς" στο Σι-τζαγκ.

εκφράσει ορισμένες ιδέες, είναι κάτι παραπάνω από φανερό ότι η συγγραφέας δεν κατάφερε να παρουσιάσει τις εξηγήσεις με την καλύτερη και σαφέστερη μορφή. Όμως, έγινε ό,τι μπορούσε να γίνει, κάτω από τόσο αντίξοες συνθήκες και αυτό είναι το ανώτερο που μπορεί κανείς να περιμένει από οποιονδήποτε συγγραφέα.

Ας ανακεφαλαιώσουμε, λοιπόν, και ας δείξουμε το πόσο δύσκολο αν όχι αδύνατο είναι, εξαιτίας της πλατύτητας των θεμάτων που παρουσιάστηκαν, να τα κατανοήσουμε πλήρως.

Η Μυστική Δοξασία είναι η συσσωρευμένη Σοφία των Εποχών, και η κοσμογονία της και μόνο είναι το πιο καταπληκτικό και περίπλοκο σύστημα ακόμα και στην εξωτερικότητα των *Πουρανά*. Αλλά η μυστηριώδης δύναμη του απόκρυφου συμβολισμού είναι τέτοια, ώστε γεγονότα τα οποία στην πραγματικότητα απασχόλησαν αμέτρητες γενιές μυημένων ενορατικών και προφητών για να τα τακτοποιήσουν, να τα καταγράψουν και να τα εξηγήσουν με τις περιπλεγμένες σειρές της εξελικτικής διαδικασίας, να μπορούν να καταγράφονται όλα μέσα σε λίγες σελίδες γεωμετρικών σχημάτων και ιερογλυφικών. Το αστραφτερό βλέμμα εκείνων των ενορατικών διείσδυσε μέσα στον ίδιο τον πυρήνα του θέματος και κατέγραψε την ψυχή των πραγμάτων, εκεί που ένας συνηθισμένος αμύητος, οσοδήποτε διαβασμένος, δεν θα είχε συλλάβει παρά μόνο το εξωτερικό έργο της μορφής. Αλλά η σύγχρονη επιστήμη δεν πιστεύει στην "ψυχή των πραγμάτων" και έτσι θα απορρίψει ολόκληρο το σύστημα της αρχαίας κοσμογονίας. Είναι περιττό να αναφέρουμε ότι το σύστημα αυτό δεν είναι φανταστικό δημιούργημα ενός ή αρκετών απομονωμένων ατόμων, αλλά ότι είναι η αδιάσπαστη καταγραφή που καλύπτει χιλιάδες γενιές Ενορατικών οι οποίοι με τις αντίστοιχες εμπειρίες τους έλεγξαν και επιβεβαίωσαν τις παραδόσεις - που πέρασαν προφορικά από την προηγούμενη φυλή στην επόμενη - των διδασκαλιών ανωτέρων και εξελιγμένων όντων τα οποία επέβλεπαν την παιδική ηλικία της Ανθρωπότητας. Και ότι για πολλούς αιώνες οι "Σοφοί" της Πέμπτης Φυλής, εκείνοι που σώθηκαν και γλίτωσαν από τον κατακλυσμό και την μετατόπιση των ηπείρων, πέρασαν την ζωή τους μαθαίνοντας, όχι διδάσκοντας. Πώς το έκαναν; Η απάντηση είναι: ελέγχοντας, δοκιμάζοντας, επιβεβαιώνοντας σε κάθε τμήμα της φύσης τις παραδόσεις της αρχαιότητας, μέσα από τα ανεξάρτητα οράματα μεγάλων μυημένων - δηλαδή ανθρώπων που είχαν αναπτύξει και τελειοποιήσει τον φυσικό, νοητικό, ψυχικό και πνευματικό οργανισμό τους στον έσχατο δυνατό βαθμό. Κανένα όραμα μυημένου δεν γινόταν αποδεκτό, αν δεν ελεγχόταν και δεν επιβεβαιωνόταν από τα οράματα – που επετυχάνονταν με τέτοιον τρόπο, ώστε να στέκονται σαν ανεξάρτητες μαρτυρίες - άλλων μυημένων και από αιώνες εμπειρίας.

Ο θεμελιώδης Νόμος αυτού του συστήματος, το κεντρικό σημείο απ' όπου προβάλλουν όλα και γύρω από το οποίο έλκονται και πάνω στο οποίο βασίζεται η υπόλοιπη φιλοσοφία, είναι η Μια ομογενής, θεία ΟΥΣΙΑ-ΑΡΧΗ, η μια ριζική αιτία.

> "Λίγοι που η λυχνία τους έφεγγε λαμπρότερα, οδηγήθηκαν από αιτία σε αιτία, μέχρι την μυστική πηγή της Φύσης και βρήκαν ότι μια πρώτη αρχή πρέπει να υπάρχει..."

Ονομάζεται "Ουσία-Αρχή" γιατί γίνεται "ουσία" στο πεδίο του εκδηλωμένου Σύμπαντος, μια πλάνη- ενώ παραμένει μια "αρχή", στον άναρχο και ατέλειωτο αφηρημένο, ορατό και αόρατο ΧΩΡΟ. Είναι η πανταχού παρούσα Πραγματικότητα: απρόσωπη, γιατί περιέχει τα πάντα και καθετί. Η απροσωπία της είναι η θεμελιώδης ιδέα του Συστήματος. Βρίσκεται κρυμμένη σε κάθε άτομο στο Σύμπαν και είναι το ίδιο το Σύμπαν. (Βλέπε τόμος ΙΙ, «Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη».)

Το Σύμπαν είναι η περιοδική εκδήλωση αυτής της άγνωστης Απόλυτης Ουσίας. Ονομάζοντας την όμως "ουσία", αμαρτάνουμε απέναντι στο ίδιο το πνεύμα της φιλοσοφίας. Γιατί αν και η λέξη προέρχεται από το ρήμα *ειμί*, "είμαι", ΑΥΤΗ δεν μπορεί να ταυτιστεί με κανένα είδος οντότητας που να μπορεί να γίνει αντιληπτή από την ανθρώπινη διάνοια. Περιγράφεται καλύτερα σαν ούτε πνεύμα, ούτε ύλη, αλλά και τα δυο. Τα "Παραμπράχμαν και Μουλαπρακρίτι" είναι στην πραγματικότητα Ένα και όμως δυο στην Παγκόσμια αντίληψη του εκδηλωμένου˙ ακόμα και στην ιδέα του Ενός Λόγου, της πρώτης του εκδήλωσης, προς την οποία ΑΥΤΗ - όπως δείχνει και ο ικανός ομιλητής των *Σημειώσεων πάνω στην Μπάγκαβατ Γκιτά* - φαίνεται από την αντικειμενική άποψη του Ενός Λόγου σαν Μουλαπρακρίτι και όχι σαν Παραμπράχμαν, σαν το πέπλο του και όχι

σαν η μια ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ που κρύβεται από πίσω και η οποία είναι ανεξάρτητη και απόλυτη.

Το Σύμπαν, με όλα όσα περιέχει, ονομάζεται *ΜΑΓΙΑ*, γιατί όλα μέσα σ' αυτό είναι παροδικά, από την εφήμερη ζωή μιας πυγολαμπίδας μέχρι εκείνη του Ηλίου. Συγκρινόμενο με την αιώνια σταθερότητα της ΜΙΑΣ αρχής και την αμεταβλητότητα αυτής της Αρχής, το Σύμπαν με τις παροδικές και τις συνεχώς μεταβαλλόμενες μορφές του, πρέπει αναγκαστικά - για τον νου ενός φιλοσόφου - να μην είναι τίποτε περισσότερο από μια χίμαιρα. Όμως, το Σύμπαν είναι αρκετά πραγματικό για τα συνειδητά όντα μέσα σ' αυτό, που είναι τόσο απατηλά όσο και το ίδιο.

Το καθετί μέσα στο Σύμπαν, σε όλα τα βασίλεια του, είναι ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ, δηλαδή προικισμένο με μια συνείδηση του δικού του είδους και πάνω στο δικό του πεδίο αντίληψης. Εμείς οι άνθρωποι οφείλουμε να το θυμόμαστε αυτό, γιατί επειδή εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε κανένα σημάδι συνείδησης - που να μπορούμε να το αναγνωρίσουμε - π.χ. στις πέτρες, δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να λέμε ότι εκεί δεν υπάρχει συνείδηση. Δεν υπάρχει "νεκρή" ή "τυφλή" ύλη, όπως δεν υπάρχει "τυφλός" ή "ασυνείδητος" Νόμος. Τέτοιες ιδέες δεν έχουν θέση μέσα στις αντιλήψεις της αποκρυφιστικής φιλοσοφίας. Αυτή δεν σταματάει ποτέ στα επιφανειακά φαινόμενα και γι' αυτήν οι νοούμενες ουσίες είναι περισσότερο πραγματικές από τα αντικειμενικά τους αντίτυπα. Σ' αυτό μοιάζει με τους μεσαιωνικούς Ονοματοκράτες, για τους οποίους οι πραγματικότητες ήταν μόνο οι Καθολικότητες και τα επί μέρους υπήρχαν μόνο κατ' όνομα και στην ανθρώπινη φαντασία.

Το Σύμπαν διευθύνεται και καθοδηγείται από τα μέσα προς τα έξω. Όπως επάνω έτσι και κάτω, όπως στον ουρανό έτσι και στην Γη. Και ο άνθρωπος - ο μικρόκοσμος και το μικροσκοπικό αντίγραφο του μακρόκοσμου - είναι η ζωντανή μαρτυρία αυτού το" Συμπαντικού Νόμου και του τρόπου δράσης του. Βλέπουμε ότι κάθε εξωτερική κίνηση, πράξη, χειρονομία, ηθελημένη ή μηχανική, οργανική ή νοητική, παράγεται από - και ακολουθεί - ένα εσωτερικό αίσθημα ή συναίσθημα, θέληση ή βούληση και σκέψη ή νου. Όπως καμιά κίνηση ή αλλαγή, όταν είναι φυσιολογική, στο εξωτερικό σώμα του ανθρώπου δεν μπορεί να συμβεί, αν δεν προκληθεί από μια εσωτερική παρόρμηση που δημιουργείται μέσω μιας από τις τρεις λειτουργίες που αναφέραμε, έτσι και στο εξωτερικό ή εκδηλωμένο Σύμπαν. Ολόκληρος ο Κόσμος καθοδηγείται, ελέγχεται και εμψυχώνεται από μια σχεδόν ατέλειωτη σειρά Ιεραρχιών νοημόνων Όντων, που η καθεμιά έχει μια αποστολή να εκτελέσει και - είτε τους δίνουμε το ένα είτε το άλλο όνομα και τα ονομάζουμε Ντιάνι Τσόχαν ή Αγγέλους - είναι "αγγελιαφόροι" με την έννοια μόνο ότι είναι οι πράκτορες των Καρμικών και Κοσμικών Νόμων. Διαφέρουν άπειρα στον αντίστοιχο βαθμό συνείδησης και νοητικότητας και το να τα ονομάσουμε καθαρά Πνεύματα χωρίς κανένα γήινο κράμα "που ο χρόνος συνηθίζει να καταβροχθίζει", δεν είναι παρά μια παραχώρηση στην ποιητική φαντασία. Γιατί καθένα απ' αυτά τα Όντα είτε ήταν είτε προετοιμάζεται να γίνει άνθρωπος˙ αν όχι στον τωρινό, τότε σε έναν περασμένο ή επερχόμενο κύκλο (Μανβαντάρα). Όταν δεν είναι αρχικοί, είναι τελειωμένοι άνθρωποι και διαφέρουν ηθικά από τα γήινα ανθρώπινα όντα στις ανώτερες (λιγότερο υλικές) σφαίρες τους, μόνο κατά το ότι στερούνται του αισθήματος της προσωπικότητας και της ανθρώπινης συναισθηματικής φύσης: δύο καθαρά γήινα χαρακτηριστικά. Οι πρώτοι, ή οι "τελειωμένοι", έχουν ελευθερωθεί απ' αυτά τα αισθήματα γιατί: (α) δεν έχουν πια σάρκινα σώματα, ένα παραλυτικό βάρος για την Ψυχή και (β) επειδή το καθαρά πνευματικό στοιχείο αφέθηκε ανεμπόδιστο και πιο ελεύθερο, γι' αυτό επηρεάζονται λιγότερο από την *Μάγια* απ' όσο μπορεί να επηρεαστεί ένας άνθρωπος, εκτός και είναι ένας μυημένος που κρατάει τις δυο προσωπικότητες του

την πνευματική και την φυσική - εντελώς ξεχωριστές. Οι αρχικές μονάδες, επειδή δεν έχουν ακόμα γήινο σώμα, δεν μπορούν να έχουν την αίσθηση της προσωπικότητας ή του ΕΓΩΪΣΜΟΥ. Φυσικά, αυτό που εννοείται με τον όρο "προσωπικότητα", όντας ένας περιορισμός και μια σχέση ή

όπως ορίζεται από τον Κόλεριτζ - "ατομικότητα υπάρχουσα αφ' εαυτής αλλά με μια φύση σαν υπόβαθρο", είναι μια έννοια που δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε μη ανθρώπινα όντα: αλλά γενιές ενορατικών επέμειναν στο γεγονός ότι κανένα απ' αυτά τα όντα, ανώτερα ή κατώτερα, δεν έχει ατομικότητα ή προσωπικότητα σαν ξεχωριστή Οντότητα. Δηλαδή δεν έχουν ατομικότητα με την έννοια με την οποία ένας άνθρωπος λέει: "Είμαι ο εαυτός μου και κανένας άλλος". Με άλλα λόγια, δεν έχουν συνείδηση καμιάς τέτοιας φανερής χωριστικότητας, όπως έχουν ο άνθρωπος και τα πράγματα πάνω στην Γη. Η ατομικότητα είναι το χαρακτηριστικό των αντιστοίχων ιεραρχιών τους,

αλλά όχι των μονάδων τους και τα χαρακτηριστικά αυτά διαφέρουν μόνο ανάλογα με τον βαθμό του πεδίου στο οποίο ανήκουν αυτές οι ιεραρχίες: όσο πιο κοντά στην περιοχή της Ομοιογένειας και του Ενός θείου, τόσο πιο αγνή και λιγότερο τονισμένη είναι η ατομικότητα μέσα στην Ιεραρχία. Είναι πεπερασμένες από κάθε άποψη, με την εξαίρεση των ανωτέρων αρχών τους - τους αθάνατους σπινθήρες που αντανακλούν την παγκόσμια θεία φλόγα - ατομικοποιημένες και χωρισμένες μόνο στις σφαίρες της Πλάνης από μια διαφοροποίηση τόσο απατηλή, όσο και τα υπόλοιπα. Είναι "Ζώσες" γιατί είναι τα ρεύματα που προβλήθηκαν πάνω στην κοσμική οθόνη της πλάνης από την ΑΠΟΛΥΤΗ ΖΩΗ˙ όντα στα οποία δεν μπορεί να εκλείψει η ζωή, πριν το πυρ της άγνοιας εκλείψει σε κείνους που αισθάνονται αυτές τις "Ζωές". Αφού πρόβαλαν σε ύπαρξη κάτω από την διεγερτική επίδραση της αδημιούργητης ακτίνας, την αντανάκλαση του μεγάλου Κεντρικού Ηλίου που ακτινοβολεί πάνω στις όχθες του ποταμού της Ζωής, μόνο η εσωτερική αρχή τους ανήκει στα ύδατα της αθανασίας, ενώ το διαφοροποιημένο ένδυμα τους είναι το ίδιο φθαρτό όπως το ανθρώπινο σώμα. Γι' αυτό ο Έντουαρντ Γιάνγκ είχε δίκιο όταν έλεγε ότι:

"Οι άγγελοι είναι άνθρωποι ενός ανωτέρου είδους"

και τίποτε περισσότερο. Δεν είναι ούτε "βοηθοί" ούτε "προστάτες" άγγελοι· ούτε είναι "Προάγγελοι του Υψίστου" και ακόμα λιγότερο "Αγγελιαφόροι της οργής" ενός θεού σαν αυτόν που δημιούργησε η φαντασία του ανθρώπου. Το να επικαλείστε την προστασία τους είναι τόσο ανόητο, όσο και το να πιστεύετε ότι η συμπάθειά τους μπορεί να εξασφαλιστεί από οποιοδήποτε είδος εξευμενισμού. Γιατί είναι - στον ίδιο βαθμό όσο και ο άνθρωπος - σκλάβοι και δημιουργήματα αμετάβλητου Καρμικού και Κοσμικού Νόμου. Ο λόγος είναι φανερός. Επειδή δεν έχουν στοιχεία προσωπικότητας στην ουσία τους, δεν μπορούν να έχουν προσωπικές ιδιότητες σαν αυτές που αποδίδουν οι άνθρωποι - στις εξωτερικές τους θρησκείες - στον ανθρωπόμορφο θεό τους: έναν ζηλιάρη και αποκλειστικό θεό που χαίρεται και οργίζεται, ικανοποιείται με την θυσία και είναι πιο δεσποτικός στην ματαιοδοξία του από οποιονδήποτε ανόητο θνητό άνθρωπο. Όπως φαίνεται στον Τόμο II, ο άνθρωπος όντας ένα μίγμα των ουσιών όλων αυτών των ουρανίων ιεραρχιών, μπορεί να καταφέρει να γίνει κατά μια έννοια ανώτερος από οποιαδήποτε ιεραρχία ή τάξη, ή και από τον συνδυασμό τους. Έχει ειπωθεί, "Ο άνθρωπος δεν μπορεί να εξευμενίσει ούτε να διατάξει τους Ντέβα". Αλλά, ακινητοποιώντας την κατώτερη προσωπικότητά του και φθάνοντας μ' αυτόν τον τρόπο στην πλήρη γνώση της μη χωριστικότητας του ανώτερου ΕΑΥΤΟΥ του από τον έναν απόλυτο ΕΑΥΤΟ, ο άνθρωπος μπορεί - ακόμα και κατά την διάρκεια της γήινης ζωής του - να γίνει σαν "Ένας από ΕΜΑΣ". Έτσι, τρώγοντας τον καρπό της γνώσης που εξαφανίζει την άγνοια, ο άνθρωπος γίνεται σαν ένας από τους Ελοΐμ ή τους Ντιάνι και αφού βρίσκεται στο δικό τους πεδίο, το Πνεύμα της Αλληλεγγύης και της τέλειας Αρμονίας που βασιλεύει σε κάθε Ιεραρχία, πρέπει να απλωθεί πάνω του και να τον προστατεύει σε κάθε περίπτωση.

κύρια δυσκολία που εμποδίζει τους ανθρώπους της επιστήμης να πιστέψουν σε θεία καθώς και σε φυσικά πνεύματα, είναι ο υλισμός τους. Το μεγαλύτερο εμπόδιο που ορθώνεται μπροστά στον πνευματιστή και που τον δυσκολεύει να πιστέψει σ' αυτά, αν και διατηρεί μια τυφλή πίστη στα "πνεύματα" των νεκρών, είναι η γενική άγνοια όλων των πνευματιστών, εκτός από μερικούς αποκρυφιστές και Καμπαλιστές, σχετικά με την αληθινή ουσία και φύση της ύλης. Η πίστη ή μη πίστη στην ύπαρξη γύρω μας άλλων συνειδητών όντων εκτός από τα Πνεύματα των Νεκρών, βασίζεται κυρίως πάνω στην αποδοχή ή απόρριψη της θεωρίας της Ενότητας όλων στην Φύση, στην έσχατη Ουσία της. Ο σπουδαστής, όσον αφορά την παραπέρα διαφώτιση μέσα στον νου του της αποκρυφιστικής Κοσμογονίας και το βέβαιο ίχνος που μπορεί να οδηγήσει τις επακόλουθες μελέτες του, μπορεί να βασιστεί μόνο στην ορθή κατανόηση της πρωταρχικής Εξέλιξης του Πνεύματος-Ύλης και στην αληθινή ουσία του.

Πράγματι, όπως δείχθηκε, κάθε ονομαζόμενο "Πνεύμα" είναι είτε ένας άνθρωπος χωρίς σώμα, είτε ένας μελλοντικός άνθρωπος. Όπως από τον ανώτερο Αρχάγγελο (Ντιάνι Τσόχαν) μέχρι τον τελευταίο συνειδητό "Δομητή" (την κατώτερη τάξη Πνευματικών Οντοτήτων), όλοι είναι άνθρωποι που έζησαν πριν από αιώνες σε άλλα Μανβαντάρα, σε αυτήν ή σε άλλες Σφαίρες, έτσι και τα κατώτερα ημινοήμονα και μη νοήμονα Στοιχειακά, είναι όλα μελλοντικοί άνθρωποι. Το γεγονός αυτό και μόνο - ότι δηλαδή ένα Πνεύμα είναι προικισμένο με διάνοια - είναι για τον αποκρυφιστή μια απόδειξη ότι αυτή η Οντότητα πρέπει να υπήρξε άνθρωπος και απέκτησε την

γνώση και την διάνοιά της μέσω του ανθρώπινου κύκλου. Στο Σύμπαν δεν υπάρχει παρά μόνο μια αδιαίρετη και απόλυτη Παντογνωσία και Διάνοια - και αυτή πάλλεται μέσα σε κάθε άτομο και σε κάθε απειροελάχιστο σημείο ολόκληρου του πεπερασμένου Κόσμου - που δεν έχει όρια και που οι άνθρωποι τον ονομάζουν ΧΩΡΟ, θεωρούμενο σαν ανεξάρτητο από οτιδήποτε περιέχεται σ' αυτόν. Αλλά η πρώτη διαφοροποίηση της αντανάκλασής της στον εκδηλωμένο Κόσμο είναι καθαρά Πνευματική και τα Όντα που γεννιούνται σ' αυτήν δεν είναι προικισμένα με συνείδηση, τέτοια που να έχει κάποια σχέση με αυτήν που αντιλαμβανόμαστε. Δεν μπορούν να έχουν καμιά ανθρώπινη συνείδηση ή διάνοια, πριν να αποχτήσουν μια τέτοια, προσωπικά και ατομικά. Αυτό μπορεί να είναι μυστήριο, αλλά αποτελεί γεγονός στην Εσωτερική φιλοσοφία και μάλιστα πολύ φανερό.

Ολόκληρη η τάξη της φύσης φανερώνει ένα προοδευτικό προχώρημα προς μια ανώτερη ζωή. Υπάρχει κάποιο σχέδιο στην δράση των φαινομενικά τυφλών δυνάμεων. Ολόκληρη η πορεία της εξέλιξης με τις αμέτρητες προσαρμογές της είναι μια απόδειξη αυτού του γεγονότος. Οι αμετάβλητοι νόμοι που εξαφανίζουν τα αδύναμα και εύθραυστα είδη για να κάνουν χώρο για τα ισχυρά και οι οποίοι εξασφαλίζουν την "επιβίωση του καταλληλότερου", αν και τόσο ωμοί στην άμεση δράση τους, εργάζονται όλοι για τον μεγάλο σκοπό. Το ίδιο το γεγονός ότι οι προσαρμογές πράγματι συμβαίνουν και ότι οι καταλληλότεροι πράγματι επιβιώνουν στον αγώνα για ύπαρξη, δείχνει ότι αυτό που ονομάζεται "ασυνείδητη Φύση"[293] είναι στην πραγματικότητα μια συσσώρευση δυνάμεων κατευθυνόμενων από ημινοήμονες οντότητες (Στοιχειακά) που καθοδηγούνται από Ανώτερα Πλανητικά Πνεύματα (Ντιάνι Τσόχαν), η συλλογική συσσώρευση των οποίων αποτελεί την εκδηλωμένη λέξη του ανεκδήλωτου ΛΟΓΟΥ και ταυτόχρονα συνιστά το ΝΟΥ του Σύμπαντος και τον αμετάβλητο ΝΟΜΟ του.

Από την εσωτερική φιλοσοφία εντυπώνονται πάνω στην σκέψη μας τρεις ξεχωριστές απεικονίσεις του Σύμπαντος στις τρεις ξεχωριστές όψεις του: η ΠΡΟΫΠΑΡΧΟΥΣΑ (που αναπτύχθηκε από την) ΠΑΝΤΑ-ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ και η ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗ: ο κόσμος της πλάνης, η αντανάκλαση και η σκιά πάνω της. Κατά την διάρκεια του μεγάλου μυστηρίου και του δράματος της ζωής, που ονομάζεται Μανβαντάρα, ο πραγματικός Κόσμος είναι σαν το αντικείμενο το τοποθετημένο πίσω από την λευκή οθόνη, πάνω στην οποία πέφτουν οι κινέζικες σκιές που δημιουργούνται από τον μαγικό φανάρι. Οι αληθινές μορφές και τα πράγματα παραμένουν αόρατα, ενώ τα νήματα της εξέλιξης τα τραβάνε αόρατα χέρια. Έτσι, άνθρωποι και πράγματα δεν είναι παρά αντανακλάσεις πάνω στο λευκό πεδίο των πραγματικοτήτων που υπάρχουν πίσω από τα τεχνάσματα της *Μαχαμαγιά* ή της Μεγάλης Πλάνης. Αυτά διδάσκονταν σε κάθε φιλοσοφία, σε κάθε θρησκεία, προ-κατακλυσμισία και μετα-κατακλυσμιαία, στην Ινδία και στην Χαλδαία, από τους Κινέζους όσο και από τους Έλληνες σοφούς. Στις παραπάνω χώρες αυτά τα τρία Σύμπαντα παρουσιάζονταν συμβολικά - στις εξωτερικές διδασκαλίες - από τις τρεις τριάδες που εκπορεύονται από το κεντρικό αιώνιο σπέρμα και σχηματίζουν μ' αυτό μια Υπέρτατη Ενότητα: την αρχική, την εκδηλωμένη και την δημιουργική Τριάδα, ή τα τρία στο Ένα. Η τελευταία αυτή, στην συγκεκριμένη της έκφραση, δεν είναι παρά το σύμβολο των πρώτων ιδεατών δυο. Έτσι η εσωτερική φιλοσοφία παραβλέπει το αναπόφευκτο αυτής της καθαρά μεταφυσικής αντίληψης και θεωρεί μόνο την πρώτη σαν την Αιώνια Υπάρχουσα. Αυτή είναι η άποψη καθεμιάς από τις έξι μεγάλες σχολές της ινδικής φιλοσοφίας: τις έξι αρχές εκείνου του μοναδικού σώματος της ΣΟΦΙΑΣ του οποίου η "γνώση", ή κρυμμένη γνώση, είναι η έβδομη.

συγγραφέας ελπίζει πως όσο επιφανειακά και αν παρουσιάστηκαν τα σχόλια στις Επτά Στάντζα, έχει δώσει αρκετά σ' αυτό το μέρος του έργου το σχετικό με την κοσμογονία, για να δείξει ότι οι Αρχαϊκές" διδασκαλίες είναι πιο επιστημονικές (με το σύγχρονο νόημα της λέξης) στην αληθινή όψη τους, απ' ό,τι οποιεσδήποτε άλλες αρχαίες Γραφές άφησαν να θεωρηθεί και να κριθεί από την εξωτερική τους όψη. Όμως, αφού, όπως ομολογήθηκε προηγούμενα, αυτό το έργο αποκρύπτει πολύ περισσότερα από αυτά που δίνει, ο σπουδαστής καλείται να χρησιμοποιήσει τις ενοράσεις του. Η κύρια φροντίδα μας είναι να διαφωτίσουμε αυτό που έχει ήδη δοθεί και προς

293 Η Φύση με την αφηρημένη της έννοια δεν μπορεί να είναι "ασυνείδητη", γιατί είναι μια εκπόρευση και επομένως μια όψη (στο εκδηλωμένο πεδίο) της ΑΠΟΛΥΤΗΣ συνείδησης. Πού βρίσκεται ο τολμηρός άνθρωπος που θα επιχειρήσει να αρνηθεί στα φυτά, ακόμα και στα ορυκτά, μια δική τους συνείδηση; Το μόνο που μπορεί να πει, είναι ότι αυτή η συνείδηση βρίσκεται πέρα από την κατανόησή του.

μεγάλη μας λύπη, πολύ λαθεμένα, κατά καιρούς - να συμπληρώσουμε με πρόσθετο υλικό - όποτε και όπου είναι δυνατόν - την γνώση που υπονοείται και να προασπίσουμε τις δοξασίες μας από τις ισχυρότατες επιθέσεις του σύγχρονου αιρετικού πνεύματος και ειδικότερα από κείνες του υλισμού της εποχής μας, που πολύ συχνά σφετερίζονται το όνομα της Επιστήμης, ενώ στην πραγματικότητα οι λέξεις "επιστήμονες" και "ημιμαθείς" φέρουν αποκλειστικά την ευθύνη για τις πολλές και παράλογες θεωρίες που προσφέρθηκαν στον κόσμο. Στην μεγάλη του άγνοια το κοινό, ενώ τυφλά αποδέχεται καθετί που εκπορεύεται από "αυθεντίες" το νιώθει σαν καθήκον να θεωρεί κάθε γνώμη που προέρχεται από έναν άνθρωπο της επιστήμης σαν αποδεδειγμένο γεγονός˙ το κοινό, λέμε, διδάσκεται να χλευάζει οτιδήποτε παρουσιάζεται από "ειδωλολατρικές" πηγές. Επομένως επειδή οι υλιστές Επιστήμονες μπορούν και μάχονται αποκλειστικά με τα δικά τους όπλα - της πολεμικής και της επιχειρηματολογίας - γι' αυτό προσθέτουμε σε κάθε βιβλίο μια Προσθήκη αντιτάσσοντας τις δικές μας αντίστοιχες απόψεις και δείχνοντας πώς ακόμα και μεγάλες αυθεντίες μπορεί συχνά να σφάλλουν. Πιστεύουμε ότι αυτό μπορεί να γίνει αποτελεσματικά φανερώνοντας τα αδύνατα σημεία των αντιπάλων μας και αποδείχνοντας τις συχνότατες σοφιστείες τους - που προβάλλονται σαν επιστημονικές γνώμες - σαν λαθεμένες. Μένουμε προσηλωμένοι στον Ερμή και στην "Σοφία" του, στον καθολικό χαρακτήρα της κι αυτοί στον Αριστοτέλη, ενάντια στην ενόραση και στην εμπειρία των εποχών, φανταζόμενοι ότι η Αλήθεια είναι αποκλειστική ιδιοκτησία του Δυτικού κόσμου. Έτσι προκύπτει η διαφωνία. Όπως λέει ο Ερμής: "η Γνώση διαφέρει πολύ από την αντίληψη, γιατί η αντίληψη είναι για τα πράγματα που την περιβάλλουν, αλλά η Γνώση (θιβετανικά *gyi*) είναι το τέλος της αντίληψης", δηλαδή της πλάνης του φυσικού μας εγκεφάλου και της νοημοσύνης του - υπογραμμίζοντας έτσι την αντίθεση ανάμεσα στην επίμοχθα αποκτημένη γνώση των αισθήσεων και του νου (*μάνας*) και στην ενορατική παντογνωσία της Πνευματικής θείας Ψυχής-Μπούντι.

Οποιαδήποτε κι αν είναι η τύχη αυτών εδώ των γραπτών στο απώτερο μέλλον, ελπίζουμε ότι μέχρι τώρα αποδείξαμε τα ακόλουθα γεγονότα:

Η Μυστική Δοξασία δεν διδάσκει τον αθεϊσμό, παρά μόνο με την ινδουιστική έννοια της λέξης *ναστίκα*, δηλαδή την απόρριψη των ειδώλων στα οποία περιλαμβάνεται και κάθε αυθρωπομορφικός θεός. Μ' αυτήν την έννοια κάθε αποκρυφιστής είναι ένας *ναστίκα*.

Δέχεται έναν Λόγο ή έναν συλλογικό "Δημιουργό" του Σύμπαντος. Έναν Δημιουργό με την έννοια που χρησιμοποιεί κανείς όταν μιλάει για τον "Αρχιτέκτονα" σαν τον "Δημιουργό" ενός οικοδομήματος, ενώ ο Αρχιτέκτονας δεν ακούμπησε ποτέ του ούτε μια πέτρα του, αλλά αφού έφτιαξε το σχέδιο, άφησε όλη την χειρωνακτική εργασία στους χτίστες. Στην περίπτωσή μας το σχέδιο σχηματίσθηκε από την Ιδεοπλασία του Σύμπαντος και ο κατασκευαστικός μόχθος αφέθηκε στα πλήθη των νοημόνων Ενεργειών και Δυνάμεων. Αλλά αυτός ο Δημιουργός δεν είναι μια προσωπική θεότητα - δηλαδή, ένας ατελής εξωκοσμικός θεός - παρά μόνο η συσσώρευση των Ντιάνι Τσόχαν και των άλλων δυνάμεων.

Όσο για τις τελευταίες:

Αυτές είναι δυαδικές στον χαρακτήρα τους, αποτελούμενες από (α) την άλογη ζωώδικη ενέργεια, έμφυτη στην ύλη και (β) την νοήμονα ψυχή ή κοσμική συνείδηση που διευθύνει και καθοδηγεί αυτήν την ενέργεια και η οποία είναι η σκέψη των Ντιάνι Τσόχαν που αντανακλά την Ιδεοπλασία του Παγκόσμιου Νου. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα μια διηνεκή σειρά φυσικών εκδηλώσεων και ηθικών επιδράσεων πάνω στην Γη, κατά την διάρκεια μανβανταρικών περιόδων, όπου όλα υπόκεινται στο κάρμα. Επειδή η πορεία αυτή δεν είναι πάντα τέλεια και επειδή παρά τις πολλές αποδείξεις που μπορεί να παρέχει για μια καθοδηγούσα διάνοια πίσω από το πέπλο εξακολουθεί να παρουσιάζει χάσματα και ρωγμές και πολύ συχνά καταλήγει ακόμα και σε φανερές αποτυχίες, γι' αυτό ούτε το συλλογικό Πλήθος (Δημιουργός), ούτε καμιά από τις εργαζόμενες δυνάμεις ξεχωριστά είναι κατάλληλα αντικείμενα για θείες τιμές ή λατρεία. Όλες όμως αξίζουν τον ευγνώμονα σεβασμό της Ανθρωπότητας και ο άνθρωπος οφείλει πάντα να αγωνίζεται για να βοηθήσει την θεία εξέλιξη των Ιδεών, γινόμενος όσο καλύτερα μπορεί ένας συνεργάτης της φύσης στο κυκλικό έργο. Μόνο η πάντα άγνωστη και ασύλληπτη *Καράνα*, η Χωρίς Αιτία Αιτία όλων των αιτιών, πρέπει να έχει τον ναό και τον βωμό της στο άγιο και πάντα απάτητο έδαφος της καρδιάς μας: αόρατη, άπιαστη, ανομολόγητη, εκτός μόνο μέσα από την "ήρεμη, μικρή φωνή" της πνευματικής μας συνείδησης. Εκείνοι που την λατρεύουν οφείλουν να το κάνουν μέσα στην σιωπή

και στην καθαγιασμένη μοναξιά της Ψυχής τους,[294] κάνοντας το πνεύμα τους μοναδικό μεσολαβητή ανάμεσα σ' αυτούς και στο Παγκόσμιο Πνεύμα, κάνοντας τις καλές τους πράξεις μοναδικούς ιερείς και τις αμαρτωλές προθέσεις τους τα μόνα ορατά και αντικειμενικά εξιλαστήρια θύματα στην Παρουσία. (Βλέπε Τμήμα V. «Η Κρυμμένη Θεότητα, τα Σύμβολα και τα Ιερογλυφικά της».)

Η ύλη είναι Αιώνια. Είναι ο *Ουπάντι* (η φυσική βάση) πάνω στον οποίο ο άπειρος Παγκόσμιος Νους χτίζει τις ιδεοπλασίες του. Γι' αυτό οι εσωτεριστές ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει ανόργανη ή νεκρή ύλη στην φύση και η διάκριση ανάμεσα στα δυο - που γίνεται από την επιστήμη είναι εξίσου αβάσιμη, όσο και αυθαίρετη και στερούμενη λογικής. Όμως ό,τι μπορεί να σκεφτεί η επιστήμη - και η ακριβής επιστήμη, όπως γνωρίζουμε όλοι μας από εμπειρία, είναι μια άστατη κυρία - ο αποκρυφιστής το γνωρίζει και το διδάσκει διαφορετικά από αμνημονεύτων χρόνων: από την εποχή του Μάνου και του Ερμή μέχρι τον Παράκελσο και τους διαδόχους του.

Έτσι ο Ερμής ο Τρισμέγιστος (Αποσπάσματα, στην *Παρθένο του Κόσμου*, της δρ. Άννα Μπ. Κίνγκσφορντ, σελ. 133-134), λέει:

> *γιε μου, η ύλη γίνεται˙ αρχικά υπήρχε, γιατί η ύλη είναι ο φορέας του γίγνεσθαι.*[295] *Το γίγνεσθαι είναι ο τρόπος δράσης του αδημιούργητου και προνοητικού θεού. Έχοντας προικιστεί με το σπέρμα του γίγνεσθαι η (αντικειμενική) ύλη έρχεται σε ύπαρξη, γιατί η δημιουργική δύναμη την διαμορφώνει σύμφωνα με τις ιδεατές μορφές. Η ύλη που δεν έχει ακόμα γεννηθεί, δεν έχει μορφή- γίνεται όταν τίθεται σε λειτουργία.*
>
> *Το καθετί είναι προϊόν συμπαντικής δημιουργικής προσπάθειας... Δεν υπάρχει τίποτε νεκρό στην Φύση. Το καθετί είναι οργανικό και ζωντανό και επομένως ολόκληρο το σύμπαν φαίνεται να είναι ένας ζωντανός οργανισμός.*[296]

Το Σύμπαν αναπτύχθηκε από το ιδεατό του σχέδιο, που διατηρείται μέσα στην Αιωνιότητα στο ασυνείδητο εκείνου που οι βενταντιστές αποκαλούν Παραμπράχμαν. Αυτό είναι πρακτικά ταυτόσημο με τα συμπεράσματα της ύψιστης Δυτικής φιλοσοφίας - "τις έμφυτες, αιώνιες και αυθύπαρκτες Ιδέες" του Πλάτωνα, που τώρα εκφράζονται από τον φον Χάρτμαν. Το "άγνωστο", του Χέρμπερτ Σπένσερ έχει ελάχιστη ομοιότητα με κείνη την υπερβατική Πραγματικότητα στην οποία πιστεύουν οι αποκρυφιστές, που συχνά εμφανίζεται απλώς σαν προσωποποίηση μιας "δύναμης πίσω από τα φαινόμενα": μια άπειρη και αιώνια Ενέργεια η οποία κινεί όλα τα πράγματα. Ενώ ο συγγραφέας του έργου *Η Φιλοσοφία του Ασυναίσθητου* έχει φτάσει (μόνο απ' αυτήν την άποψη) τόσο κοντά στην λύση του μεγάλου Μυστηρίου, όσο μπορεί να φτάσει ένας θνητός. Λίγοι ήταν εκείνοι στην αρχαία ή στην μεσαιωνική φιλοσοφία που τόλμησαν να προσεγγίσουν το θέμα ή έστω και να το θίξουν. Ο Παράκελσος το αναφέρει συμπερασματικά. Οι

294 "Και όταν προσευχή, ουκ έση ώσπερ οι υποκριταί... είσελθε εις το ταμιείον σου, και κλείσας την θύραν σου πρόσευξαι τω πατρί σου τω εν τω κρύπτω". (Ματθ. ΣΤ', 6). Ο Πατέρας μας είναι μέσα μας, "εν κρύπτω", η 7η αρχή μας, στο "ταμιείον" της ψυχικής μας αντίληψης. "Η Βασιλεία των Ουρανών" και ο θεός "εντός ημών εστί", λέει ο Ιησούς, όχι έξω. Γιατί οι χριστιανοί εθελοτυφλούν τόσο πολύ στο αυταπόδεικτο νόημα των σοφών λόγων και ικανοποιούνται μόνο να τα επαναλαμβάνουν μηχανικά;

295 Στο σημείο αυτό η δρ. Κίνγκσφορντ, η προικισμένη μεταφράστρια και σχολιάστρια των *Ερμητικών Αποσπασμάτων,* αναφέρει σε μια υποσημείωση: "Ο δρ. Μενάρ παρατηρεί ότι στα Ελληνικά η ίδια λέξη σημαίνει και γεννιέμαι και γίνομαι. Η ιδέα εδώ είναι ότι το υλικό του κόσμου είναι στην ουσία του αιώνιο, αλλά πριν από την δημιουργία ή το "γίγνεσθαι", βρίσκεται σε παθητική και αδρανή κατάσταση. Έτσι 'υπήρχε' πριν "τεθεί σε λειτουργία' ενώ τώρα "γίνεται", δηλαδή είναι κινητό και εξελικτικό". Ακόμα προσθέτει την καθαρά βενταντική δοξασία της Ερμητικής φιλοσοφίας, ότι: "Η δημιουργία είναι επομένως η περίοδος της δραστηριότητας (Μανβαντάρα) του θεού, ο οποίος σύμφωνα με την Ερμητική σκέψη (ή σύμφωνα με την βενταντική), έχει δυο τρόπους: Δραστηριότητα, ή ύπαρξη, θεός εξελιγμένος (*Deus Explicitus*) και Παθητικότητα Ύπαρξης (*Πραλάγια*), θεός ενελιγμένος (*Deus Implicitus*). και οι δυο τρόποι είναι τέλειοι και πλήρεις, όπως είναι οι καταστάσεις ύπνου και εγρήγορσης του ανθρώπου. Ο Φίχτε, ο Γερμανός φιλόσοφος, ξεχώρισε το Ον (*Ζάιν*) σαν Ένα, το οποίο γνωρίζουμε μόνο μέσω της ύπαρξης (*Νταζάιν*) σαν Πολλαπλό. Αυτή η θεώρηση είναι καθαρά Ερμητική. Οι Ιδεατές Μορφές που αναφέρονται στο παραπάνω απόσπασμα, είναι οι αρχετυπικές ή μορφοποιητικές ιδέες των Νεο-Πλατωνιστών οι αιώνιες και υποκειμενικές ιδέες των πραγμάτων που υπάρχουν στον θείο Νου πριν από την 'δημιουργία' ή το "γίγνεσθαι".

296 Φ. Χάρτμαν, *Παράκελσος* κ.τ.λ., 1887, σελ. 44, παρμένο από το έργο του "Η Φιλοσοφία των Αθηναίων".

ιδέες του συνθέτονται με θαυμάσιο τρόπο από το δρ. φον Χάρτμαν στο έργο του *Η Ζωή του Παράκελσου*.

Όλοι οι χριστιανοί Καμπαλιστές κατανοούσαν καλά την Ανατολική βασική ιδέα: Η ενεργός Δύναμη, η "Αιώνια κίνηση της μεγάλης Πνοής", αφυπνίζει απλώς τον Κόσμο στην αυγή κάθε καινούργιας Περιόδου, βάζοντας τον σε κίνηση μέσω των δύο αντιθέτων Δυνάμεων,[297] αναγκάζοντάς τον έτσι να γίνει αντικειμενικός στο πεδίο της Πλάνης. Με άλλα λόγια, αυτή η δυαδική κίνηση μεταφέρει τον Κόσμο από το πεδίο του Αιώνιου Ιδεατού στο πεδίο της πεπερασμένης εκδήλωσης, ή από το πεδίο του νοουμένου σε εκείνο του φαινομένου. Καθετί που υπάρχει, υπήρξε και θα υπάρξει, ΥΠΑΡΧΕΙ αιώνια, ακόμα και οι αναρίθμητες μορφές, οι οποίες είναι πεπερασμένες και φθαρτές μόνο στην αντικειμενική και όχι στην ιδεατή Μορφή τους. Υπήρχαν σαν Ιδέες, στην Αιωνιότητα,[298] και όταν πεθάνουν θα υπάρχουν σαν αντανακλάσεις. Ούτε μορφή του ανθρώπου, ούτε η μορφή κανενός ζώου, φυτού ή ορυκτού δημιουργήθηκε ποτέ, αλλά μόνο σ' αυτό το δικό μας πεδίο άρχισε να "γεννιέται", δηλαδή να αντικειμενοποιείται στην παρούσα υλικότητά της, ή να επεκτείνεται από τα μέσα προς τα έξω, από την πιο λεπτή και υπεραισθητική ουσία, στην χονδροειδέστερη εμφάνισή της. Επομένως οι ανθρώπινες μορφές μας υπήρχαν στην Αιωνιότητα σαν αστρικά ή αιθερικά πρωτότυπα και σύμφωνα μ' αυτά τα μοντέλα, τα Πνευματικά Όντα (ή θεοί), που είχαν καθήκον να τις φέρουν σε αντικειμενική ύπαρξη και σε γήινη Ζωή, ανέπτυξαν τις πρωτοπλασματικές μορφές των μελλοντικών Εγώ από την δική τους ουσία. Ύστερα απ' αυτό, όταν ο ανθρώπινος Ουπάντι ή βασικό ανθρώπινο καλούπι, ήταν έτοιμος, οι φυσικές γήινες Δυνάμεις άρχισαν να διαμορφώνουν αυτά τα υπεραισθητικά καλούπια που περιείχαν μέσα τους, εκτός από τα δικά τους, και τα στοιχεία όλων των περασμένων φυτικών και μελλοντικών ζωικών μορφών αυτής της σφαίρας. Επομένως το εξωτερικό κέλυφος του ανθρώπου πέρασε μέσα από κάθε φυτικό και ζωικό σώμα, πριν πάρει το ανθρώπινο σχήμα του. Επειδή αυτό θα περιγραφεί πλήρως στον ΤόμοII με τα σχετικά Σχόλια, δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα εδώ.

Σύμφωνα με την ερμητικό-καμπαλιστική φιλοσοφία του Παράκελσου αυτός που πρόβαλε από τον εαυτό του τον Κόσμο είναι ο Υλιάστερ: ο πρόγονος της νεογέννητης Πρωθύλης, που εισήχθηκε στην χημεία από τον Ουίλιαμ Κρουκς, η αρχέγονη προτοματέρια.

Όταν η δημιουργία έλαβε χώρα ο Υλιάστερ διαιρέθηκε. Θα λέγαμε πως έλιωσε, διαλύθηκε και εκδήλωσε από τον εαυτό του τον Ιντέος ή Χάος (*Mysterium magnum*, Υλιάντος, *Limbus major*, ή Αρχέγονη Ύλη]. Η Αρχέγονη Ουσία είναι μονιστικής φύσης και εκδηλώνεται όχι μόνο σαν ζωικός ηλεκτρισμός, πνευματική δύναμη, μια αόρατη, ακατάληπτη και απερίγραπτη δύναμη, αλλά και σαν ζωτική ύλη από την ουσία της οποίας αποτελούνται όλα τα έμβια όντα. Στο *Limbus* ή Ιντέος της αρχέγονης ύλης [ή της πρωτο-ύλης]... την μοναδική μήτρα όλων των δημιουργημάτων περιέχεται η υπόσταση όλων των πραγμάτων. Περιγράφεται από τους αρχαίους σαν Χάος και συγκρίνεται με ένα φυτώριο σπόρων, από το οποίο ήλθε σε ύπαρξη ο Μακρόκοσμος και έπειτα, με διαίρεση και εξέλιξη σε *Mysteria specialia* [*ειδικά μυστήρια*],[299] κάθε χωριστό ον. Όλα τα πράγματα και όλες οι στοιχειώδεις ουσίες περιέχονταν σ' αυτό εν δυνάμει, αλλά όχι εν ενεργεία, με την ίδια έννοια που σε ένα κομμάτι ξύλου περιέχεται μια εικόνα που μπορεί να έχει σκαλιστεί από έναν καλλιτέχνη, ή όπως σε μια πέτρα περιέχεται η θερμότητα που μπορεί να εκδηλώσει την ουσία της σαν σπίθα, αν τριφτεί με τσακμάκι.

Αυτό κάνει τον μεταφραστή δρ. Φραντς Χάρτμαν να παρατηρεί ορθά ότι, "φαίνεται πως ο Παράκελσος πριν από τρεις αιώνες πρόβλεψε την σύγχρονη ανακάλυψη της ‘δύναμης της ύλης’".

297 Η κεντρομόλος και η φυγόκεντρος δύναμη, που είναι αρσενική και θηλυκή, θετική και αρνητική, φυσική και πνευματική, οι δυο τους όντας η μια Πρωταρχική Δύναμη.

298 Ο Αποκρυφισμός διδάσκει ότι καμιά μορφή δεν μπορεί να δοθεί σε τίποτε, είτε από την φύση είτε από τον άνθρωπο, αν δεν υπάρχει ήδη το ιδεατό της πρότυπο στο υποκειμενικό πεδίο. Ακόμα, ότι καμιά τέτοια μορφή ή σχήμα δεν μπορεί να εισέλθει στην συνείδηση του ανθρώπου ή να αναπτυχθεί στην φαντασία του, η οποία να μην έχει κάποιο υπαρκτό πρωτότυπο τουλάχιστον κατά προσέγγιση.

299 Ο δρ. Χάρτμαν εξηγεί αυτήν την λέξη από την αρχική ανάλυση του Παράκελσου ως εξής: Σύμφωνα με τον μεγάλο αυτόν Ροδόσταυρο, *Mysterium* είναι καθετί από το οποίο μπορεί να αναπτυχθεί κάποιο πράγμα που περιέχεται σπερματικά σ' αυτό. Ένας σπόρος είναι το *Mysterium* ενός φυτού, ένα αυγό είναι το *Mysterium* ενός ζωντανού πουλιού κ.τ.λ.".

Αυτός λοιπόν ο *Magnus Limbus*, ή Υλιάστερ του Παράκελσου, είναι απλώς ο παλιός μας φίλος "Πατέρας-Μητέρα", εντός, πριν εμφανιστεί στο Διάστημα, που συναντήσαμε στην δεύτερη Στάντζα και σε άλλες. Είναι η συμπαντική μήτρα του Κόσμου, προσωποιημένη στον δυαδικό χαρακτήρα του Μακρόκοσμου και Μικρόκοσμου (ή του Σύμπαντος και της Σφαίρας μας)[300] από την Άντιτι-Πρακρίτι, την Πνευματική και φυσική φύση. Γιατί βρίσκουμε στον Παράκελσο να εξηγείται ότι:

> *Magnus Limbus* είναι το φυτώριο από το οποίο έχουν αναπτυχθεί όλα τα δημιουργήματα, με την ίδια έννοια που ένα δέντρο μπορεί να αναπτυχθεί από έναν μικρό σπόρο - με την διαφορά όμως ότι ο μεγάλος *Limbus* προέρχεται από τον Λόγο του θεού, ενώ ο μικρός *Limbus* (ο γήινος σπόρος ή σπέρμα) προέρχεται από την γη. Ο μεγάλος *Limbus* είναι ο σπόρος από τον οποίον όλα τα όντα γεννιώνται και ο μικρός *Limbus* είναι κάθε τελικό ον που αναπαράγει την μορφή του και που το ίδιο έχει παραχθεί από τον μεγάλο. Ο μικρός *Limbus* έχει όλες τις ιδιότητες του μεγάλου, με την ίδια έννοια που ένας γιος έχει έναν οργανισμό παρόμοιο με του πατέρα του (βλέπε τομ. II, Στάντζα III). Καθώς... ο Υλιάστερ διαλυόταν, άρχισε να δρα ο Άρες, (ένας άλλος παλιός φίλος, ο Φοχάτ), η διαιρούσα, διαφοροποιούσα και εξατομικεύουσα δύναμη της Υπέρτατης Αίτιας. Όλη η παραγωγή έλαβε χώρα σαν συνέπεια του διαχωρισμού. Παρήχθηκαν από τον Ιντέο, τα στοιχεία του Πυρός, του Νερού, του Αέρα και της Γης, των οποίων η γέννηση όμως δεν έλαβε χώρα με υλικό τρόπο ή με απλό διαχωρισμό, αλλά πνευματικά και δυναμικά (ούτε καν σύνθετες ενώσεις, π.χ. μηχανική ανάμιξη σαν αντίθετη προς την χημική ένωση), ακριβώς όπως το πυρ μπορεί να παραχθεί από μια πέτρα ή το δέντρο από έναν σπόρο, αν και αρχικά δεν υπάρχει φωτιά στην πέτρα, ούτε δέντρο στον σπόρο. "Το Πνεύμα είναι ζωντανό και η Ζωή είναι Πνεύμα, και Ζωή και Πνεύμα (Πρακρίτι-Πούρουσα [;]) παράγουν όλα τα πράγματα, αλλά είναι ουσιαστικά ένα και όχι δυο..." Και τα στοιχεία έχουν το καθένα το δικό του Υλιάστερ, γιατί όλη η δραστηριότητα της ύλης σε κάθε μορφή είναι απλώς μια απορροή της ίδιας πηγής. Αλλά όπως από τον σπόρο αναπτύσσονται οι ρίζες με τις ίνες τους, έπειτα ο βλαστός με τα κλαδιά και τα φύλλα και τελικά τα άνθη και οι σπόροι, παρόμοια όλα τα όντα γεννήθηκαν από τα στοιχεία και συνίστανται από στοιχειώδεις ουσίες από τις οποίες άλλες μορφές μπορούν να έλθουν σε ύπαρξη φέροντας τα χαρακτηριστικά των γονιών τους.[301] Τα στοιχεία, σαν μητέρες όλων των δημιουργημάτων είναι αόρατης πνευματικής φύσης και έχουν ψυχές.[302] Ξεπηδούν από το *Mysterium Magnum*. (Χάρτμαν, *Παράκελσος*)

Σύγκρινε αυτό με το *Βίσνου Πουρανά* (βιβλίο Πρώτο, κεφ. II):

> Από... το Πραντάνα [αρχέγονη ουσία] που εποπτεύεται από την φυχή, Κσετραγκνιά (ενσωματωμένο Πνεύμα;], προβάλλει η άνιση ανάπτυξη [Εξέλιξη] εκείνων των ιδιοτήτων... Από την μεγάλη αρχή (Μαχάτ) [Συμπαντική] Διάνοια [ή Νους]... παράγεται... η αρχή των (λεπτών) στοιχείων και των οργάνων αίσθησης....

Έτσι μπορεί να καταδειχθεί ότι όλες οι θεμελιακές αλήθειες της φύσης ήταν καθολικές στην αρχαιότητα και ότι οι βασικές ιδέες για το πνεύμα, την ύλη και το σύμπαν, ή για τον Θεό, την Ουσία και τον άνθρωπο ήταν ταυτόσημες. Εξετάζοντας τις δυο αρχαιότερες θρησκευτικές φιλοσοφίες στην υφήλιο, τον Ινδουισμό και τον Ερμητισμό, από τις γραφές της Ινδίας και της Αιγύπτου, εύκολα αναγνωρίζεται η ταυτότητα.

Αυτό γίνεται φανερό σε δκείνον που μελετάει την πρόσφατη μετάφραση και απόδοση των *Ερμητικών Αποσπασμάτων* που προαναφέρθηκαν της αείμνηστης και πολυθρήνητης φίλης μας δρ. Άννας Κίνγκσφορντ. Αν και διαστρεβλώθηκαν και έπαθαν πολλά από τους Έλληνες σχολαστικούς και τους χριστιανούς, η μεταφράστρια όντας πολύ ικανή συνέλαβε διαισθητικά τα αδύναμα σημεία και προσπάθησε να τα επανορθώσει μέσω εξηγήσεων και υποσημειώσεων. Λέει:

300 Μόνο οι Καμπαλιστές του Μεσαίωνα, ακολουθώντας τους Ιουδαίους και έναν ή δυο Νεοπλατωνιστές απέδιδαν τον όρο Μικρόκοσμος στον άνθρωπο. Η αρχαία φιλοσοφία ονόμαζε την Γη Μικρόκοσμο του Μακρόκοσμου και τον άνθρωπο προϊόν και των δυο.

301 "Αυτή η δοξασία που διακηρύχθηκε πριν από 300 χρόνια", παρατηρεί ο μεταφραστής, "είναι παρόμοια με εκείνη που έφερε επανάσταση στην σύγχρονη σκέψη, όταν εκφράστηκε με νέο τρόπο και διατυπώθηκε από τον Ντάρβιν και αναλύθηκε ακόμα περισσότερο από τον Ινδό Καπιλά στην φιλοσοφία των Σάνκια".

302 Ο Ανατολικός αποκρυφιστής λέει, "καθοδηγούνται και διδάσκονται από τα Πνευματικά Όντα", οι Εργάτες στους αόρατους κόσμους και πίσω από το πέπλο της Απόκρυφης φύσης, ή φύσης εν κρύπτω (Ε.Π.Μπ.).

δημιουργία του ορατού κόσμου από τους "εργαζόμενους θεούς" ή Τιτάνες, σαν πράκτορες του Υπέρτατου Θεού,[303] είναι μια εξ ολοκλήρου Ερμητική ιδέα αναγνωρίσιμη σε όλα τα θρησκευτικά συστήματα και σε συμφωνία με την σύγχρονη επιστημονική έρευνα (;), που μας δείχνει παντού την θεία Ισχύ να λειτουργεί μυστικά μέσω των φυσικών Δυνάμεων.

Λέει ο Ερμής (Ασκληπιός, μέρος Ι, στο βιβλίο *Η Παρθένος του Κόσμου*):

Το Παγκόσμιο Ον, που περιέχει τα πάντα και είναι τα πάντα, θέτει σε κίνηση την ψυχή και τον κόσμο, όλα όσα περιλαμβάνει η φύση. Στην πολλαπλή ενότητα της παγκόσμιας ζωής, οι αναρίθμητες ατομικότητες οι διακρινόμενες από τις διαφορές τους, είναι εν τούτοις ενωμένες με τέτοιον τρόπο, ώστε το άπαν είναι ένα και το καθετί προβάλλει από την ενότητα.

Και πάλι:

θεός δεν είναι νους, αλλά η αιτία που υπάρχει ο Νους˙ δεν είναι πνεύμα, αλλά η αιτία που υπάρχει το Πνεύμα˙ δεν είναι φως, αλλά η αιτία που υπάρχει το Φως. (Δρ. Τζ. Έβεραρντ, *Ο Θείος Ποίμανδρος*, 1650, Βιβ. ΙΧ, παρ. 6410.)

Το παραπάνω δείχνει πως ο *Θείος Ποίμανδρος* όσο κι αν διαστρεβλώθηκε σε μερικά χωρία από το χριστιανικό "ισοπέδωμα", γράφηκε οπωσδήποτε από κάποιον φιλόσοφο, ενώ τα περισσότερα από τα αποκαλούμενα *Ερμητικά Αποσπάσματα* είναι προϊόν αιρετικών ειδωλολατρών με τάση προς ένα ανθρωπομορφικό Υπέρτατο Ον. Όμως και τα δύο είναι η ηχώ της εσωτερικής φιλοσοφίας και των ινδικών *Πουρανά*.

Συγκρίνατε δυο επικλήσεις, μια στο Ερμητικό "Ύψιστο Παν", και την άλλη στο "Ύψιστο Παν" των μεταγενεστέρων Αρίων. Ένα Ερμητικό Απόσπασμα αναφερόμενο από τον Σουίδα, λέει:

Σε εξορκίζω, Ουρανέ, άγιο έργο του μεγάλου θεού. Σε εξορκίζω, Φωνή του Πατέρα, εκβαλλομένη στην αρχή όταν σύμπας ο κόσμος σχηματιζόταν. Σε εξορκίζω με τον Λόγο, μόνε Υιέ του Πατέρα που στηρίζει όλα τα πράγματα. Ας είσαι ευνοϊκός, ας είσαι ευνοϊκός.

Αυτό προλογίζεται από το εξής:

Έτσι το Ιδεατό Φως υπήρχε πριν από το Ιδεατό Φως και η φωτεινή Διάνοια της Διάνοιας υπήρχε πάντα και η ενότητα τους δεν ήταν τίποτε άλλο παρά το Πνεύμα το εκδηλωμένο στο Σύμπαν. Δεν είναι απ' Αυτόν ο θεός ούτε οι Άγγελοι, ούτε άλλα ουσιώδη, γιατί Αυτός [Αυτό;] είναι Κύριος όλων των πραγμάτων και η ισχύς και το φως και όλα εξαρτώνται απ' Αυτόν [Αυτό] και υπάρχουν μέσα σ' Αυτόν [Αυτό], κ.τ.λ. (Ερμητικά Αποσπάσματα στο βιβλίο *Η Παρθένος του Κόσμου*, σελ. 153.)

Αυτό αντιφάσκει με τον ίδιο του Τρισμέγιστο, ο οποίος παρουσιάζεται να λέει:

Το να μιλήσουμε για τον θεό είναι αδύνατον. Γιατί το σωματικό δεν μπορεί να εκφράσει το ασώματο... εκείνο που δεν έχει σώμα, ούτε όψη ούτε μορφή ούτε ύλη δεν μπορεί να συλληφθεί με την λογική. Καταλαβαίνω, ω Τάτιε, καταλαβαίνω πως εκείνο που είναι αδύνατο να ορισθεί, εκείνο είναι θεός. (Στοβαίος, *Ανθολόγιο*, 1-ΧΧΧ (ί,ΧΧνίΙΙ), 9.)

αντίφαση ανάμεσα στα δυο χωρία είναι προφανής κι αυτό δείχνει (α) ότι ο Ερμής ήταν ένα γενικό συγγραφικό ψευδώνυμο που χρησιμοποίησε μια σειρά γενεών μυστικιστών κάθε απόχρωσης και (β) ότι πρέπει να χρησιμοποιήσει κανείς την οξεία διάκρισή του πριν δεχτεί ένα Απόσπασμα σαν εσωτερικό, απλώς και μόνο επειδή είναι αναντίρρητα αρχαίο. Τώρα ας συγκρίνουμε τα παραπάνω με μια παρόμοια επίκληση στις ινδικές Γραφές, αναμφίβολα εξίσου

303 Μια συχνή έκφραση στα αναφερόμενα *Αποσπάσματα*, στην οποία αντιτιθέμεθα. Ο Παγκόσμιος Νους δεν είναι ένα Ον, ή "Θεός".

παλιά, αν όχι παλιότερη. Εδώ είναι ο Παρασαρά, ο Άριος "Ερμής", που διδάσκει τον Μαϊτρέγια, του Ινδό Ασκληπιό και επικαλείται τον Βίσνου με την τριπλή του υπόσταση.

Δόξα στον αμετάβλητο, άγιο, αιώνιο, Υπέρτατο Βίσνου με την συμπαντική φύση, τον ισχυρό πάνω σ' όλους - σ' αυτόν που είναι Χιρανγιαγκάρμπα, Χάρι και Σανκαρά [Μπράχμα, Βίσνου και Σίβα], ο δημιουργός, ο συντηρητής και ο καταστροφέας του κόσμου. Στον Βασουντέβα, τον ελευθερωτή (των πιστών του). Σ' αυτόν που η ουσία του είναι απλή και πολλαπλή, που είναι λεπτοφυής και σωματικός, σκοτεινός και φανερός. Στον Βίσνου, την αιτία της τελικής απελευθέρωσης, την αιτία της δημιουργίας, της ύπαρξης και του τέλους του κόσμου, ο οποίος είναι η ρίζα του κόσμου και ο οποίος αποτελείται από τον κόσμο. *(Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. ΙΙ, Ουίλσον, τόμ. 1, σελ. 13-15.)

Αυτή είναι μια μεγάλη επίκληση γεμάτη με υποκρυπτόμενο φιλοσοφικό νόημα, αλλά για τις αμύητες μάζες υποδηλώνει, όπως και η πρώτη, ένα ανθρωπομορφικό Ον. Πρέπει να σεβαστούμε το πνεύμα που υπαγόρευσε και τα δυο αυτά, αλλά δεν μπορούμε παρά να δεχτούμε ότι βρίσκεται σε πλήρη δυσαρμονία με το εσωτερικό του νόημα και με κείνο που βρίσκεται στην ίδια Ερμητική Πραγματεία ("Αποσπάσματα του Βιβλίου του Ερμή" Μέρος VII, στο βιβλίο Η Παρθένος του Κόσμου, σελ. 135-138), όπου αναφέρεται:

Τρισμέγιστος: Η πραγματικότητα δεν είναι πάνω στην Γη, γιε μου, και δεν μπορεί να είναι εκεί... Τίποτε στην Γη δεν είναι πραγματικό, υπάρχουν μόνο φαινόμενα... Αυτός (ο άνθρωπος) δεν είναι πραγματικός, γιε μου, σαν άνθρωπος. Το πραγματικό συνίσταται αποκλειστικά στον εαυτό του και παραμένει αυτό που είναι... Ο άνθρωπος είναι παροδικός, γι' αυτό δεν είναι πραγματικός - δεν είναι παρά φαινόμενο και το φαινόμενο είναι η μεγαλύτερη πλάνη.

Τάτιος: Τότε τα ουράνια σώματα δεν είναι πραγματικά, πατέρα μου, αφού και αυτά αλλάζουν.

Τρισμέγιστος: Εκείνο που υπόκειται στην γέννηση και στην αλλαγή δεν είναι πραγματικό... υπάρχει σ' αυτά κάποια απατηλότητα, βλέποντας ότι κι αυτά είναι μεταβλητά...

Τάτιος: Και τι, λοιπόν, είναι η πρωταρχική Πραγματικότητα, ω πατέρα μου;

Τρισμέγιστος: Αυτός που είναι Ένας και μόνος, ω Τάτιε. Αυτός που δεν είναι από ύλη, ούτε σε κάποιο σώμα, που δεν έχει χρώμα ούτε μορφή, που δεν αλλάζει, ούτε μετατρέπεται, αλλά που πάντα υπάρχει.

Αυτό είναι απόλυτα σύμφωνο με την βεντάντική διδασκαλία. Η κατευθυντήρια σκέψη είναι Απόκρυφη και πολλά είναι τα χωρία στα Ερμητικά Αποσπάσματα που ανήκουν ουσιαστικά στην Μυστική Δοξασία.

Αυτή η τελευταία, όπως αναφέρθηκε εξαρχής, διδάσκει ότι ολόκληρο το σύμπαν κυβερνιέται από νοήμονες και ημινοήμονες Ενέργειες και Δυνάμεις. Η χριστιανική θεολογία αποδέχεται και σχεδόν επιβάλλει την πίστη σ' αυτές, αλλά κάνει μια αυθαίρετη διαίρεση και αναφέρεται σ' αυτές σαν "Αγγέλους" και "Διαβόλους". Η επιστήμη αρνείται την ύπαρξή τους και περιγελά την ίδια την ιδέα. Οι πνευματιστές πιστεύουν στα πνεύματα των νεκρών και πέρα απ' αυτά αρνούνται εντελώς οποιοδήποτε άλλο είδος ή τάξη αοράτων όντων. Έτσι οι αποκρυφιστές και οι Καμπαλιστές είναι οι μόνοι λογικοί ερμηνευτές των αρχαίων παραδόσεων, που έχουν τώρα κορυφωθεί σε δογματική πίστη από την μια μεριά και σε δογματική άρνηση από την άλλη. Γιατί και τα δυο, πίστη και απιστία, δεν αγκαλιάζουν παρά μόνο μια μικρή γωνιά του απείρου ορίζοντα των πνευματικών και φυσικών εκδηλώσεων και έτσι έχουν και οι δυο από την σκοπιά τους δίκαιο, αλλά και οι δυο έχουν λάθος να πιστεύουν ότι περικλείουν τα πάντα μέσα στα δικά τους ειδικά και στενά σύνορα, γιατί αυτό ποτέ δεν μπορούν να το κάνουν. Από την άποψη αυτή η επιστήμη, η θεολογία ακόμα και ο πνευματισμός δεν δείχνουν μεγαλύτερη σοφία απ' ό,τι η στρουθοκάμηλος όταν κρύβει το κεφάλι της μέσα στην άμμο, νιώθοντας σίγουρη ότι έτσι δεν μπορεί να υπάρξει τίποτε πέρα από το δικό της σημείο παρατήρησης και από την περιορισμένη περιοχή που καταλαμβάνει το ανόητο κεφάλι της.

Αφού τα μόνα κάπως εκτεταμένα έργα πάνω στο εξεταζόμενο θέμα, προσιτά στους αμύητους των Δυτικών "πολιτισμένων" φυλών, είναι τα προαναφερόμενα *Ερμητικά Βιβλία*, ή μάλλον *Ερμητικά Αποσπάσματα*, μπορούμε να τα αντιπαραβάλλουμε στην περίπτωση αυτή με τις διδασκαλίες της εσωτερικής φιλοσοφίας. Το να παραθέσουμε γι' αυτόν τον σκοπό αποσπάσματα

από άλλα έργα, δεν θα είχε καμιά χρησιμότητα, αφού το κοινό δεν γνωρίζει τίποτε για τα χαλδαϊκά έργα που είναι μεταφρασμένα στα Αραβικά και φυλάγονται από μερικούς Σούφι μυημένους. Επομένως οφείλουμε να προσφύγουμε για σύγκριση στο βιβλίο *Οι Ορισμοί του Ασκληπιού*, που παρουσιάστηκε και σχολιάστηκε πρόσφατα από την δρ. Άννα Κίνγκσφορντ, και που μερικά αποφθέγματά του εμφανίζουν αξιοσημείωτη συμφωνία με την εσωτερική δοξασία. Αν και δεν είναι λίγα τα χωρία που φέρουν έντονα τα αποτυπώματα μεταγενέστερων χριστιανικών χεριών, όμως στο σύνολό τους τα χαρακτηριστικά των πνευμάτων[304] και των θεών είναι εκείνα των Ανατολικών διδασκαλιών, ενώ σχετικά με άλλα πράγματα υπάρχουν χωρία που διαφέρουν πολύ από τις δοξασίες μας. Τα ακόλουθα είναι λίγα:

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ,[305] μέχρι τώρα μυστικό:

(XVII) "Η Αρχική Ύπαρξη στο πρώτο λυκόφως του Μαχά-Μανβαντάρα [μετά τον ΜΑΧΑ ΠΡΑΛΑΓΙΑ που ακολουθεί κάθε εποχή του Μπράχμα] είναι μια ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ. Στον εκδηλωμένο ΚΟΣΜΟ [ηλιακά συστήματα] μοιάζει - στην ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ της - σαν το νήμα από μια θεία Πνοή στα μάτια του εκστασιασμένου ενορατικού. Απλώνεται καθώς προβάλλει από τον ΛΑΓΙΑ[306] μέσα στο άπειρο σαν ένα άχρωμο πνευματικό ρευστό. Στον δικό μας πλανητικό κόσμο βρίσκεται στο ΕΒΔΟΜΟ ΠΕΔΙΟ και στην ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ της.[307]

(XVIII) Για την πνευματική ΜΑΣ όραση είναι Ουσία. Δεν μπορεί να ονομαστεί έτσι από τους ανθρώπους στην ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΓΡΗΓΟΡΣΗΣ, γι' αυτό στην άγνοιά τους την ονόμασαν 'θεό-πνεύμα'.

(XIX) Βρίσκεται παντού και αποτελεί τον πρώτο ΟΥΠΑΝΤΙ [θεμέλιο] πάνω στον οποίο είναι χτισμένος ο Κόσμος μας [ηλιακό σύστημα]. Έξω απ' αυτόν βρίσκεται στην αρχική της αγνότητα μόνο ανάμεσα στα [ηλιακά συστήματα ή τα] Άστρα του Σύμπαντος, τους ήδη σχηματισμένους κόσμους ή στην διαδικασία του σχηματισμού˙ ενώ εκείνοι που βρίσκονται στο ΛΑΓΙΑ αναπαύονται στο μεταξύ στο στήθος της. Επειδή η ύλη τους είναι διαφορετικού είδους από εκείνη που είναι γνωστή πάνω στην Γη, οι κάτοικοι της τελευταίας βλέποντας ΜΕΣΑ ΑΠ' ΑΥΤΗΝ, πιστεύουν στην πλάνη και στην άγνοιά τους - ότι είναι άδειος χώρος. Δεν υπάρχει ούτε ένα δαχτυλάκι [ANGULA] άδειου Χώρου μέσα σ' όλο το Απεριόριστο [Σύμπαν]...

Η Ύλη ή Ουσία είναι επταπλή μέσα στον δικό μας Κόσμο, όπως είναι και πέρα απ' αυτόν. Ακόμα, καθένα από τα στάδια ή αρχές της χωρίζεται σε επτά βαθμούς πυκνότητας. Ο ΣΟΥΡΙΑ [Ήλιος] στην ορατή του αντανάκλαση, εκδηλώνει την πρώτη ή κατώτερη κατάσταση του εβδόμου, την ανώτερη κατάσταση της Παγκόσμιας ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ, την αγνότερη των αγνών, την πρώτη εκδηλωμένη Πνοή του πάντα Ανεκδήλωτου ΣΑΤ [Υπόστασης]. Όλοι οι Κεντρικοί φυσικοί ή αντικειμενικοί Ήλιοι είναι στην ουσία τους το κατώτερο στάδιο της πρώτης Αρχής της ΠΝΟΗΣ. Και όλοι αυτοί δεν είναι τίποτε περισσότερο από ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ των ΠΡΟΤΥΠΩΝ τους, που είναι κρυμμένα από τα βλέμματα όλων εκείνων - εκτός των Ντιάνι Τσόχαν - που η Σωματική τους ουσία ανήκει στην πέμπτη υποδιαίρεση της έβδομης Αρχής της Μητρικής ύλης και είναι επομένως τέσσερις βαθμούς ανώτερη

304 Οι Ερμητικοί φιλόσοφοι ονόμαζαν θεούς και Δαίμονες (στα αρχικά κείμενα) τις Οντότητες εκείνες που καλούμε Ντεβά (θεούς), Ντιάνι Τσόχαν, Τσιτκαλά (Γκουάν-γιν, όπως τους ονομάζουν οι Βουδιστές) και με άλλα ονόματα. Οι Δαίμονες είναι - με την Σωκρατική έννοια, αλλά και με την Ανατολική και λατινική θεολογική έννοια - τα προστατευτικά πνεύματα της ανθρωπινής φυλής˙ "εκείνα που διαμένουν πλησίον των αθανάτων και από κει επιβλέπουν τις ανθρώπινες υποθέσεις", όπως το θέτει ο Ερμής. Στην εσωτερική ορολογία, ονομάζονται Τσιτκαλά και μερικοί απ' αυτούς είναι ακριβώς εκείνοι που από την ίδια τους την ουσία έχουν εφοδιάσει τον άνθρωπο με την τέταρτη και πέμπτη Αρχή του και άλλοι είναι οι αποκαλούμενοι Πιτρί. Αυτό θα εξηγηθεί όταν θα φτάσουμε στην δημιουργία του όλου ανθρώπου. Η ρίζα του ονόματος είναι *Τσίττι*, "εκείνο με το οποίο τα αποτελέσματα και οι συνέπειες των πράξεων και τα είδη γνώσης συλλέγονται προς χρήση της ψυχής", ή συνείδηση, η εσωτερική Φωνή στον άνθρωπο. Για τους γιόγκι η *Τσίττι* είναι συνώνυμο του Μαχάτ, του πρώτου και θείου νου. Αλλά στην εσωτερική φιλοσοφία ο Μαχάτ είναι η ρίζα της *Τσίττι*, ο σπόρος της και *Τσίττι* είναι μια ιδιότητα του Μάνας σε ένωση με την Μπούντι μια ιδιότητα που προσελκύει μέσω πνευματικής συγγένειας έναν Τσιτκαλά, όταν αναπτύσσεται επαρκώς στον άνθρωπο. Γι' αυτό λέγεται πως η *Τσίττι* είναι μια φωνή που αποκτά μυστική ζωή και γίνεται Γκουάν-γιν.

305 Αυτή (η διδασκαλία) δεν αναφέρεται στους Πρακρίτι-Πούρουσα πέρα από τα όρια του δικού μας μικρού σύμπαντος.

306 Η έσχατη κατάσταση ηρεμίας: η κατάσταση Νιρβάνα της έβδομης Αρχής.

307 Όλη η διδασκαλία δίνεται από το δικό μας πεδίο συνείδησης.

από την ηλιακή αντανακλαστική ύλη. Όπως υπάρχουν επτά Ντάτου [κύρια συστατικά στο ανθρώπινο σώμα], έτσι υπάρχουν επτά Δυνάμεις στον Άνθρωπο και σε όλη την φύση.

*(XXI) Η πραγματική ύλη του κρυμμένου [Ήλιου] είναι ένας πυρήνας Μητρικής ύλης.*308 *Είναι καρδιά και η μήτρα όλων των ζώντων και υπαρχουσών Δυνάμεων στο Ηλίακο μας σύμπαν. Είναι ο Πυρήνας απ' όπου προβάλλουν για να απλωθούν στα κυκλικά ταξίδια τους, όλες οι Δυνάμεις που βάζουν σε δράση τα άτομα στα λειτουργικά τους καθήκοντα και η εστία μέσα στην οποία αυτές συναντιώνται ξανά με την ΕΒΔΟΜΗ ΟΥΣΙΑ τους κάθε ενδέκατο χρόνο. Εκείνον που σου λέει ότι έχει δει τον Ήλιο να τον περιγελάς,*309 *σαν να σου είχε πει ότι ο Ήλιος πράγματι κινείται πάνω στο καθημερινό μονοπάτι του...*

*(XXIII) Εξαιτίας της επταπλής φύσης του ο Ήλιος αναφέρεται από τους αρχαίους σαν ένας που σύρεται από επτά άλογα, όσα και τα μέτρα των Βέντα˙ ή πάλι ότι αν και ταυτίζεται με τους ΕΠΤΑ 'Γκανά' [τάξεις όντων] στην τροχιά του, είναι ξεχωριστός απ' αυτούς,*310 *όπως και πράγματι είναι· ή επίσης ότι έχει ΕΠΤΑ ΑΚΉΝΕΣ, όπως πράγματι έχει...*

(XXV) Τα Επτά Όντα στον Ήλιο είναι τα Επτά Άγια Όντα, τα Αυτογεννημένα από την έμφυτη δύναμη στην μήτρα της Μητρικής-ύλης. Αυτά στέλνουν τις Επτά Αρχικές Δυνάμεις, που ονομάζονται ακτίνες και οι οποίες στην αρχή του Πραλάγια θα συγκεντρωθούν σε επτά καινούργιους Ήλιους για το επόμενο Μανβαντάρα. Η ενέργεια από την οποία αυτές ξεπηδούν σε συνειδητή ύπαρξη σε κάθε Ήλιο, ονομάζεται από μερικούς, Βίσνου [βλέπε υποσημείωση], που είναι η Πνοή της ΑΠΟΛ ΥΤΟΤΗΤΑΣ.

Εμείς την αποκαλούμε η Μια εκδηλωμένη ζωή, όντας η ίδια μια αντανάκλαση του Απόλυτου...

(XXVI) Το τελευταίο δεν πρέπει ποτέ να αναφέρεται με λόγια ή ομιλία ΑΠΟ ΦΟΒΟ ΜΗΠΩΣ ΑΠΟΣΠΑΣΕΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΒΛΕΠΟΥΝ προς την κατάστασή ΤΟΥ συνεχώς ελκυόμενες πνευματικά προς ΑΥΤΟ, όπως ολόκληρο το φυσικό σύμπαν έλκεται προς το εκδηλωμένο κέντρο του κοσμικά.

(XXVII) Το προηγούμενο - η Αρχική ύπαρξη - που μπορεί, ενώ βρίσκεται σ' αυτήν την κατάσταση ύπαρξης, να ονομαστεί ΜΙΑ ΖΩΗ είναι, όπως εξηγήθηκε, ένα ΝΗΜΑ για δημιουργικούς ή μορφοποιητικούς σκοπούς. Εκδηλώνεται με επτά καταστάσεις οι οποίες με τις επταπλές υποδιαιρέσεις τους είναι τα ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΝΙΑ πυρά που αναφέρονται στα ιερά βιβλία... (στο Βίσνου Πουρανά και άλλα Πουρανά).

(XXIX) Το πρώτο είναι η... 'Μητέρα' [πρώτη ΥΛΗ]. Χωριζόμενο στις πρωταρχικές επτά καταστάσεις του, προχωρεί προς τα κάτω κυκλικά. Όταν σταθεροποιηθεί στην ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ του αρχή σαν ΧΟΝΔΡΟΕΙΔΗΣ ΥΛΗ περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του και εμψυχώνει μαζί με την έβδομη εκπόρευση της τελευταίας, το πρώτο και κατώτερο στοιχείο [τον Όφι που δαγκώνει την ουρά του]. Σε μια ιεραρχία, ή τάξη όντων, η έβδομη εκπόρευση της τελευταίας αρχής της είναι:

Στο ορυκτό, ο σπινθήρας που βρίσκεται κρυμμένος μέσα του και που προβάλλει στην εφήμερη ύπαρξη του από την ΘΕΤΙΚΗ αφύπνιση του ΑΡΝΗΤΙΚΟΥ [και ούτω καθεξής]...

(β) Στο φυτό, είναι εκείνη η ζωτική και νοήμων Δύναμη που ζωογονεί τον σπόρο και τον αναπτύσσει σε ένα φύλλο χλόης, ή σε ρίζα και δέντρο. Είναι το σπέρμα που γίνεται ο ΟΥΠΑΝΤΙ των επτά αρχών του πράγματος στο οποίο διαμένει, προβάλλοντας τες καθώς το τελευταίο μεγαλώνει και αναπτύσσεται.

(γ) Σε κάθε ζώο κάνει το ίδιο. Είναι το στοιχείο της ζωής και η ζωτική του δύναμη˙ τα ένστικτα και οι ιδιότητες του, τα χαρακτηριστικά και οι ειδικές ιδιοσυγκρασίες του...

*(δ) Στον άνθρωπο, δίνει όλα όσα χαρίζει σε όλες τις υπόλοιπες εκδηλωμένες μονάδες στη φύση· αλλά αναπτύσσει, ακόμα, μέσα του την αντανάκλαση όλων των ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΝΙΑ ΠΥΡΩΝ του. Καθεμιά από τις επτά αρχές του είναι ένας πλήρης κληρονόμος και συμμέτοχος των επτά αρχών της 'μεγάλης Μητέρας'. Η πνοή της πρώτης αρχής της είναι το πνεύμα του 'Ατμάν'.*311 *[Λαθεμένα την*

308 Ή το "όνειρο της Επιστήμης", η πρωταρχική πράγματι ομοιογενής ύλη την οποία κανένας θνητός δεν μπορεί να αντικειμενοποιήσει σ' αυτήν την Φυλή ή σ' αυτόν τον Γύρο.

309 "Ο Βίσνου με την μορφή της δραστικής ενέργειάς του, ούτε ανατέλλει ούτε δύει και είναι ταυτόχρονα και ο επταπλός Ήλιος και ξέχωρος απ' αυτόν", λέει το *Βίσνου Πουρανά* (Βιβ. ΙΙ, κεφ. XI, Ουίλσον, τόμ. ΙΙ, σ. 296).

310 "Ακριβώς όπως ένας άνθρωπος που πλησιάζει έναν καθρέφτη τοποθετημένο σε μια βάση, κοιτάζει μέσα την εικόνα του, έτσι και η ενέργεια (ή αντανάκλαση) του Βίσνου [του Ήλιου] είναι πάντα χωρισμένη... αλλά παραμένει, μήνα με μήνα, στον ήλιο (όπως σε καθρέφτη), ο οποίος είναι ακίνητος". (*Βίσνου Πουρανά*, σελ. 297).

311 Βλέπε την Ερμητική "Φύση" που "κατέρχεται κυκλικά μέσα στην ύλη όταν συναντάει τον "ουράνιο άνθρωπο".

αποκαλούμε έβδομη. Ε.Π.Μπ.]. Η δεύτερη αρχή της είναι ΜΠΟΥΝΤΙ [ψυχή]. Η τρίτη τον εξοπλίζει με (α) το εγκεφαλικό υλικό στο φυσικό πεδίο και (β) με τον ΝΟΥ που το κινεί [που είναι η ανθρώπινη ψυχή. Ε.Π.Μπ.]· σύμφωνα με τις οργανικές του ικανότητες.

*Είναι η Καθοδηγητική Δύναμη μέσα στα Κοσμικά και γήινα στοιχεία. Διαμένει στο Πυρ που πρόβαλε από την λανθάνουσα στην ενεργό ύπαρξη, γιατί το σύνολο των εφτά υποδιαιρέσεων της*** αρχής διαμένει στο γήινο Πυρ. Στριφογυρίζει με την αύρα, λυγίζει με τον τυφώνα και βάζει τον αέρα σε κίνηση, στοιχείο που μετέχει επίσης σε μια από τις αρχές της. Προχωρώντας κυκλικά, ρυθμίζει την κίνηση του νερού, έλκει και απωθεί τα κύματα*[312] *σύμφωνα με τους σταθερούς νόμους των οποίων η έβδομη αρχή είναι η ζωογονούσα ψυχή.*

(στ) Οι τέσσερις ανώτερες αρχές της περιέχουν το σπέρμα που αναπτύσσεται σε Κοσμικούς θεούς˙ οι τρεις κατώτερες γεννούν τις ζωές των Στοιχείων [Στοιχειακών].

(ζ) Στον Ηλιακό μας κόσμο, η Μια Ύπαρξη είναι ο Ουρανός και η Γη, η Ρίζα και το άνθος, η Δράση και η Σκέψη. Υπάρχει στον Ήλιο και βρίσκεται επίσης και στην πυγολαμπίδα. Ούτε ένα άτομο δεν μπορεί να του ξεφύγει. Γι' αυτό σωστά οι αρχαίοι Σοφοί το ονόμαζαν ο εκδηλωμένος θεός στην Φύση..."

Ίσως είναι ενδιαφέρον στο σημείο αυτό να θυμίσουμε στον αναγνώστη τι λέει ο Τ. Σούμπα Ρόου για τις Δυνάμεις - μυστικιστικά οριζόμενες. Λέει:

Κανγιά (το έκτο Σημείο του Ζωδιακού, ή Παρθένος). Σημαίνει μια παρθένο και παριστάνει την Σάκτι ή Μαχαμαγιά. Το ζώδιο... είναι ο 6ος Ρασί ή διαίρεση που υποδηλώνει ότι υπάρχουν έξι πρωταρχικές δυνάμεις στην Φύση (που συντίθενται από την Έβδομη)...

Αυτές οι Σάκτι είναι οι ακόλουθες:

Παρασάκτι: Στην κυριολεξία, η μεγάλη ή υπέρτατη ισχύς ή δύναμη. Σημαίνει και περιλαμβάνει τις δυνάμεις του φωτός και της θερμότητας.

Γκνιανασάκτι: Στην κυριολεξία, η δύναμη της διάνοιας ή αληθινή σοφία ή γνώση. Έχει δυο όψεις:

Οι ακόλουθες είναι μερικές από τις εκδηλώσεις της όταν τοποθετηθεί κάτω από την επίδραση ή τον έλεγχο των υλικών συνθηκών: (α) Η δύναμη του νου στην ερμηνεία των εντυπώσεων μας. (β) Η δύναμη του να επαναφέρει (στην μνήμη) περασμένες ιδέες και να δημιουργεί μελλοντικές προσδοκίες. (γ) Η δύναμή του όπως εκδηλώνεται σ' αυτό που οι σύγχρονοι ψυχολόγοι ονομάζουν "οι νόμοι του συνειρμού", που του επιτρέπει να σχηματίζει μόνιμες συνδέσεις ανάμεσα σε διάφορες ομάδες αισθημάτων και πιθανότητες αισθημάτων και έτσι να δημιουργεί την αντίληψη ή ιδέα ενός εξωτερικού αντικειμένου. (δ) Η δύναμη του να συνδέει τις ιδέες μας με τον μυστηριώδη δεσμό της μνήμης και να δημιουργεί μ' αυτόν τον τρόπο την αντίληψη του εαυτού ή της ατομικότητας. [Μερικές] από τις εκδηλώσεις της όταν ελευθερώνεται από τα δεσμά της ύλης (είναι) - (α) Διόραση, (β) Ψυχομετρία.

Ιτσασάκτι: Στην κυριολεξία, η δύναμη της θέλησης. Η πιο συνηθισμένη της εκδήλωση είναι η δημιουργία ορισμένων νευρικών ρευμάτων που θέτουν σε κίνηση τους μυς εκείνους που χρειάζονται για την επίτευξη του επιθυμητού σκοπού.

ΚΡΙΓΙΑΣΑΚΤΙ: Η μυστηριώδης δύναμη της σκέψης που την κάνει ικανή να παράγει εξωτερικά, αντιληπτά, φαινομενικά αποτελέσματα μέσω της δικής της έμφυτης ενέργειας. Οι αρχαίοι υποστήριζαν ότι οποιαδήποτε ιδέα μπορεί να εκδηλωθεί εξωτερικά, αν η προσοχή του ατόμου είναι έντονα συγκεντρωμένη πάνω της. Παρόμοια, μια έντονη βούληση θα ακολουθηθεί από το ποθούμενο αποτέλεσμα. Ένας Γιόγκι εκτελεί συνήθως τα θαύματά του με την βοήθεια της Ιτσασάκτι και της Κριγιασάκτι.

ΚΟΥΝΤΑΛ1ΝΙ-ΣΑΚΤΙ: Στην κυριολεξία, η δύναμη ή ισχύς που κινείται σε οφιοειδές ή στριφογυριστό μονοπάτι. Είναι η συμπαντική ζωτική αρχή (που εκδηλώνεται παντού) στην φύση. Η δύναμη αυτή περιλαμβάνει... τις δυο μεγάλες δυνάμεις της έλξης και της άπωσης. Ο ηλεκτρισμός και ο μαγνητισμός δεν είναι παρά εκδηλώσεις της. Αυτή είναι η δύναμη... η οποία επιφέρει εκείνη "την συνεχή διευθέτηση των εσωτερικών σχέσεων προς τις εξωτερικές σχέσεις", που είναι η ουσία της ζωής, σύμφωνα με τον Χέρμπερτ Σπένσερ και εκείνη "την συνεχή διευθέτηση των εξωτερικών σχέσεων προς τις εσωτερικές σχέσεις", που είναι η βάση της μετενσάρκωσης των ψυχών ή *πουναρτζάνμαν* (επαναγέννηση), σύμφωνα με τις δοξασίες των αρχαίων Ινδών φιλοσόφων. Ένας γιόγκι πρέπει να καθυποτάξει πλήρως αυτή την δύναμη... πριν μπορέσει να πετύχει την Μόκσα...

312 Οι συγγραφείς του παραπάνω κειμένου γνώριζαν πολύ καλά την φυσική αιτία των πλημμυρίδων, των κυμάτων κ.τ.λ. Εδώ εννοείται το εμψύχωναν Πνεύμα ολόκληρου του Κοσμικού ηλιακού σώματος και σ' αυτό αναφέρονται όλες οι παρόμοιες εκφράσεις όταν χρησιμοποιούνται από μυστικιστική άποψη.

ΜΑΝΤΡΙΚΑ-ΣΑΚΤΙ: Στην κυριολεξία, η ισχύς ή δύναμη των γραμμάτων ή της ομιλίας ή της μουσικής... Το *Μάντρα Σαστρά* έχει σαν θέμα του αυτήν την δύναμη και όλες τις εκδηλώσεις της... Η επίδραση της [μελωδίας] είναι μια από τις συνηθισμένες εκδηλώσεις της. Η δύναμη του θαυμαστού άρρητου ονόματος είναι το αποκορύφωμα αυτής της Σάκτι.

Η σύγχρονη επιστήμη έχει διερευνήσει ως έναν βαθμό την πρώτη, δεύτερη και πέμπτη από τις παραπάνω δυνάμεις, αλλά βρίσκεται σε απόλυτο σκοτάδι όσον αφορά τις υπόλοιπες δυνάμεις... Οι έξι δυνάμεις στην ενότητά τους παριστάνονται από το Αστρικό Φως [*Νταϊβιπρακρίτι*, η Έβδομη, το φως του Λόγου].313

Τα παραπάνω αναφέρθηκαν για να δείξουν τις πραγματικές ινδουιστικές ιδέες πάνω στο θέμα. Είναι απόλυτα εσωτερικές αν και δεν καλύπτουν ούτε το ένα δέκατο εκείνου που μπορεί να ειπωθεί. Κατ' αρχήν, τα έξι ονόματα των Έξι Δυνάμεων που αναφέρθηκαν είναι τα ονόματα των έξι Ιεραρχιών των Ντιάνι Τσόχαν, ενοποιημένων από την Πρωταρχική τους, την έβδομη, που προσωποποιεί την Πέμπτη Αρχή της Κοσμικής Φύσης, ή της "Μητέρας", με το Μυστικό Νόημά της. Και μόνο η απαρίθμηση των γιογκικών Δυνάμεων θα απαιτούσε δέκα τόμους. Καθεμιά απ' αυτές τις Δυνάμεις έχει επικεφαλής μια ζώσα Συνειδητή Οντότητα, της οποίας αποτελεί εκπόρευση.

Αλλά ας συγκρίνουμε τα λόγια του Ερμή, του "τρισμέγιστου", με το σχόλιο που μόλις αναφέρθηκε:

Αυτή η δημιουργία της Ζωής από τον Ήλιο είναι τόσο συνεχής όσο και το φως του: τίποτε δεν το εμποδίζει ούτε το περιορίζει. Γύρω του, σαν μια στρατιά δορυφόρων, βρίσκονται αναρίθμητοι χοροί Πνευμάτων. Αυτά διαμένουν πλησίον των Αθανάτων και από κει επιβλέπουν τις ανθρώπινες υποθέσεις. Εκτελούν την θέληση των θεών [Κάρμα] μέσω θυελλών, καταιγίδων, διελεύσεων πυρός και σεισμών επίσης μέσω λιμών και πολέμων, για την τιμωρία της ασέβειας...314 Ο ήλιος είναι εκείνος που συντηρεί και τρέφει όλα τα πλάσματα και όπως ο Ιδεατός Κόσμος που περιβάλλει τον αισθητό κόσμο, γεμίζει τον τελευταίο με την αφθονία και την σημαντική ποικιλία των μορφών, έτσι και ο ήλιος τυλίγοντας τα πάντα μέσα στο φως του, πραγματώνει παντού την γέννηση και την ανάπτυξη των πλασμάτων... Κάτω από τις διαταγές του βρίσκεται ο χορός των Πνευμάτων, ή μάλλον οι χοροί, γιατί υπάρχουν πολλοί και διάφοροι και ο αριθμός τους ισούται με κείνον των άστρων. Κάθε άστρο έχει τα δικά του πνεύματα, καλά και κακά από φύση, ή μάλλον από την λειτουργία τους, γιατί η λειτουργία είναι η ουσία των πνευμάτων... Όλα αυτά τα Πνεύματα προΐστανται των κοσμικών υποθέσεων,315 διαταράσσουν και ανατρέπουν την κατάσταση Κρατών και ατόμων εντυπώνουν την εικόνα τους στις ψυχές μας· είναι παρόντα μέοα στα νεύρα μας, στο μεδούλι μας, στις φλέβες μας, στις αρτηρίες μας και στην ίδια την εγκεφαλική ουσία μας... Την στιγμή που ο καθένας μας δέχεται ζωή και ύπαρξη, παραδίνεται στην φροντίδα των πνευμάτων [Στοιχειακών] που προΐστανται των γεννήσεων316 και που ταξινομούνται κάτω από τις αστρικές δυνάμεις [Υπερανθρώπινα αστρικά Πνεύματα]. Αυτά μεταβάλλονται αιώνια, δεν είναι πάντα ιδία, αλλά εξελίσσονται σε κύκλους.317 Εμποτίζουν μέσω του σώματος δυο μέρη της ψυχής, ώστε να μπορεί να δέχεται από το καθένα την εντύπωση της δικής του ενέργειας. Αλλά το λογικό μέρος της ψυχής δεν υπόκειται στα πνεύματα˙ προορίζεται για την υποδοχή [του] θεού,318 που το φωτίζει με μια φωτεινή ακτίνα. Αυτοί οι φωτισμένοι είναι λίγοι σε αριθμό και τα πνεύματα

313 Ο *Θεοσοφιστής*, τόμ. III, Νοέμβριος, 1881, σελ. 41-44· επίσης *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας* (1885), σελ. 110-111. [Οι λέξεις που είναι μέσα σε αγκύλες έχουν προστεθεί από την Ε.Π.Μπ.].

314 Βλέπε Στάντζα III και IV και τα Σχόλια τους, ειδικά τα Σχόλια στην Στάντζα IV, για τους "Λίπικα και τους τέσσερις Μαχαράτζα", τους πράκτορες του Κάρμα. [Ε.Π.Μπ.].

315 Και οι "θεοί" ή Ντιάνι επίσης και όχι μόνο τα πνεύματα ή "καθοδηγούμενες Δυνάμεις" [Ε.Π.Μπ.].

316 Αυτό σημαίνει ότι επειδή ο άνθρωπος αποτελείται από όλα τα Μεγάλα Στοιχεία: Πυρ, Αέρα, Νερό, Γη και Αιθέρα - τα ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ που ανήκουν αντίστοιχα σ' αυτά τα Στοιχεία νιώθουν έλξη προς τον άνθρωπο εξαιτίας της ομοουσίας τους. Το στοιχείο που υπερέχει σε μια ορισμένη σύσταση θα είναι το κυριαρχούν στοιχείο σε όλη την ζωή. Για παράδειγμα, αν ένας άνθρωπος έχει μια υπεροχή του Γήινου, του στοιχείου των γνωμών, τότε οι γνώμες θα τον οδηγήσουν προς την απόκτηση μετάλλων - χρήματα και πλούτο κ.τ.λ. Ο Παράκελσος λέει: "Ο ζωώδης άνθρωπος είναι γιος των ζωώδικων στοιχείων από τα οποία έχει γεννηθεί η Ψυχή (Ζωή) του και τα ζώα είναι ο καθρέφτης του ανθρώπου", (*Θεμέλιο Σοφίας*). Ο Παράκελοος ήταν προσεχτικός και ήθελε η Βίβλος να συμφωνεί μ' αυτά που έλεγε και γι' αυτό δεν τα είπε όλα. [Ε.Π.Μπ.].

317 Κυκλική πορεία στην ανάπτυξη. [Ε.Π.Μπ.].

318 Ο θεός στον άνθρωπο και συχνά η ενσάρκωση του θεού, είναι ένας ανώτερος Πνευματικός Ντιάνι Τσόχαν μέσα του, εκτός από την παρουσία της έβδομης Αρχής του [Ε.Μ.Μπ.].

απέχουν απ' αυτούς, γιατί ούτε τα πνεύματα ούτε οι θεοί έχουν καμιά ισχύ μπροστά σε μια και μόνο ακτίνα του θεού.[319] Αλλά όλοι οι άλλοι άνθρωποι, στο σώμα και στην ψυχή, κατευθύνονται από τα πνεύματα, στα οποία προσκολλώνται και επηρεάζουν τις λειτουργίες τους... Τα πνεύματα, λοιπόν, έχουν τον έλεγχο των κοσμικών υποθέσεων και τα σώματά μας τους χρησιμεύουν σαν εργαλεία...(Δρ. Άννα Κίνγκσφορντ, *Η Παρθένος του Κόσμου*, "Οι Ορισμοί του Ασκληπιού", σελ. 104-106.)

Το παραπάνω, εκτός από μερικά αιρετικά σημεία, αντιπροσωπεύει την παγκόσμια πίστη που ήταν κοινή σε όλα τα έθνη, μέχρι πριν από έναν αιώνα περίπου. Εξακολουθεί να αποτελεί ορθόδοξο δόγμα στο γενικό του περίγραμμα και τα χαρακτηριστικά τόσο για τους παγανιστές όσο και για τους χριστιανούς, αν εξαιρέσει κανείς μια μικρή ομάδα υλιστών και ανθρώπων της Επιστήμης.

Γιατί ακόμα και αν ονομάζει κανείς τα πνεύματα και τους "θεούς" του Ερμή, "Δυνάμεις του Σκότους" και "Αγγέλους", όπως συμβαίνει στην ελληνική και λατινική Εκκλησία - ή τα ονομάζει "Πνεύματα των Νεκρών", όπως στον Πνευματισμό, ή ακόμα Μπουτά και Ντεβά, Σαϊτάν ή Τζιν, όπως εξακολουθούν να ονομάζονται στην Ινδία και στις Μουσουλμανικές χώρες - ωστόσο όλα είναι ένα και το αυτό πράγμα, δηλαδή, ΠΛΑΝΗ. Ας μην παρανοηθεί και αυτό, όμως, με την έννοια που το μεγάλο φιλοσοφικό δόγμα των βεντατιστών διαστρεβλώθηκε πρόσφατα από Δυτικούς σχολιαστές.

Καθετί που υπάρχει, εκπορεύεται από το ΑΠΟΛΥΤΟ το οποίο, και μόνο απ' αυτό το χαρακτηριστικό, στέκει σαν η μια και μοναδική πραγματικότητα - επομένως καθετί ξένο προς το Απόλυτο, το γενεσιουργό και αιτιατό Στοιχείο, πρέπει αναντίρρητα να είναι μια πλάνη. Αλλά αυτό ισχύει μόνο από καθαρά μεταφυσική άποψη. Ένας άνθρωπος που θεωρεί τον εαυτό του νοητικά υγιή και θεωρείται σαν τέτοιος και από τους πλησίον του, ονομάζει τα οράματα ενός τρελού αδελφού - που οι παραισθήσεις του τον κάνουν θύμα είτε ευτυχισμένο είτε υπερβολικά δυστυχισμένο, ανάλογα με την περίπτωση - πλάνες και φαντασιώσεις. Αλλά υπάρχει κανένας τρελός για τον οποίο οι αποτρόπαιες σκιές του ταραγμένου νου του, οι πλάνες του, δεν είναι - για την ώρα - τόσο ενεργές και αληθινές όσο τα πράγματα τα οποία μπορεί να δει ο γιατρός ή ο φύλακας του; Σ' αυτό το Σύμπαν το καθετί είναι σχετικό, το καθετί είναι μια πλάνη. Αλλά η εμπειρία οποιουδήποτε πεδίου είναι μια πραγματικότητα για το ον που μετέχει και του οποίου η συνείδηση βρίσκεται σε εκείνο το πεδίο - αν και η συγκεκριμένη εμπειρία, παρατηρούμενη από μια καθαρά μεταφυσική άποψη, μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν έχει αντικειμενική πραγματικότητα. Όμως οι εσωτερικές διδασκαλίες δεν έχουν να παλέψουν ενάντια στους μεταφυσικούς, αλλά ενάντια στους φυσικούς και στους υλιστές και γι' αυτούς η Ζωτική Δύναμη, το Φως, ο Ήχος, ο Ηλεκτρισμός, ακόμα και η αντικειμενικά έλκουσα δύναμη του Μαγνητισμού, δεν έχουν αντικειμενική ύπαρξη και λέγεται ότι υπάρχουν απλώς σαν "τρόποι κίνησης", "αισθήματα και καταστάσεις της ύλης".

Αντίθετα απ' ό,τι πιστεύουν μερικοί, ούτε οι αποκρυφιστές γενικά, ούτε οι θεοσοφιστές απορρίπτουν τις απόψεις και τις θεωρίες των σύγχρονων επιστημόνων, μόνο και μόνο επειδή οι απόψεις αυτές είναι αντίθετες προς την Θεοσοφία. Ο πρώτος νόμος της Εταιρίας μας είναι να αποδίδουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι. Επομένως οι θεοσοφιστές είναι οι πρώτοι που αναγνωρίζουν την ουσιαστική αξία της επιστήμης. Αλλά όταν οι αρχιερείς της ανάγουν την συνείδηση σε μια έκκριση της φαιάς ουσίας του εγκεφάλου και καθετί άλλο στην φύση σε έναν τρόπο κίνησης, τότε διαμαρτυρόμαστε ενάντια στην δοξασία αυτή που είναι αφιλοσόφητη, αντιφατική και σχεδόν παράλογη από επιστημονική σκοπιά όπως - και πολύ περισσότερο - από την αποκρυφιστική σκοπιά της εσωτερικής γνώσης.

Γιατί πράγματι το αστρικό φως των παρεξηγημένων Καμπαλιστών, κρύβει παράξενα και αλλόκοτα μυστικά για εκείνον που μπορεί να δει σ' αυτό - και τα μυστήρια που είναι κρυμμένα μέσα στα ακαταπαύστως διαταρασσόμενα κύματά του υπάρχουν, παρ' όλο το πλήθος των

319 Τώρα, τι είδους "θεός" εννοείται εδώ; Όχι ο θεός "ο Πατέρας", το ανθρωμορφικό δημιούργημα, γιατί αυτός ο θεός είναι συλλογικά ο Ελοΐμ και δεν έχει ύπαρξη ξέχωρη από το Πλήθος. Άλλωστε ένας τέτοιος θεός είναι πεπερασμένος και ατελής. Εδώ, με την έκφραση, άνθρωποι "λίγοι σε αριθμό", εννοούνται οι ανώτεροι Μυημένοι και Σοφοί. Και ακριβώς αυτοί οι άνθρωποι είναι που πιστεύουν σε "θεούς" και δεν γνωρίζουν κανένα "θεό" εκτός από την μια Συμπαντική μόνη και ανεξάρτητη θεότητα [Ε.Π.Μπ.].

υλιστών[320] και των χλευαστών. Αυτά τα μυστικά μαζί με πολλά άλλα μυστήρια θα παραμείνουν ανύπαρκτα για τους υλιστές της εποχής μας, με τον ίδιο τρόπο που η Αμερική ήταν ένας ανύπαρκτος μύθος για τους Ευρωπαίους κατά την διάρκεια της αρχής της μεσαιωνικής εποχής, ενώ οι Σκανδιναβοί και οι Νορβηγοί είχαν πράγματι φτάσει και εγκατασταθεί σε κείνον τον πολύ παλιό "Νέο Κόσμο" αρκετούς αιώνες πριν. Αλλά όπως γεννήθηκε ένας Κολόμβος για να ανακαλύψει ξανά και να αναγκάσει τον Παλιό Κόσμο να πιστέψει σε Αντίποδες χώρες, έτσι θα γεννηθούν και επιστήμονες που θα ανακαλύψουν τα θαύματα τα οποία, τώρα οι αποκρυφιστές ισχυρίζονται ότι υπάρχουν στις περιοχές του Αιθέρα, με τους διάφορους και πολύμορφους κατοίκους και τις ενσυνείδητες Οντότητες τους. Τότε, *nolens-volens*[*εκών-άκων*], η επιστήμη θα αναγκαστεί να αποδεχτεί την παλιά "δεισιδαιμονία", όπως έχει κάνει ήδη με αρκετές άλλες. Και όταν αναγκαστεί να την αποδεχτεί - κρίνοντας από τις παρελθοντικές εμπειρίες - τότε οι πολυμαθείς καθηγητές της, πιθανόν θα διευρύνουν το πράγμα και θα απορρίψουν το (παλιό) του όνομα, όπως έγινε στην περίπτωση του ΜΕΣΜΕΡΙΣΜΟΥ και του Μαγνητισμού που τώρα έχει μετονομαστεί σε Υπνωτισμό. Η εκλογή της νέας ονομασίας θα εξαρτηθεί, με την σειρά της, από τους "τρόπους κίνησης" - το νέο όνομα για την παλιότερη "αυτόματη φυσική διαδικασία μεταξύ των νευρικών ινών του (επιστημονικού) εγκεφάλου", του Μόλεσοτ - καθώς επίσης, πολύ πιθανόν, και από το τελευταίο γεύμα εκείνου που θα δώσει το όνομα. Μιας και σύμφωνα με τον ιδρυτή του νέου υλο-ιδεαλιστικού σχεδίου, "η φυσιολογική δραστηριότητα του εγκέφαλου είναι γενικά ίδια με τον σχηματισμό του χυλού".[321] Έτσι, αν πιστεύει κανείς αυτήν την ανόητη πρόταση, το νέο όνομα του αρχαϊκού πράγματος θα κριθεί από την έμπνευση του συκωτιού εκείνου που θα δώσει το όνομα" και μόνο τότε αυτές οι αλήθειες θα έχουν την τύχη να γίνουν επιστημονικές!

Αλλά η ΑΛΗΘΕΙΑ, οσοδήποτε δυσάρεστη στην γενικά τυφλή πλειοψηφία, είχε πάντα τους υπερμάχους της, έτοιμους να πεθάνουν γι' αυτήν και δεν είναι οι αποκρυφιστές εκείνοι που θα διαμαρτυρηθούν ενάντια στην αποδοχή της από την επιστήμη, έστω και κάτω από οποιοδήποτε καινούργιο όνομα. Αλλά μέχρι να φτάσουν στο σημείο να γίνουν αναγκαστικά απόλυτα αντιληπτές και αποδεκτές από τους επιστήμονες, πολλές αποκρυφιστικές αλήθειες θα είναι απαγορευμένες, όπως ήταν τα φαινόμενα των Πνευματιστών και άλλες ψυχικές εκδηλώσεις, μέχρι να υιοθετηθούν τελικά από τους πρώην συκοφάντες τους, χωρίς την παραμικρή αναγνώριση ή συγγνώμη. Το άζωτο πρόσφερε σημαντικά στην χημική γνώση, αλλά εκείνος που το ανακάλυψε, ο Παράκελσος, αποκαλείται μέχρι και σήμερα "απατεώνας".

Πόσο βαθιά αληθινά είναι τα λόγια του Τ. Μπάκλι στην θαυμαστή *Ιστορία του Πολιτισμού στην Αγγλία* (τομ. I, σελ. 256), όταν λέει:

Εξαιτίας συνθηκών ακόμα αγνώστων [Καρμική πρόβλεψη - Ε.Π.Μπ.], εμφανίζονται από καιρό σε καιρό μεγάλοι στοχαστές οι οποίοι αφιερώνοντας την ζωή τους σε έναν μοναδικό σκοπό, είναι ικανοί να ξεπεράσουν την πρόοδο της ανθρωπότητας και να δημιουργήσουν μια θρησκεία ή μια φιλοσοφία, μέσω της

320 Το αστρικό φως των Καμπαλιστών μεταφράστηκε από μερικούς, εντελώς λαθεμένα "Αιθέρας", αυτός ο τελευταίος συγχέεται με τον υποθετικό Αιθέρα της επιστήμης και από μερικούς θεοσοφιστές αναφέρονται και τα δυο σαν συνώνυμα του Ακασά. Αυτό είναι μεγάλο λάθος.

"Ένας χαρακτηρισμός του Ακασά θα βοηθήσει να φανεί πόσο ακατάλληλα αντιπροσωπεύεται από τον ‘Αιθέρα’", γράφει ο συγγραφέας του έργου *Λογική Ανασκευή των Ινδουιστικών Φιλοσοφικών Συστημάτων* (Νιλακάντα Γκόρε), βοηθώντας έτσι ασυνείδητα τον αποκρυφισμό. "Σε διάσταση, είναι... άπειρο, δεν αποτελείται από μέρη και δεν διαθέτει χρώμα, γεύση, οσμή και αφή. Μέχρι εδώ αντιστοιχεί επακριβώς με τον χρόνο, χώρο, Ισβαρά, ("Ο Κύριος", αλλά μάλλον δημιουργική δυνατότητα και ψυχή-*άνιμα μούντι*). Η ιδιαιτερότητά του, όπως συγκρίθηκε μέχρις εδώ, αποτελείται από το ότι είναι η υλική αιτία του ήχου. Εκτός από αυτό, μπορούμε να το θεωρήσουμε ότι είναι ένα με την κενότητα" (σ. 166).

Αναμφίβολα είναι κενότητα ειδικά για τους Ρασιοναλιστές. Οπωσδήποτε το Ακασά είναι βέβαιο ότι δημιουργεί κενότητα στον εγκέφαλο ενός υλιστή. Ωστόσο αν και το Ακασά δεν είναι ο Αιθέρας της επιστήμης, ούτε ακόμα ο Αιθέρας του αποκρυφιστή, που τον ορίζει μόνο σαν μια από τις αρχές του Ακασά, είναι ασφαλώς, μαζί με το πρωταρχικό του, η αιτία του ήχου. Αλλά οπωσδήποτε μόνο η φυσική και πνευματική αίτια και όχι η υλική αιτία. Οι σχέσεις του Αιθέρα με το Ακασά μπορούν να οριστούν αν εφαρμόσουμε και στα δύο, στο Ακασά και στον Αιθέρα, τα λόγια που αναφέρονται στους *Βέντα* για τον θεό: "Έτσι, ο ίδιος ήταν πράγματι ο (δικός του) γιος", όπου ο ένας είναι απόγονος του άλλου και όμως ο εαυτός του. Αυτό ίσως να είναι ένα δύσκολο αίνιγμα για τον αμύητο, αλλά κατανοείται πολύ εύκολα από οποιονδήποτε ινδουιστή, ακόμα και αν δεν είναι μυστικιστής.

321 Εθνικός Αναμορφωτής, 9 Ιανουαρίου, 1887. "Φρενο-Κοσμο-Βιολογία", του δρ. Λιούινς.

οποίας τελικά επέρχονται σημαντικά αποτελέσματα. Αλλά αν κοιτάξουμε την ιστορία, θα δούμε καθαρά ότι αν και η καταγωγή μιας νέας ιδέας μπορεί να οφείλεται έτσι σε έναν μόνο άνθρωπο, όμως το αποτέλεσμα που προκαλεί αυτή η νέα ιδέα εξαρτάται από την κατάσταση των ανθρώπων μεταξύ των οποίων διαδίδεται. Αν, είτε μια θρησκεία είτε μια φιλοσοφία, είναι πολύ πιο προχωρημένη από ένα έθνος, τότε δεν μπορεί να προσφέρει άμεση υπηρεσία, αλλά πρέπει να περιμένει την κατάλληλη εποχή,[322] μέχρις ότου οι διάνοιες των ανθρώπων είναι ώριμες για την αποδοχή της... Κάθε επιστήμη και κάθε πίστη είχε τους μάρτυρές της...
Σύμφωνα με την συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, περνούν λίγες γενιές και ύστερα έρχεται μια περίοδος όπου αυτές οι αλήθειες θεωρούνται πια σαν συνηθισμένα γεγονότα και λίγο αργότερα έρχεται μια άλλη περίοδος, στην οποία ανακηρύσσονται σαν αναγκαίες και όπου ακόμα και οι πιο αντιδραστικές διάνοιες απορούν πως ήταν δυνατό κάποτε να απορρίφθηκαν αυτές οι αλήθειες.

Είναι πολύ πιθανόν οι διάνοιες των σημερινών ανθρώπων να μην είναι αρκετά ώριμες για την αποδοχή των αποκρυφιστικών αληθειών. Αυτές ,αποτελούν την θεώρηση που θα προσφερθεί στους προχωρημένους στοχαστές της Έκτης Ριζικής Φυλής για την αποδοχή της εσωτερικής φιλοσοφίας πλήρως και ανεπιφύλακτα. Στο μεταξύ οι γενιές της δικής μας Πέμπτης Φυλής θα εξακολουθήσουν να παρασύρονται από προκαταλήψεις και προλήψεις. Οι αποκρυφιστές επιστήμονες θα έχουν το δάχτυλο της κατηγόριας στραμμένο πάνω τους από κάθε γωνιά και όλοι θα ζητούν να τους γελοιοποιήσουν και να τους συντρίψουν στο όνομα και προς μεγάλη δόξα του υλισμού και της ονομαζόμενης επιστήμης του. Η Προσθήκη που ολοκληρώνει αυτό τον Τόμο, Μέρος ΙΙΙ, όμως, δείχνει - απαντώντας προκαταβολικά σε αρκετές από τις μελλοντικές επιστημονικές αντιρρήσεις - τις αληθινές και αμοιβαίες θέσεις του εναγόμενου και του ενάγοντος. Οι θεοσοφιστές και οι αποκρυφιστές επικρίνονται από την κοινή γνώμη, η οποία εξακολουθεί ακόμα να κρατάει ψηλά την σημαία των επαγωγικών επιστημών. Αυτές, λοιπόν, πρέπει να εξεταστούν και πρέπει να φανεί ως ποιον βαθμό οι επιτεύξεις και οι ανακαλύψεις τους στην περιοχή των φυσικών νόμων είναι αντίθετες, όχι τόσο με τους ισχυρισμούς μας, όσο με τα γεγονότα στην φύση. Έφτασε η ώρα που θα δείξει αν τα τείχη της σύγχρονης Ιεριχούς είναι τόσο απόρθητα, ώστε κανένα φύσημα της απόκρυφης σάλπιγγας δεν πρόκειται ποτέ να τα γκρεμίσει.

Οι ονομαζόμενες Δυνάμεις, με επικεφαλής το Φως και τον Ηλεκτρισμό, και η σύσταση της Ηλιακής τροχιάς πρέπει να εξεταστούν προσεκτικά· καθώς επίσης και οι θεωρίες της Βαρύτητας και των Νεφελωμάτων. Πρέπει να μελετηθεί η φύση του Αιθέρα και των άλλων Στοιχείων: συγκρίνοντας έτσι τις επιστημονικές με τις Αποκρυφιστικές διδασκαλίες, και αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα μερικά από τα μέχρι τώρα κρυμμένα δόγματα αυτών των τελευταίων. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Προσθήκη.)

Πριν από δεκαπέντε χρόνια η συγγραφέας ήταν η πρώτη που επανέλαβε, μετά τους Καμπαλιστές, τις σοφές Εντολές της εσωτερικής Κατήχησης:

> Κλείσε το στόμα σου, ώστε να μη μιλήσεις γι' αυτό [το μυστήριο], και την καρδιά σου, για να μη σκεφτείς δυνατά. Και αν η καρδιά σου ξέφυγε, φέρε την πίσω στην θέση της, γιατί τέτοιος είναι ο όρος της συμμαχίας μας. *(Σεφέρ Γιετσιρά*, το "Βιβλίο της Δημιουργίας", κεφ. Ι, παρ. 8.)

Και πάλι:

> Αυτό είναι ένα μυστικό που φέρνει τον θάνατο. Κλείσε το στόμα σου για να μην το αποκαλύψεις στον αδαή˙ σύνθλιψε τον εγκέφαλο σου, για να μην ξεφύγει τίποτε απ' αυτόν και βγει προς τα έξω. (Κανόνες της Μύησης.)

Λίγα χρόνια αργότερα μια γωνιά του Πέπλου της Ίσιδας έπρεπε να ανασηκωθεί και τώρα ένα άλλο και μεγαλύτερο άνοιγμα δημιουργείται...

Αλλά παλιά και καθιερωμένα λάθη - τέτοια που γίνονται κάθε μέρα πιο χτυπητά και ολοφάνερα - στέκονται και πάλι, όπως και τότε, παραταγμένα σε θέση μάχης. Ωθούμενα από τυφλό συντηρητισμό, πλάνη και προκατάληψη, βρίσκονται συνέχεια σε επιφυλακή, έτοιμα να

322 Αυτός είναι ένας Κυκλικός νόμος, αλλά ακόμα και αυτός ο νόμος ματαιώνεται μερικές φορές από την ανθρώπινη στενοκεφαλιά. [Ε.Π.Μπ.].

καταπνίξουν κάθε αλήθεια η οποία, αφυπνιζόμενη από τον αιώνιο ύπνο της, συμβαίνει να ζητάει αναγνώριση. Έτσι προχωρούν τα πράγματα από τότε που ο άνθρωπος έγινε ζώο. Το γεγονός ότι αυτό, σε κάθε περίπτωση, σημαίνει ηθικό θάνατο για τους αποκάλυπτες, για κείνους που φέρνουν στο φως οποιαδήποτε απ' αυτές τις πανάρχαιες αλήθειες, είναι τόσο σίγουρο, όσο σίγουρο είναι και το γεγονός ότι χαρίζουν ΖΩΗ και ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΗ σε κείνους που είναι σε θέση να ευεργετηθούν απ' αυτό το λίγο που τώρα τους αποκαλύπτεται.

ΚΟΣΜΟΓΕΝΕΣΗ

ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

I
ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

"...Ένα σύμβολο δεν είναι πάντα, για εκείνον που βλέπει, μια θολή ή καθαρότερη αποκάλυψη του θεϊκού;... μέσα από όλα αυτά αχνοφέγγει κάτι από μια θεία ιδέα ... Όχι, ακόμα και το Υψηλότερο σύμβολο που συνάντησαν και κάτω από το οποίο αγκαλιάστηκαν οι άνθρωποι, ο ίδιος ο Σταυρός, δεν έχει κανένα νόημα εκτός από ένα τυχαίο εξωτερικό."

Καρλάυλ, *Sartor Resartus*, κεφ. III, "Σύμβολα".

Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της υποφαινόμενης συγγραφέως έχει αφιερωθεί στην μελέτη του κρυμμένου νοήματος κάθε θρησκευτικού και άλλου μύθου οποιουδήποτε έθνους, μεγάλου ή μικρού, και κυρίως των παραδόσεων της Ανατολής. Η συγγραφέας ανήκει σε κείνους που είναι πεπεισμένοι ότι καμιά μυθολογική ιστορία και κανένα γεγονός στις παραδόσεις ενός λαού δεν υπήρξε ποτέ δημιούργημα καθαρής φαντασίας, αλλά ότι καθεμιά απ' αυτές τις διηγήσεις περιέχει ένα πραγματικό, ιστορικό υπόστρωμα. Στο σημείο αυτό η συγγραφέας διαφωνεί με εκείνους τους συμβολολόγους, οσοδήποτε μεγάλη και αν είναι η φήμη τους, οι οποίοι σε κάθε μύθο δεν βρίσκουν τίποτε άλλο, εκτός από πρόσθετες αποδείξεις για τις δεισιδαιμονίες τάσεις στην σκέψη των αρχαίων και πιστεύει πως όλες οι μυθολογίες ξεπήδησαν και δομήθηκαν πάνω σε ηλιακούς μύθους. Τέτοιοι επιφανειακοί διανοητές ξεσκεπάζονται με θαυμαστό τρόπο από τον Τζέραλντ Μάσεϋ, τον ποιητή και αιγυπτιολόγο, σε μια διάλεξη του πάνω στην "Σεληνολατρεία, Αρχαία και Σύγχρονη". Η αιχμηρή κριτική του αξίζει να αναφερθεί εδώ σ' αυτό το σημείο του έργου, γιατί απηχεί πολύ καλά και τα δικά μας αισθήματα που εκφράστηκαν ανοιχτά ήδη το 1877, όταν γράφτηκε η *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*.

Εδώ και τριάντα χρόνια ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ διδάσκει με τα βιβλία και τις διαλέξεις του, με δημοσιεύσεις στους *Times*, στο *Saturday Review* και σε διάφορα άλλα περιοδικά, από το βήμα του Βασιλικού Ινστιτούτου, από τον άμβωνα του Αββαείου Ουεστμίνστερ και από την έδρα του στην Οξφόρδη, ότι η Μυθολογία είναι μια ασθένεια της γλώσσας και ότι ο αρχαίος συμβολισμός ήταν αποτέλεσμα μιας κάποιας πρωτόγονης νοητικής ανωμαλίας.

"Γνωρίζουμε", λέει ο καθηγητής Ρένουφ, επαναλαμβάνοντας τον Μαξ Μύλλερ, στις διαλέξεις του στο Χίμπερτ, "γνωρίζουμε, ότι η μυθολογία είναι η ασθένεια που ξεπηδάει σε ένα ιδιαίτερο στάδιο του ανθρώπινου πολιτισμού". Τέτοια είναι η επιφανειακή εξήγηση των μη εξελικτιστών και τέτοιες εξηγήσεις γίνονται ακόμα αποδεκτές από το βρετανικό κοινό, που συνηθίζει να σκέπτεται δι' αντιπροσώπου. Ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, ο Κοξ, ο Γκουμπερνάτις και άλλοι υποστηρικτές των Ηλιακών Μύθων μας έχουν παρουσιάσει τον πρωτόγονο μυθοπλάστη σαν ένα είδος εκγερμανισμένου ινδουιστή μεταφυσικού, που προβάλλει την σκιά του πάνω σε μια νοητική ομίχλη και μιλάει εμπνευσμένα για τον καπνό ή έστω για το σύννεφο, ενώ ο ουρανός από πάνω του γίνεται ο θόλος μιας ονειρική χώρας, μουτζουρωμένος με τις φανταστικές εικόνες των πρωτόγονων εφιαλτών! Οι άνθρωποι αυτοί φαντάζονται τον πρωτόγονο άνθρωπο σύμφωνα με την δική τους εικόνα και θεωρούν ότι έχει μια αρρωστημένη τάση για αυτο-παραπλάνηση, ή όπως το εκφράζει ο Φοντενέλ, "να βλέπει πράγματα που δεν υπάρχουν!" Έχουν παρουσιάσει τον πρωτόγονο αρχαϊκό άνθρωπο σαν να έχει εξαρχής παραπλανηθεί ηλιθίως από μια ενεργό αλλά ακαλλιέργητη φαντασία στο να πιστεύει κάθε είδους λάθη, τα οποία έρχονταν άμεσα και συνεχώς σε αντίθεση με την καθημερινή εμπειρία του – τον έχουν παρουσιάσει σαν έναν ανόητο φσντασιόπληκτο εν μέσω θλιβερών πραγματικοτήτων που ακόνιζαν την εμπειρία του, όπως τα μυτερά παγόβουνα αφήνουν το αποτύπωμα τους πάνω στους βράχους τους βυθισμένους κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Πρέπει να ειπωθεί, και κάποια μέρα θα αναγνωρισθεί, ότι αυτοί οι διάσημοι καθηγητές δεν βρίσκονταν πιο κοντά στις αρχές της μυθολογίας και της γλώσσας απ' όσο βρισκόταν ο ποιητής Ουίλ του Μπάρνς κοντά στον Πήγασο. Η απάντηση μου είναι:

δεν αποτελεί παρά μόνο όνειρο του μεταφυσικού θεωρητικού ότι η μυθολογία ήταν μια ασθένεια της γλώσσας ή οποιουδήποτε άλλου εκτός του δικού του εγκεφάλου. Η καταγωγή και η σημασία της μυθολογίας δεν έχει γίνει καθόλου αντιληπτή από αυτούς τους άσχετους καιροσκόπους! Η μυθολογία ήταν ένας πρωτόγονος τρόπος έκφρασης της αρχαϊκής σκέψης. Βασιζόταν πάνω σε φυσικά γεγονότα και αποδεικνύεται ακόμα και σήμερα στα διάφορα φαινόμενα. Δεν υπάρχει τίποτε παράλογο και τίποτε αρρωστημένο σ' αυτήν όταν εξεταστεί κάτω από το φως της εξέλιξης και όταν κατανοηθεί πλήρως ο τρόπος έκφρασής της μέσω της συμβολικής γλώσσας. Ο παραλογισμός βρίσκεται στο να την παίρνουμε για ανθρώπινη ιστορία ή θεία Αποκάλυψη.[323] Η μυθολογία είναι η αποθήκη της πιο αρχαίας επιστήμης του ανθρώπου και αυτό που κυρίως μας ενδιαφέρει είναι πως: όταν για άλλη μια φορά ερμηνευθεί σωστά, πρόκειται να σημάνει το θάνατο εκείνων των λαθεμένων θεολογιών, τις οποίες γέννησε χωρίς να το θέλει.[324]

Μερικές φορές στην σύγχρονη φρασεολογία λέμε πως μια φράση είναι μυθική ανάλογα με τον βαθμό που είναι λαθεμένη. Αλλά η αρχαία μυθολογία δεν ήταν ένα σύστημα ή τρόπος παραποίησης μ' αυτήν την έννοια. Οι ιστορίες της ήταν τα μέσα για την μετάδοση γεγονότων δεν ήταν ούτε ψέματα ούτε φαντασίες... Για παράδειγμα όταν οι Αιγύπτιοι απεικόνιζαν την Σελήνη σαν μια Γάτα, δεν είχαν τόση άγνοια ώστε να υποθέτουν ότι η Σελήνη ήταν γάτα, ούτε ο μύθος της γάτας ήταν μια απλή διεύρυνση της λεκτικής μεταφοράς - ούτε είχαν καμιά πρόθεση να φτιάχνουν αινίγματα ή γρίφους... Είχαν παρατηρήσει ένα απλό γεγονός, ότι η γάτα έβλεπε στο σκοτάδι και ότι τα μάτια της γίνονταν ολοστρόγγυλα και πιο λαμπερά την νύχτα. Η Σελήνη ήταν ο νυχτερινός παρατηρητής στον ουρανό και επομένως η γάτα ήταν το αντίστοιχό της στην γη και έτσι η γνωστή γάτα υιοθετήθηκε σαν ένας αντιπρόσωπος ένα φυσικό σύμβολο, μια ζωντανή εικόνα του σεληνιακού δίσκου... Και έτσι έβγαινε το συμπέρασμα ότι και ο ήλιος που την νύχτα έβλεπε στον κάτω κόσμο, έπρεπε επίσης να ονομάζεται γάτα, γιατί κι αυτός έβλεπε στο σκοτάδι. Στα Αιγυπτιακά η γάτα ονομάζεται *μάου*, που υποδηλώνει τον ενορατικό, από το ρήμα *μάου*, βλέπω. Ένας συγγραφέας σε θέματα μυθολογίας βεβαιώνει ότι οι Αιγύπτιοι "φαντάζονταν μια μεγάλη γάτα πίσω από τον ήλιο, ο οποίος ήταν η κόρη του ματιού της γάτας". Αλλά αυτή η φαντασία δεν είναι παρά σύγχρονη, βγαλμένη από τα αποθέματα των μοντέρνων επιστημόνων. Η Σελήνη σαν γάτα ήταν το μάτι του Ηλίου, γιατί αντανακλούσε το ηλιακό φως και γιατί το μάτι αντανακλά την εικόνα στον καθρέφτη του. Με την μορφή της θεάς Μπαστ, η γάτα φυλάει τον Ήλιο, κρατώντας με τα νύχια της και τσακίζοντας το κεφάλι του φιδιού του σκότους, που θεωρείται ο αιώνιος εχθρός του... (Τζέραλντ Μασεΰ, *Σεληνολατρεία, Αρχαία και Σύγχρονη*, σελ. 1-2.)

Αυτή είναι μια πολύ σωστή παρουσίαση του σεληνιακού μύθου από την αστρονομική όψη του. Η σεληνογραφία, όμως, είναι η λιγότερο συμβολική από τις διαιρέσεις της σεληνιακής συμβολολογιας. Για να κυριαρχήσει πλήρως κανείς στην Σεληνογνωσία - αν μας επιτρέπεται η δημιουργία μιας καινούργιας λέξης - πρέπει να κατανοήσει κάτι περισσότερο από το απλό αστρονομικό της νόημα. Η Σελήνη σχετίζεται στενά με την Γη, όπως δείξαμε στην Στάντζα VI (βλέπε επίσης και Τμήμα IX, Deus Lunus) και σχετίζεται πιο άμεσα με όλα τα μυστήρια της σφαίρας μας περισσότερο και από την Αφροδίτη-Λούσιφερ, την απόκρυφη αδελφή και *alter ego* της Γης.

Οι ακούραστες έρευνες των Δυτικών και ειδικά των Γερμανών συμβολολόγων, κατά την διάρκεια του περασμένου και του παρόντος αιώνος, έκαναν του κάθε αποκρυφιστή και το κάθε απροκατάληπτο άτομο να καταλάβει ότι χωρίς την βοήθεια της συμβολολογίας (με τα επτά τμήματά της για τα οποία οι σύγχρονοι δεν γνωρίζουν τίποτε), καμιά αρχαία Γραφή δεν μπορεί να κατανοηθεί σωστά. Η συμβολολογία πρέπει να μελετηθεί από την κάθε όψη της, γιατί κάθε έθνος είχε τις δικές του ιδιαίτερες μεθόδους έκφρασης. Με λίγα λόγια, κανένας αιγυπτιακός πάπυρος, κανένα ινδικό *όλλα*, καμιά ασσυριακή πλάκα ή εβραϊκός κύλινδρος δεν πρέπει να διαβάζεται και να γίνεται αποδεκτός κατά γράμμα.

Αυτό το γνωρίζει ο κάθε μελετητής. Και μόνο οι διαυγείς διαλέξεις του Τζ. Μάσευ αρκούν για να πείσουν κάθε ανοιχτόμυαλο χριστιανό, ότι το να αποδέχεται το νεκρό γράμμα της Βίβλου ισοδυναμεί με το να κάνει μεγαλύτερο σφάλμα και να πέφτει σε χειρότερη προκατάληψη και από τον πιο άγριο ιθαγενή. Αλλά το σημείο στο οποίο ακόμα και οι πιο ειλικρινείς Ανατολιστές,

323 Όσον αφορά την *θεία αποκάλυψη* συμφωνούμε, αλλά όχι σχετικά με την "ανθρώπινη ιστορία"... Γιατί στις περισσότερες αλληγορίες και "μύθους" της Ινδίας υπάρχει "ιστορία" και γεγονότα, πραγματικά γεγονότα: κρύβονται κάτω απ' αυτούς. [Ε.Π.Μπ.]

324 Όταν οι "λαθεμένες θεολογίες" εξαφανιστούν, τότε θα ανακαλυφθούν οι αληθινές προϊστορικές πραγματικότητες που περιέχονται ειδικά στην μυθολογία των Αρίων: των αρχαίων Ινδών και ακόμα των προ-ομηρικών Ελλήνων. [Ε.Π.Μπ.]

Αριανιστές ή Αιγυπτιολόγοι φαίνεται να παραμένουν τυφλοί, είναι το γεγονός ότι κάθε σύμβολο σε πάπυρο ή *όλλα* είναι ένα πολύπλευρο διαμάντι, που η κάθε όψη του όχι μόνο φέρει αρκετές ερμηνείες, αλλά σχετίζεται παρόμοια και με αρκετές επιστήμες. Αυτό φάνηκε καθαρά στην μόλις αναφερθείσα ερμηνεία της Σελήνης που συμβολίζεται από την γάτα: ένα παράδειγμα αστρο-γήινής απεικόνισης, αλλά σε άλλα έθνη η Σελήνη είχε και πολλές άλλες σημασίες εκτός απ' αυτήν.

Σαν ένας πολυμαθής Τέκτων και Θεοσοφιστής, ο αείμνηστος Κένεθ Μακένζι στο έργο του *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια* (στο λήμμα "Έμβλημα") έδειξε ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο έμβλημα και στο σύμβολο. Το πρώτο "περιέχει μια μεγαλύτερη σειρά σκέψεων από ένα σύμβολο, το οποίο μπορεί να ειπωθεί ότι απεικονίζει κάποια απλή, ιδιαίτερη ιδέα". Έτσι τα σύμβολα (σεληνιακά ή ηλιακά) αρκετών χωρών, που το καθένα απεικονίζει μια τέτοια ιδιαίτερη ιδέα ή σειρά ιδεών, σχηματίζουν συλλογικά ένα εσωτερικό έμβλημα. Το τελευταίο είναι "μια συγκεκριμένη ορατή εικόνα ή σχέδιο που αντιπροσωπεύει αρχές ή μια σειρά αρχών, αναγνωρίσιμες από κείνους που έχουν δεχθεί ορισμένες καθοδηγήσεις" (μυημένους). Και για να το εκφράσουμε ακόμα πιο καθαρά, ένα έμβλημα είναι συνήθως μια σειρά γραφικών εικόνων θεωρούμενων και εξηγούμενων αλληγορικά, που αναπτύσσουν μια ιδέα σε πανοραμικές όψεις, την μια μετά την άλλη. Έτσι τα *Πουρανά* είναι γραπτά εμβλήματα. Το ίδιο η μωυσαϊκή και η χριστιανική Διαθήκη ή η Βίβλος και όλες οι άλλες εξωτερικές Γραφές. Όπως αναφέρει ο ίδιος συγγραφέας:

> Όλες οι εσωτερικές Εταιρείες χρησιμοποιούν εμβλήματα και σύμβολα, όπως η Εταιρεία των Πυθαγορείων, τα Ελευσίνια, οι Ερμητικοί Αδελφοί της Αιγύπτου, οι Ροδόσταυροι και οι Ελευθεροτέκτονες. Πολλά απ' αυτά τα εμβλήματα δεν είναι σωστό να αποκαλυφθούν στο πλατύ κοινό και μια *πολύ μικρή αλλαγή* μπορεί να διαφοροποιήσει κατά πολύ την σημασία του εμβλήματος του συμβόλου. Το μαγικό σφραγιδόδεντρο, βασιζόμενο σε ορισμένες αρχές των αριθμών, ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία και, αν και στα μάτια του ανεκπαίδευτου φαίνεται τερατώδες ή γελοίο, ωστόσο μεταδίδει ένα ολόκληρο σύνολο δοξασιών σε κείνους που έχουν εκπαιδευτεί να τις αναγνωρίζουν.

Όλες οι προαναφερθείσες εταιρείες είναι σχετικά σύγχρονες, αφού καμιά δεν χρονολογείται πριν από τον Μεσαίωνα. Πόσο πιο προσεχτικοί πρέπει να είναι, λοιπόν, οι σπουδαστές της πολύ παλαιότερης Αρχαϊκής Σχολής, ώστε να μην αποκαλύψουν πολύ πιο σημαντικά μυστικά στην ανθρωπότητα (με την έννοια ότι θα είναι επικίνδυνα στα χέρια της τελευταίας) από τα ονομαζόμενα "Μασονικά Μυστικά", τα οποία, όπως λένε οι Γάλλοι, έχουν πια γίνει "κοινό μυστικό"! Αλλά ο περιορισμός αυτός ισχύει μόνο για την ψυχολογική ή μάλλον την ψυχοφυσιολογική και Κοσμική σημασία του συμβόλου και του εμβλήματος, και ακόμα και γι' αυτή μόνο μερικά. Ένας γνώστης πρέπει να αρνηθεί να αποκαλύψει τις συνθήκες και τα μέσα που οδηγούν σε έναν συσχετισμό των στοιχείων, ψυχικών ή φυσικών, που μπορεί να προκαλέσουν ένα καταστροφικό ή και ευεργετικό αποτέλεσμα. Αλλά αυτός είναι πάντα έτοιμος να μεταβιβάσει στον ειλικρινή σπουδαστή το μυστικό της αρχαίας σκέψης σε ό,τι αφορά την ιστορία που κρύβεται κάτω τον μυθολογικό συμβολισμό, παρέχοντας έτσι μερικούς ακόμα οδοδείκτες προς μια ενδοσκοπική θεώρηση του παρελθόντος, επειδή περιέχει μερικές χρήσιμες πληροφορίες σχετικά με την καταγωγή του ανθρώπου, την εξέλιξη των φυλών και την γεωγνωσία. Και όμως αυτό είναι το μεγαλύτερο παράπονο σήμερα, όχι μόνο μεταξύ των θεοσοφιστών, αλλά και μεταξύ των λίγων ατόμων που ενδιαφέρονται για το θέμα: Γιατί οι γνώστες δεν αποκαλύπτουν αυτά που γνωρίζουν; Σ' αυτό η απάντηση είναι: Γιατί θα έπρεπε να το κάνουν, όταν γνωρίζουν εκ των προτέρων ότι κανένας άνθρωπος της επιστήμης δεν θα δεχθεί τα αποκαλυπτόμενα γεγονότα έστω και σαν υπόθεση, για να μη μιλήσουμε για την αποδοχή σαν μια θεωρία ή αξίωμα; Μήπως δέχτηκε ή πίστεψε κανένας μέχρι τώρα τις βάσεις της απόκρυφης φιλοσοφίας που περιέχονται στον *Θεοσοφιστή*, στον *Εσωτερικό Βουδισμό* και σε άλλα έργα και περιοδικά; Μήπως και τα λίγα που δόθηκαν μέχρι τώρα δεν γελοιοποιήθηκαν και δεν περιφρονήθηκαν φέρνοντας αντιμέτωπα από την μια την θεωρία του "ζώου" και του "πιθήκου" των Χάξλεϋ-Χέκελ και από την άλλη το πλευρό του Αδάμ και το μήλο; Ωστόσο, παρ' όλη αυτήν την δυσάρεστη προοπτική, ένα πλήθος γεγονότων δίνεται στο παρόν έργο. Και τώρα πραγματευόμαστε εδώ την καταγωγή του ανθρώπου, την εξέλιξη της σφαίρας και των φυλών, ανθρώπινων και ζωικών τόσο πλήρως, όσο είναι σε θέση να το κάνει η συγγραφέας.

Οι αποδείξεις που προβάλλονται σαν επιβεβαίωση των αρχαίων διδασκαλιών βρίσκονται διασκορπισμένες σε όλες τις γραφές των αρχαίων πολυτισμών. Τα *Πουρανά*, η *Ζενταβέστα* και οι αρχαίοι κλασικοί είναι γεμάτοι απ' αυτές, αλλά κανένας δεν μπήκε ποτέ στον κόπο να συγκεντρώσει και να συσχετίσει αυτά τα γεγονότα. Ο λόγος είναι ότι τέτοια γεγονόταν καταγράφονταν συμβολικά και οι καλύτεροι μελετητές, οι πιο οξείες διάνοιες ανάμεσα στους Αριανιστές και τους Αιγυπτιολόγους, συσκοτίζονταν συχνά από την μια ή την άλλη προκατάληψη και ακόμα συχνότερα από την μονόπλευρη θεώρηση του μυστικού νοήματος. Όμως ακόμα και μια παραβολή είναι ένα προφορικό σύμβολο: μια φαντασία ή ένα παραμύθι, όπως νομίζουν μερικοί˙ μια αλληγορική παρουσίαση, λέμε εμείς, πραγματικοτήτων ζωής, συμβάντων και γεγονότων. Και όπως από κάθε παραβολή έβγαινε πάντα ένα ηθικό δίδαγμα κι αυτό το δίδαγμα ήταν πραγματική αλήθεια και γεγονός στην ανθρώπινη ζωή, έτσι κι εκείνοι που είναι γνώστες των ιεραρχικών επιστημών ανακάλυπταν ένα ιστορικό, πραγματικό γεγονός σε ορισμένα εμβλήματα και σύμβολα αναφερόμενα στα αρχαία αρχεία των ναών. Η θρησκευτική και εσωτερική ιστορία κάθε έθνους ήταν κλεισμένη μέσα σε σύμβολα, ποτέ δεν εκφράστηκε με πολλά λόγια. Όλες οι σκέψεις και τα συναισθήματα, όλη η μάθηση και η γνώση που αποκαλύφθηκε και αποκτήθηκε από τις πρώτες φυλές βρήκε την εικονική της έκφραση στην αλληγορία και στην παραβολή. Γιατί; Επειδή η προφερόμενη λέξη έχει *μια δυνατότητα άγνωστη, την οποία δεν υποψιάζονται και στην οποία δεν πιστεύουν* οι σύγχρονοι "σοφοί". Επειδή ο ήχος και ο ρυθμός συσχετίζονται στενά με τα τέσσερα Στοιχεία των Αρχαίων και γιατί αυτός ή ο άλλος κραδασμός στον αέρα είναι βέβαιο ότι αφυπνίζει αντίστοιχες δυνάμεις, η ένωση με τις παράγει καλά ή κακά αποτελέσματα, ανάλογα με την περίπτωση. Σε κανέναν σπουδαστή δεν επετράπη ποτέ να απαγγείλει ιστορικά, θρησκευτικά ή άλλα πραγματικά γεγονότα με τόσο αλάθητες λέξεις, από φόβο μήπως οι δυνάμεις που συνδέονται με αυτό το γεγονός ελκυθούν και πάλι. Τέτοια γεγονότα αναφέρονταν μόνο κατά την διάρκεια της Μύησης και κάθε σπουδαστής οφείλει να τα καταγράφει με αντίστοιχα σύμβολα βγαλμένα από το δικό του νου, που εξετάζονταν ύστερα από τον δάσκαλό του πριν γίνουν τελικά αποδεκτά. Έτσι δημιουργήθηκε με τον καιρό το Κινέζικο Αλφάβητο όπως και, πριν απ' αυτό, καθιερώθηκαν τα ιερατικά σύμβολα στην αρχαία Αίγυπτο. Στην Κινέζικη γλώσσα, το αλφάβητο της οποίας μπορεί να διαβαστεί σε οποιαδήποτε γλώσσα,[325] και το οποίο είναι ελάχιστα πιο παλιό από το αιγυπτιακό αλφάβητο του Θωθ, κάθε λέξη έχει το αντίστοιχο σύμβολό της που εκφράζει την απαιτούμενη λέξη με μια εικονική μορφή. Η γλώσσα περιέχει πολλές χιλιάδες τέτοια σύμβολα ή λογογράμματα, που το καθένα σημαίνει μια ολόκληρη λέξη, γιατί κατ' εξοχήν γράμματα ή αλφάβητο δεν υπάρχουν στην κινέζικη γλώσσα όπως δεν υπήρχαν και στην αιγυπτιακή.

Τώρα επιχειρείται μια ερμηνεία των κυριότερων συμβόλων και εμβλημάτων, επειδή οι επόμενοι Τόμοι που ακολουθούν και οι οποίοι ασχολούνται με την Ανθρωπογένεση θα είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθούν, χωρίς μια προπαρασκευαστική έστω γνωριμία με τα μεταφυσικά σύμβολα.

Ούτε είναι σωστό να αρχίσουμε μια εσωτερική ανάγνωση του συμβολισμού, χωρίς να αποδώσουμε την πρέπουσα τιμή σε κείνον που του πρόσφερε την μεγαλύτερη υπηρεσία κατ' αυτόν τον αιώνα ανακαλύπτοντας το βασικό κλειδί της αρχαίας εβραϊκής συμβολολογίας, το έντονα αλληλοϋφασμένο με την μετρολογία, ένα από τα κλειδιά της κάποτε παγκόσμιας μυστηριακής γλώσσας. Έτσι, εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας στον Τζ. Ράλστον Σκίνερ από το Σινσιννάτι, συγγραφέα του έργου *Το Κλειδί του Εβραιο-αιγυπτιακού Μυστηρίου στην Πηγή των Μέτρων*. Μυστικιστής και Καμπαλιστής εκ φύσεως, εργάστηκε πολλά χρόνια προς αυτήν την κατεύθυνση και οι προσπάθειές του στέφθηκαν ασφαλώς από μεγάλη επιτυχία. Όπως το εκφράζει ο ίδιος:

> συγγραφέας είναι απόλυτα σίγουρος πως υπήρχε μια αρχαία γλώσσα η οποία αργότερα και μέχρι σήμερα φαίνεται να έχει χαθεί, αλλά ίχνη της οποίας υπάρχουν άφθονα ... Ο συγγραφέας ανακάλυψε ότι αυτή η γεωμετρική αναλογία [ο ακέραιος λόγος της διαμέτρου προς την περιφέρεια ενός κύκλου] ήταν η αρχαιότατη και πιθανόν θεία αρχή των ... γραμμικών μέτρων ... Είναι σχεδόν βέβαιο ότι το ίδιο σύστημα

325 Έτσι, ένας Ιάπωνας που δεν ξέρει ούτε μια λέξη από Κινέζικα, αν συναντηθεί με έναν Κινέζο που δεν έχει διαβάσει ποτέ του Ιαπωνικά, θα επικοινωνήσει μαζί του γραπτά και θα καταλάβουν τέλεια ο ένας τον άλλον, γιατί η γραφή είναι συμβολική.

γεωμετρίας, αριθμών, αναλογίας και μέτρων ήταν γνωστό και χρησιμοποιόταν στην ήπειρο της Βόρειας Αμερικής, ακόμα και πριν γίνει αυτή γνωστή στους Σημίτες...

ιδιαιτερότητα αυτής της γλώσσας ήταν ότι μπορούσε να περιέχεται σε μια άλλη, κρυμμένη και να μη γίνεται αντιληπτή παρά μόνο με την βοήθεια ειδικής καθοδήγησης. Τα γράμματα και τα συλλαβικά σύμβολα κατέχουν ταυτόχρονα τις δυνάμεις ή το νόημα των αριθμών, των γεωμετρικών σχημάτων, εικόνων ιδεογραμμάτων και συμβόλων, ο επιδιωκόμενος σκοπός των οποίων μπορούσε να εκφραστεί αποτελεσματικά με παραβολές με την μορφή διηγήσεων ή μέρους διηγήσεων, ενώ επίσης μπορούσε να παρουσιαστεί ξεχωριστά, ανεξάρτητα και με διάφορους τρόπους μέσω εικόνων, επιγραφών ή κατασκευών.

Και για να ξεκαθαρίσουμε μια ασάφεια ως προς τον όρο γλώσσα: Πρωταρχικά, η λέξη σημαίνει έκφραση των ιδεών μέσω ανθρώπινης ομιλίας, αλλά δευτερευόντως μπορεί να σημαίνει την έκφραση των ιδεών με την βοήθεια οποιουδήποτε άλλου μέσου. Στο εβραϊκό κείμενο η αρχαία γλώσσα συντίθεται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε με την χρησιμοποίηση των γραπτών χαρακτήρων – η εκφώνηση των οποίων αποτελεί την γλώσσα σύμφωνα με τον πρώτο ορισμό – μεταδιδόταν σκόπιμα μια εντελώς ξεχωριστή σειρά ιδεών, άλλη από τις ιδέες που εκφράζονταν με το διάβασμα των ήχων-συμβόλων. Αυτή η δευτερεύουσα γλώσσα προβάλλει, κάτω από ένα πέπλο, σειρές ιδεών, φανταστικά αντίγραφα αισθητών πραγμάτων που μπορούν να απεικονισθούν και πραγμάτων τα οποία μπορούν να ταξινομηθούν σαν πραγματικά χωρίς να είναι αισθητά, όπως για παράδειγμα: ο αριθμός 9 μπορεί να θεωρηθεί σαν μια πραγματικότητα αν και δεν έχει αισθητή ύπαρξη, έτσι επίσης και μια περιστροφή της Σελήνης, σαν κάτι ξεχωριστό από την ίδια την Σελήνη που έκανε την περιστροφή, μπορεί να θεωρηθεί ότι προκαλεί ή δημιουργεί μια πραγματική ιδέα, αν και μια τέτοια περιστροφή δεν έχει υπόσταση. Αυτή η ιδεατή γλώσσα μπορεί να αποτελείται από σύμβολα περιορισμένα σε αυθαίρετους όρους και σχήματα, έχοντας μια πολύ μικρή γκάμα αντιλήψεων και με μικρή αξία, ή μπορεί να αποτελεί μέσο ανάγνωσης της φύσης σε μερικές από τις εκδηλώσεις με σχεδόν απροσμέτρητη αξία όσον αφορά τον ανθρώπινο πολιτισμό. Μια εικόνα ενός φυσικού πράγματος μπορεί να διεγείρει ιδέες σχετικών θεμάτων, που ακτινοβολούν σε διάφορες ακόμα και αντίθετες κατευθύνσεις, σαν τις ακτίνες ενός τροχού, δημιουργώντας φυσικές πραγματικότητες σε τμήματα πολύ διαφορετικά από την πρώτη ή αρχική εικόνα. Η ιδέα γεννάει μια σχετική ιδέα, αλλά αν το κάνει αυτό, τότε οσοδήποτε κι αν φαίνονται αταίριαστες, όλες οι επακόλουθες ιδέες πρέπει να ξεπηδούν από την αρχική εικόνα και να συνδέονται αρμονικά ή να σχετίζονται η μια με την άλλη. Έτσι με μια εκφρασμένη ιδέα αρκετά·βασική μπορεί να προκύψει σαν αποτέλεσμα ο οραματισμός του ίδιου του σύμπαντος, ακόμα και στις λεπτομέρειες της δημιουργίας του. Μια τέτοια χρησιμοποίηση της κοινής γλώσσας είναι σήμερα ξεχασμένη, αλλά ο συγγραφέας αναρωτιέται μήπως κατά το μακρινό παρελθόν αυτή ήταν η παγκόσμια διαδεδομένη γλώσσα την οποία όμως, καθώς διαμορφωνόταν όλο και περισσότερο στις μυστικές φόρμες της, κατείχε μόνο μια εκλεκτή τάξη ή κάστα. Με αυτό εννοώ ότι ακόμα και η κοινή γλώσσα ή καθομιλουμένη ξεκίνησε στην αρχή για να χρησιμοποιηθεί σαν ένας φορέας αυτού του ιδιαίτερου τρόπου μεταβίβασης ιδεών. Για κάτι τέτοιο υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις και πράγματι φαίνεται ότι στην ιστορία της ανθρώπινης Φυλής, για λόγους που προς το παρόν οπωσδήποτε δεν μπορούμε να ανιχνεύσουμε, συνέβη μια διακοπή ή μια απώλεια αυτής της αρχικής τέλειας γλώσσας και ενός τέλειου συστήματος επιστήμης. Μήπως θα πρέπει να πούμε τέλειο, γιατί ήταν θείας προέλευσης και μετάδοσης;

Εδώ η έκφραση "θείας προέλευσης" δεν σημαίνει αποκάλυψη από έναν ανθρωπομορφικό θεό στην κορυφή ενός βουνού ανάμεσα σε βροντές και αστραπές, αλλά - όπως το κατανοούμε εμείς μια γλώσσα και ένα σύστημα επιστήμης που μεταβιβάστηκε στην πρώτη ανθρωπότητα από μια πιο προχωρημένη *ανθρωπότητα*, τόσο ανώτερη, ώστε να είναι *θεία* μπροστά σε εκείνη την παιδική ανθρωπότητα. Με λίγα λόγια, από μια "ανθρωπότητα" από άλλες σφαίρες. Μια ιδέα που δεν περιέχει τίποτε υπερφυσικό, αλλά της οποίας η αποδοχή ή απόρριψη εξαρτάται από τον βαθμό αλαζονείας και υπερηφάνειας στον νου εκείνου που την ακούει. Γιατί αν οι κάτοχοι της σύγχρονης γνώσης ομολογούσαν έστω ότι, αν και δεν γνωρίζουν τίποτε για το μέλλον του ασώματου ανθρώπου – ή μάλλον δεν δέχονται τίποτε – ωστόσο αυτό το μέλλον εγκυμονεί εκπλήξεις και αναπάντεχες αποκαλύψεις γι' αυτούς, μόλις το Εγώ τους απαλλαγεί από το χονδροειδές σώμα του, τότε η υλιστική απιστία θα υφίστατο λιγότερες αλλαγές απ' ό,τι τώρα. Ποιος απ' αυτούς γνωρίζει, ή μπορεί να πει, τι θα συμβεί όταν κάποτε τελειώσει ο ζωικός κύκλος της σφαίρας μας και η ίδια η μητέρα Γη βυθιστεί στον τελευταίο ύπνο της; Ποιος είναι αρκετά τολμηρός ώστε να πει ότι τα θεία Εγώ της δικής μας ανθρωπότητας – τουλάχιστον τα εκλεκτά από τα πλήθη που περνούν σε άλλες σφαίρες – δεν θα γίνουν με την σειρά τους οι "θείοι" καθοδηγητές μιας νέας ανθρωπότητα που θα γεννηθεί απ' αυτούς σε μια νέα σφαίρα, που θα κληθεί σε ζωή και δράση από τις ασώματες "αρχές" της δικής μας Γης; (βλέπε Στάντζα VI) Ίσως όλα αυτά να υπήρξαν εμπειρία του ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

και αυτά τα παράξενα αρχεία να βρίσκονται κλεισμένα μέσα στην "Μυστηριακή γλώσσα" των προϊστορικών εποχών, την γλώσσα που σήμερα ονομάζουμε ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟ.

II
Η ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ

Πρόσφατες ανακαλύψεις μεγάλων μαθηματικών και Καμπαλιστών αποδεικνύουν, πέραν πάσης αμφιβολίας, ότι κάθε θεολογία, από την πρώτη και αρχαιότερη μέχρι την τελευταία, ξεπήδησε όχι μόνο από μια κοινή πηγή αφηρημένων πίστεων, αλλά από μια παγκόσμια εσωτερική, "μυστηριακή" γλώσσα. Οι μελετητές αυτοί κατέχουν το κλειδί της παγκόσμιας γλώσσας της αρχαιότητας και το έχουν στρέψει με επιτυχία, αλλά μόνο μια φορά, στην ερμητικά κλεισμένη πόρτα που οδηγεί στην Αίθουσα των Μυστηρίων. Το μεγάλο αρχαϊκό σύστημα γνωστό από την προϊστορική εποχή σαν η ιερή Σοφία-Επιστήμη, ένα σύστημα που μπορεί να βρεθεί σε κάθε παλιά καθώς και σε κάθε νέα θρησκεία, είχε και εξακολουθεί να έχει την παγκόσμια γλώσοα του - την οποία είχε υποψιαστεί ο Ραγκόν - την γλώσσα των ιεροφαντών, που έχει επτά "διαλέκτους", όπως θα λέγαμε, η καθεμιά από τις οποίες αναφέρεται και είναι ιδιαίτερα κατάλληλη για ένα από τα επτά μυστήρια της Φύσης. Καθεμιά έχει τον δικό της συμβολισμό. Έτσι, η Φύση μπορεί να διαβαστεί είτε στην πληρότητά της, ή να εξεταστεί μόνο από μια όψη της.

απόδειξη του γεγονότος αυτού βρίσκεται στην υπερβολική δυσκολία που αντιμετωπίζουν ακόμα και σήμερα οι Ανατολιστές γενικά και οι Ινδολόγοι και Αιγυπτιολόγοι ειδικότερα στην ερμηνεία των αλληγορικών γραφών των Αρίων και των ιερατικών αρχείων της αρχαίας Αιγύπτου. Και αυτό επειδή ποτέ δεν θα καταλάβουν πως όλα τα αρχαία αρχεία γράφονταν σε μια γλώσσα που ήταν παγκόσμια και γνωστή παρόμοια σε όλα τα έθνη, αλλά η οποία τώρα είναι κατανοητή μόνο σε ελάχιστους. Όπως οι αραβικοί αριθμοί είναι κατανοητοί στους ανθρώπους όλων των εθνών ή όπως η λέξη *and*, που για τον Γάλλο γίνεται *et* και για τον Γερμανό *und*, αλλά η οποία όμως μπορεί να εκφραστεί σε όλα τα πολιτισμένα έθνη με το σύμβολο &, έτσι όλες οι λέξεις εκείνης της μυστηριακής γλώσσας σήμαιναν το ίδιο πράγμα για κάθε άνθρωπο οποιασδήποτε εθνικότητας. Υπήρξαν αρκετοί άνθρωποι που προσπάθησαν να επανεγκαθιδρύσουν μια τέτοια παγκόσμια και φιλοσοφική γλώσσα: ο Ντεσάρμ, ο Ουίλκινς, ο Λάιμπνπς, αλλά ο μόνος που απέδειξε την δυνατότητά της ήταν ο Ζ. ντε Μαιμώ, στο έργο του *Πασιγραφίες*. Το σχέδιο του Βαλεντίνου, το ονομαζόμενο "Ελληνική Καμπάλα" και το οποίο βασίζεται στον συνδυασμό ελληνικών γραμμάτων, μπορεί να Χρησιμεύσει σαν πρότυπο.

Οι πολύπλευρες όψεις της μυστηριακής γλώσσας οδήγησαν στην υιοθέτηση υπερβολικά διαφορετικών δογμάτων και τελετουργιών στην εξωτερική μορφή των εκκλησιαστικών λειτουργιών. Και εκεί οφείλουν την προέλευσή τους τα περισσότερα δόγματα της χριστιανικής Εκκλησίας, όπως για παράδειγμα τα επτά Μυστήρια, η Τριάδα, η Ανάσταση, τα επτά θανάσιμα Αμαρτήματα και οι επτά Αρετές. Επειδή, όμως, τα επτά κλειδιά της μυστηριακής γλώσσας βρίσκονταν πάντα στην φύλαξη των ανώτερων μυημένων ιεροφαντών της αρχαιότητας, γι' αυτό στα χέρια του νέου τάγματος των Ναζαρηνών πέρασε μόνο η μερική χρήση ελάχιστων από τα επτά, μέσω της προδοσίας μερικών πρώτων χριστιανών Πατέρων, πρώην μυημένων των Ναών. Μερικοί από τους πρώτους Πάπες ήταν μυημένοι, αλλά τα τελευταία τμήματα της γνώσης τους έπεσαν τώρα στην κατοχή των Ιησουιτών, οι οποίοι τα μετέτρεψαν σε ένα σύστημα μαγείας.

Λέγεται ότι η ΙΝΔΙΑ (όχι με την τωρινή της έκταση, αλλά περιλαμβάνοντας τα αρχαία όρια της), είναι η μόνη χώρα στον κόσμο η οποία έχει ανάμεσα στους γιους της μυημένους που κατέχουν την γνώση και των επτά υποσυστημάτων και το κλειδί ολόκληρου του συστήματος. Από την πτώση της Μέμφιδας η Αίγυπτος άρχισε να χάνει ένα-ένα τα κλειδιά αυτά και η Χαλδαία, την εποχή του Βηρωσσού, διατηρούσε μόνο τρία. Όσο για τους Εβραίους, σε όλα τους τα κείμενα δεν εμφανίζουν τίποτε άλλο από μια πλήρη γνώση του αστρονομικού, γεωμετρικού και αριθμητικού συστήματος συμβολισμού όλων των ανθρώπινων και ιδιαίτερα των φυσιολογικών λειτουργιών. Αυτοί δεν κατείχαν ποτέ τα ανώτερα κλειδιά.

Γκαστόν Μασπερό, ο μεγάλος Γάλλος Αιγυπτιολόγος και διάδοχος του Μάριετ-Μπέυ, γράφει:

Κάθε φορά που ακούω ανθρώπους να μιλάνε για την θρησκεία της Αιγύπτου, νιώθω τον πειρασμό να τους ρωτήσω ποια από τις αιγυπτιακές θρησκείες εννοούν; Την αιγυπτιακή θρησκεία της 4ης Δυναστείας, την αιγυπτιακή θρησκεία της πτολεμαϊκής περιόδου; Την θρησκεία του πλήθους ή την θρησκεία των μορφωμένων; Εκείνη που διδασκόταν στις σχολές της Ηλιούπολης ή εκείνη που εκφραζόταν στην σκέψη και στις ιδέες της ιερατικής τάξης του Τεμπάν; Γιατί ανάμεσα στον πρώτο τάφο της Μέμφιδας, που φέρει τον θυρεό ενός βασιλιά της τρίτης δυναστείας, και στις τελευταίες πέτρες που σκαλίστηκαν στο Εσνέχ, κάτω από τον Καίσαρα Φίλιππο τον Άραβα, παρεμβάλλεται ένα διάστημα πέντε χιλιάδων χρόνων. Ακόμα και αν αγνοήσουμε την εισβολή των Υξώς, την αιθιοπική και ασσυριακή κυριαρχία, την περσική κατάκτηση, την ελληνική αποίκηση και τις χιλιάδες επαναστάσεις στην πολιτική της ζωή, η Αίγυπτος κατά την διάρκεια αυτών των πέντε χιλιάδων χρόνων πέρασε μέσα από πολλές μεταστροφές της ζωής, ηθικής και διανοητικής. Το Κεφάλαιο XVII της *Βίβλου των Νεκρών*, το οποίο φαίνεται να περιέχει την παρουσίαση του συστήματος του κόσμου όπως ήταν κατανοητό στην Ηλιούπολη κατά την διάρκεια της πρώτης δυναστείας, μας είναι γνωστό μόνο από λίγα αντίγραφα της ενδέκατης και δωδέκατης δυναστείας. Ήδη εκείνη την εποχή καθεμιά από τις στροφές που το αποτελούν ερμηνευόταν με τρεις ή τέσσερις διαφορετικούς τρόπους˙ τόσο διαφορετικούς, πράγματι, ώστε σύμφωνα με την μια ή την άλλη σχολή Δημιουργός γινόταν ή το ηλιακό πυρ *Ρα-Σού*, ή το πρωταρχικό ύδωρ. Δεκαπέντε αιώνες αργότερα ο αριθμός των ερμηνειών είχε αυξηθεί σημαντικά. Ο χρόνος με το πέρασμά του τροποποίησε τις ιδέες σχετικά με το σύμπαν και τις δυνάμεις που το κυβερνούν. Μέσα στους 18 μόλις αιώνες της ύπαρξής του ο χριστιανισμός επεξεργάστηκε, ανέπτυξε και μεταμόρφωσε τα περισσότερα από τα δόγματά του, πόσες φορές λοιπόν ο αιγυπτιακός κλήρος δεν θα τροποποίησε και δεν θα μεταμόρφωσε τα δόγματά του κατά την διάρκεια εκείνων των πενήντα αιώνων που χωρίζουν τον Θεοδόσιο από τους Βασιλείς Κατασκευαστές των Πυραμίδων;

Νομίζουμε ότι εδώ ο διαπρεπής Αιγυπτιολόγος πέρασε στα άκρα. Τα εξωτερικά δόγματα μπορεί να άλλαξαν συχνά, τα εσωτερικά ποτέ. Δεν λαμβάνει υπόψη του το ιερό αμετάτρεπτο των αρχέγονων αληθειών που αποκαλύπτονταν μόνο κατά την διάρκεια των μυστηρίων της μύησης. Οι Αιγύπτιοι ιερείς ξέχασαν πάρα πολλά˙ δεν άλλαξαν τίποτε. Η απώλεια μεγάλου μέρους των αρχικών διδασκαλιών οφειλόταν στον ξαφνικό θάνατο των μεγάλων ιεροφαντών, οι οποίοι πέθαναν πριν προλάβουν να τα αποκαλύψουν όλα στους διαδόχους τους και κυρίως στην απουσία άξιων κληρονόμων της γνώσης. Ωστόσο διατήρησαν στις τελετουργίες και στα δόγματά τους τις βασικές διδασκαλίες της μυστικής δοξασίας. Έτσι στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο που αναφέρεται από τον Μασπερό βρίσκει κανείς: (1) Τον Όσιρι να λέει ότι είναι ο *Τουμ* (η δημιουργική δύναμη στην φύση, που δίνει μορφή σε όλα τα Όντα, πνεύματα και ανθρώπους), αυτογεννημένος και αυθύπαρκτος, που πρόβαλε από τον *Νου*, τον ουράνιο ποταμό, που ονομάζεται Πατέρας-Μητέρα των θεών, την πρωταρχική θεότητα, η οποία είναι το χάος ή η Άβυσσος, και η οποία γονιμοποιήθηκε από το αόρατο πνεύμα. (2) Ότι βρήκε τον *Σου* (την ηλιακή δύναμη) στα σκαλοπάτια της πόλεως της Αιγύπτου (τους δυο κύβους του καλού και του κακού) και ότι κατέστρεψε τις κακές αρχές στον *Νου* (χάος), τα παιδιά της Ανταρσίας. (3) Αυτός είναι το Πυρ και το Ύδωρ, δηλαδή Νους, ο πρωταρχικός γονέας και από τα άκρα του δημιούργησε τους θεούς: 14 θεούς (δυο φορές επτά), επτά σκοτεινούς και επτά φωτεινούς θεούς (τα επτά Πνεύματα της Παρουσίας των χριστιανών και τα Επτά σκοτεινά Κακά Πνεύματα). (4).Αυτός είναι ο Νόμος της ύπαρξης και του Όντος (γραμμή 10), ο *Μπένου* (ή φοίνικας, το πουλί της ανάστασης στην Αιωνιότητα), στον οποίο η νύχτα ακολουθεί την ημέρα και η ημέρα την νύχτα: ένας υπαινιγμός των περιοδικών κύκλων της κοσμικής ανάστασης και της ανθρώπινης μετενσάρκωσης· γιατί τι άλλο μπορεί να σημαίνει; "Ο οδοιπόρος που διασχίζει εκατομμύρια χρόνια, είναι το όνομα του Ενός και το μεγάλο πράσινο (αρχέγονα ύδατα ή Χάος), είναι το όνομα του άλλου", (γραμμή 17), όπου ο ένας γεννάει διαδοχικά εκατομμύρια χρόνια και ο άλλος τα καταπίνει για να τα αποκαταστήσει. (5) Μιλάει για τους Επτά Φωτεινούς που ακολουθούν τον Κύριό τους, ο οποίος αποδίδει δικαιοσύνη (Όσιρις στον *Αμέντι*).

Όλα αυτά έχει τώρα αποδειχθεί ότι αποτελούν την πηγή και την προέλευση των χριστιανικών δογμάτων. Αυτά τα οποία οι Ιουδαίοι πήραν από την Αίγυπτο μέσω του Μωυσή και των άλλων μυημένων, διαστρεβλώθηκαν αρκετά στις μετέπειτα εποχές και αυτά που η Εκκλησία δανείστηκε και από τους δυο, είναι ακόμα πιο παρερμηνευμένα.

Και όμως τώρα το σύστημά τους αποδεικνύεται ταυτόσημο σ' αυτό το ειδικό τμήμα της συμβολολογίας - δηλαδή, το κλειδί των μυστηρίων της αστρονομίας, όπως συνδέεται με το μυστήριο της γέννησης και της σύλληψης - με κείνες τις ιδέες των αρχαίων θρησκειών, η θεολογία των οποίων ανέπτυξε το φαλλικό στοιχείο. Το ιουδαϊκό σύστημα των ιερών μέτρων εφαρμοζόμενο στα θρησκευτικά σύμβολα - όσο φτάνουν οι γεωμετρικοί και αριθμητικοί συνδυασμοί - είναι ταυτόσημο με εκείνο της Χαλδαίας, της Ελλάδας και της Αιγύπτου, γιατί υιοθετήθηκε από τους Ιουδαίους κατά την διάρκεια των αιώνων της σκλαβιάς και της αιχμαλωσίας τους απ' αυτά τα έθνη.[326] Τι ήταν εκείνο το σύστημα; Αποτελεί ακλόνητη πεποίθηση του συγγραφέα της *Πηγής των Μέτρων* ότι, "τα Μωυσαϊκά Βιβλία ήταν σχεδιασμένα ώστε, μέσω καλλιτεχνικής ομιλίας, να προβάλλει ένα γεωμετρικό και αριθμητικό σύστημα ακριβούς επιστήμης το οποίο μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν η πηγή των μέτρων." Το ίδιο πιστεύει και ο Πιάτζι Σμιθ. Αυτό το σύστημα και αυτά τα μέτρα σύμφωνα με μερικούς μελετητές αποδείχθηκε ότι ήταν τα ίδια με εκείνα που χρησιμοποιήθηκαν στην κατασκευή της Μεγάλης Πυραμίδας, αλλά αυτό ισχύει μόνο εν μέρει. "Το θεμέλιο αυτών των μέτρων ήταν ο λόγος Πάρκερ", γράφει ο Τζ. Ρ. Σκίνερ, στο έργο του *Η Πηγή των Μέτρων*.

Όπως λέει ο συγγραφέας αυτού του αξιόλογου έργου, το βρήκε στην χρησιμοποίηση του ακέραιου λόγου της διαμέτρου προς την περιφέρεια ενός κύκλου που ανακαλύφθηκε από τον Τζον Πάρκερ της Νέας Υόρκης. Ο λόγος που αντιπροσωπεύει την διάμετρο είναι 6,561 και της περιφέρειας 20,612. Ακόμα, αυτός ο γεωμετρικός λόγος ήταν η πανάρχαια και ίσως θεία καταγωγή εκείνου το οποίο σήμερα απέβη, μέσω εξωτερικού χειρισμού και πρακτικής εφαρμογής, το βρετανικό γραμμικό μέτρο, "η βασική μονάδα του οποίου, δηλαδή η ίντσα, ήταν παρόμοια η βάση του βασιλικού αιγυπτιακού κύβιτου και του ρωμαϊκού ποδός." Ανακάλυψε επίσης ότι υπήρχε μια τροποποιημένη μορφή της αναλογίας, δηλαδή 113 προς 355 και ότι ενώ αυτός ο τελευταίος λόγος έδειχνε - μέσω της προέλευσής του - το ακριβές ακέραιο *πι*, ή 6,561 προς 20,612, χρησίμευε επίσης και σαν μια βάση για αστρονομικούς υπολογισμούς. Ο συγγραφέας ανακάλυψε ακόμα ότι, ένα σύστημα ακριβούς επιστήμης γεωμετρικής, αριθμητικής και αστρονομικής η οποία βασιζόταν σ' αυτούς τους λόγους και βρίσκεται ότι χρησιμοποιόταν στην κατασκευή της Μεγάλης Πυραμίδας της Αιγύπτου, αποτελούσε εν μέρει την βάση αυτής της γλώσσας, όπως περιέχεται και αποκρύπτεται κάτω από την εβραϊκή πολυλογία των κειμένων της Βίβλου. Η ίντσα και ο κανόνας των 24 ιντσών, ερμηνευόμενα για χρήση μέσω των στοιχείων του κύκλου (βλέπε πρώτες σελίδες του παρόντος τόμου) και οι λόγοι που αναφέρθηκαν, βρέθηκαν στην βάση ή στα θεμέλια αυτού του φυσικού αιγυπτιακού και εβραϊκού συστήματος επιστήμης, ενώ επίσης φαίνεται καθαρά ότι το ίδιο το σύστημα θεωρείτο ότι ήταν θείας προέλευσης και θείας αποκάλυψης. Αλλά ας δούμε τι λένε οι αντίπαλοι των μετρήσεων του καθηγητή Πιάτζι Σμιθ για την Πυραμίδα.

κ. Πίτρι φαίνεται ότι τους αρνείται και ότι απορρίπτει εντελώς όλους τους υπολογισμούς του Πιάτζι Σμιθ με τον Βιβλικό συσχετισμό τους. Το ίδιο κάνει και ο δρ. Πρόκτερ, που εδώ και αρκετά χρόνια είναι πρωταθλητής "Συμπτωματιστής" σε κάθε θέμα που αφορά αρχαίες τέχνες και επιστήμες. Μιλώντας για το "πλήθος των σχέσεων, ανεξάρτητα από την πυραμίδα, οι οποίες εμφανίστηκαν ενώ οι Πυραμιδιστές προσπαθούσαν να συνδέσουν την πυραμίδα με το ηλιακό σύστημα", λέει:

.... αυτές οι συμπτώσεις [οι οποίες θα παρέμειναν ακόμα και αν δεν υπήρχε η Πυραμίδα] είναι περισσότερο περίεργες από οποιεσδήποτε συμπτώσεις ανάμεσα στην Πυραμίδα και στους αστρονομικούς αριθμούς: οι πρώτες είναι τόσο ακριβείς και αξιοσημείωτες όσο και πραγματικές˙ οι τελευταίες, που είναι μόνο φανταστικές [;] εγκαθιδρύθηκαν απλώς μέσω της διαδικασίας την οποία οι μαθητές αποκαλούν "επινόηση"

[326] Όπως είπαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 438-439: "Μέχρι τώρα, με όλες αυτές τις αντιθέσεις και τις έρευνες, η ιστορία και η επιστήμη παραμένουν ακόμα στο σκοτάδι σχετικά με την καταγωγή των Ιουδαίων, θα μπορούσαν να είναι οι εξορισθεντες Τσαντάλα ή Παρίες της αρχαίας Ινδίας, οι "παράνομοι" που αναφέρονται από τον Βιβασβάτα, Βέντα-Βιάσα και τον Μάνου – καθώς επίσης και οι Φοίνικες του Ηροδότου, ή οι Υξώς του Ιώσηπου, ή απόγονοι των νομάδων Πάλι, ή ένα μίγμα όλων αυτών. Η Βίβλος αναφέρει τους Τύριους σαν έναν συγγενικό λαό και ισχυρίζεται κυριαρχία επ' αυτών..." Αλλά οτιδήποτε και αν ήσαν, έγιναν ένας υβριδικός λαός, όχι πολύν καιρό μετά τον Μωυσή, αφού η Βίβλος τους εμφανίζει να παντρεύονται ελεύθερα όχι μόνο με τους Χαναανίτες αλλά και με κάθε άλλο έθνος ή φυλή με την οποία έρχονταν σε επαφή.

και τώρα νέα μέτρα απαιτούν το έργο να ξαναγίνει από την αρχή. (Βλέπε την επιστολή του κ. Πίτρι στο περιοδικό *Η Ακαδημία*, Δεκ. 1881.)

Στο σημείο αυτό ο Στάνιλσντ Γουέικ παρατηρεί ορθά:

> Αυτές θα πρέπει, όμως, να είναι κάτι περισσότερο από απλές συμπτώσεις, αν οι κατασκευαστές της Πυραμίδας είχαν την αστρονομική γνώση που υποδηλώνεται από τον τέλειο προσανατολισμό της και τα άλλα θαυμαστά αστρονομικά χαρακτηριστικά της. (*Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας,* Λονδίνο 1882, σελ. 8. υποσ.)

Πράγματι την είχαν, και πάνω σ' αυτήν την "γνώση" βασιζόταν το πρόγραμμα των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ και των σειρών των Μυήσεων: εξ ου και η κατασκευή των Πυραμίδων, των αιώνιων καταγραφών και ακατάστρεφτων συμβόλων αυτών των Μυστηρίων και των Μυήσεων πάνω στην Γη, ακριβώς όπως οι τροχιές των άστρων είναι πάνω στον Ουρανό. Ο κύκλος της Μύησης ήταν μια αναπαραγωγή σε μικρογραφία εκείνων των μεγάλων σειρών Κοσμικών αλλαγών στις οποίες οι αστρονόμοι έχουν δώσει το όνομα του τροπικού και αστρικού έτους. Ακριβώς όπως κατά το τέλος του κύκλου του αστρικού έτους (25.868 έτη) τα ουράνια σώματα επιστρέφουν στις ίδιες σχετικές θέσεις τις οποίες κατείχαν και στην αρχή, έτσι και στο τέλος του κύκλου της Μύησης ο εσωτερικός άνθρωπος έχει ξανακερδίσει την αρχική κατάσταση της θείας αγνότητας και γνώσης από την οποία ξεκίνησε του κύκλο της γήινης ενσάρκωσης.

Μωυσής, ένας μυημένος στην αιγυπτιακή μυσταγωγία, βάσισε τα θρησκευτικά μυστήρια του νέου έθνους που δημιούργησε πάνω στο ίδιο αφηρημένο τυπικό το προερχόμενο από αυτόν τον αστρικό κύκλο, και το οποίο συμβόλισε με την μορφή και τις διαστάσεις του ναού τον οποίο υποτίθεται ότι έφτιαξε στην έρημο. Πάνω σ' αυτά τα στοιχεία οι μετέπειτα Ιουδαίοι Αρχιερείς δημιούργησαν την αλληγορία του Ναού του Σολομώντος: ένα οικοδόμημα το οποίο δεν υπήρξε ποτέ στην πραγματικότητα, όπως και ο ίδιος ο βασιλιάς Σολομώντας ο οποίος είναι απλώς ένας ηλιακός μύθος, ακριβώς όπως και ο πολύ μεταγενέστερος Χιράμ Αμπίφ των Τεκτόνων, όπως έδειξε Ραγκόν. Έτσι, αν οι διαστάσεις αυτού του αλληγορικού ναού, του συμβόλου του κύκλου της μύησης, συμπίπτουν με κείνες της Μεγάλης Πυραμίδας, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο πρώτος προέρχεται από την δεύτερη μέσω του Ναού του Μωυσή.

Στο έργο που μόλις αναφέραμε αποδεικνύεται πλήρως ότι ο συγγραφέας μας (ο Σκίνερ) ανακάλυψε αναμφίβολα ένα και ίσως δύο από τα κλειδιά. Αν διαβάσει κανείς το έργο του αποκτά μια αυξανόμενη πεποίθηση ότι τώρα έχει αποκαλυφθεί το κρυμμένο νόημα των αλληγοριών και των δυο Διαθηκών. Και είναι εξίσου βέβαιο, αν όχι περισσότερο, ότι οφείλει αυτήν την ανακάλυψη στην δική του ευφυία και όχι στον Πάρκερ και στον Πιάτζι Σμιθ. Γιατί, όπως δείχθηκε, δεν είναι σίγουρο αν οι διαστάσεις της Μεγάλης Πυραμίδας που υιοθετήθηκαν σαν σωστές από τους Βιβλικούς "Πυραμιδιστές" είναι πέραν πάσης αμφιβολίας. Μια απόδειξη είναι το έργο που ονομάζεται *Οι Πυραμίδες και οι Ναοί της Γκίζας* του Φ. Πίτρι, καθώς και άλλα έργα γραμμένα αρκετά πρόσφατα τα οποία αντιτίθενται στους αναφερθέντες υπολογισμούς, που τους αποκαλούν προκατειλημμένους. Συμπεραίνουμε ότι σχεδόν κάθε μέτρηση του Πιάτζι Σμιθ διαφέρει από τις τελευταίες και πιο προσεχτικά εκτελεσμένες μετρήσεις του Φ. Πίτρι, ο οποίος κλείνει την εισαγωγή του έργου του με τα εξής:

> Όσο για τα αποτελέσματα ολόκληρης της έρευνας, πολλοί θεωρητικοί θα συμφωνήσουν ίσως με έναν Αμερικανό ο οποίος όταν ήρθε στην Γκίζα ήταν θερμός υποστηρικτής των θεωριών για τις Πυραμίδες. Είχα την ευχαρίστηση να κάνω παρέα μαζί του για δυο ημέρες και κατά την διάρκεια του τελευταίου γεύματος που πήραμε μαζί μού είπε με θλιμμένο ύφος: "Λοιπόν, κύριε, νιώθω σαν να πήγα σε κηδεία. Ασφαλώς στις παλιές θεωρίες αρμόζει μια πρέπουσα ταφή, αλλά ας προσέξουμε ώστε στην βιασύνη μας να μη θάψουμε ζωντανές και εκείνες που είναι απλώς πληγωμένες".

Όσον αφορά τον υπολογισμό γενικά του αείμνηστου Τζ. Πάρκερ και ειδικά την τρίτη πρότασή του, συμβουλευτήκαμε μερικούς εξέχοντες μαθηματικούς και να το συμπέρασμα των όσων μας είπαν:

συλλογισμός του Πάρκερ βασίζεται σε συναισθηματικές μάλλον, παρά σε μαθηματικές θεωρήσεις και δεν είναι λογικά τελεσίδικος.

Η *Πρόταση ΙΙΙ*, δηλαδή ότι:

> κύκλος είναι η φυσική βάση ή αρχή κάθε επιφανείας και το τετράγωνο, που ταποτέλεσε μια τέτοια βάση στη μαθηματική επιστήμη, είναι τεχνητό και αυθαίρετο

είναι παράδειγμα αυθαίρετης πρότασης και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί με ασφάλεια στον μαθηματικό συλλογισμό. Η ίδια παρατήρηση ισχύει, πολύ περισσότερο, και για την *Πρόταση VII*, η οποία αναφέρει ότι:

> Επειδή ο κύκλος είναι το πρωταρχικό σχήμα στην φύση και επομένως η βάση της επιφανείας και επειδή ο κύκλος μετριέται, αλλά και ισούται προς το τετράγωνο, μόνο με τον λόγο του μισού της περιφέρειας δια της ακτίνας, γι' αυτό η περιφέρεια και η ακτίνα - και όχι το τετράγωνο της διαμέτρου - είναι τα μόνα φυσικά και γνήσια στοιχεία της επιφανείας, μέσω των οποίων όλα τα κανονικά σχήματα εξισούνται με το τετράγωνο και με τον κύκλο.

Πρόταση ΙΧ είναι ένα θαυμαστό παράδειγμα λαθεμένου συλλογισμού και είναι εκείνη πάνω στην οποία βασίζεται κυρίως ο Τετραγωνισμός του Πάρκερ. Αυτή είναι:

> κύκλος και το ισόπλευρο τρίγωνο είναι αντίθετα μεταξύ τους σε όλα τα στοιχεία της σύνθεσης τους, και επομένως η κλασματική διάμετρος ενός κύκλου, που ισούται με την διάμετρο ενός τετραγώνου, έχει λόγο διπλό και αντίστροφο προς την διάμετρο ενός ισόπλευρου τριγώνου του οποίου η επιφάνεια είναι κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ακόμα και αν δεχτούμε, χάριν συζητήσεως, ότι ένα τρίγωνο μπορεί να έχει μια ακτίνα, με την έννοια που δίνουμε όταν μιλάμε για την ακτίνα του κύκλου - γιατί αυτό που ο Πάρκερ ονομάζει ακτίνα του τριγώνου, είναι η ακίνα ενός κύκλου εγγεγραμμένου μέσα σε ένα τρίγωνο και δεν είναι καθόλου η ακτίνα του τριγώνου - και ακόμα και αν δεχτούμε προς στιγμήν τις άλλες ευφάνταστες και μαθηματικές προτάσεις που περιέχονται στους συλλογισμούς του, γιατί θα πρέπει να συμπεράνουμε πως: αν το τρίγωνο και ο κύκλος είναι αντίθετα σε όλα τα στοιχεία της δομής τους, τότε πρέπει η διάμετρος ενός κύκλου να έχει τον αντίθετο και διπλάσιο λόγο προς την διάμετρο ενός ισόπλευρου τριγώνου; Ποια αναγκαία σύνδεση υπάρχει ανάμεσα στον συλλογισμό και στο συμπέρασμα; Τέτοιου είδους συλλογισμός δεν είναι γνωστός γεωμετρικά και δεν θα γινόταν αποδεκτός από αυστηρούς μαθηματικούς.

Αλλά για τον αυστηρό και αληθινό μαθηματικό ελάχιστη σημασία έχει αν η βρετανική ίντσα προέρχεται ή όχι από το αρχαϊκό εσωτερικό σύστημα. Ούτε η εσωτερική ανάγνωση της Βίβλου από τον Ράλστον Σκίνερ αποβαίνει σωστή, απλώς και μόνο επειδή οι μετρήσεις της Πυραμίδας δεν βρίσκονται να συμφωνούν με κείνες του ναού του Σολομώντα, της κιβωτού του Νώε κ.τ.λ. ή επειδή ο Τετραγωνισμός του Κύκλου του Πάρκερ απορρίπτεται από τους μαθηματικούς. Γιατί η μέθοδος του Σκίνερ βασίζεται πρώτα απ' όλα στις καμπαλισπκές μεθόδους και στην ραββινική αξία των εβραϊκών γραμμάτων. Αλλά είναι υπερβολικά σημαντικό να βεβαιωθούμε για το αν τα μέτρα που χρησιμοποιήθηκαν στην εξέλιξη και στην δόμηση της συμβολικής θρησκείας των Αρίων, στην κατασκευή των ναών τους, οι αριθμοί που δίνονται στα *Πουρανά* και ειδικά η χρονολογία τους, τα αστρονομικά τους σύμβολα, η διάρκεια των κύκλων και άλλοι υπολογισμοί, αν ήταν ή δεν ήταν οι ίδιοι με κείνους που χρησιμοποιήθηκαν στα βιβλικά μέτρα και στα γλυπτά. Γιατί αυτό θα αποδείξει ότι οι Ιουδαίοι, αν δεν πήραν το ιερό τους κύβιτο και τα μέτρα τους από τους Αιγυπτίους (ο Μωυσής όντας μυημένος από τους Ιερείς), τότε θα πρέπει να πήραν αυτές τις ιδέες από την Ινδία. Και οπωσδήποτε τις πέρασαν στους πρώτους χριστιανούς. Επομένως οι αποκρυφιστές και οι Καμπαλιστές είναι οι "πραγματικοί" κληρονόμοι της ΓΝΩΣΗΣ, ή της μυστικής σοφίας που βρίσκεται ακόμα στην Βίβλο, γιατί μόνον αυτοί κατανοούν σήμερα το πραγματικό της νόημα, ενώ οι ασεβείς Ιουδαίοι και χριστιανοί προσκολλώνται στο κέλυφος και στο νεκρό γράμμα της. Αυτό είναι το σύστημα μέτρων που

οδήγησε στην επινόηση των θεϊκών ονομάτων Ελοΐμ και Ιεχωβά και στην προσαρμογή τους στον φαλλισμό και το ότι ο Ιεχωβά είναι ένα όχι και πολύ ωραιοποιημένο αντίγραφο του Όσιρη αποδεικνύεται τώρα από τον συγγραφέα του έργου *Η Πηγή των Μέτρων*. Αλλά τόσο αυτός όσο και Πιάτζι Σμιθ φαίνεται να εργάζονται με την εντύπωση ότι (α) η κυριότητα του συστήματος ανήκει στους Ισραηλίτες, αφού η εβραϊκή γλώσσα είναι η θεία γλώσσα, και (β) ότι αυτή η παγκόσμια γλώσσα προέρχεται από άμεση αποκάλυψη!

τελευταία αυτή υπόθεση είναι σωστή μόνο με την έννοια που παρουσιάσαμε στην τελευταία παράγραφο του προηγούμενο κεφαλαίου, αλλά μένει ακόμα να συμφωνήσουμε ως προς την φύση και τον χαρακτήρα του θείου "Αποκαλυπτή". Σχετικά με την κυριότητα, αυτή για τον αδαή θα εξαρτάται φυσικά (α) από την εσωτερική και εξωτερική μαρτυρία της αποκάλυψης και (β) από την ατομική προκατάληψη του κάθε μελετητή. Αυτό, όμως, δεν εμποδίζει ούτε τον θεϊστή Καμπαλιστή, ούτε τον πανθεϊστή αποκρυφιστή, να πιστεύει ο καθένας με τον τρόπο του, χωρίς κανένας από τους δυο να πείθει τον άλλον. Τα στοιχεία που μας παρέχει η ιστορία είναι πολύ πενιχρά και ανεπαρκή, ώστε κανένας από τους δυο να μην μπορεί να αποδείξει στον σκεπτικιστή ποιος έχει δίκιο.

Από την άλλη μεριά οι αποδείξεις που προσφέρει η παράδοση απορρίπτονται συνεχώς, ώστε δεν μπορούμε να ελπίζουμε πως θα λύσουμε το θέμα στην σημερινή εποχή. Στο μεταξύ η υλιστική επιστήμη θα περιγελάει αμερόληπτα τόσο τους Καμπαλιστές όσο και τους αποκρυφιστές. Αν, όμως, παραμεριστεί το προαναφερθέν επίμαχο θέμα της κυριότητας, τότε η επιστήμη - τουλάχιστον όσον αφορά τα τμήματα της φιλολογίας και της συγκριτικής θρησκείας - θα βρεθεί τελικά μπλεγμένη στην διαφωνία και θα αναγκασθεί να παραδεχθεί τον κοινό ισχυρισμό.[327] Οι μεγαλύτεροι μελετητές της αντί να περιφρονούν εκείνον τον υποτιθέμενο "κυκεώνα παράλογης φαντασίας και προλήψεων", όπως αποκαλείται γενικά η μπραχμανική φιλολογία, θα προσπαθήσουν να μάθουν την παγκόσμια συμβολική γλώσσα με τα αριθμητικά και γεωμετρικά κλειδιά της. Αλλά και στο σημείο αυτό πάλι δύσκολα θα πετύχουν, αν αποδεχθούν την πίστη ότι το ιουδαϊκό καμπαλιστικό σύστημα περιέχει το κλειδί ολόκληρου του μυστηρίου, γιατί δεν το περιέχει. Ούτε

Ένας-ένας οι ισχυρισμοί γίνονται αποδεκτοί καθώς ο ένας Επιστήμονας μετά τον άλλον αναγκάζεται να αναγνωρίσει τα γεγονότα που παρουσιάζονται από την Μυστική Δοξασία, αν και αυτός σπάνια, αν όχι ποτέ, αντιλαμβάνεται ότι έχει προκαταληφθεί στις δηλώσεις του. Έτσι, στις ένδοξες ημέρες της αυθεντίας του Πιάτζι Σμιθ για την Πυραμίδα της Γκίζας η θεωρία του ήταν ότι η πορφυρή σαρκοφάγος της Αίθουσας του Βασιλιά "είναι η μονάδα μέτρου για τα δυο πιο φωτισμένα έθνη της γης, την Αγγλία και την Αμερική", και ότι δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα "καλάθι για καλαμπόκι". Αυτό το είχαμε αρνηθεί με σφοδρότητα στο βιβλίο μας *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* που είχε εκδοθεί εκείνη την εποχή. Τότε ο τύπος της Νέας Υόρκης (ειδικά οι εφημερίδες *Sun* και *World*) είχαν ξεσηκωθεί εναντίον μας που τολμήσαμε να διορθώσουμε ή να βγάλουμε λάθος έναν τέτοιο αστέρα γνώσης. Στην σελίδα 519 του Τομ. Ι, είχαμε πει ότι ο Ηρόδοτος όταν αναφερόταν σ' αυτήν την Πυραμίδα, "θα μπορούσε να είχε προσθέσει πως εξωτερικά συμβόλιζε την δημιουργική αρχή της Φύσης και απεικόνιζε επίσης τις αρχές της γεωμετρίας, των μαθηματικών, της αστρολογίας και της αστρονομίας. Εσωτερικά, ήταν ένας μεγαλόπρεπος ναός στα σκοτεινά βάθη του οποίου εκτελούνταν τα Μυστήρια, και οι τοίχοι του οποίου συχνά παρακολούθησαν σκηνές από την μύηση των μελών της βασιλικής οικογένειας. Η πορφυρή σαρκοφάγος, την οποία ο καθηγητής Πιάτζι Σμιθ, Βασιλικός Αστρονόμος της Σκωτίας, υποβιβάζει σε ένα καλάθι καλαμποκιού, ήταν η βαπτιστική κολυμβήθρα, από την οποία ο νεόφυτος όταν αναδυόταν, "ξαναγεννιόταν" και γινόταν ένας μυημένος".

Εκείνη την εποχή την δήλωση μας αυτή την περιγέλασαν. Μας κατηγόρησαν ότι "πήραμε τις ιδέες μας από τον "τρελό" του Σω, έναν Άγγλο συγγραφέα που ισχυριζόταν ότι η σαρκοφάγος χρησιμοποιόταν για τον εορτασμό των Μυστηρίων του Όσιρη (δεν είχαμε ακούσει ποτέ γι' αυτόν τον συγγραφέα!). Και τώρα, έξι-επτά χρόνια αργότερα, να τι γράφει ο Στάνιλαντ Γουέικ στην σελ. 93 της μελέτης του πάνω στην *Καταγωγή και στην Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*.

ονομαζόμενη Αίθουσα του Βασιλιά - για την οποία ένας ενθουσιώδης πυραμιδολόγος λέει: "Οι γυαλισμένοι τοίχοι, τα φίνα υλικά, οι μεγάλες αναλογίες και το ανυψωμένο μέρος μιλούν φανερά για δόξες που πρόκειται να έρθουν", αν όχι για τον θάλαμο της τελειότητας" του τάφου του Χέοπα - ήταν πιθανόν το μέρος στο οποίο οδηγούνταν ο μυημένος, αφού είχε περάσει μέσα από το στενό ανηφορικό πέρασμα και την μεγάλη στοά, με την χαμηλή της κατάληξη, η οποία βαθμιαία τον προετοίμαζε για το τελικό στάδιο των ΙΕΡΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ". Αν ο Στάνιλαντ Γουέικ ήταν Θεοσοφιστής θα μπορούσε να προσθέσει πως το στενό ανηφορικό πέρασμα που οδηγεί στην Αίθουσα του Βασιλιά είχε μια "στενή πύλη" πράγματι˙ η ίδια "στενή πύλη" που "οδηγεί στην ζωή", ή στην πνευματική αναγέννηση την οποία υπονοούσε ο Ιησούς στο κατά Ματθαίον ευαγγέλιο Ζ', 13 και ότι ακριβώς αυτήν την πύλη του ναού μύησης σκεφτόταν ο συγγραφέας, ο οποίος κατέγραψε τα λόγια που υποτίθεται ότι ειπώθηκαν από έναν μυημένο.

και καμιά άλλη Γραφή το κατέχει σήμερα στην ολότητά του, αφού ακόμα και οι *Βέντα* δεν είναι πλήρεις. Κάθε αρχαία θρησκεία δεν είναι παρά ένα ή δυο κεφάλαια από ολόκληρο τον τόπο των αρχαϊκών αρχέγονων μυστηρίων και μόνο ο Ανατολικός αποκρυφισμός είναι σε θέση να καυχηθεί ότι κατέχει ολόκληρο το μυστικό, με τα επτά κλειδιά του. Συγκρίσεις θα γίνουν και όσο είναι δυνατόν θα εξηγηθούν, σ' αυτό το έργο. Τα υπόλοιπα αφήνονται στην προσωπική διαίσθηση του σπουδαστή. Γιατί λέγοντας ότι ο Ανατολικός αποκρυφισμός κατέχει το μυστικό, δεν σημαίνει ότι η συγγραφέας ισχυρίζεται μια "πλήρη" ή έστω και κατά προσέγγιση γνώση, πράγμα που θα ήταν ανόητο. Αυτό που γνωρίζω, το παρουσιάζω, εκείνο που δεν μπορώ να εξηγήσω, ο σπουδαστής πρέπει να το ανακαλύψει μόνος του.

Υποθέτουμε ότι ολόκληρος ο κύκλος της παγκόσμιας μυστηριακής γλώσσας δεν θα γίνει γνωστός ούτε κατά τους επόμενους αιώνες. Ωστόσο εκείνο που έχει μέχρι τώρα ανακαλυφθεί στην Βίβλο από μερικούς μελετητές αρκεί για να αποδείξει μαθηματικά τον ισχυρισμό. Ο Ιουδαϊσμός είχε αποκτήσει δυο από τα επτά κλειδιά και αυτά τα δυο κλειδιά τώρα ανακαλύφθηκαν ξανά. Έτσι δεν είναι πια θέμα ατομικών συλλογισμών και υποθέσεων και πολύ λιγότερο "σύμπτωσης", αλλά είναι θέμα σωστής ανάγνωσης των Βιβλικών κειμένων, αφού ο καθένας που είναι εξοικειωμένος με την αριθμητική, μπορεί να διαβάσει και να επιβεβαιώσει μια άθροιση ή ένα σύνολο.[328] Λίγα χρόνια ακόμα και αυτό το σύστημα θα σκοτώσει το νεκρό γράμμα της Βίβλου, καθώς και όλων των άλλων εξωτερικών πίστεων, εμφανίζοντας τα δόγματα με το πραγματικό, γυμνό τους νόημα.

Και τότε αυτό το αναντίρρητο νόημα, οσοδήποτε ατελές, θα αποκαλύψει το μυστήριο της Ύπαρξης, εκτός από το ότι θα μεταβάλει ολοκληρωτικά τα σύγχρονα επιστημονικά συστήματα της ανθρωπολογίας, της εθνολογίας και ειδικά της χρονολογίας. Το στοιχείο του φαλλισμού που βρίσκεται σε κάθε θεϊκό όνομα και διήγηση στην Παλαιά (και ως έναν βαθμό και στην Καινή) Διαθήκη, μπορεί επίσης με τον καιρό να αλλάξει σημαντικά τις σύγχρονες υλιστικές απόψεις στην βιολογία και στην φυσιολογία.

Απογυμνωμένες από την σύγχρονη απωθητική τους χοντροκοπιά, τέτοιες θεωρήσεις της φύσης και του ανθρώπου, για την αυθεντία των ουράνιων σωμάτων και των μυστηρίων τους, θα αποκαλύψουν την εξέλιξη του ανθρώπινου νου και θα δείξουν πόσο φυσική ήταν μια τέτοια πορεία σκέψης. Τα ονομαζόμενα φαλλικά σύμβολα έγιναν προσβλητικά μόνο εξαιτίας της παρουσίας του υλικού και ζωώδους στοιχείου μέσα τους. Αφού προέρχονται από τις αρχαϊκές φυλές οι οποίες, καταγόμενες κατά την προσωπική τους γνώση από έναν ανδρόγυνο πρόγονο, ήσαν οι πρώτες φαινομενικές εκδηλώσεις του αποχωρισμού των φύλων και του επακόλουθου μυστηρίου της υπ' αυτών δημιουργίας, τέτοια σύμβολα ήταν απλώς φυσικά. Το γεγονός ότι οι μετέπειτα φυλές τα υποβίβασαν και ειδικά ο "εκλεκτός λαός", αυτό δεν επηρεάζει την καταγωγή των συμβόλων. Η μικρή Σημιτική φυλή - ένας από τους μικρότερους κλάδους από το ανακάτεμα της 4ης και 5ης υποφυλής (των ονομαζόμενων Μογγολοτουρανική και Ινδοευρωπαϊκή, μετά την καταβύθιση της μεγάλης Ηπείρου) - θα μπορούσε να είχε δεχτεί απλώς τον συμβολισμό της με το πνεύμα που του δόθηκε από τα έθνη απ' τα οποία προερχόταν. Ίσως στις Μωυσαϊκές αρχές αυτού του συμβολισμού να μην ήταν τόσο ωμός όσο έγινε αργότερα κάτω από την επέμβαση του Έζρα, ο οποίος αναμόρφωσε ολόκληρη την Πεντάτευχο. Γιατί η ανάγλυφη παράσταση της κόρης του Φαραώ (της γυναίκας), του Νείλου (της Μεγάλης Αβύσσου και του Νερού), και του μωρού που πλέει πάνω του μέσα σε μια κιβωτό από βούρλα, δεν είχε φτιαχτεί αρχικά από τον Μωυσή. Έχει βρεθεί να προϋπάρχει σε τμήματα βαβυλωνιακών κεράμων, με την μορφή της ιστορίας του βασιλιά Σαργκόν[329] που έζησε πολύ πριν από τον Μωυσή. Ποιο είναι τώρα το λογικό συμπέρασμα;

328 Όλα όσα είχαμε πει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* τώρα επιβεβαιώνονται στο έργο *Η Πηγή των Μέτρων* από μια τέτοια ανάγνωση της Βίβλου με τα αριθμητικά και γεωμετρικά κλειδιά της.

Στην σελίδα 224 του έργου του *Ασσυριακές Ανακαλύψεις*, ο Τζωρτζ Σμιθ αναφέρει: "Στην τοποθεσία του Σενακερίμπ στο Κουγιουντζίκ, βρήκα άλλο ένα τμήμα της περίεργης ιστορίας του Σαργκόν, μια μετάφραση της οποίας δημοσίευσα στα Πρακτικά της Εταιρείας Βιβλικής Αρχαιολογίας (Τομ. I, Μέρος Α', σελ. 46)." Η πρωτεύουσα του Σαργκόν, του Βαβυλώνιου Μωυσή, "ήταν η μεγάλη πόλη Αγκάνπ, ονομαζόμενη από τους Σημίτες Ακκάντ, αναφερόμενη στην Γένεση στο κεφάλαιο του Νεμρώδ (Γένεση, Γ, 10), και εκεί βασίλευσε για σαράντα πέντε χρόνια. Η Ακκάντ βρίσκεται κοντά στην πόλη Σιπάρα στον Ευφράτη και βόρεια της Βαβυλώνας." (Βλέπε *Ίσιδα Αττοκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 442.) Μια άλλη παράξενη σύμπτωση είναι το γεγονός ότι το όνομα της γειτονικής πόλης που αναφέρθηκε παραπάνω, της Σιπάρα, είναι το ίδιο με το όνομα της γυναίκας του Μωυσή: Ζιποράχ (Έξοδος, Β', 21). Φυσικά η

Ασφαλώς εκείνο που μας δίνει το δικαίωμα να λέμε ότι την ιστορία που αναφέρει ο Έζρα για τον Μωυσή, την είχε μάθει ενώ βρισκόταν στην Βαβυλώνα και αυτός χρησιμοποίησε την αλληγορία του Σαργκόν στην ιστορία του για τον νομοθέτη των Ιουδαίων. Με λίγα λόγια, ότι η Έξοδος δεν γράφτηκε ποτέ από τον Μωυσή, αλλά αναπλάστηκε με παλιά υλικά από τον Έζρα.

Και αν είναι έτσι, γιατί να μην υποθέσουμε ότι και άλλα σύμβολα και γλυφές πολύ πιο ωμές ως προς το φαλλικό τους στοιχείο, προστέθηκαν απ' αυτόν τον σοφό στην μετέπειτα χαλδαϊκή και σαβαϊτική φαλλική λατρεία; Μας έχουν πει ότι η πρωταρχική θρησκεία των Ισραηλιτών ήταν εντελώς διαφορετική από εκείνη που αναπτύχθηκε αιώνες αργότερα από τους Ταλμουδιστές και πριν απ' αυτούς από τον Δαυίδ και τον Ιεζεκία.

Όλα αυτά, όπως βρίσκονται τώρα στις δυο Διαθήκες, παρά το εξωτερικό στοιχείο, αρκούν για να κατατάξουν την Βίβλο ανάμεσα στα εσωτερικά έργα και για να συνδέσουν το σύστημά της με τον ινδικό, τον χαλδαϊκό και τον αιγυπτιακό συμβολισμό. Ολόκληρος ο κύκλος των Βιβλικών γλυφών και αριθμών όπως υποδεικνύονται από αστρονομικές παρατηρήσεις - μια και αστρονομία και θεολογία συνδέονται στενά - βρίσκεται στα ινδικά εξωτερικά, καθώς και εσωτερικά συστήματα. Αυτοί οι αριθμοί και τα σύμβολά τους, τα σημεία του Ζωδιακού, οι πλανήτες, οι όψεις και οι δεσμοί τους - αυτός ο όρος έχει περάσει τώρα και στην σύγχρονη βοτανική για να διακρίνει τα αρσενικά και θηλυκά φυτά (τα μονοσεξουαλικά, τα πολυγαμικά, τα μόνοικα, δίοικα κ.τ.λ.) - αυτοί, λοιπόν, είναι γνωστοί στην αστρονομία σαν εξάγωνα, τετράγωνα κ.ο.κ. και χρησιμοποιούνται για αιώνες ολόκληρους από τα αρχαϊκά έθνη και κατά μια έννοια έχουν το ίδιο νόημα με τους εβραϊκούς αριθμούς. Οι πρώτες αρχές της στοιχειώδους γεωμετρίας πρέπει ασφαλώς να υποδείχθηκαν από την παρατήρηση των ουρανίων σωμάτων και των σχηματισμών τους. Έτσι τα πιο αρχαία σύμβολα στον Ανατολικό εσωτερισμό είναι ένας κύκλος, ένα σημείο, ένα τρίγωνο, μια επιφάνεια, ένας κύβος, ένα πεντάγωνο, ένα εξάγωνο και επίπεδα σχήματα με διάφορες πλευρές και γωνίες. Αυτό δείχνει ότι η γνώση και η χρησιμοποίηση του γεωμετρικού συμβολισμού είναι τόσο παλιά, όσο και ο κόσμος.

Αρχίζοντας απ' αυτό, είναι εύκολο να καταλάβουμε πως η ίδια η φύση θα μπορούσε να είχε διδάξει στην αρχέγονη ανθρωπότητα, ακόμα και χωρίς την βοήθεια των θείων καθοδηγητών της, τις πρώτες αρχές μιας αριθμητικής και γεωμετρικής συμβολικής γλώσσας.[330] Έτσι συναντάει κανείς

ιστορία είναι μια έξυπνη προσθήκη του Έζρα, ο οποίος δεν μπορεί να την αγνοούσε. Η περίεργη ιστορία βρέθηκε σε κομμάτια πινάκων από το Κουγιουντζίκ, και είναι η ακόλουθη:

"1. Εγώ είμαι ο Σαργκίνα, ο πανίσχυρος βασιλιάς του Αγκάντε.

Η μητέρα μου ήταν πριγκίπισσα, τον πατέρα μου δεν τον γνωρίζω, ένας αδελφός του πατέρα μου βασίλευε στην χώρα.

Στην πόλη του Αζουπιράν, η οποία βρίσκεται δίπλα στον ποταμό Ευφράτη,
Εκεί η μητέρα μου με συνέλαβε, με δυσκολία με γέννησε.
Με τοποθέτησε σε μια κιβωτό από βούρλα, με πίσσα σκέπασε την ύπαρξή μου.
Με πέταξε στον ποταμό ο οποίος δεν με έπνιξε.
Ο ποταμός με μετέφερε, και με έφερε στον Άκκι, το νεροκουβαλητή.
Ο Άκκι, ο νεροκουβαλητής, με απαλότητα με σήκωσε κ.τ.λ., κ.τ.λ." [Τζ. Σμιθ, *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, 1876, σελ. 299-300].

Και τώρα ας δούμε στην Έξοδο (β, 3): "επεί δε [η μητέρα του Μωυσή] ουκ ηδύνατο αυτό έτι κρύπτειν, έλαβε αυτώ η μήτωρ αυτού θίβιν και κατέχρισεν αυτήν ασφαλτοπίσση και ενέβαλε το παιδίον εις αυτήν και έθηκεν αυτήν εις το έλος, παρά τον ποταμόν."

"Το γεγονός", λέει ο Τζ. Σμιθ, "υποτίθεται ότι συνέβη περίπου το 1600 π.Χ., μάλλον νωρίτερα από την υποτιθέμενη εποχή του Μωυσή και επειδή ξέρουμε ότι η φήμη του Σαργκόν έφτασε στην Αίγυπτο, είναι πολύ πιθανό ότι αυτή η διήγηση έχει κάποια σχέση με το γεγονός που αναφέρεται στην Έξοδο, γιατί κάθε πράξη, όταν εκτελείται μια φορά, έχει την τάση να επαναλαμβάνεται." [*Ασσυριακές Ανακαλύψεις*, σελ. 300.] Αλλά τώρα, που ο καθηγητής Σέις είχε το θάρρος να σπρώξει τις ημερομηνίες των Χαλδαίων και Ασσυρίων βασιλέων πάνω από δυο χιλιάδες χρόνια πίσω, ο Σαργκόν θα πρέπει επομένως να προηγήθηκε του Μωυσή τουλάχιστον 2.000 χρόνια. (Βλέπε τις Διαλέξεις του καθηγητή Σέις το 1887 πάνω στο θέμα.) Η παραδοχή είναι υπαινικτική, αλλά από τους αριθμούς λείπουν ένα ή δυο μηδενικά.

330 Για να θυμηθείτε πώς η *εσωτερική* θρησκεία του Μωυσή παραποιήθηκε αρκετές φορές και η λατρεία του Ιεχωβά, όπως εγκαθιδρύθηκε ξανά από τον Δαυίδ, τοποθετήθηκε στην θέση της από τον Ιεζεκία και άλλους, διαβάστε τις σελίδες 436-442 του Τομ. ΙΙ της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*. Ασφαλώς θα πρέπει να υπήρχαν πολλοί σοβαροί λόγοι που οι Σαδδουκαίοι, από τους οποίους προέρχονταν σχεδόν όλοι οι Αρχιερείς της Ιουδαίας, προσκολλήθηκαν στους Νόμους του Μωυσή και απέρριψαν τα υποτιθέμενα "Βιβλία του Μωυσή", την Πεντάτευχο της Συναγωγής και το Ταλμούδ.

αριθμούςκαι σχήματα που χρησιμοποιούνταν σαν μια έκφραση και καταγραφή της σκέψης σε κάθε αρχαϊκή συμβολική Γραφή. Αυτά είναι πάντα τα ίδια, με ορισμένες μόνο παραλλαγές που αναπτύσσονται από τα πρώτα σχήματα. Έτσι, η ανάπτυξη και η συσχέτιση των μυστηρίων του Κόσμου, η ανάπτυξη και η εξέλιξή του - πνευματική και φυσική, αφηρημένη και συγκεκριμένη - καταγράφηκαν για πρώτη φορά με γεωμετρικές αλλαγές σχήματος. Κάθε Κοσμογονία άρχιζε με έναν κύκλο, ένα σημείο, ένα τρίγωνο και έναν κύβο, μέχρι τον αριθμό 9, οπότε γινόταν η σύνθεση με την πρώτη γραμμή και τον κύκλο: την Πυθαγόρειο μυστική Δεκάδα, το σύνολο όλων, που περιλαμβάνει και εκφράζει τα μυστήρια ολόκληρου του κόσμου˙ ο οποίος αναφέρεται εκατό φορές πληρέστερα στο σύστημα των ινδουιστών, για εκείνον που μπορεί να κατανοήσει την μυστική του γλώσσα. Οι αριθμοί 3 και 4, με τον συνδυασμό τους, το 7, καθώς και οι 5, 6, 9 και 10 είναι οι πραγματικοί ακρογωνιαίοι λίθοι των Απόκρυφων Κοσμογονιών. Αυτή η δεκάδα και οι χιλιάδες συνδυασμοί της βρίσκονται σε κάθε μέρος του πλανήτη. Την αναγνωρίζει κανείς στις σπηλιές και στους πέτρινους ναούς του ινδουστών και της Κεντρικής Ασίας, καθώς και στις Πυραμίδες και στους λίθους της Αιγύπτου και της Αμερικής, στις κατακόμβες της Οσιμανδίας, στα χιονοσκέπαστα καυκασιαυά βουνά, στα ερείπια της Παλένκουε, στα νησιά του Πάσχα, παντού όπου πάτησε το πόδι του αρχαίου ανθρώπου. Το 3 και το 4, το τρίγωνο και ο κύβος, ή το αρσενικό και το θηλυκό παγκόσμιο ιερογλυφικό που δείχνει την πρώτη όψη της εξελισσόμενης θεότητας, είναι σφραγισμένο για πάντα στον Νότιο Σταυρό του Ουρανού, όπως και στον αιγυπτιακό σταυρό με Λαβή (*Crux Ansata*). Όπως πολύ σωστά εκφράζεται:

κύβος όταν ξεδιπλωθεί μοιάζει με τον σταυρό ενός *Ταυ*, ή με την αιγυπτιακή μορφή του, ή με τον χριστιανικό σταυρό ... Αν στον πρώτο προστεθεί ένας κύκλος μας δίνει τον σταυρό με λαβή... Οι αριθμοί 3 και 4 μετρούμενοι πάνω στον σταυρό μας δείχνουν μια μορφή του [εβραϊκού] χρυσού κηροπήγιου [στα Άγια των Αγίων], και του 3+4 = 7 και 6+1 = 7, ημερών στον κύκλο της εβδομάδας, καθώς και 7 φώτων του Ηλίου. Αφού, λοιπόν, η εβδομάδα των 7 φώτων δημιούργησε τον μήνα και τον χρόνο, είναι επίσης ο χρονικός δείκτης της γέννησης... Έτσι, αφού δείξαμε την μορφή του σταυρού, με την πρόσθετη χρησιμοποίηση του τύπου 113:355, το σύμβολο ολοκληρώνεται με την προσθήκη ενός ανθρώπου στον σταυρό.[331] Αυτό το είδος μέτρου συνταιριάστηκε με την ιδέα της καταγωγής της ανθρώπινης ζωής και εξ αυτού η φαλλική μορφή. (Χειρόγραφο του Τζ. Σκίνερ, σελ. 27, στα αρχεία της θεοσοφικής Εταιρείας στο Αντιάρ.)

Οι Στάνζα δείχνουν ότι ο σταυρός και οι αριθμοί αυτοί παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην αρχαϊκή κοσμογονία. Στο μεταξύ μπορούμε να επωφεληθούμε από τις μαρτυρίες που συγκέντρωσε ίδιος συγγραφέας για να δείξει την ταυτότητα των συμβόλων και του εσωτερικού τους νοήματος σε ολόκληρο τον κόσμο, τα οποία ονομάζει πολύ σωστά, "αρχέγονα ενδύματα αυτών των συμβόλων".

Εξαιτίας της γενικής όψης που πήρε η φύση των αριθμών... αποβαίνει υπερβολικά ενδιαφέρον να ερευνήσει κανείς πού και πότε έγινε για πρώτη φορά γνωστή η ύπαρξη και η χρησιμοποίησή τους. Υπήρξε θέμα αποκάλυψης κατά την ιστορική εποχή, έναν κύκλο υπερβολικά πρόσφατο, αν εξετάσουμε την ηλικία της ανθρώπινης φυλής; Ως προς την χρονολογία της κατοχής τους από τον άνθρωπο φαίνεται, πράγματι, ότι αυτή είναι πολύ πιο απομακρυσμένη από τους αρχαίους Αιγυπτίους, απ' ό,τι είναι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι από εμάς.

Τα νησιά του Πάσχα στο "*μέσον του Ειρηνικού*", παρουσιάζουν τα χαρακτηριστικά των εναπομεινουσών κορυφών από τα βουνά μιας βυθισμένης ηπείρου, επειδή οι κορυφές αυτές είναι κυριολεκτικά διάστικτες με κυκλώπεια αγάλματα, υπολείμματα του πολιτισμού ενός πολυάριθμου και καλλιεργημένου λαού, ο οποίος αναγκαστικά θα έπρεπε να κατείχε μια πολύ εκτεταμένη περιοχή. Στο πίσω μέρος αυτών των αγαλμάτων βρίσκεται ο σταυρός με λαβή και το ίδιο σχήμα τροποποιημένο βρίσκεται στο περίγραμμα των ανθρώπινων μορφών. Μια πλήρης περιγραφή, με πίνακες που δείχνουν την χώρα και τα αναρίθμητα φυτεμένα αγάλματα, βρίσκεται στο τεύχος Ιανουρίου του περιοδικού Builder του Λονδίνου.

331 Για άλλη μια φορά θυμηθείτε τον Βιτόμπα των Ινδουιστών, τον σταυρωμένο στο διάστημα, την σημασία του "ιερού σημαδιού", της Σβάστικα, τον άνθρωπο του Ολάτωνα που βρίσκεται χιαστί στο διάστημα κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Στο περιοδικό *Naturalist* που εκδίδεται στο Σάλεμ της Μασαχουσέτης, σε ένα από τα τεύχη του (αριθμός περίπου 36), βρίσκεται η περιγραφή μερικών πολύ αρχαίων και περίεργων σκαλισμάτων στις κορυφές των βουνών της Νότιας Αμερικής, τα οποία βεβαιώνεται ότι είναι πολύ αρχαιότερα από τις φυλές που ζουν τώρα εκεί. Το περίεργο αυτών των σχημάτων είναι πως παρουσιάζουν το περίγραμμα ενός ανθρώπου πάνω σε έναν σταυρό,[332] με μια σειρά σχημάτων μέσα από τα οποία από την μορφή του ανθρώπου ξεπηδάει εκείνη του σταυρού, αλλά με τέτοιον τρόπο ώστε ο σταυρός μπορεί να θεωρηθεί σαν άνθρωπος, ή ο άνθρωπος σαν σταυρός, εμφανίζοντας έτσι μια συμβολική παρουσίαση της αλληλεξάρτησης των μορφών που παρουσιάστηκαν στο κείμενο ...

Είναι γνωστό ότι στην παράδοση των Αζτέκων διασώζεται μια πλήρης διήγηση του κατακλυσμού του Νώε. Ο βαρόνος Χάμπολντ λέει ότι πρέπει να ψάξουμε για την χώρα του Αζταλάν, την αρχική χώρα των Αζτέκων, τουλάχιστον μέχρι τον 42ο παράλληλο βόρεια, απ' όπου αυτοί ταξιδεύοντας έφτασαν τέλος στην κοιλάδα του Μεξικού. Στην κοιλάδα αυτή οι γήλοφοι του βόρειου άκρου γίνονται τα κομψά πέτρινα πυραμιδοειδή και άλλα οικοδομήματα, τα υπολείμματα των οποίων βρίσκουμε σήμερα. Η αντιστοιχία ανάμεσα στα λείψανα των Αζτέκων και των Αιγυπτίων είναι πολύ καλά γνωστή... Ο Ατγουότερ, αφού εξέτασε εκατοντάδες απ' αυτά πείστηκε ότι οι δημιουργοί τους κατείχαν κάποια γνώση αστρονομίας. Όσο για μια από τις πιο τέλειες πυραμιδικές κατασκευές των Αζτέκων, ο Χάμπολντ δίνει την ακόλουθη περιγραφή:

"Η μορφή αυτής της πυραμίδας (του Παπάντλα), που έχει *επτά* πατώματα, είναι πολύ πιο μυτερή στην κορυφή από οποιοδήποτε άλλο παρόμοιο ανακαλυφθέν μνημείο, ολλά το ύψος της δεν είναι σημαντικό, όντας 17,3 μ., στην βάση και 7,5 μ. στην κάθε πλευρά. Αλλά είναι αξιοσημείωτη από μια άποψη: είναι φτιαγμένη ολοκληρωτικά από πελεκημένες πέτρες, υπερβολικού μεγέθους, και πολύ όμορφη διαμορφωμένες. Τρεις κλίμακες οδηγούν στην κορυφή, ενώ τα σκαλοπάτια τους είναι διακοσμημένα με ιερογλυφικά γλυπτά και μικρές κόγχες, τοποθετημένες με γεωμετρική συμμετρία. Ο αριθμός αυτών των κογχών φαίνεται να υποδηλώνει τα *318 απλά και σύνθετα σύμβολα των ημερών του κοσμικού τους ημερολογίου*".

Σύμφωνα με τους Γνωστικούς ο αριθμός 318 είναι η αξία του ονόματος του Χριστού, καθώς και ο περίφημος αριθμός των εκπαιδευμένων ή περιτμημένων υπηρετών του Αβραάμ. Αν σκεφτούμε ότι το 318 είναι μια *αφηρημένη αξία* και *σημαντική*, αφού εκφράζει την αξία μιας διαμέτρου προς την περιφέρεια μιας μονάδας, τότε η χρησιμοποίησή του στην σύνθεση του κοσμικού ημερολογίου γίνεται φανερή. (Σκίνερ, *Η Πηγή των Μέτρων*, 1875, κεφ. II, τμήμα 2, παρ. 23-24.)

Παρόμοια ιερογλυφικά, αριθμοί και εσωτερικά σύμβολα βρίσκονται στην Αίγυπτο, στο Περού, στο Μεξικό, στα νησιά του Πάσχα, στην Ινδία,στην Χαλδαίς και στην Κεντρική Ασία. Σταυρωμένοι άνθρωποι και σύμβολα εξέλιξης των φυλών από τους θεούς, και όμως η Επιστήμη εξακολουθεί να απορρίπτει την ιδέα μιας *ανθρώπινης φυλής άλλης από εκείνη* που φτιάχτηκε με *την δική μας* εικόνα. Η θεολογία προσκολλάται στα 6.000 χρόνια της Δημιουργίας, η ανθρωπολογία διδάσκει την προέλευσή μας από τον πίθηκο και ο Κλήρος την ανάγει στον Αδάμ 4.004 χρόνια π.Χ.!!

Θα πρέπει, λοιπόν, κανείς από φόβο μήπως διατρέξει τον κίνδυνο να θεωρηθεί ανόητος ή ακόμα και ψεύτης, να αποφεύγει να παρέχει αποδείξεις - τόσο έγκυρες όσο και οι άλλες - μόνο και μόνο επειδή δεν έχει ακόμα ανατείλει εκείνη η ημέρα κατά την οποία θα παραδοθούν στην επιστήμη και τα ΕΠΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ, ή μάλλον στους ανθρώπους της μάθησης και της έρευνας στον τομέα του συμβολισμού; Μπροστά στις συντριπτικές ανακαλύψεις της Γεωλογίας και της Ανθρωπολογίας σχετικά με την αρχαιότητα του ανθρώπου θα πρέπει - προκειμένου να αποφύγουμε την συνήθη τιμωρία που περιμένει εκείνους που ξεστρατίζουν από τα πεπατημένα μονοπάτια της θεολογίας ή του υλισμού - να επιμένουμε στα 6.000 χρόνια και στην "ειδική δημιουργία", ή θα πρέπει να δεχτούμε με υπάκουο θαυμασμό την γενεαλογία μας και την προέλευσή μας από τον πίθηκο; Όχι φυσικά, εφόσον γνωρίζουμε ότι τα μυστικά αρχεία κατέχουν τα αναφερθέντα ΕΠΤΑ κλειδιά για τα μυστήρια της γένεσης του ανθρώπου. Όσο λαθεμένες, υλιστικές και μεροληπτικές και αν είναι οι επιστημονικές θεωρίες, είναι χίλιες φορές πιο κοντά στην αλήθεια από τους παραλογισμούς της θεολογίας. Η τελευταία αυτή βρίσκεται στην επιθανάτια

332 Βλέπε στην συνέχεια την περιγραφή της πρώτης Άριας μύησης του Βισβακάρμαν που σταυρώνει τον Ήλιο, "Βικαρτάνα", στερημένο από τις ακτίνες του, πάνω σε ξύλινο σταυρό. [Ε.Π.Μπ.]

αγωνία της για όλους, εκτός από τους πιο αδιάλλακτους θρησκόληπτους και φανατικούς.[333] Έτσι δεν έχουμε άλλη επιλογή εκτός από το να δεχτούμε τυφλά τα πορίσματα της επιστήμης, ή να ξεφύγουμε απ' αυτήν και να την αντιμετωπίσουμε κατά πρόσωπο, δηλώνοντας αυτά που μας διδάσκει η Μυστική Δοξασία και όντας πλήρως προετοιμασμένοι να υποστούμε τις συνέπειες.

Αλλά ας δούμε μήπως, έστω και ασυνείδητα, μας προσφέρουν χέρι βοηθείας τόσο η επιστήμη με τους υλιστικούς συλλογισμούς της, όσο και η θεολογία με τον επιθανάτιο ρόγχο και τον έσχατο αγώνα της να συμβιβάσει τα 6.000 χρόνια από την εποχή του Αδάμ με το έργο του σερ Τσαρλς Λάιελ, *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*. Η εθνολογία, σύμφωνα με την ομολογία μερικών από τους πιο διαβασμένους οπαδούς της, δυσκολεύεται ήδη να δικαιολογήσει τις διαφορές στην ανθρώπινη φυλή, αν δεν γίνει αποδεκτή η υπόθεση της δημιουργίας πολλών Αδάμ. Μιλάνε για "έναν λευκό Αδάμ και έναν μαύρο Αδάμ, για έναν ερυθρό Αδάμ και έναν κίτρινο Αδάμ". (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 195.) Ακόμα και αν ήταν ινδουιστές και απαριθμούσαν τις επαναγεννήσεις του Βαμάντεβα από το *Λίνγκα-Πουρανά*, δεν θα μπορούσαν να πουν περισσότερα. Γιατί αυτοί, απαριθμώντας τις επαναλαμβανόμενες γεννήσεις του Σίβα, τον δείχνουν στον έναν Κάλπα με λευκή επιδερμίδα, σε έναν άλλον με μαύρο χρώμα, σε έναν επόμενο με κόκκινο χρώμα, μετά απ' τον οποίον ο Κουμαρά γίνεται "τέσσερις νεαροί κίτρινου χρώματος". Αυτή η παράξενη σύμπτωση, όπως θα έλεγε ο κ. Πρόκτερ, δείχνει επιστημονική ενόραση, γιατί ο Σιβά-Κουμαρά αντιπροσωπεύει μόνο αλληγορικά τις ανθρώπινες φυλές κατά την διάρκεια της γένεσης του ανθρώπου. Αλλά οδήγησε σε ένα άλλο ενορατικό φαινόμενο, αυτήν την φορά στις τάξεις της θεολογίας. Ο συγγραφέας του *Πρωτόγονου Ανθρώπου* σε μια απελπισμένη προσπάθεια να προστατεύσει την θεία Αποκάλυψη από τις αμείλικτες και φανερές ανακαλύψεις της γεωλογίας και της ανθρωπολογίας, αφού παρατηρεί ότι "θα ήταν ατυχές αν οι υπερασπιστές της Βίβλου έφταναν στο σημείο ή να απαρνηθούν την έμπνευση των Γραφών ή να αρνηθούν τα συμπεράσματα των γεωλόγων", βρίσκει έναν συμβιβασμό. Ή μάλλον αφιερώνει έναν ολόκληρο τόμο για να αποδείξει αυτό το γεγονός: "Ο Αδάμ δεν ήταν ο *πρώτος άνθρωπος*[334] που δημιουργήθηκε πάνω στην Γη." ... Τα ανακαλυφθέντα λείψανα του προ-αδαμικού ανθρώπου, "αντί να κλονίζουν την εμπιστοσύνη μας στις Γραφές, παρέχουν επιπρόσθετες αποδείξεις για την εγκυρότητα τους". (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 194.) Πώς γίνεται αυτό; Με τον πιο απλό τρόπο. Γιατί ο συγγραφέας ισχυρίζεται ότι από δω και πέρα "εμείς (ο Κλήρος) είμαστε σε θέση να αφήσουμε τους επιστήμονες να συνεχίσουν τις μελέτες τους, χωρίς να προσπαθούμε να τους εξαναγκάζουμε με την κατηγορία της αίρεσης". Αυτό θα πρέπει να είναι πράγματι μια ανακούφιση για τους Χάξλεϋ, Τύνταλ, και σερ
Λάιελ.

διήγηση της Βίβλου δεν αρχίζει με την δημιουργία, όπως συνήθως πιστεύεται, αλλά με την δημιουργία του Αδάμ και της Εύας, εκατομμύρια χρόνια μετά τον σχηματισμό του πλανήτη μας. Η προηγούμενη ιστορία του, όσον αφορά τις Γραφές, δεν έχει ακόμα γραφτεί... Μπορεί να υπήρξαν όχι μια, αλλά είκοσι διαφορετικές φυλές πάνω στην Γη πριν από την εποχή του Αδάμ, ακριβώς όπως μπορεί να υπάρχουν είκοσι διαφορετικές φυλές ανθρώπων σε άλλους κόσμους. (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 55.)

Ποιες, λοιπόν, ή τι ήταν εκείνες οι φυλές, αφού ο συγγραφέας επιμένει ότι ο Αδάμ είναι ο πρώτος άνθρωπος της φυλής μας; Ήταν Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΦΥΛΕΣ! "Ο Σατανάς δεν υπήρξε ποτέ στον ουρανό, Άγγελοι και άνθρωποι (όντας) ένα είδος".

Ήταν η προ-αδαμική φυλή των "Αγγέλων που αμάρτησαν". Ο Σατανάς ήταν "ο πρώτος Πρίγκηπας αυτού του κόσμου", διαβάζουμε. Έχοντας πεθάνει εξαιτίας της ανταρσίας του, παρέμεινε πάνω στην Γη σαν ένα ασώματο Πνεύμα και έβαλε σε πειρασμό τον Αδάμ και την Εύα.

333 Μερικοί από τους υπερασπιστές της έχουν χάσει κάθε λογική, θα έλεγε κανείς. Γιατί τι να σκεφτεί κανείς όταν, εν όψει των παραλογισμών του νεκρού γράμματος της Βίβλου, εξακολουθούν ακόμα να υποστηρίζονται δημόσια και περισσότερο παθιασμένα και βλέπει κανείς τους θεολόγους να ισχυρίζονται ότι, αν και «οι Γραφές προσεχτικά αποφεύγουν[;] να συμβάλουν άμεσα στην επιστημονική γνώση, δεν συναντάται πουθενά καμιά δήλωση η οποία να μην αντέχει στο φως της ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΥΣΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ"!!! (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*: *ή η Ανθρωπολογία της Βίβλου*, του Αιδ. Τζέημς Γκαλ., 1871, σελ. 14.)

334 Ειδικά εν όψει της μαρτυρίας που παρέχει η ίδια η Βίβλος στη Γένεση, κεφ. Δ', 16-17, που δείχνει τον Κάιν να πηγαίνει στη χώρα του Νωδ και εκεί να παντρεύεται.

> Οι πρώτες εποχές της σατανικής φυλής, και πιο ειδικά κατά την διάρκεια της ζωής του Σατανά [!!!] ίσως να υπήρξαν μια περίοδος πατριαρχικού πολιτισμού και σχετικής ανάπαυσης - μια εποχή του Θουβάλ-Κάιν και του Ιουβάλ, όταν τόσο οι Επιστήμες όσο και οι τέχνες προσπάθησαν να χώσουν τις ρίζες τους στο καταραμένο έδαφος... Τι θαυμάσιο θέμα για έπος... (όταν) υπάρχουν αναπόφευκτα γεγονότα που πρέπει να συμβούν. Βλέπουμε μπροστά μας... τον εύθυμο πρωτόγονο εραστή να κορτάρει την ντροπαλή νύφη κάτω από το δροσοσκέπαστο φύλλωμα της δανέζικης βελανιδιάς, που τότε φύτρωνε εκεί που σήμερα δεν φυτρώνει... τον χαρούμενο πρωτόγονο πατριάρχη... τους πρωτόγονους απογόνους του να χοροπηδούν αθώα δίπλα του... Χιλιάδες τέτοιες εικόνες προβάλλουν μπροστά μας! (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 206-207.)

ενδοσκοπική ματιά σ' αυτήν την σατανική "ντροπαλή νύφη", τις μέρες της αθωότητας του Σατανά, δεν χάνει σε ποιητικότητα, όσο κερδίζει σε γνησιότητα, ακριβώς το αντίθετο! Η σύγχρονη χριστιανική νύφη – που συχνά σήμερα δεν κοκκινίζει μπροστά στους χαρούμενους μοντέρνους εραστές της – μπορεί να πάρει ακόμα και ένα ηθικό μάθημα απ' αυτήν την κόρη του Σατανά, στην ζωηρή φαντασία του πρώτου ανθρώπινου βιογράφου της. Οι εικόνες αυτές, που για να εκτιμηθούν στην αληθινή τους αξία θα πρέπει να εξεταστούν μέσα στον τόμο που τις περιγράφει, υπαγορεύονται όλες από την ανάγκη να συμβιβάσει το αλάθητο των αποκαλυμμένων Γραφών με το έργο του σερ Τ. Λάιελ *Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου* και άλλα βλαπτικά επιστημονικά έργα. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει την αλήθεια και τα γεγονότα να εμφανίζονται στην βάση αυτών των παραλογισμών, τους οποίους ο συγγραφέας ποτέ δεν τόλμησε να υπογράψει με το δικό του ή με ένα δανεισμένο όνομα. Γιατί οι προ-αδαμικές φυλές του - όχι σατανικές αλλά απλώς ατλάντειες και πριν απ' αυτές ερμαφρόδιτες - αναφέρονται στην Βίβλο, αν διαβαστεί εσωτερικά, όπως αναφέρονται και στην Μυστική Δοξασία. Τα ΕΠΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ανοίγουν τα μυστήρια, περασμένα και μελλοντικά, των επτά μεγάλων Ριζικών Φυλών καθώς και των επτά Κάλπα. Αν και ασφαλώς η γένεση του ανθρώπου ακόμα και η εσωτερική γεωλογία, θα απορριφθεί από την Επιστήμη, ακριβώς όπως και οι σατανικές και προ-αδαμικές φυλές, όμως, αν δεν βρουν κανέναν άλλον δρόμο για να βγουν από τις δυσκολίες τους, οι επιστήμονες θα πρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στα δυο και είμαστε σίγουροι ότι, παρά την Γραφή, μόλις η μυστηριακή γλώσσα κυριαρχηθεί έστω και κατά προσέγγιση, αυτή που θα γίνει αποδεκτή θα είναι η αρχαϊκή διδασκαλία.

III
ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ

Επειδή θα φαινόταν παράλογο να βεβαιώνουμε πως ήδη γνωρίζουμε όλες τις υπάρχουσες αιτίες, θα πρέπει να επιτραπεί, αν χρειάζεται, να υποθέσουμε έναν *εντελώς νέον παράγοντα*...

Υποθέτοντας, πράγμα που μέχρι στιγμής δεν είναι απόλυτα ακριβές, ότι η κυματοειδής υπόθεση εξηγεί όλα τα γεγονότα, καλούμεθα να αποφασίσουμε αν μ' αυτόν τον τρόπο αποδεικνύεται η ύπαρξη ενός κυματοειδούς αιθέρα. Δεν μπορούμε με σιγουριά να βεβαιώσουμε πως καμιά άλλη υπόθεση δεν εξηγεί τα γεγονότα. Η μοριακή θεωρία του Νεύτωνα κατέρρευσε πάνω στην Συμβολή και μέχρι σήμερα δεν υπάρχει ανταγωνιστής. Όμως είναι υπερβολικά επιθυμητό σε όλες αυτές τις υποθέσεις να βρίσκουμε κάποια παράπλευρη επιβεβαίωση, κάποια *aliunde* [*άλλοθεν*] ένδειξη, του ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΥ ΑΙΘΕΡΑ... Μερικές υποθέσεις περιέχουν ιδέες ως προς την μικροσκοπική δομή και τις λειτουργίες των σωμάτων. Εξαιτίας της φύσεως της υπόθεσης, οι ιδέες αυτές δεν μπορούν ποτέ να αποδειχθούν με άμεσο τρόπο. Η μόνη τους αξία είναι ικανότητά τους να εκφράζουν τα φαινόμενα. Είναι ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΕΣ. (Αλεξάντερ Μπέιν, *Λογική*, Μέρος II, σελ. 131-132.)

Αιθέρας, αυτός ο υποθετικός Πρωτέας, μια από τις "παραστατικές φαντασίες" της σύγχρονης Επιστήμης - ο οποίος ωστόσο γινόταν για καιρό αποδεκτός - είναι μια από τις κατώτερες "αρχές" εκείνου που εμείς ονομάζουμε ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΟΥΣΙΑ (στα Σανσκριτικά, Ακασά), ένα από τα όνειρα της αρχαιότητας το οποίο έγινε ξανά όνειρο της σύγχρονης επιστήμης. Είναι η σπουδαιότερη, αλλά και η τολμηρότερη από τις διασωθείσες θεωρήσεις των αρχαίων φιλοσόφων. Για τους αποκρυφιστές, όμως, τόσο ο ΑΙΘΕΡΑΣ όσο και η Πρωταρχική Ουσία είναι μια πραγματικότητα. Για να το πούμε πιο καθαρά, ο ΑΙΘΕΡΑΣ είναι το Αστρικό Φως και η Πρωταρχική Ουσία είναι το Ακασά, ο Ουπάντι της ΘΕΙΑΣ ΣΚΕΨΗΣ.

Στην σύγχρονη γλώσσα ο δεύτερος θα ονομαζόταν καλύτερα ΚΟΣΜΙΚΗ ΙΔΕΟΠΛΑΣΙΑ, Πνεύμα˙ και ο πρώτος ΚΟΣΜΙΚΗ ΟΥΣΙΑ, Ύλη. Έτσι το Άλφα και το Ωμέγα του Όντος, δεν είναι παρά μόνο οι δυο όψεις της μιας Απόλυτης Ύπαρξης. Σ' αυτήν την τελευταία, κατά την αρχαιότητα, δεν απευθύνονταν ούτε αναφέρονταν με κανένα όνομα, παρά μόνο συμβολικά. Στην αρχαιότερη Άρια φυλή, τους Ινδούς, η λατρεία των διανοουμένων τάξεων δεν πήρε ποτέ την μορφή (όπως συνέβη στους Έλληνες) ενός ένθερμου θαυμασμού της έξοχης μορφής και τέχνης, πράγμα που αργότερα οδήγησε στον ανθρωπομορφισμό. Αλλά ενώ ο Έλληνας φιλόσοφος θαύμαζε την μορφή και ο Ινδουιστής σοφός "αντιλαμβανόταν την αληθινή σχέση της γήινης ομορφιάς και της αιώνιας αλήθειας", ο αμόρφωτος πληθυσμός κάθε έθνους, σε κάθε εποχή, δεν κατανοούσε κανένα απ' τα δυο.

Και δεν τα κατανοεί ούτε τώρα. Η εξέλιξη της ΘΕΪΚΗΣ ΙΔΕΑΣ προχωρεί βήμα-βήμα με την διανοητική εξέλιξη του ανθρώπου. Έτσι, είναι αλήθεια ότι η πιο ευγενική ιδέα στην οποία μπορεί να φτάσει το θρησκευτικό πνεύμα μιας εποχής, θα φανεί σαν μια χοντροειδής καρικατούρα στον φιλοσοφικό νου μιας επόμενης εποχής! Οι ίδιοι οι φιλόσοφοι έπρεπε να είναι μυημένοι στα αντιληπτικά μυστήρια, προκειμένου να μπορέσουν να συλλάβουν την ορθή ιδέα των αρχαίων σε σχέση με αυτό το υπερβολικά μεταφυσικό θέμα. Διαφορετικά – δίχως μια τέτοια μύηση – για τον κάθε διανοητή θα υπάρχει ένα: "μέχρι εδώ θα προχωρήσεις και όχι παραπέρα", που καθορίζεται από την διανοητική του ικανότητα τόσο καθαρά και αλάνθαστα όπως καθορίζεται η πρόοδος κάθε έθνους και φυλής από το νόμο του κάρμα. Έξω από την μύηση τα ιδανικά της σύγχρονης θρησκευτικής σκέψης πρέπει πάντα να έχουν τα φτερά τους κλεισμένα, παραμένοντας ανίκανα να πετάξουν ψηλότερα, γιατί οι ιδεαλιστές όπως και οι ρεαλιστές στοχαστές, ακόμα και οι ελευθεροστοχαστές δεν είναι παρά το αποτέλεσμα και το φυσικό προϊόν των αντίστοιχων περιβαλλόντων και περιόδων τους. Τα ιδανικά και των δυο είναι απλώς τα αναγκαία αποτελέσματα των ιδιοσυγκρασιών τους και η κατάληξη εκείνης της φάσης διανοητικής προόδου στην οποία έχει

φτάσει ένα έθνος στην συλλογικότητά του. Έτσι, όπως ήδη παρατηρήσαμε, οι ανώτερες πτήσεις των σύγχρονων (Δυτικών) μεταφυσικών έπεσαν μακριά από την αλήθεια. Στο μεγαλύτερο μέρος της η σύγχρονη αγνωστικιστική θεώρηση πάνω στην ύπαρξη της "Πρώτης Αιτίας" δεν είναι τίποτε άλλο από καλυμμένος υλισμός, μόνο η ορολογία διαφέρει. Ακόμα και ένας τόσο μεγάλος στοχαστής όπως ο Χέρμπερτ Σπένσερ μιλάει για το "Αδιάγνωστο" περιπτωσιακά, με όρους που δείχνουν την θανατηφόρο επίδραση της υλιστικής σκέψης η οποία, σαν τον φονικό Σιρόκκο, έχει καταστρέψει και ξεράνει όλη την σύγχρονη οντολογική σκέψη.[335]

Από την πρώτη περίοδο της Τέταρτης Φυλής, όταν λατρευόταν μόνο το Πνεύμα και το μυστήριο είχε εκδηλωθεί, μέχρι τις τελευταίες ένδοξες ημέρες της ελληνικής τέχνης κατά την αυγή της χριστιανοσύνης, οι Έλληνες μόνοι είχαν τολμήσει να στήσουν φανερά βωμό στην ΑΓΝΩΣΤΗ ΘΕΟΤΗΤΑ. Οτιδήποτε και αν είχε μέσα στον βαθυστόχαστο νου του ο Αγ. Παύλος όταν διεκήρυξε στους Αθηναίους πως αυτός ο "άγνωστος" που λάτρευαν ήταν ο αληθινός θεός που κήρυττε ο ίδιος, οπωσδήποτε εκείνη η θεότητα δεν ήταν ο "Ιεχωβά", (βλέπε Τμήμα XVII "Τα Άγια των Αγίων") ούτε ήταν "ο θεός ο ποιήσας τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ". Γιατί εκείνος που "δεν κατοικεί σε ναούς φτιαγμένους από χέρια" (Πράξεις ΚΖ', 23-24) δεν είναι ο "θεός του Ισραήλ", αλλά ο "Άγνωστος" των αρχαίων και σύγχρονων πανθεϊστών.

θεία σκέψη δεν μπορεί να ορισθεί ούτε να εξηγηθεί η σημασία της, παρά μόνο μέσω των αναρίθμητων εκδηλώσεων της Κοσμικής Ουσίας στην οποία αυτή γίνεται αισθητή πνευματικά από εκείνους που μπορούν να το κάνουν. Λέγοντας αυτό, είναι σαν να μη λέμε τίποτε, αφού την έχουμε ορίσει σαν την Άγνωστη Θεότητα, αφηρημένη, απρόσωπη, χωρίς φύλο, η οποία πρέπει να τοποθετηθεί στην βάση κάθε Κοσμογονίας και της επακόλουθης εξέλιξής της. Είναι σαν να επιχειρούμε μια υπερβατική εξίσωση συνθηκών με τις αληθινές αξίες μιας σειράς (συνθηκών), έχοντας στα χέρια μας για την συναγωγή συμπερασμάτων μόνο έναν αριθμό άγνωστων ποσοτήτων.

θέση της βρίσκεται στους αρχαίους πρωτόγονους συμβολικούς χάρτες, στους οποίους όπως δείξαμε στο κείμενο παριστάνεται από ένα απεριόριστο σκοτάδι, πάνω στο οποίο εμφανίζεται το πρώτο κεντρικό λευκό σημείο: συμβολίζοντας έτσι το σύγχρονο και συναιώνιο ΠΝΕΥΜΑ-ΥΛΗ που κάνει την εμφάνιση του στον φαινομενικό κόσμο πριν από την πρώτη του διαφοροποίηση. Όταν "το ένα γίνεται δύο", τότε μπορεί να αναφερθεί σαν Πνεύμα και ύλη. Στο "Πνεύμα" αποδίδεται κάθε εκδήλωση της συνείδησης, ανακλαστικής ή άμεσης, και της ασυνείδητης σκοπιμότητας (για να χρησιμοποιήσω μια σύγχρονη έκφραση που χρησιμοποιείται στην ονομαζόμενη Δυτική φιλοσοφία), όπως καταδεικνύεται με την Ζωτική Αρχή και με την υποταγή της Φύσης στην μεγαλειώδη ακολουθία του αμετάβλητου νόμου. Η "Ύλη" πρέπει να θεωρηθεί σαν αντικειμενικότητα στην πιο καθαρή αφηρημένη της έννοια, η αυθύπαρκτη βάση της οποίας, οι επταδικές μανβανταρικές διαφοροποιήσεις, συνιστούν την αντικειμενική πραγματικότητα που υπόκειται στα φαινόμενα κάθε φάσης της συνειδητής ύπαρξης. Κατά την διάρκεια του συμπαντικού Πραλάγια, η Κοσμική Ιδεοπλασία δεν υφίσταται· και οι ποικιλοτρόπως διαφοροποιημένες καταστάσεις της Κοσμικής Ουσίας διαλύονται ξανά, επιστρέφοντας στην αρχέγονη κατάσταση της αφηρημένης εν δυνάμει αντικειμενικότητας.

μανβανταρική ώθηση αρχίζει με την επαναφύπνιση της Κοσμικής Ιδεοπλασίας (του "Συμπαντικού Νου"), ταυτόχρονα και παράλληλα με την πρωταρχική ανάδυση της Κοσμικής Ουσίας - η τελευταία όντας ο μανβανταρικός φορέας της πρώτης - από την αδιαφοροποίητη πραλογική της κατάσταση. Ύστερα, η απόλυτη σοφία καθρεφτίζεται στην Ιδεοπλασία της, η οποία με μια υπερβατική διαδικασία, που είναι ανώτερη και ακατανόητη για την ανθρώπινη Συνείδηση, καταλήγει στην Κοσμική Ενέργεια (Φοχάτ). Παλλόμενος μέσα στο στήθος της αδρανούς Ουσίας, ο Φοχάτ την ωθεί σε δραστηριότητα και καθοδηγεί τις πρωταρχικές διαφοροποιήσεις της και στα Επτά πεδία της Κοσμικής Συνείδησης. Έτσι υπάρχουν Επτά Προτύλες (όπως ονομάζονται τώρα),

335 Για παράδειγμα, όταν ορίζει την "Πρώτη Αίτια" -το ΑΔΙΆΓΝΩΣΤΟ- σαν μια "δύναμη που εκδηλώνεται μέσω των φαινομένων", και "μια άπειρη, αιώνια Ενέργεια" (;), είναι φανερό πως έχει συλλάβει μόνο την φυσική όψη του μυστηρίου του Οντος: μόνο τις Ενέργειες της Κοσμικής Ουσίας. Η συναιώνια όψη της ΜΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ: Κοσμική Ιδεοπλασία, αγνοείται εντελώς στην θεώρηση. Όσο για το νοούμενό της, φαίνεται σαν μη υπαρκτό στον νου του μεγάλου στοχαστή. Αναμφίβολα αυτός ο μονόπλευρος τρόπος ενασχόλησης με το πρόβλημα οφείλεται κυρίως στην ολέθρια Δυτική πρακτική του υποβιβασμού της συνείδησης, ή της θεώρησής της σαν ένα "υποπροϊόν" της μοριακής κίνησης.

ενώ η Άρια αρχαιότητα τις ονόμαζε Επτά Πρακρίτι, ή Φύσεις, χρησιμεύουσες χωριστά σαν σχετικά ομοιογενείς βάσεις, οι οποίες με την πορεία της αυξανόμενης ετερογένειας (στην εξέλιξη του Σύμπαντος) διαφοροποιούνται καταλήγοντας στην θαυμαστή πολυπλοκότητα που παρουσιάζουν τα φαινόμενα στα πεδία της αντίληψης. Ο όρος "σχετικά" χρησιμοποιείται σκόπιμα, επειδή η ίδια η ύπαρξη μιας τέτοιας διαδικασίας - που καταλήγει στους πρωταρχικούς διαχωρισμούς της αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ουσίας στις επταδικές βάσεις της εξέλιξης - μας αναγκάζει να θεωρήσουμε την *προτύλη*[336] κάθε πεδίου μόνο σαν μια ενδιάμεση φάση που λαμβάνεται από την Ουσία, στο πέρασμά της από την αφηρημένη στην πλήρη αντικειμενικότητα.

Κατά την διάρκεια των Πραλαγικών περιόδων λέγεται ότι η Κοσμική Ιδεοπλασία δεν υπάρχει για τον απλό λόγο πως δεν υπάρχει κανείς και τίποτε για να συλλάβει τα αποτελέσματά της. Δεν μπορεί να υπάρξει εκδήλωση της Συνείδησης, ημισυνείδησης ή ακόμα και "ασυνείδητης σκοπιμότητας", παρά μόνο μέσω του φορέα της ύλης: δηλαδή πάνω σ' αυτό το δικό μας πεδίο, όπου η ανθρώπινη συνείδηση στην κανονική της κατάσταση δεν μπορεί να πετάξει πέρα από εκείνο που είναι γνωστό σαν υπερβατική μεταφυσική. Μόνο μέσω κάποιας μοριακής συγκέντρωσης ή συγκρότησης το Πνεύμα ξεχύνεται σε ένα ρεύμα ατομικής ή υποσυνείδητης υποκειμενικότητας. Και ακριβώς όπως η Ύλη υπάρχουσα ξέχωρα από την αντίληψη είναι μια απλή αφηρημένη ιδέα, έτσι αυτές οι δυο όψεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ - Κοσμική Ουσία και Κοσμική Ιδεοπλασία - είναι αμοιβαία αλληλεξαρτώμενες. Σύμφωνα με αυστηρή ακριβολογία - για να αποφύγουμε σύγχυση και παρανόηση - ο όρος "Ύλη" έπρεπε να αναφέρεται στην συσσώρευση αντικειμένων δυνατής αντίληψης, και ο όρος "Ουσία", στα νοούμενα. Γιατί στον βαθμό που τα φαινόμενα του δικού μας πεδίου είναι η δημιουργία του συλλαμβάνοντος Εγώ - οι τροποποιήσεις της δικής του υποκειμενικότητας - τότε όλες οι "καταστάσεις της ύλης που αντιπροσωπεύουν την συσσώρευση αντιληπτών αντικειμένων", δεν μπορεί να έχουν παρά σχετική και καθαρώς φαινομενική ύπαρξη για τα παιδιά του δικού μας πεδίου. Όπως θα έλεγαν και οι σύγχρονοι ιδεαλιστές, η συνεργασία Υποκειμένου και Αντικειμένου καταλήγει στο αντικείμενο-αίσθηση ή φαινόμενο. Αλλά αυτό δεν οδηγεί απαραίτητα στο συμπέρασμα πως ισχύει το ίδιο και σε όλα τα άλλα πεδία. Ότι δηλαδή η συνεργασία των δυο πάνω στα πεδία της επταδικής διαφοροποίησής τους καταλήγει σε μια επταδική συγκέντρωση φαινομένων τα οποία παρόμοια δεν υπάρχουν καθ' εαυτά, αν και αποτελούν απτές πραγματικότητες για τις Οντότητες, για τις οποίες αποτελούν μέρος της εμπειρίας τους˙ ακριβώς όπως οι βράχοι και οι ποταμοί γύρω μας είναι πραγματικοί από την σκοπιά του φυσικού, ενώ για τον μεταφυσικό είναι απατηλές πλάνες των αισθήσεων, θα ήταν λάθος να πούμε ή έστω και να σκεφτούμε κάτι τέτοιο. Από την σκοπιά της ύψιστης μεταφυσικής ολόκληρο το Σύμπαν, μαζί με τους θεούς, είναι μια πλάνη, αλλά η πλάνη εκείνου που είναι και ο ίδιος μια πλάνη, διαφέρει σε κάθε πεδίο συνείδησης. Καί δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να δογματίζουμε σχετικά με την πιθανή φύση των αντιληπτικών λειτουργιών ενός Εγώ του έκτου, για παράδειγμα, πεδίου, ακριβώς όπως δεν έχουμε δικαίωμα να ταυτίζουμε τις αντιλήψεις μας ή να τις κάνουμε κριτήρια για τις αντιλήψεις ενός μυρμηγκιού στον δικό του τρόπο συνείδησης. Το καθαρό αντικείμενο ξέχωρο από την συνείδηση[337] είναι άγνωστο για εμάς, όσο ζούμε στο πεδίο του τρισδιάστατου Κόσμου μας, καθώς γνωρίζουμε μόνο τις νοητικές καταστάσεις που προκαλεί στο αντιλαμβανόμενο Εγώ. Και όσο καιρό θα διαρκεί η αντίθεση Υποκειμένου και Αντικειμένου - δηλαδή, όσο καιρό θα απολαμβάνουμε μόνο τις πέντε αισθήσεις μας και τίποτε περισσότερο, και δεν θα γνωρίζουμε πώς να αποσπάμε το "τα πάντα συλλάμβαναν *Εγώ*" (τον Ανώτερο Εαυτό) από την σκλαβιά αυτών των αισθήσεων - τόσο καιρό θα είναι αδύνατο για το προσωπικό Εγώ να σπάσει το φράγμα που το χωρίζει από μια γνώση των *πραγμάτων καθαυτών* (*ή στην Ουσία τους*). Αυτό το Εγώ, προχωρώντας

336 Ο όρος *Προτύλη* οφείλεται στον Ο. Κρουκς, τον επιφανή χημικό, ο οποίος έδωσε αυτό το όνομα στην προ-Ύλη, αν μπορεί κανείς να ονομάσει έτσι τις πρωταρχικές και απόλυτες ομογενείς ουσίες τις οποίες η Επιστήμη υποθέτει, αν δεν τις έχει ήδη βρει, ότι αποτελούν την έσχατη σύσταση του ατόμου. Αλλα ο αρχικός διαχωρισμός της πρωταρχικής ύλης σε άτομα και μόρια έρχεται σαν επακόλουθο της εξέλιξης των Επτά Προτυλών. Ακριβώς την τελευταία απ' αυτές αναζητάει ο Κρουκς έχοντας πρόσφατα ανιχνεύσει την πιθανότητα της ύπαρξής της στο πεδίο μας.

337 Η Κοσμική Ιδεοπλασία εστιασμένη σε μια αρχή ή ουπάντι (βάση), καταλήγει σαν συνείδηση του ατομικού Εγώ. Η εκδήλωσή της ποικίλλει σύμφωνα με τον βαθμό του ουπάντι, δηλαδή μέσω εκείνου που, γνωστό σαν Μάνας, ξεπηδάει σαν Νοητική Συνείδηση - μέσω του πιο λεπτεπίλεπτα διαφοροποιημένου υλικού (έκτη κατάσταση ύλης) της Μπούντι - που στηριζόμενο στην εμπειρία του Μάνας σαν βάση, ξεχύνεται σαν ένα ρεύμα πνευματικής ΕΝΟΡΑΣΗΣ.

σε ένα τόξο ανερχόμενης υποκειμενικότητας, πρέπει να εξαντλήσσει την εμπειρία κάθε πεδίου. Αλλά μόνο όταν η Μονάδα συγχωνεύεται μέσα στο ΟΛΟ - είτε σ' αυτό, είτε σε οποιοδήποτε άλλο πεδίο - και το Υποκείμενο και Αντικείμενο εξαφανίζονται μέσα στην απόλυτη άρνηση της Νιρβανικής Κατάστασης (άρνηση, πάλι, μόνο *από το δικό μας πεδίο*), μόνο τότε φτάνει σε εκείνη την κορυφή της Παντογνωσίας: της Γνώσης των πραγμάτων καθαυτών. Και τότε προσεγγίζεται η λύση ενός ακόμα πιο φοβερού αινίγματος, μπροστά στο οποίο ακόμα και ο ανώτερος Ντιάνι Τσόχαν υποκλίνεται σιωπηλά με άγνοια: το άφατο μυστήριο εκείνου που οι βενταντιστές αποκαλούν ΠΑΡΑΜΠΡΑΧΜΑΝ.

Γι' αυτό, επειδή έτσι έχουν τα πράγματα, όλοι εκείνοι που επιχείρησαν να δώσουν ένα όνομα στην αδιάγνωστη Αρχή, απλώς την υποβίβασαν. Ακόμα και όταν μιλάμε για Κοσμική Ιδεοπλασία – εκτός από την φαινομενική όψη της – είναι σαν να προσπαθούμε να κλείσουμε σε μπουκάλι το πρωταρχικό Χάος, ή να βάλουμε μια ταμπέλα στην ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ.

Ποια είναι, λοιπόν, η "πρωταρχική Ουσία", εκείνο το μυστηριώδες αντικείμενο για το οποίο μιλούσε πάντα η Αλχημεία και το οποίο έγινε αντικείμενο της φιλοσοφικής σκέψης κάθε εποχής; Τι μπορεί να είναι τελικά, ακόμα και στην φαινομενική προ-διαφοροποίησή της; Ακόμα και κείνη είναι τα ΠΑΝΤΑ στην εκδηλωμένη Φύση και τίποτε για τις αισθήσεις μας. Μνημονεύεται κάτω από διάφορα ονόματα σε κάθε Κοσμογονία, αναφέρεται σε κάθε φιλοσοφία και φαίνεται να είναι, ακόμα και σήμερα, ο πάντα ασύλληπτος ΠΡΩΤΕΑΣ στην Φύση. Τον αγγίζουμε και δεν τον νιώθουμε˙ τον κοιτάζουμε και δεν τον βλέπουμε˙ τον αναπνέουμε και δεν τον αντιλαμβανόμαστε˙ τον ακούμε και τον μυρίζουμε χωρίς την παραμικρή αναγνώριση ότι υπάρχει, γιατί βρίσκεται σε κάθε μόριο εκείνου που μέσα στην πλάνη και στην άγνοιά μας θεωρούμε σαν Ύλη σε οποιαδήποτε από τις καταστάσεις της, ή αντιλαμβανόμαστε σαν ένα αίσθημα, μια σκέψη, ένα συναίσθημα... Με λίγα λόγια, είναι ο "ουπάντι" ή φορέας κάθε πιθανού φαινομένου φυσικού, νοητικού ή ψυχικού. Στις πρώτες παραγράφους της Γένεσης, καθώς και στην χαλδαϊκή Κοσμογονία· στα *Πουρανά* της Ινδίας και στην *Βίβλο των Νεκρών* της Αιγύπτου, ανοίγει παντού τον κύκλο της εκδήλωσης. Ονομάζεται "Χάος" και πρόσωπο των υδάτων, επωαζόμενο από το Πνεύμα που προβάλλει από το Άγνωστο, κάτω από οποιοδήποτε όνομα (βλέπε και Τμήμα IV, «Χάος, Θεός, Κόσμος»).

Οι συγγραφείς των ιερών Κειμένων της Ινδίας πηγαίνουν βαθύτερα στην προέλευση των δημιουργημένων πραγμάτων απ' ό,τι ο Θαλής ή ο Ιώβ, γιατί λένε:

> Από την ΔΙΑΝΟΙΑ (που στα *Πουρανά* ονομάζεται ΜΑΧΑΤ), συνδυαζόμενη με την ΑΓΝΟΙΑ (Ισβαρά, σαν μια προσωπική θεότητα), ακολουθούμενη από την προβάλλουσα δύναμη, στην οποία κυριαρχεί η ποιότητα της αδράνειας (τάμας, αναισθησία), προβάλλει ο Αιθέρας: από τον αιθέρα, ο αέρας˙ από τον αέρα, η θερμότητα˙ από την θερμότητα, το νερό και από το νερό, η γη με το καθετί πάνω της. (Παράβαλε *Σανκία Καρίκα* V, 3 και σχόλια.)

"Από ΑΥΤΟΝ, από αυτόν τον ίδιο τον ΕΑΥΤΟ, παράχθηκε ο Αιθέρας", λέει ο *Βέντα*. (*Ταϊττιρίγια Ουπανισάντ*, Δεύτερο Βάλλι, Πρώτο Ανουβάκα)

Έτσι γίνεται φανερό πως δεν είναι αυτός ο Αιθέρας – που ξεπήδησε κατά την τέταρτη απομάκρυνση από μια Εκπόρευση της Διάνοιας, "συνδυαζόμενης με την Άγνοια" – εκείνη η ανώτερη αρχή, η θεϊκή Οντότητα που λατρευόταν από τους Έλληνες και τους Λατίνους κάτω από το όνομα "Πατήρ παντοδύναμος Αιθήρ" και "*Magnus Aether*" στην συλλογική του συσσώρευση. Τόσο η επταδική διαβάθμιση και οι αναρίθμητες υποδιαιρέσεις και διαφορές που έγιναν από τους αρχαίους ανάμεσα στις δυνάμεις του Αιθέρα συλλογικά, από τα εξωτερικά κρόσσια των αποτελεσμάτων του με τα οποία είναι τόσο εξοικειωμένη η Επιστήμη, όσο και η "άδηλος Ουσία" που κάποτε είχε γίνει δεκτή σαν ο "Αιθέρας του Διαστήματος" και τώρα πρόκειται να απορριφθεί, υπήρξαν πάντα ένα ενοχλητικό αίνιγμα για κάθε κλάδο γνώσης. Οι μυθολόγοι και οι συμβολολόγοι της εποχής μας, συγχυσμένοι απ' αυτή την ακατανόητη δοξολογία από την μια μεριά και την υποβάθμιση από την άλλη της ίδιας θεοποιημένης οντότητας και στο ίδιο θρησκευτικό σύστημα, συχνά παρασύρονται στα πιο γελοία λάθη. Η Εκκλησία, σταθερή σαν βράχος στο καθένα και σε όλα τα πρώτα λάθη ερμηνείας, έφτιαξε από τον Αιθέρα την κατοικία των σατανικών λεγεωνών

της.[338] Εδώ υπάρχει ολόκληρη η ιεραρχία των "Πεπτωκότων" αγγέλων οι Κοσμοκράτορες: ή οι "φέροντες τον κόσμο" (σύμφωνα με τον Μποσυέ)· οι *Mundi Tenentes*: αυτοί που "κρατούν τον κόσμο", όπως τους αποκαλεί ο Τερτουλιανός· και οι *Mundi Domini*, "κοσμικές κυριαρχίες", ή μάλλον *κυρίαρχοι*, οι *Curbati* ή "Καμπύλοι" κ.τ.λ., οι οποίοι έτσι από τα αστέρια και τα ουράνια σώματα με τις τροχιές τους έφτιαξαν: τους Διαβόλους!

διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις επτά καταστάσεις του Αιθέρα (που ο ίδιος είναι μια από Επτά Κοσμικές αρχές) – ενώ ο Αιθέρας των Αρχαίων είναι συμπαντικό Πυρ – μπορεί να φανεί στις εντολές του Ζωροάστρη και του Ψελλού αντίστοιχα. Ο πρώτος λέει: "Να τον συμβουλεύεστε μόνο όταν είναι χωρίς σχήμα ή μορφή", *absque forma et figura*, που σημαίνει χωρίς φλόγες ή φλεγόμενα κάρβουνα. "Όταν έχει μορφή, μην τον προσέχετε", διδάσκει ο Ψελλός, "αλλά όταν είναι χωρίς μορφή, να τον υπακούτε, γιατί τότε είναι ιερό πυρ και όλα όσα θα σας αποκαλύψει θα είναι αληθινά" (*Παραίνεση* XVI, "Χρησμοί του Ζωροάστρη"). Αυτό αποδεικνύει ότι ο Αιθέρας, που είναι ίδιος μια όψη του Ακασά, έχει με την σειρά του αρκετές όψεις ή "αρχές".

Όλα τα αρχαία έθνη θεοποίησαν τον Αιθέρα στην άδηλη όψη και δύναμή του. Ο Βιργίλιος ονομάζει τον Δία, *Πατέρα παντοδύναμο Αιθέρα*, "μεγάλο Αιθέρα" (*Γεωργικά*, Βιβλίο Δεύτερο, στίχος 325). Και οι Ινδουιστές τον τοποθέτησαν επίσης ανάμεσα στις θεότητές τους, κάτω από το όνομα του Ακασά (την σύνθεση του Αιθέρα). Και ο συγγραφέας του *Ομοιομερούς* συστήματος φιλοσοφίας, ο Αναξαγόρας ο Κλαζομενεύς, πίστευε ακράδαντα πως τα πνευματικά πρότυπα όλων των πραγμάτων καθώς και των στοιχείων τους μπορούσαν να βρεθούν στον απεριόριστο Αιθέρα όπου γεννιόνταν, απ' όπου πρόβαλλαν και όπου επέστρεφαν: μια αποκρυφιστική διδασκαλία.

Έτσι γίνεται φανερό πως από τον Αιθέρα στην ανώτερη συνθετική όψη του, μόλις ανθρωπομορφοποιήθηκε, πρόβαλε η πρώτη ιδέα μιας προσωπικής δημιουργικής θεότητας. Για τους ινδουιστές φιλοσόφους τα στοιχεία είναι *Τάμας*, δηλαδή "αφώτιστα από την διάνοια την οποία συσκοτίζουν."

Πρέπει τώρα να εξαντλήσουμε το θέμα της μυστικής σημασίας του "Πρωταρχικού Χάους" και της Ριζικής-Αρχής και να δείξουμε πώς συνδέθηκαν από τους αρχαίους φιλοσόφους με το Ακασά, που λαθεμένα μεταφράστηκε Αιθέρας, και επίσης με την *Μάγια* (πλάνη), της οποίας ο Ισβαρά είναι η αρσενική όψη. Στην συνέχεια θα μιλήσουμε για την νοήμονα "αρχή", ή μάλλον για τις αόρατες άυλες ιδιότητες στα ορατά και υλικά στοιχεία, που "ξεπήδησαν από το πρωταρχικό χάος".

Γιατί, "Τι είναι το πρωταρχικό Χάος, αν όχι Αιθέρας;" ρωτάμε στο βιβλίο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*. Όχι ο σύγχρονος Αιθέρας· όχι έτσι όπως αναγνωρίζεται τώρα, αλλά έτσι όπως ήταν γνωστός στους αρχαίους φιλοσόφους, πολύ πριν από την εποχή του Μωυσή· ο Αιθέρας με όλες τις μυστηριώδεις και απόκρυφες ιδιότητές του που περιέχει μέσα του τα σπέρματα της παγκόσμιας δημιουργίας. Ο Ανώτερος Αιθέρας ή Ακασά είναι η ουράνια παρθένα και μητέρα κάθε υπάρχουσας μορφής και όντος, από το στήθος της οποίας, μόλις "επωάζονται" από το θείο Πνεύμα, έρχονται σε ύπαρξη η Ύλη και η Ζωή, η Δύναμη και η Δράση. Ο Αιθέρας είναι η Άντιτι των ινδουιστών και είναι ο Ακασά. Ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός, η θερμότητα, το φως και η χημική δράση πολύ λίγο κατανοούνται, ακόμα και τώρα που καινούργια γεγονότα διευρύνουν συνεχώς την περιοχή της γνώσης μας. Ποιος γνωρίζει πού τελειώνει η δύναμη αυτού του πρωτεϊκού γίγαντα: του Αιθέρα· ή ποια είναι η μυστηριώδης προέλευσή του; Εννοούμε, ποιος απ' αυτούς που αρνούνται το πνεύμα που εργάζεται μέσα του και προβάλλει απ' αυτόν όλες τις ορατές μορφές;

Θα είναι πολύ εύκολο να δείξουμε ότι οι κοσμογονικοί μύθοι όλου του κόσμου βασίζονταν σε μια γνώση εκ μέρους των αρχαίων αυτών επιστημών, οι οποίες στις μέρες μας συνενώθηκαν για να στηρίξουν το δόγμα της εξέλιξης· και ότι περαιτέρω έρευνα ίσως δείξει ότι οι αρχαίοι ήταν πολύ

338 Γιατί να πώς ερμήνευσε η Εκκλησία τον στίχο 12 του κεφ. ΣΤ' της προς Εφεσίους, "ότι ουκ εστίν ημίν η πάλη προς σάρκα και αίμα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου." Στην συνέχεια ο Αγ. Παύλος αναφέρει τα πνεύματα της πονηρίας ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙΣ. "*Spiritualia nequitae in caelestibus*", όπου το Λατινικό κείμενο δίνει διάφορα ονόματα σ' αυτές τις "πονηρίες", τα αθώα "Στοιχειακά". Αλλά αυτήν την φορά η Εκκλησία έχει δίκιο, αν και κάνει λάθος όταν τα αποκαλεί δαίμονες. Το ΑΣΤΡΙΚΟ ΦΩΣ ή κατώτερος Αιθέρας είναι γεμάτος από συνειδητές, ημισυνειδητές και ασυνείδητες οντότητες - μόνο που η Εκκλησία έχει επάνω τους λιγότερη δύναμη απ' ό,τι πάνω στα αόρατα μικρόβια ή έντομα.

καλύτερα εξοικειωμένοι, απ' ό,τι είμαστε εμείς σήμερα, με το ίδιο το γεγονός της εξέλιξης περιλαμβάνοντας τόσο τις φυσικές, όσο και τις πνευματικές του όψεις.

> Για τους αρχαίους φιλοσόφους η εξέλιξη ήταν ένα παγκόσμιο θεώρημα, ένα δόγμα που περιλάμβανε το όλο και μια καθιερωμένη αρχή, ενώ οι σύγχρονοι εξελικτιστές κατάφεραν να μας παρουσιάσουν απλώς υποθετικές θεωρίες με *ιδιαίτερα*, όχι εντελώς *αρνητικά* θεωρήματα. Είναι ανώφελο για τους αντιπροσώπους της σύγχρονης σοφίας μας να κλείσουν την διαμάχη και να παριστάνουν ότι το θέμα έχει τακτοποιηθεί, απλώς και μόνο επειδή η ασαφής φρασεολογία της μωυσαϊκής – [πολύ μεταγενέστερης] – διήγησης έρχεται σε σύγκρουση με την κατηγορηματική εξήγηση της "ακριβούς επιστήμης". (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. I, σελ. 134.)

Αν διαβάσει κανείς τις *Εντολές του Μάνου* βρίσκει τα πρότυπα όλων αυτών των ιδεών. Αν και κατά το μεγαλύτερο μέρος έχουν χαθεί (για τον Δυτικό κόσμο) στην αρχική μορφή τους, και παραμορφωμένες από μετέπειτα παρεμβολές και προσθήκες, ωστόσο έχουν διατηρήσει αρκετό από το αρχαίο πνεύμα για να δείξουν τον χαρακτήρα του.

> [Διαλύοντας το σκοτάδι] ο αυθύπαρκτος Κύριος [Βίσνου, Ναραγιανά κ.τ.λ.] εκδηλώθηκε ... [και] επιθυμώντας να δημιουργήσει διάφορα όντα από το σώμα του [Ουσία] ... δημιούργησε πρώτα μόνο νερό· σ' αυτό έριξε σπέρμα. Το σπέρμα έγινε ένα χρυσό αυγό. (*Εντολές του Μάνου,* μετάφραση Α. Μπάρνελ, Λονδίνο 1884, στίχοι 6-9.)

Από που προήλθε αυτός ο Αυθύπαρκτος Κύριος; Ονομάζεται ΑΥΤΟ και αναφέρεται σαν "Σκοτάδι, ασύλληπτο, χωρίς καθορισμένες ιδιότητες, μη δυνάμενο να ανακαλυφθεί και να γνωσθεί, σαν να είναι ολοκληρωτικά σε ύπνο" (*Εντολές του Μάνου*, στίχος 11). Έχοντας διαμείνει σε κείνο το Αυγό για έναν ολόκληρο θείο χρόνο, εκείνος "που στον κόσμο ονομάζεται Μπράχμα", σπάει το Αυγό στα δυο και από το ανώτερο τμήμα σχηματίζει τον ουρανό (heaven), από το κατώτερο την Γη και από το μεσαίο τον ουρανό (sky) και "τον αιώνιο τόπο των υδάτων". (*Εντολές του Μάνου*, στίχος 13.)

Αλλά αμέσως μετά απ' αυτούς τους στίχους υπάρχει κάτι πολύ πιο σημαντικό για εμάς, επειδή επιβεβαιώνει απόλυτα τις εσωτερικές διδασκαλίες μας. Από τους στίχους 14 μέχρι 36 δίνεται η εξέλιξη με την σειρά που περιγράφηκε στην εσωτερική φιλοσοφία. Ακόμα και ο Μεντατίτι, γιος του Βιρασβάμιν, και συγγραφέας του Σχολίου, του *Μανουμπάσγια*, το οποίο σύμφωνα με τους Δυτικούς Ανατολιστές χρονολογείτα από το 1.000 μ.Χ., μας βοηθάει με τις παρατηρήσεις του για την διαφώτιση της αλήθειας. Αυτός εμφανίζεται μάλλον απρόθυμος να αποκαλύψει περισσότερα, είτε γιατί ήξερε ότι η αλήθεια έπρεπε να αποκρυφθεί από τους αδαείς είτε γιατί και ο ίδιος είχε άγνοια. Αλλά ακόμα και αυτά που αποκαλύπτει κάνουν ολοφάνερη την επταδική αρχή στον άνθρωπο και στην φύση.

Ας αρχίσουμε από το Κεφάλαιο I των Εντολών ή Νόμων, όταν ο Αυθύπαρκτος Κύριος, ο ανεκδήλωτος Λόγος του "Αγνώστου" Σκοταδιού, γίνεται εκδηλωμένος στο Χρυσό Αυγό. Από αυτό το "Αυγό", από:

> Εκείνο που είναι η συνεχής [αδιαφοροποίητη] αιτία, που *υπάρχει* και δεν υπάρχει, από Αυτό πρόβαλε εκείνο το αρσενικό που στον κόσμο ονομάζεται Μπράχμα.

Εδώ βρίσκουμε, όπως σε όλα τα γνήσια φιλοσοφικά συστήματα, το "Αυγό" ή τον Κύκλο (ή Μηδέν), την απεριόριστη Απειροσύνη, που αναφέρεται σαν ΑΥΤΟ[339] και τον Μπράχμα, την πρώτη μονάδα, που αναφέρεται σαν ο *αρσενικός* θεός, δηλαδή η γονιμοποιός Αρχή. Είναι το Φ ή 10 (δέκα), η Δεκάδα. Στο πεδίο της Επταδικότητας, ή *μόνο στον δικό μας Κόσμο*, ονομάζεται Μπράχμα. Στο πεδίο της Ενοποιημένης Δεκάδας, στην περιοχή της Πραγματικότητας, αυτός ο αρσενικός Μπράχμα είναι μια πλάνη.

339 Η ιδανική μορφή του Πυθαγόρειου τριγώνου. Βλέπε τμήμα "Σταυρός και Κύκλος", καθώς και "Αρχικά Σύμβολα του Σταυρού".

> Από τον εαυτό του (ή "από τον εαυτό", *ατμάναχ*) δημιούργησε νου, (1) *που υπάρχει και δεν υπάρχει·* (2) και από τον νου, εγωικότητα [Αυτο-Συνείδηση], τον κυβερνήτη· (3) τον Κύριο.

Ο νους είναι *Μάνας*. Εδώ ο Μεντατίτι, ο σχολιαστής, παρατηρεί σωστά ότι συμβαίνει το αντίθετο και δείχνει ήδη παρεμβολή και αναδιευθέτηση· γιατί το *Μάνας* είναι εκείνο που πηγάζει από τον Αχαμκάρα ή (Συμπαντική) Αυτο-Συνείδηση, επειδή το *Μάνας* στο μικρόκοσμο ξεπηδάει από τον Μαχάτ, ή *Μάχα-Μπούντι* (στον άνθρωπο, Μπούντι). Γιατί το *Μάνας* είναι δυαδικό και όπως μεταφράστηκε και δείχθηκε από του Κόλεμπρουκ, "χρησιμεύει τόσο για αίσθηση όσο και για δράση, είναι ένα όργανο εκ συγγενείας, έχοντας κοινή ρίζα με τα υπόλοιπα" (μετάφραση Μπάρνελ, σελ. 3, υποσ. 3). Εδώ "τα υπόλοιπα" σημαίνει ότι το *Μάνας*, η Πέμπτη Αρχή μας (η *πέμπτη* επειδή το σώμα ονομάστηκε η *πρώτη*, ενώ συμβαίνει το αντίστροφο στην αληθινή φιλοσοφική σειρά), είναι συγγενές τόσο με το *Άτμα-Μπούντι* όσο και τις τέσσερις κατώτερες αρχές. Εξ αυτού και η διδασκαλία μας: δηλαδή ότι το *Μάνας* ακολουθεί το *Άτμα-Μπούντι* στο Ντεβατσάν, και ότι το κατώτερο (τα υπολείμματα, το κατακάθι του) *Μάνας* παραμένει με το Κάμα-ρούπα, στο Λίμπους, ή Κάμα-λόκα, την κατοικία των "Κελυφών".

Αυτό είναι το νόημα του *Μάνας* που "υπάρχει και δεν υπάρχει". Ο Μεντατίτι το μεταφράζει, "εκείνος που έχει συνείδηση του Εγώ", ή Εγώ, και όχι "ο κυβερνήτης" όπως το μεταφράζουν οι Ανατολιστές. Οι ίδιοι επίσης μεταφράζουν τον ακόλουθο σλόκα ως εξής:

> Αυτός επίσης, έχοντας κάνει τα λεπτά μέρη εκείνων των έξι [ο Μεγάλος Εαυτός και τα πέντε όργανα των αισθήσεων], της απροσμέτρητης λαμπρότητας, να εισέλθουν μέσα στα στοιχεία του εαυτού {*Ατμαματράσου*), δημιούργησε όλα τα όντα.

Ενώ, σύμφωνα με τον Μεντατίτι θα έπρεπε να αναφέρει *Άτμαμα-τραμπίχ*, αντί για *ατμαματράσου*, και επομένως να μεταφράζεται:

> Αυτός έχοντας διαπεράσει τα λεπτά μέρη εκείνων των έξι, της απροσμέτρητης λαμπρότητας, με τα στοιχεία του εαυτού, δημιούργησε όλα τα όντα.

Αυτή η τελευταία απόδοση πρέπει να είναι και η σωστή, γιατί αυτός, δηλαδή ο Εαυτός, είναι εκείνο που ονομάζουμε Άτμαν και επομένως αποτελεί την έβδομη αρχή, την σύνθεση των "έξι". Αυτή είναι επίσης η γνώμη και του εκδότη του *Μανάβα-ντάρμα-σαστρά*, ο οποίος φαίνεται πως διαισθητικά εισχώρησε πολύ βαθύτερα μέσα στο πνεύμα της φιλοσοφίας απο ό,τι ο μεταφραστής των *Εντολών του Μάνου*, ο μακαρίτης δρ. Μπάρνελ, γιατί δεν διστάζει καθόλου ανάμεσα στο κείμενο του Κουλλούκα Μπάττα και στα Σχόλια του Μεντατίτι. Απορρίπτοντας τα *τανμάτρα*, ή λεπτά στοιχεία και το *ατμαματράσου* του Κουλλούκα Μπχάττα λέει, αναφερόμενος στον Κοσμικό Εαυτό:

> Οι έξι φαίνεται να είναι μάλλον το *μάνας* συν οι πέντε αρχές του αιθέρα, αέρα, πυρός, νερού, γης· "έχοντας ενώσει πέντε μέρη εκείνων των έξι με τα πνευματικά στοιχεία (το έβδομο), (έτσι) αυτός δημιούργησε όλα τα υπαρκτά πράγματα" ... *ατμαμάτρα* είναι επομένως το πνευματικό άτομο σαν αντίθετο προς τα στοιχειώδη, μη ανακλαστικά "στοιχεία του εαυτού του".

Έτσι διορθώνει την μετάφραση του στίχου 17 ως εξής:

> Επειδή τα λεπτοφυή στοιχεία των σωματικών μορφών Αυτού του Ενός εξαρτώνται απ' αυτά τα έξι, γι' αυτό ο σοφός αποκαλεί την μορφή του *σάριρα*.

Και προσθέτει ότι εδώ τα "στοιχεία" σημαίνουν τμήματα ή μέρη (ή αρχές), όπως βγαίνει από τον στίχο 19 όπου λέγεται:

> Αυτό το μη αιώνιο (σύμπαν) προβάλλει, λοιπόν, από το αιώνιο, μέσω των λεπτών στοιχείων των μορφών εκείνων των επτά πολύ ένδοξων αρχών (*πούρουσα*).

Σχολιάζοντας την (διόρθωση) του Μεντατίτι, ο Εκδότης παρατηρεί: "Προφανώς εννοούνται τα πέντε στοιχεία συν νους (*Μάνας*) και αυτοσυνείδηση (*Αχαμκάρα*)",[340] τα "λεπτά στοιχεία", όπως πριν (σημαίνουν) "πέντε τμήματα της μορφής" (ή αρχές). Αυτό φαίνεται από τον στίχο 20 όπου λέγεται πως αυτά τα πέντε στοιχεία ή "πέντε τμήματα της μορφής" (*ρουπά*, συν *Μάνας* και Αυτο-Συνείδηση) αποτελούν τους "επτά *πούρουσα*", ή αρχές που στα *Πουρανά* ονομάζονται οι "Επτά Πρακρίτι" (μετάφραση Μπάρνελ, σελ. 4, υποσ. 6).

Επίσης στον στίχο 27 αυτά τα "πέντε στοιχεία" ή "πέντε τμήματα" αναφέρονται σαν "εκείνα που ονομάζονται τα ατομικά φθαρτά τμήματα"· επομένως "ξέχωρα από τα άτομα του *Νγιάγια*."

δημιουργός Μπράχμα, που προβάλλει από το κοσμικό ή χρυσό αυγό, συνενώνει στον εαυτό του τόσο την αρσενική όσο και την θηλυκή αρχή. Με λίγα λόγια, είναι ίδιος με τους δημιουργικούς Πρωτολόγους. Αλλά για τον Μπράχμα δεν μπορεί να ειπωθεί εκείνο που λέγεται για το Διόνυσο: "*πρωτόγονον διφυή τρίγονον Βακχείον Άνακτα άγριον άρρητον κρύφιον δικέρωτα δίμορφον*"[341], έναν πραγματικό Ιεχωβά-Βάκχο με τον Δαυίδ να χορεύει γυμνός μπροστά στο σύμβολό του μέσα στον ναό, γιατί στο όνομά του και προς τιμήν του δεν καθιερώθηκαν ακόλαστα Διονύσια. Όλη αυτή η δημόσια λατρεία ήταν εξωτερική και τα μεγάλα συμπαντικά σύμβολα διαστρεβλώθηκαν παγκόσμια, όπως τα σύμβολα του Κρίσνα διαστρεβλώνονται τώρα από τους Βαλλαμπατσάρα της Βομβάης, τους οπαδούς του *παιδιού* θεού. Αλλά είναι αυτοί οι δημοφιλείς θεοί η αληθινή θεότητα; Είναι αυτοί η κορυφή και η σύνθεση της επταπλής δημιουργίας, περιλαμβανομένου και του ανθρώπου; Όχι, ποτέ! Ο καθένας και όλοι είναι μια από τις βαθμίδες εκείνης της επταδικής κλίμακας της θείας Συνείδησης, παγανιστικής και Χριστιανικής. Γιατί το Αίν-Σοφ λέγεται επίσης ότι εκδηλώνεται μέσω των Επτά Γραμμάτων του ονόματος του *Ιεχωβά* στον οποίο, αφού σφετερίστηκε την θέση του Άγνωστου Απείρου, δόθηκαν από τους αφοσιωμένους του οι Επτά Άγγελλοι της Παρουσίας: οι Επτά Αρχές του. Και όμως αυτές αναφέρονται σχεδόν σε κάθε σχολή. Στην καθαρή φιλοσοφία των Σάνκια ο *μαχάτ*, ο *αχαμκάρα* και τα πέντε *τανμάτρα* ονομάζονται επτά Πρακρίτι (ή Φύσεις) και αριθμούνται αρχίζοντας από την Μάχα-Μπούντι ή Μαχάτ προς τα κάτω μέχρι την Γη. (Βλέπε *Σανκία Καρίκα*, τομ. ΙΙΙ και σχόλια.)

Όμως οσοδήποτε παραμορφωμένη κι αν είναι για τους σκοπούς των Ραββίνων η αρχική ελοϊμική απόδοση από τον 'Εζρα, οσοδήποτε απωθητικό κι αν είναι μερικές φορές ακόμα και το εσωτερικό νόημα των εβραϊκών κυλίνδρων και μάλιστα πολύ περισσότερο απ' όσο είναι το εξωτερικό πέπλο ή ένδυμα (βλέπε και τμήμα τα ¨Άγια των Αγίων"), ωστόσο μόλις απομακρυνθούν τα ιεχωβιστικά τμήματα, αμέσως τα Μωσαϊκά Βιβλία φαίνεται ότι είναι γεμάτα με καθαρά απόκρυφη και πολύτιμη γνώση, ειδικά στα πρώτα έξι κεφάλαια.

Διαβάζοντας με την βοήθεια της Καμπάλα βρίσκει κανείς έναν ανεκτίμητο ναό απόκρυφων αληθειών, μια πηγή βαθιά κρυμμένης ομορφιάς καλυμμένη κάτω από ένα οικοδόμημα, η ορατή αρχιτεκτονική του οποίου, παρά την φαινομενική συμμετρία της, δεν είναι σε θέση να αντέξει στην κριτική της ψυχρής λογικής, ή να αποκαλύψει την εποχή του, γιατί ανήκει σε όλες τις εποχές. Στην παγκόσμια φιλολογία υπάρχει περισσότερη σοφία κρυμμένη κάτω από τους μύθους των *Πουρανά* και της Βίβλου, απ' ό,τι σε όλα τα εξωτερικά γεγονότα και την επιστήμη και υπάρχει σ' αυτήν περισσότερη ΑΠΟΚΡΥΦΗ αληθινή Επιστήμη, απ' όση ακριβής γνώση υπάρχει σε όλες τις ακαδημίες. Ή για να το πούμε με πιο καθαρή και έντονη γλώσσα, σε μερικά σημεία των εξωτερικών *Πουρανά* και της Πεντατεύχου υπάρχει τόση εσωτερική σοφία, όση ανοησία και παιδαριώδης φαντασία υπάρχει όταν διαβάζονται μόνο με το νεκρό γράμμα των φονικών ερμηνειών των μεγάλων δογματικών θρησκειών και ειδικά των αιρέσεων.

Ας διαβάσει κανείς τις πρώτες γραμμές του κεφαλαίου Α' της Γένεσης και ας αναλογιστεί πάνω σ' αυτές. Εκεί (σύμφωνα με το εβραϊκό κείμενο) ο "θεός" διατάζει έναν άλλο "θεό", που εκτελεί τις εντολές του· ακόμα και στην *προσεκτική* αυθεντική έκδοση της Αγγλικής Προτεσταντικής μετάφρασης του Τζέημς Α'.

340 Ο Αχαμκάρα, σαν συμπαντική Αυτο-Συνείδηση έχει μια τριπλή όψη, καθώς επίσης και το *Μάνας*. Γιατί αυτή η αντίληψη του "Εγώ" είναι είτε *σάττβα*, "απόλυτη γαλήνη", ή εμφανίζεται σαν *ράτζας*, "ενεργός", ή παραμένει *τάμας*, "αδρανής" στο σκοτάδι. Ανήκει στον Ουρανό και στην Γη και λαμβάνει τις ιδιότητες και των δυο.
341 Τ. Τέιλορ, *Οι Μυστικές Μυήσεις*, ή *Ύμνοι του Ορφέα*, XXIX, Λονδίνο 1787.

Στην "αρχή" - επειδή η εβραϊκή γλώσσα δεν έχει λέξη για να εκφράσει την ιδέα της Αιωνιότητας -342 ο "θεός" σχηματίζει τον ουρανό και τη γη' και αυτή η τελευταία είναι "άμορφος και έρημος", ενώ ο πρώτος στην πραγματικότητα δεν είναι Ουρανός, αλλά η "Άβυσσος", Χάος, και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου.343

"Καί Πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των Υδάτων" (Α', 2), ή την μεγάλη Άβυσσο του Άπειρου Χώρου. Και αυτό το Πνεύμα είναι ο Ναραγιανά ή Βίσνου.

"Και είπεν ο θεός, γεννηθήτω στερέωμα..." (Α', 6) και ο "θεός", ο δεύτερος, υπάκουσε και "εποίησεν ο θεός το στερέωμα", (Α', 7). "Και είπεν ο θεός γεννηθήτω φως" και "εγένετο φως". Τώρα αυτό το τελευταίο δεν σημαίνει καθόλου φως, αλλά στην Καμπάλα, τον ανδρόγυνο "Αδάμ-Κάδμον", η Σεφιρά (*Πνευματικό φως*), γιατί αυτά είναι ένα: ή σύμφωνα με το χαλδαΐκό *Βιβλίο των Αριθμών*, τους δευτερεύοντες αγγέλους, ενώ οι πρώτοι είναι Ελοΐμ που είναι η συσσώρευση αυτού του "μορφοποιού" θεού. Γιατί σε ποιον απευθύνονται αυτές οι εντολές; Και ποιος είναι αυτός που διατάζει; Εκείνος που διατάζει είναι ο αιώνιος Νόμος και εκείνος που υπακούει είναι οι Ελοΐμ, η γνωστή ποσότητα που δρα μέσα και με του άγνωστο χ, ή τον συντελεστή της άγνωστης ποσότητας, οι Δυνάμεις της ΜΙΑΣ Δύναμης. Όλα αυτά είναι αποκρυφισμός και βρίσκονται στις αρχαϊκές ΣΤΑΝΤΖΑ. Δεν έχει καμιά απολύτως σημασία αν ονομάζουμε αυτές τις "Δυνάμεις" Ντιάνι Τσόχαν ή Οφανίμ, όπως κάνει ο Αγ. Ιωάννης.

Στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών* αναφέρεται: "Το ένα Συμπαντικό Φως, που για τον Άνθρωπο είναι Σκοτάδι, υπάρχει πάντα." Από αυτό προβάλλει περιοδικά η ΕΝΕΡΓΕΙΑ η οποία αντανακλάται στην "' Άβυσσο", ή Χάος, την αποθήκη των μελλοντικών κόσμων και μόλις αφυπνισθεί, αναδεύεται και γονιμοποιεί τις λανθάνουσες Δυνάμεις που είναι οι πάντα παρούσες, αιώνιες δυνατότητες μέσα του. Τότε αφυπνίζονται ξανά οι Μπράχμα και οι Μπούντα - οι συναιώνιες Δυνάμεις - και ένα καινούργιο Σύμπαν έρχεται σε ύπαρξη. Στο *Σεφέρ Γιετσιρά*, το καμπαλιστικό Βιβλίο της Δημιουργίας, ο συγγραφέας επανέλαβε προφανώς τα λόγια του Μάνου. Σ' αυτό παρουσιάζεται ότι μόνη η θεία Ουσία υπήρχε από την αιωνιότητα, απεριόριστη και απόλυτη· και ότι πρόβαλε από τον εαυτό της το Πνεύμα.344 "Μια είναι Αυτή, το Πνεύμα του Ελοΐμ των Ζωών, ευλογημένο ας είναι το όνομα ΤΟΥ, που ζει για πάντα! Φωνή, Πνεύμα και Λέξη, αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα" (*Σεφέρ Γιετσιρά*, κεφ. Ι, παρ. 9). Και αυτή είναι η καμπαλιστική αφηρημένη Τριάδα, που τόσο αφελώς ανθρωπομορφοποιήθηκε από τους χριστιανούς Πατέρες. Από αυτό το τριπλό ΕΝΑ εκπορεύτηκε ολόκληρος ο Κόσμος. Πρώτα, από το ΕΝΑ εκπορεύτηκε ο αριθμός Δύο, Αέρας (ο Πατέρας), το δημιουργικό στοιχείο· και ύστερα ο αριθμός ΤΡΙΑ, Νερό (η Μητέρα), πρόβαλε από τον αέρα· ο Αιθέρας ή Πυρ συμπληρώνει το μυστικό τέσσερα, το Αρμπαέλ.345 "Όταν ο Κρυμμένος του Κρυμμένου θέλησε να αποκαλύψει του Εαυτό του, πρώτα έφτιαξε ένα σημείο (πρωταρχικό σημείο, ή την πρώτη Σεφιρά, αέρα, ή Άγιο Πνεύμα), του έδωσε μια ιερή μορφή (τις δέκα Σεφιρόθ, ή Ουράνιο άνθρωπο), και το κάλυψε με ένα πλούσιο και λαμπρό ένδυμα, αυτό είναι ο κόσμος". (*Ζοχάρ*, φυλ. 1 και 2, και 20α, Β', φλυλ 105α.)

342 Η λέξη "αιωνιότητα" με την οποία οι χριστιανοί θεολόγοι ερμηνεύουν τον όρο "για πάντα και πάντα", δεν υπάρχει στην εβραϊκή γλώσσα, ούτε σαν λέξη ούτε σαν νόημα. Η λέξη *όλαμ*, λέει ο Λε Κλερκ, υποδηλώνει απλώς έναν χρόνο όπου η αρχή ή τέλος δεν είναι γνωστό. Δεν σημαίνει "άπειρη διάρκεια" και η λέξη για πάντα στην Παλαιά Διαθήκη σημαίνει απλώς "πολύ χρόνο". Ούτε και στα *Πουρανά* ο όρος "αιωνιότητα" χρησιμοποιείται με την χριστιανική έννοια. Γιατί στο *Βίσνου Πουρανά* αναφέρεται καθαρά ότι με την Αιωνιότητα και την Αθανασία εννοείται μόνο "ύπαρξη μέχρι το τέλος του Κάλπα". (Βιβλίο Δεύτερο, κεφ. VIII, Ουίλσον, τομ. II, σ. 269).

343 Η ορφική θεογονία έχει καθαρά ανατολικό και ινδικό πνεύμα. Οι διαδοχικές μεταβολές τις οποίες υπέστη δεν την απομάκρυναν αρκετά από το πνεύμα της αρχαίας Κοσμογονίας, όπως φαίνεται αν συγκριθεί με την θεογονία του Ησιόδου. Ωστόσο το αληθινό αριο-ινδικό πνεύμα αναβλύζει παντού μέσα στην ορφική όσο και στην θεογονία του Ησιόδου. (Βλέπε την σημαντική πραγματεία του Τζέμης Νταρμέστετερ, "Οι Άριες Κοσμογονίες", στο έργο του *Ανατολικές Πραγματείες*). Έτσι, η αρχική ελληνική ιδέα του Χάους είναι εκείνη της Μυστικής Σοφίας-θρησκείας. Γι' αυτό στον Ησίοδο, το Χάος είναι άπειρο, απεριόριστο, χωρίς αρχή και τέλος, μια αφηρημένη ιδέα και ταυτόχρονα μια ορατή παρουσία. ΧΩΡΟΣ γεμάτος με σκοτάδι, που είναι η πρωταρχική ύλη στην προ-κοσμική της κατάσταση. Γιατί ετυμολογικά, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, το Χάος είναι Χώρος, και ο Χώρος είναι η πάντα Αόρατη και Αδιάγνωστη θεότητα στην φιλοσοφία μας.

344 Το εκδηλωμένο Πνεύμα· το Απόλυτο, θείο Πνεύμα είναι ένα με την απόλυτη Θεία Ουσία - το Παραμπράχμαν και η Μουλαπρακρίτι είναι ένα στην ουσία τους. Επομένως η Κοσμική Ιδεοπλασία και η Κοσμική Ουσία στον αρχικό χαρακτήρα τους είναι επίσης ένα.

345 *Σέφερ Γιετσιρά*, από την λέξη Άρμπα προέρχεται το Αμπράμ.

"Αυτός κάνει του άνεμο αγγελιαφόρους Του, και το φλεγόμενο Πυρ υπηρέτες Του", λέει το *Γιετσιρά*, δείχνοντας τον κοσμικό χαρακτήρα των μετέπειτα ευημερισμένων[346] Στοιχείων,[347] και ότι το Πνεύμα διαποτίζει κάθε άτομο στον κόσμο.

Μερικοί ονομάζουν αυτήν την "πρωταρχική Ουσία", Χάος· ο Πλάτωνας και οι Πυθαγόρειοι την ονόμαζαν Ψυχή του Κόσμου, αφού έχει γονιμοποιηθεί από το Πνεύμα εκείνου που επωάζει πάνω από τα Αρχέγονα Ύδατα, ή Χάος. Οι Καμπαλιστές λένε ότι αντανακλώμενη σ' αυτό, εκείνη η επωάζουσα Αρχή δημιούργησε την φαντασμαγορία ενός ορατού, εκδηλωμένου Σύμπαντος. Σαν Χάος πριν και Αιθέρας, μετά την "αντανάκλαση", είναι ωστόσο η θεότητα που διαπερνάει όλο τον Χώρο και τα πράγματα. Είναι το αόρατο, άδηλο Πνεύμα των πραγμάτων και το αόρατο, αλλά υπερβολικά απτό ρευστό που ακτινοβολείται από τα δάκτυλα του υγιούς μαγνητιστή, γιατί είναι ο Ζωτικός Ηλεκτρισμός: η ίδια η ΖΩΗ. Ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ το αποκαλεί περιπαικτικά, "ο νεφελώδης Παντοδύναμος", ενώ οι θεουργιστές και οι αποκρυφιστές μέχρι σήμερα το ονομάζουν "το ζων Πυρ" και δεν υπάρχει ούτε ένας ινδουιστής που να εκτελεί κάθε αυγή ένα ορισμένο είδος διαλογισμού, και ο οποίος να μη γνωρίζει τα αποτελέσματά του.[348] Είναι το "Πνεύμα του φωτός" και ο *Magnes* (Μαγνήτης). Όπως το εξέφρασε σωστά ένας αντίπαλος, οι λέξεις *Magus* (Μάγος) και *magnes* (μαγνήτης), είναι δυο κλαδιά που ξεφυτρώνουν από τον ίδιο κορμό και προκαλούν τα ίδια επακόλουθα. Και στην ονομασία "ζων πυρ" μπορούμε να ανακαλύψουμε το νόημα της ακατανόητης φράσης της *Ζεντ-Αβέστα* όπου αναφέρεται ότι υπάρχει "ένα πυρ που χαρίζει την γνώση του μέλλοντος, της επιστήμης και της ομιλίας των ζώων", δηλαδή αναπτύσσει μια υπερφυσική ευγλωττία στον ενορατικό, τον ευαίσθητο ακόμα και σε μερικούς ρήτορες.

Αυτό το "πυρ" αναφέρεται σε όλα τα ινδουιστικά βιβλία, καθώς επίσης και στα καμπαλιστικά έργα. Το *Ζοχάρ* το εξηγεί σαν το "λευκό κρυμμένο πυρ, στο *Ίβρα Ρεσάχ* (το Λευκό Κεφάλι), του οποίου η θέληση κάνει το πύρινο ρευστό να κυλάει σε 370 ρεύματα προς κάθε

346 *Ευημερίζω* σημαίνει πραγματεύομαι κάτι με τον τρόπο των Ευημεριστών, δηλαδή το εξηγώ ορθολογιστικά. Ευημερίζω έναν μύθο, για παράδειγμα, σημαίνει ότι τον εξηγώ σε ιστορική βάση. Ο όρος "ευημερισμός" προέρχεται από τον Έλληνα φιλόσοφο του 4ου π.Χ. αιώνα Ευήμερο. Αυτός διετύπωσε την θεωρία ότι η πολυθεϊστική μυθολογία αναπτύχθηκε αποκλειστικά από την θεοποίηση νεκρών ηρώων. Έτσι, ο ευημερισμός είναι το σύστημα ερμηνείας της μυθολογίας που θεωρεί τους μύθους βασισμένους σε παραδοσιακές αφηγήσεις γύρω από πραγματικούς λαούς συμβάντα.

347 *Σεφέρ Γιετσιρά*, κεφ. Ι, παρ. 10, όπου αναφέρει τους Ψαλμούς κεφ. 4. Σε ολόκληρο το κείμενο των Πράξεων των Αποστόλων, ο Παύλος ονομάζει τα αόρατα Κοσμικά Όντα, "Στοιχεία". (*Βλέπε ελληνικά κείμενα.*) Αλλά τώρα τα Στοιχεία υποβιβάστηκαν και περιορίστηκαν στα άτομα για τα οποία, μέχρι τώρα, τίποτε δεν γνωστό και τα οποία είναι απλώς "τέκνα της ανάγκης", όπως είναι και ο Αιθέρας. Όπως είπαμε και στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (I, 190): "Τα φτωχά, τίμια πρωταρχικά στοιχεία έχουν από καιρό εξοριστεί, και οι φιλόδοξοι επιστήμονες μας κάνουν αγώνα δρόμου, για να δουν ποιος θα είναι εκείνος που θα προσθέσει μια ακόμα στις νεογέννητες εξήντα τρεις ή και περισσότερες στοιχειώδεις ουσίες." Στο μεταξύ έχει ξεσπάσει πόλεμος στην σύγχρονη χημεία σχετικά με τους όρους. Μας αρνούνται το δικαίωμα να αποκαλούμε αυτές τις ουσίες "χημικά στοιχεία", γιατί δεν είναι "πρωταρχικές αρχές αυθύπαρκτης ουσίας από τις οποίες φτιάχτηκε το σύμπαν", σύμφωνα με τον Πλάτωνα. Τέτοιες ιδέες συνδυαζόμενες με την λέξη στοιχείο, αρκούσαν για την "αρχαία ελληνική φιλοσοφία", αλλά η σύγχρονη επιστήμη τις απορρίπτει. Γιατί, όπως λέει καθηγητής Κρουκς, "είναι ατυχείς όροι και η πειραματική επιστήμη δεν θα έχει καμιά σχέση με κανενός είδους ουσία, εκτός από κείνες που μπορεί να δει, να μυρίσει ή να γευτεί. Τις άλλες τις αφήνει στους μεταφυσικούς..." Θα πρέπει να νιώθουμε ευγνωμοσύνη έστω και γι' αυτό.

348 Γράφοντας πάνω στο θέμα αυτό στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (I, 125), είχαμε πει ότι: "Το χάος των αρχαίων, το Ζωροαστρικό ιερό πυρ, ή το Άτας-Μπεχράμ των Πάρσων το Ερμητικό πυρ· το πυρ του Αγ. Έλμο των αρχαίων Γερμανών· η αστραπή της Κυβέλης· ο καιόμενος πυρσός του Απόλλωνα· η φλόγα του βωμού του Πάνος· το άσβεστο πυρ στον ναό της Ακρόπολης και σε κείνον της Βέστα· η πύρινη φλόγα της περικεφαλαίας του Πλούτωνα· οι φωτεινές σπίθες στα καπέλα των Διοσκούρων, στο κεφάλι της Γοργόνας, στην περικεφαλαία της Παλλάδας και στην ράβδο του Ερμή· το *πυρ άσβεστον* - ο αιγυπτιακός Πταχ, ή Ρα· ο Έλληνας Διας-Καταιβάτης· οι πύρινες γλώσσες της πεντηκοστής· η καιόμενη βάτος του Μωυσή· η πύρινη στήλη της Εξόδου· και η "καίουσα λυχνία" του Αβραάμ· το αιώνιο πυρ της "απύθμενης αβύσσου"· οι δελφικοί χρησμικοί ατμοί· το αστρικό φως των Ροδοσταύρων, το ΑΚΑΣΑ των ινδουιστών μυημένων, το αστρικό φως του Ελιφάς Λεβί· η νευρική αύρα και το ρευστό των μαγνητιστών το Όντου Ράιχενμπαχ· η πύρινη σφαίρα ή γάτα-μετεωρίτης της Μπαμπινέ· η Ψυχώδης και εκτενική δύναμη του Τουρύ· η ψυχική δύναμη των Σέρτζεντ Κοξ και κ. Κρουκς· ο ανθρωπομορφικός μαγνητισμός μερικών νατουραλιστών· ο γαλβανισμός και τέλος ο ηλεκτρισμός, δεν είναι παρά διάφορα ονόματα για πολλές διαφορετικές εκδηλώσεις ή αποτελέσματα της ίδιας μυστηριώδους, τα πάντα διαποτίζουσας αίτιας: του Ελληνικού Αρχαίου". Τώρα προσθέτουμε: είναι όλα αυτά και πολύ περισσότερα.

κατεύθυνση του σύμπαντος.349 Είναι ταυτόσημο με τον "Όφι που τρέχει με 370 πηδήματα" της *Σιφρά ντι-Τσνιουθά* (κεφάλαιο V στίχος 33). Όταν ο "Τέλειος Άνθρωπος", η Μετατρόν, προβάλλει, δηλαδή όταν ο θείος άνθρωπος διαμένει μέσα στον ζωώδη άνθρωπο, αυτός, ο Όφις, γίνεται τρία πνεύματα, δηλαδή Άτμα-Μπούντι-Μάνας, στην δική μας θεοσοφική φρασεολογία (βλέπε "Τα Πολλά Νοήματα του "Πολέμου στον Ουρανό").

Επομένως το Πνεύμα, ή Κοσμική Ιδεοπλασία, και η Κοσμική Ουσία - μια από τις αρχές της οποίας είναι ο Αιθέρας - είναι ένα, και περιλαμβάνουν τα ΣΤΟΙΧΕΙΑ με την έννοια που τους αποδίδει ο Αγ. Παύλος. Αυτά τα Στοιχεία είναι η καλυμμένη Σύνθεση που αντιπροσωπεύει τους Ντιάνι Τσόχαν, τους Ντεβά, τις Σεφιρόθ, τους Αμασασπέντ, τους Αρχαγγέλους κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ο Αιθέρας της επιστήμης - η *Ιλύς* του Βηρωσσού, ή η *Προτύλη* της Χημείας - αποτελεί κατά κάποιον τρόπο το ακατέργαστο υλικό (σχετικά) από το οποίο οι παραπάνω αναφερθέντες "Δομητές", ακολουθώντας το σχέδιο που χαράχτηκε γι' αυτούς αιώνια στην ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ, δημιουργούν τα συστήματα μέσα στον Κόσμο (Σύμπαν). Μας έχουν πει πως αυτά είναι "μύθοι". "Όχι περισσότερο απ' ό,τι ο Αιθέρας και τα Άτομα", απαντούμε εμείς. Τα δυο τελευταία είναι απόλυτες αναγκαιότητες της φυσικής επιστήμης· και οι "Δομητές" είναι παρόμοια απόλυτες αναγκαιότητες της μεταφυσικής. Μας κατηγορούν λέγοντας μας: "Ποτέ δεν τους είδατε." Και εμείς ρωτάμε τους υλιστές: "Είδατε εσείς ποτέ τον Αιθέρα, ή τα Άτομα, ή μήπως την ΔΥΝΑΜΗ σας;" Άλλωστε, ένας από τους μεγαλύτερους Εξελικτιστές της εποχής μας, ο βοηθός του Ντάρβιν, Α.Ρ. Όυάλας, συζητώντας την ανεπάρκεια μόνης της Φυσικής Επιλογής να εξηγήσει την φυσική μορφή του ανθρώπου, παραδέχεται την καθοδηγητική δράση "ανώτερων διανοιών" σαν ένα "αναγκαίο μέρος των μεγάλων νόμων που κυβερνούν το υλικό Σύμπαν" (*Συμβολή στην Θεωρία της Φυσικής Επιλογής*, σελ. 360).

Αυτές οι "ανώτερες διάνοιες" είναι οι Ντιάνι Τσόχαν των αποκρυφιστών.

Υπάρχουν πράγματι μερικοί μύθοι σε κάθε θρησκευτικό σύστημα που αξίζουν αυτό το όνομα, αλλά έχουν επίσης ένα ιστορικό καθώς και επιστημονικό θεμέλιο. Ο Πόκοκ παρατηρεί σωστά πως: "Οι μύθοι αποδεικνύεται τώρα ότι είναι παραμύθια μόνο στον βαθμό που τους παρανοούμε και αλήθειες στον βαθμό που κάποτε κατανοούνταν."

πιο ξεκάθαρη και κυρίαρχη ιδέα - που βρίσκεται σε όλες τις διδασκαλίες σχετικά με την Κοσμική Εξέλιξη και την πρώτη "δημιουργία" της Σφαίρας μας με όλα τα προϊόντα της, οργανικά και ανόργανα (παράξενη λέξη για να την χρησιμοποιεί ένας αποκρυφιστής) - είναι ότι: ολόκληρος ο Κόσμος ξεπήδησε από την ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ. Αυτή η σκέψη γονιμοποιεί την ύλη, που είναι συναιώνια με την ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ· και καθετί που ζει και αναπνέει αναπτύσσεται από τις εκπορεύσεις του ΕΝΟΣ Αμετάβλητου - Παραμπράχμαν = Μουλαπρακρίτι, της αιώνιας μιας ρίζας. Το πρώτο από τα δυο είναι, κατά κάποιον τρόπο, η όψη του κεντρικού σημείου που στρέφεται προς τα μέσα σε περιοχές εντελώς ασύλληπτες για την ανθρώπινη διάνοια και είναι απόλυτη αφαίρεση· ενώ στην όψη του σαν Μουλαπρακρίτι - η αιώνια ρίζα των πάντων - παρέχει τουλάχιστον κάποια αόριστη κατανόηση του Μυστηρίου του Όντος.

(Γι' αυτό στους εσωτερικούς ναούς διδασκόταν ότι) αυτό το ορατό σύμπαν πνεύματος και ύλης, λένε, πως δεν είναι παρά η συγκεκριμένη εικόνα της ιδεατής αφηρημένης ιδέας· χτίστηκε πάνω στο μοντέλο της πρώτης θειας ΙΔΕΑΣ. Έτσι, το σύμπαν μας υπήρχε από την αιωνιότητα σε λανθάνουσα κατάσταση. Η ψυχή που εμψυχώνει αυτό το καθαρά πνευματικό σύμπαν είναι ο κεντρικός ήλιος, η ίδια η ανώτατη θεότητα. Εκείνος που δόμησε την συγκεκριμένη μορφή της ιδέας, δεν ήταν αυτή η θεότητα, αλλά ο πρωτογεννημένος της και επειδή κατασκευάστηκε πάνω στο γεωμετρικό σχήμα του δωδεκάεδρου (Πλάτωνος, *Τίμαιος*, 55 C) ο πρωτογεννημένος "ευαρεστήθηκε να απασχοληθεί δώδεκα χιλιάδες χρόνια στην δημιουργία του". Ο τελευταίος αριθμός αναφέρεται στην τυρρηνική κοσμογονία (Σουίδας, *Ελληνικόν Λεξικόν*, Τυρρένια) που δείχνει ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατά την έκτη χιλιετία. Αυτό συμφωνεί με την αιγυπτιακή θεωρία των 6.000 "χρόνων"350 και με τον εβραϊκό υπολογισμό. (Αλλά είναι η εξωτερική μορφή του. Ο μυστικός υπολογισμός εξηγεί ότι τα "δώδεκα χιλιάδες και τα 6.000 χρόνια", είναι ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΧΜΑ - όπου

Ζοχάρ: Ιντρά Ράμπα, έκδ. Κρεμόνα, στήλη 256- παράβολε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 133-134.

Ο αναγνώστης θα καταλάβει ότι με την λέξη "χρόνια" εννοούνται "εποχές", και όχι απλές περίοδοι δεκατριών σεληνιακών μηνών.

μια μέρα του Μπράχμα ισούται με 4.320.000.000 χρόνια).[351] Ο Σαγχωνιάθων, στην Κοσμογονία του, δηλώνει πως όταν ο άνεμος (πνεύμα) ερωτεύθηκε τις ίδιες τις αρχές του (χάος), μια στενή ένωση έλαβε χώρα, της οποίας η σύνδεση ονομάστηκε Πόθος, και από αυτήν ξεπήδησε το σπέρμα όλων. Και το χάος δεν γνώριζε το δημιούργημά του γιατί ήταν *άλογο·* αλλά από την ένωσή του με τον άνεμο γεννήθηκε η *Μοτ*, ή η *Ιλύς* (λάσπη). Από αυτήν πρόβαλαν οι σπόροι της δημιουργίας και της γέννησης του σύμπαντος.[352]

... Ο Ζευς-Ζην (αιθέρας) και η Χθόνια (η χαοτική γη) και η Μήτις (το νερό) οι γυναίκες του· ο Όσιρις και η Ίσις-Λητώ - ο πρώτος θεός αντιπροσωπεύοντας επίσης τον αιθέρα - η πρώτη εκπόρευση της Υπέρτατης θεότητας, Άμεν, η πρωταρχική πηγή του φωτός· η θεά γη και νερό ξανά· ο Μίθρας (που από τους Πέρσες θεωρείτεο σαν *θεός εκ πέτρας*), ο γεννημένος από την πέτρα θεός, το σύμβολο του αρσενικού κοσμικού πυρός, ή του προσωποιημένου πρωταρχικού φωτός και η Μίθρα, η πύρινη θεά, ταυτόχρονα μητέρα και σύζυγος του· το καθαρό στοιχείο του πυρός (η ενεργός, ή αρσενική αρχή) θεωρούμενο σαν φως και θερμότητα, σε ένωση με γη και νερό, ή ύλη (θηλυκά ή παθητικά στοιχεία της κοσμικής δημιουργίας). Ο Μίθρας είναι ο γιος του Μπορντζ, του Περσικού κοσμικού βουνού,[353] από το οποίο αστράφτει σαν μια λαμπρή ακτίνα φωτός. Ο Μπράχμα, ο πύρινος θεός και η γόνιμη σύζυγος του· και ο Αγκνί των Ινδουιστών, φωτοβόλα θεότητα από το σώμα της οποίας προβάλλουν χίλια ρεύματα δόξας και επτά γλώσσες φωτιάς και προς τιμήν της οποίας οι Σανγκίκα μπραχμάνοι διατηρούν μέχρι σήμερα ένα αιώνιο πυρ· ο Σίβα, προσωποποιούμενος από το κοσμικό βουνό των Ινδουιστών, τον Μερού (Ιμαλάια). Αυτός ο τρομακτικός πύρινος θεός, που στον μύθο λέγεται πως κατέβηκε από τον ουρανό, όπως ο Ιουδαίος Ιεχωβά, σε μια στήλη πυρός, και αρκετές άλλες αρχαϊκές, δισεξουαλικές θεότητες, όλες διακηρύσσουν φωναχτά το κρυμμένο νόημά τους. Και τι άλλο μπορεί να σημαίνουν αυτοί οι δυαδικοί μύθοι εκτός από την φυσικο-χημική αρχή της πρωταρχικής δημιουργίας; Η πρώτη εξέλιξη της Υπέρτατης Αιτίας, στην τριπλή εκδήλωση του πνεύματος, δύναμης και ύλης· η θεία συσχέτιση, στο αρχικό σημείο της εξέλιξης της, παρουσιάστηκε αλληγορικά σαν ο γάμος του πυρός και του νερού, προϊόντα του ηλεκτρίζοντας πνεύματος, η ένωση της αρσενικής ενεργού αρχής με το θηλυκό παθητικό στοιχείο, που γίνονται οι γονείς του γήινου παιδιού τους, της κοσμικής ύλης, της *prima materia* (*πρώτης ύλης*), της οποίας το πνεύμα είναι ο αιθέρας (και της οποίας η σκιά είναι) το ΑΣΤΡΙΚΟ ΦΩΣ! (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 156.)

Τα αποσπάσματα των συστημάτων που έχουν φτάσει μέχρι εμάς, απορρίπτονται σαν ανόητα παραμύθια. Ωστόσο η απόκρυφη επιστήμη - που επέζησε ακόμα και από τον μεγάλο Κατακλυσμό που βύθισε τους προ-κατακλυσμιαίους γίγαντες και μαζί μ' αυτούς και την ίδια την ανάμνησή τους, εκτός από την Μυστική Δοξασία, την Βίβλο και άλλες Γραφές - εξακολουθεί να κρατάει το Κλειδί για όλα τα προβλήματα του κόσμου.

Ας χρησιμοποιήσουμε αυτό το Κλειδί στα σπάνια αποσπάσματα από καιρό ξεχασμένων κοσμογονιών και ας προσπαθήσουμε να ξαναφτιάξουμε από τα σκόρπια μέρη τους την κάποτε Παγκόσμια Κοσμογονία της Μυστικής Δοξασίας. Το Κλειδί ταιριάζει σε όλα. Κανένας δεν μπορεί να μελετήσει σοβαρά τις αρχαίες φιλοσοφίες, χωρίς να αντιληφθεί πως η εκπληκτική Ομοιότητα αντίληψης ανάμεσά τους - στην εξωτερική μορφή τους πολύ συχνά και οπωσδήποτε στο κρυμμένο πνεύμα τους - δεν είναι αποτέλεσμα απλής σύμπτωσης, αλλά ταυτόχρονου σχεδιασμού και πως κατά την νεαρή ηλικία της ανθρωπότητας υπήρχε μια γλώσσα, μια γνώση, μια παγκόσμια θρησκεία, όταν δεν υπήρχαν ούτε εκκλησίες, ούτε πίστεις, ούτε δόγματα, αλλά όταν κάθε άνθρωπος ήταν ένας ιερέας μέσα του. Και αν έχει αποδειχθεί πως ήδη σε κείνες τις εποχές που έχουν χαθεί από μπροστά μας εξαιτίας της οργιώδους ανάπτυξης της παράδοσης, η ανθρώπινη θρησκευτική σκέψη αναπτύχθηκε με ομοιόμορφη συμφωνία σε κάθε μέρος του πλανήτη, τότε γίνεται φανερό επίσης πως κάτω από οποιοδήποτε πλάτος κι αν γεννήθηκε, στον κρύο Βορρά ή στον φλεγόμενο Νότο, στην Ανατολή ή στην Δύση, αυτή η σκέψη εμπνεύστηκε από τις ίδιες αποκαλύψεις και ο άνθρωπος μεγάλωσε κάτω από την προστατευτική σκιά του ίδιου ΔΕΝΤΡΟΥ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ.

351 Παρατήρηση μέσα σε παρένθεση που πρόσθεσε η Ε.Π.Μπ. όταν μετέφερε το απόσπασμα από την *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* στην *Μυστική Δοξασία*.

352 Βλέπε την Ελληνική μετάφραση του Φίλωνα Βύβλιου που υπάρχει στον Ευσέβιο, επίσης Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 3.

353 Μπορντζ ονομάζεται ένα πύρινο βουνό, ένα ηφαίστειο, επομένως περιέχει φωτιά, βράχο, γη και νερό: τα αρσενικά και ενεργά και τα θηλυκά ή παθητικά στοιχεία. Ο μύθος υποδηλώνει πολλά.

IV
ΧΑΟΣ – ΘΕΟΣ – ΚΟΣΜΟΣ

Αυτά τα τρία είναι το περιεχόμενο του Χώρου, ή, όπως το όρισε ένας σοφός Καμπαλιστής, "ο Χώρος, που περιέχει τα πάντα και δεν περιέχεται, είναι η πρωταρχική ενσωμάτωση της απλής μονάδας ... η απεριόριστη έκταση" (Χένρυ Πρατ, *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 3-4). Αλλά ίδιος ρωτάει, "απεριόριστη έκταση ποιου πράγματος;" και δίνει την σωστή απάντηση: "Του άγνωστου δοχείου των πάντων, της Άγνωστης ΠΡΩΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ." Αυτός είναι ένας πάρα πολύ σωστός ορισμός και απάντηση, πολύ εσωτερικός και αληθινός από κάθε άποψη της αποκρυφιστικής διδασκαλίας.

ΧΩΡΟΣ, τον οποίον μέσα στην άγνοια και στην εικονοκλαστική τάση τους να καταστρέψουν κάθε φιλοσοφική ιδέα της αρχαιότητας, οι σύγχρονοι δοκησίσοφοι τον αποκάλεσαν "αφηρημένη ιδέα" και ένα κενό, είναι στην πραγματικότητα το δοχείο και το σώμα του Σύμπαντος με τις επτά αρχές του. Είναι ένα σώμα απεριόριστης έκτασης του οποίου οι ΑΡΧΕΣ, στην αποκρυφιστική φρασεολογία - που καθεμιά με την σειρά της είναι μια επταδικότητα - εκδηλώνουν στον δικό μας φαινομενικό κόσμο μόνο το χοντροειδέστερο υλικό των υποδιαιρέσεών τους. "Κανένας δεν είδε ποτέ τα Στοιχεία στην πληρότητά τους", μας διδάσκει η Δοξασία. Πρέπει να αναζητήσουμε την Σοφία μας στις αρχέγονες εκφράσεις των πρωτόγονων ανθρώπων και στα συνώνυμά τους. Ακόμα και οι τελευταίοι απ' αυτούς, οι Ιουδαίοι, εκφράζουν αυτήν την ιδέα με τις καμπαλιστικές διδασκαλίες τους, δηλαδή του επτακέφαλο Όφι του Διαστήματος, που ονομάζεται "η μεγάλη θάλασσα". "Στην αρχή, οι Αλίμ δημιούργησαν τους ουρανούς και την γη· τις 6 (Σεφιρόθ)... Δημιούργησαν έξι, και πάνω σ' αυτούς όλα τα πράγματα βασίζονται. Και αυτοί (οι έξι) εξαρτώνται από τις επτά μορφές του κρανίου μέχρι το Αξίωμα όλων των Αξιωμάτων" (*Σιφρά Τι-τσνιουθά*, κεφ. I, σελ. 16-17).

Επίσης σε κάθε έθνος οι λέξεις Άνεμος, Αέρας και Πνεύμα ήταν πάντα συνώνυμες. Πνεύμα και Άνεμος για τους Έλληνες, Spiritus και Ventus για τους Λατίνους, είναι αντιστρέψιμοι όροι ακόμα και αν αποσυνδεθούν από το αρχικό νόημα της πνοής της ζωής. Στις "Δυνάμεις" της επιστήμης εμείς δεν βλέπουμε παρά μόνο το υλικό αποτέλεσμα της πνευματικής επίδρασης του ενός ή του άλλου από τα τέσσερα πρωταρχικά Στοιχεία, που μεταβιβάστηκαν σ' εμάς από την 4η Φυλή· ακριβώς όπως εμείς θα μεταβιβάσουμε τον Αιθέρα (ή μέλλον την χονδροειδή υποδιαίρεσή του) στην πληρότητά του, στην Έκτη Ριζική Φυλή. Αυτό εξηγείται στον παρόντα τόμο, καθώς και στους επόμενους.

Το "Χάος" από τους αρχαίους ονομάζεται *άλογο*, γιατί παρίστανε και περιείχε μέσα του (Χάος και Χώρος όντας συνώνυμα) όλα τα Στοιχεία στην στοιχειώδη, αδιαφοροποίητη κατάστασή τους. Αυτοί έφτιαξαν από τον Αιθέρα, το πέμπτο στοιχείο, την σύνθεση των άλλων τεσσάρων γιατί Αιθέρας των Ελλήνων φιλοσόφων δεν είναι τα κατακάθια του - για τον οποίον πράγματι γνώριζαν περισσότερα απ' όσα γνωρίζει σήμερα η επιστήμη - τα οποία αρκετά σωστά θεωρούνται ότι δρουν σαν ένας πράκτορας πολλών δυνάμεων που εκδηλώνονται πάνω στην Γη. Ο δικός τους Αιθέρας ήταν ο Ακασά των Ινδουιστών, ενώ ο Αιθέρας που γίνεται δεκτός στην φυσική δεν είναι παρά μια από τις υποδιαιρέσεις του πάνω στο δικό μας πεδίο - το Αστρικό Φως των Καμπαλιστών με όλα τα κακά αλλά και τα καλά του αποτελέσματα.

Εξαιτίας της Ουσίας του Αιθέρα, ή του Αόρατου Χώρου, που θεωρείτο θεία σαν το υποτιθέμενο πέπλο της θεότητας, τον έβλεπαν ως το μέσον ανάμεσα σ' αυτήν την ζωή και στην επόμενη. Οι αρχαίοι πίστευαν πως όταν οι κατευθύνουσες ενεργές "Διάνοιες" (οι θεοί) αποσύρονταν από οποιοδήποτε μέρος του Αιθέρα στον δικό μας Χώρο - οι τέσσερις περιοχές τις οποίες επιβλέπουν - τότε αυτό το συγκεκριμένο μέρος αφηνόταν στην κατοχή του κακού, που ονομάζεται έτσι εξαιτίας της απουσίας απ' αυτό του Καλού.

υλισμός αρνείται την ύπαρξη του πνεύματος στο κοινό μέσον, τον αιθέρα, και ενώ ο θεολόγος φτιάχνει απ' αυτόν έναν προσωπικό θεό, ο Καμπαλιστής ισχυρίζεται πως και οι δυο έχουν λάθος, λέγοντας πως στον αιθέρα τα στοιχεία αντιπροσωπεύουν μόνο την ύλη, τις τυφλές κοσμικές δυνάμεις της φύσης· και το Πνεύμα (αντιπροσωπεύει) την διάνοια η οποία τα κατευθύνει. Η (άρια), η ερμητική, η ορφική και η πυθαγόρεια κοσμογονική δοξασία, καθώς και εκείνη του Σαγχωνιάθονα και του Βηρωσού, βασίζονται όλες πάνω στην αδιάψευστη φόρμουλα, δηλαδή ότι ο Αιθέρας και το Χάος - ή σύμφωνα με την πλατωνική γλώσσα, ο νους και η ύλη - ήταν οι δυο πρωταρχικές και αιώνιες αρχές του σύμπαντος, εντελώς ανεξάρτητες από οτιδήποτε άλλο. Ο πρώτος ήταν η τα πάντα ζωοποιούσα διανοητική αρχή· το χάος ήταν μια άμορφη, ρευστή αρχή, χωρίς "μορφή ή λογική", και από την ένωση των δυο ξεπήδησε σε ύπαρξη το σύμπαν, ή μάλλον ο συμπαντικός κόσμος, η πρώτη ανδρόγυνη θεότητα - και η χαοτική ύλη έγινε το σώμα της και ο αιθέρας έγινε η φυχή της. Σύμφωνα με την ορολογία ενός Αποσπάσματος του Ερμεία, "το χάος, αποκτώντας λογική από αυτήν την ένωση με το πνεύμα, έλαμψε από ευχαρίστηση και έτσι δημιουργήθηκε το Πρωτόγονο (το πρωτογεννημένο) φως".[354] Αυτή είναι η συμπαντική τριάδα που βασίζεται πάνω στις μεταφυσικές αντιλήψεις των αρχαίων, οι οποίοι κρίνοντας βάσει της αναλογίας έκαναν τον άνθρωπο -που είναι σύνθεση διάνοιας και ύλης- μικρόκοσμο του μακρόκοσμου, ή μεγάλου σύμπαντος. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. I, σελ. 341.)

"Η Φύση αποστρέφεται το Κενό", έλεγαν οι Περιπατητικοί οι οποίοι, αν και ήταν υλιστές με τον τρόπο τους, κατανοούσαν το γιατί ο Δημόκριτος και ο δάσκαλός του Λεύκιππος δίδασκαν πως οι πρώτες αρχές όλων των πραγμάτων που περιέχονταν στο Σύμπαν ήταν άτομα και ένα κενό. Αυτό το τελευταίο σημαίνει απλώς κρυμμένη θεότητα ή δύναμη· η οποία πριν από την πρώτη εκδήλωση, οπότε έγινε ΘΕΛΗΣΗ και μεταβίβασε την αρχική ώθηση σ' αυτά τα άτομα - ήταν το μεγάλο Τίποτα, Αίν-Σοφ, ή ΟΥΔ-ΕΝ και επομένως από κάθε άποψη ήταν ένα Κενό, ή ΧΑΟΣ.

Αυτό το Χάος, όμως, σύμφωνα με τον Πλάτωνα και τους Πυθαγόρειους, έγινε η "Ψυχή του Κόσμου". Σύμφωνα με την ινδουιστική διδασκαλία, η θεότητα με την μορφή του Αιθέρα (Ακασά) εμποτίζει όλα τα πράγματα και γι' αυτό από τους θεουργούς ονομαζόταν "ζων πυρ", "Πνεύμα του Φωτός" και μερικές φορές *Magnes* (Μαγνήτης). Κατά τον Πλάτωνα η ίδια η ανώτατη θεότητα έφτιαξε το Σύμπαν με βάση το γεωμετρικό σχήμα του Δωδεκάεδρου και ο "πρωτογεννημένος" της γεννήθηκε από το Χάος και το Πρωταρχικό Φως (τον Κεντρικό Ήλιο). Όμως, αυτός ο "Πρωτογεννημένος" ήταν μόνο η συσσώρευση του Πλήθους των "Δομητών", των πρώτων δομητικών Δυνάμεων, που στις παλιές Κοσμογονίες ονομάζονται Αρχαίοι (γεννημένοι από την Άβυσσο, ή Χάος) και "Πρώτο Σημείο". Αυτός είναι το ονομαζόμενο Τετραγράμματον στην κορυφή τωυ Επτά κατώτερων Σεφιρόθ. Αυτό πίστευαν οι Χαλδαίοι. Ο Φίλωνας ο Ιουδαίος μιλώντας πολύ αστόχαστα για τους πρώτους καθοδηγητές των προγόνων του, γράφει: "Οι Χαλδαίοι είχαν την γνώση πως αυτός ο Κόσμος, ανάμεσα στα πράγματα που υπάρχουν (;) είναι ένα μόνο σημείο, είτε όντας ο ίδιος θεός, ή ότι σ' αυτόν υπάρχει θεός που περιλαμβάνει την ψυχή όλων των πραγμάτων" (*Επί της Αποδημίας του Αβραάμ*, 32, 179.)

Χάος-Θεός-Κόσμος δεν είναι παρά οι τρεις όψεις της σύνθεσής τους: του ΧΩΡΟΥ. Κανένας δεν μπορεί να ελπίσει ότι θα λύσει το μυστήριο αυτής της Τετρακτύος εμμένοντας στο νεκρό γράμμα ακόμα και των αρχαίων φιλοσοφιών όπως διασώζονται σήμερα. Αλλά ακόμα και σ' αυτές τις φιλοσοφίες οι ΧΑΟΣ-ΘΕΟΣ-ΚΟΣΜΟΣ = ΧΩΡΟΣ ταυτίζονταν σε όλη την Αιωνιότητα, σαν ο Μοναδικός Άγνωστος Χώρος, για τον οποίο η τελευταία λέξη ίσως να μη γίνει ποτέ γνωστή, τουλάχιστον όχι πριν από τον έβδομο Γύρο. Ωστόσο οι αλληγορίες και τα μεταφυσικά σύμβολα σχετικά με τον αρχέγονο και τέλειο ΚΥΒΟ είναι αξιοσημείωτα ακόμα και στα εξωτερικά *Πουρανά*.

Και σ' αυτά επίσης ο Μπράχμα είναι ο θεός, που προβάλλει από το Χάος, ή την μεγάλη "Άβυσσο", τα ύδατα, πάνω από τα οποία το Πνεύμα = ΧΩΡΟΣ, προσωποποιούμενο από το άγιανα το Πνεύμα που κινείται πάω από το πρόσωπο του μελλοντικού απεριόριστου Κόσμου - πλανιέται σιωπηλά κατά την πρώτη ώρα της επαναφύπνισης. Είναι επίσης ο Βίσνου, που κοιμάται πάνω στον Ανάντα-Σέσα, τον μεγάλο Όφι της Αιωνιότητας, από τον οποίον η Δυτική θεολογία - η οποία αγνοεί την Καμπάλα, το μόνο κλειδί που ανοίγει τα μυστικά της Βίβλου - έφτιαξε τον Διάβολο.

354 Ο Δαμάσκιος στο έργο του *Οι Αρχές των Πραγμάτων* το ονομάζει Dis (Πλούτων) "ρυθμιστή όλων των πραγμάτων". Βλέπε Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 295, 314, έκδοση 1832.

Είναι το πρώτο τρίγωνο ή η Πυθαγόρεια τριάδα, ο "θεός των τριών Όψεων", πριν μεταμορφωθεί μέσω του τέλειου τετραγωνισμού του άπειρου Κύκλου του στον "τετραπρόσωπο Μπράχμα."

Μάνου, ο νομοθέτης λέει: "Από εκείνον που είναι και όμως δεν είναι, από την μη ύπαρξη, την Αιώνια Αιτία, γεννιέται η Ύπαρξη, ο Πούρουσα".

Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. Ι, σελ. 133-134) αναφέρεται:

Στην αιγυπτιακή μυθολογία ο Κνεπ, ο Αιώνιος κρυμμένος θεός, παριστάνεται με ένα φίδι έμβλημα της Αιωνιότητας που περιβάλλει μια υδρία, με το κεφάλι του πάνω από τα νερά τα οποία επωάζει με την πνοή του. Στην περίπτωση αυτή το φίδι είναι ο Αγαθοδαίμονας, το καλό πνεύμα· στην αντίθετη όψη του είναι ο Κακοδαίμονας, το κακό. Στην Σκανδιναβική *Έντα*, το μελίτωμα - η τροφή των θεών και των δημιουργικών, εργατικών μελισσών Υγκντρασίλ - πέφτει κατά την διάρκεια της νύχτας όταν η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη υγρασία και στις μυθολογίες των Βορείων Χωρών όντας η παθητική αρχή της δημιουργίας, αντιπροσωπεύει την δημιουργία του σύμπαντος από το νερό. Αυτό το μελίτωμα είναι το αστρικό φως σε έναν από τους συνδυασμούς του και κατέχει δημιουργικές όσο και καταστροφικές ιδιότητες. Στον χαλδαϊκό μύθο του Βηρωσσού, ο Οάννες ή Δράκοντας, ο άνθρωπος-ψάρι, όταν δίδασκε τους ανθρώπους ανέφερε πως αρχικός κόσμος δημιουργήθηκε από το νερό και πως όλα τα όντα προέρχονται από αυτή την *prima materia* (*πρώτη ύλη*). Ο Μωυσής διδάσκει πως μόνο η γη και το νερό μπορούν να γεννήσουν μια ζώσα φυχή: και στις Γραφές διαβάζουμε πως τα φυτά δεν μπορούν να αναπτυχθούν, αν το Αιώνιο δεν ρίξει βροχή πάνω στην γη. Στο *Πόπολ-Βουχ* της φυλής Κουιτσέ αναφέρεται πως ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από λάσπη ή πηλό (άργιλο), που πάρθηκε κάτω από το νερό. Ο Μπράχμα φτιάχνει τον Λομασά, τον μεγάλο *Μούνι* (τον πρώτο άνθρωπο), καθισμένο πάνω στον λωτό του, αφού πρώτα έφτιαξε πνεύματα τα οποία έτσι απολαμβάνουν έναντι των θνητών προτεραιότητα ύπαρξης· και τον κατασκευάζει από νερό, αέρα και γη. Οι αλχημιστές ισχυρίζονται πως η αρχέγονη ή προαδαμική γη όταν αναχθεί στην πρώτη ουσία της, στο δεύτερο στάδιο του μετασχηματισμού της, είναι σαν καθαρό νερό, το πρώτο όντας ο καθαυτό *αλκαέστ*. Αυτή η πρωταρχική ουσία λέγεται ότι περιέχει μέσα της την ουσία όλων εκείνων που απαρτίζουν τον άνθρωπο· όχι μόνο τα στοιχεία της φυσικής του ύπαρξης αλλά ακόμα και την ιδία την "πνοή της ζωής" σε λανθάνουσα κατάσταση, έτοιμη να αφυπνιστεί. Αυτή προέρχεται από την "επώαση" του Πνεύματος του θεού πάνω στο πρόσωπο των υδάτων – ΧΑΟΣ: πράγματι, αυτή η ουσία είναι το ίδιο το χάος. Απ' αυτήν ο Παράκελσος ισχυριζόταν πως μπορούσε να φτιάχνει τα *χομούνκουλι* (ανθρωποειδή)· και γι' αυτόν τον λόγο ο Θαλής ο μεγάλος φυσικός, διακήρυξε πως το νερό ήταν η αρχή όλων των πραγμάτων στην φύση.[355] Ο Ιώβ στο κεφάλαιο ΚΣΤ', 5 αναφέρει ότι "τα νεκρά πράγματα σχηματίστηκαν κάτω από τα ύδατα και τους εκεί κατοίκους." Στο αρχικό κείμενο αντί για την έκφραση "νεκρά πράγματα", είναι γραμμένο νεκροί *Ρεφαΐμ* (γίγαντες ή δυνατοί πρωτόγονοι άνθρωποι), στους οποίους ίσως κάποια μέρα η "Εξέλιξη" αποδώσει την προέλευση της παρούσας φυλής μας.

"Στην αρχέγονη κατάσταση της δημιουργίας", λέει ο Πολιέ, "το στοιχειώδες σύμπαν, βυθισμένο στο νερό, αναπαυόταν στην αγκαλιά του Βίσνου. Ξεπηδώντας απ' αυτό το χάος και το σκοτάδι, ο Μπράχμα, ο αρχιτέκτονας του κόσμου, ισορροπώντας πάνω σ' ένα φύλλο λωτού, επέπλεε (εκινείτο) πάνω στα νερά, ανίκανος να διακρίνει τίποτε άλλο εκτός από νερό και σκοτάδι". Αντιλαμβανόμενος μια τόσο απελπιστική κατάσταση πραγμάτων, ο Μπράχμα μονολογεί με τρόμο: "Ποιος είμαι; Από πού προήλθα;" Τότε ακούει μια φωνή:[356] "Κατεύθυνε τις σκέψεις σου στον Μπαγκαβάτ." Ο Μπράχμα ανασηκωνόμενος από την νηκτική στάση του, κάθεται πάνω στον λωτό σε μια προσπάθεια ενατένισης και συλλογίζεται τον Αιώνιο, ο οποίος ικανοποιούμενος απ' αυτήν την ένδειξη ευσέβειας διασκορπίζει το πρωταρχικό σκοτάδι και ανοίγει την κατανόησή του. "Μετά απ' αυτό ο Μπράχμα προβάλλει από το συμπαντικό αυγό (το άπειρο χάος) σαν φως, γιατί τώρα η κατανόησή του έχει ανοιχτεί και αρχίζει το έργο: *κινείται* πάνω στα αιώνια ύδατα, με το πνεύμα του θεού μέσα του· και σ' αυτή του την επιδεξιότητα του *κινητή* των υδάτων είναι ο Βίσνου, ή Ναραγιανά." Αυτή είναι φυσικά μια εξωτερική διήγηση, αλλά στην βασική ιδέα της είναι σχεδόν

355 Κατά τους Έλληνες οι "θεοί-Ποταμοί", που όλοι τους ήταν Γιοί του αρχέγονου ωκεανού (Χάος στην αρσενική όψη του), ήταν οι σεβαστοί πρόγονοι των ελληνικών φυλών. Σύμφωνα μ' αυτούς ο ΩΚΕΑΝΟΣ ήταν ο πατέρας των θεών και έτσι στον συσχετισμό αυτόν είχαν προηγηθεί από τις θεωρίες του Θαλή, όπως παρατηρεί σωστά ο Αριστοτέλης (*Μεταφυσικά*, Βιβλ. Α, ΙΙΙ, 5-6).

356 Το "Πνεύμα" ή κρυμμένη φωνή των *Μάντραμ*, η ενεργός εκδήλωση της κρυμμένης Δύναμης, ή απόκρυφης δυνατότητας.

ταυτόσημη με την αιγυπτιακή κοσμογονία η οποία στην πρώτη παράγραφο δείχνει την Άθωρ,[357] η Μητέρα Νύχτα (που συμβολίζει το απεριόριστο σκοτάδι), σαν το πρωταρχικό στοιχείο που κάλυπτε την άπειρη άβυσσο, να εμψυχώνεται από το νερό και το συμπαντικό πνεύμα του Αιώνιου, που μόνος κατοικεί στο Χάος. Παρόμοια και στις ιουδαϊκές Γραφές η ιστορία της δημιουργίας αρχίζει με το πνεύμα του θεού και την δημιουργική εκπόρευσή του: μια άλλη θεότητα.[358]

Το *Ζοχάρ* (Α', φύλλο 246 β) διδάσκει πως τα πρωταρχικά στοιχεία – η τριάδα του Πυρός, Αέρα και Νερού – τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και όλες οι Δυνάμεις της Φύσης σχηματίζουν συλλογικά την ΦΩΝΗ της ΘΕΛΗΣΗΣ, *Μεμρά*, ή "Λέξη", ο Λόγος του Απόλυτου Σιωπηλού ΟΛΟΥ. "Το αδιαίρετο σημείο, απεριόριστο και αδιάγνωστο", απλώνεται πάνω στον απεριόριστο χώρο και έτσι σχηματίζει ένα πέπλο (η Μουλαπρακρίτι του Παραμπράχμαν) που κρύβει αυτό το Απόλυτο σημείο. (*Ζοχάρ* Α', φύλλο 2α και 20.)

Στις κοσμογονίες όλων των εθνών εκείνοι που σχηματίζουν τον Κόσμο από το Χάος είναι οι "Αρχιτέκτονες", ενοποιούμενοι από τον Δημιουργό (στην Βίβλο "Ελοΐμ") και οι οποίοι είναι ο συλλογικός θεός, "αρσενικός-θηλυκός". Πνεύμα και ύλη. "Με μια σειρά (*γιόμ*) θεμελίων (*γιεσοντότ*) οι *Αλίμ* έκαναν να υπάρξει η γη και ο ουρανός" (Γένεση β, 4). Στην Βίβλο πρώτα είναι οι *Αλίμ*, ύστερα *Γιαχβά-Αλίμ*, και τέλος *Ιεχωβά*: μετά τον χωρισμό των φύλων στο τέταρτο κεφάλαιο της Γένεσης. Είναι αξιοσημείωτο ότι το άφατο και άρρητο ΟΝΟΜΑ[359] - το σύμβολο της Άγνωστης θεότητας που χρησιμοποιόταν μόνο στα ΜΥΣΤΗΡΙΑ - πουθενά δεν χρησιμοποιόταν σε σύνδεση με την "Δημιουργία" του Σύμπαντος, παρά μόνο πρόσφατα στις τελευταίες Κοσμογονίες της δικής μας Πέμπτης φυλής. Είναι οι "Κινητές", οι "Δρομείς", οι θεοί (από το ρήμα *θέειν*, "τρέχω"), εκείνοι που εκτελούν το έργο του σχηματισμού, οι "Αγγελιαφόροι" του μανβανταρικού νόμου, που τώρα στην χριστιανοσύνη έγιναν οι "αγγελιαφόροι" (*μαλααχίμ*)· και το ίδιο φαίνεται στον ινδουισμό ή στον πρώτο μπραχμανισμό. Γιατί στον *Ριγκ-Βέντα* αυτός που δημιουργεί δεν είναι Μπράχμα, αλλά οι Πρατζαπάτι, οι "Κύριοι του Όντος", που είναι οι Ρίσι. Η λέξη *Ρίσι* (σύμφωνα με τον καθηγητή Μαχαντέο Κούντε) επειδή συνδέεται με την λέξη "κινούμαι", "οδηγώ", αναφέρεται σ' αυτούς στον γήινο χαρακτήρα τους όταν, σαν Πατριάρχες, οδήγησαν τα πλήθη τους στους Επτά Ποταμούς.

Ακόμα η ίδια η λέξη "God" στον ενικό, περιλαμβάνοντας όλους τους θεούς - ή *θεός* από το *θεοί* - έφτασε στα "ανώτερα" πολιτισμένα έθνη από μια παράξενη πηγή, μια ολότελα και κυρίως φαλλική όσο και το ειλικρινές και φανερό *λίνγκα* της Ινδίας. Η προσπάθεια να αποδοθεί η λέξη God (θεός) στο αγγλο-σαξονικό συνώνυμο "good" (καλός) είναι μια ιδέα που έχει εγκαταλειφθεί· γιατί σε καμιά άλλη γλώσσα - στις οποίες ο όρος διαφέρει λίγο ή πολύ - από την περσική *Khoda* (*Κχόντα*) μέχρι την λατινική *Deus* (*Ντέους*), δεν έχει βρεθεί ένα παράδειγμα όπου το όνομα του θεού να προέρχεται από την ιδιότητα της *Καλοσύνης* [*Goodness*]. Στις λατινικές φυλές η λέξη προέρχεται από την άρια Dyaus (Ημέρα)· στις σλαβονικές φυλές, από την ελληνική Βάκχος *Bagh-bog* (Μπαγκχ-μπογκ)· και στις σαξονικές φυλές, κατευθείαν από την εβραϊκή *Γιοντ* (*Yodh*) ή *Τζοντ* (*Jod*). Το αντίστοιχο γράμμα είναι το εβραϊκό י , το γράμμα-αριθμός 10, το αρσενικό και θηλυκό, και *Τζοντ* (είναι) το φαλλικό *αγκίστρι*. Από δω προέρχεται και το σαξονικό *Godh*, το γερμανικό *Gott* και το αγγλικό *God*. Αυτός ο συμβολικός όρος μπορεί να ειπωθεί πως αντιπροσωπεύει τον Δημιουργό της φυσικής "Ανθρωπότητας" στο γήινο πεδίο· αλλά ασφαλώς δεν έχει καμιά σχέση με τον σχηματισμό ή "Δημιουργία" του Πνεύματος, των θεών ή του Κόσμου!

Χάος-Θεός-Κόσμος, η τριπλή θεότητα, είναι το παν. Γι' αυτό λέγεται ότι είναι αρσενική και θηλυκή, καλή και κακή, θετική και αρνητική: όλη η σειρά των αντίθετων ιδιοτήτων. Όταν είναι λανθάνουσα (σε *πραλάγια*), είναι ασύλληπτη και γίνεται η *αδιάγνωστη Θεότητα*. Μπορεί να γίνει γνωστή μόνο στις ενεργές λειτουργίες της, δηλαδή σαν ύλη-Δύναμη και ζων Πνεύμα, δηλαδή οι συσχετισμοί και το αποτέλεσμα στο ορατό πεδίο της έσχατης και πάντα άγνωστης ΜΟΝΑΔΑΣ.

357 Ορθογραφία από το Αρχαϊκό Λεξικό (1876) του Ο.Ρ. Κούπερ [θα έπρεπε να Χάθωρ].

358 Δεν εννοούμε την σύγχρονη ή αποδεκτή Βίβλο, αλλά την *πραγματικά* ιουδαϊκή που τώρα εξηγείται καμπαλιστικά.

359 Είναι "άρρητο" για τον απλό λόγο ότι δεν υπάρχει. Ποτέ δεν ήταν ένα όνομα, ούτε καμιά λέξη, αλλά μια Ιδέα που δεν μπορούσε να εκφραστεί. Απλώς κατά τον προηγούμενο αιώνα δημιουργήθηκε γι' αυτό ένα υποκατάστατο.

Με την σειρά της αυτή η τριπλή μονάδα είναι ο δημιουργός των τεσσάρων αρχικών "Στοιχείων",360 που στην δική μας ορατή γήινη φύση είναι γνωστά σαν τα επτά (μέχρι τώρα πέντε) Στοιχεία, το καθένα από τα οποία διαιρείται σε σαράντα εννιά (ή επτά φορές επτά) υποστοιχεία, από τα οποία η χημεία γνωρίζει σήμερα περίπου εβδομήντα. Το κάθε Κοσμικό Στοιχείο, όπως Πυρ, Αέρας, Νερό, Γη, μετέχοντας των ιδιοτήτων και των ελαττωμάτων του Αρχετύπου του, είναι στην φύση του Καλό και Κακό, Δύναμη (ή Πνεύμα) και Ύλη κ.τ.λ., κ.τ.λ., και επομένως το καθένα είναι ταυτόχρονα Ζωή και θάνατος, Υγεία και Ασθένεια, Δράση και Αντίδραση. Πάντα και συνεχώς σχηματίζουν ύλη κάτω από την ασταμάτητη ώθηση του ΕΝΟΣ Στοιχείου (του ασύλληπτου), που στον κόσμο των φαινομένων αντιπροσωπεύεται από τον Αιθέρα, ή "τους αθάνατους θεούς που έδωσαν γέννηση και ζωή στα πάντα".

Στα Φιλοσοφικά Γραπτά του Σολομόν Μπεν Γιεχουντά Ιμπν Γκεμπιρόλ, που βρίσκονται μεταφρασμένα στο πρόσφατο έργο του Ισαάκ Μάγιερ (*Καμπάλα*, σελ. 415), σχετικά με την δομή του Σύμπαντος αναφέρεται:

> Ρ. Γιεχουντά άρχισε, έχει γραφεί: "Ο Ελοΐμ είπε: Γεννηθήτω στερέωμα εν μέσω του ύδατος" (Γένεσις Α, 6). Έλα, Δες! Την εποχή που ο Άγιος, Ευλογημένος ας είναι Εκείνος, έφτιαξε τον κόσμο, έφτιαξε 7 ουρανούς Επάνω. Έφτιαξε 7 γαίες Κάτω, 7 θάλασσες, 7 μέρες, 7 ποταμούς, 7 χρόνια, 7 φορές και 7.000 που υπήρξε ο κόσμος. Ο Άγιος... είναι στο έβδομο όλης (της χιλιετίας)...

Το απόσπασμα, εκτός από την παράξενη ομοιότητα που εμφανίζει με την κοσμογονία των *Πουρανά* (π.χ. *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. IV) επιβεβαιώνει όλες τις διδασκαλίες μας σχετικά με τον αριθμό επτά, όπως παρουσιάστηκαν εν συντομία στο βιβλίο *Εσωτερικός Βουδισμός*.

Οι ινδουιστές εκφράζουν αυτήν την ιδέα με αναρίθμητες αλληγορίες. Στο πρωταρχικό Χάος, πριν μετατραπεί στους Επτά Ωκεανούς (Σαπτά Σαμουντρά) - που συμβολίζουν τους επτά *γκουνά* (εξαρτημένες ιδιότητες) που αποτελούνται από τους *τριγκουνά* (*Σάττβα, Ράτζας* και *Τάμας*, βλέπε *Πουρανά*) - βρίσκονται κρυμμένα τόσο το *Αμρίτα* (αθανασία), όσο και το *Βίσα* (δηλητήριο, θάνατος, κακό). Η αλληγορία αυτή βρίσκεται στην "ανάδευση του Ωκεανού" από τους θεούς. Το *Αμρίτα* είναι πέρα από κάθε *γκουνά*, γιατί καθαυτό είναι ΜΗ-ΕΞΑΡΤΗΜΕΝΟ· όμως, όταν έπεσε μέσα στην φαινομενική δημιουργία, πριν εκδηλωθεί ο Κόσμος, αναμείχθηκε με το ΚΑΚΟ, το Χάος, με τον κρυμμένο θεό μέσα του. Έτσι βλέπει κανείς τον Βίσνου - που εδώ αντιπροσωπεύει τον αιώνιο Νόμο - να ωθεί περιοδικά τον Κόσμο σε δραστηριότητα, εξάγοντας από τον πρωταρχικό Ωκεανό (το απεριόριστο Χάος) το *Αμρίτα* της Αιωνιότητας, που προορίζεται μόνο για τους θεούς και τους ντεβά· και αναγκάζεται να αναθέσει αυτό το έργο στους Ναγκά και στους Άσουρα, που στον εξωτερικό ινδουισμό αντιπροσωπεύουν τους δαίμονες. Ολόκληρη η αλληγορία είναι βαθιά φιλοσοφική και την βρίσκουμε να επαναλαμβάνεται σε κάθε φιλοσοφικό σύστημα. Ο Πλάτωνας, που είχε αποδεχτεί πλήρως τις ιδέες του Πυθαγόρα - ο οποίος τις είχε φέρει από την Ινδία - τις συνέθεσε και τις εξέφρασε με μια μορφή πολύ πιο κατανοητή από τους μυστηριώδεις αριθμούς του Έλληνα σοφού. Έτσι, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ο Κόσμος είναι "ο Υιός", που έχει για πατέρα και μητέρα την θεία Σκέψη και την Ύλη (Πλουτάρχου, *Περί Ίσιδος και Οσίριδος*, 56).

"Οι Αιγύπτιοι", λέει ο Ντάνλαπ (*Ίχνη της Πνευματικής Ιστορίας του Ανθρώπου*, σελ. 189-190), "διακρίνουν έναν Πρεσβύτερο και ένα Νεώτερο Ώρο· όπου ο πρώτος είναι αδελφός του Όσιρι και ο δεύτερος Γιος του Όσιρι και της Ίσιδας". Ο πρώτος είναι η Ιδέα του κόσμου, η παραμένουσα στον Δημιουργικό Νου, "γεννημένη στο σκοτάδι πριν από την δημιουργία του κόσμου." Ο δεύτερος Ώρος είναι αυτή η "Ιδέα" που προβάλλει από τον Λόγο, ντύνεται με ύλη και λαμβάνει πραγματική ύπαρξη. (Μόβερς, *Die Phonizier*, 1841, tom. I, sel. 269.)

"Ο κοσμικός θεός, αιώνιος, απεριόριστος, νέος και γέρος, με σπειροειδή μορφή", λένε οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 240).

360 Ο Κοσμικός Ναός του Μωυσή, που έφτιαξε στην Έρημο, ήταν τετράγωνος, συμβολίζοντας τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα Στοιχεία, όπως λέει οΙώσηπος στους αναγνώστες του (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ., III, παρ. 4, 6, 9). Είναι ιδέα παρμένη από τις πυραμίδες της Αιγύπτου και της Τύρου, μόνο που εδώ οι πυραμίδες έγιναν στήλες. Τα Πνεύματα ή Άγγελοι έχουν τις κατοικίες τους στα τέσσερα αντίστοιχα σημεία (Βλέπε Τμήμα 14, "Τα Τέσσερα Στοιχεία").

"σπειροειδής μορφή" είναι ένα σχήμα και χρησιμοποιείται για να εκφράσει την κραδασμική κίνηση του Αστρικού Φωτός, το οποίο οι αρχαίοι ιερείς γνώριζαν πολύ καλά, αν και το όνομα αυτό επινοήθηκε από τους Μαρτινιστές.

Τώρα οι δεισιδαιμονίες της Κοσμολατρείας περιπαίζονται από την σύγχρονη επιστήμη η οποία όμως, όπως συμβουλεύει ένας Γάλλος σοφός, "πριν περιγελάσει, οφείλει να αναμορφώσει πλήρως το δικό της σύστημα κοσμο-πνευματολογικής εκπαίδευσης". *Satis eloquentiae, sapientiae parum* (*μεγάλη ευφράδεια, μικρή σοφία*). Η Κοσμολατρεία, όπως και ο Πανθεϊσμός, στην έσχατη έκφρασή της ίσως αναγκαστεί να καταφύγει στα λόγια που αποδίδονται στον Βίσνου:

Αυτός είναι μόνο η ιδεατή Αιτία των δυνατοτήτων που θα δημιουργηθούν στο έργο της δημιουργίας και από αυτόν προβάλλουν οι δυνατότητες που θα δημιουργηθούν, αφού πρώτα έχουν γίνει η πραγματική αιτία. Εκτός από αυτήν την μια ιδεατή αιτία, δεν υπάρχει τίποτε άλλο στο οποίο να μπορούμε να αποδώσουμε τον κόσμο... Μέσω της δυνατότητας εκείνης της αίτιας, κάθε δημιουργημένο πράγμα εμφανίζει την δική του ιδιαίτερη φύση.[361]

[361] Τζ. Μιούρ, *Αρχαία Σανσκριτικά Κείμενα*, 1868-70, Πιν. IV, σελ. 32, 33· αναφερόμενο από τον Ουίλσον στο έργο του *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 66.

V
Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΘΕΟΤΗΤΑ, ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ ΤΗΣ

Λόγος, ή Δημιουργική θεότητα, ο "Λόγος που έγινε Σάρκα" κάθε θρησκείας, πρέπει να ανιχνευθεί στην έσχατη πηγή και Ουσία του. Στην Ινδία είναι ένας Πρωτέας με 1008 θεία ονόματα και όψεις σε καθεμιά από τις προσωπικές μεταμορφώσεις του, από τον Μπράχμα-Πούρουσα μέχρι τους Επτά θείους Ρίσι και τους δέκα ημίθους Πρατζαπάτι (επίσης Ρίσι), και μέχρι τους θείους-ανθρώπινους Αβατάρα. Το ίδιο μυστηριώδες πρόβλημα του "Ενός στα πολλά" και των πολλών στο Ένα, συναντάται σχεδόν σε κάθε θρησκευτικό Πάνθεο: στο αιγυπτιακό, στο ελληνικό και στο χαλδαίο-ιουδαϊκό, όπου το τελευταίο αυτό έκανε ακόμα μεγαλύτερο το μπέρδεμα παρουσιάζοντας τους θεούς σαν ευημερισμούς με την μορφή Πατριαρχών. Οι τελευταίοι γίνονται τώρα αποδεκτοί, από εκείνους που απορρίπτουν τον Ρωμύλο σαν έναν μύθο, και παρουσιάζονται σαν πραγματικές και ιστορικές Οντότητες. *Verbum satis sapienti* (*για τον σοφό ένας λόγος αρκεί*).

Στο *Ζοχάρ* το Αίν-Σοφ είναι επίσης η ΜΙΑ και άπειρη Μονάδα. Αυτό ήταν γνωστό σε ελάχιστους διαβασμένους Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι γνώριζαν πως ο Ιεχωβά δεν ήταν παρά μια τρίτης τάξης δυνατότητα και όχι ο "ανώτατος" θεός. Αλλά ενώ παραπονιόνταν πικρά για τους Γνωστικούς και έλεγαν: "οι Αιρετικοί μας ισχυρίζονται... ότι ο ΠΡΟΠΑΤΟΡΑΣ είναι γνωστός μόνο στον *μοναδικό* Υιό[362] (που εκτός των άλλων είναι Μπράχμα), δηλαδή στον νου"· ωστόσο ο Ειρηναίος ποτέ δεν ανέφερε ότι και οι Ιουδαίοι έκαναν το ίδιο στα δικά τους πραγματικά μυστικά βιβλία. Ο Βαλεντίνος, "ο πιο βαθύς δάσκαλος της Γνώσης" υποστήριζε πως "υπήρχε ένας τέλειος ΑΙΩΝΑΣ που υπήρξε πριν από τον Βυθό (τον πρώτο πατέρα της αβυθομέτρητης φύσης, που είναι ο δεύτερος Λόγος), ο οποίος ονομαζόταν Προπάτωρ". Έτσι, λοιπόν, ο ΑΙΩΝΑΣ είναι αυτός που ξεπηδάει σαν μια Ακτίνα από το Αίν-Σοφ (*που δεν δημιουργεί*) και ο ΑΙΩΝΑΣ είναι αυτός που δημιουργεί, ή μάλλον *μέσω* του οποίου το καθετί δημιουργείται ή αναπτύσσεται. Γιατί, όπως δίδασκαν οι Βασιλίδες, "υπήρχε ένας υπέρτατος θεός, ο Αβραξάς, από τον οποίον δημιουργήθηκε ο νους (*Μαχάτ* στα σανσκριτικά, *Νους* στα ελληνικά). Από τον Νου πρόβαλε η λέξη, ο Λόγος, από τον λόγο η Πρόνοια (μάλλον Θείο Φως). Από αυτήν ύστερα η Αρετή και η Σοφία· από αυτές οι Αρχές, οι Δυνάμεις, οι Άγγελοι κ.λπ., κ.λπ." Από αυτούς (τους αγγέλους) δημιουργήθηκαν οι 365 αιώνες. "Πράγματι, ανάμεσα στους κατώτερους και σε εκείνους που έφτιαξαν αυτόν τον κόσμο (ο Βασιλίδης) τοποθετεί τελευταίον από όλους τον Θεό των Ιουδαίων, τον οποίον αρανείται ότι είναι Θεός (και πολύ σωστά), βεβαιώνοντας ότι αυτός είναι ένας από τους αγγέλους" (Τερτουλιανού, *Βιβλίο κληρονομικών παραγγελμάτων*". Εδώ λοιπόν συναντάμε το ίδιο σύστημα όπως και στα *Πουρανά* όπου το Ακατανόητο ρίχνει ένα σπέραμα, που γίνεται το χρυσό αυγό από το οποίο δημιουργήθηκε ο Μπράχμα. Ο Μπράχμα γέννησε τον Μαχάτ κ.λπ., κ.λπ. Ωστόσο η αληθινή εσωτερική φιλοσοφία δεν μιλάει ούτε για "δημιουργία" ούτε για "εξέλιξη" με την έννοια που το κάνουν οι εξωτερικές θρησκείες. Όλες αυτές οι προσωποποιημένες Δυνάμεις δεν προβάλλουν η μια από την άλλη, αλλά είναι οι πολλές όψεις της μιας και μόνης εκδήλωσης του ΑΠΟΛΥΤΟΥ όλου. Το ίδιο σύστημα με το Γνωστικό κυριαρχεί και στις σεφιροθικές όψεις του Αίν-Σοφ, αλλα΄καθώς αυτές οι όψεις *είναι σε Χώρο και Χρόνο*, διατηρείται στην διαδοχική εμφάνισή τους μια ορισμένη τάξη. Επομένως είναι σχεδόν αδύνατον να μην παρατηρήσει κανείς τις μεγάλες μεταβολές που υπέστη το *Ζοχάρ* από τις γενιές των χριστιανών μυστικιστών. Γιατί ακόμα και στην μεταφυσική του *Ζοχάρ*, το "Κατώτερο Πρόσωπο" (ή "Μικρότερη Παρουσία"), ο Μικροπρόσωπος, στην πραγματικότητα ποτέ δεν θα μπορούσε να τοποθετηθεί στο πεδίο της ίδιας αφηρημένης ιδέας με την Ανώτερη, ή "Μεγαλύτερη Παρουσία", τον Μακροπρόσωπο. Στην χαλδαϊκή Καμπάλα αυτός ο

[362] Όπως η Μουλαπρακρίτι είναι γνωστή μόνο στον Ισβαρά, τον ΛΟΓΟ, όπως ονομάζεται τώρα από τον Τ. Σούμπα Ρόου του Μάντρας. (Βλέπε τις διαλέξεις του πάνω στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*.)

τελευταίος είναι μια καθαρή αφαίρεση· η Λέξη ή ΛΟΓΟΣ, ή ΝΤΑΜΠΑΡ (DABAR στα εβραϊκά)· οποίος Λόγος, αν και στην πραγματικότητα γίνεται πληθυντικός αριθμός, "Λόγοι": B(e)B(a)RIM, όταν αντανακλάται ή πέφτει μέσα στην όψη ενός Πλήθους (αγγέλων, ή Σεφιρόθ, "αριθμών"), ωστόσο συλλογικά εξακολουθεί να παραμένει ΕΝΑΣ: και στο ιδεατό πεδίο ένα τίποτε: Ο ένας "Μηδ-έν". Είναι χωρίς μορφή ή ύπαρξη, "δίχως ομοιότητα με τίποτε άλλο" (Α. Φρανκ, *Η Καμπάλα*, σελ. 173). Ακόμα και ο Φίλωνας ονομάζει τον Δημιουργό, ο Λόγος που στέκεται δίπλα (στον) Θεό, "ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΘΕΟΣ" και "ο δεύτερος θεός που είναι η ΣΟΦΙΑ του (του Ανώτατου θεού)" (Φίλωνας Ιουδαίος, *Ερωτήσεις και Απαντήσεις στην Γένεση*, βιβλ. Β', 62). Η θεότητα δεν είναι θεός. Είναι ΤΙΠΟΤΕ και ΣΚΟΤΑΔΙ. Είναι ανώνυμη και επομένως ονομάζεται Αίν-Σοφ- όπου "η λέξη *Ayin* σημαίνει τίποτε". Ο "Ανώτατος θεός" (ο ανεκδήλωτος ΛΟΓΟΣ) είναι ο Γιος της (βλέπε Τμήμα 12, "Η Θεογονία των Δημιουργικών Θεών").

Και τα περισσότερα συστήματα των Γνωστικών, που έφτασαν σε εμάς ακρωτηριασμένα από τους Χριστιανούς Πατέρες, δεν είναι τίποτε περισσότερο από τα παραμορφωμένα κελύφη των αρχικών δοξασιών. Ούτε υπήρξαν ποτέ ανοιχτά στο κοινό ή στους αναγνώστες, γιατί αν το κρυμμένο νόημα ή ο εσωτερισμός τους αποκαλυπτόταν, τότε δεν θα ήταν πια εσωτερική διδασκαλία και αυτό δεν μπορούσε ποτέ να γίνει. Μόνο ο Μάρκος (ο αρχηγός των Μαρκοσιανών, 2ος αιώνας), ο οποίος δίδασκε ότι η θεότητα πρέπει να θεωρείται κάτω από το σύμβολο των τεσσάρων συλλαβών, ήταν εκείνος που αποκάλυψε τις εσωτερικές αλήθειες περισσότερο από κάθε άλλον Γνωστικό. Αλλά ακόμα κι αυτός ποτέ δεν κατανοήθηκε πλήρως. Γιατί μόνο στην επιφάνεια ή στο νεκρό γράμμα της Αποκάλυψής του εμφανίζεται πως ο θεός είναι μια τετραπλότητα, δηλαδή: "το Άρρητο, η Σιγή, ο Πατήρ και η Αλήθεια". Στην πραγματικότητα αυτό είναι σχεδόν λαθεμένο και αποκαλύπτει μόνο ένα πιο εσωτερικό αίνιγμα. Η διδασκαλία αυτή του Μάρκου ήταν ίδια με την διδασκαλία των πρώτων Καμπαλιστών και την δική μας. Γιατί από την θεότητα φτιάχνει τον αριθμό 30 σε 4 συλλαβές, πράγμα που αν μεταφραστεί εσωτερικά σημαίνει μια Τριάδα ή Τρίγωνο και μια Τετράδα ή τετράγωνο, συνολικά επτά, το οποίο στο κατώτερο πεδίο κάνει τα επτά θεία ή ιερά γράμματα από τα οποία αποτελείται το όνομα του Θεού. Αυτό χρειάζεται κάποια επεξήγηση. Στην Αποκάλυψή του ο Μάρκος μιλώντας για τα θεία μυστήρια που εκφράζονται μέσω γραμμάτων και αριθμών διηγείται πώς "η Υπέρτατη Τετράδα ήλθε σ' εμένα (σ' αυτόν) από την περιοχή που δεν μπορεί να ιδωθεί ούτε να ονομαστεί, με μια θηλυκή μορφή, γιατί ο κόσμος θα ήταν ανίκανος να αντέξει την εμφάνισή της κάτω από μια αρσενική μορφή" και του αποκάλυψε την "γένεση του σύμπαντος, που δεν είχε αποκαλυφθεί πριν, ούτε σε θεούς ούτε σε ανθρώπους" (Ιππόλυτος, *Φιλοσοφούμενα*, βιβλ. ΣΤ', κεφ. 43).

Αυτή η πρώτη φράση περιέχει ήδη ένα διπλό νόημα. Γιατί θα πρέπει μια θηλυκή μορφή να αντέχεται ή να ακούγεται πιο εύκολα από τον κόσμο, απ' ό,τι μια αρσενική μορφή; Εκ πρώτης όψεως αυτό φαίνεται ανόητο. Ωστόσο είναι απλό και καθαρό για κείνον που κατέχει την μυστηριακή γλώσσα. Η εσωτερική φιλοσοφία, ή η μυστική σοφία, συμβολιζόταν από μια θηλυκή μορφή, ενώ η αρσενική μορφή αντιπροσώπευε το Καλυμμένο μυστήριο. Επομένως, αφού ο κόσμος δεν ήταν έτοιμος να την δεχτεί, δεν θα μπορούσε και να την αντέξει και έτσι η Αποκάλυψη του Μάρκου έπρεπε να δοθεί αλληγορικά. Στην συνέχεια γράφει:

Όταν για πρώτη φορά το Ασύλληπτο, το Ανυπόστατο και το Χωρίς Φύλο [το Καμπαλιστικό Αίν-Σοφ] άρχισε να κοιλοπονάει [δηλαδή όταν είχε φτάσει η ώρα της εκδήλωσής του] και θέλησε να γεννηθεί το Άρρητό Του [ο πρώτος ΛΟΓΟΣ, ή Αιώνας], και το αόρατο να ντυθεί με μορφή, άνοιξε το στόμα του και εκφώνησε την λέξη σαν στον εαυτό του. Αυτή η λέξη [λόγος] εκδηλώθηκε με την μορφή του Αόρατου Ενός. Μ' αυτόν τον τρόπο συνέβη η εκφώνηση του [άρρητου] ονόματος [μέσω της λέξης]. Εκείνος [ο Υπέρτατος Λόγος] εκφώνησε την πρώτη λέξη του ονόματος του, που είναι μια συλλαβή με *τέσσερα* γράμματα. Ύστερα προστέθηκε η δεύτερη συλλαβή, επίσης με *τέσσερα* γράμματα. Έπειτα η τρίτη, που αποτελείτο από *δέκα* γράμματα και μετά η τέταρτη, που περιέχει *δώδεκα* γράμματα. Έτσι ολόκληρο το όνομα αποτελείται από *τριάντα γράμματα και τέσσερις συλλαβές*. Το κάθε γράμμα έχει την δική του προφορά και τρόπο γραφής, αλλά ούτε κατανοεί ούτε συλλαμβάνει την μορφή ολόκληρου του Ονόματος· όχι, ούτε ακόμα την δύναμη του γράμματος που βρίσκεται δίπλα Του [στο Άναρχο και στο Ασύλληπτο][363]... Όλοι αυτοί οι ήχοι όταν

363 Ο Ισβαρά, ή Λόγος, δεν μπορεί να δει το Παραμπράχμαν, παρά μόνο την Μουλαπρακρίτι, λέει ο ομιλητής των Τεσσάρων Διαλέξεων πάνω στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*. (Βλέπε *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII Φεβρουάριος 1887).

ενώνονται είναι ο συλλογικός Ανυπόστατος, αγέννητος Αιώνας, και αυτοί είναι οι ' Άγγελοι που κοιτάζουν πάντα το πρόσωπο του Πατρός (κατά τους χριστιανούς οι Επτά Άγγελοι της Παρουσίας) [του Λόγου, του "δεύτερου θεού", που στέκεται δίπλα στο θεό, "τον Ασύλληπτο" σύμφωνα με τον Φίλωνα]. (Ιππόλυτος, *Φιλοσοφούμενα*, βιβλ. Στ', κεφ. 43.)

Αυτό είναι τόσο καθαρό, όσο επιτρέπει το αρχαίο μυστικό απόρρητο. Είναι επίσης καμπαλιστικό, αλλά λιγότερο καλυμμένο απ' ό,τι το *Ζοχάρ*, όπου τα μυστικά ονόματα ή ιδιότητες είναι επίσης τετρασύλλαβες, δωδεκασύλλαβες, ακόμα και λέξεις με σαράντα δυο και εβδομήντα δυο συλλαβές! Η Τετράδα δείχνει στον Μάρκο την ΑΛΗΘΕΙΑ με την μορφή μιας γυμνής γυναίκας και στο κάθε άκρο αυτής της μορφής τοποθετεί γράμματα, ονομάζοντας το κεφάλι της ΑΩ, το λαιμό της ΒΨ, τους ώμους και τα χέρια Γ, Χ, κ.τ.λ., κ.τ.λ. (Ιππόλυτος, *Φιλοσοφούμενα,* βιβλ. ΣΤ΄, κεφλ. 45). Εύκολα αναγνωρίζει κανείς εδώ την Σεφιρά: το Στέμμα (Κέθερ) ή κεφάλι αριθμείται ένα· ο εγκέφαλος ή Χοχμά, 2· η καρδιά ή Διάνοια (Μπινά), 3· και οι άλλες επτά Σεφιρόθ που αντιπροσωπεύουν τα άκρα του σώματος. Το Σεφιροθικό Δέντρο είναι το Σύμπαν, και ο Αδάμ-Κάδμος το συμβολίζει στην Δύση, όπως ο Μπράχμα το συμβολίζει στην Ινδία.

Παντού οι 10 Σεφιρόθ παρουσιάζονται να διαιρούνται στις τρεις ανώτερες ή την πνευματική Τριάδα, και στην κατώτερη Επτάδα. Το αληθινό εσωτερικό νόημα του ιερού αριθμού επτά καλύπτεται με έξυπνο τρόπο στο *Ζοχάρ,* αλλά ωστόσο προδίδεται από τον διπλό τρόπο γραφής της φράσης "εν αρχή", ή *Μπερεσίτ* (*Bereshith*) και *Μπεραΐσάτ* (*Breishath*), που το δεύτερο σημαίνει η "Μεγαλύτερη ή Ανώτερη Σοφία." Όπως δείχνει ο ΜακΓκρέγκορ Μάθερς στο έργο του *Καμπάλα Αποκαλυμμένη* (σελ. 46-47) και ο Ι. Μάγιερ στην *Καμπάλα* (σελ. 233) - δυο Καμπαλιστές που υποστηρίζονται από τις καλύτερες αρχαίες αυθεντίες - αυτές οι λέξεις έχουν ένα διπλό και μυστικό νόημα. Η φράση *Μπ'ραΐσεέτ μπάρα Ελοΐμ* [*B'raisheeth vara Elohim*], σημαίνει ότι οι έξι - πάνω από τις οποίες στέκεται η έβδομη - Σεφιρόθ ανήκουν στην κατώτερη υλική τάξη, ή όπως λέει ο συγγραφέας: "Το Επτά ... αναφέρεται στην Κατώτερη Δημιουργία, και το τρία στον πνευματικό άνθρωπο, το Ουράνιο Πρότυπο ή πρώτο Αδάμ."

Όταν οι θεοσοφιστές και οι αποκρυφιστές λένε πως ο Θεός είναι μη ΥΠΑΡΞΗ, γιατί είναι τίποτα, *Μηδ-έν*, δείχνουν περισσότερη ευλάβεια και θρησκευτικό σεβασμό προς την θεότητα από εκείνους που αποκαλούν τον Θεό: ΑΥΤΟΣ, και έτσι φτιάχνουν απ' Αυτόν ένα τεράστιο ΑΡΣΕΝΙΚΟ.

Εκείνος που μελετάει την Καμπάλα θα ανακαλύψει σύντομα την ίδια ιδέα στην έσχατη σκέψη των συγγραφέων της, των πρώτων και μεγάλων Εβραίων μυημένων, οι οποίοι πήραν αυτήν την μυστική Σοφία στην Βαβυλώνα από τους Χαλδαίους Ιεροφάντες, ενώ ο Μωυσής την απέκτησε στην Αίγυπτο. Το *Ζοχάρ* δεν μπορεί να κριθεί σωστά από τις μεταγενέστερες μεταφράσεις του στα Λατινικά και σε άλλες γλώσσες, γιατί όλες αυτές οι ιδέες, φυσικά, αμβλύνθηκαν και προσαρμόστηκαν στις απόψεις και στην πολιτική των χριστιανών διασκευαστών του. Αλλά στην πραγματικότητα οι ιδέες του είναι ταυτόσημες με τις ιδέες όλων των άλλων θρησκευτικών συστημάτων. Οι διάφορες Κοσμογονίες δείχνουν πως κάθε έθνος θεωρούσε την αρχαϊκή Συμπαντική Ψυχή σαν τον "Νου" του Δημιουργικού Πλάστη και πως ονομαζόταν "Μητέρα" Σοφία από τους Γνωστικούς (ή η θηλυκή Σοφία)· Σεφιρά, από τους Ιουδαίους· Σαρασβάτι ή Βατς,από τους Ινδουιστές· το Άγιο Πνεύμα όντας μια θηλυκή Αρχή.

Έτσι, σύμφωνα με τους Έλληνες, ο Κύριος ή Λόγος, ο γεννημένος απ' αυτήν, ήταν ο "θεός-νους". "Τώρα Κύριος σημαίνει την αγνή και αμιγή φύση της διάνοιας-σοφίας", λέει ο Πλάτωνας στον *Κρατύλο* (396)· και ο Κύριος είναι ο Ερμής, η θεία Σοφία, και ο "Ερμής είναι ο Ήλιος" (Αρνόβιου, *Κατά των εθνικών*, VI, 12), από τον οποίον ο Θωθ-Ερμής έλαβε αυτήν την θεία Σοφία. Έτσι, λοιπόν, ενώ σε όλες τις χώρες και τις θρησκείες οι Λόγοι (στις σεξουαλικές όψεις τους) συσχετίζονται με την θηλυκή Ψυχή του Κόσμου ή την "Μεγάλη Άβυσσο", αντίθετα η θεότητα από την οποία έλκουν την ύπαρξη τους αυτά τα δύο στο ένα, είναι πάντα κρυμμένη και ονομάζεται η "Κρυμμένη", που συνδέεται μόνο έμμεσα με την Δημιουργία,[364] επειδή μπορεί να δράσει μόνο μέσω της Δυαδικής Δύναμης που εκπορεύεται από την Αιώνια Ουσία. Σύμφωνα με τους αρχαίους

364 Χρησιμοποιούμε τον όρο επειδή έχει γίνει αποδεκτός και έχει καθιερωθεί από την χρήση και επομένως είναι πιο κατανοητός στον αναγνώστη.

κλασικούς, ακόμα και ο Ασκληπιός, ο αποκαλούμενος "Σωτήρας όλων", είναι ταυτόσημος με τον Πτα, την Αιγυπτιακή Δημιουργική Διάνοια (ή θεία Σοφία) και με τον Απόλλωνα, τον Βάαλ, τον Άδωνη και τον Ηρακλή (Ντάνλαπ, *Σοντ: Τα Μυστήρια του Άδωνη*, σελ. 93). Και ο Πτα, σε μια από τις όψεις του, είναι η "Άνιμα Μούντι", η Παγκόσμια Ψυχή του Πλάτωνα· το "θείο Πνεύμα" των Αιγυπτίων, το "Άγιο Πνεύμα" των πρώτων χριστιανών και Γνωστικών, το Ακασά των Ινδουιστών, και ακόμα στην κατώτερη όψη του, το Αστρικό Φως. Γιατί αρχικά ο Πτα ήταν ο "θεός του Νεκρού", στο στήθος του οποίου γινόταν δεκτός· απ' όπου και το Λίμπους των Ελλήνων χριστιανών, ή το Αστρικό Φως. Μόνο αργότερα ο Πτα τοποθετήθηκε ανάμεσα στους Ηλιακούς θεούς, όπου το όνομά του σημαίνει, "εκείνος που ανοίγει", γιατί παριστάνεται να είναι ο πρώτος που ξεσκεπάζει το πρόσωπο της νεκρής μούμιας, για να καλέσει την ψυχή σε ζωή μέσα στην αγκαλιά του (Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπολάκ*, σελ. 165, Αριθμός 1884, Σακαράχ). Ο ΚΝΕΠ, ο Αιώνια Κρυμμένος, παριστάνεται με το οφιοειδές έμβλημα της αιωνιότητας που περιβάλλει μια υδρία, με το κεφάλι του φιδιού να κρέμεται πάνω από τα "νερά" τα οποία επωάζει με την πνοή του· μια άλλη μορφή της μιας και ίδιας ιδέας του "Σκοταδιού", της ακτίνας του που κινείται πάνω στα νερά κ.τ.λ. Σαν "Λόγος-Ψυχή", αυτός ο συνδυασμός ονομάζεται Πτα· σαν Λόγος-Δημιουργός, γίνεται ο Ιμχοτέπ, ο γιος του, "ο θεός με το όμορφο πρόσωπο". Με τους αρχικούς χαρακτήρες τους αυτοί οι δυο ήταν η πρώτη Κοσμική Δυάδα, Νουτ, "χώρος ή Ουρανός" και Νου, "τα πρωταρχικά Ύδατα", η Ανδρόγυνη Μονάδα, πάνω από την οποία βρισκόταν η Κρυμμένη ΠΝΟΗ του Κνεπ. Και όλοι αυτοί είχαν σαν ιερά ζώα και φυτά τα υδρόβια· την ίβιδα, τον κύκνο, την χήνα, τον κροκόδειλο και τον λωτό.

Επιστρέφοντας τώρα στην καμπαλιστική θεότητα, αυτή η Κρυμμένη Μονάδα είναι λοιπόν אינסוף = το παν = το άπειρον, Ατέλειωτη, Απεριόριστη, Ανύπαρκτη, για όσο καιρό το Απόλυτο είναι μέσα στο *Όλαμ*,[365] τον απεριόριστο και ατέλειωτο χρόνο. Σαν τέτοιο, επομένως, το Αίν-Σοφ δεν μπορεί να είναι ο Δημιουργός ή έστω ο σχεδιαστής του Σύμπαντος, ούτε μπορεί να είναι ο *Ώρ* (φως). Επομένως το Αίν-Σοφ είναι επίσης Σκοτάδι. Το αμετάβλητα Άπειρο και το απόλυτα Απεριόριστο δεν μπορεί ούτε να θέλει, ούτε να σκέφτεται, ούτε να δρα. Για να το κάνει πρέπει να γίνει περιορισμένο· και γίνεται μέσω της ακτίνας του που διεισδύει στο κοσμικό αυγό - το άπειρο διάστημα - και προβάλλει απ' αυτό σαν ένας πεπερασμένος θεός. Όλα αυτά εναπόκεινται στην ακτίνα την κρυμμένη στο ένα. Όταν έρχεται η περίοδος, το απόλυτο διαστέλλει με φυσικό τρόπο την δύναμη μέσα του, σύμφωνα με τον Νόμο του οποίου είναι η εσωτερική και έσχατη Ουσία. Οι Εβραίοι δεν υιοθέτησαν το αυγό σαν σύμβολο, αλλά το αντικατέστησαν με τον "διπλό ουρανό"· γιατί, αν μεταφραστεί σωστά, η φράση "ο θεός έφτιαξε τον ουρανό και την γη", θα γίνει: "Μέσα και έξω από την δική του ουσία σαν μια μήτρα (το κοσμικό αυγό), ο θεός δημιούργησε τους δυο ουρανούς." Αλλά οι χριστιανοί διάλεξαν σαν σύμβολο του δικού τους Αγίου Πνεύματος το περιστέρι.

"Όποιος γνωρίζει το וח, το *Μερκαβά* και το *λαχάς* (μυστική ομιλία ή εκφώνηση), θα μάθει το μυστικό των μυστικών". Το *λαχάς* έχει απλώς ταυτόσημο νόημα με την *Βατς*, την κρυμμένη δύναμη των *Μάντρα*.

Όταν έφτασε η ενεργός περίοδος, μέσα από την αιώνια ουσία του Αίν-Σοφ πρόβαλε η Σεφιρά, η ενεργός Δύναμη, που ονομάζεται Πρωταρχικό Σημείο και Στέμμα, Κέτερ. Μόνο μέσω αυτής η "Απεριόριστη Σοφία" μπορεί να δώσει μια συγκεκριμένη μορφή στην αφηρημένη Σκέψη. Δυο πλευρές του ανώτερου τριγώνου μέσω του οποίου η άφατη Ουσία και το σύμπαν - το εκδηλωμένο σώμα της - συμβολίζονται, η δεξιά πλευρά και η βάση, αποτελούνται από αδιάσπαστες γραμμές· η τρίτη, η αριστερή πλευρά είναι διακεκομμένη. Μέσα απ' αυτήν την τελευταία αναδύεται Σεφιρά. Απλωνόμενη προς κάθε κατεύθυνση, στο τέλος αγκαλιάζει ολόκληρο το τρίγωνο. Μ' αυτήν την εκπόρευση σχηματίζεται η τριπλή τριάδα. Από την αόρατη Δροσιά που πέφτει από την ανώτερη *Μονο-τριάδα*, το "Κεφάλι" (αφήνοντας έτσι 7 Σεφιρόθ μόνο), η Σεφιρά δημιουργεί τα πρωταρχικά ύδατα, δηλαδή σχηματίζεται το Χάος. Είναι το πρώτο βήμα προς την στερεοποίηση του τραύματος το οποίο μέσα από διάφορες τροποποιήσεις θα παράγει την Γη. "Απαιτείται γη και

365 Όπως δείχνει ο Λε Κλερκ, για τους αρχαίους Ιουδαίους η λέξη *Όλαμ* σήμαινε απλώς έναν χρόνο του οποίου η αρχή το τέλος ήταν άγνωστο. Ο όρος "αιωνιότητα" κυριολεκτικά μιλώντας, δεν υπάρχει στην εβραϊκή γλώσσα, για παράδειγμα, με το νόημα που χρησιμοποιείται από τους Βεντανιστές για το Παραμπράχμαν.

ύδωρ για την δημιουργία μιας ζώσας ψυχής", λέει ο Μωυσής. Απαιτείται η εικόνα ενός υδρόβιου πουλιού για να την συνδέσει με το νερό, το θηλυκό στοιχείο της προδημιουργίας με το αυγό και το πουλί που το επωάζει.

Όταν η Σεφιρά αναδύεται σαν μια ενεργός δύναμη μέσα από την κρυμμένη θεότητα, είναι θηλυκή· όταν αναλαμβάνει το αξίωμα του δημιουργού, γίνεται αρσενική· επομένως είναι ανδρόγυνη. Είναι ο "Πατέρας και Μητέρα Άντιτι" της ινδουιστικής Κοσμογονίας και της Μυστικής Δοξασίας. Αν είχαν διασωθεί οι αρχαιότεροι εβραϊκοί κύλινδροι, τότε ο σύγχρονος λάτρης του Ιεχωβά θα έβλεπε πόσα πολλά και ανάρμοστα ήταν τα σύμβολα του δημιουργικού θεού. Το πιο συνηθισμένο ήταν ο βάτραχος μέσα στην Σελήνη, που αντιπροσώπευε το γενετικό χαρακτήρα του. Όλα τα πουλιά και τα ζώα που σήμερα θεωρούνται "ακάθαρτα", στην Βίβλο ήσαν τα σύμβολα της θεότητας κατά την αρχαιότητα. Ακριβώς επειδή θεωρούνταν τόσο ιερά, τοποθετήθηκε πάνω τους η μάσκα του ακάθαρτου, προκειμένου να τα διασώσει από την καταστροφή. Ο ορειχάλκινος όφις δεν ήταν καθόλου πιο ποιητικός από την χήνα ή τον κύκνο, αν τα σύμβολα πρέπει να γίνονται αποδεκτά *κατά γράμμα*.

Σύμφωνα με τα λόγια του *Ζοχάρ*:

Το Αδιαίρετο Σημείο, που δεν έχει όριο και δεν μπορεί υα κατανοηθεί εξαιτίας της αγνότητας και της λαμπρότητάς του, διεστάλη από τα *έξω* σχηματίζοντας μια φωτεινότητα που χρησίμευε στο Αδιαίρετο Σημείο σαν ένα πέπλο· [όμως ακόμα και αυτή η τελευταία] *δεν μπορούσε να γίνει ορατή,* εξαιτίας του άπειρου φωτός της. Και αυτή διεστάλη από τα *έξω* και αυτή η διαστολή ήταν το ένδυμά της. Έτσι, μέσα από μια συνεχή *διασταλτική* [κίνηση] τελικά δημιουργήθηκε ο κόσμος. (*Ζοχάρ*, Μέρος Α, φύλλο 20α).

Πνευματική ουσία που εκπέμφθηκε από το Άπειρο Φως είναι η *πρώτη* Σεφιρά ή Σεχινά: η Σεφιρά *εξωτερικά* περιέχει μέσα της όλες τις άλλες εννιά Σεφιρόθ. *Εσωτερικά* περιέχει μόνο δυο, την Χοχμά ή Σοφία "μια αρσενική, ενεργό δυνατότητα, της οποίας το θείο όνομα είναι *Γιάχ*" (חי), και την ΜΠΙΝΑ, μια θηλυκή, παθητική δυνατότητα, Διάνοια, που ΒΜρολίζεται με το θείο όνομα Ιεχωβά (חוחי). Και αυτές οι δυο δυνατότητες μαζί με την Σεφιρά, την τρίτη, σχηματίζουν την ιουδαϊκή τριάδα ή το Στέμμα, ΚΕΘΕΡ. Αυτές οι δυο Σεφιρόθ, που ονομάζονται Πατέρας, *Άμπα,* και Μητέρα, *Αμόνα*, είναι η δυάδα ή ο λόγος με το διπλό φύλο από τον οποίον πρόβαλαν οι άλλες επτά Σεφιρόθ. (Βλέπε *Ζοχάρ.*) Αυτή η πρώτη ιουδαϊκή τριάδα (Σεφιρά, Χοχμά και Μπινά) είναι η ινδουιστική Τριμούρτι.[366] Όσο καλυμμένα και αν είναι, τόσο στο Ζοχάρ και πολύ περισσότερο στο εξωτερικό Πάνθεο της Ινδίας, ωστόσο κάθε χαρακτηριστικό που συνδέεται με την μια αναπαράγεται στην άλλη. Οι Πρατζαπάτι είναι οι Σεφιρόθ. Αν και μαζί με τον Μπράχμα είναι δέκα, όμως μειώνονται στους επτά όταν η Τριμούρτι, και η καμπαλιστική τριάδα, χωρίζεται από τους υπόλοιπους. Οι επτά Δομητές (Δημιουργοί) γίνονται οι επτά Πρατζαπάτι, ή οι επτά Ρίσι, με την ίδια σειρά που οι Σεφιρόθ γίνονται οι Δημιουργοί, ύστερα οι Πατριάρχες κ.τ.λ. Και στα δυο Μυστικά Συστήματα, η Μια Παγκόσμια Ουσία είναι ακατανόητη και ανενεργός στην απολυτότητά της και μπορεί να συνδεθεί με τον σχηματισμό του Σύμπαντος μόνο με έμμεσο τρόπο. Και στα δυο, η πρωταρχική αρσενική-θηλυκή ή ανδρόγυνος Αρχή και οι δέκα και επτά Εκπορεύσεις της - Μπράχμα-Βιράτζ και Άντιτι-Βατζ, από την μια μεριά και Ελοΐμ-Ιεχωβά ή Αδάμ-Αδάμι (Αδάμ-Κάδμος) και Σεφιρά-Εύα, από την άλλη - με τους Πρατζαπάτι και τις Σεφιρόθ αντιπροσωπεύουν στο σύνολό τους πρώτα απ' όλα τον Αρχετυπικό άνθρωπο, τον Πρωτολόγο και μόνο στην δευτερεύουσα όψη τους γίνονται Κοσμικές δυνάμεις και αστρονομικά ή αστρικά σώματα. Αν η Άντιτι είναι η μητέρα των θεών, ή Ντεβά-Μάτρι· η Εύα είναι η μητέρα όλων των εμβίων όντων αυτές είναι η Σάκη, η γενεσιουργός δύναμη (στην θηλυκή τους όψη) του "Ουράνιου Ανθρώπου", και είναι όλες σύνθετοι Δημιουργοί.

Ένα *Γκουπτά-Βιντγιά Σούτρα* λέει:

366 Στο ινδικό Πάνθεο ο Λόγος με το διπλό φύλο είναι ο Μπράχμα, ο Δημιουργός, του οποίου οι επτά γιοι οι "γεννημένοι από τον νου" είναι οι αρχέγονοι Ρίσι, οι Δομητές".

Στην αρχή μια ακτίνα εκπορευόμενη από το Παραμαρτίκα (την μια και μοναδική αληθινή ύπαρξη) εκδηλώθηκε στο Βιαβαχαρίκα (την συμβατική ύπαρξη) που χρησιμοποιήθηκε σαν ένα Βάχανα για να κατέλθει στην Συμπαντική Μητέρα και να την αναγκάσει να διασταλεί (φουσκώσει, *μπριχ*).

Και στο *Ζοχάρ* αναφέρεται:

Άπειρη Μονάδα, άμορφη και δίχως όμοιο, όταν δημιουργήθηκε η Μορφή του Ουράνιου Ανθρώπου, την χρησιμοποίησε. Το Άγνωστο Φως[367] (Σκοτάδι) χρησιμοποίησε την Ουράνια Μορφή **אדםעילאה** (Αδάμ-Ιλαά-αχ) σαν ένα Άρμα **מרכבה** (Μερκαβά), μέσω του οποίου κατέβηκε και επιθυμούσε να ονομάζεται απ' αυτήν την Μορφή, που είναι το μυστικό όνομα ΥΗVΗ. (*Ζοχάρ* Β', 42β-43α και Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 278.)

Και στο *Ζοχάρ* επίσης αναφέρεται:

Στην αρχή υπήρχε η θέληση του Βασιλιά, πριν από κάθε άλλη ύπαρξη... Αυτή (η θέληση) χάραξε τις μορφές όλων των πραγμάτων που ήταν κρυμμένα και τώρα έγιναν φανερά. Και τότε ξεπήδησε σαν ένα σφραγισμένο μυστικό, από το κεφάλι του Αίν-Σοφ, ένας νεφελώδης σπινθήρας ύλης, χωρίς σχήμα ή μορφή... Η ζωή έλκεται από τα κάτω και από τα πάνω, η πηγή ανανεώνει τον εαυτό της, η θάλασσα είναι πάντα γεμάτη και απλώνει τα νερά της παντού. *(Ζοχάρ*, Α', 15α, έκδ. Μπρόντυ· επίσης Α', φυλ. 60-70.

Έτσι η θεότητα συγκρίνεται με μια απέραντη θάλασσα, την οποία τροφοδοτεί η "πηγή της ζωής" (*Ζοχάρ*, Γ', 290). "Το έβδομο παλάτι, η πηγή της ζωής, είναι το πρώτο στη σειρά από τα πάνω" (Ζοχάρ, Β', 261). Γι' αυτό και το καμπαλιστικό δόγμα στα χείλη του πολύ Καμπαλιστή Σολομώντα, που λέει: "Η Σοφία έχτισε τον οίκο της, πελέκησε τους επτά στύλους της" (Παροιμίαι, Θ', 1).

Από πού λοιπόν προέρχεται όλη αυτή η ταυτότητα ιδεών, αν δεν υπήρξε μια αρχική ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ Αποκάλυψη; Τα λίγα σημεία που παρουσιάσαμε είναι απλώς σαν λίγα άχυρα από μια θημωνιά, σε σύγκριση με αυτά που θα εμφανίσουμε στην συνέχεια του έργου. Αν στραφούμε στην πιο ασαφή από όλες τις Κοσμογονίες: την Κινεζική, ακόμα και εκεί βρίσκουμε την ίδια ιδέα. Το *Τσ'ου-τσ'αϊ* (το Αυθύπαρκτο) είναι το άγνωστο Σκοτάδι, η ρίζα του *Βου-λιάνγκ σου* (Απεριόριστης Εποχής)· ο Αμιτάμπα και ο *Τ'ιέν* (ουρανός) ήρθαν αργότερα. Το "μεγάλο Άκρο" του Κουμφούκιου παρουσιάζει την ίδια ιδέα, παρά τα "άχυρά" του. Αυτά τα τελευταία είναι μια πηγή μεγάλης διασκέδασης για τους ιεραπόστολους. Αυτοί γελούν με κάθε "ειδωλολατρική" θρησκεία, περιφρονούν και μισούν εκείνη των αδελφών τους χριστιανών άλλων δογμάτων και όμως όλοι τους αποδέχονται την δική τους Γένεση κατά γράμμα. Αν στραφούμε στην Χαλδαία βρίσκουμε εκεί την *Ανού*, την κρυμμένη θεότητα, τον Έναν, του οποίου το όνομα ωστόσο δείχνει να είναι σανσκριτικής προέλευσης. Γιατί *Ανού*, που στα σανσκριτικά σημαίνει "άτομο", *ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ* (μικρότερο από το μικρό), στη βεντάντική φιλοσοφία είναι ένα όνομα του Παραμπράχμαν. Το Παραμπράχμαν περιγράφεται σαν μικρότερο από το πιο μικρό άτομο και μεγαλύτερο από την μεγαλύτερη σφαίρα ή σύμπαν: *Άνορ ανιγιάν* και *Μαχάτο μαχιτάν*. Αυτές είναι και οι πρώτες στροφές της ακκαδικής Γένεσης, σύμφωνα με τον Τζώρτζ Σμιθ, όπως βρίσκονται σε Σφηνοειδή Κείμενα στις "Οπτές Πλίνθους". Εκεί βρίσκουμε επίσης και την *Ανού*· την παθητική θεότητα ή Αίν-Σοφ· τον Μπελ, τον Δημιουργό, το Πνεύμα του θεού (Σεφιρά) που κινείται επί του προσώπου των υδάτων, και επομένως είναι το ίδιο νερό· και τον *Χεά*, Συμπαντική Ψυχή ή σοφία των συνδυασμένων τριών.

Έτσι οι οχτώ πρώτοι στίχοι (Τζ. Σμιθ, *Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 62-63) λένε τα εξής:

Όταν επάνω δεν είχαν εμφανιστεί οι ουρανοί-
και κάτω στην γη δεν είχε φυτρώσει ούτε ένα φυτό·
και η άβυσσος δεν είχε ακόμα ανοίξει τα όριά της·

367 Ο Ραββίνος Σιμόν λέει: "Αχ, σύντροφοι, σύντροφοι, ο άνθρωπος σαν μια εκπόρευση ήταν άνδρας και γυναίκα, τόσο από την πλευρά του 'Πατρός' όσο και από την πλευρά της 'Μητρός'. Και αυτό είναι το νόημα των λόγων: 'Και ο Ελοΐμ μίλησε· γεννηθήτω Φως και εγένετο Φως'... και αυτός είναι ο διπλός άνθρωπος." (*Η Έξοδος από το Βιβλίο του Ζοχάρ*, σελ. 13, 15.) Επομένως η λέξη Φως στην Γένεση σήμαινε την Ανδρόγυνο Ακτίνα ή "Ουράνιο Άνθρωπο".

Το χάος (ή νερό) Τιαμάτ (η θάλασσα) ήταν η δημιουργική μητέρα όλων αυτών. (Αυτή είναι η Κοσμική Άντιτι και Σεφιρά.)

Αυτά τα νερά στην αρχή είχαν διαταχθεί· αλλά
ούτε ένα δέντρο δεν είχε φυτρώσει, ούτε λουλούδι είχε ανθίσει.
Όταν οι θεοί δεν είχαν προβάλει, κανένας απ' αυτούς·
ούτε ένα φυτό δεν είχε φυτρώσει, και τάξη δεν υπήρχε.

Αυτή ήταν η χαοτική ή προ-γενετική περίοδος· ο διπλός Κύκνος και ο Μαύρος Κύκνος, που γίνεται λευκός, όταν δημιουργείται το Φως.368

Το σύμβολο που διαλέχτηκε γι' αυτήν την μεγαλειώδη ιδέα της Συμπαντικής Αρχής θα φανεί ελάχιστα κατάλληλο να ανταποκριθεί στον μυστικό χαρακτήρα του. Αναμφίβολα, μια χήνα ή ακόμα και ένας κύκνος φαίνονται ακατάλληλα να συμβολίσουν το μεγαλείο του Πνεύματος. Ωστόσο θα πρέπει να κρύβει κάποιο βαθύ απόκρυφο νόημα, γιατί παριστάνει το Πνεύμα όχι μόνο σε κάθε κοσμογονία και κάθε θρησκεία, αλλά διαλέχτηκε ακόμα και από τους μεσαιωνικούς χριστιανούς, τους Σταυροφόρους, σαν ο *φορέας* του Αγίου Πνεύματος που υποτίθεται πως οδηγούσε την στρατιά στην Παλαιστίνη, για να αποσπάσει τον Τάφο του Σωτήρα από τα χέρια των Σαρακηνών. Αν πρέπει να πιστέψουμε την δήλωση του καθηγητή Ντράπερ στο έργο του *Ιστορία της Διανοητικής Ανάπτυξης της Ευρώπης*, μπροστά από τους Σταυροφόρους, που οδηγούνταν από τον Πέτρο τον Ερημίτη, στην κεφαλή του στρατού προπορευόταν το Άγιο Πνεύμα με την μορφή ενός λευκού χήνου που συνοδευόταν από μια γίδα. Ο Αιγύπτιος θεός του Χρόνου, ο Κεμπ, έχει μια χήνα στο κεφάλι του. Ο Δίας παίρνει την μορφή κύκνου, και ο Μπράχμα το ίδιο, γιατί η ρίζα όλων αυτών είναι εκείνο το μυστήριο των μυστηρίων: το ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ. Πρώτα πρέπει να γνωρίσει κανείς τον λόγο που κρύβεται πίσω από ένα σύμβολο, πριν το υποτιμήσει. Το διπλό στοιχείο του Αέρα και του Νερού είναι εκείνο της ίβιδας, του κύκνου, της χήνας και του πελεκάνου, του κροκόδειλου και των βατράχων, του λωτού και των νούφαρων κ.τ.λ. και αποτέλεσμα είναι η εκλογή των πιο άστοχων συμβόλων τόσο από τους σύγχρονους, όσο και από τους αρχαίους μυστικιστές. Ο Παν, ο μεγάλος θεός της φύσης, απεικονιζόταν γενικά σε σχέση με υδρόβια πουλιά και ειδικά με χήνες, το ίδιο και άλλοι θεοί. Αν αργότερα, με τον βαθμιαίο εκφυλισμό της θρησκείας οι θεοί που είχαν σαν ιερά πουλιά τις χήνες, έγιναν πριαπικές θεότητες, αυτό δεν σημαίνει πως τα υδρόβια πτηνά ήταν αφιερωμένα στον Πάνα και στις άλλες φαλλικές θεότητες, όπως λένε μερικοί χλευαστές ακόμα και της αρχαιότητας (Τίτους Πετρόνιους, *Σατυρικόν*, 136), αλλά απλώς ότι η αφηρημένη και θεία δύναμη της προδημιουργικής φύσης είχε ανθρωπομορφοποιηθεί χονδροειδώς. Ούτε ο Κύκνος της Λήδας δείχνει "πριαπικές πράξεις και την απόλαυσή της απ' αυτές", όπως το εκφράζει σεμνά ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς· γιατί ο μύθος αυτός δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση της ίδιας φιλοσοφικής ιδέας της κοσμογονίας. Οι Κύκνοι σχετίζονται συχνά με τον Απόλλωνα, επειδή είναι τα σύμβολα του νερού και της φωτιάς (καθώς και του ηλιακού φωτός), πριν από τον χωρισμό των Στοιχείων.

Οι σύγχρονοι συμβολολόγοι μας ίσως να ωφεληθούν από μερικές παρατηρήσεις που κάνει γνωστή συγγραφέας, Λύντια Μαρία Τσάιλντ, στο έργο της *Η Πρόοδος των Θρησκευτικών Ιδέων*, τομ. I, σελ. 16-17.

Από αμνημονεύτων λατρευτών στο Ινδουστάν ένα έμβλημα σαν ο τύπος της δημιουργίας, ή της προέλευσης της ζωής... ο Σίβα δεν ήταν απλώς ο παραγωγός των ανθρώπινων μορφών αντιπροσώπευε την γονιμοποιούσα Αρχή, την Γενεσιουργό Δύναμη που εμποτίζει το σύμπαν... Το μητρικό έμβλημα είναι παρόμοια ένας θρησκευτικός τύπος... Αυτός ο σεβασμός για την δημιουργία της ζωής, εισήγαγε στην λατρεία του Όσιρι τα σεξουαλικά εμβλήματα... Είναι παράξενο το ότι παρόμοια θεωρούσαν με μεγάλο σεβασμό το μεγάλο μυστήριο της ανθρώπινης γέννησης; Μήπως ήταν αυτοί ασεβείς που το θεωρούσαν έτσι;

μήπως είμαστε εμείς ασεβείς που δεν το θεωρούμε έτσι; Αλλά κανένας καθαρός και βαθυστόχαστος νους δεν μπορεί να τους θεωρήσει σαν τέτοιους... Αλλά από τότε που εκείνοι οι αρχαίοι αναχωρητές, μέσα στα ήρεμα βάθη των ερμητηρίων τους, μίλησαν πρώτη φορά για τον θεό και την ψυχή, ταξιδέψαμε πολύ μακριά

368 Οι Επτά Κύκνοι που πιστεύεται πως προσγειώθηκαν από τον Ουρανό στην λίμνη Μανασαροβάρα, στην λαϊκή φαντασία είναι Οι Επτά Ρίσι της Μεγάλης Άρκτου, που πήραν αυτήν την μορφή για να επισκεφθούν την τοποθεσία όπου γράφηκαν οι *Βέντα*.

και σε βρώμικα μονοπάτια. Ας μη χαμογελάμε λοιπόν με τον τρόπο που ανίχνευαν την Άπειρη και Ακατανόητη Αιτία μέσα σε όλα τα μυστήρια της Φύσης, γιατί κάνοντας το ίσως ρίχνουμε την σκιά της δικής μας χοντροκοπιάς παύω στην πατριαρχική τους απλότητα".

VI
ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ

ΑΠΟ ΠΟΥ προέρχεται αυτό το παγκόσμιο σύμβολο; Το Αυγό περιλαμβανόταν σαν ένα ιερό σύμβολο στην κοσμογονία όλων των λαών της Γης και ήταν σεβαστό τόσο εξαιτίας της μορφής του όσο και του εσωτερικού του μυστηρίου. Από την εποχή των πρώτων διανοητικών συλλήψεων του ανθρώπου, ήταν γνωστό σαν κάτι που αντιπροσώπευε πολύ πετυχημένα την καταγωγή και το μυστικό του όντος. Η βαθμιαία ανάπτυξη του ασύλληπτου σπέρματος μέσα στο κλειστό κέλυφος· η εσωτερική διεργασία - χωρίς την παρέμβαση καμιάς φανερής εξωτερικής δύναμης - η οποία, χωρίς να χρειάζεται τίποτε άλλο εκτός από θερμότητα, δημιουργούσε από ένα λανθάνον τίποτε ένα ενεργό κάτι· και η οποία έχοντας σταδιακά αναπτυχθεί σε ένα απτό, ζωντανό πλάσμα, σπάει το κέλυφος και εμφανίζεται σε όλες τις εξωτερικές αισθήσεις σαν ένα αυτογεννημένο και αυτοδημιούργητο ον, πρέπει απ' την αρχή να υπήρξε ένα συνεχές θαύμα.

μυστική διδασκαλία εξηγεί για ποιον λόγο κατείχε αυτήν την σεβαστή θέση στον συμβολισμό των προϊστορικών φυλών. Στην αρχή η "Πρώτη Αιτία" δεν είχε όνομα. Αργότερα στην φαντασία των στοχαστών απεικονίστηκε σαν ένα παντοτινά αόρατο, μυστηριώδες Πουλί που έριξε ένα Αυγό μέσα στο Χάος, το οποίο Αυγό γίνεται το Σύμπαν. Γι' αυτό ο Μπράχμα ονομαζόταν Καλαχάμσα, "ο κύκνος στον (Χώρο και στον) Χρόνο". Αυτός έγινε ο "Κύκνος της Αιωνιότητας" που στην αρχή του κάθε Μαχαμανβαντάρα γεννάει ένα "Χρυσό Αυγό". Αυτό συμβολίζει τον μεγάλο Κύκλο, ή Ο, που ο ίδιος είναι ένα σύμβολο για το σύμπαν και τα σφαιρικά του σώματα.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίον διαλέχτηκε σαν μια συμβολική αναπαράσταση του Σύμπαντος και της Γης μας, ήταν το σχήμα του. Ήταν ένας Κύκλος και μια Σφαίρα· και το αυγοειδές σχήμα της σφαίρας μας θα πρέπει να ήταν γνωστό από την αρχή της συμβολολογίας, αφού έγινε παγκόσμια αποδεκτό. Η πρώτη εκδήλωση του Κόσμου με την μορφή ενός αυ-γού ήταν η πιο πλατιά διαδεδομένη πίστη στην αρχαιότητα. Όπως δείχνει ο Σ. Μπράιαντ (*Νέο Σύστημα ή μια Ανάλυση της Αρχαίας Μυθολογίας*, Τομ. III, σελ. 165), ήταν ένα ούμβολο που υιοθετήθηκε από τους Έλληνες, τους Σύρους, τους Πέρσες και τους Αιγυπτίους. Στο κεφ. 54 του Αιγυπτιακού Τυπικού, ο Κεμπ, ο θεός του Χρόνου και της Γης, αναφέρεται ότι γέννησε ένα αυγό, ή το Σύμπαν, "ένα αυγό που συλλήφθηκε την ώρα του μεγάλου ενός της Διπλής Δύναμης."

Ο Ρα, όπως και ο Μπράχμα, εμφανίζεται να γεννάει το Αυγό του Σύμπαντος. Ο νεκρός είναι "λαμπρός στο Αυγό της χώρας των μυστηρίων" (XXII, 1). Γιατί αυτό είναι "το Αυγό στο οποίο δίνεται ζωή μεταξύ των θεών" (XLII, 13). "Είναι το Αυγό της μεγάλης κακαρίζουσας Όρνιθας, το Αυγό του Κεμπ, που προβάλλει απ' αυτό σαν γεράκι" (LXIV, 1, 2, 3· LXXVII, 1).

Στους Έλληνες το ορφικό Αυγό περιγράφεται από τον Αριστοφάνη και αποτελούσε μέρος των Διονυσιακών και άλλων μυστηρίων κατά την διάρκεια των οποίων το Κοσμικό Αυγό καθαγιαζόταν και εξηγείτο η σημασία του. Ο Πορφύριος το εμφανίζει σαν μια παρουσίαση του κόσμου: *Ερμηνεύειν δε το ωόν τον κόσμον·* ενώ οι Φάμπερ και Μπράιαντ προσπάθησαν να δείξουν ότι το αυγό συμβόλιζε την κιβωτό του Νώε, πράγμα που είναι παράλογο, εκτός αν δεχτούμε την κιβωτό σαν καθαρά αλληγορική και συμβολική. Θα μπορούσε να συμβολίζει την κιβωτό μόνο σαν ένα συνώνυμο της Σελήνης, της *άργκα* που μεταφέρει το παγκόσμιο σπέρμα της ζωής· αλλά φυσικά δεν έχει καμιά σχέση με την κιβωτό της Βίβλου. Οπωσδήποτε η πίστη πως το σύμπαν στην αρχή υπήρξε με την μορφή ενός αυγού ήταν γενική. Όπως το εκφράζει ο Ουίλσον:

Μια παρόμοια διήγηση της πρώτης συσσώρευσης των στοιχείων με την μορφή ενός αυγού δίνεται σε όλα τα (ινδικά) *Πουρανά*, με το συνηθισμένο επίθετο Χαϊμά ή Χιράνια, "χρυσό", όπως συμβαίνει και στον *Μάνου,* 1, 9.1 (*Βίσνου Πουρανά*, βιβλ. Α, κεφ. 2.)

λέξη Χιράνια, όμως, σημαίνει μάλλον "λαμπρός", "ακτινοβόλος", παρά "χρυσός", όπως αποδείχθηκε από τον μεγάλο Ινδό σχολιαστή, τον αείμνηστο Σβάμι Ντιανάντα Σαρασβάτι στις ανέκδοτες απαντήσεις του στον καθηγητή Μαξ Μύλλερ. Όπως αναφέρεται στο *Βίσνου Πουρανά*:

Διάνοια (Μαχάτ)... περιλαμβάνουσα τα (ανεκδήλωτα) χοντροειδή στοιχεία, σχημάτισε ένα αυγό... και... ο ίδιος ο κύριος του σύμπαντος... κατοίκησε μέσα σ' αυτό, με τον χαρακτήρα του Μπράχμα... Σ' αυτό το αυγό, ω μπραχμανά, υπήρχαν οι ήπειροι και οι θάλασσες και τα βουνά, οι πλανήτες και οι υποδιαιρέσεις του σύμπαντος, οι θεοί, οι δαίμονες και η ανθρωπότητα. (*Βίσνου Πουρανά*, σελ. 39-40).

Τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ινδία το πρώτο ορατό αρσενικό ον, που συνδύαζε στον εαυτό του την φύση και των δυο φύλων, διέμενε σε αυγό και πρόβαλε μέσα απ' αυτό. Σύμφωνα με μερικούς Έλληνες αυτός ο "Πρωτογεννημένος του κόσμου" ήταν ο Διόνυσος, ο θεός που ξεπήδησε από το κοσμικό αυγό και από τον οποίο προέρχονται οι θνητοί και οι αθάνατοι. Στο *Τυπικό* ο θεός Ρα εμφανίζεται να ακτινοβολεί στο αυγό του (τον Ήλιο) και να ξεκινάει αμέσως μόλις ο θεός *Σου* (η Ηλιακή ενέργεια) αφυπνίζεται και του δίνει την ώθηση (*Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XVII, γραμές 50, 51). "Αυτός είναι μέσα στο ηλιακό αυγό, το αυγό στο οποίο δίνεται ζωή ανάμεσα στους θεούς" (*Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XLII, 13). Ο ηλιακός θεός διακηρύσσει: "Εγώ είμαι η δημιουργική ψυχή της ουράνιας αβύσσου. Κανένας δεν βλέπει την φωλιά μου, κανένας δεν μπορεί να σπάσει το αυγό μου. Εγώ είμαι ο Κύριος!" (*Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. LXXXV, 9).

Με δεδομένη αυτή την κυκλική μορφή, το "Ι" που προβάλλει από το "Ο", ή αυγό, ή το αρσενικό από το θηλυκό στο ανδρόγυνο, είναι παράξενο το ότι βρίσκεται σχολιαστής να πει πως οι αρχαίοι Άριοι αγνοούσαν την δεκαδική αρίθμηση, βασιζόμενος στο ότι τα πιο αρχαία ινδικά χειρόγραφα δεν έχουν κανένα ίχνος της. Το 10 όντας ο ιερός αριθμός του σύμπαντος, ήταν μυστικό και εσωτερικό, τόσο σαν μονάδα όσο και σαν μηδέν, ή *zero*, κύκλος. Ακόμα ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ λέει:

"...οι δυο λέξεις "*μηδέν*" και "*zero*", που στην πραγματικότητα είναι μόνο μια... αρκούν για να αποδείξουν πως οι αριθμοί μας είναι δανεισμένοι από τους Άραβες. Η λέξη μηδέν [*cipher*] είναι η Αραβική "*cifron*" και σημαίνει *άδειο*, μια μετάφραση της σανσκριτικής λέξης για το τίποτε "*σουνιά*".[369] Οι Άραβες πήραν τους αριθμούς τους από τον Ινδουστάν και ποτέ δεν ισχυρίστηκαν πως τους ανακάλυψαν οι ίδιοι. Όσο για τους Πυθαγόρειους δεν έχουμε παρά να κοιτάξουμε στα αρχαία χειρόγραφα της Γεωμετρίας του Βοήθιου, που γράφηκαν κατά τον έκτο αιώνα, για να βρούμε τους Πυθαγόρειους αριθμούς,[370] το 1 και το *μηδέν* σαν το πρώτο και τελευταίο σύμβολο. Και ο Πορφύριος, που αναφέρει από τον Πυθαγόρειο Μοντεράτους (*Η Ζωή του Πυθαγόρα*), λέει ότι οι αριθμοί των Πυθαγορείων ήταν "ιερογλυφικά σύμβολα μέσω των οποίων αυτός εξηγούσε ιδέες σχετικά με την φύση των πραγμάτων."

Αν, λοιπόν, τα πιο αρχαία ινδικά χειρόγραφα δεν περιέχουν κανένα ίχνος δεκαδικής αρίθμησης - ο Μαξ Μύλλερ δηλώνει πολύ έξυπνα πως μέχρι τώρα βρήκε σ' αυτά μόνο εννέα γράμματα (τα αρχικά των σανσκριτικών αριθμών)- από την άλλη μεριά έχουμε το ίδιο παλιά αρχεία που μπορούν να μας δώσουν τη ζητούμενη απόδειξη. Μιλάμε για τα γλυπτά και τις ιερές αναπαραστάσεις των πιο αρχαίων ναών της Άπω Ανατολής. Ο Πυθαγόρας πήρε τη γνώση του από την Ινδία· και βλέπουμε τον καθηγητή Μαξ Μύλλερ να επιβεβαιώνει αυτήν την δήλωση, τουλάχιστον στον βαθμό που δείχνει πως οι Νεοπυθαγόρειοι υπήρξαν οι πρώτοι δάσκαλοι της "αρίθμησης" ανάμεσα στους Έλληνες και στους Ρωμαίους - και ότι "αυτοί στην Αλεξάνδρεια ή στην Συρία ήλθαν σε επαφή με τους Ινδικούς αριθμούς και τους προσάρμοσαν στον πυθαγόρειο άβακα" (τους δικούς μας αριθμούς). Αυτή η προσεχτική αναφορά συνεπάγεται πως ο ίδιος ο Πυθαγόρας δεν γνώριζε παρά μόνο εννιά αριθμούς. Έτσι ώστε λογικά μπορούμε να απαντήσουμε πως αν και δεν έχουμε [εξωτερικά] καμιά σίγουρη απόδειξη ότι η δεκαδική αρίθμηση ήταν γνωστή στον Πυθαγόρα, ο οποίος έζησε στο τέλος της αρχαϊκής εποχής (608 π.Χ.), ωστόσο έχουμε αρκετές ενδείξεις πως όλοι οι αριθμοί, όπως δίνονται από τον Βοήθιο, ήταν γνωστοί στους Πυθαγόρειους ακόμα και πριν χτιστεί η Αλεξάνδρεια (332 π.Χ.). Την ένδειξη αυτήν την βρίσκουμε στον Αριστοτέλη ο οποίος λέει πως "μερικοί

Ρινίσματα από ένα Γερμανικό Εργαστήρι, Τομ. II, σελ. 286. 'Ένας Καμπαλιστής θα προτιμούσε μάλλον να πιστεύει ότι, όπως το αραβικό *τσιφρόν* προέρχεται από το ινδικό *σουνιά*, τίποτε, έτσι και οι ιουδαϊκές καμπαλιστικές Σεφιρόθ (siphroth) προέρχονται από την λέξη *τσίφερ*, όχι με την έννοια της κενότητας, αλλά το αντίθετο: της δημιουργίας από τους αριθμούς και βαθμούς στην εξέλιξη τους. Και οι Σεφιρόθ είναι 10 ή Φ.

Βλέπε Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, 1887, Πίν. XIII, G.

φιλόσοφοι υποστηρίζουν ότι οι ιδέες και οι αριθμοί έχουν την ίδια φύση, και συνολικά ανέρχονται σε ΔΕΚΑ" (*Μεταφυσικά*, IB' 8, ΙΓ' 8). Πιστεύουμε ότι αυτό είναι αρκετό για να δείξει πως η δεκαδική αρίθμηση ήταν γνωστή σ' αυτούς τουλάχιστον από τον τέταρτο αιώνα π.Χ., γιατί ο Αριστοτέλης δεν φαίνεται να αντιμετωπίζει το θέμα σαν ένα νεωτερισμό των "Νεοπυθαγορείων" (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. II, σελ. 299-300).

Αλλά γνωρίζουμε κάτι περισσότερο: γνωρίζουμε πως το δεκαδικό σύστημα πρέπει να ήταν γνωστό στην ανθρωπότητα των πρώτων αρχαϊκών εποχών, αφού ολόκληρο το αστρονομικό και γεωμετρικό μέρος της μυστικής ιερατικής γλώσσας βασιζόταν πάνω στον αριθμό 10, ή στον συνδυασμό της αρσενικής και θηλυκής αρχής και επειδή η Πυραμίδα του "Χέοπα" είναι χτισμένη πάνω στα μέτρα αυτής της δεκαδικής αρίθμησης, ή μάλλον πάνω στους αριθμούς και στους συνδυασμούς τους με το μηδέν. Γι' αυτό το θέμα, όμως, έχουν ειπωθεί ήδη αρκετά στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* και είναι περιττό να επαναλαμβάνουμε και να επιστρέφουμε στο ίδιο θέμα.

συμβολισμός των σεληνιακών και ηλιακών θεοτήτων είναι τόσο αξεδιάλυτα συγκεχυμένος, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να ξεχωρίσεις μεταξύ τους σύμβολα τέτοια όπως το αυγό, ο λωτός και τα "ιερά" ζώα. Για παράδειγμα, η ίβις, που είναι αφιερωμένη στην Ίσιδα, η οποία συχνά παριστάνεται με το κεφάλι αυτού του πουλιού, είναι επίσης αφιερωμένη και στον Ερμή ή Θωθ, γιατί αυτός ο θεός πήρε την μορφή της όταν ξέφυγε από τον Τυφώνα· η ίβις απολάμβανε το μεγαλύτερο σεβασμό στην Αίγυπτο. Σ' αυτήν την χώρα, όπως μας λέει ο Ηρόδοτος (*Ιστορία*, Βιβλίο Δεύτερο, παρ. 75, 76) υπήρχαν δυο είδη ίβιδας: μια σχεδόν μαύρη και μια άλλη που ήταν μαύρη και άσπρη. Η πρώτη πίστευαν ότι πάλευε και εξολόθρευε τα φτερωτά φίδια που έρχονταν κάθε άνοιξη από την Αραβία και λυμαίνονταν τη χώρα. Η άλλη ήταν αφιερωμένη στη σελήνη, γιατί αυτός ο πλανήτης είναι λευκός και φωτεινός στην εξωτερική πλευρά του και σκοτεινός και μαύρος στην άλλη πλευρά του την οποία δεν στρέφει ποτέ προς τη γη. Ακόμα η ίβις σκοτώνει τα φίδια και προκαλεί τη μεγαλύτερη καταστροφή στα αυγά του κροκοδείλου, σώζοντας έτσι την Αίγυπτο απ' αυτά τα φοβερά Σαυροειδή που γεμίζουν το Νείλο. Πιστεύεται πως το πουλί το κάνει αυτό στο φως του φεγγαριού και έτσι βοηθιέται από την Ίσιδα σαν σελήνη, το αστρικό της σύμβολο. Αλλά η πιο εσωτερική ολήθεια που κρύβεται κάτω απ' αυτούς τους λαϊκούς μύθους είναι πως ο Ερμής, όπως αναφέρει ο Αβενέφιος,[371] κάτω από την μορφή αυτού του πουλιού προστάτευε τους Αιγυπτίους και τους δίδασκε τις απόκρυφες τέχνες και επιστήμες. Αυτό σημαίνει απλώς πως η ίβιδα είχε και έχει "μαγικές" ιδιότητες κοινές με πολλά άλλα πουλιά, κυρίως τα άλμπατρος και τον μυθικό λευκό κύκνο, τον κύκνο της Αιωνιότητας ή Χρόνου τον ΚΑΛΑ-ΧΑΜΣΑ.

Πράγματι αν δεν είναι έτσι, τότε γιατί όλοι οι αρχαίοι λαοί, που δεν ήταν. πιο ανόητοι από μας, είχαν έναν τόσο δεισιδαιμονικό φόβο σχετικά με τον φόνο ορισμένων πουλιών; Στην Αίγυπτο εκείνος που σκότωνε μια ίβιδα ή ένα χρυσό γεράκι - σύμβολο του Ήλιου και του Όσιρι - κινδύνευε και δύσκολα διέφευγε τον θάνατο. Ο σεβασμός μερικών εθνών για τα πουλιά ήταν τέτοιος ώστε ο Ζωροάστρης στις εντολές του απαγορεύει την σφαγή τους, σαν ένα αποτρόπαιο έγκλημα. Στην εποχή μας περιγελάμε κάθε είδος μαντείας. Γιατί όμως τόσες πολλές γενιές πίστευαν στην μαντεία μέσω των πουλιών, ακόμα και στην ωομαντεία, που όπως λέει ο Σουίδας, μεταβιβάστηκε από τον Ορφέα ο οποίος δίδαξε πώς να συλλαμβάνει κανείς - κάτω από ορισμένες συνθήκες - στον κρόκο και στο ασπράδι του αυγού εκείνα που θα έβλεπε στην διάρκεια της σύντομης ζωής του το πουλί που θα γεννιόταν απ' αυτό. Αυτή η απόκρυφη τέχνη που πριν από 3.000 χρόνια απαιτούσε την μεγαλύτερη γνώση και τους πιο δυσνόητους μαθηματικούς υπολογισμούς, έχει πέσει τώρα στα βάθη του εκφυλισμού: μόνο γριές μαγείρισσες και χαρτορίχτρες διαβάζουν το μέλλον φτωχών κοριτσιών που ψάχνουν για σύζυγο, με το ασπράδι ενός αυγού μέσα σε ένα ποτήρι νερό.

Ωστόσο ακόμα και οι Χριστιανοί έχουν μέχρι σήμερα τα ιερά πουλιά τους: για παράδειγμα, το περιστέρι, το σύμβολο του Αγίου Πνεύματος. Και δεν έχουν απαρνηθεί ούτε τα ιερά ζώα. Η Ευαγγελική ζωολατρεία - ο Ταύρος, ο Αετός, το Λιοντάρι και ο Άγγελος (στην πραγματικότητα ο Χερούβ, ή Σεράφ, ο πύρινος φτερωτός Όφις) - είναι το ίδιο παγανιστική όσο και εκείνη των Αιγυπτίων ή των Χαλδαίων. Στην πραγματικότητα αυτά τα τέσσερα ζώα είναι σύμβολα των

371 Αβενέφιος, *Βιβλίο του Αιγυπτιακού Πολιτισμού*, αναφερόμενο από τον Α. Κίρχερ, στό έργο του *Οβελίσκος Παμφίλιος*, (Ρώμη, 1650), σελ. 325.

τεσσάρων στοιχείων, και των τεσσάρων κατωτέρων αρχών στον άνθρωπο. Ωστόσο αντιστοιχούν φυσικά και υλικά στους τέσσερις αστερισμούς οι οποίοι σχηματίζουν, θα λέγαμε, την ακολουθία ή συνοδεία του Ηλιακού θεού και κατά την διάρκεια της χειμερινής ισημερίας καταλαμβάνουν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα στον ζωδιακό κύκλο. Αυτά τα τέσσερα "ζώα" φαίνονται σε πολλές εκδόσεις της Ρωμαιοκαθολικής Καινής Διαθήκης όπου δίνονται τα πορτραίτα των ευαγγελιστών. Είναι τα ζώα της Μερκαβά του Ιεζεκιήλ.

Όπως πολύ σωστά το εκφράζει ο Ραγκόν, "οι αρχαίοι ιεροφάντες συνδύασαν τόσο έξυπνα τα δόγματα και τα σύμβολα των θρησκευτικών φιλοσοφιών τους, ώστε αυτά τα σύμβολα μπορούν να εξηγηθούν πλήρως μόνο με τον συνδυασμό και την γνώση όλων των κλειδιών". Μπορούν να ερμηνευθούν μόνο κατά προσέγγιση, ακόμα και αν ανακαλύψει κανείς τρία από τα επτά συστήματα: το ανθρωπολογικό, το ψυχικό και το αστρονομικό. Οι δυο κύριες ερμηνείες, η ανώτερη και η κατώτερη, η πνευματική και η φυσιολογική, διατηρούνταν με την μεγαλύτερη μυστικότητα μέχρις ότου η δεύτερη έπεσε στην κυριαρχία των βέβηλων. Αυτά σχετικά μόνο με τους προϊστορικούς ιεροφάντες, για τους οποίους αυτό που σήμερα έγινε καθαρά (ή ακάθαρτα) φαλλικό, ήταν μια επιστήμη τόσο βαθιά και μυστηριώδης, όσο είναι σήμερα η βιολογία και η φυσιολογία. Αυτή ήταν αποκλειστική ιδιοκτησία τους, ο καρπός των μελετών και των ανακαλύψεών τους. Οι άλλες δυο (ερμηνείες) ήταν εκείνες που αναφέρονταν στους δημιουργικούς θεούς (θεογονία) και στον δημιουργικό άνθρωπο, δηλαδή στα ιδεατά και πρακτικά μυστήρια. Οι ερμηνείες αυτές ήταν τόσο έξυπνα καλυμμένες και συνδυασμένες ώστε πολλοί ήσαν εκείνοι οι οποίοι ενώ έφτασαν στην ανακάλυψη της μιας σημασίας, μπερδεύονταν στην κατανόηση της σημασίας των άλλων και δεν μπορούσαν ποτέ να λύσουν ικανοποιητικά το μυστήριο ώστε να διαπράξουν κάποια επικίνδυνη αδιακρισία. Η ανώτερη, η πρώτη και η τέταρτη – η θεογονία σε σχέση με την ανθρωπογονία – ήταν σχεδόν αδύνατο να βυθομετρηθούν. Τις αποδείξεις τις βρίσκουμε στην ιουδαϊκή "Αγία Γραφή".

Επειδή το φίδι ήταν ωοτόκο γι' αυτό και έγινε ένα σύμβολο της σοφίας και έμβλημα των Λόγων, ή των αυγογεννημένων. Στον ναό των Φιλών στην Άνω Αίγυπτο, κατασκευαζόταν ένα ψεύτικο αυγό από πηλό φτιαγμένο από διάφορα λιβάνια και με μια ειδική διαδικασία το έκαναν να σπάει όταν γεννιόταν ένας κεραστής (μια κερασφόρος οχιά). Το ίδιο γινόταν στην αρχαιότητα στους Ινδικούς ναούς σχετικά με την κόμπρα. Ο δημιουργικός θεός αναδύεται από το αυγό που προβάλλει από το στόμα του Κνεπ - σαν ένας φτερωτός όφις - γιατί το Φίδι είναι το σύμβολο της Πανσοφίας. Από τους Εβραίους παριστάνεται με τα "φτερωτά ή πύρινα φίδια" της ερήμου και του Μωυσή, και για τους Αλεξανδρινούς μυστικιστές γίνεται ο Όφις-Χριστός, ο Λόγος των Γνωστικών. Οι Διαμαρτυρόμενοι προσπαθούν να δείξουν ότι η αλληγορία του Ορειχάλκινου Όφεως και των "πύρινων όφεων", αναφέρεται άμεσα στο μυστήριο του Χριστού και της Σταύρωσης,[372] αλλά στην πραγματικότητα έχει μια πολύ πιο κοντινή σχέση με το μυστήριο *της γέννησης*, όταν αποσυνδεθεί από το αυγό με το κεντρικό σπέρμα, ή τον κύκλο με το κεντρικό σημείο του. Ο ορειχάλκινος Όφις δεν έχει κανένα τέτοιο άγιο νόημα, ούτε δοξάστηκε περισσότερο από τους "πύρινους όφεις", το δάγκωμα των οποίων ήταν μόνο ένα *φυσικό φάρμακο*. Το συμβολικό νόημα της λέξης "ορειχάλκινος" είναι η θηλυκή αρχή, και της λέξης πύρινος, ή "χρυσός", η αρσενική αρχή.[373]

372 Και αυτό μόνο επειδή ο ορειχάλκινος όφις ανυψώθηκε σε έναν πόλο! Αναφέ-"αι μάλλον στο Μίκο, το αιγυπτιακό αυγό, που στέκεται όρθιο στηριζόμενο από τοιερό Ταυ, αφού το Αυγό και το Φίδι είναι αδιαχώριστα στην αρχαία λατρεία και στον συμβολισμό της Αιγύπτου, και αφού τόσο οι ορειχάλκινοι όσο και οι "πύρινοι" όφεις ήταν *Σεράφ*, οι "καιόμενοι, πύρινοι" αγγελιαφόροι, ή οι θεοί-φίδια, οι *ναγκά* της Ινδίας. Χωρίς το αυγό, ήταν ένα καθαρά φαλλικό σύμβολο, ενώ όταν συνδυαζόταν με αυτό αναφερόταν στην κοσμική δημιουργία.

373 "Ο ορείχαλκος ήταν ένα μέταλλο που συμβόλιζε τον κάτω κόσμο... εκείνον της μήτρας όπου έπρεπε να δοθεί ζωή... Στα εβραϊκά η λέξη για το φίδι ήταν Ναχάς, αλλά αυτός είναι ο ίδιος όρος και για τον ορείχαλκο." Στούς Αριθμούς (ΚΑ', 5) αναφέρεται πως οι Ιουδαίοι παραπονέθηκαν για την έρημο όπου δεν υπήρχε νερό, οπότε ο Κύριος "απέστειλε τους όφεις τους θανατούντας" για να τους δαγκώσουν και όταν τον παρεκάλεσε ο Μωυσής του έδωσε σαν φάρμακο τον ορειχάλκινο όφι πάνω σε έναν πόλο για να τον κοιτάζουν και έτσι "όταν έδακνεν όφις ανθρωπον καί επέβλεψεν επί τον όφιν τον χαλκούν καί έζη". (;) Μετά απ' αυτό ο "Κύριος" συγκεντρώνοντας τον λαό στους χείμαρρους Αρνών τους έδωσε νερό (14-16) και τότε με ευγνωμοσύνη το Ισραήλ "ήσεν το άσμα τούτο επί του φρέατος˙ εξάρχετε αυτώ φρέαρ" (17). Όταν ο χριστιανός αναγνώστης, αφού πρώτα μελετήσει συμβολισμό, φτάσει να κατανοήσει το εσωτερικό νόημα αυτών των τριών συμβόλων -νερό, ορειχάλκινος, όφις και μερικά ακόμα - με το νόημα που δίνεται σ' αυτά στην Άγια Βίβλο, τότε δεν θα έχει καμιά διάθεση να συνδέσει το όνομα του Σωτήρα του με τον "Ορειχάλκινο Όφι" του επεισοδίου. Οι Σεραφείμ דמים (πύρινα φτερωτά φίδια) αναμφίβολα συνδέονται και είναι αδιαχώριστοι από την ιδέα

Όπως δείξαμε ήδη, στην *Βίβλο των Νεκρών* γίνεται συχνή αναφορά στο Αυγό. Ο Ρα, ο ισχυρός, παραμένει μέσα στο Αυγό του, κατά την διάρκεια της σύγκρουσης ανάμεσα στα "παιδιά της ανταρσίας" και στον *Σου* (την Ηλιακή Ενέργεια και τον Δράκοντα του Σκότους) (κεφ. XVII). Ο νεκρός είναι ακτινοβόλος στο Αυγό του όταν διασχίζει την χώρα του μυστηρίου (XXII, I). Αυτός είναι το Αυγό του Κεμπ (I-IY, 1-3). Το Αυγό ήταν το σύμβολο της ζωής στην *αθανασία* και αιωνιότητα - καθώς επίσης και το ιερογλυφικό της γενεσιουργού μήτρας και το ταυ, που συνδεόταν μ' αυτό, ήταν μόνο σύμβολο της ζωής και της γέννησης σε δημιουργία. Το Κοσμικό Αυγό ήταν τοποθετημένο στον Χνεμού, τα "Ύδατα του Διαστήματος", ή την θηλυκή αφηρημένη αρχή (όπου ο Χνεμού, με την πτώση της ανθρωπότητας σε γέννηση και φαλλισμό, γίνεται ο Άμεν, ο δημιουργικός θεός), και όταν ο Πτα, η "πύρινος θεός" μεταφέρει το Κοσμικό Αυγό στο χέρι του, τότε ο συμβολισμός γίνεται εντελώς γήινος και συγκεκριμένος στην σημασία του. Σε συνδυασμό με το γεράκι, το σύμβολο του Όσιρι-Ηλίου, το σύμβολο είναι διπλό: σχετίζεται και με τις δυο ζωές: την θνητή και την αθάνατη. Στο έργο του Κίρχερ *Αιγυπτιακός Οιδίπους* (τομ. III, σελ. 124), μπορεί κανείς να δει σε έναν πάπυρο ένα αυγό να επιπλέει πάνω από την μούμια. Αυτό είναι το σύμβολο και της ελπίδας και η υπόσχεση μιας *δεύτερης γέννησης για τον οσιριοποιημένο* νεκρό. Η Ψυχή του, μετά την εξάγνιση στον Αμέντι, θα εκκολαφθεί μέσα σ' αυτό το αυγό της αθανασίας για να ξαναγεννηθεί απ' αυτό σε μια νέα ζωή πάνω στην γη. Γιατί αυτό το Αυγό, στην εσωτερική δοξασία, είναι το Ντεβατσάν, η περιοχή της Ευδαιμονίας και ο φτερωτός σκαραβαίος είναι επίσης ένα σύμβολό του. Η "φτερωτή σφαίρα" δεν είναι παρά μια άλλη μορφή του αυγού και έχει το ίδιο νόημα με τον σκαραβαίο, τον Χεπερά (από το ρήμα *Χεπέρ*, "γίνομαι", "ξαναγεννιέμαι"), που σχετίζεται με την επαναγέννηση του ανθρώπου καθώς και με την πνευματική του αναγέννηση.

Στην θεογονία του Μωχού βρίσκουμε πρώτα τον Αιθέρα και μετά τον αέρα, τις δυο αρχές από τις οποίες ο Όλαμ, η νοητή θεότητα (το ορατό Σύμπαν της Ύλης) γεννιέται από το Κοσμικό Αυγό (Μόβερς, *Die Phonizier*, τομ. I, σελ. 282).

Στους *Ορφικούς Ύμνους* ο Έρως-Φάνης προβάλλει από το θείο Αυγό, που γονιμοποιούν οι *Αιθέριοι Άνεμοι*, ο άνεμος όντας "το Πνεύμα του άγνωστου Σκότους", "το πνεύμα του θεού" (όπως εξηγεί ο Κ.Ο. Μύλλερ, *Μια ιστορία της Φιλολογίας της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 236), η θεία "Ιδέα", λέει ο Πλάτωνας, "που λέγεται ότι κινείται στον Αιθέρα."

"Στην ινδουιστική *Κατακοπανισάντ*, ο Πούρουσα, το θείο πνεύμα, υπάρχει ήδη πριν από την αρχική ύλη, από την ένωση των οποίων ξεπηδάει η μεγάλη ψυχή του κόσμου, Μάχαν-άτμαν, το Πνεύμα της Ζωής, κ.τ.λ., κ.τ.λ."[374] (Βέμπερ, Ακαδημαϊκές Παραδόσεις, σελ. 255).

Εκτός απ' αυτήν υπάρχουν πολλές άλλες χαριτωμένες αλληγορίες πάνω στο θέμα, σκορπισμένες σε όλα τα ιερά βιβλία των μπραχμάνων. Σε μια περίπτωση είναι ο θηλυκός δημιουργός που είναι πρώτα ένα σπέρμα, ύστερα μια σταγόνα ουράνιας δροσιάς, ένα μαργαριτάρι και τέλος ένα αυγό. Σε τέτοιες περιπτώσεις - που είναι πάρα πολλές για να τις αναφέρουμε χωριστά το Αυγό δίνει γέννηση στα τέσσερα στοιχεία μέσα στο πέμπτο, τον Αιθέρα, και καλύπτεται με επτά καλύμματα που αργότερα γίνονται οι επτά ανώτεροι και οι επτά κατώτεροι κόσμοι. Σπάζοντας στα δυο, το κέλυφος γίνεται ο ουρανός και ο κρόκος του αυγού γίνεται η γη, ενώ το ασπράδι σχηματίζει τα γήινα ύδατα. Και τότε πάλι ο Βίσνου είναι εκείνος που αναδύεται μέσα από το αυγό με έναν λωτό στο χέρι του. Η Βίνατα, μια κόρη του Ντάκσα και σύζυγος του Κασγιάπα ("του Αυτογεννημενού που ξεπήδησε από τον Χρόνο", ενός από τους επτά "δημιουργούς" του κόσμου μας), γέννησε ένα αυγό από το οποίο βγήκε ο Γκαρουντά, ο φορέας του Βίσνου. Η τελευταία αλληγορία έχει σχέση μόνο με την δική μας Γη, καθώς ο Γκαρουντά είναι ο Μεγάλος Κύκλος.

Το αυγό ήταν αφιερωμένο στην Ίσιδα, και εξαιτίας αυτού οι ιερείς της Αιγύπτου δεν έτρωγαν ποτέ αυγά.[375]

"του φιδιού της αιωνιότητας-θεού", όπως εξηγείται στο έργο του Κίνελυ *Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάννες* (σελ. 14). Αλλά λέξη *χερούβ* σήμαινε επίσης φίδι κατά μια έννοια, αν και η άμεση σημασία της είναι διαφορετική, γιατί τα Χερουβείμ και οι Περσικοί φτερωτοί γρύπες, "*γκριφίν*" - οι φύλακες του χρυσού βουνού - είναι το ίδιο και το σύνθετο όνομά τους δείχνει τον χαρακτήρα τους, καθώς σχηματίζεται από τα εβραϊκά **כר** *κρ*, κύκλος και **בוד** *αούμπ* ή *ομ* – φίδι - επομένως "φίδι σε έναν κύκλο". Και αυτό καθορίζει τον φαλλικό χαρακτήρα του Ορειχάλκινου Όφι και δικαιώνει τον Ιεζεκία που τον έσπασε. (Βλέπε Βασιλέων Β', XVIII, 4). *Verbum satis sapienti* [*για τον σοφό ένας λόγος είναι αρκετός*].

374 Οι τελευταίες ονομασίες είναι ταυτόσημες με την Άνιμα Μούντι, ή την "Παγκόσμια Ψυχή", το αστρικό φως των Καμπαλιστών και των αποκρυφιστών, ή το "Αυγό του Σκότους".

Διόδωρος ο Σικελός (*Ιστορική Βιβλιοθήκη* Α'. 25, 5) αναφέρει πως ο Όσιρις γεννήθηκε από ένα Αυγό, όπως ο Μπράχμα. Από το Αυγό της Λήδας γεννήθηκαν ο Απόλλωνας και η Λητώ, καθώς επίσης ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης: οι λαμπεροί Δίδυμοι. Και οι βουδιστές, αν και δεν αποδίδουν την ίδια προέλευση στον ιδρυτή τους, ωστόσο και αυτοί - ακριβώς όπως οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι σύγχρονοι μπραχμάνοι - δεν τρώνε αυγά για να μην καταστρέψουν το σπέρμα της ζωής που βρίσκεται κρυμμένο μέσα τους και περιπέσουν έτσι σε αμάρτημα. Οι Κινέζοι πιστεύουν πως ο πρώτος άνθρωπος γεννήθηκε από ένα αυγό, το οποίο έριξε από τον ουρανό μέσα στα νερά της Γης ο θεός *Τ'ιέν*.[376] Το σύμβολο αυτό θεωρείται ακόμα από μερικούς ότι παριστάνει την ιδέα της προέλευσης της ζωής, πράγμα που είναι επιστημονική αλήθεια, αν και το ανθρώπινο ωάριο είναι αόρατο με γυμνό μάτι. Γι' αυτό βλέπουμε πως το σέβονταν από το πιο απόμακρο παρελθόν οι Έλληνες, οι Φοίνικες, οι Ρωμαίοι, οι Ιάπωνες, οι Σιαμέζοι, οι φυλές της Βόρειας και Νότιας Αμερικής, ακόμα και οι άγριοι των πιο απομακρυσμένων νησιών.

Σύμφωνα με τους Αιγυπτίους ο κρυμμένος θεός ήταν ο Άμεν (*Μον*). Όλοι οι θεοί τους ήταν διπλοί: η επιστημονική πραγματικότητα, για το Άδυτο και το διπλό της, η θρυλική και μυθική Οντότητα, για τις μάζες. Για παράδειγμα, όπως παρατηρήσαμε στο κεφάλαιο "Χάος-θεός-Κόσμος", πρεσβύτερος Ώρος ήταν η Ιδέα του κόσμου η παραμένουσα στον δημιουργικό νου "γεννημένη στο Σκοτάδι πριν από την δημιουργία του κόσμου". Ο δεύτερος Ώρος[377] ήταν η ίδια η Ιδέα που προβάλλει από τον Λόγο, περιβάλλεται με ύλη και αποκτά πραγματική ύπαρξη. (Παράβαλε, Μόβερς, *Die Phonizier*, τομ. I, σελ. 268.)

Το ίδιο ισχύει και για τους *Χνεμού* και *Άμεν* (*Άμων*, το «κρυμμένο», το υπέρτατο πνεύμα), που και οι δυο παριστάνονται με κεφάλι κριού, και συχνά συγχέονται αν και οι λειτουργίες τους είναι διαφορετικές. Ο *Χνεμού* είναι "ο προπλάστης των ανθρώπων", που μορφοποιεί ανθρώπους και πράγματα από το Κοσμικό Αυγό πάνω στον τροχό ενός αγγειοπλάστη. Ο Άμων-Ρα, ο γενάρχης, είναι η δευτερεύουσα όψη της κρυμμένης θεότητας. Ο Χνεμού λατρευόταν στην Ελεφαντίνη και στις Φίλες (οι τριαδικές θεές του είναι *Σάτι* και *Ανκέτ*), ενώ ο Άμεν λατρευθόταν στις Θήβες. Αλλά Εμέφτ, η Μια, Υπέρτατη *Πλανητική* αρχή, είναι εκείνος που φυσάει το αυγό με το στόμα του και που είναι επομένως ο Μπράχμα. Η σκιά της θεότητας, Κοσμικής και παγκόσμιας, εκείνης που κλωσσάει και εμποτίζει το αυγό με το ζωοποιό Πνεύμα της, μέχρις ότου το περιεχόμενο σπέρμα μέσα του ωριμάζει, ήταν ο *μυστηριώδης* θεός του οποίου το όνομα δεν μπορούσε να προφερθεί. Όμως "εκείνος που ανοίγει", ο ανοίγων την ζωή και τον θάνατο,[378] είναι ο Πτα, ο οποίος προβάλλει από το αυγό του κόσμου για να αρχίσει το διπλό έργο του. (*Βιβλίο των Αριθμών*)

Σύμφωνα με τους Αιγυπτίους η φασματική μορφή της νήσου Χέμμις (*Χέμι*, αρχαία Αίγυπτος) που επιπλέει πάνω στα αιώνια ύδατα της Εμπύρειας Σφαίρας, ήρθε σε ύπαρξη από τον Ώρο-Απόλλωνα, τον θεό-Ήλιο, ο οποίος την ανάγκασε να προβάλει από το κοσμικό αυγό.[379]

Στην σκανδιναβική Κοσμογονία - την οποία ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, από άποψη χρόνου την θεωρεί "πολύ προγενέστερη από τους *Βέντα*" - στο ποίημα *Βολούσπα* (το τραγούδι της

375 Η Ίσιδα σχεδόν πάντα παριστάνεται να κρατάει στο ένα χέρι έναν λωτό και στο άλλο έναν κύκλο και έναν σταυρό (*crux ansata*), και το Αυγό είναι αφιερωμένο σ' αυτήν.

376 Έτσι φαίνεται πως οι Κινέζοι προηγήθηκαν της θεωρίας του σερ Ουίλιαμ Τόμσον, ότι δηλαδή το πρώτο ζωντανό σπέρμα έπεσε στην Γη από κάποιον περαστικό κομήτη. Πολύ περίεργο! Γιατί αυτή η υπόθεση θα πρέπει να ονομάζεται επιστημονική και η κινέζικη ιδέα να θεωρείται σαν μια δεισιδαιμονική, ανόητη θεωρία;

377 Ο Ώρος -ο "πρεσβύτερος", ή *Χερού-ουρ* (ελληνική μορφή: *Αρώηρις*), είναι μια αρχαία όψη του ηλιακού θεού *Χερ*, σύγχρονου με του *Ρα* και τον *Σου*. Ο *Χερού-ουρ* συχνά μπερδεύεται με τον *Χερού* (Χερού-σα-Αστ), Γιο του Όσιρι και της Ίσιδας. Οι Αιγύπτιοι συχνά παρίσταναν του ανατέλλοντα Ήλιο με την μορφή του *Χερού-ουρ*, του "πρεσβύτερου", που προβάλλει μέσα από έναν ολάνθιστο λωτό, το Σύμπαν, όταν ο ηλιακός δίσκος βρίσκεται πάντα πάνω στο γερακόμορφο κεφάλι αυτού του θεού.

378 Ο *Πτα* αρχικά ήταν ο θεός του θανάτου, της καταστροφής, όπως ο Σίβα. Είναι ένας ηλιακός θεός, μόνο χάρη στο πυρ του Ηλίου που σκοτώνει αλλά και ζωοποιεί. Ήταν ο εθνικός θεός της Μέμφιδας, ο ακτινοβόλος και ο "θεός με το όμορφο πρόσωπο".

379 Το *Μπραχμάντα-Πουρανά* περιέχει ολόκληρο το μυστήριο σχετικά με το Χρυσό αυγό του Μπράχμα και ίσως αυτός είναι ο λόγος που είναι απρόσιτο για τους Ανατολιστές, οι οποίοι λένε πως αυτό το *Πουρανά*, όπως και το *Σκαντά*, "δεν είναι πια προσιτό σε συλλογική μορφή", αλλά "παρουσιάζεται μόνο μέσα από μια ποικιλία *Κάντα* και *Μαχάτμια* που υποτίθεται ότι προέρχονται απ' αυτό." Το *Μπραχμάντα-Πουρανά* (από τον Ουίλσον) περιγράφεται σαν "εκείνο που σε 12.200 στίχους διακηρύσσει το μεγαλείο του αυγού του Μπράχμα και στο οποίο περιέχεται μια διήγηση των "μελλοντικών Κάλπα όπως αποκαλύφθηκαν από τον Μπράχμα". Περιέχει όλα αυτά και πολύ περισσότερα, ίσως.

προφήτισσας), το κοσμικό αυγό ανακαλύπτεται ξανά στο φασματικό σπέρμα του Σύμπαντος, που παριστάνεται ευρισκόμενο μέσα στο *Γκινναουγκαγκάπ* - το κύπελο της πλάνης (*Μάγια*) την απεριόριστη και κενή άβυσσο. Σ' αυτήν την μήτρα του κόσμου, που προηγούμενα ήταν μια περιοχή νύχτας και ερημιάς, ο Νιφελχάιμ (το ομιχλώδες μέρος, το νεφέλωμα όπως ονομάζεται τώρα, στο αστρικό φως) έριξε μια ακτίνα ψυχρού φωτός που γέμισε αυτό το κύπελο και πάγωσε μέσα του. Έπειτα το Αόρατο φύσηξε έναν καυτό άνεμο που έλιωσε τα παγωμένα νερά και καθάρισε την ομίχλη. Αυτά τα νερά (χάος), έφτιαξαν τους χείμαρρους του Ελιβαγκάρ, και σχηματιζόμενα σε ζωοποιές σταγόνες, έπεσαν κάτω και δημιούργησαν την Γη και τον γίγαντα Υμίρ, τον μόνο που είχε "την εμφάνιση ανθρώπου" (τον Ουράνιο άνθρωπο), και επίσης την αγελάδα *Αουντούμλα* (την "μητέρα" ή αστρικό φως. Κοσμική Ψυχή) από τον μαστό της οποίας κύλησαν τέσσερα ρεύματα γάλακτος (τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, οι τέσσερις πηγές των τεσσάρων ποταμών της Εδέμ, κ.τ.λ., κ.τ.λ.) και τα οποία "τέσσερα" αλληγορικά συμβολίζονται από τον κύβο με όλες τις διάφορες και μυστικές σημασίες του.

Οι χριστιανοί - ειδικά η Ελληνική και η Λατινική εκκλησία - αποδέχθηκαν πλήρως το σύμβολο και βλέπουν σ' αυτό μια υπόμνηση της αιώνιας ζωής, της σωτηρίας και της ανάστασης. Η ιδέα αυτή βρίσκεται και επιβεβαιώνεται και από το πανάρχαιο έθιμο της ανταλλαγής "Πασχαλινών Αυγών". Από την εποχή του *οφιοειδούς*, του "Αυγού" των παγανιστών Δρυΐδων - και μόνο το όνομα του οποίου έκανε την Ρώμη να τρέμει από φόβο - μέχρι το Πασχαλινό Αυγό των Σλαβονικών χωρικών, έχει περάσει ένας κύκλος. Αλλά είτε ψάξουμε στην πολιτισμένη Ευρώπη, είτε ανάμεσα στους πιο απομονωμένους ιθαγενείς της Κεντρικής Αμερικής, βρίσκουμε την ίδια αρχαϊκή, πρωτόγονη σκέψη, αρκεί να ψάξουμε με ειλικρίνεια και να μην παραμορφώσουμε - μέσα στην υπεροψία της φανταστικής νοητικής και φυσικής ανωτερότητάς μας - την αρχική ιδέα του συμβόλου.

VII
ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΧΜΑ

Αυτό είμαι το όνομα που δίνεται στις Περιόδους που ονομάζονται ΜΑΝΒΑΝΤΑΡΑ (*Μάνου-αντάρα* ή ανάμεσα στους Μάνου) και ΠΡΑΛΑΓΙΑ (Διάλυση)· όπου η μια αναφέρεται στις ενεργές περιόδους του Σύμπαντος και η άλλη στις εποχές της σχετικής και πλήρους ανάπαυσης, ανάλογα με το αν συμβαίνουν στο τέλος μιας "Μέρας" ή μιας "Εποχής" (μιας ζωής) του Μπράχμα. Αυτές οι περίοδοι, που ακολουθούν η μια την άλλη με κανονική διαδοχή, ονομάζονται επίσης Κάλπα, μικροί και μεγάλοι, ο μικρός και ο Μάχα-Κάλπα. Αν και μιλώντας κυριολεκτικά, ο Μάχα-Κάλπα ποτέ δεν είναι μια "ημέρα", αλλά μια ολόκληρη ζωή ή εποχή του Μπράχμα, γιατί στο *Μπράχμα-Βαϊβάρτα* λέγεται: "Οι χρονικογράφοι υπολογίζουν έναν Κάλπα με την ζωή του Μπράχμα. Οι μικρότεροι Κάλπα, όπως είναι οι Σανβαρτά και ο υπόλοιποι, είναι αναρίθμητοι". Στην πραγματικότητα είναι άπειροι, γιατί δεν είχαν ποτέ μια αρχή, δηλαδή δεν υπήρξε ποτέ ένας πρώτος Κάλπα, ούτε θα υπάρχει ποτέ ένας τελευταίος μέσα στην Αιωνιότητα.

(Με την κανονική αποδοχή αυτού του μέτρου χρόνου) ήδη έχει περάσει ένας Παραρντά ή το μισό της ύπαρξης του Μπράχμα (στον τωρινό Μάχα-Κάλπα)· ο τελευταίος Κάλπα ήταν ο Πάντμα, ή Κάλπα του Χρυσού Λωτού και ο τωρινός είναι ο Βαρόχα[380] (η ενσάρκωση ή Αβατάρα του "αγριόχοιρου").

σχολιαστής που μελετάει την ινδουιστική θρησκεία από τα *Πουρανά* πρέπει να προσέξει ειδικά ένα πράγμα. Δεν πρέπει να παίρνει κατά γράμμα και με μια μόνο έννοια τις δηλώσεις που βρίσκονται σ' αυτά - επειδή ειδικά εκείνες που αναφέρονται στα Μανβαντάρα ή στους Κάλπα πρέπει να κατανοούνται σύμφωνα με τις διάφορες συσχετίσεις τους. Για παράδειγμα, στην ίδια γλώσσα οι περίοδοι αυτές σχετίζονται τόσο με τις μεγάλες όσο και τις μικρές περιόδους, δηλαδή τόσο με τον Μάχα Κάλπα όσο και με τους μικρότερους κύκλους. Ο *Μάτσια* ή Αβατάρα Ψάρι εμφανίστηκε πριν από τον Βαράχα, ή Αβατάρα Αγριόχοιρο. Γι' αυτό οι αλληγορίες πρέπει να σχετίζονται και με το *Πάντμα* και με το τωρινό μανβαντάρα, καθώς επίσης και με τους μικρότερους κύκλους που επισυμβαίνουν από την επανεμφάνιση της Αλύσου των Κόσμων μας και της Γης. Και καθώς ο Μάτσια Αβατάρα του Βίσνου και ο Κατακλυσμός του Βαϊβασβάτα συνδέθηκαν σωστά με ένα γεγονός που συνέβη στην Γη μας κατά την διάρκεια αυτού του Γύρου, είναι φανερό πως ενώ μπορεί να σχετίζεται με προκοσμικά γεγονότα (με την έννοια του δικού μας Κόσμου, ή Ηλιακού συστήματος), αναφέρεται, στην δική μας περίπτωση, σε μια απόμακρη γεωλογική περίοδο. Ούτε καν η εσωτερική φιλοσοφία δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι γνωρίζει - εκτός μόνο με την βοήθεια αλληγορικών αναφορών - εκείνο που συνέβη πριν από την επανεμφάνιση του Ηλιακού μας Συστήματος και πριν από τον τελευταίο Μάχα-πραλάγια. Διδάσκει, όμως, καθαρά ότι μετά από την πρώτη γεωλογική αναστάτωση στον άξονα της Γης, η οποία κατέληξε στον καταποντισμό στον βυθό των θαλασσών ολόκληρης της δεύτερης Ηπείρου μαζί με τις πρωτόγονες φυλές της - όπου σ'

380 Υπάρχει μια περίεργη πληροφορία στις εσωτερικές βουδιστικές παραδόσεις. Η εξωτερική ή αλληγορική βιογραφία του Γκαουταμά Βούδα εμφανίζει αυτόν τον μεγάλο Σοφό να πεθαίνει από την μη πέψη τροφής αποτελούμενης από χοιρινό και ρύζι, ένα πολύ διασκεδαστικό τέλος, πράγματι, που παρουσιάζει ελάχιστη σοβαρότητα. Αυτό εξηγείται σαν μια αλληγορική αναφορά στο γεγονός πως γεννήθηκε στον "Αγριόχοιρο" ή Βαράχα-Κάλπα όταν ο Μπράχμα πήρε την μορφή αυτού του ζώου για να σηκώσει την Γη από τα "Νερά του Διστήματος". Και επειδή οι μπραχμάνοι προέρχονται κατευθείαν από τον Μπράχμα και ταυτίζονται, κατά κάποιον τρόπο, μαζί του και επειδή είναι ταυτόχρονα και θανάσιμοι εχθροί του Βούδα και του Βουδισμού, έχουμε εδώ έναν περίεργο αλληγορικό υπαινιγμό και συνδυασμό. Ο μπραχμανισμός (του Αγριόχοιρου ή Βαράχα-Κάλπα) καταδίωξε την θρησκεία του Βούδα στην Ινδία και την εξαφάνισε σχεδόν, γι' αυτό και ο Βούδας, τσυτιζόμενος με την φιλοσοφία του, λέγεται ότι πέθανε επειδή έφαγε την σάρκα άγριου γουρουνιου. Η ιδέα αυτή και μόνο, ότι δηλαδή ένας που καθιέρωσε την πιο αυστηρή χορτοφαγία και σεβασμό προς την ζωική ζωή - σε σημείο πουνα αρνείται να φάει αυγά επειδή είναι φορείς μιας λανθάνουσας μελλοντικής ζωής - πεθαίνει από δυσπεψία κρέατος, είναι μια παράλογη αντίφαση και βασάνισε πολλούς Ανατολιστές. Αλλά η ερμηνεία αυτή, αποκαλύπτοντας την αλληγορία, εξηγεί πλέον όλα τα υπόλοιπα. Άλλα ο Βαράχα δεν είναι απλώς αγριόχοιρος και φαίνεται ότι στην αρχή σήμαινε κάποιο προκατακλυσμιαίο λιμνόβιο ζώο "που ευχαριστιόταν να παίζει στο νερό." (*Βαγιού-Πουρανά*).

αυτές τις διαδοχικές "Γαίες" ή Ηπείρους, η Ατλαντίδα ήταν η τέταρτη - επήλθε μια νέα διαταραχή, όταν ο άξονας ξαναπήρε πολύ γρήγορα την προηγούμενη κλίση του, οπότε η Γη πράγματι ανυψώθηκε άλλη μια φορά από τα Ύδατα·και όπως επάνω έτσι και κάτω, και το αντίστροφο. Εκείνες τις μέρες υπήρχαν "θεοί" πάνω στην Γη, θεοί και όχι άνθρωποι, όπως τους γνωρίζουμε τώρα, μας λέει η παράδοση. Όπως θα δείξουμε στον Τόμο ΙΙ ο υπολογισμός των περιόδων στον εξωτερικό ινδουισμό αναφέρεται τόσο στα μεγάλα κοσμικά όσο και στα μικρά γήινα γεγονότα και κατακλυσμούς και το ίδιο ισχύει και για τα ονόματα. Για παράδειγμα, ο Γιουντιστίρα - ο πρώτος Βασιλιάς των Σάκα, που εγκαινιάζει την εποχή του Κάλι-Γιουγκά, η οποία πρόκειται να διαρκέσει 432.000 χρόνια - "ένας πραγματικός Βασιλιάς και άνθρωπος που έζησε 3.102 χρόνια π.Χ." αναφέρεται επίσης, ως προς το όνομα και όλα τα άλλα, και στον μεγάλο Κατακλυσμό την εποχή της πρώτης καταβύθισης της Ατλαντίδας. Αυτός είναι ο "Γιουντιστίρα,[381] γεννημένος στο βουνό των εκατό κορυφών στην άκρη του κόσμου πέρα απ' το οποίο κανείς δεν μπορεί να προχωρήσει" και "αμέσως μετά τον Πραλάγια ή πλημμύρα" (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. IX, 1809, σελ. 82-83 και
μελέτη του Ουίλφορντ «Γιασ τους Βασιλείς της Μαγκάντα"). Δεν ξέρουμε να συνέβη καμιά "πλημμύρα" 3.102 χρόνια π.Χ., ούτε καν εκείνη του Νώε, γιατί αυτή σύμφωνα με την ιουδαΐκο-χριστιανική χρονολογία, συνέβη 2.349 χρόνια π.Χ.

Αυτό σχετίζεται με μια εσωτερική διαίρεση του χρόνου και ένα μυστήριο που θα εξηγηθεί σε άλλο σημείο, γι' αυτό μπορούμε προς το παρόν να το αγνοήσουμε. Αξίζει να παρατηρήσουμε σε αυτό το σημείο, πως όλες οι προσπάθειες της φαντασίας των Ουίλφορντ, Μπέρντλεϋ και άλλων επίδοξων Οιδιπόδων της εσωτερικής ινδουιστικής χρονολογίας, απέτυχαν οικτρά. Κανένας υπολογισμός, ούτε των Τεσσάρων Εποχών ούτε των Μανβαντάρα, δεν διαλευκάνθηκε ποτέ από τους πολυδιαβασμένους Ανατολιστές μας, οι οποίοι αναγκάστηκαν έτσι να κόψουν τον Γόρδιο Δεσμό λέγοντας ότι το όλο θέμα είναι "ένα αποκύημα του εγκεφάλου των μπραχμάνων". Ας είναι έτσι, και είθε οι μεγάλοι μελετητές να αναπαύονται ειρηνικά. Αυτό το "αποκύημα" το παρουσιάζουμε στον Τόμο ΙΙ μαζί με εσωτερικές προσθήκες.

Ας δούμε όμως, ποια ήταν τα τρία είδη πραλάγια και ποια είναι η λαϊκή πίστη σχετικά μ' αυτά, γιατί για μοναδική φορά συμφωνεί με τον εσωτερισμό.

Για τον πραλάγια, πριν από τον οποίο περνούν δεκατέσσερα Μανβαντάρα, στα οποία προΐστανται ισάριθμοι Μάνου και στο τέλος των οποίων επισυμβαίνει η "τυχαία", ή μπραχμική διάλυση, στο *Βίσνου Πουρανά* με συνοπτική μορφή αναφέρεται:

Στο τέλος χιλίων περιόδων των τεσσάρων εποχών, που συμπληρώνουν μια Μέρα του Μπράχμα, η Γη σχεδόν διαλύεται. Τότε ο αιώνιος (Αβιάγια) Βίσνου παίρνει τον χαρακτήρα του Ρούντρα (του καταστροφέα, Σίβα) και ξαναενώνει όλα τα δημιουργήματά του στον εαυτό του. Εισδύει στις Επτά ακτίνες του Ήλιου και πίνει όλα τα νερά της σφαίρας, κάνει την υγρασία να εξατμιστεί, στεγνώνοντας έτσι ολόκληρη την Γη. Ωκεανοί και ποταμοί, χείμαρροι και ρυάκια, όλα στερεύουν. Έτσι τρεφόμενες με άφθονη υγρασία, οι επτά ηλιακές ακτίνες γίνονται επτά ήλιοι μέσω διαστολής και τέλος βάζουν φωτιά στον κόσμο. Τελικά ο Χάρι, ο καταστροφέας όλων των πραγμάτων, που είναι "η φλόγα του χρόνου, *Καλαγκνί*", καταβροχθίζει την Γη. Ύστερα ο Ρούντρα, γινόμενος Τζαναρντάνα, εκπνέει σύννεφα και βροχή" (Βιβλίο VI, κεφ. 3, Ουίλσον, τομ. V, σελ. 190-193).

Υπάρχουν πολλά είδη Πραλάγια, αλλά στα αρχαία ινδουιστικά βιβλία αναφέρονται κυρίως τρεις - και απ' αυτούς τους τρεις, όπως δείχνει ο Ουίλσον: ο πρώτος ονομάζεται ΝΑΪΜΙΤΤΙΚΑ,[382] "περιπτωσιακός" ή "τυχαίος" που επισυμβαίνει στα διαλείμματα των "Ημερών του Μπράχμα". Είναι η καταστροφή των πλασμάτων, του καθετί που ζει και έχει μορφή, αλλά όχι της ουσίας η

381 Σύμφωνα με τον στρατηγό Ουίλφορντ, το τέλος του "Μεγάλου Πολέμου" ήταν το 1370 π.Χ. (Βλέπε Μελέτη του Ουίλφορντ "Για τους Βασιλείς της Μαγκάντα, στο έργο Ασιατικές Έρευνες, Τομ. IX, 1809, σελ. 88-89). Ενώ σύμφωνα με τον Μπέντλεϋ ήταν το 575 π.Χ.!! Μπορούμε να ελπίζουμε ίσως, πως πριν από το τέλος του αιώνα, τα έπη του *Μαχαμπαράτα* θα βρεθούν ότι είναι ταυτόσημα με τους πολέμους του μεγάλου Ναπολέοντα.

382 Στο Βεντάντα και Νιαγιά το "*Νιμίττα*" (απ' όπου προέρχεται το "*Ναϊμιττίκα*") θεωρείται σαν η αποτελεσματική αιτία, όταν έρχεται σε αντίθεση με το *ουπαντάνα*, την φυσική ή υλική αιτία. Στο Σάνκια το *πραντάνα* είναι μια αιτία κατώτερη από τον Μπράχμα, ή μάλλον, ο Μπράχμα όντας ο ίδιος μια αιτία, είναι ανώτερος από το *Πραντάνα*. Επομένως η λέξη "συμπτωματικός" αποτελεί κακή μετάφραση του όρου και όπως δείχνουν μερικοί μελετητές θα έπρεπε να μεταφράζεται, "Ιδεατή" αιτία, αλλά ακόμα και το *πραγματική* αιτία θα ήταν καλύτερη απόδοση.

οποία παραμένει σε *status quo* μέχρι την νέα ΑΥΓΗ στην "Νύχτα". Ο άλλος ονομάζεται ΠΡΑΚΡΙΤΙΚΑ, και συμβαίνει στο τέλος της Εποχής ή Ζωής του Μπράχμα, όταν καθετί που υπάρχει διαλύεται στο πρωταρχικό στοιχείο, για να ξανασχηματιστεί στο τέλος αυτής της μεγαλύτερης νύχτας. Αλλά ο τρίτος, ο Ατιαντίκα, δεν αφορά τους Κόσμους ή το Σύμπαν, αλλά μόνο τις ατομικότητες μερικών ανθρώπων, είναι επομένως ατομικός *πραλάγια* ή *ΝΙΡΒΑΝΑ* - όταν τον φτάσει κανείς, δεν υπάρχει πια δυνατότητα μελλοντικής ύπαρξης, ούτε επαναγέννησης παρά μόνο μετά τον Μάχα-Πραλάγια. Αυτή η τελευταία νύχτα, επειδή διαρκεί 311.040.000.000.000 χρόνια και έχει την δυνατότητα σχεδόν να διπλασιαστεί στην περίπτωση που ο τυχερός Τζιβανμούκτα φτάνει στο *Νιρβάνα* κατά την πρώτη περίοδο ενός Μανβαντάρα, είναι επομένως αρκετά μεγάλη ώστε να θεωρείται αιώνια, αν όχι ατέλειωτη. Το *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* (Σκάντα XII, 5, 35), μιλάει για ένα τέταρτο είδος *πραλάγια*, τον Νίτια ή συνεχή διάλυση και τον ερμηνεύει σαν μια αλλαγή που συμβαίνει αδιόρατα στο καθετί σ' αυτό το Σύμπαν, από τον πλανήτη μέχρι το άτομο, χωρίς σταμάτημα. Είναι η αύξηση και ο μαρασμός (ζωή και θάνατος).

Όταν φτάνει ο Μάχα-Πραλάγια, οι κάτοικοι του Σβαρλόκα (της ανώτερης σφαίρας), ενοχλούμενοι από την πυρκαγιά, ζητούν καταφύγιο, "μαζί με τους Πιτρί, τους προγεννήτορές τους, τους Μάνου, τους Επτά Ρίσι, τις διάφορες τάξεις ουρανίων Πνευμάτων και τους θεούς, στο Μαχαρλοκά". Όταν η πυρκαγιά φτάσει κι εκεί, τότε όλα τα όντα που αναφέραμε παραπάνω μεταναστεύουν από το Μαχαρλοκά και μεταβαίνουν στο Τζαναρλοκά με "τις λεπτές μορφές τους, που προορίζονται να ξαναενσωματωθούν σε φορείς παρόμοιους με τους προηγούμενους, όταν ο κόσμος θα ξαναζωντανέψει, στην αρχή του επόμενου Κόλπα". (Βαγιού-Πουρανά, όπως αναφέρεται από τον Ουίλσον, τομ. V, σελ. 193, υποσημείωση.). Το *Βίσνου Πουρανά* συνεχίζει:

> Αυτά τα σύννεφα, τρομερά σε μέγεθος και με δυνατές βροντές, γεμίζουν όλο το διάστημα (*Ναμπαστάλα*). Εξαπολύοντας χείμαρρους νερού, αυτά τα σύννεφα σβήνουν τα φοβερά πυρά ... και ύστερα ρίχνουν βροχή, ασταμάτητα, για εκατό [θεία] χρόνια και κατακλύζουν όλο τον κόσμο [Ηλιακό Σύστημα]. Πέφτοντας με σταγόνες μεγάλες σαν δίσκους, αυτή η βροχή γεμίζει την γη, πλημμυρίζει την μεσαία περιοχή (Μπουβαρλόκα), και κατακλύζει τον ουρανό. Τώρα ο κόσμος είναι τυλιγμένος στο σκοτάδι - και όλα τα πράγματα, έμψυχα ή άψυχα, έχουν χαθεί, ενώ τα σύννεφα συνεχίζουν να ρίχνουν τα νερά τους... (Βιβλίο έκτο, κεφ. III, Ουίλσον, τομ. V, σελ. 194.)

και η Νύχτα του Μπράχμα βασιλεύει πάνω στην σκηνή της ερήμωσης.

Αυτός είναι εκείνος που στην εσωτερική δοξασία ονομάζουμε "Ηλιακό Πραλάγια". Όταν τα νερά φτάνουν στην περιοχή των Επτά Ρίσι και ο κόσμος (το Ηλιακό μας Σύστημα) γίνεται ένας ωκεανός, τότε σταματούν. Η πνοή του Βίσνου γίνεται ένας δυνατός άνεμος, ο οποίος φυσάει για άλλα εκατό (θεία) χρόνια μέχρις ότου όλα τα σύννεφα εξαφανίζονται. Τότε ο άνεμος επαναπορροφάται και ΕΚΕΙΝΟ από το οποίο:

> ....όλα τα πράγματα φτιάχνονται, ο Κύριος δια του οποίου όλα τα πράγματα υπάρχουν. Εκείνος που είναι ακατανόητος, χωρίς αρχή, η αρχή του σύμπαντος, αναπαύεται, κοιμώμενος, πάνω στον Σέσα [τον Όφι του Απείρου], στο μέσον της αβύσσου. Ο Αντικρίτ [Δημιουργός;], Χόρι, κοιμάται (πάνω στον ωκεανό) [του Διαστήματος], με την μορφή του Μπράχμα - δοξαζόμενος από τον Σανάκα[383] και τους Σίντα (Αγίους) που είχαν πάει στο Τζαναρλοκά και γινόμενος αντικείμενο διαλογισμού από τους άγιους κατοίκους του Μπραχμαλόκα, ανυπόμονους για τελική απελευθέρωση, ανέπτυξε μέσα στον μυστικό του λήθαργο την ουράνια προσωποποίηση της δικής του πλάνης... Αυτή είναι η *Πρατισαμτσάρα* (διάλυση;) που ονομάζεται τυχαία επειδή ο Χάρι [είναι] η τυχαία [ιδεατή] Αιτία της.[384] Όταν το Συμπαντικό Πνεύμα αφυπνίζεται, ο κόσμος ζωντανεύει, όταν κλείνει τα μάτια του, όλα τα πράγματα πέφτουν στο κρεβάτι του μυστικού λήθαργου. Κατά παρόμοιο τρόπο, όπως 1.000 μεγάλες εποχές αποτελούν μια Μέρα του Μπράχμα [στο πρωτότυπο είναι Πάντμα-γιονί, το ίδιο με τον *Αμπτζαγιονί*, "λωτογεννημένος", και όχι Μπράχμα], έτσι και οι Νύχτες του αποτελούνται από την ίδια περίοδο... Ξυπνώντας στο τέλος της νύχτας του, ο αγέννητος... δημιουργεί ένα καινούργιο Σύμπαν... (*Βίσνου Πουρανά*, βιβλ. Έκτο, κεφ.)

383 Ο κύριος Κουμαρά ή Παρθένος-θεός (ένας Ντιάνι Τσόχαν) που αρνείται να δημιουργήσει. Ένα πρωτότυπο του Αγ. Μιχαήλ που αρνείται να κάνει το ίδιο.

Βλέπε στο τέλος του τμήματος «Χάος-Θεός-Κόσμος».

Αυτός είναι ο "τυχαίος" πραλάγια. Αλλά τι είναι η Στοιχειακή Διάλυση; Ο Παρασαρά λέει στον Μαϊτρέγια:

Όταν, μέσω της ξηρασίας και του πυρός όλοι οι κόσμοι και οι Πατάλα [κολάσεις] ερημώνονται...[385] τότε αρχίζει η διαδικασία της στοιχειακής διάλυσης. Στην αρχή τα νερά καταπίνουν την ιδιότητα της γης (που είναι το στοιχείο της όσφρησης). Και η γη στερημένη από την ιδιότητα της προχωρεί στην καταστροφή.-· και γίνεται ένα με το νερό... Όταν λοιπόν το Σύμπαν γεμίζει από τα νερά του υδάτινου στοιχείου, η στοιχειακή γεύση του καταβροχθίζεται από το στοιχείο του πυρός... [εξαιτίας του οποίου] τα ίδια τα νερά καταστρέφονται... και γίνονται ένα με το πυρ και έτσι ολόκληρο το σύμπαν γεμίζει από [αιθέρια] φλόγα, η οποία... βαθμιαία σκεπάζει ολόκληρο τον κόσμο. Ενώ το Διάστημα είναι τυλιγμένο από την φλόγα... το στοιχείο του αέρα κυριαρχεί πάνω στην στοιχειώδη ιδιότητα, ή μορφή, που είναι η αιτία του φωτός και αυτή όντας αποσυρμένη (*πραλίνα*), όλα αποκτούν την φύση του αέρα. Όταν το στοιχείο της μορφής καταστρέφεται και ο Βιμπάβασου (πυρ;) στερείται της μορφής του, ο αέρας εξαφανίζει το πυρ και απλώνεται... στο διάστημα, το οποίο χάνει το φως όταν το πυρ συγχωνεύεται με τον αέρα. Τότε ο αέρας, συνοδευόμενος από τον ήχο, που είναι η πηγή του αιθέρα, απλώνεται παντού στις δέκα περιοχές... μέχρις ότου ο αιθέρας κυριεύει την επαφή [*Σπαρσά*-Αφή;], την στοιχειακή του ιδιότητα, με την απώλεια της οποίας αέρας καταστρέφεται και ο αιθέρας [ΚΧΑ] παραμένει ατροποποίητος: χωρίς μορφή, γεύση, αφή (*Σπαρσά*), και οσμή, υπάρχει [μη] ενσωματωμένος (*μουρττιμάτ*), και απέραντος και διαπερνά όλο τον χώρο. Ο Αιθέρας [Ακασά], του οποίου η χαρακτηριστική ιδιότητα και στοιχείο είναι ο ήχος [η "Λέξη"]... καταλαμβάνει όλο τον χώρο του διαστήματος... Αλλά τότε το ακτινοβόλο στοιχείο [Νοούμενο;] (*μπουτάντι*) (εγωικότητα), καταβροχθίζει τον ήχο [συλλογικό Δημιουργό] (*Βίσνου Πουρανά*, σελ. 196-198).

και τα πλήθη των Ντιάνι Τσόχαν και όλα τα υπάρχοντα Στοιχεία συγχωνεύονται με την αρχή τους.[386] Το πρωταρχικό Στοιχείο, η Συνείδηση, συνδυαζόμενο με το *ταμάσα* (πνευματικό σκοτάδι) διαλύεται το ίδιο από τον ΜΑΧΑΤ (την Συμπαντική Διάνοια).

... του οποίου η χαρακτηριστική ιδιότητα είναι η διάνοια (*Μπούντι*), και η γη και Μαχάτ είναι τα εσωτερικά και εξωτερικά όρια του Σύμπαντος. Μ' αυτόν τον τρόπο - όπως (κατά την δημιουργία) οι επτά μορφές της φύσης (Πρακρίτι), μετριώνται αρχίζοντας από τον Μαχάτ προς την Γη - έτσι, κατά (την εποχή της στοιχειακής) διάλυσης (Πρατιαχάρα) αυτές οι επτά ξαναεισέρχονται διαδοχικά η μια μέσα στην άλλη.[387]

Το Αυγό του Μπράχμα (*Σάρβα-μάνταλα*) διαλύεται μέσα στα νερά που το περιβάλλουν, με τις επτά ζώνες (*ντβιπά*) του, τους επτά ωκεανούς, τις επτά περιοχές και τα βουνά τους. Το ένδυμα του νερού καταπίνεται από το πυρ. Το (στρώμα του) πυρός απορροφάται (από εκείνο του) αέρα, ο αέρας αναμειγνύεται με τον αιθέρα (Ακασά), ο Μπουτάντι [η πηγή, ή μάλλον η αιτία, του πρωταρχικού στοιχείου] καταβροχθίζει τον αιθέρα και αυτό (το ίδιο) συλλαμβάνεται από τον Μαχάτ [τον Μεγάλο, τον Συμπαντικό νου], ο οποίος μαζί με όλα αυτά, κυριεύεται από την Πρακρίτι [και εξαφανίζεται]... Αυτή η Πρακρίτι είναι ουσιαστικό η ίδια, είτε είναι χωρισμένη είτε αδιαχώριστη. Τελικά, μόνο εκείνο που είναι χωρισμένο χάνεται ή απορροφάται στο αδιαχώριστο. Επίσης ο ΠΟΥΝΣ (Πνεύμα) που είναι ένας, αγνός, ακατάστρεφτος, αιώνιος, που διαπερνά τα πάντα, είναι ένα τμήμα εκείνου του υπέρτατου πνεύματος που είναι όλα τα πράγματα. Αυτό το πνεύμα (Σαρβέσα), που είναι άλλο από το (ενσωματωμένο) πνεύμα και στο οποίο δεν μπορεί να αποδοθεί όνομα, είδος (*νάμαν* και *τζάτι*, ή *ρούπα*, επομένως μάλλον σώμα και όχι είδος) και τα παρόμοια, [παραμένει] σαν η μόνη ύπαρξη (ΣΑΤΤΑ)... Η Πρακρίτι και ο Πούρουσα και τα δυο διαλύονται τελικά μέσα στο ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΠΝΕΥΜΑ... (*Βίσνου Πουρανά*, Ουίλσον, τομ. V, σελ. 199-200.)

385 Αυτή η προοπτική δύσκολα θα ταιριάξει με την χριστιανική θεολογία, η οποία προτιμά μια αιώνια, ατέλειωτη κόλαση για τους οπαδούς της.

386 Ο όρος "στοιχεία" εδώ πρέπει να κατανοηθεί ότι σημαίνει όχι μόνο τα ορατά και φυσικά στοιχεία, αλλά επίσης και εκείνα που ο Απ. Παύλος ονομάζει στοιχεία - τις πνευματικές, νοήμονες Δυνατότητες, Αγγέλους και Δαίμονες στην μανβανταρική μορφή τους.

387 *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Έκτο, κεφ. IV, Ουίλσον, Τομ. V, σελ. 196-199. Όταν αυτή η περιγραφή κατανοηθεί σωστά από τους Ανατολιστές, με την εσωτερική σημασία της, τότε θα βρεθεί πως αυτός ο Κοσμικός συσχετισμός των Στοιχείων του Κόσμου μπορεί να εξηγήσει καλύτερα τον συσχετισμό των φυσικών δυνάμεων. Οπωσδήποτε οι θεοσοφιστές θα αντιληφθούν πως η Πρακρίτι έχει επτά μορφές, η αρχές, "που μετριώνται από τον Μαχάτ προς την Γη". Εδώ τα "Νερά" υπονοούν την Μυστική "μητέρα", την Μήτρα της αφηρημένης φύσης, στην οποία συλλαμβάνεται το εκδηλωμένο Σύμπαν. Οι Επτά "ζώνες" αναφέρονται στις Επτά Διαιρέσεις του Σύμπαντος, ή στα Νοούμενα των Δυνάμεων που φέρνουν σε ύπαρξη. Όλα είναι αλληγορικά.

Αυτός είναι ο τελικός ΠΡΑΛΑΓΙΑ[388] - ο θάνατος του Κόσμου - μετά από τον οποίον το Πνεύμα αναπαύεται στο *Νιρβάνα*, ή σε ΚΕΙΝΟ για το οποίο δεν υπάρχει Ημέρα ή Νύχτα. Όλοι οι άλλοι πραλάγια είναι περιοδικοί και ακολουθούν τα Μανβαντάρα, με κανονική διαδοχή, όπως η νύχτα ακολουθεί την ημέρα κάθε ανθρώπινου πλάσματος, ζώου και φυτού. Ο κύκλος της δημιουργίας των ζωών του Κόσμου έχει τελειώσει, γιατί η ενέργεια της εκδηλωμένης "Λέξης" έχει την ανάπτυξη, το αποκορύφωμα και την παρακμή της, όπως έχουν όλα τα πρόσκαιρα πράγματα, οσοδήποτε μεγάλη και αν είναι η διάρκειά τους. Η Δημιουργική Δύναμη, σαν Νοούμενο, είναι αιώνια, αλλά σαν φαινομενική εκδήλωση με τις όψεις της έχει μια *αρχή* και πρέπει επομένως να έχει και ένα τέλος. Κατά την διάρκεια αυτού του διαστήματος έχει τις περιόδους δραστηριότητας και τις περιόδους ανάπαυσης. Και αυτές είναι οι "Ημέρες και οι Νύχτες του Μπράχμα". Αλλά το *Μπράχμαν*, το Νοούμενο, ποτέ δεν αναπαύεται, επειδή ΑΥΤΟ ποτέ δεν αλλάζει και πάντα ΥΠΑΡΧΕΙ, αν και ΑΥΤΟ δεν μπορεί να ειπωθεί ότι βρίσκεται πουθεά….

Οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές ένιωσαν αυτή την αναγκαιότητα της *αμεταβλητότητας* σε μια αιώνια, άπειρη θεότητα και γι' αυτό εφάρμοσαν την ίδια σκέψη και στον ανθρωπομορφικό θεό. Η ιδέα είναι ποιητική και πολύ κατάλληλη στην εφαρμογή της. Στο *Ζοχάρ* διαβάζουμε τα ακόλουθα:

> Καθώς ο Μωυσής ξαγρυπνούσε στο Όρος Σινά, συντροφιά με την θεότητα, που κρυβόταν από το βλέμμα του από ένα σύννεφο, ένιωσε έναν μεγάλο φόβο να τον καταλαμβάνει και ξαφνικά ρώτησε: "Κύριε, πού είσαι... κοιμάσαι, ω Κύριε;..." Και το Πνεύμα του απάντησε: "Ποτέ δεν κοιμάμαι: αν με έπαιρνε ο ύπνος έστω και για ένα λεπτό ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΟΥ, όλη η δημιουργία θα διαλυόταν μέσα σε μια στιγμή".

έκφραση "Πριν από την ώρα μου", υποδηλώνει πολλά. Δείχνει πως ο θεός του Μωυσή είναι μόνο ένα πρόσκαιρο υποκατάστατο, όπως ο αρσενικός Μπράχμα, ένα υποκατάστατο και μια όψη ΕΚΕΙΝΟΥ που είναι αμετάβλητο και το οποίο επομένως δεν μπορεί να λάβει μέρος στις "ημέρες" ή στις "νύχτες", ούτε ασχολείται καθόλου με την δημιουργία ή την διάλυση.

Ενώ οι Ανατολικοί Αποκρυφιστές έχουν επτά τρόπους ερμηνείας, οι Ιουδαίοι έχουν μόνο τέσσερις, δηλαδή: τον πραγματικό-μυστικό· τον αλληγορικό, τον ηθικό και τον κυριολεκτικό ή *Πασχούτ*. Ο τελευταίος είναι το κλειδί των εξωτερικών Εκκλησιών και δεν αξίζει να αναλυθεί. Διαβασμένες με την βοήθεια του πρώτου, ή μυστικού κλειδιού, δίνονται εδώ μερικές φράσεις που δείχνουν την ταυτότητα της θεμελιώδους δομής σε κάθε Γραφή. Οι φράσεις αυτές περιέχονται στο θαυμάσιο βιβλίο του Ισαάκ Μάγιερ πάνω στα καμπαλιστικά έργα, τα οποία φαίνεται ότι είχε μελετήσει καλά. Παραθέτω επακριβώς το κείμενο:

> «"Μπ'ραϊσεέτ μπάρα ελοΐμ ατ χασσαμα'γιέμ β'άτ χαα'ρέτζ", δηλαδή: "Στην αρχή ο (οι) θεός (θεοί) δημιούργησε τους ουρανούς και την γη", (που σημαίνει): τις έξι (Σεφιρόθ της δημιουργίας, οι «Δομητές» των Στάντζα), πάνω απ' τις οποίες στέκεται το *Μπ'ραϊσεέτ, όλες ανήκουν Κάτω*. Δημιούργησε έξι, (και) πάνω σ' αυτές στέκουν (υπάρχουν) όλα τα Πράγματα. Και αυτές εξαρτώνται από τις επτά μορφές του Κρανίου μέχρι το Μεγαλείο όλων των Μεγαλείων. Και η δεύτερη "Γη" δεν υπολογίζεται, γι' αυτό έχει ειπωθεί: "Και απ' αυτό (εκείνη την Γη), που υφίστατο την κατάρα, πρόβαλε"... "Ηταν (η Γη) χωρίς μορφή και έρημη και σκοτάδι απλωνόταν πάνω από το πρόσωπο της Αβύσσου και το πνεύμα των Ελοΐμ... έπνεε (*με'-ραχα'πετ*), δηλαδή πλανιόταν, σκέπαζε, κινιόταν (σύγκρινε *Δευτερονόμιο* ΛΒ', 2) πάνω από τα ύδατα". Το δεκατρία βασίζεται πάνω στις δεκατρείς (μορφές) του πιο άξιου Μεγαλείου. Τα έξι χιλιάδες χρόνια κρέμονται (αναφέρονται) στους πρώτους έξι κόσμους. Η έβδομη (χιλιάδα, η χιλιετία) πάνω από (την καταραμένη Γη), είναι εκείνο που είναι ισχυρό από Μόνο του. Και ερημώθηκε ολότελα κατά την διάρκεια δώδεκα ωρών (μια ολόκληρη μέρα...) όπως έχει γραφεί... Στην Δέκατη τρίτη, Αυτό (η θεότητα) θα τα αποκαταστήσει... και το καθετί θα είναι ανανεωμένο όπως πριν και όλα αυτά τα έξι θα συνεχίσουν... κ.τ.λ.»[389]

388 Επειδή εδώ αυτό που περιγράφεται είναι ο Μάχα, η Μεγάλος, ο ονομαζόμενος·*τελικός* ΠΡΑΛΑΓΙΑ, το καθετί επαναπορροφάται στο αρχικό του ΕΝΑ Στοιχείο. Οι ίδιοι οι «θεοί, ο Μπράχμα και οι υπόλοιποι» λέγεται ότι πεθαίνουν και εξαφανίζονται κατά την διάρκεια αυτής της μεγάλης ΝΥΧΤΑΣ.

389 Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 232-233, απόσπασμα από το *Σιφρά τι-τσνιου-τά*. I, παρ. 16.

 Οι "Σεφιρόθ της Δημιουργίας" είναι οι έξι Ντιάνι Τσόχαν, ή Μάνου, ή Πρατζαπάτι, που συνθέτονται από την έβδομη "Μπ'ραϊσεέτ (ή Πρώτη Εκπόρευση ή Λόγος), και οι οποίες, επομένως, ονομάζονται Δομητές του Κατώτερου ή φυσικού Σύμπαντος", αφού ανήκουν όλες Κάτω. Αυτές οι έξι που η ουσία τους είναι της Έβδομης,- είναι *Ουπάντι*, η βάση ή ο θεμέλιος λίθος πάνω στον οποίον χτίζεται το αντικειμενικό Σύμπαν, τα νοούμενα όλων των πραγμάτων. Επομένως ταυτόχρονα είναι οι Δυνάμεις της φύσης, οι Επτά Άγγελοι της Παρουσίας, η έκτη και έβδομη αρχή στον άνθρωπο, οι πνευματο-ψυχο-φυσικές σφαίρες της Επταπλής αλύσου, οι Ριζικές Φυλές κ.τ.λ., κ.τ.λ. Όλα, μέχρι το ανώτερο, "εξαρτώνται από τις Επτά μορφές του Κρανίου. Η "δεύτερη Γη", "δεν υπολογίζεται" γιατί δεν είναι Γη, αλλά το Χάος ή η Άβυσσος του Διαστήματος στο οποίο αναπαυόταν το υπόδειγμα ή μοντέλο του σύμπαντος στην ιδεοπλασία της ΥΠΕΡΨΥΧΗΣ που το επώαζε. Ο όρος "Κατάρα" είναι πολύ παραπλανητικός, γιατί σημαίνει απλώς *καταδίκη ή πεπρωμένο*
εκείνη την μοίρα που το απέστειλε μέσα στην αντικειμενική κατάσταση. Αυτό δείχνεται από το γεγονός ότι η "Γη" κάτω από την "Κατάρα" περιγράφεται "χωρίς μορφή και έρημη", στα απύθμενα βάθη της οποίας η "Πνοή" των Ελοΐμ (συλλογικών Λόγων) παρήγαγε ή φωτογράφισε την πρώτη θεία ΙΔΕΟΠΛΑΣΙΑ των μελλοντικών πραγμάτων. Αυτή η διαδικασία επαναλαμβάνεται μετά από κάθε Πραλάγια πριν από την αρχή ενός νέου Μανβαντάρα, ή μιας περιόδου συνειδητής ατομικής ύπαρξης. Η φράση "Το Δεκατρία βασίζεται πάνω στις δεκατρείς μορφές", αναφέρεται στις δεκατρείς περιόδους που προσωποποιούνται από τους δεκατρείς Μάνου, με δέκατο τέταρτο τον Σβαγιαμπούβα (όπου το 13, αντί για το 14, είναι ένα επιπρόσθετο *πέπλο*): εκείνους τους δεκατέσσερις Μάνου που βασιλεύουν κατά την διάρκεια ενός Μαχαγιούγκα, μιας "Μέρας" του Μπράχμα. Αυτοί οι (δεκατρείς-δεκατέσσερις) του αντικειμενικού Σύμπαντος εξαρτώνται από τις δεκατρείς (δεκατέσσερις) υποδειγματικές ιδεατές μορφές. Το νόημα των "Έξι χιλιάδων χρόνων", που "κρέμονται στους πρώτους έξι κόσμους", πρέπει να αναζητηθεί επίσης στην ινδική Σοφία. Αναφέρονται στους πρωταρχικούς έξι (επτά) "Βασιλείς του Εντόμ", που συμβολίζουν τους κόσμους (ή σφαίρες) της δικής μας αλύσου κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου, καθώς και τους πρώτους ανθρώπους αυτού του Γύρου. Είναι η επταπλή προ-Αδαμική (ή πριν από την Τρίτη, Χωρισμένη Φυλή) πρώτη Ριζική Φυλή. Επειδή ήταν σκιώδεις και χωρίς λογική (δεν είχαν φάει ακόμα τον καρπό του Δέντρου της Γνώσης), δεν μπορούσαν να δουν τον Παρτζουπίμ, ή το "Πρόσωπο δεν μπορεί να δει το Πρόσωπο" (οι αρχέγονοι άνθρωποι ήταν χωρίς συνείδηση), "επομένως οι πρωταρχικοί (επτά) Βασιλείς πέθαναν", δηλαδή καταστράφηκαν (βλέπε *Σιφρά τι-τσνιουθά*). Ποιοι είναι, λοιπόν, αυτοί; ' Όπως λέγεται στο *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλίο πρώτο, κεφ. 3), είναι οι Βασιλείς που είναι "οι Επτά Ρίσι, ορισμένες (δευτερεύουσες) θεότητες, ο Σακρά (Ίντρα), ο Μάνου και οι βασιλείς γιοί του (οι οποίοι) δημιουργούνται και καταστρέφονται σε μια περίοδο." Γιατί, η έβδομη ("χιλιάδα") (όχι η χιλιετία του εξωτερικού χριστιανισμού, αλλά εκείνη της Ανθρωπογένεσης) αντιπροσωπεύει τόσο την "έβδομη περίοδο της δημιουργίας" του φυσικού ανθρώπου (*Βίσνου Πουρανά*), και της έβδομης Αρχής – μακροκοσμικής και μικροκοσμικής – καθώς επίσης και του πραλάγια μετά την Έβδομη περίοδο, την "Νύχτα" που έχει την ίδια διάρκεια με την "Ημέρα" του Μπράχμα. "Ερημώθηκε ολότελα κατά την διάρκεια δώδεκα ωρών, όπως έχει γραφεί". Κατά την Δέκατη τρίτη (δυο φορές έξι και η Σύνθεση) το καθετί θα αποκατασταθεί "και τα έξι θα συνεχίσουν".

Έτσι ο συγγραφέας της *Καμπάλα* (Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 219-221) παρατηρεί πολύ σωστά:

Πολύ πριν από την εποχή του (του Ιμπν Γκεμπιρόλ)... πολλούς αιώνες πριν από την χριστιανική εποχή, υπήρχε στην Κεντρική Ασία μια "Σοφία-θρησκεία", αποσπάσματα της οποίας στην συνέχεια διασώθηκαν ανάμεσα στους σοφούς των αρχαίων Αιγυπτίων, των αρχαίων Κινέζων, Ινδών κ.τ.λ. ... (και) η Καμπάλα πολύ πιθανόν προήλθε αρχικά από Άριες πηγές, μέσω της Κεντρικής Ασίας, Περσίας, Ινδίας και Μεσοποταμίας, γιατί από την Ουρ και την Χαράν ήρθαν στην Παλαιστίνη ο Αβραάμ και πολλοί άλλοι.

Αυτή ήταν και η ακλόνητη πεποίθηση του Κ. Κινγκ, συγγραφέα του έργου *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*.

Βαμάντεβα Μουνταλιγιάρ (Μόντελυ) περιγράφει πολύ ποιητικά την επερχόμενη "νύχτα". Αν και το αναφέρουμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. ΙΙ, παράβαλε Ζακογιό, *Τα Νήματα του Θεού*) αξίζει να το επαναλάβουμε εδώ:

Παράξενοι θόρυβοι ακούγονται, προερχόμενοι απ' όλες τις κατευθύνσεις... Αυτοί είναι οι προάγγελοι της Νύχτας του Μπράχμα. Σκοτάδι ανεβαίνει στον ορίζοντα και ο Ήλιος χάνεται πίσω από την δέκατη τρίτη μοίρα του *Μάκαρα* (σημείο του ζωδιακού) και δεν θα φτάσει πια στο ζώδιο του *Μίνα* (ζωδιακώς Ιχθύες, ή ψάρια). Οι γκουρού στις παγόδες που είχαν οριστεί να παρατηρούν τον *ρασιτσάκρα* (Ζωδιακό), μπορούν τώρα να διαλύσουν τον κύκλο και τα όργανά τους, γιατί στο εξής θα είναι άχρηστα.

Βαθμιαία το φως αδυνατίζει, η θερμότητα μειώνεται, τα ακατοίκητα μέρη αυξάνονται πάνω στην Γη, ο αέρας γίνεται όλο και πιο αραιός, οι πηγές των νερών ξεραίνονται, οι μεγάλοι ποταμοί βλέπουν τα νερά τους να εξαντλούνται, ο ωκεανός φανερώνει τον αμμουδερό βυθό του και τα φυτά πεθαίνουν. Το μέγεθος των ανθρώπων και των ζώων μειώνεται καθημερινά. Η ζωή και η κίνηση χάνουν την δύναμή τους· οι πλανήτες με δυσκολία κρατιούνται στο διάστημα· σβήνουν ένας-ένας, σαν λυχνάρια που το χέρι του *τσόκρα* (υπηρέτη) ξέχασε να ξαναγεμίσει. Ο Σούρια (ο Ήλιος) τρεμοσβήνει και χάνεται, η ύλη πέφτει σε διάλυση (*πραλάγια*) και ο Μπράχμα βυθίζεται ξανά πίσω στο Ντιάους, τον Συμπαντικό θεό και αφού το έργο του εκπληρώθηκε, πέφτει σε ύπνο. Άλλη μια μέρα πέρασε, η νύχτα απλώνεται και συνεχίζει μέχρι την επόμενη αυγή.

Και τώρα πάλι ξαναμπαίνει μέσα στο χρυσό αυγό της Σκέψης Του, το σπέρμα όλων όσων υπάρχουν, όπως μας λέει ο θείος Μάνου. Κατά την διάρκεια της γαλήνιας ανάπαυσής του τα έμψυχα όντα τα προικισμένα με τις αρχές της δράσης σταματούν τις λειτουργίες τους και κάθε αίσθημα (*μάνας*) αποκοιμιέται. Όταν όλα απορροφούνται στην ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΨΥΧΗ, αυτή η Ψυχή όλων των όντων κοιμάται σε απόλυτη ανάπαυση, μέχρι την ημέρα που θα ξαναπάρει την μορφή της, και θα αφυπνιστεί ξανά από το αρχέγονο σκοτάδι της.

Όπως το "Σάτια-γιουγκά" είναι πάντα πρώτο στην σειρά των τεσσάρων εποχών ή Γιουγκά, έτσι το Κάλι έρχεται πάντα τελευταίο. Το Κάλι-Γιουγκά κυριαρχεί τώρα απόλυτα στην Ινδία και φαίνεται να συμπίπτει μ' αυτό της Δυτικής εποχής. Οπωσδήποτε, είναι ενδιαφέρον να δούμε πόσο προφητικός, σχεδόν σε όλα τα πράγματα, ήταν ο συγγραφέας του *Βίσνου Πουρανά*, όταν προέλεγε στον Μαϊτρέγια μερικές από τις σκοτεινές επιρροές και τα αμαρτήματα του Κάλι-Γιουγκά. Γιατί αφού πρώτα είπε, πως οι "βάρβαροι" θα κυριαρχήσουν στις όχθες του Ινδού, του Τσσντραμπάγκα και του Κασμίρα, προσθέτει:

[Θα υπάρχουν] σύγχρονοι μονάρχες, που θα βασιλεύουν πάνω στην γη - βασιλιάδες με άξεστο πνεύμα, με βίαιη ιδιοσυγκρασία, προσκολλημένοι ακόμα και στο ψέμα και στις αδυναμίες, θα προκαλέσουν τον θάνατο γυναικών, παιδιών και ζώων· θα αρπάζουν την ιδιοκτησία των υπηκόων τους και θα επιθυμούν τις γυναίκες των άλλων· θα έχουν περιορισμένη δύναμη... η ζωή τους θα είναι σύντομη, οι επιθυμίες τους ακόρεστες... άνθρωποι από διάφορες χώρες αναμειγνυόμενοι μαζί τους θα ακολουθήσουν το παράδειγμά τους. Και επειδή οι βάρβαροι θα είναι πανίσχυροι (στην Ινδία) με την υποστήριξη των πριγκήπων, ενώ οι φτωχότερες φυλές θα αγνοούνται, γι' αυτό ο λαός θα χαθεί [ή, όπως το εκφράζει ο Σχολιαστής, "οι μλετσά θα είναι στο κέντρο και οι Αριοί στην άκρη"].[390] Ο πλούτος και η ευσπλαχνία θα μειώνονται μέρα με την ημέρα, μέχρις ότου ο κόσμος θα ερημώσει ολότελα. Μόνο τα αποκτήματα θα προσδίδουν κύρος, ο πλούτος θα είναι η μόνη πηγή σεβασμού· το πάθος θα είναι ο μόνος δεσμός ένωσης ανάμεσα στα φύλα· το ψέμα θα είναι το μόνο μέσον επιτυχίας στις δίκες και οι γυναίκες θα είναι απλώς αντικείμενα σεξουαλικής ικανοποίησης... *Οι εξωτερικοί τύποι θα είναι η μόνη διάκριση των τάξεων της ζωής*· η ατιμία (*ανγιάγια*) θα είναι το (παγκόσμιο) μέσο συντήρησης. Η αδυναμία θα είναι η αιτία της εξάρτησης· η μανία και η αυθάδεια θα υποκαταστήσουν την μάθηση· η ελευθεριότητα θα θεωρείται αφοσίωση (ένας άνθρωπος αν είναι πλούσιος θα εκτιμάται σαν αγνός)... η αμοιβαία συγκατάθεση θα είναι γάμος· τα όμορφα ρούχα θα είναι μεγαλείο... εκείνος που θα είναι ισχυρότερος θα βασιλεύει... οι άνθρωποι, μη μπορώντας να αντέξουν τα μεγάλα βάρη, *Καρά-μπάρα* (βάρος των φόρων)... θα αναζητήσουν καταφύγιο στις κοιλάδες... Έτσι, στην εποχή Κάλι, η φθορά θα προχωράει συνεχώς, μέχρις ότου η ανθρώπινη φυλή φτάσει στην καταστροφή της (*πραλάγια*)... Όταν... θα πλησιάζει το τέλος της εποχής Κάλι, ένα τμήμα εκείνου του θείου όντος που

390 Αν αυτό δεν είναι προφητικό, τότε τι είναι; [Ε.Π.Μπ.]

υπάρχει, της δικής του πνευματικής φύσης... θα κατέβει πάνω στην Γη... σαν Κάλκι [Αβατάρα], προικισμένος με τις οχτώ υπερανθρώπινες ιδιότητες.... Αυτός τότε θα επαναφέρει την δικαιοσύνη πάνω στην γη· και οι διάνοιες εκείνων που θα ζουν στο τέλος της εποχής Κάλι θα αφυπνιστούν και θα είναι τόσο διαυγείς, σαν το κρύσταλλο. Οι άνθρωποι που μ' αυτόν τον τρόπο θα αλλάξουν... *θα είναι σαν τα σπέρματα των ανθρώπινων όντων*, και θα γεννήσουν μια φυλή που θα ακολουθεί τους νόμους της εποχής Κρίτα (ή εποχής αγνότητας). Όπως έχει ειπω: Όταν ο ήλιος και η σελήνη και (ο σεληνιακός αστερισμός) Τισγιά και ο πλανήτης Δίας βρίσκονται σε έναν οίκο, τότε θα ξαναγυρίσει η εποχή Κρίτα [ή Σατγιά]".[391]

....Δυο άτομα, Ντεβάπι, της φυλής των Κούρου και Μαρού, της οικογένειας Ικσβακού... θα συνεχίζουν να ζουν κατά την διάρκεια των τεσσάρων εποχών, στο χωριό του Καλάπα,[392] θα επιστρέψουν από εκεί στην αρχή της εποχής Κρίτα...[393]

...Ο Μαρού,[394] ο γιος του Σίγκρα, μέσω της δύναμης της Γιόγκα, ζει ακόμα στο χωριό που ονομάζεται Καλάπα, και στην μελλοντική εποχή θα είναι ο αποκαταστάτης της φυλής των Κσατρίγια στην ηλιακή δυναστεία.[395]

Είτε έχει δίκιο σχετικά με την τελευταία προφητεία είτε όχι, ωστόσο οι ευλογίες του Κάλι-Γιουγκά περιγράφονται πολύ καλά και ταιριάζουν θαυμάσια στα όσα βλέπουμε και ακούμε ακόμα και στην Ευρώπη και σε άλλες πολιτισμένες και εκχριστιανισμένες χώρες στην καρδιά του 19ου και στην αυγή του 20ου αιώνα της μεγάλης μας εποχής του ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ.

391 *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XXIV· Ουίλσον, Τομ. IV, σελ. 224-229.

392 Το *Μάτσια-Πουρανά* αναφέρει Κατάπα.

393 *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XXIV- Ουίλσον, Τομ. IV, σελ. 237.

394 Ο Μαξ Μύλλερ μεταφράζει το όνομα σαν Μορύα, της δυναστείας των Μορύα στην οποία ανήκε ο Τσαντραγκούπτα (βλέπε *Ιστορία της Αρχαίας Σανσκριτικής Φιλολογίας*, σελ. 280.) Στο *Μάτσια-Πουρανά*, κεφάλαιο 272, αναφέρεται η δυναστεία των δέκα Μορύα (ή Μαουρέγια). Στο ίδιο κεφάλαιο λέγεται πως οι Μορύα κάποια μέρα θα βασιλέψουν στην Ινδία, αφού θα αποκαταστήσουν την φυλή των κσατρίγια, σε πολύ μακρινή εποχή. Μόνο που η βασιλεία τους θα είναι καθαρά πνευματική και "όχι αυτού του κόσμου", θα είναι το βασίλειο του επόμενου Αβατάρα. Ο στρατηγός Τοντ πιστεύει πως το όνομα Μορύα (ή Μαουρία) είναι μια παραφθορά του Μορί, μιας φυλής Ρατζπούτ, και το σχόλιο πάνω στο *Μαχαβάνσα* θεωρεί ότι μερικοί πρίγκηπες πήραν το όνομά τους Μαουρία από την πόλη τους που ονομαζόταν Μόρι. Ή, όπως το δίνει ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, Μορύα-Ναγκάρα, που είναι πιο σωστό, σύμφωνα με το αρχικό *Μαχαβάνσα*. Ο αδελφός μας Ντέβαν Μπαχαντούρ Ρ. Ραγκοονά Ράο, από το Μάντρας, μας πληροφόρησε πως η Σανσκριτική Εγκυκλοπαίδεια Βατσασπάττια, τοποθετεί το χωριό Κατάπα (Καλάπα) στην Βόρεια πλευρά των Ιμαλαΐων, και επομένως στο Θιβέτ. Το ίδιο αναφέρεται και στο *Μπαγκαβάτα-Πουρανά*, Σκαντά XII.

395 *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. τέταρτο, κεφ. 4· Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 325. Το *Βαγιού-Πουρανά* διακηρύσσει ότι ο Μαρού θα επανεγκαθιδρύσει τους κσατρίγια στο δέκατο τρίτο επερχόμενο Γιουγκά.

VIII

Ο ΛΩΤΟΣ ΣΑΝ ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΛΟ

Δεν υπάρχει κανένα αρχαίο σύμβολο που να μην εμπεριέχει ένα βαθύ και φιλοσοφικό νόημα· αντίθετα, το νόημα και η σημασία του αυξάνει ανάλογα με την αρχαιότητά του. Ένα τέτοιο σύμβολο είναι ο ΛΩΤΟΣ. Είναι το ιερό λουλούδι της φύσης και των θεών της και αντιπροσωπεύει το αφηρημένο και το συγκεκριμένο Σύμπαν, όντας το έμβλημα των δημιουργικών δυνάμεων τόσο της πνευματικής όσο και της υλικής φύσης. Από την πιο απόμακρη αρχαιότητα το θεωρούσαν ιερό οι Αριοί ινδουιστές, οι Αιγύπτιοι και αργότερα οι βουδιστές· ετιμάτο στην Κίνα και στην Ιαπωνία και υιοθετήθηκε σαν ένα χριστιανικό έμβλημα από την Ελληνική και την Λατινική Εκκλησία, οι οποίες έφτιαξαν απ' αυτό έναν αγγελιοφόρο που το αντικατέστησε με κρίνο.[396] Είχε και εξακολουθεί να έχει το μυστικό του νόημα που είναι ταυτόσημο σε κάθε έθνος της γης. Παραπέμπουμε τον αναγνώστη μας στον σερ Ουίλιαμ Τζονς.[397] Για τους Ινδουιστές ο λωτός είναι το έμβλημα της δημιουργικής δύναμης της φύσης, με την μεσολάβηση του πυρός και του ύδατος (πνεύμα και ύλη). Ένας στίχος του *Μπάγκαβαντ Γκιτά* λέει: "Αιώνιο! Βλέπω τον Μπράχμα, τον δημιουργό καθισμένο σε εσένα πάνω στον λωτό!" Και όπως αναφέραμε στις Στάντζα, ο σερ Ουίλιαμ Τζονς δείχνει πως ο σπόρος του λωτού περιέχει, ακόμα και πριν την γονιμοποίηση, τέλεια σχηματισμένα φύλλα, το μικροσκοπικό σχήμα εκείνου που θα γίνει κάποια μέρα, σαν τέλειο φυτό. Στην Ινδία ο λωτός είναι το σύμβολο της γόνιμης γης και ακόμα του Βουνού Μερού. Οι τέσσερις άγγελοι ή πνεύματα των τεσσάρων τετάρτων του Ουρανού (οι Μαχαράτζα, βλέπε Στάντζα), στέκονται ο καθένας πάνω σε έναν λωτό. Ο λωτός είναι ο διπλός τύπος του θείου και ανθρώπινου ερμαφρόδιτου, όντας διπλού φύλου, κατά κάποιον τρόπο.

Σύμφωνα με τους Ινδουιστές, είναι το πνεύμα του Πυρός (ή θερμότητα), που διεγείρει γονιμοποιεί και αναπτύσσει το καθετί σε συγκεκριμένη μορφή (από το ιδεατό του πρωτότυπο) και το οποίο γεννήθηκε από το ΝΕΡΟ ή αρχέγονη Γη, και δημιούργησε τον Μπράχμα. Το λουλούδι του λωτού, που απεικονίζεται να φυτρώνει από τον αφαλό του Βίσνου -εκείνου του θεού που αναπαύεται πάνω στα ύδατα του διαστήματος και στο Φίδι του Απείρου- είναι η πιο γραφική αλληγορία που έγινε ποτέ: το Σύμπαν I που αναπτύσσεται από τον κεντρικό Ήλιο, το ΣΗΜΕΙΟ, το πάντα κρυμμέ--380- νο σπέρμα. Η Λακσμί, που είναι η θηλυκή όψη του Βίσνου,[398] και ονομάζεται επίσης Πάντμα, λωτός, εμφανίζεται παρόμοια κατά τη "Δημιουργία" να επιπλέει πάνω σε ένα άνθος λωτού· και κατά τη διάρκεια "της ανάδευσης του ωκεανού" του διαστήματος, ξεπήδησε μέσα από τη "θάλασσα του γάλακτος", όπως η Αφροδίτη μέσα από τον αφρό των κυμάτων.

> "... Τότε καθισμένη πάνω σε ένα λωτό,
> λαμπερή θεά της Ομορφιάς, η ασύγκριτη Σρι,
> πρόβαλε μέσα από τα κύματα..-."

τραγουδάει ο Άγγλος Ανατολιστής και ποιητής, σερ Μόνιερ-Ουίλιαμς.

ιδέα που υποκρύπτεται σ' αυτό το σύμβολο είναι πολύ όμορφη, και δείχνει ακόμα την ταυτόσημη καταγωγή του σε όλα τα θρησκευτικά συστήματα. Είτε πρόκειται για λωτό, νούφαρο ή κρίνο υποδηλώνει μια και την αυτή φιλοσοφική ιδέα: δηλαδή, την εκπόρευση του αντικειμενικού

396 Στην χριστιανική θρησκεία σε κάθε εικόνα του Ευαγγελισμού, ο Γαβριήλ, ο Αρχάγγελος, κρατώντας στο χέρι του ένα κλαδάκι κρίνου, εμφανίζεται στην Παρθένο Μαρία. Αυτό το κλαδάκι, που αντιπροσωπεύει πυρ και νερό, ή την ιδέα της δημιουργίας και της γέννησης, συμβολίζει ακριβώς την ίδια ιδέα με τον λωτό στο χερι του μποντισάτβα που αναγγέλει στην Μάχα-*Μάγια*, την μητέρα του Γκαουταμά, την γέννηση του παγκόσμιου Σωτήρα, του Βούδα. Έτσι επίσης, ο Όσιρις και ο Ώρος παριστάνονταν συνεχώς από τους Αιγυπτίους σε συσχετισμό με το άνθος του λωτού, γιατί αυτοί οι δυο είναι Ηλιακοί θεοί ή Πυρ (το Άγιο Πνεύμα ακόμα συμβολίζεται από "γλώσσες φωτιάς"). (Πράξεις Β', 3.)

Σερ Ουίλιαμ Τζονς, *Πραγματείες... σχετικά με την Ιστορία και την Αρχαιότητα της Ασίας*, σελ. 25.

Η Λακσμί είναι η Venus-Αφροδίτη, και όπως η τελευταία, πρόβαλε μέσα από τον αφρό του ωκεανού με έναν λωτό στο χέρι της. Στο *Ραμαγιάνα* αυτή ονομάζεται *Πάντμα*.

από το υποκειμενικό, την θεία Ιδεοπλασία που περνάει από την αφηρημένη στην συγκεκριμένη ή ορατή μορφή. Μόλις το ΣΚΟΤΑΔΙ -ή μάλλον αυτό που για την άγνοια είναι "σκοτάδι"- εξαφανίζεται στην δική του περιοχή του αιωνίου Φωτός, αφήνοντας πίσω του μόνο την θεία εκδηλωμένη Ιδεοπλασία του, η κατανόηση των δημιουργικών Λόγων ανοίγει και βλέπουν στον ιδεατό κόσμο (που μέχρι τώρα κρυβόταν μέσα στην θεία σκέψη) τις αρχετυπικές μορφές των πάντων και προχωρούν για να αντιγράψουν και να χτίσουν ή να μορφοποιήσουν πάνω σ' αυτά τα μοντέλα μορφές εφήμερες και παροδικές.

Σ' αυτό το στάδιο δράσης ο Δημιουργός[399] δεν είναι ακόμα Αρχιτέκτονας. Γεννημένος μέσα στο λυκόφως της δράσης, πρέπει πρώτα να συλλάβει το σχέδιο, να αντιληφθεί τις ιδεατές μορφές που βρίσκονται θαμμένες μέσα στο στήθος της Αιώνιας Ιδεοπλασίας, ακριβώς όπως τα μελλοντικά λώτινα φύλλα, τα άσπιλα πέταλα, είναι κρυμμένα μέσα στον σπόρο αυτού του φυτού...

Στο κεφάλαιο LXXXI του Τυπικού (*Βίβλος των Νεκρών*), που ονομάζεται "Μετασχηματισμός μέσα στον Λωτό", ο θεός, ένα κεφάλι που προβάλλει απ' αυτό το λουλούδι, αναφωνεί: "Εγώ είμαι ο αγνός λωτός, που αναδύεται από τους Φωτεινούς... Εγώ μεταφέρω τα μηνύματα του Ώρου. Εγώ είμαι ο αγνός λωτός που έρχεται από τα Ηλιακά Πεδία."

Όπως αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* η ιδέα του λωτού συναντάται ακόμα και στο Ελοϊμικό κεφάλαιο, το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης.

Σ' αυτή την ιδέα πρέπει να αναζητήσουμε την προέλευση και την ερμηνεία του στίχου της ιουδαϊκής κοσμογονίας που λέει: "Καί ο θεός είπε, βλαστησάτω η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ομοιότητα καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ου το σπέρμα αυτού εν αυτώ". Σε όλες τις αρχέγονες θρησκείες, ο "Υιός του Πατρός" είναι ο δημιουργικός θεός, δηλαδή η σκέψη Του που έγινε ορατή˙ και πριν από την χριστιανική εποχή, από την Τριμούρτι των ινδουιστών μέχρι τα τρία καμπαλιστικά κεφάλαια των γραφών, όπως εξηγούντο από τους Ιουδαίους, η τρισυπόστατη θεία κεφαλή κάθε έθνους οριζόταν και βασιζόταν πλήρως σ' αυτές τις αλληγορίες.

Αυτό είναι το κοσμικό και ιδανικό νόημα αυτού του μεγάλου συμβόλου για τους λαούς της Ανατολής. Αλλά εφαρμοζόμενο στην πρακτική και εξωτερική λατρεία - που είχε επίσης την εσωτερική της συμβολολογία - με το πέρασμα του χρόνου ο λωτός έγινε ο φορέας και το σκεύος μιας πιο γήινης ιδέας. Καμιά δογματική θρησκεία δεν ξέφυγε ποτέ από το σεξουαλικό στοιχείο και μέχρι σήμερα αυτό αμαυρώνει την ηθική ομορφιά της βασικής ιδέας. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι παρμένο από το ίδιο καμπαλιστικό χειρόγραφο που έχουμε ήδη αναφέρει:

Την ίδια σημασία είχε και ο λωτός που φυτρώνει στα νερά του Νείλου. Ο τρόπος της ανάπτυξης του τον έκανε ιδιαίτερα κατάλληλο σαν ένα σύμβολο των λειτουργιών αναπαραγωγής. Το άνθος του λωτού, που είναι ο φορέας του σπόρου για αναπαραγωγή σαν αποτέλεσμα της ωρίμανσης του, συνδέεται με τις πλακουυτόμορφες προσάψεις του με την μητέρα γη, ή την μήτρα της Ίσιδας, μέσω του νερού της μήτρας, δηλαδή του ποταμού Νείλου, με τον μακρύ, σαν χορδή, μίσχο, τον ομφάλιο λώρο. Τίποτε δεν μπορεί να είναι πιο καθαρό απ' αυτό το σύμβολο, και για να γίνει ακόμα καθαρότερο στο νόημα του, μερικές φορές απεικονίζεται και ένα μωρό καθισμένο μέσα στο λουλούδι ή σαν να προβάλλει απ' αυτό.[400] Έτσι ο Όσιρις και η Ίσιδα, τα παιδιά του Χρόνου, ή της διάρκειας χωρίς τέλος, με την ανάπτυξη των φυσικών δυνάμεων τους, σ' αυτή την εικόνα γίνονται οι γονείς του ανθρώπου κάτω από το όνομα Ώρος...(Βλέπε Τμήμα IX, "Η Σελήνη, Deus Lunus, Φοίβη".)

Δεν μπορούμε να δώσουμε υπερβολική έμφαση στην χρησιμοποίηση αυτής της αναπαραγωγικής λειτουργίας σαν μια βάση για μια συμβολική γλώσσα και μια επιστημονική τέχνη έκφρασης. Η σκέψη γύρω

399 Στην Εσωτερική φιλοσοφία ο Δημιουργός ή Λόγος, θεωρούμενος σαν ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ, είναι απλώς ένας αφηρημένος όρος, μια ιδέα, όπως η λέξη "στρατιά". Ακριβώς όπως αυτή η τελευταία είναι ένας περιεκτικός όρος για ένα σώμα ενεργών δυνάμεων ή εργαζόμενων μονάδων - των στρατιωτών - έτσι και ο Δημιουργός είναι η ποιοτική ένωση ενός πλήθους Δημιουργών ή Δομητών. Ο Μπιρνόφ, ο μεγάλος Ανατολιστής, είχε συλλάβει θαυμάσια την ιδέα όταν έλεγε πως ο Μπράχμα δεν δημιουργεί την Γη, περισσότερο σπ' ό,τι το υπόλοιπο σύμπαν. "Αφού πρόβαλε από την ψυχή του κόσμου, μόλις αποχωρίστηκε από την πρώτη αιτία, εξατμίζεται μαζί μ' αυτήν και προβάλλει όλη την φύση από τον εαυτό του. Δεν στέκεται πάνω απ' αυτήν, αλλά είναι αναμεμειγμένος μαζί της· ο Μπράχμα και το σύμπαν σχηματίζουν ένα Ον, κάθε μόριο του οποίου είναι στην ουσία του ο ίδιος ο Μπράχμα, που πρόβαλε από τον εαυτό του."
400 Στα ινδικά *Πουρανά* ο Βίσνου, ο πρώτος, και ο Μπράχμα, ο δεύτερος Λόγος, ή ο ιδεατός και πρακτικός δημιουργός, απεικονίζονται ο ένας σαν να εκδηλώνει τον λωτό και ο άλλος σαν να προβάλλει απ' αυτόν.

απ' αυτή την ιδέα οδηγεί αμέσως σε στοχασμό πάνω στο θέμα της δημιουργικής αιτίας. Στα έργα της η φύση παρατηρείται ότι έχει διαμορφώσει έναν θαυμαστό ζωντανό μηχανισμό, που κυβερνιέται από μια επιπρόσθετη ζώσα ψυχή, η ζωή, η ανάπτυξη και η ιστορία της οποίας σχετικά με την προέλευσή της, το παρόν και το μέλλον της, ξεπερνάει όλες τις προσπάθειες της ανθρώπινης διάνοιας.[401] Το νεογέννητο είναι ένα συνεχώς επαναλαμβανόμενο 382- θαύμα, μια ένδειξη πως μέσα στο εργαστήρι της μήτρας παρενέβη μια νοήμων δημιουργική δύναμη για να συνδέσει μια ζώσα ψυχή με ένα φυσικό μηχανισμό. Η εκπληκτική γοητεία του γεγονότος προσδίδει μια ιερή αγιότητα στο καθετί που συνδέεται με τα όργανα αναπαραγωγής, σαν τη διαμονή και το χώρο της φανερής εποικοδομητικής παρέμβασης της θεότητας.

Αυτή είναι μια σωστή απόδοση των βασικών ιδεών της αρχαιότητας, των καθαρά πανθεϊστικών αντιλήψεων, απρόσωπων και ευλαβικών, των αρχαϊκών φιλοσόφων της προϊστορικής εποχής. Δεν συμβαίνει έτσι, όμως, όταν αναφέρεται στην αμαρτωλή ανθρωπότητα, στις χονδροειδείς ιδέες τις προσκολλημένες στην προσωπικότητα. Γι’ αυτό, κανένας πανθεϊστής φιλόσοφος δεν θα διστάσει να θεωρήσει τις παρατηρήσεις που ακολουθούν το παραπάνω απόσπασμα, σαν επικίνδυνες για την ιερότητα της αληθινής θρησκείας και ταιριαστές μόνο στην δική μας υλιστική εποχή, που είναι άμεση συνέπεια και αποτέλεσμα αυτού του ανθρωπομορφικού χαρακτήρα. Γιατί αυτή είναι η νότα κλειδί για ολόκληρο το πνεύμα και την ουσία της Παλαιάς Διαθήκης. "Επομένως", συνεχίζει το χειρόγραφο, αναλύοντας το συμβολισμό της τέχνης της ομιλίας της Βίβλου:

τοποθεσία της μήτρας πρέπει να θεωρείται σαν το ΠΙΟ ΙΕΡΟ ΜΕΡΟΣ, τα ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΩΝ και αληθινός ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΘΕΟΥ.[402] Για τον άνδρα η κατοχή της γυναίκας εθεωρείτο πάντα σαν ουσιαστικό μέρος του εαυτού του, για να γίνουν οι δυο ένας, και ζηλότυπα φυλασσόταν σαν ιερή. Ακόμα και το μέρος του συνηθισμένου σπιτιού ή οικήματος που ήταν ορισμένο για την διαμονή της συζύγου ονομαζόταν *penetralia*, το μυστικό ή ιερό, και εδώ οφείλεται και η μεταφορά των ιερών κατασκευών για τα Άγια των Αγίων, παρμένη από την ιδέα της ιερότητας των οργάνων αναπαραγωγής. Φτάνοντας σε μια ακρότητα μεταφορικής περιγραφής,[403] αυτό το μέρος του σπιτιού ή οικήματος στα Ιερά Βιβλία περιγράφεται σαν "ανάμεσα στους μηρούς του σπιτιού", και μερικές φορές η ιδέα εκφράζεται και οικοδομικά στα μεγάλα σαν πόρτες ανοίγματα των εκκλησιών που βρίσκονται στο εσωτερικό ανάμεσα σε αντηρίδες.

Ανάμεσα στους αρχαίους Άριους δεν υπήρξε ποτέ καμιά τέτοια σκέψη, "φτασμένη στην υπερβολή". Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός πως στη βεντική περίοδο οι γυναίκες δεν τοποθετούνταν χωριστά από τους άνδρες σε *penetralia*, ή "τζενάνα". Η απομόνωσή τους άρχισε μόνο όταν οι Μωαμεθανοί - οι δεύτεροι κληρονόμοι του εβραϊκού συμβολισμού μετά τον χριστιανικό κληρικαλισμό - κατέβαλαν την χώρα και βαθμιαία επέβαλαν τους τρόπους και τα έθιμά τους πάνω στους Ινδούς. Η προ- και μετά-βεντική γυναίκα ήταν τόσο ελεύθερη όσο και ο άνδρας και καμιά ακάθαρτη γήινη σκέψη δεν αναμείχθηκε ποτέ με την θρησκευτική συμβολολογία των πρώτων Αρίων. Η ιδέα και η εφαρμογή είναι καθαρά σημιτικές. Αυτό υποστηρίζεται και από τον

401 Όχι τις "προσπάθειες" των εκπαιδευμένων ψυχικών λειτουργιών ενός Μυημένου στην Ανατολική μεταφυσική και στα μυστήρια της δημιουργικής Φύσης. Οι βέβηλοι των περασμένων εποχών ήταν εκείνοι που υποβίβασαν την καθαρή ιδέα της κοσμικής δημιουργίας σε ένα έμβλημα απλής ανθρώπινης αναπαραγωγής και σεξουαλικών λειτουργιών οι εσωτερικές διδασκαλίες και οι μυημένοι του Μέλλοντος είναι εκείνοι που σαν αποστολή έχουν και θα έχουν να επανορθώσουν και να εξευγενίσουν για άλλη μια φορά την αρχέγονη αντίληψη που τόσο θλιβερό βεβηλώθηκε από την ωμή και χονδροειδή εφαρμογή της στα εξωτερικά δόγματα και προσωποποιήσεις από τους θεολογικούς και εκκλησιαστικούς θρησκομανείς. Η σιωπηλή λατρεία της αφηρημένης ή νοούμενης Φύσης, της μόνης θείας εκδήλωσης, είναι η μοναδική ευγενική θρησκεία της Ανθρωπότητας.

402 Είναι βέβαιο ότι τα λόγια του αρχαίου Μυημένου στα μυστήρια της πρώτης χριστιανοσύνης, δηλαδή "Ουκ οίδατε ότι ναός θεού εστε" (Προς Κορινθίους Α', Γ', Ι6), δεν θα μπορούσαν να εφαρμοστούν μ' αυτό το νόημα στους ανθρώπους; Το νόημα μπορεί να ήταν αυτό και αναντίρρητα ήταν αυτό στον νου των Εβραίων συντακτών της Παλαιάς Διαθήκης. Και εδώ είναι η άβυσσος που βρίσκεται ανάμεσα στον συμβολισμό της Καινής Διαθήκης και στον ιουδαϊκό κανόνα. Το χάσμα αυτό δεν θα παρέμενε και συνεχώς θα μεγάλωνε αν η Χριστιανοσύνη - ειδικά και πιο έντονα η Λατινική Εκκλησία - δεν έριχνε γέφυρα πάνω του; Τώρα ο σύγχρονος Παπισμός το έχει καλύψει ολότελα με το δόγμα των δυο άμωμων συλλήψεων και τον ανθρωμορφικό και ταυτόχρονα ειδωδολατρικό χαρακτήρα που έχει αποδώσει στην Μητέρα του Θεού του.

403 Σε τέτοια ακρότητα έφτασε μόνο στην Εβραϊκή Βίβλο και στο δουλικό αντιγραφέα της, την χριστιανική θεολογία.

ίδιο τον διαβασμένο συγγραφέα της καμπαλιστικής αποκάλυψης όταν, κλείνοντας το παραπάνω απόσπασμα, προσθέτει:

Αν η ιδέα της καταγωγής των μέτρων καθώς και των χρονικών περιόδων μπορεί να αποδοθεί σ' αυτά τα όργανα σαν σύμβολα των δημιουργικών κοσμικών παραγόντων, τότε πράγματι στις κατασκευές των Ναών σαν Οίκων της θεότητας, ή του Ιεχωβά, το μέρος εκείνο που ορίζεται σαν τα Άγια των Αγίων, ή το Πιο Ιερό Μέρος, πρέπει να δανείστηκε τον τίτλο του από την αναγνωρισμένη ιερότητα των γεννητικών οργάνων θεωρούμενα σαν σύμβολα των μέτρων καθώς και της δημιουργικής αιτίας. Για τον αρχαίο ΣΟΦΟ, δεν υπήρχε κανένα όνομα, καμιά ιδέα και κανένα σύμβολο της ΠΡΩΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ.

Ασφαλώς όχι. Είναι καλύτερα να μην κάνει ποτέ καμιά σκέψη γι' αυτή και να την αφήνει για πάντα ανώνυμη, όπως έκαναν οι πρώτοι Πανθεϊστές, παρά να υποβαθμίζει κανείς την ιερότητα αυτού του Ιδανικού των Ιδανικών, υποβιβάζοντας τα σύμβολα του σε τέτοιες ανθρωπομορφικές μορφές! Εδώ αντιλαμβάνεται κανείς ξανά το τεράστιο χάσμα ανάμεσα στην Άρια και στην Σημιτική θρησκευτική σκέψη: δυο αντίθετοι πόλοι. Ειλικρίνεια και Απόκρυψη. Για τους Μπραχμάνους, οι οποίοι ποτέ δεν έντυσαν με ένα "αρχικό Αμαρτωλό" στοιχείο τις φυσικές αναπαραγωγικές λειτουργίες της ανθρωπότητας, η απόκτηση ενός γιου είναι θρησκευτικό καθήκον. Την παλιά εποχή, ο Μπραχμάνος αφού είχε εκτελέσει την αποστολή του σαν ανθρώπινος δημιουργός, αποσυρόταν στην ζούγκλα και περνούσε το υπόλοιπο της ζωή του με θρησκευτικούς διαλογισμούς. Είχε εκπληρώσει το καθήκον του απέναντι στην φύση, σαν θνητός άνθρωπος και συνεργάτης της, και στο εξής αφιέρωνε όλες τις σκέψεις του στο πνευματικό, αθάνατο μέρος του εαυτού του, θεωρώντας το γήινο σαν μια απλή πλάνη, ένα φευγαλέο όνειρο· όπως πράγματι είναι. Για τον Σημίτη, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αυτός επινόησε έναν πειρασμό της σάρκας μέσα στον κήπο της Εδέμ, εμφανίζοντας τον θεό του (εσωτερικά, τον Πειρασμό και τον Κυβερνήτη της Φύσης) να ΚΑΤΑΡΙΕΤΑΙ για πάντα μια πράξη που ήταν μέσα στο λογικό πρόγραμμα αυτής της φύσης.[404] Όλα αυτά εξωτερικά, όπως στο ένδυμα και το νεκρό γράμμα της Γένεσης και των υπόλοιπων και ταυτόχρονα, εσωτερικά, θεώρησε το υποτιθέμενο αμάρτημα και την ΠΤΩΣΗ σαν μια πράξη τόσο ιερή, ώστε να διαλέξει το όργανο, τον εκτελεστή του προπατορικού αμαρτήματος, σαν το πιο κατάλληλο και πιο ιερό σύμβολο για να παρουσιάσει εκείνον τον θεό, ο οποίος εμφανίζεται να σφραγίζει την είσοδό του σε λειτουργία σαν ανυπακοή και αιώνιο ΑΜΑΡΤΗΜΑ!

Ποιος μπόρεσε ποτέ να βυθομετρήσει τα παράδοξα βάθη του σημιτικού νου. Και αυτό το παράδοξο στοιχείο, χωρίς την εσώτατη σημασία του, έχει τώρα περάσει ολοκληρωτικά στην χριστιανική θεολογία και στο δόγμα!

Εναπόκειται στις μέλλουσες γενιές να αποφασίσουν για το αν οι πρώτοι Πατέρες της Εκκλησίας γνώριζαν το εσωτερικό νόημα της Εβραϊκής (Παλαιάς) Διαθήκης, ή για το αν μόνο λίγοι απ' αυτούς είχαν επίγνωση ενώ οι άλλοι είχαν άγνοια του μυστικού. Ωστόσο, ένα πράγμα είναι βέβαιο. Επειδή ο εσωτερισμός της Καινής Διαθήκης συμφωνεί απόλυτα με εκείνον των Εβραϊκών Μωυσαϊκών Βιβλίων και επειδή ταυτοχρόνως αρκετά καθαρά αιγυπτιακά σύμβολα και παγανιστικά δόγματα γενικά - η Τριάδα, για παράδειγμα - αντιγράφηκαν και ενσωματώθηκαν μέσα στα Συνοπτικά Ευαγγέλια και στον Αγ. Ιωάννη, γίνεται φανερό ότι η ταυτότητα αυτών των συμβόλων ήταν γνωστή στους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης, όποιοι κι αν ήσαν αυτοί, θα πρέπει επίσης να γνώριζαν την προτεραιότητα του αιγυπτιακού εσωτερισμού, αφού υιοθέτησαν αρκετά τέτοια σύμβολα που απεικονίζουν καθαρά αιγυπτιακές αντιλήψεις και πίστεις - στο εξωτερικό και εσωτερικό τους νόημα - και τα οποία δεν βρίσκονται στον ιουδαϊκό κανόνα. Ένα τέτοιο σύμβολο είναι και το νούφαρο στα χέρια του Αρχαγγέλου στις πρώτες απεικονίσεις της εμφάνισής του στην Παρθένο Μαρία και αυτές οι συμβολικές εικόνες διασώζονται μέχρι σήμερα στην εικονογραφία της Ελληνικής και της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Έτσι το νερό, το πυρ, ο Σταυρός, καθώς και το Περιστέρι, ο Αμνός και άλλα ιερά ζώα, με όλους τους συνδυασμούς τους, έχουν

404 Η ίδια ιδέα εμφανίζεται εξωτερικά στα γεγονότα της Αιγύπτου. Ο Κύριος ο θεός δοκιμάζει υπερβολικά τον Φαραώ και "τον βασανίζει με μεγάλες συμφορές", ώστε ο βασιλιάς να μην ξεφύγει την τιμωρία και να μη δώσει έτσι αφορμή για έναν ακόμα θρίαμβο του "Εκλεκτού λαού" του.

εσωτερικά ταυτόσημο νόημα και πρέπει να έγιναν αποδεκτά σαν μια βελτίωση στον απλό και καθαρό Ιουδαϊσμό.

Γιατί ο Λωτός και το Νερό είναι από τα πιο αρχαία σύμβολα και είναι καθαρά Άρια στην καταγωγή τους, αν και έγιναν κοινό κτήμα κατά την εξάπλωση της Πέμπτης Φυλής. Ας δώσουμε ένα παράδειγμα. Τα γράμματα, ακριβώς όπως και οι αριθμοί, ήσαν όλα μυστικά, είτε σε συνδυασμό είτε το καθένα χωριστά. Το πιο ιερό από όλα είναι το γράμμα Μ. Είναι θηλυκό και αρσενικό, ή ανδρόγυνο και στην αρχή συμβόλιζε το ΝΕΡΟ, την μεγάλη άβυσσο. Είναι μυστικιστικό σε όλες τις γλώσσες, Ανατολικές και Δυτικές, και θεωρείται σαν ένα ιερογλυφικό των κυμάτων, έτσι /\/\/\. Στον Άριο όσο και στον Σημιτικό Εσωτερισμό αυτό το γράμμα αντιπροσώπευε πάντα τα νερά, δηλαδή, στα σανσκριτικά η λέξη ΜΑΚΑΡΑ - το δέκατο ζώδιο του Ζωδιακού - σημαίνει έναν κροκόδειλο, ή μάλλον ένα υδρόβιο τέρας που συνδέεται πάντα με το νερό. Το γράμμα ΜΑ ισούται και αντιστοιχεί με τον αριθμό 5: που αποτελείται από μια δυάδα, σύμβολο των δυο χωρισμένων φύλων και από μια τριάδα, σύμβολο της τρίτης ζωής, του απόγονου της δυάδας. Αυτό επίσης συμβολίζεται συχνά και με ένα Πεντάγωνο, που θεωρείται σαν ένα ιερό σημάδι, ένα θείο Μονόγραμμα. ΜΑΪΤΡΕΓΙΑ είναι το μυστικό όνομα του Πέμπτου Βούδα και του Κάλκι Αβατάρα των Μπραχμάνων: του τελευταίου ΜΕΣΣΙΑ που θα έρθει στην αποκορύφωση του Μεγάλου Κύκλου. Είναι επίσης το αρχικό γράμμα της ελληνικής λέξης Μήτις, ή *Θείας Σοφίας*˙ του Μεμρά, "λέξη" ή Λόγος· και των λέξεων Μίθρας (ο *Μιχρ*), Μονάδα, Μυστήριο. Όλα αυτά γεννιούνται μέσα και από την μεγάλη Άβυσσο και είναι Γιοί της *Μάγια*, της Μητέρας˙ στην Αίγυπτο, Μουτ˙ στην Ελλάδα, Αθηνά (Μινέρβα, θεία σοφία)˙ της Μαίρης, ή Μίριαμ, Μύρρα κ.τ.λ., της Μητέρας του χριστιανικού Λόγου και της *Μάγια*, της μητέρας του Βούδα. Μαντάβα και Μαντάβι είναι οι τίτλοι των πιο σημαντικών θεών και θεαινών στο ινδουιστικό Πάνθεο. Τέλος, στα σανσκριτικά η λέξη *Μάνταλα* σημαίνει ένας "κύκλος" ή μια τροχιά (οι δέκα διαιρέσεις του *Ρινγκ-Βέντα*). Τα πιο ιερά ονόματα στην Ινδία αρχίζουν γενικά μ' αυτό το γράμμα: από το Μαχάτ, την πρώτη εκδηλωμένη διάνοια και τον Μαντάρα, το μεγάλο βουνό που χρησιμοποιήθηκε από τους θεούς για να αναδεύσουν τον Ωκεανό, μέχρι την Μαντακίνι, την ουράνια *Γκάνγκα* (Γάγγης), τον Μάνου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Μήπως πρόκειται για σύμπτωση; Τότε είναι πολύ περίεργη πράγματι, όταν βλέπουμε πως και στο όνομα του Μωυσή - που βρέθηκε στα νερά του Νείλου - υπάρχει αυτό το συμβολικό σύμφωνο. Και η κόρη του Φαραώ "επωνόμασε δε το όνομα αυτού Μωϋσήν...", επειδή όπως είπε, "εκ του ΥΔΑΤΟΣ αυτόν άνειλόμην." (Έξοδος Β', 10).[405] Εκτός από αυτό, το εβραϊκό ιερό όνομα του θεού που αποδίδεται σ' αυτό το γράμμα Μ, είναι Μεβοράχ, ο "Άγιος" ή "Ευλογημένος" και το όνομα για τα νερά του Κατακλυσμού είναι Μαμπούλ. Μπορούμε να κλείσουμε την σειρά των παραδειγμάτων με μια υπενθύμιση στις "τρεις Μαρίες", κατά την Σταύρωση και την σύνδεσή τους με την λέξη *Mare*, Θάλασσα ή Νερό. Αυτός είναι ο λόγος που στον ιουδαϊσμό και στον χριστιανισμό ο Μεσσίας συνδέεται πάντα με το Νερό, το Βάπτισμα, τους Ιχθύς (το σημείο του Ζωδιακού που στα σανσκριτικά ονομάζεται Μίνα) και ακόμα με τον *Μάτσια* (ψάρι) Αβατάρα και τον Λωτό, το σύμβολο της μήτρας, ή του νούφαρου, πράγμα που είναι το ίδιο. Στα ευρήματα της αρχαίας Αιγύπτου, όσο πιο παλιά είναι τα ανακαλυπτόμενα αναθηματικά αντικείμενα με σύμβολα και εμβλήματα, τόσο πιο συχνά βρίσκεται ο λωτός και το νερό συνδεδεμένα με τους ηλιακούς θεούς. Ο θεός Χνεμού - η υγρή δύναμη - το νερό, που όπως δίδαξε ο Θαλής είναι η αρχή όλων των πραγμάτων, βρίσκεται καθισμένος πάνω σε έναν θρόνο κλεισμένος σε έναν λωτό (Σαϊτική εποχή, Σεραπείο). Ο θεός Μπες στέκεται πάνω σε έναν λωτό (Άβυδος.) Ο Θωθ, ο θεός του μυστηρίου και της Σοφίας, ο ιερός Γραφέας του Αμέντι, φορώντας σαν κάλυμμα κεφαλής τον ηλιακό δίσκο, κάθεται με ένα κεφάλι ταύρου (ο ιερός ταύρος της Μένδης όντας μια μορφή του Θωθ) και ένα ανθρώπινο σώμα, πάνω σε έναν ολάνθιστο λωτό (4η Δυναστεία). Τέλος η θεά Χεκέτ, με την μορφή βατράχου, στέκεται πάνω σε έναν λωτό, δείχνοντας έτσι την σύνδεσή της με το νερό. Και ακριβώς απ' αυτό το άκομψο σχήμα της μορφής του βατράχου, που είναι αναντίρρητα η πιο αρχαία από τις Αιγυπτιακές θεότητες, οι αιγυπτιολόγοι προσπάθησαν μάταια να αποκαλύψουν το μυστήριο και τις

405 Ακόμα και στις επτά θυγατέρες του Μαδιανίτη ιερέα που όταν ήρθαν να πάρουν νερό, ο Μωυσής έδωσε νερό στο κοπάδι τους, υπηρεσία για την οποία ο Μαδιανίτης δίνει στον Μωυσή για γυναίκα του την Σεπφώρα (*Sippara*= το Λαμπερό κύμα) (Έξοδος, Β', 21). Όλα αυτά έχουν το ίδιο μυστικό νόημα.

λειτουργίες της. Η υιοθέτηση του στην Εκκλησία από τους πρώτους χριστιανούς, αποδεικνύει πως αυτοί γνώριζαν περισσότερα από τους σύγχρονους Ανατολιστές μας. Η "θεά βάτραχος ή φρύνος" ήταν μια από τις κύριες κοσμικές θεότητες που συνδέονταν με την δημιουργία εξαιτίας της αμφίβιας φύσης της και κυρίως εξαιτίας της φανερής ανάστασης της, ύστερα από μακρές εποχές μοναχικής ζωής κλεισμένης σε παλιούς τοίχους, σε βράχους κ.τ.λ. Η θεότητα αυτή όχι μόνο έλαβε μέρος στην οργάνωση του κόσμου, μαζί με τον *Χνεμού*, αλλά συνδεόταν επίσης με το δόγμα της ανάστασης.[406] Θα πρέπει να υπάρχει κάποιο πολύ βαθύ και ιερό νόημα μέσα σ' αυτό το σύμβολο, αφού οι πρώτοι Αιγύπτιοι χριστιανοί, παρά τον κίνδυνο να κατηγορηθούν για μια αηδιαστική μορφή ζωολατρείας, το υιοθέτησαν στις Εκκλησίες τους. Ένας βάτραχος ή φρύνος κλεισμένος μέσα σε ένα άνθος λωτού, ή και χωρίς το τελευταίο σύμβολο, ήταν η μορφή που διαλέχτηκε για τα λυχνάρια της Εκκλησίας, πάνω στα οποία ήταν χαραγμένες οι λέξεις: " Εγώ ειμί ανάστασις". Αυτές οι βατραχόμορφες θεές βρίσκονται επίσης σε όλες τις μούμιες.[407]

406 Σύμφωνα με τους Αιγυπτίους επρόκειται για την ανάσταση σε επαναγέννηση μετά από 3.000 χρόνια εξάγνισης, είτε στο Ντεβατσάν είτε "στα πεδία της ευδαιμονίας".

407 Μια τέτοια "θεά βάτραχος" υπάρχει οτο Μπουλάκ, στο Μουσείο του Καΐρου. Ο κ. Γκαστόν Μασπερό, πρώην διευθυντής του Μουσείου του Μπουλάκ είναι αυτός που ευθύνεται για την δήλωση και την περιγραφή των εκκλησιαστικών λυχνιών (Βλέπε το έργο του *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 146).

IX

Η ΣΕΛΗΝΗ, DEUS LUNUS, ΦΟΙΒΗ

Αυτό το αρχαϊκό σύμβολο είναι το πιο ποιητικό απ' όλα τα σύμβολα, καθώς επίσης και το πιο φιλοσοφικό. Οι αρχαίοι Έλληνες το είχαν σε μεγάλη εκτίμηση, και οι σύγχρονοι ποιητές το χρησιμοποίησαν υπερβολικά. Η Βασίλισσα της Νύχτας, που ταξιδεύει στον ουρανό μέσα στο μεγαλείο του απαράμιλλου φωτός της, συσκοτίζοντας ακόμα και τον Έσπερο και που απλώνει τον ασημένιο μανδύα της πάνω σε ολόκληρο τον κόσμο των άστρων, υπήρξε πάντα ένα αγαπημένο θέμα για όλους τους ποιητές της χριστιανοσύνης, από τον Μίλτον και τον Σαίξπηρ μέχρι τον τελευταίο στιχουργό. Αλλά η ακτινοβόλος λυχνία της νύχτας, με την αναρίθμητη ακολουθία των άστρων της, συγκίνησε μόνο την φαντασία του αδαούς. Μέχρι πρόσφατα, η θρησκεία και η Επιστήμη δεν είχαν καμιά σχέση με τον όμορφο μύθο. Και όμως, σύμφωνα με τα λόγια του Σέλλευ, "η ψυχρή, αγνή σελήνη":

> ... Που ομορφαίνει καθετί στο οποίο χαμογελάει -
> Αυτός ο περιπλανώμενος ναός μιας απαλής αλλά κρύας
> φλόγας που πάντα μεταμορφώνεται και όμως μένει η ίδια, και
> δεν ζεσταίνει, αλλά φωτίζει.

βρίσκεται σε πιο στενή σχέση με την Γη από οποιοδήποτε άλλο αστρικό σώμα. Ο Ήλιος είναι ο χορηγός της ζωής σε ολόκληρο το πλανητικό σύστημα, η Σελήνη είναι ο χορηγός της ζωής στην δική μας σφαίρα και οι πρώτες φυλές το καταλάβαιναν και το γνώριζαν, έστω και στην παιδική τους ηλικία. Αυτή είναι η Βασίλισσα και ο Βασιλιάς και ήταν ο Βασιλιάς Σόμα πριν μεταμορφωθεί στην Φοίβη και στην αγνή Άρτεμη (Diana). Αυτή είναι κυρίως η θεότητα των χριστιανών, μέσω των Μωυσαϊκών και Καμπαλιστών Ιουδαίων, αν και ο πολιτισμένος κόσμος αγνοεί το γεγονός εδώ και πολλούς αιώνες: στην πραγματικότητα από τότε που και ο τελευταίος μυημένος Πατέρας της Εκκλησίας πέθανε παίρνοντας μαζί του στον τάφο τα μυστικά των παγανιστικών ναών. Για τους "Πατέρες" – όπως ο Ωριγένης ή ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς – η Σελήνη ήταν το ζωντανό σύμβολο του Ιεχωβά: ο χορηγός της Ζωής και ο χορηγός του θανάτου, ο χορηγός της ύπαρξης, στον δικό μας Κόσμο. Γιατί αν η Άρτεμις, σύμφωνα με τους Έλληνες, ήταν Luna [Σελήνη] στον Ουρανό και Diana [Άρτεμις] πάνω στην Γη, που προΐστατο του τοκετού και της ζωής· για τους Αιγυπτίους αυτή ήταν η Χεκέτ (Εκάτη) στην Κόλαση, η θεά του θανάτου, που κυβερνούσε την μαύρη μαγεία και βασκανία. Ακόμα, σαν η προσωποποιημένη Σελήνη, της οποίας τα φαινόμενα είναι τριαδικά, η Άρτεμις-Εκάτη-Luna είναι το τρία στό ένα. Γιατί αυτή είναι θεά *τρίμορφος, τρίδυμος, τρικέφαλος*[408] σαν τον Μπράχμα-Βίσνου-Σιβά. Επομένως αυτή είναι το πρωτότυπο της Τριάδας μας, η οποία δεν ήταν πάντα ολότελα αρσενική. Ο αριθμός επτά, που κυριαρχεί τόσο στην Βίβλο και είναι τόσο ιερός στην έβδομη ημέρα (Σάββατο), έφτασε στους Ιουδαίους από την αρχαιότητα, έλκοντας την καταγωγή του από τον τετραπλό αριθμό 7 που περιέχεται στις 28 ημέρες του σεληνιακού μηνός, κάθε επταπλό τμήμα του οποίου παριστάνεται από ένα τέταρτο της σελήνης.

Αξίζει τον κόπο να παρουσιάσουμε σ' αυτό το έργο μια πανοραμική άποψη της προέλευσης και ανάπτυξης του σεληνιακού μύθου και της λατρείαςκατά την ιστορική αρχαιότητα, στην δική μας πλευρά του πλανήτη. Η αρχική καταγωγή του δεν έχει εντοπιστεί ακόμα από την ακριβή επιστήμη, που απορρίπτει όπως πάντα την παράδοση˙ όσο για την θεολογία - που κάτω από την καθοδήγηση των πολυμήχανων Πάπων έβαλε μια ταμπέλα σε κάθε τμήμα φιλολογίας που δεν φέρει την έγκριση της Εκκλησίας της Ρώμης - η αρχαϊκή ιστορία του είναι ένα σφραγισμένο βιβλίο. Το αν είναι πιο αρχαία η αιγυπτιακή ή η Άρια ινδουιστική θρησκευτική φιλοσοφία - και η Μυστική

408 Η *Τρίμορφος* θεά στο άγαλμα του Αλκαμένους.

Δοξασία λέει πως είναι η δεύτερη, αυτό δεν έχει και τόση σημασία στην προκειμένη περίπτωση, γιατί η σεληνιακή και ηλιακή "λατρεία" είναι η πιο αρχαία στον κόσμο. Και οι δυο επιβίωσαν και κυριάρχησαν μέχρι σήμερα σε όλο τον κόσμο, μερικές φορές ανοιχτά και άλλες όχι – όπως π.χ. στην χριστιανική συμβολολογία – μυστικά. Η γάτα, ένα σεληνιακό σύμβολο, ήταν αφιερωμένη στην Ίσιδα, που ήταν κατά μια έννοια η Σελήνη, όπως ο Όσιρις ήταν ο Ήλιος. Η γάτα απεικονίζεται συχνά στην κορυφή του Σείστρου στο χέρι της θεάς. Το ζώο αυτό τιμόταν υπερβολικά στην πόλη Βούβαστη, η οποία βυθιζόταν σε βαρύ πένθος με τον θάνατο κάθε ιερής γάτας, γιατί η Ίσιδα σαν Σελήνη λατρευόταν ιδιαίτερα σ' αυτήν την πόλη των μυστηρίων. Ο αστρονομικός συμβολισμός που συνδέεται με αυτήν έχει ήδη αναφερθεί στο κεφάλαιο Ι "Συμβολισμός και Ιδεογράμματα" και κανένας δεν το περιέγραψε καλύτερα από τον Τζέραλντ Μάσεΰ στις *Διαλέξεις* του και στην *Φυσική Γένεση*. Τα μάτια της γάτας, λέει, φαίνεται να ακολουθούν τις σεληνιακές φάσεις στην ανάπτυξη και στην μείωσή τους και οι δίσκοι τους λάμπουν σαν δυο άστρα στο σκοτάδι της νύχτας. Από δω προέρχεται και η μυθολογική αλληγορία που εμφανίζει την Diana να κρύβεται με την μορφή μιας γάτας στην Σελήνη όταν, μαζί με άλλους θεούς, ποθούσε να ξεφύγει από την καταδίωξη του Τυφώνα (βλέπε *Μεταμορφώσεις* του Οβιδίου). Στην Αίγυπτο η Σελήνη ήταν τόσο το "Μάτι του Ώρου" όσο και το "Μάτι του Όσιρι", του Ήλιου.

Το ίδιο ισχύει και για τον Κυνοκέφαλο. Ο πίθηκος με κεφάλι σκύλου ήταν ένα ιερογλυφικό που συμβόλιζε, διαδοχικά, τον Ήλιο και την Σελήνη, αν και ο Κυνοκέφαλος είναι περισσότερο ένα ερμητικό παρά ένα θρησκευτικό σύμβολο. Γιατί είναι το ιερογλυφικό του Ερμή, του πλανήτη, αλλά και του Ερμή των Αλχημιστών φιλοσόφων γιατί, όπως λένε οι Αλχημιστές, "ο Ερμής πρέπει να είναι πάντα κοντά στην Ίσιδα, σαν υπουργός της, επειδή χωρίς τον Ερμή ούτε η Ίσιδα ούτε ο Όσιρις μπορούν να επιτύχουν τίποτε στο ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ". Ο Κυνοκέφαλος, οποτεδήποτε απεικονίζεται μαζί με το Κηρύκειο, την Ημισέληνο, ή τον Λωτό, είναι ένα σύμβολο του "φιλοσοφικού" Ερμή, αλλά όταν απεικονίζεται με ένα καλάμι ή ένα ρολό περγαμηνής, αντιπροσωπεύει τον Ερμή, τον γραμματέα και σύμβολο της Ίσιδας, όπως ακριβώς ο Χανουμάν κατείχε την ίδια θέση δίπλα στον Ράμα.

Αν και οι κανονικοί ηλιολάτρες, οι Πάρσοι, είναι λίγοι, ωστόσο όχι μόνο το κύριο μέρος της ινδουιστικής μυθολογίας και ιστορίας βασίζεται και είναι αναμεμειγμένο με αυτές τις δυο λατρείες, αλλά επίσης και η ίδια η χριστιανική θρησκεία. Από την εποχή της προέλευσής τους μέχρι την σημερινή εποχή, το σύμβολο αυτό χρωμάτισε τις θεολογίες τόσο της Ρωμαιοκαθολικής όσο και της Προτεσταντικής Εκκλησίας. Πράγματι η διαφορά ανάμεσα στις Άριες ινδουιστικές και στις Άριες ευρωπαϊκές πίστεις είναι πολύ μικρή, αν εξεταστούν μόνο οι θεμελιώδεις ιδέες και των δυο. Οι Ινδοί αποκαλούν με υπερηφάνεια τον εαυτό τους Σούρια και Τσάντρα-βάνσα (της Ηλιακής και Σεληνιακής δυναστείας). Οι χριστιανοί προσποιούνται πως το θεωρούν ειδωλολατρεία, αλλά ωστόσο οι ίδιοι προσκολλώνται σε μια θρησκεία που βασίζεται ολοκληρωτικά πάνω σε ηλιακή και σεληνιακή λατρεία. Είναι άσκοπο και ανόητο οι Προτεστάντες να κατηγορούν τους Ρωμαιοκαθολικούς για την "Μαριολατρεία", που βασίζεται πάνω στην αρχαία λατρεία σεληνιακών θεαινών όταν οι ίδιοι λατρεύουν τον Ιεχωβά, έναν κυρίως σεληνιακό θεό και όταν και οι δυο Εκκλησίες έχουν αποδεχθεί στις θεολογίες τους τον Ήλιο-Χριστό και την σεληνιακή τριάδα.

Αυτά που είναι γνωστά για την χαλδαϊκή σεληνιακή λατρεία, του Βαβυλώνιου θεού Σιν, που ονομαζόταν από τους Έλληνες "Θεός Σεληνιακός" (Deus Lunus), είναι ελάχιστα και αυτά τα ελάχιστα μπορούν να παραπλανήσουν τον αδαή σπουδαστή που δεν καταφέρνει να συλλάβει το εσωτερικό νόημα των συμβόλων. Όπως ήταν κοινώς γνωστό στους αρχαίους αμύητους φιλοσόφους και συγγραφείς (γιατί εκείνοι που ήταν μυημένοι είχαν ορκιστεί να σιωπήσουν), οι Χαλδαίοι.ήταν λάτρεις της Σελήνης κάτω από τα διάφορα ονόματά *της* (και *του*), ακριβώς όπως ήσαν και οι Ιουδαίοι, που ήρθαν μετά απ' αυτούς.

Στο ανέκδοτο χειρόγραφο, πάνω στην *Τέχνη της Ομιλίας*, που ήδη αναφέραμε, δίνοντας ένα κλειδί για τον σχηματισμό της αρχαίας (συμβολικής) γλώσσας, παρουσιάζεται μια λογική δικαιολογία για αυτήν την διπλή λατρεία. Είναι γραμμένη από έναν αξιοθαύμαστα ενήμερο και έξυπνο μελετητή και μυστικιστή, που την παρουσιάζει με την κατανοητή μορφή μιας υπόθεσης. Η υπόθεση αυτή, όμως, γίνεται αναγκαστικά ένα αποδεδειγμένο γεγονός στην ιστορία της

θρησκευτικής εξέλιξης στην ανθρώπινη σκέψη" για τον καθένα που έριξε κάποτε μια ματιά μέσα στο μυστικό της αρχαίας Συμβολολογίας. Έτσι, λέει:

Μια από τις πρώτες απασχολήσεις των ανθρώπων που συνδέονταν με εκείνες της πραγματικής αναγκαιότητας, θα πρέπει να ήταν η αντίληψη των χρονικών περιόδων,[409] που σημειώνονταν στο θολωτό τόξο του ουρανού, ξεπηδώντας και ανεβαίνοντας πάνω από το επίπεδο του ορίζοντα, ή στην επιφάνεια ήρεμου νερού. Οι χρονικές αυτές περίοδοι θα πρέπει να παρατηρήθηκαν σαν εκείνες της ημέρας και της νύχτας, των φάσεων της Σελήνης, των αστρικών ή συνοδικών περιστροφών της, καθώς και του ηλιακού έτους με την επανεμφάνιση των εποχών και με την εφαρμογή σ' αυτές τις περιόδους του φυσικού μέτρου της ημέρας ή της νύχτας, ή της ημέρας διαιρεμένης σε φως και σκοτάδι, θα πρέπει επίσης να είχε ανακαλυφθεί ότι υπήρχε μια μεγαλύτερη και μια μικρότερη ηλιακή ημέρα και δυο ηλιακές ημέρες με ίσο χρόνο για την ημέρα και την νύχτα μέσα στην περίοδο ενός ηλιακού έτους. Και αυτά τα σημεία του χρόνου θα μπορούσαν να σημειωθούν με μεγάλη ακρίβεια στις αστρικές ομάδες του ουρανού, ή τους αστερισμούς, που υπόκεινται εξαιτίας αυτού - σε μια ανάδρομη κίνηση, η οποία με τον καιρό θα χρειαζόταν διόρθωση με παρεμβολή, όπως έγινε στην περίπτωση της περιγραφής του Κατακλυσμού, όπου έγινε μια διόρθωση 150 ημερών για μια περίοδο 600 ετών, κατά την διάρκεια της οποίας η σύγχυση των χαρακτηριστικών σημαδιών μεγάλωσε... [Αυτό] θα μπορούσε φυσικά να συμβαίνει... συνέχεια σε κάθε φυλή και μια τέτοια γνώση θα πρέπει να θεωρηθεί ότι υπήρξε έμφυτη στην ανθρώπινη φυλή, πριν απ' αυτό που ονομάζουμε ιστορική περίοδο, καθώς και κατά την διάρκειά της.

Πάνω σε αυτήν την βάση ο συγγραφέας αναζητάει κάποιες φυσικές σωματικές λειτουργίες τις οποίες κατείχε από κοινού η ανθρώπινη φυλή, που να συνδέονται με τις περιοδικές εκδηλώσεις, έτσι ώστε "η σύνδεση ανάμεσα στα δυο είδη φαινομένων... να εκφράζεται στα λαϊκά έθιμα." Και βρίσκει:

[Τα γυναικεία φυσιολογικά φαινόμενα] κάθε σεληνιακό μήνα 28 ημερών, ή 4 εβδομάδων με 7 ημέρες η καθεμιά, έτσι ώστε 13 εμφανίσεις της περιόδου να συμβαίνουν μέσα σε 364 ημέρες, που είναι το ηλιακό εβδομαδιαίο έτος των 52 εβδομάδων, από 7 ημέρες η καθεμιά. (β) Το σκίρτημα του εμβρύου σημειώνεται σε μια περίοδο 126 ημερών, ή 18 εβδομάδων από 7 ημέρες η καθεμιά. (γ) Ότι η περίοδος που ονομάζεται "περίοδος βιωσιμότητας" είναι 210 ημερών, ή 30 εβδομάδων από 7 ημέρες η καθεμιά. (δ) Η περίοδος της εγκυμοσύνης ολοκληρώνεται σε 280 ημέρες, ή σε μια περίοδο 40 εβδομάδων από 7 ημέρες η καθεμιά, ή σε 10 σεληνιακούς μήνες από 28 ημέρες ο καθένας, ή σε 9 ημερολογιακούς μήνες από 31 ημέρες καθένας. Χρησιμοποιώντας το βασιλικό τόξο του ουρανού σαν μέτρο για τον υπολογισμό της (περιόδου που χρειάζεται για το πέρασμα από το σκοτάδι της μήτρας στο φως και " στην δόξα της συνειδητής ύπαρξης, αυτό το συνεχές αξεδιάλυτο μυστήριο και θαύμα... Έτσι οι παρατηρημένες περίοδοι χρόνου που σημειώνουν τις διεργασίες της λειτουργίας της γέννησης θα μπορούσαν κατά φυσικό τρόπο να γίνουν μια βάση για αστρονομικό υπολογισμό... Μπορούμε να βεβαιώσουμε... πως αυτός ήταν ο τρόπος μέτρησης σε όλα τα έθνη, είτε ανεξάρτητος, είτε σχετιζόμενος άμεσα ή έμμεσα με την εκπαίδευση. Αυτός ήταν ο τρόπος των Εβραίων, γιατί αυτοί ακόμα και σήμερα υπολογίζουν το ημερολόγιο με την βοήθεια των 354 και 355 ημερών του σεληνιακού έτους και έχουμε στην κατοχή μας μια ειδική μαρτυρία ότι αυτός ήταν και ο τρόπος των αρχαίων Αιγυπτίων, και να η απόδειξη:

Η βασική ιδέα πάνω στην οποία στηρίζεται η θρησκευτική φιλοσοφία των Εβραίων, ήταν ότι ο θεός περιείχε όλα τα πράγματα μέσα του[410] και ο άνδρας ήταν η εικόνα του, ο άνδρας περιλαμβάνοντας και την γυναίκα... Σύμφωνα με τους Εβραίους η θέση του άνδρα και της γυναίκας καταλαμβανόταν μεταξύ των Αιγυπτίων από τον ταύρο και την αγελάδα, που ήταν αφιερωμένα στο Όσιρι και την Ίσιδα,[411] οι οποίοι απεικονίζονταν αντίστοιχα σαν ένας άνδρας με κεφάλι ταύρου και μια γυναίκα με κεφάλι αγελάδας, σύμβολα που λατρεύονταν. Ως γνωστόν ο Όσιρις ήταν ο Ήλιος και ο ποταμός Νείλος, το τροπικό έτος των 365 ημερών, αριθμός που είναι η αριθμητική αξία της λέξης Νείλος, και ο ταύρος, όπως ήταν επίσης η αρχή του πυρός και η ζωοποιός δύναμη, ενώ η Ίσιδα ήταν η Σελήνη, η κοίτη του ποταμού Νείλου, ή η Μητέρα

409 Η αρχαία Μυθολογία περιλαμβάνει αρχαία Αστρονομία καθώς και Αστρολογία. Οι πλανήτες ήταν οι δείκτες που σημείωναν πάνω στον δίσκο του ηλιακού μας |συστήματος τις ώρες ορισμένων περιοδικών γεγονότων. Έτσι, ο Ερμής ήταν ο αγγελιαφόρος ο επιφορτισμένος να κρατάει τον χρόνο κατά την διάρκεια των καθημερινών ηλιακών και σεληνιακών φαινομένων και συνδεόταν κατά τα άλλα με τον Θεό και την Θεά του Φωτός.

410 Μια παραμορφωμένη και υποβαθμισμένη ιδέα του βεντατικού Παραμπράχμαν που περιέχει μέσα *στον εαυτό του* ολόκληρο το Σύμπαν, όντας το ίδιο το απεριόριστο Σύμπαν και όπου *δεν υπάρχει τίποτε έξω από τον εαυτό του*.

411 Ακριβώς όπως είναι μέχρι σήμερα στην Ινδία ο ταύρος του Σίβα και η αγελάδα που συμβολίζει αρκετές Σάκτι: θεές.

Γη, για τις γονιμοποιές ενέργειες της οποίας το νερό ήταν μια αναγκαιότητα, το σεληνιακό έτος των 354-364 ημερών, ο χρονοπλάστης των περιόδων κύησης, και η αγελάδα που σημειωνόταν από τον ή με τον μηνίσκο της νέας σελήνης...

Αλλά η χρησιμοποίηση της αγελάδας των Αιγυπτίων σαν σύμβολο για την γυναίκα από τους Εβραίους δεν σκόπευε σε καμιά ριζική διαφορά σημασίας, αλλά ήταν μια σύμπτωση της υποκρυπτόμενης διδασκαλίας και μια απλή αντικατάσταση ενός συμβόλου κοινού νοήματος, δηλαδή ότι η περίοδος κύησης στην αγελάδα και στην γυναίκα θεωρείτο πως ήταν η ίδια, ή 280 ημέρες, ή δέκα σεληνιακοί μήνες από τέσσερις εβδομάδες ο καθένας. Και αυτή η περίοδος αποτελούσε και την ουσιαστική αξία αυτού του ζωικού συμβόλου, του οποίου το σημάδι ήταν η ημισέληνος[412]... Αυτές οι φυσικές περίοδοι κύησης φαίνεται πως υπήρξαν αντικείμενα συμβολισμού σε όλο τον κόσμο. Χρησιμοποιούνταν... από τους Ινδούς, τις βρίσκουμε να παρουσιάζονται καθαρά από τους Αμερικανούς, στους πίνακες των Ρίτσαρντσον και Τσεστ, στον Σταυρό της Παλένκουε και αλλού, ενώ είναι φανερό πως αποτελούν την βάση για τον σχηματισμό ημερολογιακών μορφών των Μάγια του Γιουκατάν, των Ινδών, των Ασσυρίων και των αρχαίων Βαβυλωνίων, καθώς επίσης των Αιγυπτίων και των αρχαίων Εβραίων. Τα φυσικά σύμβολα... είναι είτε ο φαλλός, είτε ο φαλλός και το *γιονί*... αρσενικό και θηλυκό. Πράγματι, οι λέξεις του 27ου στίχου του 1ου κεφαλαίου της Γένεσης που μεταφράζονται με τους γενικούς όρους αρσενικό και θηλυκό, είναι... *σακρ* και *ν'καμπβά*, ή στην κυριολεξία, φαλλός και *γιονί* (*Άρρεν και θύλη, εποίησεν αυτούς*). Ενώ η απεικόνιση των φαλλικών εμβλημάτων σπάνια υποδηλώνει τα γεννητικά όργανα του ανθρώπινου σώματος, σε σχέση με τις λειτουργίες και τα σπέρματα που εκπορεύονται απ' αυτά, αντίθετα είναι μια ένδειξη ενός τρόπου μέτρησης του σεληνιακού χρόνου και μέσω του σεληνιακού, του ηλιακού χρόνου.

Αυτό είναι το φυσιολογικό ή ανθρωπολογικό κλειδί για το σύμβολο της Σελήνης. Το κλειδί που ανοίγει το μυστήριο της θεογονίας ή της εξέλιξης των μανβανταρικών θεών, είναι πιο περίπλοκο και δεν έχει κανένα φαλλικό στοιχείο. Εδώ όλα είναι μυστικά και θεία. Αλλά οι Ιουδαίοι αντί να συνδέσουν άμεσα τον Ιεχωβά με την Σελήνη σαν έναν δημιουργικό θεό, προτίμησαν να αγνοήσουν τις ανώτερες ιεραρχίες και από μερικές απ' αυτές (τους ζωδιακούς αστερισμούς και τους πλανητικούς θεούς) έφτιαξαν τους Πατριάρχες τους, ευημερίζοντας έτσι την καθαρά φιλοσοφική ιδέα και υποβιβάζοντάς την στο επίπεδο της αμαρτωλής ανθρωπότητας. (Βλέπε Τμήμα XVII, «Τά Άγια των Αγίων».) Το χειρόγραφο που αναφέραμε εξηγεί πολύ καθαρά σε ποια ιεραρχία θεών ανήκει ο Ιεχωβά και ποιος ήταν αυτός ο ιουδαϊκός ΘΕΟΣ - γιατί εκφράζει ξεκάθαρα αυτό στο οποίο η συγγραφέας πάντα επέμενε: δηλαδή, πως ο θεός τον οποίο φορτώθηκαν οι χριστιανοί δεν ήταν τίποτε περισσότερο από το σεληνιακό σύμβολο της αναπαραγωγικής ή γενετήσιας λειτουργίας στην φύση. Αγνοούσαν πάντα ακόμα και τον εβραϊκό μυστικό θεό των Καμπαλιστών, το Αίν-Σοφ, που στις πρώτες καμπαλιστικές και μυστικιστικές ιδέες θεωρείται τόσο μεγάλος όσο το Παραμπράχμαν. Αλλά η Καμπάλα του Ρόζενροθ δεν μπορεί ποτέ να δώσει τις αληθινές αρχικές διδασκαλίες του Σιμόν μπεν Γιονάι, που είναι τόσο μεταφυσικές και φιλοσοφικές όσο ελάχιστες άλλες. Και πόσοι είναι οι σπουδαστές της Καμπάλα που γνωρίζουν κάτι γι' αυτές, εκτός μόνο από τις παραποιημένες λατινικές μεταφράσεις τους; Ας ρίξουμε μια ματιά στην ιδέα η οποία οδήγησε τους αρχαίους Ιουδαίους να υιοθετήσουν ένα υποκατάστατο για το πάντα ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ, και η οποία παραπλάνησε τους χριστιανούς και τους έκανε να θεωρήσουν το υποκατάστατο πραγματικότητα.

Αν σ' αυτά τα όργανα (φαλλό και *γιονί*), σαν σύμβολα των δημιουργικών κοσμικών παραγόντων μπορεί να αποδοθεί... η ιδέα των χρονικών περιόδων, τότε πράγματι στις κατασκευές των Ναών σαν Οίκων της θεότητας, ή του Ιεχωβά, εκείνο το μέρος που ορίζεται σαν τα Άγια των Αγίων, ή το Πιο Ιερό Μέρος, πρέπει να δανείστηκε τον τίτλο του από την αναγνωρισμένη ιερότητα των γεννητικών οργάνων, θεωρούμενων σαν σύμβολα των μέτρων καθώς και της δημιουργικής αιτίας.

Για τον αρχαίο σοφό δεν υπάρχει κανένα όνομα, καμιά ιδέα και κανένα σύμβολο της Πρώτης Αιτίας.[413] Στους Εβραίους μια τέτοια έμμεση αντίληψη εκφράστηκε με έναν όρο άρνησης της κατανόησης: δηλαδή Αίν-Σοφ, ή Χωρίς Όρια. Αλλά το σύμβολο της πρώτης κατανοητής εκδήλωσής του ήταν η ιδέα ενός κύκλου με την διάμετρό του [βλέπε στο Προοίμιο του Πρώτου Τόμου, Μέρος Ι], που αμέσως μεταδίδει μια

412 Απ' όπου και η λατρεία της Σελήνης από τους Εβραίους.

413 Γιατί ήταν υπερβολικά ιερή. Στους *Βέντα* αναφέρεται σαν ΕΚΕΙΝΟ. Είναι η «Αιώνια Αιτία» και γι' αυτό δεν μπορεί να αναφερθεί σαν μια "Πρώτη Αιτία", ένας όρος που προϋποθέτει την απουσία οποιασδήποτε αιτίας, σε μια στιγμή.

γεωμετρική, φαλλική και αστρονομική ιδέα... γιατί το ένα γεννιέται από το μηδέν ή τον κύκλο, χωρίς τον οποίον δεν μπορεί να υπάρξει, και από το 1, ή το πρωταρχικό, ξεπήδησαν τα εννιά ψηφία και γεωμετρικά όλα τα επίπεδα σχήματα. Έτσι, στην Καμπάλα αυτός ο κύκλος με την διάμετρό του είναι η εικόνα των δέκα Σεφιρόθ, ή Εκπορεύσεων, που αποτελούν τον Αδάμ-Κάδμο, ή τον Αρχετυπικό Άνθρωπο, την δημιουργική πηγή όλων των πραγμάτων... Η ιδέα αυτή της σύνδεσης της εικόνας του κύκλου και της διαμέτρου του, δηλαδή του αριθμού δέκα με την σημασία των γεννητικών οργάνων και του Πιο Ιερού Μέρους...
εκτελέστηκε κατασκευαστικά στην Αίθουσα του Βασιλιά, ή στα Άγια των Αγίων της μεγάλης Πυραμίδας, στον Ναό του Μωυσή και στα Άγια των Αγίων του Ναού του Σολομώντα... Είναι η εικόνα μιας διπλής μήτρας, γιατί στα Εβραϊκά το γράμμα *χε* είναι ταυτόχρονα ο αριθμός 5 και το σύμβολο της μήτρας και δυο φορές το 5 είναι 10, ή ο φαλλικός αριθμός.

Αυτή η "διπλή μήτρα" δείχνει επίσης την δυαδικότητα της ιδέας που μεταφέρθηκε από το ανώτερο, πνευματικό, κάτω στο κατώτερο ή γήινο πεδίο και από τους Ιουδαίους περιορίστηκε σ' αυτό το τελευταίο. Γι' αυτούς επομένως ο αριθμός 7 κατέλαβε την πιο εξέχουσα θέση στην εξωτερική θρησκεία τους, μια λατρεία εξωτερικών μορφών και κενών τυπικών, όπως το Σάββατο, για παράδειγμα, η έβδομη ημέρα η αφιερωμένη στην θεότητά τους, την Σελήνη, σύμβολο του δημιουργικού Ιεχωβά. Ενώ για άλλα έθνη ο αριθμός επτά αντιπροσώπευε την θεογονική εξέλιξη των κύκλων, των κοσμικών πεδίων και των Επτά Ισχύων και Απόκρυφων Δυνάμεων στον Κόσμο, ως ένα απεριόριστο όλο, του οποίου το πρώτο επάνω τρίγωνο ήταν ασύλληπτο για την περιορισμένη διάνοια του ανθρώπου. Και ενώ άλλα έθνη, επομένως, ασχολούνταν - μέσα στον αναγκαστικό περιορισμό του Κόσμου σε Χώρο και Χρόνο - μόνο με το εκδηλωμένο επταδικό πεδίο του, αντίθετα οι Ιουδαίοι επικέντρωσαν αυτόν τον αριθμό μόνο στην Σελήνη και βάσισαν σ' αυτόν όλους τους ιερούς υπολογισμούς τους. Έτσι βλέπουμε τον συνετό συγγραφέα του χειρόγραφου που μόλις αναφέραμε, σε σχέση με το μετρολογικό σύστημα των Ιουδαίων να παρατηρεί ότι:

Αν το 20.612 πολλαπλασιαστεί με το 4/3 το αποτέλεσμα θα μας δώσει μια βάση για την εξακρίβωση της μέσης περιστροφής της Σελήνης και αν αυτό το·αποτέλεσμα πολλαπλασιαστεί ξανά με το 4/3, αυτό το δεύτερο γινόμενο θα αποτελέσει μια βάση για την εξεύρεση της ακριβούς περιόδου του μέσου ηλιακού έτους... αυτή η μορφή... βοηθάει πάρα πολύ για την ανεύρεση αστρονομικών χρονικών περιόδων.

Αυτός ο διπλός αριθμός (αρσενικό και θηλυκό) συμβολίζεται επίσης σε μερικά πολύ γνωστά είδωλα, για παράδειγμα:

Αρντανάρι-Ισβαρά, η Ίσιδα των Ινδών, ο Ηριδανός ή Αρντάν, ή ο Ιορδάνης των Εβραίων, ή πηγή καθόδου. Αυτή στέκεται πάνω σε ένα φύλλο λωτού που επιπλέει στο νερό. Αλλά το νόημα είναι... ότι είναι ανδρόγυνο ή ερμαφρόδιτο, δηλαδή φαλλός και *γιονί* συνδυασμένα, ο αριθμός 10, το εβραϊκό γράμμα Γιόντ, *ανάσχεση του Ιεχωβά*. Αυτή, ή μάλλον αυτή-αυτός, (δίνει) τα λεπτά του ίδιου κύκλου των 360 μοιρών.

"Ιεχωβά" στην καλύτερη όψη του είναι Μπινά, "η Ανώτερη διαλογιζόμενη Μητέρα, η *Μεγάλη θάλασσα* ή Άγιο Πνεύμα και επομένως ένα συνώνυμο μάλλον της Μαρίας, της Μητέρας του Ιησού και όχι του Πατέρα του. Και αυτή η "Μητέρα όντας η Λατινική *Mare*", η Θάλασσα, είναι επίσης εδώ η Venus, η Αφροδίτη, η Stella del Mare, ή "το Άστρο της Θάλλασας".

Οι πρόγονοι των μυστηριωδών Ακκάδιων - οι Τούντρα ή *Ιντουβάμσα*, οι σεληνιακοί Βασιλείς τους οποίους η παράδοση παρουσιάζει να βασιλεύουν στο Πραγιάγκα (Αλλαχαμπάντ) αιώνες πριν από την εποχή μας - ήρθαν από την Ινδία και έφεραν μαζί τους την λατρεία των δικών τους προγόνων, του Σόμα και του γιου του Μπούντα, που αργότερα έγινε λατρεία των Χαλδαίων. Όμως ένας τέτοιος σεβασμός, ξέχωρα από την λαϊκή Αστρολατρεία και Ηλιολατρεία, δεν ήταν κατά καμιά έννοια ειδωλολατρεία. Τουλάχιστον όχι περισσότερο απ' όσο είναι ο σύγχρονος Ρωμαιοκαθολικός συμβολισμός που συνδέει την Παρθένο Μαρία τους - την *Magna Mater* των Συρίων και των Ελλήνων - με την Σελήνη.

Γι' αυτήν την λατρεία οι πιο ευσεβείς Ρωμαιοκαθολικοί νιώθουν πολύ υπερήφανοι και την ομολογούν ανοιχτά. Σε ένα Υπόμνημα προς την Γαλλική Ακαδημία, ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ λέει:

Είναι απόλυτα φυσικό το ότι ο Άμμων-Ρα είναι σύζυγος της μητέρας του, αφού και η *Magna Mater* [*Μεγάλη Μητέρα*] των Χριστιανών είναι ακριβώς η σύζυγοςεκείνου του υιού που συνέλαβε... Εμείς [οι χριστιανοί] μπορούμε τώρα να κατανοήσουμε γιατί η Νεΐτ ρίχνει ακτινοβολία στον Ήλιο ενώ παραμένει στην Σελήνη, αφού η ΠΑΡΘΕΝΟΣ, που είναι η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, όπως ήταν η Νεΐτ, ντύνεται με την ακτινοβολία της και ντύνει με την σειρά του και τον ΧΡΙΣΤΌ-ΥΙΟ. "Εσύ ντύνεις τον Ήλιο και ο Ήλιος σε ντύνει" [ψάλλουν κατά την λειτουργία τους οι Ρωμαιοκαθολικοί].

Εμείς [οι χριστιανοί] κατανοούμε επίσης γιατί η περίφημη επιγραφή στην Σαΐδα ξαναφέρει πως "κανένας δεν σήκωσε ποτέ το πέπλο μου" θεωρώντας ότι αυτή η| φράση, κυριολεκτικά μεταφραζόμενη, είναι η σύνοψη αυτού που τραγουδιέται στις Εκκλησίες κατά την ημέρα της άμωμης σύλληψης. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, κ.τ.λ., Τομ. III, "Αρχαιολογία της Παρθένου Μαρίας".)

Ασφαλώς τίποτε δεν μπορεί να είναι πιο ειλικρινές απ' αυτό! Δικαιώνει απόλυτα τα όσα είχε πει ο Τζέραλντ Μάσεϋ στην Διάλεξή του για την «Σεληνολατρεία, Αρχαία και Σύγχρονη».

Άνθρωπος στην Σελήνη [Όσιρις-Σουτ, Ιεχωβά-Σατάν, Χριστός-Ιούδας και άλλα σεληνιακά δίδυμα] συχνά φορτώνεται με κακή συμπεριφορά... Σ' αυτά [τα σεληνιακά φαινόμενα] η Σελήνη ήταν μια σαν η Σελήνη, που είχε διπλό φύλο και τριπλό χαρακτήρα, σαν μητέρα, παιδί και ενήλικας. Έτσι το παιδί της Σελήνης έγινε ο σύζυγος της ίδιας της μητέρας του! Δεν θα μπορούσε να *βοηθηθεί* αν επρόκειτο να υπάρξει κάποια αναπαραγωγή. Ήταν αναγκασμένο να είναι πατέρας του εαυτού του! Αυτές οι σχέσεις απορρίφθηκαν από την μετέπειτα κοινωνιολογία και ο άνθρωπος στην Σελήνη έγινε ταμπού. Όμως στην τελευταία και πιο ανεξήγητη φάση του έγινε το κεντρικό δόγμα της πιο χονδροειδούς δεισιδαιμονίας που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, γιατί αυτά τα σεληνιακά φαινόμενα και οι ανθρώπινα παρουσιασμένες σχέσεις τους, περιλαμβανόμενης και της αιμομιξίας, είναι τα ίδια τα θεμέλια της χριστιανικής Τριάδας στην Μονάδα. Εξαιτίας της άγνοιας του συμβολισμού, η απλή παρουσίαση των πρώτων εποχών έγινε το πιο βαθύ θρησκευτικό μυστήριο στην σύγχρονη Σεληνολατρεία. Η Ρωμαϊκή Εκκλησία, χωρίς να ντρέπεται καθόλου για την απόδειξη, παρουσιάζει την Παρθένο Μαρία στολισμένη με τον Ήλιο, με την ημισέληνο στα πόδια της και κρατώντας στην αγκαλιά της το σεληνιακό βρέφος: σαν παιδί και σύζυγο της μητέρας Σελήνης. Η μητέρα, το παιδί και ο ενήλικας άνδρας, είναι θεμελιώδη..Με αυτόν τον τρόπο μπορεί να αποδειχθεί ότι η Χριστολογία μας είναι μουμιοποιημένη μυθολογία και μυθική παράδοση, που μας την παρουσίασαν στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη σαν θεία αποκάλυψη εκφρασμένη από την ίδια την φωνή του θεού.

Στο *Ζοχάρ* βρίσκεται μια πολύ γοητευτική αλληγορία, που αποκαλύπτει με τον καλύτερο τρόπο του αληθινό χαρακτήρα του Ιεχωβά ή YHV/H στην αρχική αντίληψη των Εβραίων Καμπαλιστών. Τώρα βρίσκεται στην φιλοσοφία της Καμπάλα του Ιμπν Γκεμπιρόλ, που μεταφράστηκε από τον Ισαάκ Μάγιερ. Ο συγγραφέας λέει:

Σε μια πολύ παλιά εισαγωγή που γράφηκε από τον Ρ. 'Χιτζ'κεε-για, και η οποία αποτελεί μέρος του *Ζοχάρ* στην έκδοση Μπρόντυ (1, 5β), υπάρχει η διήγηση ενός ταξιδιού που έκαναν ο Ρ. Ελ'αζάρ, γιος του Ρ. Σιμόν μπεν Γιονάι, και ο Ρ. Αμπάχ.

Αυτοί οι δυο συνάντησαν ένα άνδρα που κουβαλούσε ένα πολύ μεγάλο βάρος και τον ρώτησαν το όνομα του. Εκείνος αρνήθηκε να τους το πει και άρχισε να τους εξηγεί την Τορά (Νόμο).

... Τον ρώτησαν: "Ποιος σε ανάγκασε να περπατάς και να κουβαλάς ένα τόσο μεγάλο βάρος;" Εκείνος απάντησε: "Το γράμμα *Γιόντ* (που ισούται με το 10, και είναι το συμβολικό γράμμα του Κέτερ και η ουσία και το σπέρμα του Άγιου Ονόματος יהוה YHVH)."... Εκείνοι του είπαν: "Αν μας αποκαλύψεις το όνομα του πατέρα σου, θα φιλήσουμε την σκόνη των ποδιών σου". Εκείνος απάντησε... όσο για τον πατέρα μου, είχε την κατοικία του στην Μεγάλη θάλασσα και ήταν ένα ψάρι μέσα της [όπως ο Βίσνου και ο Δράκοντας ή Οαννές]· που [πρώτος] κατέστρεψε την Μεγάλη Θάλασσα... και ήταν μεγάλος και ισχυρός και "Αρχαίος των Ημερών" μέχρις ότου κατάπιε όλα τα άλλα ψάρια στην (Μεγάλη) Θάλασσα..." Ο Ρ. Ελ'αζάρ άκουσε τα λόγια του και του είπε: "Εσύ είσαι ο γιος της Άγιας Φλόγας, εσύ είσαι ο γιος του Ραμπ Χαμ'νουν-αχ Σάμπα (ο Αρχαίος) [το ψάρι στα Αραμαϊκά ή Χαλδαϊκά είναι *νουν*], εσύ είσαι ο γιος του Φωτός της Τορά [Ντάρμα]" κ.τ.λ. (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 335-336).

Ύστερα ο συγγραφέας εξηγεί ότι η θηλυκή Σεφιρά, Μπινά, ονομάζεται από τους Καμπαλιστές, μεγάλη θάλασσα. Επομένως η Μπινά, της οποίας τα θεία ονόματα είναι Ιεχωβά, *Γιάχ* και Ελοΐμ, είναι απλώς η χαλδαϊκή Τιαμάτ, η θηλυκή δύναμη, η Ταλάτ του Βηρωσού, που προΐσταται του Χάους και που αργότερα, από την χριστιανική θεολογία, έγινε το φίδι και ο Διάβολος. Αυτή-Αυτός (Γιάχ-Χαβά) είναι η επουράνια (Χεχ και Εύα). Αυτός ο Γιάχ-Χαβά, λοιπόν, Ιεχωβά, είναι ταυτόσημος με το δικό μας Χάος - Πατέρα, Μητέρα, Γιο - πάνω στο υλικό πεδίο και στον καθαρά φυσικό Κόσμο. *Δαίμονας* και *Θεός* ταυτόχρονα, σΉ και η Σελήνη, το καλό και το κακό, ο θεός και ο Δαίμονας.

σεληνιακός μαγνητισμός γεννάει την ζωή, την διατηρεί και την καταστρέφει, τόσο ψυχικά όσο και φυσικά. Και αν, αστρονομικά αυτή είναι ένας από τους επτά πλανήτες του αρχαίου κόσμου, στην θεογονία είναι ένας από τους αντιβασιλείς αυτού του πλανήτη, τόσο για τους χριστιανούς όσο και για τους παγανιστές, όπου οι πρώτοι την αποκαλούν με το όνομα ενός από τους αρχαγγέλους τους, ενώ οι δεύτεροι με το όνομα ενός από τους θεούς τους. Επομένως μπορεί να κατανοηθεί πολύ εύκολα το νόημα του "παραμυθιού" που μεταφράστηκε από τον Τσόουλσον από ένα παλιό χαλδαϊκό χειρόγραφο μεταφρασμένο στα Αραβικά, σχετικά με τον Κου-ταμύ που καθοδηγήθηκε από το είδωλο της Σελήνης. Τόσο ο Σελντένους όσο και ο Μαϊμονίδης μας λένε το μυστικό (*Μορέχ Νεμπουχίμ*, Βιβλ. ΙΙΙ, κεφ. 29). Οι λάτρεις των Τεραφίμ (των ιουδαϊκών Χρησμών) "σκάλιζαν εικόνες και ισχυρίζονταν πως καθώς το φως των σπουδαιότερων άστρων [πλανητών] τις διαπερνούσε, οι αγγελικές ΑΡΕΤΕΣ [ή οι αντιβασιλείς των άστρων και των πλανητών] συνομιλούσαν μαζί τους, διδάσκοντας τους πολλά και πολύ χρήσιμα πράγματα και τέχνες". Και ο Σελντένους εξηγεί πως οι Τεραφίμ στήνονταν και φτιάχνονταν σύμφωνα με την θέση ορισμένων πλανητών, εκείνων τους οποίους οι Έλληνες ονόμαζαν στοιχεία και σύμφωνα με σχήματα που βρίσκονταν στον ουρανό και ονομάζονταν αλεξιτήριοι, ή προστατευτικοί θεοί. Εκείνοι που χάραζαν τα στοιχεία ονομάζονταν στοιχειωματικοί, ή μάντεις μέσω πλανητών και στοιχείων. (Σελντένους, *Οι Συριακοί Θεοί*. Συντάγματα Ι, κεφ. 2: "De Teraphim Labanis" κ.λπ.)

Τέτοιες φράσεις, όμως, στην *Ναβαταία Γεωργία* είναι που φόβισαν τόσο τους ανθρώπους της επιστήμης, ώστε τους έκαναν να διακηρύξουν ότι το - έργο είναι "είτε απόκρυφο, είτε ένα παραμύθι που δεν αξίζει την προσοχή κανενός Ακαδημαϊκού". Ταυτόχρονα, όπως δείξαμε, οι ένθερμοι Ρωμαιοκαθολικοί και Προτεστάντες το έκαναν, μεταφορικά, κομμάτια˙ οι πρώτοι επειδή "περιέγραφε την λατρεία των δαιμόνων" και οι δεύτεροι επειδή είναι "άθεο". Για άλλη μια φορά κάνουν λάθος. Δεν είναι παραμύθι και όσον αφορά τους ευσεβείς Κληρικούς, η ίδια λατρεία μπορεί να φανεί στις Γραφές, οσοδήποτε παραμορφωμένη από την μετάφραση. Η ηλιακή και σεληνιακή λατρεία, καθώς και εκείνη των Άστρων και των Στοιχείων, βρίσκεται και απεικονίζεται στην χριστιανική θεολογία, οι Παπιστές την υπερασπίζονται, ενώ οι Προτεστάντες την αρνούνται αποφασιστικά διακινδυνεύοντας έτσι οι ίδιοι. Δυο παραδείγματα μπορούν να δοθούν.

Αμμιανός ο Μαρκελίνος (*Ιστορία*, Βιβλίο XXI, κεφ. α, 8) διδάσκει πως οι αρχαίες προφητείες εκπληρώνονταν πάντα με την βοήθεια των Πνευμάτων των Στοιχείων, "*Spiritus elementorum* και στα Ελληνικά πνεύματα των στοιχείων".

Αλλά τώρα βλέπουμε πως οι πλανήτες, τα Στοιχεία και ο Ζωδιακός δεν απεικονίζονταν μόνο στην Ηλιούπολη από τις δώδεκα πέτρες που ονομάζονταν "μυστήρια των στοιχείων", *elementorum arcana*, αλλά επίσης και στον ναό του Σολομώντα και όπως δείχνουν μερικοί συγγραφείς, σε αρκετές παλιές ιταλικές εκκλησίες, ακόμα και στην Νοτρ Νταμ του Παρισιού, όπου υπάρχουν μέχρι σήμερα.

Κανένα σύμβολο - περιλαμβανομένου και του Ήλιου - δεν ήταν πιο περίπλοκο στις πολλαπλές σημασίες, από το σεληνιακό σύμβολο. Το φύλο της ήταν, φυσικά, διπλό. Για μερικούς ήταν αρσενικό, για παράδειγμα ο ινδικός "Βασιλιάς Σόμα" και ο χαλδαϊκός Σιν, ενώ για άλλους ήταν θηλυκό, η όμορφη θεά Diana-Luna, Ειλείθυια, Λουτσίνα. Στην Ταυρίδα, ανθρώπινα θύματα θυσιάζονταν στην Άρτεμη, μια μορφή της σεληνιακής θεάς - οι Κρήτες την ονόμαζαν Δικτύννα, και οι Μήδοι και Πέρσες Αναΐτι, όπως φαίνεται σε μια επιγραφή της Κολόης: *Αρτέμιδι Ανάειτι*. Αλλά εδώ ασχολούμαστε κυρίως με την πιο αγνή και καθαρή από τις παρθένες θεές, την Luna-Άρτεμη, στην οποία πρώτος ο Πάμφος έδωσε το επίθετο *Καλλίστη*, και για την οποία ο Ευρυπίδης

γράφει: *Καλλίστη πολύ παρθένων* (*Ιππόλυτος*, Παυσανίας, *Περιήγησις*, Βιβλ΄. Οκτώ, XXXV, 8). Αυτή η Άρτιμες-Λοχεία, που προΐσταται της σύλληψης και του τοκετού (*Ιλιάδα*, Παυσανίας κ.τ.λ., κ.τ.λ.), στις λειτουργίες της και σαν η τριπλή Εκάτη, είναι η ορφική θεότητα, ο πρόγονος του θεού των Ραββίνων και των προ-χριστιανών Καμπαλιστών και ο σεληνιακός τύπος του. Η *Τρίμορφος* θεά ήταν το προσωποποιημένο σύμβολο των διαφόρων διαδοχικών όψεων που αντιπροσωπεύονταν από την Σελήνη σε καθεμιά από τις τρεις φάσεις της και αυτή η ερμηνεία ήταν των Στωικών (Κορνούτους, *Περί της Θείας Φύσεως*, XXXVI), ενώ οι Ορφικοί εξηγούσαν το επίθετο (*Τρίμορφος*) με τα τρία βασίλεια της φύσης στα οποία βασιλεύει. Ζηλόφθονη, αιμοβόρα, εκδικητική και απαιτητική, η Εκάτη-Luna είναι ένα άξιο αντίστοιχο του "ζηλιάρη θεού" των Εβραίων προφητών.

Ολόκληρο το αίνιγμα της ηλιακής και σεληνιακής λατρείας, όπως ανιχνεύεται σήμερα στις εκκλησίες, βρίσκεται πράγματι σ' αυτό το πανάρχαιο μυστήριο των σεληνιακών φαινομένων. Οι συσχετιζόμενες δυνάμεις στην "Βασίλισσα της Νύχτας" που βρίσκονται κρυμμένες για την σύγχρονη επιστήμη, αλλά είναι πλήρως ενεργές για τους μυημένους της Ανατολής, εξηγούν πλήρως τις εκατόν μία μορφές κάτω από τις οποίες απεικονίστηκε από τους αρχαίους η Σελήνη. Δείχνει ακόμα το πόσο πιο βαθιά γνώση των σεληνιακών μυστηρίων κατείχαν οι αρχαίοι από τους σύγχρονους αστρονόμους μας. Ολόκληρο το Πάνθεο των σεληνιακών θεών και θεαινών η Νέφθυς, Νεΐτ, Περσεφόνη, Μυλίττα, Κυβέλη, Ίσιδα, Αστάρτη, Venus (Αφροδίτη) και Εκάτη από την μια μεριά, και ο Απόλλωνας, Διόνυσος, Άδωνις, Βάκχος, Όσιρις, Άτυς, Ταμμούζ κ.τ.λ., κ.τ.λ., από την άλλη, όλοι αυτοί με το όνομα και τους τίτλους τους - σαν "Γιοι" και "Σύζυγοι" των μητέρων τους - δείχνουν την ταυτότητα τους με την χριστιανική Τριάδα. Σε κάθε θρησκευτικό σύστημα οι θεοί παρουσιάζονται να αναμειγνύουν τις λειτουργίες τους σαν Πατέρας, Γιος και Σύζυγος σε μια και οι θεές αναγνωρίζονται σαν "Σύζυγος, Μητέρα και Αδελφή" του αρσενικού θεού˙ όπου ο πρώτος ενοποιεί τις ανθρώπινες ιδιότητες σαν ο "Ήλιος, ο χορηγός της Ζωής" και οι θεές συγχωνεύουν όλους τους άλλους τίτλους σε μια μεγάλη σύνθεση γνωστή σαν Μαία, Μάγια, Μαρία κ.τ.λ., ένα γενικό όνομα. Η Μαία, στην αναγκαστική της προέλευση, έφτασε να σημαίνει για τους Έλληνες "μητέρα", από την ρίζα *μα* "τρέφω" που έδωσε ακόμα το όνομα της στον μήνα Μάιο, που ήταν αφιερωμένος σε όλες αυτές τις θεές, πριν αφιερωθεί στην Μαρία.[414] Η πρωταρχική σημασία της, όμως, ήταν Μάγια, Ντούργκα που από τους Ανατολιστές μεταφράζεται "απροσέγγιστο", αλλά που στην πραγματικότητα σημαίνει το "άφθαστο" με την έννοια της πλάνης και της μη πραγματικότητας, όντας η πηγή και η αιτία των γοητειών, της προσωποποίησης της ΠΛΑΝΗΣ.

Στις θρησκευτικές τελετές η Σελήνη εξυπηρετούσε έναν διπλό σκοπό. Προσωποποιούμενη σαν θηλυκή θεά για εξωτερικούς σκοπούς, ή σαν ένας αρσενικός θεός στις αλληγορίες και στα σύμβολα, στην απόκρυφη φιλοσοφία ο δορυφόρος μας θεωρείται σαν μια χωρίς φύλο Δύναμη που έπρεπε να μελετηθεί καλά γιατί ήταν φοβερή. Για τους Άριους, Χαλδαίους, Έλληνες και Ρωμαίους μυημένους, ο Σόμα, Σιν, Άρτεμις-Σώτειρα (ο ερμαφρόδιτος Απόλλωνας του οποίου οι ιδιότητες είναι η λύρα, και η γενειοφόρος Άρτεμις με το τόξο και το βέλος), ο Deus Lunus και ειδικά ο Όσιρις-Lunus και Θωθ-Lunus,[415] ήταν οι απόκρυφες δυνάμεις της Σελήνης. Αλλά είτε σαν αρσενική ή θηλυκή, σαν Θωθ ή Αθηνά, Σόμα ή Αστορέθ, η Σελήνη είναι το απόκρυφο μυστήριο των μυστηρίων και περισσότερο ένα σύμβολο του κακού παρά του καλού. Οι επτά φάσεις της (αρχική, εσωτερική διαίρεση) χωρίζονται σε τρία αστρονομικά φαινόμενα και σε τέσσερις καθαρά ψυχικές φάσεις. Το γεγονός ότι η Σελήνη δεν ετιμάτο πάντα εμφανίζεται στα Μυστήρια, όπου ο θάνατος του σεληνιακού θεού (οι τρεις φάσεις της βαθμιαίας μείωσης και τελικής εξαφάνισης) παρουσιαζόταν αλληγορικά με την Σελήνη να συμβολίζει το πνεύμα του κακού που θριαμβεύει προς στιγμήν πάνω στο φως και στον ζωοδότη θεό (τον Ήλιο) και τότε απαιτείτο όλη η ικανότητα και η γνώση των αρχαίων Ιεροφαντών στην μαγεία για να μετατρέψουν αυτόν τον θρίαμβο σε ήττα.

Ήταν η πιο αρχαία λατρεία από όλες, η λατρεία της τρίτης Φυλής του δικού μας Γύρου, των Ερμαφρόδιτων, για τους οποίους η αρσενική Σελήνη έγινε ιερή, όταν μετά την ονομαζόμενη "Πτώση", τα φύλα χωρίστηκαν. Ο "Deus Lunus" έγινε τότε ανδρόγυνος, αρσενικός και θηλυκός

414 Οι Ρωμαιοκαθολικοί οφείλουν την ιδέα της αφιέρωσης του μήνα Μαΐου στην Παρθένο στον παγανιστή Πλούταρχο που δείχνει πως ο "Μάιος ήταν αφιερωμένος στην Μαία ή Εστία" (*Ρωμαϊκά θέματα*, 86), την μητέρα μας Γη, την τροφό και το βρέφος προσωποποιούμενα.

415 Ο Θωθ-Λούνους είναι ο "Μπούντα-Σόμα" της Ινδίας, ή "Ερμής και Σελήνη".

διαδοχικά, για να χρησιμοποιηθεί τελικά για σκοπούς μαγείας, σαν μια διπλή δύναμη, από την Τέταρτη Ριζική Φυλή, τους Ατλάντειους. Στην *Πέμπτη* (την δική μας) η σεληνιακή-ηλιακή λατρεία χώρισε τα έθνη σε δυο ξεχωριστά, ανταγωνιστικά στρατόπεδα. Και οδήγησε σε γεγονότα που περιγράφηκαν αιώνες αργότερα στον Πόλεμο του *Μαχαμπαράτα* που για τους Ευρωπαίους είναι ένας μυθικός, ενώ για τους Ινδούς και τους αποκρυφιστες ένας ιστορικός αγώνας ανάμεσα στους Σουργιαβάνσα και τους Ιντουβάνσα. Προερχόμενη από την δυαδική όψη της Σελήνης, η λατρεία των θηλυκών και αρσενικών αρχών αντίστοιχα, κατέληξε σε ξεχωριστές ηλιακές και σεληνιακές λατρείες. Στις σημιτικές φυλές για πάρα πολύ καιρό ο Ήλιος ήταν θηλυκός και η Σελήνη αρσενική, όπου η τελευταία ιδέα υιοθετήθηκε απ' αυτούς από τις ατλάντειες παραδόσεις. Η Σελήνη ονομαζόταν "ο Κύριος του Ηλίου", Μπελ-Σεμές,[416] πριν από την λατρεία του Σεμές. Η άγνοια των αρχικών λόγων για μια τέτοια διάκριση και των απόκρυφων αρχών, οδήγησε τα έθνη σε ανθρωπομορψική ειδωλολατρεία. Αλλά η θρησκεία κάθε αρχαίου έθνους βασιζόταν πρωταρχικά πάνω στις απόκρυφες εκδηλώσεις μιας καθαρά αφηρημένης Δύναμης ή Αρχής που τώρα ονομάζεται "θεός". Η ίδια η εγκαθίδρυση τέτοιας λατρείας, στις λεπτομέρειες και στις τελετές της, δείχνει πως οι φιλόσοφοι που ανέπτυξαν αυτά τα συστήματα της φύσης, υποκειμενικά και αντικειμενικά, κατείχαν βαθιά γνώση και ήταν εξοικειωμένοι με πολλά γεγονότα επιστημονικής φύσης. Γιατί πέρα από το ότι ήταν καθαρά απόκρυφες, οι τελετές της σεληνιακής λατρείας βασίζονταν, όπως δείξαμε, σε μια γνώση της φυσιολογίας (που για μας είναι μια εντελώς σύγχρονη επιστήμη), της ψυχολογίας, των ιερών μαθηματικών, της γεωμετρίας και μετρολογίας, στην σωστή εφαρμογή της σε σύμβολα και αριθμούς, που δεν είναι παρά ιερογλυφικά που καταγράφουν παρατηρημένα φυσικά και επιστημονικά γεγονότα. Με λίγα λόγια, πάνω σε μια λεπτομερή και βαθιά γνώση της φύσης. Ο σεληνιακός μαγνητισμός δημιουργεί την ζωή, την διατηρεί και την σκοτώνει. Ο Σόμα ενσωματώνει την τριπλή δύναμη της *Τριμούρτι*, αν και περνάει απαρατήρητος από τον αδαή μέχρι σήμερα. Η αλληγορία που εμφανίζει τον Σόμα, την Σελήνη, να παράγεται από την ανάδευση του Ωκεανού της Ζωής (Χώρου) από τους θεούς σε ένα άλλο Μανβαντάρα (δηλαδή, την προ-γενετική ημέρα του δικού μας πλανητικού συστήματος), και εκείνη η άλλη αλληγορία, που δείχνει "τους Ρίσι να αρμέγουν την Γη, της οποίας η αγελάδα ήταν ο Σόμα, η Σελήνη", έχουν ένα βαθύ κοσμογραφικό νόημα. Γιατί δεν είναι ούτε η Ση μας αυτή που αρμέγεται, ούτε η Σελήνη που γνωρίζουμε ήταν η αγελάδα.[417] Αν οι σοφοί μας άνθρωποι της επιστήμης γνώριζαν για τα μυστήρια της φύσης όσα γνώριζαν οι αρχαίοι Αριοί, τότε ασφαλώς ποτέ δεν θα φαντάζονταν πως η Σελήνη αποσπάστηκε από την Γη. Για άλλη μια φορά, πρέπει να θυμηθούμε και να εξετάσουμε την πιο αρχαία παραλλαγή στην θεογονία: τον Υιο που γίνεται πατέρας του εαυτού του και την μητέρα που γεννιέται από τον Υιο, αν θέλουμε να κατανοήσουμε την συμβολική γλώσσα των αρχαίων. Διαφορετικά, η μυθολογία θα βασανίζει πάντα τους Ανατολιστές απλώς σαν "η ασθένεια που εμφανίζεται σε ένα ιδιαίτερο στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης"! όπως παρατηρεί σοβαρά ο Ρενούφ σε μια διάλεξη στο Χίμπερτ.

Οι αρχαίοι δίδασκαν την *αυτο*-δημιουργία, κατά κάποιον τρόπο, των θεών: η μια θεία ουσία, ανεκδήλωτη, συνεχώς γεννάει έναν δεύτερο-εαυτό, εκδηλωμένο, ο οποίος δεύτερος-εαυτός, όντας ανδρόγυνος στην φύση του, δίνει γέννηση με άμωμο τρόπο σε καθετί μακρό- και μικρο-κοσμικό

416 Κατά την διάρκεια της περιόδου που απουσιάζει από τα μωυσαϊκά βιβλία - από την εξορία από την Εδέμ μέχρι τον αλληγορικό Κατακλυσμό - οι Ιουδαίοι μαζί με τους υπόλοιπους Σημίτες, λάτρευαν τον Dyanisis **ךיאנשים** , τον "Κυβερνήτη των Ανθρώπων", τον "Κριτή", ή ΗΛΙΟ. Αν και ο ιουδαϊκός κανόνας και ο χριστιανισμός έκαναν τον Ήλιο να γίνει "Κύριος ο θεός" και Ιεχωβά στην Βίβλο, όμως η τελευταία είναι γεμάτη με αδιάκριτα ίχνη της ανδρόγυνης θεότητας, που ήταν ο Ιεχωβά, ο Ήλιος, και η Αστορέθ, η Σελήνη στην θηλυκή όψη του, και εντελώς απαλλαγμένος από το τωρινό μεταφορικό στοιχείο που του έχει δοθεί. Ο θεός είναι "πυρ αναλίσκον", εμφανίζεται μέσα στο πυρ και περιβάλλεται απ' αυτό. Δεν ήταν μόνο στο όραμα που ο Ιεζεκιήλ (Η', 16) είδε τους Ιουδαίους να "λατρεύουν τον Ήλιο".

Βάαλ των Ισραηλιτών (ο Σεμές των Μοαβιτών και ο Μολόχ των Αμμωνιτών), ήταν ο ίδιος ο "Ήλιος-Ιεχωβά" και είναι μέχρι τώρα "ο Βασιλιάς του Πλήθους του Ουρανού", ο Ήλιος· ακριβώς όπως η Αστορέθ ήταν η "Βασίλισσα του Ουρανού" ή Σελήνη. Η έκφραση "Ήλιος της Δικαιοσύνης" έγινε *μεταφορική μόνο τώρα*.

417 Στην αλληγορία η Γη φεύγει για να σώσει την ζωή της από τον Πριτχού, που την κυνηγάει. Αυτή παίρνει την μορφή μιας αγελάδας και τρέμοντας από φόβο φεύγει και κρύβεται ακόμα και στις περιοχές του Μπράχμα. Επομένως δεν είναι η Γη μας. Επίσης, σε κάθε Πουρανά η αγελάδα αλλάζει όνομα. Σε ένα είναι ο Μάνου Σβαγιαμπούβα, σε άλλο ο Ίντρα, σε ένα τρίτο ο Χιμάβατ (Ιμαλάια) ο ίδιος, ενώ ο|αρμεχτής είναι ο Μερού. Αυτή είναι μια πολύ πιο βαθιά αλληγορία απ' όσο φαντάζεται κανείς.

στο σύμπαν. Αυτό δείχνεται με τον Κύκλο και την Διάμετρο, ή το ιερό 10, όπως αναφέραμε προηγουμένως.

Αλλά οι Ανατολιστές μας, παρά την υπερβολική επιθυμία τους να ανακαλύψουν ένα ομοιογενές στοιχείο στην φύση, δεν θα το δουν. Περιοριζόμενοι στις έρευνές τους από τόσο υπερβολική άγνοια, αυτοί - οι Αριανιστές και Αιγυπτιολόγοι - συνεχώς απομακρύνονται από την αλήθεια στις θεωρίες τους. Έτσι, ο ντε Ρουζέ είναι ανίκανος να κατανοήσει στο κείμενο που μεταφράζει την σημασία αυτών που λέει ο Άμμων-Ρα στον βασιλιά Α-μεν-χετέπ (που υποτίθεται ότι είναι ο Μέμνων): "Εσύ είσαι ο Γιος μου, εγώ σε γέννησα", και επειδή βρίσκει την ίδια ιδέα σε πολλά κείμενα και με πολλές μορφές, αυτός ο χριστιανός Ανατολιστής αναγκάζεται στο τέλος να δηλώσει πως, "για να μπει αυτή η ιδέα στον νου των ιερογραμματικών, θα πρέπει να υπήρχε στην θρησκεία τους ένα λίγο-πολύ καθορισμένο δόγμα, που έδειχνε σαν ένα πιθανό γεγονός που μπορούσε να συμβεί, μια θεία και άμωμη ενσάρκωση κάτω από ανθρώπινη μορφή". Ακριβώς. Αλλά γιατί να ρίχνουμε την εξήγηση πάνω σε μια απίθανη προφητεία, όταν ολόκληρο το μυστικό εξηγείται από το ότι η μετέπειτα θρησκεία αντέγραψε την προηγούμενη;

Αυτό το δόγμα ήταν παγκόσμιο και δεν δημιουργήθηκε στο νου κανενός ιερογραμματικού, γιατί οι ινδικοί αβατάρα είναι μια απόδειξη για το αντίθετο. Αλλά και στην συνέχεια, όταν έφτασε "να αντιληφθεί καθαρότερα"[418] τι ήταν για τους Αιγυπτίους ο "θείος Πατέρας και Γιος", ωστόσο ο ντε Ρουζέ αποτυγχάνει να εξηγήσει και να κατανοήσει ποιες ήταν οι λειτουργίες που αποδίδονταν στην θηλυκή αρχή σ' αυτήν την αρχέγονη δημιουργία. Δεν βρίσκει σ' αυτήν την θεά Νεΐθ, ή Σάις. Και όμως αναφέρει την φράση που είπε ο Διοικητής στον Καμβύση όταν εισήγαγε τον βασιλιά στο σαϊτικό ναό: "Αποκαλύπτω στην Μεγαλειότητά σας το μεγαλείο της Σάιδος, που είναι η διαμονή της Νεΐθ, της μεγάλης (θηλυκής) δημιουργού, γενέτειρας του Ήλιου, που είναι ο *πρωτογεννημένος*, και ο οποίος δεν *γεννήθηκε, αλλά απλώς εμφανίστηκε*", και επομένως είναι ο καρπός μιας *άσπιλης μητέρας*.

Πόσο πιο μεγαλόπρεπη, φιλοσοφική και ποιητική είναι η πραγματική διάκριση - για καθέναν που είναι ικανός να την κατανοήσει και να την εκτιμήσει - που γίνεται ανάμεσα στην άσπιλη παρθένο των αρχαίων παγανιστών και στην σύγχρονη Παπική σύλληψη. Σύμφωνα με τους πρώτους, η πάντα νεανική μητέρα φύση, το αντίτυπο των πρωτοτύπων της, του Ήλιου και της Σελήνης, γεννάει και προβάλλει τον γιο της τον "γεννημένο από τον νου", το Σύμπαν. Ο Ήλιος και Σελήνη, σαν αρσενικές-θηλυκές θεότητες, γονιμοποιούν την Γη, την μικροκοσμική μητέρα και αυτή, με την σειρά της, συλλαμβάνει και γεννάει. Για τους χριστιανούς, ο "πρωτογεννημένος" (*primogenitus*), πραγματικά γεννιέται, "*γεννηθέντα ου ποιηθέντα*" και σίγουρα συνελήφθη και εγεννήθη -"η Παρθένος τίκτει", εξηγεί η Λατινική Εκκλησία. Έτσι υποβιβάζει το ευγενές, πνευματικό ιδανικό της Παρθένου Μαρίας στην γη, και κάνοντας την από "την γη, γήινη", υποβαθμίζει αυτό το ιδανικό στην κατώτερη από τις ανθρωπομορφικές θεές του όχλου.

Πράγματι, η Νεΐθ, η Ίσιδα, η Άρτεμις κ.τ.λ., κ.τ.λ. καθεμιά απ' αυτές ήταν "μια δημιουργική θεά, ταυτόχρονα ορατή και αόρατη, που είχε την θέ ση της στον Ουρανό και βοηθούσε στην δημιουργία των ειδών": η Σελήνη, με λίγα λόγια. Οι απόκρυφες όψεις και δυνάμεις της ήταν αναρίθμητες και σε μια απ' αυτές, η Σελήνη γίνεται για τους Αιγυπτίους η Χάθορ, μια άλλη όψη της Ίσιδας,[419] και οι δυο αυτές θεές εμφανίζονται να θηλάζουν τονΏρο. Στην Αιγυπτιακή Αίθουσα του Βρετανικού Μουσείου βλέπει κανείς την Χάθορ να λατρεύεται από τον Φαραώ Θότμις, που στέκεται ανάμεσα σε εκείνην και στον Κύριο των Ουρανών. Ο μονόλιθος αυτός είναι παρμένος από το Καρνάκ και η ίδια θεά έχει στον θρόνο της χαραγμένη την ακόλουθη επιγραφή: "Η ΘΕΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ", επίσης, "το ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ" και το "ΦΩΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ" (*Stella Maritima* και *Lux maris*). Όλες οι σεληνιακές θεές είχαν μια διπλή όψη: μια θεία, η άλλη καταχθόνια. Όλες ήταν παρθένες μητέρες ενός άμωμα γεννημένου Γιου: του ΗΛΙΟΥ. Ο Ραούλ Ροσέτ δείχνει την σεληνιακή θεά των Αθηναίων - την Παλλάδα, ή Κυβέλη, Αθηνά ή ξανά Άρτεμη - να κρατάει στην αγκαλιά της τον γιο της και την οποία στις

418 Η καθαρή του αντίληψη ήταν πως οι Αιγύπτιοι προφήτεψαν τον Ιεχωβά (!) και τον ενσαρκωμένο Λυτρωτή του (τον καλό όφι) κ.τ.λ., κ.τ.λ., ως το σημείο να ταυτίσει ακόμα και τον Τυφώνα με τον κακό όφι του κήπου της Εδέμ. Και αυτό θεωρείται σαν σοβαρή και σωστή *επιστήμη*.

419 Η Χάθορ είναι η χθόνια Ίσιδα, η θεά κυρίως της Δύσης ή του κάτω κόσμου.

εορτές προς τιμήν της την αποκαλούσαν Μονογενή θεού, δηλαδή "την μια Μητέρα του θεού", καθισμένη πάνω σε λιοντάρι και περιτριγυρισμένη από δώδεκα πρόσωπα, στα οποία ο Αποκρυφιστής αναγνωρίζει τους δώδεκα μεγάλους θεούς και ο ευσεβής χριστιανός Ανατολιστής, τους δώδεκα αποστόλους, ή μάλλον την ελληνική παγανιστική προφητεία γι' αυτούς.

Έχουν και οι δυο δίκαιο, γιατί η άσπιλη *θεά* της Λατινικής Εκκλησίας είναι ένα πιστό αντίγραφο της παλιότερης παγανιστικής θεάς και ο αριθμός (δώδεκα) των αποστόλων είναι ο αριθμός των δώδεκα φυλών και αυτές είναι μια προσωποποίηση των δώδεκα μεγάλων θεών και των δώδεκα ζωδίων του Ζωδιακού. Σχεδόν κάθε λεπτομέρεια του χριστιανικού δόγματος είναι δανεισμένη από τους ειδωλολάτρες. Σύμφωνα με τον Νόννο, η Σεμέλη, η σύζυγοςτου Δία και μητέρα του Βάκχου, του Ήλιου, μετά τον θάνατό της "μεταφέρεται" επίσης, ή ανέρχεται στον ουρανό, όπου προΐσταται ανάμεσα στον Άρη και στην Αφροδίτη, κάτω από το όνομα της *Βασίλισσας του Κόσμου*, ή του σύμπαντος, *παμβασίλεια*˙ "στο όνομα της οποίας, στο όνομα της Χάθορ, Εκάτης και των άλλων καταχθόνιων θεαινών", "τρέμουν όλοι οι δαίμονες".[420]

"*Σεμέλιν τρέμουσι δαίμονες*". Αυτή η ελληνική επιγραφή ενός μικρού ναού, όπως μας λέει ο ντε Μιρβίγ (*Περί Πνευμάτων*, τομ. III, σελ. 113), χαράχτηκε πάνω σε μια πέτρα που βρέθηκε από τον Μπεγκέρ και αντιγράφηκε από τον Μονφωκόν, μας πληροφορεί για το εκπληκτικό γεγονός, πως η *Magna Mater* [Μεγάλη Μητέρα] του αρχαίου κόσμου ήταν μια αδιάντροπη λογοκλοπή - που διαπράχθηκε από τον Δαίμονα - της Άσπιλης Παρθένας Μητέρας της Εκκλησίας του. Είτε συνέβη έτσι είτε συνέβη το αντίστροφο, δεν έχει σημασία. Εκείνο που είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε, είναι η τέλεια ομοιότητα ανάμεσα στο ΑΡΧΑΪΚΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ και το ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ.

Αν. μας το επέτρεπε ο χώρος θα μπορούσαμε να δείξουμε την ασύλληπτη ψυχρότητα και αδιαφορία που δείχνουν ορισμένοι οπαδοί της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας όταν αντιμετωπίζουν τις αποκαλύψεις του Παρελθόντος. Στην παρατήρηση του Μορύ (Λ.Φ.Α. Μορύ, *Η Μαγεία και η αστρολογία κατά την αρχαιότητα*, κ.τ.λ. σελ. 153), ότι "η Παρθένος κατέλαβε όλα τα Ιερά της Δήμητρας και της Αφροδίτης και (ότι) οι παγανιστικές τελετές που εκτελούνταν προς τιμή αυτών των θεαινών σε αρκετό βαθμό μεταφέρθηκαν στην μητέρα του Χριστού", ο υπερασπιστής της Ρώμης απαντάει πως τέτοιο είναι το γεγονός και είναι όπως θα έπρεπε να είναι.

Επειδή το δόγμα, η λειτουργία, και οι τελετές που καθιερώθηκαν από την Ρωμαϊκή Αποστολική Εκκλησία το 1862 βρίσκονται σκαλισμένα σε μνημεία, σε παπύρους, και κυλίνδρους ελάχιστα μεταγενέστερους του Κατακλυσμού, φαίνεται αδύνατο να αρνηθούμε την ύπαρξη ενός ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ [Ρωμαϊκού] ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ Η ΠΙΣΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ... [Αλλά ενώ ο πρώτος ήταν το αποκορύφωμα, η κορυφή της θρασύτητας των δαιμόνων και της γοητικής νεκρομαντείας, ο δεύτερος είναι θείας.] *Αν στην δική μας [χριστιανική] Αποκάλυψη*, η Μαρία, ντυμένη με τον Ήλιο και έχοντας την Σελήνη κάτω από τα πόδια της – amicta sole et luna sub pedipus ejus – δεν έχει καμιά σχέση με την ταπεινή υπηρέτρια της Ναζαρέτ [sic], είναι επειδή τώρα έχει γίνει μια από τις μεγαλύτερες θεολογικές και κοσμολογικές δυνάμεις στο σύμπαν μας (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 118 και 116).

Πράγματι έτσι είναι, και μάλιστα από τότε που οι Ύμνοι του Πινδάρου στην Αθηνά, "που κάθεται στα δεξιά του Πατέρα της [Δία] και που είναι πιο ισχυρή από όλους τους άλλους (αγγέλους ή) θεούς" (Πλούταρχου, *Συμποσιακά*, I, β, 4), απευθύνονται παρόμοια στην Παρθένο.

Επίσης, όπως αναφέρεται από τον Κορνέλιους α Λάπιντε, ο Αγ. Βερνάρδος απευθύνεται στην Παρθένο Μαρία μ' αυτόν τον τρόπο: "Ο Ήλιος-Χριστός ζει σε εσένα και συ ζεις σ' αυτόν".[421]

Από τον ίδιο επίσης ανεπιτήδευτο άγιο, ομολογείται πως η Παρθένος είναι η ΣΕΛΗΝΗ. Όντας η Λουτσίυα (Λοχεία) της Εκκλησίας, που προΐσταται του τοκετού, μπορεί να απευθυνθεί σ' αυτήν ο στίχος του Βιργιλίου: "*Casta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo*"(*Εκλογές* IV, 10: «Ας είσαι ευσπλαχνική, ω αγνή Λουτσίνα, ο δικός σου Απόλλωνας τώρα είναι βασιλιάς».) "Όπως η

420 Αυτός είναι ο ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, III, σελ. 118, που περήφανα ομολογεί την ομοιότητα, και αυτός οφείλει να γνωρίζει.

421 Κήρυγμα περί της Παρθένου Μαρίας, παράβολε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 116.

Σελήνη, έτσι και η Παρθένος είναι η Βασίλισσα του Ουρανού", προσθέτει ο αθώος άγιος. (Κορνέλιους α Λάπιντε, *Σχόλιο Αποκάλυψης*, κεφ. XII.)

Αυτό τακτοποιεί το θέμα. Σύμφιυνα με συγγραφείς σαν τον ντε Μιρβίγ, όσο περισσότερη ομοιότητα υπάρχει ανάμεσα στις παγανιστικές ιδέες και στα χριστιανικά δόγματα, τόσο πιο θεία φαίνεται η χριστιανική θρησκεία και τόσο περισσότερο φαίνεται να είναι η μόνη πραγματικά εμπνευσμένη, ειδικά στην ρωμαιοκαθολική μορφή της. Οι άπιστοι επιστήμονες και ακαδημαϊκοί που νομίζουν ότι διακρίνουν στην Λατινική Εκκλησία ακριβώς το αντίθετο της θείας έμπνευσης και οι οποίοι δεν πιστεύουν στα σατανικά κόλπα της υποκλοπής με ετεροχρονισμό, επικρίνονται έντονα. Αλλά αυτοί "δεν πιστεύουν τίποτε και απορρίπτουν ακόμα και την *Ναβαταία Γεωργία* σαν ένα παραμύθι και ένα σύνολο δεισιδαιμονικής ανοησίας", παραπονιέται ο υπομνηματογράφος. "Κατά την διεστραμμένη γνώμη τους το "είδωλο της Σελήνης" του Κουταμύ και το άγαλμα της Μαντόνας είναι το ίδιο!" Πριν από είκοσι χρόνια ένας ευγενής μαρκήσιος έγραψε έξι τεράστιους τόμους ή - όπως τους ονομάζει ο ίδιος - "Υπομνήματα στην Γαλλική Ακαδημία", έχοντας σαν μόνο αντικειμενικό σκοπό να δείξει ότι ο Ρωμαιοκαθολικισμός είναι μια εμπνευσμένη και αποκαλυμμένη πίστη. Και σαν απόδειξη παρέχει αναρίθμητα γεγονότα, που όλα τείνουν να δείξουν πως ολόκληρος ο αρχαίος κόσμος, από την εποχή του Κατακλυσμού και μετά, με την βοήθεια του διαβόλου, συστηματικά αντέγραφε και έκλεβε τις λειτουργίες, τελετές και τα δόγματα της μελλοντικής Αγίας Εκκλησίας που επρόκειτο να γεννηθεί αιώνες αργότερα. Τι θα έλεγε αυτός ο πιστός γιος της Ρώμης αν άκουγε τον ομόθρησκο του - τον Λε Παζ Ρενούφ, τον διάσημο αιγυπτιολόγο του Βρετανικού Μουσείου - να διακηρύσσει, σε μια από τις θαυμάσιες διαλέξεις του, πως "ούτε οι Εβραίοι ούτε οι Έλληνες δανείστηκαν καμιά από τις ιδέες τους από την Αίγυπτο"; (Αναφερόμαστε σε μια Διάλεξη του Τζέραλντ Μάσεϋ.)

Αλλά μήπως αυτό ακριβώς να είχε σκοπό να πει και ο Ρενούφ: ότι δηλαδή οι Αιγύπτιοι, οι Έλληνες και οι Αριοί ήταν εκείνοι που δανείστηκαν τις ιδέες τους από την Λατινική Εκκλησία; Και αν είναι έτσι γιατί, στο όνομα της λογικής, οι Παπιστές αρνούνται την επιπρόσθετη πληροφορία που μπορούν να τους δώσουν οι Αποκρυφιστές σχετικά με τη σεληνιακή λατρεία - ΤΟΝ ΣΑΒΑΪΤΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΡΟΛΑΤΡΕΙΑ - αφού όλα αυτά τείνουν να δείξουν πως η δική τους (η ρωμαιοκαθολική) λατρεία είναι τόσο παλιά, όσο ο κόσμος;

λόγος της πρώτης χριστιανικής και μετέπειτα ρωμαιοκαθολικής αστρολατρείας, ή της συμβολικής λατρείας του Ήλιου και της Σελήνης - που είναι ταυτόσημη με κείνη των Γνωστικών, αν και λιγότερο φιλοσοφική και αγνή από την "λατρεία του Ήλιου" των Ζωροαστριστών - είναι μια φυσική συνέπεια της γέννησης και της καταγωγής της. Η υιοθέτηση εκ μέρους της Λατινικής Εκκλησίας συμβόλων τέτοιων όπως το νερό, η φωτιά, ο Ήλιος, η Σελήνη και τα άστρα, καθώς και πολλών άλλων πραγμάτων, είναι απλώς μια συνέχιση από τους πρώτους χριστιανούς της παλιάς λατρείας των παγανιστικών εθνών. Έτσι ο Οντίν απέκτησε την σοφία, την δύναμη και την γνώση του επειδή κάθισε στα πόδια του Μιμίρ, του τρίσοφου *Τζοτούν*, που πέρασε την ζωή του δίπλα στην πηγή της πρωταρχικής Σοφίας, τα κρυστάλλινα ύδατα της οποίας αύξαναν καθημερινά την γνώση του. Ο Μιμίρ απέσπασε την ανώτατη γνώση από την πηγή, γιατί ο κόσμος γεννήθηκε από το νερό, επομένως η πρωταρχική σοφία βρισκόταν σ' αυτό το μυστηριώδες στοιχείο" (Β. Βάγκνερ, *Ο Ασγκάρντ και οι Θεοί*, σελ. 86). Το μάτι που ο Οντίν έπρεπε να δώσει σαν εγγύηση για να αποκτήσει αυτήν τη γνώση μπορεί να "ήταν ο Ήλιος, που φωτίζει και διεισδύει σε όλα τα πράγματα" και το άλλο μάτι του, η Σελήνη, η αντανάκλαση της οποίας κοιτάζει μέσα από την άβυσσο και η οποία τέλος, όταν δύει βυθίζεται μέσα στον Ωκεανό"(Β. Βάγκνερ, *Ο Ασγκάρντ και οι Θεοί*, σελ. 86). Αλλά υπάρχει κάτι περισσότερο, πέρα από αυτό. Ο Λόκι, ο πύρινος θεός λέγεται ότι κρύφτηκε στο νερό, καθώς και στην Σελήνη, την φωτοδότρια, της οποίας την αντανάκλαση βρήκε μέσα στο νερό. Και αυτή η πίστη ότι το πυρ βρίσκει καταφύγιο στο νερό δεν περιοριζόταν μόνο στους αρχαίους Σκανδιναβούς, υπήρχε σε όλα τα έθνη και τελικά υιοθετήθηκε από τους πρώτους Χριστιανούς, οι οποίοι συμβόλιζαν το Άγιο Πνεύμα με την μορφή του Πυρός, "διχαλωτές γλώσσες πυρός", την πνοή του Πατέρα-ΗΛΙΟΥ. Αυτό το "Πυρ" κατέρχεται επίσης μέσα στο Νερό ή στην θάλασσα: Mare, Μαρία. Το περιστέρι, για μερικά έθνη ήταν σύμβολο της Ψυχής, ήταν αφιερωμένο στην Αφροδίτη, την θεά που γεννήθηκε από τον αφρό των κυμάτων και αργότερα έγινε το σύμβολο της χριστιανικής Άνιμα Μούντι ή του Αγίου Πνεύματος.

Ένα από τα πιο απόκρυφα κεφάλαια στην *Βίβλο των Νεκρών*, είναι το κεφάλαιο LXXX, που έχει τίτλο: "Για την εκτέλεση της μεταμόρφωσης στον θεό που χαρίζει φως στην ατραπό του Σκότους", όπου εκεί το "Γυναικείο Φως της Σκιάς" υπηρετεί τον Θωθ στην καταφυγή του στην Σελήνη. Ο Θωθ-Ερμής λέγεται ότι κρύφτηκε εκεί, γιατί αυτός είναι ο εκπρόσωπος της Μυστικής Σοφίας. Αυτός είναι ο εκδηλωμένος Λόγος της φωτεινής πλευράς του, η κρυμμένη θεότητα ή "Σκοτεινή Σοφία", όταν θεωρείται ότι αποσύρεται στο αντίθετο ημισφαίριο. Μιλώντας για την δύναμή της η Σελήνη επανειλημμένα αποκαλεί τον εαυτό της: "Το Φως που φέγγει στο Σκοτάδι", το "Γυναικείο Φως". Έτσι έγινε το αποδεκτό σύμβολο όλων των Παρθένων-Μητέρων θεαινών. Όπως τα πονηρά "κακά" πνεύματα πολέμησαν παλιότερα ενάντια στην Σελήνη, έτσι και τώρα υποτίθεται ότι πολεμούν, αλλά χωρίς να μπορέσουν ποτέ να κυριαρχήσουν ενάντια στην Βασίλισσα του Ουρανού, την Μαρία, την Σελήνη. Γι’ αυτό επίσης η Σελήνη σε όλες τις παγανιστικές θεογονίες συνδεόταν στενά με τον Δράκοντα, τον αιώνιο εχθρό της και η Παρθένος ή Μαντόνα, στέκεται πάνω στον μυθικό Σατανά με αυτήν την μορφή, τον συντρίβει και τον εξουδετερώνει κάτω από το πόδι της. Αυτό, επειδή το κεφάλι και η ουρά του Δράκοντα, που μέχρι σήμερα στην Ανατολική αστρονομία συμβολίζουν τον ανερχόμενο και κατερχόμενο δεσμό της Σελήνης, οι αρχαίοι Έλληνες το συμβόλιζαν με δυο φίδια. Ο Ηρακλής τα σκοτώνει μόλις γεννιέται και το ίδιο κάνει το βρέφος στην αγκαλιά της παρθένου μητέρας του. Όπως παρατηρεί σχετικά μ' αυτό ο Τζέραλντ Μάσευ:

Όλα αυτά τα σύμβολα απεικόνιζαν εξαρχής τα δικά τους γεγονότα, και δεν προαπεικόνιζαν άλλα μιας τελείως διαφορετικής τάξης. Η Εικονογραφία και τα δόγματα, επίσης διασώθηκαν στην Ρώμη από μια απόμακρη προχριστιανική περίοδο. Δεν υπήρξε ούτε πλαστογράφηση ούτε παρεμβολή των τύπων αλλά απλώς μια συνέχιση των αναπαραστάσεων με μια διαστρέβλωση του νοήματός τους.

X

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ, ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

> "Αντικείμενο τρόμου ή λατρείας, οι άνθρωποι έχουν για το φίδι ένα αδιάλλακτο μίσος, ή αποκαλύπτονται μπροστά στην ευφυία του. Το ψέμα το καλεί, η Σύνεση το διεκδικεί. Η μνησικακία το έχει στην καρδιά της, η Ευγλωττία στο κηρύκειό της. Στην κόλαση οπλίζει το μαστίγιο των Δαιμόνων στον ουρανό η Αιωνιότητα το κάνει σύμβολο της".
>
> ΝΤΕ ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ.

Οι Οφίτες διαβεβαίωναν πως υπήρχαν αρκετά είδη πνευμάτων, από το θεό μέχρι τον άνθρωπο - πως η ανωτερότητα τους καθοριζόταν από τον βαθμό φωτός που είχε παραχωρηθεί στο καθένα και ακόμα ισχυρίζονταν πως τον όφι έπρεπε συνεχώς να τον επικαλούνται και να τον ευχαριστούν για την σημαντική υπηρεσία που προσέφερε στην ανθρωπότητα. Γιατί αυτός έμαθε στον Αδάμ πως, αν έτρωγε τον καρπό του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού, θα εξύψωνε απείρως την ύπαρξη του με την γνώση και την σοφία που θα αποκτούσε. Αυτή ήταν η εξήγηση που δόθηκε εξωτερικά.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε από πού προέρχεται αυτός ο διπλός, ιανόμορφος χαρακτήρας του Φιδιού: ο καλός και ο κακός. Το σύμβολο είναι ένα από τα πιο αρχαία, γιατί τα ερπετά προηγήθηκαν των πτηνών, και τα πτηνά των θηλαστικών. Από δω προέρχεται και η πίστη, ή μάλλον η δεισιδαιμονία, των άγριων φυλών που πιστεύουν πως οι ψυχές των προγόνων τους ζουν με αυτήν την μορφή, καθώς και ο γενικός συσχετισμός του Φιδιού με το δέντρο. Οι θρύλοι σχετικά με τα διάφορα πράγματα που αντιπροσωπεύει είναι αναρίθμητοι. Αλλά επειδή οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι αλληγορικοί, τώρα έχουν περάσει στην τάξη των μύθων των βασισμένων στην άγνοια και στην σκοτεινή δεισιδαιμονία. Για παράδειγμα, όταν ο Φιλόστρατος αναφέρει πως οι ιθαγενείς της Ινδίας και της Αραβίας τρώνε την καρδιά και το συκώτι των φιδιών προκειμένου να μάθουν την γλώσσα όλων των ζώων, γιατί το φίδι θεωρείται ότι κατέχει αυτήν την ικανότητα, φυσικά δεν φανταζόταν ποτέ πως τα λόγια του θα γίνονταν αποδεκτά στην Κυριολεξία (*Ο Βίος του Απολλώνιου*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. 9). Όπως θα δούμε αρκετές φορές καθώς θα προχωρούμε, το "Φίδι" και ο "Δράκοντας", ήταν ονόματα που δίνονταν στους "Σοφούς", τους μυημένους γνώστες της αρχαιότητας. Την σοφία και την γνώση τους καταβρόχθιζαν ή αφομοίωναν οι οπαδοί τους, γιαυτό και η αλληγορία. Όταν ο Σκανδιναβός Σίγκουρντ αναφέρεται ότι έψησε την καρδιά του Φαφνίρ, του Δράκοντα, τον οποίο είχε σκοτώσει, και έγινε έτσι ο σοφότερος των ανθρώπων, εννοείται το ίδιο πράγμα. Ο Σίγκουρντ είχε αποκτήσει την γνώση των ρούνων και των μαγικών επωδών είχε δεχτεί την "λέξη" από έναν μυημένο μ' αυτό το όνομα, ή από έναν μάγο ο οποίος μετά πέθανε, όπως κάνουν πολλοί μόλις "μεταβιβάσουν την λέξη". Ο Επιφάνιος (*Ατροφόριο*, βιβλ. Πρώτο, τ. ΙΙ, *Αιρέσεις* XXXVII, παρ. 3), αποκαλύπτει ένα μυστικό των Γνωστικών, ενώ προσπαθεί να ξεσκεπάσει την αίρεσή τους. Οι Γνωστικοί Οφίτες, λέει, είχαν ένα λόγο να τιμούν το Φίδι: επειδή αυτό δίδαξε στους πρωταρχικούς ανθρώπους τα Μυστήρια. Πολύ σωστά, μόνο που αυτοί δεν είχαν στο μυαλό τους τον Αδάμ και την Εύα μέσα σε έναν κήπο όταν δίδασκαν αυτό το δόγμα, αλλά απλώς αυτό που αναφέρεται πιο πάνω. Οι Ναγκά των Ινδών και Θιβετανών μυημένων ήταν ανθρώπινοι Ναγκά (Φίδια) και όχι ερπετά. Ακόμα, το Φίδι υπήρξε πάντα το σύμβολο της διαδοχικής ή συνεχούς ανανέωσης, της ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ και του ΧΡΟΝΟΥ.

Τα αναρίθμητα και υπερβολικά ενδιαφέροντα κείμενα, οι ερμηνείες και τα γεγονότα σχετικά με την λατρεία του Φιδιού που δίνονται στην Φυσική Γένεση, είναι πολύ έξυπνα και επιστημονικά σωστά. Αλλά απέχουν πολύ από το να μεταδώσουν ολόκληρο το υπάρχον νόημα. Αποκαλύπτουν μόνο τα αστρονομικά και φυσιολογικά μυστήρια, με την προσθήκη μερικών

κοσμικών φαινομένων. Στο κατώτερο πεδίο της υλικότητας, αναμφίβολα, το Φίδι ήταν "το μεγάλο μυστήριο στα μυστήρια" και πολύ πιθανόν "υιοθετήθηκε σαν ένα σύμβολο της θηλυκής ήβης, εξαιτίας της αλλαγής του δέρματος και της αυτο-ανανέωσής του". Αυτό, όμως ισχύει μόνο σχετικά με μυστήρια που αναφέρονται στην γήινη ζωική ζωή, γιατί σαν ένα σύμβολο της "επανένδυσης και επαναγέννησης στα (συμπαντικά) μυστήρια", η "*τελική φάση*"[422] – ή μάλλον θα λέγαμε η αρχική και κορυφαία φάση του – δεν είναι αυτού του πεδίου. Αυτά γεννήθηκαν στην καθαρή περιοχή του ιδεατού φωτός και, αφού ολοκλήρωσαν την περιφορά ολόκληρου του κύκλου προσαρμογών και συμβολισμού, τα "μυστήρια" επέστρεψαν εκεί απ' όπου ήρθαν: στην ουσία της αυλής αιτιότητας. Αυτά ανήκαν στην ύψιστη Γνώση. Και φυσικά αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκτήσει το όνομα και την φήμη του, μόνο εξαιτίας της διείσδυσης σε φυσιολογικές και ειδικά γυναικείες λειτουργίες!

Σαν σύμβολο το Φίδι είχε τόσες πολλές όψεις και απόκρυφες σημασίες όσες και το ίδιο το Δένδρο· το "Δένδρο της Ζωής" με το οποίο συνδέεται σχεδόν αδιαχώριστα εμβληματικά. Είτε θεωρούνταν σαν ένα μεταφυσικό ή ένα φυσικό σύμβολο, το Δένδρο και το Φίδι, ενωμένα ή χωριστά, κατά την αρχαιότητα ποτέ δεν θεωρούνταν έτσι όπως τώρα, στην δική μας εποχή της κατακρήμνισης των ειδώλων, όχι για χάρη της αλήθειας, αλλά για την αποθέωση της πιο χονδροειδούς ύλης. Οι αποκαλύψεις και οι ερμηνείες στους Ποταμούς της Ζωής θα είχαν εκπλήξει τους λάτρεις του Δένδρου και του Φιδιού τις μέρες της αρχαϊκής χαλδαϊκής και αιγυπτιακής σοφίας – ακόμα και οι πρώτοι Σάιβα θα είχαν υποχωρήσει με τρόμο μπροστά στις θεωρίες και στις υποδείξεις του συγγραφέα αυτού του έργου. "Η ιδέα των Πέυνι Ναιτ και Ίνμαν ότι ο σταυρός ή Ταυ είναι απλώς ένα αντίγραφο των ανδρικών οργάνων με μια τριαδική μορφή είναι ριζικά λαθεμένη", γράφει ο Τζ. Μάσεϋ που αποδεικνύει τα λόγια του. Αλλά αυτή είναι μια δήλωση που μπορεί εξίσου να εφαρμοστεί σε όλες τις σύγχρονες ερμηνείες των αρχαίων συμβόλων. Η *Φυσική Γένεση*, ένα μνημειώδες έργο έρευνας και σκέψης, το πιο πλήρες πάνω στο θέμα που γράφηκε ποτέ, αν και καλύπτει ένα ευρύ πεδίο και εξηγεί πολύ περισσότερα απ' όσα έχουν γράψει μέχρι τώρα οι συμβολολόγοι, ωστόσο δεν προχωράει πέρα από το "ψυχο-θεϊστικό" στάδιο της αρχαίας σκέψης. Ούτε οι Πέυνι Νάιτ και Ίνμαν είχαν ολότελα λάθος, παρά μόνο στο ότι απέτυχαν εντελώς να καταλάβουν πως οι ερμηνείες τους για το "Δένδρο της Ζωής", σαν σταυρό και φαλλό, ταίριαζαν με το σύμβολο και το προσέγγιζαν μόνο στο κατώτερο και τελευταίο στάδιο της εξελικτικής ανάπτυξης της ιδέας του ΧΟΡΗΓΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Ήταν η τελευταία και πιο χονδροειδής μεταμόρφωση της φύσης, στο ζώο, το έντομο, το πτηνό ακόμα και το φυτό, γιατί η βιόνη, ο δημιουργικός μαγνητισμός, με την μορφή της έλξης των αντιθέτων, ή της σεξουαλικής πολικότητας, δρα στην σύσταση των ερπετών και των φυτών όπως και στην σύσταση του ανθρώπου. Άλλωστε, οι σύγχρονοι συμβολολόγοι και Ανατολιστές – από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο – έχοντας άγνοια των πραγματικών μυστηρίων που αποκαλύπτονται από τον αποκρυφισμό, αναγκαστικά δεν μπορούν να δουν παρά μόνο αυτό το τελευταίο στάδιο. Αν τους πει κανείς πως ο τρόπος αναπαραγωγής, τον οποίον τώρα ολόκληρος ο κόσμος των όντων κατέχει από κοινού πάνω στην γη, δεν είναι παρά μια περαστική φάση, ένα φυσικό μέσο που παρέχει τις συνθήκες και δημιουργεί τα φαινόμενα της ζωής και ότι θα αλλάξει κατά την διάρκεια αυτής και θα εξαφανιστεί κατά την επόμενη Ριζική Φυλή, τότε θα γελάσουν με μια τόσο δεισιδαιμονική και αντιεπιστημονική ιδέα. Αλλά οι πιο διαβασμένοι αποκρυφιστές το βεβαιώνουν γιατί το γνωρίζουν. Το σύμπαν των ζωντανών όντων, όλων αυτών που αναπαράγουν το είδος τους, είναι οι ζωντανοί μάρτυρες για τους διάφορους τρόπους αναπαραγωγής στην εξέλιξη των ζωικών και ανθρώπινων ειδών και φυλών και ο φυσιοκράτης όφειλε να νιώθει αυτήν την αλήθεια διαισθητικά, έστω και αν είναι ακόμα ανίκανος να την αποδείξει. Και πώς θα μπορούσε, πράγματι, με τον τωρινό τρόπο σκέψης! Τα ορόσημα της αρχαϊκής ιστορίας του παρελθόντος είναι λίγα και σπάνια και αυτά που συναντούν οι άνθρωποι της επιστήμης θεωρούνται λαθεμένα σαν πινακίδες της δικής μας μικρής εποχής. Ακόμα και η ονομαζόμενη "παγκόσμια" (;) ιστορία δεν αγκαλιάζει παρά μόνο ένα μικρό πεδίο στο σχεδόν απεριόριστο χώρο των ανεξερεύνητων περιοχών της τελευταίας μας, πέμπτης Ριζικής Φυλής. Έτσι, κάθε καινούργιο σημάδι, κάθε νέα γλυφή του πανάρχαιου παρελθόντος που ανακαλύπτεται, προστίθεται στο παλιό απόθεμα των Προφοριών για να ερμηνευθεί πάνω στις ίδιες γραμμές των προ-υπαρχουσών αντιλήψεων και χωρίς καμιά αναφορά στον ιδιαίτερο κύκλο σκέψης

[422] *Φυσική Γένεση* του Τζέραλντ Μάσευ, 1883, Τομ. Ι, σελ. 340.

στον οποίο μπορεί να ανήκει αυτή η συγκεκριμένη γλυφή. Πώς μπορεί η Αλήθεια να έρθει ποτέ στο φως, αν αυτή η μέθοδος δεν αλλάξει!

Έτσι, στην αρχή της ενωμένης τους ύπαρξης σαν μια γλυφή του Αθάνατου Όντος, το Δένδρο και το Φίδι ήταν ασφαλώς μια θεία απεικόνιση. Το δένδρο ήταν ανεστραμμένο, οι ρίζες του άρχιζαν στον Ουρανό και αναπτύσσονταν από την Άριζη Ρίζα του παν-όντος. Ο κορμός του μεγάλωνε και αναπτυσσόταν, διασχίζοντας τα πεδία του Πληρώματος, πετούσε τα φουντωτά κλαδιά του σταυρωτά, πρώτα στο πεδίο της μόλις διαφοροποιημένης ύλης και ύστερα προς τα κάτω, μέχρις ότου άγγιζαν το γήινο πεδίο. Έτσι στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά* (κεφ. XV, στίχοι 1, 2) λέγεται πως το Ασβαττά, το δένδρο της Ζωής και του Όντος, που μόνο η δική του καταστροφή οδηγεί στην αθανασία, αναπτυσσόταν με τις ρίζες του επάνω και τα κλαδιά του κάτω. Οι ρίζες συμβολίζουν το Υπέρτατο Ον, ή Πρώτη Αιτία, τον ΛΟΓΟ. Αλλά πρέπει κανείς να προχωρήσει πέρα απ' αυτές τις ρίζες για να ενωθεί με τον Κρίσνα ο οποίος, λέει ο Άρτζουνα (κεφ. XI, στίχος 37), είναι "μεγαλύτερος από το Μπράχμαν και την Πρώτη Αιτία... το ακατάστρεφτο, αυτό που υπάρχει, αυτό που δεν υπάρχει και αυτό που βρίσκεται πέρα απ' αυτά". Τα κλωνάρια του είναι ο Χιρανιαγκάρμπα (Μπράχμα ή *Μπράχμαν* στις ανώτατες εκδηλώσεις του, λέει ο Σριντάρα, και ο Μαντουσουντάνα), οι ανώτεροι Ντιάνι Τσόχαν ή Ντεβά. Οι *Βέντα* είναι τα φύλλα του. Μόνο εκείνος που προχωράει πέρα από τις ρίζες δεν θα επιστρέψει ποτέ, δηλαδή δεν θα ξαναενσαρκωθεί πια κατά την διάρκεια αυτής της "εποχής" του Μπράχμα.

Μόνο όταν τα αγνά κλαδιά του άγγιξαν την γήινη λάσπη του κήπου της Εδέμ, της δικής μας αδαμικής φυλής, αυτό το Δένδρο λερώθηκε από την επαφή και έχασε την αρχική του αγνότητα και Όφις της Αιωνιότητας, ο ουρανογεννημένος ΛΟΓΟΣ, τελικά υποβαθμίστηκε. Τις παλιές μέρες – των θείων Δυναστειών πάνω στην Γη – το φοβερό τώρα ερπετό θεωρείτο σαν η πρώτη ακτίνα φωτός που εκπέμφθηκε από την άβυσσο του θείου Μυστηρίου. Διάφορες ήταν οι μορφές που πήρε και αναρίθμητα τα φυσικά σύμβολα που του αποδόθηκαν, καθώς διέσχιζε τους αιώνες του Χρόνου καθώς από τον ίδιο τον Άπειρο Χρόνο – *Κάλα* – έπεσε μέσα στον χώρο και στον χρόνο που αναπτύχθηκαν από την ανθρώπινη θεώρηση. Αυτές οι μορφές ήταν Κοσμικές και αστρονομικές, θεϊστικές και πανθεϊστικές, αφηρημένες και συγκεκριμένες. Έγιναν με την σειρά ο Πολικός Δράκοντας και ο Σταυρός του Νότου, το Άλφα του Δράκοντα της Πυραμίδας, και ο ινδο-βουδιστικός Δράκοντας ο οποίος πάντα απειλεί, αλλά ποτέ δεν καταπίνει τον Ήλιο κατά την διάρκεια των εκλείψεών του. Μέχρι τότε το Δένδρο παρέμενε καταπράσινο, γιατί ποτιζόταν από τα ύδατα της ζωής και ο μεγάλος Δράκοντας έμενε πάντα θείος, όσο κρατιόταν μέσα στα όρια των αστρικών πεδίων. Αλλά το δένδρο μεγάλωσε και τα κατώτερα κλαδιά του άγγιξαν τέλος τις χθόνιες περιοχές: την Γη μας. Τότε το μεγάλο φίδι Νιντό-γκ – αυτός που τρώει τα πτώματα των κακών στην "Αίθουσα του Πόνου" (την ανθρώπινη ζωή), μόλις βυθιστούν μέσα στο "Ηβεργκελμέρ", τον κοχλάζοντα λέβητα (των ανθρώπινων παθών) – ροκάνισε το δένδρο του Κόσμου. Τα σκουλήκια της υλικότητας γέμισαν τις κάποτε υγιείς και δυνατές ρίζες και τώρα ανεβαίνουν όλο και πιο ψηλά στο κορμό, ενώ το φίδι Μιντγκάρντ που είναι κουλουριασμένο στον βυθό των θαλασσών, περιβάλλει την Γη και με την δηλητηριώδη πνοή του την κάνει ανίκανη να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

Οι δράκοντες και οι όφεις της αρχαιότητας έχουν όλοι επτά κεφάλια, "ένα κεφάλι για κάθε φυλή και κάθε κεφάλι με επτά τρίχες πάνω του", όπως λέει η αλληγορία. Από τον Αναντά, τον Όφι της Αιωνιότητας που μεταφέρει τον Βίσνου σ' όλο το Μανβαντάρα, από τον πρώτο αρχέγονο Σέσα του οποίου τα επτά κεφάλια γίνονται "χίλια κεφάλια" στην πουρανική φαντασία, μέχρι τον επτακέφαλο ακκαδικό Όφι. Αυτό συμβολίζει τις Επτά αρχές στην φύση και στον άνθρωπο, όπου το ανώτερο ή μεσαίο κεφάλι είναι το έβδομο. Ο Φίλωνας στο έργο του *Η Δημιουργία του Κόσμου* όταν λέει πως ο κόσμος ολοκληρώθηκε "σύμφωνα με την τέλεια φύση του αριθμού 6", δεν αναφέρεται στο μωυσσϊκό, ιουδαϊκό Σάββατο. Γιατί, "όταν εκείνος ο νους που είναι άγιος σε συμφωνία με τον αριθμό επτά, εισέρχεται στην ψυχή (μάλλον στο ζωντανό σώμα), ο αριθμός έξι μ' αυτόν τον τρόπο αιχμαλωτίζεται καθώς και όλα τα θνητά πράγματα που ο αριθμός αυτός σχηματίζει" (Συλλογή Αλλιγοριών, παρ. 6). Και πάλι: "Ο αριθμός 7 είναι η εορταστική ημέρα όλης της γης, τα γενέθλια του κόσμου. Δεν ξέρω αν θα μπορέσει κανείς να δοξάσει τον αριθμό 7 με τα κατάλληλα λόγια" (*Η Δημιουργία του Κόσμου*, παρ. 30). Ο συγγραφέας της *Φυσικής Γένεσης* θεωρεί ότι:

….Η επτάδα των άστρων που φαίνονται στην Μεγάλη Άρκτο (οι Σαπτάρσι) και ο επτακέφαλος Δράκοντας παρέχουν μια ορατή πηγή για το συμβολικό επτά του επάνω χρόνου. Η θεά των επτά άστρων, σαν Κεπ, ήταν η μητέρα του χρόνου· απ' όπου ο Κέπτι και Σέμπτι για τους δυο χρόνους και ο αριθμός επτά. Έτσι αυτό είναι το άστρο του Επτά. Ο Σέμπεκ (Κρόνος), ο γιος της θεάς, έχει το όνομα του επτά ή εβδόμου. Το ίδιο και ο Σεφέκ Αμπού που χτίζει το σπίτι του ψηλά, όπως η Σοφία χτίζει το δικό της με επτά στήλες. Οι πρωταρχικοί Κρονότυποι ήταν επτά, και έτσι η αρχή του χρόνου στον ουρανό βασίζεται πάνω στον αριθμό και στο όνομα του επτά εξαιτίας των αστρικών ενδείξεων. Τα επτά άστρα καθώς περιστρέφονταν ετήσια έδειχναν συνεχώς, με τον δείκτη του δεξιού χεριού, και χάραζαν έναν κύκλο στον ανώτερο και στον κατώτερο ουρανό.[423] Ο αριθμός επτά υποδείκνυε κατά φυσικό τρόπο ένα επταδικό μέτρο, που οδήγησε σ' αυτό που μπορεί να ονομαστεί *Επταδοποίηση* και στην σημείωση και στην χάραξη του κύκλου σε επτά αντίστοιχες διαιρέσεις που αποδίδονται στους επτά μεγάλους αστερισμούς και έτσι σχηματίστηκε η ουράνια επτανομίς της Αιγύπτου στους ουρανούς.
Όταν η αστρική επτανομίς χωρίστηκε και διαιρέθηκε σε τέσσερα τέταρτα, πολλαπλασιάστηκε με το τέσσερα, και τα είκοσι οκτώ ζώδια πήραν την θέση των αρχικών επτά αστερισμών και το καταγραμμένο αποτέλεσμα ήταν ο σεληνιακός ζωδιακός των είκοσι οκτώ ημερών.[424] Στην κινέζικη διευθέτηση τα τέσσερα εκτάρια αποδίδονται στα τέσσερα Πνεύματα που προΐστανται των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα – (στον κινέζικο Βουδισμό και Εσωτερισμό τα πνεύματα παριστάνονται από τους τέσσερις Δράκοντες, τους "Μαχαράτζα" των Στάντζα), ή μάλλον τους επτά βόρειους αστερισμούς που αποτελούν τον Μαύρο Πολεμιστή˙·τους επτά ανατολικούς (κινέζικο φθινόπωρο) που σχηματίζουν την Λευκή Τίγρη˙ τους επτά νότιους, που είναι το Κατακόκκινο Πουλί και τους επτά δυτικούς (τους ονομαζόμενους Εαρινούς) που είναι Γαλάζιος Δράκοντας. Καθένα από αυτά τα τέσσερα πνεύματα προΐσταται στην επτανομίδα του κατά την διάρκειας μιας σεληνιακής εβδομάδας. Η γενέτειρα της πρώτης επτανομίδος (ο Τυφώνας των επτά άστρων) τώρα πήρε έναν σεληνιακό χαρακτήρα... σ' αυτήν την φάση βρίσκουμε πως η θεά Σεφέκ, της οποίας το όνομα υποδηλώνει τον αριθμό 7, είναι η θηλυκή λέξη ή λόγος στην θέση της μητέρας του χρόνου, που ήταν η προηγούμενη Λέξη, σαν θέα των επτά άστρων. (Τζέραλντ Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. ΙΙ, σελ. 313.)

συγγραφέας δείχνει πως από την αρχαιότατη εποχή στην Αίγυπτο η θεά της Μεγάλης Άρκτου και μητέρα του Χρόνου ήταν η "Ζώσα Λέξη", και ότι ο Σέμπεκ-Κρόνος, του οποίου το αρχέτυπο ήταν ο Κροκόδειλος-Δράκοντας, η προ-πλανητική μορφή του Κρόνου, ονομαζόταν γιος και σύζυγός της, αυτός ήταν η Λέξη-Λόγος της. (Τζέραλντ Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. ΙΙ, σελ. 321.)

Το παραπάνω είναι αρκετά σαφές, αλλά δεν ήταν μόνο η γνώση της αστρονομίας αυτή που οδήγησε τους αρχαίους στην διαδικασία της *Επταδοποίησης*. Η πρωταρχική αιτία προχωράει πολύ βαθύτερα και θα εξηγηθεί στην κατάλληλη θέση της.

Τα παραπάνω αποσπάσματα δεν αποτελούν παρεκβάσεις. Παρουσιάστηκαν γιατί δείχνουν (α) τον λόγο που ένας πλήρως Μυημένος ονομαζόταν "Δράκοντας", "Όφις", "Ναγκά" και (β) ότι η δική μας επταδική διαίρεση χρησιμοποιόταν από τους ιερείς των πρώτων δυναστειών της Αιγύπτου, για τον ίδιο λόγο και πάνω στην ίδια βάση που χρησιμοποιείται και από εμάς. Ωστόσο αυτό χρειάζεται περισσότερη διευκρίνιση. Όπως ήδη αναφέρθηκε, αυτό που ο Τζ. Μάσεϋ αποκαλεί τα "τέσσερα πνεύματα των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα" και οι Κινέζοι ονομάζουν "Μαύρο Πολεμιστή, Λευκή Τίγρη, Κατακόκκινο Πουλί και Γαλάζιο Δράκοντα", στα Μυστικά Βιβλία αποκαλούνται οι "Τέσσερις Κρυμμένοι Δράκοντες της Σοφίας" και οι "Ουράνιοι Ναγκά". Όπως είπαμε, λοιπόν, ο επτακέφαλος ή επταδικός ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ-ΛΟΓΟΣ με το πέρασμα του χρόνου χωρίστηκε, θα λέγαμε, σε τέσσερα επτανομικά μέρη ή είκοσι οκτώ τμήματα. Κάθε σεληνιακή εβδομάδα έχει έναν ξεχωριστό απόκρυφο χαρακτήρα στον σεληνιακό μήνα – καθεμιά από τις είκοσι οκτώ μέρες έχει τα ειδικά της χαρακτηριστικά – ακριβώς όπως καθένας από τους δώδεκα αστερισμούς, είτε χωριστά είτε σε συνδυασμό με άλλα ζώδια, έχει μια απόκρυφη επιρροή για το καλό ή το κακό. Αυτό αντιπροσωπεύει την κορυφή της γνώσης που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος πάνω στην Γη. Και όμως λίγοι είναι εκείνοι που την αποκτούν και ακόμα λιγότεροι είναι

423 Για τον ίδιο λόγο γίνεται η διαίρεση των αρχών στον άνθρωπο σε επτά. Αριθμούνται μ' αυτόν τον τρόπο, επειδή χαράζουν τον ίδιο κύκλο στην ανθρώπινη ανώτερη και κατώτερη φύση. [Ε.Π.Μπ.]
424 Έτσι η επταδική διαίρεση είναι αρχαιότερη και προηγήθηκε της τετραδικής. Είναι η ρίζα της αρχαϊκής ταξινόμησης. [Ε.Π.Μπ.]

οι σοφοί που φτάνουν στην ρίζα της γνώσης που συμβολίζεται από τον μεγάλο Ριζικό Δράκοντα, τον πνευματικό ΛΟΓΟ αυτών των ορατών ζωδίων. Αλλά όσοι το καταφέρνουν παίρνουν το όνομα "Δράκοντας" και αυτοί είναι οι "Άρχατ των Τεσσάρων Αληθειών των 28 Ιδιοτήτων", ή χαρακτηριστικών, και πάντα έτσι ονομάζονταν.

Οι Αλεξανδρινοί Νεο-Πλατωνιστές ισχυρίζονταν πως για να γίνει κανείς πραγματικός Χαλδαίος ή Μάγος πρέπει να κυριαρχήσει την επιστήμη ή γνώση των περιόδων των Επτά Αρχόντων του κόσμου στους οποίους υπάρχει όλη η σοφία. Στον Πρόκλο (*Σχόλιο στον Τίμαιο*, Βιβλ. Πρώτο), ο Ιάμβλιχος εμφανίζεται με μια άλλη απόδοση η οποία ωστόσο δεν αλλάζει το νόημα. Λέει πως "οι Ασσύριοι όχι μόνο διατήρησαν τα αρχεία είκοσι επτά μυριάδων ετών, όπως αναφέρει ο Ίππαρχος, αλλά επίσης ολόκληρων των αποκαταστάσεων και περιόδων των επτά κυβερνητών του κόσμου". Οι μύθοι κάθε έθνους και φυλής, πολιτισμένου ή απολίτιστου, τονίζουν την πίστη – που κάποτε ήταν παγκόσμια – στην μεγάλη σοφία και στην εξυπνάδα των Όφεων. Αυτοί είναι "γοητευτές". Υπνωτίζουν τα πουλιά με τα μάτια τους και πολύ συχνά ακόμα και ο ίδιος άνθρωπος δεν μπορεί να ξεφύγει από την γοητευτική επιρροή τους· επομένως το σύμβολο είναι πολύ κατάλληλο.

κροκόδειλος είναι ο αιγυπτιακός δράκοντας. Ήταν το διπλό σύμβολο του Ουρανού και της Γης, του Ήλιου και της Σελήνης και εξαιτίας αυτής της αμφίβιας φύσης του ήταν αφιερωμένος στον Όσιρι και στην Ίσιδα. Σύμφωνα με τον Ευσέβιο (*Προπαρασκευή Ευαγγελική*, βιβλ. τρίτο, κεφ. XI), οι Αιγύπτιοι απεικόνιζαν τον Ήλιο σαν τιμονιέρη ενός πλοίου το οποίο τραβούσε ένας κροκόδειλος, "για να δείξουν την κίνηση του Ήλιου μέσα στο υγρό (Διάστημα)". Επίσης ο κροκόδειλος ήταν το σύμβολο της ίδιας της Αιγύπτου: της κάτω Αιγύπτου, επειδή ήταν η πιο ελώδης από τις δυο χώρες. Οι αλχημιστές παρουσιάζουν μιαν άλλη ερμηνεία. Λένε πως το σύμβολο του Ήλιου μέσα στο πλοίο στον Αιθέρα του Διαστήματος, σήμαινε ότι η ερμητική ύλη είναι η αρχή, ή βάση του χρυσού, ή του φιλοσοφικού ήλιου. Το νερό μέσα στο οποίο κολυμπάει ο κροκόδειλος είναι εκείνο το νερό ή ύλη που έγινε ρευστή και τέλος το ίδιο το πλοίο συμβολίζει το δοχείο της φύσης στο οποίο ο ήλιος, ή η θεική, πύρινη αρχή, δρα σαν οδηγός, γιατί ο Ήλιος είναι εκείνος που εκτελεί το έργο με την δράση στην υγρασία ή υδράργυρο. Τα παραπάνω ισχύουν μόνο για τους αλχημιστές.

Το Φίδι έγινε ο τύπος και το σύμβολο του κακού και του Διαβόλου μόνο κατά την διάρκεια του μεσαίωνα. Οι πρώτοι χριστιανοί – εκτός από τους Οφίτες Γνωστικούς – είχαν τον δικό τους διπλό Λόγο: τον Καλό και τον Κακό Όφι, τον Αγαθοδαίμονα και τον Κακοδαίμονα. Αυτό φαίνεται στα κείμενα του Μάρκου, του Βαλεντίνου και πολλών άλλων και ειδικά στο *Πίστις-Σοφία* που είναι ασφαλώς ένα ντοκουμέντο των πρώτων αιώνων του χριστιανισμού. Στην μαρμάρινη σαρκοφάγο ενός τάφου που ανακαλύφθηκε το 1852 κοντά στην Αγία Πύλη, βλέπει κανείς την σκηνή του προσκυνήματος των Μάγων, "ή μάλλον", όπως παρατηρεί ο αείμνηστος Κ. Κινγκ στο έργο του *Οι Γνωστικοί*, "το πρωτότυπο αυτής της σκηνής, την "Γέννηση του Νέου Ήλιου"."Στο μωσαϊκό δάπεδο παρουσιάζεται ένα περίεργο σχέδιο που μπορεί να συμβολίζει (α) την Ίσιδα που θηλάζει το βρέφος Αρποκράτη, ή (β) την Μαντόνα που ταΐζει το βρέφος Ιησού. Σε μικρότερες σαρκοφάγους, που περιέβαλλαν την μεγάλη, βρέθηκαν έντεκα μολυβένια φύλλα τυλιγμένα σαν πάπυροι, τρία από τα οποία έχουν αποκρυπτογραφηθεί. Το περιεχόμενο τους οφείλει να θεωρηθεί σαν μια τελική απόδειξη ενός υπερβολικά αμφισβητούμενου θέματος, γιατί δείχνουν πως είτε οι πρώτοι χριστιανοί, μέχρι τον 6ο Αιώνα, ήταν *bona fide* [*γνήσιοι*] παγανιστές, είτε ότι η δογματική χριστιανοσύνη δανείστηκε και πέρασε μέσα στην χριστιανική Εκκλησία τα πάντα: Ήλιο, Δένδρο, Φίδι, Κροκόδειλο.

"Στον πρώτο διακρίνεται ο Άνουβις... κρατώντας έναν κύλινδρο. Στα πόδια του βρίσκονται δυο γυναικείες προτομές, από κάτω υπάρχουν δυο φίδια τυλιγμένα γύρω... από ένα πτώμα φασκιωμένο σαν μούμια. Στον δεύτερο κύλινδρο... είναι ο Άνουβις... κρατώντας έναν σταυρό, το "Σύμβολο της Ζωής". Κάτω από τα πόδια του βρίσκεται το πτώμα τυλιγμένο στις αναρίθμητες πτυχές ενός τεράστιου φιδιού, του Αγαθοδαίμονα, του φύλακα των νεκρών... Στον τρίτο κύλινδρο... ο Άνουβις κρατάει στην αγκαλιά του... το περίγραμμα ενός... πλήρους λατινικού σταυρού... Στα πόδια του θεού βρίσκεται ένα ρομβοειδές, το αιγυπτιακό "Αυγό του Κόσμου", προς το οποίο σέρνεται ένα φίδι κουλουριασμένο σε κύκλο... Κάτω από τις προτομές βρίσκεται το γράμμα *ω* επαναλαμβανόμενο επτά φορές στην σειρά, υπενθυμίζοντας ένα από τα "Ονόματα"... Ιδιαίτερα

αξιοσημείωτη είναι επίσης η γραμμή των χαρακτήρων, προφανώς της Παλμύρας, πάνω στα πόδια του πρώτου Άνουβη. Όσο για την μορφή του φιδιού, αν υποθέσουμε πως αυτά τα τάλισμαν δεν προέρχονται από την ισιακή αλλά από την νεώτερη οφιτική πίστη, μπορεί να αντιπροσωπεύει εκείνον τον "Αληθινό και τέλειο Όφι", ο οποίος "οδηγεί τις ψυχές όλων όσων τον εμπιστεύονται έξω από την Αίγυπτο του σώματος και μέσω της Ερυθράς θάλασσας του θανάτου, στην Γη της Επαγγελίας, σώζοντας τους στον δρόμο από τα φίδια της Ερημιάς, δηλαδή από τους Κυβερνήτες των Άστρων". (Κινγκ, *Οι Γνωστικοί*, κ.τ.λ., σελ. 366-368.)

Και αυτός ο "Αληθινός και Τέλειος Όφις", είναι ο επτακέφαλος θεός που τώρα θεωρείται πως είναι ο Ιεχωβά και ο Ιησούς Ένα μ' αυτόν. Σ' αυτόν τον Επτα-φωνήεντο Θεό στέλνεται από τον Χριστό ο υποψήφιος για μύηση, στο έργο *Πίστις-Σοφία*, που είναι προγενέστερο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννη και προφανώς της ίδιας σχολής. "Ο (Όφις των) Επτά Βροντών πρόφερε αυτά τα επτά φωνήεντα", αλλά "σφράγισαν α ελάλησαν αι επτά βρονταί και μη αυτά γραφής", λέει η Αποκάλυψις Α', 4. "Αναζητάς αυτά τα μυστήρια;" ρωτάει ο Ιησούς στο *Πίστις-Σοφία* (παρ. 378). "Κανένα μυστήριο δεν είναι πιο έξοχο από αυτά [τα επτά φωνήεντα]: γιατί αυτά θα φέρουν την ψυχή σας μέσα στο Φως των Φώτων": δηλαδή στην αληθινή Σοφία. "Τίποτε, επομένως, δεν είναι πιο θαυμάσιο από τα μυστήρια τα οποία αναζητούμε, εκτός μόνο από *το μυστήριο των Επτά Φωνηέντων και των ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ Δυνάμεών* τους και των σχετικών αριθμών τους."

Στην Ινδία ήταν το μυστήριο των *Επτά ΠΥΡΩΝ* και των σαράντα εννιά πυρών ή όψεων, ή "των σχετικών αριθμών τους".

Αυτά τα επτά φωνήεντα αντιπροσωπεύονται από τα σύμβολα της Σβάστικας πάνω στα στέμματα των επτά κεφαλιών του Δράκοντα της Αιωνιότητας, στην Ινδία, μεταξύ των εσωτερικών Βουδιστών, στην Αίγυπτο, στην Χαλδαία κ.τ.λ., κ.τ.λ. και μεταξύ των Μυημένων κάθε άλλης χώρας. Στις Επτά ζώνες της μεταθανάτιας ανόδου των ερμητικών κειμένων, ο "θνητός" αφήνει σε καθεμιά μία από τις "Ψυχές" (ή Αρχές) του – μέχρις ότου φτάνοντας στο πεδίο πάνω από όλες τις ζώνες, παραμένει όπως ο μεγάλος Άμορφος Όφις της απόλυτης σοφίας: ή η ίδια η θεότητα. Το επτακέφαλο φίδι είχε περισσότερες από μια σημασίες στις Απόκρυφες διδασκαλίες. Είναι ο επτακέφαλος Δράκος, καθένα κεφάλι του οποίου είναι ένα αστέρι της Μικρής Άρκτου, αλλά είναι επίσης και κυρίως ο Όφις του Σκότους (δηλαδή ασύλληπτος και ακατανόητος) του οποίου τα επτά κεφάλια είναι οι επτά Λόγοι, οι αντανακλάσεις του ενός και πρώτου εκδηλωμένου Φωτός: του συμπαντικού ΛΟΓΟΥ.

XI

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ

Αυτή η συμβολική φράση, με τις πολύπλευρες μορφές της, είναι ασφαλώς η πιο επικίνδυνη και εικονοκλαστική σε σχέση με τις μετέπειτα δυαδικές θρησκείες – ή μάλλον θεολογίες – και ειδικά στο φως της χριστιανοσύνης. Ωστόσο δεν είναι ούτε δίκαιο ούτε σωστό να πούμε πως η χριστιανοσύνη ήταν εκείνη που συνέλαβε και γέννησε τον Σατανά. Σαν ένας "αντίπαλος", η αντίθετη Δύναμη που απαιτείται για την ισορροπία και την αρμονία των πραγμάτων στην Φύση – όπως η Σκιά που δείχει πιο λαμπερό το Φως, όπως η Νύχτα που κάνει μεγαλύτερη την ανακούφιση της Ημέρας, και όπως το κρύο που μας κάνει να εκτιμούμε περισσότερο την άνεση της ζεστασιάς –

ΣΑΤΑΝΑΣ υπήρξε πάντα. Η Ομογένεια είναι μία και αδιαίρετη. Αλλά αν το ομογενές Ένα και Απόλυτο δεν είναι απλό σχήμα λόγου και αν η ετερογένεια στην δυαδική όψη της είναι δημιούργημά του – η διχασμένη σκιά ή αντανάκλαση του – τότε ακόμα και αυτή η θεία Ομογένεια πρέπει να περιέχει μέσα της την ουσία και των δυο, καλού και κακού. Αν ο "θεός" είναι η Απόλυτη, Άπειρη και Συμπαντική Ρίζα των πάντων και του καθετί στην Φύση και στο σύμπαν της, τότε από πού προέρχεται το Κακό [Evil] ή Διάβολος [D'evil] αν όχι από την ίδια "Χρυσή Μήτρα" του απόλυτου; Έτσι, είμαστε αναγκασμένοι ή να αποδεχθούμε την εκπόρευση του καλού και του κακού, του Αγαθοδαίμονα και του Κακοδαίμονα, σαν κλάδων από τον ίδιο κορμό του Δένδρου της Ύπαρξης, ή να υποταχθούμε στην παράλογη ιδέα να πιστεύουμε σε δυο αιώνια Απόλυτα!

Αφού ανιχνεύοαμε την προέλευση της ιδέας στην ίδια την αρχή του ανθρώπινου νου, είναι σωστό στο μεταξύ να δώσουμε την πρέπουσα θέση του και στο παροιμιακό κακό. Η αρχαιότητα δεν γνώριζε κανέναν απομονωμένο, τέλεια και απόλυτα κακό "θεό του κακού". Η παγανιστική σκέψη παρουσίαζε το καλό και το κακό σαν δίδυμα αδέλφια γεννημένα από την ίδια μητέρα: την Φύση. Μόλις αυτή η σκέψη έπαψε να είναι αρχαϊκή, τότε και η Σοφία έγινε Φιλοσοφία. Στην αρχή τα σύμβολα του καλού και του κακού ήταν απλές αφαιρέσεις: το Φως και το Σκοτάδι. Ύστερα τα πρότυπά τους διαλέγονταν μεταξύ των πιο φυσικών και συχνών περιοδικών Κοσμικών φαινομένων: η Μέρα και η Νύχτα, ή ο Ήλιος και η Σελήνη. Έπειτα τα αντιπροσώπευαν τα Πλήθη των ηλιακών και σεληνιακών θεοτήτων και ο Δράκοντας του Σκότους ήρθε σε αντίθεση με τον Δράκοντα του Φωτός (Βλέπε Στάντζα V, VII). Η στρατιά του Σατανά δεν είναι λιγότερο Γιος του Θεού απ' ό,τι είναι η στρατιά των Μπνεν χα-Ελοΐμ και αυτά τα παιδιά του Θεού έρχονται να "παρουσιαστούν μπροστά στον Κύριο", τον πατέρα τους (Ιώβ, Β). "Οι Γιοι του Θεού" γίνονται οι "Πεπτωκότες Άγγελοι", μόνο όταν αντιλαμβάνονται πως οι θυγατέρες των ανθρώπων ήταν όμορφες (Γένεση, ΣΤ', 2, 4). Στην ινδική φιλοσοφία οι Σούρα είναι μεταξύ των πρώτων και λαμπρότερων θεών και γίνονται Άσουρα, μόνο όταν εκθρονίζονται από μπραχμανική φαντασίωση. Ο Σατανάς δεν πήρε μια ανθρωπομορφική, ατομικοποιημένη μορφή, παρά μόνο όταν ολοκληρώθηκε από τον άνθρωπο η δημιουργία "ενός ζώντος προσωπικού θεού"· αλλά ακόμα και τότε μόνο εξαιτίας βασικής αναγκαιότητας. Χρειαζόταν ένα κάλυμμα, ένας αποδιοπομπαίος τράγος για να εξηγήσει την ωμότητα, τα σφάλματα και την ολοφάνερη αδικία που είχε ετοιμάσει εκείνος για τον οποίο ισχυρίζονταν ότι εξέφραζε απόλυτη τελειότητα, ευσπλαχνία και καλοσύνη. Αυτό ήταν το πρώτο καρμικό αποτέλεσμα της εγκατάλειψης ενός φιλοσοφικού και λογικού Πανθεϊσμού και της δημιουργίας, σαν αποκούμπι για τους τεμπέληδες, "ενός σπλαχνικού πατέρα στον Ουρανό", του οποίου, όμως, οι καθημερινές πράξεις διαψεύδουν αυτόν τον χαρακτηρισμό. Αυτό οδήγησε στα πρώτα δίδυμα, Όσιρις-Τυφώνας, Ορμάζντ-Αχριμάν και τέλος Κάιν-Άβελ και τα τόσα άλλα αντίθετα.

Ενώ άρχισε σαν συνώνυμος με την Φύση, ο "θεός" ο Δημιουργός κατέληξε να γίνει ο συγγραφέας της. Ο Πασκάλ λύνει την δυσκολία με πολύ έξυπνο τρόπο: "Η φύση", λέει, "έχει

τελειότητες για να δείχνει ότι είναι εικόνα του θεού και ελαττώματα για να δείχνει ότι είναι μόνο η εικόνα του".

Όσο πιο βαθιά προχωράει κανείς μέσα στο σκοτάδι των προϊστορικών εποχών, τόσο πιο φιλοσοφική εμφανίζεται η πρωτότυπη μορφή του μετέπειτα Σατανά. Ο πρώτος "Αντίπαλος" με ατομική ανθρώπινη μορφή που συναντάει κανείς στην αρχαία πουρανική φιλολογία, είναι ένας από τους μεγαλύτερους Ρίσι και Γιόγκι: ο Νάραντα, που επονομάστηκε ο "Ταραχοποιός".

Και αυτός είναι ένας Μπραχμαπούτρα, γιος του Μπράχμα. Αλλά γι' αυτόν θα μιλήσουμε αργότερα. Μπορεί κανείς να βεβαιωθεί για το ποιος είναι ο μεγάλος "Εξαπατητής" αν ψάξει γι' αυτόν με ανοιχτά μάτια και απροκατάληπτο νου σε όλες τις αρχαίες κοσμογονίες και Γραφές.

Είναι ο ανθρωπομορφοποιημένος Δημιουργός, ο Πλάστης του Ουρανού και της Γης, όταν αποχωρίστηκε από τα συλλογικά Πλήθη των συντρόφων του Δημιουργών, τους οποίους, κατά κάποιον τρόπο, αντιπροσωπεύει και συνθέτει. *Τώρα* είναι ο Θεός των θεολογιών. "Η επιθυμία είναι πατέρας της σκέψης". Κάποτε ένα φιλοσοφικό σύμβολο αφέθηκε στην διεστραμμένη Φαντασία των ανθρώπων από τότε μεταβλήθηκε σε ένα μοχθηρό, εξαπατητικό, πονηρό και ζηλιάρη θεό.

Επειδή οι Δράκοντες και άλλοι πεπτωκότες άγγελοι περιγράφονται σε άλλα μέρη του έργου, λίγα λόγια μόνο σχετικά με τον συκοφαντημένο Σατανά θα είναι αρκετά. Ο σπουδαστής θα κάνει καλά να θυμάται πως για κάθε λαό, εκτός από τα χριστιανικά έθνη, ο Διάβολος μέχρι και σήμερα δεν είναι καμιά χειρότερη οντότητα παρά μόνο η αντίθετη όψη, στην δυαδική φύση, του ονομαζόμενου Δημιουργού. Αυτό είναι απόλυτα φυσικό. Δεν μπορεί να θεωρεί κανείς τον Θεό σαν την σύνθεση ολόκληρου του Σύμπαντος, Πανταχού Παρόντα, Παντογνώστη και Άπειρο και όμως να χωρίζει απ' αυτόν το κακό. Και επειδή υπάρχει στον κόσμο περισσότερο κακό παρά καλό, βγαίνει το λογικό συμπέρασμα πως ή ο Θεός περιλαμβάνει το κακό, ή αποτελεί την άμεση αιτία του, ή διαφορετικά θα πρέπει να πάψει να ισχύει η ιδέα της απολυτότητάς του. Οι αρχαίοι το είχαν κατανοήσει αυτό τόσο καλά, ώστε οι φιλόσοφοι τους – που δεν τους ακολούθησαν οι Καμπαλιστές – όριζαν το κακό σαν το σημάδι του θεού ή Καλού: και το *Daemon est Deus inversus* (*Ο Δαίμονας είναι Θεός ανεστραμμένος*) είναι ένα πολύ παλιό ρητό. Πράγματι, το κακό δεν είναι παρά μια τυφλή, ανταγωνιστική δύναμη στην φύση. Είναι αντίδραση, αντίσταση και αντίθεση: κακό για μερικούς, καλό για άλλους. Δεν υπάρχει κακό καθ' εαυτό: μόνο η σκιά του φωτός, χωρίς την οποία το φως δεν θα μπορούσε να υπάρξει ούτε καν στην αντίληψή μας. Αν το κακό εξαφανιζόταν, τότε και το καλό θα εξαφανιζόταν μαζί του από την Γη. Ο "Παλιός Δράκοντας" πριν γίνει ύλη, ήταν αγνό πνεύμα και παθητικός, πριν γίνει ενεργός. Στην συροχαλδαϊκή μαγεία ο Όφις και ο Οφιόμορφος ενώνονται στον Ζωδιακό στο ζώδιο του Ανδρόγυνου Παρθένου-Σκορπιού. Πριν από την πτώση του στην γη ο "Όφις" ήταν Όφις-Χριστός και μετά την πτώση του έγινε Οφιόμορφος-ΧΡΙΣΤΟΣ. Όλες οι θεωρήσεις των Καμπαλιστών αντιμετωπίζουν το Κακό σαν μια ΔΥΝΑΜΗ η οποία είναι ανταγωνιστική, αλλά ταυτόχρονα απαραίτητη για το Καλό, επειδή του δίνει ζωτικότητα και ύπαρξη την οποία διαφορετικά δεν θα είχε ποτέ. Δεν θα ήταν δυνατό να υπάρξει ζωή (με την μαγιαβική έννοια) χωρίς θάνατο, ούτε αναζωογόνηση και αναδόμηση χωρίς καταστροφή. Τα φυτά θα καταστρέφονταν μέσα στην συνεχή ηλιακή ακτινοβολία, το ίδιο και ο άνθρωπος, που θα γινόταν ένα αυτόματο χωρίς την άσκηση της ελεύθερης βούλησης και των εφέσεών του, όταν αυτό το ηλιόφωτο έχανε την ύπαρξη και την αξία του γι' αυτόν και δεν ήταν τίποτε άλλο εκτός από φως. Το καλό είναι άπειρο και αιώνιο μόνο στο αιώνια κρυμμένο από εμάς, γι’ αυτό και το φανταζόμαστε αιώνιο. Στα εκδηλωμένα πεδία, το ένα εξισορροπεί το άλλο. Λίγοι είναι εκείνοι οι θεϊστές και οι πιστοί σε έναν προσωπικό θεό, που δεν φτιάχνουν από τον Σατανά την σκιά του Θεού, ή εκείνοι οι οποίοι, συγχέοντας τα δυο, δεν πιστεύουν ότι έχουν δικαίωμα να προσεύχονται σ' αυτό το είδωλο ζητώντας την βοήθεια και την προστασία του για την άσκηση της ατιμωρησίας των κακών και άδικων πράξεών τους. Το "μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν", απευθύνεται καθημερινά, από εκατομμύρια ανθρώπινες χριστιανικές καρδιές, στον "Πατέρα ημών, τον εν τοις Ουρανοίς" και όχι στον Διάβολο. Το κάνουν, επαναλαμβάνοντας τα ίδια τα λόγια που ειπώθηκαν από το στόμα του Σωτήρα τους και κάνοντάς το δεν σκέφτονται καθόλου το γεγονός πως το νόημά τους έρχεται σε άμεση αντίθεση με τον Ιάκωβο, "τον αδελφό του Κυρίου". "Μηδείς πειραζόμενος λεγέτω ότι από θεού πειράζομαι, ο γαρ θεός απείραστος εστί κακών, πειράζει δε αυτός ουδένα" (*Ιακώβου Καθολική*, Α’ 13). Γιατί, λοιπόν, να λέμε ότι είναι ο Διάβολος αυτός που μας βάζει σε πειρασμό,

όταν η Εκκλησία μας διδάσκει εξ ονόματος του Χριστού, πως είναι ο Θεός αυτός που το κάνει; Ανοίξτε οποιοδήποτε θρησκευτικό έργο στο οποίο ο όρος "πειρασμός" να ορίζεται με την θεολογική του έννοια και θα βρείτε δυο ορισμούς: (1) Εκείνες οι δοκιμασίες και τα προβλήματα με τα οποία ο Θεός δοκιμάζει τον λαό του. (2) Εκείνα τα μέσα και τα θέλγητρα τα οποία χρησιμοποιεί Διάβολος για να παγιδεύσει και να σαγηνεύσει την ανθρωπότητα. (Ιωάννου Α', 2 και Ματθαίου ΣΤ' 13.) Αν γίνουν δεκτές κυριολεκτικά οι δυο διδασκαλίες, του Χριστού και του Ιακώβου, έρχονται σε αντίθεση η μια με την άλλη, και ποιο δόγμα μπορεί να συμβιβάσει αυτά τα δυο, αν απορριφθεί το απόκρυφο νόημα;

Ανάμεσα σ' αυτούς τους εναλλακτικούς πειρασμούς θα είναι σοφός ο φιλόσοφος εκείνος που θα μπορέσει να διακρίνει πού αποσύρεται ο Θεός για να κάνει χώρο στον Διάβολο! Έτσι όταν διαβάζουμε "υμείς εκ του πατρός του διαβόλου εστέ... ότι ψεύτης εστί και ο πατήρ αυτού...", δηλαδή ΕΝΣΑΡΚΩΜΕΝΟ ΨΕΜΑ, και ταυτόχρονα μας λένε πως ο Σατανάς – ο Διάβολος – ήταν γιος του Θεού και ο πιο όμορφος από τους αρχαγγέλους του, αντί να πιστέψουμε πως Πατέρας και Γιος είναι ένα τεράστιο προσωποποιημένο και αιώνιο ΨΕΜΑ, προτιμούμε να στραφούμε για πληροφορίες στον πανθεϊσμό και στην παγανιστική φιλοσοφία.

Μόλις πάρουμε στα χέρια μας το κλειδί της Γένεσης, τότε η επιστημονική και η συμβολική Καμπάλα είναι εκείνη που αποκαλύπτει το μυστικό. Ο μεγάλος Όφις του Κήπου της Εδέμ και ο "Κύριος ο Θεός" είναι ταυτόσημοι, όπως επίσης ο Ιεχωβά και ο Κάιν είναι ΕΝΑ: ο Κάιν ο οποίος στην θεολογία αναφέρεται σαν ο "δολοφόνος" και ο ΨΕΥΣΤΗΣ στον Θεό! Ο Ιεχωβά δοκιμάζει τον Βασιλιά του Ισραήλ βάζοντάς τον να μετρήσει τον λαό, και σε άλλο σημείο ο Σατανάς τον δοκιμάζει ζητώντας του το ίδιο. Ο Ιεχωβά καταφεύγει στους πύρινους όφεις για να δαγκώσουν εκείνους που τον δυσαρέστησαν και ο Ιεχωβά επίσης παρέχει τον φλεγόμενο όφι που τους θεραπεύει.

Αυτές οι σύντομες και φαινομενικά αντιφατικές αναφορές της Παλαιάς Διαθήκης (αντιφατικές επειδή οι δυο Δυνάμεις είναι χωρισμένες, ενώ θα έπρεπε να θεωρούνται οι δυο όψεις του ίδιου πράγματος), είναι ο απόηχος – ολότελα παραμορφωμένος από τον εξωτερικισμό και την θεολογία – των παγκόσμιων και φιλοσοφικών δογμάτων στην φύση, που τόσο καλά κατανοούνταν από τους πρωτόγονους Σοφούς. Βρίσκουμε το ίδιο υπόβαθρο σε αρκετές προσωποποιήσεις των *Πουρανά*, μόνο που είναι πολύ πιο φανερές και φιλοσοφικά υπαινικτικές.

Έτσι ο Πουλάστια, ένας "Γιος του θεού" – ένας από τους πρώτους απογόνους – γίνεται ο προγεννήτορας των Δαιμόνων, των Ρακσασά, αυτών που βάζουν σε πειρασμό και καταβροχθίζουν τους ανθρώπους. Η Πισάτσι (ένας θηλυκός Δαίμονας) είναι κόρη του Ντάκσα, που είναι "Γιος θεού" και ο ίδιος θεός, και είναι η μητέρα όλων των Πισατσά (*Πάντμα-Πουρανά*). Οι ονομαζόμενοι στα *Πουρανά* Δαίμονες είναι πολύ παράξενοι διάβολοι, αν κριθούν από την σκοπιά των ευρωπαϊκών και ορθόδοξων απόψεων σχετικά με αυτά τα πλάσματα, γιατί όλοι τους – Νταναβά, Ντάιτια, Πισατσά και Ρακσάσα – εμφανίζονται σαν υπερβολικά ευσεβείς, που ακολουθούν τις εντολές των *Βέντα* και μερικοί απ' αυτούς είναι ακόμα και μεγάλοι Γιόγκι. Αλλά είναι αντίθετοι με τον κλήρο και την τυπολατρεία, τις θυσίες και τα τυπικά – ακριβώς όπως και σήμερα είναι στην Ινδία οι φτασμένοι Γιόγκι – ωστόσο δεν γίνονται λιγότερο σεβαστοί εξαιτίας αυτού, αν και δεν τους επιτρέπεται να ακολουθήσουν ούτε κάστα ούτε τυπικό, έτσι όλοι αυτοί οι πουρανικοί γίγαντες και Τιτάνες ονομάζονται Διάβολοι. Οι Ιεραπόστολοι που είναι πάντα έτοιμοι να δείξουν – αν μπορούν – πως οι ινδουιστικές παραδόσεις δεν είναι τίποτε άλλο από μια αντανάκλαση της ιουδαϊκής Βίβλου, έφτιαξαν ένα ολόκληρο μυθιστόρημα πάνω στην υποτιθέμενη ταυτότητα του Πουλάστια με τον Κάιν, και των Ρακσάσα με τους Καϊνίτες, "τους καταραμένους", την αιτία του Κατακλυσμού του Νώε. (Βλέπε το έργο του Αββά Γκορέζιο ο οποίος "ετυμολογεί" ότι το όνομα "Πουλάστια" σημαίνει ο "απορριφθείς", επομένως ο Κάιν, αν αγαπάτε.) Ο Πουλάστια, λέει, μένει στο Κεντάρα, που σημαίνει ένα·"σκαμμένο μέρος", ένα ορυχείο και ο Θουβάλ-Κάιν στην παράδοση και στην Βίβλο (Γένεση Δ', 2) εμφανίζεται σαν ο πρώτος εργάτης των μετάλλων, επομένως ανθρακωρύχος!

Ενώ είναι πολύ πιθανόν πως οι Γκιμπορίμ (οι γίγαντες) της Βίβλου είναι οι Ρακσάσα των Ινδών, ωστόσο είναι σχεδόν βέβαιο ότι και οι δυο είναι Ατλάντειοι και ανήκουν στις φυλές που καταβυθίστηκαν. Όπως κι αν έχει το πράγμα, κανένας Σατανάς δεν θα μπορούσε να είναι πιο

επίμονος στην δυσφήμιση των εχθρών, ή πιο πικρόχολος στο μίσος του, απ' όσο είναι οι χριστιανοί θεολόγοι που τον καταριούνται σαν πατέρα κάθε κακού. Συγκρίνατε τις ύβρεις και τις απόψεις που εκφράζουν για τον Διάβολο με τις φιλοσοφικές θεωρήσεις και την χριστιανική σχεδόν πραότητα των πουρανικών σοφών. Όταν ο Παρασαρά, ο πατέρας του οποίου καταβροχθίστηκε από έναν Ρακσάσα, ετοιμαζόταν να καταστρέψει (μαγικά) ολόκληρη την φυλή, ο παππούς του, ο Βάσιστα του είπε μερικά υπερβολικά υπαινικτικά λόγια. Αποκάλυψε στον οργισμένο Σοφό, ότι υπάρχει Κακό και Κάρμα, αλλά όχι "κακά πνεύματα". Του λέει:

> Άφησε τον θυμό σου να καταλαγιάσει. Οι Ρακσάσα δεν είναι ένοχοι. Ο θάνατος του πατέρα σου *ήταν έργο του Κάρμα*. Ο θυμός είναι πάθος των ανόητων δεν αρμόζει σε έναν σοφό. *Από ποιον, μπορούμε να ρωτήσουμε, σκοτώνεται κάποιος*; Ο κάθε άνθρωπος υφίσταται τις συνέπειες των δικών του πράξεων. Ο θυμός, γιε μου, είναι η καταστροφή όλων όσων αποκτάει ο άνθρωπος... και εμποδίζει την επίτευξη της απελευθέρωσης. Οι... σοφοί... αποφεύγουν την οργή, μη γίνεσαι, εσύ παιδί μου, θύμα της επιρροής της. Μην αφήσεις αυτά τα άκακα πνεύματα του σκότους να καταστραφούν. Σταμάτησε, λοιπόν, την θυσία σου. Η ευσπλαχνία είναι η δύναμη των δικαίων. (*Βίσνου Πουρανά*, βιβλ. Πρώτο, κεφ. I.)

Έτσι, κάθε τέτοια "θυσία" ή προσευχή στον Θεό για βοήθεια δεν είναι τίποτε άλλο από μια πράξη μαύρης μαγείας. Αυτό για το οποίο προσευχόταν ο Παρασαρά, ήταν η καταστροφή των Πνευμάτων του Σκότους για σκοπούς προσωπικής εκδίκησης. Αυτός ονομάζεται παγανιστής και οι χριστιανοί τον έχουν καταδικάσει, σαν τέτοιον, στην αιώνια κόλαση. Όμως από ποια άποψη είναι καλύτερη η προσευχή των κυβερνητών και των στρατηγών που προσεύχονται πριν από κάθε μάχη για την καταστροφή των εχθρών τους; Μια τέτοια προσευχή είναι σε κάθε περίπτωση μαύρη μαγεία του χειρότερου είδους, κρυμμένη σαν ένας δαιμόνιος "κ. Χάιντ" κάτω από τον θεοσεβούμενο "κ. Τζέκυλ".

Στην ανθρώπινη φύση το κακό υποδηλώνει μόνο την πολικότητα της ύλης και του Πνεύματος, έναν αγώνα για ζωή ανάμεσα στις δυο εκδηλωμένες Αρχές στον Χώρο και στον Χρόνο, οι οποίες αρχές είναι καθεαυτές μια, εφόσον έχουν την ρίζα τους στο Απόλυτο. Στον Κόσμο η ισορροπία πρέπει να διατηρείται. Οι λειτουργίες των δυο αντιθέτων δημιουργούν αρμονία, όπως η κεντρομόλος και η φυγόκεντρος δύναμη που είναι απαραίτητες η μια στην άλλη – αμοιβαία αλληλεξαρτώμενες – "προκειμένου να υπάρξουν και οι δυο". Αν η μια εμποδιστεί, η δράση της άλλης θα γίνει αμέσως αυτο-καταστροφική.

Επειδή η προσωποποίηση που ονομάζεται Σατανάς έχει αναλυθεί αρ|κετά από την τριπλή όψη της – στην Παλαιά Διαθήκη, την χριστιανική θεολογία και την αρχαία ειδωλολατρική στάση σκέψης – εκείνοι που επιθυμούν να μάθουν περισσότερα παραπέμπονται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, ;Τομ. II, κεφ. X. Δείτε επίσης και αρκετά τμήματα στον Τόμο II, Μέρος II του Παρόντος έργου. Το παρόν θέμα προσεγγίζεται και επιχειρούνται νέες εξηγήσεις για έναν πολύ σημαντικό λόγο. Πριν μπορέσουμε να εξετάσουμε την εξέλιξη του φυσικού και θείου ανθρώπου, πρέπει να κατανοήσουμε την ιδέα την κυκλικής εξέλιξης, να εξοικειωθούμε με τις φιλοσοφίες και τις πίστεις των τεσσάρων φυλών που προηγήθηκαν της δικής μας τωρινής φυλής, να μάθουμε ποιες ήταν οι ιδέες εκείνων των Τιτάνων και γιγάντων: πραγματικών γιγάντων, τόσο νοητικά όσο και σωματικά. Ολόκληρη η αρχαιότητα διαποτίζεται από εκείνη την φιλοσοφία η οποία διδάσκει την ενέλιξη του πνεύματος μέσα στην ύλη, την διαδοχική, κατερχόμενη κυκλική κάθοδο, ή ενεργό, αυτοσυνείδητη εξέλιξη. Οι Αλεξανδρινοί Γνωστικοί αποκάλυψαν σε μεγάλο βαθμό το μυστικό των μυήσεων και τα κείμενα τους είναι γεμάτα από την "κάθοδο των *Αιώνων*" με τον διπλό τους χαρακτηρισμό των Αγγελικών Όντων και των Περιόδων: όπου το ένα είναι η φυσική εξέλιξη του άλλου. Από την άλλη μεριά οι ανατολικές παραδόσεις και στις δυο πλευρές των "μαύρων νερών" – των ωκεανών που χωρίζουν τις δυο Ανατολές – είναι γεμάτες από αλληγορίες σχετικά με την πτώση του Πληρώματος ή των θεών και των Ντεβά. Χωρίς καμιά εξαίρεση συμβολίζουν και εξηγούν την ΠΤΩΣΗ σαν *την επιθυμία να μάθουν και να αποκτήσουν γνώση*: να ΓΝΩΡΙΣΟΥΝ. Αυτό είναι το φυσικό επακόλουθο της νοητικής εξέλιξης, το πνευματικό να μετατρέπεται σε υλικό φυσικό. Ο ίδιος νόμος της καθόδου μέσα στην υλικότητα και της επανόδου στην πνευματικότητα επιβλήθηκε και κατά την διάρκεια της πρώτης χριστιανικής εποχής και η αντίδραση αυτή σταμάτησε μόλις τώρα, κατά την δική μας ιδιαίτερη *υποφυλή*.

Εκείνο το οποίο πριν από δέκα χιλιάδες, ίσως, χρόνια παρουσιαζόμενο αλληγορικά στον *Ποίμανδρο* (Βιβλίο Δεύτερο, στρίχος 22) με έναν τριπλό χαρακτήρα ερμηνείας, θεωρείτο η καταγραφή ενός αστρονομικού, ανθρωπολογικού ακόμα και αλχημικού γεγονότος, δηλαδή η αλληγορία των επτά Κυβερνητών που διαπερνούν τους επτά κύκλους πυρός, υποβιβάστηκε σε μια μοναδική υλική και ανθρωπομορφική ερμηνεία: την εξέγερση και την Πτώση των Αγγέλων. Η πολυσήμαντη, βαθιά φιλοσοφική διήγηση, κάτω από την ποιητική της μορφή του "Γάμου του Ουρανού με την Γη", ο έρωτας της φύσης για την θεία μορφή και ο "Ουράνιος Άνθρωπος" που γοητεύεται από την αντανάκλαση της δικής του ομορφιάς στην φύση – δηλαδή το Πνεύμα που έλκεται μέσα στην ύλη – τώρα κάτω από την θεολογική επίδραση έγιναν: "οι επτά Κυβερνήτες που παράκουσαν τον Ιεχωβά, ενώ ο αυτοθαυμασμός δημιουργεί την Σατανική Υπερηφάνεια που ακολουθείται από την ΠΤΩΣΗ του, γιατί ο Ιεχωβά δεν επιτρέπει να χαθεί καμιά λατρεία παρά μόνο για τον εαυτό του". Με λίγα λόγια, οι όμορφοι Πλανήτες-Άγγελοι, οι ένδοξοι κυκλικοί αιώνες των αρχαίων, από τώρα και στο εξής συνενώθηκαν στο Ταλμούδ στην πιο ορθόδοξη μορφή του Σαμαέλ, του αρχηγού των Δαιμόνων, "εκείνου του μεγάλου όφι με τα δώδεκα φτερά που παρασύρει πίσω του, κατά την Πτώση του, το ηλιακό σύστημα ή τους Τιτάνες". Αλλά ο Σεμάλ, το *alter ego* (*άλλο εγώ*) και ο σαβαϊτικός τύπος του Σαμαέλ, στην φιλοσοφική και στην εσωτερική του όψη, σήμαινε το "έτος" στην αστρολογική κακή όψη του, τους δώδεκα μήνες ή φτερά των αναπόφευκτων κακών στην φύση. Και στην εσωτερική θεογονία (Ν.Α. Τσόουλσον, *Ναβαταία Γεωργία*, Τομ. 11, σελ. 217 υπ. 363), τόσο ο Σεμάλ όσο και ο Σαμαέλ αντιπροσώπευαν μια ιδιαίτερη θεότητα. Σύμφωνα με τους Καμπαλιστές αυτοί είναι "το Πνεύμα της Γης", ο προσωπικός θεός που την κυβερνάει, ταυτόσημος *de facto* με τον Ιεχωβά. Γιατί οι ίδιοι οι Ταλμουδιστές παραδέχονται πως ΣΑΜΑΕΛ είναι το θεϊκό όνομα ενός από τους επτά Ελοΐμ. Ακόμα οι Καμπαλιστές παρουσιάζουν αυτούς τους δυο, τον Σεμάλ και τον Σαμαέλ, σαν μια συμβολική μορφή του ΚΡΟΝΟΥ, όπου τα δώδεκα φτερά συμβολίζουν τους 12 μήνες και το σύμβολο στο σύνολό του αντιπροσωπεύει έναν φυλετικό κύκλο. Ιερογλυφικά ο Ιεχωβά και ο Κρόνος είναι επίσης ταυτόσημοι.

Αυτό οδηγεί με την σειρά του σε μια πολύ προσεχτική αφαίρεση από ένα ρωμαιοκαθολικό δόγμα. Πολλοί διάσημοι συγγραφείς που ανήκουν στην Λατινική Εκκλησία παραδέχονται ότι υπάρχει και πρέπει να γίνεται, μια διάκριση ανάμεσα στους Ουράνιους Τιτάνες, τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες (επίσης Τιτάνες) και εκείνους τους μετα-κατακλυσμιαίους γίγαντες στους οποίους αυτοί (οι Ρωμαιοκαθολικοί) θα δουν τους απογόνους του μυθικού Χαμ. Με πιο καθαρά λόγια, πρέπει να γίνεται ένας διαχωρισμός ανάμεσα στους Κοσμικούς, τις αρχέγονες αντίθετες Δυνάμεις – που καθοδηγούνται από τον κυκλικό νόμο – τους Ατλάντειους, ανθρώπινους γίγαντες και τους μετακατακλυσμιαίους μεγάλους μυημένους, είτε της δεξιάς είτε της αριστερής ατραπού. Ταυτόχρονα δείχνουν πως ο Μιχαήλ, "ο *καθολικότατος* του μαχόμενου Ουράνιου Πλήθους, ο σωματοφύλακας του Ιεχωβά", όπως φαίνεται (βλέπε ντε Μιρβίγ), είναι επίσης Τιτάνας, μόνο με την προσθήκη του επιθέτου "θείος" πριν από το όνομά του. Έτσιμ αυτοί οι "Ουρανίδες" που παντού ονομάζονται "θείοι Τιτάνες" – και οι οποίοι, επειδή επαναστάτησαν ενάντια στον Κρόνο, παρουσιάζονται επίσης ότι είναι εχθροί του Σαμαέλ (ενός Ελοΐμ συνώνυμου με τον Ιεχωβά στην συλλογικότητά του) – είναι ταυτόσημοι με τον Μιχαήλ και το πλήθος του. Με λίγα λόγια, οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί, όλοι οι αντιμαχόμενοι έχουν μπερδευτεί και κανένας μελετητής δεν μπορεί να καταλάβει καθαρά ποιος είναι ποιος. Η εσωτερική εξήγηση, όμως, ίσως μπορέσει να βάλει κάποια τάξη σ' αυτό το χάος στο οποίο ο Ιεχωβά γίνεται Κρόνος και ο Μιχαήλ με τον στρατό του Σατανάς και επαναστάτες άγγελοι, εξαιτίας των αδιάκριτων προσπαθειών κάποιων υπερβολικά πιστών ζηλωτών που βλέπουν σε κάθε παγανιστή θεό έναν διάβολο. Το αληθινό νόημα είναι πολύ πιο φιλοσοφικό και ο μύθος της πρώτης "Πτώσης" (των αγγέλων) παίρνει μια επιστημονική χροιά όταν κατανοηθεί σωστά.

Κρόνος (Χρόνος) αντιπροσωπεύει την ατέλειωτη (επομένως αμετακίνητη) Διάρκεια, χωρίς αρχή, χωρίς τέλος, πέρα από τον διαιρεμένο Χρόνο και πέρα από τον Χώρο. Αυτοί οι "Άγγελοι", τζίνια ή Ντεβά, που γεννήθηκαν για να δράσουν στον χώρο και στον χρόνο, δηλαδή να περάσουν μέσα από τους επτά κύκλους των υπερ-πνευματικών πεδίων στις φαινομενικές, ή περιγεγραμμένες, υπεργήινες περιοχές, λέγεται αλληγορικά ότι επαναστάτησαν ενάντια στον

Κρόνο και πολέμησαν τον (τότε) έναν ζώντα και ανώτατο θεό. Με την σειρά του, ο Κρόνος όταν εμφανίζεται ότι ακρωτηρίασε τον Ουρανό, τον πατέρα του, το νόημα του ακρωτηριασμού είναι πολύ απλό: ο Απόλυτος Χρόνος πρόκειται να γίνει ο περιορισμένος και εξαρτημένος· ένα τμήμα κλέβεται από το όλο, δείχνοντας έτσι ότι ο Κρόνος, ο πατέρας των θεών, μεταφέρθηκε από την Αιώνια Διάρκεια σε μια περιορισμένη Περίοδο. Ο Χρόνος κόβει με το δρεπάνι του ακόμα και τους πιο μεγάλους και (για μας) φαινομενικά ατέλειωτους κύκλους, που παρ' όλα αυτά είναι περιορισμένοι στην Αιωνιότητα και γκρεμίζει με το ίδιο δρεπάνι ακόμα και τους πιο ισχυρούς επαναστάτες. Πράγματι, κανένας δεν θα γλυτώσει από το δρεπάνι του Χρόνου! Υμνήστε ή περιφρονήστε τον θεό ή τους θεούς, αλλά δεν θα ταλαντευτεί ούτε για ένα χιλιοστό του δευτερολέ-πτου στην ανοδική ή καθοδική πορεία του.

Οι Τιτάνες της *Θεογονίας* του Ησιόδου αντιγράφηκαν στην Ελλάδα από τους Σούρα και τους Άσουρα της Ινδίας. Αυτοί οι Τιτάνες που κάποτε ανέρχοντανσε έξι, πρόσφατα, σε ένα αρχαίο απόσπασμα σχετικό με τον ελληνικό μύθο αποκαλύφθηκε ότι είναι επτά: ο έβδομος ονομάζεται Φορέγκ. Έτσι, αποδεικνύεται πλήρως η ταυτότητά τους με τους Επτά Κυβερνήτες. Κατά την γνώμη μας η προέλευση του "Πολέμου στον Ουρανό" και της ΠΤΩΣΗΣ πρέπει να εντοπιστεί στην Ινδία και ίσως πολύ πιο πριν από τις πουρανικές αναφορές σ' αυτόν. Γιατί ο ΤΑΡΑΚΑΜΑΓΙΑ ήταν σε πολύ μετέπειτα εποχή και υπάρχουν τρεις αφηγήσεις, η καθεμιά για έναν ξεχωριστό πόλεμο, που βρίσκονται σχεδόν σε κάθε Κοσμογονία.

πρώτος πόλεμος συνέβη στην νύχτα του χρόνου, ανάμεσα στους θεούς και στους (Ά)-σουρα και διήρκησε γ3ια μια περίοδο ενός "θείου έτους".[425] Στην περίπτωση αυτή οι θεότητες νικήθηκαν από τους Ντάιτια υπό την αρχηγία του Χράντα. Έπειτα, χάρη σε μια επινόηση του Βίσνου, στον οποίο οι νικημένοι θεοί κατέφυγαν για βοήθεια, οι θεοί κατάφεραν να νικήσουν τους Άσουρα. Στο *Βίσνου Πουρανά* δεν υπάρχει κανένα διάστημα μεταξύ των δυο πολέμων. Στην Εσωτερική Δοξασία ένας πόλεμος λαμβάνει χώρα πριν από την δόμηση του ηλιακού συστήματος˙ ένας άλλος πάνω στην Γη, κατά την "δημιουργία" του ανθρώπου και ένας τρίτος "πόλεμος" αναφέρεται ότι γίνεται στο τέλος της 4ης Φυλής, ανάμεσα στους δικούς της σοφούς και σε εκείνους της 5ης Φυλής, δηλαδή ανάμεσα στους Μυημένους της "Ιερής Νήσου" και στους Μάγους της Ατλαντίδος. Θα παρατηρήσουμε τον πρώτο αγώνα, όπως αναφέρεται από τον Παρασαρά, ενώ προσπαθεί να ξεχωρίσει τις δυο διηγήσεις που σκόπιμα έχουν συγχωνευθεί. Εκεί αναφέρεται πως, επειδή οι Ντάιτια και οι Άσουρα, ενώ ασχολούνταν με τα καθήκοντα των αντίστοιχων διαταγών τους (Βάρνα) και ακολουθούσαν μονοπάτια προδιαγεγραμμένα από άγιες εντολές, ασκούσαν ταυτόχρονα και θρησκευτικές πράξεις μετάνοιας (μια παράξενη απασχόληση για δαίμονες, αν είναι βέβαια ταυτόσημοι με τους δικούς μας διαβόλους, όπως λέγεται), ήταν αδύνατο για τους θεούς να τους καταστρέψουν. Οι προσευχές που απευθύνουν οι θεοί στον Βίσνου είναι περίεργες επειδή δείχνουν ιδέες που αναφέρονται σε μια ανθρωπομορφική θεότητα. Όταν, μετά την ήττα τους,

425 Μια "Ημέρα του Μπράχμα" διαρκεί 4.320.000.000 χρόνια: πολλαπλασιάστε το αυτό με το 365! Εδώ οι άσουρα (όχι θεοί, αλλά δαίμονες), είναι ακόμα Σούρα, θεοί ανώτεροι στην ιεραρχία από τέτοιους δευτερεύοντες θεούς οι οποίοι ούτε καν αναφέρονται στους *Βέντα*. Η διάρκεια του πολέμου δείχνει την σημασία του και ότι αυτοί δεν ήταν παρά μόνο οι προσωποποιημένες Κοσμικές δυνάμεις. Είναι φανερό πως για καθαρά δογματικούς σκοπούς και από θεολογικό μίσος, η απατηλή μορφή Μαγιαμόχα που πήρε ο Βίσνου, στις μετέπειτα επαναδιευθετήσεις των αρχαίων κειμένων, αποδόθηκε στον Βούδα και στους Ντάιτια, εκτός και αν ήταν μια φαντασία του ίδιου του μεταφραστή Ουίλσον. Αυτός επίσης φαντάστηκε ότι ανακάλυψε έναν υπαινιγμό για τον Βουδισμό στην *Μπάγπαβαντ Γκιτά*, ενώ, όπως απέδειξε ο Κ.Τ. Τελάγγκ, είχε απλώς μπερδέψει τους Βουδιστές και τους αρχαιότερους Σαρβάκα υλιστές. Το εδάφιο δεν υπάρχει σε κανένα άλλο *Πουρανά* ενώ, όπως ισχυρίζεται ο καθηγητής Ουίλσον, το συμπέρασμα υπάρχει στο *Βίσνου Πουρανά,*

μετάφραση του οποίου και ειδικά του Τρίτου Βιβλίου, κεφ. XVIII – όπου ο σεβάσμιος Ανατολιστής εισάγει αυθαίρετα τον Βούδα και τον εμφανίζει να διδάσκει Βουδισμό στους Ντάιτια – οδήγησε σε έναν άλλο "μεγάλο πόλεμο" ανάμεσα στον ίδιο και στον στρατηγό Βανς Κένεντυ. Αυτός ο τελευταίος τον κατηγόρησε δημόσια ότι ηθελημένα παραποιεί πουρανικά κείμενα. "Βεβαιώνω", έγραφε ο στρατηγός στην Βομβάη το 1841, "ότι τα *Πουρανά* δεν περιέχουν αυτό που ο καθηγητής Ουίλσον δήλωσε ότι περιέχεται σ' αυτά... Μέχρις ότου... δημοσιευτούν τέτοια αποσπάσματα, έχω το δικαίωμα να επαναλάβω τα προηγούμενα συμπεράσματά μου, δηλαδή ότι η άποψη του καθηγητή Ουίλσον πως τα *Πουρανά*, όπως υπάρχουν σήμερα, είναι συνθέσεις που έγιναν ανάμεσα στο όγδοο και το δέκατο αιώνα [μ.Χ.!], βασίζεται μόνο πάνω σε αδικαιολόγητες υποθέσεις και αβάσιμες βεβαιώσεις και ότι η λογική που χρησιμοποιεί για να τις στηρίξει είναι ανωφελής, λαθεμένη, αντιφατική ή απίθανη". (Βλέπε *Βίσνου Πουρανά,* μετάφραση Ουίλσον, έκδοση Φιτζέντουαρντ Χολ, Τομ V, Προσθήκη, σελ. 373.)

κατέφυγαν στην Βόρεια ακτή του Ωκεανού Γάλακτος (Ατλαντικός Ωκεανός),426 οι νικημένοι θεοί απηύθηναν πολλές παρακλήσεις "στον πρώτο από τα όντα, τον θείο Βίσνου", και μεταξύ αυτών και την ακόλουθη:

Δόξα σε εσένα, που είσαι ένα με τους αγίους, του οποίου η τέλεια φύση είναι πάντα ευλογημένη... Δόξα σε εσένα, που είσαι ένα με την φυλή των όψεων, με διχαλωτή γλώσσα, ορμητικός, βίαιος, με ακόρεστη απόλαυση και άφθονα πλούτη... Δόξα σε εσένα... ω Κύριε, που δεν έχεις ούτε χρώμα, ούτε έκταση, ούτε όγκο (*γκανά*), ούτε καμιά αναγνωρίσιμη ιδιότητα και του οποίου η ουσία (*ρουπά*), αγνότερη από το αγνό, εκτιμάται μόνο από τους άγιους *Παραμάρσι* [τους μεγαλύτερους σοφούς ή *ρίσι*]. Υποκλινόμαστε σε εσένα, με την φύση του Μπράχμα, αδημιούργητε, άφθαρτε *αβγιάγια*), που είσαι μέσα στο σώμα μας και σε όλα τα άλλα σώματα και σε όλα τα ζωντανά πλάσματα και πέρα από τον οποίον δεν υπάρχει τίποτε άλλο. Δοξάζουμε αυτόν τον Βασουντέβα, τον (κυβερνήτη) κύριο (των πάντων), που είναι χωρίς έδαφος, σπέρμα όλων των πραγμάτων, απαλλαγμένος από διάλυση, αγέννητος, αιώνιος˙ όντας στην ουσία Παραμαπαντατμάβατ [πέρα από την κατάστσοη του πνεύματος], και στην ύλη (*ρουπά*), το σύνολο αυτού του (σύμπαντος). (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. τρίτο, κεφ. XVII.)

Το παραπάνω αναφέρθηκε σαν ένα παράδειγμα για το ευρύ πεδίο που προσφέρουν τα *Πουρανά* στην αντίθετη και λαθεμένη κριτική από κάθε φανατικό Ευρωπαίο, ο οποίος σχηματίζει την κρίση του για μια ξένη θρησκεία μόνο από τις εξωτερικές ενδείξεις. Καθένας που συνηθίζει να υποβάλλει αυτά που διαβάζει σε προσεχτική ανάλυση, θα δει με την πρώτη ματιά πόσο παράλογο είναι να απευθύνεται κανείς στο αποδεδεγμένο "Αδιάγνωστο", το άμορφο και χωρίς ιδιότητες ΑΠΟΛΥΤΟ, όπως ορίζουν το ΜΠΡΑΧΜΑΝ οι Βεντατιστές, σαν να είναι "ένα με την φυλή των όφεων, με διχαλώτη γλώσσα, βίαιο και ακόρεστο", συσχετίζοντας έτσι το αφηρημένο με το συγκεκριμένο και αποδίδοντας χαρακτηριστικά σε κείνο που είναι ελεύθερο από κάθε περιορισμό και εξάρτηση. Ακόμα και ο δρ. Ουίλσον, ο οποίος αφού έζησε περιτριγυρισμένος από Μπραχμάνους και Παντίτ στην Ινδία για τόσο πολλά χρόνια, όφειλε να γνωρίζει καλύτερα, αλλά κι αυτός ο μελετητής δεν έχανε καμιά ευκαιρία να κριτικάρει τα ινδικά Κείμενα γι' αυτόν τον λόγο. Έτσι, γράφει:

Τα *Πουρανά* διδάσκουν συνεχώς ασυμβίβαστες δοξασίες. Σύμφωνα μ' αυτό το απόσπασμα το υπέρτατο ον δεν είναι μόνο η έμφυτη αίτια της δημιουργίας, αλλά ασκεί τις λειτουργίες μιας ενεργού πρόνοιας. Ο σχολιαστής αναφέρει ένα κείμενο του *Βέντα* για να στηρίξει την άποψή του˙ "Η συμπαντική ψυχή, εισερχόμενη μέσα στους ανθρώπους, κυβερνάει την συμπεριφορά τους". Αλλά οι ασυμφωνίες είναι το ίδιο συχνές τόσο στους *Βέντα* όσο και στα *Πουρανά*...427

Λιγότερο συχνές, όμως, απ' ό,τι στην μωυσαϊκή Βίβλο. Αλλά η προκατάληψη βασιλεύει στις καρδιές των Ανατολιστών μας: ειδικά σε κείνους τους "σεβαστούς" σχολιαστές. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ δεν είναι η έμφυτη Αιτία της Δημιουργίας ή (Παρα)Μπράχμαν, αλλά απλώς εκείνο που εμείς ονομάζουμε έκτη αρχή του νοητικού Κόσμου, στο εκδηλωμένο πεδίο ύπαρξης. Είναι ο Μαχάτ, ή Μάχα-Μπούντι, η μεγάλη Ψυχή, ο φορέας του Πνεύματος, η πρώτη αρχέγονη αντανάκλαση της άμορφης ΑΙΤΙΑΣ και εκείνου που είναι πέρα και από το ΠΝΕΥΜΑ ακόμα. Αυτά για το αδικαιολόγητο ξέσπασμα του καθηγητή Ουίλσον. Όσον αφορά τώρα την φαινομενικά αντιφατική επίκληση στον Βίσνου από τους νικημένους θεούς, η εξήγηση βρίσκεται μέσα στο ίδιο το κείμενο του *Βίσνου Πουρανά*, αν οι Ανατολιστές μπουν στον κόπο να την παρατηρήσουν.428 Η φιλοσοφία διδάσκει ότι υπάρχει ο Βίσνου σαν Μπράχμα και ο Βίσνου με τις δυο του όψεις. Υπάρχει ένα μόνο Μπράχμαν, "ουσιαστικά πρακρίτι και Πνεύμα" κ.τ.λ.

426 Αυτή η αναφορά ανήκει στον τρίτο Πόλεμο, επειδή οι γήινες ήπειροι, οι θάλασσες και οι ποταμοί αναφέρονται σε σύνδεση μ' αυτόν.

427 Στον Τόμ. II, σελ. 36-37, υποσημ., που διηγείται την ιστορία του Πραλάντα – του Γιου του Χιρανγιακασίπου, του Πουρανικού Σατανά, του μεγάλου εχθρού του Βίσνου και Βασιλιά των τριών κόσμων – στην καρδιά του οποίου μπήκε ο Βίσνου.

428 Αυτή η άγνοια εκφράζεται ειλικρινά και όμορφα στον ύμνο των Γιόγκι προς τον Μπράχμα, "τον ανυψωτή της Γης", όταν λένε, "Εκείνοι που δεν ασκούν την αφοσίωση αντιλαμβάνονται λαθεμένα τη φύση του κόσμου. Ο αδαής που δεν κατανοεί πως αυτό το σύμπαν έχει την φύση της σοφίας, αλλά το θεωρεί μόνο σαν ένα αντικείμενο της αντίληψης,

Επομένως δεν είναι ο Βίσνου – "η έμφυτη αιτία της δημιουργίας" – εκείνος που ασκεί τις λειτουργίες μιας ενεργού Πρόνοιας, αλλά η Συμπαντική Ψυχή, εκείνη την οποία ο Ε. Λεβί ονομάζει Αστρικό Φως στην υλική όψη του. Και αυτή η "Ψυχή", με την διπλή όψη του πνεύματος και της ύλης, είναι ο αληθινός ανθρωπομορφικός θεός των θεϊστών, γιατί αυτός ο θεός είναι μια προσωποποίηση εκείνου του Συμπαντικού Δημιουργικού Παράγοντα, καθαρός και ακάθαρτος ταυτόχρονα, εξαιτίας της εκδηλωμένης κατάστασης και διαφοροποίησης του σ' αυτόν τον μαγιαβικό Κόσμο: πραγματικά θεός και Δαίμονας. Αλλά ο δρ. Ουίλοον δεν κατάφερε να δει πόσο πολύ μοιάζει ο Βίσνου, μ' αυτόν τον χαρακτήρα, στον Κύριο τον Θεό του Ισραήλ, "ειδικά στην πολιτική της εξαπάτησης, του πειρασμού και της πονηριάς".

Στο *Βίσνου Πουρανά* αυτό παρουσιάζεται όσο πιο φανερά γίνεται. Γιατί αναφέρεται πως "στο τέλος των προσευχών τους (*στότρα*), οι θεοί είδαν την υπέρτατη θεότητα Χάρι (Βίσνου), αρματωμένη με την ασπίδα, τον δίσκο και το σιδερένιο ρόπαλο, καβάλα στον Γκαρουντά...Όπως θα δείξουμε στην κατάλληλη θέση του, ο "Γκαρουντά" είναι ο μανβανταρικός κύκλος. Ο Βίσνου, επομένως, είναι η θεότητα σε χώρο και χρόνο. Ο ιδιαίτερος θεός των Βαϊσναβά (ένας εθνικός ή φυλετικός θεός, όπως ονομάζεται στην εσωτερική φιλοσοφία), δηλαδή ένας από τους πολλούς Ντιάνι ή θεούς ή Ελοΐμ από τους οποίους κάποιος εκλέγεται από ένα έθνος ή μια φυλή για ειδικούς λόγους και έτσι βαθμιαία γίνεται ένας "θεός πάνω από όλους τους θεούς" (Βασιλέων Β’, Β, 5), ο "ανώτατος θεός", όπως έγινε ο Ιεχωβά, ο Όσιρις, ο Βαλ ή οποιοσδήποτε από τους Επτά Κυβερνήτες.

"Το δένδρο κρίνεται από τους καρπούς του" – και η φύση ενός θεού από τις πράξεις του. Τις τελευταίες πρέπει να τις κρίνουμε είτε από το νεκρό γράμμα των διηγήσεων είτε να τις δεχτούμε αλληγορικά. Αν συγκρίνουμε συτούς τους δυο: τον Βίσνου, σαν υπερασπιστή και πρόμαχο των νικημένων θεών και τον Ιεχωβά, σαν υπερασπιστή και πρόμαχο του "εκλεκτού" λαού του – που ονομάζεται έτσι από αντίφραση, αφού είναι βέβαιο ότι οι Ιουδαίοι ήταν εκείνοι που διάλεξαν αυτό τον "ζηλιάρη" θεό – θα δούμε ότι και οι δυο χρησιμοποιούν την εξαπάτηση και την πονηριά. Αυτό το κάνουν βάσει της αρχής, "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα", προκειμένου να επικρατήσουν ενάντια στους αντίστοιχους αντιπάλους και εχθρούς τους: τους δαίμονες. Έτσι ενώ (σύμφωνα με τους Καμπαλιστές) ο Ιεχωβά παίρνει την μορφή του Όφι του πειρασμού στον Κήπο της Εδέμ˙ στέλνει τον Σατανά με ειδική αποστολή να βάλει σε πειρασμό τον Ιώβ˙ βασανίζει και ταλαιπωρεί τον Φαραώ με την Σάρα, την σύζυγο του Αβραάμ και "*σκληραίνει*" την καρδιά του εναντίον του Μωυσή, ώστε να υπάρξει ευκαιρία να *βασανίσει* τα θύματά του "με μεγάλα βάσανα" (Γένεση ΙΒ, Έξοδος Θ, 14)˙ έτσι και ο Βίσυου στο *Πουρανά* του καταφεύγει σε ένα τέχνασμα καθόλου αντάξιο οποιουδήποτε αξιοσέβαστου θεού.

Σπλαχνίσου μας, ω Κύριε, και προστάτεψε μας, εμάς που καταφεύγουμε σε εσένα για σωτηρία από τους Ντάιτια [δαίμονες]! [προσεύχονται οι νικημένοι οι]. Κυριάρχησαν πάνω στους τρεις κόσμους και οικειοποιήθηκαν τις προσφορές που είναι δικό μας μερίδιο, φροντίζοντας να μην *παραβούν τις εντολές του Βέντα. Αν και εμείς, καθώς και αυτοί, είμαστε μέρη σου...*[429] Αφοσιωμένοι [καθώς είναι] στα μονοπάτια που περιγράφονται από τις άγιες γραφές... μας είναι αδύνατο να τους καταστρέψουμε. Καθοδήγησε μας εσύ, του οποίου η σοφία είναι απροσμέτρητη (*Αμεγιάτμαν*), σε κάποιο τέχνασμα με το οποίο θα μπορέσουμε να εξαφανίσουμε τους εχθρούς των θεών!"

Όταν ο ισχυρός Βίσνου άκουσε την παράκλησή τουε, εκπόρευσε από το σώμα του μια απατηλή μορφή (Μαγιαμόχα, "ο εξαπατητής μέσω πλάνης") την οποία έδωσε στους θεούς και τους είπε: "Αυτό το απατηλό όραμα θα γοητεύσει εντελώς τους Ντάιτια και έτσι καθώς θα απομακρυνθούν από την ατραπό των *Βέντα*, θα μπορέσουν να θανατωθούν... Πηγαίνετε, λοιπόν, και μη φοβάστε. Αφήστε αυτό το απατηλό όραμα να προηγηθεί: θα σας προσφέρει, σήμερα, μια μεγάλη υπηρεσία, ω θεοί!"

Μετά από αυτό, η μεγάλη πλάνη, Μαγιαμόχα, αφού προχώρησε (στην γη), είδε τους Ντάιτια, απασχολημένους με ασκητικές πράξεις μετάνοιας... και αφού τους πλησίασε, με την μορφή ενός Ντιγκαμπόρα (γυμνού ζητιάνου) με ξυρισμένο κεφάλι... απευθύνθηκε σ' αυτούς με ευγενικό τρόπο: "Ω

είναι χαμένος στον ωκεανό της πνευματικής άγνοιας. Αλλά εκείνοι που γνωρίζουν την αληθινή σοφία και που ο νους τους είναι αγνός, αντιλαμβάνονται ολόκληρο τον κόσμο σαν ένα με την θεία γνώση, σαν ένα με εσένα, ω θεέ! Ας είσαι ευσπλαχνικό, ω συμπαντικό πνεύμα!" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. 4, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 64.)

429 "Και ήρθε μια μέρα όταν οι Γιοι του θεού παρουσιάστηκαν μπροστά στον Κύριο, και ο Σατανάς ήρθε μαζί με τους αδελφούς του, επίσης μπροστά στον Κυριο". [Ιώβ, Β', 1, Αιθιοπικό κείμενο.)

κύριοι της φυλής των Ντάιτια, για ποιο λόγο εκτελείτε αυτές οι πράξεις μετάνοιας;" κ.τ.λ., κ.τ.λ. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. XVII, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 205-206, και Βιβλ. Τρίτο, κεφ. XVIII, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 207.)

Τέλος οι Ντάιτια σαγηνεύτηκαν από την πανούργα ομιλία του Μαγιαμόχα, όπως η Εύα ξεγελάστηκε από την συμβουλή του Όφι. Έτσι έγιναν αποστάτες από τους *Βέντα*. Ο δρ. Μιούρ μεταφράζει αυτό το απόσπασμα ως εξής:

μεγάλος Εξαπατητής, χρησιμοποιώντας την πλάνη, εξαπάτησε ύστερα άλλους Ντάιτια με την βοήθεια πολλών ειδών αιρέσεων. Σε πολύ σύντομο χρόνο αυτοί οι Άσουρα (= Ντάιτια), που ξεγελάστηκαν από τον Εξαπατητή [που ήταν ο Βίσνου], εγκατέλειψαν ολόκληρο το σύστημα που βασίζεται πάνω στις εντολές των τριπλών *Βέντα*. Μερικοί έβριζαν τους *Βέντα*, άλλοι τους θεούς, άλλοι τις τελετουργίες θυσίας και άλλοι τους Μπραχμάνους. Αυτό [φώναζαν] είναι ένα δόγμα που δεν επιδέχεται συζήτηση, το σφάξιμο [των ζώων σε θυσία] δεν επιφέρει θρησκευτική χάρη. [Το να λέμε] ότι προσφορές βουτύρου που καίγεται στην φωτιά παράγουν οποιαδήποτε μελλοντική ανταμοιβή, είναι παιδαριώδης αντίληψη... Αν είναι αλήθεια πως το ζώο που σφάζεται σε θυσία ανέρχεται στον ουρανό, τότε γιατί ο λάτρης δεν σφάζει τον ίδιο του τον πατέρα;... Αλάνθαστη ομιλία, ω μεγάλοι άσουρα, δεν πέφτει από τον ουρανό – από εμένα και από άλλα [νοήμονα] άτομα σαν εσάς, γίνονται αποδεκτές μόνο οι ιδέες που βασίζονται στην λογική. Έτσι, με αναρίθμητες μεθόδους, οι Ντάιτια παρασύρθηκαν από τον μεγάλο Εξαπατητή [*Λογική*]... Όταν οι Ντάιτια εισήλθαν σ' αυτήν την λαθεμένη ατραπό, οι θεότητες συγκέντρωσαν όλες τις ενέργειές τους και πλησίασαν για μάχη. Τότε ακολούθησε σύγκρουση ανάμεσα στους θεούς και στους άσουρα και οι τελευταίοι, που είχαν εγκαταλείψει την σωστή ατραπό, χτυπήθηκαν από τους πρώτους. Τις προηγούμενες φορές είχαν προστατευθεί από την πανοπλία της δικαιοσύνης την οποία φορούσαν, αλλά όταν αυτή καταστράφηκε και αυτοί επίσης χάθηκαν. (Τζ. Μιουρ, *Περιοδικό της Βασιλική Ασιατικής Εταιρείας της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας*, Παλιές Σειρές, Τομ. XIX, 1862, σελ. 302.)

Οτιδήποτε και αν πιστεύει κανείς για τους Ινδούς, κανένας από τους εχθρούς τους δεν μπορεί να τους θεωρήσει σαν ανόητους. Ένας λαός του οποίου οι άγιοι και οι σοφοί άφησαν στον κόσμο τις μεγαλύτερες και ανώτερες φιλοσοφίες που δημιούργησε ποτέ ο νους του ανθρώπου, θα πρέπει να γνώριζε την διαφορά ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Ακόμα και ένας άγριος μπορεί να διακρίνει το άσπρο από το μαύρο, το καλό από το κακό και την εξαπάτηση από την ειλικρίνεια και την αλήθεια. Εκείνοι που παρουσίασαν αυτό το γεγονός στην βιογραφία του θεού τους, θα πρέπει να είχαν δει πως σ' αυτήν την περίπτωση εκείνος ο θεός ήταν ο αρχι-Εξαπατητής, και πως οι Ντάιτια – που "δεν παρέβησαν ποτέ τις εντολές των *Βέντα*" – βρίσκονταν στην φωτεινή πλευρά της υπόθεσης και αυτοί ήταν οι αληθινοί "θεοί". Επομένως, θα πρέπει να υπήρχε, και υπάρχει, ένα μυστικό νόημα κρυμμένο κάτω από αυτήν την αλληγορία. Σε καμιά κοινωνική τάξη, σε κανένα έθνος η απάτη και η πανουργία δεν θεωρούνται σαν θείες αρετές" εκτός ίσως στις τάξεις των θεολόγων κληρικών και του σύγχρονου Ιησουιτισμού.

Το *Βίσνου Πουρανά*,[430] όπως και όλα τα άλλα έργα αυτού του είδους, σε μια μετέπειτα περίοδο πέρασε στα χέρια των μπραχμάνων των ναών και έτσι, αναμφίβολα, το αρχαίο χειρόγραφο θα παραποιήθηκε για άλλη μια φορά από τους φανατικούς. Αλλά υπήρχε μια εποχή που τα *Πουρανά* ήταν εσωτερικά έργα και τέτοια εξακολουθούν ακόμα να είναι για τους μυημένους, οι οποίοι μπορούν να τα διαβάσουν με το κλειδί που έχουν στην κατοχή τους.

Το αν οι μυημένοι μπραχμάνοι θα αποκαλύψουν ποτέ το πλήρες νόημα αυτών των αλληγοριών, είναι ένα θέμα που δεν ενδιαφέρει τον αναγνώστη. Ο τωρινός αντικειμενικός σκοπός είναι να δείξουμε πως κανένας φιλόσοφος, εφόσον τιμά τις δημιουργικές Δυνάμεις με τις πολλαπλές μορφές τους, δεν θα αποδεχθεί, ούτε αποδέχθηκε ποτέ, την αλληγορία σαν αληθινό Πνεύμα, εκτός ίσως από μερικούς φιλοσόφους που ανήκουν στις τωρινές "ανώτερες και πολιτισμένες" χριστιανικές φυλές. Γιατί, όπως δείχθηκε, ο Ιεχωβά δεν είναι καθόλου ανώτερος απ' τον Βίσνου στο πεδίο της ηθικής. Αυτός είναι ο λόγος που οι Αποκρυφιστές και μερικοί Καμπαλιστές, άσχετα από το αν θεωρούν ή όχι αυτές τις δημιουργικές Δυνάμεις σαν ζώσες και

430 Η γνώμη του Ουίλσον πως το *Βίσνου Πουρανά* είναι ένα προϊόν της εποχής μας και πως στην τωρινή του μορφή δεν είναι παλιότερο από το διάστημα ανάμεσα στον 8ο και 17ο (!!) αιώνα, είναι εντελώς παράλογη.

συνειδητές Οντότητες – και δεν βλέπει κανείς τον λόγο γιατί να μη γίνουν αποδεκτές σαν τέτοιες – ωστόσο ποτέ δεν συγχέουν την ΑΙΤΙΑ με το αποτέλεσμα, ώστε να δέχονται το Πνεύμα της Γης για Παραμπράχμαν ή Αίν-Σοφ. Οπωσδήποτε γνωρίζουν καλά την αληθινή φύση εκείνου που από τους Έλληνες ονομαζόταν Πατέρας-Αιθέρας, Δίας-Τιτάνας κ.τ.λ., κ.τ.λ. Γνωρίζουν πως η ψυχή του ΑΣΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ είναι θεία και το σώμα του (τα φωτεινά κύματα στα κατώτερα πεδία) χθόνιο. Αυτό το Φως στο *Ζοχάρ* συμβολίζεται από το "Μαγικό Κεφάλι", το διπλό Πρόσωπο πάνω στην διπλή Πυραμίδα: η μαύρη πυραμίδα υψώνεται πάνω σε ένα αγνό λευκό έδαφος, *με ένα λευκό κεφάλι και ένα πρόσωπο μέσα στο μαύρο της τρίγωνο˙* η ανεστραμμένη λευκή πυραμίδα – η αντανάκλαση της πρώτης μέσα σστα σκοτεινά ύδατα – δείχνει την *μαύρη αντανάκλαση του λευκού προσώπου*.

Αυτό είναι το "Αστρικό φως", ή DAEMON EST DEUS INVERSUS.

XII

Η ΘΕΟΓΟΝΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΩΝ ΘΕΩΝ

Για να κατανοηθεί πλήρως η ιδέα που αποτελεί την βάση κάθε αρχαίας κοσμολογίας, απαιτείται η μελέτη, μέσω συγκριτικής ανάλυσης, όλων των μεγάλων θρησκειών της αρχαιότητας – γιατί μόνο με αυτήν την μέθοδο θα γίνει σαφής η ριζική ιδέα. Η ακριβής επιστήμη – αν αυτή η τελευταία ανεβεί τόσο ψηλά, καθώς ανιχνεύει τις λειτουργίες της φύσης στις έσχατες και αρχικές πηγές τους – θα ονόμαζε αυτήν την ιδέα ιεραρχία των Δυνάμεων. Η αρχική, υπερβατική και φιλοσοφική αντίληψη ήταν μια. Αλλά καθώς, με το πέρασμα των εποχών, τα συστήματα άρχισαν να αντανακλούν όλο και περισσότερο τις ιδιοσυγκρασίες των εθνών και καθώς αυτά τα τελευταία, αφού χωρίστηκαν, διαμορφώθηκαν σε ξεχωριστές ομάδες, η καθεμιά από τις οποίες ανέπτυξε την δική της εθνική ή φυλετική πορεία, έτσι η βασική ιδέα βαθμιαία καλύφθηκε από την υπερβολική ανάπτυξη της ανθρώπινης φαντασίας. Ενώ σε ορισμένες χώρες οι ΔΥΝΑΜΕΙΣ, ή μάλλον οι νοήμονες Ικανότητες της φύσης, δέχτηκαν θείες τιμές τις οποίες ίσως δεν άξιζαν, σε άλλες – όπως τώρα στην Ευρώπη και στις πολιτισμένες χώρες – η ίδια η σκέψη μιας τέτοιας Δύναμης προικισμένης με διάνοια φαίνεται παράλογη και χαρακτηρίζεται αντιεπιστημονική. Γι’ αυτό ανακουφίζεται κανείς όταν βλέπει τέτοιες δηλώσεις σαν αυτές που βρίσκονται στην εισαγωγή του έργου *Η Άσγκαρντ και οι θεοί*. Στην σελίδα 3 ο συγγραφέας Β. Βάγκνερ παρατηρεί:

> Αν και στην Κεντρική Ασία, ή στις όχθες του Ινδού, στην χώρα των Πυραμίδων, στην Ελλάδα και στην ιταλική χερσόνησο, ακόμα και στον Βορρά όπου περιπλανήθηκαν οι Κέλτες, οι Τεύτονες και οι Σλάβοι, οι θρησκευτικές αντιλήψεις των λαών πήραν διαφορετικές μορφές, ωστόσο η κοινή καταγωγή τους γίνεται αντιληπτή. Τονίζουμε αυτήν την σχέση που υπάρχει ανάμεσα στις ιστορίες των θεών και στην βαθιά σκέψη που περιέχεται σ' αυτές, καθώς και την σημασία τους, προκειμένου ο αναγνώστης να κατανοήσει πως αυτό που ανοίγεται μπροστά του *δεν είναι ένας μαγικός κόσμος πλανερής φαντασίας*, αλλά ότι... η Ζωή και η φύση αποτέλεσαν την βάση της ύπαρξης και της δράσης αυτών των θεοτήτων. (Β. Βάγκνερ, *Η Άσγκαρντ και οι θεοί*. Τα Παραμύθια και οι Παραδόσεις των Βορείων Προγόνων μας, που εκδόθηκε από τον Ο.Σ.Ο. Άνσον. Λονδίνο, 5η έκδ. 1887.)

Αν και είναι αδύνατο οποιοσδήποτε Αποκρυφιστής ή σπουδαστής του Ανατολικού Εσωτερισμού να συμφωνήσει με την παράξενη ιδέας πως, "οι θρησκευτικές αντιλήψεις των πιο γνωστών εθνών της αρχαιότητας συνδέονται με τις αρχές του πολιτισμού μεταξύ των Γερμανικών φυλών", ωστόσο χαίρεται όταν βλέπει να εκφράζονται τέτοιες αλήθειες όπως ότι: "Αυτά τα παραμύθια δεν είναι απλοϊκές ιστορίες γραμμένες για την διασκέδαση των ανόητων, αλλά εκφράζουν την βαθυστόχαστη θρησκεία των προγόνων μας..." (Βάγκνερ, *Η Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 2, 21.)

Ακριβώς. Και όχι μόνο την θρησκεία τους, αλλά και την ιστορία τους επίσης. Γιατί ένας *μύθος* [ελληνικά στο κείμενο], σημαίνει προφορική παράδοση, που περνάει από στόμα σε στόμα από την μια γενιά στην άλλη και ακόμα και στην σύγχρονη ετυμολογία ο όρος υποδηλώνει μια μυθική δήλωση που μεταδίδει κάποια σημαντική αλήθεια, μια ιστορία για κάποια εξαιρετική προσωπικότητα της οποία η βιογραφία εμπλουτίστηκε εξαιτίας του σεβασμού των διαδοχικών γενεών, με πλούσια λαϊκή φαντασία, αλλά η οποία δεν είναι *ολότελα* μυθική. Όπως οι προγονοί μας, οι αρχαίοι Άριοι, έτσι κι εμείς πιστεύουμε απόλυτα στην προσωπικότητα και στην διάνοια περισσότερων από μιας Δυνάμεων στην φύση, που παράγουν φαινόμενα.

Καθώς ο χρόνος κυλούσε η αρχαϊκή διδασκαλία γινόταν όλο και πιο σκοτεινή και τα έθνη έχασαν από τα μάτια τους την ανώτατη και μοναδική αρχή όλων των πραγμάτων και άρχισαν να αποδίδουν τις αφηρημένες ιδιότητες της "χωρίς-αιτία αιτίας" στα αιτιατά αποτελέσματα: τις δημιουργικές Δυνάμεις του Σύμπαντος, που έγιναν με τη σειρά τους αιτιολογικές. Τα μεγάλα έθνη από φόβο μήπως βεβηλώσουν την ΙΔΕΑ, τα μικρότερα είτε επειδή δεν κατάφεραν να την

συλλάβουν, είτε από έλλειψη δύναμης της φιλοσοφικής αντίληψης που απαιτείτο για να την συλλάβουν στην άσπιλη αγνότητά της. Αλλά όλα τα έθνη, με εξαίρεση τους τελευταίους Άριους που τώρα έγιναν Ευρωπαίοι και χριστιανοί, δείχνουν αυτόν τον σεβασμό στις Κοσμογονίες τους. Όπως λέει ο Τόμας Τέηλορ (*Εισαγωγή στον Παρμενίδη* στο έργο Κρατύλος, Φαίδωνας, Παρμενίδης και Τίμαιος του Πλάτωνα, σελ. 256), ο πιο ενορατικός από τους μεταφραστές των Ελληνικών Αποσπασμάτων, κανένα έθνος δεν θεώρησε ποτέ την Μια αρχή σαν τον άμεσο δημιουργό του ορατού Σύμπαντος, γιατί κανένας λογικός άνθρωπος δεν πιστεύει ποτέ πως ο σχεδιαστής και ο αρχιτέκτονας έχτισε με τα ίδια του τα χέρια το οικοδόμημα το οποίο θαυμάζει. Σύμφωνα με την μαρτυρία του Δαμάσκιου (*Περί των πρώτων αρχών, ή Δυσκολίες και Λύσεις των Πρώτων Αρχών*) αναφέρονται σ' αυτήν σαν "το Τρις Άγνωστο Σκοτάδι". Οι Βαβυλώνιοι έμεναν σιωπηλοί σχετικά με αυτήν την αρχή. "Σ' αυτόν τον θεό", λέει ο Πορφύριος στο *Περί εγκράτειας*, "ο οποίος είναι πάνω απ' όλα τα πράγματα, δεν πρέπει να απευθύνεται ούτε εξωτερική ομιλία ούτε εκείνη που είναι εσωτερική..." Ο Ησίοδος αρχίζει την *Θεογονία* του με την φράση: "Ητοι μεν πρώτιστα χάος γένετ'",[431] επιτρέποντας έτσι το συμπέρασμα ότι η αιτία ή ο δημιουργός του θα πρέπει να παραληφθεί με σεβάσμια σιωπή. Ο Όμηρος στα ποιήματά του δεν ανεβαίνει πάνω από την Νύχτα την οποία παρουσιάζει να την σέβεται ο Ζευς (*Ιλιάδα*, XIV, 261). Σύμφωνα με όλους τους αρχαίους θεολόγους και τις δοξασίες του Πυθαγόρα και του Πλάτωνα, ο Ζευς, ή ο άμεσος χειροτέχνης του σύμπαντος, δεν είναι ο ανώτατος θεός˙ ακριβώς όπως η φυσική, ανθρώπινη μορφή του σερ Κρίστοφερ Βρεν δεν είναι ο ΝΟΥΣ μέσα του ο οποίος έφτιαξε τα μεγάλα έργα τέχνης. Ο Όμηρος επομένως δεν μένει σιωπηλός μόνο σχετικά με την πρώτη σρχή, αλλά παρόμοια και σχετικά με τις δυο άλλες αρχές που έρχονται αμέσως μετά την πρώτη, τον Αιθέρα και το Χάος του Ορφέα και του Ησιόδου, και το όριο και την απειροσύνη του Πυθαγόρα και του Πλάτωνα.[432] Γι' αυτή την ανώτατη αρχή ο Πρόκλος (*Πάνω στην θεολογία του Πλάτωνα*, στην μετάφραση του *Παρμενίδη* από τον Τόμας Τέηλορ, Εισαγωγή, σελ. 26-27), λέει ότι είναι "... η Μονάδα των Μονάδων και πάνω από τα πρώτα άδυτα... πιο άρρητη και από την σιωπή και πιο άγνωστη από κάθε Ουσία... κρυμμένα ανάμεσα στους νοήμονες θεούς".

Σ' αυτό που έγραψε ο Τόμας Τέηλορ το 1797: δηλαδή ότι οι "Ιουδαίοι φαίνεται πως δεν ανέβηκαν παραπάνω... από τον άμεσο χειροτέχνη του σύμπαντος", αφού ο "Μωυσής εισάγει το σκοτάδι πάνω από το πρόσωπο της αβύσσου χωρίς να υπαινίσσεται ότι υπάρχει κάποια αιτία της ύπαρξής του",[433] σ' αυτό μπορεί κανείς να προσθέσει κάτι περισσότερο. Οι Ιουδαίοι στην Βίβλο τους (ένα καθαρά εσωτερικό, συμβολικό έργο) ποτέ δεν υποβάθμισαν τόσο πολύ την μεταφορική τους θεότητα, όσο το έκαναν οι χριστιανοί που αποδέχθηκαν τον Ιεχωβά σαν το μόνο ζώντα και όμως προσωπικό θεό τους.

πρώτη, ή μάλλον η ΜΙΑ, αρχή ονομαζόταν "ο κύκλος του Ουρανού" και συμβολιζόταν με το ιερόγραμμα ενός σημείου μέσα σε έναν κύκλο ή σε ένα ισόπλευρο τρίγωνο, όπου το σημείο ήταν ο ΛΟΓΟΣ. Έτσι, στον *Ριγκ-Βέντα* όπου ο Μπράχμα ούτε καν αναφέρεται, της Κοσμογονίας προηγείται ο Χιρανγιαγκάρμπα, "το Χρυσό Αυγό" και ο Πρατζαπάτι (αργότερα Μπράχμα), από τον οποίον εκπορεύονται όλες οι ιεραρχίες των "Δημιουργών". Η Μονάδα, ή σημείο, είναι η πηγή και είναι η μονάδα από την οποία προέρχεται ολόκληρο το αριθμητικό σύστημα. Αυτό το Σημείο είναι

Πρώτη Αιτία, αλλά ΕΚΕΙΝΟ από το οποίο εκπορεύεται, ή μάλλον του οποίου είναι η έκφραση, ο Λόγος, παραλείπεται σιωπηλά. Με την σειρά του, το συμπαντικό σύμβολο, το σημείο μέσα στον κύκλο, δεν ήταν ακόμα ο Αρχιτέκτονας, αλλά η αιτία εκείνου του Αρχιτέκτονα – και αυτός ο τελευταίος έχει με το σημείο την ίδια ακριβώς σχέση που έχει το σημείο με την περιφέρεια του Κύκλου, η οποία σύμφωνα με τον Ερμή τον Τρισμέγιστο δεν μπορεί να οριστεί. Ο Πορφύριος δείχνει πως η Μονάδα και η Δυάδα του Πυθαγόρα είναι ταυτόσημες με το *άπειρο και πεπερασμένο*

431 Η λέξη *εγένετο* στην αρχαιότητα θεωρείτο ότι σήμαινε "γεννήθηκε" και όχι απλώς υπήρχε. (Βλέπε Τόμας Τέηλορ, *Κρατύλος, Φαίδωνας, Παρμενίδης και Τίμαιος του Πλάτωνα*, σελ. 260, καθώς επίσης του ιδίου *Τα Έργα του Πλάτωνα*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 16 και συνέχεια).

432 Σ' αυτό το "όριο" που θεωρείτο λανθασμένα σαν η "Απειροσύνη", αναφερόταν σαρκαστικά ο Καπίλα στις συζητήσεις του με τους μπραχμάνους γιόγκι, οι οποίοι ισχυρίζονταν πως στα μυστικιστικά τους οράματα είχαν δει το "Ανώτατο".

433 *Ο Πλατωνιστής*, Τομ. ΙΙΙ, Φεβρουάριος 1887, που εκδόθηκε από τον Τ.Μ. Τζόνσον, Μισσούρι, όπου αναφέρει τον Τόμας Τέηλορ.

στον Φίληβο (και αλλού): ή αυτό που ο Πλάτωνας ονομάζει άπειρον και πέρας. Μόνο το δεύτερο (η μητέρα) είναι ουσιαστικό – το πρώτο όντας η "*αιτία κάθε μονάδας και μέτρο όλων των πραγμάτων*".[434] Έτσι, η Δυάδα (Μουλαπρακρίτι, το ΠΕΠΛΟ) φαίνεται ότι είναι η μητέρα του Λόγου και ταυτόχρονα η κόρη του – δηλαδή το αντικείμενο της αντίληψής του – ο δημιουργημένος δημιουργός και η δευτερεύουσα αιτία του. Σύμφωνα με τον Πυθαγόρα, η ΜΟΝΑΔΑ επιστρέψει στην σιωπή και στο Σκοτάδι μόλις δημιουργήσει την τριάδα, από την οποία εκπορεύονται οι εναπομένοντες επτά αριθμοί από τους 10 (δέκα) αριθμούς που βρίσκονται στην βάση του εκδηλωμένου σύμπαντος. Στην νορβηγική κοσμογονία βλέπουμε το ίδιο.

Στην αρχή υπήρχε μια μεγάλη άβυσσος (Χάος), δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα. Η άβυσσος ήταν το Γκιννουνγκαγκάπ, το χαίνον χάσμα, χωρίς αρχή, χωρίς τέλος. Ο Πατέρας των Πάντων, ο Αδημιούργητος, Αόρατος, διέμενε στα βάθη της Αβύσσου (Χώρου) και θέλησε, και αυτό που θέλησε ήρθε σε ύπαρξη. (Βάγκνερ, *Η Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 2 2.)

Όπως στην ινδική κοσμογονία, η εξέλιξη του σύμπαντος διαιρείται σε δυο πράξεις: που στην Ινδία ονομάζονται οι Δημιουργίες Πρακρίτι και Πάντμα. Πριν οι θερμές ακτίνες, που ξεχύνονται από τον "Οίκο της Λαμπρότητας", αφυπνίσουν την ζωή στα Μεγάλα Ύδατα του Διαστήματος, εμφανίστηκαν τα Στοιχεία της πρώτης δημιουργίας και από αυτά σχηματίστηκε ο Γίγαντας Υμίρ (επίσης Οργκελμίρ): η πρωταρχική ύλη διαφοροποιήθηκε από το Χάος (στην κυριολεξία κοχλάζοντα πηλό). Έπειτα έρχεται η αγελάδα Αουντούμλα, ο συντηρητής,[435] από την οποία γεννιέται ο Μπουρί (ο Δημιουργός), ο οποίος από την Μπέστλα, την κόρη των "Παγωμένων Γιγάντων" (των γιων του Υμίρ), αποκτάει τρεις γιους, τους Οντίν, Βίλι και Βε, ή "Πνεύμα", "θέληση" και "Αγιότητα". [Παράβαλε την Γένεση των Πρωταρχικών Φυλών σ' αυτό το έργο. (Στάντζα III και IV).] Αυτό συνέβη όταν το Σκοτάδι βασίλευε ακόμα σ' ολόκληρο το Διάστημα, όταν οι Αεσίρ, οι δημιουργικές Δυνάμεις (Ντιάνι Τσόχαν), δεν είχαν ακόμα προβάλει και το Υγκντρασίλ, το δένδρο του σύμπαντος του Χρόνου και της Ζωής, δεν είχε ακόμα φυτρώσει και όταν δεν υπήρχε ακόμα ούτε Βαλχάλα, ή Αίθουσα των Ηρώων. Οι σκανδιναβικοί μύθοι της δημιουργίας της Γης και του κόσμου, αρχίζουν με τον χρόνο και την ανθρώπινη ζωή. Οτιδήποτε προηγείται είναι γι' αυτούς "Σκοτάδι", όπου διαμένει ο Πατέρας των Πάντων, η αιτία όλων των πραγμάτων. Όπως παρατηρεί και ο συγγραφέας του έργου *Η Άσγκαρντ και οι θεοί*, αν και αυτοί οι μύθοι περιέχουν μέσα τους την ιδέα του ΠΑΤΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ, της αρχικής αιτίας όλων, ωστόσο "αυτός μόλις που αναφέρεται στα ποιήματα", αλλά όχι – όπως νομίζει – επειδή πριν από το κήρυγμα του Ευαγγελίου η ιδέα "δεν μπορούσε να φτάσει σε καθορισμένες αντιλήψεις του Αιωνίου", αλλά εξαιτίας του βαθιού εσωτερικού χαρακτήρα της. Επομένως, όλοι οι δημιουργικοί θεοί, ή προσωπικές θεότητες, αρχίζουν στο δευτερεύον στάδιο της Κοσμικής εξέλιξης. Ο Ζευς γεννιέται μέσα και έξω από τον Χρόνο. Το ίδιο και ο Μπράχμα, είναι δημιούργημα και εκπόρευση του *Κάλα*, "αιωνιότητας και χρόνου". "*Κάλα*", όντας ένα από τα ονόματα του Βίσνου. Έτσι, βρίσκουμε του Οντίν, πατέρα των θεών και των Αεσίρ, όπως ο Μπράχμα είναι πατέρας των θεών και των Άσουρα και γι’ αυτό επίσης ο ανδρόγυνος χαρακτήρας όλων των κυρίων δημιουργικών θεών, από την δεύτερη ΜΟΝΑΔΑ των Ελλήνων μέχρι τις Σεφιρόθ Αδάμ-Κάδμο, τον Μπράχμα ή Πρατζαπάτι-Βατς των *Βέντα* και τον ανδρόγυνο του Πλάτωνα, που δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση του ινδικού συμβόλου.

καλύτερος μεταφυσικός ορισμός της αρχικής θεογονίας σύμφωνα με το πνεύμα των Βενταντιστών βρίσκεται στις *Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά* του Τ. Σούμπα Ρόου. Όπως λέει ο ομιλητής στο ακροατήριό του, το Παραμπράχμαν, το άγνωστο και ασύλληπτο:

....Δεν είναι εγώ, δεν είναι μη-εγώ, ούτε είναι συνείδηση... δεν είναι ούτε καν Άτμαν... (αλλά) αν και το ίδιο δεν είναι ένα αντικείμενο γνώσης, μπορεί ωστόσο να στηρίζει και να προβάλλει κάθε είδος αντικειμένου και κάθε είδος ύπαρξης που γίνεται αντικείμενο γνώσης... (Αυτό) είναι η μια ουσία από την οποία έρχεται σε ύπαρξη ένα κέντρο ενέργειας, το οποίο προς το παρόν θα ονομάσω Λόγο.

434 *Η Ζωή του Πυθαγόρα*, κεφ. 49-50.
435 Η Βατς: η "μελωδική αγελάδα που βγάζει τρόφιμα και νερό" και μας παρέχει "τροφή και συντήρηση", όπως περιγράφεται στον *Ριγκ-Βέντα*.

Αυτός ο Λόγος είναι το Σάμπντα Μπράχμαν των Ινδουιστών, το οποίο ο ομιλητής δεν ονομάζει καν Ισβαρά ("Κύριος", θεός), από φόβο μήπως ο όρος αυτός δημιουργήσει σύγχυση στον νου του κοινού. Αλλά είναι ο Αβαλοκιτεσβάρα των Ινδών, ο Λόγος των χριστιανών στην πραγματική εσωτερική σημασία του, και όχι με την θεολογική παραμόρφωση του. Και ο ομιλητής συνεχίζει:

Είναι η πρώτη Γκνιάτα ή εγώ στον κόσμο και κάθε άλλο εγώ... δεν είναι παρά αντανάκλαση και εκδήλωσή του... Υπάρχει σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα στην αγκαλιά του Παραμπράχμαν την εποχή του Πραλάγια... (Κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα) έχει μια δική της συνείδηση και ατομικότητα... (Είναι ένα κέντρο ενέργειας, αλλά)… τέτοια κέντρα ενέργειας είναι σχεδόν αναρίθμητα στην αγκαλιά του *Παραμπράχμαν*. Δεν πρέπει να υποτεθεί πως αυτός ο *Λόγος* είναι ένα μοναδικό κέντρο ενέργειας... Ο αριθμός τους είναι σχεδόν άπειρος. Αυτό το Εγώ είναι το πρώτο που εμφανίζεται στον Κόσμο και είναι το τέλος κάθε εξέλιξης. Είναι το αφηρημένο Εγώ... είναι η *πρώτη* εκδήλωση (ή όψη) του *Παραμπράχμαν*... Από την στιγμη που μπαίνει σε συνειδητή ύπαρξη... από την αντικειμενική σκοπιά του, το *Παραμπράχμαν* τον εμφανίζεται σαν *Μουλαπρακρίτι*... Παρακαλώ να το θυμάστε αυτό, γιατί εδώ βρίσκεται κάθε δυσκολία σχετικά με τον Πούρουσα και την Πρακρίτι που συναντούν οι συγγραφείς πάνω στην βεντάντική φιλοσοφία. Αυτή η Μουλαπρακρίτι είναι υλική γι' αυτόν (τον Λόγο), όπως οποιοδήποτε υλικό αντικείμενο είναι υλικό για μας. Αυτή η Μουλαπρακρίτι δεν είναι πια *Παραμπράχμαν*, ακριβώς όπως το σύνολο των ιδιοτήτων αυτής της στήλης δεν είναι η ίδια η στήλη. Το *Παραμπράχμαν* είναι μια ανεξάρτητη και απόλυτη πραγματικότητα, και η Μουλαπρακρίτι είναι ένα είδος πέπλου ριγμένου πάνω της και αυτό το πέπλο είναι η μεγάλη έκταση της κοσμικής ύλης... Το *Παραμπράχμαν* αφού εμφανίστηκε από την μια μεριά σαν εγώ και από την άλλη σαν Μουλαπρακρίτι, δρα σαν η μια ενέργεια μέσω του *Λόγου*. (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 302-303.)

Και ο ομιλητής με ένα λεπτό χαμόγελο εξηγεί τι ευνοεί με αυτήν την δράση του κάτι που είναι τίποτα, αν και είναι το ΟΛΟ. Συγκρίνει τον Λόγο με τον Ήλιο μέσω του οποίου ακτινοβολειται φως και θερμότητα, αλλά του οποίου η ενέργεια, το φως και η θερμότητα υπάρχουν σε κάποια άγνωστη κατάσταση στο Διάστημα και διαχέονται στο Διάστημα μόνο σαν ορατό φως και θερμότητα και ο Ήλιος είναι απλώς ένα μέσον. Αυτή είναι η πρώτη τριαδική υπόσταση. Η τετραπλότητα σχηματίζεται από το ενεργοποιόν φως που στέλνεται από τον Λόγο.

Οι Εβραίοι Καμπαλιστές το παρουσιάζουν με μια μορφή η οποία εσωτερικά είναι ταυτόσημη με την βεντάντική. Το ΑΙΝ-ΣΟΦ, διδάσκουν, δεν μπορεί να κατανοηθεί, δεν μπορεί να εντοπιστεί, ούτε να ονομαστεί, αν και είναι η χωρίς αιτία αιτία των πάντων. Γι' αυτό και το όνομα του – ΑΙΝ-ΣΟΦ – είναι ένας' όρος άρνησης, "το ανεξιχνίαστο, το αδιάγνωστο και το ανομολόγητο." Επομένως φτιάχνουν απ' αυτό έναν απεριόριστο κύκλο, μια σφαίρα, της οποίας η ανθρώπινη διάνοια, στην μεγαλύτερη έκτασή της, μπορεί να συλλάβει μόνο τον θόλο. Σύμφωνα με τα λόγια κάποιου που αποκάλυψε αρκετά μέσα στο καμπαλιστικό σύστημα, τουλάχιστον σε μια από τις σημασίες του, τον αριθμητικό και γεωμετρικό εσωτερισμό του:

Κλείσε τα μάτια σου και από την δική σου συνείδηση αντίληψης, δοκίμασε και σκέψου προς τα έξω στα έσχατα όρια της κάθε κατεύθυνσης, θα δεις ότι ίσες γραμμές ή ακτίνες αντίληψης εκτείνονται ομοιόμορφα προς κάθε κατεύθυνση, έτσι ώστε η έσχατη προσπάθεια της αντίληψης θα καταλήξει στον θόλο μιας σφαίρας. Το όριο αυτής της σφαίρας, αναγκαστικά, θα είναι ένας μεγάλος κύκλος και οι ακτίνες σκέψης προς κάθε κατεύθυνση θα πρέπει να είναι οι ακτίνες του κύκλου. Αυτά, λοιπόν, θα πρέπει να είναι, ανθρώπινα μιλώντας, τα έσχατα της τα πάντα αγκαλιάζουσας αντίληψης του Αίν-Σοφ εκδηλωμένου, που σχηματοποιείται σαν ένα γεωμετρικό σχήμα, δηλαδή έναν κύκλο, με τα στοιχεία του, την καμπύλη περιφέρεια και την ευθεία διάμετρο που διαιρείται σε ακτίνες. Επομένως, ένα γεωμετρικό σχήμα είναι το πρώτο αναγνωρίσιμο μέσο σύνδεσης ανάμεσα στο Αίν-Σοφ και στην διάνοια του ανθρώπου. (Ράλστον,Σκίνερ, *Καμπάλα*, «Τεκτονική Επιθεώρηση» No VI, Τομ. 65, Ιούνιος 1886, σελ. 257-258.)

Αυτός ο μεγάλος κύκλος (τον οποίο ο Ανατολικός Εσωτερισμός μετατρέπει στο σημείο μέσα στον Απεριόριστο Κύκλο), είναι ο Αβαλοκιτεσβάρα, ο *Λόγος* ή *Ρήμα* για τον οποίον μιλάει ο Σούμπα Ρόου. Αλλά αυτός ο κύκλος ή εκδηλωμένος θεός είναι το ίδιο άγνωστος σε εμάς – εκτός μόνο μέσω του *εκδηλωμένου* του σύμπαντος – όσο και το ΕΝΑ, αν και είναι ευκολότερος, ή

μάλλον πιο πιθανός για τις ανώτατες αντιλήψεις μας. Αυτός ο Λόγος που κοιμάται στην αγκαλιά του Παραμπράχμαν κατά την διάρκεια του Πραλάγια, όπως το δικό μας "*Εγώ* είναι λανθάνον (μέσα μας) κατά την ώρα της σουσούπτι ή ύπνου" και ο οποίος δεν μπορεί να αντιληφθεί το Πσραμπράχμαν παρά μόνο σαν Μουλαπρακρίτι – η τελευταία όντας ένα κοσμικό πέπλο που είναι "η μεγάλη έκταση της κοσμικής ύλης – είναι επομένως το μόνο όργανο στην κοσμική δημιουργία μέσω του οποίου ακτινοβολείται η ενέργεια και η σοφία του Παραμπράχμαν, το οποίο είναι άγνωστο στον Λόγο όπως και σε εμάς. Ακόμα, επειδή ο Λόγος είναι το ίδιο άγνωστος σε εμάς, όπως και το Παραμπράχμαν είναι στην πραγματικότητα άγνωστο στον Λόγο, γι’ αυτό τόσο ο Ανατολικός Εσωτερισμός όσο και η Καμπάλα, προκειμένου να φέρουν τον Λόγο μέσα στα όρια της αντίληψης μας, ανέλυσαν την αφηρημένη σύνθεση σε συγκεκριμένες εικόνες, δηλαδή σε αντανακλάσεις ή πολλαπλασιασμένες όψεις εκείνου του Λόγου ή Αβαλοκιτεσβάρα, Μπράχμα, Ορμάντζ, Όσιρι, Αδάμ-Κάδμου – δώστε του όποιο όνομα θέλετε – και αυτές οι όψεις ή μανβανταρικές εκπορεύσεις είναι οι Ντιάνι Τσόχαν, οι Ελοΐμ, οι Ντεβά, οι Αμσασπέντ κ.τ.λ., κ.τ.λ. Οι μεταφυσικοί εξηγούν την ρίζα και το σπέρμα των τελευταίων, σύμφωνα με τον Σούμπα Ρόου, σαν την πρώτη εκδήλωση του Παραμπράχμαν, "την ανώτερη τριάδα που μπορούμε να κατανοήσουμε", η οποία είναι Μουλαπρακρίτι (το πέπλο), ο Λόγος και η συνειδητή ενέργεια "του τελευταίου", ή η δύναμη και το φως του (που στην *Μπαγκαβάτ Γκιτά* ονομάζεται *Νταϊβιπρακρίτι*), ή: "ύλη, δύναμη και Εγώ, ή η μια ρίζα του εαυτού του οποίου κάθε άλλο είδος εαυτού δεν είναι παρά μια εκδήλωση ή μια αντανάκλαση". Μόνο μέσα σ' αυτό το "φως" (της συνείδησης) της νοητικής και φυσικής αντίληψης, ο *πρακτικός* αποκρυφισμός μπορεί να το φέρει σε ορατότητα μέσω γεωμετρικών σχημάτων τα οποία, όταν μελετηθούν προσεκτικά, παρέχουν όχι μόνο μια επιστημονική εξήγηση της πραγματικής, αντικειμενικής ύπαρξης[436] των "Επτά γιων της θείας Σοφίας", που είναι αυτό το φως του Λόγου, αλλά μέσω και άλλων κλειδιών που δεν έχουν κόμα αποκαλυφθεί, δείχνουν σχετικά με την Ανθρωπότητα πως αυτοί οι «επτά Γιοι» και οι αναρίθμητες εκπορεύσεις τους, κέντρα ενέργειας προσωποποιημένα, είναι μια απόλυτη αναγκαιότητα. Παραβλέψτε τους και το Μυστήριο της Ύπαρξης και της Ανθρωπότητας *δεν θα λυθεί ποτέ, ούτε καν θα προσεγγιστεί αρκετά.*

Μέσω *αυτού του φωτός* το καθετί δημιουργείται. Αυτή η ΡΙΖΑ του νοητικού ΕΑΥΤΟΥ είναι επίσης η ρίζα του φυσικού *Εαυτού*, γιατί αυτό το φως, στον δικό μας εκδηλωμένο κόσμο, είναι η μετάλλαξη της Μουλαπρακρίτι που στους *Βέντα* ονομάζεται Άντιτι. Στην τρίτη όψη του γίνεται Βατς,[437] η κόρη και η μητέρα του Λόγου, όπως η Ίσιδα είναι η κόρη και η μητέρα του Όσιρι, που είναι ο Ώρος και η Μουτ, η κόρη, σύζυγος και μητέρα του Άμμωνα στην αιγυπτιακή σεληνιακή γλυφή. Στην Καμπάλα η Σεφιρά είναι ίδια με την Σεκινά και, με μια άλλη σύνθεση, είναι σύζυγος, κόρη και μητέρα του "Ουράνιου Ανθρώπου", του Αδάμ-Κάδμου και είναι πάντα ταυτόσημη μ' αυτόν, ακριβώς όπως η Βατς είναι ταυτόσημη με τον Μπράχμα και ονομάζεται θηλυκός Λόγος. Στον *Ριγκ-Βέντα* Βατς είναι η "μυστική ομιλία" μέσω της οποίας μεταδίδεται στον άνθρωπο η Απόκρυφη Γνώση και Σοφία και έτσι λέγεται ότι "εισήλθε στους Ρίσι". Αυτή "γεννήθηκε από τους θεούς", είναι η θεία Βατς, η "Βασίλισσα των θεών" και συνδέεται – όπως η Σεφιρά με τις Σεφιρόθ – με τους Πρατζαπάτι στο έργο τους της δημιουργίας. Ακόμα, ονομάζεται "η μητέρα των *Βέντα*", γιατί μέσω της δικής της δύναμης (σαν μυστική ομιλία) ο Μπράχμα τους αποκάλυψε και επίσης μέσω της δικής της δύναμης αυτός δημιούργησε το σύμπαν: δηλαδή μέσω ομιλίας και λέξεων (που συντίθενται από τον "ΛΟΓΟ") και αριθμών.[438]

Αλλά η Βατς αναφέρεται επίσης σαν κόρη του Ντάκσα – "του θεού που ζει σε όλα τα Κάλπα" – και έτσι δείχνεται ο μαγιαβικός χαρακτήρας της: κατά την διάρκεια του *πραλάγια* αυτή εξαφανίζεται, απορροφάται στην μια Ακτίνα που καταβροχθίζει τα πάντα.

436 Αντικειμενική, στον κόσμο της *Μάγια*, φυσικά, ωστόσο τόσο πραγματική, όσο κι εμείς.

437 "Κατά την διάρκεια της κοσμικής εκδήλωσης, αυτή η Νταϊβιπρακρίτι, αντί να είναι η μητέρα του Λόγου πρέπει, μιλώντας με ακρίβεια, να ονομαστεί κόρη του Λόγου." (*Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά, Ο Θεοσοφιστής,* Τομ. VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 305.)
Φεβρουάριος 1887, σελ. 305.)

438 Οι σοφοί άνθρωποι οι οποίοι, όπως μεταξύ των συγχρόνων ο Στάνλεϋ Τζίβονς, επινόησαν αυτό το σχέδιο που κάνει το ακατανόητο να παίρνει μια απτή μορφή, μπορούν να το καταφέρουν καταφεύγοντας μόνο σε αριθμούς και γεωμετρικά σχήματα.

Αλλά στον παγκόσμιο Εσωτερισμό, Ανατολικό και Δυτικό, υπάρχουν δυο ξεχωριστές όψεις σε όλες αυτές τις προσωποποιήσεις της θηλυκής δύναμης στην φύση, ή της φύσης: η νοούμενη και φαινόμενη. Η μια είναι η καθαρά μεταφυσική όψη της, όπως περιγράφεται από τον πολυμαθή ομιλητή στις *Σημειώσεις του πάνω στην Μπάγκαβαντ-Γκιτά.* Η άλλη είναι γήινη και φυσική και ταυτόχρονα θεία από την σκοπιά της πρακτικής ανθρώπινης αντίληψης και του Αποκρυφισμού. Όλες είναι σύμβολα και προσωποποιήσεις του Χάους, της "Μεγάλης Αβύσσου" ή των Πρωταρχικών Υδάτων του Διαστήματος, του αδιαπέραστου ΠΕΠΛΟΥ ανάμεσα στο ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ και στον ΛΟΓΟ της Δημιουργίας. "Συνδέοντας τον εαυτό του, μέσω του νου του, με την Βατς, ο Μπράχμα (ο Λόγος) δημιούργησε τα πρωταρχικά ύδατα". Στην *Κατάκα Ουπανισάντ* αναφέρεται ακόμα πιο καθαρά: "Ο Πρατζαπάτι ήταν αυτό το Σύμπαν. Η Βατς ήρθε μετά απ' αυτόν. Συνδέθηκε μαζί της... εκείνη παρήγαγε αυτά τα πλάσματα και εισήλθε ξανά στον Πρατζαπάτι".[439]

Εδώ μπορούμε, παρεμπιπτόντως, να τονίσουμε μια από τις πολλές άδικες προσβολές που έριξαν οι ευσεβείς και καλοί ιεραπόστολοι στην Ινδία στην θρησκεία της χώρας. Αυτή η αλληγορία – στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* – δηλαδή, ότι ο Μπράχμα σαν πατέρας των ανθρώπων εκτέλεσε το έργο της δημιουργίας μέσω αιμομικτικής επαφής με την ίδια του την κόρη Βατς, που ονομάζεται επίσης Σαντγιά (λυκόφως) και Σαταρούπα (η εκατόμορφη), παρουσιάζεται συνέχεια στους μπραχμάνους σαν επιχείρημα που δείχνει την "βδελυρή, λαθεμένη θρησκεία τους". Πέρα από το γεγονός, το οποίο πολύ βολικά ξεχνούν οι Ευρωπαίοι, ότι ο Πατριάρχης Λωτ εμφανίζεται ένοχος του ίδιου αμαρτήματος κάτω από ανθρώπινη μορφή, ενώ ο Μπράχμα, ή μάλλον ο Πρατζαπάτι, εκτέλεσε την αιμομιξία με την μορφή ελαφιού ενώ η κόρη του είχε την μορφή ελαφίνας (*ροχίτ*), ακόμα και η εσωτερική ανάγνωση της Γένεσης (ΚΘ', 31-38) μας δείχνει το ίδιο. Επίσης υπάρχει ασφαλώς ένα κοσμικό και όχι φυσιολογικό νόημα στην ινδική αλληγορία, επειδή η Βατς είναι μια παραλλαγή της Άντιτι και Μουλαπρακρίτι (Χάος) και ο Μπράχμα μια παραλλαγή του Ναραγιανά, του Πνεύματος του θεού που εισέρχεται και γονιμοποιεί την φύση. Επομένως δεν υπάρχει σ' αυτήν την ιδέα κανένα απολύτως φαλλικό στοιχείο.

Όπως ήδη αναφέραμε η Άντιτι-Βατς είναι ο θηλυκός Λόγος, ή "λέξη", *Verbum* και η Σεφιρά στην Καμπάλα είναι το ίδιο. Αυτοί οι θηλυκοί Λόγοι, στην νοούμενη όψη τους, είναι συσχετισμοί Φωτός, Ήχου και Αιθέρα, δείχνοντας έτσι πόσο καλά πληροφορημένοι ήταν οι αρχαίοι τόσο για την φυσική επιστήμη (όπως την γνωρίζουν σήμερα οι σύγχρονοι) όσο και για την γέννηση αυτής της επιστήμης στην Πνευματική και Αστρική σφαίρα.

Οι παλιοί συγγραφείς μας λένε πως η Βατς είναι τεσσάρων ειδών: αυτά ονομάζονται *πάρα, πασιάντι, μαντιάμα, βαϊκάρι*. Αυτή η δήλωση βρίσκεται στον ίδιο τον *Ριγκ-Βέντα* και σε αρκετές από τις *Ουπανισάντ*. Βαϊκάρι Βατς είναι αυτό που προφέρουμε εμείς. (Τ. Σούμπα Ρόου, *Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά*, σελ. 307.)

Είναι επίσης ο ήχος, η ομιλία, αυτό που γίνεται κατανοητό και αντικειμενικό σε μια από τις φυσικές αισθήσεις μας και έτσι μπορεί να μπει κάτω οπό τους νόμους της αντίληψης. Επομένως:

Κάθε είδος της *Βαϊκάρι* Βατς υπάρχει στην *μαντιάμα*, επίσης στην *πασιάντι* και τέλος στην *πάρα* μορφή της. Ο λόγος που αυτός ο Πρανάβα[440] ονομάζεται Βατς είναι ότι αυτές οι τέσσερις αρχές του μεγάλου κόσμου αντιστοιχούν σ' αυτές τις τέσσερις μορφές της Βατς... Ολόκληρος ο κόσμος στην αντικειμενική μορφή του είναι *Βαϊκάρι* Βατς, το φως του Λόγου είναι η μορφή *μαντιάμα* και ο ίδιος ο Λόγος είναι η μορφή

439 Αυτό συνδέει την Βατς και την Σεφιρά με την θεά Κουάν-γιν, την "ευσπλαχνική μητέρα", την θεία ΦΩΝΗ της ψυχής ακόμα και στον εξωτερικό Βουδισμό και με την θηλυκή όψη του Κουάν-σιν-γιν, του Λόγου, του ρήματος της Δημιουργίας και ταυτόχρονα με την φωνή που μιλάει ακουστά στον Μυημένο, σύμφωνα με τον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Ένα αποτέλεσμα είναι η Μπατ-Κολ, η *Filia Vocis*, η κόρη της θείας φωνής των Εβραίων που απαντά από τον θρόνο της ευσπλαχνίας μέσα στο πέπλο του ναού.

440 Ο Πρανάβα, όπως και το ΟΜ, είναι ένας μυστικός όρος που προφέρεται από τους Γιόγκι κατά την διάρκεια του διαλογισμού" ένας από τους όρους εκείνους, που σύμφωνα με τους εξωτερικούς σχολιαστές, ονομάζονται *Βυαρίτι*, ή "*Ομ, Μπουρ, Μπουβάχ, Σβαχ*" (Ομ, γη, ουρανός, παράδεισος). Ο Πρανάβα είναι ίσως ο πιο ιερός. Προφέρονται με κατακράτηση της αναπνοής. Βλέπε Μάνου, ΙΙ, 76-81 και τον Βιγκνιανεσβάρα που σχολιάζει στο *Μιτακσάρα* πάνω στο Γιαγκνιαβαλγκιασμρίτι, α, 23.

πασιάντι και το Παραμπράχμαν είναι η *πάρα* (πέρα από το νοούμενο όλων των Νοούμενων) όψη αυτής της Βατς. (Τ. Σούμπα Ρόου, *Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά*, σελ. 307.)

Έτσι η Βατς, η Σεκινά, ή η "μουσική των σφαιρών" του Πυθαγόρα είναι ένα, αν πάρουμε για παράδειγμα στοιχεία από τις τρεις πιο ανόμοιες (φαινομενικά) θρησκευτικές φιλοσοφίες του κόσμου: την ινδουϊστική, την ελληνική και την χαλδαϊκή-εβραϊκή. Αυτές οι προσωποποιήσεις και αλληγορίες μπορούν να θεωρηθούν κάτω από τέσσερις (κύριες) και τρεις (δευτερεύουσες) όψεις ή συνολικά επτά, όπως στον Εσωτερισμό. Η μορφή *πάρα* είναι το πάντα υποκειμενικό και κρυμμένο Φως και Ήχος που υπάρχει αιώνια στην αγκαλιά του ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟΥ. Όταν μεταβιβάζεται μέσα στην ιδεοπλασία του Λόγου, ή στο λανθάνον φως του, ονομάζεται *πασιάντι* και όταν γίνεται εκείνο το εκφρασμένο φως, είναι *μαντιάμα*.

Η Καμπάλα δίνει τον ορισμό ως εξής: "Υπάρχουν τρία είδη φωτός και εκείνο (το τέταρτο) που διαπερνάει τα άλλα: (1) το καθαρό και διεισδυτικό, το *αντικειμενικό φως*, (2) το *αντανακλώμενο φως* και (3) το *αφηρημένο φως*". Οι δέκα Σεφιρόθ, οι τρεις και οι Επτά, στην Καμπάλα ονομάζονται οι 10 λέξεις, DBRIM (Ντεμπαρίμ), οι αριθμοί και οι Εκπορεύσεις του ουράνιου φωτός, που είναι τόσο Αδάμ-Κάδμος όσο και Σεφιρά, ή (Μπράχμα) Πρατζαπάτι-Βατς. Στην Καμπάλα τα Φως, Ήχος και Αριθμός είναι οι τρεις παράγοντες της δημιουργίας. Το Παραμπράχμαν δεν μπορεί να γίνει γνωστό παρά μόνο μέσω του φωτεινού Σημείου (του ΛΟΓΟΥ), ο οποίος δεν γνωρίζει το *Παραμπράχμαν* αλλά μόνο τη Μουλαπρακρίτι. Παρόμοια ο Αδάμ-Κάδμος γνωρίζει μόνο την Σεκινά, αν και ήταν *φορέας* του Αίν-Σοφ. Και σαν Αδάμ-Κάδμος, στην εσωτερική ερμηνεία, είναι το σύνολο του αριθμού δέκα, των Σεφιρόθ (που είναι οι ίδιες μια τριάδα, ή οι τρεις ιδιότητες της αδιάγνωστης ΘΕΟΤΗΤΑΣ σε Ένα).[441] "Όταν ο Ουράνιος Άνθρωπος (ή ΛΟΓΟΣ) πήρε για πρώτη φορά την μορφή του Στέμματος (Κέττερ)[442] και ταυτίστηκε με την Σεφιρά, ανάγκασε επτά λαμπερά φώτα να εκπορευθούν απ' αυτό (το Στέμμα)", που στο σύνολό τους ήταν δέκα. Έτσι και ο Μπράχμα-Πρατζαπάτι, μόλις αποχωρίστηκε, αν και ταυτόσημος με την Βατς, έκανε τους επτά Ρίσι, τους επτά Μάνου ή Πρατζαπάτι να προβάλουν απ' αυτό το Στέμμα. Στον εξωτερισμό βρίσκει κανείς πάντα 10 και 7, είτε Σεφιρόθ είτε Πρατζαπάτι· στην εσωτερική απόδοση είναι πάντα 3 και 7, που μας κάνει επίσης 10. Μόνο όταν διαιρούνται στην εκδηλωμένη σφαίρα σε 3 και 7 σχηματίζουν το Φ, το ανδρόγυνο και το ( ), ή το σχήμα Χ εκδηλωμένο και διαφοροποιημένο.

Αυτό θα βοηθήσει τον σπουδαστή να κατανοήσει γιατί ο Πυθαγόρας θεώρησε την Θεότητα (τον Λόγο) σαν το κέντρο της μονάδας και "Πηγή της Αρμονίας". Εμείς λέμε πως αυτή η Θεότητα ήταν ο Λόγος και όχι η ΜΟΝΑΔΑ που διαμένει στην Μοναξιά και στην Σιωπή, γιατί ο Πυθαγόρας δίδασκε ότι η ΜΟΝΑΔΑ όντας αδιαίρετη είναι μη αριθμός. Και αυτός είναι επίσης ο λόγος που απαιτείτο από τον υποψήφιο, ο οποίος ζητούσε να του επιτραπεί η είσοδος στην σχολή, να έχει ήδη μελετήσει σαν προκαταρκτικό βήμα τις Επιστήμες της Αριθμητικής, Αστρονομίας, Γεωμετρίας και Μουσικής, που θεωρούντο σαν οι τέσσερις διαιρέσεις των Μαθηματικών.[443] Αυτό επίσης εξηγεί γιατί οι Πυθαγόρειοι βεβαίωναν πως η δοξασία των Αριθμών – η κυριότερη απ' όλες στον Εσωτερισμό – είχε αποκαλυφθεί σε πολλές από τις ουράνιες θεότητες· πως ο κόσμος είχε προβάλει μέσα από το Χάος με Ήχο ή Αρμονία και κατασκευάστηκε σύμφωνα με τις αρχές της μουσικής αναλογίας· πως οι επτά πλανήτες που κυβερνούν το πεπρωμένο των θνητών έχουν μια αρμονική κίνηση και "ενδιάμεσα που αντιστοιχούν στα μουσικά διαστήματα, δημιουργώντας διάφορους ήχους τόσο τέλεια αρμονικούς, ώστε δημιουργούν την πιο γλυκιά μελωδία η οποία δεν γίνεται ακουστή από εμάς μόνο εξαιτίας του μεγαλείου του ήχου, τον οποίο τα αυτιά μας αδυνατούν να συλλάβουν". (Κενσορίνος, *Περί Γενεθλίων Ημερών*, ΧΙΙΙ.)

441 Αυτή ακριβώς η τριάδα εννοείται με "τα τρία βήματα του Βίσνου"· που σημαίνει – ο Βίσνου στον εσωτερισμό θεωρούμενος σαν το Άπειρο – ότι από το *Παραμπράχμαν* πρόβαλε η Μουλαπρακρίτι, ο Πούρουσα (ο Λόγος) και η Πρακρίτι, οι τέσσερις μορφές (μαζί με την ίδια, σαν σύνθεση) της Βατς. Και στην Καμπάλα: Αίν-Σοφ, Σεκινά, Αδάμ-Κάδμος και Σεφιρά, τα τέσσερα – ή οι τρεις εκπορεύσεις όντας ξεχωριστές – και όμως ΜΙΑ.
442 *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*. Στην σύγχρονη Καμπάλα το όνομα του Ιεχωβά αντικαθιστά εκείνο του Αδάμ-Κάδμου.
443 Ο Ιουστίνος ο Μάρτυρας μας λέει πως, εξαιτίας της άγνοιας του σχετικά με αυτές τις τέσσερις επιστήμες, δεν έγινε δεκτός από τους Πυθαγόρειους σαν υποψήφιος για εισδοχή στην σχολή τους.

Στην Πυθαγόρεια Θεογονία οι ιεραρχίες της ουράνιας στρατιάς και των θεών αριθμούνταν και εκφράζονταν αριθμητικά. Ο Πυθαγόρας είχε πουδάσει Εσωτερική Επιστήμη στην Ινδία. Έτσι, βλέπουμε τους μαθητές του να λένε: "Η μονάδα (το εκδηλωμένο ένα) είναι η αρχή όλων των πραγμάτων. Από την Μονάδα και την ενδιάμεση δυάδα (Χάος), οι *Αριθμοί˙* από τους αριθμούς, τα *Σημεία˙* από τα σημεία, οι *Γραμμές˙* από τις γραμμές, οι *Επιφάνειες˙* από τις επιφάνειες, τα *Στερεά˙* από αυτά, τα *στερεά Σώματα*, των οποίων τα στοιχεία είναι τέσσερα: Πυρ, Ύδωρ, Αήρ, Γη˙ από τα οποία μεταβλημένα (συσχετισμένα) και εντελώς αλλαγμένα, αποτελείται ο κόσμος". (Διογένης ο Λαέρτιος, *Βίοι*, VIII, 25.)

Και αυτό, αν δεν λύνει ολότελα το μυστήριο, μπορεί ωστόσο να ανασηκώσει μια γωνιά του πέπλου εκείνων των θαυμάσιων αλληγοριών που αναφέρονται στην Βατς, την πιο μυστηριώδη από όλες τις μπραχμανικές θεές, αυτή που ονομάζεται "η μελωδική αγελάδα που βγάζει τροφή και νερό" (η Γη με όλες τις μυστικές δυνάμεις της) και επίσης εκείνη που "μας παρέχει τροφή και συντήρηση" (η φυσική Γη). Η Βατς είναι επίσης η μυστική Φύση και η Γη και τα αγελαδινά της κέρατα την ταυτίζουν με την Βατς. Αυτή η τελευταία, αφού έχει αναγνωριστεί στην ανώτατη μορφή της σαν πάρα, γίνεται στο κατώτερο ή υλικό άκρο της δημιουργίας: Βαϊκχάρι. Επομένως είναι η μυστική, αν και υλική, Φύση, με όλους τους μαγικούς τρόπους και τις ιδιότητες της.

Επίσης, σαν θεά της Ομιλίας και του Ήχου – και μια μετάλλαξη της Άντιτι – αυτή κατά μια εύνοια, είναι το Χάος. Οπωσδήποτε είναι η "Μητέρα των θεών" και από τον Μπράχμα (Ισβαρά, ή Λόγο) και την Βατς, όπως από τον Αδάμ-Κάδμο και την Σεφιρά, άρχισε η πραγματική, εκδηλωμένη θεογονία. Πέρα απ' αυτό, όλα είναι σκοτάδι και αφηρημένη θεωρία. Με τους Ντιάνι Τσόχαν, ή τους θεούς, οι Ενορατικοί, οι Προφήτες και οι γνώστες γενικά βρίσκονται σε στέρεο έδαφος. Είτε σαν Άντιτι, είτε σαν θεία Σοφία των Ελλήνων Γνωστικών, είναι η μητέρα των επτά γιων: των "Αγγέλων της Παρουσίας", της "Αβύσσου", ή του "Μεγάλου Πράσινου" της *Βίβλου των Νεκρών*. Το *Βιβλίο των Ντζιάν* (Γνώση μέσω διαλογισμού) λέει:

Η μεγάλη μητέρα βρίσκεται μέσα στο Δ και την Ι και το □, την δεύτερη Ι και το [444] *μέσα στο στήθος της, έτοιμη να τους γεννήσει, τους γενναίους γιους του □ ΙΙ [ή 4.320.000, του Κύκλου] από τους οποίους οι δυο μεγαλύτεροι είναι ο και το [Σημείο].*

Στην αρχή κάθε κύκλου των 4.320.000, οι Επτά (ή, όπως το έχουν μερικά έθνη, οι οκτώ) μεγάλοι θεοί κατέρχονται για να εγκαθιδρύσουν την νέα τάξη πραγμάτων και να δώσουν την ώθηση σ' αυτόν τον νέο κύκλο. Αυτός ο όγδοος θεός ήταν ο ενοποιός Κύκλος ή ΛΟΓΟΣ, που στο εξωτερικό δόγμα χωρίστηκε και έγινε ξεχωριστός από το πλήθος του· ακριβώς όπως οι τρεις θείες υποστάσεις των αρχαίων Ελλήνων τώρα στην Εκκλησία θεωρούνται σαν τρία ξεχωριστά πρόσωπα. "Οι ΙΣΧΥΡΟΙ εκτελούν τα μεγάλα έργα τους και αφήνουν πίσω τους αιώνια μνημεία σε ανάμνηση της επίσκεψής τους κάθε φορά που εισχωρούν μέσα στο μαγιαβικό πέπλο μας (ατμόσφαιρα)", λέει ένα Σχόλιο.[445] Έτσι μας λένε πως οι μεγάλες Πυραμίδες χτίστηκαν κάτω από την άμεση επίβλεψή τους, "όταν ο Ντρουβά (το Πολικό αστέρι της εποχής) βρισκόταν στο κατώτερο σημείο του και οι Κρίττικα (Πλειάδες) κοίταζαν πάνω από το κεφάλι του (ήταν στον ίδιο μεσημβρινό, αλλά από πάνω) για να παρακολουθήσουν το έργο των γιγάντων". Έτσι, αφού οι πρώτες Πυραμίδες χτίστηκαν στην αρχή του Αστρικού έτους, κάτω από τον Ντρουβά (σαν Πολικό Αστέρα), αυτό θα πρέπει να συνέβη πριν από 31.000 (31.105) χρόνια. Ο Μπούνσεν είχε δίκιο όταν δεχόταν για την Αίγυπτο μια αρχαιότητα πάνω από 21.000 χρόνια, αλλά ακόμα και αυτή η παραχώρηση μόλις που προσεγγίζει την αλήθεια και τα γεγονότα σ' αυτό το θέμα. Όπως λέει ο Τζέραλντ Μάσεϋ:

444 31415, ή π, ή σύνθεση ή το Πλήθος ενοποιημένο στον Λόγο, και το Σημείο που στον Ρωμαιοκαθολικισμό ονομάζεται ο "Άγγελος της Παρουσίας" και στα εβραϊκά: טיבָאל "εκείνος που είναι (όμοιος ή ίδιος) σαν τον Θεό": η εκδηλωμένη παρουσίαση.

445 Εμφανιζόμενοι στην αρχή των Κύκλων, καθώς και κάθε αστρικού έτους (25.868 χρόνων). Γι' αυτό οι Κάβειροι ή Καμπιρίμ πήραν το όνομα τους στην Χαλδαία, επειδή αυτό σημαίνει τα μέτρα του Ουρανού, από τις λέξεις *Κομπ* = μέτρο και *Ουρίμ* = ουρανοί.

Οι ιστορίες που λέγονται από τους Αιγυπτίους ιερείς και άλλους σχετικά με την καταγραφή του χρόνου στην Αίγυπτο, αρχίζουν τώρα να φαίνονται λιγότερο ψεύτικες στα μάτια εκείνων που ξέφυγαν από τα Βιβλικά δεσμά τους. Πρόσφατα βρέθηκαν επιγραφές στην Σαχάρα όπου γίνεται αναφορά για δυο Σωθιακούς κύκλους... που είχαν καταγραφεί εκείνη την εποχή, πριν από 6.000 χρόνια. Έτσι όταν ο Ηρόδοτος (II, 142) βρισκόταν στην Αίγυπτο, οι Αιγύπτιοι – όπως είναι τώρα γνωστό – είχαν παρατηρήσει τουλάχιστον πέντε διαφορετικούς Σωθιακούς κύκλους των 1.461 ετών...

Οι ιερείς πληροφόρησαν τον Έλληνα μελετητή πως ο χρόνος μετριόταν απ' αυτούς από τόσο παλιά ώστε ο Ήλιος δυο φορές είχε ανατείλει εκεί όπου έδυε και δυο φορές είχε δύσει εκεί απ' όπου ανέτελε. Αυτό... μπορεί να γίνει αντιληπτό σαν ένα γεγονός στην φύση μόνο με την βοήθεια δύο κύκλων Μετάπτωσης, ή μιας περιόδου 51.736 χρόνων. (*Φυσική Γένεση*, Τομ. II, σελ. 318. Βλέπε και "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων".)

Μορ Ισαάκ (βλέπε Α. Κίρτσερ, *Αιγυπτιακός Οιδίπους*, Τομ. II, σελ. 425), δείχνει πως οι αρχαίοι Σύριοι καθόριζαν τον κόσμο των "Κυβερνητών" και "ενεργών θεών" τους κατά τον ίδιο τρόπο με τους Χαλδαίους. Ο κατώτατος κόσμος ήταν ο ΥΠΟΣΕΛΗΝΙΑΚΟΣ – ο δικός μας – τον οποίον παρακολουθούσαν οι "Άγγελοι" της πρώτης ή κατώτερης τάξης. Ο επόμενος κατά σειρά ήταν ο Ερμής, που κυβερνιόταν από τους "ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥΣ", έπειτα ερχόταν η Αφροδίτη, της οποίας οι θεοί ήταν οι ΑΡΧΕΣ. Τέταρτος ήταν ο κόσμος του ΗΛΙΟΥ, επικράτεια και περιοχή των ανώτερων και ισχυρότερων θεών του συστήματος μας, των ηλιακών θεών όλων των εθνών. Ο πέμπτος ήταν ο Άρης, που κυβερνιόταν από τις "ΑΡΕΤΕΣ", ο έκτος – του Μπελ ή Δία – κυβερνιόταν από τις ΕΞΟΥΣΙΕΣ και ο έβδομος – ο κόσμος του Κρόνου – από τους ΘΡΟΝΟΥΣ. Αυτοί είναι οι κόσμοι της μορφής. Μετά έρχονται οι ανώτεροι, που είναι πάλι επτά, επειδή οι τρεις ανώτατοι είναι "αμνημόνευτοι και απρόφερτοι". Ο όγδοος, που αποτελείται από 1122 άστρα, είναι

επικράτεια των *Χερούβ*. Ο ένατος, που ανήκει στα κινούμενα και αναρίθμητα άστρα εξαιτίας της απόστασής τους, έχει τα *Σαράφ,* όσο για τον δέκατο ο Κίρχερ, παραθέτοντας τον Μορ Ισαάκ, λέει ότι αποτελείται "από αόρατα άστρα που μπορούν να θεωρηθούν σαν σύννεφα, τόσο πολυπληθή είναι στην ζώνη που ονομάζουμε *Via Straminis*, Γαλαξία, και βιάζεται να εξηγήσει πως "αυτά είναι τα αστέρια του Λούσιφερ, που καταποντίστηκαν μαζί του στο φοβερό του ναυάγιο". Αυτό που έρχεται μετά και πέρα από τον δέκατο κόσμο (την Τετραπλότητά μας, ή Άρουπα κόσμο), οι Σύριοι δεν μπορούν να μας το πουν. "Το μόνο που γνώριζαν ήταν πως εκεί αρχίζει ο τεράστιος και ακατανόητος ωκεανός του απείρου, η διαμονή της αληθινής θεότητας χωρίς όρια ή τέρμα".

Σαμπολιόν δείχνει πως η ίδια πίστη υπήρχε μεταξύ των Αιγυπτίων. Ο Ερμής αφού μίλησε για τον Πατέρα-Μητέρα και τον Γιο, του οποίου το πνεύμα (συλλογικά το ΘΕΙΟ ΓΕΝΟΙΤΟ) σχηματίζει το Σύμπαν, λέει: "Επτά Άγγελοι [διάμεσα] επίσης σχηματίστηκαν, για να περιλάβουν τους υλικούς [ή εκδηλωμένους] κόσμους μέσα στους αντίστοιχους κύκλους τους και η πράξη αυτών των πρακτόρων ονομάστηκε ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ". Στην συνέχεια απαριθμεί επτά, δέκα και δώδεκα τάξεις τις οποίες θα μας έπαιρνε πολύ χώρο για να τις παρουσιάσουμε λεπτομερειακά εδώ.

Επειδή ο δρ. Βέμπερ και άλλοι ισχυρίζονται πως το *Ριγκ-Βιντάνα* μαζί με το *Μπραχμάντα-Πουρανά* και άλλα τέτοια έργα, που είτε περιγράφουν την μαγική αποτελεσματικότητα των Ριγκ-βεντικών *μάντρα* είτε τους μελλοντικούς Κάλπα, είναι σύγχρονες συλλογές "που ανήκουν προφανώς μόνο στην εποχή των *Πουρανά*", γι' αυτό είναι άσκοπο να παραπέμψουμε τον αναγνώστη στις μυστικές εξηγήσεις τους και μπορεί κανείς να ανατρέξει σε αρχαϊκά βιβλία εντελώς άγνωστα στους Ανατολιστές. Αυτά τα έργα εξηγούν εκείνο που βασανίζει τους μελετητές, δηλαδή ότι οι Σαπτάρσι, οι γιοι του Μπράχμα "οι γεννημένοι από τον νου", στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* αναφέρονται με ένα σύνολο ονομάτων στο *Μαχαμπαράτα* αναφέρονται κάτω από ένα άλλο σύνολο και το *Βαγιού-Πουρανά* αναφέρει εννιά αντί για επτά Ρίσι, προσθέτοντας στον κατάλογο τα ονόματα των Μπρίγκου και Ντάκσα. Αλλά το ίδιο συμβαίνει και σε κάθε εξωτερική Γραφή. Η μυστική δοξασία δίνει μια μεγάλη γενεαλογία των Ρίσι, αλλά τους χωρίζει σε πολλές τάξεις. Όπως οι θεοί των Αιγυπτίων που χωρίζονται σε επτά ή και σε δώδεκα τάξεις, το ίδιο και οι Ινδοί Ρίσι με τις Ιεραρχίες τους. Οι τρεις πρώτες ομάδες είναι η θεία, η Κοσμική και η Υποσεληνιακή. Έπειτα έρχονται οι Ηλιακοί θεοί του συστήματος *μας*, οι Πλανητικοί και Υποκοσμικοί, και οι καθαρά ανθρώπινοι: οι ήρωες και οι *Μανούσι*.

Προς το παρόν, όμως, ασχολούμαστε μόνο με τους *προ*-κοσμικούς, θείους θεούς, τους Πρατζαπάτι ή τους "Επτά Δομητές". Η ομάδα αυτή απαντάται σαφώς σε κάθε Κοσμογονία. Εξαιτίας της απώλειας των αιγυπτιακών αρχαϊκών ντοκουμέντων – αφού, σύμφωνα με τον Μασπερό, "το υλικό και τα υπάρχοντα ιστορικά στοιχεία για την μελέτη της ιστορίας της θρησκευτικής εξέλιξης της Αιγύπτου είναι είτε ελλιπή είτε πολύ συχνά ακατανόητα"– και προκειμένου να επιβεβαιώσουμε εν μέρει και εμμέσως τις δηλώσεις που παρουσιάζονται στην *Μυστική Δοξασία*, θα αναγκαστούμε να καταφύγουμε σε αρχαίους ύμνους και σε επιγραφές τάφων. Μια τέτοια επιγραφή, λοιπόν, δείχνει πως ο Όσιρις, σαν τον Μπράχμα-Πρατζαπάτι, τον Αδάμ-Κάδμο, τον Ορμάζντ και τόσους άλλους Λόγους, ήταν ο αρχηγός και η σύνθεση της ομάδας των "Δημιουργών" ή Δομητών. Πριν ο Όσιρις γίνει ο "Ένας" και ύψιστος θεός της Αιγύπτου, λατρευόταν στην Άβυδο σαν ο αρχηγός ή οδηγός της Ουράνιας Στρατιάς των Δομητών που ανήκουν στην ανώτερη από τις τρεις τάξεις. Ο ύμνος που είναι σκαλισμένος στην αναθηματική στήλη ενός τάφου στην Άβυδο (3ος Κατάλογος) απευθύνεται στον Όσιρι με τα εξής λόγια:

Χαίρε Όσιρι, μεγαλύτερε γιε του Κεμπ! Εσύ ο μεγαλύτερος από τους έξι θεούς που πρόβαλαν από την θεά *Νου* (πρωταρχικά Ύδατα)! Εσύ ο πιο αγαπητός του πατέρα σου Ρα, πατέρα των πατέρων. Βασιλιά της Διάρκειας, κύριε στην αιωνιότητα... ο οποίος μόλις πρόβαλες από την αγκαλιά της μητέρας σου συγκέντρωσες όλα τα στέμματα και τοποθέτησες τον *Ουραίο* (όφι ή *νάτζα*)[446] στο κεφάλι σου. Πολύμορφε θεέ, *του οποίου το όνομα είναι άγνωστο* και ο οποίος έχει πολλά ονόματα σε πόλεις και επαρχίες...[447]

Προβάλλοντας από τα πρωταρχικά ύδατα εστεμμένος με τον Ουραίο, που είναι το φίδι έμβλημα του Κοσμικού πυρός, όντας ο ίδιος ο *έβδομος* πάνω από τους έξι πρωταρχικούς θεούς που πρόβαλαν από τον Πατέρα-Μητέρα, *Νου* και *Νουτ* (ο ουρανός), ποιος άλλος μπορεί να είναι ο Όσιρις εκτός από τον πρώτο Πρατζαπάτι, την πρώτη Σεφιρόθ, τον πρώτο Αμσασπέντ-Ορμάζντ! Είναι βέβαιο πως αυτός ο μετέπειτα ηλιακός και κοσμικός θεός, στην αρχή της θρησκευτικής εξέλιξης, στεκόταν στην ίδια θέση με τον αρχάγγελο "του οποίου το όνομα ήταν μυστικό." Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ ήταν ο αντιπρόσωπος πάνω στην Γη του Κρυμμένου Ιουδαϊκού θεού το "Πρόσωπό" του ήταν αυτό που λέγεται πως πέρασε μπροστά από τους Ιουδαίους σαν μια "Στήλη Πυρός". Ο Ευγένιος Μπιρνόφ λέει, "Οι επτά Αμσασπέντ, που αναμφίβολα είναι οι δικοί μας αρχάγγελοι, υποδηλώνουν επίσης τις προσωποποιήσεις των θείων Αρετών". (*Σχόλιο πάνω στο Γιάνσα*, κ.λπ. σελ. 174.) Και αυτοί οι αρχάγγελοι, επομένως, το ίδιο "αναμφίβολα" είναι οι Σαπτάρσι των Ινδών, αν και είναι σχεδόν αδύνατο να τους ταξινομήσεις μαζί με το παγανιστικό τους πρωτότυπο και παράλληλο, γιατί όπως και στην περίπτωση του Όσιρι, έτσι και αυτοί έχουν επίσης "πολλά ονόματα σε πόλεις και επαρχίες". Ωστόσο μερικοί από τους πιο σημαντικούς θα παρουσιαστούν με την κανονική τους σειρά.

Έτσι αναμφίβολα ένα πράγμα αποδεικνύεται. Όσο περισσότερο μελετά κανείς τις ιεραρχίες τους και ανακαλύπτει την ταυτότητα τους, τόσο περισσότερες αποδείξεις αποκτάει ότι δεν υπάρχει κανένας περασμένος και τωρινός προσωπικός θεός, γνωστός σε μας από τις πρώτες ημέρες της ιστορίας, ο οποίος να μην ανήκει στο τρίτο στάδιο της Κοσμικής εκδήλωσης. Σε κάθε θρησκεία βρίσκουμε την κρυμμένη θεότητα να εκτελεί το βασικό έργο. Έπειτα έρχεται η ακτίνα, που πέφτει μέσα στην αρχέγονη Κοσμική ύλη (*πρώτη* εκδήλωση). Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα το ανδρόγυνο, την δυαδική Αρσενική και θηλυκή αφηρημένη Δύναμη, που προσωποποιείται (*δεύτερο* στάδιο). Τέλος αυτή, στο *τρίτο*, χωρίζεται σε επτά Δυνάμεις, που από όλες τις αρχαίες θρησκείες ονομάζονται δημιουργικές Δυνάμεις και από τους χριστιανούς "Αρετές του θεού". Αυτή η τελευταία εξήγηση και οι μεταφυσικές αφηρημένες ιδιότητες ποτέ δεν εμπόδισαν την Ρωμαϊκή και Ελληνική Εκκλησία να λατρεύουν αυτές τις "Αρετές" κάτω από τις προσωπικότητες και τα ξεχωριστά ονόματα των επτά Αρχαγγέλων. Στο *Βιβλίο του Ντρουσίμ* του Ισαάκ μπεν-Σολομόν Λουρία, δίνεται μια διάκριση μεταξύ αυτών των ομάδων που αποτελεί την σωστή καμπαλιστική εξήγηση. Λέει:

446 Αυτή η αιγυπτιακή λέξη *Νάτζα* θυμίζει πάρα πολύ τον ινδικό *Ναγκά*, τον Θεό-Φίδι. Ο Μπράχμα, ο Σίβα και ο Βίσνου όλοι στέφονται και συνδέονται με Ναγκκά: ένα σύμβολο του κυκλικού και κοσμικού χαρακτήρα τους.
447 Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 49-50, όπου αναφέρει Μάριετ-Μπέυ, Άβυδος, τομ. II, πιν. 63· τομ. III, σελ. 413-414, Νο 1122.

Υπάρχουν τρεις ομάδες (ή τάξεις) Σεφιρόθ. (1η) Οι Σεφιρόθ που ονομάζονται "θείες ιδιότητες" (αφηρημένες). (2η) Οι φυσικές ή αστρικές Σεφιρόθ (προσωπικές): η μια ομάδα των επτά, ή άλλη των δέκα. (3η) Οι μεταφυσικές Σεφιρόθ, ή περίφρασις του Ιεχωβά, που είναι οι πρώτες τρεις Σεφιρόθ (Κέτερ, Χοχμά και Μπινά), οι υπόλοιπες από τις επτά όντας τα (προσωπικά) επτά πνεύματα της Παρουσίας (επίσης των πλανητών".

ίδια διαίρεση πρέπει να εφαρμοστεί στην πρωταρχική, δευτερεύουσα και τριτεύουσα εξέλιξη των θεών σε κάθε θεογονία, αν θέλει κανείς να ερμηνεύσει το νόημα εσωτερικά. Δεν πρέπει να συγχέουμε τις καθαρά μεταφυσικές προσωποποιήσεις των αφηρημένων ιδιοτήτων της θεότητας, με την αντανάκλασή τους: τους αστρικούς θεούς. Αυτή η αντανάκλαση, όμως, είναι στην πραγματικότητα η αντικειμενική έκφραση της αφηρημένης ιδέας: ζώσες Οντότητες και τα καλούπια που σχηματίστηκαν με βάση αυτό το θείο πρότυπο. Ακόμα, οι τρεις μεταφυσικές Σεφιρόθ "η περίφρασις του Ιεχωβά", δεν είναι ο Ιεχωβά. Είναι αυτός ο ίδιος με τους επιπρόσθετους τίτλους του Αντονάι, Ελοΐμ, Τσεβαόθ και τα αναρίθμητα ονόματα που του παραχωρήθηκαν, που είναι η περίφρασις του *Ελ Σαντάι*, שַׁדַּי του Παντοδύναμου. Το όνομα είναι πράγματι μια περίφραση, μια πολύ πλούσια ιουδαϊκή ρητορική έκφραση, που την καταδίκαζαν πάντα οι αποκρυφιστές. Για τους Ιουδαίους Καμπαλιστές, ακόμα και για τους χριστιανούς Αλχημιστές και Ροδόσταυρους, ο Ιεχωβά ήταν ένα βολικό παραπέτασμα, ενοποιημένο με τις πολλές πτυχές του και υιοθετημένο σαν ένα υποκατάστατο και το όνομα μιας ξεχωριστής Σεφιρά είναι το ίδιο καλό με ένα άλλο για εκείνον που κατέχει το μυστικό. Το Τετραγράμματον, το Άφατο, το αστρικό "Σύνολο" δεν επινοήθηκε για κανέναν άλλον σκοπό παρά μόνο για να παραπλανήσει τον αδαή και να συμβολίσει την ζωή και την γέννηση.[448] Το πραγματικά μυστικό και απρόφερτο όνομα – "η λέξη που δεν είναι λέξη" – πρέπει να αναζητηθεί στα επτά ονόματα των πρώτων επτά εκπορεύσεων, ή στους "Γιους του Πυρός", στις ιερές Γραφές όλων των μεγάλων εθνών, ακόμα και στο *Ζοχάρ*, την καμπαλιστική παράδοση του μικρότερου έθνους απ' όλα, των Ιουδαίων. Αυτή η λέξη, που σε κάθε γλώσσα αποτελείται από επτά γράμματα, βρίσκεται ενσωματωμένη στα αρχιτεκτονικά απομεινάρια κάθε μεγάλου οικοδομήματος στον κόσμο – από τα Κυκλώπεια υπολείμματα στην Νήσο του Πάσχα (μέρος μιας ηπείρου που βυθίστηκε κάτω από την θάλασσα σχεδόν πριν από τέσσερα εκατομμύρια χρόνια[449] και όχι 20.000), μέχρι τις πρώτες αιγυπτιακές πυραμίδες.

Θα πρέπει να εισχωρήσουμε περισσότερο στο θέμα και να φέρουμε πρακτικά παραδείγματα για να αποδείξουμε τις δηλώσεις που γίνονται στο κείμενο.

Προς το παρόν αρκεί να δείξουμε, με λίγα παραδείγματα, την αλήθεια , εκείνου που αναφέραμε στην αρχή αυτής της Μονογραφίας, ότι δηλαδή καμιά Κοσμογονία στον κόσμο – με μόνη εξαίρεση την χριστιανική – δεν απέδωσε ποτέ στην Μια Ανώτατη αιτία, την ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ Θεϊκή Αρχή, την άμεση δημιουργία της Γης μας, του ανθρώπου ή οτιδήποτε άλλου που συνδέεται

448 Ο μεταφραστής της *Καμπάλα* του Αβιτσεμπρόν (Ισαάκ Μάγιερ από την Φιλαδέλφεια), λέει για το "Σύνολο": "Το γράμμα του Κέτερ είναι (*Γιόντ*) της Μπινά (Χε), μαζί μας δίνουν ΓιαΧ, ΥαΗ, το θηλυκό όνομα, το τρίτο γράμμα, εκείνο της Χοχμά, είναι ו (*Βάου*), και μαζί μας κάνει יהו YHV του יהוה YHVH, το Τετραγράμμστον και πραγματικά τα πλήρη σύμβολα της αποτελεσματικότητας του. Το τελευταίο ה (*Χε*) αυτού του Άρρητου Ονόματος εφαρμόζεται πάντα στις Έξι Κατώτερες και στην τελευταία, μαζί στις Επτά απομένουσες Σεψιρόθ." (σελ. 263). Έτσι το Τετραγράμματον είναι άγιο μόνο στην αφηρημένη του σύνθεση. Σαν μια τετραπλότητα, περιέχουσα τις κατώτερες Επτά Σεφιρόθ, είναι φαλλικό.

449 Η δήλωση θα φανεί, φυσικά, ανόητη και παράλογη και απλώς θα την περιγελάσουν. Αλλά αν πιστεύει κανείς, όπως διδάσκεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, στην τελική καταβύθιση της Ατλαντίδος πριν από 850.000 χρόνια, (ενώ το πρώτο βαθμιαίο βύθισμα άρχισε κατά την διάρκεια της Ηώκαινης εποχής), τότε πρέπει να αποδεχθεί την δήλωση για την αποκαλούμενη Λεμουρία, την ήπειρο της Τρίτης Ριζικής Φυλής, που πρώτα καταστράφηκε σχεδόν ολοσχερώς από φωτιά και ύστερα βυθίστηκε. Να τι λέει το Σχόλιο: "Η πρώτη Γη έχοντας εξαγνιστεί από τα σαράντα εννιά πυρά, οι άνθρωποί της γεννημένοι από Πυρ και Νερό, δεν μπορεί να καταστραφεί... η δεύτερη Γη (με την φυλή της) εξαφανίστηκε όπως εξαφανίζεται ο καπνός μέσα στον αέρα... στην τρίτη Γη καταστράφηκαν όλα πάνω της μετά τον χωρισμό και βυθίστηκε μέσα στην κατώτερη Άβυσσο (τον Ωκεανό). Αυτό συνέβη πριν |από *δυο φορές* ογδόντα δυο κυκλικά χρόνια". Ένα *κυκλικό* έτος είναι αυτό που εμείς ονομάζουμε αστρικό έτος και βασίζεται πάνω στην μετάπτωση των ισημεριών, ή 25.868 χρόνια, επομένως το ολικό σύνολο ισούται με 4.242.352 χρόνια. Περισσότερες λεπτομέρειες θα δοθούν στον δεύτερο τόμο του παρόντος έργου. Στο μεταξύ αυτή η δοξασία βρίσκεται ενσωματωμένη στους "Βασιλείς του Εντόμ".

με αυτά. Αυτή η δήλωση ισχύει τόσο για την εβραϊκή ή την χαλδαϊκή Καμπάλα, όσο και για την Γένεση, αν αυτή η τελευταία μπορούσε να κατανοηθεί πλήρως και – αυτό που είναι πιο σημαντικό – να μεταφραστεί σωστά.[450] Παντού υπάρχει είτε ένας ΛΟΓΟΣ – ένα "Φως που λάμπει στο ΣΚΟΤΑΔΙ" – ή ο Αρχιτέκτονας των Κόσμων είναι πληθυντικού αριθμού. Η Λατινική Εκκλησία, παράδοξη όπως πάντα, ενώ αποδίδει το επίθετο του Δημιουργού στον Ιεχωβά μόνο, υιοθετεί ένα ολόκληρο "Κύριε Ελέησαν" ονομάτων για τις εργαζόμενες ΔΥΝΑΜΕΙΣ του τελευταίου, και αυτά τα ονόματα προδίδουν το μυστικό. Γιατί αν οι Δυνάμεις αυτές δεν έχουν καμιά σχέση με την ονομαζόμενη "Δημιουργία", τότε γιατί να τις ονομάζουμε στον πληθυντικό Ελοΐμ (Αλίμ), "θείους εργάτες" και Ενέργειες, *φλεγόμενους ουράνιους λίθους* (*lapides ignite caelorum*) και ειδικά "*στηριχτές* του Κόσμου" (Κοσμοκράτορες), διοικητές ή ΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ του Κόσμου (*rectores mundi*), "Τροχούς" του Κόσμου (*Rotae, Οφανίμ*), Φλόγες και ΔΥΝΑΜΕΙΣ, "Γιους του θεού" (*Μπενέ α Ελοΐμ*), "' Άγρυπνους ΣΥΜΒΟΥΛΟΥΣ" κ.τ.λ.; (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙ, σελ. 294.)

Συχνά (και ως συνήθως άδικα) βγαίνει το συμπέρασμα πως η Κίνα, μια χώρα τόσο παλιά όσο και η Ινδία, δεν έχει κοσμογονία. Παραπονούνται πως "ήταν άγνωστη στον Κομφούκιο και οι Βουδιστές εξέτειναν την δική τους Κοσμογονία χωρίς να εισάγουν έναν προσωπικό θεό." Το *Ι-Τζινγκ*, "η ίδια η ουσία της αρχαίας σκέψης και ένα έργο των πιο σεβαστών σοφών, (αποτυχαίνει) να αναγνωρίσει μια ξεχωριστή κοσμογονία".[451] Ωστόσο υπάρχει μια και μάλιστα πολύ ξεχωριστή. Μόνο που επειδή ο Κομφούκιος δεν δέχεται μια μελλοντική ζωή[452] και οι Κινέζοι Βουδιστές απορρίπτουν την ιδέα Ενός Δημιουργού, αποδεχόμενοι μια αιτία και τα αναρίθμητα αποτελέσματα της, γι' αυτό παρανοήθηκαν από τους πιστούς του προσωπικού θεού. Το "Μεγάλο Άκρο" σαν η αρχή των "αλλαγών" (μεταβιβάσεων), είναι η πιο σύντομη και ίσως η πιο υπαινικτική από όλες τις Κοσμογονίες για εκείνους που, όπως ο Κομφούκιος, αγαπούν την αρετή για την αρετή και προσπαθούν να κάνουν το καλό ανιδιοτελώς, χωρίς να ψάχνουν συνεχώς για αμοιβή και κέρδος. Το "Μεγάλο Άκρο" του Κομφούκιου παράγει "δυο αριθμούς". Αυτοί οι "δυο" παράγουν με την σειρά τους "τις τέσσερις εικόνες" και αυτές, "τα οκτώ σύμβολα". Λέγεται πως αν και οι Κομφουκιστές βλέπουν σ' αυτά τον "Ουρανό, την Γη και τον άνθρωπο σε μικρογραφία", ωστόσο εμείς μπορούμε να δούμε ό,τι θέλουμε. Αναμφίβολα ναι, αλλά το ίδιο συμβαίνει και με πολλά άλλα σύμβολα, ειδικά εκείνα των τελευταίων θρησκειών. Εκείνος, όμως, που γνωρίζει κάτι για την Απόκρυφη αξία των αριθμών, βλέπει σ' αυτούς τους "αριθμούς" το σύμβολο, οσοδήποτε απλό, μιας αρμονικής προοδευτικής Εξέλιξης του Κόσμου και των όντων του, τόσο Ουράνιων όσο και Γήινων. Και εκείνος που έχει μελετήσει την αριθμητική εξέλιξη της αρχέγονης κοσμογονίας του Πυθαγόρα (ενός σύγχρονου του Κομφούκιου) δεν θα αποτύχει να ανακαλύψει την ίδια ιδέα στην *Τριάδα*, την *Τετρακτύν* και την *Δεκάδα* που προβάλλουν από την ΜΙΑ και μοναδική Μονάδα. Ο χριστιανός βιογράφος του περιγελάει τον Κομφούκιο επειδή "μιλάει για μαντεία" πριν και μετά από αυτό το απόσπασμα και παρουσιάζεται να λέει:

450 Η ίδια επιφύλαξη απαντάται στο Ταλμούδ και σε κάθε εθνικό σύστημα θρησκείας είτε μονοθεϊστικό είτε εξωτερικά πολυθεϊστικό. Από το έξοχο θρησκευτικό ποίημα του Καμπαλιστή Ραμπί Σολομόν Κ. Υ. Ίμπν Γκεμπιρόλ, *Κέτερ Μαλκούθ*, διαλέγουμε μερικούς ορισμούς που δένονται στις προσευχές του Κιπούρ: "Εσύ είσαι ένας, η αρχή όλων των αριθμών και το θεμέλιο κάθε οικοδομήματος. Εσύ είσαι Ένας, και στο μυστικό της μονάδας Σου οι σοφότεροι των ανθρώπων χάνονται, γιατί δεν το γνωρίζουν. Εσύ είσαι ένας, *αλλά όχι σαν ένα στοιχείο αρίθμησης, γιατί η δική Σου Μονάδα δεν δέχεται πολλαπλασιασμό, αλλαγή ή μορφή*. Εσύ υπάρχεις, αλλά η κατανόηση και το όραμα των θνητών δεν μπορεί να φτάσει στην ύπαρξή σου, ούτε να καθορίσει το δικό σου Από Πού, Πώς και Γιατί. Εσύ Υπάρχεις, αλλά στον εαυτό σου μόνο, δεν βρίσκεται κανένας άλλος που μπορεί να υπάρξει μαζί Σου. Εσύ Υπάρχεις, πριν από κάθε χρόνο και δίχως Τόπο. Εσύ Υπάρχεις και η ύπαρξη σου είναι τόσο βαθιά και μυστική, ώστε κανένας δεν μπορεί να εισχωρήσει και να ανακαλύψει το μυστικό σου. Εσύ είσαι Ζων, αλλά χωρίς χρόνο που μπορεί να οριστεί και να γνωστεί. Εσύ είσαι Ζων, αλλά όχι από ένα πνεύμα ή μια ψυχή, *γιατί Εσύ ο ίδιος είσαι* Η ΨΥΧΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ", κ.τ,λ., κ.τ.λ.Υπάρχει μια απόσταση ανάμεσα σ' αυτήν την καμπαλιστική θεότητα και στον Βιβλικό Ιεχωβά, τον μοχθηρό και εκδικητικό Θεό του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο οποίος έβαλε σε πειρασμό τον πρώτο και πολέμησε με τον τελευταίο. Κανένας Βεντάντιστής δεν θα δεχόταν ένα τέτοιο Παραμπράχμαν.

451 Αιδ. Τζ. Έντκινς, *Κινέζικος Βουδισμός*, σελ 323. Και πολύ σωστά έκαναν.

452 Αν την αρνιόταν, ήταν με βάση εκείνο που ονομάζει αλλαγές – με άλλα λόγια επαναγεννήσεις – του ανθρώπου και συνεχείς μεταμορφώσεις. Αρνιόταν την αθανασία στην προσωπικότητα του ανθρώπου – όπως κι εμείς – και όχι στον ΑΝΘΡΩΠΟ.

Τα οκτώ σύμβολα καθορίζουν την καλή και την κακή τύχη και αυτά οδηγούν σε μεγάλες πράξεις. Δεν υπάρχουν αξιομίμητες εικόνες ανώτερες από τον ουρανό και την γη. Δεν υπάρχει αλλαγή μεγαλύτερη από τις τέσσερις εποχές (εννοώντας Βορρά, Νότο, Ανατολή και Δύση κ.τ.λ.). Δεν υπάρχουν αιωρούμενες εικόνες λαμπρότερες από τον ήλιο και την σελήνη. Στην προετοιμασία πραγμάτων για χρήση, δεν υπάρχει κανένας καλύτερος από τον σοφό. Στον καθορισμό της καλής και της κακής τύχης δεν υπάρχει τίποτε ανώτερο από τα μαντικά κλαδάκια και την χελώνα.[453]

Επομένως, τα "μαντικά κλαδάκια" και η "χελώνα", τα "συμβολικά σύνολα γραμμών" και ο μεγάλος σοφός που τα κοιτάζει καθώς γίνονται ένα και δυο και τα δυο γίνονται τέσσερα και τα τέσσερα γίνονται οκτώ και τα άλλα σύνολα "τρία και έξι", όλα αυτά γίνονται καταγέλαστα επειδή τα σοφά του σύμβολα παρανοούνται.

Έτσι, ο συγγραφέας και οι συνάδελφοί του θα κοροϊδέψουν αναμφίβολα και τις Στάντζα που δίνονται σ' αυτό το έργο, γιατί παρουσιάζουν ακριβώς την ίδια ιδέα. Ο παλιός αρχαϊκός χάρτης της Κοσμογονίας είναι γεμάτος με γραμμές σε κομφουκικό στυλ, με ομόκεντρους κύκλους και τελείες. Και όμως όλα αυτά αντιπροσωπεύουν τις πιο αφηρημένες και φιλοσοφικές αντιλήψεις της Κοσμογονίας του Σύμπαντός μας. Οπωσδήποτε μπορεί, ίσως, να ανταποκριθεί καλύτερα στις απαιτήσεις και στους επιστημονικούς σκοπούς της εποχής μας απ' ό,τι οι κοσμογονικές μελέτες των Αγ. Αυγουστίνου και του "Σεβάσμιου Μπέντε", αν και γράφηκαν σχεδόν χίλια χρόνια μετά τον Κομφούκιο.

Κομφούκιος ένας από τους μεγαλύτερους σοφούς του αρχαίου κόσμου, πίστευε στην αρχαία μαγεία και την ασκούσε ο ίδιος "αν πιστέψουμε τις αναφορές του Τζία γιου" και "την ύμνησε υπερβολικά στο Ι Τζιγκ", μας λέει ο σεβαστός κριτικός του. Ωστόσο ακόμα και στην εποχή του, το 600 π.Χ., ο Κομφούκιος και η σχολή του δίδασκαν τη σφαιρικότητα της Γης και το ηλιοκεντρικό σύστημα· ενώ περίπου τρεις φορές 600 χρόνια μετά του Κινέζο φιλόσοφο, οι Πάπες της Ρώμης απειλούσαν ή και έκαιγαν τους "αιρετικούς" που ισχυρίζονταν το ίδιο. Τον περιγελούν επειδή μιλάει για την "Ιερή Χελώνα". Αλλά ένα απροκατάληπτο άτομο δεν θα διακρίνει καμιά μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε μια χελώνα και σε έναν αμνό σαν υποψήφια για ιερότητα, αφού και τα δυο δεν είναι παρά μόνο σύμβολα. Ο Ταύρος, ο Αετός,[454] το Λιοντάρι και περιπτωσιακά το Περιστέρι, είναι τα "ιερά ζώα" της Δυτικής Βίβλου, τα πρώτα τρία βρίσκονται συγκεντρωμένα γύρω από τους Ευαγγελιστές και το τέταρτο (το ανθρώπινο πρόσωπο) είναι ένας Σαράφ, δηλαδή ένας πύρινος όφις, προφανώς ο Αγαθοδαίμων των Γνωστικών.[455]

453 Έντκινς, *Κινέζικος Βουδισμός*, σελ. 320. Οι Προτεστάντες μπορούν να τον ροϊδεύουν, αλλά οι Ρωμαιοκαθολικοί δεν έχουν δικαίωμα να τον περιγελούν, χωρίς να γίνονται ένοχοι βλασφημίας και ιεροσυλίας. Γιατί εδώ και 200 χρόνια ο Κομφούκιος αναγνωρίστηκε σαν Άγιος στην Κίνα από τους Ρωμαιοκαθολικούς, οι οποίοι έτσι απέκτησαν πολλούς οπαδούς ανάμεσα στους αδαείς Κομφουκιστές.

454 Τα ζώα που θεωρούνται σαν ιερά στην Βίβλο δεν είναι λίγα: η γίδα, κατ' αρχήν, ο Αζαζήλ, ή θεός της Νίκης. Όπως λέει ο Αμπέν Έζρα: "Αν είσαι ικανός να κατανοήσεις το μυστήριο του Αζαζήλ, θα γνωρίσεις το μυστήριο του ονόματος Του [του θεού], γιατί στις Γραφές έχει παρόμοιες συσχετίσεις, θα σου αποκαλύψει με υπαινιγμούς ένα μέρος του μυστηρίου- όταν θα φτάσεις στην ηλικία των τριάντα τριών χρόνων θα με κατανοήσεις". Το ίδιο και με το μυστήριο της χελώνας. Χαιρόμενος για την ποιητικότητα των Βιβλικών μεταφορών που συνδέουν με το όνομα του Ιεχωβά "φλεγόμενους λίθους", "ιερά ζώα" κ.τ.λ., και αναφερόμενος στην *Βίβλο του Βέντσε* (Τομ. XIX, σελ. 318) ένας Γάλλος ευσεβής συγγραφέας λέει: «Πράγματι όλοι τους είναι τόσο Ελοΐμ όσο και ο θεός τους, γιατί αυτοί οι Άγγελοι, μέσω ενός άγιου σφετερισμού, "παίρνουν το ίδιο το θείο όνομα του Ιεχωβά κάθε φορά που τον αντιπροσωπεύουν"». (ντε Μιρβίγ, *Πνευματολογία*, Τομ. ΙΙ, σελ. 294). Κανένας δεν αμφέβαλε ποτέ πως το ΟΝΟΜΑ πρέπει να πάρθηκε κάτω από την μεταμφίεση του Απείρου. Ένα Αδιάγνωστο, οι Μαλααχίμ (αγγελιαφόροι) κατέβηκαν να φάνε και να πιουν με τους ανθρώπους. Αλλά αν οι Ελοΐμ (ακόμα και κατώτερα Όντα) που παίρνουν το θείο όνομα λατρεύονταν και εξακολουθούν να λατρεύονται, γιατί θα πρέπει οι ίδιοι Ελοΐμ να ονομάζονται διάβολοι όταν εμφανίζονται κάτω από τα ονόματα άλλων θεών;

455 Η εκλογή είναι περίεργη και δείχνει πόσο παράδοξοι ήταν οι πρώτοι χριστιανοί στις επιλογές τους. Γιατί για ποιο λόγο να διαλέξουν αυτά τα σύμβολα του αιγυπτιακού παγανισμού, όταν ο αετός δεν αναφέρεται καθόλου στην Καινή Διαθήκη παρά μόνο μια φορά, όταν ο Ιησούς τον αναφέρει σαν έναν που τρώει ψωφίμια; (Ματθαίου, ΚΔ', 28) και στην Παλαιά Διαθήκη ονομάζεται ακάθαρτος, όταν το Λιοντάρι γίνεται σημείο σύγκρισης με τον Σατανά, επειδή και οι δυο τριγυρίζουν για να καταβροχθίζουν ανθρώπους και οι ταύροι διώχθηκαν από τον Ναό. Από την άλλη μεριά ο Όφις, που παρουσιάστηκε σαν ένα υπόδειγμα της σοφίας που πρέπει να ακολουθηθεί, τώρα θεωρείται σύμβολο του Διαβόλου. Το

Όπως εξηγήθηκε, τα "ιερά ζώα" και οι Φλόγες ή "Σπινθήρες" μέσα στο "Άγιο τέσσερα", αναφέρονται στα πρωτότυπα όλων όσων βρίσκονται στο Σύμπαν μέσα στην θεία Σκέψη, στην ΡΙΖΑ, που είναι ο τέλειος κύβος, ή το θεμέλιο του Κόσμου, συλλογικά και ατομικά. Όλα έχουν μια απόκρυφη αναφορά στις αρχέγονες Κοσμικές μορφές, στις πρώτες συμπήξεις τους, στο έργο και στην εξέλιξη.

Στις αρχαιότερες ινδικές εξωτερικές κοσμογονίες, εκείνος που δημιουργεί δεν είναι καν ο Δημιουργός. Γιατί στα *Πουρανά* αναφέρεται: "Ο μεγάλος Αρχιτέκτονας του Κόσμου δίνει την πρώτη ώθηση στην περιστροφική κίνηση του πλανητικού μας συστήματος βαδίζοντας με την σειρά πάνω σε κάθε Πλανήτη και σώμα". Αυτή η πράξη "αναγκάζει κάθε σφαίρα να στρέφεται γύρω από τον εαυτό της και όλες γύρω από τον Ήλιο". Και μετά απ' αυτήν την πράξη "οι Μπραχμαντίκα, οι Ηλιακοί και Σεληνιακοί Πιτρί (οι Ντιάνι Τσόχαν) είναι εκείνοι που αναλαμβάνουν τις αντίστοιχες σφαίρες τους (γαίες και πλανήτες), μέχρι το τέλος του Κάλπα". Οι Δημιουργοί είναι οι Ρίσι στους περισσότερους από τους οποίους αποδίδεται η πατρότητα των *μάντραμ* ή υμών του Ριγκ-Βέυτα. Αυτοί μερικές φορές είναι επτά, και άλλες δέκα, όταν γίνονται Πρατζαπάτι, "Κύριοι των Όντων". Ύστερα ξαναγίνονται οι επτά και οι δεκατέσσερις Μάνου, σαν προσωποποιήσεις των επτά και δεκατεσσάρων κύκλων Ύπαρξης ("Ημερών του Μπράχμα"), αντιστοιχώντας έτσι στους επτά Αιώνες, όταν στο τέλος του πρώτου σταδίου της Εξέλιξης μεταμορφώνονται στους επτά αστρικούς Ρίσι, τους Σαπτάρσι, ενώ τα ανθρώπινα διπλά τους εμφανίζονται πάνω στην Γη σαν ήρωες, βασιλείς και σοφοί.

Έτσι, αφού, η Εσωτερική δοξασία βρήκε και χτύπησε την βασική νότα – που όπως φαίνεται είναι τόσο επιστημονική όσο και φιλοσοφική και ποιητική, κάτω από το αλληγορικό της ένδυμα – κάθε έθνος ακολούθησε το παράδειγμά της. Από τις εξωτερικές θρησκείες πρέπει να ξεθάψουμε την ριζική ιδέα, πριν στραφούμε στις εσωτερικές αλήθειες, ώστε αυτές οι τελευταίες να μην απορριφθούν. Άλλωστε κάθε σύμβολο σε κάθε εθνική θρησκεία μπορεί να διαβαστεί εσωτερικά και η απόδειξη για την σωστή του ανάγνωση παρέχεται όταν μετατραπεί στους αντίστοιχους αριθμούς και στα γεωμετρικά σχήματα, με την ανεξήγητη συμφωνία τους, οσοδήποτε και αν διαφέρουν μεταξύ τους οι γλυφές και τα σύμβολα. Γιατί στην αρχή όλα αυτά τα σύμβολα ήταν ταυτόσημα. Για παράδειγμα, πάρτε τις πρώτες φράσεις σε διάφορες κοσμογονίες: σε κάθε περίπτωση είναι είτε ένας κύκλος, ένα αυγό ή ένα κεφάλι. Το ΣΚΟΤΑΔΙ συσχετίζεται πάντα με το πρώτο σύμβολο και το περιβάλλει, όπως φαίνεται στο ινδικό, στο αιγυπτιακό, στο χαλδαϊκό-εβραϊκό ακόμα και στο σκανδιναβικό σύστημα. Αυτός είναι ο λόγος και για τα μαύρα κοράκια, μαύρα περιστέρια, μαύρα ύδατα και ακόμα μαύρες φλόγες. Η *έβδομη* γλώσσα του Αγκνί, του πύρινου θεού ονομάζεται "κάλι", "η μαύρη", επειδή ήταν μια μαύρη τρεμοσβήνουσα φλόγα. Δυο μαύρα περιστέρια πέταξαν από την Αίγυπτο και αφού εγκαταστάθηκαν στις βελανιδιές της Δωδώνης, έδωσαν το όνομα τους στους Έλληνες θεούς. Ο Νώε μετά τον κατακλυσμό ελευθερώνει ένα μαύρο κοράκι, που είναι ένα σύμβολο του Κοσμικού *πραλάγια*, μετά από τον οποίο άρχισε η πραγματική δημιουργία, ή η εξέλιξη της Γης μας και της ανθρωπότητας. Τα μαύρα κοράκια του Οντίν φτερούγιζαν γύρω από την θεά Σάγκα και "της ψιθύριζαν για το παρελθόν και το μέλλον". Ποιο είναι το πραγματικό νόημα όλων αυτών των μαύρων πουλιών; Συνδέονται όλα με την πρωταρχική σοφία, η οποία κυλάει από την προκοσμική Πηγή των πάντων, που συμβολίζεται από το Κεφάλι, τον Κύκλο, το Αυγό και όλα έχουν ένα ταυτόσημο νόημα και σχετίζονται με τον πρωταρχικό Αρχετυπικό άνθρωπο (Αδάμ-Κάδμο), την δημιουργική αρχή όλων των πραγμάτων, που αποτελείται από το Πλήθος των Κοσμικών Δυνάμεων: τους Δημιουργικούς Ντιάνι Τσόχαν, πέρα από τους οποίους τα πάντα είναι σκοτάδι.

Ας καταφύγουμε στην σοφία της Καμπάλα – έστω και καλυμμένη και παραμορφωμένη όπως είναι τώρα – για να εξηγήσουμε με την αριθμητική της γλώσσα το κατά προσέγγιση νόημα τουλάχιστον της λέξης "raven" ("κοράκι"). Να ποια είναι η αριθμητική της αξία όπως δίνεται στο έργο *Η Πηγή των Μέτρων* [σελ. 249].

εσωτερικό μαργαριτάρι της θρησκείας του Χριστού υποβαθμισμένης σε χριστιανική θεολογία, μπορεί να ειπωθεί πως πράγματι διάλεξε ένα παράξενο και ακατάλληλο κέλυφος για να γεννηθεί και να αναπτυχθεί.

όρος Κοράκι χρησιμοποιείται μόνο μια φορά και λαμβάνεται σαν *ετ-χ'ορέμπ* 311 ή ,876 = כדעח־תא 6. Ενώ το Περιστέρι αναφέρεται πέντε φορές. Η αριθμητική του αξία είναι 71 και 71X5 = 355. Έξι διάμετροι, ή το κοράκι, θα διαιρούσαν την περιφέρεια ενός κύκλου των 355 σε 12 μέρη ή τμήματα και το 355 αν υποδιαιρεθεί για κάθε μονάδα με το 6, θα έδινε 213-0, ή το κεφάλι ["αρχή"] στον πρώτο στίχο της Γένεσης. Αυτό διαιρούμενο, ή υποδιαιρούμενο με τον ίδιο τρόπο με το 2, ή το 355 με το 12, θα έδινε 213-2, ή την λέξη *μπ'ρας*, שאר־כ ή την πρώτη λέξη της Γένεσης με το προθετικό της πρόθεμα, που υποδηλώνει την ίδια συγκεκριμένη γενική μορφή, αστρονομικά, με αυτήν που σκοπεύεται εδώ.

Έτσι, επειδή το μυστικό διάβασμα του πρώτου στίχου της Γένεσης γίνεται: "Στο Ρας (*μπ'ρας*) ή κεφάλι, αναπτύχθηκαν θεοί, οι Ουρανοί και η Γη", είναι πολύ εύκολο να κατανοηθεί το εσωτερικό νόημα του κορακιού, μόλις βεβαιωθεί η παρόμοια σημασία της Πλημμύρας (ή του Κατακλυσμού του Νώε). Οποιεσδήποτε κι αν είναι οι άλλες σημασίες αυτής της εμβληματικής αλληγορίας, το κύριο νόημά της είναι ενός νέου κύκλου και νέου Γύρου (του δικού μας Τέταρτου Γύρου).[456] Το "Κοράκι" ή το *ετ-χ'ορέμπ* (που έχει την ίδια αριθμητική αξία με το "Κεφάλι"), είναι το σύμβολο του καθαρά πνευματικού, χωρίς φύλο και ανδρόγυνου ανθρώπου των τριών πρώτων Φυλών, που χάθηκαν για πάντα από τη γη. Αυτό δεν ξαναγύρισε στην κιβωτό, ενώ το περιστέρι ξαναγύρισε φέρνοντας τον κλάδο της ελιάς, όταν ο Νώε, ο νέος άνθρωπος της νέας Φυλής (του οποίου το πρότυπο είναι ο Βαίβασβάτα Μάνου), ετοιμάστηκε να εγκαταλείψει την κιβωτό, την μήτρα (ή Άργκα) της γήινης φύσης. Στην Καμπάλα από αριθμητική άποψη ο Ιεχωβά, ο Αδάμ και ο Νώε είναι ένα. Στην καλύτερη περίπτωση, λοιπόν, η θεότητα είναι εκείνη που κατέρχεται πάνω στο Αραράτ (αργότερα στο Σινά), για να ενσαρκωθεί μέσα στον άνθρωπο – την εικόνα του – μέσω της φυσικής διαδικασίας, επομένως: την μήτρα της μητέρας, της οποίας σύμβολα στην Γένεση είναι η κιβωτός, το όρος (Σινά) κ.τ.λ. Η ιουδαϊκή αλληγορία είναι ταυτόχρονα αστρονομική και καθαρά φυσιολογική μάλλον, παρά ανθρωπομορφική.

Και εδώ βρίσκεται η άβυσσος ανάμεσα στα δυο συστήματα (το Άριο και το Σημιτικό) αν και είναι χτισμένα πάνω στο ίδιο θεμέλιο. Όπως έδειξε ένας παρουσιαστής της Καμπάλα, "η βασική ιδέα πάνω στην οποία στηρίζεται η θρησκευτική φιλοσοφία των Εβραίων ήταν ότι ο θεός περιείχε όλα τα πράγματα μέσα του και πως ο άνθρωπος ήταν η εικόνα του – ο άνθρωπος, περιλαμβάνοντας και την γυναίκα [σαν Ανδρόγυνος] και ότι η γεωμετρία (και οι αριθμοί και τα μέτρα που εφαρμόζονται στην αστρονομία) περιέχονταν στους όρους άνδρας και γυναίκα. Και η φανερή ασυμφωνία ενός τέτοιου τρόπου περιοριζόταν δείχνοντας την σύνδεση του άνδρα και της γυναίκας με ένα ιδιαίτερο σύστημα αριθμών, μέτρων και γεωμετρίας, με τις χρονικές περιόδους του τοκετού που παρείχαν τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στους όρους που χρησιμοποιούνταν και στα γεγονότα που έδειχναν και τελειοποίησαν την χρησιμοποιούμενη μέθοδο. Παρατηρείται πως, αφού πρώτη αιτία είναι απόλυτα αδιάγνωστη,"το σύμβολο της πρώτης *κατανοητής εκδήλωσής της* ήταν αντίληψη ενός κύκλου με την διάμετρό του, έτσι ώστε αμέσως να μεταδίδει την ιδέα της γεωμετρίας, του φαλλισμού και της αστρονομίας", και ότι αυτό τελικά εφαρμόστηκε "στην σημασία απλώς των ανθρώπινων γεννητικών οργάνων". Έτσι ολόκληρος ο κύκλος των γεγονότων από τον Αδάμ και τους Πατριάρχες μέχρι τον Νώε έφτασε να εφαρμόζεται σε φαλλικές και αστρονομικές χρήσεις, όπου η μια ρυθμίζει την άλλη, όπως για παράδειγμα, οι σεληνιακές περίοδοι. Γι' αυτό, επίσης, η γένεσή τους αρχίζει μετά την εμφάνιση της Κιβωτού και το τέλος του κατακλυσμού: στην Τέταρτη Φυλή. Με τους Άριους λαούς τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Ανατολικός Εσωτερισμός ποτέ δεν υποβάθμισε την Μια Άπειρη Θεότητα, το δοχείο όλων των πραγμάτων, σε τέτοιες χρήσεις, και αυτό φαίνεται από την απουσία του Μπράχμα από τον *Ριγκ-Βέντα* και τις σεμνές θέσεις που κατέχουν μέσα εκεί ο Ρουντρά και ο Βίσνου, οι οποίοι αιώνες "Αργότερα έγιναν οι πανίσχυροι και μεγάλοι θεοί, οι "Απειροσύνες" των εξωτερικών πίστεων. Αλλά ακόμα και αυτοί, οι "Δημιουργοί" – όπως μπορούν να ονομαστούν οι τρεις τους – δεν είναι οι άμεσοι δημιουργοί και "πρόγονοι των ανθρώπων". Αυτοί οι τελευταίοι φαίνεται να καταλαμβάνουν

456 Ο Μπράιαντ έχει δίκιο όταν λέει: "Ο Δρυίδης Μπαρντεσέν λέει πως όταν ο Νώε βγήκε από την κιβωτό (την γέννηση ενός νέου κύκλου), αφού έμεινε εκεί έναν χρόνο και μια μέρα, δηλαδή 364+1 = 365 μέρες, τον συνεχάρη ο Ποσειδώνας για την γέννησή του από τα νερά της Πλημμύρας, και του ευχήθηκε έναν ευτυχισμένο Καινούργιο Χρόνο. Ο "Χρόνος", κύκλος, εσωτερικά, ήταν η νέα φυλή των ανθρώπων των γεννημένων από γυναίκα μετά τον χωρισμό των φύλων, που είναι το δευτερεύον νόημα της αλληγορίας, ενώ το πρώτο είναι η αρχή του Τέταρτου Γύρου ή της νέας Δημιουργίας.

μια ακόμα κατώτερη κλίμακα και ονομάζονται Πρατζαπάτι, Πιτρί (οι σεληνιακοί μας πρόγονοι) κ.τ.λ., κ.τ.λ. και ποτέ ο "Ένας Άπειρος θεός". Η εσωτερική φιλοσοφία δείχνει πως μόνο ο φυσικός άνθρωπος δημιουργήθηκε σύμφωνα με την εικόνα της θεότητας, αλλά αυτή η τελευταία δεν είναι παρά "*οι μικρότεροι θεοί*". Γιατί μόνο ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΕΑΥΤΟΣ, το πραγματικό ΕΓΩ είναι θείο και ΘΕΟΣ.

XIII

ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ

"Δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα, ούτε ουρανός ούτε γη, ούτε σκοτάδι ούτε φως, ούτε κανένα άλλο πράγμα, παρά μόνο ΕΝΑ, ακατανόητο για την διάνοια, ή ΕΚΕΙΝΟ που είναι Μπράχμα και Πουνς (πνεύμα) και Πραντάνα (ύλη)" – ή κατά λέξη: "Ένα Πραντανίκα Μπράχμα Πνεύμα: ΕΚΕΙΝΟ, υπήρχε" Το "Πραντανίκα Μπράχμα Πνεύμα" είναι Μουλαπρακρίτι και Παραμπράχμαν. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 23-24 και υποσημείωση.)

Στο *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V) ο Παρασαρά λέει στον Μαϊτρέγια, τον μαθητή του: "Σου έχω εξηγήσει, θαυμάσιε Μούνι, έξι δημιουργίες... η δημιουργία των όντων Αρβακσρότας ήταν η έβδομη, και ήταν εκείνη των ανθρώπων". Έπειτα συνεχίζει μιλώντας για δυο επιπρόσθετες και πολύ μυστηριώδεις δημιουργίες, οι οποίες ερμηνεύτηκαν με διάφορους τρόπους από τους σχολιαστές.

Ωριγένης (*Κατά Κέλσου*, Βιβλίο ΣΤ', κεφ. XXII) σχολιάζοντας πάνω στα βιβλία που γράφηκαν από τον Κέλσο, τον αντίπαλο του – βιβλία που καταστράφηκαν όλα από τους συνετούς Πατέρες της Εκκλησίας – απαντά στις αντιρρήσεις του αντιπάλου του και ταυτόχρονα αποκαλύπτει το σύστημά του. Αυτό το σύστημα ήταν προφανώς *επταδικό*. Αλλά η θεογονία του, η γένεση των άστρων και των πλανητών, του ήχου και του χρώματος, όλα βρίσκουν σαν απάντηση την σάτιρα και τίποτε καλύτερο. Βλέπουμε ότι ο Κέλσος "θέλοντας να επιδείξει την γνώση του", μιλάει για μια κλίμακα της δημιουργίας με επτά πύλες, και στην κορυφή την όγδοη: πάντα κλειστή. Τα μυστήρια του Πέρση Μίθρα εξηγούνται και "ακόμα, προστίθενται μουσικοί λόγοι"... Και σ' αυτούς πάλι προσπαθεί "να προσθέσει μια δεύτερη εξήγηση συσχετισμένη επίσης με μουσικές θεωρήσεις": δηλαδή με τις επτά νότες της κλίμακας, τα Επτά Πνεύματα των Άστρων κ.τ.λ.

Βαλεντίνος μακρηγορεί πάνω στην δύναμη των μεγάλων Επτά που κλήθηκαν να γεννήσουν αυτό το σύμπαν αφού ο *Άρ(ρ)ητος*, του οποίου το όνομα αποτελείται από ετπά γράμματα, είχε παρουσιάσει την πρώτη *εβδομάδα*. Το όνομα 'Αρ(ρ)ητος δείχνει την επταπλή φύση του Ενός (του Λόγου). "Η θεά Ρέα", λέει ο Πρόκλος, (*Σχόλιο στον Τίμαιο*, Τρίτο Βιβλίο, 223Ε, 12-13), "είναι Μονάδα, Δυάδα και Επτάδα", περιλαμβάνοντας μέσα της όλους τους *Τιτανίδες*, "που είναι επτά."

Οι Επτά Δημιουργίες βρίσκονται σχεδόν σε κάθε *Πουρανά*. Από όλες προηγήθηκε αυτό που Ουίλσον μεταφράζει "η αδιαχώριστη Αρχή", απόλυτο Πνεύμα ανεξάρτητο από κάθε σχέση με αντικείμενα αίσθησης. Αυτές είναι: (1) *Μαχαττάττβα*, η Συμπαντική Ψυχή, Άπειρη Διάνοια, ή θείος Νους, (2) *Μπουτά* ή *Μπουτασάργκα*, στοιχειακή δημιουργία, η πρώτη διαφοροποίηση της συμπαντικής αδιαχώριστης Ουσίας, (3) *Ιντρίγια* ή *Αϊντριγιάκα*, οργανική εξέλιξη. "Αυτές οι τρεις ήταν οι δημιουργίες Πρακρίτα, οι αναπτύξεις της αδιαχώριστης φύσης που πρόβαλε από την αδιαχώριστη Αρχή". (4) *Μούκγια* η θεμελιώδης δημιουργία των αντιληπτών πραγμάτων, ήταν η δημιουργία των άψυχων σωμάτων,[457] (5) *Ταϊργιαγκιόνγια* ή *Τιργιακσρότας*, εκείνη των ζώων, (6) *Ουρντβασρότας*, η εκείνη των θεοτήτων(;)[458] και (7) Αρρακσρότας, ήταν εκείνη των ανθρώπων. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V.)

Αυτή είναι η σειρά με την οποία δίνονται στα εξωτερικά κείμενα. Σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία υπάρχουν επτά πρωταρχικές και επτά δευτερεύουσες "δημιουργίες". Οι

[457] Το κείμενο λέει: "Και η τέταρτη δημιουργία είναι εδώ η πρωταρχική, γοατί τα ακίνητα πράγματα είναι κυρίως γνωστά σαν πρωταρχικά". (Βλέπε Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 75, διορθώσεις του Φ. Χωλ.)

[458] Πώς μπορεί οι "θεότητες" να δημιουργήθηκαν μετά τα ζώα; Το εσωτερικό νόημα της έκφρασης "ζώα" είναι τα *σπέρματα κάθε ζωώδους ζωής*, περιλαμβανόμενο και του ανθρώπου. Ο άνθρωπος ονομάζεται ένα θυσιαστήριο ζώο και ένα ζώο που είναι το μοναδικό μέσα στην ζωική δημιουργία που θυσιάζει στους θεούς. Επίσης, με την έκφραση "ιερά ζώα", συχνά – όπως ήδη αναφέρθηκε – στα ιερά κείμενα εννοούνται τα 12 σημεία του ζωδιακού.

πρώτες είναι οι Δυνάμεις που αυτο-αναπτύσσονται από την μια χωρίς αιτία ΔΥΝΑΜΗ, οι δεύτερες εμφανίζουν το εκδηλωμένο Σύμπαν να εκπορεύεται από τα ήδη διαφοροποιημένα θεία στοιχειακά.

Εσωτερικά, αλλά και εξωτερικά, όλες οι παραπάνω Δημιουργίες αντιπροσωπεύουν τις (7) περιόδους της Εξέλιξης, είτε μετά από μια "Εποχή" είτε μετά από μια "Ημέρα" του Μπράχμα. Αυτή είναι η κατ' εξοχήν διδασκαλία της απόκρυφης φιλοσοφίας, η οποία όμως ποτέ δεν χρησιμοποιεί τον όρο "δημιουργία" ούτε καν τον όρο εξέλιξη, σχετικά με την πρωταρχική "Δημιουργία", αλλά ονομάζουν όλες αυτές τις δυνάμεις, "όψεις της Χωρίς Αιτία Δύναμης". Στην Βίβλο οι επτά περίοδοι υποβιβάστηκαν στις έξι μέρες της δημιουργίας και στην έβδομη μέρα της ανάπαυσης και οι Δυτικοί εμμένουν σ' αυτήν την τελευταία. Στην ινδουιστική φιλοσοφία, όταν ο ενεργός Δημιουργός έφτιαξε τον κόσμο των θεών, τα σπέρματα όλων των αδιαφοροποίητων στοιχείων και τις υποτυπώδεις μορφές των μελλοντικών αισθήσεων (με λίγα λόγια, τον κόσμο των νοουμένων), το Σύμπαν παραμένει αμετάβλητο για μια "Ημέρα του Μπράχμα" μια περίοδο 4.320.000.000 χρόνων. Αυτή είναι η έβδομη παθητική περίοδος ή η "ημέρα του Σαββάτου" της Ανατολικής φιλοσοφίας, που ακολουθεί τις έξι περιόδους ενεργούς εξέλιξης. Στο *Σαταπάτα-Μπάχμανα*, το "Μπράχμαν", η απόλυτη Αιτία όλων των Αιτιών, ακτινοβολεί τους θεούς. Έχοντας ακτινοβολήσει τους θεούς (μέσω της έμφυτης φύσης του), το έργο διακόπτεται. Στο πρώτο *Βιβλίο του Μάνου* (κεφ. Ι, στίχος

αναφέρεται, "Στο τέλος της κάθε νύχτας (*πραλάγια*) το Μπράχμαν, που ήταν κοιμισμένο, αφυπνίζεται και μέσω μόνο της ενέργειας της κίνησης ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ να εκπορευτεί από τον εαυτό του το πνεύμα, το οποίο στην ουσία του οπάρχει και όμως δεν υπάρχει".

Στο *Σεφέρ Γιετσιρά* (κεφ. Ι, παρ. 9), το Καμπαλιστικό Βιβλίο της Δημιουργίας, ο συγγραφέας επαναλαμβάνει προφανώς τα λόγια του Μάνου. Σ' αυτό παρουσιάζεται ότι μόνη η θεία Ουσία υπήρχε από την αιωνιότητα, απεριόριστη και απόλυτη και ότι πρόβαλε από τον εαυτό της το Πνεύμα. "Μια είναι αυτή, το Πνεύμα του Ελοΐμ των ζώων, ευλογημένο το Όνομά του, που ζει για πάντα! Φωνή, Πνεύμα και Λόγος, αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα". Και αυτή είναι η Καμπαλιστική αφηρημένη Τριάδα, που τόσο απότομα ανθρω-πομορφοποιήθηκε από τους Πατέρες. Απ' αυτό το τριπλό ΕΝΑ εκπορεύτηκε ολόκληρος ο Κόσμος. Αρχικά από το ΕΝΑ εκπορεύτηκε ο αριθμός ΔΥΟ, ή Αέρας, το δημιουργικό στοιχείο και έπειτα ο αριθμός ΤΡΙΑ, το *Νερό* πρόβαλε από τον αέρα, ο *Αιθέρας* ή *Πυρ* ολοκληρώνει το μυστικό τέσσερα, τους Αρμπα-ίλ. Στην Ανατολική δοξασία το Πυρ είναι το πρώτο Στοιχείο· ο *Αιθέρας* συνθέτει το σύνολο (επειδή τα περιέχει όλα).

Στο *Βίσνου Πουρανά* δίνονται ολόκληρες οι επτά περίοδοι και παρουσιάζεται η σταδιακή Εξέλιξη του "Πνεύματος-Ψυχής" και των επτά μορφών (ή αρχών) της ύλης. Είναι αδύνατο να τις απαριθμήσουμε σ' αυτό το έργο. Συμβουλεύουμε τον αναγνώστη να μελετήσει ένα από τα *Πουρανά*.

Ρ. Γιεχουντάχ άρχισε, έχει γραφεί: "Ο Ελοΐμ είπε: Ας γίνει ένα στερέωμα στο μέσο των υδάτων... Την εποχή που ο Άγιος... δημιούργησε του κόσμο, Αυτός (αυτοί) δημιούργησε επτά ουρανούς Επάνω. Δημιούργησε επτά γαίες Κάτω, επτά θάλασσες, επτά ημέρες, επτά ποταμούς, επτά εβδομάδες, επτά χρόνια, επτά φορές, και 7.000 χρόνια που ο κόσμος υπήρχε... το έβδομο όλων (η χιλιετία)... έτσι εδώ υπάρχουν επτά γαίες Κάτω, που κατοικούνται όλες εκτός από κείνες που είναι επάνω και εκείνες που είναι κάτω. Και... ανάμεσα σε κάθε γη, ένας ουρανός (στερέωμα) απλώνεται μεταξύ τους... αλλά αν φέρεις αντίρρηση και πεις ότι όλα τα παιδιά του κόσμου προέρχονται από τον Αδάμ, δεν είναι έτσι... Και οι Κατώτερες γαίες από πού προέρχονται; Είναι από την *άλυσο της γης* και από τον Ουρανό Επάνω κ.τ.λ., κ.τ.λ. (Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 415-416. Παράβαλε *Ζοχάρ*, ΙΙΙ, 9β, 10α, έκδοση Μπρόντυ.)

Ειρηναίος (*Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XVII), είναι μαρτυράς μας (και πολύ πρόθυμος) ότι οι Γνωστικοί δίδασκαν το ίδιο σύστημα, καλύπτοντας πολύ προσεχτικά το αληθινό εσωτερικό νόημα. Αυτή η "κάλυψη" όμως είναι ταυτόσημη με κείνη του *Βίσνου Πουρανά* και άλλων. Έτσι ο Ειρηναίος γράφει για τους Μαρκοσιανούς: "Ισχυρίζονται πως πρώτα απ' όλα τα τέσσερα στοιχεία, πυρ, ύδωρ, γη και αέρας δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα της πρωταρχικής τετράδας επάνω και πως ύστερα, αν προσθέσουμε τις λειτουργίες του, δηλαδή θερμότητα, κρύο, ξηρότητα και υγρασία, παρουσιάζεται ένα ακριβές αντίγραφο της ογδοάδας"

Μόνο που αυτό το "αντίγραφο" καθώς και η ίδια η ογδοάδα είναι ένα πρόσχημα, ακριβώς όπως οι επτά δημιουργίες του *Βίσνου Πουρανά* στις οποίες προστίθενται άλλες δυο, από τις οποίες

όγδοη ονομαζόμενη Ανουγκράχα, "κατέχει τόσο τις ιδιότητες της καλοσύνης όσο και του σκότους", μια ιδέα περισσότερο των Σανκύα παρά των *Πουρανά*. Γιατί ο Ειρηναίος μας λέει και πάλι πως "αυτοί (οι Γνωστικοί) είχαν παρόμοια μια όγδοη δημιουργία που ήταν καλή και κακή, θεία και ανθρώπινη. Βεβαιώνουν πως ο άνθρωπος φτιάχτηκε την όγδοη ημέρα. Μερικές φορές ισχυρίζονται ότι δημιουργήθηκε την έκτη ημέρα και άλλες την όγδοη, εκτός και εννοούν πως το γήινο μέρος του φτιάχτηκε την έκτη μέρα και το σαρκικό μέρος του (;) την όγδοη, αυτά τα δυο όντας ξεχωριστά γι' αυτούς".

Ήταν "ξεχωριστά", αλλά όχι έτσι όπως το παρουσιάζει ο Ειρηναίος (*Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XVIII 2, και V, 2), οι Γνωστικοί είχαν μια ανώτερη *Εβδομάδα*, μια κατώτερη, στον Ουρανό και μια τρίτη γήινη *Εβδομάδα* στο πεδίο της ύλης. Ο ΙΑΟ, ο μυστηριώδης θεός και Αντιβασιλέας της Σελήνης, όπως δίνεται στον χάρτη του Ωριγένη, ήταν ο αρχηγός αυτών των ανώτερων "*Επτά Ουρανών*",[459] επομένως ταυτόσημος με τον αρχηγό των σεληνιακών Πιτρί, όνομα που δινόταν απ' αυτούς στους σεληνιακούς Ντιάνι Τσόχαν. "Βεβαιώνουν πως; αυτοί οι επτά ουρανοί είναι νοήμονες και μιλούν γι' αυτούς σαν να είναι άγγελοι", γράφει και πάλι ο Ειρηναίος και προσθέτει ότι εξαιτίας αυτού ονόμαζαν τον Ιαό Εβδομάδα, ενώ η μητέρα του ονομαζόταν "*Ογδοάς*" επειδή, όπως εξηγεί, "διατήρησε τον αριθμό της *πρωτογεννημένης και πρωταρχικής Ογδοάδας του Πληρώματος*".

Αυτή η "πρωτογεννημένη *Ογδοάδα*" ήταν (α) στην θεογονία, ο *Δεύτερος Λόγος* (ο εκδηλωμένος) επειδή είχε γεννηθεί από τον Επταπλό *πρώτο Λόγο*, επομένως είναι ο όγδοος σ' αυτό το εκδηλωμένο πεδίο και (β) στην αστρολατρεία, ήταν ο *Ήλιος*, Μαρταντά: ο όγδοος γιος της Άντιτι, τον οποίον αυτή απορρίπτει ενώ διατηρεί τους Επτά Γιους της, τους *πλανήτες*. Γιατί οι αρχαίοι ποτέ δεν θεώρησαν τον Ήλιο σαν πλανήτη, αλλά σαν ένα *κεντρικό και ακίνητο Άστρο*. Αυτή, λοιπόν, είναι η δεύτερη Εβδομάδα γεννημένη από τον *Επτάκτινο*, τον Αγκνί, ο Ήλιος και ένα σωρό άλλα, εκτός από τους επτά πλανήτες που είναι αδελφοί του Σούρια, όχι *Γιοί* του. Αυτοί οι Αστρικοί θεοί, των οποίων αρχηγός, κατά τους Γνωστικούς, ήταν ο Ιαλνταβαότ (από το *Ιάλντα*,"παιδί", και το *Βαότ* "χάος, έρημος" (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 183), ο γιος της Σοφίας-Ακαμότ, κόρης της Σοφίας, των οποίων η περιοχή είναι το Πλήρωμα, ήταν γιοι του (Ιαλνταβαότ). Αυτός παράγει από τον εαυτό του αυτά τα έξι αστρικά πνεύματα: *Ιαό, Τσεβαότ, Αδωναίος, Ελοαίος, Ωραίος, Ασταφαίος*,[460] και αυτοί είναι που αποτελούν την δεύτερη, ή κατώτερη *Εβδομάδα*. Όσο για την τρίτη, αποτελείται από τους επτά πρωταρχικούς ανθρώπους, τις σκιές των σεληνιακών θεών, που πρόβαλαν από την πρώτη Εβδομάδα. Στο σημείο αυτό οι Γνωστικοί δεν διαφέρουν και πολύ από την μυστική δοξασία, μόνο που την έχουν καλύψει. Όσο για την κατηγορία του Ειρηναίου, ο οποίος προφανώς αγνοούσε τα αληθινά δόγματα των "Αιρετικών", σχετικά με τον άνθρωπο που δημιουργήθηκε την έκτη μέρα και τον άνθρωπο που δημιουργήθηκε την *όγδοη*, αυτό σχετίζεται με τα μυστήρια του εσωτερικού ανθρώπου, θα γίνει κατανοητό από τον αναγνώστη μόνο όταν διαβάσει τους επόμενους τόμους και αντιληφθεί καλά την Ανθρωπογένεση της Εσωτερικής δοξασίας.

Ιαλνταβαότ είναι ένα αντίγραφο του Μάνου. Αυτός ο τελευταίος καυχιέται: "Ω, άριστοι των διπλογεννημένων ανθρώπων! Μάθετε πως εγώ (ο Μάνου) είμαι εκείνος, ο δημιουργός όλου του κόσμου, τον οποίο ο αρσενικός Βιράτζ... αυτόματα παρήγαγε" (*Νόμοι του Μάνου*, κεφ. I, στιχ. 33). Αυτός πρώτα δημιουργεί τους δέκα κυρίους του Όντος, τους Πρατζαπάτι οι οποίοι, όπως λέει ο στίχος 36... "παράγουν επτά άλλους Μάνου". Παρόμοια ο Ιαλνταβαότ διακηρύσσει: "Εγώ είμαι ο Πατέρας και Θεός και δεν υπάρχει κανένας πάνω από εμένα". Οπότε η μητέρα του ψύχραιμα τον επαναφέρει στην τάξη λέγοντας: "Μη λες ψέματα, Ιαλνταβαότ, γιατί ο πατέρας όλων, *ο πρώτος Άνθρωπος, είναι πάνω από εσένα και το ίδιο και ο Άνθρωπος, ο Γιος του Ανθρώπου*".[461] Αυτή είναι μια καλή απόδειξη ότι υπήρχαν τρεις Λόγοι (εκτός από τους Επτά τους γεννημένους από τον Πρώτο), ένας από αυτούς είναι ο Ηλιακός Λόγος. Και ακόμα, ποιος ήταν αυτός ο "Άνθρωπος", ο τόσο ανώτερος από τον Ιαλνταβαότ; Μόνο τα αρχεία των Γνωστικών μπορούν να λύσουν αυτό το

459 Ανώτερους μόνο για τα Πνεύματα ή "Ουρανούς" της Γης.

460 Βλέπε επίσης Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους* (1864), σελ. 28. Άλλες αιρέσεις θεωρούσαν τον Ιεχωβά σαν τον Ιαλνταβαότ. Ο Κινγκ τον ταυτίζει με τον Κρόνο.

461 Ειρηναίος, *Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XVIII, 2.

αίνιγμα. Στο έργο *Πίστις-Σοφία* το όνομα με τα τέσσερα φωνήεντα, ΙΕΟΥ, συνοδεύεται σε κάθε περίπτωση από το επίθετο του "Πρωταρχικού, ή Πρώτου ανθρώπου". Αυτό δείχνει ξανά πως οι Γνωστικοί δεν ήταν παρά μια ηχώ της δικής μας αρχαϊκής δοξασίας. Τα ονόματα που αντιστοιχούν στο *Παραμπράχμαν*, στον Μπράχμα και στον Μάνου (τον πρώτο σκεπτόμενο άνθρωπο) αποτελούνται από ήχους ενός, τριών και επτά φωνηέντων. Ο Μάρκος του οποίου η φιλοσοφία περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι Πυθαγόρεια, μιλάει για μια αποκάλυψη σ' αυτόν των επτά ουρανών που ηχούσαν ο καθένας ένα φωνήεν καθώς πρόφεραν τα επτά ονόματα των επτά (αγγελικών) ιεραρχιών.

Όταν το πνεύμα έχει διαπεράσει και το πιο μικρό άτομο των επτά αρχών του Κόσμου, τότε, μετά την παραπάνω αναφερθείσα περίοδο ανάπαυσης, αρχίζει η δευτερεύουσα δημιουργία.

"Οι δημιουργοί (Ελοΐμ) στην δεύτερη "ώρα" φτιάχνουν το περίγραμμα του σχήματος του ανθρώπου", λέει ο Ραμπί Σιμόν στο *Νυκτοήμερον των Εβραίων*. "Υπάρχουν δώδεκα ώρες στην ημέρα", λέει η *Μισνά*, "και στην διάρκειά τους η δημιουργία ολοκληρώνεται". Οι "δώδεκα ώρες της ημέρας" είναι και πάλι το υποβαθμισμένο αντίγραφο, η αμυδρή αλλά πιστή ηχώ της πρωταρχικής Σοφίας. Είναι σαν τα 12.000 θεία χρόνια των θεών, μια παραπλανητική έκφραση των κύκλων. Κάθε "Ημέρα του Μπράχμα" έχει 14 Μάνου, τους οποίους οι Εβραίοι Καμπαλιστές ακολουθώντας τους Χαλδαίους, τους μεταμφίεσαν σε 12 "Ώρες".[462] Το *Νυκτοήμερον* του Απολλώνιου του Τυανέα είναι το ίδιο πράγμα. "Το Δωδεκάεδρο βρίσκεται κρυμμένο στον τέλειο Κύβο", λένε οι Καμπαλιστές. Το μυστικό του νόημα είναι ότι οι δώδεκα μεγάλες μεταμορφώσεις του Πνεύματος μέσα στην ύλη (τα 12.000 θεία χρόνια) συμβαίνουν κατά την διάρκεια των τεσσάρων μεγάλων εποχών, ή του πρώτου *Μαχαγιουγκά*. Αρχίζοντας με την μεταφυσική και την υπερανθρώπινη, τελειώνει στην φυσική και καθαρά ανθρώπινη φύση του Κόσμου και του ανθρώπου. Η Ανατολική φιλοσοφία μπορεί να δώσει τον αριθμό των θνητών ετών που περνούν κατά την διάρκεια της πνευματικής και φυσικής εξέλιξης του ορατού και του αόρατου, ενώ η Δυτική επιστήμη δεν καταφέρνει να το κάνει.

Πρωταρχική Δημιουργία ονομάζεται *Δημιουργία του Φωτός* (Πνεύματος) και η *Δευτερεύουσα*: δημιουργία του Σκότους (ύλης).[463] Και οι δυο βρίσκονται στην Γένεση Α', 2, και στην αρχή του κεφαλαίου Β'. Η πρώτη είναι εκπόρευση των αυτογεννημένων θεών (Ελοΐμ), η δεύτερη, της υλικής φύσης.

Γι' αυτό στο *Ζοχάρ* λέγεται: - «Ω σύντροφοι, σύντροφοι, ο άνθρωπος σαν εκπόρευση ήταν άνδρας και γυναίκα, τόσο από την πλευρά του ΠΑΤΕΡΑ όσο και από την πλευρά της ΜΗΤΕΡΑΣ. Και αυτό είναι το νόημα των λόγων: - Και ο Ελοΐμ είπε: Γεννηθήτω Φως και εγένετο Φως!»... Και αυτό είναι ο "διπλός άνθρωπος"![464] Το φως, όμως, του δικού μας πεδίου είναι σκοτάδι στις ανώτερες σφαίρες.

έκφραση "άνδρας και γυναίκα από την πλευρά του ΠΑΤΕΡΑ" (Πνεύμα) αναφέρεται στην Πρωταρχική Δημιουργία, ενώ η έκφραση, "από την πλευρά της *Μητέρας* (ύλη)", αναφέρεται στην δευτερεύουσα. Ο διπλός άνθρωπος είναι ο Αδάμ-Κάδμος, το αρσενικό και θηλυκό αφηρημένο πρότυπο και ο διαφοροποιημένος Ελοίμ. Ο άνθρωπος προβάλλει από τον Ντιάνι Τσόχαν και είναι ένας "Πεπτωκώς Άγγελος", ένας θεός σε εξορία, όπως θα δείξουμε.

Στην Ινδία αυτές οι δημιουργίες περιγράφονται ως εξής:

(Ι) Η *Μαχάτ-ταττβά* δημιουργία – ονομαζόμενη έτσι επειδή ήταν η αρχική αυτοεξέλιξη εκείνου που έπρεπε να γίνει *Μαχάτ* – ο "θειος ΝΟΥΣ, συνείδηση και διάνοια"· εσωτερικά, "το πνεύμα της Συμπαντικής ψυχής"... "Άριστοι των ασκητών, μέσω της ισχύος του (της ισχύος εκείνης της *αιτίας*), κάθε δημιουργημένο πράγμα λαμβάνει την κατάλληλη φύση του".[465] Δεδομένου ότι οι ισχείς όλων των όντων κατανοούνται μόνο μέσω της γνώσης Εκείνου (*Μπράχμαν*), που βρίσκεται πέρα από λογική, δημιουργία και τα παρόμοια, αυτές οι ισχείς αναφέρονται στο *Μπράχμαν*. ΕΚΕΙΝΟ, λοιπόν, προηγείται της εκδήλωσης. "Το πρώτο ήταν *Μαχάτ*", λέει το *Λίνγκα-Πουρανά*,

462 Σε άλλα σημεία όμως η ταυτότητα αποκαλύπτεται. Βλέπε ανωτέρω, το απόσπασμα από τον Ίμπν-Γκεμπιρόλ και τους 7 ουρανούς, τις 7 γαίες του κ.τ.λ.

463 Αυτό δεν πρέπει να συγχέεται με το προκοσμικό "ΣΚΟΤΑΔΙ", το θείο ΟΛΟ.

Η Πεμπτουσία του Βιβλίου του Ζοχάρ, Βερολίνο 1857, σελ. 14-15.

Βίσνου Πουρανά, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. IV, Ουίλσον, Τομ. 1. σελ. 66 υποσ.

γιατί το ΕΝΑ (το *Εκείνο*) δεν είναι ούτε *πρώτο* ούτε *τελευταίο*, αλλά το ΟΛΟ. Εξωτερικά, όμως, αυτή η εκδήλωση είναι το έργο του "Υπέρτατου Ενός" (ένα φυσικό *αποτέλεσμα* μάλλον, μιας Αιώνιας Αιτίας). Ή όπως λέει ο Σχολιαστής, μπορεί να κατανοήθηκε ότι σήμαινε πως ο Μπράχμα τότε *δημιουργήθηκε* (;), όντας ταυτισμένος με τον Μαχάτ, την ενεργό διάνοια ή λειτουργούσα θέληση του Υπέρτατου. Η Εσωτερική φιλοσοφία το αποκαλεί "λειτουργών ΝΟΜΟΣ".

Πιστεύουμε πως στην ορθή κατανόηση αυτού του δόγματος στα *Μπράχμανα* και *Πουρανά* βρίσκεται το μήλο της έριδας ανάμεσα στα τρία Βεντάντικά Τάγματα: Αντβαϊτά, Ντβαϊτά, και Βισισταντβαϊτά. Το πρώτο ισχυρίζεται, και σωστά, πως το Παραμπράχμαν μη έχοντας καμιά σχέση ως το απόλυτο όλο με τον εκδηλωμένο κόσμο – το Άπειρο μη έχοντας καμιά σύνδεση με το πεπερασμένο – δεν μπορεί ούτε να *θέλει* ούτε να *δημιουργεί* και επομένως με οποιοδήποτε όνομα, Μπράχμα, Μαχάτ ή Ισβαρά και αν είναι γνωστή η δημιουργική δύναμη, οι δημιουργικοί θεοί και τα πάντα, είναι απλώς μια απατηλή όψη του Παραμπράχμαν στην αντίληψη εκείνων που την αντιλαμβάνονται. Ενώ οι άλλες σχολές ταυτίζουν την απρόσωπη Αιτία με τον Δημιουργό ή Ισβαρά.

Σύμφωνα με τους Βαϊσναβά, όμως, ο *Μαχάτ* (ή Μάχα-Μπούντι) είναι ο θείος νους σε ενεργό λειτουργία, ή όπως το εκφράζει ο Αναξαγόρας: *Νους εστίν ο διακοσμών τε και πάντων αίτιος*.

Ουίλσον διέκρινε με την πρώτη ματιά την υποδηλωτική σύνδεση ανάμεσα στον Μαχάτ και στον φοινικικό Μοτ ή Μουτ, που για τους Αιγυπτίους ήταν θηλυκός – η θεά Μουτ, η "Μητέρα" – ο οποίος, λέει, όπως ο Μαχάτ,

.... ήταν το πρώτο προϊόν της ανάμειξης (;) του πνεύματος και της ύλης και το πρώτο ίχνος της δημιουργίας: Ex connexione autem ejus spiritus prodit Mot… Hinc factum est seminium omnis creaturae, et omnium rerum creatio".[466]

λέει ο Τζ. Μπρούκερ,[467] δίνοντάς του μια ακόμα πιο υλιστική και ανθρωπομορφική χροιά.

Ωστόσο το εσωτερικό νόημα της δοξασίας διακρίνεται σε κάθε εξωτερική φράση των αρχαίων σανσκριτικών κειμένων που αναφέρονται στην αρχική Δημιουργία.

υπέρτατη ψυχή, η τα *πάντα εμποτίζουσα* (*σαρββάγκα*) ουσία του κόσμου... έχοντας εισέλθει (*έχοντας τραβηχτεί*) μέσα στην ύλη (πρακρίτι) και το πνεύμα (πούρουσα), διήγειρε τις μεταβλητές και αμετάβλητες αρχές, επειδή είχε φτάσει η εποχή της δημιουργίας (μανβαντάρα)...[468]

466 Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 33 υποσημείωση.
467 Τζ. Μπρούκερ, *Κριτική Ιστορία της Φιλοσοφίας*, Τομ. Ι, σελ. 240: «Από την ένωση με εκείνο το πνεύμα πρόβαλε ο Μοτ… Εκείθεν το σπέρμα κάθε πλάσματος και η δημιουργία όλων των πραγμάτων».

Ο νους των Ελλήνων, που είναι (πνευματικός ή θείος) νους, ή mens, "Μαχάτ", λειτουργεί πάνω στην ύλη με τον ίδιο τρόπο: "εισέρχεται μέσα" και την διεγείρει:

"... μέσα τους Πνεύμα τρέφει και Νους ολούθε σκορπισμένος ολόκληρη την δημιουργία με τα μέλη κινεί και με το μεγάλο ανακατεύεται σώμα..."
(Βιργιλίου, *Αινειάδα* VI, 726.)

Στην Φοινικική Κοσμογονία, "Το Πνεύμα αναμειγνυόμενο με τις δικές του αρχές δίνει γένεση στην δημιουργία" (Μπρούκερ, Ι, 240). Η Ορφική τριάδα εμφανίζει ένα ταυτόσημο δόγμα: γιατί εκεί ο *Φάνης* (ή Έρως), το *Χάος* – περιέχον χονδροειδή *αδιαφοροποίητη Κοσμική ύλη* – και ο *Χρόνος* είναι οι τρεις συνεργαζόμενες αρχές, εκπορευόμενες από το Αδιάγνωστο και κρυμμένο *σημείο*, που παράγουν το έργο της "Δημιουργίας". Και αυτές είναι οι ινδικές *Πούρουσα* (*Φάνης*), *Πραντάνα* (χάος) και *Κάλα* ή *χρόνος*. Στον αγαπητό καθηγητή Ουίλσον δεν αρέσει η ιδέα, όπως δεν θα άρεσε σε κανέναν χριστιανό Κληρικό. Αυτός παρατηρεί ότι: "όπως πρόσφατα εξηγήθηκε, η ανάμειξη (του Υπέρτατου Πνεύματος ή Ψυχής) δεν είναι *μηχανική*: είναι μια *επιρροή ή επίδραση που ασκείται πάνω στους ενδιάμεσους παράγοντες* που παράγουν αποτελέσματα". Έτσι ο σεβαστός και διάσημος Σανσκριτολόγος εξηγεί σωστά την φράση του *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. ΙΙ: "Όπως το άρωμα επηρεάζει τον νου από απόσταση και όχι με άμεση λειτουργία πάνω στον ίδιο τον νου, έτσι το Υπέρτατο επηρέασε τα στοιχεία της δημιουργίας", και λέει: "Όπως τα αρώματα δεν ικανοποιούν τον νου με άμεση επαφή, αλλά μέσω της εντύπωσης που δημιουργούν στην αίσθηση της όσφρησης, η οποία την μεταβιβάζει στον νου", προσθέτοντας: "Η είσοδος του Υπέρτατου Βίσνου μέσα στο πνεύμα καθώς και στην ύλη, είναι λιγότερο κατανοητή από την σε άλλο σημείο θεώρησή του σαν την διάχυση του πνεύματος, ταυτισμένου με το υπέρτατο, μόνο μέσα στην Πρακρίτι ή ύλη". Ο ίδιος προτιμάει τον στίχο του *Πάντμα-Πουρανά*: "Εκείνος που ονομάζεται το *αρσενικό* (πνεύμα) της Πρακρίτι... αυτός ο ίδιος θείος Βίσνου εισήλθε στην Πρακρίτι".

Εσωτερική δοξασία διδάσκει ότι οι Ντιάνι Τσόχαν είναι η συλλογική συσσώρευση των θείων Διανοιών ή πρωταρχικού νου και ότι οι πρώτοι Μάνου – οι επτά Πνευματικές Διάνοιες οι "γεννημένες από τον νου" – είναι ταυτόσημοι μ' αυτούς. Επομένως ο "Κουάν-σι-γιν" – "ο χρυσός Δράκοντας στον οποίο υπάρχουν οι επτά" της Στάντζα ΙΙΙ – είναι ο πρωταρχικός Λόγος, ή Μπράχμα, η πρώτη εκδηλωμένη δημιουργική Δύναμη και οι Ντιάνι-Ενέργειες είναι οι Μάνου, ή συλλογικά Μάνου-Σβαγιαμπούβα. Η άμεση σύνδεση, όμως, ανάμεσα στους "Μάνου" και στους "Μαχάτ" διακρίνεται εύκολα. Το *Μάνου* προέρχεται από την ρίζα *man*, "σκέπτομαι", και η σκέψη ξεκινάει από τον νου. Στην Κοσμογονία, είναι η προ-νεφελοειδής περίοδος.

(II) "Η *δεύτερη* Δημιουργία", Μπουτά, ήταν η δημιουργία των στοιχειωδών αρχών (Τανμάτρα), και γι' αυτό ονομάστηκε στοιχειακή δημιουργία (*Μπουτά-σάργκα*).[469] Είναι η περίοδος της πρώτης πνοής της διαφοροποίησης των προ-Κοσμικών Στοιχείων ή ύλης. Στην κυριολεξία *Μπουτάντι* σημαίνει "η αρχή των Στοιχείων" και προηγείται της *Μπουτά-σάργκα*: της "δημιουργίας" διαφοροποίησης εκείνων των Στοιχείων στο πρωταρχικό "Ακασά" (Χάος ή Κενό).[470] Στο *Βίσνου Πουρανά* λέγεται ότι πρόβαλε μαζί και ανήκει στην τριπλή όψη του Αχαμκάρα, που μεταφράζεται Εγωικότητα, αλλά σημαίνει τον μάλλον αμετάφραστο όρο "ΕΓΩ-ΥΠΑΡΞΗ", εκείνο που πρώτο προβάλλει από τον "Μαχάτ", ή θείο νου, το πρώτο σκιώδες περίγραμμα Εαυτό-τητας, γιατί το "αγνό" Αχαμκάρα γίνεται "ένθερμο" και τέλος "στοιχειώδες" (αρχικό). Είναι "η αρχή των συνειδητών καθώς και όλων των ασυνείδητων όντων", αν και η Εσωτερική σχολή απορρίπτει την ιδέα πως υπάρχει οτιδήποτε "ασυνείδητο", εκτός μόνο σ' αυτό το (δικό μας) πεδίο της πλάνης και της άγνοιας. Σ' αυτό το στάδιο της Δεύτερης Δημιουργίας, εμφανίζεται η δεύτερη ιεραρχία των Μάνου, οι Ντιάνι Τσόχαν ή Ντεβά, που είναι η πηγή της Μορφής (*ρουπά*), οι *Τσιτρά Σικαντίν* (λαμπροί-λοφιοφόροι) ή οι *Ρίκσα* – εκείνοι οι *Ρίσι* (που έγιναν οι εμψυχώνουσες ψυχές των επτά άστρων της Μεγάλης Άρκτου).[471] Στην αστρονομική και κοσμογονική γλώσσα αυτή η Δημιουργία σχετίζεται με τα πρώτα στάδια της Κοσμικής ζωής, την Περίοδο της Πύρινης Ομίχλης, μετά το χαοτικό της στάδιο,[472] όταν τα άτομα προβάλλουν από τον *Λάγια*.

(III) Η τρίτη (το *Ιντριγιά*) ήταν η τροποποιημένη μορφή του Αχαμκάρα, η αντίληψη του "Εγώ" (από το "*Άχαμ*", "Εγώ"), όρισε την οργανική Δημιουργία, ή δημιουργία των αισθήσεων (*Αΐντριγιάκα*). "Αυτές οι τρεις ήταν οι Πρακρίτα δημιουργίες, οι (διαχωρισμένες) αναπτύξεις της αδιαχώριστης φύσης, που ακολούθησαν μετά την αδιαχώριστη αρχή" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V). Εδώ το "ακολούθησαν" θα έπρεπε να αντικατασταθεί από το "άρχισαν" από το Μπούντι γιατί το τελευταίο δεν είναι ούτε μια διαχωρισμένη ούτε μια *αδιαχώριστη ποσότητα*, αλλά

(Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 27-28 υποσ.) Αυτή η "θεώρηση" είναι ασφαλώς πιο συγγενική στον πλαστικό χαρακτήρα ορισμένων στίχων της Βίβλου σχετικά με τους Πατριάρχες, όπως ο Λωτ (Γένεση ΙΘ', 34-38), ο Αδάμ (Δ', 1) και άλλους ακόμα πιο ανθρωπομορφικής φύσης. Αλλά ακριβώς αυτό ήταν που οδήγησε την ανθρωπότητα στον φαλλισμό, και η χριστιανική θρησκεία είναι γεμάτη με αυτόν από το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης μέχρι την Αποκάλυψη.

469 Όλες αυτές οι φράσεις είναι από το *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V.

470 Ο Βίσνου είναι τόσο Μπουτέσα, "Κύριος των Στοιχείων και όλων των πραγμάτων", όσο και Βισβάρουπα, "Συμπαντική Ουσία ή Ψυχή".

471 Σχετικά με τους μετατύπους του βλέπε μια πραγματεία γραμμένη από τον Γιόχαν Τριτάιμ (δάσκαλο του Αγρίπα, 16ος αιώνας): Σχετικά με τις επτά Δευτερεύουσες, ή Πνευματικές Διάνοιες, οι οποίες, μετά τον θεό, ενεργοποιούν το Σύμπαν όπου παρουσιάζονται, εκτός από τους μυστικούς κύκλους και αρκετές προφητείες, και μερικά γεγονότα και πίστεις σχετικά με τα Πνεύματα, ή Ελοΐμ, που προΐστανται και καθοδηγούν τα επταπλά στάδια της Πορείας του Κόσμου.

472 Εξαρχής οι Ανατολιστές βρέθηκαν αντιμέτωποι με μεγάλες δυσκολίες σχετικά με κάποια πιθανή σειρά στις πουρανικές Δημιουργίες. Ο Ουίλσον συγχέει πολύ συχνά το *Μπράχμαν* με τον Μπράχμα, πράγμα για το οποίο τον κριτικάρισαν οι διάδοχοί του. Ο Φιτζέντουαρντ Χωλ προτιμάει το έργο *Γνήσια Σανσκριτικά Κείμενα* του Μουίρ, από τα έργα του Ουίλσον, για την μετάφραση του *Βίσνου Πουρανά* και άλλων κειμένων. "Αν ο καθηγητής Ουίλσον είχε στην διάθεσή του τα πλεονεκτήματα που έχουν τώρα οι σπουδαστές της ινδικής φιλοσοφίας, αναμφίβολα θα εκφραζόταν διαφορετικά", όπως είπε ο εκδότης των έργων του (Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 11 υποσημείωση). Αυτό μας θυμίζει την απάντηση που έδωσε ένας θαυμαστής του Τόμας Τέηλορ σε εκείνους τους μελετητές που κριτικάριζαν τις μεταφράσεις του των έργων του Πλάτωνα: "Ο Τόμας Τέηλορ ίσως να γνώριζε λιγότερο τα Ελληνικά απ' ό,τι οι κριτικοί του, αλλά κατανοούσε τον Πλάτωνα πολύ περισσότερο απ' ό,τι αυτοί". Οι σημερινοί Ανατολιστές μας παραμορφώνουν το μυστικό νόημα των σανσκριτικών κειμένων πολύ περισσότερο απ' ό,τι ο Ουίλσον, αν και αυτός σίγουρα είναι ένοχος πολύ σοβαρών λαθών.

μετέχει της φύσεως και των δυο, τόσο στον άνθρωπο όσο και στον Κόσμο. Όταν μια μονάδα – μια ανθρώπινη ΜΟΝΑΔΑ στο πεδίο της πλάνης – ελευθερωθεί από τις τρεις μορφές του Αχαμκάρα και απαλλαγεί από το γήινο Μάνας, τότε το Μπούντι γίνεται πραγματικά μια συνεχής ποσότητα, τόσο σε διάρκεια όσο και σε έκταση, γιατί είναι αιώνιο και αθάνατο. Προηγουμένως αναφέρθηκε ότι η *τρίτη* Δημιουργία "γεμάτη με την ιδιότητα της καλοσύνης ονομάζεται *Ουρντβασρότας*"· και μια ή δυο σελίδες παρακάτω η *Ουρντβασρότας* δημιουργία αναφέρεται σαν "η έκτη δημιουργία... εκείνη των θεοτήτων" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V). Αυτό δείχνει καθαρά πως οι αρχικοί και οι μετέπειτα Μανβαντάρα έχουν σκόπιμα .μπερδευτεί, για να εμποδίσουν τον αμύητο να συλλάβει την αλήθεια. Αυτό από τους Ανατολιστές ονομάζεται "ασυνέπεια" και "αντιφάσεις".[473]

Αυτή η "δημιουργία" των αθανάτων, η "Ντεβά-Σάργκα" είναι η τελευταία της πρώτης σειράς και έχει μια παγκόσμια αναφορά, δηλαδή στις Εξελίξεις γενικά κι όχι ειδικά στο δικό μας *Μανβαντάρα*. Αλλά αυτό το τελευταίο αρχίζει ξανά και ξανά με την ίδια, δείχνοντας έτσι ότι αναφέρεται σε αρκετά ξεχωριστά Κάλπα. Γιατί έχει ειπωθεί, "στο τέλος του περασμένου (*Πάντμα*) Κάλπα ο θείος Μπράχμα αφυπνίστηκε από την νύχτα του ύπνου του και αντίκρυσε το σύμπαν κενό". Έπειτα ο Μπράχμα εμφανίζεται να περνάει για άλλη μια φορά τις "επτά δημιουργίες" στο δευτερεύον στάδιο της εξέλιξης, επαναλαμβάνοντας τις πρώτες τρεις στο αντικειμενικό πεδίο.

(IV) Η *Μούκγια*, η Αρχική, επειδή απ' αυτήν αρχίζει η σειρά των τεσσάρων. Ούτε οι λέξεις "άψυχα" σώματα ούτε τα ακίνητα πράγματα, όπως μετέφρασε ο Ουίλσον, μεταδίδουν το σωστό νόημα του σανσκριτικού όρου που χρησιμοποιείται. Η εσωτερική φιλοσοφία δεν είναι η μόνη που απορρίπτει την ιδέα του ανόργανου ατόμου, γιατί παρόμοια αντίληψη απαντάται και στον ορθόδοξο ινδουισμό. Επίσης ο ίδιος ο Ουίλσον λέει: "Όλα τα ινδικά συστήματα θεωρούν ότι τα φυτά είναι προικισμένα με ζωή..." (*Άπαντα τα Έργα*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 381). Έτσι οι όροι *τσαρατσαρά* ή τα συνώνυμα *σταβάρα* και *τζανγκάμα* έχουν αποδοθεί ανακριβώς σαν "έμψυχα και άψυχα", "έλλογα όντα" και "ασυνείδητα" ή "συνειδητά και ασυνείδητα όντα" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Η έκφραση "κινητά και σταθερά" θα ήταν καλύτερη, αφού και τα δέντρα θεωρούνται ότι έχουν ψυχή. Η *Μούκγια* είναι η "δημιουργία" ή οργανική εξέλιξη του φυτικού βασιλείου. Σ' αυτήν την δευτερεύουσα Περίοδο, οι τρεις βαθμίδες των Στοιχειακών ή Στοιχειωδών Βασιλείων αναπτύσσονται σ' αυτόν τον κόσμο αντιστοιχώντας με *αντίστροφη* σειρά στις τρεις πρακριτικές δημιουργίες κατά την διάρκεια της Πρωταρχικής περιόδου της δραστηριότητας του Μπράχμα. Σε εκείνη την περίοδο, σύμφωνα με τα λόγια του *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. 5: "Η πρώτη δημιουργία ήταν εκείνη του *Μαχάτ* (Διάνοια), η δεύτερη, των *Τανμάτρα* (στοιχειωδών αρχών) και η τρίτη, εκείνη των αισθήσεων (*Αϊντριγιάκα*)". Σ' αυτήν εδώ η σειρά των Στοιχειακών Δυνάμεων είναι η ακόλουθη: (1) Τα *γεννώμενα* κέντρα Δύναμης (νοητικά και φυσικά), (2) οι στοιχειώδεις αρχές – η *νευρική δύναμη*, θα λέγαμε και (3) η γεννώμενη *ενόραση*, που είναι ο *Μαχάτ* των κατώτερων βασιλείων, ειδικά ανεπτυγμένη στην τρίτη τάξη των Στοιχειακών. Αυτές ακολουθούνται από το αντικειμενικό βασίλειο των ορυκτών στο οποίο αυτή η ενόραση είναι εντελώς λανθάνουσα, για να αναπτυχθεί μόνο στα φυτά. Η *Μούκγια* "Δημιουργία", λοιπόν, είναι το κεντρικό σημείο ανάμεσα στα τρία κατώτερα και στα τρία ανώτερα βασίλεια, που αντιπροσωπεύουν τα επτά εσωτερικά βασίλεια του Κόσμου, όσο και της Γης.

Η *Τιργιακσρότας* (ή Ταϊργιαγκιόνγια δημιουργία,[474] εκείνη των "(ιερών) ζώων", αντιστοιχεί πάνω στην Γη μόνο, με την δημιουργία των βουβών ζώων. Στην *πρωταρχική*

473 "Οι τρεις Δημιουργίες που αρχίζουν με την Διάνοια είναι στοιχειακές, αλλά οι δημιουργίες που προβάλλουν από την σειρά στην οποία η Νόηση είναι πρώτη, είναι έργο του Μπράχμα (*Βαγιού-Πουρανά*, όπως αναφέρεται από το Ουίλσον, Τομ. Ι7, σελ. 7 υποσ.). Εδώ οι "δημιουργίες" σημαίνουν σε όλες τις περιπτώσεις *στάδια* Εξέλιξης. Ο *Μαχάτ*, "Νόηση" ή νους (που αντιστοιχεί με το Μάνας, το πρώτο όντας στο Κοσμικό και το δεύτερο στο ανθρώπινο πεδίο) είναι εδώ πολύ κατώτερος από το Μπούντι η Υπερ-θεία Διάνοια. Επομένως όταν διατάζουμε στο *Λίνγκα-Πουρανά*, όπως αναφέρεται από τον Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 75 υποσημ. ότι "η δημιουργία ήταν εκείνη του Μαχάτ, η Νόηση όντας πρώτη στην εκδήλωση", πρέπει να αποδίδουμε αυτήν την (ειδική) δημιουργία στην πρώτη εξέλιξη του συστήματός μας ή ακόμα και της Γης μας, γιατί καμιά από τις προηγούμενες δεν αναφέρεται στα *Πουρανά*, παρά μόνο με περιπτωσιακούς υπαινιγμούς.

474 Ο καθηγητής Ουίλσον το μεταφράζει σαν τα ζώα να είναι ψηλότερα πάνω στην κλίμακα της "δημιουργίας" από τις θεότητες, ή αγγέλους, αν και η αλήθεια σχετικά με τους ντέβα αναφέρεται πολύ καθαρά στην συνέχεια. Αυτή η "δημιουργία", λέει το κείμενο, είναι και πρωταρχική (*Πρακρίτα*) και δευτερεύουσα (*Βαϊκρίτα*). Είναι δευτερεύουσα όσον αφορά την προέλευση των θεών από τον Μπράχμα (η *προσωπική* ανθρωπομορφική *δημιουργία* του υλικού μας

δημιουργία αυτό που εννοείται με την λέξη "ζώα" είναι το σπέρμα της αφυπνιζόμενης συνείδησης αντίληψης, αυτή που διακρίνεται αμυδρά σε μερικά ευαίσθητα φυτά στην Γη και πιο καθαρά στο *πρώτιστο* μονήρες.[475] Στην δική μας σφαίρα, κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου, η "δημιουργία" των ζώων προηγείται εκείνης του ανθρώπου, ενώ στον δικό μας τέταρτο Γύρο τα ζώα (θηλαστικά) προέρχονται από τον άνθρωπο: στο φυσικό πεδίο. Κατά τον Γύρο Ι τα ζωικά άτομα έλκονται στην σύνθεση μιας ανθρώπινης φυσικής μορφής, ενώ στον Γύρο IV συμβαίνει το αντίθετο σύμφωνα με τις μαγνητικές συνθήκες που αναπτύχθηκαν κατά την διάρκεια της ζωής. Και αυτή είναι η μετεμψύχωση.[476] Αυτό το πέμπτο στάδιο της εξέλιξης, που εξωτερικά ονομάζεται "Δημιουργία", μπορεί να βρεθεί τόσο στην *Πρωταρχική* όσο και στην *Δευτερεύουσα* περίοδο, η μια σαν Πνευματική και Κοσμική, η άλλη σαν υλική και γήινη. Είναι η Αρχιβίωση, ή προέλευση της ζωής: "προέλευση" φυσικά, μόνο όσον αφορά την εκδήλωση της ζωής σε όλα τα επτά πεδία. Σ' αυτήν ακριβώς την περίοδο της Εξέλιξης η απόλυτα αιώνια συμπαντική κίνηση, ή κραδασμός, αυτό που στην εσωτερική ορολογία ονομάζεται "η ΜΕΓΑΛΗ ΠΝΟΗ", διαφοροποιείται στο πρωταρχικό, πρώτο εκδηλωμένο ΑΤΟΜΟ. Καθώς οι επιστήμες της χημείας και της φυσικής προχωρούν, αυτό το απόκρυφο αξίωμα επιβεβαιώνεται όλο και περισσότερο στον κόσμο της γνώσης: η επιστημονική υπόθεση που λέει ότι ακόμα και τα απλούστερα στοιχεία ύλης έχουν ταυτόσημη φύση και διαφέρουν μόνο εξαιτίας της ποικιλίας της διάταξης των ατόμων στο μόριο ή κόκκο ύλης, ή εξαιτίας των ατομικών κραδασμών τους, κερδίζει καθημερινά έδαφος.

Όπως η διαφοροποίηση του πρωταρχικού σπέρματος ζωής πρέπει να προηγηθεί της εξέλιξης των Ντιάνι Τσόχαν της τρίτης ομάδας ή ιεραρχίας του Όντος στην Πρωταρχική Δημιουργία, πριν αυτοί οι "θεοί" μπορέσουν να γίνουν *ρουπά* (να ενσωματωθούν στην πρώτη αιθερική μορφή τους), έτσι και η δημιουργία των ζώων πρέπει, για τον ίδιο λόγο, να προηγείται του θείου ΑΝΘΡΩΠΟΥ πάνω στην Γη. Και γι' αυτό στα *Πουρανά* διαβάζουμε: "Η πέμπτη, η δημιουργία Ταϊργιαγκιόνγια, ήταν εκείνη των ζώων".

(VI) Η δημιουργία *Ουρντβασρότας*, ή εκείνη των θεοτήτων (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. Ι). Αλλά αυτές (οι θεότητες) είναι απλώς τα πρωτότυπα της Πρώτης Φυλής, οι πατέρες των "από τον νου γεννημένων" απογόνων τους με τα μαλακά οστά.[477] Αυτοί είναι που έγιναν οι Αναπτυκτές των "Ιδρωτογεννημένων", μια έκφραση που εξηγείται στον επόμενο τόμο. Τέλος η έκτη "Δημιουργία" ακολουθείται από – και η "Δημιουργία" γενικά κλείνει με:

(VII) Την ανάπτυξη των "όντων *Αρβακσρότας*, που ήταν η έβδομη και ήταν εκείνη του ανθρώπου" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο).

Η "όγδοη δημιουργία" που αναφέρεται, δεν είναι καθόλου *Δημιουργία* – πρόκειται ξανά για ένα προκάλυμμα, γιατί αναφέρεται σε μια καθαρά νοητική διαδικασία: την επίγνωση της "ένατης" δημιουργίας η οποία με την σειρά της είναι ένα αποτέλεσμα, εκδηλώνουσα στην *Δευτερεύουσα* εκείνο που ήταν μια "Δημιουργία" στην *Πρωταρχική* (*Πρακρίτα*) Δημιουργία.[478] Η *Όγδοη*, λοιπόν, που ονομάζεται *Ανουγκράχα* (η *Πρατγιάγια-σάργκα* ή η διανοητική δημιουργία των Σάνκγια που εξηγείται στο *Σάνκγια-Καρίκα*) (V, 46, σελ. 146, Ουίλσον, Τομ. Ι.. σελ. 76 υποσ.) είναι "εκείνη η δημιουργία της οποίας εμείς έχουμε μια αντίληψη" – στην εσωτερική όψη της – και "στην οποία

σύμπαντος). Είναι *πρωταρχική* όσον αφορά τον Ρουντρά, που είναι το άμεσο προϊόν της πρώτης αρχής. Ρουντρά δεν είναι μόνο ένας τίτλος του Σίβα, αλλά όπως θα δείξουμε στην συνέχεια, περιλαμβάνει πράκτορες δημιουργίας, αγγέλους και ανθρώπους.

475 Ούτε φυτό, ούτε ζώο, αλλά μια ύπαρξη ανάμεσα στα δυο.

476 Βλέπε "Σχετικά με την Μονάδα του Ορυκτού", *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 276.

477 "Δημιουργημένα όντα", εξηγεί το *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 79-80), "αν και καταστρέφονται [με τις ατομικές μορφές τους] κατά τις περιόδους διάλυσης, επειδή επηρεάζονται από τις καλές ή κακές πράξεις της προηγούμενης *ύπαρξης*, ποτέ δεν απαλλάσσονται από τις συνέπειές τους και όταν ο Μπράχμα δημιουργεί ξανά τον κόσμο αυτοί είναι απόγονοι της θέλησής του... Συγκεντρώνοντας τον νου του [*Γιογκική*-θέληση], Μπράχμα δημιουργεί τις τέσσερις τάξεις όντων που ονομάζονται θεοί, δαίμονες, *προγεννήτορες* και *ΑΝΘΡΩΠΟΙ*": "προγεννήτορες" σημαίνει τα πρότυπα και οι Αναπτυκτές της πρώτης Ριζικής Φυλής των ανθρώπων. Οι προγεννήτορες είναι οι Πιτρί και έχουν επτά τάξεις. Στην εξωτερική μυθολογία λέγεται ότι γεννήθηκαν από το πλευρό του Μπράχμα, όπως η Εύα από το πλευρό του Αδάμ.

478 "Αυτές οι αντιλήψεις", παρατηρεί ο δρ. Ουίλσον, "η γέννηση του Ρουντρά και των αγίων, φαίνεται να είναι δανεισμένη από τους Σαϊβα, και να έχουν αδέξια ενσωματωθεί στο σύστημα Βαϊσναβά". [Τομ. Ι, σελ. 78 υποσ.] Πριν εκφράσει κανείς μια τέτοια υπόθεση θα έπρεπε να έχει αναζητήσει το εσωτερικό νόημα.

δίνουμε διανοητική άνοδο (*Ανουγκράχα*) σε αντιπαράθεση με την *οργανική δημιουργία*". Είναι η σωστή αντίληψη των σχέσεών μας με όλη την κλίμακα των "θεών" και ειδικά με εκείνους που έχουν σχέση με τους Κουμαρά, την ονομαζόμενη "Ενατη Δημιουργία" – η οποία είναι στην πραγματικότητα η όψη ή αντανάκλαση της έκτης στο δικό μας Μανβαντάρα (του Βαϊβασβάτα). "Υπάρχει μια *ένατη*, η Κουμαρά Δημιουργία, που είναι ταυτόχρονα πρωταρχική και δευτερεύουσα", λέει το *Βίσνου Πουρανά*, το αρχαιότερο από αυτά τα κείμενα.[479] "Οι Κουμαρά", εξηγεί ένα εσωτερικό κείμενο, "είναι οι Ντιάνι, που προέρχονται κατευθείαν από την υπέρτατη Αρχή, που επανεμφανίζεται κατά την περίοδο του Βαϊβασβάτα Μάνου, για την πρόοδο της ανθρωπότητας".[480] Ο σχολιαστής του *Βίσνου Πουρανά* (Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 78 υποσ.), το επιβεβαιώνει, πορατηρώντας ότι:

> ... αυτοί οι *σοφοί*... ζουν τόσο πολύ όσο ο Μπράχμα·και δημιουργήθηκαν μόνο απ' αυτόν κατά το *πρώτο* Κάλπα, αν και η γέννησή τους πολύ συχνά, αλλά λαθεμένα, εισάγεται στο (δεύτερο) *Βαράχα*, ή *Πάντμα-Κάλπα*.

Έτσι οι Κουμαρά είναι, εξωτερικά, "η δημιουργία του Ρουντρά ή Νιλαλοχιτά, μιας μορφής του Σίβα, από τον Μπράχμα... και ορισμένων άλλων γιων του Μπράχμα γεννημένων από τον νου". Αλλά στην εσωτερική διδασκαλία, αυτοί είναι οι προγεννήτορες του αληθινού πνευματικού ΕΑΥΤΟΥ στον φυσικό άνθρωπο: οι ανώτεροι Πρατζαπάτι, ενώ οι Πιτρί, ή κατώτεροι Πρατζαπάτι, δεν είναι τίποτε περισσότερο παρά μόνο οι πατέρες του μοντέλου, ή τύπου της φυσικής του μορφής, φτιαγμένης "σύμφωνα με την εικόνα τους". Τέσσερις (και περιπτωσιακά πέντε) αναφέρονται ανοιχτά στα εξωτερικά κείμενα, ενώ τρεις Κουμαρά είναι μυστικοί.[481]

Οι εξωτερικοί τέσσερις είναι: Σανάτ-Κουμαρά, Σαναντάνα, Σανακά και Σανατάνα και οι εσωτερικοί τρεις είναι: Σανά, Καπίλα και Σανατσουτζάτα. Ειδική προσοχή πρέπει να δοθεί σ' αυτήν την τάξη των Ντιάνι Τσόχαν, γιατί εδώ ακριβώς βρίσκεται το μυστήριο της γέννησης και της κληρονομικότητας για το οποίο γίνεται υπαινιγμός στο Σχόλιο της Στάντζα VII. Ο επόμενος τόμος εξηγεί την θέση τους στην θεία Ιεραρχία. Στο μεταξύ, ας δούμε τι λένε γι' αυτούς τα εξωτερικά κείμενα.

Δεν λένε πολλά και σχεδόν τίποτε για εκείνον που δεν καταφέρνει να διαβάζει ανάμεσα από τις γραμμές. "Πρέπει να καταφύγουμε και εδώ επίσης σε άλλα *Πουρανά* για την διαφώτιση αυτού του όρου", παρατηρεί ο Ουίλσον, ο οποίος ούτε για μια στιγμή δεν υποπτεύεται πως βρίσκεται μπροστά στους "Αγγέλους του Σκότους", την μυθική "μεγάλη στρατιά", της Εκκλησίας του. Επομένως, δεν καταφέρνει να τον διαφωτίσει περισσότερο παρά μόνο λέγοντας πως αυτές (οι θεότητες), ΑΡΝΟΥΜΕΝΕΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ[482] (και επαναστατώντας

[479] Ο Παρασαρά, ο *Ρίσι* των *Βέντα*, που έλαβε το *Βίσνου Πουρανά* από τον Πουλάστια και το δίδαξε στον Μαϊτρέγια, τοποθετείται από τους Ανατολιστές σε διάφορες εποχές. Όπως πολύ σωστά παρατηρείται στο *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*: «Οι υποθέσεις σχετικά με την εποχή του διαφέρουν πολύ, από το 575 π.Χ. μέχρι το 1391 π.Χ. και δεν είναι αξιόπιστες». Πολύ σωστά, αλλά το ίδιο ισχύει, όμως, και για κάθε άλλη χρονολογία που ορίζουν οι Σανσκριτιστές, οι τόσο διάσημοι σε αυτόν τον τομέα της αυθαίρετης φαντασίας.

[480] Μπορούν πράγματι να υποδηλώνουν μια "ειδική" ή έξτρα *δημιουργία*, επειδή είναι αυτοί που, ενσαρκωνόμενοι μέσα στα άλογα ανθρώπινα κελύφη στις πρώτες δύο Ριζικές Φυλές και σε μεγάλο μέρος της Τρίτης Ριζικής Φυλής, δημιουργούν κατά κάποιον τρόπο μια νέα *φυλή*: εκείνη των σκεπτόμενων, αυτο-ουνείδητων και *θείων* ανθρώπων.

[481] Οι τέσσερις Κουμαρά είναι οι "Γιοι του Μπράχμα οι γεννημένοι από τον Νου." (Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*). Και οι επτά Βαϊντάτρα, το πατρωνυμικό όνομα των Κουμαρά, "οι Γιοι του Πλάστη", αναφέρονται και περιγράφονται στο *Σανκία-Καρίκα* του Ισβάρα Κρίσνα, μαζί με το Σχόλιο του Γκαουνταπαντατσάρια (του Παραγκουρού του Σανκαρατσάρια). Εκεί αναλύει την φύση των Κουμαρά, αν και αποφεύγει να αναφέρει ονομαστικά και τους επτά Κουμαρά, αλλά αντίθετα τους αποκαλεί "οι επτά γιοι του Μπράχμα", πράγμα που είναι, αφού δημιουργήθηκαν από τον Μπράχμα στο Ρουντρά. Ο κατάλογος ονομάτων που δίνει είναι: Σανακά, Σαναντάνα, Σανατάνα, Καπίλα, Ρίμπου και Παντσασίκα. Αλλά και αυτά είναι όλα ψευδώνυμα. (Συγκρίνατε αυτά που αναφέρονται για τους "Πεπτωκότες Αγγέλους" στον επόμενο τόμο.)

[482] Τόσο αναξιόπιστες είναι μερικές μεταφράσεις των Ανατολιστών ώστε στην γαλλική μετάφραση του *Χαριβάμσα*, λέγεται: "Οι επτά Πρατζαπάτι, Ρουντρά, Σκαντά (ο γιος του) και ο Σανάτ-Κουμαρά προχώρησαν να δημιουργήσουν όντα". Ενώ ο Ουίλσον δείχνει (Τομ. 1, σελ. 78 υποσημ.), ότι το αρχικό κείμενο είναι: "Αυτοί οι επτά... δημιούργησαν απογόνους, το ίδιο και ο Ρουντρά: αλλά ο Σκαντά και Σανάτ-Κουμαρά, συγκρατώντας την δύναμή τους απέσχον (από την δημιουργία)". Οι "τέσσερις τάξεις όντων" μερικές φορές αναφέρονται σαν "*Αμπάμσι*", που ο Ουίλσον μεταφράζει

ενάντια στον Μπράχμα, παρέμειναν, όπως υποδηλώνει το όνομα της πρώτης, για πάντα νεαροί, Κουμαρά: δηλαδή, πάντα αγνοί και αθώοι γι' αυτό και η δημιουργία τους ονομάζεται επίσης "Κουμαρά" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V). Τα *Πουρανά*, όμως, μπορούν να ρίξουν λίγο ακόμα φως. "Όντας πάντα όπως γεννήθηκε, αυτός ονομάζεται εδώ νεανίας και έτσι το όνομά του είναι καλά γνωστό σαν Σανάτ-Κουμαρά".483 Στο *Σαΐβα-Πουρανά* οι Κουμαρά περιγράφονται πάντα σαν Γιόγκι. Το *Κούρμα-Πουρανά*, αφού τους απαριθμεί, λέει: "Αυτοί οι πέντε, ω Μπραχμάνοι, ήταν Γιόγκι που πέτυχαν πλήρη απαλλαγή από το πάθος". Είναι πέντε, γιατί δυο από τους Κουμαρά *έπεσαν*.

Από τις επτά μεγάλες υποδιαιρέσεις των Ντιάνι Τσόχαν, ή Ντεβά, δεν υπάρχει άλλη με την οποία να είναι περισσότερο συνδεδεμένη η ανθρωπότητα απ' αυτήν των Κουμαρά. Ασύνετοι είναι οι χριστιανοί θεολόγοι που τους υποβίβασαν στους πεπτωκότες Αγγέλους και τώρα τους αποκαλούν "Σατανά" και Δαίμονες. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ – ο μεγαλύτερος προστάτης Άγιος της Δυτικής και Ανατολικής Εκκλησίας, κάτω από το διπλό του όνομα του Αγίου Μιχαήλ και του υποτιθέμενου αντιγράφου του πάνω στην Γη, του Αγ. Γεωργίου που νικάει τον ΔΡΑΚΟΝΤΑ – όντας ανάμεσα σε κείνους τους ουράνιους κατοίκους που αρνούνται να δημιουργήσουν, έπρεπε να τοποθετηθεί σε μια από τις πιο εξέχουσες θέσεις.

Οι Κουμαρά, οι "*Γιοι οι γεννημένοι από τον νου*" του Μπράχμα-Ρουντρά (ή Σίβα), του βρυχώμενου και τρομερού καταστροφέα των ανθρώπινων παθών και φυσικών αισθήσεων – που βρίσκονται πάντα στον δρόμο της εξέλιξης των ανώτερων πνευματικών αντιλήψεων και της ανάπτυξης του εσωτερικού αιώνιου ανθρώπου – μυστικιστικά484 είναι απόγονοι του Σίβα, του *Μαχαγιόγκι*, του μεγάλου προστάτη όλων των Γιόγκι και μυστικιστών της Ινδίας. Αυτοί οι ίδιοι, όντας οι "Παρθένοι-Ασκητές", αρνούνται να δημιουργήσουν το υλικό ον, τον ΑΝΘΡΩΠΟ. Μπορεί να θεωρηθεί πως έχει άμεση σύνδεση με τον χριστιανικό Αρχάγγελο Μιχαήλ, τον "Παρθένο Αντίπαλο" του Δράκοντα *Άποφι* του οποίου θύμα είναι κάθε ψυχή που συνδέεται πολύ χαλαρά με το αθάνατο Πνεύμα της, τον Άγγελο, ο οποίος, όπως έδειχναν οι Γνωστικοί, αρνήθηκε να δημιουργήσει, ακριβώς όπως και οι Κουμαρά (βλέπε τόμος ΙΙ). Μήπως αυτός ο προστάτης Άγγελος των Ιουδαίων δεν είναι εκείνος που προΐσταται πάνω στον Κρόνο (Σίβα ή Ρουντρά) και το Σάββατο, την ημέρα του Κρόνου; Αυτός δεν εμφανίζεται σαν ομοούσιος με τον πατέρα του (τον Κρόνο) και δεν ονομάζεται "Γιος του Χρόνου", *Κρόνος*, ή *Κάλα* (χρόνος) μια μορφή του Μπράχμα (Βίσνου και Σίβα); Και ο "Γέρος Χρόνος" των Ελλήνων με το δρεπάνι και την κλεψύδρα του, δεν

σαν: "στην κυριολεξία Ύδατα" και το θεωρεί "έναν μυστικό όρο". Αναμφίβολα είναι τέτοιος" αλλά προφανώς δεν κατάφερε να συλλάβει το πραγματικό εσωτερικό νόημα. "Ύδατα" και "ύδωρ" αποτελούν ένα σύμβολο του Ακασά, του "αρχέγονου Ωκεανού του Διαστήματος", πάνω στον οποίο κινείται ο Ναραγιανά, ξαπλωμένος σε εκείνον που είναι ο απόγονος του. (Βλέπε Μανού.) "Το Νερό είναι το σώμα του Νάρα. Έτσι ακούσαμε να εξηγείται το όνομα του νερού. Επειδή ο Μπράχμα αναπαύεται πάνω στο νερό, γι' αυτό ονομάζεται Ναραγιανά". (*Λίνγκα, Βαγιού* και *Μαρκαντέγια-Πουρανά*). "...Ο καθαρός, Πούρουσα, δημιούργησε τα νερά καθαρά..." ταυτόχρονα το Νερό είναι η τρίτη αρχή στον Υλικό Κόσμο και η τρίτη στην περιοχή του Πνευματικού: Το Πνεύμα του Πυρός, της Φλόγας, του Ακασά, του Αιθέρα, του Νερού, του Αέρα, της Γης είναι οι κοσμικές, αστρικές, ψυχικές, πνευματικές και μυστικές αρχές, κυρίως απόκρυφες, σε κάθε πεδίο ύπαρξης, "θεοί, Δαίμονες, Πιτρί και άνθρωποι" είναι οι τέσσερις τάξεις όντων στις οποίες αποδίδεται ο όρος *Αμπάμσι* (στους *Βέντα* είναι ένα συνώνυμο των θεών)· επειδή είναι όλοι (μυστικά) προϊόντα των ΥΔΑΤΩΝ, του Ακασικού Ωκεανού και της Τρίτης αρχής στην φύση. Οι Πιτρί και οι άνθρωποι πάνω στην Γη είναι οι μεταμορφώσεις (επαναγεννήσεις) των θεών και των δαιμόνων (Πνευμάτων) σε ένα ανώτερο πεδίο. Το Νερό, κατά μια άλλη έννοια, είναι η θηλυκή αρχή. Η Venus-Αφροδίτη είναι η προσωποποιημένη θάλασσα και η μητέρα του θεού έρωτα, του γεννήτορα όλων των θεών όπως και η χριστιανική Παρθένος Μαρία, είναι η Mare (θάλασσα), η μητέρα του Δυτικού θεού της Αγάπης, Ευσπλαχνίας και Οίκτου. Αν ο σπουδαστής της εσωτερικής φιλοσοφίας σκεφτεί βαθιά το θέμα είναι βέβαιο ότι θα ανακαλύψει αυτό που υπαινίσσεται ο όρος *Αμπάμσι*, στις πολλαπλές σχέσεις του με την Παρθένο στον Ουρανό, την Ουράνια Παρθένο των Αλχημιστών και ακόμα με τα "Ύδατα της Χάρης" του σύγχρονου Βαπτιστή.

Λίνγκα-Σάριρα, Προγενέστερο Τμήμα, Ι.ΧΧ, 174- Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 77 υποσ.

Ο Σιβά-Ρουντρά είναι ο Καταστροφέας, όπως ο Βίσνου είναι ο συντηρητής και οι δυο είναι οι αναγεννητές τόσο της πνευματικής όσο και της υλικής φύσης. Για να ζήσει σαν φυτό, ο σπόρος πρέπει να πεθάνει. Για να ζήσει ο άνθρωπος σαν μια συνειδητή Οντότητα, τα πάθη και οι αισθήσεις του πρέπει να ΠΕΘΑΝΟΥΝ, πριν πεθάνει το σώμα του. "Το να ζήσεις σημαίνει να πεθάνεις, και το να πεθάνεις σημαίνει να ζήσεις", αυτό είναι κάτι που έχει ελάχιστα κατανοηθεί στην Δύση. Ο Σίβα, ο *καταστροφέας*, είναι ο δημιουργός και ο Σωτήρας του Πνευματικού ανθρώπου, επειδή αυτός είναι ο καλός κηπουρός της φύσης. Βοτανίζει τα φυτά, ανθρώπινα και κοσμικά, και σκοτώνει τα πάθη του φυσικού, για να φέρει στην ζωή τις αντιλήψεις πνευματικού ανθρώπου.

είναι ταυτόσημος με τον "Αρχαίο των Ημερών" των Καμπαλιστών όπου αυτός ο "Αρχαίος" είναι ίδιος με τον ινδουιστικό "Αρχαίο των Ημερών", τον Μπράχμα (στην τριαδική μορφή του), του οποίου το όνομα είναι επίσης "Σανάτ", ο Αρχαίος; Κάθε Κουμαρά φέρει το πρόθεμα Σανάτ και Σανά, και ο Σαναϊστσάρα είναι ο πλανήτης Κρόνος, (Σάνι και Σάρα), ο Βασιλιάς Κρόνος, ο Γραμματέας του οποίου στην Αίγυπτο ήταν ο Θωθ-Ερμής ο πρώτος. Έτσι ταυτίζονται και οι δυο με τον πλανήτη και τον θεό (Σίβα), που με την σειρά τους εμφανίζονται στα πρότυπα του Κρόνου, ο οποίος είναι ίδιος με τον Μπελ, Μπάαλ, Σίβα και τον Ιεχωβά Τσεβαότ, τον άγγελο, του οποίου το πρόσωπο είναι ο ΜΙΧΑΕΛ ("που είναι σαν τον θεό"). Αυτός είναι ο προστάτης και ο φύλακας Άγγελος του Ιουδαίων, όπως μας λέει ο Δανιήλ (Κ', 21, ΚΒ', 1) και πριν οι Κουμαρά υποβιβαστούν από κείνους που αγνοούσαν ακόμα και το όνομα τους, οι Έλληνες Οφίτες, οι αποκρυφιστές προκάτοχοι και πρόδρομοι της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας μετά την απόσχιση και αποχώρησή της από την αρχική Ελληνική Εκκλησία ταύτιζαν τον Μιχαήλ με τον δικό τους Οφιόμορφο, το επαναστατικό και αντιδραστικό πνεύμα. Αυτό υποδηλώνει απλώς (συμβολικά) την αντίθετη όψη του Όφι: της θείας Σοφίας ή Χριστού. Στο Ταλμούδ, ο *Μιχαέλ* (Μιχαήλ) είναι ο "Πρίγκηπας του Ύδατος" και αρχηγός των επτά Πνευμάτων για τον ίδιο λόγο που το πρωτότυπο του (μεταξύ πολλών άλλων) Σανάτ-Σουτζάτα – ο αρχηγός των Κουμαρά – ονομάζεται Αμπάμσι, "Ύδατα", σύμφωνα με το σχόλιο στο *Βίσνου Πουρανά*. Γιατί; Επειδή τα "Ύδατα" είναι ένα άλλο όνομα της "Μεγάλης Αβύσσου", των αρχέγονων Υδάτων του διαστήματος ή Χάους, και σημαίνει επίσης "Μητέρα", γιατί Άμπα σημαίνει Άντιτι και Ακασά, η Ουράνια Παρθένος-Μητέρα του ορατού σύμπαντος. Ακόμα, τα "Νερά του κατακλυσμού" ονομάζονται και "ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΑΚΟΣ" ή ' Όφις, Οφιόμορφος.

Οι Ρουντρά θα αναφερθούν για τον Επταδικό χαρακτήρα τους των "Πύρινων-Πνευμάτων" στον "Συμβολισμό" που προστίθεται στις Στάντζα του Δεύτερου Τόμου. Εκεί θα εξετάσουμε επίσης τον Σταυρό (3+4) κάτω από την αρχέγονη και τις μετέπειτα μορφές του και θα χρησιμοποιήσουμε για σκοπούς σύγκρισης τους Πυθαγόρειους αριθμούς δίπλα-δίπλα με την Εβραϊκή Μετρολογία. Έτσι θα γίνει φανερή η τεράστια σημασία του αριθμού επτά, σαν ριζικού αριθμού της φύσης, θα τον εξετάσουμε από την σκοπιά των *Βέντα* και των Χαλδαϊκών Γραφών, όπως υπήρχε στην Αίγυπτο χιλιάδες χρόνια π.Χ. και όπως αναφέρεται στα κείμενα των Γνωστικών, θα δείξουμε με ποιον τρόπο η αξία του σαν βασικού αριθμού αναγνωρίστηκε στην φυσική Επιστήμη και θα προσπαθήσουμε να αποδείξουμε πως η σημασία που αποδιδόταν στον αριθμό επτά καθ' όλη την αρχαιότητα δεν οφειλόταν στην αχαλίνωτη φαντασία αμόρφωτων ιερέων, αλλά σε μια βαθιά γνώση του φυσικού νόμου.

XIV

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ και εσωτερικά δεν υπάρχει παρά μόνο Ένα ΣΤΟΙΧΕΙΟ στην φύση και στην ρίζα του βρίσκεται η Θεότητα. Και τα ονομαζόμενα επτά στοιχεία, από τα οποία πέντε έχουν ήδη εκδηλωθεί και βεβαιώσει την παρουσία τους, είναι το ένδυμα, το πέπλο εκείνης της θεότητας, κατευθείαν από την ουσία της οποίας προέρχεται ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, είτε τον θεωρήσουμε φυσικά, ψυχικά, νοητικά, είτε πνευματικά. Γενικά στην πρόσφατη αρχαιότητα αναφέρονται μόνο τέσσερα στοιχεία, ενώ μόνο στην φιλοσοφία γίνονται αποδεκτά πέντε. Γιατί το σώμα του αιθέρα δεν έχει ακόμα εκδηλωθεί πλήρως και το νοούμενο του είναι ακόμα "ο Παντοδύναμος Πατέρας-Αιθέρας", η σύνθεση των υπόλοιπων. Αλλά τι είναι αυτά τα "ΣΤΟΙΧΕΙΑ", τα σύνθετα σώματα των οποίων, όπως ανακάλυψε τώρα η χημεία και η φυσική, περιέχουν αναρίθμητα υποστοιχεία, από τα οποία τα μέχρι σήμερα εξήντα ή εβδομήντα γνωστά δεν είναι παρά ένα μικρό μέρος τους. (Βλέπε Προσθήκη, Τμήματα IX και XII, αποσπάσματα από τις Διαλέξεις του σερ Ο. Κρουκς.) Ας παρακολουθήσουμε, όμως, την εξέλιξη τους από την ιστορική αρχή.

Τα τέσσερα Στοιχεία ορίστηκαν πλήρως από τον Πλάτωνα (*Τίμαιος*, 32, 56) όταν είπε πως είναι *εκείνα* "που *συνθέτουν* και *αποσυνθέτουν* τα *σύνθετα σώματα*". Επομένως η Κοσμολατρεία, ακόμα και στην χειρότερη όψη της, δεν ήταν ποτέ ένας φετιχισμός που λάτρευε ή τιμούσε την παθητική εξωτερική μορφή και ύλη οποιουδήποτε αντικειμένου, αλλά απέβλεπε πάντα στο εσωτερικό νοούμενο. Το Πυρ, ο Αέρας, το Νερό, η Γη δεν ήταν παρά το εξωτερικό ένδυμα, τα σύμβολα των εμποτιζουσών, αόρατων Ψυχών ή Πνευμάτων: οι Κοσμικοί θεοί στους οποίους ο αδαής πρόσφερε λατρεία και ο σοφός απλώς ευσεβή αναγνώριση. Με την σειρά τους οι φαινομενικές υποδιαιρέσεις των νοούμενων Στοιχείων εμψυχώνονταν από τα ονομαζόμενα Στοιχειακά, τα "Πνεύματα της Φύσης" των κατώτερων βαθμίδων.

Στην *Θεογονία* του Μωχού βρίσκουμε πρώτα τον Αιθέρα και έπειτα τον αέρα, τις δυο αρχές από τις οποίες ο Όλαμ, η νοητή θεότητα (το ορατό Σύμπαν της Ύλης) γεννιέται από το Κοσμικό Αυγό. (Μόβερς, *Die Phonizier*, Τομ. 1, σελ. 282.)

Στους Ορφικούς Ύμνους ο Έρως-Φάνης προβάλλει από το θείο Αυγό, το οποίο γονιμοποιούν οι Αιθέριοι Άνεμοι: άνεμος όντας "το Πνεύμα του άγνωστου Σκότους", "το πνεύμα του θεού" (όπως εξηγεί ο Κ.Ο. Μύλλερ)· η θεία "Ιδέα", λέει ο Πλάτωνας, "η οποία λέγεται ότι κινείται στον Αιθέρα".

Στην ινδική *Κατακοπανισάντ*, ο Πούρουσα, το θείο πνεύμα, υπάρχει ήδη πριν από την αρχή της ύλης, από την ένωση των οποίων ξεπηδάει η μεγάλη ψυχή του κόσμου, *Μαχάν-άτμαν*, το Πνεύμα της Ζωής, κ.τ.λ., κ.τ.λ."[485] Αυτή η τελευταία ονομασία όντας επίσης ταυτόσημη με την Συμπαντική Ψυχή, ή *Άνιμα Μούντι*, της οποίας το Αστρικό Φως των θεουργών και των Καμπαλιστών είναι η τελευταία και κατώτερη διαίρεση.

Τα στοιχεία του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη ήταν επομένως οι ασώματες αρχές που αποδίδονταν στις τέσσερις μεγάλες υποδιαιρέσεις του δικού μας Συμπαντικού Κόσμου και σωστά ο Κρουζέρ ορίζει αυτές τις πρωτόγονες πίστεις... "σαν *ένα είδος μαγείας, έναν ψυχικό παγανισμό* και μια *θεοποίηση των δυνάμεων,* μια πνευματοποίηση η οποία έφερνε τους πιστούς σε στενή επικοινωνία με αυτές τις δυνάμεις". Τόσο στενή, πράγματι, ώστε οι ιεραρχίες αυτών των δυνάμεων

Ισχύων είχαν ταξινομηθεί σε μια επταδική σταδιακή κλίμακα από το σταθμητό στο αστάθμητο. Είναι επταδικές, όχι σαν μια τεχνητή βοήθεια για την διευκόλυνση της κατανόησης τους, αλλά στην αληθινή Κοσμική διαβάθμισή τους από την χημική (ή φυσική) μέχρι την καθαρά πνευματική σύστασή τους. *Θεοί* – για την αδαή μάζα – θεοί ανεξάρτητοι και υπέρτατοι˙ δαίμονες, για τους

485 Βέμπερ, Ακαδημαϊκές παραδόσεις πάνω στην Ινδική Φιλολογία, 2η έκδοση, 1876, σελ. 255.

φανατικούς οι οποίοι, επειδή συχνά είναι διανοητικοί, δεν μπορούν να κατανοήσουν το Πνεύμα της φιλοσοφικής φράσης, *e pluribus unum* (*εκ των πολλών το ένα*). Για τον ερμητικό φιλόσοφο είναι ΔΥΝΑΜΕΙΣ *σχετικά* "τυφλές" ή "νοήμονες", που ασχολείται μαζί τους ανάλογα με τις αρχές τους. Χρειάστηκαν πολλές χιλιετίες πριν βρεθούν, στην δική μας καλλιεργημένη εποχή, υποβαθμισμένοι τελικά σε απλά χημικά στοιχεία.

Ωστόσο οι καλοί χριστιανοί και ειδικά οι Βιβλικοί Προτεστάντες, πρέπει να δείχνουν περισσότερο σεβασμό στα τέσσερα Στοιχεία, αν σέβονται τον Μωυσή. Γιατί η Βίβλος σε κάθε σελίδα της Πεντατεύχου φανερώνει την προσοχή και την μυστική σημασία που τους έδινε ο Εβραίος νομοθέτης. Η σκηνή που περιείχε τα Άγια των Αγίων ήταν ένα κοσμικό Σύμβολο αφιερωμένο, σε μια από τις σημασίες του, στα Στοιχεία, στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και στον ΑΙΘΕΡΑ. Ο Ιώσηπος δείχνει πως ήταν φτιαγμένη λευκή: το χρώμα του Αιθέρα. Και αυτό εξηγεί επίσης γιατί στους αιγυπτιακούς και εβραϊκούς ναούς – σύμφωνα με τον Κλήμη τον Αλεξανδρινό (*Στρωματείς*, βιβλ. Πέμπτο, κεφ. VI) – ένα γιγαντιαίο παραπέτασμα υποστηριζόμενο από πέντε κίονες, χώριζε τα άγια των αγίων (που τώρα στις χριστιανικές εκκλησίες παριστάνονται από την αγία τράπεζα) όπου μόνο οι ιερείς επιτρεπόταν να μπουν, από το υπόλοιπο μέρος που ήταν προσιτό στον αμύητο. Με τα τέσσερα χρώματά του το παραπέτασμα συμβόλιζε τα τέσσερα κύρια Στοιχεία και υποδήλωνε την γνώση του θείου την οποία οι πέντε αισθήσεις του ανθρώπου μπορούν να τον κάνουν να αποκτήσει με την βοήθεια των τεσσάρων Στοιχείων.

Στα *Αρχαία Αποσπάσματα* του Κόρυ, ένας από τους "Χαλδαϊκούς Χρησμούς" εκφράζει ιδέες σχετικά με τα στοιχεία και τον Αιθέρα με μια γλώσσα σχεδόν ταυτόσημη με κείνη του Αόρατου Σύμπαντος που έχει γραφεί από δυο εξέχοντες επιστήμονες της εποχής μας.

> Αναφέρει πως από τον αιθέρα προήλθαν όλα τα πράγματα και σ' αυτόν όλα θα επιστρέψουν˙ ότι οι εικόνες όλων των πραγμάτων εντυπώνονται ανεξίτηλα πάνω του και ότι είναι η αποθήκη όλων των σπερμάτων ή των υπολειμμάτων κάθε ορατής μορφής, ακόμα και των ιδεών. Φαίνεται περιέργως ότι η περίπτωση αυτή επιβεβαιώνει τον δικό μας ισχυρισμό πως οποιεσδήποτε ανακαλύψεις γίνονται στις μέρες μας θα βρεθεί πως είχαν ήδη γίνει πολλές χιλιάδες χρόνια πριν, από τους "αφελείς " προγόνους" μας. (Ισιδα Αποκαλυμμένη, τομ. Ι.)

Από πού προέρχονται τα τέσσερα στοιχεία και οι Μαλαχίμ των Εβραίων; Με μια ταχυδακτυλουργία εκ μέρους των Ραββίνων και των τελευταίων Πατέρων της Εκκλησίας φαίνεται να συγχωνεύονται μέσα στον Ιεχωβά, αλλά η προέλευση τους είναι ταυτόσημη με κείνη των Κοσμικών θεών όλων των άλλων εθνών. Τα σύμβολα τους – είτε γεννήθηκαν στις όχθες του Όξου, στην καυτή άμμο της Άνω Αιγύπτου, ή στα άγρια δάση τα φοβερά και παγωμένα που σκεπάζουν τις πλαγιές και τις κορυφές των ιερών χιονισμένων βουνών της Θεσσαλίας, είτε στις πάμπα της Αμερικής – τα σύμβολα τους, επαναλαμβάνουμε, όταν αναχθούν στην αρχή τους είναι πάντα ίδια. Αιγύπτιος ή Πελασγός, Άριος ή Σημίτης, ο *genius loci*, ο τοπικός θεός, αγκάλιαζε στην μοναδικότητά του όλη την φύση, αλλά όχι ειδικά τα τέσσερα στοιχεία περισσότερο απ' ό,τι το δημιούργημά τους: όπως δέντρα, ποτάμια, βουνά ή αστέρια. Ο τοπικός θεός – μια τελευταία μετέπειτα σκέψη των "τελευταίων υποφυλών της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, όταν το πρωταρχικό και μεγαλειώδες νόημα είχε σχεδόν χαθεί – ήταν πάντα ο αντιπρόσωπος, με τους συγκεντρωμένους τίτλους του, όλων των συντρόφων του. Ήταν ο θεός του πυρός, που συμβολιζόταν από τον κεραυνό, όπως ο Δίας ή Αγκνί˙ ο" θεός του ύδατος, συμβολιζόμενος από τον ποτάμιο ταύρο ή κάποιο ιερό ποταμό ή πηγή, όπως ο Βάρουνα, ο Ποσειδώνας κ.τ.λ.˙ ο θεός του αέρα, που εμφανίζεται στον τυφώνα και στην θύελλα, όπως ο Βαγιού και ο Ίντρα και ο θεός ή πνεύμα της γης, που εμφανιζόταν στους σεισμούς, όπως ο Πλούτωνας, ο Γιάμα και τόσοι άλλοι.

Αυτοί ήταν οι Κοσμικοί θεοί, συνθέτοντας τα πάντα σε ένα, όπως απαντώνται σε κάθε κοσμογονία ή μυθολογία. Έτσι, οι Έλληνες, είχαν τον Δωδώνειο Δία, ο οποίος περιλάμβανε τα τέσσερα στοιχεία και τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και ο οποίος γι’ αυτό στην αρχαία Ρώμη αναγνωριζόταν κάτω από τον πανθεϊστικό τίτλο Κοσμικός Δίας, ενώ στην σύγχρονη Ρώμη έχει γίνει ο Κοσμικός θεός, ο μοναδικός κοσμικός θεός που, σ' αυτήν την τελευταία θεολογία, κατάπιε όλους τους άλλους, σύμφωνα με την αυθαίρετη απόφαση των ειδικών υπουργών του.

Σαν θεοί του Πυρός, του Αέρα και του Νερού ήταν ουράνιοι θεοί, ενώ σαν θεοί της κατώτερης περιοχής ήταν χθόνιες θεότητες, όπου το επίθετο "χθόνιες" αναφέρεται απλώς στην Γη. Ηταν "Πνεύματα της Γης" κάτω από τα αντίστοιχα ονόματα του Γιάμα, Πλούτωνα, Όσιρι, του "Κυρίου του κατώτερου βασιλείου" κ.τ.λ., κ.τ.λ. και ο γήινος χαρακτήρας τους το αποδεικνύει ικανοποιητικά. Οι αρχαίοι δεν γνώριζαν καμιά χειρότερη περιοχή μετά τον θάνατο από το Καμαλόκα, το *limbus* (ζώνη) πάνω σ' αυτήν την Γη.[486] Αν υποστηρίξει κανείς πως ο Δωδώνειος Δίας ταυτιζόταν με τον Αϊδωνέα, τον βασιλιά του υπόγειου κόσμου και με τον Dis, τον Ρωμαίο Πλούτωνα, και με τον Διόνυσο-Χθόνιο, τον υποχθόνιο, όπου σύμφωνα με τον Τζ. Φ. Κρουζέρ,[487] γίνονταν χρησμοί, τότε θα είναι ευχαρίστηση των Αποκρυψιστών να αποδείξουν ότι τόσο ο Αϊδωνέας όσο και ο Διόνυσος είναι οι βάσεις του Αντονάι ή "Γιούρ-μπο-Αντονάι", όπως αποκαλείται στον *Ναζαρηνό Κώδικα* ο Ιεχωβά. «Δεν θα λατρέψετε τον Ήλιο, που ονομάζεται Αντονάι, και του οποίου το όνομα είναι επίσης *Καντός* και Ελ-Ελ[488] και επίσης "Κύριος Βάκχος"».

Μπάαλ-Άδωνις των *Σοντ* ή Μυστηρίων των προβαβυλώνιων Ιουδαίων έγινε ο Αντονάι από την Μασορά, ο μετέπειτα Ιεχωβά. Έτσι οι Ρωμαιοκαθολικοί έχουν δίκιο. Όλοι αυτοί οι Δίες είναι της ίδιας οικογένειας, αλλά για να είναι πλήρης πρέπει να περιληφθεί σ' αυτήν και ο Ιεχωβά. Ο Δίας-*Αέριος* ή *Πάνας*, ο Δίας-Άμμων και ο Δίας-Μπελ-Μολόχ είναι συσχετίσεις και ταυτόσημοι με το Γιούρμπο-Αντονάι, γιατί είναι όλοι μια κοσμική φύση. Αυτή η φύση και δύναμη είναι που δημιουργεί το ειδικό γήινο σύμβολο και την φυσική και υλική του συγκρότηση, η οποία αποδεικνύει πως η Ενέργεια που εκδηλώνεται μέσα απ' αυτό είναι εξωτερική.

Γιατί η πρωτόγονη θρησκεία ήταν κάτι καλύτερο από απλή ανησυχία για τα φυσικά φαινόμενα, όπως παρατήρησε ο Σέλλινγκ και οι αρχές που ήταν πιο εξυψωμένες απ' όσο γνωρίζουμε σήμερα εμείς οι σύγχρονοι Σαδουκκαίοι, "κρύβονταν κάτω από το διάφανο πέπλο τέτοιων απλών φυσικών διαιρέσεων όπως ο κεραυνός, οι άνεμοι και η βροχή". Οι αρχαίοι γνώριζαν και μπορούσαν να διακρίνουν τα σωματικά από τα πνευματικά στοιχεία στις δυνάμεις της φύσης.

τετραπλός Δίας, όπως ο τετραπρόσωπος Μπράχμα – ο αέριος, ο αστραφτερός, ο γήινος και ο θαλάσσιος θεός – ο κύριος και κάτοχος των τεσσάρων στοιχείων μπορεί να σταθεί σαν ένας αντιπρόσωπος των μεγάλων Κοσμικών θεών κάθε έθνους. Ενώ παραχωρεί την κυριαρχία πάνω στο πυρ, στον Ήφαιστο-Βουλκάν πάνω στην θάλασσα, στον Ποσειδώνα και πάνω στην γη, στον Πλούτωνα-Αϊδωνέα, ωστόσο ο ΑΕΡΙΟΣ Δίας ήταν όλοι αυτοί, γιατί ο ΑΙΘΕΡΑΣ εξαρχής κυριαρχούσε πάνω τους και ήταν η σύνθεση όλων των στοιχείων.

Η παράδοση αναφέρει για μια σπηλιά, ένα τεράστιο σπήλαιο στις έρημους της Κεντρικής Ασίας, όπου το φως εισχωρεί μέσα από τέσσερα φαινομενικά φυσικά ανοίγματα ή σχισμές τοποθετημένες σταυρωτά στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Από το μεσημέρι μέχρι μια ώρα πριν από την δύση του Ήλιου – όπως βεβαιώνουν – το φως χύνεται μέσα με τέσσερα διαφορετικά χρώματα κόκκινο, μπλε, πορτοκαλόχρυσο και λευκό, εξαιτίας μερικών φυσικών ή τεχνητών συνθηκών βλάστησης και εδάφους. Το φως συγκλίνει στο κέντρο γύρω από μια στήλη από λευκό μάρμαρο με μια σφαίρα πάνω της που παριστάνει την Γη μας. Ονομάζεται "σπηλιά του Ζαρατούστρα".

Όταν περιλήφθηκε στις τέχνες και στις επιστήμες της Τέταρτης Φυλής, της Ατλάντειας, η φαινομενική εκδήλωση των τεσσάρων στοιχείων – την οποία εκείνοι που πίστευαν στους Κοσμικούς θεούς την απέδιδαν και σωστά στην νοήμονα παρέμβαση αυτών των θεών – προσέλαβε έναν επιστημονικό χαρακτήρα. Η μαγεία των αρχαίων ιερέων εκείνη την εποχή συνίστατο στο να απευθύνονται στους θεούς τους *στην δική τους γλώσσα*. "Η ομιλία των ανθρώπων πάνω στην Γη δεν μπορεί να φτάσει στους Κυρίους. Στον καθέναν πρέπει να απευθυνόμαστε με την γλώσσα του αντίστοιχου στοιχείου του", είναι μια φράση η οποία, όπως θα φανεί, είναι γεμάτη νόημα. "*Το Βιβλίο των Κανόνων*" που αναφέραμε προσθέτει, σαν μια εξήγηση της φύσης εκείνης της

486 Η Γέεννα της Βίβλου ήταν μια κοιλάδα κοντά στην Ιερουσαλήμ, όπου οι μονοθεϊστές Ιουδαίοι θυσίαζαν τα παιδιά τους στον Μολόχ, αν πρέπει να πιστέψουμε τα λόγια του προφήτη Ιερεμία [Ιερεμίας, Ζ', 31- θ', 2-6]. Η Σκανδιναβική Χελ ή Χελα ήταν μια παγωμένη περιοχή – ξανά Καμαλόκα – και οι αιγυπτιακός Αμέντι, ένας τόπος εξάγνισης. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ.)

487 Τζ. Φ. Κρουζέρ, *Συμβολική και Μυθολογία* κ.τ.λ., όπως μεταφράστηκε από τον Ντ. Γκινιώ, *Θρησκείες της Αρχαιότητας*, Τομ. 11, Μέρος ΙΙ (1835), Βιβλίο VI, κεφ. α, σελ. 543-544.

488 *Ναζαρηνός Κώδικας*, Ι, 47. Επίσης Ψαλμοί 89, 7.

στοιχειακής γλώσσας: "Αποτελείται από ήχους, όχι λέξεις, από ήχους, αριθμούς και σχήματα. Εκείνος που γνωρίζει πώς να αναμείξει αυτά τα τρία, θα προκαλέσει την ανταπόκριση της ελέγχουσας Δύναμης" (του κυβερνώντος θεού του απαιτούμενου ιδιαίτερου στοιχείου).

Έτσι αυτή η "γλώσσα" είναι η γλώσσα των επωδώνή *ΜΑΝΤΡΑΜ*, όπως ονομάζονται στην Ινδία, ο ήχος όντας *ο πιο ισχυρός και αποτελεσματικός μαγικός παράγοντας και το πρώτο από τα κλειδιά που ανοίγει την πύλη επικοινωνίας ανάμεσα στους θνητούς και στους Αθανάτους*. Εκείνος που πιστεύει στα λόγια και στις διδασκαλίες του Απ. Παύλου, δεν έχει δικαίωμα να διαλέγει μόνο τις αναφορές που του αρέσουν και να απορρίπτει τις άλλες και ο Απ. Παύλος διδάσκει αναμφίβολα την ύπαρξη των κοσμικών θεών και την παρουσία τους ανάμεσά μας. Ο παγανισμός δίδασκε μια διπλή και ταυτόχρονη εξέλιξη, μια "δημιουργία" – "πνευματική και κοσμική", όπως το εκφράζει η Ρωμαϊκή Εκκλησία – αιώνες πριν από την δημιουργία αυτής της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Η εξωτερική φρασεολογία σχετικά με τις θείες ιεραρχίες ελάχιστα άλλαξε από τις ένδοξες ημέρες του Παγανισμού ή "Ειδωλολατρείας". Μόνο τα ονόματα μεταβλήθηκαν μαζί με τους ισχυρισμούς που τώρα έγιναν ψευδή προσχήματα. Γιατί, για παράδειγμα, όταν ο Πλάτωνας βάζει στο στόμα της Ανώτατης Αρχής – του "Πατέρα Αιθέρα" ή Δία – τα ακόλουθα λόγια: "Οι θεοί των θεών των οποίων είμαι ο δημιουργός (*opifex*), αφού είμαι πατέρας όλων των έργων τους (*operumque parens*), γνώριζε πολύ καλά το νόημα της φράσης, ακριβώς – όπως υποψιαζόμαστε – και ο Απ. Παύλος, όταν έλεγε: "και γαρ είπερ εισί λεγόμενοι θεοί είτε εν ούρανω είτε επί της γης, ώσπερ εισί θεοί πολλοί καί κύριοι πολλοί...".[489] Και οι δυο γνώριζαν πολύ καλά το νόημα και την σημασία αυτού που παρουσίαζαν με τόσο προσεγμένους όρους.

Μιλώντας για τις αλληλεπιδράσεις των δυνάμεων ο σερ Ο. Γκρόβ, (Μέλος της Βασιλικής Εταιρείας), λέει:

> Οι αρχαίοι, όταν παρατηρούσαν ένα φυσικό φαινόμενο, άσχετο από τις συνηθισμένες αναλογίες και ανεξήγητο από οποιαδήποτε γνωστή σ' αυτούς μηχανική δράση, το απέδιδαν σε μια ψυχή, μια πνευματική ή προγενέθλια δύναμη... Ο αέρας και τα αέρια στην αρχή θεωρούνταν και αυτά πνευματικά, αλλά στην συνέχεια προσέλαβαν έναν πιο υλικό χαρακτήρα˙ [οι ίδιες λέξεις *πνεύμα*, *spiritus* κ.τ.λ. χρησιμοποιούνταν για να δηλώσουν την ψυχή ή ένα αέριο] και η λέξη αέριο, *gas*, από το *geist*, που σημαίνει φάντασμα ή πνεύμα, μας δίνει ένα παράδειγμα της βαθμιαίας μεταμόρφωσης μιας πνευματικής σε φυσική αντίληψη...
> (*Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, σελ. 135· 5η εκδ., 1867.)

Αυτό, ο μεγάλος επιστήμονας, το θεωρεί σαν το μόνο ενδιαφέρον της ακριβούς επιστήμης, η οποία δεν έχει καμιά δουλειά να ανακατευθεί με τις αιτίες,

> Αιτία και αποτέλεσμα, επομένως, στην αφηρημένη σχέση τους με αυτές τις δυνάμεις, είναι απλώς συμβατικοί όροι. Βρισκόμαστε σε απόλυτη άγνοια σχετικά με την έσχατη γενεσιουργό δύναμη της καθεμιάς και όλων και πιθανόν θα παραμείνουμε για πάντα σε άγνοια. Μπορούμε μόνο να βεβαιώσουμε το πρότυπο της δράσης τους˙ μπορούμε ταπεινά να αποδώσουμε την αιτιότητά τους σε κάποια πανταχού παρούσα επιρροή και να μείνουμε ικανοποιημένοι μελετώντας απλώς τα αποτελέσματά τους και αναπτύσσοντας με το πείραμα τις αμοιβαίες αλληλεπιδράσεις τους. (*Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, Πρόλογος. Σελ. XIII.)

Αν η πολιτική αυτή υιοθετηθεί και το σύστημα γίνει πράγματι αποδεκτό με τα παραπάνω λόγια, δηλαδή την *πνευματικότητα* της "έσχατης γενεσιουργού δύναμης", θα είναι εντελώς

[489] Προς Κορινθίους Α', Θ', 5. Δεν μπορούμε να κατηγορηθούμε από τους Προτεστάντες επειδή ερμηνεύουμε έτσι αυτό το απόσπασμα, γιατί αν η μετάφραση της Αγγλικής Βίβλου είναι διφορούμενη, δεν συμβαίνει το ίδιο με το αρχικό κείμενο και η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δέχεται τα λόγια του Αποστόλου με το αληθινό τους νόημα. Σαν απόδειξη δείτε το έργο *Σχόλια πάνω στις Επιστολές του Αγ. Παύλου*, του Ιωάννη του Χρυσοστόμου, "άμεσα εμπνευσμένο από τον απόστολο" και "ο οποίος έγραψε κάτω από δική του υπαγόρευση", όπως μας βεβαιώνει ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ, του οποίου τα έργα είναι αποδεκτά από την Ρώμη. Και ο Αγ. Χρυσόστομος, σχολιάζοντας αυτό το απόσμασμα, λέει: "Και, αν και υπάρχουν (πράγματι) εκείνοι που ονομάζονται θεοί... – γιατί φαίνεται πως υπάρχουν αληθινά *αρκετοί θεοί*
– ωστόσο και παρ' όλα αυτά, η θεία·*Αρχή* και ο Υπέρτατος Θεός δεν παύει να παραμένει ουσιαστικά ένας και αδιαίρετος". Το ίδιο έλεγαν επίσης και οι παλιοί Μυημένοι που γνώριζαν πως η λατρεία των κατώτερων θεών δεν μπορεί ποτέ να επηρεάσει την "Θεία-Αρχή". (Βλέπε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. II, σελ. 322).

παράλογο να αρνηθούμε να αναγνωρίσουμε αυτήν την ποιότητα, που είναι έμφυτη στα υλικά *στοιχεία* ή μάλλον στις ενώσεις τους, σαν παρούσα στο πυρ, στον αέρα, στο νερό ή στην γη. Οι αρχαίοι γνώριζαν αυτές τις δυνάμεις τόσο καλά ώστε, αν και έκρυβαν την αληθινή τους φύση κάτω από διάφορες αλληγορίες για το καλό (ή προς ζημία) του αμόρφωτου όχλου, ωστόσο, παρ' όλο που τα αντέστρεφαν, ποτέ δεν ξέφευγαν από το περίπλοκο θέμα τους. Κατάφεραν να ρίξουν ένα πυκνό πέπλο πάνω στον πυρήνα της αλήθειας που έκρυβε το σύμβολο, αλλά προσπάθησαν πάντα να το διατηρήσουν σαν μια καταγραφή για τις μελλοντικές γενιές, αρκετά διαφανή ώστε να επιτρέψει στους σοφούς του μέλλοντος να διακρίνουν την αλήθεια πίσω από την νεφελώδη μορφή του συμβόλου ή της αλληγορίας. Εκείνοι οι αρχαίοι σοφοί κατηγορήθηκαν για δεισιδαιμονία και ευπιστία και μάλιστα από εκείνα τα έθνη τα οποία, ενώ στην εποχή τους ήταν καλλιεργημένα και σοφά με γνώση των τεχνών και των επιστημών, δέχτηκαν σήμερα σαν δικό τους ζώντα και άπειρο θεό τον ανθρωπομορφικό "Ιεχωβά" των Ιουδαίων.

Ποιες είναι αυτές οι υποτιθέμενες "δεισιδαιμονίες"; Για παράδειγμα, ο Ησίοδος πίστευε πως "οι άνεμοι ήταν οι γιοί του γίγαντα Τυφωέα, που ο Αίολος τους έδενε και τους έλυνε όποτε ήθελε, και οι πολυθεϊστές Έλληνες το αποδέχθηκαν όπως και ο Ησίοδος. Και γιατί όχι, αφού και οι μονοθεϊστές Ιουδαίοι είχαν τις ίδιες πίστεις, με άλλα ονόματα για τις δραματικές προσωπικότητές τους και αφού οι χριστιανοί πιστεύουν το ίδιο μέχρι σήμερα; Οι Αίολος, Βορέας κ.τ.λ. του Ησιόδου, ονομάζονταν *Καντίμ, Τσαφόν, Νταρόμ* και *Ρούαχ-Χαγιάμ* από τον "εκλεκτό λαό" του Ισραήλ. Ποια είναι λοιπόν η θεμελιώδης διαφορά; Ενώ οι Έλληνες δίδασκαν πως ο Αίολος έλυνε και έδενε τους ανέμους, οι Ιουδαίοι πίστευαν το ίδιο ένθερμα για τον Κύριο τον θεό τους ότι, "*ανέβη καπνός εν τη οργή αυτού και πυρ εκ στόματος αυτού κατέδεται, άνθρακες εξεκαύθησαν απ' αυτού* καί έκλινεν ουρανός και κατέβη και γνόθος υποκάτω των ποδών αυτού και *επεκάθισεν επί Χερουβίμ και επετάσθη και ώφθη επί πτερύγων άνεμου*" (Σαμουήλ Β, ΚΒ', 9-11). Είτε και στις δυο περιπτώσεις πρόκειται απλώς για τρόπο έκφρασης, είτε πρέπει να θεωρηθούν και οι δυο *δεισιδαιμονίες*. Νομίζουμε ότι δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, αλλά προέρχονται από μια έντονη αίσθηση ταύτισης με την φύση και από μια αντίληψη του μυστηρίου και της διάνοιας πίσω από κάθε φυσικό φαινόμενο, την οποία οι σύγχρονοι άνθρωποι δεν κατέχουν πια. Ούτε ήταν "δεισιδαιμονία" για τους 'Έλληνες παγανιστές να υπακούσουν στον χρησμό των Δελφών όταν τους είπε, την εποχή που πλησίαζε ο στόλος του Ξέρξη, "να θυσιάσουν στους Ανέμους", γιατί το ίδιο θεωρείται σαν *θεία* λατρεία στους Ισραηλίτες που θυσίαζαν τόσο συχνά στον άνεμο και στην φωτιά: ειδικά σ' αυτό το τελευταίο στοιχείο. Μήπως οι ίδιοι δεν λένε πως ο "Θεός είναι πυρ αναλίσκον" (Δευτερονόμιο Δ', 242) που εμφανίζεται γενικά σαν Πυρ και "περιβεβλημένος από πυρ"; Και μήπως ο Ηλίας δεν αναζήτησε αυτόν (τον Κύριο) στον "μεγάλο δυνατό άνεμο, και στον σεισμό"; Και μήπως οι χριστιανοί μετά απ' αυτούς δεν επαναλαμβάνουν το ίδιο; Μήπως και αυτοί δεν θυσιάζουν ακόμα και σήμερα στον ίδιο θεό του *Ανέμου* και του *Ύδατος*; Το κάνουν γιατί ακόμα και αυτήν την στιγμή στα προσευχητάρια των τριών χριστιανικών Εκκλησιών υπάρχουν ειδικές προσευχές για βροχή, ξηρασία, ευνοϊκούς ανέμους και καταλάγιασμα των θυελλών στην θάλασσα και οι αρκετές εκατοντάδες αιρέσεις της προτεσταντικής θρησκείας τις προσφέρουν στον θεό τους μπροστά σε κάθε απειλή συμφοράς. Το γεγονός ότι δεν εισακούονται από τον Ιεχωβά περισσότερο απ' ό,τι εισακούονταν, πιθανόν από τον *Pluvius* [Όμβριο] Δία, δεν αλλάζει το γεγονός πως αυτές οι προσευχές απευθύνονται στην Δύναμη ή στις Δυνάμεις που υποτίθεται ότι κυβερνούν τα Στοιχεία, ότι αυτές οι Δυνάμεις είναι ταυτόσημες τόσο στον παγανισμό όσο και στην χριστιανοσύνη. Ή μήπως θα πρέπει να πιστέψουμε πως τέτοιες προσευχές είναι χονδροειδής ειδωλαλατρεία και παράλογη "δεισιδαιμονία" μόνο όταν απευθύνονται από έναν παγανιστή προς το είδωλό του και πως η ίδια δεισιδαιμονία ξαφνικά μετατρέπεται σε άξια ικεσία και θρησκεία κάθε φορά που αλλάζει το όνομα του ουράνιου παραλήπτη; Αλλά το δένδρο γίνεται γνωστό από τους καρπούς του. Και αφού οι καρποί του χριστιανικού δένδρου δεν είναι καλύτεροι από τους καρπούς του δένδρου του παγανισμού, γιατί θα πρέπει το πρώτο να απαιτεί περισσότερο σεβασμό απ' ό,τι το δεύτερο;

Έτσι, όταν ο Σεβαλιέ Ντρακ, ένας προσηλυτισμένος Ιουδαίος, και ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ, ένας φανατικός Ρωμαιοκαθολικός της γαλλικής αριστοκρατίας, μας λένε ότι στα Εβραϊκά η *αστραπή* είναι συνώνυμο της οργής και κατευθύνεται πάντα από ένα κακό Πνεύμα, ότι ο Δίας *Fulgur* ή *Fulgurans* ονομάζεται επίσης από τους χριστιανούς *Elicius* [Καταιβάτης] και θεωρείται

σαν η *ψυχή της αστραπής*, ο δαίμονάς της (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων* κ.τ.λ., Τομ. III, σελ. 415), τότε είτε πρέπει να εφαρμόσουμε την ίδια εξήγηση και ορισμό κάτω από τις ίδιες περιστάσεις και στον "Κύριο θεό του Ισραήλ", ή να αρνηθούμε το δικαίωμα να παραποιούμε τους θεούς και τις πίστεις άλλων εθνών.

Ωστόσο οι παραπάνω δηλώσεις αν και προέρχονται από δυο ένθερμους και διαβασμένους Ρωμαιοκαθολικούς, είναι λιγότερο επικίνδυνες, μπροστά στην Βίβλο και στους προφήτες της. Πράγματι, αν ο Δίας, ο "αρχιδαίμονας των Παγανιστών Ελλήνων", εκτόξευε τους θανατηφόρους κεραυνούς και τις αστραπές του σε κείνους που προκαλούσαν την οργή του, το ίδιο έκανε και ο Κύριος ο θεός του Αβραάμ και του Ιακώβ. Στο Σαμουήλ Β' βρίσκουμε πως "έβρόντησεν εξ ουρανού Κύριος, και ο ύψιστος έδωκε την φωνήν αυτού και απέστειλε βέλη [κεραυνούς] και εσκόρπισεν αυτούς [τον στρατό του Σαούλ], και ήστραψεν άστραπήν καί έξέστησεν αυτούς" (Σαμουήλ Β', ΚΒ', 14-15).

Οι Αθηναίοι κατηγορούνται ότι θυσίασαν στον Βορέα και ο "Δαίμονας" αυτός λέγεται ότι βύθισε και κατέστρεψε 400 πλοία του Περσικού στόλου πάνω στα βράχια του Όρους Πηλίου και ότι ήταν τόσο μανιασμένος, "ώστε όλοι οι Μάγοι του Ξέρξη μόλις που μπόρεσαν να αντισταθμίσουν την οργή του προσφέροντας άλλες θυσίες στην Θέτιδα" (Ηροδότου, *Ιστορία*, VII, παρ. 191). Ευτυχώς στα αρχεία των χριστιανικών πολέμων δεν υπάρχει καμιά τεκμηριωμένη περίπτωση που να δείχνει μια παρόμοια καταστροφή της ίδιας κλίμακας που να συνέβη σε κάποιον χριστιανικό στόλο εξαιτίας των "προσευχών" του εχθρού του, δηλαδή κάποιου άλλου χριστιανικού έθνους. Αλλά αυτό δεν είναι δικό τους σφάλμα, γιατί ο καθένας προσεύχεται για την καταστροφή του άλλου τόσο ένθερμα, όσο προσεύχονταν και οι Αθηναίοι στον Βορέα. Και οι δυο καταφεύγουν σε μια μικρή μαύρη μαγεία *con amore* [*με αγάπη*]. Αφού μια τέτοια αποχή από την θεία παρέμβαση δεν οφείλεται καθόλου σε έλλειψη προσευχών, που αποστέλλονται σε έναν κοινό Παντοδύναμο Θεό για την αμοιβαία καταστροφή, τότε πού θα πρέπει να τραβήξουμε την διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στον παγανιστή και στον χριστιανό; Και ποιος αμφιβάλλει πως ολόκληρη η προτεσταντική Αγγλία θα χαιρόταν και θα πρόσφερε ευχαριστίες στον Κύριο, αν κατά την διάρκεια κάποιου μελλοντικού πολέμου 400 πλοία του εχθρικού στόλου καταστραφούν εξαιτίας τέτοιων άγιων προσευχών; Ποια είναι, λοιπόν, η διαφορά, ξαναρωτάμε, ανάμεσα στον Δία, στον Βορέα και στον Ιεχωβά; Μόνο αυτή: Το έγκλημα του δικού μας συγγενούς – ας πούμε του "πατέρα" μας – πάντα δικαιολογείται και συχνά εκθειάζεται, ενώ το έγκλημα του συγγενούς του γείτονα τιμωρείται πάντα ευχαρίστως με κρέμασμα. Ωστόσο το έγκλημα είναι το ίδιο.

Μέχρι τώρα οι "ευλογίες της χριστιανοσύνης" δεν φαίνεται να βοήθησαν πολύ στο ηθικό προχώρημα των προσηλυτισμένων παγανιστών.

Αυτό δεν αποτελεί υπεράσπιση των παγανιστικών θεών, ούτε επίθεση στην χριστιανική θεότητα, ούτε σημαίνει πίστη σε κάτι από τα δυο. Η συγγραφέας είναι εντελώς αμερόληπτη και αρνείται να μαρτυρήσει υπέρ του ενός ή του άλλου, γιατί ούτε προσεύχεται, ούτε πιστεύει, ούτε φοβάται κανέναν τέτοιον "προσωπικό" και ανθρωπομορφικό θεό. Ο παραλληλισμός παρουσιάστηκε απλώς σαν άλλη μια περίεργη εκδήλωση του παράλογου και τυφλού φανατισμού του πολιτισμένου θεολόγου. Γιατί, μέχρι τώρα, δεν υπάρχει καμιά μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις δυο πίστεις και απολύτως καμιά διαφορά στα αντίστοιχα αποτελέσματά τους πάνω στην *ηθική*, ή πνευματική φύση. Το "φως του Χριστού" φωτίζει τώρα τα απαίσια χαρακτηριστικά του ζωώδους ανθρώπου, ακριβώς όπως την παλιά εποχή το "φως του Εωσφόρου".

> Εκείνοι οι δυστυχείς ειδωλολάτρες μέσα στην δεισιδαιμονία τους θεωρούν ακόμα και τα Στοιχεία σαν κάτι που έχει κατανόηση!... Πιστεύουν ακόμα στο είδωλο Βαγιού: τον θεό, ή μάλλον τον Δαίμονα του Ανέμου και του Αέρα... πιστεύουν ακράδαντα στην αποτελεσματικότητα των προσευχών τους και στις δυνάμεις των μπραχμάνων τους πάνω στους ανέμους και στις θύελλες....[490]

Σαν απάνηση στο παραπάνω μπορούμε να αναφέρουμε από το κατά Λουκά Η', 24:"Ο δε (Ιησούς) εγερθείς *επετίμησε τω ανέμω και τω κλύδωνι του ύδατος, και επαύσαντο, και εγένετο γαλήνη*". Και εδώ είναι μια άλλη αναφορά από ένα βιβλίο προσευχών: "Ω, Παρθένα της Θάλασσας,

490 Ιεραπόστολος Λαβουζιέ απ' το Κοσίν, στην *Εφημερίδα των Αποικιών*.

ευλογημένη Μητέρα και Κυρία των Υδάτων, συγκράτησε τα κύματά σου..." κ.τ.λ., κ.τ.λ. (προσευχή των Ναπολιτάνων και Προβηγκιανών ναυτών, που έχει αντιγραφεί επακριβώς από την προσευχή των Φοινίκων ναυτικών προς την Παρθένο-θεά τους Αστάρτη). Το λογικό και αναπόφευκτο συμπέρασμα που βγαίνει από τους παραλληλισμούς που παρουσιάσαμε και από την επίκριση του Ιεραπόστολου, είναι το ακόλουθο: Επειδή οι Εντολές των μπραχμάνων προς τους στοιχειακούς-θεούς τους *δεν παραμένουν "αναποτελεσματικές*", η δύναμη των μπραχμάνων επομένως τοποθετείται μαζί με κείνη του Ιησού. Επίσης, η Αστάρτη δεν εμφανίζεται καθόλου κατώτερη σε δυνατότητα από την "Παρθένο της Θάλασσας" των χριστιανών ναυτών. Δεν αρκεί, λοιπόν, να δώσεις κακό όνομα σε ένα σκυλί και μετά να το κρεμάσεις, πρέπει και το σκυλί να αποδειχθεί ένοχο. Ο Βορέας και η Αστάρτη μπορεί να είναι *διάβολοι* στην θεολογική φαντασία, αλλά όπως πολύ σωστά ειπώθηκε, το δένδρο κρίνεται από τους καρπούς του. Και αφού οι χριστιανοί εμφανίζονται το ίδιο ανήθικοι και αδύναμοι όσο ήταν και οι παγανιστές, ποια ευεργεσία κέρδισε η ανθρωπότητα από αυτήν την αλλαγή θεών και ειδώλων;

Εκείνο, όμως, που ο Θεός και οι χριστιανοί Άγιοι δικαιώνονται όταν το κάνουν, θεωρείται έγκλημα αν επιτευχθεί από τους κοινούς θνητούς. Τώρα η μαγεία και οι επικλήσεις θεωρούνται μύθοι, όμως από την εποχή των Κανόνων του Ιουστινιανού (*Κώδιξ Ιουστινιανού*, Βιβλ. Ένατο, Τίτλος XVIII, "Περί κακουργημάτων κ.τ.λ.", Κανόνας 4), μέχρι τους νόμους ενάντια στην μαγεία της Αγγλίας και της Αμερικής – που *είναι σε αχρηστία* αλλά δεν έχουν καταργηθεί μέχρι σήμερα – τέτοιες επικλήσεις, ακόμα και όταν υπήρχε απλή υποψία, τιμωρούνταν σαν έγκλημα. Γιατί να τιμωρεί κανείς μια χίμαιρα; Και όμως διαβάζουμε πως ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος καταδίκασε σε θάνατο τον φιλόσοφο Σώπατρο επειδή ελευθέρωνε τους ανέμους και έτσι εμπόδιζε τα πλοία τα φορτωμένα με στάρι να φτάσουν στην ώρα τους και να δώσουν τέλος στον λιμό. Και τον Παυσανία τον περιγελούν όταν βεβαιώνει πως είδε με τα ίδια του τα μάτια "ανθρώπους οι οποίοι με απλές προσευχές και επικλήσεις" σταμάτησαν μια δυνατή χαλαζοθύελλα. (*Περιήγησις*, Βιβλ. Δεύτερο, XXXIV, 3.) Ωστόσο αυτό δεν εμποδίζει τους σύγχρονους χριστιανούς συγγραφείς να συμβουλεύουν προσευχή κατά την διάρκεια θύελλας και κινδύνου και να πιστεύουν στην αποτελεσματικότητά της. Ο Χόππο και ο Στάντλεϊν – δυο μάγοι και μαγγανευτές – καταδικάστηκαν σε θάνατο μόλις πριν έναν αιώνα, επειδή έκαναν μαγγανείες στους καρπούς και μετέφεραν *μέσω μαγικής τέχνης* την σοδειά από το ένα χωράφι στο άλλο, αν πιστέψουμε τον Σπρένγκερ, τον διάσημο συγγραφέα που λέει: "*Qui fruges excantassent segetem pellicentes incantando*" (*Οι οποίοι μάγευαν τους καρπούς και απομάκρυναν την σοδειά με την μαγεία τους*).

Ας τελειώσουμε θυμίζοντας στον αναγνώστη πως, δίχως την παραμικρή σκιά δεισιδαιμονίας μπορεί κανείς να πιστεύει στην δυαδική φύση κάθε αντικειμένου πάνω στην Γη: στην πνευματική και στην υλική, στην ορατή και στην αόρατη φύση και ότι η επιστήμη ουσιαστικά το αποδεικνύει, ενώ αρνείται την ίδια της την απόδειξη. Γιατί αν, όπως λέει ο σερ Ουίλλιαμ Γκροβ,

ηλεκτρισμός που χειριζόμαστε δεν είναι παρά το *αποτελέσμα* της συνηθισμένης ύλης επηρεαζόμενης από κάτι αόρατο, την "έσχατη γενεσιουργό δύναμη" κάθε Δύναμης, την "*μια πανταχού παρούσα επιρροή*", τότε είναι απόλυτα φυσικό να πιστεύει κανείς αυτό που πίστευαν και οι αρχαίοι: δηλαδή ότι κάθε Στοιχείο έχει *διπλή* φύση. "Το ΑΙΘΕΡΙΟ πυρ είναι κυρίως η εκπόρευση του ΚΑΜΠΙΡ˙ το αέριο δεν είναι παρά η ένωση [αλληλεπίδραση] του πρώτου με το *γήινο πυρ* και η καθοδήγηση και εφαρμογή του στο γήινο πεδίο μας ανήκει σε ένα *Καμπίρ* μικρότερου μεγαλείου": ένα Στοιχειακό ίσως, όπως θα το ονόμαζε ο αποκρυφιστής, και το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για κάθε Κοσμικό Στοιχείο.

Κανένας δεν θα αρνηθεί πως το ανθρώπινο ον κατέχει διάφορες δυνάμεις: μαγνητική, συμπαθητική, αντιπαθητική, νευρική, δυναμική, απόκρυφη, μηχανική, νοητική: κάθε είδους δύναμη. Ούτε πως οι φυσικές δυνάμεις είναι όλες στην ουσία τους βιολογικές, ότι συγχωνεύονται και συχνά αναμειγνύονται με κείνες τις δυνάμεις τις οποίες έχουμε ονομάσει νοητικές και ηθικές, όπου οι πρώτες είναι οι φορείς, θα λέγαμε, οι *ουπάντι* των δεύτερων. Εκείνος που δεν αρνείται την ύπαρξη της ψυχής στον άνθρωπο, δεν θα διστάσει να πει πως η παρουσία και η ανάμιξη τους είναι η ίδια η ουσία της ύπαρξης μας και πως πράγματι αποτελούν το *Εγώ* στον άνθρωπο. Αυτές οι ικανότητες έχουν τα φυσιολογικά, φυσικά, μηχανικά, καθώς και τα νευρικά, εκστατικά, διορατικά και διακουστικά τους φαινόμενα, τα οποία τώρα θεωρούνται και αναγνωρίζονται ακόμα και από

την επιστήμη σαν απολύτως φυσικά. Γιατί θα πρέπει ο άνθρωπος να αποτελεί την μόνη εξαίρεση στην φύση και γιατί δεν μπορούν ακόμα και τα ΣΤΟΙΧΕΙΑ να έχουν τους φορείς τους, τα "Βαχάνα" τους σ' αυτές που ονομάζουμε ΦΥΣΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ; Και γιατί, πάνω απ' όλα, θα πρέπει τέτοιες πίστεις να αποκαλούνται "δεισιδαιμονίες" μαζί με τις θρησκείες της αρχαιότητας;

XV

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΟΥΑΝ-ΣΙ-ΓΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ

Όπως ο Αβαλοκιτεσβάρα, έτσι και ο Γκουάν-Σι-γιν πέρασε μέσα από αρκετές μεταμορφώσεις, αλλά είναι λάθος, να λέμε πως πρόκειται για μια σύγχρονη επινόηση των Βόρειων Βουδιστών, γιατί ήταν γνωστός, κάτω από διάφορα ονόματα, από την αρχαιότατη εποχή. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι: "Εκείνος που είναι ο πρώτος που εμφανίζεται κατά την Αναζωογόνηση θα είναι ο τελευταίος που θα έλθει κατά την Επαναπορρόφηση (*πραλάγια*)". Έτσι οι Λόγοι όλων των εθνών, από το βεντικό Βισβακάρμαν των Μυστηρίων μέχρι τον Σωτήρα των σύγχρονων πολιτισμένων εθνών, είναι ο "Λόγος" που υπήρχε "εν αρχή" (ή κατά την αφύπνιση των ενεργοποιών δυνάμεων της Φύσης) με το Ένα ΑΠΟΛΥΤΟ. Γεννημένο από Πυρ και Ύδωρ, πριν αυτά γίνουν ξεχωριστά στοιχεία, ΑΥΤΟ ήταν ο "Πλάστης" (μορφοποιός ή σχηματοποιός) όλων των πραγμάτων "...και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν, εν αυτώ ζωή ην και η ζωή ην το φως των ανθρώπων" (Κατά Ιωάννην, Α', 3-4), και τελικά μπορεί να ονομαστεί, όπως γινόταν πάντα, το Άλφα και το Ωμέγα της εκδηλωμένης Φύσης. "Ο μεγάλος Δράκοντας της Σοφίας γεννήθηκε από Πυρ και Ύδωρ, και στο Πυρ και στο Ύδωρ όλα θα επαναπορροφηθούν μαζί του" (*Φα-χούα Τζινγκ, Σαντάρμα Πουνταρίκα*). Επειδή αυτός ο μποντισάττβα λέγεται πως "παίρνει όποια μορφή θέλει" από την αρχή του Μανβαντάρα μέχρι το τέλος του, παρ' όλο που η ειδική μέρα της γέννησής του (αναμνηστική ημέρα) γιορτάζεται σύμφωνα με το *Τζιν-γκου-ανγκ μινγκ Τζινγκ (Ένδοξο Σούτρα του Χρυσαφένιου Φωτός*) την δέκατη ένατη μέρα του δεύτερου μήνα, ενώ του "Μαϊτρέγια-Μπούντα" την πρώτη μέρα του πρώτου μήνα, ωστόσο αυτοί οι δυο είναι ένα. Στην έβδομη Φυλή θα εμφανιστεί σαν Μαϊτρέγια-Μπούντα, ο τελευταίος των Αβατάρα και Βουδών. Αυτή η πίστη και η προσμονή είναι κοινή σε ολόκληρη την Ανατολή. Μόνο που ο νέος Σωτήρας της Ανθρωπότητας δεν μπορεί ποτέ να εμφανιστεί στο Κάλι-γιουγκά, την τωρινή τρομερά υλιστική εποχή του Σκότους, την "Μαύρη Εποχή". Το Κάλι-γιουγκά είναι "η Χρυσή Εποχή"(!) μόνο στα μυστικιστικά κείμενα μερικών Γάλλων ψευδο-Αποκρυφιστών.[491]

Γι' αυτό η τελετουργία στην εξωτερική λατρεία αυτής της θεότητας βασίστηκε πάνω στην μαγεία. Τα *μάντραμ* πάρθηκαν όλα από ειδικά βιβλία που κρατιούνται μυστικά από τους ιερείς και το καθένα απ' αυτά λέγεται ότι επιφέρει ένα μαγικό αποτέλεσμα, επειδή αυτός που τα απαγγέλλει ή τα διαβάζει δημιουργεί, με την απλή προφορά τους, μια μυστική αιτία που καταλήγει σε άμεσα αποτελέσματα. Ο Γκουάν-Σι-γιν είναι ο Αβαλοκιτεσβάρα, και οι δυο τους είναι μορφές της έβδομης Συμπαντικής Αρχής, ενώ στον ανώτατο μεταφυσικό χαρακτήρα της αυτή η θεότητα είναι συνθετική συσσώρευση όλων των πλανητικών Πνευμάτων, Ντιάνι Τσόχαν. Είναι ο "Αυτο-εκδηλωμένος", με λίγα λόγια, ο "Γιος του Πατρός". Στεφανωμένη με επτά δράκοντες, πάνω από το άγαλμα του βρίσκεται η επιγραφή Π'ου-τζι-τσ'ον-λινγκ, "ο παγκόσμιος Σωτήρας όλων των ζωντανών όντων".

Φυσικά το όνομα που δίνεται στον αρχαϊκό τόμο των Στάντζα είναι εντελώς διαφορετικό, αλλά το Γκουάν-γιν είναι ένα τέλειο αντίστοιχο. Σε έναν ναό του Π'ου-ντο, το ιερό νησί των Βουδιστών στην Κίνα, ο Γκουάν-σι-γιν παριστάνεται να πλέει πάνω σε ένα μαύρο υδρόβιο πουλί (Κάλα-Χάμσα), και να χύνει στα κεφάλια των θνητών το ελιξήριο της ζωής το οποίο καθώς χύνεται μετατρέπεται σε έναν από τους κύριους Ντιάνι Μπούντα, στον Κυβερνήτη ενός άστρου που ονομάζεται το "Άστρο της Σωτηρίας". Στην τρίτη μεταμόρφωσή του ο Γκουάν-Γιν είναι το εμψύχωναν πνεύμα ή δαίμων του Νερού. Στην Κίνα ο Τάλεΰ-Λάμα πιστεύεται πως είναι ενσάρκωση του Γκουάν-σι-γιν, ο οποίος στην τρίτη γήινη εμφάνιση του ήταν ένας μποντισάττβα,·ενώ ο Τάσι-Λάμα είναι μια ενσάρκωση του Αμιτάμπα-Μπούντα ή Γκαουταμά.

491 Βλέπε *Η Αποστολή των Ιουδαίων*, 1884, του Μαρκήσιου Αλεξάντρ Σαιν-Υβντ' Αλβεΰντ.

Θα πρέπει να παρατηρήσουμε εν παρόδω ότι ένας συγγραφέας πρέπει να έχει πράγματι αρρωστημένη φαντασία για να ανακαλύπτει παντού φαλλική λατρεία, όπως έκαναν ο Μακ Κλάτσεϋ και ο Χάργκρέϊβ Τζένινγκς. Ο πρώτος ανακαλύπτει "τους αρχαίους φαλλικούς θεούς, παριστάμενους κάτω από δυο φανερά σύμβολα: το Κέεν ή Γιόνγκ, που είναι το *membrum virile* [αρσενικό μέλος], και το Κβ-αν ή Γιν, το *pudendum muliebre* [γυναικείο αιδοίο], ή Γιομ".[492] Μια τέτοια συσχέτιση φαίνεται ακόμα πιο παράξενη επειδή ο Γκουάν-σι-γιν (Αβαλοκιτεσβάρα) και η Γκουάν-γιν, πέρα από το ότι τώρα είναι οι προστάτιδες θεότητες των Βουδιστών ασκητών, των Γιόγκι του Θιβέτ, είναι οι θεοί της αγνότητας και με το εσωτερικό τους νόημα δεν είναι ούτε καν εκείνο που δηλώνει η απόδοση του Ράις Ντέηβιντς «Το όνομα Αβαλοκιτεσβάρα... σημαίνει "Ο Κύριος που κοιτάζει από ψηλά"». Ούτε ο Γκουάν-σι-γιν, είναι "το Πνεύμα των Βουδών που υπάρχει στην εκκλησία",[493] αλλά, ερμηνευόμενο κυριολεκτικά, σημαίνει "Ο Κύριος που φαίνεται", και κατά μια έννοια, "ο θείος ΕΑΥΤΟΣ που γίνεται αντιληπτός από τον Εαυτό" (τον ανθρώπινο): το Άτμαν ή έβδομη αρχή βυθισμένη στην Συμπαντική, που γίνεται αντιληπτή, ή αντικείμενο αντίληψης, από το Μπούντι, την έκτη αρχή ή θεία Ψυχή στον άνθρωπο. Με μια ακόμα ανώτερη έννοια, ο Αβαλοκιτεσβάρα = Γκουάν-σι-γιν, αναφερόμενος σαν η έβδομη Συμπαντική αρχή, είναι ο Λόγος που γίνεται αντιληπτός από το Συμπαντικό Μπούντι, ή Ψυχή, σαν η συνθετική συσσώρευση των Ντιάνι Μπούντα και δεν είναι το "Πνεύμα των Βουδών που υπάρχει στην Εκκλησία", αλλά το πανταχού παρόν συμπαντικό Πνεύμα που εκδηλώνεται στον ναό του Κόσμου ή της Φύσης. Αυτή η ανατολιστική ετυμολογία των Γκουάν και Γιν είναι ίδια με εκείνη της λέξης "Γιογκίνι" η οποία, όπως μας λέει ο Χάργκρεΐβ Τζένινγκς (*Φαλλισμός*, σελ. 60), "είναι μια σανσκριτική λέξη, που σε διαλέκτους προφέρεται Γιόγκι ή Ζόγκεε(!)... και είναι ταυτόσημη με τη *σένα*, όπου είναι ακριβώς το ίδιο με την Ντούτι ή Ντούτικα": δηλαδή, μια ιερή πόρνη του ναού, που λατρεύεται σαν Γιονί ή Σάκτι. "Τα βιβλία της ηθικής", στην Ινδία, "καθοδηγούν την πιστή σύζυγο να αποφεύγει την συντροφιά των Γιογκίνι, ή γυναικών που λατρεύονται σαν Σάκτι... μεταξύ των πιστών του πιο ακόλαστου είδους". Μετά από αυτό τίποτε δεν μας εκπλήσσει. Γι' αυτό και με χαμόγελο βλέπουμε να αναφέρεται μια άλλη παράλογη ανοησία, σχετικά με την λέξη "*Μπουντ*", ότι είναι ένα όνομα "το οποίο υποδηλώνει όχι μόνο τον Ήλιο σαν πηγή δημιουργίας, αλλά επίσης και σαν το ανδρικό όργανο".[494] Ο Μαξ Μύλλερ μιλώντας για τις "Λαθεμένες Αναλογίες", λέει πως "ο πιο διάσημος Κινέζος μελετητής της εποχής του, ο Αμπέλ Ρεμυσά", ισχυρίζεται "πως οι τρεις συλλαβές Ι Χι Βέϊ (στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο του *Τάο-τε-Τζινγκ*), εννοούσαν τον Ιε-χω-βά" και επίσης, "ο Πατήρ Αμιό που ήταν σίγουρος πως τα τρία πρόσωπα της Τριάδας μπορούσαν να αναγνωριστούν", στο ίδιο έργο.[495] Και αν το κάνει ο Αμπέλ Ρεμυσά, γιατί όχι και ο Χάργκρεΐβ Τζένινγκς; Ωστόσο κάθε μελετητής θα αναγνωρίσει πόσο παράλογο είναι να βλέπει κανείς στο *Μπουντ*, "ο φωτισμένος" και "ο αφυπνισμένος", ένα φαλλικό σύμβολο.

Γκουάν-σι-γιν, λοιπόν, είναι μυστικιστικά ο "Γιος ο ταυτόσημος με τον Πατέρα του" ή ο Λόγος: η Λέξη. Ονομάζεται "Δράκοντας της Σοφίας" στην Στάντζα III, επειδή όλοι οι Λόγοι, όλων των αρχαίων θρησκειών συνδέονται και συμβολίζονται με το φίδι. Στην αρχαία Αίγυπτο ο θεός Νεχέμη-Κάου, "εκείνος που ενώνει τα διπλά" (αστρικό φως που ξαναενώνει με την δυαδική φυσιολογική και πνευματική του ισχύ την θεία ανθρώπινη με την καθαρά θεία Μονάδα, το πρότυπο "στον Ουρανό" ή στην Φύση), απεικονιζόταν σαν ένα φίδι με ανθρώπινα πόδια και με, ή χωρίς, χέρια. Ηταν το έμβλημα της ανάστασης της Φύσης, όπως ο Χριστός για τους Οφίτες, και ο Ιεχωβά σαν ο χάλκινος όφις που θεράπευε εκείνους που τον έβλεπαν ενώ το φίδι ήταν επίσης σύμβολο του Χριστού για τους Ναΐτες (βλέπε βαθμός του Ναΐτη στον Τεκτονισμό). Το σύμβολο του Χνούφι (επίσης Κνέμου), ή της ψυχής του κόσμου, λέει ο Σαμπολιόν-Φιζεά, "παρουσιάζεται ανάμεσα στις άλλες μορφές και με κείνη ενός φιδιού με ανθρώπινα πόδια... αυτό το ερπετό, που είναι το έμβλημα του καλού πνεύματος και του αληθινού Αγαθοδαίμονα, έχει μερικές φορές γένια".[496] Το ιερό ζώο

492 *Κίνα Αποκαλυμμένη*, όπως αναφέρεται στο έργο του Χάργκρεΐβ Τζένινγκς *Φαλλισμός*, 1884, σελ. 273.
493 Βουδισμός κ.τ.λ., 1877 σελ. 202, 203.
494 Ο'Μπράιεν, *Οι Κυκλικοί Πύργοι της Ιρλανδίας*, 1834, σελ. 61· αναφερόμενο από τον Χ. Τζένινγκς, στο έργο του *Φαλλισμός*, σελ. 246.
495 *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 331-332.
Ζ. Φ. Σαμπολιόν-Φιζεά, *Αιγυπτιακό Πάνθεον*, κείμενο 3, φύλλο 3α.

είναι έτσι ταυτόσημο με τον όφι των Οφιτών και απεικονίζεται σε μεγάλο αριθμό σκαλιστών λίθων που ονομάζονται Γνωστικοί ή Βασιλειδιανοί πολύτιμοι λίθοι. Το φίδι εμφανίζεται με διάφορα κεφάλια, (ανθρώπινα και ζωικά), αλλά οι πολύτιμοι λίθοι του έχουν πάντα χαραγμένο το όνομα ΧΝΟΥΒΙΣ. Αυτό το σύμβολο ήταν ίδιο με κείνο το οποίο, σύμφωνα με τον Ιάμβλιχο και τον Σαμπολιόν, ονομαζόταν "ο πρώτος από τους ουράνιους θεούς", ο θεός Ερμής, ή Mercury, για τους Έλληνες, στον οποίο θεό ο Ερμής ο Τρισμέγιστος αποδίδει την εφεύρεση και την πρώτη μύηση των ανθρώπων στην μαγεία και ο Mercury είναι Μπούντ, Σοφία, Φώτιση, ή "Επαναφύπνιση" στην θεία Επιστήμη.

Και για να τελειώσουμε οι Γκουάν-σι-γιν και Γκουάν-γιν είναι οι δυο όψεις (αρσενική και θηλυκή) της ίδιας αρχής στον Κόσμο, στην Φύση και στον Άνθρωπο, της θείας σοφίας και διάνοιας. Είναι ο "Χριστός-Σοφία" των μυστικιστών Γνωστικών: ο Λόγος και η Σάκτι του. Οι Αρχαίοι στην επιθυμία τους να εκφράσουν μερικά μυστήρια τα οποία ποτέ δεν θα κατανοηθούν πλήρως από τον αμύητο και γνωρίζοντας ότι τίποτε δεν μπορεί να διατηρηθεί στην ανθρώπινη μνήμη χωρίς ένα εξωτερικό σύμβολο, διάλεξαν τις εικόνες που συχνά φαίνονται αστείες (σε εμάς) των Γκουάν-γιν, για να θυμίζουν στον άνθρωπο την καταγωγή και την εσωτερική φύση του. Για τον αμερόληπτο, όμως, οι Μαντόνες με τα κρινολίνα και οι Χριστός με τα άσπρα γάντια, πρέπει να φαίνονται πολύ πιο παράλογα από τον Γκουάν-σι-γιν και την Γκουάν-γιν με το ένδυμα δράκου. Το υποκειμενικό δύσκολα μπορεί να εκφραστεί από το αντικειμενικό. Γι' αυτό, επειδή ο συμβολικός τύπος επιχειρεί να χαρακτηρίσει εκείνο που βρίσκεται πάνω από την επιστημονική λογική και πολύ συχνά πέρα από την δική μας νοημοσύνη, αναγκαστικά, με το ένα ή το άλλο σχήμα, πρέπει να προχωρήσει πέρα από αυτήν την νοημοσύνη, γιατί διαφορετικά θα σβήσει από την ανθρώπινη ανάμνηση.

ΤΟΜΟΣ ΙΙ – ΜΕΡΟΣ ΙΙ
ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

"Η γνώση αυτού του κάτω κόσμου – πες μου, φίλε μου, είναι αληθινή ή ψεύτικη; Την ψεύτικη, ποιος θνητός ενδιαφέρεται να την γνωρίσει; Και την αληθινή, ποιος θνητός την γνώρισε ποτέ;"

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΣΤΟΝ ΤΟΜΟ Ι
Ι
ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ

Πολλές από τις δοξασίες που περιέχονται στις προηγούμενες Επτά Στάντζα και στα Σχόλια μελετήθηκαν και εξετάστηκαν κριτικά από μερικούς Δυτικούς θεοσοφιστές και ορισμένες από τις απόκρυφες διδασκαλίες βρέθηκαν να παρουσιάζουν ελλείψεις από την σκοπιά της σύγχρονης επιστημονικής γνώσης. Φαίνεται να συναντούν αξεπέραστες δυσκολίες ως προς την αποδοχή τους και να απαιτούν επανεξέταση εν όψει της επιστημονικής κριτικής. Μερικοί φίλοι υπέκυψαν ήδη στον πειρασμό να παραπονεθούν για την αναγκαιότητα να αμφισβητούμε τόσο συχνά τις βεβαιώσεις της σύγχρονης επιστήμης. Κατά την γνώμη τους – και εδώ επαναλαμβάνω μόνο τις δικές τους διαφωνίες – "το να πηγαίνουμε αντίθετα με τις διδασκαλίες των πιο διάσημων οπαδών της, σημαίνει να ερωτοτροπούμε με μια πρόωρη αναστάτωση στα μάτια του Δυτικού Κόσμου".

Γι' αυτό είναι σκόπιμο να καθορίσουμε μια για πάντα την θέση την οποία σκοπεύει να υποστηρίξει η συγγραφέας, η οποία δεν συμφωνεί στο σημείο αυτό με τους φίλους της. Όσο η Επιστήμη παραμένει αυτό που είναι σύμφωνα με τα λόγια του καθηγητή Χάξλεϋ, δηλαδή "οργανωμένη κοινή λογική", όσο τα συμπεράσματά της βγαίνουν από ακριβείς συλλογισμούς, ενώ οι γενικεύσεις της στηρίζονται πάνω σε μια καθαρά αναγωγική βάση, τότε κάθε θεοσοφιστής και αποκρυφιστής θα καλωσορίζει με σεβασμό και με τον οφειλόμενο θαυμασμό τις συνεισφορές της στην περιοχή του κοσμολογικού νόμου. Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά σύγκρουση ανάμεσα στις διδασκαλίες της απόκρυφης και της ονομαζόμενης ακριβούς επιστήμης, όταν τα συμπεράσματα της δεύτερης βασίζονται πάνω σε ένα υπόστρωμα αναντίρρητων γεγονότων. Και μόνο όταν οι πιο ένθερμοι οπαδοί της, ξεπερνώντας τα όρια των παρατηρημένων φαινομένων προκειμένου να διεισδύσουν μέσα στο μυστήριο της Ύπαρξης, επιχειρούν να αποσπάσουν τον σχηματισμό του Κόσμου και τις *ζώσες* Δυνάμεις του από το Πνεύμα και να αποδώσουν τα πάντα στην τυφλή ύλη, μόνο τότε οι αποκρυφιστές προβάλλουν το δικαίωμα να διαφωνήσουν και να αμφισβητήσουν τις θεωρίες τους. Η επιστήμη, εξαιτίας της ίδιας της φύσης των πραγμάτων, δεν μπορεί να αποκαλύψει το μυστήριο του σύμπαντος γύρω μας. Η επιστήμη, είναι αλήθεια, μπορεί να συλλέξει, να ταξινομήσει και να βγάλει γενικά συμπεράσματα για τα φαινόμενα, αλλά ο αποκρυφιστής, στηριζόμενος σε αποδεκτά μεταφυσικά δεδομένα, ισχυρίζεται πως ο τολμηρός εξερευνητής που θα διεισδύσει στα εσώτατα μυστικά της Φύσης, πρέπει να υπερβεί τους στενούς περιορισμούς των αισθήσεων και να μεταφέρει την συνείδησή του στην περιοχή των νοουμένων και στην σφαίρα των πρωταρχικών αιτιών. Για να το πετύχει πρέπει να αναπτύξει ικανότητες που είναι εντελώς λανθάνουσες – εκτός από μερικές σπάνιες και εξαιρετικές περιπτώσεις – στην σύσταση των απογόνων της τωρινής μας Πέμπτης Ριζικής Φυλής στην Ευρώπη και στην Αμερική. Με κανέναν άλλον αντιληπτό τρόπο δεν μπορεί να συγκεντρώσει τα γεγονότα πάνω στα οποία θα βασίσει τις υποθέσεις του. Δεν είναι αυτό προφανές βάσει των αρχών τόσο της Αναγωγικής Λογικής όσο και της Μεταφυσικής;

Από την άλλη μεριά, ό,τι και να κάνει η συγγραφέας είναι αδύνατο να ικανοποιήσει και την Αλήθεια και την Επιστήμη. Είναι αδύνατο να προσφέρει στον αναγνώστη μια συστηματική και αδιάσπαστη απόδοση των Αρχαϊκών Στάντζα. Ένα χάσμα 43 στάντζα πρέπει να αφεθεί ανάμεσα στην 7η (που ήδη δόθηκε) και στην 51η, που αποτελεί αντικείμενο του Δεύτερου Τόμου, αν και η αρίθμηση τους στον τόμο αυτόν αρχίζει πάλι από την αρχή για διευκόλυνση της ανάγνωσης και των αναφορών. Και μόνο η εμφάνιση του ανθρώπου πάνω στην Γη καταλαμβάνει πάρα πολλές στάντζα, που περιγράφουν με λεπτομέρειες την αρχική εξέλιξη του από τους ανθρώπινους Ντιάνι Τσόχαν, την κατάσταση της σφαίρας εκείνη την εποχή κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ένας μεγάλος αριθμός ονομάτων αναφερόμενων σε χημικές ουσίες και στις ενώσεις τους, που έχουν πάψει πια να συνδυάζονται και είναι επομένως άγνωστες στους μετέπειτα απογόνους της δικής μας Πέμπτης

Φυλής, καταλαμβάνει αρκετό χώρο. Επειδή είναι εντελώς αμετάφραστα και θα έμεναν σε κάθε περίπτωση ανεξήγητα, γι' αυτό παραλείφθηκαν μαζί με κείνα που δεν μπορούν να δημοσιευτούν. Ωστόσο, ακόμα και αυτό το λίγο που δίνεται θα διεγείρει κάθε οπαδό και υπερασπιστή της δογματικής υλιστικής Επιστήμης που θα τύχει να το διαβάσει.

Γι' αυτό, πριν προχωρήσουμε σε άλλες Στάντζα, σκοπεύουμε να υπερασπίσουμε αυτές που ήδη δόθηκαν. Δεν βρίσκονται σε τέλεια συμφωνία ή αρμονία με την σύγχρονη Επιστήμη, αυτό όλοι το γνωρίζουμε. Αλλά ακόμα και αν συμφωνούσαν με τις απόψεις της σύγχρονης γνώσης όσο και μια διάλεξη του σερ Ο. Τόμσον, θα απορρίπτονταν το ίδιο. Γιατί διδάσκουν πίστη σε συνειδητές Δυνάμεις και Πνευματικές Οντότητες· σε γήινες, ημινοήμονες και υπερβολικά νοήμονες Δυνάμεις σε άλλα πεδία[497] και σε Όντα που κατοικούν γύρω μας σε σφαίρες ασύλληπτες με τηλεσκόπιο ή μικροσκόπιο. Γι' αυτό και η ανάγκη να εξετάσουμε τις πίστεις της υλιστικής Επιστήμης, να συγκρίνουμε τις απόψεις της σχετικά με τα "Στοιχεία" με τις γνώμες των αρχαίων, και να αναλύσουμε τις φυσικές Δυνάμεις όπως υπάρχουν στην σύγχρονη αντίληψη, πριν παραδεχτούν οι αποκρυφιστές ότι κάνουν λάθος. Θα μελετήσουμε την σύσταση του Ήλιου και των πλανητών και τα απόκρυφα χαρακτηριστικά εκείνων που ονομάζονται Ντεβά και Πνεύματα, και που τώρα ορίζονται από την Επιστήμη σαν Δύναμη ή "τρόποι κίνησης", και θα δούμε αν η εσωτερική πίστη είναι υπερασπίσιμη ή όχι.[498] Παρά τις προσπάθειες που γίνονται για το αντίθετο, μια απροκατάληπτη διάνοια κάτω από τον "υλικό η άυλο παράγοντα" του Νεύτωνα (στην Τρίτη Επιστολή του στον Μπέντλεϋ) θα ανακαλύψει τον παράγοντα που *προκαλεί την βαρύτητα* και στον *προσωπικό εργαζόμενο* Θεό του βρίσκει κανείς τόσους μεταφυσικούς ντεβά και πνεύματα όσα και στον άγγελο κυβερνήτη που καθοδηγεί κάθε πλανήτη, του Κέπλερ, καθώς και στα άυλα είδη τα οποία, σύμφωνα με τον ίδιο αστρονόμο, σύρουν τα ουράνια σώματα στις τροχιές τους.

Στον Δεύτερο Τόμο θα πρέπει φανερά να προσεγγίσουμε επικίνδυνα θέματα. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε γενναία την Επιστήμη και να διακηρύξουμε μπροστά στην υλιστική γνώση του Ιδεαλισμού, του Υλο-Ιδεαλισμού, του θετικισμού και της απορριπτικής σύγχρονης Ψυχολογίας, πως ο αληθινός Αποκρυφιστής πιστεύει στους "Κυρίους του Φωτός"· ότι πιστεύει σε έναν 'Ηλιο ο οποίος, αντί να είναι απλώς "ένα φανάρι της ημέρας" κινούμενο σύμφωνα με φυσικό νόμο και αντί να είναι ένας από κείνους τους Ήλιους που σύμφωνα με τον Ρίχτερ:"... είναι Ηλιολούλουδα ενός ανώτερου φωτός" είναι, όπως χιλιάδες άλλοι Ήλιοι, η κατοικία ή ο φορέας ενός θεού και ενός πλήθους θεών.

Σ' αυτό το θέμα, φυσικά, οι Αποκρυφιστές είναι Εκείνοι που θα νικηθούν. Σε μια εκ πρώτης όψεως εξέταση της διαφωνίας θα θεωρηθούν σαν αδαείς και θα χαρακτηρισθούν με αρκετά από τα συνηθισμένα επίθετα που δίνονται σε κείνους τους οποίους το κοινό – κρίνοντας επιφανειακά και όντας το ίδιο σε άγνοια των μεγάλων βασικών αληθειών στην φύση – κατηγορεί ότι πιστεύουν σε μεσαιωνικές δεισιδαιμονίες. Ας γίνει. Υποτασσόμενοι προκαταβολικά σε κάθε κριτική προκειμένου να συνεχίσουν το έργο τους, διεκδικούν μόνο το προνόμιο να δείξουν πως οι θεωρίες των φυσικών βρίσκονται σε διαμάχη τόσο μεταξύ τους όσο και με τις διδασκαλίες του Αποκρυφισμού.

Ήλιος είναι ύλη και ο Ήλιος είναι Πνεύμα. Οι προγονοί μας – οι "ειδωλολάτρες" – μαζί με τους σύγχρονους διαδόχους τους, τους Πάρσους, ήταν και είναι αρκετά σοφοί στην γενιά τους ώστε να δουν σ' αυτό το σύμβολο της θεότητας και ταυτόχρονα να νιώσουν μέσα, κρυμμένον από το φυσικό Σύμβολο, τον λαμπρό θεό του Πνευματικού και γήινου Φωτός. Μια τέτοια πίστη θεωρείται σαν δεισιδαιμονία μόνο από τον χονδροειδή υλισμό ο οποίος αρνείται την Θεότητα, το Πνεύμα, την Ψυχή και δεν δέχεται καμιά διάνοια έξω από τον νου του ανθρώπου. Αλλά αν η υπερβολικά λαθεμένη δεισιδαιμονία, "που τράφηκε από τον "Εκκλησιαστικισμό" – όπως τον ονομάζει ο Λώρενς Όλιφαντ – "κάνει τον άνθρωπο ανόητο", και ο υπερβολικός σκεπτικισμός κάνει τον άνθρωπο τρελό. Προτιμούμε την κατηγορία της ανοησίας που πιστεύει σε πάρα πολλά, από εκείνη της τρέλας που αρνείται τα πάντα, όπως κάνουν ο Υλισμός και ο Ιδεαλισμός. Έτσι, οι αποκρυφιστές είναι απόλυτα προετοιμασμένοι να δεχτούν τα οφειλόμενα από τον Υλισμό και να

497 Που η νοημοσύνη τους, φυσικά, είναι εντελώς διαφορετικής φύσης από οποιαδήποτε μπορούμε να συλλάβουμε πάνω στην Γη.

498 Βλέπε Τμήμα XV, "Θεοί. Μονάδες και Άτομα".

αντιμετωπίσουν την αντίθετη κριτική που θα στραφεί ενάντια σ' αυτό το έργο, όχι τόσο γιατί το έγραψαν, αλλά *γιατί πιστεύουν σ' αυτά τα οποία περιέχει*.

Γι' αυτό οι ανακαλύψεις, οι υποθέσεις και οι αναπόφευκτες αντιρρήσεις που θα παρουσιαστούν από τους επιστήμονες κριτικούς πρέπει να προβλεφθούν και να αντιμετωπιστούν. Πρέπει επίσης να φανεί το πόσο αποκλίνουν οι απόκρυφες διδασκαλίες από την πραγματική επιστήμη, και αν οι αρχαίες ή οι σύγχρονες θεωρίες είναι οι πιο σωστές λογικά και φιλοσοφικά. Η ενότητα και οι αμοιβαίες σχέσεις όλων των τμημάτων του Κόσμου ήταν γνωστές στους αρχαίους, πριν γίνουν φανερές στους σύγχρονους αστρονόμους και φιλοσόφους. Και αν ακόμα και τα εξωτερικά και ορατά τμήματα του Σύμπαντος και οι αμοιβαίες σχέσεις τους δεν μπορούν να εξηγηθούν με άλλους όρους από κείνους που χρησιμοποιούνται από τους οπαδούς της μηχανιστικής θεωρίας του Σύμπαντος στην φυσική επιστήμη, τότε έπεται πως κανένας υλιστής, ο οποίος αρνείται την ύπαρξη της Ψυχής του Κόσμου (που ανήκει στην μεταφυσική φιλοσοφία), δεν έχει το δικαίωμα να εισχωρήσει σ' αυτήν την μεταφυσική περιοχή. Το γεγονός πως η φυσική επιστήμη προσπαθεί, και πράγματι καταφέρνει να την καταπατάει, είναι μια ακόμα απόδειξη ότι η "δύναμη είναι δίκαιο" και τίποτε περισσότερο.

Ένας άλλος σοβαρός λόγος γι' αυτήν την προσθήκη είναι και ο ακόλουθος. Επειδή μόνο ένα ορισμένο μέρος των απόκρυφων διδασκαλιών μπορεί να παρουσιαστεί στην τωρινή εποχή, αν δημοσιεύονταν χωρίς καμιά εξήγηση ή σχόλια, οι δοξασίες αυτές δεν θα κατανοούνταν ποτέ ούτε από τους θεοσοφιστές. Γι' αυτό πρέπει να συγκριθούν με τις θεωρίες της σύγχρονης επιστήμης. Τα αρχαϊκά αξιώματα πρέπει να τοποθετηθούν δίπλα-δίπλα με τις σύγχρονες υποθέσεις και η σύγκριση να αφεθεί στον οξυδερκή αναγνώστη.

Στο θέμα των "Επτά Κυβερνητών" – όπως ονομάζει ο Ερμής τους "Επτά Δομητές": τα Πνεύματα που καθοδηγούν τις λειτουργίες της φύσης, τα εμψυχωμένα άτομα των οποίων, στο δικό τους κόσμο, είναι οι σκιές των Αρχετύπων τους στις αστρικές περιοχές – αυτό το έργο, φυσικά, θα έχει εναντίον του όχι μόνο τους ανθρώπους της επιστήμης, αλλά και κάθε υλιστή. Αλλά αυτή η αντίθεση μπορεί να είναι μόνο προσωρινή. Οι άνθρωποι περιγελούν το καθετί και απορρίπτουν στην αρχή κάθε άγνωστη ιδέα και έπειτα καταλήγουν να την αποδεχθούν. Ο υλισμός και ο σκεπτικισμός είναι κακά που πρέπει να παραμείνουν στον κόσμο, όσο ο άνθρωπος δεν εγκαταλείπει την τωρινή χονδροειδή μορφή του για να ενδυθεί εκείνη που είχε κατά την διάρκεια της πρώτης και δεύτερης φυλής αυτού του Γύρου. Αν ο σκεπτικισμός και η τωρινή μας φυσική άγνοια δεν εξισορροπηθούν από την ενόραση και μια φυσική πνευματικότητα, τότε κάθε ύπαρξη που έχει προσβληθεί από τέτοια αισθήματα δεν θα θεωρεί τον εαυτό της τίποτε περισσότερο από έναν σωρό σάρκα, οστά και μύες με ένα άδειο υπερώο που χρησιμεύει για την αποθήκευση των αισθήσεων και των αισθημάτων. Ο σερ Χάμφρεϋ Ντέιβι ήταν ένας μεγάλος επιστήμονας, βαθύς γνώστης της φυσικής όσο και οποιοσδήποτε θεωρητικός της εποχής μας, ωστόσο απεχθανόταν τον υλισμό. "' Άκουσα με αποστροφή", λέει, "στις αίθουσες ανατομίας το σχέδιο του φυσιολόγου για την βαθμιαία αύξηση της ύλης, για το πώς προικίζεται με ερεθιστικότητα, που ωριμάζει σε ευαισθησία και την απόκτηση, με τις δικές της έμφυτες δυνάμεις, των απαιτούμενων οργάνων και τέλος την ανάδυσή της σε νοήμονα ύπαρξη". Ωστόσο οι φυσιολόγοι δεν είναι οι μόνοι που πρέπει να κατηγορηθούν, επειδή μιλούν για εκείνο που μπορούν να δουν και να εκτιμήσουν βάσει μόνο των ενδείξεων των φυσικών τους αισθήσεων. Νομίζουμε πως οι αστρονόμοι και οι φυσικοί είναι πολύ πιο παράλογοι στις υλιστικές τους απόψεις από τους φυσιολόγους και αυτό πρέπει να αποδειχθεί. Το

....Φως,
Αιθέριο, πρώτο απ' τα πράγματα, αγνή πεμπτουσία,

του Μίλτον, έγινε για τους υλιστές, μόνο:

....................................Πρώτος χαροποιός, το φως,
απ' όλα τα υλικά πράγματα, πρώτο και καλύτερο.

Για τους αποκρυφιστές είναι και τα δυο, Πνεύμα και Ύλη. Πίσω από τον "τρόπο κίνησης", που τώρα θεωρείται σαν "ιδιότητα της ύλης" και τίποτε περισσότερο, αυτοί αντιλαμβάνονται το ακτινοβόλο νοούμενο. Η ενέργεια (ή εκπόρευση) του "Πνεύματος του Φωτός", του πρωτογεννημένου από το Αιώνιο αγνό Στοιχείο, είναι αυτή που αποθηκεύεται στον Ήλιο, τον

μεγάλο Ζωοδότη του φυσικού κόσμου, όπως ο κρυμμένος, καλυμμένος Πνευματικός Ήλιος είναι ο Φώτο- και Ζωο-Δότης των Πνευματικών και Ψυχικών Περιοχών. Ο Μπέικον ήταν ένας από τους πρώτους που χτύπησαν την βασική νότα του υλισμού, όχι μόνο με την αναγωγική του μέθοδο (ανακαινισμένη από έναν κακοχωνεμένο Αριστοτέλη), αλλά και με το γενικό νόημα των γραπτών του. Αυτός αντιστρέφει την σειρά της νοητικής Εξέλιξης όταν λέει ότι, "το πρώτο δημιούργημα του Θεού στα έργα των ημερών, ήταν το φως των αισθήσεων, το τελευταίο, ήταν το φως της λογικής και το σαββατιάτικο έργο του από τότε, είναι η φώτιση του Πνεύματός του". Είναι ακριβώς το αντίστροφο. Το φως του Πνεύματος είναι το αιώνιο Σάββατο του μυστικιστή ή αποκρυφιστή και αυτός ελάχιστη προσοχή δίνει στο φως των απλών αισθήσεων. Αυτό που εννοείται με την αλληγορική φράση, "Γεννηθήτω Φως" – όταν αποδοθεί εσωτερικά – είναι "Ας γεννηθούν οι Υιοι του Φωτός'", ή τα νοούμενα όλων των φαινομένων. Έτσι οι Ρωμαιοκαθολικοί ερμηνεύουν σωστά αυτό το απόσπασμα όταν λένε πως αναφέρεται στους Αγγέλους, και λαθεμένα όταν λένε πως εννοεί Δυνάμεις δημιουργημένες από έναν ανθρωπομορφικό Θεό, τον οποίο αυτοί προσωποποιούν στον πάντα απειλούντα και τιμωρούντα Ιεχωβά.

Αυτά τα όντα είναι οι "Γιοί του Φωτός", γιατί εκπορεύονται και αυτοδημιουργούνται μέσα σε εκείνον τον άπειρο Ωκεανό Φωτός, του οποίου ο ένας πόλος είναι αγνό Πνεύμα χαμένο στην απολυτότητα της Μη-Ύπαρξης, και ο άλλος είναι ύλη στην οποία συμπυκνώνεται, κρυσταλλοποιούμενος σε έναν όλο και πιο χονδροειδή τύπο καθώς κατέρχεται σε εκδήλωση. Επομένως, η ύλη, αν και κατά μια έννοια δεν είναι παρά τα απατηλά κατακάθια εκείνου του Φωτός του οποίου τα άκρα είναι οι Δημιουργικές Δυνάμεις, ωστόσο έχει μέσα της την πλήρη παρουσία της Ψυχής, εκείνης της Αρχής, την οποία κανείς δεν θα γνωρίσει ποτέ, ούτε καν,οι "Υιοι του Φωτός", που πρόβαλαν από το ΑΠΟΛΥΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ της. Η ιδέα εκφράζεται όμορφα και σωστά από τον Μίλτον, ο οποίος δοξάζει το άγιο Φως, που είναι ο:

> ....γόνος των Ουρανών, πρωτογεννημένος
> ή της Διηνεκούς Συναιώνιας ακτίνας,
> μπορώ να σε περιγράψω άψογα;.... αφού ο Θεός είναι φως
> και πάντα στο απροσέγγιστο φως
> διαμένων από την Αιωνιότητα, διαμένων και σε εσένα,
> λαμπρή απορροή φωτεινή άπλαστης ουσίας.

II

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

Και τώρα ο αποκρυφισμός θέτει στην επιστήμη το ερώτημα: "Είναι το φως σώμα, ή δεν είναι;" Όποια και αν είναι η απάντησή της, ο αποκρυφισμός είναι προετοιμασμένος να αποδείξει πως μέχρι σήμερα οι πιο εξέχοντες φυσικοί δεν μπορούν να απαντήσουν ούτε για το ένα ούτε για το άλλο. Για να γνωρίσει τι είναι φως και αν είναι μια πραγματική ουσία ή ένας απλός κυματισμός του "αιθέριου μέσου", η Επιστήμη πρέπει πρώτα να μάθει τι είναι στην πραγματικότητα Ύλη, Άτομο, Αιθέρας, Δύναμη. Τώρα, η αλήθεια είναι πως δεν γνωρίζει τίποτε για κανένα απ' αυτά, και το παραδέχεται. Δεν έχει ακόμα συμφωνήσει ούτε και στο τι να πιστέψει, καθώς δεκάδες υποθέσεις, προερχόμενες από διάφορους και πολύ γνωστούς Επιστήμονες πάνω στο ίδιο θέμα, είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους και συχνά αντικρουόμενες. Έτσι, οι πιο άξιες θεωρίες τους μπορούν, με ένα τράβηγμα της καλής θέλησης, να γίνουν δεκτές σαν "λειτουργικές υποθέσεις" με μια δευτερεύουσα έννοια, όπως το εκφράζει ο Στάλλοου. Αλλά όντας ριζικά αντίθετες μεταξύ τους, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουν σε αμοιβαία καταστροφή. Όπως αναφέρει ο Τζ. Μπ. Στάλλοου, συγγραφέας του έργου *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής* (Εισαγωγή στην 2η έκδοση):

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι διάφοροι τομείς της επιστήμης είναι απλώς *αυθαίρετες υποδιαιρέσεις... της εργασίας*. Σ' αυτούς τους διάφορους τομείς το ίδιο φυσικό αντικείμενο μπορεί να εξετάζεται κάτω από διαφορετικές όψεις. Ο φυσικός μπορεί να μελετάει τις μοριακές του σχέσεις, ενώ ο χημικός να καθορίζει την ατομική του σύσταση. Αλλά όταν και οι δυο ασχολούνται με το ίδιο στοιχείο ή παράγοντα, δεν μπορεί αυτό να έχει ένα σύνολο ιδιοτήτων στην φυσική, και ένα άλλο σύνολο αντιθετικών ιδιοτήτων στην χημεία. Αν ο φυσικός και ο χημικός υποθέτουν παρόμοια την ύπαρξη έσχατων ατόμων απόλυτα αμετάβλητων σε μάζα και βάρος, *τότε το άτομο δεν μπορεί να είναι ένας κύβος ή ένα πεπλατυσμένο σφαιροειδές για τους φυσικούς, και σφαίρα για τους χημικούς σκοπούς. Και μια ομάδα σταθερών ατόμων δεν μπορεί ξνα είναι μια συσσώρευση εκτεταμένης και απόλυτα αδρανούς και αδιαπέραστης μάζας "σε μια χοάνη ή σε ένα αποστακτικό κέρας, ενώ όταν αποτελούν μέρη ενός μαγνήτη ή μιας μπαταρίας Κλαμόντ να είναι ένα σύστημα απλών κέντρων δύναμης. Ο συμπαντικός αιθέρας δεν μπορεί να είναι απλός και κινητός για να ικανοποιεί τον χημικό, και σκληρο-ελαστικός για να ικανοποιεί τον φυσικό. Δεν μπορεί να είναι συνεχής κατ' εντολή του σερ Ουίλλιαμ Τόμσον και ασυνεχής κατ' απαίτηση του Κοσύ ή του Φρέσνελ.*

γνωστός φυσικός, Τζ. Α. Ιρν, φαίνεται να λέει το ίδιο στον 43ο τόμο των *Αναφορών της Βασιλικής Ακαδημίας του Βελγίου*, απόσπασμα το οποίο μεταφράζουμε, όπως αναφέρεται, από τα Γαλλικά:

Όταν βλέπει κανείς την σιγουριά με την οποία σήμερα επιβεβαιώνονται οι δοξασίες που αποδίδουν την συλλογικότητα, την παγκοσμιότητα των φαινομένων, μόνο στις κινήσεις του ατόμου, έχει το δικαίωμα να περιμένει να συναντήσει παρόμοια ομοφωνία και στις ιδιότητες που αποδίδονται σ' αυτό το μοναδικό ον, το θεμέλιο όλων όσων υπάρχουν. Αλλά από την πρώτη εξέταση των ιδιαίτερων προτεινόμενων συστημάτων νιώθει κανείς μια παράξενη απογοήτευση. Αντιλαμβάνεται ότι το άτομο του χημικού το άτομο του φυσικού, το άτομο του μεταφυσικού και εκείνο του μαθηματικού..... δεν έχουν *τίποτε απολύτως κοινό εκτός από το όνομα*! Αναπόφευκτο αποτέλεσμα είναι η υπάρχουσα υποδιαίρεση των επιστημών μας, καθεμιά από τις οποίες στην δική της μικρή φωλιά κατασκευάζει ένα άτομο που ικανοποιεί τις προαπαιτήσεις του φαινομένου που μελετάει, χωρίς να ενδιαφέρεται καθόλου για τις προαπαιτήσεις που ταιριάζουν στο φαινόμενο της διπλανής φωλιάς. Ο μεταφυσικός διαγράφει τις αρχές της έλξης και της απώθησης σαν όνειρα. Ο μαθηματικός που αναλύει τους νόμους της ελαστικότητας και εκείνους της διάδοσης του φωτός,

τις δέχεται ανεπιφύλακτα χωρίς καν να τις ονομάζει... Ο χημικός δεν μπορεί να εξηγήσει την συγκέντρωση των ατόμων σε πολυσύνθετα μόρια, χωρίς να αποδώσει στα άτομά του ειδικές διακριτικές ιδιότητες, *ενώ αντίθετα για τον φυσικό και τον μεταφυσικό, τους υπέρμαχους των σύγχρονων δοξασιών, το άτομο είναι πάντα και παντού το ίδιο*. Τι λέω εγώ; ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΟΥΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ. Ο καθένας κατασκευάζει ένα άτομο που να ταιριάζει στην δική του φαντασία, προκείμενου να εξηγήσει κάποιο ειδικό φαινόμενο με το οποίο ασχολείται.[499]

Η παραπάνω είναι η απόλυτα σωστή εικόνα της σύγχρονης επιστήμης και φυσικής. Η «προϋπόθεση αυτού του ασταμάτητου παιχνιδιού της "επιστημονικής φαντασίας"», που βρίσκεται τόσο συχνά στις εύγλωττες αναλύσεις του καθηγητή Τύνταλ, είναι πράγματι ζωντανή, όπως δείχνει Στάλλοου, και ως προς την αντιφατική ποικιλία αφήνει πολύ πίσω οποιεσδήποτε "φαντασίες" του αποκρυφισμού. Όπως κι αν έχει το πράγμα, αν οι φυσικές θεωρίες είναι ομολογουμένως "απλές τυπικές, επεξηγηματικές, διδακτικές επινοήσεις" και αν ο "ατομισμός είναι μόνο ένα συμβολικό γραφικό σύστημα",[500] τότε ο αποκρυφιστής δεν μπορεί να θεωρηθεί πως δέχεται πάρα πολλά όταν τοποθετεί, μαζί με αυτές τις *επινοήσεις* και τα "*συμβολικά* συστήματα" της σύγχρονης επιστήμης, τα σύμβολα και τις επινοήσεις των Αρχαϊκών διδασκαλιών.

499 "Πειραματικές έρευνες πάνω στη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην αντίσταση του αέρα και στη θερμοκρασία του", σελ. 68. Μεταφρασμένο από την αναφορά του Στάλλοου, σελ. 12.
500 Από την κριτική στο έργο Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής που δημοσιεύτηκε στο *Nation* της Νέας Υόρκης. Στο έργο του Στάλλοου βλέπε Εισαγωγή. σελ. XV-XVI.

III

"AN LUMEN SIT CORPUS AN NON"
[ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΣΩΜΑ Ή ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ]

Μας λένε πως οπωσδήποτε το Φως δεν είναι σώμα. Η φυσική επιστήμη λέει πως το Φως είναι μια Δύναμη, ένας κραδασμός, ο κυματισμός του αιθέρα. Είναι η ιδιότητα ή ποιότητα της ύλης, ή ακόμα μια κατάσταση αυτής: αλλά ποτέ ένα *σώμα*!

Ακριβώς. Αυτή την ανακάλυψη, την γνώση – οτιδήποτε και αν αξίζει – ότι το φως ή θερμιδικό δεν είναι μια κίνηση υλικών μορίων, η επιστήμη την οφείλει κυρίως, αν όχι ολότελα, στο σερ Ο. Γκρόουβ. Αυτός είναι ο πρώτος που το 1842, σε μια διάλεξη στο Ινστιτούτο του Λονδίνου, έδειξε πως το "φως, η θερμότητα κ.τ.λ., κ.τ.λ. είναι καταστάσεις της ίδιας της ύλης και όχι ένα ξεχωριστό, αιθέριο, 'αστάθμητο' ρευστό, (τώρα μια κατάσταση ύλης) που την διαπερνάει".[501] Ίσως, όμως, για μερικούς φυσικούς – όπως για τον Έρστεθ, έναν πολύ εξέχοντα Επιστήμονα – η ΔΥΝΑΜΗ και οι ΔΥΝΑΜΕΙΣ να ήταν σιωπηρά το "Πνεύμα (και επομένως *Πνεύματα*) στην Φύση". Αυτό που υποστήριζαν μερικοί μυστικιστές μάλλον επιστήμονες ήταν ότι το φως, η θερμότητα, ο μαγνητισμός, ο ηλεκτρισμός, η βαρύτητα κ.τ.λ., δεν ήταν οι τελικές *αιτίες* των ορατών φαινομένων, περιλαμβανόμενης και της πλανητικής κίνησης, αλλά ότι και αυτά τα ίδια ήταν Δευτερεύοντα *αποτελέσματα άλλων Αιτιών*, για τις οποίες στις μέρες μας η επιστήμη δεν ενδιαφέρεται καθόλου, αλλά στις οποίες πιστεύει ο αποκρυφισμός, γιατί οι αποκρυφιστές παρουσίασαν αποδείξεις της εγκυρότητας των ισχυρισμών τους σε κάθε εποχή. Και σε ποια εποχή δεν υπήρξαν αποκρυφιστές και ΜΥΗΜΈΝΟΙ;

σερ Ισαάκ Νεύτων υποστήριζε την Πυθαγόρεια σωματιδιακή θεωρία και ήταν έτοιμος να αποδεχθεί και τις συνέπειές της, πράγμα που έκανε τον Κόμη ντε Μαιστρ (*Οι Νύχτες της Αγίας Πετρούπολης*, τομ ΙΙ) να ελπίζει πως κάποτε ο Νεύτωνας θα οδηγούσε τελικά την Επιστήμη πίσω στην αναγνώριση του γεγονότος πως οι Δυνάμεις και τα Ουράνια σώματα *ωθούνταν και καθοδηγούνταν από Διάνοιες*. Αλλά ο ντε Μαίστρ λογάριαζε χωρίς τον ξενοδόχο. Οι εσώτατες σκέψεις και ιδέες του Νεύτωνα διαστράφηκαν και λήφθηκε υπόψη μόνο το απλό εξωτερικό κέλυφος. Αν ο καημένος ο σερ Ισαάκ μπορούσε να προβλέψει πώς θα χρησιμοποιούσαν οι διάδοχοι και οι οπαδοί του την "βαρύτητά" του,[502] σίγουρα αυτός ο ευσεβής και θρησκευόμενος άνθρωπος θα είχε προτιμήσει να φάει ήσυχα το μήλο του και να μην πει ποτέ ούτε μια λέξη για τις μηχανιστικές ιδέες που συνδέονταν με την πτώση του.

501 *Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, Πρόλογος. Ο Ρόμπερτ Ουώρντ, αναλύοντας το θέμα της Θερμότητας και του Φωτός στο τεύχος του Νοεμβρίου 1880 στο "Τριμηνιαίο Περιοδικό της Επιστήμης", μας δείχνει πόσο παντελή άγνοια έχει η Επιστήμη σχετικά με ένα από τα πιο κοινά γεγονότα της φύσης: την θερμοκρασία του Ήλιου. Μας λέει: "Το θέμα της θερμοκρασίας του Ήλιου υπήρξε αντικείμενο έρευνας πολλών επιστημών. Ο Νεύτωνας, ένας από τους πρώτους ερευνητές του προβλήματος, προσπάθησε να την υπολογίσει και μετά απ' αυτόν όλοι οι επιστήμονες που ασχολήθηκαν με την θερμομετρία ακολούθησαν το παράδειγμά του. Όλοι τους πίστευαν πως πέτυχαν και διατύπωσαν τα αποτελέσματά τους με μεγάλη σιγουριά. Οι ακόλουθες, σύμφωνα με την χρονολογική τάξη δημοσίευσης των αποτελεσμάτων, είναι οι θερμοκρασίες που βρήκε ο καθένας απ' αυτούς (σε εκατονταβάθμια κλίμακα): Νεύτωνας 1.699.300°, Πουιγέ 1.461°, Ζόλνερ 102.200°, Σέκι 5.344.840°, Έρικσον 2.726.700°, Φιζώ 7.500°, Γουότερστον 9.000.000°, Σπόερερ 27.000°, Σαιν-Κλερ Ντεβίγ 9.500°, Σορέ 5.801.846°, Βικαίρ 1.398°, Βιόγ 1.500°, Ροζέτι 20.000°. διαφορά μεταξύ τους είναι από 1.400° μέχρι 9.000.000°, ή σχεδόν 8.998.600°! Πιθανόν δεν υπάρχει στην επιστήμη πιο εκπληκτική αντιφατικότητα από αυτήν που αποκαλύπτεται με τους παραπάνω αριθμούς". Και όμως, χωρίς αμφιβολία, αν ένας Αποκρυφιστής παρουσίαζε μια δική του εκτίμηση, ο καθένας από αυτούς τους κυρίους θα διαμαρτυρόταν έντονα στο όνομα της "ΑΚΡΙΒΟΥΣ" Επιστήμης για να απορριφθεί αυτό το συγκεκριμένο αποτέλεσμα.

502 Σύμφωνα με έναν αθειστή ιδεαλιστή, τον δρ. Λιούινς: "Όταν το 1687 ο σερ Ισαάκ... έδειξε ότι η μάζα και το άτομο δρούσαν... από έμφυτη κίνηση... απομάκρυνε αποτελεσματικά το Πνεύμα, την Άνιμα ή Θεότητα σαν περιττή".

Δείχνεται μεγάλη περιφρόνηση για την μεταφυσική γενικά και για την οντολογική μεταφυσική ιδιαίτερα. Αλλά κάθε φορά που οι αποκρυφιστές είναι αρκετά τολμηροί ώστε να σηκώσουν το κατεβασμένο κεφάλι τους, βλέπουμε ότι η υλιστική, φυσική επιστήμη είναι διάστικτη με μεταφυσική.[503] Ότι οι πιο θεμελιώδεις αρχές της, ενώ είναι αδιαχώριστα ενωμένες με τον υπερβατισμό, ωστόσο προκειμένου να δείξουν πως η σύγχρονη επιστήμη δεν έχει καμιά σχέση με τέτοια "όνειρα", συχνά βασανίζονται και αγνοούνται μέσα στηn μάζα των αντιφατικών θεωριών και υποθέσεων. Μια πολύ καλή επιβεβαίωση αυτής της κατηγορίας βρίσκεται στο γεγονός ότι η Επιστήμη είναι απόλυτα αναγκασμένη να δεχτεί τον "υποθετικό" Αιθέρα και να προσπαθήσει να τον εξηγήσει πάνω στην υλιστική βάση των ατομο-μηχανιστικών νόμων. Αυτή η προσπάθεια οδήγησε κατευθείαν στις πιο τραγικές ασυμφωνίες και ριζικές αντιφάσεις ανάμεσα στην υποτιθέμενη φύση του Αιθέρα και στις φυσικές δράσεις του. Μια δεύτερη απόδειξη βρίσκεται στις πολλές αντικρουόμενες δηλώσεις σχετικά με το άτομο: το πιο μεταφυσικό αντικείμενο στην δημιουργία.

Τι γνωρίζει, λοιπόν, η σύγχρονη επιστήμη της φυσικής για τον Αιθέρα, η πρώτη ιδέα του οποίου ανήκει αναμφισβήτητα στους αρχαίους φιλοσόφους, που οι Έλληνες την δανείστηκαν από τους Άριους, ενώ η καταγωγή του σύγχρονου Αιθέρα βρίσκεται στον ΑΚΑΣΑ, του οποίου αποτελεί παραμορφωμένη μορφή; Αυτή η παραμόρφωση λέγεται ότι είναι μια τροποποίηση και εκλέπτυνση της ιδέας του Λουκρήτιου. Ας εξετάσουμε, λοιπόν, την σύγχρονη αντίληψη από αρκετά επιστημονικά έργα που περιέχουν τις παραδοχές των ίδιων των φυσικών.

ύπαρξη του Αιθέρα γίνεται αποδεκτή από την φυσική αστρονομία, την απλή φυσική και την χημεία.

Αρχικά οι αστρονόμοι θεωρούσαν τον αιθέρα σαν ένα ρευστό υπερβολικής λεπτότητας και κινητικότητας, που δεν παρουσίαζε καμιά αισθητή αντίσταση στις κινήσεις των ουράνιων σωμάτων, και το θέμα της συνέχειας ή ασυνέχειάς του δεν εξεταζόταν σοβαρά. Η κύρια λειτουργία του στην σύγχρονη αστρονομία ήταν να χρησιμεύει σαν βάση για τις υδροδυναμικές θεωρίες της βαρύτητας. Στην φυσική όμως το ρευστό αυτό εμφανίστηκε για κάποιο διάστημα σε αρκετούς ρόλους σε σχέση με τα "αστάθμητα" (που τόσο ωμά θανατώθηκαν από τον σερ Ουίλιαμ Γκρόουβ) ενώ μερικοί φυσικοί προχώρησαν σε σημείο να το ταυτίσουν με ένα ή περισσότερα απ' αυτά. (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. IX.)

503 Αν κανείς έχει την τάση να αμφισβητήσει αυτήν την δήλωση, τον συμβουλεύουμε να διαβάσει το έργο του Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, ένα βιβλίο που προκάλεσε τις πιο άγριες διαμαρτυρίες και κριτικές: "... ο δεδηλωμένος ανταγωνισμός της επιστήμης προς την μεταφυσική θεώρηση", γράφει, "οδήγησε την πλειοψηφία των ειδικευμένων επιστημόνων να υποθέσει πως οι μέθοδοι και τα αποτελέσματα της εμπειρικής έρευνας είναι εντελώς ανεξάρτητα από τον έλεγχο των νόμων της σκέψης. Αυτοί είτε αγνοούν σιωπηλά είτε ανοικτά αποκηρύσσουν τους απλούστερους κανόνες της λογικής μαζί με τους νόμους της μη αντίφασης και... απορρίπτουν με την έσχατη αποστροφή κάθε εφαρμογή του κανόνα της συνέπειας στις υποθέσεις και στις θεωρίες τους... και θεωρούν μια εξέτασή (τους)... στο φως αυτών των νόμων σαν μια ανάρμοστη εισβολή "*a priori* αρχών και μεθόδων" στην περιοχή της εμπειρικής επιστήμης. Άτομα μ' αυτήν την νοητική στάση δεν διστάζουν καθόλου να ισχυριστούν πως τα άτομα είναι εντελώς αδρανή και ταυτόχρονα να βεβαιώσουν πως αυτά τα άτομα είναι απόλυτα ελαστικά, ή να υποστηρίξουν ότι το φυσικό σύμπαν, σε τελευταία ανάλυση, καταλήγει σε 'νεκρή' ύλη και κίνηση, και ωστόσο να αρνούνται ότι όλη η φυσική ενέργεια είναι στην πραγματικότητα κινητική, ή να διακηρύσσουν πως όλες οι φαινομενικές διαφορές στον αντικειμενικό κόσμο οφείλονται τελικά στις διάφορες κινήσεις εντελώς απλών υλικών μονάδων και ωστόσο να αρνούνται την πρόταση πως αυτές οι μονάδες είναι όμοιες..." (σελ. XIX). "Η εθελοτυφλία εξεχόντων φυσικών σε μερικές από τις φανερές συνέπειες των θεωριών τους είναι αξιοθαύμαστη... Όταν ο καθηγητής Τέιτ, σε συνεργασία με τον καθηγητή Στιούαρτ, αναγγέλλει πως η 'ύλη είναι απλώς παθητική' (*Το Αόρατο Σύμπαν*, τμήμα 104), και έπειτα μαζί με τον σερ Ο. Τόμσον δηλώνει ότι 'η ύλη έχει μια έμφυτη δύναμη να αντιστέκεται στις εξωτερικές επιρροές' (*Πραγματεία πάνω στην Φυσική Φιλοσοφία*, Τομ. I, τμ. 216), τότε δεν είναι καθόλου ανάρμοστο να αναρωτηθεί κανείς πώς μπορούν να συμβιβαστούν αυτές οι δύο δηλώσεις. Όταν ο καθηγητής Ντυ Μπουά-Ρεϋμόν...
επιμένει στην αναγκαιότητα να αναχθούν όλες οι διαδικασίες της φύσης σε κινήσεις ενός υλικού, ουδέτερου υποστρώματος, στερημένου εντελώς από ποιότητα (*Πέρα από τα Σύνορα της Φυσικής Γνώσης*, σελ. 5), ενώ λίγο πριν στην ίδια διάλεξη είχε δηλώσει πως 'η αναγωγή όλων των μεταβολών στον υλικό κόσμο σε κινήσεις ατόμων προκαλούμενες από τις σταθερές κεντρικές δυνάμεις τους θα αποτελούσε την ολοκλήρωση της φυσικής επιστήμης', είναι φανερό πως βρισκόμαστε σε μια σύγχυση από την οποία πρέπει να απαλλαγούμε". (Πρόλογος, σελ. XLIII.)

Έπειτα ήρθαν οι Κινητικές θεωρίες, και από την εποχή της δυναμικής θεωρίας της θερμότητας, προτιμήθηκε στην Οπτική σαν ένα υπόστρωμα για φωτεινούς κυματισμούς. Έπειτα, προκειμένου να ερμηνεύσουν την διάχυση και την πόλωση του φωτός, οι φυσικοί αναγκάστηκαν να καταφύγουν για άλλη μια φορά στην "επιστημονική φαντασία" τους και έτσι προίκισαν τον Αιθέρα (α) με ατομική ή μοριακή δομή και (β) με μια υπερβολική ελαστικότητα, "έτσι ώστε η αντίστασή του στην παραμόρφωση ξεπερνάει κατά πολύ εκείνη των πιο ελαστικών στερεών σωμάτων". (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. Χ.) Αυτό προαπαιτούσε την θεωρία της ουσιαστικής ασυνέχειας της ύλης και επομένως και του Αιθέρα. Αφού δέχτηκαν την ασυνέχεια προκειμένου να εξηγήσουν την διάχυση και την πόλωση, ανακαλύφθηκαν θεωρητικές αδυναμίες σχετικά μ' αυτές τις διαχύσεις. Η "επιστημονική φαντασία" του Κοσύ είδε στα άτομα "υλικά σημεία χωρίς έκταση" και πρότεινε, προκειμένου να εξαφανίσει τα πιο φοβερά εμπόδια για την κυματοειδή θεωρία (δηλαδή, μερικά πολύ γνωστά μηχανιστικά θεωρήματα που στέκονταν στον δρόμο της), να υποθέσουν ότι το αιθερικό μέσο διάδοσης αντί να είναι συνεχές, θα πρέπει να αποτελείται από σωματίδια χωρισμένα από αισθητές αποστάσεις. Ο Φρέσνελ πρόσφερε την ίδια υπηρεσία στα φαινόμενα της πόλωσης. Ο Ε. Μπ. Χαντ ανέτρεψε τις θεωρίες και των δυο. (*Αμερικάνικο Περιοδικό Επιστήμης και Τέχνης*, 2η σειρά, Τομ. VII, Μάιος 1849.) Σήμερα υπάρχουν επιστήμονες που τις αποκαλούν "υλικά λαθεμένες", ενώ άλλοι – οι "ατομο-μηχανιστές" – επιμένουν σ' αυτές με απελπισμένο πείσμα. Η υπόθεση της *ατομικής ή μοριακής σύστασης* του αιθέρα ανατράπηκε επίσης από την θερμοδυναμική, γιατί ο Κλερκ-Μάξγουελ έδειξε ότι ένα τέτοιο μέσον θα ήταν απλώς *αέριο*. (Βλέπε Κλέρκ-Μάξγουελ, *Πραγματεία πάνω στον Ηλεκτρισμό και Μαγνητισμό*, 1873, και συγκρίνατε με το έργο του Κοσύ, *Αναφορά πάνω στην διάχυση του φωτός*,1836.) Έτσι η υπόθεση των "απείρων διαστημάτων" αποδείχθηκε πως δεν είχε καμιά χρησιμότητα σαν συμπλήρωμα στην κυματοειδή θεωρία. Άλλωστε οι εκλείψεις δεν αποκαλύπτουν καμιά τέτοια διαφορά χρώματος σαν αυτή που υπέθετε ο Κοσύ (με την υπόθεση ότι οι χρωματικές ακτίνες διαδίδονται με διαφορετικές ταχύτητες). Η αστρονομία παρουσίασε αρκετά φαινόμενα που έρχονται σε απόλυτη αντίθεση με αυτήν την δοξασία.

Έτσι, ενώ σε έναν τομέα της φυσικής ή ατομο-μοριακή σύσταση του αιθέρα γίνεται αποδεκτή προκειμένου να εξηγήσει ένα σύνολο ειδικών φαινομένων, σε έναν άλλο τομέα μια τέτοια σύσταση φαίνεται να ανατρέπει αρκετά επιβεβαιωμένα γεγονότα και έτσι οι κατηγορίες του Ιρν δικαιώνονται (*βλέπε ανωτέρω*). Η χημεία το θεωρεί αδύνατο να αποδεχτεί την υπερβολική ελαστικότητα του αιθέρα, χωρίς να τον αποστερήσει από άλλες ιδιότητες στην υποθετική ύπαρξη των οποίων βασίζεται η κατασκευή των σύγχρονων θεωριών της. Αυτό κατέληξε σε μια τελική μεταμόρφωση του αιθέρα. Οι απαιτήσεις της ατομο-μηχανιστικής θεωρίας οδήγησαν διακεκριμένους μαθηματικούς και φυσικούς να επιχειρήσουν να αντικαταστήσουν τα παραδοσιακά άτομα της ύλης με ιδιόμορφες μορφές στροβιλοειδούς κίνησης σε ένα "συμπαντικό ομογενές, ασυμπίεστο και συνεχές υλικό μέσο", ή Αιθέρα. (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. Χ.)

υποφαινόμενη συγγραφέας, που δεν ισχυρίζεται ότι κατέχει καμιά μεγάλη επιστημονική μόρφωση, παρά μόνο μια ανεκτή εξοικείωση με τις σύγχρονες θεωρίες και μια πολύ καλύτερη με τις Απόκρυφες Επιστήμες, διαλέγει τα όπλα της ενάντια στους υποτιμητές της εσωτερικής διδασκαλίας από το ίδιο το οπλοστάσιο της σύγχρονης επιστήμης. Οι έντονες αντιφάσεις, οι αμοιβαία καταστροφικές υποθέσεις παγκοσμίου φήμης επιστημόνων, οι αμοιβαίες κατηγορίες, απορρίψεις και διαφωνίες τους δείχνουν καθαρά πως είτε γίνονται αποδεκτές είτε όχι, οι αποκρυφιστικές θεωρίες έχουν το ίδιο δικαίωμα να ακουστούν όσο και οι επονομαζόμενες σοφές και ακαδημαϊκές υποθέσεις. Έτσι το αν οι οπαδοί της Βασιλικής Εταιρείας θα προτιμήσουν να δεχτούν τον αιθέρα σαν ένα συνεχές ή ένα ασυνεχές ρευστό δεν έχει καμιά σημασία και είναι τελείως αδιάφορο για τον τωρινό σκοπό μας. Δείχνει απλώς μια βεβαιότητα: ότι η επίσημη επιστήμη, μέχρι σήμερα, *δεν γνωρίζει τίποτε* για *την σύσταση του αιθέρα*. Η Επιστήμη, αν της αρέσει, ας τον αποκαλεί ύλη. Μόνο που ούτε σαν *ακασά* ούτε σαν ο ιερός Αιθέρας των Ελλήνων, δεν πρόκειται να βρεθεί σε καμιά από τις καταστάσεις ύλης τις γνωστές στους σύγχρονους φυσικούς. Είναι ΥΛΗ σε ένα εντελώς άλλο πεδίο αντίληψης και ύπαρξης και δεν μπορεί να αναλυθεί και να εκτιμηθεί με επιστημονικά όργανα, ούτε καν να συλληφθεί από την "επιστημονική

φαντασία" εκτός και αν ο κάτοχος της μελετάει τις Απόκρυφες Επιστήμες. Τα όσα ακολουθούν αποδεικνύουν αυτήν την δήλωση.

Στάλλοου έδειξε καθαρά ότι σχετικά με τα κρίσιμα προβλήματα της σύγχρονης φυσικής (όπως έγινε από τον Ντε Κατρεφάζ και αρκετούς άλλους σχετικά με κείνα της ανθρωπολογίας, βιολογίας κ.τ.λ.) η πλειοψηφία των διάσημων και πολυμαθών υλιστών, στην προσπάθειά τους να υποστηρίξουν τις ατομικές υποθέσεις και τα συστήματά τους, ξεστομίζουν τις μεγαλύτερες σοφιστείες. Ας πάρουμε την ακόλουθη περίπτωση. Οι περισσότεροι απ' αυτούς απορρίπτουν την *δράση εξ αποστάσεως* (μια από τις θεμελιώδεις αρχές στο θέμα του Αιθέρα ή Ακασά στον Αποκρυφισμό), ενώ, όπως παρατηρεί και αποδεικνύει πολύ σωστά ο Στάλλοου, δεν υπάρχει καμιά φυσική δράση "η οποία όταν εξεταστεί στενά να μην μετατρέπεται *σε δράση εξ αποστάσεως*".

Τώρα, σύμφωνα με τον καθηγητή Λοντζ, οι μεταφυσικές διαφωνίες είναι "ασυνείδητες εκκλήσεις στην εμπειρία". Και προσθέτει ότι αν μια τέτοια εμπειρία δεν είναι αντιληπτή, τότε δεν υπάρχει κ.τ.λ. Σύμφωνα με τα ίδια του τα λόγια:"... Αν μια υπερβολικά αναπτυγμένη διάνοια, ή μια ομάδα διανοιών, βρει μια δοξασία σχετικά με κάποια συγκριτικά απλή και θεμελιώδη ύλη *εντελώς αδιανόητη*, είναι μια ένδειξη... πως *η αδιανόητη κατάσταση πραγμάτων δεν έχει ύπαρξη κ.τ.λ.*"[504]

Και μετά, προς το τέλος της διάλεξης του, ο καθηγητής Λόντζ υποδεικνύει ότι η εξήγηση της συνοχής καθώς και της βαρύτητας, "πρέπει να αναζητηθεί στην θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου του σερ Ουίλιαμ Τόμσον". (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXIII.)

Είναι περιττό να σταθούμε και να ρωτήσουμε αν σ' αυτήν την θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου πρέπει να ζητήσουμε την απάντηση και για το πέσιμο πάνω στην Γη του πρώτου ζωικού σπέρματος από κάποιον περαστικό μετεωρίτη ή κομήτη (υπόθεση του σερ Ο. Τόμσον). Αλλά στον σερ Ο. Λοντζ μπορούμε να υπενθυμίσουμε την σοφή κριτική πάνω στην διάλεξή του στο ίδιο έργο *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*. Παρατηρώντας την παραπάνω δήλωση του Λονδρέζου καθηγητή, ο συγγραφέας ρωτάει "αν... τα στοιχεία της θεωρίας του στροβιλοειδούς ατόμου είναι οικεία, ή έστω πιθανά, γεγονότα εμπειρίας. Γιατί αν δεν είναι, τότε *σαφώς αυτή η θεωρία βρίσκεται εκτεθειμένη στην ίδια κριτική που θεωρείται πως αναιρεί την υπόθεση της* ΔΡΑΣΗΣ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ"! (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXIV.) Και έπειτα ο ικανός κριτικός δείχνει καθαρά τι δεν είναι ο Αιθέρας, ούτε μπορεί ποτέ να είναι παρ' όλους τους επιστημονικούς ισχυρισμούς για το αντίθετο. Και έτσι ανοίγει διάπλατα, ίσως ασυνείδητα, την πόρτα στις δικές μας αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Γιατί, όπως λέει:

Το μέσον στο οποίο εμφανίζονται οι στροβιλοειδείς κινήσεις, σύμφωνα με την δήλωση του καθηγητή Λοντζ (*ΦΥΣΗ*, Τομ. XVII, σελ. 305), είναι "ένα τέλεια ομογενές, ασυμπίεστο, συνεχές σώμα, ανίκανο να διαλυθεί σε απλά στοιχεία ή άτομα, είναι πράγματι συνεχές και όχι μοριακό". Και αφού κάνει αυτήν την δήλωση ο καθηγητής Λοντζ προσθέτει: "*Δεν υπάρχει κανένα άλλο σώμα για το οποίο μπορούμε να το πούμε αυτό, και επομένως οι ιδιότητες του αιθέρα πρέπει να είναι κάπως ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ από εκείνες της συνηθισμένης ύλης*". Φαίνεται, λοιπόν, πως ολόκληρη η θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου, που μας προσφέρεται σαν ένα υποκατάστατο για την "μεταφυσική θεωρία" της δράσης εξ αποστάσεως, βασίζεται πάνω στην υπόθεση της ύπαρξης ενός υλικού μέσου που είναι *τελείως άγνωστο στην εμπειρία* και που έχει ιδιότητες *κάπως διαφορετικές*[505] από κείνες της συνηθισμένης ύλης. Επομένως αυτή η θεωρία αντί να είναι, όπως ισχυρίζεται, μια αναγωγή ενός ξένου εμπειρικού γεγονότος σε ένα γνωστό γεγονός, είναι αντίθετα η αναγωγή ενός γεγονότος που είναι απόλυτα οικείο, σε ένα γεγονός που είναι όχι μόνο ξένο, αλλά εντελώς άγνωστο, απαρατήρητο και μη παρατηρήσιμο. Επίσης, η υποτιθέμενη στροβιλοειδής κίνησή του, ή μάλλον

504 *Φύση*, Τομ. XXVII, Ιαν. 25, 1883, σελ. 304, από την διάλεξη του Ο. Τόμσον, «Πάνω στον Αιθέρα και στις Λειτουργίες του», όπως αναφέρεται από τον Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXII-XXIII.

505 "Κάπως διαφορετικές!" αναφωνεί ο Στάλλοου. "Το πραγματικό νόημα αυτού του 'κάπως' είναι πως το εν λόγω μέσον δεν είναι καθόλου υλικό κατά καμιά λογική έννοια, αφού δεν έχει καμιά από τις ιδιότητες της ύλης. Όλες οι ιδιότητες της ύλης βασίζονται πάνω στις διαφορές και στις αλλαγές, και ο 'υποθετικός' αιθέρας που ορίστηκε εδώ είναι στερημένος όχι μόνο από διαφορές, αλλά είναι ανίκανος για διαφορά και αλλαγή [με την φυσική έννοια, ας προσθέσουμε]". Αυτό αποδεικνύει πως, αν ο αιθέρας είναι "ύλη", είναι τέτοιος μόνο σαν κάτι ορατό, απλό και υπαρκτό, μόνο για τις πνευματικές αισθήσεις· ότι είναι πράγματι μια Ύπαρξη, αλλά όχι στο δικό μας πεδίο: ο Πατήρ Αιθέρας ή Ακασά

μέσα στο υποτιθέμενο, αιθέριο μέσον είναι... *αδύνατη*, γιατί κίνηση μέσα σε ένα απόλυτα ομογενές, ασυμπίεστο και επομένως συνεχές ρευστό, δεν είναι αντιληπτή κίνηση... Είναι φανερό, λοιπόν... πως, οπουδήποτε και αν μας οδηγεί η θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου, *ασφαλώς δεν μας οδηγεί πουθενά μέσα στην περιοχή της φυσικής*, ή στην επικράτεια των *αληθινών αιτιών*.[506] Και μπορώ να προσθέσω πως, στον βαθμό που το υποθετικό αδιαφοροποίητο[507] και μη διαφοροποιήσιμο μέσον είναι καθαρά μια συγκεκριμενοποίηση της παλιάς οντολογικής ιδέας του *καθαρού* όντας, ότι η θεωρία υπό εξέταση έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός *ακατανόητου μεταφυσικού φαντάσματος*. (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXIV-XXVI.)

Ένα "φάντασμα", πράγματι, που μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο με τον αποκρυφισμό. Από μια τέτοια επιστημονική μεταφυσική μέχρι τον αποκρυφισμό δεν μένει παρά μόνο ένα βήμα. Οι φυσικοί εκείνοι που δέχονται την άποψη ότι η ατομική σύσταση της ύλης συμφωνεί με την διαπερατότητά της, δεν χρειάζεται να βγουν και πολύ από τον δρόμο τους προκειμένου να ερμηνεύσουν τα μεγαλύτερα φαινόμενα του αποκρυφισμού, που τόσο πολύ τα περιγελούν σήμερα οι φυσικοί επιστήμονες και οι υλιστές. Τα "υλικά σημεία χωρίς έκταση" του Κοσύ, είναι οι μονάδες του Λάιμπνιτς και ταυτόχρονα τα υλικά με τα οποία οι "θεοί" και άλλες αόρατες δυνάμεις ντύνονται με σώματα. (Βλέπε Μέρος III, Τμήμα XV, "Θεοί, Μονάδες και Άτομα".) Η διάσπαση και αποκατάσταση των "υλικών" μορίων χωρίς έκταση σαν ένας κύριος παράγοντας στις φαινομενικές εκδηλώσεις, πρέπει πολύ εύκολα να φανεί σαν μια καθαρή πιθανότητα, τουλάχιστον σε εκείνες τις επιστημονικές διάνοιες που δέχονται τις απόψεις του Κοσύ. Γιατί, διαγράφοντας εκείνη την ιδιότητα της ύλης την οποία αποκαλούν αδιαπερατότητα, θεωρώντας απλώς τα άτομα σαν "υλικά σημεία τα οποία ασκούν μεταξύ τους έλξεις και απώσεις που ποικίλουν ανάλογα με τις αποστάσεις που τα χωρίζουν", ο Γάλλος θεωρητικός εξηγεί ότι: "Από αυτό έπεται ότι, αν στο δημιουργό της Φύσης[508] *άρεσε να τροποποιήσει* απλώς τους νόμους σύμφωνα με τους οποίους τα άτομα έλκονται ή απωθούνται, *αυτόματα θα βλέπαμε τα πιο σκληρά σώματα να εισχωρούν το ένα στο άλλο*, τα πιο μικρά μόρια ύλης να *καταλαμβάνουν τεράστιους χώρους*, ή οι μεγαλύτερες μάζες να ελαττώνονται στο μικρότερο όγκο και ολόκληρο το σύμπαν να συγκεντρώνεται σε ένα μόνο σημείο".(Κοσύ, *Επτά Μαθήματα Γενικής Φυσικής*, σελ. 38 και επόμενες, έκδοση του Αμπέ Μουανιό.)

Και αυτό το "σημείο", αόρατο στο δικό μας *πεδίο αντίληψης και ύλης* είναι απόλυτα ορατό για το μάτι του μυημένου που μπορεί να το ακολουθήσει και να το δει παρόν σε άλλα πεδία.

[506] Οι αληθινές αιτίες της φυσικής επιστήμης είναι μαγιαβικές απατηλές αιτίες για τον αποκρυφιστή και το αντίστροφο. [Ε.Π.Μπ.]

[507] Υπερβολικά "διαφοροποιημένο", αντίθετα, από την ημέρα που άφησε την *λάγια* κατάστασή του. [Ε.Π.Μπ.]

[508] Για τους Αποκρυφιστές οι οποίοι λένε ότι ο δημιουργός της φύσης είναι η ίδια η Φύση, κάτι δυσδιάκριτο και αδιαχώριστο από την θεότητα, έπεται ότι εκείνοι που είναι γνώστες των *απόκρυφων νόμων* της φύσης και γνωρίζουν πώς να αλλάζουν και να προκαλούν νέες καταστάσεις στον αιθέρα, μπορούν όχι να τροποποιήσουν τους νόμους, αλλά να εργαστούν και να κάνουν το ίδιο σε συμφωνία με εκείνους τους *αμετάβλητους νόμους*.

IV

ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΟΣ;

μοριακή θεωρία εγκαταλείφθηκε ανεπίσημα, αλλά η βαρύτητα – η αρχή ότι όλα τα σώματα έλκονται μεταξύ τους με μια δύναμη ευθέως ανάλογη προς την μάζα τους και αντιστρόφως ανάλογη προς τα τετράγωνα των μεταξύ τους αποστάσεων – επιβιώνει μέχρι σήμερα και κυριαρχεί όπως πάντα στα υποτιθέμενα αιθερικά κύματα του Διαστήματος. Σαν μια υπόθεση, απειλήθηκε με θάνατο για την ανεπάρκειά της να περιλάβει όλα τα γεγονότα που της παρουσιάστηκαν σαν ένας φυσικός νόμος, είναι ο Βασιλιάς των αείμνηστων και κάποτε πανίσχυρων "Αστάθμητων". "Είναι σχεδόν βλασφημία... προσβολή στην μνήμη του μεγάλου Νεύτωνα να την αμφισβητήσεις..." αναφωνεί ένας Αμερικανός κριτικός της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*. Πολύ καλά, αλλά τι είναι επιτέλους αυτός ο *αόρατος και άπιαστος* Θεός στον οποίο πρέπει τυφλά να πιστέψουμε; Οι αστρονόμοι που βλέπουν στην βαρύτητα μια εύκολη λύση για πολλά πράγματα και μια *συμπαντική* δύναμη που τους επιτρέπει να υπολογίζουν τις πλανητικές κινήσεις, ελάχιστα ενδιαφέρονται για την Αιτία της Έλξης. Ονομάζουν την Βαρύτητα νόμο, μια *αιτία* αφ' εαυτής. Εμείς ονομάζουμε τις δυνάμεις που δρουν κάτω από αυτό το όνομα, *αποτελέσματα*, και μάλιστα πολύ δευτερεύοντα αποτελέσματα. Κάποια μέρα θα αποδειχθεί πως η επιστημονική υπόθεση δεν απαντάει σε όλα και τότε θα ακολουθήσει την μοριακή θεωρία του φωτός και θα παραδοθεί σε ανάπαυση πολλών επιστημονικών αιώνων μέσα στα αρχεία όλων των λαθεμένων θεωριών. Μήπως και ο ίδιος ο Νεύτωνας δεν εξέφρασε σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με την Φύση της Δύναμης και την υλικότητα των "Πρακτόρων", όπως ονομάζονταν τότε; Στις *Αναλύσεις πάνω στις περιστροφές της σφαίρας* προειδοποιεί τους αναγνώστες του σχετικά με την αμφίβολη φύση των ονομαζόμενων Δυνάμεων, λέγοντας πως "δεν είναι βέβαιο ότι αυτοί οι πράκτορες δεν είναι, σε τελική ανάλυση, Πνευματικές Δυνάμεις (*des agents spirituels*)". Από τις πρώτες σελίδες των *Αρχών* του ο σερ Ισαάκ Νεύτων κατέβαλε την μεγαλύτερη φροντίδα για να εντυπώσει στους μαθητές του ότι δεν χρησιμοποιούσε την λέξη "έλξη" σχετικά με την αμοιβαία δράση των σωμάτων με φυσική έννοια. Γι' αυτόν ήταν, όπως είπε, μια καθαρώς μαθηματική ιδέα που δεν περιλάμβανε καμιά εξέταση πραγματικών και βασικών φυσικών αιτιών. Σε ένα από τα αποσπάσματα των *Αρχών* του (Ορισμός 8 και Βιβλ. Πρώτο, Πρόταση LXIX, Σχόλιο) μας λέει καθαρά ότι οι έλξεις, φυσικά εξεταζόμενες, είναι μάλλον ωθήσεις. Στο τμήμα XI (Εισαγωγή) εκφράζει την γνώμη ότι "υπάρχει κάποιο λεπτοφυές πνεύμα από την δύναμη και την δράση του οποίου καθορίζονται όλες οι κινήσεις της ύλης" (βλέπε αιδ. Ο.
Ουίλκινσον, *Σύγχρονος Υλισμός*) και στην Τρίτη Επιστολή του προς τον Μπέντλεϊ λέει:

Είναι ακατανόητο η άψυχη χονδροειδής ύλη (χωρίς την μεσολάβηση κάτι άλλου – που δεν είναι υλικό) να δρα και να επηρεάζει άλλη ύλη, χωρίς αμοιβαία επαφή, όπως θα έπρεπε αν η βαρύτητα, με την έννοια του Επίκουρου, είναι ουσιαστική και έμφυτη σ' αυτήν... Το ότι η βαρύτητα μπορεί να είναι έμφυτη, εγγενής και βασική στην ύλη, έτσι ώστε ένα σώμα να μπορεί να δρα πάνω σε ένα άλλο από απόσταση μέσω του κενού χωρίς την μεσολάβηση κάποιου άλλου πράγματος με το οποίο και μέσω του οποίου η δράση ή δύναμη να μεταβιβάζεται από το ένα στο άλλο, μου φαίνεται τόσο παράλογο ώστε πιστεύω πως κανένας άνθρωπος που έχει μια επαρκή ικανότητα σκέψης στα φιλοσοφικά θέματα δεν θα το αποδεχόταν ποτέ. Η βαρύτητα πρέπει να δημιουργείται από κάποιον παράγοντα που δρα σταθερά σύμφωνα με ορισμένους νόμους, αλλά το *αν αυτός ο παράγοντας είναι υλικός ή αυλός* είναι ένα θέμα που το αφήνω στην κρίση των αναγνωστών μου.

Και μ' αυτό, ακόμα και οι σύγχρονοι του Νεύτωνα τρομοκρατήθηκαν: από την φανερή επιστροφή των *απόκρυφων* αιτιών στην περιοχή της φυσικής. Ο Λάιμπνιτς ονόμαζε την αρχή της έλξης "μια ασώματη και ανεξήγητη δύναμη". Η υπόθεση μιας ελκτικής ιδιότητας και ενός τέλειου κενού χαρακτηρίστηκε από τον Μπερνούγι σαν "αηδιαστική", και έτσι η αρχή της *δράσης*

εξαποστάσεως δεν συνάντησε τότε μεγαλύτερη ανταπόκριση απ' ό,τι τώρα. Από την άλλη μεριά, ο Όιλερ θεωρούσε πως η δράση της βαρύτητας οφειλόταν είτε σε ένα *Πνεύμα*, είτε σε κάποιο λεπτοφυές μέσον. Και ωστόσο ο Νεύτωνας γνώριζε τουλάχιστον, αν δεν τον αποδεχόταν, τον Αιθέρα των Αρχαίων. Θεωρούσε τον ενδιάμεσο χώρο ανάμεσα στα αστρικά σώματα σαν ένα *κενό*. Επομένως πίστευε σε ένα "λεπτοφυές πνεύμα" – και *Πνεύματα* όπως κι εμείς – που κατευθύνει την επονομαζόμενη έλξη. Τα παραπάνω λόγια του μεγάλου άνδρα είχαν φτωχά αποτελέσματα. Το "παράλογο" έχει γίνει τώρα δόγμα στην περίπτωση του καθαρού υλισμού, που επαναλαμβάνει: "Δεν υπάρχει ύλη δίχως δύναμη και δύναμη δίχως ύλη. Ύλη και δύναμη είναι αδιαχώριστα, αιώνια και ακατάστρεφτα [αλήθεια]. *Δεν μπορεί να υπάρξει ανεξάρτητη δύναμη, αφού κάθε δύναμη είναι μια έμφυτη και αναγκαία ιδιότητα της ύλης[λάθος] επομένως, δεν υπάρχει άυλη* δημιουργική δύναμη". Ω φτωχέ σερ Ισαάκ!

Αφήνοντας κατά μέρος όλους τους άλλους εξέχοντες άνδρες της Επιστήμης που μοιράζονται την ίδια γνώμη με τον Όιλερ και τον Λάιμπνιτς, αν οι αποκρυφιστές επικαλεστούν σαν αυθεντίες και υποστηρικτές τους μόνο τον σερ Ισαάκ Νεύτωνα και τον Κυβιέ, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, δεν έχουν τίποτε να φοβούνται από την σύγχρονη επιστήμη και μπορούν δυνατά και περήφανα να διακηρύξουν τις πίστεις τους. Αλλά ο δισταγμός και οι αμφιβολίες των δυο παραπάνω αυθεντιών καθώς και πολλών άλλων τους οποίους μπορούμε να αναφέρουμε, δεν εμπόδισε καθόλου την επιστημονική σκέψη να πλανιέται στα πεδία της χονδροειδούς ύλης όπως και πριν. Πρώτα ήταν η ύλη και ένα αστάθμητο ρευστό ξεχωριστό απ' αυτήν. Έπειτα ήρθε το *αστάθμητο* ρευστό που τόσο πολύ κριτικάρησε ο Γκρόουβ και ο Αιθέρας που στην αρχή ήταν *ασυνεχής* και μετά έγινε συνεχής, στην συνέχεια ήρθαν οι "μηχανικές" Δυνάμεις. Αυτές τώρα καθιερώθηκαν σαν "τρόποι κίνησης" και ο αιθέρας έγινε πιο μυστηριώδης και προβληματικός από κάθε άλλη φορά. Πολλοί άνθρωποι της επιστήμης αντιδρούν σε τέτοιες ωμές υλιστικές απόψεις. Αλλά από τις ημέρες του Πλάτωνα, ο οποίος επανειλημμένα ζητάει από τους αναγνώστες του να μη συγχέουν τα *ασώματα* Στοιχεία με τις ΑΡΧΕΣ τους: τα υπερβατικά ή πνευματικά Στοιχεία˙ από την εποχή των μεγάλων αλχημιστών οι οποίοι, όπως ο Παράκελσος, έκαναν σαφή διάκριση ανάμεσα στο φαινόμενο και στην αιτία του, ή νοούμενο και από τις ημέρες του Γκρόουβ ο οποίος, αν και δεν βλέπει "κανέναν λόγο να απογυμνώσει την συμπαντικά διάχυτη ύλη από τις λειτουργίες που είναι κοινές σε όλη την ύλη", ωστόσο χρησιμοποιεί τον όρο *Δυνάμεις* εκεί που οι επικριτές του, "οι οποίοι δεν προσδίδουν στην λέξη καμιά *ιδέα ειδικής δράσης*", λένε Δύναμη˙ από εκείνη την εποχή, λοιπόν, μέχρι σήμερα τίποτε δεν αποδείχθηκε ικανό να αναχαιτίσει την παλίρροια του χονδροειδούς υλισμού. Η βαρύτητα *είναι η μόνη αιτία*, ο δρων Θεός και η ύλη είναι ο προφήτης του, είπαν οι άνθρωποι της επιστήμης πριν από μερικά χρόνια.

Από τότε άλλαξαν αρκετές φορές τις απόψεις τους. Αλλά μήπως οι επιστήμονες κατανοούν σήμερα καλύτερα απ' ό,τι κατανοούσαν τότε τις βαθύτερες σκέψεις του Νεύτωνα, ενός από τους πιο πνευματικούς και ευσεβείς ανθρώπους της εποχής του; Ασφαλώς όχι. Πιστεύεται πως ο Νεύτωνας έδωσε το τελειωτικό χτύπημα στους Στοιχειακούς Στροβίλους του Ντεκάρτ (που παρεμπιπτόντως ήταν η ιδέα του Αναξαγόρα αναστημένη), αν και τα πιο σύγχρονα "στροβιλοειδή άτομα" του σερ Ο. Τόμσον δεν διαφέρουν, στην πραγματικότητα, πολύ από αυτούς. Και όμως, όταν ο μαθητής του Ρότζερ Κόουτς έγραψε στον *Πρόλογο* του κύριου έργου του Δασκάλου του μια φράση που δήλωνε ότι "η έλξη ήταν η *αιτία* του Συστήματος", ο Νεύτωνας ήταν ο πρώτος που διαμαρτυρήθηκε έντονα. Εκείνο που στον νου του μεγάλου μαθηματικού έπαιρνε την ασαφή, αλλά σταθερά ριζωμένη μορφή του Θεού, σαν το νοούμενο των πάντων,[509] ονομαζόταν πιο φιλοσοφικά από τους αρχαίους (και σύγχρονους) φιλοσόφους και αποκρυφιστές: "Θεοί", ή *δημιουργικές* μορφοποιητικές Δυνάμεις. Οι τρόποι έκφρασης μπορεί να ήταν διαφορετικοί και οι ιδέες περισσότερο ή λιγότερο φιλοσοφικά διατυπωμένες από την ιερή και βέβηλη αρχαιότητα, αλλά η

509 Ο Χ. Λεκουτυριέ, ένας υλιστής, γράφει: "Η έλξη έχει γίνει για τον κόσμο ό,τι ήταν και για τον ίδιον τον Νεύτωνα: μια απλή λέξη, μια ιδέα" (*Πανόραμα των Κόσμων*), αφού η αιτία της είναι άγνωστη. Ο Τζον Φ. Ο. Χέρσελ λέει σχεδόν το ίδιο όταν παρατηρεί πως κάθε φορά που μελετάει την κίνηση των ουράνιων σωμάτων και τα φαινόμενα της έλξης, νιώθει κάθε στιγμή να τον διαπερνάει η ιδέα "*της ύπαρξης αιτιών* που δρουν για εμάς κάτω από ένα πέπλο, μεταμφιέζοντας την *άμεση* δράση τους". (*Μουσείο των Επιστημών*, Αύγουστος 1856.)

βασική σκέφη ήταν η ίδια.[510] Για τον Πυθαγόρα οι Δυνάμεις ήταν Πνευματικές Οντότητες, Θεοί ανεξάρτητοι από τους πλανήτες και την Ύλη όπως τα βλέπουμε και τα γνωρίζουμε πάνω στην Γη, που είναι οι κυβερνήτες του Αστρικού Ουρανού. Ο Πλάτωνας (*Φαίδρος, Νόμοι*, βιβλ. δέκατο), παρουσίασε τους πλανήτες να κινούνται από έναν *εσωτερικό* Κυβερνήτη, που είναι ένα με την κατοικία του, όπως "ένας βαρκάρης στην βάρκα του".' Όσο για τον Αριστοτέλη, ονόμαζε αυτούς τους κυβερνήτες "αυλές ουσίες",[511] αν και επειδή δεν είχε ποτέ μυηθεί, απέρριπτε τους θεούς σαν Οντότητες.[512] Αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να αναγνωρίζει το γεγονός πως τα άστρα και οι πλανήτες "δεν ήταν άψυχες μάζες, αλλά πραγματικά *δρώντα* και *ζώντα* σώματα". Ότι "τα *αστρικά πνεύματα ήταν το θείο μέρος των φαινομένων τους, τα θειότερα των φανερών*". (Αριστοτέλη, *Περί ουρανού*, Βιβλ. Πρώτο και Βιβλ. Δεύτερο.)

Αν ψάξουμε για επιβεβαίωση σε πιο σύγχρονες και επιστημονικές εποχές βρίσκουμε τον Τύχο Μπράχε να αναγνωρίζει στα άστρα μια τριπλή δύναμη, *θεία, πνευματική και ζωτική*. Ο Κέπλερ συνδυάζοντας την Πυθαγόρεια φράση: "Ο Ήλιος, φύλακας του Δία" και τον στίχο του Δαβίδ: "Τοποθέτησε τον θρόνο του στον Ήλιο" και "Ο Κύριος είναι Ήλιος" κ.τ.λ. (Ψαλμοί ΠΘ’ 36, ΠΔ’ 11), δήλωσε ότι κατανόησε απόλυτα πώς οι Πυθαγόρειοι μπορούσαν να πιστεύουν ότι όλες οι | σφαίρες οι διασπαρμένες στο Διάστημα ήταν λογικές Διάνοιες, *Facultates ratiocinativae*, που περιστρέφονταν γύρω από τον Ήλιο, "όπου διαμένει *ένα καθαρό Πνεύμα του πυρός*... η πηγή της γενικής αρμονίας". (*Η Αρμονία των Πλανητικών Κινήσεων*, σελ. 248. Επίλογος στο Βιβλίο V Κεφάλαιο X των *Αρμονικών Κόσμων*.)

Όταν, όμως, ένας αποκρυφιστής μιλάει για τον Φοχάτ, την ενεργοποιούσα και καθοδηγητική διάνοια στο Συμπαντικό Ηλεκτρικό η *Ζωτικό* Ρευστό, τον περιγελούν. Παρ' όλο που, όπως δείξαμε, μέχρι σήμερα δεν έχει κατανοηθεί ούτε η φύση του ηλεκτρισμού, ούτε της Ζωής, ούτε ακόμα και του Φωτός. Ο αποκρυφιστής στην εκδήλωση κάθε δύναμης στην Φύση βλέπει την δράση της ποιότητας, ή του ειδικού χαρακτηριστικού του νοουμένου της: το οποίο *νοούμενο* είναι μια ξεχωριστή και νοήμων Ατομικότητα στην *άλλη πλευρά του εκδηλωμένου μηχανιστικού Σύμπαντος*. Ο αποκρυφιστής δεν αρνείται, αντίθετα θα υποστηρίξει τον ισχυρισμό, ότι το φως, η θερμότητα, ο ηλεκτρισμός κ.ο.κ. είναι *καταστάσεις* (όχι ιδιότητες ή ποιότητες) της ύλης. Για να το εκφράσουμε πιο καθαρά: η ύλη είναι η συνθήκη – η αναγκαία βάση ή φορέας *sine qua non* – για την εκδήλωση αυτών των δυνάμεων, η πρακτόρων σε αυτό το πεδίο.

Αλλά προκειμένου να φτάσουν στον στόχο οι αποκρυφιστές πρέπει να εξετάσουν τα διαπιστευτήρια του νόμου της βαρύτητας, πρώτα απ' όλα, της "Βαρύτητας, του Βασιλιά και Κυβερνήτη της Ύλης", κάτω από κάθε μορφή. Και για να γίνει αυτό ικανοποιητικά, πρέπει να ξαναθυμηθούμε την υπόθεση της πρώτης εμφάνισής της. Και για να αρχίσουμε, ο Νεύτωνας ήταν αυτός που την ανακάλυψε πρώτος; Το *Athenaeum* (No. 2048, 26 Ιανουαρίου 1867, σελ. 127-128) έχει μερικές περίεργες πληροφορίες πάνω στο θέμα. Αναφέρει ότι "μπορούν να προσκομισθούν θετικές ενδείξεις πως ο Νεύτωνας πήρε όλη την γνώση του για την βαρύτητα και τους νόμους της από τον

510 Αν μας κατηγορήσουν ότι πιστεύουμε σε λειτουργικούς "θεούς" κοι "Πνεύματα" ενώ αρνούμαστε έναν προσωπικό θεό, απαντάμε στους θεϊστές και μονοθεϊστές: Δεχτείτε ότι ο Ιεχωβά σας είναι ένας από τους Ελοΐμ και είμαστε έτοιμοι να τον|αναγνωρίσουμε. Φτιάξτε απ' αυτόν, όπως κάνετε, τον Άπειρο, τον ΕΝΑΝ και *Αιώνιο* Θεό και δεν θα τον δεχτούμε ποτέ μ' αυτόν τον χαρακτήρα. Φυλετικοί θεοί υπήρχαν πολλοί, η Μια Συμπαντική θεότητα είναι μια αρχή, μια αφηρημένη Ριζική Ιδέα που δεν έχει καμιά σχέση με το ακάθαρτο έργο της πεπερασμένης Μορφής. Δεν λατρεύουμε τους θεούς, απλώς τους τιμούμε, σαν όντα ανώτερα από εμάς. Στο σημείο αυτό υπακούουμε στην Μωυσαϊκή προτροπή, ενώ οι χριστιανοί παρακούουν την Βίβλο τους: οι Ιεραπόστολοι περισσότερο απ' όλους: "θεούς ου κακολογήσεις", λέει ένας από αυτούς – ο Ιεχωβά – (στην Έξοδο ΚΒ',28). Αλλά ταυτόχρονα λίγο πιο πάνω αναφέρει: "ο θυσιάζων θεοίς θανάτω έξολοθρευθήσεται, πλην Κυρίω μόνω". Στο *πρωτότυπο κείμενο* όμως δεν λέει "θεούς" αλλά *Ελοΐμ* – και προκαλούμε οποιαδήποτε αντίρρηση – και ο Ιεχωβά είναι ένας από τους Ελοΐμ, όπως αποδεικνύεται από τα ίδια του τα λόγια στην Γένεση Γ', 22: "και είπεν ο Θεός, ιδού Αδάμ γέγονεν *ως εις εξ ημών*", κ.τ.λ. Έτσι, τόσο αυτοί που λατρεύουν και θυσιάζουν στους *Ελοΐμ*, τους αγγέλους, και στον Ιεχωβά, και εκείνοι που *κακολογούν τους θεούς* των συνανθρώπων τους, είναι πολύ μεγαλύτεροι παραβάτες απ' ό,τι οι αποκρυφιστές ή οποιοσδήποτε θεοσοφιστής. Στο μεταξύ πολλοί από τους τελευταίους προτιμούν να πιστεύουν στον έναν ή στον άλλον «Κύριο» και είναι απόλυτα ελεύθεροι να το κάνουν, αν τους αρέσει.

511 Το να παρομοιάζει κανείς τα "άυλα είδη με *μάλλινο* σίδερο" και να περιγελάει τον Σπίλλερ που αναφέρεται σ' αυτά σαν "ασώματη ύλη", δεν λύνει το μυστήριο. (Βλέπε *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. 165 και κατωτέρω).

512 Βόσιους, *Η Ειδωλολατρεία* (Α' έκδ. 1668), Βιβλ. Πρώτο, σελ. 527-528.

Μπαίμε, *σύμφωνα με τον οποίον η βαρύτητα* ή ΕΛΞΗ είναι... η πρώτη από τις επτά ιδιότητες της Φύσης... Γιατί σύμφωνα μ' αυτόν, το σύστημά του (του Μπαίμε) μας δείχνει πράγματι το *εσωτερικό* των πραγμάτων, ενώ η σύγχρονη φυσική επιστήμη αρκείται να κοιτάζει το *εξωτερικό*". Και επίσης, "η επιστήμη του ηλεκτρισμού που δεν υπήρχε ακόμα όταν έγραφε εκείνος (ο Μπαίμε), προβλέπεται (στα κείμενά του) και ο Μπαίμε όχι μόνο περιγράφει όλα τα γνωστά σήμερα φαινόμενα αυτής της δύναμης, αλλά μας δίνει ακόμα την προέλευση, την δημιουργία και την γέννηση του ίδιου του ηλεκτρισμού".

Έτσι ο Νεύτωνας, του οποίου ο βαθύς νους διάβαζε εύκολα ανάμεσα στις γραμμές και βυθομέτρησε την πνευματική σκέψη του μεγάλου Ενορατικού στην μυστικιστική της απόδοση, οφείλει την μεγάλη του ανακάλυψη στον Γιάκομπ Μπαίμε, το ανάθρεμμα των πνευμάτων (Νιρμανακάγια) που τον πρόσεχαν και τον καθοδηγούσαν και για τον οποίο ο συγγραφέας του εν λόγω άρθρου παρατηρεί ότι: "κάθε νέα επιστημονική ανακάλυφη έρχεται να αποδείξει *την βαθιά και ενορατική διείσδυσή του στις πιο μυστικές λειτουργίες της φύσης*". Και ο Νεύτωνας, αφού *ανακάλυψε* την βαρύτητα, προκειμένου να γίνει δυνατή η δράση της έλξης στον χώρο, έπρεπε να εξαφανίσει κατά κάποιον τρόπο κάθε φυσικό εμπόδιο ικανό να εμποδίσει την ελεύθερη δράση της, και μεταξύ άλλων τον αιθέρα, αν και είχε αρκετά προμηνύματα της ύπαρξης του. Υπερασπίζοντας την μοριακή θεωρία, έφτιαξε ένα *απόλυτο* κενό ανάμεσα στα ουράνια σώματα... Όποιες κι αν ήταν οι υποψίες του και οι *εσωτερικές* πεποιθήσεις του για τον Αιθέρα, παρ' όλες τις εκμυστηρεύσεις που έκανε στους φίλους του – όπως στην περίπτωση της αλληλογραφίας του με τον Μπέντλεϋ – οι διδασκαλίες του ποτέ δεν έδειξαν πως είχε μια τέτοια πίστη. Αν *ήταν* "πεπεισμένος ότι η δύναμη της έλξης δεν μπορεί να ασκηθεί από την ύλη δια μέσου ενός κενού" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 50), τότε πώς συμβαίνει ακόμα και μέχρι το 1860 Γάλλοι αστρονόμοι (ο Λεκουτυριέ, για παράδειγμα) να αντιμάχονται "τα καταστροφικά αποτελέσματα της θεωρίας του κενού που καθιερώθηκε από αυτόν τον μεγάλο άνδρα";[513] Ο καθηγητής Ουίντσελ γράφει:

Αυτά τα αποσπάσματα [επιστολή στον Μπέντλεϋ] δείχνουν ποιες ήταν οι απόψεις του σχετικά με την φύση του ενδοπλανητικού μέσου επικοινωνίας. Αν και διακηρύσσει πως "οι ουρανοί είναι κενοί κάθε αισθητής ύλης", σε άλλο σημείο εξαιρεί "*ίσως* κάποιους πολύ αραιούς ατμούς ή εκροές, προερχόμενες από τις ατμόφαιρες της Γης, των πλανητών και των κομητών και από ένα τόσο εκτεταμένο αραιό αιθερικό μέσο όπως το περιγράψαμε πιο πάνω". (Νεύτων, *Οπτική*, βιβλ. III, ερώτημα 28.)

Αυτό δείχνει απλώς πως ακόμα και τόσο μεγάλοι άνδρες όπως ο Νεύτωνας δεν έχουν πάντα το θάρρος της γνώμης τους. Ο δρ. Τ. Σ. Χαντ, "εφιστά την προσοχή σε μερικά ξεχασμένα αποσπάσματα των έργων του Νεύτωνα, από τα οποία φαίνεται πως η πίστη σε ένα τέτοιο συμπαντικό, ενδοκοσμικό μέσο ρίζωσε βαθμιαία στον νου του". (Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 49.) Αλλά αυτά τα αποσπάσματα δεν είχαν τραβήξει την προσοχή πριν από τις 28 Νοεμ. 1881, όταν ο δρ. Χαντ διάβασε την "Ουράνια Χημεία, από την εποχή του Νεύτωνα".[514] Μέχρι τότε ήταν διαδεδομένη η άποψη, ακόμα και ανάμεσα στους ανθρώπους της επιστήμης, ότι ο Νεύτωνας, ενώ υπεράσπιζε την μοριακή θεωρία, κήρυσσε ένα κενό", όπως λέει ο Λεκουτυριέ. Τα αποσπάσματα αυτά ήταν από καιρό "ξεχασμένα", αναμφίβολα επειδή διέψευδαν και έρχονταν σε αντίθεση με τις προκατειλημμένες προσφιλείς θεωρίες της εποχής, μέχρις ότου τέλος η κυματοειδής θεωρία απαίτησε επιτακτικά την παρουσία ενός "αιθερικού μέσου" για να εξηγηθεί. Αυτό είναι όλο το μυστικό.

Οπωσδήποτε, από αυτήν την θεωρία του Νεύτωνα σχετικά με ένα συμπαντικό κενό – την οποία δίδασκε, αν δε την πίστευε ο ίδιος – χρονολογείται η έσχατη περιφρόνηση που δείχνουν οι σύγχρονοι για την αρχαία φυσική. Οι αρχαίοι σοφοί ισχυρίζονταν πως η "Φύση αποστρέφεται το

513 "Δεν είναι πια δυνατόν σήμερα να υποστηρίξουμε, όπως ο Νεύτωνας, ότι τα ουράνια σώματα κινούνται μέσα σε ένα μεγάλο ΚΕΝΟ του διαστήματος... Ανάμεσα στα επακόλουθα της θεωρίας του κενού που εγκαθίδρυσε αυτός ο σπουδαίος άνδρας, είναι και το ότι η *λέξη έλξη* δεν στέκει πια καλά, και εμείς πιστεύουμε πως θα έρθει μια μέρα που αυτή η λέξη θα εξαφανιστεί από το επιστημονικό λεξικό". (*Πανόραμα των Κόσμων*, σελ. 47 και 53.)

514 Εργασίες, *Φιλοσοφική Εταιρεία του Καίμπριτζ*, Νοεμ. 28,1881, στο *Αμερικανικό Περιοδικό της Επιστήμης*, III, Φεβρ. 1882, XXIII, 123-133.

κενό", και οι μεγαλύτεροι μαθηματικοί του κόσμου (διάβαζε των Δυτικών φυλών) ανακάλυψαν την αρχαία "πλάνη" και την ξεσκέπασαν. Και τώρα η σύγχρονη επιστήμη, οσοδήποτε αχάριστη κι αν είναι, δικαιώνει την αρχαϊκή γνώση, όντας αναγκασμένη την τελευταία στιγμή να δικαιώσει και τον χαρακτήρα και τις ικανότητες του Νεύτωνα, αφού εδώ και ενάμιση αιώνα δεν νοιάστηκε να δώσει καμία προσοχή σε τόσο σημαντικά αποσπάσματα, ίσως επειδή ήταν πιο συνετό να μην τραβήξει την προσοχή σ' αυτά. Αλλά, κάλλιο αργά, παρά ποτέ.

Και τώρα ο Πατέρας Αιθέρας καλωσορίζεται και πάλι με ανοιχτές αγκάλες και παντρεύεται με την βαρύτητα, δενόμενος μαζί της στις χαρές και στις λύπες, μέχρι την ημέρα που ο ένας, ή και οι δυο, αντικατασταθούν από κάτι άλλο. Πριν από τριακόσια χρόνια υπήρχε παντού το *πλήρες*, έπειτα έγινε ένα μελαγχολικό κενό. Ακόμα αργότερα οι όχθες των αστρικών ωκεανών, ξεραμένες από την επιστήμη, μάζεψαν άλλη μια φορά τα αιθερικά τους κύματα. Το *υποχωρώ για να προχωρήσω* πρέπει να γίνει το ρητό της ακριβούς επιστήμης: "ακριβούς" κυρίως στο να βρίσκεται ανακριβής κάθε δίσεκτο έτος.

Αλλά δεν θα διαφωνήσουμε με τους σπουδαίους άνδρες, θα πρέπει να στραφούν πίσω στους πρώτους "Θεούς του Πυθαγόρα και του αρχαίου Κανάντα", για να βρουν την βάση και την καρδιά των αλληλεπιδράσεων και των "νεώτατων" ανακαλύψεών τους, και αυτό ίσως προσφέρει αρκετές ελπίδες για τους μικρότερους θεούς των αποκρυφιστών. Γιατί πιστεύουμε στην προφητεία του Λεκουτυριέ σχετικά με την βαρύτητα. Ξέρουμε ότι πλησιάζει η ημέρα που θα απαιτηθεί μια απόλυτη αναμόρφωση των τωρινών τρόπων της επιστήμης από τους ίδιους τους επιστήμονες: όπως έγινε από το σερ Ο. Γκρόουβ, Μ.Β.Ε. Μέχρι να έρθει εκείνη η ημέρα, δεν μπορεί να γίνει τίποτε. Γιατί αν η βαρύτητα εκθρονιζόταν αύριο, μεθαύριο οι Επιστήμονες θα ανακάλυπταν κάποιον άλλο, νέο τρόπο μηχανιστικής κίνησης.[515] Δύσκολος και ανηφορικός είναι ο δρόμος της αληθινής Επιστήμης και οι μέρες της γεμάτες από καταπίεση του Πνεύματος. Αλλά μέσα στις "χιλιάδες" αντιφατικές υποθέσεις για την εξήγηση των φυσικών φαινομένων, ποτέ δεν υπήρξε καμιά καλύτερη από αυτήν της "κίνησης", όσο παράδοξα και αν την ερμηνεύει ο υλισμός. Όπως μπορεί κανείς να δει στις πρώτες σελίδες αυτού του Τόμου οι αποκρυφιστές δεν έχουν τίποτε απολύτως εναντίον της *κίνησης*,[516] της ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΝΟΗΣ του "ΑΓΝΩΣΤΟΥ" του Χέρμπερτ Σπένσερ. Αλλά επειδή πιστεύουν πως το καθετί πάνω στην Γη είναι *σκιά* κάποιου πράγματος που υπάρχει στο διάστημα, γι' αυτό πιστεύουν σε μικρότερες "Πνοές" οι οποίες, όντας ζώσες, νοήμονες και μη υποκείμενες σε τίποτε εκτός από τον Νόμο, κυλούν προς κάθε κατεύθυνση κατά την διάρκεια των Μανβανταρικών περιόδων. Αυτό η επιστήμη θα το απορρίψει. Αλλά οτιδήποτε αντικαταστήσει την έλξη, ή *αλλιώς* βαρύτητα, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο. Η επιστήμη θα βρίσκεται το ίδιο μακριά από την επίλυση των δυσκολιών της όπως και τώρα, εκτός και αν έρθει σε κάποιον συμβιβασμό με τον αποκρυφισμό ακόμα και με την αλχημεία˙˙ προϋπόθεση που θα θεωρηθεί σαν αναίδεια, αλλά ωστόσο παραμένει γεγονός. Όπως λέει ο Φαγιέ: "*Λείπουν μερικές υποθέσεις από τους γεωλόγους για να συνθέσουν την γεωλογία της Σελήνης: αυτές των αστρονόμων. Στην πραγματικότητα λείπουν επίσης μερικές υποθέσεις από τους αστρονόμους για να ολοκληρώσουν με επιτυχία την δική τους μελέτη: αυτές των γεωλόγων*". Αλλά θα μπορούσε να είχε προσθέσει με μεγαλύτερη ακρίβεια, ότι "*Αυτό που λείπει από τον καθένα τους, είναι η ενόραση του μυστικιστή*".

Ας θυμηθούμε τις σοφές "συμπερασματικές παρατηρήσεις" του σερ Ουίλλιαμ Γκρόουβ σχετικά με την έσχατη δομή της ύλης ή τις μικρολεπτομέρειες των μοριακών δράσεων, τις οποίες σύμφωνα με την άποψή του ο άνθρωπος δεν θα γνωρίσει ποτέ.

[515] Όταν διαβαστούν με ειλικρινές και απροκατάληπτο πνεύμα τα έργα του σερ Ισαάκ Νεύτωνα είναι πάντα πρόθυμοι μάρτυρες να δείξουν το πόσο πρέπει να είχε διστάσει ανάμεσα στην βαρύτητα και στην έλξη, στην ώθηση και κάποια άλλη άγνωστη αιτία για την Ερμηνεία της ομαλής πορείας της πλανητικής κίνησης. Αλλά διαβάστε την *Οπτική* του (1704, Βιβλ. Τρίτο, Ερώτημα 31). Ο Χέρσελ μας λέει πως ο Νεύτωνας άφησε στους διαδόχους του το καθήκον να βγάλουν όλα τα επιστημονικά συμπεράσματα από την ανακάλυψή του. Όταν κανείς θυμηθεί πόσο βαθιά θρησκευόμενος ήταν αυτός ο σπουδαίος άνθρωπος, τότε θα αντιληφθεί πόσο πολύ η σύγχρονη Επιστήμη καταχράστησε το προνόμιο να βασίσει τις νεώτατες θεωρίες της πάνω στον νόμο της βαρύτητας.

[516] Η υλιστική άποψη ότι, επειδή στην φυσική η πραγματική ή αισθητή κίνηση είναι αδύνατη στο καθαρό διάστημα η κενό, επομένως η αιώνια ΚΙΝΗΣΗ του Κόσμου και στον Κόσμο, (θεωρούμενος σαν άπειρος Χώρος) είναι φαντασία, δείχνει απλώς για άλλη μια φορά ότι όροι τέτοιοι όπως "καθαρό διάστημα", "αγνή Ύπαρξη", "Απόλυτο" κ.τ.λ., της Ανατολικής μεταφυσικής, δεν κατανοήθηκαν ποτέ στην Δύση.

Πολύ κακό έχει ήδη γίνει από την προσπάθεια να ανατάμουμε υποθετικά την ύλη και να αναλύσουμε τα σχήματα, τα μεγέθη και τους αριθμούς των ατόμων και τις ατμόσφαιρες της θερμότητας, του αιθέρα ή του ηλεκτρισμού τους.... Τα σχετικά με ηλεκτρισμό, φως, μαγνητισμό κ.τ.λ., είτε γίνονται αποδεκτά είτε όχι σαν κινήσεις απλώς της κανονικής ύλης, είναι βέβαιο ότι όλες οι θεωρίες του παρελθόντος και όλες οι υπάρχουσες θεωρίες ανάγουν τις δράσεις αυτών των δυνάμεων στην κίνηση. Όπως κι αν είναι, εξαιτίας της εξοικείωσής μας με την κίνηση, αποδίδουμε άλλες καταστάσεις σ' αυτήν, σαν μια γλώσσα που αναλύεται ευκολότερα και είναι πιο ικανή να τις εξηγήσει. Οπωσδήποτε, στην πραγματικότητα είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο *ο νους μας, σαν εντελώς ξεχωριστός από τις αισθήσεις μας, είναι ικανός να συλλάβει υλικούς παράγοντες*. Είναι βέβαιο ότι από την εποχή κατά την οποία οι μυστικιστικές ιδέες των πνευματικών υπερφυσικών δυνάμεων χρησιμοποιήθηκαν για να εξηγήσουν τα φυσικά φαινόμενα, από τότε όλες οι υποθέσεις που δημιουργήθηκαν για να ερμηνεύσουν τα ανήγαγαν στην ΚΙΝΗΣΗ.

Και στην συνέχεια ο πολυμαθής άνδρας αναφέρει μια καθαρώς αποκρυφιστική δοξασία:

όρος αέναη κίνηση, τον οποίο πολύ συχνά χρησιμοποίησα σ' αυτές τις σελίδες, είναι και ο ίδιος ασαφής. Αν οι δοξασίες που παρουσιάστηκαν εδώ εδραιωθούν, τότε *κάθε κίνηση είναι, κατά μια έννοια, αέναη*. Στις μάζες των οποίων η κίνηση σταματάει από αμοιβαία κρούση, δημιουργείται θερμότητα ή κίνηση των μορίων και έτσι η κίνηση συνεχίζεται ώστε, αν θα τολμούσαμε να επεκτείνουμε μια τέτοια σκέψη στο σύμπαν, θα υποθέταμε ότι η ίδια ποσότητα κίνησης επηρεάζει την ίδια ποσότητα ύλης για πάντα.[517]

Έτσι, αν υποθέσουμε ότι η έλξη ή βαρύτητα πρέπει να εγκαταλειφθεί χάριν της ιδέας ότι ο Ήλιος είναι ένας τεράστιος μαγνήτης – μια θεωρία που έχει γίνει ήδη αποδεκτή από μερικούς φυσικούς – ένας μαγνήτης που δρα πάνω στους πλανήτες όπως υποτίθεται ότι κάνει τώρα η βαρύτητα, πού ή πόσο μακριά θα οδηγούσε αυτή η ιδέα τους αστρονόμους από το σημείο που βρίσκονται τώρα; Ούτε ένα μέτρο παραπέρα. Ο Κέπλερ έφτασε σ' αυτήν την "περίεργη υπόθεση" σχεδόν πριν από 300 χρόνια. Δεν ανακάλυψε αυτός την θεωρία της έλξης και της απώθησης στον Κόσμο, γιατί ήταν γνωστή από την εποχή του Εμπεδοκλή ο οποίος ονόμαζε αυτές τις δύο αντίθετες δυνάμεις "νείκος" και "έρως": πράγμα που είναι το ίδιο. Αλλά ο Κέπλερ έδωσε μια πολύ καλή περιγραφή του κοσμικού μαγνητισμού. Είναι τόσο σίγουρο πως ένας τέτοιος μαγνητισμός υπάρχει στην φύση, όσο είναι σίγουρο πως δεν υπάρχει η βαρύτητα, όχι τουλάχιστον με τον τρόπο με τον οποίο διδάσκεται από την επιστήμη η οποία ποτέ δεν έλαβε υπόψη της τους διάφορους τρόπους με τους οποίους η δυαδική Δύναμη – που ο αποκρυφισμός ονομάζει έλξη και άπωση – μπορεί να δρα μέσα στο ηλιακό μας σύστημα, στην ατμόσφαιρα της γης και πέρα, μέσα στον Κόσμο.[518] Αυτό αποδείχθηκε από τον ίδιο το Νεύτωνα, γιατί υπάρχουν πολλά φαινόμενα στο ηλιακό μας σύστημα τα οποία ομολόγησε πως δεν ήταν σε θέση να τα εξηγήσει με τον νόμο της βαρύτητας. "Τέτοια φαινόμενα ήταν η ομοιομορφία στις κατευθύνσεις των πλανητικών κινήσεων, η σχεδόν κυκλική μορφή των τροχιών και η αξιοσημείωτη συμμόρφωση σε ένα πεδίο" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 607). Και αν υπάρχει έστω και μια εξαίρεση, τότε ο νόμος της βαρύτητας δεν έχει το δικαίωμα να αναφέρεται σαν ένας *συμπαντικός νόμος*. Όπως μας λένε, "Ο Νεύτωνας στο γενικό του Σχόλιο θεωρεί αυτές τις διευθετήσεις 'έργο ενός νοήμονος και παντοδύναμου Όντος'" (Α. Ουίντσελ,

517 *Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, σελ. 170-173. Ακριβώς αυτό υποστηρίζει και ο αποκρυφισμός και πάνω στην ίδια αρχή ότι: "όταν μια δύναμη έρχεται σε αντίθεση με μια άλλη δύναμη και δημιουργεί στατική ισορροπία, η ευστάθεια της προϋπάρχουσας ισορροπίας επηρεάζεται και *αρχίζει μια νέα κίνηση* ισοδύναμη με εκείνη που αποσύρθηκε σε κατάσταση αδράνειας". Αυτή η διαδικασία κάνει διαλείμματα κατά τον *πραλάγια*, αλλά είναι αιώνια και ασταμάτητη όπως η "Πνοή", ακόμα και όταν ο εκδηλωμένος Κόσμος αναπαύεται.

518 "Το εξω-ηλιακό διάστημα", γράφει ο μεγάλος Χάμπολντ, "δεν έχει εμφανίσει μέχρι τώρα κανένα φαινόμενο ανάλογο με το δικό μας ηλιακό σύστημα. Είναι μια ιδιομορφία του δικού μας Συστήματος το ότι η ύλη συμπυκνώθηκε μέσα του σε νεφελοειδείς δακτυλίους, οι πυρήνες των οποίων συμπυκνώνονται σε πλανήτες και φεγγάρια... Λέω ξανά ότι, μέχρι τώρα, τίποτε παρόμοιο δεν παρατηρήθηκε ποτέ περά από το πλανητικό μας, σύστημα". (*Γερμανική Επιθεώρηση*, 31 Δεκ. 1860, σελ. 715-731. "Επιστολές και Συζητήσεις του Αλεξάντρ Χάμπολντ"). Πράγματι, από το 1860 που η νεφελοειδής θεωρία εμφανίστηκε και έγινε καλύτερα γνωστή, ελάχιστα ταυτόσημα φαινόμενα υποτίθεται ότι παρατηρήθηκαν πέρα από το ηλιακό σύστημα. Ωστόσο ο σοφός άνδρας έχει δίκιο και ούτε γαίες ούτε φεγγάρια μπορούν να βρεθούν – παρο μόνο φαινομενικά – στο εξωτερικό διάστημα, ή με την ίδια διάταξη ύλης σαν αυτή που βρίσκεται στο δικό μας σύστημα. Τέτοια είναι η αποκρυφιστική διδασκαλία.

Κοσμική Ζωή, σελ. 607). Αυτό το "Ον" μπορεί να είναι νοήμον, αλλά υπάρχουν πολλοί λόγοι για να αμφισβητήσουμε τον ισχυρισμό του "παντοδύναμου". Ένας φτωχός "Θεός" είναι εκείνος που εργάζεται πάνω στις μικρότερες λεπτομέρειες και αφήνει τις πιο σημαντικές σε δευτερεύουσες δυνάμεις! Η ανεπάρκεια επιχειρήματος και λογικής σ' αυτήν την περίπτωση ξεπερνιέται μόνο από εκείνη του Λαπλάς ο οποίος, θέλοντας πολύ σωστά να αντικαταστήσει το "παντοδύναμο Ον" του Νεύτωνα με την κίνηση και αγνοώντας την αληθινή φύση εκείνης της αιώνιας κίνησης, είδε σ' αυτήν έναν τυφλό φυσικό νόμο. "Δεν θα μπορούσαν αυτές οι διευθετήσεις των πλανητών να είναι ένα αποτέλεσμα των νόμων της κίνησης;" (*Έκθεση του συστήματος του κόσμου*, βιβλ. δεύτερο, κεφ. V, VI), ρωτάει, ξεχνώντας – όπως όλοι οι σύγχρονοι Επιστήμονες – πως αυτός ο νόμος και αυτή η κίνηση είναι ένας φαύλος κύκλος, όσο η φύση και των δυο παραμένει ανεξήγητη. Η περίφημη απάντησή του στον Ναπολέοντα: "Ο Θεός έγινε μια άχρηστη υπόθεση", θα ήταν σωστή μόνο αν την εξέφραζε κάποιος που ακολουθεί πιστά την φιλοσοφία των Βενταντιστών. Αλλά γίνεται καθαρή σοφιστεία αν αποκλείσουμε την παρέμβαση δρώντων, νοημόνων, ισχυρών (ποτέ "παντοδύναμων") Όντων, που ονομάζονται "θεοί".

Αλλά θα ρωτήσουμε τους κριτικούς των αστρονόμων του μεσαίωνα: γιατί θα πρέπει ο Κέπλερ να ανακηρυχθεί σαν πιο αντιεπιστημονικός ενώ πρόσφερε ακριβώς την ίδια λύση με τον Νεύτωνα εμφανιζόμενος απλώς πιο ειλικρινής, πιο σταθερός και ίσως και πιο λογικός; Πού βρίσκεται η διαφορά ανάμεσα στο "παντοδύναμο Ον" του Νεύτωνα και στους Κυβερνήτες του Κέπλερ, τις αστρικές και Κοσμικές Δυνάμεις ή Αγγέλους του; Ο Κέπλερ κατηγορήθηκε επίσης για την "περίεργη υπόθεσή του που χρησιμοποιούσε μια στροβιλοειδή κίνηση μέσα στο ηλιακό σύστημα", για τις θεωρίες του γενικά και ιδιαίτερα επειδή υποστήριζε την ιδέα του Εμπεδοκλή για την έλξη και την άπωση και τον "ηλιακό μαγνητισμό". Ωστόσο, όπως θα δείξουμε, αρκετοί σύγχρονοι επιστήμονες – οι Ρ. Χαντ και δρ. Μπ. Ο. Ρίτσαρντσον (αν πρέπει να αποκλείσουμε τον Μέτκαλφ) – υποστηρίζουν αυτήν την ιδέα πολύ σοβαρά. Συγχωρείται κατά ένα μέρος, όμως, με την δικαιολογία ότι "μέχρι την εποχή του Κέπλερ καμιά αλληλεπίδραση μεταξύ μαζών ύλης δεν είχε σαφώς αναγνωριστεί η οποία να ήταν γενετικά διαφορετική από τον μαγνητισμό" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 553). Μήπως αναγνωρίζεται σσφώς τώρα; Ο καθηγητής Ουίντσελ δεν ισχυρίζεται ότι η Επιστήμη δεν έχει καμιά σοβαρή γνώση της φύσης του ηλεκτρισμού ή του μαγνητισμού, εκτός από το ότι και τα δυο *φαίνονται να είναι συνέπειες κάποιου αποτελέσματος που προέρχεται από μια ακαθόριστη αιτία;*

Οι ιδέες του Κέπλερ, αν απογυμνωθούν από τις θεολογικές τάσεις του, είναι καθαρά αποκρυφιστικές. Αναγνώρισε ότι:

Ο Ήλιος είναι ένας μεγάλος Μαγνήτης.[519] Αυτό ακριβώς πιστεύουν μερικοί εξέχοντες σύγχρονοι επιστήμονες και επίσης οι Αποκρυφιστές.

(ΙΙ) Η ηλιακή ουσία είναι άϋλη.[520]

(ΙΙΙ) Για την σταθερή κίνηση και την αποκατάσταση της ενέργειας του Ήλιου και της πλανητικής κίνησης, υπέθεσε την διαρκή φροντίδα ενός πνεύματος, ή πνευμάτων. Ολόκληρη η αρχαιότητα πίστευε σ' αυτήν την ιδέα. Οι αποκρυφιστές δεν χρησιμοποιούν τον όρο Πνεύμα, αλλά λένε Δημιουργικές Δυνάμεις, τις οποίες προικίζουν με νοημοσύνη. Μπορούμε όμως να τις ονομάσουμε και πνεύματα.

Αυτή η θεωρία απορρίφτηκε κυρίως επειδή προσέφερε χώρο στο "Πνεύμα", παρά για οποιοδήποτε άλλο λόγο. Ο Χέρσελ, ο πρεσβύτερος, πίστευε επίσης σ' αυτήν, όπως και αρκετοί σύγχρονοι επιστήμονες. Ωστόσο ο καθηγητής Ουίντσελ (*Κοσμική Ζωή*, σελ. 554) υποστηρίζει ότι "ποτέ δεν προσφέρθηκε, κατά την αρχαία ή την σύγχρονη εποχή, μια υπόθεση πιο φανταστική και που να βρίσκεται σε λιγότερη συμφωνία με τις απαιτήσεις των φυσικών αρχών".

Το ίδιο είχε λεχθεί, κάποτε, και για τον συμπαντικό Αιθέρα, και τώρα όχι μόνο έγινε δεκτός αναγκαστικά, αλλά υποστηρίζεται και σαν η μόνη πιθανή θεωρία για την ερμηνεία ορισμένων μυστηρίων.

519 Βλέπε επίσης Ντελάμπρ*, Ιστορία της αστρονομίας του Μεσαίωνα*, Παρίσι, 1819.
520 Με την έννοια, φυσικά, της ύλης που υπάρχει σε καταστάσεις άγνωστες στην Επιστήμη. Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι. σελ. 270-271.

Οι ιδέες του Γκρόουβ, όταν τις παρουσίασε για πρώτη φορά στο Λονδίνο γύρω στο 1840, είχαν αποκληθεί το ίδιο αντιεπιστημονικές όπως και οι παραπάνω, αλλά τώρα οι απόψεις του πάνω στην αλληλεπίδραση των δυνάμεων έχουν γίνει παγκόσμια αποδεκτές. Ασφαλώς απαιτείται ένας πολύ πιο έμπειρος στην επιστήμη απ' ό,τι είναι η συγγραφέας για να αντιμετωπίσει με κάποια επιτυχία μερικές από τις επικρατούσες σήμερα ιδέες σχετικά με την βαρύτητα και άλλες παρόμοιες "λύσεις" των Κοσμικών Μυστηρίων. Αλλά ας θυμηθούμε μερικές αντιρρήσεις που προέρχονται από αναγνωρισμένους Επιστήμονες, από αστρονόμους και εξέχοντες φυσικούς οι οποίοι απορρίπτουν την θεωρία της περιστροφής καθώς και εκείνη της βαρύτητας. Έτσι, διαβάζει κανείς στην Γαλλική Εγκυκλοπαίδεια πως η επιστήμη συμφωνεί, μέσω όλων των αντιπροσώπων της, "ότι είναι αδύνατο να εξηγήσει την φυσική προέλευση της περιστροφικής κίνησης του ηλιακού συστήματος".[521]

Αν ρωτήσουμε, "τι προκαλεί την περιστροφή;" μας απαντούν: "Η φυγόκεντρος Δύναμη". "Και αυτήν την δύναμη, τι είναι αυτό που την προκαλεί;" "Η δύναμη της περιστροφής", είναι η σοβαρή απάντηση.[522] Θα είναι καλό, ίσως, να εξετάσουμε και τις δυο αυτές θεωρίες, αφού σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα.

521 Γκοντεφρουά, *Η Κοσμογονία της Αποκάλυψης*, 1841.

522 Γκοντεφρουά, *Η Κοσμογονία της Αποκάλυψης*, θα μας κατηγορήσουν για αντίφαση, θα λεχθεί ότι ενώ αρνούμαστε τον Θεό, ωστόσο δεχόμαστε Ψυχές και λειτουργικά Πνεύματα και αναφέρουμε αποσπάσματα από φανατικούς Ρωμαιοκαθολικούς συγγραφείς για να υποστηρίξουμε τις διαφωνίες μας. Σ' αυτό απαντούμε: Αρνούμαστε τον ανθρωπομορφικό θεό των Μονοθεϊστών, αλλά ποτέ την θεία Αρχή στην φύση. Μαχόμαστε τους Προτεστάντες και τους Ρωμαιοκαθολικούς πάνω σε έναν αριθμό δογματικών θεολογικών πίστεων ανθρώπινης και αιρετικής προέλευσης. Συμφωνούμε μαζί τους στην πίστη τους σε Πνεύματα και νοήμονες λειτουργικές δυνάμεις, αν και εμείς δεν λατρεύουμε "Αγγέλους", όπως κάνουν οι Ρωμαίοι Λατινιστές.

V

ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Αν λάβουμε υπόψη ότι "η τελική αιτία ανακηρύσσεται μια χίμαιρα και η πρώτη Μεγάλη Αιτία παραπέμπεται στην Σφαίρα του Αγνώστου" – όπως πολύ σωστά παραπονέθηκε ένας αξιοσέβαστος κύριος – τότε ο αριθμός των υποθέσεων που παρουσιάζονται, ολόκληρο νεφέλωμα, είναι πολύ αξιοσημείωτος. Ο αδαής σπουδαστής μπερδεύεται και δεν ξέρει σε ποια από τις θεωρίες της ακριβούς επιστήμης να πιστέψει. Υπάρχουν εδώ υποθέσεις που ικανοποιούν κάθε γούστο και κάθε ικανότητα εγκεφάλου. Όλες προέρχονται από έναν αριθμό επιστημονικών έργων.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΞΗΓΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗΣ

Η Περιστροφή προήλθε:

Από την σύγκρουση νεφελοειδών μαζών που περιπλανιόνταν άσκοπα στο διάστημα, ή από την έλξη, "σε περιπτώσεις που δεν λαμβάνει χώρα πραγματική πρόσκρουση".

"Από την εφαπτομενική δράση ρευμάτων νεφελοειδούς ύλης (στην περίπτωση ενός άμορφου νεφελώματος) που κατέρχεται από ανώτερα σε κατώτερα επίπεδα,[523] ή *απλώς από την δράση της κεντρικής βαρύτητας της μάζας*". (Τζάκομπ Έννις, *Η Προέλευση των Άστρων*, σελ. 221 και επομ.)

"Είναι, όμως θεμελιώδης αρχή στην φυσική ότι *καμιά περιστροφή δεν μπορεί να προκληθεί σε μια τέτοια μάζα από την δράση των δικών της μερών*: όπως π.χ. η προσπάθεια να αλλάξεις την πορεία ενός ατμόπλοιου τραβώντας το κιγκλίδωμα του καταστρώματος", παρατηρεί στο σημείο αυτό ο καθηγητής Ουίντσελ. (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 99 υποση.)

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ

Η γέννηση των Πλανητών οφείλεται (1) σε μια έκρηξη του Ηλίου: μια γέννηση από την κεντρική μάζα,[524] ή (2) σε κάποιο είδος διάσπασης των νεφελοειδών δακτυλίων.

(β) "Οι Κομήτες είναι ξένοι στο πλανητικό μας σύστημα".[525] "Οι Κομήτες γεννήθηκαν αναμφίβολα στο ηλιακό μας σύστημα".[526]

(γ) Τα "*απλανή* άστρα είναι ακίνητα", λέει μια αυθεντία."Όλα τα άστρα βρίσκονται στην πραγματικότητα σε κίνηση", απαντάει μια άλλη αυθεντία. "Αναμφίβολα κάθε άστρο είναι σε κίνηση" (Βολφ).

(δ) "Εδώ και 350.000.000 χρόνια, η αργή και μεγαλειώδης κίνηση του Ήλιου γύρω από τον άξονά του δεν σταμάτησε ούτε για ένα λεπτό". (Λεκουτυριέ, *Πανόραμα των κόσμων*, Παρίσι, 1858.)

(ε) "Ο Μάντλερ πιστεύει ότι.... ο Ήλιος έχει σαν κέντρο της τροχιάς του την Αλκυόνη στις Πλειάδες και χρειάζεται 180.000.000 χρόνια για να ολοκληρώσει την περιστροφή του". (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 140)

(στ) "Ο Ήλιος υπάρχει εδώ και 15.000.000 χρόνια περίπου και θα εξακολουθήσει να εκπέμπει θερμότητα για όχι περισσότερο από 10.000.000 χρόνια ακόμα".[527]

523 Οι όροι "ανώτερο" και "κατώτερο" είναι απλώς σχετικοί με την θέση του παρατηρητή στο Διάστημα. Οποιαδήποτε χρησιμοποίηση αυτών των όρων που τείνει να μεταδώσει την εντύπωση ότι αντιπροσωπεύουν αφηρημένες πραγματικότητες, είναι αναγκαστικώς λαθεμένη.

524 Αν έτσι συνέβη πώς εξηγεί η Επιστήμη το συγκριτικά μικρό μέγεθος των πλανητών που βρίσκονται πιο κοντά στον Ήλιο; Η θεωρία της μετεωρικής συσσώρευσης είναι ένα βήμα μόνο πιο μακριά από την αλήθεια απ' ό,τι η αντίληψη του νεφελώματος και δεν έχει καν την ποιότητα της τελευταίας, το μεταφυσικό της στοιχείο.

525 Λαπλάς, *Έκθεση του συστήματος του κόσμου*, (εκδ. 1824) σελ. 414.

526 Φαγιέ, "Περί της προέλευσης του ηλιακού συστήματος", στα Πρακτικά των Συνεδριάσεων της Ακαδημίας Επιστημών, Παρίσι, Τόμ. XC, 1880, σελ. 640-643.

Πριν από λίγα χρόνια αυτός ο εξέχων επιστήμονας έλεγε στον κόσμο ότι ο χρόνος που χρειάστηκε η Γη για να παγώσει από την αρχική της επίστρωση στην τωρινή της κατάσταση, δεν μπορούσε να υπερβαίνει τα 80.000.000 χρόνια.[528] Αν η εποχή από τον σχηματισμό της κρούστας του κόσμου είναι μόνο 40 εκατομμύρια χρόνια, ή το μισό της διάρκειας που είχε αναφερθεί κάποτε, και αν η ηλικία του Ήλιου είναι μόνο 15 εκατομμύρια χρόνια, τότε μήπως θα πρέπει να εννοήσουμε πως η Γη ήταν κάποτε ανεξάρτητη από τον Ήλιο;

Επειδή οι ηλικίες του Ηλίου, των πλανητών και της Γης, όπως αναφέρονται σε πολλές επιστημονικές υποθέσεις των αστρονόμων και των φυσικών, δίνονται σε άλλο σημείο (*παρακάτω*), νομίζουμε ότι είπαμε αρκετά για να δείξουμε την διαφωνία ανάμεσα στους υπουργούς της σύγχρονης επιστήμης. Είτε δέχονται τα *δεκαπέντε* εκατομμύρια χρόνια του σερ. Ο. Τόμσον, είτε τα *χίλια εκατομμύρια* χρόνια του Τ. Χάξλεϋ σχετικά με την περιστροφική εξέλιξη του ηλιακού μας συστήματος, πάντα καταλήγουν στο εξής: δεχόμενη την *αυτογεννώμενη περιστροφή* των ουράνιων σωμάτων που αποτελούνται από νεκρή ύλη και ωστόσο κινούνται από την *δική τους εσωτερική κίνηση*, για εκατομμύρια χρόνια, η διδασκαλία της Επιστήμης ισοδυναμεί με:

Μια φανερή άρνηση εκείνου του θεμελιώδους φυσικού νόμου που λέει ότι "ένα σώμα σε *κίνηση τείνει σταθερά προς την αδράνεια* (δηλαδή να συνεχίσει στην ίδια κατάσταση κίνησης ή ανάπαυσης), εκτός και διεγερθεί σε περαιτέρω δράση από μια *περισσότερο ενεργό δύναμη*".

(β) Με μια αρχική ώθηση, η οποία κορυφώνεται σε μια αμετάβλητη κίνηση μέσα σε έναν αντιστεκόμενο αιθέρα που ο ΝΕΥΤΩΝΑΣ είχε διακηρύξει *ασυμβίβαστο με αυτήν την κίνηση*.

(γ) Με την συμπαντική βαρύτητα η οποία, μας λένε, τείνει προς ένα κέντρο με *ευθύγραμμη* κάθοδο: μόνη αιτία της περιστροφής ολόκληρου του ηλιακού συστήματος, το οποίο εκτελεί μια αιώνια διπλή περιφορά, το κάθε σώμα γύρω από τον άξονα του και σε τροχιά. Μια άλλη περιπτωσιακή απόδοση είναι:

(δ) Έναν μαγνήτη στον Ήλιο, ή ότι η εν λόγω περιστροφή οφείλεται σε μια μαγνητική δύναμη η οποία δρα, ακριβώς όπως και η βαρύτητα, σε ευθεία γραμμή, ποικίλοντας αντιστρόφως ανάλογα με το τετράγωνο της απόστασης. (Νόμος του Κουλόμπ).

(ε) Το σύνολο δρα κάτω από *σταθερούς* και αμετάβλητους νόμους, οι οποίοι όμως συχνά φαίνονται να μεταβάλλονται, όπως κατά την διάρκεια μερικών γνωστών ανωμαλιών των πλανητών και άλλων σωμάτων, καθώς επίσης και όταν οι Κομήτες πλησιάζουν ή απομακρύνονται από τον Ήλιο.

(στ) Μια ΚΙΝΗΤΗΡΙΑ ΔΥΝΑΜΗ, πάντα ανάλογη με την μάζα στην οποία δρα, αλλά ανεξάρτητη από την ειδική φύση αυτής της μάζας προς την οποία είναι ανάλογη. Πράγμα που είναι σαν να λέμε, όπως ο Λεκουτυριέ, πως "δίχως αυτήν την Δύναμη που είναι ανεξάρτητη και εντελώς διαφορετικής φύσης από την εν λόγω μάζα, αυτή η τελευταία, είτε ήταν τεράστια σαν τον Κρόνο, είτε μικρή σαν την Δήμητρα, θα έπεφτε πάντα με την ίδια ταχύτητα". (*Μουσείο των Επιστημών*, 15 Αυγούστου 1857. Παράβολε Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 149.) Επίσης, μια μάζα η οποία αποκτάει το βάρος της από το σώμα πάνω στο οποίο βαραίνει.

Έτσι, ούτε οι αντιλήψεις του Λαπλάς για ένα ηλιακό ατμοσφαιρικό ρευστό που εκτείνεται πέρα από τις τροχιές των πλανητών, ούτε ο ηλεκτρικός του Λεκουτυριέ, ούτε η θερμότητα του Φουκώ (*Πανόραμα των Κόσμων*, σελ. 55), ούτε αυτό, ούτε το άλλο μπορούν να βοηθήσουν κάποια από τις πολυάριθμες υποθέσεις σχετικά με την προέλευση και την *σταθερότητα* της περιστροφής να ξεφύγει απ' αυτόν τον φαύλο κύκλο, περισσότερο από ό,τι βοήθησε η ίδια η βαρύτητα. Αυτό το μυστήριο είναι η Προκρούστεια κλίνη της φυσικής επιστήμης. Αν, όπως πιστεύεται τώρα, η ύλη είναι παθητική, τότε ακόμα και η πιο απλή κίνηση δεν μπορεί να ειπωθεί πως είναι μια ουσιαστική ιδιότητα της ύλης, αν αυτή η τελευταία είναι απλώς μια αδρανής μάζα. Πώς μπορεί, λοιπόν, μια τέτοια περίπλοκη κίνηση, σύνθετη και πολλαπλή, αρμονική και ισορροπημένη, που διαρκεί αιώνια

527 Διάλεξη του σερ Ο. Τόμσον πάνω στην "Υποκρυπτόμενη Δυναμική θεωρία σχετικά με την προφανή Προέλευση, την συνολική ποσότητα της θερμότητας και την διάρκεια του Ήλιου", 1887.

528 Τόμσον καιΤέιτ, *Πραγματεία πάνω στην Φυσική Φιλοσοφία* (1867). Αλλά ακόμα και σχετικά με αυτούς τους αριθμούς ο Μπισκόφ διαφωνεί με τον Τόμσον και υπολογίζει ότι η Γη θα χρειαζόταν 350 εκατομμύρια χρόνια για να ψυχθεί από μια θερμοκρασία 20.000° σε 200° βαθμούς της εκατονταβάθμιας κλίμακας. Αυτή είναι επίσης και η άποψη του Χέλμολτζ.

για εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνια, πώς μπορεί αυτή να αποδοθεί απλώς στην δική της έμφυτη Δύναμη, αν αυτή η τελευταία δεν είναι μια διάνοια; Μια *φυσική θέληση* είναι κάτι το καινούργιο, μια αντίληψη την *οποία οι αρχαίοι πράγματι δεν είχαν ποτέ*![529] Ένας αστρονόμος λέει:

Μιλάμε για το βάρος των ουράνιων σωμάτων, αλλά αφού αναγνωρίζεται ότι το βάρος μειώνεται ανάλογα με την απόσταση από το κέντρο, γίνεται φανερό ότι, σε μια ορισμένη απόσταση, αυτό το βάρος πρέπει αναγκαστικά να μειωθεί στο Μηδέν; Αν υπήρχε οποιαδήποτε έλξη θα υπήρχε ισορροπία... Και αφού σύγχρονη σχολή δεν αναγνωρίζει ούτε κάτω ούτε πάνω μέσα στον συμπαντικό χώρο, δεν είναι καθαρό τι θα ανάγκαζε την Γη να πέσει [εάν δεν υπήρχε ούτε βαρύτητα, ούτε έλξη]. (Τζ. Τάρντυ, *Κοσμογραφία* κ.τ.λ. Παράβαλε, ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ· IV, σελ. 146.)

Νομίζω ότι ο Κόμης ντε Μαιστρ (*Βραδιές* κ.τ.λ., τομ. II) είχε δίκιο που έλυσε το θέμα με τον δικό του θεολογικό τρόπο. Αυτός κόβει τον Γόρδιο δεσμό λέγοντας: "Οι πλανήτες περιστρέφονται *γιατί είναι φτιαγμένοι για να περιστρέφονται*... και το *σύγχρονο φυσικό σύστημα του σύμπαντος είναι μια φυσική απιθανότητα*". Αλλά μήπως ο Χέρσελ (*Ομιλίες πάνω στην μελέτη και στην φιλοσοφία της φύσης*, σελ. 165, γαλλική μετάφραση, 1834) δεν είπε το ίδιο πράγμα όταν παρατήρησε ότι χρειάζεται μια *θέληση* για να μεταδώσει κυκλική κίνηση και *μια άλλη θέληση* για να την συγκρατήσει; Αυτό δείχνει και εξηγεί πώς ένα καθυστερημένος πλανήτης είναι αρκετά έξυπνος για να υπολογίσει τόσο καλά τον χρόνο του, ώστε να πετύχει την άφιξή του στο καθορισμένο λεπτό. Γιατί ενώ η επιστήμη με την μεγάλη της ευστροφία καταφέρνει μερικές φορές να εξηγήσει κάποια τέτοια σταματήματα, ανάδρομες κινήσεις, γωνίες έξω από τις τροχιές κ.τ.λ., κ.τ.λ. μέσω εμφανίσεων που προκύπτουν από την ανομοιότητα του δικού τους και του δικού μας προχωρήματος στην πορεία των αμοιβαίων και αντίστοιχων τροχιών μας, ωστόσο γνωρίζουμε πως υπάρχουν άλλες "πολύ πραγματικές και σημαντικές αποκλίσεις", σύμφωνα με τον Χέρσελ, "οι οποίες δεν μπορούν να εξηγηθούν παρά μόνο με την αμοιβαία και ακανόνιστη δράση αυτών των πλανητών και με την διαταρακτική επίδραση του Ήλιου". (*Ομιλίες πάνω στην μελέτη και στην φιλοσοφία της φύσης*, σελ. 165.)

Καταλαβαίνουμε όμως, ότι εκτός από αυτές τις μικρές και τυχαίες διαταραχές, υπάρχουν συνεχείς διαταραχές που ονομάζονται "κοσμικές" – εξαιτίας της υπερβολικής βραδύτητας με την οποία η αρρυθμία αυξάνει και επηρεάζει τις σχέσεις της ελλειπτικής κίνησης – και ότι αυτές οι διαταραχές μπορούν να διορθωθούν. Από τον Νεύτωνα, που βρήκε πως αυτός ο κόσμος χρειάζεται επιδιόρθωση πολύ συχνά, μέχρι τον Ρενώ, όλοι λένε το ίδιο. Αυτός ο τελευταίος στο έργο του *Γη και Ουρανός*, γράφει:

Οι τροχιές που διαγράφουν οι πλανήτες δεν είναι καθόλου σταθερές, αλλά αντίθετα υπόκεινται σε μια συνεχή μεταλλαγή ως προς την θέση και την μορφή τους.

Αποδεικνύοντας ότι η βαρύτητα και οι περιπατητικοί *νόμοι* είναι τόσο απρόσεκτοι όσο και γρήγοροι στην διόρθωση των λαθών τους. Όπως παρουσιάζεται, η κατηγορία φαίνεται να είναι ότι:

Αυτές οι τροχιές πλαταίνουν και στενεύουν διαδοχικά, ο μεγάλος τους άξονας μεγαλώνει και μικραίνει, ή ταλαντεύονται ταυτόχρονα από τα δεξιά προς τα αριστερά γύρω από τον Ήλιο, ενώ ο ίδιος ο πλανήτης στον οποίο ανήκουν, ανεβαίνει και κατεβαίνει περιοδικά, ενώ περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του με ένα είδος τρεμούλας. (*Γη και Ουρανός*, σελ. 28.)

Σ' αυτό ο ντε Μιρβίγ, ο οποίος – όπως κι εμείς – πιστεύει σε "*νοήμονες*" εργάτες που κυβερνούν αόρατα το ηλιακό σύστημα, παρατηρεί πολύ έξυπνα:

529 Εδώ και έναν αιώνα κάθε διάκριση ανάμεσα σε σώμα και δύναμη έχει εξαφανιστεί. "Η δύναμη δεν είναι παρά η ιδιότητα ενός σώματος σε κίνηση", λένε οι φυσικοί' και "η ζωή – η ιδιότητα των *ζωικών οργάνων* μας – δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της μοριακής τους διευθέτησης", απαντούν οι φυσιολόγοι. "Στο στήθος αυτής της συσσώρευσης που ονομάζεται πλανήτης", διδάσκει ο Λιτρέ, "αναπτύσσονται όλες οι δυνάμεις που υπάρχουν στην ύλη... δηλαδή η ύλη κατέχει *μέσα της και μέσω αυτής τις δυνάμεις που της αρμόζουν*... και οι οποίες είναι *πρωταρχικές* και *δευτερεύουσες*. Τέτοιες δυνάμεις είναι η ιδιότητα του βάρους, η ιδιότητα του ηλεκτρισμού, του γήινου μαγνητισμού, η ιδιότητα της ζωής... Κάθε πλανήτης μπορεί να αναπτύξει ζωή... όπως η Γη, για παράδειγμα, που δεν είχε πάντα ανθρωπότητα και τώρα δημιουργεί (*produit*) ανθρώπους..." (*Επιθεώρηση των Δυο Κόσμων*, 15 Ιουλίου 1860).

Ιδού, πράγματι, ένα ταξίδι που έχει μέσα του ελάχιστη μηχανιστική ακαμψία · στην καλύτερη περίπτωση θα μπορούσε κανείς να το συγκρίνει με ένα ατμόπλοιο που σύρεται μπρος-πίσω και χοροπηδάει πάνω στα κύματα, που καθυστερεί ή επιταχύνεται, και που όλα αυτά τα εμπόδια θα μπορούσαν να αποτρέψουν οριστικά την άφιξη του, αν δεν υπήρχαν οι διάνοιες ενός καπετάνιου και ενός μηχανικού για να προλάβουν το χαμένο χρόνο και να επιδιορθώσουν τις βλάβες. (*Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ; 155-156.)

νόμος της βαρύτητας, όμως φαίνεται να γίνεται ένας αχρηστευμένος νόμος στον αστρικό ουρανό. Οπωσδήποτε αυτοί οι μακρυμάλληδες αστρικοί ριζοσπάστες, που ονομάζονται κομήτες, φαίνονται να έχουν ελάχιστο σεβασμό για το μεγαλείο αυτού του νόμου και του φέρονται με μεγάλη αναίδεια. Ωστόσο και παρ' όλο που εμφανίζουν σχεδόν από κάθε άποψη "φαινόμενα *που δεν έχουν ακόμα πλήρως κατανοηθεί*", οι κομήτες και οι μετεωρίτες θεωρούνται, από τους πιστούς της σύγχρονης επιστήμης, ότι υπακούουν στους ίδιους νόμους και αποτελούνται από την ίδια ύλη, "όπως οι Ήλιοι, τα άστρα και τα νεφελώματα", ακόμα και "η Γη και οι κάτοικοί της". (Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 15.)

Αυτό θα μπορούσε κανείς να το ονομάσει απόλυτη ευπιστία ή μάλλον *τυφλή πίστη*. Αλλά η *ακριβής* επιστήμη δεν πρέπει να αμφισβητείται και εκείνος που αρνείται τις υποθέσεις που φαντάζονται οι μελετητές της – την βαρύτητα, για παράδειγμα – θα θεωρηθεί σαν ένας αμαθής ανόητος. Και όμως, ο συγγραφέας που μόλις αναφέραμε μας παρουσιάζει έναν παράξενο θρύλο από τα επιστημονικά χρονικά.

κομήτης του 1811 είχε μια ουρά 120 εκατομμύρια μίλια σε μήκος και 15 εκατομμύρια μίλια σε διάμετρο στο φαρδύτερο σημείο, ευώ η διάμετρος του πυρήνα του ήταν περίπου 127.000 μίλια, ή πάνω από δέκα φορές την διάμετρο της Γης... [Μας λέει] προκειμένου σώματα τέτοιου μεγέθους, που περνούν κοντά από την Γη, να μην επηρεάζουν την κίνησή της ή να μην αλλάζουν την διάρκεια του έτους ούτε και κατά ένα δευτερόλεπτο, θα πρέπει η υλική ουσία τους να είναι αφάνταστα αραιή... (Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 16.)

Πρέπει να είναι έτσι πράγματι, όμως:

υπερβολική λεπτότητα της μάζας ενός κομήτη αποδεικνύεται επίσης και από το φαινόμενο της ουράς, η οποία καθώς ο κομήτης πλησιάζει τον Ήλιο πετιέται προς τα έξω σε μια απόσταση μέχρι και 90 εκατομμύρια μίλια μέσα σε λίγες ώρες. Και αυτό που είναι το πιο σημαντικό ΑΥΤΗ Η ΟΥΡΑ ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ *από κάποια απωθητική δύναμη*, πιθανόν ηλεκτρική, έτσι ώστε πάντα δείχνει αντίθετα από την Ήλιο [!!!]. Και όμως όσο λεπτή και αν είναι η ύλη του κομήτη, ΥΠΑΚΟΥΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ [!;] και είτεο κομήτης περιστρέφεται σε μια τροχιά που βρίσκεται μέσα από την τροχιά των εξωτερικών πλανητών, είτε εκτοξεύεται στην άβυσσο του διαστήματος για να επιστρέψει μόνο μετά από εκατοντάδες χρόνια. Ωστόσο ο δρόμος του, και στις δυο περιπτώσεις, κανονίζεται από την *ίδια δύναμη με εκείνη που κάνει ένα μήλο να πέφτει στο έδαφος*. (Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 16-17.)

επιστήμη είναι σαν την σύζυγο του Καίσαρα και δεν πρέπει να την υποψιάζεται κανείς, αυτό είναι φανερό. Ωστόσο μπορεί να κριτικαριστεί με σεβασμό. Οπωσδήποτε πρέπει να θυμηθούμε πως το "μήλο" είναι ένα επικίνδυνο φρούτο. Για δεύτερη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας μπορεί να γίνει η αιτία της *ΠΤΩΣΗΣ*, αυτήν την φορά, της "ακριβούς" επιστήμης. Ένας κομήτης που αψηφά τον νόμο της βαρύτητας μπροστά στο πρόσωπο του Ήλιου, δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ότι υπακούει σ' αυτόν τον νόμο.

Σε μια σειρά επιστημονικών έργων πάνω στην Αστρονομία και στην θεωρία των νεφελωμάτων γραμμένα ανάμεσα στα 1865 και 1866, η υποφαινόμενη συγγραφέας, μια φτωχή αρχάρια στην επιστήμη, μέτρησε μέσα σε λίγες ώρες όχι λιγότερες από τριάντα εννέα αντιφατικές υποθέσεις που προσφέρονταν σαν εξηγήσεις για την αυτογεννημένη, πρωταρχική περιστροφική κίνηση των ουράνιων σωμάτων. Η συγγραφέας δεν είναι αστρονόμος ούτε μαθηματικός ούτε επιστήμονας, αλλά ήταν αναγκασμένη να εξετάσει αυτά τα λάθη – για να υπερασπιστεί τον αποκρυφισμό γενικά και, το σημαντικότερο, για να υποστηρίξει τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες

σχετικά με την αστρονομία και την Κοσμολογία. Οι αποκρυφιστές απειλούνταν με φοβερές ποινές επειδή αμφισβητούσαν τις επιστημονικές αλήθειες. Αλλά τώρα νιώθουν γενναιότεροι – η επιστήμη είναι λιγότερο ασφαλής στην "εγκυμονούσα" κατάστασή της απ' ό,τι περίμεναν και πολλά από τα οχυρά της είναι χτισμένα πάνω σε κινούμενη άμμο.

Έτσι ακόμα και αυτή η φτωχή αντιεπιστημονική εξέταση ήταν χρήσιμη και ασφαλώς πολύ διδακτική. Αναμφίβολα μάθαμε πάρα πολλά πράγματα μελετώντας με ιδιαίτερη φροντίδα εκείνα ειδικά τα αστρονομικά στοιχεία που ήταν πιο πιθανό να έρθουν σε αντίθεση με τις ετερόδοξες και "δεισιδαιμονικές" πίστεις μας.

Έτσι, για παράδειγμα, σχετικά με την βαρύτητα, την αξονική και την τροχιακή κίνηση, βρήκαμε ότι η συγχρονική κίνηση μόλις ξεπεραστεί, στο αρχικό στάδιο, αρκεί για να προκαλέσει μια περιστροφική κίνηση μέχρι το τέλος του Μανβαντάρα. Γνωρίσαμε ακόμα με όλους τους παραπάνω συνδυασμούς πιθανοτήτων σχετικά με την αρχική περιστροφή – πολύ περίπλοκους σε κάθε περίπτωση – μερικές από τις αιτίες *στις οποίες μπορεί να οφείλεται*, καθώς και μερικές στις οποίες *έπρεπε και θα πρέπει* να οφείλεται, αλλά για τον έναν ή τον άλλον λόγο, δεν οφείλεται. Ανάμεσα στα άλλα πράγματα, πληροφορηθήκαμε ότι η αρχική περιστροφή μπορεί να προκληθεί με παρόμοια ευκολία σε μια μάζα *σε πύρινη τήξη* και σε άλλη που χαρακτηρίζεται από παγωμένη σκοτεινότητα (*Γη και Ουρανός*). Ότι η βαρύτητα είναι ένας νόμος τον οποίο *τίποτε δεν μπορεί να ξεπεράσει* και ο οποίος, όμως ξεπερνιέται – είτε επιτρέπεται είτε όχι – από τα πιο συνηθισμένα ουράνια ή γήινα σώματα: για παράδειγμα, τις ουρές των ασεβών κομητών. Ότι οφείλουμε το σύμπαν στην αγία, δημιουργική Τριάδα που ονομάζεται *Νεκρή Ύλη, Άλογη Δύναμη* και *Τυφλή Τύχη*. Για την αληθινή ουσία και την φύση αυτών των τριών η επιστήμη δεν γνωρίζει τίποτε, αλλά αυτό είναι μια ασήμαντη λεπτομέρεια. Άρα, μας έχουν πει, όταν μια μάζα κοσμικής ή νεφελοειδούς ύλης
– της οποίας η φύση είναι άγνωστη (ολότελα), και η οποία μπορεί να βρίσκεται σε μια κατάσταση τήξης (Λαπλάς), ή να είναι *σκοτεινή και ψυχρή* (Τόμσον), γιατί "αυτή η παρέμβαση της θερμότητας είναι η ίδια μια καθαρή υπόθεση" (Φαγιέ) – αποφασίζει να εκδηλώσει την μηχανική της ενέργεια κάτω από την μορφή της περιστροφής, δρα μ' αυτό τον τρόπο. Αυτή (η μάζα) είτε εκρήγνυται σε στιγμιαία ανάφλεξη, ή παραμένει αδρανής, σκοτεινή και παγωμένη, όπου και οι δυο καταστάσεις είναι παρόμοια ικανές να την εξαποστείλουν χωρίς *καμιά ικανοποιητική αιτία* να στριφογυρίζει μέσα στο διάστημα για εκατομμύρια Χρόνια. Οι κινήσεις της μπορεί να είναι ανάδρομες ή μπορεί να είναι ευθείες, ενώ εκατό διαφορετικοί λόγοι προσφέρονται για την κάθε κίνηση σε ισάριθμες υποθέσεις. Εν πάσει περιπτώσει, ενωνόμενα με την μάζα των άστρων, των οποίων η προέλευση ανήκει στην ίδια θαυμαστή και στιγμιαία τάξη – γιατί "η *νεφελοειδής θεωρία δεν δηλώνει ότι ανακάλυψε την προέλευση των πραγμάτων*, αλλά μόνο ένα στάδιο στην υλική ιστορία" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 196) – αυτά τα εκατομμύρια ήλιων, πλανητών και δορυφόρων, που αποτελούνται από αδρανή ύλη θα περιστρέφονται με τον πιο εντυπωσιακό και μεγαλειώδη τρόπο στο στερέωμα, κινούμενα και καθοδηγούμενα, παρά την αδράνεια τους, μόνο από "*την δική τους εσωτερική κίνηση*".

Είναι λοιπόν, να απορούμε μετά απ' αυτό επειδή οι διαβασμένοι μυστικιστές, οι ευσεβείς Ρωμαιοκαθολικοί, ακόμα και μερικοί εξέχοντες αστρονόμοι, όπως ήταν ο Σουμπάρ και ο Γκοντεφρουά,[530] προτίμησαν την Καμπάλα και τα αρχαία συστήματα από την σύγχρονη θλιβερή και αντιφατική εξήγηση του Σύμπαντος; Το *Ζοχάρ*, οπωσδήποτε, κάνει μια διάκριση ανάμεσα στα "*χαγιασάρ* (‘τις φωτεινές δυνάμεις’), τα *χαχοζέρ* (‘αντανακλώμενα φώτα’) και την απλή φαινομενική εσωτερικότητα των πνευματικών τους τύπων". (Κνορ φου Ρόζενροθ, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, ΙΙ, 67.)

Το θέμα της "βαρύτητας" μπορεί τώρα να εγκαταλειφθεί και να εξεταστούν άλλες υποθέσεις. Είναι σαφές ότι η φυσική επιστήμη δεν γνωρίζει τίποτε για τις "Δυνάμεις". Μπορούμε, όμως, να κλείσουμε την διαφωνία φωνάζοντας σε βοήθειά μας άλλον έναν άνθρωπο της επιστήμης, τον καθηγητή Α. Ζωμ, μέλος της Ακαδημίας της Ιατρικής στο Μονπελλιέ. Μιλώντας για τις Δυνάμεις, αυτός ο διαβασμένος άνθρωπος, λέει:

530 Το Σύμπαν εξηγούμενο από την Αποκάλυψη και Η Κοσμογονία της Αποκάλυψης. Αλλά βλέπε ντε Μιρβίγ, Δεύτερο Υπόμνημα. Ο συγγραφέας, ένας φοβερός εχθρός του Αποκρυφισμού, ήταν ωστόσο ένας που έγραψε μεγάλες αλήθειες.

Μια αιτία είναι εκείνο που είναι ουσιαστικά ενεργό στην γενεαλογία των φαινομένων, σε κάθε δημιουργία όπως και σε κάθε τροποποίηση. Είπα ότι αυτή η δράση (ή Δύναμη) ήταν αόρατη... Το να υποθέσω ότι είναι υλική *και διαμένει μέσα στις ιδιότητες της ύλης* που ξεφεύγει από την παρατήρησή μας θα ήταν μια αδικαιολόγητη υπόθεση... Το να δεχτούμε ότι το σύμπαν είναι ένα τεράστιο Ον του οποίου τα ορατά μέρη είναι τα όργανά του, θα σήμαινε να μπλέξουμε τον εαυτό μας με μια υπόθεση που έρχεται σε αντίθεση με πολλές αλήθειες. Οι Δυνάμεις, έτσι όπως τις αντιλαμβανόμαστε, δίνουν μια φυσική εξήγηση στα φαινόμενα... Η δράση αυτών των συνδυαζόμενων δυνάμων τείνει προς έναν αντικειμενικό σκοπό προκαθορισμένο από την σοφία του Δημιουργού.... Η *ποικιλία των δυνάμεων* δεν είναι επομένως μια παράλογη σκέψη...Ανάμεσα στον Θεό και στα φαινόμενα είμαι αναγκασμένος να αναγνωρίσω ενδιάμεσους πράκτορες που ονομάζονται δυνάμεις ή δευτερεύουσες αιτίες... Αυτή η διάκριση των δυνάμεων είναι η αρχή της διαίρεσης των επιστημών... Οι δυνάμεις δεν είναι αφηρημένες ιδέες... είναι πραγματικότητες, οι μόνες δρώσες πραγματικότητες των οποίων οι ιδιότητες μπορούν να καθοριστούν με την βοήθεια της άμεσης παρατήρησης και επαγωγής". ("Η διάκριση των δυνάμεων", *Αναφορές της Ακαδημίας Επιστημών του Μονπελλιέ*, 1854, Τομ. II, αντ. I, σελ. 71-107.)

VI

ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΦΥΣΙΚΗ Ή ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ;

Αν υπάρχει πάνω στην Γη αυτό που λέμε πρόοδος, τότε κάποια μέρα η επιστήμη θα πρέπει, εκών άκων, να εγκαταλείψει τέτοιες τερατόμορφες ιδέες όπως είναι οι φυσικοί, αυτοκαθοδηγούμενοι νόμοι της – κενοί από ψυχή και – Πνεύμα και ύστερα να στραφεί στις αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Το έχει ήδη κάνει, όσο και αν έχουν αλλάξει οι πρώτες σελίδες και έχουν αναθεωρηθεί οι εκδόσεις του Επιστημονικού Κατηχισμού. Έχει ήδη περάσει μισός αιώνας από τότε που βρέθηκε ότι, συγκρίνοντας την σύγχρονη με την αρχαία σκέψη, οσοδήποτε διαφορετική και αν φαίνεται η φιλοσοφία μας από εκείνη των προγόνων μας, ωστόσο αποτελείται μόνο από προσθήκες και αφαιρέσεις που παίρνονται από την αρχαία φιλοσοφία *και μεταβιβάζονται σταγόνα-σταγόνα μέσα από το φίλτρο των προγενέστερων*.

Αυτό το γεγονός ήταν καλά γνωστό στον Φαρανταίη και σε άλλους σπουδαίους ανθρώπους της επιστήμης. Τα άτομα, ο αιθέρας, η ίδια η περιστροφή: όλα έρχονται στην σύγχρονη Επιστήμη από αρχαίες ιδέες, όλα βασίζονται στις αντιλήψεις των αρχαϊκών εθνών. Για τον αμύητο είναι "ιδέες" κάτω από το σχήμα αλληγοριών, ενώ για τους εκλεκτούς είναι καθαρές αλήθειες που διδάσκονταν κατά την διάρκεια των Μυήσεων, αλήθειες οι οποίες αποκαλύφθηκαν κατά ένα μέρος μέσω των Ελλήνων συγγραφέων και έφτασαν μέχρι εμάς. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο αποκρυφισμός είχε πάντα τις ίδιες απόψεις για την ύλη, τα άτομα και τον αιθέρα όπως αυτές που βρίσκονται στα εξωτερικά έργα των κλασικών Ελλήνων συγγραφέων. Όμως, αν πιστέψουμε τον Τύνταλ, ακόμα και

Φαρανταίη ήταν Αριστοτελικός και περισσότερο αγνωστικιστής παρά υλιστής. Στο έργο του, *Ο Φαρανταίη σαν Εφευρέτης* (αμερικανική έκδοση, 1870, σελ. 123), ο συγγραφέας παρουσιάζει τον μεγάλο φυσικό να χρησιμοποιεί "παλιούς συλλογισμούς του Αριστοτέλη" που "συνεχώς συναντώνται σε μερικά από τα έργα του". Όμως, ο Φαρανταίη, ο Ρ. Τζ. Μπόσκοβιτς και άλλοι που βλέπουν στα άτομα και στα μόρια, "κέντρα δύναμης", και στο αντίστοιχο στοιχείο, δύναμη, μια ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΑΦ' ΕΑΥΤΗΣ, βρίσκονται, ίσως, πολύ πιο κοντά στην αλήθεια από κείνους που τα αρνούνται, αρνούμενοι ταυτόχρονα "την παλιά μοριακή Πυθαγόρεια θεωρία" (η οποία, παρεμπιπτόντως, δεν πέρασε ποτέ στους μεταγενέστερους όπως πραγματικά την δίδαξε ο μεγάλος φιλόσοφος), εξαιτίας της "πλάνης της ότι τα εννοιολογικά στοιχεία της ύλης μπορούν να κατανοηθούν σαν χωριστές και πραγματικές οντότητες".

Κατά την άποψη των αποκρυφιστών, το κυριότερο και πιο μοιραίο σφάλμα και λάθος που κάνει η επιστήμη βρίσκεται στην ιδέα ότι υπάρχει στην φύση τέτοιο πράγμα όπως η ανόργανη, ή νεκρή ύλη. Και ο αποκρυφισμός ρωτάει, οτιδήποτε νεκρό ή ανόργανο είναι ικανό για μεταμόρφωση ή αλλαγή; Και υπάρχει τίποτε κάτω από τον Ήλιο που να παραμένει αμετάβλητο ή αναλλοίωτο;

Αυτό το λάθος πουθενά δεν απεικονίζεται καλύτερα απ' ό,τι στο επιστημονικό έργο ενός Γερμανού σοφού, του καθηγητή Φίλιπ Σπίλλερ. Στην κοσμολογική πραγματεία του (*Ο Κοσμοαιθέρας σαν Κοσμική Δύναμη*, Βερολίνο, 1873, σελ. 4), ο συγγραφέας προσπαθεί να αποδείξει ότι "κανένα υλικό συστατικό ενός σώματος, κανένα άτομο, *δεν είναι από μόνο του αρχικά προικισμένο με δύναμη*, αλλά ότι κάθε τέτοιο άτομο είναι *απόλυτα νεκρό*[531] και χωρίς καμιά έμφυτη δύναμη να δράσει σε απόσταση".

531 Κάτι νεκρό προϋποθέτει πως ήταν κάποτε ζωντανό. Πότε, σε ποια κοσμογονική περίοδο; Ο αποκρυφισμός λέει πως σε όλες τις περιπτώσεις όπου η ύλη φαίνεται νεκρή είναι η πιο ενεργή. Ένα ξύλο ή μια πέτρα είναι ακίνητο και αδιαπέραστο από κάθε άποψη. Ωστόσο και *de facto*, τα μόριά του βρίσκονται σε ασταμάτητο αιώνιο κραδασμό ο οποίος είναι τόσο γρήγορος, ώστε στο φυσικό μάτι το σώμα φαίνεται χωρίς καμιά κίνηση και η φυσική απόσταση ανάμεσα σ' αυτά τα μόρια στην κραδασμική τους κίνηση – θεωρούμενη από ένα άλλο πεδίο ύπαρξης και αντίληψης –

Αυτή η δήλωση, όμως, δεν εμποδίζει τον Σπίλλερ να διατυπώνει μια αποκρυφιστική δοξασία και αρχή. Υποστηρίζει την *ανεξάρτητη πραγματικότητα της δύναμης* και την εμφανίζει σαν ένα "αυλό υλικό" (*unkorperlicher Stoff*) ή ουσία. Βέβαια στην μεταφυσική η ουσία δεν είναι ύλη και για χάρη της συζήτησης μπορεί να θεωρηθεί ότι χρησιμοποιήθηκε μια λαθεμένη έκφραση. Αλλά αυτό οφείλεται στην φτώχεια των ευρωπαϊκών γλωσσών και ειδικά των επιστημονικών όρων. Έπειτα ο Σπίλλερ ταυτίζει και συνδέει αυτό το υλικό με τον αιθέρα. Αν εκφραστεί στην αποκρυφιστική γλώσσα, μπορεί να ειπωθεί με μεγαλύτερη ακρίβεια ότι αυτή η "δύναμη-ουσία" είναι ο πάντα ενεργός, φαινομενικός θετικόςαιθέρας: *πρακρίτι·* ενώ ο πανταχού παρών και τα πάντα εμποτίζων αιθέρας είναι το *νοούμενο* του πρώτου, το υπόστρωμα των πάντων, ή *Ακασά*. Ωστόσο ο Στάλλοου έρχεται σε σύγκρουση με τον Σπίλλερ όπως και με τους υλιστές. Κατηγορείται ότι "αγνοεί εντελώς τον θεμελιώδη συσχετισμό της δύναμης και της ύλης" (που για κανένα από τα δυο η επιστήμη δεν γνωρίζει τίποτε σίγουρο). Γιατί σύμφωνα με την γνώμη άλλων φυσικών, αυτή η "υποστασιοποιημένη μισο-ιδέα" είναι όχι μόνο *αστάθμητη*, αλλά στερείται κάθε συνεκτικής, χημικής, θερμικής, ηλεκτρικής και μαγνητικής δύναμης· που όλων αυτών των δυνάμεων – σύμφωνα με τον αποκρυφισμό – ο αιθέρας είναι η πηγή και η *αιτία*.

Επομένως ο Σπίλλερ, με όλα τα λάθη του, εμφανίζει περισσότερη ενόραση απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος σύγχρονος επιστήμονας, με την εξαίρεση ίσως του δρ. Ρίτσαρντσον, του θεωρητικού της "νευρικής δύναμης", ή Νευρικού Αιθέρα, καθώς και της "Ηλιακής Δύναμης και Γήινης Δύναμης" (*Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Τομ. V, 1866, σελ. 327-336). Γιατί στον εσωτερισμό, ο ΑΙΘΕΡΑΣ είναι η ίδια η πεμπτουσία κάθε πιθανής ενέργειας και αναμφίβολα, όλες οι εκδηλώσεις της ενεργείας στον υλικό, ψυχικό και πνευματικό κόσμο οφείλονται σ' αυτό το συμπαντικό μέσον (που αποτελείται από πολλά *μέσα*).

Τι είναι στην πραγματικότητα ο Ηλεκτρισμός και το Φως; Πώς μπορεί η Επιστήμη να γνωρίζει ότι το ένα είναι ρευστό και το άλλο τρόπος "κίνησης"; Γιατί δεν ξεκαθαρίζεται για ποιο λόγο πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ τους, αφού και τα δυο θεωρούνται αλληλεπιδράσεις δύναμης; Μας λένε ότι ο ηλεκτρισμός είναι ένα ρευστό, άϋλο και μη μοριακό (αν και ο Χέλμολτζ έχει άλλη γνώμη), και η απόδειξη είναι ότι μπορούμε να τον εγκλωβίσουμε, να τον συσσωρεύσουμε και να τον αποθηκεύσουμε. Τότε, πρέπεινα είναι απλώς ύλη και όχι ένα ιδιόμορφο "ρευστό". Ούτε είναι απλώς "ένας τρόπος κίνησης", γιατί η κίνηση δύσκολα μπορεί να αποθηκευθεί σε ένα δοχείο Λάϊντεν. Όσο για το φως είναι ένας ακόμα πιο παράδοξος "τρόπος κίνησης" αφού, "όσο αξιοθαύμαστο κι αν φαίνεται, και το φως (επίσης) μπορεί πράγματι να αποθηκευτεί για χρήση", όπως έδειξε ο καθηγητής Γκρόουβ πριν από μισόν αιώνα περίπου.

> Πάρτε ένα έργο χαρακτικής που έχει κρατηθεί για μερικές μέρες στο σκοτάδι, εκθέστε το σε δυνατό φως: δηλαδή, απομονώστε το για 15 λεπτά, τοποθετήστε το πάνω σε ευαίσθητο χαρτί σε ένα σκοτεινό μέρος και ύστερα από 24 ώρες θα έχει αφήσει πάνω στο ευαίσθητο χαρτί το αποτύπωμά του, με τα άσπρα σημεία να φαίνονται σαν μαύρα... Φαίνεται ότι δεν υπάρχει όριο στην παραγωγή χαρακτικών κ.τ.λ. κ.τ.λ... (*Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, σελ. 110.)

Τι είναι αυτό που παραμένει σταθεροποιημένο, καρφωμένο θα λέγαμε, πάνω στο χαρτί; Ασφαλώς αυτό που σταθεροποίησε το πράγμα είναι μια *Δύναμη*, αλλά τι είναι *εκείνο το πράγμα,* το ίζημα του οποίου παραμένει στο χαρτί;

Οι σοφοί μας θα ξεφύγουν από την δυσκολία με κάποιο επιστημονικό τεχνικό όρο. Αλλά τι είναι αυτό που εμποδίζεται, ώστε μια ορισμένη ποσότητά του να εγκλωβιστεί στο γυαλί, στο χαρτί στο ξύλο; Είναι "Κίνηση" ή είναι "Δύναμη"; Ή θα μας πουν πως αυτό που μένει πίσω είναι απλώς το αποτέλεσμα της δύναμης ή κίνησης; Τότε τι είναι αυτή η δύναμη; Η δύναμη ή ενέργεια είναι μια ποιότητα, αλλά κάθε ποιότητα πρέπει να ανήκει σε κάτι ή σε κάποιον. Στην φυσική η δύναμη ορίζεται σαν "εκείνο που αλλάζει ή τείνει να αλλάξει κάθε φυσική σχέση ανάμεσα σε σώματα, είτε αυτή είναι μηχανική, θερμική, χημική, ηλεκτρική, μαγνητική κ.τ.λ.". Ωστόσο δεν είναι εκείνη η "δύναμη" ή εκείνη η "κίνηση" που παραμένει πάνω στο χαρτί, όταν η δύναμη ή κίνηση παύει να

είναι τόσο μεγάλη όσο και εκείνη που χωρίζει τις νιφάδες του χιονιού ή τις σταγόνες της βροχής. Αλλά αυτό για την φυσική επιστήμη θα θεωρηθεί παραλογισμός.

δρα. Και όμως κάτι, που οι φυσικές αισθήσεις μας δεν μπορούν να συλλάβουν, έμεινε εκεί για να γίνει με την σειρά του μια αιτία και να παράγει αποτελέσματα. Τι είναι αυτό; Δεν είναι ύλη, όπως ορίζεται από την επιστήμη, δηλαδή ύλη σε κάποια από τις γνωστές καταστάσεις της. Ένας αλχημιστής θα έλεγε ότι είναι μια πνευματική έκκριση και θα τον περιγελούσαν. Και όμως όταν ο φυσικός είπε ότι ο ηλεκτρισμός αποθηκευμένος ήταν ένα ρευστό, ή ότι το φως σταθεροποιημένο πάνω στο χαρτί εξακολουθεί να είναι ηλιακό φως, αυτό θεωρείται επιστήμη.[532] Κατά την γνώμη του έμπειρου αποκρυφιστή, εκείνου που έχει επιβεβαιώσει ολόκληρη την σειρά των Νιντάνα, των αιτιών και των αποτελεσμάτων που τελικά προβάλλουν το τελευταίο τους αποτέλεσμα πάνω στο δικό μας πεδίο των εκδηλώσεων, εκείνου που έχει ανιχνεύσει την ύλη πίσω στο νοούμενό της, η εξήγηση του φυσικού ισοδυναμεί με το εξής: είναι σαν να αποκαλούμε τον θυμό, ή τα αποτελέσματα του – τις φωνές που προκαλούνται απ' αυτόν – έκκριση ή ρευστό και τον άνθρωπο, την αιτία του, *υλικό* αγωγό του. Αλλά, όπως παρατήρησε προφητικά ο Γκρόουβ πλησιάζει γρήγορα

ημέρα κατά την οποία θα ομολογηθεί πως οι "δυνάμεις" που γνωρίζουμε εμείς δεν είναι παρά οι φαινομενικές εκδηλώσεις των πραγματικοτήτων για τις οποίες δεν γνωρίζουμε τίποτε, αλλά οι οποίες *ήταν γνωστές στους αρχαίους και λατρεύονταν απ' αυτούς*.

Όμως έκανε μια ακόμα πιο σωστή παρατήρηση που θα έπρεπε να είχε γίνει το έμβλημα της επιστήμης, αλλά δεν έγινε. Ο σερ. Ο. Γκρόουβ είπε ότι "Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΟΥΤΕ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΟΥΤΕ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ".

Στο μεταξύ στις ημέρες μας οι επιστήμονες είναι πιο ισχυρογνώμονες και στενόμυαλοι ακόμα και από τους κληρικούς. Γιατί υπηρετούν, αν δεν λατρεύουν πραγματικά, την "Δύναμη-Ύλη" που είναι ο δικός τους *Άγνωστος θεός*. Και το πόσο άγνωστος είναι μπορεί να το συμπεράνει κανείς από τις πολλές ομολογίες των πιο εξεχόντων φυσικών και βιολόγων, με επικεφαλής τον Φαρανταίη. Αυτός είπε ότι όχι μόνο δεν θα τολμούσε ποτέ να αποφανθεί για το αν η Δύναμη ήταν μια ιδιότητα ή λειτουργία της Ύλης, αλλά ότι στην πραγματικότητα δεν γνώριζε τι σήμαινε η λέξη ύλη.

Υπήρχε μια εποχή, πρόσθεσε, όπου νόμιζε ότι γνώριζε κάτι για την ύλη. Αλλά όσο περισσότερο ζούσε και όσο πιο προσεχτικά την μελετούσε, τόσο περισσότερο πειθόταν *για την έσχατη άγνοια του σχετικά με την φύση της ύλης*.[533]

Οι αποκρυφιστές συχνά παρανοούνται, επειδή από έλλειψη καλύτερων όρων αποδίδουν στην ουσία της Δύναμης κάτω από ορισμένες όψεις το περιγραφικό επίθετο του υλικού. Βέβαια το ονόματα των ποικιλιών του "υλικού" πάνω σε διαφορετικά πεδία αντίληψης και ύπαρξης είναι *λεγεών*. Ο Ανατολικός αποκρυφισμός έχει μια ειδική ονομασία για κάθε είδος, αλλά η Επιστήμη – όπως η Αγγλία που κατά την γνώμη ενός έξυπνου Γάλλου έχει ευλογηθεί με τριάντα έξι θρησκείες, αλλά μόνο μια ψαρόσαλτσα – έχει ένα όνομα για όλα, δηλαδή, "υλικό". Ακόμα, ούτε οι ορθόδοξοι φυσικοί ούτε οι κριτικοί τους είναι πολύ σίγουροι για τις απόψεις τους και είναι έτοιμοι να μπερδέψουν τα αποτελέσματα, όπως και τις αιτίες. Για παράδειγμα, είναι λάθος να λέμε, όπως κάνει ο Στάλλοου, ότι "η ύλη δεν μπορεί πια να κατανοείται ή να συλλαμβάνεται σαν απλή παθητική χωρική παρουσία, ή μια σύμπηξη δυνάμεων", ή ότι "η δύναμη δεν είναι τίποτε δίχως μάζα και η μάζα δεν είναι τίποτε δίχως δύναμη", γιατί το ένα είναι το νοούμενο και το άλλο το φαινόμενο. Επίσης όταν ο Σέλλινγκ (*Ιδέες πάνω σε μια Φιλοσοφία της Φύσης*, σελ. 18) λέει ότι, "είναι απλή πλάνη της φαντασίας ότι κάτι, που δεν γνωρίζουμε τι, παραμένει όταν έχουμε απογυμνώσει ένα αντικείμενο από όλα τα κατηγορήματα που του ανήκουν", δεν θα μπορούσε ποτέ να εφαρμόσει αυτήν την παρατήρηση στην περιοχή της υπερβατικής μεταφυσικής. Είναι αλήθεια ότι η καθαρή

532 Οι νεώτερες αυθεντίες απέρριψαν τις εξηγήσεις σαν "λαθεμένες θεωρίες" και θεοποίησαν την "Κίνηση" σαν το μόνο είδωλό τους. Αλλά, ασφαλώς, αυτοί και το είδωλο τους κάποια μέρα θα μοιραστούν την μοίρα των προκατόχων τους.
533 Βλέπε Φ. Μπέικγουελ, *Ηλεκτρική Επιστήμη*, κ.τ.λ., Λονδίνο 1853. Αυτή η ανησυχητική ομολογία πιστεύουμε ότι έγινε σε ένα Επιστημονικό Συνέδριο στο Σβάνσι. Ωστόσο ο Φαρανταίη είχε μια παρόμοια γνώμη με εκείνη που εξέφρασε ο Τύνταλ: "Τι γνωρίζουμε για το άτομο πέρα από την δύναμή του; Φαντάζεστε έναν πυρήνα που μπορεί να ονομάζεται *α* και τον περιβάλλετε από δυνάμεις που μπορεί να ονομάζονται *μ*. Κατά την άποψή μου το *α* ή πυρήνας εξαφανίζεται και η ουσία αποτελείται από τις δυνάμεις *μ*. Και πράγματι, τι κίνηση μπορούμε να σχηματίσουμε από τον πυρήνα ανεξάρτητο από τις δυνάμεις του; Ποια σκέψη παραμένει πάνω στην οποία να κρεμάσουμε την φαντασία ενός ανεξάρτητου από τις αναγνωρισμένες δυνάμεις;"

δύναμη δεν είναι *τίποτε* στον κόσμο της φυσικής· αλλά είναι το ΠΑΝ στην περιοχή του Πνεύματος. Ο Στάλλοου λέει:

> Αν μειώσουμε την μάζα πάνω στην οποία δρα μια δοσμένη δύναμη οσοδήποτε μικρή, μέχρι το οριακό μηδέν – ή, μαθηματικά εκφρασμένο, μέχρι να γίνει άπειρα μικρή – το αποτέλεσμα είναι ότι η ταχύτητα της προκύπτουσας κίνησης είναι άπειρα μεγάλη, και ότι το "πράγμα"... σε οποιαδήποτε στιγμή δεν είναι ούτε εδώ, ούτε εκεί, αλλά παντού: δεν υπάρχει αληθινή παρουσία. Είναι αδύνατο επομένως, να κατασκευάσουμε Ύλη από μια σύνθεση δυνάμεων. (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. 161.)

Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια στον φαινομενικό κόσμο, στον βαθμό που η απατηλή αντανάκλαση της μιας πραγματικότητας του υπεραισθητού κόσμου μπορεί να φαίνεται αληθινή στις υποβιβασμένες αντιλήψεις ενός υλιστή. Ο ισχυρισμός είναι απόλυτα λαθεμένος όταν αναφέρεται σε πράγματα σε εκείνες τις σφαίρες τις οποίες οι Καμπαλιστές ονομάζουν υπερκοσμικές. Η ονομαζόμένη αδράνεια "είναι δύναμη", σύμφωνα με τον Νεύτωνα (*Αρχές*, Ορισμός ΙΙΙ) και για τον σπουδαστή των εσωτερικών επιστημών, η μεγαλύτερη απ' όλες τις απόκρυφες δυνάμεις. Ένα σώμα μπορεί να θεωρηθεί χωρισμένο από τις σχέσεις του με άλλα σώματα – που σύμφωνα με την φυσική και την μηχανική επιστήμη δημιουργούν τις ιδιότητές του – μόνο *εννοιολογικά*, μόνο σ' αυτό το πεδίο της πλάνης. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν μπορεί να αποσπαστεί – ακόμα και ο ίδιος ο θάνατος δεν μπορεί να το αποσπάσει από τις σχέσεις του με τις Συμπαντικές δυνάμεις, των οποίων η σύνθεση είναι η μια ΔΥΝΑΜΗ ή ΖΩΗ, αλλά απλώς συνεχίζει μια τέτοια αλληλεπίδραση σε ένα άλλο πεδίο. Αλλά αν ο Στάλλοου έχει δίκιο, τότε τι μπορούσε να εννοεί ο δρ. Τζέημς Κρολ όταν, μιλώντας πάνω στην "Μεταμόρφωση της Βαρύτητας", παρουσίασε τις απόψεις που υποστήριζαν ο Φαρανταίη, ο Τζ. Τζ. Γουότερστον και άλλοι; Γιατί λέει πολύ καθαρά ότι η βαρύτητα:

> ... είναι μια δύναμη που εμποτίζει το Διάστημα, εξωτερική απ' τα σώματα και ότι κατά το αμοιβαίο πλησίασμα των σωμάτων, αυτή η δύναμη δεν αυξάνεται, όπως γενικά υποθέτουν, αλλά τα σώματα περνούν απλώς σε ένα μέρος όπου η δύναμη υπάρχει με μεγαλύτερη ένταση… (*Φιλοσοφικό, Περιοδικό*, Σειρά V, Τομ. ΙΙ, Οκτώβριος, 1876, σελ. 252.)

Ποιος θα αρνηθεί ότι μια δύναμη (βαρύτητα, ηλεκτρισμός ή οποιαδήποτε άλλη δύναμη) που υπάρχει έξω από τα σώματα και στον ανοιχτό χώρο – είτε είναι αιθέρας είτε κενό – πρέπει να είναι κάτι και όχι ένα καθαρό τίποτε, όταν γίνεται αντιληπτή ξέχωρα από μια μάζα; Διαφορετικά δύσκολα θα μπορούσε να υπάρχει σε ένα μέρος με μεγαλύτερη και σε άλλο μέρος με μειωμένη "ένταση". Ο Τζ. Α. Ιρν διακηρύσσει το ίδιο στο έργο *Μηχανική Θεωρία της Θερμότητας*. Αυτός προσπαθεί να αποδείξει ότι το άτομο του χημικού δεν είναι μια οντότητα καθαρής συμβατικότητας, απλώς μια επεξηγηματική επινόηση, αλλά ότι υπάρχει πραγματικά, ότι ο όγκος του είναι αμετάβλητος και επομένως δεν είναι ελαστικό (!!). "Η δύναμη, επομένως, *δεν βρίσκεται στο άτομο, βρίσκεται στο διάστημα που χωρίζει τα άτομα μεταξύ τους*".

Οι παραπάνω απόψεις, εκφρασμένες από δυο ανθρώπους της επιστήμης μεγάλης αναγνώρισης στις αντίστοιχες χώρες τους, δείχνουν ότι δεν είναι καθόλου *αντιεπιστημονικό* να μιλάει κανείς για την υλικότητα των ονομαζόμενων *Δυνάμεων*. Υποκείμενη σε ένα μελλοντικό ειδικό όνομα, αυτή η δύναμη είναι κάποιο είδος *ουσίας* και δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο και ίσως κάποια μέρα η Επιστήμη θα είναι η πρώτη που θα ξαναϋιοθετήσει το περιφρονημένο όνομα "φλογιστόν". Όποιο κι αν είναι το μελλοντικό όνομα που θα της δοθεί, ο ισχυρισμός ότι η δύναμη *δεν* διαμένει στα άτομα, αλλά στο "διάστημα μεταξύ τους", μπορεί να είναι αρκετά επιστημονικός" αλλά ωστόσο δεν είναι αληθινός. Κατά την γνώμη ενός αποκρυφιστή είναι σαν να λέμε ότι το νερό δεν διαμένει στις σταγόνες από τις οποίες αποτελείται ο ωκεανός, αλλά μόνο στο διάστημα μεταξύ αυτών των σταγόνων!

αντίρρηση ότι υπάρχουν δυο ξεχωριστές σχολές φυσικών, η μια από τις οποίες "θεωρεί ότι η δύναμη είναι μια *ανεξάρτητη πραγματική οντότητα* που ΔΕΝ είναι μια ιδιότητα της ύλης ούτε σχετίζεται ουσιαστικά με την ύλη" (*Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, XXXI, Εισαγωγή

στην 2η έκδοση), δεν είναι καθόλου πιθανό ότι θα βοηθήσει τον αδαή να αποκτήσει μια πιο καθαρή κατανόηση. Αντίθετα προορίζεται να δημιουργήσει στο θέμα μεγαλύτερη σύγχυση απ' ό,τι πριν. Γιατί τότε η Δύναμη δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. θεωρώντας την σαν "μια ανεξάρτητη πραγματική οντότητα", η θεωρία απλώνει χέρι φιλίας προς τον αποκρυφισμό, ενώ η παράξενη αντιφατική ιδέα ότι δεν σχετίζεται με την ύλη "με κανέναν άλλον τρόπο παρά μόνο με την ικανότητά της να δρα πάνω της" (*Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, XXXI, Εισαγωγή στην 2η έκδοση) οδηγεί την φυσική επιστήμη στην πιο παράλογη αντιφατική υπόθεση. Είτε είναι "δύναμη" είτε είναι "κίνηση", (ο αποκρυφισμός, μη βλέποντας καμιά διαφορά ανάμεσα στα δυο, ποτέ δεν επιχείρησε να τα ξεχωρίσει), δεν μπορεί για τους οπαδούς της ατομο-μηχανικής θεωρίας να δρα με έναν τρόπο, και για τους οπαδούς της αντίπαλης σχολής, με άλλον τρόπο. Ούτε μπορούν στην μια περίπτωση τα άτομα να είναι απόλυτα ομοιόμορφα σε μέγεθος και βάρος και στην άλλη περίπτωση το βάρος τους να διαφέρει (νόμος του Αβογκάντρο). Γιατί, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου ικανού κριτικού:

> ...Ενώ η απόλυτη ομοιότητα των πρωταρχικών μονάδων της μάζας είναι έτσι ένα ουσιαστικό μέρος των ίδιων των θεμελίων της μηχανιστικής θεωρίας, ολόκληρη η σύγχρονη επιστήμη της χημείας βασίζεται πάνω σε μια αρχή εντελώς αντίθετη απ' αυτή· μια αρχή για την οποία πρόσφατα ειπώθηκε πως "κατέχει την ιδία θέση στη χημεία όπως ο νόμος της βαρύτητας στην αστρονομία" (Τζ. Π. Κουκ, *Η Νέα Χημεία*, σελ. 13). Αυτή η αρχή είναι γνωστή σαν ο νόμος του Αβογκάντρο ή Αμπέρ.[534]

Αυτό δείχνει πως είτε η σύγχρονη χημεία, είτε η σύγχρονη φυσική, κάνει εντελώς λάθος στην αντίστοιχη θεμελιώδη αρχή της. Γιατί αν η ιδέα για άτομα διαφορετικού ατομικού βάρους φαίνεται παράλογη με βάση την ατομική θεωρία της φυσικής, και ωστόσο η χημεία, με τη δική της αντίθετη βάση (στο θέμα του σχηματισμού και μετασχηματισμού των χημικών ενώσεων) συναντάει ".αλάνθαστη πειραματική επαλήθευση", τότε γίνεται φανερό ότι αυτή που είναι αβάσιμη είναι η ατομο-μηχανική θεωρία. Οι εξηγήσεις της τελευταίας ότι, "οι διαφορές βάρους είναι μόνο διαφορές πυκνότητας και οι διαφορές πυκνότητας είναι μόνο διαφορές απόστασης ανάμεσα στα μόρια που περιέχονται σε ένα δεδομένο χώρο", δεν έχουν καμιά πραγματική αξία. Γιατί, ένας φυσικός, πριν μπορέσει να ισχυριστεί προς υπεράσπιση του ότι, "αφού στο άτομο δεν υπάρχει πολλαπλότητα μορίων και κενός χώρος, επομένως οι διαφορές πυκνότητας ή βάρους είναι αδύνατες στην περίπτωση των ατόμων", θα πρέπει να γνωρίζει τι είναι στην πραγματικότητα ένα άτομο και αυτό δεν μπορεί να το γνωρίσει. Πρέπει να το φέρει κάτω από την παρατήρηση μιας τουλάχιστον από τις φυσικές αισθήσεις του και αυτό δεν μπορεί να το κάνει: για τον απλό λόγο ότι ποτέ κανένας δεν είδε, μύρισε, άκουσε, άγγιξε ή γεύθηκε ένα "άτομο". Το άτομο ανήκει ολοκληρωτικά στην επικράτεια της μεταφυσικής. Είναι μια οντοποιημένη αφαίρεση – για την φυσική Επιστήμη τουλάχιστον – και δεν έχει καμιά σχέση με την φυσική, αυστηρά μιλώντας, επειδή δεν μπορεί ποτέ να υποβληθεί στην δοκιμασία του αποστακτήρα ή της ζυγαριάς. Η μηχανιστική αντίληψη, επομένως, γίνεται ένα μεγάλο μπέρδεμα από τις πιο αντιφατικές θεωρίες και τα διλήμματα στις διάνοιες πολλών Επιστημόνων που διαφωνούν σ' αυτό καθώς και σε άλλα θέματα, και ο Ανατολικός αποκρυφιστής, που ακολουθεί αυτόν τον επιστημονικό αγώνα, παρακολουθεί την εξέλιξη του με την μεγαλύτερη κατάπληξη.

Και για να τελειώσουμε με το θέμα της βαρύτητας. Πώς μπορεί η Επιστήμη να υποθέσει ότι γνωρίζει οτιδήποτε βέβαιο γι' αυτήν; Πώς μπορεί να υποστηρίξει την θέση της και τις υποθέσεις

534 Σημαίνει ότι, ίσοι όγκοι όλων των ουσιών, όταν βρίσκονται σε αεριώδη κατάσταση και κάτω από παρόμοιες συνθήκες πίεσης και θερμοκρασίας, περιέχουν τον ίδιο αριθμό μορίων: οπότε έπεται ότι τα βάρη των μορίων είναι ανάλογα με τις ειδικές βαρύτητες των αερίων ότι, επομένως, αν αυτές είναι διαφορετικές, τα βάρη των μορίων είναι επίσης διαφορετικά. Και εφόσον τα μόρια ορισμένων στοιχειωδών ουσιών είναι μονοατομικά (δηλαδή αποτελούνται από ένα μόνο άτομο), ενώ τα μόρια διαφόρων άλλων ουσιών περιέχουν τον ίδιο αριθμό ατόμων, τα έσχατα άτομα αυτών των ουσιών έχουν διαφορετικό βάρος". (*Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. 34). Και όπως δείχνεται παρακάτω, στην ίδια σελίδα, "αυτή η κρίσιμη αρχή της σύγχρονης θεωρητικής χημείας *βρίσκεται σε απόλυτη και ασυμβίβαστη αντίθεση με την πρώτη πρόταση της ατομο-μηχανικής θεωρίας*": δηλαδή, την απόλυτη ομοιότητα των πρωταρχικών μονάδων μάζας.

της ενάντια στους αποκρυφιστές οι οποίοι διακρίνουν στην βαρύτητα μόνο συμπάθεια και αντιπάθεια, ή έλξη και άπωση, που προκαλείται από φυσική πολικότητα στο δικό μας γήινο πεδίο και από πνευματικές αιτίες έξω από την επίδρασή του; Πώς μπορούν να διαφωνούν με τους αποκρυφιστές πριν συμφωνήσουν μεταξύ τους; Πράγματι, ακούει κανείς για την διατήρηση της ενέργειας και την ίδια στιγμή για την τέλεια σκληρότητα και ανελαστικότητα των ατόμων˙ για την Κινητική θεωρία των αερίων που είναι ταυτόσημη με την ονομαζόμενη "δυνητική ενέργεια"· και ταυτόχρονα για τις στοιχειώδεις μονάδες μάζας που είναι *απόλυτα σκληρές και ανελαστικές*! Ένας αποκρυφιστής ανοίγει ένα επιστημονικό έργο (Β. Μ. Βουντ, *Οι Θεωρίες της Ύλης*, Λειψία, σελ. 381) και διαβάζει τα ακόλουθα:

"Ο φυσικός ατομισμός παράγει όλες τις ποιοτικές ιδιότητες της ύλης από τις μορφές της ατομικής κίνησης. Τα *ίδια τα άτομα παραμένουν σαν στοιχεία εντελώς στερημένα από ιδιότητα*".

Και ακόμα:

"Η χημεία στην έσχατη μορφή της πρέπει να είναι *ατομική μηχανική*". (Δρ. Α. Νάουμαν, *Επιτομή της Θερμοχημείας*, Μπράουνσβειγκ, 1869, σελ. 150.)

Και ύστερα από μια στιγμή διαβάζει ότι:

"Τα αέρια αποτελούνται από άτομα που *συμπεριφέρονται* σαν στερεές, *τέλεια ελαστικές σφαίρες*". (Κραίνιγκ, Κλαούσιους, Τζ. Μάξγουελ κ.τλ., Βλέπε *Φιλοσοφικό Περιοδικό*, Τομ. XIX, Τέταρτη Σειρά, Νο 124, Ιανουάριος 1860, σελ. 19.)

Και τέλος, σαν επιστέγασμα, ο σερ Ο. Τόμσον φαίνεται να δηλώνει ότι:
"Η σύγχρονη θεωρία της διατήρησης της ενέργειας μας απαγορεύει να υποθέσουμε ανελαστικότητα, ή κάποιο είδος *τέλειας ελαστικότητας* των έσχατων μορίων είτε της εξωκοσμικής, είτε της κοσμικής ύλης".(!!!) (*Φιλοσοφικό Περιοδικό*, Τομ. XIX, σελ. 321.)

Αλλά τι λένε για όλα αυτά οι άνθρωποι της *αληθινής* επιστήμης; Με την έκφραση "άνθρωποι της αληθινής επιστήμης" εννοούμε εκείνους που ενδιαφέρονται πάρα πολύ για την αλήθεια και πολύ λίγο για την προσωπική τους φιλοδοξία ώστε να δογματίζονται για οτιδήποτε, όπως κάνει η πλειοψηφία. Ανάμεσα σ' αυτούς υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι – ίσως περισσότεροι απ' όσους τολμούν να δημοσιεύσουν ανοιχτά τα μυστικά συμπεράσματά τους από τον φόβο μήπως "λιθοβοληθούν μέχρι θανάτου" – που η ενόρασή τους κατάφερε να γεφυρώσει το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στην γήινη όψη της ύλης και στην υποκειμενική για εμάς, στο δικό μας πεδίο της πλάνης, δηλαδή την ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΟΥΣΙΑ και τους οδήγησε να διακηρύξουν την ύπαρξη αυτής της τελευταίας. Πρέπει να θυμόμαστε πως, για τον αποκρυφιστή η ύλη είναι εκείνο το σύνολο της ύπαρξης στον Κόσμο που πέφτει μέσα σε οποιοδήποτε από τα πεδία της πιθανής αντίληψης. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι ορθόδοξες θεωρίες του ήχου, της θερμότητας και του φωτός είναι αντίθετες με τις αποκρυφιστικές δοξασίες. Αλλά οι άνθρωποι της επιστήμης, ή οι υποστηρικτές τους, δεν αρκεί να πουν ότι δεν αρνούνται την *δυναμική ισχύ στο φως και στην θερμότητα* και να προβάλλουν σαν απόδειξη το γεγονός ότι το ραδιόμετρο του κ. Κρουκς δεν κατέρριψε καμιά άποψη. Αν θέλουν να βυθομετρήσουν την έσχατη φύση αυτών των Δυνάμεων, πρέπει πρώτα να αποδεχθούν την υλική φύση τους, οσοδήποτε *υπεραισθητή*. Ούτε οι αποκρυφιστές αρνούνται την ορθότητα της κραδασμικής θεωρίας.[535] Μόνο που περιορίζουν τις λειτουργίες της στη Γη μας, διακηρύσσοντας την ανεπάρκειά της σε άλλα πεδία εκτός των δικών μας, αφού οι "Διδάσκαλοι" στις Απόκρυφες Επιστήμες αντιλαμβάνονται τις ΑΙΤΙΕΣ που προκαλούν αιθερικούς κραδασμούς. Αν όλα αυτά ήταν απλώς φαντασίες των αλχημιστών, ή όνειρα των μυστικιστών, τότε άνθρωποι όπως ο Παράκελσος, ο Φιλαλήθης, ο Βαν Χέλμοντ και τόσοι άλλοι, θα έπρεπε να θεωρούνται κάτι χειρότερο από ονειροπαρμένοι, θα ήταν απατεώνες και εκ προθέσεως παραπλανητές.

535 Αναφερόμενος στην Αύρα ένας από τους Διδασκάλους λέει στον *Απόκρυφο Κόσμο* (σελ. 147): "Πώς μπορείτε να κάνετε τον εαυτό σας κατανοητό, να *διατάξετε* πράγματι, αυτές τις ημι-νοήμονες *Δυνάμεις*, που τα μέσα επικοινωνίας τους δεν είναι προφερόμενες λέξεις, αλλά *ήχοι και χρώματα* με αλληλεπίδραση ανάμεσα στους *κραδασμούς* των δυο;" Και αυτή ακριβώς η "αλληλεπίδραση" είναι άγνωστη στην σύγχρονη Επιστήμη, αν και εξηγήθηκε πολλές φορές από τους Αλχημιστές.

Οι αποκρυφιστές κατηγορούνται επειδή ονομάζουν την *Αιτία* του φωτός, της θερμότητας, του ήχου, της συνοχής, του μαγνητισμού κ.τ.λ. *ουσία*.[536] Ο Κλέρκ-Μάξγουελ δήλωσε ότι η πίεση του δυνατού φωτός του Ήλιου πάνω σε ένα τετραγωνικό μίλι είναι περίπου 3 1/4 λίβρες. Είναι, μας λένε, "η ενέργεια χιλιάδων αιθερικών κυμάτων" και όταν το ονομάζουν "υλικό" που προσκρούει σ' αυτήν την επιφάνεια, η εξήγηση τους χαρακτηρίζεται *αντιεπιστημονική*.

Δεν υπάρχει δικαιολογία για μια τέτοια κατηγορία. Όπως ειπώθηκε αρκετές φορές μέχρι τώρα, οι αποκρυφιστές κατά κανένα τρόπο δεν αμφισβητούν ότι οι εξηγήσεις της επιστήμης προσφέρουν μια λύση για την δράση των *άμεσων* αντικειμενικών παραγόντων. Η επιστήμη λαθεύει μόνο όταν πιστεύει ότι επειδή ανακάλυψε στα κραδασμικά κύματα το άμεσο αίτιο αυτών των φαινομένων, ανακάλυψε, επομένως, ΟΛΑ όσα βρίσκονται πέρα από το κατώφλι των αισθήσεων. Απλώς ανιχνεύει την ακολουθία των φαινομένων σε ένα πεδίο αποτελεσμάτων, απατηλών προβολών από μια περιοχή στην οποία ο αποκρυφισμός έχει από πολύ καιρό διεισδύσει. Και ο αποκρυφισμός ισχυρίζεται πως αυτά τα αιθερικά ρίγη δεν προκαλούνται, όπως βεβαιώνει η Επιστήμη, από τους κραδασμούς των μορίων *γνωστών* σωμάτων – την ύλη της δικής μας γήινης αντικειμενικής συνείδησης – αλλά ότι θα πρέπει να αναζητήσουμε τις έσχατες αιτίες του φωτός, της θερμότητας κ.τ.λ., κ.τ.λ. στην ΥΛΗ που υπάρχει σε *υπεραισθητές* καταστάσεις: καταστάσεις, όμως που είναι τόσο απόλυτα αντικειμενικές για το πνευματικό μάτι του ανθρώπου, όσο αντικειμενικό είναι ένα άλογο ή ένα δένδρο για τον κοινό θνητό. Το φως και η θερμότητα είναι το φάντασμα ή η σκιά της ύλης σε κίνηση. Τέτοιες καταστάσεις μπορούν να γίνουν αντιληπτές από τον ΕΝΟΡΑΤΙΚΟ ή τον Μυημένο κατά την διάρκεια των ωρών της έκστασης, κάτω από την *ακτίνα Σουσουμνά*: την πρώτη από τις Επτά *Μυστικές* ακτίνες του Ήλιου.[537]

Έτσι παρουσιάζουμε την αποκρυφιστική διδασκαλία που διακηρύσσει την πραγματικότητα μιας υπερυλικής και υπεραισθητής ουσίας του Ακασά (όχι αιθέρα, που είναι μόνο μια όψη του), η φύση του οποίου δεν μπορεί να συναχθεί από τις απόμακρες εκδηλώσεις του – την φαινομενική απλώς φάλαγγα των αποτελεσμάτων του – σ' αυτό το γήινο πεδίο. Αντίθετα, η επιστήμη μας πληροφορεί ότι η θερμότητα ποτέ δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ύλη σε οποιαδήποτε αντιληπτή κατάσταση.[538] Μας έχουν πει επίσης ότι τα δυο μεγαλύτερα εμπόδια για την θεωρία της θερμότητας σαν ρευστό(;) είναι χωρίς αμφιβολία:

Η παραγωγή θερμότητας δια τριβής: διέγερση των μοριακών κινήσεων.

Η μετατροπή της θερμότητας σε μηχανική κίνηση.

απάντηση που δίνεται είναι: Υπάρχουν διαφόρων ειδών ρευστά. Ο ηλεκτρισμός ονομάζεται ρευστό, και μέχρι πρόσφατα το ίδιο λεγόταν και για την θερμότητα, με την υπόθεση ότι θερμότητα ήταν κάποιο αστάθμητο υλικό. Αυτό συνέβαινε κατά την διάρκεια της απόλυτης και αυτοκρατορικής βασιλείας της ύλης. Όταν αυτή εκθρονίστηκε και η ΚΙΝΗΣΗ έγινε ο μόνος απόλυτος κυβερνήτης του Σύμπαντος, η θερμότητα έγινε ένας "τρόπος κίνησης". Δεν πρέπει να απογοητευόμαστε: αύριο μπορεί να γίνει κάτι άλλο. Όπως και το ίδιο το Σύμπαν, έτσι και η

536 Όμως, η "ουσία" του αποκρυφιστή με την πιο εκλεπτυσμένη ουσία του φυσικού, έχει την ίδια σχέση που έχει η *ακτινοβόλα ύλη* με το δέρμα της μπότας του χημικού.

537 Τα ονόματα των Επτά Ακτινών που είναι Σουσουμνά, Χαρικέσα, Βιβακάρμαν, Βισβατρυάρτσας, Σάνναντα, Σαρβαβάσου και Σβαράτζ είναι όλα μυστικά και το καθένα έχει μια ξεχωριστή ονομασία σε μια ξεχωριστή κατάσταση συνείδησης για απόκρυφους σκοπούς. Ο Σουσουμνά ο οποίος, όπως αναφέρεται στο *Νιρούκτα* (II, 6), είναι μόνο για να ανάβει την Σελήνη, είναι ωστόσο η ακτίνα που προτιμούν οι μυημένοι Γιόγκι. Το σύνολο των Επτά Ακτινών που διαχέονται μέσα στο Ηλιακό σύστημα, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο τον φυσικό Ουπάντι (βάση) του Αιθέρα της Επιστήμης στον οποίο Ουπάντι, το φως, η θερμότητα, ο ηλεκτρισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ. – οι δυνάμεις της ορθόδοξης επιστήμης – συσχετίζονται για να παράγουν τα γήινα αποτελέσματά τους. Σαν ψυχικά και πνευματικά αποτελέσματα εκπορεύονται και έχουν την πηγή τους στον υπερ-ηλιακό Ουπάντι, στον αιθέρα των αποκρυφιστών, ή Ακασά.

538 Σαν μια υπενθύμιση στους Δυτικούς Δογματιστές ότι το θέμα δεν μπορεί κατά κανέναν τρόπο να θεωρηθεί κλεισμένο, αναφέρουμε έναν πολύ αμερόληπτο κριτικό, η αυθεντία του οποίου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. "Δεν υπάρχει θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στο φως και στην θερμότητα... το καθένα είναι απλώς μια μεταμόρφωση του άλλου... Η θερμότητα είναι φως σε πλήρη ακινησία. Το φως είναι θερμότητα σε γρήγορη κίνηση. Μόλις το φως συνδυάζεται με ένα σώμα, γίνεται θερμότητα, αλλά όταν εκπέμπεται από αυτό το σώμα, γίνεται πάλι φως". (Σερ ΤζονΛέσλι, *Μια Πειραματική Έρευνα στην Φύση και στις Ιδιότητες της Θερμότητας*, σελ. 162). "Δεν μπορούμε να πούμε αν αυτό είναι σωστό ή λάθος, και θα πρέπει να περάσουν πολλά χρόνια, ίσως πολλές γενιές, πριν καταφέρουμε να το μάθουμε". (Μπακλ, *Ιστορία του Πολιτισμού στην Αγγλία*, Τομ. III, σελ. 384).

Επιστήμη βρίσκεται συνεχώς στο γίγνεσθαι και δεν μπορεί ποτέ να πει: "είμαι αυτό που είμαι". Από την άλλη μεριά, η Απόκρυφη Επιστήμη έχει τις *αναλλοίωτες* παραδόσεις της από τους προϊστορικούς χρόνους. Μπορεί να λαθεύει στα επί μέρους, αλλά ποτέ δεν μπορεί να κάνει λάθος στα θέματα των Συμπαντικών νόμων, απλώς επειδή αυτή η επιστήμη αναφέρεται σωστά από την φιλοσοφία σαν "*θεία*", που γεννήθηκε σε ανώτερα πεδία και μεταφέρθηκε στην Γη από όντα που ήταν πιο σοφά απ' όσο θα γίνει ποτέ ο άνθρωπος, ακόμα και στην έβδομη Φυλή του Έβδομου Γύρου. Και *εκείνη* η Επιστήμη ισχυρίζεται ότι οι Δυνάμεις δεν είναι αυτό που τις θεωρεί η σύγχρονη γνώση, δηλαδή ο Μαγνητισμός δεν είναι ένας "τρόπος κίνησης", και τουλάχιστον σ' αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση η *ακριβής* "σύγχρονη Επιστήμη" είναι βέβαιο ότι κάποια μέρα θα απογοητευθεί. Για παράδειγμα, εκ πρώτης όψεως τίποτε δεν είναι πιο ανόητο, πιο υπερβολικά παράλογο από το να πούμε ότι "ο Ινδός μυημένος Γιόγκι γνωρίζει πράγματι *δέκα φορές περισσότερα για την έσχατη φύση και σύσταση του φωτός απ' ό,τι ο μεγαλύτερος Ευρωπαίος φυσικός*, τόσο για το ηλιακό όσο και για το σεληνιακό φως". Τότε, λοιπόν, γιατί πιστεύεται ότι η ακτίνα Σουσουμνά είναι εκείνη που παρέχει στην Σελήνη το δανεισμένο φως της; Γιατί είναι "η ακτίνα που προτιμούν οι *μυημένοι Γιόγκι*"; Γιατί αυτοί οι Γιόγκι θεωρούν την Σελήνη σαν *την θεότητα του νου*; Απαντούμε: επειδή το φως, ή μάλλον όλες οι απόκρυφες ιδιότητές του, κάθε συνδυασμός και κάθε συσχετισμός του με άλλες δυνάμεις, νοητικές, ψυχικές και πνευματικές ήταν απόλυτα γνωστός στους αρχαίους σοφούς.

Έτσι, αν και στην γνώση της για την έσχατη σύσταση της ύλης, ή την ονομαζόμενη έσχατη ανάλυση σαν αντίθετη με την άμεση της Χημείας, η απόκρυφη επιστήμη μπορεί να είναι λιγότερο καλά πληροφορημένη για την συμπεριφορά των σύνθετων στοιχείων σε διάφορες περιπτώσεις φυσικών συσχετισμών, ωστόσο είναι υπερβολικά ανώτερη από όλους μαζί τους φυσικούς και τους χημικούς της εποχής μας στην γνώση της σχετικά με τις έσχατες |απόκρυφες καταστάσεις της ύλης και την αληθινή φύση της.

Αν, λοιπόν, δηλώσουμε την αλήθεια ανοιχτά και με απόλυτη ειλικρίνεια, δηλαδή, ότι οι αρχαίοι Μυημένοι είχαν μια πολύ ευρύτερη γνώση της φυσικής – σαν μια επιστήμη της Φύσης – απ' αυτήν που κατέχουν σήμερα όλες μαζί οι Ακαδημίες Επιστημών, η δήλωση αυτή θα χαρακτηριστεί σαν αυθάδεια και ανοησία, γιατί οι φυσικές επιστήμες θεωρούνται ότι έφτασαν στην κορυφή της τελειότητάς τους στην δική μας εποχή. Από εδώ προέρχεται και το κοροϊδευτικό ερώτημα: Μπορούν οι αποκρυφιστές, βασιζόμενοι στην παλιά "ξεσκεπασμένη" θεωρία ότι η θερμότητα είναι ένα υλικό ή ένα ρευστό, να απαντήσουν με επιτυχία στα δυο αυτά σημεία, δηλαδή

την παραγωγή θερμότητας δια της τριβής: διέγερση των μοριακών κινήσεων και (β) την μετατροπή της θερμότητας σε μηχανική ενέργεια;

Πριν απαντήσουμε στο ερώτημα πρέπει να τονίσουμε ότι οι Απόκρυφες Επιστήμες δεν θεωρούν ούτε τον ηλεκτρισμό ούτε καμιά από τις δυνάμεις που υποτίθεται ότι δημιουργούνται απ' αυτόν, σαν ύλη σε κάποια από τις καταστάσεις τις γνωστές στην φυσική επιστήμη. Για να το πούμε πιο καθαρά, καμιά απ' αυτές τις ονομαζόμενες "δυνάμεις", δεν είναι στερεά, αεριώδης ή ρευστή. Αν δεν θεωρείτο σχολαστικός ένας αποκρυφιστής δεν θα δεχόταν ούτε ο ηλεκτρισμός να ονομάζεται ρευστό: *επειδή είναι αποτέλεσμα και όχι αιτία*. Αλλά το νοούμενό του, θα έλεγε, *είναι μια συνειδητή αιτία*. Το ίδιο και στην περίπτωση της "Δύναμης" και του "Ατόμου". Αλλά ας δούμε τι έχει να πει ο χημικός Μπάτλεροφ, ένας σπουδαίος Ακαδημαϊκός, σχετικά μ' αυτές τις δυο αφηρημένες ιδέες.

> Τι είναι δύναμη; [ρωτάει αυτός ο μεγάλος άνδρας της Επιστήμης]. Τι είναι από αυστηρά επιστημονική σκοπιά και όπως διασφαλίζεται από τον νόμο της διατήρησης της ενέργειας; Οι αντιλήψεις για την Δύναμη συνοψίζονται στις αντιλήψεις γι' αυτόν, εκείνον, ή τον άλλο τρόπο κίνησης. Έτσι η δύναμη είναι απλώς το πέρασμα μιας κατάστασης κίνησης σε μια άλλη παρόμοια κατάσταση: του ηλεκτρισμού, σε θερμότητα και φως˙ της θερμότητας σε ήχο ή κάποια μηχανική λειτουργία κ.ο.κ.[539] Την πρώτη φορά που δημιουργήθηκε ηλεκτρικό ρευστό πάνω στην Γη από τον άνθρωπο θα ήταν μέσω της τριβής. Επομένως, όπως είναι γνωστό, η θερμότητα είναι εκείνη που το παράγει διαταράσσοντας την μηδενική του κατάσταση [ουδέτερη ή *λάγια*, Ε.Μ.Π.] και ο ηλεκτρισμός καθ' εαυτός δεν υπάρχει πάνω στην Γη περισσότερο απ' ό,τι η θερμότητα ή το φως, ή οποιαδήποτε άλλη δύναμη. Είναι όλες τους αλληλεπιδράσεις, όπως λέει η επιστήμη.

539 Στο πεδίο της εκδήλωσης και της απατηλής ύλης μπορεί να συμβαίνει έτσι – όχι ότι δεν είναι τίποτε περισσότερο, γιατί είναι πολύ περισσότερα. [Ε.Π.Μπ.]

Όταν μια ορισμένη ποσότητα θερμότητας, βοηθούμενη από μια μηχανή ατμού, μετατρέπεται σε μηχανικό έργο, μιλάμε για την ισχύ (ή δύναμη) του ατμού. Όταν ένα πίπτον σώμα χτυπάει ένα εμπόδιο στο δρόμο του, προκαλώντας έτσι θερμότητα και ήχο, το ονομάζουμε ισχύ της σύγκρουσης. Όταν ο ηλεκτρισμός αποσυνθέτει το νερό ή θερμαίνει ένα σύρμα από πλατίνα, μιλάμε για την δύναμη του ηλεκτρικού ρευστού. Όταν οι ακτίνες του Ήλιου συλλαμβάνονται από το θερμομετρικό δοχείο και ο υδράργυρος διαστέλλεται, μιλάμε για την θερμική ενέργεια του Ήλιου. Με λίγα λόγια, όταν η κατάσταση μιας καθορισμένης ποσότητας κίνησης σταματάει, μια άλλη κατάσταση κίνησης ίση με την προηγούμενη παίρνει την θέση της και το αποτέλεσμα ενός τέτοιου μετασχηματισμού ή αλληλεπίδρασης είναι: δύναμη. Σε όλες τις περιπτώσεις όπου ένας τέτοιος μετασχηματισμός, ή το πέρασμα μιας κατάστασης κίνησης σε μια άλλη, απουσιάζει εντελώς, εκεί δεν είναι δυνατή καμιά δύναμη. Ας αποδεχτούμε για μια στιγμή μια απόλυτα ομογενή κατάσταση του Σύμπαντος και η αντίληψη μας για την δύναμη γίνεται ένα τίποτε.

Επομένως, γίνεται φανερό ότι η δύναμη, την οποία ο υλισμός θεωρεί σαν την αίτια της ποικιλίας που μας περιβάλλει, είναι στην πραγματικότητα μόνο ένα αποτέλεσμα, ένα επακόλουθο αυτής της ποικιλίας. Από μια τέτοια σκοπιά, η δύναμη δεν είναι η αιτία της κίνησης, αλλά ένα αποτέλεσμα, ενώ η αιτία της δύναμης ή δυνάμεων δεν είναι το υλικό ή η ύλη, αλλά η ίδια η κίνηση. Έτσι, η ύλη πρέπει να παραμεριστεί και μαζί μ' αυτήν και η βασική αρχή του υλισμού, που έχει γίνει περιττή, αφού η δύναμη υποβιβασμένη σε μια κατάσταση κίνησης δεν μπορεί να δώσει καμιά ιδέα του υλικού. Αν η δύναμη είναι το αποτέλεσμα της κίνησης, τότε γίνεται ακατανόητο *γιατί αυτή η κίνηση θα πρέπει να αποτελεί μαρτυρία της ύλης* και όχι του Πνεύματος ή μιας Πνευματικής ουσίας. Είναι αλήθεια ότι η λογική μας δεν μπορεί να κατανοήσει μια κίνηση χωρίς κάτι που να κινείται (και η λογική μας έχει δίκιο)· αλλά η φύση ή το *είναι* εκείνου του κινούμενου κάτι παραμένει εντελώς άγνωστη για την Επιστήμη· και σε μια τέτοια περίπτωση, ο Πνευματιστής έχει το ίδιο δικαίωμα να την αποδώσει σε ένα "Πνεύμα", *όσο* και ο Υλιστής που την αποδίδει στην δημιουργική και πανίσχυρη ύλη. Στην περίπτωση αυτή ο Υλιστής δεν έχει ιδιαίτερα προνόμια, ούτε μπορεί να διεκδικήσει κανένα. Ο νόμος της διατήρησης της ενέργειας, ιδωμένος έτσι, φαίνεται παράνομος στις αξιώσεις και τους ισχυρισμούς του σ' αυτή την περίπτωση. Το "μεγάλο δόγμα": *καμία δύναμη δίχως ύλη και καμιά ύλη δίχως δύναμη* καταρρίπτεται και χάνει εντελώς την μεγάλη σημασία του με την οποία προσπάθησε να το ντύσει ο υλισμός. Η αντίληψη της δύναμης δεν προσφέρει ακόμα καμιά ιδέα της ύλης και δεν μας αναγκάζει κατά κανένα τρόπο να δούμε σ' αυτήν την "αρχή κάθε αρχής". (Μ. Μ. Μπάτλεροφ, *Επιστημονικές Επιστολές*.)

Είμαστε σίγουροι πως η πραγματική επιστήμη δεν είναι υλιστική· και η πεποίθησή μας λέει πως δεν μπορεί να είναι τέτοια, αν η γνώση της είναι αληθινή. Υπάρχει ένας σοβαρός λόγος γι' αυτό, που ορίζεται πολύ καλά από κάποιους φυσικούς και χημικούς. Οι φυσικές επιστήμες δεν μπορούν να βαδίσουν χέρι με χέρι με τον υλισμό. Για να αρθούν στο ύψος της αποστολής τους οι άνθρωποι της επιστήμης πρέπει να απορρίψουν την ίδια την πιθανότητα των υλιστικών δοξασιών που έχουν οποιαδήποτε σχέση με την ατομική θεωρία· και βλέπουμε ότι οι Λάνγκε, Μπάτλεροφ, Ντι Μπουά-Ρεϋμόν – ο τελευταίος πιθανόν ασυνείδητα – και αρκετοί άλλοι, το απέδειξαν. Και αποδεικνύεται ακόμα από το γεγονός ότι ο Κανάντα στην Ινδία και οι Λεύκιππος, Δημόκριτος και μετά απ' αυτούς ο Επίκουρος – οι πρώτοι ατομιστές στην Ευρώπη – ενώ διέδιδαν την δοξασία των καθορισμένων αναλογιών, πίστευαν ταυτόχρονα σε *θεούς* ή υπεραισθητές οντότητες. Έτσι, οι ιδέες τους σχετικά με την ύλη διέφεραν απ' αυτές που κυριαρχούν σήμερα, θα μας επιτραπεί να διευκρινίσουμε την δήλωση μας με μια σύντομη σύνοψη των αρχαίων και σύγχρονων απόψεων της φιλοσοφίας σχετικά με τα άτομα και να αποδείξουμε έτσι ότι η ατομική θεωρία σκοτώνει τον υλισμό.

Από την σκοπιά του υλισμού που ανάγει την αρχή των πάντων στην ύλη, το Σύμπαν στην πληρότητά του αποτελείται από άτομα και κενό. Ακόμα και αν αφήσουμε κατά μέρος το αξίωμα που δίδασκαν οι αρχαίοι, ότι η φύση αποστρέφεται το κενό – που τώρα έχει πλήρως αποδειχθεί από το τηλεσκόπιο και το μικροσκόπιο – τι είναι ένα άτομο; Ο καθηγητής Μπάτλεροφ γράφει:

επιστήμη μας απαντά ότι είναι η περιορισμένη διαίρεση του υλικού, το αδιαίρετο τμήμα, μόριο της ύλης. Η αποδοχή της διαιρετότητας του ατόμου ισοδυναμεί με την αποδοχή μιας άπειρης διαιρετότητας του υλικού, που είναι ισοδύναμη με την μείωση του υλικού στο μηδέν, στο τίποτε. Μόνο εξαιτίας του αισθήματος της αυτοσυντήρησης ο υλισμός δεν μπορεί να αποδεχθεί την άπειρη διαιρετότητα, διαφορετικά θα έπρεπε να αποχαιρετήσει για πάντα την βασική αρχή του και έτσι να υπογράψει την ίδια την θανατική καταδίκη του.

Για παράδειγμα, ο Μπύχνερ, σαν ένας αληθινός δογματικός του υλισμού, διακηρύσσει ότι, "η αποδοχή της άπειρης διαιρετότητας είναι παράλογη και ισοδυναμεί με την αμφιβολία για την ίδια την ύπαρξη της ύλης". Λοιπόν, ο υλισμός λέει ότι το άτομο είναι αδιαίρετο; Πολύ καλά.

Δείτε τώρα [γράφει ο Μπάτλεροφ στις *Επιστημονές Επιστολές*] σε τι περίεργη αντίφαση οδηγεί τους υλιστές αυτή η θεμελιώδης αρχή. Το άτομο είναι αδιαίρετο και ταυτόχρονα ξέρουμε ότι είναι ελαστικό. Μια προσπάθεια να του αφαιρέσουμε την ελαστικότητά του είναι αδιανόητη, γιατί θα ισοδυναμούσε με παραλογισμό. Απόλυτα μη-ελαστικά άτομα δεν θα μπορούσαν ποτέ να εμφανίσουν ούτε ένα από εκείνα τα αναρίθμητα φαινόμενα που αποδίδονται στις αλληλεπιδράσεις τους. Χωρίς καμιά ελαστικότητα τα άτομα δεν θα μπορούσαν να εκδηλώσουν την ενέργειά τους και η ύλη των υλιστών θα παρέμενε στερημένη από κάθε δύναμη. Επομένως, αν το Σύμπαν αποτελείται από άτομα, τότε αυτά τα άτομα πρέπει να είναι ελαστικά. Εδώ ακριβώς συναντάμε ένα αξεπέραστο εμπόδιο. Γιατί ποιες είναι οι συνθήκες που απαιτούνται για την εκδήλωση της ελαστικότητας; Μια ελαστική μπάλα όταν προσκρούει σε ένα εμπόδιο πλαταίνει και συστέλλεται, πράγμα που δεν θα μπορούσε να το κάνει αν δεν αποτελείτο από μόρια, η σχετική θέση των οποίων υφίσταται την στιγμή της πρόσκρουσης μια προσωρινή αλλαγή. Αυτό μπορεί να ειπωθεί για την ελαστικότητα γενικά: καμιά ελαστικότητα δεν είναι δυνατή χωρίς αλλαγή σχετικά με την θέση των συστατικών μερών ενός ελαστικού σώματος. Αυτό σημαίνει ότι το ελαστικό σώμα είναι μεταβλητό και αποτελείται από μόρια, ή με άλλα λόγια, ότι η ελαστικότητα μπορεί να ανήκει μόνο σε κείνα τα σώματα που είναι διαιρετά. Και το άτομο είναι ελαστικό.

Αυτό αρκεί για να δείξει πόσο παράλογη είναι η ταυτόχρονη αποδοχή της αδιαιρετότητας και της ελαστικότητας του ατόμου. Το άτομο είναι ελαστικό, άρα το άτομο είναι διαιρετό και πρέπει να αποτελείται από μόρια, ή υπο-άτομα. Και αυτά τα υπο-άτομα; Ή είναι μη-ελαστικά και σ' αυτήν την περίπτωση δεν παρουσιάζουν δυναμική σημασία, ή είναι επίσης ελαστικά και τότε και αυτά επίσης υπόκεινται σε διαιρετότητα. Αυτό επ' άπειρον. Αλλά η άπειρη διαιρετότητα των ατόμων ανάγει την ύλη σε απλά κέντρα δύναμης, δηλαδή αποκλείει την πιθανότητα αντίληψης της ύλης σαν ένα αντικειμενικό υλικό.

Αυτός ο φαύλος κύκλος είναι μοιραίος για τον υλισμό. Βρίσκεται πιασμένος στα ίδια του τα δίχτυα και δεν υπάρχει διέξοδος από το δίλημμα. Αν πει ότι το άτομο είναι αδιαίρετο, τότε η μηχανική θα του κάνει το φοβερό ερώτημα: "Σ' αυτήν την περίπτωση πώς κινείται το Σύμπαν και πώς αλληλεπιδρούν οι δυνάμεις του; Ένας κόσμος φτιαγμένος από απόλυτα μη-ελαστικά άτομα, είναι σαν μια ατμομηχανή χωρίς ατμό, είναι καταδικασμένος σε αιώνια αδράνεια".

Αποδεχτείτε τις εξηγήσεις και τις διδασκαλίες του αποκρυφισμού και μόλις η τυφλή αδράνεια της φυσικής επιστήμης αντικατασταθεί από τις νοήμονες ενεργές Δυνάμεις πίσω από το πέπλο της φύσης, τότε η κίνηση και η αδράνεια γίνονται υποτακτικές αυτών των Δυνάμεων. Ολόκληρη η επιστήμη του αποκρυφισμού βασίζεται πάνω στο δόγμα της απατηλής φύσης της ύλης και της άπειρης διαιρετότητας του ατόμου. Ανοίγει απεριόριστους ορίζοντες σε υλικό εμψυχωμένο από την θεία πνοή της ψυχής του σε κάθε πιθανή κατάσταση λεπτότητας, καταστάσεις που ούτε καν τις έχουν ονειρευτεί ακόμα και οι πιο πνευματικοί χημικοί και φυσικοί.

Οι παραπάνω απόψεις εκφράστηκαν από έναν Ακαδημαϊκό, τον μεγαλύτερο χημικό της Ρωσίας και αναγνωρισμένη αυθεντία ακόμα και στην Ευρώπη, τον αείμνηστο καθηγητή Μπάτλεροφ. Είναι αλήθεια ότι υπερασπιζόταν τα φαινόμενα των Πνευματιστών, τις ονομαζόμενες υλοποιήσεις, στα οποία πίστευε, όπως πίστευαν οι καθηγητές Ζόλνερ και Χάρε και όπως πιστεύουν ακόμα οι Α. Ράσελ Ουάλας, ο σερ Ο. Κρουκς και πολλά άλλα Μέλη της Βασιλικής Εταιρείας, είτε στα φανερά είτε στα κρυφά. Αλλά το επιχείρημά του σχετικά με την φύση της ουσίας που δρα πίσω από τα φυσικά φαινόμενα του φωτός, της θερμότητας, του ηλεκτρισμού κ.τ.λ. δεν είναι λιγότερο επιστημονικό και αυθεντικό εξαιτίας αυτού και μπορεί να χρησιμοποιηθεί θαυμάσια στην προκειμένη περίπτωση. Η επιστήμη δεν έχει δικαίωμα να αρνείται στους αποκρυφιστές τον ισχυρισμό τους για μια πιο βαθιά γνώση των ονομαζόμενων Δυνάμεων οι οποίες, λένε, είναι μόνο τα αποτελέσματα αιτίων που δημιουργούνται από Δυνάμεις υλικές και όμως υπεραισθητές και πέρα

από κάθε είδος ύλης την οποία αυτοί (οι επιστήμονες) έχουν μέχρι τώρα γνωρίσει. Το μόνο που μπορεί να κάνει η επιστήμη είναι να πάρει την στάση του ανταγωνιστή και να την κρατήσει. Τότε μπορεί να πει: "Η δική σας υπόθεση δεν έχει αποδειχθεί περισσότερο από την δική μας, αλλά ομολογούμε ότι στην πραγματικότητα δεν γνωρίζουμε τίποτε ούτε για την Δύναμη ή την ύλη, ή γι' αυτό που βρίσκεται στο βάθος των ονομαζόμενων αλληλεπιδράσεων των Δυνάμεων. Γι' αυτό, μόνο χρόνος μπορεί να αποδείξει ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο. Ας περιμένουμε υπομονετικά και στο μεταξύ ας δείχνουμε ευγένεια, αντί να κατηγορούμε ο ένας τον άλλον".

Για να γίνει, όμως, αυτό απαιτείται απεριόριστη αγάπη για την αλήθεια και εγκατάλειψη εκείνης της αξίωσης – οπωσδήποτε λαθεμένης – του αλάνθαστου, την οποία οι άνθρωποι της επιστήμης έχουν αποκτήσει ανάμεσα στις αμαθείς και επιπόλαιες, αν και καλλιεργημένες, μάζες των αδαών. Η ανάμειξη των δυο επιστημών, της αρχαϊκής και της νέας, απαιτεί πρώτα απ' όλα την εγκατάλειψη των πραγματικών υλιστικών γραμμών. Χρειάζεται κάποιο είδος θρησκευτικού μυστικισμού, ακόμα και μελέτη της αρχαίας μαγείας, την οποία οι Ακαδημαϊκοί μας δεν θα κάνουν ποτέ. Η αναγκαιότητα αυτή εξηγείται εύκολα. Ακριβώς όπως στα παλιά αλχημιστικά έργα το πραγματικό νόημα των υλικών και των στοιχείων που εννοούνταν κρύβεται κάτω από τις πιο ανόητες μεταφορές, το ίδιο και η φυσική, ψυχική και πνευματική φύση των Στοιχείων (του πυρός, ας πούμε) κρύβονται στους *Βέντα* και ειδικά στα *Πουρανά*, κάτω από αλληγορίες κατανοητές μόνο στους μυημένους. Αν δεν είχαν κανένα νόημα, τότε πράγματι όλοι αυτοί οι μεγαλειώδεις μύθοι και οι αλληγορίες σχετικά με την ιερότητα των τριών τύπων πυρός και *των σαράντα εννιά αρχικών πυρών* – που προσωποποιούνται από τους Γιους των θυγατέρων του Ντάσκα και τους Ρίσι, τους συζύγους τους, "που μαζί με τον πρώτο γιο του Μπράχμα και τους τρεις απογόνους του αποτελούν τα σαράντα εννιά πυρά" – όλα αυτά, λοιπόν, θα ήταν απλώς ανόητη πολυλογία και τίποτε περισσότερο. Αλλά δεν είναι έτσι. Κάθε *πυρ* έχει ξεχωριστή λειτουργία και νόημα στους κόσμους του φυσικού και του πνευματικού. Επίσης, στην ουσιαστική του φύση έχει μια αντίστοιχη σχέση με μια από τις ανθρώπινες ψυχικές ιδιότητες, εκτός από τις καθορισμένες χημικές και φυσικές δυνατότητες όταυ έρχεται σε επαφή με τη *γήινα* διαφοροποιημένη ύλη. Η επιστήμη δεν έχει να προσφέρει καμιά θεώρηση για το πυρ *καθ' αυτό*, αλλά ο αποκρυφισμός και η αρχαία θρησκευτική επιστήμη έχουν. Αυτό διακρίνεται ακόμα και στην φτωχή και σκόπιμα καλυμμένη φρασεολογία των *Πουρανά*, (όπως στο *Βαγιού -Πουρανά*) όπου εξηγούνται πολλές από τις ιδιότητες των *προσωποποιημένων* πυρών. Έτσι, *Παβακά*, είναι το ηλεκτρικό πυρ, ή *Βαΐντγιουτά*. *Παβαμάνα*, είναι το πυρ που παράγεται διά της τριβής (ή *Νιρματγιά*) και *Σούτσι* είναι το ηλιακό πυρ (ή *Σαούρια*)[540] – όπου και τα τρία είναι γιοι του Αμπιμάνιν, του Αγκνί (πυρ), μεγαλύτερου γιου του Μπράχμα και της Σβάχα. Ακόμα, ο Παβακά γίνεται γονέας του Καβγιαβάχανα, του *πυρός* των Πιτρί, ο Σούτσι, του Χαβγιαβάχανα, του πυρός των θεών και ο Παβαμάνα, του Σαχάρακσα, του πυρός των Άσουρα. Όλα αυτά δείχνουν ότι οι συγγραφείς των *Πουρανά* ήταν τέλειοι γνώστες των "Δυνάμεων" της επιστήμης και των αλληλεπιδράσεών τους, καθώς επίσης και των διαφόρων ιδιοτήτων τους στην επίδρασή τους πάνω σε εκείνα τα ψυχικά και φυσικά φαινόμενα που τώρα η φυσική επιστήμη δεν τα πιστεύει και της είναι άγνωστα. Πολύ φυσικά, όταν ένας Ανατολιστής – ειδικά κάποιος με υλιστικές τάσεις – διαβάζει ότι αυτά είναι απλώς ονομασίες του πυρός που χρησιμοποιούνται στις *επικλήσεις* και τελετουργίες, τα αποκαλεί "Ταντρική δεισιδαιμονία και σύγχυση" και στρέφει την προσοχή του περισσότερο στο να αποφεύγει τα λάθη προφοράς, παρά στο να προσέξει το μυστικό νόημα που αποδίδεται στις προσωποποιήσεις, ή στο να αναζητήσει την ερμηνεία τους στις φυσικές αλληλεπιδράσεις των μέχρι τώρα γνωστών δυνάμεων. Πράγματι, τόσο ελάχιστη πίστη δίνεται στην γνώση των αρχαίων Αρίων, ώστε ακόμα και φωτεινά αποσπάσματα, όπως αυτό του *Βίσνου Πουρανά*, περνούν απαρατήρητα. Ωστόσο, τι μπορεί να σημαίνουν αυτές οι φράσεις;

> Ύστερα, ο αιθέρας, ο αέρας, το φως, το νερό και η γη, ενωμένα ατομικά με τις ιδιότητες του ήχου και τα υπόλοιπα, υπήρχαν σαν ξεχωριστά σύμφωνα με τις ιδιότητές τους.... αλλά κατέχοντας διάφορες ενέργειες και όντας ασύνδετα, δεν μπορούν, χωρίς συνδυασμό, να δημιουργήσουν έμβια όντα, αν δεν έχουν αναμειχθεί το ένα με το άλλο. Όταν συνδυάστηκαν.... πήραν μέσω του αμοιβαίου συσχετισμού τους τον

[540] Ονομαζόμενο "πότης των υδάτων", επειδή η ηλιακή θερμότητα αναγκάζει το νερό να εξατμιστεί.

χαρακτήρα μιας μάζας απόλυτης ενότητας και κατευθύνθηκαν από το Πνεύμα....κ.τ.λ. (Βιβλίο Πρώτο, κεφ. 2, Ουίλσον, τομ. Ι, σελ. 38.)

Αυτό, φυσικά, σημαίνει ότι οι συγγραφείς γνώριζαν τέλεια την αλληλεπίδραση και ήταν καλά πληροφορημένοι σχετικά με την προέλευση του Κόσμου από την "αδιαχώριστη Αρχή": *Αβγιακτανουγκράσνα* αναφερόμενη στα Παραμπράχμαν και Μουλαπρακρίτι συνδυασμένα και όχι το "Αβγιάκτα, Πρώτη Αιτία *ή* ύλη", όπως το αποδίδει ο Ουίλσον. Οι αρχαίοι μυημένοι δεν γνώριζαν καμιά "εκ θαύματος δημιουργία", 'αλλά δίδασκαν την εξέλιξη των ατόμων (στο δικό μας φυσικό πεδίο) και την πρώτη τους διαφοροποίηση από το *λάγια* στην προτύλη, όπως ονόμασε ο Κρουκς υπαινιτικά την ύλη, ή πρωταρχική ουσία πέρα από την γραμμή μηδέν: εκεί όπου εμείς τοποθετούμε την Μουλαπρακρίτι, την "ριζική Αρχή" του κοσμικού υλικού και των πάντων μέσα στον κόσμο.

Αυτό μπορεί να δειχθεί εύκολα. Πάρτε για παράδειγμα την πρόσφατα εκδομένη κατήχηση των Βισισταντβαϊτά Βενταντιστών, ένα ορθόδοξο και εξωτερικό σύστημα, που είχε ωστόσο πλήρως παρουσιαστεί και διδασκόταν κατά τον 11ο αιώνα (ο ιδρυτής του, ο Ραμανουγιατσάργια, γεννήθηκε το 1017 μ.Χ.), σε μια εποχή όπου η ευρωπαϊκή "επιστήμη" πίστευε ακόμα στην τετράγωνη και επίπεδη Γη του Κοσμά του Ινδικοπλεύστη του 6ου αιώνα. Το σύστημα αυτό διδάσκει πως πριν αρχίσει η εξέλιξη, η Πρακρίτι (Φύση) βρισκόταν σε μια κατάσταση *λάγια* ή απόλυτης ομοιογένειας, αφού "η ύλη υπάρχει σε δυο καταστάσεις, την *σούκσμα*, ή κρυμμένη και αδιαφοροποίητη, και την *στούλα* ή διαφοροποιημένη κατάσταση". Έπειτα έγινε *άνου*, ατομική. Διδάσκει για το *Σουντά-σαττβά*: "μια ουσία που δεν υπόκειται στις ιδιότητες της ύλης, από την οποία είναι τελείως διαφορετική" και προσθέτει ότι από αυτήν την ουσία ή υλικό είναι φτιαγμένα τα σώματα των κατοίκων του Βαϊκουνταλόκα (του ουρανού του Βίσνου), των θεών.

Ότι κάθε μόριο ή άτομο της Πρακρίτι περιέχει *Τζιβά* (θεία ζωή) και είναι το *σάριρα* (σώμα) του *Τζιβά* που περιέχει, ενώ κάθε *Τζιβά* είναι με την σειρά του το *σάριρα* του υπέρτατου πνεύματος, αφού "το *Παραμπράχμαν* διαπερνάει κάθε Τζιβά, καθώς και κάθε μόριο ύλης". Αν και η φιλοσοφία της Βισισταντβαϊτά, όταν συγκριθεί με εκείνη της Αντβαϊτά – την μη δυαδική – είναι δυαδική και ανθρωπομορφική, ωστόσο είναι κατά πολύ ανώτερη σε λογική και φιλοσοφία από εκείνη την κοσμογονία που έγινε αποδεκτή από την πρώτη χριστιανοσύνη, ή τον μεγάλο αντίπαλό της, την σύγχρονη επιστήμη. Οι οπαδοί μιας από τις μεγαλύτερες διάνοιες που εμφανίστηκαν ποτέ πάνω στην Γη, οι Αντβαϊτιστές Βενταντιστές ονομάζονται Αθεϊστές, επειδή θεωρούν τα πάντα, εκτός από το Παραμπράχμαν – το *χωρίς* δεύτερο, ή Απόλυτη Πραγματικότητα – σαν πλάνη. Και όμως οι σοφότεροι μυημένοι προέρχονται από τις τάξεις τους, καθώς και οι μεγαλύτεροι Γιόγκι. Οι *Ουπανισάντ* δείχνουν ότι όχι μόνο γνώριζαν ασφαλώς ποια είναι η *αιτιώδης* ουσία στα *αποτελέσματα της τριβής*, και ότι οι προγονοί τους κατείχαν την *μετατροπή της θερμότητας σε μηχανική δύναμη*, αλλά και ότι γνώριζαν τα *νοούμενα* κάθε πνευματικού καθώς και κάθε κοσμικού φαινομένου.

Πράγματι, ο νεαρός Μπραχμάνος που σπουδάζει στα πανεπιστήμια και στα κολλέγια της Ινδίας με τις μεγαλύτερες τιμές, που αρχίζει την ζωή του σαν Διδάκτωρ των Τεχνών ή Πτυχιούχος Νομικής, με μια ολόκληρη σειρά από τίτλους πίσω από το όνομά του και με μια περιφρόνηση για τους εθνικούς θεούς του ανάλογη με τις τιμές που δέχτηκε κατά την εκπαίδευσή του στις φυσικές επιστήμες, πράγματι αυτός αρκεί να διαβάσει κάτω από το φως των τελευταίων και ενθυμούμενος την αλληλεπίδραση των φυσικών Δυνάμεων, μερικά αποσπάσματα στα *Πουρανά* του, και θα καταλάβει πόσα πολύ περισσότερα γνώριζαν οι προγονοί του απ' όσα θα μάθει ποτέ ο ίδιος: εκτός και γίνει αποκρυφιστής. Ας στραφεί στην αλληγορία των Πουρουράβα και του ουράνιου Γκανταρβά,[541] *που προμήθεψε τους πρώτους με ένα δοχείο γεμάτο από ουράνιο πυρ. Ο πρωτόγονος*

541 Ο Γκανταρβά των *Βέντα* είναι η θεότητα που γνωρίζει και αποκαλύπτει στους θνητούς τα μυστικά του ουρανού και τις θείες αλήθειες. *Κοσμικά*, οι Γκανταρβά είναι οι συσσωρευμένες δυνάμεις του ηλιακού πυρός και αποτελούν τις Δυνάμεις του. *Ψυχικά*, είναι η διάνοια που διαμένει στο *Σουσουμνά*, την Ηλιακή ακτίνα, την ανώτερη από τις *επτά* ακτίνες. *Μυστικά*, είναι η απόκρυφη δύναμη στον Σόμα (την Σελήνη, ή σεληνιακό φυτό) και στο ποτό που φτιάχνεται απ' αυτό. *Φυσικά*, είναι τα φαινόμενα και *πνευματικά*, είναι οι νοούμενες αιτίες του *Ήχου* και η "Φωνή της Φύσης". Έτσι, ονομάζονται οι 6.333 "ουράνιοι Τραγουδιστές" και μουσικοί του λοκά του Ίντρα που προσωποποιούν (ακόμα και στον αριθμό) τους διάφορους και πολλαπλούς ήχους στην Φύση, τόσο επάνω όσο και κάτω. Στις τελευταίες

τρόπος της απόκτησης πυρός δια της τριβής έχει την επιστημονική του εξήγηση στους Βέντα και είναι γεμάτος νόημα για κείνον που διαβάζει ανάμεσα στις γραμμές. Ο *Τρετάγκνι* (ιερή τριάδα πυρών) που αποκτιέται με την τριβή ξύλων φτιαγμένων από το δέντρο Ασβαττά (το δέντρο Μπο, της Σοφίας και Γνώσης) – ξύλων "που έχουν μήκος τόσων δακτύλων όσες και οι συλλαβές της Γκαγιατρί" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τέταρτο VI) – πρέπει να έχει ένα μυστικό νόημα, διαφορετικά οι συγγραφείς των *Βέντα* και των *Πουρανά* δεν ήταν ιεροί συγγραφείς, αλλά απατεώνες. Απόδειξη ότι έχει ένα τέτοιο νόημα είναι οι Ινδοί αποκρυφιστές, και αυτοί μόνοι είναι ικανοί να διαφωτίσουν την επιστήμη ως προς το γιατί και το πώς, "το πυρ που ήταν πρωταρχικά ένα, έγινε τριπλό (*τρίντα*) στο τωρινό μας Μανβαντάρα, από τον Γιο της Ίλα (Βατς), της πρωταρχικής γυναίκας μετά τον Κατακλυσμό, της συζύγου και κόρης του Βαϊβασβάτα Μάνου. Η αλληγορία είναι υπαινικτική, σε οποιοδήποτε *Πουρανά* κι αν διαβαστεί και μελετηθεί.

αλληγορίες λέγεται ότι έχουν μυστική ισχύ επάνω στις γυναίκες και ότι τους *αρέσουν*. Το εσωτερικό νόημα είναι καθαρό. Είναι μια από τις μορφές, αν όχι το πρωτότυπο, των αγγέλλων του Ενώχ, των Γιων του θεού, που είδαν ότι οι θυγατέρες των ανθρώπων ήταν όμορφες (Γένεση, ΣΤ'), που τις παντρεύτηκαν και δίδαξαν στις θυγατέρες της Γης τα *μυστικά του Ουρανού*.

VII

ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τώρα πρέπει να αναφερθούν προς όφελος μας τα σοφά λόγια αρκετών (Άγγλων) ανθρώπων της επιστήμης. Αν και απομονώθηκαν "χάριν αρχών" από τους λίγους, ωστόσο γίνονται σιωπηρά αποδεκτοί από τους πολλούς. Κάθε αποκρυφιστής, αλλά ακόμα και μερικοί ανίδεοι αναγνώστες θα αναγνωρίσουν ότι ένας απ' αυτούς κηρύσσει σχεδόν απόκρυφες δοξασίες, σε μερικά πράγματα ταυτόσημες και συχνά ισοδύναμες με μια δημόσια αναγνώριση του δικού μας "Φοχάτ και των επτά Γιων του": τους απόκρυφους Γκανταρβά των *Βέντα*.

Αν οι αναγνώστες ανοίξουν την *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση* (Τομ. V, σελ. 327-336)*, θα βρουν εκεί ένα άρθρο για την "Ηλιακή και την Γήινη Δύναμη", του δρ. Μπ. Ο. Ρίτσαρντσον, Μέλους της Βασιλικής Εταιρίας, που [εν μέρει] αναφέρει τα ακόλουθα*:

Αυτήν την στιγμή όπου η θεωρία ότι η απλή κίνηση είναι η πηγή όλων των ποικιλιών δύναμης, γίνεται πάλι η κυριαρχούσα σκέψη, θα ήταν σχεδόν αίρεση να ξανανοίξει κανείς μια διαμάχη η οποία εδώ και αρκετό καιρό φαίνεται, κατά γενική ομολογία, ότι έχει ουσιαστικά κλείσει. Αλλά αναλαμβάνω τον κίνδυνο και, επομένως, θα αναφέρω ποιες ήταν οι ακριβείς απόψεις του αθάνατου αιρετικού, του οποίου το όνομα [Σάμου-ελ Μέτκαλφ] ψιθύρισα στους αναγνώστες, σχετικά με την ηλιακή δύναμη. Αρχίζοντας με το επιχείρημα στο οποίο συμφωνούν όλοι σχεδόν οι φυσικοί, ότι δηλαδή υπάρχουν στην φύση δυο παράγοντες: ύλη που είναι σταθμητή, ορατή και απτή, και ένα κάτι που είναι αστάθμητο, αόρατο και αντιληπτό μόνο από την επίδρασή του πάνω στην ύλη, ο Μέτκαλφ ισχυρίζεται πως ο αστάθμητος και ενεργός παράγοντας, τον οποίο ονομάζει "*θερμικό*" [caloric]*, δεν είναι ένας απλός τρόπος κίνησης*, ούτε ένας κραδασμός ανάμεσα στα μόρια της σταθμητής ύλης, αλλά ότι *ο ίδιος είναι μια υλική ουσία που κυλάει από τον ήλιο μέσω του χώρου*,[542] γεμίζοντας το κενό ανάμεσα στα μόρια των στερεών σωμάτων και μεταδίδοντας μέσω αίσθησης την ιδιότητα που ονομάζεται θερμότητα. Η υλική φύση του θερμικού, ή ηλιακής δύναμης, υποστηρίζεται απ' αυτού με βάση τα ακόλουθα σημεία:

Ότι μπορεί να προστεθεί και να αφαιρεθεί από άλλα σώματα και να μετρηθεί με μαθηματική ακρίβεια.

Ότι αυξάνει του όγκο των σωμάτων, τα οποία επίσης μειώνονται σε μέγεθος με την αφαίρεσή του.

Ότι τροποποιεί την μορφή, τις ιδιότητες και την κατάσταση όλων των άλλων σωμάτων.

Ότι *περνάει με ακτινοβολία μέσα από το πιο τέλειο κεν*[543] που μπορεί να σχηματιστεί, στο οποίο παράγει τα ίδια αποτελέσματα πάνω στο θερμόμετρο όπως και όταν είναι στην ατμόσφαιρα.

Ότι ασκεί μηχανική και χημική δύναμη στην οποία τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί, όπως στα ηφαίστεια, στην έκρηξη πυρίτιδας και άλλων εκρηκτικών μειγμάτων.

Ότι λειτουργεί με αισθητό τρόπο πάνω στο νευρικό σύστημα, παράγοντας έντονο πόνο και, σε υπερβολική δόση, αποδιοργάνωση των ιστών.

Σαν αντίθεση στην κραδασμική θεωρία ο Μέτκαλφ υποστηρίζει ότι, αν το θερμικό ήταν μια απλή *ιδιότητα ή ποιότητα*, δεν θα μπορούσε να αυξήσει τον όγκο άλλων σωμάτων. Για τον σκοπό αυτόν πρέπει το ίδιο να έχει όγκο, πρέπει να καταλαμβάνει χώρο και πρέπει, επομένως, να είναι ένας υλικός παράγοντας. Αν το θερμικό ήταν απλώς *το αποτέλεσμα της κραδασμικής κίνησης* μεταξύ των μορίων της σταθμητής ύλης, *δεν θα μπορούσε να ακτινοβολείται από ζεστά σώματα* χωρίς την ταυτόχρονη μετακίνηση των κραδαινόμενων μορίων. Αλλά γεγονός είναι ότι η θερμότητα μπορεί να ακτινοβολείται από υλική σταθμητή ουσία χωρίς

[542] Όχι μόνο "μέσω του χώρου", αλλά γεμίζοντας κάθε σημείο του ηλιακού μας συστήματος, γιατί είναι το φυσικό ίζημα, θα λέγαμε, του Αιθέρα, το επίστρωμα του στο πεδίο μας. Ενώ ο Αιθέρας έχει να υπηρετήσει άλλους κοσμικούς και γήινους σκοπούς πέρα από το να είναι ο"πράκτορας" μεταβίβασης του φωτός. Είναι το αστρικό ρευστό ή "Φως" των Καμπαλιστών και οι "Επτά ακτίνες" του Ήλιου-Βίσνου. [Ε.Π.Μπ.]

[543] Τι χρειάζονται, λοιπόν, τα αιθερικά κύματα για την μεταβίβαση του φωτός, της θερμότητας κ.τ.λ., αν αυτή η ουσία μπορεί να περάσει μέσα από το κενό; [Ε.Π.Μπ.]

απώλεια του βάρους αυτής της ουσίας.... Σε αυτήν την άποψη ως προς την υλική φύση του θερμικού, ή ηλιακής δύναμης και με σταθερά εδραιωμένη στο νου την εντύπωση ότι "καθετί στη Φύση αποτελείται από δυο είδη ύλης, το ένα ουσιαστικά ενεργό και αιθέριο, το άλλο παθητικό και ακίνητο",[544] ο Μέτκαλφ βάσισε την υπόθεση ότι η ηλιακή δύναμη, ή θερμικό, είναι μια αυτενεργός αρχή. Για τα δικά της μόρια, υποστηρίζει, ασκεί άπωση˙ με τα μόρια κάθε σταθμητής ύλης έχει συγγένεια˙ έλκει τα μόρια της σταθμητής ύλης με δυνάμεις που διαφέρουν αντιστρόφως ανάλογα με το τετράγωνο της απόστασης. Έτσι δρα μέσω της σταθμητής ύλης. Αν ο συμπαντικός χώρος ήταν γεμάτος με θερμικό, ή ηλιακή δύναμη, το θερμικό μόνο του (χωρίς σταθμητή ύλη) θα ήταν επίσης ανενεργό και θα σχημάτιζε έναν ατέλειωτο ωκεανό αδύναμου ή ήρεμου αιθέρα, γιατί τότε δεν θα είχε τίποτε πάνω στο οποίο να δράσει. Ενώ, η σταθμητή ύλη, οσοδήποτε αδρανής η ίδια, "έχει ορισμένες ιδιότητες με τις οποίες τροποποιεί και ελέγχει τις δράσεις του θερμικού, ενώ και τα δυο κυβερνώνται από αμετάβλητους νόμους που έχουν την προέλευση τους στις αμοιβαίες συσχετίσεις και ξεχωριστές ιδιότητες του καθενός".

Και διατυπώνει έναν νόμο ο οποίος πιστεύει ότι είναι απόλυτος και εκφράζεται έτσι:

"Το θερμικό, με την έλξη του για την σταθμητή ύλη ενώνει και συγκρατεί όλα τα πράγματα, ενώ με την αυτο-απωθούσα μεσολάβησή του χωρίζει και απλώνει όλα τα πράγματα."

Αυτή είναι, φυσικά, η αποκρυφιστική σχεδόν ερμηνεία της συνοχής. Ο δρ. Ρίτσαρντσον συνεχίζει:

Όπως έχω ήδη πει, *η τάση της σύγχρονης διδασκαλίας είναι να βασίζεται πάνω στην υπόθεση....ότι η θερμότητα είναι κίνηση*˙ όπως ίσως θα εκφραζόταν καλύτερα, μια ειδική δύναμη ή μορφή κίνησης.[545]

Αλλά αυτή η υπόθεση, αν και είναι δημοφιλής, δεν θα έπρεπε να γίνεται αποδεκτή με τον αποκλεισμό της απλούστερης άποψης σχετικά με την υλική φύση της ηλιακής δύναμης και την επίδρασή της στην τροποποίηση της κατάστασης της ύλης. Δεν γνωρίζουμε ακόμα αρκετά, ώστε να είμαστε δογματικοί. [Μια τίμια παραδοχή αυτή. Ε.Π.Μπ.] Η υπόθεση του Μέτκαλφ σχετικά με την ηλιακή και την γήινη δύναμη είναι όχι μόνο πολύ απλή, αλλά και πολύ γοητευτική....Υπάρχουν δυο στοιχεία σ' αυτό το σύμπαν: το ένα είναι η σταθμητή ύλη....Το δεύτερο στοιχείο είναι ο τα πάντα εμποτίζων αιθέρας, το ηλιακό πυρ. Είναι χωρίς βάρος, υλικό, μορφή ή χρώμα. Είναι ύλη άπειρα διαιρετή και τα μόριά της απωθούνται μεταξύ τους˙ η αραιότητά του είναι τέτοια, ώστε δεν έχουμε άλλη λέξη για να την εκφράσουμε, εκτός από τον αιθέρα. [Όμως, δεν είναι Αιθέρας, αλλά μόνο οι αρχές του Αιθέρα, ο τελευταίος όντας ο ίδιος μια από τις αρχές του Ακασά, Ε.Π.Μπ.] Εμποτίζει και γεμίζει τον χώρο, αλλά από μόνος του και αυτός είναι ακίνητος: νεκρός.[546] Φέρνουμε μαζί τα δυο στοιχεία, την αδρανή ύλη και τον αυτο-απωθούμενο αιθέρα [;] και αμέσως η νεκρή [;] σταθμητή ύλη ζωοποιείται [*Η σταθμητή ύλη μπορεί να είναι αδρανής, αλλά ποτέ νεκρή: αυτός είναι Απόκρυφος Νόμος,* Ε.Π.Μπ]. Μέσα από τα μόρια της σταθμητής ουσίας ο αιθέρας [*η δεύτερη αρχή του Αιθέρα,* Ε.Π.Μπ.] εισχωρεί και εισχωρώντας έτσι συνδυάζεται με τα σταθμητά μόρια και τα συγκρατεί σε μάζα, τα συγκρατεί μεταξύ τους με έναν ενωτικό δεσμό˙ αυτά διαλύονται στον αιθέρα.

Αυτή η διανομή της στερεάς σταθμητής ύλης μέσω του αιθέρα σύμφωνα με την θεωρία που έχουμε μπροστά μας, εκτείνεται σε καθετί που υπάρχει αυτήν την στιγμή. Ο αιθέρας διαπερνά τα πάντα. Το ίδιο το ανθρώπινο σώμα φορτίζεται με αιθέρα [διάβαζε αστρικό φως, Ε.Π.Μπ.]. Τα μικροσκοπικά του μόρια συγκρατούνται απ' αυτόν˙ το φυτό βρίσκεται στην ίδια κατάσταση˙ η πιο στερεά γη, ο βράχος, το διαμάντι, το κρύσταλλο, το μέταλλο και αυτά το ίδιο.

544 Και πώς μπορεί να είναι αλλιώς; Η χονδροειδής σταθμητή ύλη είναι το σώμα, το κέλυφος από ύλη ή Ουσία, η θηλυκή παθητική αρχή. Και αυτή η Φοχατική δύναμη είναι η δεύτερη αρχή, *πρανά*: η αρσενική και ενεργός; Στην δική μας σφαίρα αυτή η Ουσία είναι η δεύτερη αρχή του επταπλού Στοιχείου: της Γης˙ στην ατμόσφαιρα, είναι εκείνη του αέρα, που είναι τοκοσμικό χονδροειδές σώμα˙ στον Ήλιο γίνεται το Ηλιακό σώμακα και εκείνο των Επτά ακτίνων˙ στον αστρικό χώρο αντιστοιχεί με μια άλλη αρχή κ.ο.κ. Το σύνολο μόνο είναι μια ομογενής Μονάδα, τα μέρη είναι όλα διαφοροποιήσεις. [Ε.Π.Μπ.]

545 Η αντανάκλαση και, για τον ήχο, αντήχηση, στο δικό μας πεδίο εκείνου που είναι μια αιώνια κίνηση αυτής της Ουσίας σε ανώτερα πεδία. Ο κόσμος και οι αισθήσεις είναι θύματα της *Μάγια*, ασταμάτητα. [Ε.Π.Μπ.]

546 Το ίδιο κάνει και ο *πρανά* (Τζιβά), που εμποτίζει ολόκληρο το ζωντανό σώμα του ανθρώπου, αλλά από μόνος του, αν δεν είχε ένα άτομο πάνω στο οποίο να δράσει, θα ήταν *ήρεμος,* νεκρός˙ δηλαδή θα ήταν σε *λάγια*, ή όπως λέει ο Κρουκς, "κλειδωμένος στην προτύλη". Αυτό που παράγει την ζωή είναι η δράση του *Φοχάτ* πάνω σε ένα σύνθετο ή έστω απλό σώμα. Όταν ένα σώμα πεθαίνει, περνάει στην ίδια πολικότητα με την αρσενική του ενέργεια και απωθεί επομένως τον ενεργό παράγοντα ο οποίος, χάνοντας επαφή με το *σύνολο*, προσκολλάται στα μέρη ή μόρια και αυτή η δράση ονομάζεται χημική. Ο Βίσνου, ο Συντηρητής, μεταμορφώνεται σε Ρουντρά-Σίβα, Καταστροφέα, μια αλληλεπίδραση κατά τα φαινόμενα άγνωστη στην Επιστήμη. [Ε.Π.Μπ.]

Αλλά υπάρχουν διαφορές στην ικανότητα διαφόρων ειδών σταθμητής ύλης να δέχονται την ηλιακή δύναμη και εκεί οφείλονται οι διάφορες μεταβαλλόμενες καταστάσεις ύλης: η στερεά, η υγρή, η αεριώδης κατάσταση. Τα στερεά σώματα έχουν έλξει το θερμικό σε μεγαλύτερη ποσότητα έναντι των υγρών σωμάτων και σ' αυτό οφείλεται η σταθερότερη συνοχή τους. Όταν μια ποσότητα λιωμένου ψευδάργυρου χύνεται πάνω σε έναν δίσκο στερεού ψευδάργυρου, ο λιωμένος ψευδάργυρος γίνεται στερεός, γιατί υπάρχει μια ροή θερμικού από το ρευστό προς το στερεό και με την εξισορρόπηση τα μόρια, που προηγούμενα ήταν χαλαρά ρευστά, έρχονται πιο κοντά....

ίδιος ο Μέτκαλφ μελετώντας τα παραπάνω φαινόμενα και ερμηνεύοντάς τα με την ενότητα της αρχής της δράσης που έχει ήδη εξηγηθεί, συνοψίζει το επιχείρημα του με πολύ σαφείς όρους σε ένα σχόλιο πάνω στις πυκνότητες των διαφόρων σωμάτων. "Η σκληρότητα και η απαλότητα (λέει), η στερεότητα και η ρευστότητα δεν είναι μόνο ουσιαστικές καταστάσεις των σωμάτων, αλλά εξαρτώνται από τις σχετικές αναλογίες της αιθερικής και σταθμητής ύλης από την οποία αποτελούνται. Το πιο ελαστικό αέριο μπορεί να αναχθεί στην ρευστή μορφή με την αφαίρεση του θερμικού και να μετατραπεί ακόμα σε σταθερό στερεό, τα μόρια του οποίου συγκρατούνται με μια δύναμη ανάλογη προς την αυξημένη έλξη τους για θερμικό. Από την άλλη μεριά, προσθέτοντας μια αρκετή ποσότητα του ίδιου στοιχείου στα πιο πυκνά μέταλλα, η έλξη τους γι' αυτό μειώνεται όταν διασταλούν στην αεριώδη κατάσταση και η συνοχή τους καταστρέφεται".

Έχοντας έτσι αναφέρει δια μακρών τις ετερόδοξες απόψεις του μεγάλου "αιρετικού"˙ απόψεις που χρειάζονται μόνο μια μικρή αλλαγή όρων σε ένα-δύο σημεία, ο ίδιος εξέχων επιστήμονας – αναντίρρητα ένας γνήσιος και ελεύθερος στοχαστής – προχωράει στην σύνοψη αυτών των απόψεων και συνεχίζει:

Δεν θα επιμείνω περισσότερο στην ενότητα της ηλιακής και της γήινης δύναμης, που προϋποθέτει αυτή η θεωρία. Αλλά μπορώ να προσθέσω ότι τόσο απ' αυτήν όσο και από την υπόθεση της απλής κίνησης σαν δύναμης και της δραστικότητας χωρίς υλικό, μπορούμε να συλλέξουμε σαν την πλησιέστερη δυνατή προσέγγιση προς την αλήθεια σ' αυτό το πιο σύνθετο και βαθύ απ' όλα τα θέματα, τα ακόλουθα συμπεράσματα:

Ο Χώρος, ενδο-αστρικός, ενδο-πλανητικός, ενδο-υλικός, ενδο-οργανικός, δεν είναι ένα κενό, αλλά είναι γεμάτος με ένα λεπτό υγρό ή αέριο το οποίο από έλλειψη καλύτερου όρου[547] μπορούμε επίσης να το ονομάσουμε, όπως έκαναν οι αρχαίοι, Aith Ur: Ηλιακό πυρ, ΑΙΘΕΡΑ. Αυτό το ρευστό, με αμετάβλητη σύσταση, ακατάστρεφτο, αόρατο,[548] διαπερνάει το καθετί και όλη την [*σταθμητή,* Ε.Π.Μπ.] υλη.[549] Το βότσαλο στο τρεχούμενο ρυάκι, το δέντρο που απλώνει τα κλαδιά του από πάνω, ο άνθρωπος που το κοιτάζει, είναι φορτισμένα μ' αυτόν τον αιθέρα σε διαφορετικό βαθμό: το βότσαλο λιγότερο από το δέντρο, το δέντρο λιγότερο από τον άνθρωπο. Παρόμοια, ολόκληρος ο πλανήτης είναι έτσι φορτισμένος! Ένας κόσμος χτισμένος από αιθερικό ρευστό και κινούμενος μέσα σε μια θάλασσα απ' αυτό.

(β) Ο αιθέρας, οποιαδήποτε και αν είναι η φύση του, προέρχεται από τον Ήλιο και τους Ήλιους[550] · οι Ήλιοι είναι οι δημιουργοί του, οι αποθήκες και οι διασκορπιστές του.[551]

(γ) Χωρίς τον αιθέρα δεν θα μπορούσε να υπάρξει κίνηση˙ χωρίς αυτόν τα μόρια της σταθμητής ύλης δεν θα μπορούσαν να γλιστρήσουν το ένα πάνω από το άλλο˙ χωρίς αυτόν δεν θα υπήρχε ώθηση για να θέσει αυτά τα μόρια σε δράση.

(δ) Ο αιθέρας καθορίζει την σύσταση των σωμάτων. Αν δεν υπήρχε αιθέρας, δεν θα υπήρχε αλλαγή της σύστασης του υλικού: για παράδειγμα, το νερό θα υπήρχε μόνο σαν υλικό, συμπαγές και αδιάλυτο, πέρα

547 Πράγματι, εκτός και υιοθετηθούν οι απόκρυφοι όροι των Καμπαλιστών. [Ε.Π.Μπ.]

548"Αμετάβλητη" μόνο κατά την διάρκεια των Μανβανταρικών περιόδων, μετά από τις οποίες συγχωνεύεται για άλλη μια φορά στην Μουλαπρακρίτι. "Αόρατο" πάντα, στην ουσία του, αλλά ορατό στις αντανακλώμενες λάμψεις του, που από τους συγχρόνους Καμπαλιστές ονομάζονται Αστρικό φως. Ωστόσο, συνειδητά και μεγάλα Όντα ντυμένα μ' αυτή την ίδια Ουσία κινούνται μέσα του. [Ε.Π.Μπ.]

549 Πρέπει κανείς να προσθέσει (σταθμητή) για να την διακρίνει από τον Αιθέρα που είναι επίσης ύλη, αν και υπόστρωμα. [Ε.Π.Μπ.]

550 Οι Απόκρυφες Επιστήμες αντιστρέφουν την δήλωση και λένε ότι είναι ο Ήλιος και όλοι οι Ήλιοι που προέχοντα *απ' αυτό*, που εκπορεύεται κατά την Μανβανταρική αυγή από τον Κεντρικό Ήλιο. [Ε.Π.Μπ.]

551 Εδώ πρέπει οπωσδήποτε να διαφωνήσουμε με τον σοφό επιστήμονα. Ας θυμηθούμε ότι αυτός ο Αιθέρας – είτε με τον όρο εννοείται ο Ακασά, είτε η κατώτερη αρχή του, ο Αιθέρας – είναι επταπλός. Ο Ακασά είναι η Άντιτι στην αλληγορία, και η μητέρα του Μαρτάντα (του Ήλιου), η Ντέβα-μάτρι: "Μητέρα των θεών". Στο ηλιακό σύστημα, ο Ήλιος είναι Μπούντι και *Βαχάνα* της ο Φορέας, επομένως η 6η αρχή. Στον Κόσμο όλοι οι Ήλιοι είναι οι Κάμα-ρούπα του Ακασά, το ίδιο και ο δικός μας. Μόνο όταν εξετάζεται σαν μια ξεχωριστή Οντότητα στο Βασίλειό του, μόνο τότε ο Σούρια (ο Ήλιος) είναι η 7η αρχή του μεγάλου σώματος της ύλης. [Ε.Π.Μπ.]

από κάθε ιδέα που μπορούμε να σχηματίσουμε γι' αυτό. Δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι πάγος, ρευστό ή ατμός, παρά μόνο εξαιτίας του αιθέρα.

Ο αιθέρας συνδέει Ήλιο με πλανήτη, πλανήτη με πλανήτη, άνθρωπο με πλανήτη και άνθρωπο με άνθρωπο. Χωρίς τον αιθέρα δεν θα μπορούσε να υπάρξει επικοινωνία στο σύμπαν ούτε φως ούτε θερμότητα ούτε φαινόμενο κίνησης.

Έτσι βλέπουμε ότι ο Αιθέρας και τα ελαστικά άτομα, στην υποτιθέμενη μηχανιστική αντίληψη του Σύμπαντος, είναι το Πνεύμα και η Ψυχή του Κόσμου και ότι η θεωρία – με οποιαδήποτε τρόπο και κάτω από οποιαδήποτε μεταμφίεση και αν εμφανιστεί – αφήνει πάντα μια μεγαλύτερη ανοιχτή διέξοδο για τους ανθρώπους της Επιστήμης απ' αυτήν που χρησιμοποιεί η πλειοψηφία, ώστε να κάνουν υποθέσεις πέρα από την γραμμή που χάραξε ο σύγχρονος υλισμός, ή μάλλον ονομάστε τον αγνωστικισμό, για να είναι πιο σωστό.[552] Άτομα, Αιθέρας ή και τα δυο, η σύγχρονη θεώρηση δεν μπορεί να ξεφύγει από τον κύκλο της αρχαίας σκέψης – και αυτή η τελευταία είναι γεμάτη από αρχαϊκό αποκρυφισμό. Κυματοειδής ή μοριακή θεωρία: είναι όλα ένα. Είναι υποθέσεις από τις όψεις των φαινομένων και όχι από την γνώση της ουσιαστικής φύσης της αιτίας και των αιτιών. Όταν η σύγχρονη επιστήμη εξήγησε στο ακροατήριό της τις τελευταίες επιτεύξεις του Μπούνσεν και του Κίρχοφ, όταν έδειξε τα επτά χρώματα και περιέγραψε τα αντίστοιχα μήκη των φωτεινών κυμάτων, τι απέδειξε αυτό το "πρότυπο" μιας ακτίνας που αναλύεται με μια καθορισμένη σειρά πάνω σε μια οθόνη; Δικαίωσε την φήμη της για ακρίβεια με την μαθηματική επίτευξη της μέτρησης του μήκους ενός φωτεινού κύματος: "που ποικίλει από επτακόσια εξήντα εκατομμυριοστά του χιλιοστού στο ερυθρό άκρο του φάσματος μέχρι τριακόσια ενενήντα τρία εκατομμυριοστά του χιλιοστού στο ιώδες άκρο". Αλλά όταν δικαιώνεται έτσι η ακρίβεια του υπολογισμού σχετικά με το αποτέλεσμα στο φωτεινό κύμα, τότε η επιστήμη είναι αναγκασμένη να παραδεχθεί ότι η δύναμη (που είναι η υποτιθέμενη αιτία) θεωρείται ότι προκαλεί "ασύλληπτα μικροσκοπικούς κραδασμούς σε κάποιο μέσον θεωρούμενο γενικά ίδιο με το αιθερικό μέσον" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 37-38) και ότι αυτό το ίδιο το μέσον είναι μόνο: "ένας υποθετικός παράγοντας"!

πεσιμισμός του Αύγουστου Κομτ σχετικά με το ότι είναι αδύνατο να γνωρίσουμε κάποια μέρα την χημική σύσταση του Ήλιου, δεν διαψεύστηκε, όπως ισχυρίζονται, από τον Κίρχοφ τριάντα χρόνια αργότερα. Το φασματοσκόπιο μας βοήθησε να δούμε ότι τα στοιχεία, τα οποία γνωρίζει η σύγχρονη χημεία, *πρέπει κατά πάσα πιθανότητα* να είναι παρόντα στα εξωτερικά ενδύματα του Ήλιου: *όχι στον ίδιο τον Ήλιο* και θεωρώντας αυτά τα ενδύματα, το ηλιακό κοσμικό πέπλο, σαν τον ίδιο τον Ήλιο, οι φυσικοί διακήρυξαν ότι η φωτεινότητά του οφείλεται στην *καύση* και στην *φλόγα* και θεώρησαν λαθεμένα την ζωτική αρχή αυτής της φωτεινότητας σαν ένα καθαρά *υλικό* πράγμα και το ονόμασαν "χρωμόσφαιρα".[553] Μέχρι τώρα, όμως, έχουμε μόνο υποθέσεις και θεωρίες και οπωσδήποτε, όχι νόμους.

552 Στην εποχή μας ο χονδροειδής αλλά ειλικρινής υλισμός είναι πιο τίμιος από τον ιανοπρόσωπο αγνωστικισμό. Ο Μονισμός είναι ο Πέκσνιφ [ο υποκριτής, πρόσωπο από μυθιστόρημα του Ντίκενς] της σύγχρονης φιλοσοφίας, που στρέφει ένα φαρισαϊκό πρόσωπο στην ψυχολογία και στον ιδεαλισμό και το φυσικό του πρόσωπο – το κοροϊδευτικό πρόσωπο ενός Ρωμαίου Οιωνοσκόπου – στον Υλισμό. Οι Μονιστές είναι χειρότεροι από τους Υλιστές, γιατί, ενώ κοιτάζουν το Σύμπαν και τον ψυχο-πνευματικό άνθρωπο από την ίδια αρνητική σκοπιά, παρουσιάζουν την υπόθεσή τους πολύ πιο εύσχημα απ' ό,τι οι σκεπτικιστές του τύπου Τύνταλ ή ακόμα και Χάξλεϋ. Ο Χέρμπερτ Σπένσερ, ο Μπέιν και ο Λιούις είναι πιο επικίνδυνοι για τις συμπαντικές αλήθειες απ' ό,τι ο Μπύχνερ.

553 Για την πραγματικά απόκρυφη διδασκαλία βλέπε *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, άρθρα: "Οι Μυημένοι αρνούνται την θεωρία των νεφελωμάτων;" και "Είναι ο Ήλιος απλώς μια ψυχωμένη μάζα;"

VIII

ΖΩΗ, ΔΥΝΑΜΗ, Ή ΒΑΡΥΤΗΤΑ;

Τα *αστάθμητα* ρευστά είχαν την εποχή τους˙ οι "μηχανιστικές Δυνάμεις" ακούγονται λιγότερο˙ η Επιστήμη φόρεσε ένα καινούργιο πρόσωπο αυτό το τελευταίο τέταρτο του αιώνα, αλλά βαρύτητα παρέμεινε, οφείλοντας την ζωή της σε νέους συνδυασμούς μετά από τους παλιούς που κόντεψαν σχεδόν να την σκοτώσουν. Η έλξη από μόνη της *δεν* αρκεί για να εξηγήσει ούτε την απλή πλανητική κίνηση. Πώς μπορεί να υποτεθεί, λοιπόν, ότι θα εξηγήσει την περιστροφική κίνηση μέσα στην σπειροσύνη του Διαστήματος; Η έλξη από μόνη της δεν θα μπορέσει ποτέ να γεμίσει όλα τα χάσματα, εκτός και αν γίνει αποδεκτή μια ειδική ώθηση για κάθε αστρικό σώμα και η περιστροφή κάθε πλανήτη με τους δορυφόρους του καταδειχθεί ότι οφείλεται σε μια κάποια *αιτία* συνδυασμένη με την έλξη. Αλλά ακόμα και τότε, λέει ένας αστρονόμος , η επιστήμη θα πρέπει να ονομάσει αυτήν την αιτία. (Λ. Μπ. Φρανκούρ, *Φυσική φιλοσοφία*, αρ. 142.)

αποκρυφισμός την έχει ονομάσει από αιώνες, το ίδιο και όλοι οι αρχαίοι φιλόσοφοι, αλλά τώρα όλες αυτές οι πίστεις παρουσιάζονται σαν λαθεμένες δεισιδαιμονίες. Ο "εξωκοσμικός" θεός σκότωσε κάθε πιθανότητα πίστης σε ενδοκοσμικές νοήμονες Δυνάμεις, ωστόσο ποιος, ή τι είναι ο αρχικός ωθητής αυτής της κίνησης; "Όταν θα μάθουμε την αιτία, *την μοναδική και ειδική*, που ωθεί, θα μπορέσουμε να την συνδυάσουμε με κείνη που έλκει". Και πάλι: "Η έλξη μεταξύ των ουράνιων σωμάτων είναι απλώς άπωση: *Ο Ήλιος είναι εκείνος που τα εξωθεί ασταμάτητα διαφορετικά η κίνησή τους θα σταματούσε*".[554]

Αν γίνει ποτέ αποδεκτή αυτή η υπόθεση, ότι δηλαδή η Ηλιακή Δύναμη είναι η πρωταρχική αιτία κάθε ζωής πάνω στην Γη και κάθε κίνησης στον ουρανό και αν εκείνη η πολύ πιο τολμηρή θεωρία του Χέρσελ – σχετικά με ορισμένους οργανισμούς στον Ήλιο – γίνει αποδεκτή έστω και σαν προσωρινή υπόθεση, τότε οι διδασκαλίες μας θα επαληθευθούν και θα φανεί ότι η εσωτερική αλληγορία προηγήθηκε ίσως εκατομμύρια χρόνια της σύγχρονης επιστήμης, γιατί αυτές είναι οι αρχαϊκές διδασκαλίες. Ο Μαρτάντα (ο Ήλιος) παρακολουθεί και απειλεί – χωρίς να εγκαταλείπει την κεντρική θέση του στην οποία τον εξόρισε η Μητέρα του, η Άντιτι – τους επτά αδελφούς του, τους πλανήτες. "Τους κυνηγάει, στρεφόμενος αργά γύρω από τον εαυτό του... και τους ακολουθεί από μακριά, κινούμενος στην ίδια κατεύθυνση μ' αυτούς πάνω στο μονοπάτι που περιβάλλει τους οίκους τους": ή την τροχιά (βλέπε Σχόλιο στην Στάντζα IV). Τα ηλιακά ρευστά ή Εκπορεύσεις είναι αυτά που μεταβιβάζουν κάθε κίνηση και αφυπνίζουν τα πάντα σε ζωή μέσα στο Ηλιακό Σύστημα. Είναι έλξη και άπωση, αλλά όχι έτσι όπως κατανοούνται από την σύγχρονη φυσική και σύμφωνα με τον νόμο της βαρύτητας, αλλά σε αρμονία με *τους νόμους της Μανβανταρικής κίνησης* που σχεδιάστηκαν από την πρώτη Σαντγιά, την Αυγή της αναδόμησης και της ανώτερης *αναμόρφωσης* του Συστήματος. Αυτοί οι νόμοι είναι αμετάβλητοι, αλλά η κίνηση όλων των σωμάτων – η οποία κίνηση είναι διαφορετική και αλλάζει με κάθε *μικρότερο* Κάλπα – ρυθμίζεται από τους *Υποκινητές*, τις Διάνοιες μέσα στην Κοσμική Ψυχή. Κάνουμε τόσο πολύ λάθος που πιστεύουμε σε όλα αυτά; Πολύ καλά! ·Να, λοιπόν, ένας σύγχρονος και σπουδαίος άνθρωπος της επιστήμης ο οποίος, μιλώντας για τον ζωτικό ηλεκτρισμό, χρησιμοποιεί μια γλώσσα πολύ πιο συγγενική με τον αποκρυφισμό παρά με την σύγχρονη υλιστική σκέψη. Παραπέμπουμε τον σκεπτικιστή αναγνώστη σε ένα άρθρο πάνω στην "Πηγή της Θερμότητας στον Ήλιο", του Ρόμπερτ Χαντ, Μέλους της Βασιλικής Εταιρίας, ο οποίος μιλώντας για το φωτεινό περίβλημα του Ήλιου και την "περίεργη γαλακτοειδή του εμφάνιση", λέει:

554 Λ. Μπ. Φρανκούρ, *Ουρανογραφία˙ μια στοιχειώδης μελέτη της αστρονομίας*, σελ. 342 όπως αναφέρεται από τον ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 145.

Αραγκό πρότεινε ότι το περίβλημα αυτό θα έπρεπε να ονομαστεί Φωτόσφαιρα, ένα όνομα που τώρα έχει γίνει γενικά αποδεκτό. Ο Χέρσελ σύγκρινε την επιφάνεια αυτής τηςφωτόσφαιρας με φίλντισι... Μοιάζει με τον Ωκεανό μιας ήσυχης καλοκαιρινής μέρας, όταν η επιφάνειά του ρυτιδώνεται ελαφρά από μια απαλή αύρα... Ο Νέισμιθ ανακάλυψε μια πιο αξιοσημείωτη κατάσταση απ' όσες είχαν υποτεθεί προηγούμενα... αντικείμενα που έχουν ένα περίεργο σχήμα φακού... σαν "φύλλα ιτιάς"... με διαφορετικό μέγεθος... που δεν είναι τοποθετημένα με καμιά τάξη... αλλά το ένα πάνω απ' το άλλο προς όλες τις κατευθύνσεις.... [με] μια ακανόνιστη κίνηση μεταξύ τους... Φαίνονται να πλησιάζουν και να απομακρύνονται μεταξύ τους και μερικές φορές να παίρνουν νέες γωνιακές θέσεις, έτσι ώστε η εμφάνιση... παρομοιάστηκε με ένα πυκνό κοπάδι ψαριών, με τα οποία πράγματι μοιάζουν στο σχήμα... Το μέγεθος αυτών των αντικειμένων δίνει μια καλή ιδέα για την γιγαντιαία κλίμακα βάσει της οποίας εκτελούνται οι φυσικές [;] λειτουργίες στον Ήλιο. Δεν μπορεί να είναι μικρότερα από 1.600 χιλιόμετρα σε μήκος και τριακόσια με τετρακόσια πενήντα χιλιόμετρα σε πλάτος. *Η πιο πιθανή υπόθεση που παρουσιάστηκε σχετικά* με αυτά τα σαν φύλλα ή φακούς αντικείμενα, είναι ότι η *φωτόσφαιρα* [και η κεντρική μάζα, επίσης, όπως θα φανεί, ή μάλλον το κέντρο της αντανάκλασης, Ε.Π.Μπ.] είναι ένας απέραντος ωκεανός αεριώδους ύλης [τι είδους "ύλης";] σε μια κατάσταση έντονης [φαινομενικής] πυράκτωσης, και ότι είναι προοπτικές προβολές δεσμών φλογών.... (*Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Τομ., IV, Ιαν. 1865, σελ. 148.)

Οι ηλιακές "φλόγες" που φαίνονται μέσω των τηλεσκοπίων είναι αντανακλάσεις, λέει ο αποκρυφισμός. Αλλά δείτε τι έχουν να πουν γι' αυτό οι αποκρυφιστές στον παρόντα Τόμο. (Βλέπε πιο κάτω Τμήμα IX.)

Οτιδήποτε και αν είναι [αυτές οι δέσμες φλογών], *είναι φανερό ότι είναι οι άμεσες πηγές της ηλιακής θερμότητας και φωτός.* Εδώ έχουμε ένα περιστοιχίζον περίβλημα φωτογενούς ύλης,[555] το οποίο ταλαντεύεται με ισχυρότατες ενέργειες, και μεταβιβάζοντας την κίνησή του στο αιθερικό μέσον, στον αστρικό χώρο, δημιουργεί θερμότητα και φως σε πολύ μακρινούς κόσμους. Είπαμε ότι αυτά τα σχήματα συγκρίθηκαν με ορισμένους οργανισμούς και ο Χέρσελ λέει: "Αν και θα ήταν πολύ τολμηρό να μιλήσουμε για τέτοιες οργανώσεις σαν αυτές που ανήκουν στην φύση της ζωής [γιατί όχι·],[556] *ωστόσο ξέρουμε ότι η ζωτική δράση είναι ικανή να αναπτύξει θερμότητα, φως και ηλεκτρισμό". Δεν μπορεί να υπάρχει αλήθεια σ' αυτήν την όμορφη σκέψη; Δεν θα μπορούσε ο παλμός της ζωτικής ύλης στον κεντρικό Ήλιο του Συστήματός μας να είναι η πηγή κάθε ζωής που γεμίζει την Γη και που αναμφίβολα απλώνεται και στους άλλους πλανήτες, των οποίων ο Ήλιος είναι ο ισχυρός κυβερνήτης;*

Αποκρυφισμός απαντάει καταφατικά σ' αυτά τα ερωτήματα, και η επιστήμη κάποια μέρα θα βρει ότι έτσι έχουν τα πράγματα.

Και πάλι, στην σελ. 156, ο κ. Χαντ γράφει:

Αλλά θεωρώντας την Ζωή – ζωτική δύναμη – σαν μια δύναμη πολύ ανώτερη από το φως, την θερμότητα ή τον ηλεκτρισμό και *ικανή πράγματι να ασκήσει έλεγχο πάνω σε όλα αυτά* [αυτό είναι απόλυτα αποκρυφιστικό], είμαστε ασφαλώς αναγκασμένοι να δούμε με ικανοποίηση την θεωρία που υποθέτει ότι η φωτόσφαιρα *είναι η πρωταρχική έδρα της ζωτικής δύναμης και να θεωρήσουμε με ποιητική ευχαρίστηση εκείνη την υπόθεση που ανάγει τις Ηλιακές ενέργειες σε ΖΩΗ..*

Έτσι έχουμε μια σημαντική επιστημονική επιβεβαίωση για ένα από τα θεμελιώδη μας δόγματα: δηλαδή ότι (α) ο Ήλιος είναι η αποθήκη της Ζωτικής Δύναμης, που *είναι* το *Νοούμενο* του Ηλεκτρισμού και (β) ότι από τα μυστηριώδη και για πάντα ανεξερεύνητα βάθη του εκπορεύονται εκείνα τα ζωτικά ρεύματα που σκιρτούν μέσα στο Διάστημα καθώς και μέσα στον οργανισμό κάθε ζωντανού πράγματος πάνω στην Γη. Γιατί δείτε τι λέει ένας άλλος εξέχων φυσικός, ο οποίος το ονομάζει (το δικό μας ζωτικό ρευστό) "Νευρικό Αιθέρα". Αλλάξτε μερικές προτάσεις στο άρθρο, αποσπάσματα του οποίου ακολουθούν, και θα έχετε άλλη μια σχεδόν αποκρυφιστική πραγματεία πάνω στην Ζωτική Δύναμη. Πρόκειται ξανά για τον Δρ. Μπ. Ο.

555 Αυτή η "ύλη" είναι ακριβώς σαν την αντανάκλαση σε έναν καθρέφτη της φλόγας από ένα "φωτογενές" *φυτίλι*. [Ε.Π.Μπ.]

556 Βλέπε *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 258, απάντηση στην υπόθεση του Χέρσελ.

Ρίτσαρντσον, ο οποίος παρουσιάζει στην *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση* (Τομ. X, σελ. 379-387) *τις απόψεις του πάνω στην "θεωρία του Νευρικού Αιθέρα", όπως έκανε και για την "Ηλιακή και Γήινη Δύναμη".*

ιδέα την οποία προσπαθεί να μεταδώσει η θεωρία είναι ότι, μεταξύ των μορίων της ύλης, στερεάς ρευστής, από την οποία αποτελούνται οι νευρικοί οργανισμοί αλλά και όλα τα οργανικά μέρη του σώματος, υπάρχει ένα εξευγενισμένο λεπτό μέσο, ατμώδες ή αεριώδες, το οποίο κρατάει τα μόρια σε μια κατάσταση κίνησης μεταξύ τους και διευθέτησης και επαναδιευθέτησης της μορφής. Ένα μέσον με το οποίο και μέσω του οποίου μεταβιβάζεται κάθε κίνηση, με το οποίο και μέσω του οποίου ένα όργανο ή ένα μέρος του σώματος βρίσκεται σε επικοινωνία με τα άλλα μέρη και με το οποίο και μέσω του οποίου ο εξωτερικός ζωντανός κόσμος επικοινωνεί με τον ζωντανό άνθρωπο. Ένα μέσον το οποίο, όντας παρόν, επιτρέπει στα φαινόμενα της ζωής να εκδηλωθούν και το οποίο, όταν είναι συμπαντικά απόν, αφήνει το σώμα πράγματι νεκρό...

Και ολόκληρο το Ηλιακό Σύστημα πέφτει σε *Πραλάγια*, θα μπορούσε να προσθέσει ο συγγραφέας. Αλλά ας συνεχίσουμε το διάβασμα:

Χρησιμοποιώ την λέξη αιθέρας με το γενικό της νόημα, σαν δηλώνουσα μια πολύ λεπτή, ατμώδη ή αερώδη ύλη. Την χρησιμοποιώ, με λίγα λόγια, όπως την χρησιμοποιεί ο αστρονόμος όταν μιλάει για τον αιθέρα του διαστήματος, με τον οποίο εννοεί ένα λεπτό αλλά υλικό μέσο... Όταν μιλάω για έναν νευρικό αιθέρα, δεν εννοώ ότι ο αιθέρας υπάρχει μόνο στην νευρική δομή: πιστεύω, πράγματι, ότι είναι ειδικό τμήμα του νευρικού οργανισμού, αλλά όπως τα νεύρα περνούν σε όλες τις δομές που έχουν ικανότητες για κίνηση και αίσθηση, έτσι και ο νευρικός αιθέρας περνάει σε όλα αυτά τα μέρη και επειδή, κατά την γνώμη μου, ο νευρικός αιθέρας είναι άμεσο προϊόν του αίματος, μπορούμε να τον θεωρήσουμε σαν ένα μέρος της ατμόσφαιρας του αίματος.

ένδειξη υπέρ της ύπαρξης ενός ελαστικού μέσου που εμποτίζει την νευρική ύλη και μπορεί να επηρεάζεται με την απλή πίεση είναι πολύ πειστική...

Στη νευρική δομή, υπάρχει, αναμφίβολα, ένα αληθινό νευρικό ρευστό, *όπως* δίδασκαν οι *πρόγονοί* μας.[557] Η ακριβής χημική (;)[558] σύνθεση αυτού του ρευστού δεν είναι ακόμα γνωστή˙ τα φυσικά χαρακτηριστικά του ελάχιστα έχουν μελετηθεί. Δεν γνωρίζουμε αν κινείται σε ρεύμα, ή αν κυκλοφορεί˙ δεν γνωρίζουμε αν σχηματίζεται στα κέντρα και περνάει απ' αυτά μέσα από τα νεύρα, ή αν σχηματίζεται παντού όπου το αίμα εισέρχεται στα νεύρα. Επομένως, δεν γνωρίζουμε τις ακριβείς χρήσεις του ρευστού.

Νομίζω, όμως, ότι το πραγματικό ρευστό της νευρικής ύλης δεν αρκεί από μόνο του για να δράσει σαν το λεπτό μέσο που συνδέει το εξωτερικό με το εσωτερικό σύμπαν του ανθρώπου και του ζώου. Πιστεύω – και αυτή είναι η τροποποίηση που προτείνω για την παλαιότερη θεωρία – ότι κατά την διάρκεια της ζωής πρέπει να υπάρχει παρούσα μια άλλη μορφή ύλης – μια ύλη που υπάρχει στην κατάσταση του ατμού ή του αερίου, και η οποία εμποτίζει ολόκληρο τον νευρικό οργανισμό, *περιτυλίγουσα σαν μια περιβάλλουσα ατμόσφαιρα*[559] κάθε μόριο του νευρικού συστήματος και που είναι το μέσον κάθε κίνησης που μεταβιβάζεται προς ή από τα νευρικά κέντρα.....

Όταν έχει παρουσιαστεί καθαρά στο νου ότι κατά την διάρκεια της ζωής *υπάρχει στο ζωικό σώμα μια λεπτά διαχυμένη μορφή ύλης*, ένας ατμός που γεμίζει κάθε μέρος και ακόμα αποθηκεύεται σε μερικά μέρη, μια ύλη που συνεχώς ανανεώνεται από την ζωτική χημεία, μια ύλη που, όταν έχει εκτελέσει τον σκοπό της, αποβάλλεται τόσο εύκολα όσο η αναπνοή, τότε ένα νέο κύμα φωτός γεμίζει την διάνοια.

Ένα νέο κύμα φωτός χύνεται ασφαλώς πάνω στην σοφία του αρχαίου και μεσαιωνικού αποκρυφισμού και των οπαδών του. Γιατί ο Παράκελσος έγραψε το ίδιο πράγμα πάνω από τριακόσια χρόνια πριν, δηλαδή τον δέκατο έκτο αιώνα, ως εξής:

Ολόκληρος ο Μικρόκοσμος περιέχεται εν δυνάμει στο *Liquor Vitae* [*ζωτικό ρευστό*], ένα νευρικό ρευστό… στο οποίο περιέχεται η φύση, η ποιότητα, ο χαρακτήρας και η ουσία των όντων... Ο Αρχαίος ή *Ζωτικό Ρευστό* είναι μια ουσία που διανέμεται εξίσου σε όλα τα μέρη του ανθρώπινου

557 Ο Παράκελοος, κατ' αρχήν, που το ονόμαζε ζωτικό ρευστό και Αρχαίο. [Ε.Π.Μπ.]

558 Μάλλον αλχημική "σύνθεση". [Ε.Π.Μπ.]

559 "Αυτή η ζωτική δύναμη... ακτινοβολεί γύρω από τον άνθρωπο σαν μια φωτεινή σφαίρα", λέει ο Παράκελσος στο *Παραγκράνουμ*. [Ε.Π.Μπ.].

σώματος... Το *Ζωτικό Πνεύμα* έχει την καταγωγή του στο *Κοσμικό Πνεύμα*. Όντας μια *εκπόρευση του τελευταίου* περιέχει τα στοιχεία όλων των κοσμικών επιρροών και είναι επομένως η αιτία με την οποία μπορεί να εξηγηθεί η δράση των άστρων (κοσμικών δυνάμεων) πάνω στο αόρατο σώμα του ανθρώπου (το *ζωτικό* του λίνγκα-σάριρα). (Δρ. Φρανζ Χάρτμαν, *Η Ζωή του Παράκελσου*, σελ. 133, με αναφορές από τα έργα *Το Ανθρώπινο Γένος* και *Η Δύναμη των Μελών*.)

Αν ο δρ. Ρίτσαρντσον είχε μελετήσει όλα τα μυστικά έργα του Παράκελσου δεν θα ήταν αναγκασμένος να ομολογεί τόσο συχνά: "δεν γνωρίζουμε", "δεν μας είναι γνωστό" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ούτε θα είχε προφέρει ποτέ τις ακόλουθες φράσεις, που αναιρούν τα καλύτερα τμήματα της ανεξάρτητης επαναανακάλυψής του:

> Μπορεί να υποστηριχθεί ότι σ' αυτήν την γραμμή σκέψης δεν περικλείεται τίποτε περισσότερο, εκτός από την θεωρία της ύπαρξης του αιθέρα που υποτίθεται ότι γεμίζει τον χώρο... Μπορεί να ειπωθεί ότι αυτός ο συμπαντικός αιθέρας εμποτίζει όλους του οργανισμούς του ζωικού σώματος τόσο από τα έξω, όσο και σαν μέρος κάθε οργανισμού. Αν αυτή η άποψη *ήταν σωστή* [!!] θα ήταν ένας φυσικά ανακαλυμμένος Πανθεϊσμός. Δεν είναι σωστή, γιατί θα κατέστρεφε την ατομικότητα κάθε ξεχωριστού όντος....

Δεν το καταλαβαίνουμε και ξέρουμε ότι δεν είναι έτσι. Ο Πανθεϊσμός μπορεί να είναι "φυσικά επανα-ανακαλυμμένος". Τον γνώριζε, τον έβλεπε και τον ένιωθε ολόκληρη η αρχαιότητα. Πανθεϊσμός εκδηλώνεται στην τεράστια έκταση του έναστρου ουρανού, στην πνοή των θαλασσών και των ωκεανών και στο ρίγος της ζωής του πιο μικρού φύλλου χλόης. Η φιλοσοφία απορρίπτει έναν πεπερασμένο και ατελή Θεό στο σύμπαν, όπως παρουσιάζεται από τους οπαδούς της η ανθρωπομορφική θεότητα των μονοθεϊστών. Αρνείται στο όνομα της *Φιλο-θεο-Σοφίας* της την γελοία ιδέα ότι η Άπειρη, *Απόλυτη* Θεότητα πρέπει, ή μάλλον μπορεί να έχει κάποια σχέση άμεση ή έμμεση με τις πεπερασμένες, απατηλές εξελίξεις της ύλης, και επομένως δεν μπορεί να φανταστεί ένα σύμπαν έξω από αυτήν την θεότητα, ή ότι αυτή απουσιάζει ακόμα και από το μικρότερο κόκκο έμψυχης ή άψυχης ουσίας.[560] Το γιατί ο Αιθέρας του Διαστήματος, ή ο "νευρικός αιθέρας" θα πρέπει να "καταστρέψει την ατομικότητα κάθε ξεχωριστού ούτος", φαίνεται ακατανόητο για κάποιον που γνωρίζει την πραγματική φύση αυτού του "νευρικού αιθέρα" με το σανσκριτικό, ή μάλλον με το εσωτερικό και καμπαλιστικό του όνομα. Ο Δρ. Ρίτσαρντσον συμφωνεί ότι:

> Αν δεν παράγουμε ατομικά το μέσον επικοινωνίας ανάμεσα στον εαυτό μας και στον εξωτερικό κόσμο, αν παραγόταν από τα έξω και προσαρμοζόταν μόνο σε ένα είδος κραδασμού, τότε θα απαιτούνταν λιγότερες αισθήσεις απ' αυτές που κατέχουμε: για να πάρουμε μόνο δυο παραδείγματα, ο αιθέρας του φωτός δεν προσαρμόζεται στον ήχο και όμως και ακούμε και βλέπουμε, ενώ ο αέρας, το μέσον της κίνησης του ήχου δεν είναι το μέσον του φωτός, ωστόσο και βλέπουμε και ακούμε.

Δεν είναι έτσι. Η γνώμη ότι ο "Πανθεϊσμός δεν είναι σωστός γιατί θα κατέστρεφε την ατομικότητα κάθε ξεχωριστού όντος", δείχνει ότι όλα τα συμπεράσματα του σοφού δόκτορα βασίζονται πάνω στις σύγχρονες φυσικές θεωρίες, αν και θα μπορούσε πρόθυμα να τις αναθεωρήσει. Αλλά θα δει ότι είναι αδύνατον να το κάνει, εκτός και επιτρέψει στην ύπαρξη των πνευματικών αισθήσεων να αντικαταστήσουν την βαθμιαία ατροφία των φυσικών. "Βλέπουμε και ακούμε", (φυσικά κατά την γνώμη του δρ. Ρίτσαρντσον) σύμφωνα με τις εξηγήσεις του φαινομένου της όρασης και της ακοής από εκείνη την ίδια υλιστική επιστήμη η οποία υποθέτει ότι δεν μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε διαφορετικά. Οι αποκρυφιστές και οι μυστικιστές γνωρίζουν καλύτερα. Οι Άριοι των *Βέντα* ήταν τόσο εξοικειωμένοι με τα μυστήρια του ήχου και του

560 Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε θάμνος, δένδρο ή πέτρα είναι θεός ή ένας θεός, αλλά ότι κάθε κόκκος του εκδηλωμένου υλικού του Κόσμου ανήκει και είναι η ουσία του "θεού", οσοδήποτε χαμηλά κι αν έχει πέσει στην κυκλική περιστροφή του μέσα στις Αιωνιότητες του συνεχούς γίγνεσθαι˙ και επίσης ότι κάθε τέτοιος κόκκος ξεχωριστά και ο Κόσμος συλλογικά, είναι μια όψη και μια υπενθύμιση εκείνης της συμπαντικής Μιας Ψυχής: την οποία η φιλοσοφία αρνείται να ονομάσει Θεό, ώστε να μην περιορίσει έτσι την αιώνια και πανταχού παρούσα ρίζα και ουσία.

χρώματος, όσο είναι σήμερα οι φυσιολόγοι μας πάνω στο φυσικό πεδίο, αλλά εκείνοι είχαν κυριαρχήσει τα μυστικά και των δύο σε πεδία απροσέγγιστα για τον υλιστή. Γνώριζαν ένα διπλό σύνολο αισθήσεων πνευματικές και υλικές. Σε έναν άνθρωπο που έχει χάσει μια ή περισσότερες αισθήσεις, αυτές που απομένουν αναπτύσσονται περισσότερο: για παράδειγμα, ο τυφλός θα επανακτήσει την όραση του μέσω της αίσθησης της αφής, της ακοής κ.τ.λ. και εκείνος που είναι κουφός θα καταφέρει να ακούει μέσω της όρασης, βλέποντας ακουστά τις λέξεις που προφέρονται από τα χείλη και το στόμα του ομιλητή. Αλλά, όμως, αυτές είναι περιπτώσεις που ανήκουν στον κόσμο της ύλης. Οι πνευματικές αισθήσεις, εκείνες που δρουν σε ένα ανώτερο πεδίο συνείδησης, απορρίπτονται *a priori* (*εκ των προτέρων*) από τον φυσιολόγο, γιατί αυτός αγνοεί την ιερή επιστήμη. Περιορίζει την δράση του αιθέρα στους κραδασμούς, ξεχωρίζοντάς τον από τον αέρα – αν και ο αέρας είναι απλώς *διαφοροποιημένος* και σύνθετος αιθέρας – και τον κάνει να παίρνει λειτουργίες για να ταιριάξει με τις ειδικές θεωρίες του φυσιολόγου. Αλλά υπάρχει πολύ περισσότερη αληθινή επιστήμη στις διδασκαλίες των *Ουπανισάντ,* όταν κατανοηθούν σωστά, απ' ό,τι είναι πρόθυμοι να ομολογήσουν οι Ανατολιστές οι οποίοι δεν τις κατανοούν καθόλου. Οι νοητικοί καθώς και οι φυσικοί συσχετισμοί των επτά αισθήσεων (επτά στο φυσικό και επτά στο νοητικό πεδίο) εξηγούνται και ορίζονται καθαρά στους *Βέντα* και ειδικά στην *Ανουγκίτα*:

> Το ακατάστρεφτο και το καταστρεφόμενο, αυτή είναι η διπλή εκδήλωση του Εαυτού. Απ' αυτά το ακατάστρεφτο είναι το υπάρχον [η αληθινή ουσία ή φύση του Εαυτού, οι υποστηρίζουσες αρχές], η εκδήλωση σαν μια ατομική (οντότητα) ονομάζεται το καταστρεφόμενο. (Κεφάλαιο XIII, μετάφραση του Κασινάτ Τριμπάκ Τελόνγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 292.)

Έτσι μιλάει ο ΑΣΚΗΤΗΣ στην *Ανουγκίτα*, και επίσης:

> [Καθένας που είναι διπλογεννημένος (μυημένος) γνωρίζει ότι τέτοια είναη διδασκαλία των αρχαίων]... Ο χώρος είναι η πρώτη οντότητα... Τώρα, ο Χώρος [Ακασά, ή το νοούμενο του Αιθέρα] έχει μια ιδιότητα και αυτή λέγεται ότι είναι μόνο ο ήχος... [και οι] ιδιότητες του ήχου [είναι] Σάντζα, Ριοαμπά, μαζί με τους Γκάντχαρα, Μαντχγιαμά, καθώς και Πσντσαμά, και πέρα απ' αυτά θα κατανοηθεί ότι είναι ο Νισαντά και το Νταϊβάτα [η ινδουϊστική κλίμακα]. (Κεφάλαιο XXXV, μετάφραση Τελόνγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, τομ. VIII, σελ. 384, 385.)

Αυτές οι επτά νότες της κλίμακας είναι οι αρχές του ήχου. Οι ιδιότητες κάθε Στοιχείου, καθώς και κάθε αίσθησης, είναι επταπλές και το να κρίνουμε και να δογματίζουμε γι' αυτές από την εκδήλωσή τους (που και η ίδια είναι παρόμοια επταπλή) μόνο πάνω στο υλικό ή αντικειμενικό πεδίο, είναι εντελώς αυθαίρετο. Γιατί μόνο όταν ο ΕΑΥΤΟΣ ελευθερωθεί από αυτές τις (επτά) αιτίες της πλάνης, μόνο τότε αποκτά κανείς την γνώση (μυστική σοφία) των ιδιοτήτων των αντικειμένων της αίσθησης στο δικό τους δυαδικό πεδίο εκδήλωσης: το ορατό και το αόρατο. Έτσι λέγεται:

> Άκουσέ με... εξήγησε αυτό το θαυμαστό μυστήριο... Άκουσε επίσης το έργο των αιτιών διεξοδικά. μύτη, και η γλώσσα, και το μάτι και το δέρμα και το αυτί σαν το πέμπτο [όργανο αίσθησης] ο νους και η κατανόηση,[561] αυτές οι επτά [αισθήσεις] θα πρέπει να κατανοηθούν ότι είναι οι αίτιες (της γνώσης) των ιδιοτήτων. Η όσφρηση και η γεύση, και το χρώμα, ο ήχος και η αφή σαν πέμπτη, το αντικείμενο της νοητικής λειτουργίας και το αντικείμενο της κατανόησης [η ανώτερη πνευματική αίσθηση ή αντίληψη], *αυτά τα επτά είναι οι αιτίες της δράσης*. Εκείνος που οσφραίνεται, εκείνος που τρώει, εκείνος που βλέπει,

561 Η διαίρεση των φυσικών αισθήσεων σε πέντε μας έρχεται από τα βάθη της αρχαιότητας. Αλλά αν και αποδέχθηκε τον αριθμό, κανένας σύγχρονος φιλόσοφος δεν αναρωτήθηκε πώς θα μπορούσαν να υπάρχουν αυτές οι αισθήσεις, δηλαδή να γίνονται αντιληπτές και να χρησιμοποιούνται με έναν αυτοσυνείδητο τρόπο, αν δεν υπήρχε η έκτη αίσθηση, νοητική αντίληψη για να τις ρυθμίζει και να τις καταγράφει, και (αυτή για τους μεταφυσικούς και τους αποκρυφιστές) η ΕΒΔΟΜΗ για να διατηρεί την Πνευματική καρποφορία και την ανάμνησή τους, όπως σε ένα Βιβλίο της Ζωής που ανήκει στο Κάρμα. Οι αρχαίοι διαίρεσαν τις αισθήσεις σε πέντε, απλώς επειδή οι δάσκαλοί τους (οι μυημένοι) σταμάτησαν στην ακοή, επειδή είναι η αίσθηση που αναπτύχθηκε στο φυσικό πεδίο (υποβιβάστηκε μάλλον, περιορίστηκε σ' αυτό το πεδίο) μόνο στην αρχή της Πέμπτης Φυλής. (Η Τέταρτη Φυλή είχε ήδη αρχίσει να χάνει την πνευματική κατάσταση, που είχε τόσο πολύ αναπτυχθεί στην Τρίτη Φυλή).

εκείνος που μιλάει, και εκείνος που ακούει σαν πέμπτος, εκείνος που σκέφτεται και εκείνος που κατανοεί, αυτοί οι επτά πρέπει να κατανοηθούν ότι *είναι οι αιτίες των παραγόντων*.[562] Αυτοί [οι παράγοντες], κατέχοντας ιδιότητες [*σαττβά, ράτζας, τάμας*], απολαμβάνουν τις ιδιότητες τους, ευχάριστες και δυσάρεστες. (Ανουγκίτα, κεφ. X, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 277-278.)

Έπειτα, στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά* (κεφ. VII, 3-9), βλέπει κανείς την θεότητα (ή Κρίσνα) να λέει:

... Μόνο λίγοι Με γνωρίζουν πραγματικά. Γη, Νερό, Πυρ, Αέρας, Διάστημα [ή Ακασά, Αιθέρας], Νους, Κατανόηση και Εγωικότητα [ή η αντίληψη όλων των προηγούμενων στο πεδίο της πλάνης]... Αυτή είναι μια κατώτερη (μορφή της) φύσης μου. Μάθε (ότι υπάρχει) μια άλλη (μορφή της) φύσης μου και ανώτερη απ' αυτήν, που είναι έμψυχη, ω δυνατέ, και στην οποία αυτό το σύμπαν στηρίζεται... Όλα αυτά είναι πλεγμένα πάνω μου, όπως πολλά μαργαριτάρια πάνω σε ένα νήμα [*Μουντακοπανισάντ*, σελ. 298]... Εγώ είμαι η γεύση στο νερό, ω γιε της Κούντι. Εγώ είμαι το φως του Ήλιου και της Σελήνης. Εγώ είμαι... ήχος ["δηλαδή, η απόκρυφη ουσία που αποτελεί το υπόστρωμα όλων αυτών και των άλλων ιδιοτήτων των διαφόρων πραγμάτων που αναφέρθηκαν" –Μεταφρ.], στον χώρο... η ευωδιαστή μυρωδιά στην γη, η λάμψη στην φωτιά... κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Πράγματι, λοιπόν, πρέπει να μελετήσει κανείς την αποκρυφιστική φιλοσοφία πριν αρχίσει να επιβεβαιώνει και να αναζητά τα μυστήρια της φύσης μόνο στην επιφάνειά της, επειδή μόνο εκείνος "που γνωρίζει την αλήθεια για τις ιδιότητες της φύσης και κατανοεί την δημιουργία όλων των οντοτήτων... απελευθερώνεται" από το λάθος. Ο "δάσκαλος" λέει:

Κατανοώντας με ακρίβεια το μεγάλο (δένδρο) του οποίου η ασύλληπτη [απόκρυφη φύση, η ρίζα των πάντων] είναι το βλαστάρι από τον σπόρο [Παραμπράχμαν], που έχει για κορμό του την κατανόηση [Μαχάτ, ή συμπαντική νοήμων Ψυχή], που τα κλαδιά του είναι η μεγάλη εγωικότητα,[563] στα ανοίγματα των οποίων υπάρχουν οι βλαστοί, δηλαδή οι αισθήσεις, που τα μεγάλα [απόκρυφα, ή αόρατα] στοιχεία του είναι τα ανθισμένα κλαδάκια,[564] τα χονδροειδή στοιχεία [η χονδροειδής αντικειμενική ύλη], τα μικρότερα κλαδάκια, που έχουν πάντα φύλλα και έχουν πάντα άνθη... που είναι αιώνιο και του οποίου ο σπόρος είναι ο Μπράχμαν [η θεότητα]· και κόβοντας το μ' αυτό το θαυμάσιο ξίφος - γνώση [μυστική σοφία] - αποκτά κανείς την αθανασία και αποβάλλει γέννηση και θάνατο. (Ανουγκίτα, κεφ. XX. *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 313.)

Αυτό είναι το Δένδρο της Ζωής, το δένδρο Ασβατχά, που μόνο μετά το κόψιμο του ο σκλάβος της ζωής και του θανάτου, ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, μπορεί να απελευθερωθεί.

Αλλά οι άνθρωποι της επιστήμης δεν γνωρίζουν τίποτε, ούτε θα ακούσουν το "Ξίφος της Γνώσης" που χρησιμοποιούσαν οι σοφοί και οι ασκητές. Γι' αυτό και οι μονόπλευρες παρατηρήσεις των πιο φιλελεύθερων απ' αυτούς βασίζονται και προέρχονται από την περιττή σημασία που δίνεται στις αυθαίρετες υποδιαιρέσεις και ταξινομήσεις της φυσικής επιστήμης. Ο αποκρυφισμός τους δίνει πολύ λίγη σημασία και η φύση ακόμα λιγότερη. Ολόκληρη η έκταση των

562 Οι σύγχρονοι μελετητές, μην καταφέρνοντας να κατανοήσουν το λεπτό νόημα των αρχαίων Σχολιαστών νομίζουν ότι αυτή η έκφραση "αιτίες των παραγόντων" σημαίνει "ότι η δύναμη της όσφρησης, κ.τ.λ. όταν αποδοθούν στον Εαυτό τον κάνουν να εμφανίζεται σαν ένας παράγοντας, σαν μια ενεργός αρχή" (!), πράγμα που είναι εντελώς φανταστικό. Αυτοί οι "επτά" κατανοούνται σαν οι αιτίες των Παραγόντων γιατί "τα αντικείμενα είναι αιτίες, αφού η απόλαυση τους προκαλεί μια εντύπωση". Εσωτερικά σημαίνει ότι αυτές, οι επτά αισθήσεις, προκαλούνται από τους ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ, που είναι οι "θεότητες", γιατί τι μπορεί να σημαίνει η φράση που ακολουθεί;"'Έτσι", λέγεται, "αυτές οι επτά (αισθήσεις) είναι οι αιτίες της απελευθέρωσης" (δηλαδή, όταν αυτές οι αιτίες γίνουν ανενεργές). Η φράση "Και ανάμεσα στους διαβασμένους (τους σοφούς μυημένους) εκείνος που κατανοεί τις ιδιότητες που είναι στην διάθεση (μάλλον στην φύση) των θεοτήτων, καθεμιά στην θέση της", σημαίνει απλώς ότι ο "διαβασμένος" κατανοούσε την φύση των νοουμένωντων διαφόρων φαινομένων και ότι οι "ιδιότητες", σ' αυτήν την περίπτωση, σημαίνουν τις ιδιότητες των ανώτερων πλανητικών ή Στοιχειακών θεών ή Διανοιών, που κυβερνούν τα στοιχεία και τα προϊόντα τους, και όχι τις "αισθήσεις" όπως νομίζει ο σύγχρονος μελετητής. Γιατί οι "διαβασμένοι δεν υποθέτουν ότι οι αισθήσεις τους έχουν καμιά σχέση μαζί τους, περισσότερο απ' ότι με τον ΕΑΥΤΟ τους".

563 Υποθέτω, Αχαμκάρα, εκείνη η *Εγωικότητα* (ή Αχαμότητα) που οδηγεί σε κάθε λάθος.

564 Τα στοιχεία των πέντε *τανμάτρα* της γης, του νερού, του πυρός, του αέρα και αιθέρα, των δημιουργών των χονδροειδέστερων στοιχείων.

φυσικών φαινομένων προβάλλει από το *Πρότυπο* του Αιθέρα-Ακασά, όπως το Ακασά με την διπλή φύση προβάλλει από το ονομαζόμενο αδιαφοροποίητο *Χάος*, που είναι η πρωταρχική όψη της Μουλαπρακρίτι, της ριζικής ύλης και η πρώτη αφηρημένη Ιδέα που μπορεί να σχηματίσει κανείς για το Παραμπράχμαν. Η σύγχρονη επιστήμη μπορεί να διαιρεί τον υποθετικά κατανοημένο αιθέρα με όσους τρόπους θέλει – ο πραγματικός όμως Αιθέρας του Διαστήματος θα παραμένει πάντα όπως είναι. Έχει τις επτά αρχές του, όπως και όλα τα άλλα στην φύση, και αν δεν υπήρχε Αιθέρας δεν θα μπορούσε να υπάρξει ήχος, επειδή είναι η κραδαινόμενη ηχητική πλάκα στην φύση σε όλες τις επτά διαφοροποιήσεις της. Αυτό είναι το πρώτο μυστήριο που έμαθαν οι μυημένοι της αρχαιότητας. Οι τωρινές κοινές φυσικές αισθήσεις μας ήταν ανώμαλες (από την τωρινή σκοπιά μας) κατά την διάρκεια εκείνων των ημερών της αργής και προοδευτικής καθοδικής εξέλιξης και πτώσης μέσα στην ύλη. Και υπήρχε μια εποχή όπου όλα αυτά που στις μέρες μας θεωρούνται σαν φαινόμενα, τόσο αινιγματικά για τους φυσιολόγους που είναι αναγκασμένοι να πιστέψουν σ' αυτά – όπως η μεταβίβαση σκέψης, η διόραση, η διακοή κ.τ.λ., με λίγα λόγια όλα όσα σήμερα χαρακτηρίζονται "θαυμαστά και αφύσικα" – όλα αυτά και πολύ περισσότερα ανήκαν σε αισθήσεις και σε λειτουργίες κοινές σε όλη την ανθρωπότητα. Όμως κάνουμε κύκλους προς τα πίσω και προς τα εμπρός, δηλαδή έχοντας χάσει σε πνευματικότητα εκείνο που αποκτήσαμε σε φυσική ανάπτυξη μέχρι το τέλος σχεδόν της Τέταρτης Φυλής, εμείς (η ανθρωπότητα) χάνουμε τώρα το ίδιο βαθμιαία και αδιόρατα στο φυσικό όλα εκείνα που θα κερδίσουμε για άλλη μια φορά στην πνευματική επαν-εξέλιξη. Αυτή η διαδικαοία πρέπει να συνεχιστεί μέχρι την περίοδο εκείνη που θα φέρει την Έκτη Ριζική Φυλή σε μια παράλληλη γραμμή με την πνευματικότητα της Δεύτερης, από καιρό εξαφανισμένης, ανθρωπότητας.

Αλλά προς το παρόν αυτό δύσκολα θα κατανοηθεί. Πρέπει να επιστρέψουμε στην ελπιδοφόρα, αν και κάπως λαθεμένη υπόθεση του δρ. Ρίτσαρντσον για τον "Νευρικό Αιθέρα". Ήδη δείξαμε ότι στο αρχαίο ινδικό σύστημα το Ακασά, κάτω από την παραπλανητική μετάφραση της λέξης σαν "Χώρος", είναι ο "πρωτο-γεννημένος" του Ενός, έχοντας μόνο μια ιδιότητα, τον ΗΧΟ (που είναι επταπλός). Στην εσωτερική γλώσσα αυτό το "Ένα" είναι ο "Πατέρας"-Θεότητα, και ο "Ήχος" είναι συνώνυμος με τον Λόγο (Ρήμα, ή τον Υιό). Είτε συνειδητά είτε όχι, πρέπει να είναι αυτός και ο δρ. Ρίτσαρντσον, ενώ διδάσκει ένα Απόκρυφο δόγμα, διαλέγει την κατώτερη μορφή της επταπλής φύσης αυτού του "ΗΧΟΥ" και κάνει υποθέσεις σχετικά μ' αυτόν, προσθέτοντας:

> Στην θεωρία που προσφέρω, ο νευρικός αιθέρας είναι ένα ζωικό προϊόν. Σε διαφορετικές τάξεις ζώων μπορεί να διαφέρει στην φυσική ποιότητα έτσι ώστε να προσαρμόζεται στις ειδικές ανάγκες του ζώου, αλλά ουσιαστικά παίζει έναν ρόλο σε όλα τα ζώα και δημιουργείται σε όλα με τον ίδιο τρόπο...

Εδώ βρίσκεται ο πυρήνας του λάθους που οδηγεί σε όλες τις προκύπτουσες λαθεμένες απόψεις. Αυτός ο "Νευρικός Αιθέρας" είναι η κατώτερη αρχή της Πρωταρχικής Ουσίας που είναι *Ζωή*. Είναι *ζωική ζωτικότητα* διαχυμένη σε όλη την φύση η οποία δρα σύμφωνα με τις συνθήκες που βρίσκει για την δραστηριότητά της. Δεν είναι ένα "ζωικό προϊόν", αλλά το ζωντανό ζώο, το ζωντανό φυτό ή λουλούδι είναι προϊόντα της. Οι ζωικοί ιστοί απλώς την απορροφούν σύμφωνα με την περισσότερο ή λιγότερο νοσηρή ή υγιή τους κατάσταση – όπως και τα φυσικά υλικά και οι δομές (*προσέξτε καλά: στην πρωτογενή τους κατάσταση*) – και στην συνέχεια, από την στιγμή της γέννησης της Οντότητας, κατευθύνονται, δυναμώνονται και τρέφονται απ' αυτήν. Κατέρχεται σε μεγαλύτερη ποσότητα στα φυτά με την ηλιακή ακτίνα *Σουσουμνά* που φωτίζει και τρέφει την Σελήνη, και μέσω των ακτίνων (της Σελήνης) χύνει το φως της και εμποτίζει ανθρώπους και ζώα, περισσότερο κατά την διάρκεια του ύπνου και της ανάπαυσής τους, παρά όταν βρίσκονται σε πλήρη δραστηριότητα. Επομένως ο δρ. Ρίτσαρντσον κάνει πάλι λάθος όταν δηλώνει πως:

> Κατά την γνώμη μου, ο νευρικός αιθέρας *δεν είναι από μόνος του ενεργός ή ένα διεγερτικό της ζωικής κίνησης με την έννοια μιας δύναμης*, αλλά είναι ουσιαστικός επειδή παρέχει τις συνθήκες με τις οποίες γίνεται δυνατή η κίνηση. [Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο]. Είναι ο αγωγός... όλων των κραδασμών

της θερμότητας, του φωτός, του ήχου, της ηλεκτρικής δράσης, της μηχανικής τριβής.[565] Κρατάει ολόκληρο το νευρικό σύστημα σε τέλεια ένταση, κατά την διάρκεια τέλειων καταστάσεων ζωής [σωστό]. Μέσω άσκησης διατίθεται [μάλλον γεννιέται] και όταν η ζήτηση είναι μεγαλύτερη από την υπάρχουσα ποσότητα, η έλλειψη του δείχνεται με νευρική κατάρρευση ή εξάντληση.[566] Συσσωρεύεται στα νευρικά κέντρα κατά τη διάρκεια του ύπνου, φέρνοντας τα, αν μπορούμε να το πούμε έτσι, στον κατάλληλο τόνο τους και έτσι διεγείρει τους μυς σε αφυπνισμένη και ανανεωμένη ζωή...

Ακριβώς, αυτό είναι απόλυτα σωστό και κατανοητό. Επομένως,

Το σώμα πλήρως ανανεωμένο απ' αυτόν παρουσιάζει ικανότητα για κίνηση, πληρότητα μορφής, ζωή. Όταν το σώμα τον στερηθεί, παρουσιάζει αδράνεια και την συρρικνωμένη μορφή του θανάτου, ένδειξη ότι έχασε κάτι φυσικό που υπήρχε μέσα του όταν ζούσε.

σύγχρονη επιστήμη αρνείται την ύπαρξη μιας "ζωτικής αρχής". Αυτό το απόσπασμα είναι μια καθαρή απόδειξη του μεγάλου λάθους της. Αλλά αυτό το "φυσικό κάτι", που εμείς ονομάζουμε ζωτικό ρευστό – το *Liquor Vitae* του Παράκελσου – δεν έχει εγκαταλείψει το σώμα, όπως νομίζει ο δρ. Ρίτσαρντσον. Άλλαξε απλώς την κατάστασή του από ενεργητικότητα σε παθητικότητα, και έγινε λανθάνον εξαιτίας της νοσηρής κατάστασης των ιστών στους οποίους δεν έχει πια πρόσβαση. Μόλις η νεκρική ακαμψία γίνει απόλυτη, το *Liquor Vitae* θα επαναφυπνιστεί σε δράση και θα αρχίσει το έργο του πάνω στα άτομα χημικά. Ο Μπράχμα-Βίσνου – ο Δημιουργός και Συντηρητής της Ζωής – θα μεταμορφωθεί στον Σίβα, τον *Καταστροφέα*.

Τέλος, στην σελ. 387 γράφει:

νευρικός Αιθέρας μπορεί να δηλητηριαστεί. Εννοώ ότι μπορεί να έχουν διαχυθεί μέσα του, με απλή αεριώδη διάχυση, άλλα αέρια ή ατμοί που προέρχονται απέξω˙ μπορεί να πάρει από τα μέσα προϊόντα ουσιών που φαγώθηκαν και χωνεύτηκαν, ή αέρια από αποσυνθέσεις που δημιουργούνται κατά την διάρκεια ασθένειας, μέσα στο ίδιο το σώμα.

Και ο διαβασμένος κύριος θα μπορούσε να είχε προσθέσει την ίδια απόκρυφη αρχή, ότι ο "νευρικός αιθέρας" ενός ατόμου μπορεί να δηλητηριαστεί από τον "νευρικό αιθέρα" ενός άλλου ατόμου, ή την αυρική του εκπόρευση. Αλλά δείτε τι λέει ο Παράκελσος για τον "νευρικό αιθέρα":

Αρχαίος είναι μαγνητικής φύσης και *έλκει ή απωθεί* άλλες συμπαθητικές ή αντιπαθητικές δυνάμεις που ανήκουν στο ίδιο πεδίο. Όσο μικρότερη δύναμη αντίστασης στις αστρικές επιρροές κατέχει ένα άτομο, τόσο περισσότερο θα υπόκειται σε τέτοιες επιρροές. Η ζωτική δύναμη δεν κλείνεται στον άνθρωπο, αλλά ακτινοβολεί [μέσα και] γύρω του σαν μια φωτεινή σφαίρα [αύρα] και μπορεί να δράσει από απόσταση... Μπορεί να δηλητηριάσει την ουσία της ζωής [αίμα] και να προκαλέσει ασθένειες, ή μπορεί να την καθαρίσει αν έχει γίνει ακάθαρτη και να αποκαταστήσει την υγεία. (Δρ. Φ. Χάρτμαν, *Η Ζωή του Παράκελσου*, σελ. 133, αναφορά από το έργο του Παράκελσου *Παραγκράνουμ*.)

Το ότι αυτοί οι δύο, ο Αρχαίος και ο "νευρικός αιθέρας" είναι ταυτόσημοι το δείχνει ο Άγγλος επιστήμονας ο οποίος λέει ότι η έντασή του γενικά μπορεί να είναι πολύ μεγάλη ή πολύ μικρή, ότι αυτό μπορεί να συμβαίνει "εξαιτίας τοπικών αλλαγών στην νευρική ύλη που επενδύει...
Κάτω από έντονη διέγερση μπορεί να κραδανθεί σαν μια θύελλα και να ρίξει σε ανεξέλεγκτη κίνηση – ασυνείδητους σπασμούς – κάθε μυ που βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο του εγκεφάλου ή της σπονδυλικής στήλης".

Αυτό ονομάζεται νευρική διέγερση, αλλά κανείς, εκτός από τους αποκρυφιστές, δεν γνωρίζει τον λόγο αυτής της νευρικής διαταραχής, ούτε μπορεί να εξηγήσει την *πρωταρχική* αιτία

565 Ο αγωγός με την έννοια του *Ουπάντι*: μιας υλικής ή φυσικής βάσης· αλλά σαν η δεύτερη αρχή της συμπαντικής Ψυχής και Ζωτική Δύναμη στην Φύση, καθοδηγείται νοήμονα από την πέμπτη αρχή του. [Ε.Π.Μπ.]
566 Και μια υπερβολική αφθονία του στο νευρικό σύστημα οδηγεί συχνά σε ασθένεια και θάνατο. Αν το γεννούσε το ζωικό σύστημα, τότε ασφαλώς δεν θα υπήρχε τέτοια περίπτωση. Επομένως, αυτός ο τελευταίος κίνδυνος δείχνει την ανεξαρτησία του από το σύστημα και την σύνδεσή του με την Ηλιακή Δύναμη, όπως εξηγεί ο Μέτκαλφ και ο καθηγητής Χαντ. [Ε.Π.Μπ.]

της. Η "αρχή της Ζωής" μπορεί να σκοτώσει *όταν είναι σε αφθονία*, καθώς επίσης και όταν υπάρχει ελάχιστη. Αλλά αυτή η αρχή στο εκδηλωμένο (ή δικό μας) πεδίο δεν είναι παρά η επίδραση και το αποτέλεσμα της *νοήμονος δράσης* της "Στρατιάς" – συλλογικά, Αρχή – η εκδηλωνόμενη ΖΩΗ και ΦΩΣ. Υπόκειται και εκπορεύεται από την πάντα αόρατη, αιώνια και Απόλυτη ΜΙΑ ΖΩΗ σε μια κατερχόμενη και ανερχόμενη κλίμακα ιεραρχικών βαθμών: μια πραγματικά επταπλή κλίμακα, με τον ΗΧΟ (ή Λόγο) στο ανώτερο άκρο της και τους Βιντγιαντάρα[567] (τους κατώτερους Πιτρί) στο κατώτερο άκρο της.

Φυσικά οι αποκρυφιστές έχουν πλήρη επίγνωση του γεγονότος ότι το "λάθος" των Βιταλιστών, που τόσο το περιγέλασαν οι Βογκτ και Χάξλεϋ, εξακολουθεί ωστόσο να εγκρίνεται ακόμα σε πολύ ανώτερα επιστημονικά κλιμάκια και γι' αυτό είναι ευτυχισμένοι να νιώθουν ότι δεν στέκονται μόνοι τους. Έτσι, ο καθηγητής ντε Κατρεφάζ γράφει:

> Είναι πράγματι αλήθεια ότι δεν γνωρίζουμε *τι είναι* Ζωή, αλλά ούτε γνωρίζουμε επίσης *τι είναι* η δύναμη που έβαλε τα άστρα σε κίνηση... Τα έμβια όντα έχουν βάρος και επομένως υπόκεινται στην βαρύτητα˙ είναι η έδρα αναρίθμητων και διαφόρων φυσικο-χημικών φαινομένων που είναι αναγκαία για την ύπαρξή τους και τα οποία πρέπει να αποδοθούν στην δράση της αιθεροδύναμης [ηλεκτρισμού, θερμότητας κ.τ.λ.] Αλλά αυτά τα φαινόμενα εδώ εκδηλώνονται κάτω από την επίδραση *μιας άλλης δύναμης*... Η ζωή δεν είναι ανταγωνιστική προς τις άψυχες δυνάμεις, αλλά κυβερνά και κατευθύνει την δράση τους με τους νόμους της. (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, αγγλική μετάφραση, σελ. 10-11.)

567 Σε ένα πρόσφατο έργο γύρω από τον Συμβολισμό στον Βουδισμό και στον Χριστιανισμό (μάλλον, στον Βουδισμό και στον Ρωμαιοκαθολικισμό, αφού πολλά μετέπειτα τυπικά και δόγματα του Βόρειου Βουδισμού στην λαϊκή εξωτερική μορφή του είναι ταυτόσημα με κείνα της Λατινικής Εκκλησίας), βρίσκονται μερικά περίεργα γεγονότα. Ο συγγραφέας του έργου [Α. Λίλλι] με περισσότερη φιλοδοξία παρά πολυμάθεια, ανακάτεψε αδιακρίτως μέσα στο έργο του αρχαίες και σύγχρονες βουδιστικές διδασκαλίες, και συγχέει σε μεγάλο βαθμό τον Λαμαϊσμό με τον Βουδισμό. Στην σελίδα 404 του έργου του που ονομάζεται *Βουδισμός στην Χριστιανοσύνη, ή Ιησούς ο Εσσαίος*, ο ψευδο-Ανατολιστής μας ασχολείται με την κριτική, των "Επτά Αρχών" των εσωτερικών βουδιστών και προσπαθεί να τις γελοιοποιήσει. Στην σελίδα 405, μιλάει ενθουσιωδώς για τους Βιντγιαντάρα, "τις επτά μεγάλες λεγεώνες των νεκρών ανθρώπων που έγιναν σοφοί". Τώρα, αυτοί οι "Βιντγιαντάρα", τους οποίους μερικοί Ανατολιστές ονομάζουν "ημίθεους", είναι στην πραγματικότητα, εξωτερικά, ένα είδος Σίντα, "πλούσιοι σε αφοσίωση" και *εσωτερικά,* ταυτίζονται με τις επτά τάξεις των Πιτρί, μια από τις οποίες προικίζει τους ανθρώπους στην Τρίτη Φυλή με Αυτο-Συνείδηση, ενσαρκωνόμενη στα ανθρώπινα κελύφη. Στο τέλος αυτού του περίεργου τόμου με τα μωσαϊκά, ο "Ύμνος στον Ήλιο", που προικίζει τνο Βουδισμό με έναν *προσωπικό* θεό (!!) είναι ένα άτυχο πλήγμα στις ίδιες τις αποδείξεις, που τόσο κοπιαστικά συνέλεξε ο άτυχος συγγραφέας.

Οι θεοσοφιστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο κ. Ράις Ντάβιντς εξέφρασε παρόμοια την γνώμη του και για τις δικές τους πίστεις. Είπε ότι οι θεωρίες που παρουσιάζονται από τον συγγραφέα του έργου *Εσωτερικός Βουδισμός* "δεν ήταν ούτε βουδισμός, ούτε ήταν εσωτερικές". Η παρατήρηση είναι αποτέλεσμα (α) του άτυχου λάθους να γραφεί "Βουδισμός" αντί για "Μπουνταϊσμός" ή Μπουντισμός, δηλαδή να συνδεθεί το σύστημα με την θρησκεία του Γκαουταμά αντί με την Μυστική Σοφία που δίδαξε ο Κρίσνα, ο Σανκαρατσάρια και πολλοί άλλοι, καθώς και ο Βούδας και (β) ότι είναι αδύνατο ο κ. Ράϊς Ντάβιντς να γνωρίζει οτιδήποτε για τις αληθινές εσωτερικές διδασκαλίες! Αλλά αυτός είναι, κατά τα φαινόμενα, ο μεγαλύτερος μελετητής της Πάλι και του Βουδισμού και οτιδήποτε λέει πρέπει να ακουστεί με σεβασμό. Αλλά όταν ένας, ο οποίος δεν γνωρίζει για τον εξωτερικό Βουδισμό πάνω σε επιστημονικές και υλιστικές γραμμές, περισσότερα απ' όσα γνωρίζει για την εσωτερική φιλοσοφία, όταν αυτός δυσφημίζει εκείνους τους οποίους τιμά με τον φθόνο του, και παίρνει για τους θεοσοφισές το ύφος ενός βαθυστόχαστου μελετητή, τότε μπορεί κανείς να χαμογελάσει και να τον κοροϊδέψει καλόκαρδα.

IX

Η ΗΛΙΑΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΣΑΝ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΤΙΣ ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ. ΠΟΣΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΘΕΩΡΙΑ, ΟΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΔΕΚΤΗ;

Απαντώντας στην επίθεση του δρ Γκουλ ενάντια στην θεωρία της ζωτικότητας (που στην απόκρυφη φιλοσοφία συνδέεται αδιαχώριστα με τα Στοιχεία των αρχαίων), ο Λάιονελ Σ. Μπιλ, ο μεγάλος φυσιολόγος, είπε μερικά όμορφα αλλά και υπαινικτικά λόγια:

> Υπάρχει ένα μυστήριο στην ζωή: ένα μυστήριο που ποτέ δεν βυθομετρήθηκε και το οποίο φαίνεται μεγαλύτερο όσο πιο βαθιά μελετώνται και εξετάζονται τα φαινόμενα της ζωής. Σε ζωντανά κέντρα – πολύ πιο κεντρικά από τα κέντρα που διακρίνονται με την μεγαλύτερη μεγεθυντική δύναμη, στα κέντρα της ζώσας ύλης, όπου το μάτι δεν μπορεί να διεισδύσει, αλλά προς τα οποία μπορεί να τείνει η κατανόηση – επισυμβαίνουν αλλαγές της φύσης για τις οποίες και οι πιο προχωρημένοι φυσικοί και χημικοί δεν καταφέρνουν να μας προσφέρουν μια αντίληψη: όχι ότι υπάρχει ο παραμικρός λόγος να νομίζουμε πως η φύση αυτών των αλλαγών θα επιβεβαιωθεί ποτέ από την φυσική έρευνα, στον βαθμό που ανήκουν ασφαλώς σε μια τάξη ή φύση ολότελα ξεχωριστή από εκείνη στην οποία μπορούν να αναχθούν τα γνωστά σε εμάς φαινόμενα.

Αυτό το "μυστήριο", ή την προέλευση της ΖΩΤΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ, ο αποκρυφισμός το εντοπίζει στο ίδιο κέντρο με τον πυρήνα της *prima material*, της *πρώτης ύλης*, (γιατί είναι ένα) του ηλιακού μας συστήματος.

"Ο Ήλιος είναι η καρδιά του Ηλιακού Κόσμου [Συστήματος] και ο εγκέφαλός του κρύβεται πίσω από τον [ορατό] Ήλιο. Από εκεί, αίσθηση ακτινοβολείται σε κάθε νευρικό κέντρο του μεγάλου σώματος και τα κύματα της ζωτικής ουσίας κυλούν σε κάθε αρτηρία και φλέβα... Οι πλανήτες είναι τα άκρα και οι σφυγμοί του..." (Σχόλιο).

Έχει αναφερθεί αλλού (στον *Θεοσοφιστή*) ότι η Απόκρυφη φιλοσοφία αρνείται ότι ο Ήλιος είναι μια σφαίρα σε καύση, αλλά τον ορίζει απλώς σαν έναν κόσμο, μια φωτεινή σφαίρα, όπου ο πραγματικός Ήλιος κρύβεται από πίσω και ο ορατός είναι μόνο η αντανάκλασή του, το κέλυφός του. Τα φύλλα ιτιάς του Νέισμιθ, που θεωρήθηκαν λαθεμένα από τον σερ Ο. Χέρσελ σαν "Ηλιακοί κάτοικοι", είναι οι αποθήκες της ηλιακής ζωτικής ενέργειας, του ζωτικού ηλεκτρισμού που τρέφει ολόκληρο το σύστημα. Έτσι ο Ήλιος *in abscondito* [*εν κρύπτω*] είναι η αποθήκη του μικρού μας κόσμου, αυτο-δημιουργώντας το ζωτικό του ρευστό και πάντα δεχόμενος τόσο, όσο εκπέμπει και ο *ορατός* Ήλιος είναι μόνο ένα *παράθυρο ανοιγμένο στο πραγματικό* ηλιακό ανάκτορο και παρουσία που, όμως, αντανακλά πιστά το εσωτερικό έργο.

Έτσι, υπάρχει μια ρυθμική κυκλοφορία του ζωτικού ρευστού σ' ολόκληρο το σύστημά μας, του οποίου η καρδιά είναι ο Ήλιος – ίδια με την κυκλοφορία του αίματος στο ανθρώπινο σώμα – αφού κατά την διάρκεια της μανβανταρικής ηλιακής περιόδου, ή ζωής, ο Ήλιος συστέλλεται το ίδιο ρυθμικά με την επιστροφή του, όπως ακριβώς η ανθρώπινη καρδιά. Μόνο που αντί να εκτελεί την περιφορά του σε ένα δευτερόλεπτο ή περίπου τόσο, το ηλιακό αίμα χρειάζεται δέκα δικά του χρόνια και έναν ολόκληρο χρόνο για να περάσει μέσα από τους *καρδιακούς κόλπους* και τις κοιλίες

πριν ξεπλυθεί στους *πνεύμονες* και περάσει από κει στις μεγάλες φλέβες και στις αρτηρίες του συστήματος.

Αυτό η Επιστήμη δεν θα το αρνηθεί, αφού η Αστρονομία γνωρίζει για τον σταθερό κύκλο των έντεκα ετών όπου αυξάνει ο αριθμός[568] των ηλιακών κηλίδων, *πράγμα που οφείλεται στην συστολή της Ηλιακής ΚΑΡΔΙΑΣ.* Το σύμπαν (ο κόσμος μας στην προκειμένη περίπτωση) αναπνέει, ακριβώς όπως ο άνθρωπος και κάθε ζωντανό ον, φυτό και κάθε ορυκτό πάνω στην γη· και όπως και ίδια η οφαίρα μας αναπνέει κάθε είκοσι τέσσερις ώρες. Η σκοτεινή περιοχή *δεν οφείλεται* "στην απορρόφηση που ασκούν οι ατμοί που εκπορεύονται από την καρδιά του Ήλιου και παρεμβάλλονται ανάμεσα στον παρατηρητή και στην φωτόσφαιρα", όπως θα έλεγε ο Πατήρ Α. Σέκι, ούτε οι κηλίδες σχηματίζονται "από την ύλη [θερμασμένη αεριώδη ύλη] την οποία η εισβολή προβάλλει πάνω στον ηλιακό δίσκο" (Άντζελο Σέκι, *Ο Ήλιος*, 2η έκδ., Τομ. II, σελ. 184). Είναι παρόμοια με τον κανονικό και υγιή παλμό της καρδιάς, καθώς το ζωτικό ρευστό περνάει μέσα από τους κοίλους μυς της. Αν η ανθρώπινη καρδιά μπορούσε να γίνει φωτεινή και το ζωντανό και παλλόμενο όργανο να γίνει ορατό ώστε να αντανακλάται πάνω σε μια οθόνη, σαν αυτή που χρησιμοποιούν οι αστρονόμοι στις διαλέξεις τους –για την Σελήνη για παράδειγμα – τότε όλοι θα έβλεπαν το φαινόμενο των Ηλιακών κηλίδων να επαναλαμβάνεται κάθε δευτερόλεπτο: εξαιτίας της συστολής και της ορμής του αίματος.

Σε ένα έργο για την Γεωλογία αναφέρεται ότι το όνειρο της φυσικής φιλοσοφίας είναι "μια μέρα όλα τα αναγνωρισμένα χημικά στοιχεία να βρεθούν ότι δεν είναι παρά τροποποιήσεις ενός απλού υλικού στοιχείου" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 48.)

απόκρυφη φιλοσοφία το διδάσκει αυτό από τότε που υπάρχει ανθρώπινη ομιλία και γλώσσα, προσθέτοντας μόνο στην αρχή του αμετάβλητου νόμου της αναλογίας – "όπως επάνω έτσι και κάτω" – εκείνο το άλλο αξίωμα, ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε Πνεύμα ούτε ύλη, αλλά μόνο αναρίθμητες όψεις του Ενός πάντα κρυμμένου Είναι (ή *Σατ*). Το ομοιογενές πρωταρχικό Στοιχείο είναι *απλό* και *μοναδικό μόνο στο γήινο* πεδίο συνείδησης και αίσθησης, αφού άλλωστε η ύλη δεν είναι τίποτε περισσότερο από το αποτέλεσμα των δικών μας καταστάσεων συνείδησης και το Πνεύμα, μια ιδέα ψυχικής ενόρασης. Ακόμα και στο αμέσως επόμενο ανώτερο πεδίο, αυτό το *μοναδικό στοιχείο* που στην Γη μας ορίζεται από την σύγχρονη επιστήμη σαν το έσχατο αδιάλυτο συστατικό κάποιας ύλης, σε έναν κόσμο ανώτερης πνευματικής αντίληψης, ακόμα και αυτό θα χαρακτηριστεί πράγματι σαν κάτι πολυσύνθετο. Και το πιο καθαρό νερό μας θα βρισκόταν ότι περιέχει, όχι τα δυο ξεκαθαρισμένα, απλά στοιχεία του οξυγόνου και υδρογόνου, αλλά πολλά συστατικά που ούτε τα ονειρεύεται η σύγχρονη γήινη χημεία μας. Όπως στην περιοχή της ύλης, έτσι και στην περιοχή του Πνεύματος, η σκιά εκείνου που αναγνωρίζεται στο πεδίο της αντικειμενικότητας υπάρχει στο πεδίο της καθαρής υποκειμενικότητας. Το ψήγμα της τέλεια ομοιογενούς ουσίας, το "σαρκώδες" [πρωτόπλασμα των πρωτόζωων] του μονήρους του Χαίκελ, θεωρείται τώρα σαν η *αρχιβίωση* [αβιογένεση ή αρχιγονία] της γήινης ύπαρξης (το "πρωτόπλασμα" του κ. Χάξλεϋ)[569] και το *Βαθύβιο* του Χαίκελ πρέπει να αναχθεί στην *προ*-γήινη *αρχιβίωσή* του. Αυτό έγινε για πρώτη φορά αντιληπτό από τους αστρονόμους στο τρίτο στάδιο της εξέλιξης του και στην ονομαζόμενη "δευτερογενή δημιουργία". Αλλά οι σπουδαστές της εσωτερικής φιλοσοφίας κατανοούν πολύ καλά το μυστικό νόημα της στάντζα:

> Μπράχμα...... έχει ουσιαστικά την *όψη* της Πρακρίτι, εξελιγμένης και ανεξέλικτης... Το Πνεύμα, ω διπλογεννημένε [μυημένε], είναι η κύρια *όψη* του Μπράχμα. Η επόμενη είναι μια διπλή

568 Όχι μόνο δεν αρνείται το συμβάν, αν και το αποδίδει σε λάθος αιτία όπως πάντα, όπου κάθε θεωρία αντιφάσκει με κάθε άλλη (βλέπε τις θεωρίες του Σέκι, του Φαγιέ και του Γιανγκ), ότι δηλαδή οι κηλίδες εξαρτώνται από την επιφανειακή συσσώρευση ατμών ψυχρότερων από την φωτόσφαιρα (;) κ.τ.λ., αλλά έχουμε ανθρώπους της επιστήμης που *αστρολογούν* πάνω στις κηλίδες. Ο καθηγητής Τζίβονς αποδίδει όλες τις μεγάλες περιοδικές εμπορικές κρίσεις στην επίδραση των ηλιακών κηλίδων κάθε ενδέκατο χρόνο. (Βλέπε το έργο του *Έρευνες πάνω στην Νομισματική Κυκλοφορία και στην Οικονομία*). Αυτό ασφαλώς αξίζει έπαινο και ενθάρρυνση.

569 Δυστυχώς καθώς γράφονται αυτές οι σελίδες, η "*αρχιβίωση* της γήινης ύπαρξης" μετατράπηκε, κάτω από κάποια αυστηρότερη χημική ανάλυση σε μια απλή κατακρήμνιση θειικού άλατος του ασβεστίου: επομένως από επιστημονική σκοπιά ούτε καν μια οργανική ουσία!!! *Sic transit grolira mundi*! [*Έτσι χάνεται η δόξα του κόσμου!*]

όψη [της Πρακρίτι και του Πούρουσα].....τόσο εξελιγμένη όσο και ανεξέλικτη, και ο χρόνος είναι η τελευταία! (Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. Ι., σελ. 18.)

Άνου είναι ένα από τα ονόματα του Μπράχμα (σαν ξεχωριστού από το *Μπράχμαν*, το ουδέτερο), και σημαίνει "άτομο", *ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ*, "το πιο ατομικό του ατομικού", το "αμετάβλητο και ακατάστρεφτο (*άτσγιουτα*) Πουρουσοτάμα".

Ασφαλώς, λοιπόν, τα στοιχεία που μας είναι τώρα γνωστά – όποιος κι αν είναι ο αριθμός τους – όπως κατανοούνται και ορίζονται προς το παρόν, δεν είναι ούτε μπορούν να είναι τα πρωταρχικά στοιχεία. Εκείνα σχηματίστηκαν από "το τυρόπηγμα της ψυχρής ακτινοβόλας Μητέρας" και "το πύρινο σπέρμα του θερμού Πατέρα", που "είναι ένα". Ή για να το εκφράσουμε στην καθαρότερη γλώσσα της σύγχρονης επιστήμης, εκείνα τα στοιχεία γεννήθηκαν στα βάθη της πρωταρχικής πύρινης ομίχλης: της μάζας του πυρακτωμένου ατμού του αδιάλυτου νεφελώματος. Γιατί, όπως δείχνει ο καθηγητής Σ. Νιούκομ, τα διαλυτά νεφελώματα δεν είναι μια τάξη πραγματικών νεφελωμάτων (*Λαϊκή Αστρονομία*, σελ. 444). Κατά την γνώμη του, περισσότερα από τα μισά από εκείνα που αρχικά θεωρήθηκαν σαν νεφελώματα, είναι αυτά που ο ίδιος ονομάζει "αστρικά συμπλέγματα".

Τα στοιχεία που είναι τώρα γνωστά, έφτασαν στην κατάσταση της μονιμότητάς τους σ' αυτόν τον 4ο Γύρο και στην 5η Φυλή. Τώρα έχουν μια σύντομη περίοδο ανάπαυσης πριν προωθηθούν για μια ακόμα φορά στην ανοδική τους πνευματική εξέλιξη, όταν το "ζων πυρ του Άδη" θα διαχωρίσει και τα πιο αδιάλυτα και θα τα διασκορπίσει ξανά στο πρωταρχικό ΕΝΑ.

Στο μεταξύ ο αποκρυφιστής προχωράει περισσότερο, όπως δείξαμε στα Σχόλια των Επτά Στάντζα. Έτσι, δεν μπορεί να ελπίζει σε καμιά βοήθεια ή αναγνώριση από την επιστήμη, η οποία θα απορρίψει τόσο το *ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ* (το απόλυτα πνευματικό άτομο), όσο και τους Μανασαπούτρα του: τους "ανθρώπους γεννημένους από τον νου". Αλλά αφού ανάγει το "μοναδικό υλικό στοιχείο" σε ένα απόλυτο αδιάλυτο στοιχείο – Πνεύμα ή "Ριζική ύλη", τοποθετώντας το έτσι αυτομάτως έξω από την δυνατότητα και την περιοχή της φυσικής φιλοσοφίας – ο αποκρυφιστής έχει, φυσικά, ελάχιστα κοινά με τους ορθόδοξους ανθρώπους της επιστήμης. Ισχυρίζεται ότι Πνεύμα και Ύλη είναι δυο ΟΨΕΙΣ της αδιάγνωσης ΜΟΝΑΔΑΣ και οι φαινομενικά αντίθετες όψεις τους εξαρτώνται (α) από τους διάφορους βαθμούς διαφοροποίησης αυτής της Μονάδας και (β) από τους βαθμούς συνείδησης που πέτυχε ο ίδιος ο άνθρωπος. Αυτό, όμως, είναι μεταφυσική και έχει ελάχιστη σχέση με την φυσική, οσοδήποτε μεγάλη και αν είναι αυτή η φυσική *φιλοσοφία* στον γήινο περιορισμό της.

Ωστόσο από την στιγμή που η Επιστήμη αποδέχεται, αν όχι την πραγματική ύπαρξη, τουλάχιστον την πιθανότητα ύπαρξης ενός Σύμπαντος με τις αναρίθμητες μορφές του, καταστάσεις και όψεις, φτιαγμένο από μια "μοναδική ουσία",[570] τότε η Επιστήμη πρέπει να προχωρήσει παραπέρα. Αν δεν αποδεχθεί επίσης την πιθανότητα του Ενός Στοιχείου, ή της ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ των

570 Στο βιβλίο του *Κοσμική Ζωή*, σελ. 48-49, στις πρόσθετες υποσημειώσεις, ο καθηγητής Ουίντσελ λέει: "Γίνεται γενικά αποδεκτό ότι σε υπερβολικά υψηλές θερμοκρασίες η ύλη υπάρχει σε μια κατάσταση διάλυσης: δηλαδή, δεν μπορεί να υπάρξει καμιά χημική ένωση". Και για να αποδείξει την ενότητα της ύλης θα προσφύγει στο φάσμα, το οποίο σε κάθε περίπτωση ομοιογένειας θα δείξει μια φωτεινή γραμμή, ενώ στην περίπτωση που υπάρχουν αρκετές μοριακές διευθετήσεις – ας πούμε στην περίπτωση ενός νεφελώματος ή ενός άστρου – "το φάσμα θα αποτελείται από δυο ή τρεις φωτεινές γραμμές"! Αυτό κατά κανέναν τρόπο δεν αποτελεί απόδειξη για τον φυσικό-αποκρυφιστή ο οποίος ισχυρίζεται ότι πέρα από ένα ορισμένο όριο της *ορατής* ύλης κανένα φάσμα, τηλεσκόπιο και μικροσκόπιο δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Η ενότητα της ύλης εκείνου που είναι πραγματική κοσμική ύλη για τον αλχημιστή, ή "Γη του Αδάμ", όπως το ονομάζουν οι Καμπαλιστές, δύσκολα μπορεί να αποδειχθεί ή να αναιρεθεί, ούτε από τον Γάλλο σοφό Ντυμά, που προτείνει "την σύνθετη φύση των "στοιχείων" βάσει ορισμένων σχέσεων των ατομικών βαρών", ούτε από την "ακτινοβόλο ύλη" του κ. Κρουκς, αν και τα πειράματά του μπορεί να φαίνονται "ότι κατανοούνται καλύτερα βάσει της υπόθεσης της ομοιογένειας των στοιχείων της όλης και της συνέχειας των καταστάσεων της ύλης". Γιατί όλα αυτά δεν προχωρούν πέρα από την ΥΛΙΚΗ ύλη, θα λέγαμε, ακόμα και μ' αυτό που φαίνεται στο *φάσμα*, αυτό το σύγχρονο "μάτι του Σίβα" των φυσικών πειραμάτων. Μόνο γι' αυτήν την ύλη ο Σαιν-Κλαιρ Ντεβίγ μπορεί να πει πως "όταν σώματα που θεωρούνται ότι είναι απλά, συνδυάζονται μεταξύ τους, τότε αυτά εξαφανίζονται, *ατομικά καταστρέφονται*", απλώς επειδή δεν μπορεί να παρακολουθήσει αυτά τα σώματα στην περαιτέρω μεταστοιχείωσή τους στον κόσμο της πνευματικής κοσμικής ύλης. Πράγματι, η σύγχρονη επιστήμη ποτέ δεν θα μπορέσει να σκάψει αρκετά βαθιά μέσα στους κοσμολογικούς σχηματισμούς για να βρει τις ρίζες του κοσμικού υλικού ή της ύλης, εκτός και εργαστεί πάνω στις ίδιες γραμμές σκέψης με τους αλχημιστές του μεσαίωνα.

Αποκρυφιστών, θα πρέπει να κρεμάσει αυτό το "μοναδικό υλικό" – ειδικά αν το περιορίσει μόνο στο ηλιακό νεφέλωμα – στον αέρα, σαν το φέρετρο του Μωάμεθ, αν και δίχως το ελκτικό μαγνήτη που στηρίζει αυτό το φέρετρο. Ευτυχώς για τους θεωρητικούς φυσικούς, αν και είναι ανίκανοι να δηλώσουν με κάποια ακρίβεια *τι* συνεπάγεται η θεωρία των νεφελωμάτων, μπορέσαμε, χάρις στον καθηγητή Ουίντσελ και αρκετούς διαφωνούντες αστρονόμους, να μάθουμε *τι δεν* συνεπάγεται.

Δυστυχώς αυτό δεν αρκεί για να διευκρινίσει ακόμα και το πιο απλό από τα προβλήματα που βασάνισαν και ακόμα βασανίζουν τους ανθρώπους της γνώσης στην αναζήτησή τους για την αλήθεια, θα πρέπει να προχωρήσουμε μαζί με τα ερωτήματά μας, αρχίζοντας από τις πρώτες υποθέσεις της σύγχρονης επιστήμης, αν θέλουμε να ανακαλύψουμε *πού* και *γιατί* αμαρτάνει. Ίσως, τελικά, αποδειχθεί ότι ο Στάλλοου έχει δίκιο˙ ότι δηλαδή, τα λάθη, οι αντιφάσεις και τα σφάλματα που έγιναν από τους πιο εξέχοντες ανθρώπους της γνώσης οφείλονται απλώς στην ανώμαλη στάση τους. Είναι και θέλουν να παραμείνουν, *οπωσδήποτε*, υλιστές και όμως "οι γενικές αρχές της ατομο-μηχανιστικής θεωρίας – η βάση της σύγχρονης φυσικής – είναι *ουσιαστικά ταυτόσημες* με τις κύριες δοξασίες της οντολογικής μεταφυσικής". Έτσι, "τα θεμελιώδη λάθη της οντολογίας γίνονται φανερά, ανάλογα με το προχώρημα της φυσικής επιστήμης" (Στάλλοου, *Αντιλήψεις και θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, Εισαγωγή, σελ. VI). Η επιστήμη είναι κατάσπαρτη με μεταφυσικές αντιλήψεις, αλλά οι επιστήμονες δεν θα αποδεχθούν την κατηγορία και αγωνίζονται απελπισμένα να φορέσουν ατομο-μηχανιστικές μάσκες στους καθαρά ασώματους και πνευματικούς νόμους της φύσης στο πεδίο μας˙ αρνούμενοι να παραδεχθούν την ουσιαστικότητά τους ακόμα και σε άλλα πεδία, την απλή ύπαρξη των οποίων απορρίπτουν *a priori*.

Όμως, είναι εύκολο να δείξουμε ότι οι επιστήμονες, ενωμένοι με τις υλιστικές απόψεις τους, προσπάθησαν από την εποχή του Νεύτωνα, να βάλουν λαθεμένες μάσκες πάνω στο γεγονός και στην αλήθεια. Αλλά κάθε χρόνο το έργο τους γίνεται όλο και πιο δύσκολο και κάθε χρόνο επίσης, η Χημεία περισσότερο απ' όλες τις άλλες επιστήμες, προσεγγίζει όλο και πιο κοντά στην περιοχή του απόκρυφου στην φύση. Αφομοιώνει τις αλήθειες που διδάσκονταν για αιώνες από τις απόκρυφες επιστήμες, αλλά που τώρα κοροϊδεύονται έντονα. "Η ύλη είναι αιώνια", λέει η Εσωτερική Δοξασία. Αλλά η ύλη την οποία οι αποκρυφιστές αντιλαμβάνονται στην *λάγια*, ή μηδενική κατάσταση, δεν είναι η ύλη της σύγχρονης επιστήμης, ούτε και στην πιο εκλεπτυσμένη αεριώδη κατάστασή της. Στην περιοχή της αρχής η "ακτινοβόλα ύλη" του κ. Κρουκς θα φανεί σαν ύλη του πιο χονδροειδούς είδους, ακριβώς όπως γίνεται αγνή πριν επιστρέψει πίσω στο πρώτο σημείο της διαφοροποίησης της. Επομένως, όταν ο σοφός ή ο αλχημιστής προσθέτει ότι: αν και η ύλη είναι αιώνια, γιατί είναι ΠΡΑΝΤΑΝΑ ωστόσο *τα άτομα γεννιώνται σε κάθε καινούργιο μανβαντάρα*, ή επανασύσταση του σύμπαντος, δεν πέφτει σε καμιά αντίφαση σαν αυτή που μπορεί να νομίζει ένας υλιστής που δεν πιστεύει σε τίποτε πέρα από το άτομο. Υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στην εκδηλωμένη και ανεκδήλωτη ύλη, ανάμεσα στο *πραντάνα*, την χωρίς αρχή και τέλος αιτία, και στην ουσία, *πρακρίτι*, ή το εκδηλωμένο αποτέλεσμα. Ο σλόκα λέει:

> Αυτό που είναι η ανεξέλικτη αιτία ονομάζεται εμφατικά από τους πιο σπουδαίους σοφούς, *πραντάνα, αρχική βάση, που είναι λεπτή, πρακρίτι*, δηλαδή, εκείνο που είναι αιώνιο και ταυτόχρονα υπάρχει και δεν υπάρχει, ή *είναι απλή πορεία*. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 20 υποσημείωση.)

Αυτό που στην σύγχρονη ορολογία αναφέρεται αντίστοιχα σαν Πνεύμα και Ύλη, είναι ΕΝΑ στην αιωνιότητα σαν η αιώνια αιτία και δεν είναι ούτε Πνεύμα ούτε ύλη, αλλά ΑΥΤΟ – που στα Σανσκριτικά γίνεται ΤΑΝΤ ("εκείνο") – όλα όσα υπάρχουν, υπήρξαν και θα υπάρξουν, όλα όσα μπορεί να συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου. Ακόμα και ο εξωτερικός Πανθεϊσμός του Ινδουισμού το αναφέρει όπως δεν το ανέφερε ποτέ καμιά μονοθεϊστική φιλοσοφία, γιατί η ανώτατη φρασεολογία της κοσμογονίας του αρχίζει με τα γνωστά λόγια:

> Δεν υπήρχε ούτε μέρα, ούτε νύχτα, ούτε ουρανός ούτε γη ούτε σκοτάδι ούτε φως. Και δεν υπήρχε τίποτε άλλο αντιληπτό από τις αισθήσεις ή τις νοητικές λειτουργίες. Υπήρχε, όμως, ένας Μπράχμα, ουσιαστικά *πρακρίτι* [Φύση] και πνεύμα. Γιατί οι *δυο όψεις* του Βίσνου, που είναι άλλες από την υπέρτατη ουσιαστική όψη του, είναι πρακρίτι και πνεύμα, ω Μπραχμάνε. *Όταν αυτές οι δυο*

άλλες ΟΨΕΙΣ του δεν υπάρχουν πια αλλά διαλύονται, τότε εκείνη η όψη από την οποία προβάλλουν *ξανά* η μορφή και όλα τα υπόλοιπα, δηλαδή η *δημιουργία*, ονομάζεται χρόνος, ω διπλογεννημένε. (*Βίσνου Πουρανά*, Τομ. 1, σελ. 25, απόδοση Φ. Χωλ.)

Αυτό που είναι διαλυμένο, ή η απατηλή δυαδική όψη του Εκείνου, η ουσία του οποίου είναι αιώνια ΜΙΑ˙ αυτό είναι που ονομάζουμε αιώνια ύλη ή Ουσία, άμορφη, χωρίς φύλο, ασύλληπτη, ακόμα και για την έκτη μας αίσθηση ή νου·(βλέπε προηγούμενα τμήμα VIII, απόσπασμα από το *Ανουγκίτα*) και στην οποία, επομένως, αρνούμαστε να δούμε εκείνο που οι μονοθεϊστές αποκαλούν προσωπικό, ανθρωπομορφικό Θεό.

Πώς βλέπει η σύγχρονη, ακριβής Επιστήμη αυτές τις δυο προτάσεις: "η ύλη είναι αιώνια" και το "άτομο είναι περιοδικό και όχι αιώνιο"; Ο υλιστής φυσικός θα τις κριτικάρει και θα τις περιγελάσει. Ο ανοιχτόμυαλος και προοδευτικός άνθρωπος της επιστήμης, όμως, ο αληθινός και ειλικρινής επιστημονικός αναζητητής της αλήθειας – για παράδειγμα ο εξέχων χημικός Ο. Κρουκς – θα στηρίξει την πιθανότητα των δυο προτάσεων. Γιατί δεν έχει σβήσει ακόμα ο απόηχος της διάλεξης του πάνω στην "Γένεση τωυ Στοιχείων" – μια διάλεξη που δόθηκε στο Χημικό Τμήμα της Βρετανικής Εταιρείας κατά την τελευταία συνάντηση του Μπίρμιγχαμ (το 1886) – η οποία τόσο πολύ αναστάτωσε κάθε εξελικτιστή που την άκουσε ή την διάβασε, ώστε ακολούθησε μια δεύτερη τον Μάρτιο του 1888. Για άλλη μια φορά ο Πρόεδρος της Χημικής Εταιρείας φέρνει μπροστά στον κόσμο της επιστήμης και στο κοινό τους καρπούς μερικών νέων ανακαλύψεων στην περιοχή των ατόμων και αυτές οι ανακαλύψεις δικαιώνουν από κάθε άποψη τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Είναι πιο εκπληκτικές και από τις δηλώσεις που έκανε στην πρώτη του διάλεξη (που αναφέρονται παρακάτω) και αξίζουν την προσοχή κάθε αποκρυφιστή, θεοσοφιστή και μεταφυσικού. Να τι λέει για τα "Στοιχεία και *Μετα*-Στοιχεία", δικαιώνοντας έτσι τις κατηγορίες και την πρόβλεψη του Στάλλοου, με την αφοβία ενός επιστημονικού νου που αγαπάει την επιστήμη για χάρη της αλήθειας, άσχετα από τις συνέπειες που έχει πάνω στην δική του δόξα και φήμη. Αναφέρουμε τα ίδια του τα λόγια:

> Επιτρέψτε μου, κύριοι, να επισύρω τώρα για λίγο την προσοχή σας σε ένα θέμα που αφορά τις θεμελιώδεις αρχές της χημείας. Ένα θέμα που μπορεί να μας οδηγήσει στο να αποδεχθούμε την πιθανότητα ύπαρξης σωμάτων τα οποία, αν και δεν είναι ούτε ενώσεις ούτε μείγματα, ωστόσο δεν είναι στοιχεία με την αυστηρή έννοια της λέξης, σώματα τα οποία τολμώ να αποκαλέσω "*μετα*-στοιχεία".
>
> Για να εξηγήσω το νόημά μου, είναι απαραίτητο να επανέλθω στην αντίληψή μας για το στοιχείο. Ποιο είναι το κριτήριο ενός στοιχείου; Πού πρέπει να σύρουμε την διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην ξεχωριστή ύπαρξη και στην ταύτιση; Κανένας δεν αμφιβάλλει ότι το οξυγόνο, το νάτριο, το χλώριο, το θείο είναι ξεχωριστά στοιχεία και όταν ερχόμαστε σε ομάδες τέτοιες όπως χλώριο, βρώμιο, ιώδιο κ.τ.λ., και πάλι δεν έχουμε αμφιβολίες, αν και νομίζω πως αν γίνονταν αποδεκτοί βαθμοί "στοιχειότητας" – και εκεί θα καταλήξουμε στο τέλος – θα μπορούσε να αναγνωριστεί ότι το χλώριο πλησιάζει πολύ περισσότερο στο βρώμιο παρά στο οξυγόνο, το νάτριο ή το θείο. Επίσης, το νικέλιο και το κοβάλτιο βρίσκονται πιο κοντά μεταξύ τους, πολύ πιο κοντά, αν και κανείς δεν αμφισβητεί την απαίτηση τους να ταξινομηθούν σαν ξεχωριστά στοιχεία. Ωστόσο δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ ποια θα ήταν η επικρατούσα άποψη μεταξύ των χημικών, αν τα αντίστοιχα διαλύματα αυτών των σωμάτων και των ενώσεών τους παρουσίαζαν ταυτόσημα χρώματα, αντί για χρώματα τα οποία – μιλώντας κατά προσέγγιση – είναι αμοιβαία συμπληρωματικά, θα αναγνωριζόταν ακόμα και τότε η ξεχωριστή φύση τους;
>
> Όταν προχωρούμε περισσότερο και φτάνουμε στις ονομαζόμενες σπάνιες γαίες, το έδαφος κάτω από το πόδια μας γίνεται λιγότερο σταθερό. Και ίσως να δεχτούμε στην τάξη των στοιχείων το σκάνδιο, το υττέρβιο και άλλα παρόμοια. Αλλά τι έχουμε να πούμε στην περίπτωση του πρασινοδύμιου και του νεοδύμιου, μεταξύ των οποίων μπορεί να ειπωθεί ότι δεν υπάρχει καμιά ευδιάκριτη χημική διαφορά και το κύριο χαρακτηριστικό που τους προσφέρει ξεχωριστή ατομικότητα διαφέρει ελάχιστα σε βασικότητα και ικανότητες αποκρυστάλλωσης, ενώ οι φυσικές διαφορές τους σημειώνονται πολύ έντονα, όπως φαίνεται από φασματικές παρατηρήσεις; Ακόμα και σ' αυτήν την περίπτωση μπορούμε να φανταστούμε ότι η τάση της πλειοψηφίας των χημικών θα κλίνει προς την ανεκτικότητα, ώστε να δεχτεί αυτά τα δυο σώματα μέσα στον μαγικό κύκλο. Τώρα,

αν με αυτόν τον τρόπο θα μπορέσουν να προσφύγουν σε μια ευρύτερη αρχή, αυτό παραμένει ένα ανοιχτό ερώτημα.

Αν δεχόμαστε αυτούς τους υποψήφιους, τότε πόσο δίκαιο έχουμε να αποκλείουμε τις σειρές των στοιχειακών σωμάτων ή *μετα*-στοιχείων που μας έκαναν γνωστά οι Κρας και Νίλσον; Εδώ οι φασματικές διαφορές είναι έντονες, ενώ οι έρευνες μου πάνω στο διδύμιο δείχνουν επίσης μια ελαφρά διαφορά στην βασικότητα ανάμεσα σε μερικά τουλάχιστον από αυτά τα αμφισβητούμενα σώματα. Στην ίδια κατηγορία πρέπει να περιληφθούν τα πολυάριθμα χωριστά σώματα στα οποία είναι πιθανό ότι χωρίστηκαν και χωρίζονται το ύττριο, το έρβιο, το σαμάριο και άλλα στοιχεία, που συνήθως ονομάζονται έτσι. Πού, λοιπόν, θα τραβήξουμε την διαχωριστική γραμμή; Οι διάφορες ομάδες επικαλύπτουν τόσο αδιόρατα η μια την άλλη, ώστε είναι αδύνατο να υψωθεί κάποιο οριστικό σύνορο ανάμεσα σε δυο γειτονικά σώματα και να καθοριστεί ότι το σώμα που βρίσκεται στην μια πλευρά της γραμμής είναι στοιχείο, ενώ το άλλο που βρίσκεται στην απέναντι πλευρά είναι μη-στοιχειώδες, ή απλώς κάτι που μοιάζει ή προσεγγίζει προς το στοιχείο. Όταν μπορέσει να χαραχθεί μια φαινομενικά λογική διαχωριστική γραμμή, τότε αναμφίβολα θα είναι εύκολο να εντάξουμε αμέσως τα περισσότερα σώματα στην σωστή τους θέση, γιατί σε όλες τις περιπτώσεις ταξινόμησης η πραγματική δυσκολία εμφανίζεται όταν προσεγγίζουμε την διαχωριστική γραμμή. Φυσικά οι ελαφρές χημικές διαφορές αναγνωρίζονται και, ως ένα σημείο, το ίδιο και οι έντονες φυσικές διαφορές. Τι έχουμε να πούμε, όμως, όταν η μόνη χημική διαφορά είναι μια σχεδόν αδιόρατη τάση να κατακρημνίζεται το ένα σώμα – ενός ζεύγους ή μιας ομάδας – πριν από το άλλο;

Επίσης, υπάρχουν περιπτώσεις όπου οι χημικές διαφορές φτάνουν σχεδόν σε σημείο εξαφάνισης, ενώ παραμένουν οι έντονες φυσικές διαφορές. Εδώ σκοντάφτουμε σε μια νέα δυσκολία· σε τέτοιες ασαφείς περιπτώσεις, τι είναι χημικό και τι είναι φυσικό; Έχουμε το δικαίωμα να αποκαλούμε "φυσική διαφορά" την ελαφρά τάση ενός γεννώμενου άμορφου καθιζήματος να καταρρέει πριν από ένα άλλο; Και δεν μπορούμε να ονομάσουμε "χημικές διαφορές" τις χρωματικές αντιδράσεις που εξαρτώνται από την ποσότητα κάποιου ειδικού οξέος που υπάρχει και ποικίλει σύμφωνα με την συγκέντρωση του διαλύματος και του χρησιμοποιούμενου διαλύτη; Δεν βλέπω πώς μπορούμε να αρνηθούμε τον στοιχειακό χαρακτήρα σε ένα σώμα το οποίο διαφέρει από ένα άλλο εξαιτίας ενός έντονου χρώματος, ή φασματικών αντιδράσεων, ενώ τον αποδίδουμε σε ένα άλλο σώμα που το μόνο προσόν του είναι μια πολύ μικρή διαφορά στις ικανότητες βασικότητας.

Αφού ανοίξαμε την πόρτα αρκετά ώστε να επιτρέψουμε να περάσουν οι φασματικές διαφορές, τώρα πρέπει να ψάξουμε να βρούμε ποιο είναι το μέγεθος της διαφοράς που επιτρέπει στον υποψήφιο να περάσει, θα δώσω παραδείγματα από την δική μου εμπειρία για μερικούς από αυτούς τους αμφισβητούμενους υποψήφιους.

Στο σημείο αυτό ο μεγάλος χημικός παρουσιάζει αρκετές περιπτώσεις της πολύ παράδοξης συμπεριφοράς μορίων και γαιών, που είναι προφανώς ίδιες, αλλά που όταν εξεταστούν πιο προσεχτικά, βλέπουμε να εμφανίζουν διαφορές οι οποίες, οσοδήποτε ασύλληπτες, δείχνουν ωστόσο ότι κανένα από αυτά δεν είναι απλό σώμα, και ότι τα 60 ή 70 στοιχεία που γίνονται αποδεκτά από την χημεία δεν μπορούν πλέον να καλύψουν όλο το έδαφος. Προφανώς το όνομα τους είναι λεγεών αλλά επειδή η ονομαζόμενη "περιοδική θεωρία" στέκεται εμπόδιο στον δρόμο ενός απεριόριστου πολλαπλασιασμού των στοιχείων, γι' αυτό ο Κρουκς είναι αναγκασμένος να βρει κάποιο μέσο συμβιβασμού της καινούργιας ανακάλυψης με την παλιά θεωρία. "Αυτή η θεωρία", λέει:

> ...γνώρισε τόσο μεγάλη επιβεβαίωση, ώστε δεν μπορούμε να δεχτούμε επιπόλαια καμιά ερμηνεία φαινομένων που να μη συμφωνεί μαζί της. Αλλά αν υποθέσουμε ότι τα στοιχεία ενισχύονται από έναν μεγάλο αριθμό σωμάτων που διαφέρουν ελαφρά μεταξύ τους ως προς τις ιδιότητες τους και ότι σχηματίζουν – αν μπορώ να χρησιμοποιήσω την έκφραση – συσσωρεύσεις νεφελωμάτων εκεί που πρώτα βλέπαμε, ή νομίζαμε ότι βλέπαμε, ξεχωριστά αστέρια, τότε η περιοδική κατάταξη δεν μπορεί πια να είναι απόλυτα κατανοητή. Δηλαδή, δεν μπορεί να είναι κατανοητή, εφόσον διατηρούμε την συνηθισμένη μας ιδέα για το στοιχείο. Ας τροποποιήσουμε, λοιπόν, αυτήν την ιδέα. Αντί για "στοιχείο" διάβαζε "στοιχειακή ομάδα" – όπου αυτές οι στοιχειακές ομάδες παίρνουν την θέση των παλιών στοιχείων στον περιοδικό πίνακα – και αμέσως η δυσκολία εξαφανίζεται. Στον ορισμό του στοιχείου ας μην πάρουμε ένα εξωτερικό όριο, αλλά έναν εσωτερικό τύπο. Για παράδειγμα, ας πούμε ότι η μικρότερη σταθμητή ποσότητα του ύττριου είναι μια συγκέντρωση έσχατων ατόμων που μοιάζουν μεταξύ τους άπειρα περισσότερο απ' ό,τι με τα άτομα του πιο κοντινού στοιχείου. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι τα άτομα θα είναι ίδια μεταξύ τους. Το ατομικό βάρος που

αποδίδουμε στο ύττριο, επομένως, αντιπροσωπεύει απλώς μια μέση τιμή γύρω από την οποία κυμαίνονται τα πραγματικά βάρη των ξεχωριστών ατόμων του "στοιχείου", μέσα σε ορισμένα όρια. Αλλά αν το συμπέρασμά μου είναι βάσιμο, αν μπορούσαμε να χωρίσουμε άτομο από άτομο, τότε θα βρίσκαμε ότι διαφέρουν μέσα σε στενά όρια και από τις δυο πλευρές της μέσης τιμής. Η ίδια η διαδικασία της τμηματοποίησης συνεπάγεται την ύπαρξη τέτοιων διαφορών σε ορισμένα σώματα.

Έτσι τα γεγονότα και η αλήθεια τράβηξαν για άλλη μια φορά το χέρι της "ακριβούς" επιστήμης και την ανάγκασαν να διευρύνει τις απόψεις της και να αλλάξει τους όρους της οι οποίοι, μεταμφιέζοντας το πλήθος, το μείωσαν σε ένα σώμα, ακριβώς όπως οι Επταπλοί Ελοΐμ και το πλήθος τους μεταμορφώθηκαν από τους υλιστές θρησκειολόγους στον ένα Ιεχωβά. Αντικαταστήστε τους χημικούς όρους "μόριο" "άτομο", "σωματίδιο" κ.τ.λ. με τις λέξεις "Στρατιές", "Μονάδες", "Ντεβά" κ.τ.λ. και μπορεί κανείς να νομίσει ότι περιγράφεται η γένεση των θεών, η πρωταρχική εξέλιξη των μανβανταρικών νοημόνων Δυνάμεων. Αλλά ο πολυμαθής ομιλητής προσθέτει κάτι πολύ πιο υπαινικτικό στις παραστατικές παρατηρήσεις του, συνειδητά ή ασυνείδητα, ποιος ξέρει; Γιατί λέει:

Μέχρι πρόσφατα τέτοια σώματα θεωρούνταν στοιχεία. Είχαν καθορισμένες ιδιότητες, χημικές και φυσικές, είχαν αναγνωρισμένα ατομικά βάρη.

Αν πάρουμε ένα καθαρό αραιό διάλυμα ενός τέτοιου σώματος, του ύττριου για παράδειγμα, και προσθέσουμε μια μεγάλη δόση δυνατής αμμωνίας, αποκτάμε ένα ίζημα που φαίνεται απόλυτα ομοιογενές. Αλλά αντίθετα, αν προσθέσουμε πολύ αραιή αμμωνία σε ποσότητα αρκετή μόνο για να καθιζάνει το μισό της υπάρχουσας βάσης, τότε δεν αποκτάμε άμεσα ίζημα. Αν το ανακατέψουμε καλά έτσι ώστε να έχουμε ένα ομοιόμορφο μείγμα του διαλύματος και της αμμωνίας και αφήσουμε παράμερα το δοχείο για μια ώρα, προσέχοντας να μην πέσει καθόλου σκόνη, θα δούμε το υγρό καθαρό και διαυγές, χωρίς κανένα ίχνος θολούρας. Ύστερα από τρεις ή τέσσερις ώρες, όμως, θα εμφανιστεί μια αδιαφάνεια και το επόμενο πρωί θα έχει εμφανιστεί ίζημα. Και τώρα ας αναρωτηθούμε, ποιο μπορεί να είναι το νόημα αυτού του φαινομένου; Η ποσότητα του μέσου κατακρήμνισης που προστέθηκε ήταν ανεπαρκής για να καθιζάνει πάνω από την μισή υπάρχουσα υττρία. Επομένως για μερικές ώρες πρέπει να έλαβε χώρα μια διαδικασία όμοια με την επιλογή. Η καθίζηση *προφανώς δεν επιτεύχθηκε τυχαία* επειδή διασπάστηκαν εκείνα τα άτομα της βάσης που έτυχε να έρθουν σε επαφή με ένα αντίστοιχο μόριο της αμμωνίας, γιατί είχαμε φροντίσει να ανακατευτούν πλήρως τα δύο υγρά, έτσι ώστε κανένα μόριο του αρχικού άλατος να μην είναι περισσότερο εκτεθειμένο σε διάσπαση απ' ό,τι κάποιο άλλο. Επίσης, αν εξετάσουμε τον χρόνο που πέρασε πριν από την εμφάνιση ενός ιζήματος, *δεν μπορούμε να μη βγάλουμε το συμπέρασμα ότι η δράση που γινόταν τις πρώτες λίγες ώρες είχε χαρακτήρα επιλογής.*

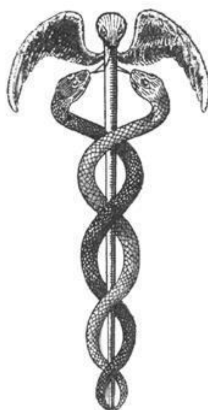
Το πρόβλημα δεν είναι γιατί δημιουργείται ένα ίζημα, αλλά τι καθορίζει ή κατευθύνει μερικά άτομα να καθιζάνουν και άλλα να παραμένουν σε διάλυμα. Μέσα από το πλήθος των υπαρχόντων ατόμων, *ποια δύναμη είναι εκείνη που κατευθύνει κάθε άτομο να διαλέξει το σωστό μονοπάτι; Μπορούμε να φανταστούμε κάποια καθοδηγητική δύναμη που επιθεωρεί ένα-ένα τα άτομα, ξεχωρίζοντας το ένα για καθίζηση και το άλλο για διάλυμα, μέχρι που να τακτοποιηθούν όλα.*

Τα πλάγια γράμματα στο παραπάνω απόσπασμα είναι δικά μας. Ένας (άνθρωπος της επιστήμης μπορεί να αναρωτηθεί: Τι δύναμη είναι αυτή που κατευθύνει κάθε άτομο, και τι είναι αυτό που ο χαρακτήρας του πρέπει να είναι *επιλεκτικός*; Οι θεϊστές θα λύσουν το θέμα απαντώντας, "Θεός", αλλά φιλοσοφικά δεν θα έχουν λύσει τίποτε. Ο αποκρυφισμός απαντάει με την δική του πανθεϊστική βάση και παραπέμπει τον αναγνώστη σε ένα επόμενο τμήμα: "Θεοί, Μονάδες και Άτομα". Ο πολυμαθής ομιλητής βλέπει σ' αυτό το κύριο ενδιαφέρον του: τις πινακίδες και τα ίχνη ενός μονοπατιού που μπορεί να οδηγήσει στην ανακάλυψη και στην πλήρη και ολοκληρωμένη απόδειξη ενός ομοιογενούς στοιχείου στην φύση. Αυτός παρατηρεί:

Προκειμένου να επηρεασθεί μια τέτοια επιλογή πρέπει να υπάρχουν μερικές ελαφρές διαφορές ανάμεσα στις οποίες να είναι δυνατή η επιλογή και αυτή η διαφορά πρέπει ασφαλώς να είναι στην βασικότητα, τόσο ελαφριά ώστε να είναι ασύλληπτη από οιοδήποτε από τα μέχρι τώρα γνωστά τεστ, αλλά επιδεκτική σε θρέψη και ενθάρρυνση μέχρι του σημείου όπου η διαφορά μπορεί να γίνει αντιληπτή με τα συνηθισμένα τεστ.

Αποκρυφισμός, που γνωρίζει την ύπαρξη και την παρουσία στην Φύση του Ενός αιώνιου στοιχείου στην πρώτη διαφοροποίηση του οποίου ρίζωσαν οι ρίζες του δένδρου της ζωής, δεν έχει ανάγκη επιστημονικών αποδείξεων. Λέει: Η Αρχαία Σοφία έλυσε το πρόβλημα πριν από αιώνες. Μάλιστα, ειλικρινή ή κοροϊδευτικέ αναγνώστη, η επιστήμη αργά αλλά σταθερά προσεγγίζει στις δικές μας περιοχές του απόκρυφου. Είναι αναγκασμένη από τις ίδιες τις ανακαλύψεις της να υιοθετήσει *εκούσα άκουσα* την δική μας φρασεολογία και σύμβολα. Η χημική επιστήμη είναι τώρα αναγκασμένη, από την ίδια την δύναμη των πραγμάτων, να αποδεχτεί ακόμα και την περιγραφή μας για την εξέλιξη θεών και ατόμων, που τόσο υπαινικτικά και αναμφισβήτητα απεικονίζεται στο κηρύκειο του Ερμή, του θεού της Σοφίας και στην αλληγορική γλώσσα των Αρχαίων Σοφών. Ένα σχόλιο πάνω στην εσωτερική δοξασία λέει:

> *κορμός του ΑΣΒΑΤΤΑ (του δένδρου της Ζωής και του Όντος, η ΡΑΒΔΟΣ του κηρυκείου) αναπτύσσεται και κατέρχεται σε κάθε Αρχή (κάθε νέο μανβαντάρα) από τα δυο σκοτεινά φτερά του Κύκνου [ΧΑΝΣΑ] της Ζωής. Τα δυο Φίδια, το πάντα ζωντανό και η πλάνη του (Πνεύμα και ύλη) των οποίων τα δυο κεφάλια προβάλλουν από το κεφάλι ανάμεσα στα φτερά, κατέρχονται κατά μήκους του κορμού, και συνενώνονται σε στενό αγκάλιασμα. Οι δυο ουρές ενώνονται σε μια πάνω στην Γη (το εκδηλωμένο Σύμπαν) και αυτή είναι η μεγάλη πλάνη, ω Λανού!*

καθένας γνωρίζει τι είναι το κηρύκειο, που τροποποιήθηκε ήδη από τους Έλληνες. Το αρχικό σύμβολο – με το τριπλό κεφάλι του φιδιού – μεταβλήθηκε σε μια ράβδο με λαβή και τα δυο κατώτερα κεφάλια χωρίστηκαν, παραμορφώνοντας έτσι λίγο το αρχικό νόημα. Ωστόσο είναι μια αρκετά καλή εικόνα για τον σκοπό μας, αυτή η *λάγια* ράβδος η περιβεβλημένη με τα δυο φίδια. Πράγματι οι θαυμαστές δυνάμεις του μαγικού κηρυκείου υμνήθηκαν από όλους τους αρχαίους ποιητές και αυτό ήταν απόλυτα δικαιολογημένο για όσους κατανοοούσαν το μυστικό όνομα.

Τι λέει, σ' αυτήν την διάλεξη, λοιπόν, ο πολυμαθής πρόεδρος της Χημικής Εταιρείας της Μεγάλης Βρετανίας, που να έχει κάποια αναφορά ή κάποια σχέση με την παραπάνω αναφερθείσα δοξασία μας; Πολύ λίγα· μόνο αυτό και τίποτε περισσότερο:

> Στην ομιλία μου στο Μπίρμιγχαμ, στην οποία ήδη αναφέρθηκα, ζήτησα από το ακροατήριο μου να απεικονίσει την δράση των δυνάμεων πάνω στην αρχική πρωθύλη: η μια δύναμη είναι ο χρόνος, που συνοδεύεται από μια πτώση της θερμοκρασίας, η άλλη είναι η ταλάντευση μπρος-πίσω σαν ένα τεράστιο εκκρεμές, που έχει περιοδικούς κύκλους αμπώτιδας και πλημμυρίδας, ανάπαυσης και δραστηριότητας και συνδέεται αδιαχώριστα με την αστάθμητη ύλη, ουσία, ή πηγή ενέργειας που ονομάζουμε ηλεκτρισμό.
>
> Μια τέτοια παρομοίωση επιτυγχάνει τον σκοπό της, αν εντυπώσει σταθερά στον νου το ιδιαίτερο γεγονός που έχει σκοπό να τονίσει. Αλλά δεν πρέπει να αναμένεται ότι θα συμβαδίσει απαραίτητα με όλα τα γεγονότα. Εκτός από την πτώση της θερμοκρασίας με την περιοδική αμπώτιδα και πλημμυρίδα του ηλεκτρισμού, θετικού ή αρνητικού, που απαιτείται για να παράσχει στα νεογέννητα στοιχεία την ιδιαίτερη ατομικότητά τους, είναι φανερό ότι πρέπει να υπολογιστεί και ένας τρίτος παράγοντας. Η φύση δεν δρα επίπεδα, χρειάζεται χώρο για τις κοσμογονικές

λειτουργίες της και αν εισάγουμε τον χώρο σαν τρίτο παράγοντα, τότε όλα ξεκαθαρίζουν. Αντί για ένα εκκρεμές, που ως έναν βαθμό είναι καλό σαν παρομοίωση αλλά αδύνατο σαν γεγονός, ας αναζητήσουμε έναν πιο ικανοποιητικό τρόπο για να παρουσιάσουμε αυτό που νομίζω ότι λαμβάνει χώρα. Ας φανταστούμε ότι το τεθλασμένο, ζιγκ-ζαγκ διάγραμμα δεν είναι σχεδιασμένο σε ένα πεδίο, αλλά ότι προβάλλεται σε έναν τριδιάστατο χώρο. Ποια εικόνα μπορούμε να διαλέξουμε που να καλύπτει όλα τα υπάρχοντα στοιχεία; Πολλά γεγονότα μπορούν να εξηγηθούν αν υποθέσουμε ότι η προβολή στον χώρο της τεθλασμένης καμπύλης του καθηγητή Έμερσον Ρέυνολντ, είναι μια σπείρα. Το σχήμα αυτό, όμως, είναι απαράδεκτο επειδή η καμπύλη πρέπει να περάσει δυο φορές σε κάθε κύκλο, μέσα από ένα σημείο ουδέτερο ως προς την ηλεκτρική και χημική ενέργεια. Γι' αυτό πρέπει να υιοθετήσουμε κάποιο άλλο σχήμα. Το σχήμα του οκτώ [8], ή λημνίσκου, μπορεί να σχεδιαστεί με προοπτική σε ζιγκ-ζαγκ ακριβώς όπως και μια σπείρα και καλύπτει κάθε στοιχείο του προβλήματος.

Ένας *λημνίσκοςγια* την καθοδική εξέλιξη, από το Πνεύμα στην ύλη˙ μια άλλη μορφή σπείρας, στο επανεξελικτικό της μονοπάτι προς τα πάνω, από την ύλη στο Πνεύμα και στην αναγκαία και τελική επαναπορρόφηση στην κατάσταση *λάγια*, αυτήν που η Επιστήμη με τον δικό της τρόπο ονομάζει "το σημείο το ουδέτερο ως προς τον ηλεκτρισμό", ή το *σημείο-μηδέν*. Αυτά είναι τα αποκρυφιστικά γεγονότα και η δήλωση. Και αφήνονται στην επιστήμη, με την μεγαλύτερη σιγουριά και εμπιστοσύνη, για να δικαιωθούν κάποια μέρα. Ας ακούσουμε, όμως, μερικά πράγματα ακόμα σχετικά με αυτόν τον πρωταρχικό γενετικό τύπο του συμβολικού κηρυκείου.

Ένα τέτοιο σχήμα θα προκύψει από τρεις πολύ απλές ταυτόχρονες κινήσεις. Πρώτον, μια απλή ταλάντευση μπρος-πίσω (ας υποθέσουμε, από τα ανατολικά προς τα δυτικά). Δεύτερον, μια απλή ταλάντευση σε ορθή γωνία με την πρώτη (ας υποθέσουμε, από βόρεια προς νότια) στον μισό περιοδικό χρόνο: δηλαδή, δυο φορές πιο γρήγορα και τρίτον, μια κίνηση σε ορθή γωνία προς τις άλλες δυο (ας υποθέσουμε, προς τα κάτω), η οποία στην απλούστερη μορφή της θα γίνεται με αμετάβλητη ταχύτητα. Αν προβάλλουμε το σχήμα στον χώρο, βρίσκουμε ότι τα σημεία των καμπυλών όπου σχηματίζονται το χλώριο, το βρώμιο και το ιώδιο, έρχονται πολύ κοντά μεταξύ τους. Το ίδιο με το θείο, το σελήνιο και το τελλούριο, καθώς επίσης με τον φωσφόρο, το αρσενικό και το αντιμόνιο, καθώς και με άλλες σειρές ανάλογων σωμάτων.

Μπορούμε να αναρωτηθούμε αν αυτό το σχεδιάγραμμα εξηγεί το πώς και γιατί τα στοιχεία εμφανίζονται μ' αυτήν την σειρά. Ας φανταστούμε μια κυκλική μετατόπιση στον χώρο˙ κάθε περιστροφή μαρτυρεί την γένεση μιας ομάδας στοιχείων τα οποία προηγουμένως παρουσίασα σαν να δημιουργήθηκαν κατά την διάρκεια μιας πλήρους ταλάντωσης του εκκρεμούς. Ας υποθέσουμε τώρα ότι ολοκληρώθηκε ένας κύκλος. Το κέντρο της άγνωστης δημιουργικής δύναμης στο μεγαλόπρεπο ταξίδι της μέσα στον χώρο διασκόρπισε κατά μήκος του μονοπατιού της τα πρωταρχικά άτομα – τα σπέρματα, αν μπορώ να χρησιμοποιήσω αυτήν την έκφραση – τα οποία τώρα πρόκειται να συγχωνευθούν και να αναπτυχθούν στην ομάδα που είναι γνωστή σαν λίθιο, βηρύλλιο, βόριο, άνθρακας, άζωτο, οξυγόνο, φθόριο, νάτριο, μαγνήσιο, αλουμίνιο, πυρίτιο, φώσφορος, θείο και χλώριο. Ποια είναι η πιο πιθανή μορφή του μονοπατιού που μόλις ακολουθήσαμε; Αν περιοριζόταν αυστηρά στο ίδιο πεδίο θερμοκρασίας και χρόνου, τότε η επόμενη στοιχειακή ομάδα που θα εμφανιζόταν θα ήταν πάλι εκείνη του λίθιου και ο αρχικός κύκλος θα επαναλαμβανόταν συνεχώς, παράγοντας ξανά και ξανά τα ίδια δεκατέσσερα στοιχεία. Οι συνθήκες, όμως δεν είναι εντελώς ίδιες. Ο χώρος και ο ηλεκτρισμός παραμένουν όπως πριν, αλλά η θερμοκρασία άλλαξε και έτσι αντί τα άτομα του λίθιου να συμπληρώνονται με άτομα ανάλογα απ' όλες τις απόψεις μ' αυτά, αντίθετα οι ατομικές ομάδες που δημιουργούνται όταν αρχίζει ο δεύτερος κύκλος δεν σχηματίζουν το λίθιο, αλλά τον γραμμικό του απόγονο, το κάλιο. Ας υποθέσουμε, επομένως, ότι η *vis generatrix* [*γενεσιουργός δύναμη*] ταξιδεύει μπρος-πίσω κυκλικά κατά μήκος του λημνισκοειδούς μονοπατιού, όπως προτείναμε παραπάνω, ενώ ταυτόχρονα η θερμοκρασία ελαττώνεται και ο χρόνος κυλάει: διαφοροποιήσεις τις οποίες προσπάθησα να απεικονίσω με το καθοδικό βύθισμα. Σ' αυτήν την περίπτωση η κάθε σπείρα του λημνισκοειδούς μονοπατιού θα διασχίζει μια κεντρική γραμμή σε όλο και κατώτερα σημεία. Αν προβληθεί στον χώρο, η καμπύλη δείχνει μια κεντρική γραμμή ουδέτερη όσον αφορά τον ηλεκτρισμό και ουδέτερη ως προς τις χημικές ιδιότητες: ο θετικός ηλεκτρισμός στον βορρά, ο αρνητικός στον νότο. Οι κυρίαρχες ατομικότητες καθορίζονται από την απόσταση ανατολικά και δυτικά της ουδέτερης κεντρικής γραμμής, όπου τα μονοατομικά στοιχεία απέχουν μια μονάδα απ' αυτήν, τα δυατομικά απέχουν δύο μονάδες κ.ο.κ. Σε κάθε διαδοχική σπείρα ισχύει ο ίδιος νόμος.

Και σαν μια απόδειξη της υπόθεσης της απόκρυψης επιστήμης και της ινδικής φιλοσοφίας, ότι δηλαδή κατά την ώρα του *Πραλάγια, οι δύο όψεις* της αδιάγνωστης θεότητας, "του Κύκνου του σκότους" – Πρακρίτι και Πούρουσα, φύση ή ύλη σε όλες τις μορφές της και Πνεύμα – δεν υφίστανται πια αλλά διαλύονται (εντελώς), διαβάζουμε την συμπερασματική επιστημονική γνώμη του μεγάλου Άγγλου χημικού, ο οποίος επιστέφει τις αποδείξεις του λέγοντας:

> Ανιχνεύσαμε τώρα τον σχηματισμό των χημικών στοιχείων από δεσμούς και κενά σε ένα αρχέγονο, άμορφο ρευστό. Δείξαμε την δυνατότητα, ή μάλλον την πιθανότητα ότι τα άτομα δεν είναι αιώνια σε ύπαρξη, αλλά μοιράζονται μαζί με όλα τα δημιουργήματα τα χαρακτηριστικά της φθοράς και του θανάτου.

αποκρυφισμός προσθέτει αμήν, επειδή η επιστημονική "δυνατότητα" και "πιθανότητα" είναι γι' αυτόν γεγονότα αποδεδειγμένα πέρα από την αναγκαιότητα περαιτέρω απόδειξης ή οποιασδήποτε εξωτερικής φυσικής ένδειξης. Ωστόσο, επαναλαμβάνει με μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά βεβαιότητα: "Η ΥΛΗ ΕΙΝΑΙ ΑΙΩΝΙΑ, γινόμενη ατομική (η όψη της) μόνο περιοδικά". Αυτό είναι απόλυτα βέβαιο, ενώ εκείνη η άλλη πρόταση που γίνεται σχεδόν ομόφωνα αποδεκτή από αστρονόμους και φυσικούς – δηλαδή, ότι η φθορά του σώματος του Σύμπαντος συνεχίζεται σταθερά και τελικά θα οδηγήσει στην εξάλειψη των Ηλιακών πυρών και στην καταστροφή του Σύμπαντος – είναι εντελώς λαθεμένη βάσει των γραμμών που χαράχθηκαν από τους ανθρώπους της επιστήμης, θα υπάρξουν, όπως υπήρχαν πάντα στον χρόνο και στην αιωνιότητα, περιοδικές διαλύσεις του εκδηλωμένου Σύμπαντος: (α) ένας μερικός *πραλάγια* μετά από κάθε "Ημέρα του Μπράχμα" και (β) ένας Συμπαντικός *πραλάγια* – ή ΜΑΧΑ-ΠΡΑΛΑΓΙΑ – μόνο μετά την παρέλευση κάθε εποχής του Μπράχμα. Αλλά οι επιστημονικές αιτίες αυτής της διάλυσης, όπως παρουσιάζονται από την ακριβή επιστήμη, δεν έχουν καμιά σχέση με τις αληθινές αιτίες. Όπως και αν είναι, ο αποκρυφισμός δικαιώνεται για άλλη μια φορά από την επιστήμη, γιατί ο Ο. Κρουκς λέει:

> Δείξαμε, με επιχειρήματα παρμένα από το χημικό εργαστήριο, ότι στην ύλη που ανταποκρίνεται στο κάθε τεστ για τα στοιχεία, υπάρχουν ελάχιστες αποχρώσεις διαφοράς οι οποίες μπορεί να επιτρέπουν την επιλογή. Είδαμε ότι η καθιερωμένη διάκριση ανάμεσα σε στοιχεία και ενώσεις, δεν συμβαδίζει πια με τις εξελίξεις της χημικής επιστήμης, αλλά πρέπει να τροποποιηθεί για να περιλάβει μια μεγάλη σειρά ενδιάμεσων σωμάτων: των *μετα*-στοιχείων. Είδαμε πώς μπορούν να αντιμετωπιστούν οι βαρύνουσες αντιρρήσεις των Κλερκ-Μάξγουελ και τέλος παραθέσαμε τους λόγους που μας κάνουν να πιστεύουμε ότι η αρχέγονη ύλη σχηματίστηκε από την δράση μιας γενεσιουργού δύναμης, η οποία κατά χρονικά διαστήματα παράγει άτομα προικισμένα με ποικίλες ιδιότητες αρχέγονων μορφών ενέργειας. Αν μας επιτρέπεται να διακινδυνεύσουμε κάποιες υποθέσεις ως προς την πηγή της ενέργειας που ενσωματώθηκε στο χημικό άτομο, μπορούμε νομίζω να υποθέσουμε ότι οι θερμικές ακτινοβολίες που διαδόθηκαν προς τα έξω μέσω του αιθέρα από την σταθμητή ύλη του σύμπαντος, μέσω κάποιας διαδικασίας της φύσης που μας είναι ακόμα άγνωστη, μεταμορφώθηκαν στα σύνορα του σύμπαντος στις πρωταρχικές – τις ουσιαστικές – κινήσεις των χημικών ατόμων, οι οποίες την στιγμή που σχηματίζονται έλκονται προς τα μέσα και έτσι αποκαθιστούν στο σύμπαν την ενέργεια η οποία διαφορετικά θα χανόταν μέσω της ακτινοβολούσας θερμότητας. Αν αυτή η υπόθεση έχει γερά θεμέλια, *τότε καταρρίπτεται η εκπληκτική πρόβλεψη* του σερ Ουίλιαμ Τόμσον για την *τελική εξασθένηση του σύμπαντος μέσω της διασπάθισης της ενέργειας.*
>
> Μ' αυτόν τον τρόπο, κύριοι, μου φαίνεται ότι το μεγάλο θέμα των στοιχείων μπορεί προσωρινά να αντιμετωπιστεί. Η μικρή μας γνώση σχετικά με αυτά τα πρωταρχικά μυστήρια μεγαλώνει σταθερά, σίγουρα, αν και αργά.

Κατά μια παράξενη και περίεργη σύμπτωση ακόμα και το "επταδικό" δόγμα μας φαίνεται να συγκρατεί το χέρι της επιστήμης. Αν καταλάβαμε καλά η χημεία μιλάει για δεκατέσσερις ομάδες πρωταρχικών ατόμων: λίθιο, βηρύλλιο, βόριο, άνθρακας, άζωτο, οξυγόνο, φθόριο, νάτριο, μαγνήσιο, αλουμίνιο, πυρίτιο, φωσφόρο, θείο και χλώριο και ο Κρουκς, μιλώντας για τις "κυρίαρχες ατομικότητες", απαριθμεί επτά ομάδες, γιατί λέει:

> Καθώς η πανίσχυρη εστία της δημιουργικής ενέργειας περιστρέφεται, την βλέπουμε σε διαδοχικούς κύκλους να εμφανίζει σε ένα μονοπάτι του χώρου σπέρματα του λίθου, κάλιου, ρουβίδιου και καίσιου˙ σε άλλο μονοπάτι, του χλωρίου, βρώμιου και ιωδίου˙ σε ένα τρίτο, του νάτριου, του χαλκού, του αργύρου και του χρυσού˙ σε ένα τέταρτο, του θείου, του σεληνίου και του τελλούριου˙ σε ένα πέμπτο, του βηρύλλιου, του ασβεστίου, του στρόντιου και του βαρίου˙ σε ένα έκτο, του μαγνησίου, του ψευδάργυρου, του καδμίου και του υδραργύρου˙ σε ένα έβδομο, του φωσφόρου, του αρσενικού, του αντιμονίου και του βισμούθιου [που μας κάνει επτά ομάδες από την μια. Και αφού δείξει]... σε άλλα μονοπάτια, αλουμίνιο, γάλλιο, ίνδιο και θάλλιο˙ πυρίτιο, γερμάνιο και κασσίτερο˙ άνθρακα, τιτάνιο, και ζιρκόνιο, [προσθέτει] – ενώ μια φυσική θέση κοντά στον ουδέτερο άξονα βρίσκεται για τις τρεις ομάδες στοιχείων που από τον καθηγητή Μεντελέγιεφ εξορίστηκαν σε ένα είδοςασύλου ανιάτων – την όγδοη οικογένειά του.

Θα ήταν ενδιαφέρον να συγκρίνουμε αυτά τα επτά στοιχεία της όγδοης οικογένειας των "ανιάτων" με τις αλληγορίες που αναφέρονται στους επτά πρωταρχικούς γιους της "Μητέρας, Απείρου Διαστήματος" ή Άντιτι, και τον όγδοο γιο που απορρίφθηκε απ' αυτήν. Μπορεί τότε να βρεθούν αρκετές περίεργες συμπτώσεις ανάμεσα σε "εκείνους τους ενδιάμεσους δεσμούς... που ονομάζονται *μετα*-στοιχεία ή στοιχειοειδή" και σε κείνα που η απόκρυφη επιστήμη ονομάζει τα νοούμενά τους, τις νοήμονες διάνοιες και κυβερνήτες αυτών των ομάδων Μονάδων και Ατόμων. Αλλά αυτό θα μας οδηγήσει πολύ μακριά. Ας ικανοποιηθούμε, λοιπόν, με την ομολογία του γεγονότος ότι: "αυτή η απόκλιση από την απόλυτη ομοιογένεια θα σημειώσει την σύσταση αυτών των μορίων ή συσσωρεύσεων της ύλης τα οποία εμείς ορίζουμε σαν στοιχεία, και θα ξεκαθαρίσει ίσως περισσότερο αν στραφούμε με την φαντασία μας στην πρώτη αυγή του υλικού μας σύμπαντος και εκεί, πρόσωπο με πρόσωπο με το μεγάλο μυστικό, προσπαθήσουμε να εξετάσουμε την πορεία της στοιχειακής εξέλιξης". Έτσι, τελικά, η επιστήμη στο πρόσωπο των μεγαλύτερων αντιπροσώπων της, προκειμένου να γίνει πιο ξεκάθαρη στον αδαή, υιοθετεί την φρασεολογία παλιών σοφών όπως του Ρότζερ Μπέικον, και επιστρέφει στην "προτύλη". Όλα αυτά είναι ελπιδοφόρα και υπαινικτικά για τα "σημάδια των καιρών".

Πράγματι αυτά τα "σημάδια" είναι πολλά και καθημερινά πολλαπλασιάζονται, αλλά κανένα δεν είναι πιο σημαντικό από αυτά που μόλις αναφέρθηκαν. Γιατί τώρα το χάσμα ανάμεσα στις αποκρυφιστικές "δεισιδαιμονίες και αντιεπιστημονικές " διδασκαλίες και στην "ακριβή" επιστήμη γεφυρώθηκε πλήρως και ένας, τουλάχιστον, από τους πιο εξέχοντες χημικούς της εποχής βρίσκεται στην περιοχή των άπειρων δυνατοτήτων του αποκρυφισμού. Κάθε νέο βήμα που θα κάνει θα τον φέρνει όλο και πιο κοντά σε εκείνο το μυστηριώδες κέντρο απ' όπου ξεκινούν τα αναρίθμητα μονοπάτια που οδηγούν το Πνεύμα κάτω, μέσα στην ύλη και που μεταμορφώνουν τους θεούς και τις ζώσες μονάδες σε ανθρώπους και έμβια φύση.

Αλλά έχουμε κάτι περισσότερο να πούμε πάνω στο θέμα στο ακόλουθο κεφάλαιο.

X

Η ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ
ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΗΣ

Πρέπει να δεχτούμε ότι η Δύναμη είναι "κινούμενη ύλη", ή "ύλη σε κίνηση" και μια εκδήλωση της ενέργειας· ή ότι η ύλη και η δύναμη είναι φαινομενικές, διαφοροποιημένες όψεις της μιας αρχέγονης, αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ουσίας;

Το ερώτημα γίνεται σχετικά με την Στάντζα η οποία αναφέρεται στον ΦΟΧΑΤ και στους "Επτά αδελφούς ή Γιους" του, με άλλα λόγια, *στην αιτία και στα αποτελέσματα* του Κοσμικού Ηλεκτρισμού, που στην αποκρυφιστική ορολογία ονομάζεται, οι *επτά πρωταρχικές* δυνάμεις του Ηλεκτρισμού, των οποίων μόνο τα καθαρά φαινομενικά και επομένως χονδροειδή αποτελέσματα αναγνωρίζονται από τους φυσικούς στο κοσμικό και ειδικά στο γήινο πεδίο. Αυτές περιλαμβάνουν, μεταξύ των άλλων, Ήχο, Φως, Χρώμα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Τι μας λέει, λοιπόν, η φυσική επιστήμη γι' αυτές τις δυνάμεις; Ο ΗΧΟΣ, λέει, είναι ένα *αίσθημα* που παράγεται από την πρόσκρουση των ατμοσφαιρικών μορίων πάνω στο *τύμπανο* το οποίο προκαλώντας λεπτούς κραδασμούς στον ακουστικό πόρο, τους μεταβιβάζει στον εγκέφαλο. Το ΦΩΣ είναι το *αίσθημα* που προκαλείται από την πρόσκρουση ασύλληπτα μικροσκοπικών κραδασμών του αιθέρα πάνω στον *αμφιβληστροειδή* του ματιού.

Το ίδιο λέμε κι εμείς. Αλλά αυτό είναι απλώς το αποτέλεσμα που παράγεται στην ατμόσφαιρα μας και στο άμεσο περιβάλλον της, στην πραγματικότητα, όλα όσα υποπίπτουν μέσα στην ακτίνα της γήινης συνείδησης μας. Ο *Όμβριος Ζευς* έστελνε το σύμβολό του με σταγόνες βροχής, νερό το οποίο όπως πιστεύεται αποτελείται από δύο "στοιχεία" τα οποία η χημεία ξεχωρίζει και επανασυνδυάζει. Τα σύνθετα μόρια βρίσκονται στην εξουσία της, αλλά τα άτομά τους ξεφεύγουν ακόμα από την λαβή της. Ο αποκρυφισμός, σε όλες αυτές τις Δυνάμεις και τις εκδηλώσεις βλέπει μια κλίμακα της οποίας οι κατώτερες βαθμίδες ανήκουν στην εξωτερική φυσική και οι ανώτερες οδηγούν σε μια ζώσα, νοήμονα, αόρατη Δύναμη που είναι, κατά κανόνα η αδιάφορη και κατ' εξαίρεση η συνειδητή, αιτία του αισθητήριου φαινομένου που ορίζεται σαν αυτός ή ο άλλος φυσικός νόμος.

Λέμε και επιμένουμε ότι ο ΗΧΟΣ, για παράδειγμα, είναι μια τρομερή απόκρυφη δύναμη, ότι είναι μια καταπληκτική δύναμη μπροστά στην οποία, όταν κατευθυνθεί με *απόκρυφη γνώση*, ακόμα και ο ηλεκτρισμός που παράγεται από ένα εκατομμύριο Νιαγάρες, δεν μπορεί να συγκριθεί ούτε με την μικρότερη δυνατότητά της. Μπορεί να παραχθεί ήχος τέτοιας φύσης, ώστε η πυραμίδα του Χέοπα να ανυψωθεί στον αέρα, ή το σώμα ενός ετοιμοθάνατου, μάλιστα, ενός που πνέει τα λοίσθια, να αναζωογονηθεί και να γεμίσει με καινούργια ενέργεια και σφρίγος.

Γιατί ο Ήχος γεννά, ή μάλλον ελκύει, το στοιχεία που παράγουν ένα *όζον*, η σύνθεση του οποίου είναι πέρα από τις δυνατότητες της χημείας, αλλά μέσα στα όρια της Αλχημείας. Μπορεί ακόμα και να *αναστήσει* έναν άνθρωπο ή ένα ζώο του οποίου το αστρικό "ζωτικό σώμα" δεν έχει χωριστεί ανεπανόρθωτα από το φυσικό με την αποκοπή της μαγνητικής ή οντικής χορδής. Η συγγραφέας, σαν άτομο που σώθηκε τρεις φορές από τον θάνατο μέσω αυτής της δύναμης, πρέπει να θεωρηθεί ότι γνωρίζει προσωπικά κάτι σχετικά μ' αυτήν.

Και αν όλα αυτά φαίνονται πολύ *αντιεπιστημονικά* για να ληφθούν υπόψη, ας μας εξηγήσει τότε η επιστήμη, σε ποιους γνωστούς μηχανικούς και φυσικούς νόμους οφείλονται τα πρόσφατα φαινόμενα που δημιουργήθηκαν από τον ονομαζόμενο "κινητήρα Κήλυ"; Τι είναι εκείνο που δρα σαν φοβερή γεννήτρια μιας αόρατης αλλά τρομακτικής δύναμης, εκείνης της δύναμης που όχι μόνο είναι ικανή να σύρει μια μηχανή 25 ίππων, αλλά που χρησιμοποιήθηκε και για να σηκώσει ολόκληρη την μηχανή; Και όμως, όπως αποδείχθηκε επανειλημμένα, αυτό πετυχαίνεται σύροντας απλώς ένα δοξάρι κατά μήκος μιας διαπασών. Γιατί η *αιθερική* Δύναμη, που ανακαλύφθηκε από

τον διάσημο (στην Αμερική και τώρα στην Ευρώπη) Τζον Ουόρελ Κήλυ, από την Φιλαδέλφεια, δεν είναι *παραίσθηση*. Γιατί παρά την αποτυχία του να την αξιοποιήσει – μια αποτυχία που εξαρχής είχε προβλεφθεί και υποστηριχθεί από μερικούς Αποκρυφιστές – ωστόσο τα φαινόμενα που παρουσίασε εφευρέτης κατά την διάρκεια των τελευταίων ετών ήταν θαυμαστά, πραγματικά θαύματα, όχι με την έννοια του *υπερφυσικού*571 αλλά του *υπερανθρώπινου*. Αν στον Κήλυ είχε επιτραπεί να πετύχει, θα μπορούσε να εξαφανίσει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ένα ολόκληρο στράτευμα, με την ίδια ευκολία που εξαφάνισε το σώμα ενός νεκρού βοδιού.

Ζητάμε από τον αναγνώστη να προσέξει υπερβολικά αυτήν την πρόσφατα αποκαλυμμένη δυνατότητα την οποία ο εφευρέτης ονόμασε "Ενδο-Αιθερική Δύναμη και Δυνάμεις".

Σύμφωνα με την ταπεινή γνώμη των Αποκρυφιστών, καθώς και μερικών στενών φίλων του, κ. Κήλυ από την Φιλαδέλφεια βρισκόταν και βρίσκεται ακόμα στο κατώφλι μερικών από τα μεγαλύτερα μυστικά του Σύμπαντος και κυρίως εκείνου πάνω στο οποίο στηρίζεται ολόκληρο το μυστήριο των φυσικών Δυνάμεων και το εσωτερικό νόημα του συμβολισμού του "Κοσμικού Αυγού". Η αποκρυφιστική φιλοσοφία, θεωρώντας τον εκδηλωμένο και τον ανεκδήλωτο Κόσμο σαν μια ΕΝΟΤΗΤΑ, συμβολίζει την ιδεατή αντίληψη του πρώτου με αυτό το "Χρυσό Αυγό" με τους δυο πόλους. Ο θετικός πόλος είναι αυτός που δρα στον εκδηλωμένο κόσμο της ύλης, ενώ ο αρνητικός χάνεται στην αδιάγνωστη απολυτότητα του *ΣΑΤ*: "*Υπόσταση*".572 Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν αυτό συμφωνεί με την φιλοσοφία του κ. Κήλυ, αλλά ούτε και έχει σημασία. Ωστόσο οι ιδέες του σχετικά με την αιθερο-υλική σύσταση του Σύμπαντος μοιάζουν περιέργως με τις δικές μας, όντας απ' αυτήν την άποψη, σχεδόν ταυτόσημες. Να τι τον βρίσκουμε να λέει σε ένα καλογραμμένο φυλλάδιο που συντάχθηκε από την κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ, μια Αμερικανίδα με χρήματα και κοινωνική θέση, της οποίας οι ασταμάτητες προσπάθειες για την αναζήτηση της αλήθειας ποτέ δεν θα εκτιμηθούν επαρκώς:

> κ. Κήλυ εξηγώντας την λειτουργία της μηχανής του, λέει: "Στην σύλληψη οποιασδήποτε μηχανής που κατασκευάστηκε μέχρι τώρα, ποτέ δεν είχε βρεθεί το μέσον για την εισαγωγή ενός ουδέτερου κέντρου. Αν είχε βρεθεί τότε θα είχαν τελειώσει και οι δυσκολίες των αναζητητών του αεικίνητου και αυτό το πρόβλημα θα είχε γίνει ένα καθιερωμένο και λειτουργικό γεγονός. Σε μια τέτοια μηχανή θα αρκούσε η αρχική ώθηση λίγων πάουντς για να την κάνει να κινείται επί αιώνες. Με την ιδέα της κραδασμικής μηχανής μου δεν ζητάω να πετύχω την συνεχή κίνηση, αλλά σχηματίζεται ένα κύκλωμα το οποίο έχει πράγματι ένα ουδέτερο κέντρο, που είναι σε θέση να ζωογονείται με τον κραδαομικό αιθέρα μου και ενώ λειτουργεί με το αναφερθέν υλικό, είναι στην πραγματικότητα μια μηχανή κυριολεκτικά ανεξάρτητη από την μάζα (ή σφαίρα)573 και αυτό που την κάνει τέτοια είναι η θαυμαστή ταχύτητα του κραδασμικού κυκλώματος. Ωστόσο, παρά την τελειότητά της, πρέπει να τροφοδοτείται με τον κραδασμικό αιθέρα για να είναι ένας ανεξάρτητος κινητήρας... Όλες οι κατασκευές απαιτούν ένα θεμέλιο σε δύναμη, σύμφωνα με το βάρος της μάζας που πρέπει να μεταφέρουν, αλλά τα θεμέλια του σύμπαντος στηρίζονται πάνω σε ένα κενό σημείο πολύ πιο μικρό από ένα μόριο. Στην πραγματικότητα, για να εκφράσω κατάλληλα αυτή την αλήθεια, πάνω σε ένα *ενδο-αιθερικό σημείο*, που απαιτεί έναν άπειρο νου για να το κατανοήσει. Το να κοιτάζει κανείς μέσα στα βάθη ενός αιθερικού κέντρου είναι ακριβώς το ίδιο με το να ψάχνει μέσα στο απέραντο διάστημα του ουράνιου αιθέρα για να βρει την άκρη. Με την εξής διαφορά: ότι το ένα είναι το θετικό πεδίο, ενώ το άλλο είναι το αρνητικό πεδίο....

571 Η λέξη "υπερφυσικό" υπονοεί πάνω ή έξω από την φύση. Φύση και Χώρος είναι ένα. Ο Χώρος για το μεταφυσικό υπάρχει έξω από κάθε πράξη αίσθησης και είναι μια καθαρά υποκειμενική παρουσίαση, παρά τον υλισμό που του συνδέει αναγκαστικά με το ένα ή το άλλο δεδομένο αίσθησης. Για τις αισθήσεις μας, όταν είναι ανεξάρτητος από οτιδήποτε μέσα του, *είναι καθαρά υποκειμενικός*. Πώς μπορεί, λοιπόν, ένα φαινόμενο ή οτιδήποτε άλλο, *να εξέλθει ή να εκτελεστεί πέρα από εκείνο που δεν έχει όρια;* Αλλά όταν η χωρική επέκταση γίνεται απλώς διανοητικά και την σκεφτόμαστε σαν μια ιδέα συνδεδεμένη με ορισμένες πράξεις, όπως κάνουν οι υλιστές και οι φυσικοί, τότε αυτοί δεν έχουν κανένα δικαίωμα να προσδιορίζουν και να διακηρύσσουν τι *μπορεί* ή τι δεν μπορεί να παραχθεί από Δυνάμεις που δημιουργούνται μέσα σε περιορισμένο χώρο, αφού δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για το τι είναι αυτές οι δυνάμεις.

572 Όταν μιλάμε για ιδεαλισμό δεν είναι σωστό να τον δείχνουμε ότι βασίζεται πάνω στις "παλιές οντολογικές απόψεις ότι τα πράγματα ή τα όντα υπάρχουν ανεξάρτητα το ένα από το άλλο και όχι σαν όροι σχέσεων" (Στάλλοου). Οπωσδήποτε είναι λάθος να το λέμε για τον ιδεαλισμό της Ανατολικής φιλοσοφίας και την αντίληψή του, γιατί είναι ακριβώς το αντίθετο.

573 Ανεξάρτητη, κατά μια ορισμένη έννοια, αλλά όχι ασύνδετη. [Ε.Π.Μπ.]

Όπως φαίνεται αμέσως, αυτή είναι η Ανατολική δοξασία. Το ενδο-αιθερικό σημείο του είναι το σημείο *λάγια* τών αποκρυφιστών, το οποίο, όμως, δεν απαιτεί "έναν άπειρο νου για να το κατανοήσει", αλλά μόνο μια ιδιαίτερη ενόραση και ικανότητα να ανιχνεύει την κρυψώνα του σ' αυτόν τον κόσμο της ύλης. Φυσικά, το *λάγια κέντρο* δεν μπορεί να παραχθεί – ενώ ένα *ενδοαιθερικό κενό* μπορεί – όπως αποδείχθηκε με την παραγωγή ήχων στον χώρο. Ο κ. Κήλυ, όμως μιλάει σαν ένας ασυνείδητος αποκρυφιστής όταν παρατηρεί στην θεωρία του για την πλανητική αιώρηση:

> Όσον αφορά του πλανητικό όγκο, θα ρωτούσαμε από επιστημονική άποψη, πώς μπορεί να υπάρχει η τεράστια διαφορά όγκων στους πλανήτες χωρίς να αποδιοργανώνει την αρμονική δράση που τους χαρακτηρίζει πάντα; Ο μόνος τρόπος για να απαντήσω κατάλληλα στο ερώτημα είναι να κάνω μια προοδευτική ανάλυση, αρχίζοντας από τα περιστρεφόμενα αιθερικά κέντρα που φτιάχτηκαν από τον Δημιουργό,[574] με την ελκτική ή συσσωρευτική τους δύναμη. Αν με ρωτήσετε ποια δύναμη είναι εκείνη που δίνει στο κάθε αιθερικό άτομο την ασύλληπτη ταχύτητα της περιστροφής του (ή αρχική ώθηση), πρέπει να απαντήσω ότι κανένας πεπερασμένος νους δεν θα μπορέσει ποτέ να συλλάβει τι ακριβώς είναι. Η επιστήμη της συσσώρευσης είναι η μόνη απόδειξη ότι δόθηκε μια τέτοια δύναμη. Η περιοχή – αν μπορούμε να το πούμε έτσι – ενός τέτοιου ατόμου παρουσιάζει στο ελκτικό ή μαγνητικό, εκλεκτικό ή προωθητικό, κάθε δεκτική δύναμη και κάθε ανταγωνιστική δύναμη που χαρακτηρίζει έναν πλανήτη του πιο μεγάλου μεγέθους.·Επομένως, καθώς η συσσώρευση συνεχίζεται, η τέλεια εξίσωση παραμένει η ίδια. Όταν αυτό το μικροσκοπικό κέντρο εγκαθιδρυθεί, η δύναμη που χρειάζεται για να μετακινηθεί από την θέση του, θα πρέπει αναγκαστικά να είναι τόσο μεγάλη όσο και η δύναμη που χρειάζεται για την μετατόπιση του πιο τεράστιου πλανήτη που υπάρχει. Όταν αυτό το ατομικό ουδέτερο κέντρο μετακινείται, ο πλανήτης πρέπει να το ακολουθήσει. Το ουδέτερο κέντρο σηκώνει το πλήρες φορτίο κάθε συσσώρευσης εξαρχής, και παραμένει το ίδιο, για πάντα ισορροπημένο μέσα στο αιώνιο διάστημα.

Ο κ. Κήλυ περιγράφει την ιδέα του για το "ουδέτερο κέντρο" με τον ακόλουθο τρόπο:

> Θα φανταστούμε ότι, μετά την συσσώρευση ενός πλανήτη με οποιαδήποτε διάμετρο –ας πούμε περίπου 30.000 χιλιόμετρα, γιατί το μέγεθος δεν έχει καμιά σχέση με το πρόβλημα – γίνεται μια μετατόπιση όλης της ύλης, με την εξαίρεση ενός στρώματος πάχους 8.000 χιλιομέτρων, αφήνοντας ένα ενδιάμεσο κενό ανάμεσα σ' αυτό το στρώμα και σε ένα κέντρο με μέγεθος όσο και μια συνηθισμένη μπάλα του μπιλιάρδου. Για να μετακινηθεί αυτή η μικρή κεντρική μάζα, θα χρειαζόταν μια δύναμη τόσο μεγάλη όοο και εκείνη που χρειάζεται για την μετακίνηση του στρώματος με τα 8.000 χιλιόμετρα πάχος. Επίσης, αυτή η μικρή κεντρική μάζα θα σήκωνε το βάρος αυτού του κελύφους για πάντα, κρατώντας το σε ίση απόσταση και δεν θα υπήρχε αντίθετη δύναμη, οσοδήποτε μεγάλη, η οποία θα μπορούσε να τα ενώσει. Η φαντασία κλονίζεται όταν σκεφτόμαστε το άπειρο φορτίο που βαστάει αυτό το κεντρικό σημείο, όπου το βάρος παύει... Να πώς κατανοούμε εμείς το ουδέτερο κέντρο.

Και πώς κατανοούν οι αποκρυφιστές ένα "*λάγια* κέντρο".

Πολλοί χαρακτήρισαν τα παραπάνω "αντιεπιστημονικά". Αλλά το ίδιο συμβαίνει και με καθετί που δεν εγκρίνεται και δεν κρατιέται στις αυστηρά ορθόδοξες γραμμές της φυσικής επιστήμης. Αν δεν γίνει αποδεκτή η εξήγηση που δόθηκε από τον ίδιο τον εφευρέτη – και οι εξηγήσεις, όπως παρατηρήθηκε, είναι απόλυτα ορθόδοξες από πνευματική και αποκρυφιστική σκοπιά, αν όχι από την σκοπιά της υλιστικής θεωρητικής (ονομαζόμενης ακριβούς) επιστήμης, και επομένως δικές μας σ' αυτό ιδιαίτερα – τι μπορεί, τότε, να απαντήσει η επιστήμη σε ήδη φανερά γεγονότα που δεν είναι πλέον δυνατόν να τα αρνηθεί κανένας; Η απόκρυφη φιλοσοφία αποκαλύπτει λίγα από τα πιο σημαντικά ζωτικά μυστήριά της. Τα πετάει ένα-ένα σαν πολύτιμα μαργαριτάρια, εδώ κι εκεί, και μόνο όταν αναγκάζεται να το κάνει από το εξελικτικό παλιρροιακό κύμα που προωθεί την ανθρωπότητα αργά, σιωπηλά, αλλά σταθερά προς την αυγή της ανθρωπότητας της Έκτης Φυλής. Γιατί μόλις ξεφύγουν από την ασφαλή συνοδεία των νόμιμων

574 "Μάλλον από τον Φοχάτ", θα απαντούσε ένας Αποκρυφιστής. [Ε.Π.Μπ.]

κληρονόμων και φυλάκων τους, αυτά τα μυστήρια παύουν να είναι απόκρυφα˙ πέφτουν στην εξουσία του κοινού και διατρέχουν πολύ συχνά τον κίνδυνο να γίνουν κατάρες αντί για ευλογίες στα χέρια των εγωιστών: των Κάιν της ανθρώπινης φυλής. Ωστόσο οποτεδήποτε γεννιώνται τέτοια άτομα σαν τον εφευρέτη της Αιθερικής Δύναμης – τον Τζον Ουόρελ Κήλυ – άνθρωποι με ιδιαίτερες ψυχικές και νοητικές ικανότητες,575 γενικά και πολύ συχνά βοηθιώνται και δεν αφήνονται αβοήθητοι, να ψηλαφούν τον δρόμο τους", ή αφηνόμενοι στις δικές τους δυνάμεις, να πέφτουν πολύ σύντομα θύματα δοκιμασιών και ασυνείδητων κερδοσκόπων. Βοηθιώνται *μόνο με την προϋπόθεση ότι δεν θα γίνουν, συνειδητά ή ασυνείδητα, μια επιπρόσθετη καταστροφή για την εποχή τους: ένας κίνδυνος για τους αδύναμους*, που τώρα προσφέρονται σε καθημερινό ολοκαύτωμα από τους λιγότερο πλούσιους προς τους πολύ πλούσιους.576 Αυτό απαιτεί ένα είδος παρέκβασης και μια εξήγηση.

Πριν από δώδεκα περίπου χρόνια, κατά την διάρκεια της Εκατοντάχρονης Έκθεσης της Φιλαδέλφειας, η συγγραφέας απαντώντας στις ειλικρινείς ερωτήσεις ενός θεοσοφιστή, ενός από τους πρώτους θαυμαστές του κ. Κήλυ, του επανέλαβε αυτά που είχε ακούσει από έγκυρη πηγή, μια πληροφορία για την οποία δεν θα μπορούσε ποτέ να αμφιβάλει.

Είχε αναφερθεί ότι ο εφευρέτης του "Αυτο-Κίνητου" ήταν αυτό που στην διάλεκτο των Καμπαλιστών ονομάζεται "μάγος *εκ φύσεως*". Ότι δεν είχε και θα εξακολουθούσε να μην έχει συνείδηση όλης της έκτασης των ικανοτήτων του και ότι θα επεξεργαζόταν απλώς μόνο εκείνα που είχε βρει και επιβεβαιώσει στην ίδια του την φύση: *πρώτον*, επειδή αποδίδοντας τα σε λαθεμένη πηγή, δεν θα μπορούσε ποτέ να τα αναπτύξει πλήρως και *δεύτερον*, επειδή ήταν πέρα από την δυνατότητά του να μεταδώσει σε άλλους εκείνο που ήταν μια ικανότητα έμφυτη στην δική του ιδιαίτερη φύση. Επομένως το όλο μυστικό δεν μπορούσε να μεταβιβαστεί μόνιμα για πρακτικούς σκοπούς ή για χρήση σε κανέναν άλλον.577

Τα άτομα που γεννιώνται με μια τέτοια ικανότητα δεν είναι πολύ σπάνια. Το ότι δεν ακούγονται πιο συχνά οφείλεται στο γεγονός ότι ζουν και πεθαίνουν, σχεδόν πάντα, αγνοώντας πλήρως το γεγονός ότι κατέχουν αφύσικες ικανότητες. Ο κ. Κήλυ κατέχει ικανότητες που ονομάζονται "αφύσικες" μόνο και μόνο επειδή στην εποχή μας συμβαίνει να είναι ελάχιστα γνωστές, όπως ήταν η κυκλοφορία του αίματος πριν από την εποχή του Χάρβεϋ. Το αίμα υπήρχε και συμπεριφερόταν όπως και τώρα στον πρώτο άνθρωπο που γεννήθηκε από γυναίκα – το ίδιο και αυτή η *αρχή* μέσα στον άνθρωπο η οποία μπορεί να ελέγχει και να κατευθύνει την αιθερική κραδασμική δύναμη. Υπάρχει οπωσδήποτε σε όλους εκείνους τους θνητούς ανθρώπους των οποίων

εσωτερικός εαυτός συνδέεται πρωταρχικά, εξαιτίας της άμεσης καταγωγής τους, με εκείνη την ομάδα τωνΝτιάνι Τσόχαν που ονομάζονται "πρωτο-γεννημένοι του Αιθέρα". Η ανθρωπότητα, εξεταζόμενη ψυχικά, διαιρείται σε διάφορες ομάδες η καθεμιά από τις οποίες συνδέεται με μια από τις Ντιανικές ομάδες που δημιούργησαν πρώτα τον ψυχικό άνθρωπο.578 Από αυτή την άποψη ο κ. Κήλυ ευνοείται υπερβολικά και ακόμα, πέρα από την ψυχική ιδιοσυγκρασία του, όντας από διανοητική άποψη μια ιδιοφυία στην μηχανική, μπορεί να πετύχει τα πιο θαυμαστά αποτελέσματα. Ήδη έχει πετύχει μερικά, περισσότερα από όσα έχει πετύχει μέχρι σήμερα στην εποχή μας κάθε θνητός άνθρωπος, που *δεν είναι μυημένος στα τελικά μυστήρια*. Αυτά που έχει κάνει ήδη αρκούν για "να καταστρέψουν με το σφυρί της επιστήμης τα είδωλα της επιστήμης" – τα είδωλα της ύλης με τα πήλινα πόδια – όπως σωστά προλέγουν γι' αυτόν οι φίλοι του. Και η συγγραφέας ούτε για μια

575 Ο λόγος αυτών των ψυχικών ικανοτήτων δίνεται παρακάτω.

576 Τα παραπάνω γράφηκαν πριν δυο χρόνια, όταν οι ελπίδες για την επιτυχία του "Κινητήρα Κήλυ" βρίσκονταν στο αποκορύφωμα. Αυτό που ειπώθηκε τότε από την συγγραφέα αποδείχθηκε απόλυτα αληθινό, και τώρα μόνο λίγες παρατηρήσεις προστίθενται σχετικά με την αποτυχία των προσδοκιών του, που τώρα έχει γίνει αποδεκτή και από τον ίδιο τον εφευρέτη. Όμως αν και χρησιμοποιείται εδώ η λέξη *αποτυχία*, ο αναγνώστης πρέπει να την κατανοήσει κατά μια σχετική έννοια, γιατί όπως εξηγεί και η κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ: "Αυτό που παραδέχεται ο κ. Κήλυ είναι ότι, επειδή δυσκολεύτηκε στην εφαρμογή της κραδασμικής δύναμης στην μηχανική, μετά από την πρώτη και την δεύτερη γραμμή πειραματικής έρευνας, αναγκάστηκε είτε να ομολογήσει μια *εμπορική* αποτυχία, είτε να δοκιμάσει ένα τρίτο ξεκίνημα από την βασική του αρχή, αναζητώντας την επιτυχία μέσω άλλου καναλιού". Και αυτό το "κανάλι" είναι στο *φυσικό* πεδίο.

577 Μαθαίνουμε ότι οι παρατηρήσεις αυτές δεν ισχύουν για την τελευταία ανακάλυψη του κ. Κήλυ. Μόνο ο χρόνος θα δείξει το ακριβές όριο των επιτεύξεών του.

578 Δείτε τις παραγράφους 1 έως 5 στο Σχόλιο της Στάντζα VII.

στιγμή δεν σκέψτηκε να αντικρούσει την κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ η οποία στην μελέτη της πάνω στην "Ψυχική Δύναμη και Αιθερική Δύναμη", αναφέρει ότι ο κ. Κήλυ, σαν φιλόσοφος, "είναι αρκετά μεγάλος στην ψυχή, αρκετά σοφός στον νου και αρκετά ανώτερος σε θάρρος, ώστε να ξεπεράσει όλες τις δυσκολίες και να σταθεί τελικά μπροστά στο κοινό σαν ο μεγαλύτερος ερευνητής και εφευρέτης του κόσμου".

Γράφει επίσης:

> Ακόμα και αν ο Κήλυ δεν καταφέρει τίποτε άλλο πέρα από το να οδηγήσει τους επιστήμονες από τις επικίνδυνες περιοχές όπου περπατούν τώρα, στο ανοιχτό πεδίο της στοιχειακής δύναμης, όπου η βαρύτητα και η συνοχή διαταράσσονται στα λημέρια τους και διαστρέφονται στην χρήση˙ όπου από την ενότητα της προέλευσης εκπορεύεται άπειρη ενέργεια με διαφοροποιημένες μορφές, ακόμα και τότε θα αποκτήσει αθάνατη φήμη. Αν αποδείξει, προς καταστροφή του υλισμού, ότι το σύμπαν εμψυχώνεται από μια μυστηριώδη αρχή προς την οποία η ύλη, οσοδήποτε τέλεια οργανωμένη, είναι κατώτερη, τότε θα είναι ο μεγαλύτερος πνευματικός ευεργέτης της φυλής μας, μεγαλύτερος απ' όσους βρήκε ποτέ ο σύγχρονος κόσμος. Αν μπορέσει, στην θεραπεία των ασθενειών να αντικαταστήσει με τις λεπτότερες δυνάμεις της φύσης εκείνους τους χονδροειδείς υλικούς παράγοντες που στέλνουν στον τάφο περισσότερα ανθρώπινα όντα απ' ό,τι ο πόλεμος, δηλαδή τον συνδυασμό του λοιμού και της πείνας, τότε θα αξίζει και θα δεχθεί την ευγνωμοσύνη της ανθρωπότητας. Όλα αυτά και περισσότερα θα κάνει, αν ο ίδιος κι εκείνοι που παρακολουθούν επί χρόνια μέρα με τη μέρα την πρόοδο του, δεν είναι υπερβολικά αισιόδοξοι στις προσδοκίες τους.

ίδια κυρία γράφοντας στο περιοδικό *Θεοσοφικές Εξακριβώσεις* (Εταιρεία Θεοσοφικών Εκδόσεων, Λονδίνο, Τομ. I Νο 9 Ιούλιος 1888), στην μελέτη της "Τα Μυστικά του Κήλυ", παρουσιάζει απόσπασμα από ένα άρθρο γραμμένο πριν λίγα χρόνια από την συγγραφέα του παρόντος έργου στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής* (Τομ. III, Σεπτέμβριος 1882), με τα ακόλουθα λόγια:

> συγγραφέας του φυλλαδίου Νο 5 που εκδόθηκε από την Θεοσοφική Εκδοτική Εταιρεία, και με τίτλο "Τι είναι Ύλη και τι είναι Δύναμη", αναφέρει: "Οι άνθρωποι της επιστήμης μόλις ανακάλυψαν ‘μια τέταρτη κατάσταση της ύλης’, ενώ οι Αποκρυφιστές έχουν διεισδύσει εδώ και αιώνες πέρα από την έκτη και επομένως δεν συμπεραίνουν, αλλά γνωρίζουν την ύπαρξη της έβδομης: της τελευταίας". Αυτή η γνώση περιλαμβάνει ένα από τα μυστικά του ονομαζόμενου "σύνθετου μυστικού" του Κήλυ. Είναι ήδη γνωστό σε αρκετούς ότι αυτό το μυστικό περιλαμβάνει την "αύξηση της ενέργειας", την μόνωση του αιθέρα και την εφαρμογή της δυνασφαιρικής δύναμης στην μηχανική.

Ακριβώς επειδή η ανακάλυψη του Κήλυ θα οδηγήσει στην γνώση ενός από τα πιο απόκρυφα μυστικά, ένα μυστικό που δεν μπορεί ποτέ να επιτραπεί να πέσει στα χέρια των μαζών, γι’ αυτό στους αποκρυφιστές φαίνεται σίγουρη η αποτυχία του να προωθήσει τις ανακαλύψεις του προς την λογική τους κατάληξη. Αλλά περισσότερα πάνω σ' αυτό θα αναφέρουμε σε λίγο. Ακόμα και με τους περιορισμούς της η ανακάλυψή του μπορεί να αποδειχθεί πολύ ευεργετική. Γιατί:

> Βήμα-βήμα, με μια υπομονετική επιμονή την οποία κάποια μέρα ο κόσμος θα τιμήσει, αυτός επινοητικός άνθρωπος έκανε τις έρευνές του, υπερνικώντας τις τεράστιες δυσκολίες που εμφανίζονταν συνεχώς στον δρόμο του και που (για όλους εκτός από τον ίδιον) έμοιαζαν αξεπέραστα εμπόδια για την περαιτέρω πρόοδο: γιατί ποτέ ο δείκτης του κόσμου δεν έδειχνε έτσι μια ώρα, όπου όλα ετοιμάζονται για την έλευση της νέας μορφής δύναμης την οποία περιμένει η ανθρωπότητα. Η φύση, πάντα απρόθυμη να αποκαλύψει τα μυστικά της, ακούει τις απαιτήσεις του κυρίου της, της αγκαιότητας. Τα ανθρακωρυχεία του κόσμου δεν θα μπορούν για πολύ καιρό να καλύπτουν την αυξανόμενη κατανάλωση που γίνεται. Ο ατμός έφτασε στο έσχατο όριο της δύναμης του, και δεν καλύπτει τις απαιτήσεις της εποχής. Γνωρίζει ότι οι μέρες του είναι μετρημένες. Ο ηλεκτρισμός μένει πίσω, με κομμένη την ανάσα, εξαρτώμενος από την προσέγγιση της συντρόφου του. Τα αερόπλοια είναι αγκυροβολημένα, θα λέγαμε, περιμένοντας την δύναμη εκείνη που θα κάνει την αεροπλοΐα κάτι περισσότερο από ένα όνειρο. Όσο εύκολα οι άνθρωποι επικοινωνούν από το σπίτι τους με το γραφείο τους, μέσω του τηλεφώνου, το ίδιο εύκολα και οι κάτοικοι χωριστών ηπείρων θα επικοινωνούν πάνω από τον ωκεανό. Η φαντασία παραλύει όταν επιχειρεί να προβλέψει

τα μεγάλα αποτελέσματα αυτής της θαυμαστής ανακάλυψης εφαρμοσμένης στην τέχνη και στην μηχανική. Ανεβαίνοντας στον θρόνο τον οποίο η δύναμη του ατμού θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει, δυνασφαιρική δύναμη θα κυβερνήσει τον κόσμο με μια ισχύ τόσο κραταιή για τα συμφέροντα του πολιτισμού, ώστε καμιά περιορισμένη διάνοια δεν μπορεί να προβλέψει τα αποτελέσματα. Ο Λώρενς Όλιφαντ, στον πρόλογο της *Επιστημονικής Θρησκείας* λέει:"Ένα καινούργιο ηθικό μέλλον ανατέλλει πάνω στην ανθρώπινη φυλή: ένα μέλλον από το οποίο, ασφαλώς, έχει μεγάλη ανάγκη". Αυτό το νέο ηθικό μέλλον με κανέναν άλλον τρόπο δεν μπορεί να αρχίσει πιο πλατιά, πιο συμπαντικά, όσο με την χρησιμοποίηση της δυνασφαιρικής δύναμης στην ζωή για ευεργετικούς σκοπούς... (*Θεοσοφικές Εξακριβώσεις*, Τομ. I, No 9, σελ. 16-17.)

Οι αποκρυφιστές είναι έτοιμοι να συμφωνήσουν σε όλα αυτά με την πειστική συγγραφέα. Αναμφίβολα, ο μοριακός κραδασμός είναι "το νόμιμο πεδίο έρευνας του Κήλυ" και οι ανακαλύψεις που θα γίνουν απ' αυτόν θα αποδειχθούν θαυμάσιες: όμως μόνο στα δικά του χέρια και μέσω του εαυτού του. Ο κόσμος δεν θα πάρει παρά μόνο εκείνο το οποίο μπορεί να του αποκαλυφθεί με ασφάλεια. Ίσως η αλήθεια αυτής της βεβαίωσης δεν έγινε ακόμα αντιληπτή από τον ίδιον τον εφευρέτη, γιατί τον βλέπουμε να γράφει ότι είναι απόλυτα σίγουρος πως θα εκπληρώσει όλα όσα υποσχέθηκε και θα τα δώσει στον κόσμο. Αλλά θα την κατανοήσει και μάλιστα αρκετά σύντομα. Τα όσα λέει αναφορικά με το έργο του είναι μια καλή απόδειξη:

> Εξετάζοντας την λειτουργία της μηχανής μου, ο επισκέπτης προκειμένου να αποκτήσει μια έστω και κατά προσέγγιση αντίληψη του *modus operandi* [*τρόπου λειτουργίας*] της, πρέπει να απορρίψει *κάθε σκέψη για μηχανές που λειτουργούν πάνω στην αρχή της πίεσης και εξάντλησης, με την διαστολή του ατμού ή άλλου ανάλογου αερίου το οποίο προσκρούει σε ένα σημείο σύνδεσης, όπως το πιστόνι μιας ατμομηχανής*. Η μηχανή μου δεν έχει ούτε πιστόνια ούτε έκκεντρα, ούτε και ασκείται το παραμικρό γραμμάριο πίεσης πάνω στην μηχανή, οποιοδήποτε και αν είναι το μέγεθος ή η δυνατότητά της.
>
> Το σύστημά μου, από κάθε άποψη, τόσο στην δημιουργία της δύναμης μου όσο και στους κλάδους εφαρμογής της, *βασίζεται και θεμελιώνεται πάνω στον συμπαθητικό κραδασμό*. Με κανέναν άλλον τρόπο δεν είναι δυνατό να αφυπνιστεί ή να δημιουργηθεί η δύναμή μου και είναι παρόμοια αδύνατο να λειτουργήσει η μηχανή βάσει οποιασδήποτε άλλης αρχής... Αυτό, όμως, είναι το σωστό σύστημα και στο εξής όλες οι συσκευές μου θα διευθύνονται μ' αυτόν τον τρόπο: δηλαδή, η δύναμή μου θα παράγεται, οι μηχανές μου θα δουλεύουν και το τηλεβόλο μου θα λειτουργεί *μέσω ενός σύρματος*.
>
> Μόνο ύστερα από χρόνια ασταμάτητου μόχθου και αφού έκανα σχεδόν αναρίθμητα πειράματα, που περιλάμβαναν όχι μόνο την κατασκευή πάρα πολλών ιδιόμορφων μηχανικών συσκευών, αλλά και τη στενότερη έρευνα και μελέτη των φαινομενικών ιδιοτήτων της *ίδιας* της ουσίας "αιθέρας" που παραγόταν˙ μόνο ύστερα απ' όλα αυτά μπόρεσα να εγκαταλείψω τον πολύπλοκο μηχανισμό και να πετύχω, όπως ισχυρίζομαι, απόλυτη κυριαρχία πάνω στην λεπτή και παράξενη δύναμη με την οποία ασχολούμαι. (*Θεοσοφικές Εξακριβώσεις*, Τομ. I, No 9, σελ. 18.)

Τα σημεία που υπογραμμίστηκαν από εμάς έχουν άμεση σχέση με την απόκρυφη πλευρά της εφαρμογής της κραδασμικής δύναμης, ή εκείνου που ο κ. Κήλυ ονομάζει "συμπαθητικό κραδασμό". Το "σύρμα" είναι ήδη ένα βήμα προς τα κάτω, ή από το καθαρά αιθερικό πεδίο προς το γήινο. Ο εφευρέτης παρήγαγε θαύματα – η λέξη "θαύμα" δεν είναι υπερβολική – όταν δρούσε μόνο μέσω της ενδοαιθερικής Δύναμης, της έκτης και έβδομης αρχής του Ακασά. Από μια "γεννήτρια" μήκους ενάμισι μέτρου, έφτασε σε μια "όχι μεγαλύτερη από ένα παλιομοδίτικο ασημένιο ρολόι" και αυτό από μόνο του είναι ένα θαύμα *μηχανικής* (αλλά όχι πνευματικής) ιδιοφυίας. Αλλά όπως το εξέφρασε πολύ σωστά η μεγάλη προστάτιδα και υποστηρίκτριά του, η κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ, "οι δύο μορφές δύναμης με τις οποίες πειραματίζεται και τα φαινόμενα που τις συνοδεύουν, είναι η ίδια η αντίθεση μεταξύ τους". Η μια δημιουργείται και ενεργοποιείται από αυτόν και μέσω αυτού. Όποιος και να επαναλάμβανε τα πράγματα που έκανε αυτός, *δεν θα μπορούσε να παράγει τα ίδια αποτελέσματα*. Πράγματι, αυτό που δρούσε ήταν "ο αιθέρας του Κήλυ", ενώ ο αιθέρας κάποιου "Σμιθ ή Μπράουν" θα έμενε για πάντα δίχως αποτελέσματα. Γιατί μέχρι τώρα η δυσκολία του Κήλυ ήταν να δημιουργήσει μια μηχανή που θα παρήγαγε και θα ρύθμιζε την "δύναμη" δίχως την παρεμβολή καμιάς "δύναμης θέλησης" ή προσωπικής επιρροής του χειριστή, συνειδητής ή

ασυνείδητης. Στο σημείο αυτό απέτυχε, όσον αφορά τους άλλους, *γιατί κανένας άλλος εκτός από τον ίδιον* δεν μπορούσε να χειριστεί τις "μηχανές" του. Από αποκρυφιστική άποψη αυτή ήταν μια πολύ πιο προχωρημένη επίτευξη από την "επιτυχία" την οποία περιμένει από το "σύρμα" του, αλλά τα αποτελέσματα που αποκτήθηκαν από το *πέμπτο και το έκτο πεδίο* της αιθερικής (ή Αστρικής) Δύναμης, *δεν θα επιτραπεί ποτέ να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς του εμπορίου και της κυκλοφορίας*. Το ότι ο οργανισμός του Κήλυ συνδέεται άμεσα με την πρόκληση των θαυμαστών αποτελεσμάτων, αποδεικνύεται από την ακόλουθη δήλωση που προέρχεται από κάποιον ο οποίος γνωρίζει πολύ καλά τον μεγάλο εφευρέτη.

> Κάποια φορά οι μέτοχοι της εταιρείας "Κινητήρας Κήλυ", τοποθέτησαν έναν άνδρα στο εργαστήριο του με τον φανερό σκοπό να ανακαλύψει το μυστικό του. Αυτός ύστερα από έξι μήνες στενής παρακολούθησης, μια μέρα είπε στον κ. Κήλυ: "Τώρα ξέρω πώς γίνεται". Εκείνη την στιγμή συναρμολογούσαν μαζί μια μηχανή και ο Κήλυ χειριζόταν τον διακόπτη που άνοιγε και έκλεινε την ενέργεια. "Δοκίμασε, λοιπόν", ήταν η απάντηση. Ο άνδρας γύρισε τον διακόπτη, αλλά τίποτε δεν έγινε. "Άσε με να σε ξαναδώ άλλη μια φορά να το κάνεις", ζήτησε ο άνδρας από τον Κήλυ. Εκείνος υπάκουσε και η μηχανή πήρε αμέσως μπροστά. Ο άλλος δοκίμασε ξανά, αλλά χωρίς επιτυχία. Τότε Κήλυ έβαλε το χέρι του στον ώμο του και του είπε να ξαναδοκιμάσει. Μόλις ο άλλος γύρισε τον διακόπτη αυτομάτως παρήχθη το ρεύμα.

Το γεγονός αυτό, αν είναι αληθινό, τακτοποιεί το όλο θέμα. Μας λένε ότι ο κ. Κήλυ ορίζει του ηλεκτρισμό "σαν μια ορισμένη μορφή ατομικού κραδασμού". Σ' αυτό έχει απόλυτο δίκαιο· αλλά αυτό είναι ο ηλεκτρισμός στο γήινο πεδίο και μέσω γήινων συσχετίσεων. Ο Κήλυ υπολογίζει:

Μοριακοί	κραδασμοί	100.000.000	ανά δευτερόλεπτο
Ενδο-μοριακοί	κραδασμοί	300.000.000	ανά δευτερόλεπτο
Ατομικοί	κραδασμοί	900.000.000	ανά δευτερόλεπτο
Ενδο-ατομικοί	κραδασμοί	2.700.000.000	ανά δευτερόλεπτο
Αιθερικοί	κραδασμοί	8.100.000.000	ανά δευτερόλεπτο
Ενδο-αιθερικοί	κραδασμοί	24.300.000.000	ανά δευτερόλεπτο

Αυτό αποδεικνύει την θέση μας. Δεν υπάρχουν κραδασμοί που να μπορούν να μετρηθούν ή έστω να υπολογισθούν *κατά προσέγγιση πέρα από "την περιοχή του τέταρτου γιου του Φοχάτ"*, κατά την απόκρυφη φρασεολογία, ή εκείνης της κίνησης που αντιστοιχεί στον σχηματισμό της ακτινοβόλας ύλης του κ. Κρουκς, ή που πριν από μερικά χρόνια ονομαζόταν αβασάνιστα "τέταρτη κατάσταση ύλης", *στο δικό μας πεδίο*.

Αν εκφραστεί το ερώτημα, γιατί δεν επιτράπηκε στον κ. Κήλυ να ξεπεράσει ένα ορισμένο όριο, η απάντηση είναι εύκολη. Γιατί, εκείνο που είχε ασυνείδητα ανακαλύψει είναι η φοβερή αστρική Δύναμη, που ήταν γνωστή και ονομαζόταν από τους Ατλάντειους ΜΑΣ-ΜΑΚ και από τους Άριους Ρίσι στο *Αστρά- βιντιά* με ένα όνομα που δεν θα θέλαμε να δώσουμε. Είναι το *βριλ* της *Επερχόμενης Φυλής* του Μπούλγουερ-Λύττον και της επερχόμενης φυλής της ανθρωπότητάς μας. Το όνομα *βριλ* μπορεί να είναι φανταστικό, αλλά η ίδια η Δύναμη είναι ένα γεγονός το οποίο στην Ινδία δεν αμφισβητείται καθόλου, όπως δεν αμφισβητείται και η ίδια η ύπαρξη των Ρίσι τους, αφού αναφέρεται σε όλα τα μυστικά έργα.

Αυτή η κραδασμική Δύναμη είναι εκείνη η οποία όταν κατευθύνεται εναντίον ενός στρατού από ένα *Αγκνί Ράτα* στερεωμένο σε ένα ιπτάμενο σκάφος, ένα αερόστατο, σύμφωνα με τις οδηγίες που βρίσκονται στο *Αστρά-Βιντιά*, μετατρέπει σε στάχτη 100.000 άνδρες και ελέφαντες, τόσο εύκολα λες και πρόκειται για έναν ψόφιο ποντικό. Αναφέρεται αλληγορικά στο *Βίσνου Πουρανά*, στο *Ραμαγιάνα* και σε άλλα έργα, στον μύθο σχετικά με τον σοφό Καπίλα του οποίου το βλέμμα μετέτρεψε σε βουνό από στάχτες τους 60.000 γιους του βασιλιά Σαγκάρα και η οποία εξηγείται στα εσωτερικά έργα και αναφέρεται σαν *Καπιλάκσα*: "Το Μάτι του Καπίλα".

Και αυτήν την Σατανική Δύναμη οι γενιές μας, αν τους επιτρεπόταν, θα την πρόσθεταν στα αποθέματα των παιχνιδιών των τρομοκρατών, παιχνιδιών που είναι γνωστά σαν μελανίτης, ωρολογιακές βόμβες, εκρηκτικά πορτοκάλια, "ανθοδέσμες" και με τόσα άλλα αθώα ονόματα; Αυτό

το καταστροφικό μέσον, αν βρισκόταν στα χέρια ενός σύγχρονου Αττίλα, δηλαδή κάποιου αιμοχαρούς τρομοκράτη, θα μπορούσε να βυθίσει μέσα σε λίγες ώρες την Ευρώπη σε μια πρωτόγονη χαοτική κατάσταση και μάλιστα χωρίς να έχει επιβιώσει κανένας για να διηγηθεί την ιστορία. Πρέπει, λοιπόν, αυτή η δύναμη να γίνει κτήμα όλων των ανθρώπων;

Αυτό που έκανε ήδη ο κ. Κήλυ είναι σπουδαίο και αξιοθαύμαστο στο έπακρο. Υπάρχει αρκετό έργο μπροστά του σχετικά με την παρουσίαση του νέου συστήματός του για να "ταπεινώσει την υπερηφάνεια εκείνων των επιστημόνων που είναι υλιστές, αποκαλύπτοντας τα μυστήρια που βρίσκονται πίσω από τον κόσμο της ύλης", χωρίς να τα αποκαλύψει *θέλοντας και μη* σε όλους. Γιατί ασφαλώς οι ψυχικοί και οι πνευματιστές – από τους οποίους υπάρχουν αρκετοί στα Ευρωπαϊκά στρατεύματα – θα ήταν οι πρώτοι που θα δοκίμαζαν προσωπικά τους καρπούς αυτών των αποκαλυμμένων μυστηρίων. Πολύ σύντομα χιλιάδες απ' αυτούς (έχοντας ίσως για συντροφιά και τον πληθυσμό ολόκληρων χωρών) θα βρεθούν στον γαλάζιο Αιθέρα, αν ανακαλυφθεί ολοκληρωτικά μια τέτοια Δύναμη, πόσο μάλλον αν γίνει δημόσια γνωστή. Η ολοκληρωμένη ανακάλυψη είναι αρκετές χιλιάδες – ή μήπως πρέπει να πούμε εκατοντάδες χιλιάδες – χρόνια *πρόωρη*. Θα βρίσκεται στον καθορισμένο τόπο και χρόνο της μόνο όταν η μεγάλη, ορμητική πλημμύρα της πείνας, της αθλιότητας και του κακοπληρωμένου μόχθου υποχωρήσει, όπως θα συμβεί όταν επιτέλους οι δίκαιες απαιτήσεις των πολλών ικανοποιηθούν, όταν οι προλετάριοι δεν θα υπάρχουν παρά μόνο στο όνομα και όταν η θλιβερή κραυγή για ψωμί, που αντηχεί απαρατήρητη σε όλο τον κόσμο, πάψει να ακούγεται. Αυτό μπορεί να επισπευσθεί με την διάδοση της γνώσης και με καινούργιες ευκαιρίες για εργασία και μετανάστευση, με καλύτερες προοπτικές από τις υπάρχουσες και *σε κάποια νέα ήπειρο που μπορεί να εμφανιστεί*. Μόνο τότε θα χρειάζεται "Ο Κινητήρας και η Δύναμη Κήλυ", όπως την είχε *αρχικά οραματιστεί ο ίδιος και οι φίλοι του, γιατί τότε θα την χρειάζονται περισσότερο οι φτωχοί παρά οι πλούσιοι.*

Στο μεταξύ η δύναμη που ανακάλυψε θα λειτουργεί με σύρματα και, αν πετύχει, αυτό θα είναι αρκετό για την τωρινή γενιά ώστε να τον θεωρήσει τον μεγαλύτερο εφευρέτη της εποχής.

Αυτά που λέει ο κ. Κήλυ για τον *Ήχο και το Χρώμα* είναι επίσης σωστά από αποκρυφιστική άποψη. Ακούστε τον να μιλάει λες και ήταν θρέμμα των "θεών-αποκαλυπτών" και κοίταζε όλη του την ζωή μέσα στα βάθη του Πατέρα-Μητέρας, Αιθέρα.

Συγκρίνοντας τη λεπτότητα της ατμόσφαιρας με εκείνο το αιθερικό ρευστό που δημιούργησε με την επινόησή του να διαλύει τα μόρια του αέρα μέσω κραδασμού, ο Κήλυ λέει:

> ...Είναι όπως η πλατίνα με το αέριο υδρογόνο. Ο μοριακός διαχωρισμός του αέρα μας φέρνει μόνο στην πρώτη υποδιαίρεση˙ ο ενδομοριακός, στην δεύτερη˙ ο ατομικός, στην τρίτη˙ ο ενδοατομικός, στην τέταρτη˙ ο αιθερικός, στην πέμπτη και ο ενδοαιθερικός, στην έκτη υποδιαίρεση, θετική ένωση με τον φωτοβόλο αιθέρα.[579] Στο εισαγωγικό επιχείρημα μου ισχυρίστηκα ότι αυτό είναι το κραδασμικό περίβλημα όλων των ατόμων. Στον δικό μου ορισμό του ατόμου δεν περιορίζομαι στην έκτη υποδιαίρεση, όπου αυτός ο φωτοβόλος αιθέρας αναπτύσσεται στην αδρή μορφή του, όπως αποδεικνύουν μέχρι τώρα οι έρευνές μου.[580] Νομίζω ότι αυτή η ιδέα θα θεωρηθεί από τους φυσικούς της εποχής μας, ένα τερατώδες δημιούργημα της φαντασίας. Ίσως, με τον καιρό, πάνω σ' αυτήν την θεωρία πέσει κάποιο φως που θα τονίσει την απλότητά της για επιστημονική έρευνα. Προς το παρόν μπορώ να την συγκρίνω μόνο με έναν πλανήτη στο σκοτεινό διάστημα, όπου δεν έχει φτάσει ακόμα το φως του ήλιου της επιστήμης...
>
> Υποθέτω ότι ο ήχος, όπως και το χρώμα, είναι μια πραγματική ουσία άγνωστης και θαυμαστής λεπτότητας, που εκπορεύεται από ένα σώμα στο οποίο εισήχθη μέσω πρόσκρουσης και η οποία εκπέμπει απόλυτα μόρια ύλης, ενδοατομικά σωματίδια, με ταχύτητα 336 μέτρα το δευτερόλεπτο και στο κενό, 6.000 μέτρα το δευτερόλεπτο. Έτσι η ουσία που διασπείρεται είναι αναπόσπαστο μέρος της διεγειρόμενης μάζας και – αν κρατηθεί σταθερά κάτω από αυτήν τη διέγερση – με το πέρασμα ενός ορισμένου χρονικού κύκλου, μπορεί να απορροφηθεί εντελώς από την ατμόσφαιρα, ή πιο σωστά, να περάσει μέσα από την ατμόσφαιρα σε ένα εξυψωμένο πεδίο λεπτότητας που αντιστοιχεί με την κατάσταση της υποδιαίρεσης που καθορίζει την απελευθέρωσή του από το μητρικό σώμα...

[579] Αυτή είναι η διαίρεση που κάνουν και οι αποκρυφιστές κάτω από διαφορετικά ονόματα. [Ε.Π.Μπ.]
[580] Ακριβώς, αφού παραπέρα υπάρχει η έβδομη, που αρχίζει την ίδια αρίθμηση, από την πρώτη μέχρι την τελευταία, σε ένα άλλο, ανώτερο πεδίο. [Ε.Π.Μπ.]

Οι ήχοι από κραδαινόμενες φουρκέτες, που είναι τοποθετημένες έτσι ώστε να παράγουν αιθερικές συγχορδίες, ενώ διασκορπίζουν τους (σύνθετους) τόνους τους, διαπερνούν απόλυτα κάθε ουσία που βρίσκεται μέσα στην εμβέλεια του ατομικού βομβαρδισμού τους. Το χτύπημα ενός κουδουνιού στο κενό ελευθερώνει αυτά τα άτομα με την ίδια ταχύτητα και όγκο όπως και στον ανοιχτό αέρα και αν η διέγερση του κουδουνιού διατηρούνταν συνεχώς για μερικά εκατομμύρια αιώνες, τότε θα επέστρεφε ολοκληρωτικά στο πρωταρχικό του στοιχείο. Και αν ο θάλαμος ήταν κλεισμένος ερμητικά και αρκετά ανθεκτικός, ο όγκος κενού που περιβάλλει το κουδούνι θα έφτανε σε μια πίεση πολλών χιλιάδων πάουντς ανά τετραγωνική ίντσα, εξαιτίας της αραιής ουσίας που υπάρχει. Κατά την εκτίμησή μου, ο ήχος αληθινά καθοριζόμενος είναι η διαταραχή της ατομικής ισορροπίας, με την πραγματική θραύση των ατομικών σωματιδίων και η ουσία που ελευθερώνεται μ' αυτό τον τρόπο θα πρέπει να είναι ασφαλώς μια ορισμένη τάξη αιθερικού ρευστού. Κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι παράλογο να υποθέτουμε ότι, αν αυτό το ρευστό συγκρατηθεί και το σώμα στερηθεί έτσι το στοιχείο του, με τον καιρό θα εξαφανιστεί εντελώς; Όλα τα σώματα αρχικά σχηματίστηκαν από αυτό τον υπερβολικά λεπτό αιθέρα: ζώα, φυτά και ορυκτά, και απλώς όταν έρχονται σε μια κατάσταση διαφορετικής ισορροπίας, επιστρέφουν στην ανώτερη αεριώδη τους κατάσταση...

Όσον αφορά την οσμή, μπορούμε να πάρουμε μια σαφή ιδέα της υπερβολικής και θαυμαστής της λεπτότητας, αν σκεφτούμε ότι μια μεγάλη περιοχή της ατμόσφαιρας μπορεί να εμποτιστεί για πολλά χρόνια από ένα νκαι μόνο κόκκο μόσχου ο οποίος, αν ζυγιστεί μετά από το μεγάλο χρονικό διάστημα, θα βρεθεί να έχει σχεδόν αδιόρατα μειωθεί. Το μεγάλο παράδοξο που συνοδεύει την ροή των οσμοφόρων μορίων, είναι το γεγονός ότι μπορούν να περιοριστούν μέσα σε ένα γυάλινο δοχείο! Υπάρχει εδώ μια ουσία πολύ ανώτερης λεπτότητας από το γυαλί που την συγκρατεί, και όμως δεν μπορεί να ξεφύγει. Είναι σαν ένα κόσκινο με αρκετά μεγάλα διάκενα, ώστε να περνάνε χαλίκια και όμως να συγκρατεί την λεπτή άμμο η οποία δεν μπορεί να περάσει: δηλαδή, στην πραγματικότητα ένα μοριακό δοχείο που συγκρατεί μια ατομική ουσία. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που θα μπερδέψει εκείνους που σταματούν για να το αναγνωρίσουν. Αλλά όσο άπειρα λεπτή και αν είναι η οσμή, έχει μια πολύ χονδροειδή σχέση ως προς την ουσία της υποδιαίρεσης που κυβερνά ένα μαγνητικό ρευστό (ένα ρευστό συμπάθειας, αν σας αρέσει να το ονομάσετε έτσι). Αυτή υποδιαίρεση έρχεται μετά τον ήχο, αλλά είναι πάνω από τον ήχο. Η δράση του ρευστού ενός μαγνήτη, συμπίπτει κατά κάποιον τρόπο με το δεκτικό και διαβιβαστικό τμήμα του ανθρώπινου εγκεφάλου, που εκπέμπει συνεχώς μια υποβιβασμένη αναλογία της ληφθείσας ποσότητας. Είναι ένα μεγάλο παράδειγμα του ελέγχου του νου πάνω στην ύλη, που βαθμιαία υποβιβάζει το φυσικό, μέχρις ότου επέρχεται η διάλυση. Ο μαγνήτης με την ίδια αναλογία βαθμιαία χάνει την δύναμή του και γίνεται αδρανής. Αν οι σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στον νου και στην ύλη μπορούσαν να εξισωθούν και να διατηρηθούν έτσι, θα μπορούσαμε να ζούμε αιώνια στην φυσική, μας κατάσταση, αφού δεν θα υπήρχε καμιά φυσική μείωση. Αλλά αυτός ο φυσικός υποβιβασμός οδηγεί στο τέρμα του στην πηγή μιας πολύ ανώτερης ανάπτυξης: δηλαδή στην απελευθέρωση του αγνού αιθέρα από τα χονδροειδή μόρια, πράγμα, που κατά την άποψή μου, είναι κάτι πολύ επιθυμητό. (Από την μελέτη της κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ, "Η Νέα Φιλοσοφία".)

Πρέπει να σημειωθεί ότι, περά από μερικές μικρές διαφορές, κανένας Σοφός ή Αλχημιστής δεν θα μπορούσε να εξηγήσει καλύτερα τα παραπάνω στο φως της *σύγχρονης επιστήμης*, όσο και αν αυτή η τελευταία διαμαρτύρεται ενάντια στις νεωτεριστικές απόψεις. Αυτά, σε όλες τις βασικές αρχές τους, αν όχι στις λεπτομέρειες τους, είναι αγνός και απλός αποκρυφισμός, αλλά επίσης και σύγχρονη *φυσική φιλοσοφία*.

Τι είναι, λοιπόν, αυτή η "Νέα Δύναμη", ή όπως και αν την ονομάσει η επιστήμη, τα αποτελέσματα της οποίας είναι αναμφισβήτητα, αφού έγιναν αποδεκτά από αρκετούς φυσιοκράτες και φυσικούς που επισκέφθηκαν το εργαστήριο του κ. Κήλυ και παρακολούθησαν προσωπικά τα τρομακτικά της αποτελέσματα; Είναι ένας "τρόπος κίνησης" ακόμα και "*εν κενώ*", αφού δεν υπάρχει ύλη για να την δημιουργήσει εκτός από τον *Ήχο*: δηλαδή, έναν άλλον "τρόπο κίνησης" αναμφίβολα, ένα *αίσθημα* που προκαλείται όπως και το χρώμα από κραδασμούς; Όπως πιστεύουμε απόλυτα ότι αυτοί οι κραδασμοί είναι η εγγύτερη – η άμεση – αιτία αυτών των αισθημάτων, έτσι αρνούμαστε απόλυτα την μονόπλευρη επιστημονική θεωρία που λέει ότι δεν υπάρχει κανένας

παράγοντας που να θεωρηθεί σαν εξωτερικός για εμάς, εκτός από τους αιθερικούς ή ατμοσφαιρικούς κραδασμούς.[581]

Κατά την εμφάνιση αυτών των φαινομένων τίθεται, θα λέγαμε, σε κίνηση ένα υπερβατικό σύνολο αιτιών, οι οποίες, μη έχοντας καμιά σχέση με την δική μας στενή ακτίνα επίγνωσης, μπορούν μόνο να ακολουθηθούν στην πηγή και στην φύση τους και να κατανοηθούν από τις πνευματικές λειτουργίες του Σοφού. Όπως είπε ο Ασκληπιός στον Βασιλιά, αυτές είναι "άυλες υλικότητες", σαν αυτές που "εμφανίζονται στον καθρέφτη" και σαν τις "αφηρημένες μορφές" που *βλέπουμε, ακούμε και οσφραινόμαστε* στα όνειρα και στα οράματά μας. Τι σχέση έχουν μ' αυτές οι "τρόποι κίνησης", φως και αιθέρας; Και όμως τις βλέπουμε, τις ακούμε, τις μυρίζουμε και τις αγγίζουμε, *άρα* είναι τόσο πραγματικές για εμάς στα όνειρά μας, όσο και κάθε άλλο πράγμα σ' αυτό το πεδίο της *Μάγια*.

581 Σ' αυτήν την περίπτωση οι Αμερικανοί "πραγματιστές" δεν έχουν άδικο (αν και είναι υπερβολικά ανθρωπομορφικοί και υλιστές στις απόψεις τους για να γίνουν αποδεκτοί από τους αποκρυφιστές), όταν ισχυρίζονται, μέσω της κ. Μ. Σ. Όργκαν, ότι "πρέπει να υπάρχουν θετικές οντολογικές ιδιότητες σε αντικείμενα που έχουν μια ουστασισκή σχέση με τα νεύρα των ζωικών αισθήσεων, διαφορετικά δεν μπορεί να υπάρχει αντίληψη. Καμιά εντύπωση οποιουδήποτε είδους δεν μπορεί να δημιουργηθεί πάνω στον εγκέφαλο, στα νεύρα ή στον νου – καμιά διέγερση σε δράση – αν δεν υπάρχει πραγματική και άμεση επικοινωνία μιας υλικής δύναμης. ["Υλικής" στον βαθμό που φαίνεται, με την συνηθισμένη έννοια της λέξης στο σύμπαν της πλάνης και *ΜΑΓΙΑ* φυσικά, όχι στην πραγματικότητα.] Αυτή η δύναμη πρέπει να είναι η πιο λεπτοφυής και εκλεπτυσμένη άυλη Οντότητα [;]. Ωστόσο πρέπει να υπάρχει, γιατί καμιά αίσθηση, στοιχείο λειτουργία του ανθρώπινου όντος δεν μπορεί να έχει μια αντίληψη ή να διεγερθεί σε δράση, χωρίς να έρθει σε επαφή μαζί του κάποια υλική δύναμη. Αυτός είναι ο θεμελιώδης νόμος που εμποτίζει ολόκληρο τον οργανικό και νοητικό κόσμο. Από καθαρά φιλοσοφική άποψη δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα, όπως η ανεξάρτητη δράση: γιατί κάθε δύναμη ή ουσία συσχετίζεται με κάποια άλλη δύναμη ή ουσία. Με την ίδια αλήθεια και λογική μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι δεν υπάρχει ουσία που να κατέχει καμιά έμφυτη γευστική ιδιότητα ή καμιά οσφρητική ιδιότητα˙ ότι η γεύση και η οσμή είναι απλώς αισθήματα, που προκαλούνται από κραδασμούς και επομένως απλές πλάνες των ζωικών αντιλήψεων...... "

XI

ΠΕΡΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

Όταν ο Αποκρυφιστής μιλάει για "Στοιχεία" και για ανθρώπινα Όντα που έζησαν κατά την διάρκεια γεωλογικών εποχών, η χρονολογία των οποίων – κατά την γνώμη ενός από τους καλύτερους Άγγλους γεωλόγους[582] – είναι τόσο δύσκολο να καθοριστεί όσο και η φύση της ύλης, αυτό συμβαίνει επειδή ξέρει για τι πράγμα μιλάει. Όταν λέει "Άνθρωπος" και Στοιχεία, δεν εννοεί τον "άνθρωπο" στην τωρινή του φυσιολογική και ανθρωπολογική μορφή, ούτε τα στοιχειακά άτομα, αυτές τις υποθετικές ιδέες, τις οντολογικές αφηρημένες ιδέες της ύλης, ούτε ακόμα τα σύνθετα Στοιχεία της αρχαιότητας. Στον αποκρυφισμό η λέξη Στοιχείο σημαίνει, σε όλες τις περιπτώσεις, "στοιχειώδες". Όταν λέμε "Στοιχειακός Άνθρωπος" εννοούμε δυο πράγματα: ή το προοιμιακό, αρχικό περίγραμμα του ανθρώπου, στην μη τελειωμένη και ανεξέλικτη κατάσταση, επομένως σε εκείνην την μορφή που βρίσκεται τώρα λανθάνουσα μέσα στον φυσικό άνθρωπο κατά την διάρκεια της ζωής του και λαμβάνει όχημα μόνο περιπτωσιακά και κάτω από ορισμένες συνθήκες˙ ή εκείνη την μορφή η οποία επιβιώνει του υλικού σώματος και η οποία είναι περισσότερο γνωστή σαν "Στοιχειακό".[583] Σχετικά με το "Στοιχείο", όταν ο όρος χρησιμοποιείται μεταφυσικά, σημαίνει, σε διάκριση από τον ηθικό, τον αρχικό, θείο άνθρωπο και όταν χρησιμοποιείται φυσικά, σημαίνει την ανοργάνωτη ύλη στην πρώτη αδιαφοροποίητη κατάστασή της, ή στην κατάσταση *λάγια*, που είναι η αιώνια και φυσική κατάσταση της ουσίας, η οποία διαφοροποιείται μόνο περιοδικά και στην διάρκεια αυτής της διαφοροποίησης βρίσκεται σε αφύσικη κατάαταση: με άλλα λόγια, μια παροδική πλάνη των αισθήσεων.

Όσο για τα ονομαζόμενα "στοιχειακά άτομα", οι αποκρυφιστές τα αναφέρουν μ' αυτό το όνομα με ένα νόημα ανάλογο με κείνο που δίνεται από τον Ινδουιστή στον Μπράχμα όταν τον ονομάζει *ΑΝΟΥ*, "Άτομο". Κάθε στοιχειακό *άτομο* – σε αναζήτηση του οποίου αρκετοί χημικοί ακολούθησαν το μονοπάτι που χάραξαν οι αλχημιστές – είναι σύμφωνα με την ακλόνητη πίστη τους (αν όχι *γνώση*), μια ΨΥΧΗ. Όχι απαραίτητα μια ασώματη ψυχή, αλλά ένας *τζιβά* όπως το ονομάζουν οι Ινδοί, ένα κέντρο ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, με λανθάνουσα νοημοσύνη μέσα του και στην περίπτωση των σύνθετων Ψυχών, μια νοήμων ενεργός ΥΠΑΡΞΗ, από την ανώτερη μέχρι την κατώτερη τάξη, μια μορφή αποτελούμενη από περισσότερες ή λιγότερες διαφοροποιήσεις. Χρειάζεται ένας μεταφυσικός – και μάλιστα Ανατολικός μεταφυσικός – για να κατανοήσει το νόημά μας. Όλα αυτά τα άτομα-Ψυχές είναι διαφοροποιήσεις της ΜΙΑΣ, και έχουν μ' αυτήν την ίδια σχέση που έχει η *θεία Ψυχή* – το Μπούντι – με το εμψυχώνον και αδιαχώριστο Πνεύμα της ή *Άτμαν*.

Οι σύγχρονοι φυσικοί ενώ δανείστηκαν από τους αρχαίους την ατομική θεωρία τους, ξέχασαν ένα σημείο, το πιο σημαντικό απ' όλα και έτσι πήραν μόνο το τσόφλι και δεν θα μπορέσουν ποτέ να φτάσουν στον πυρήνα. Κατά την υιοθέτηση των φυσικών ατόμων, άφησαν πίσω τους το υπαινικτικό γεγονός ότι, από τον Αναξαγόρα μέχρι τον Επίκουρο, από τον Ρωμαίο Λουκρήτιο μέχρι και τον Γαλιλαίο, όλοι αυτοί οι φιλόσοφοι πίστευαν λίγο ή πολύ σε ΕΜΨΥΧΑ άτομα και όχι σε αόρατους κόκκους της αποκαλούμενης "ζωώδους" ύλης. Κατά την άποψή τους, η περιστροφική κίνηση δημιουργείται από μεγαλύτερα (διάβαζε, πιο θεία και αγνά) άτομα που

582 Απαντώντας σε έναν φίλο ο εξέχων γεωλόγος γράφει: "Μπορώ μόνο να πω, σε απάντηση της επιστολής σου, ότι προς το παρόν και ίσως για πάντα, είναι ΑΔΥΝΑΤΟΝ να ανάγουμε έστω και κατά προσέγγιση τον γεωλογικό χρόνο σε έτη ή ακόμα και σε χιλιετίες". (Υπογραφή, Ουίλιαμ Πένγκελυ, Μ.Β.Ε.)

583 Ο Πλάτωνας μιλώντας για τα άλογα, θορυβώδη Στοιχεία, τα "προσφύοντα εκ πυρός, αέρος, ύδατος και γης", εννοεί τους Στοιχειακούς Δαίμονες. (*Τίμαιος*, 42 D.)

πιέζουν προς τα κάτω άλλα άτομα, ενώ τα ελαφρύτερα εκτοξεύονται ταυτόχρονα προς τα πάνω. Το εσωτερικό νόημα αυτού είναι η συνεχής κυκλική καθοδική και ανοδική καμπύλη των διαφοροποιημένων στοιχείων μέσα από ενδοκυκλικές φάσεις ύπαρξης, μέχρις ότου το καθένα φτάσει ξανά στο σημείο εκκίνησης ή γέννησής του. Η ιδέα ήταν μεταφυσική αλλά και φυσική˙ η κρυμμένη ερμηνεία που περιλαμβάνει "θεούς" ή ψυχές, με την μορφή ατόμων, σαν τις αιτίεςόλων των αποτελεσμάτων που παρήχθησαν πάνω στην Γη από τις *απορροές* των θείων σωμάτων.[584] Κανένας αρχαίος φιλόσοφος, ούτε καν οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές, δεν αποσύνδεσε ποτέ το Πνεύμα από την ύλη ή το *αντίστροφο*. Το καθετί προέρχεται από το ΕΝΑ, και προβάλλοντας από το Ένα πρέπει τελικά να επιστρέψει στο Ένα. "Το φως γίνεται θερμότητα και στερεοποιείται σε πύρινα σωματίδια τα οποία από πυρακτωμένα γίνονται ψυχρά, σκληρά σωματίδια, στρογγυλά και λεία. Και αυτό ονομάζεται *Ψυχή*, φυλακισμένη στο υλικό της ένδυμα" (Βαλεντίνος, *Εσωτερική Πραγματεία πάνω στην Δοξασία του Γκιλγκούλ*). *Άτομα* και *Ψυχές* ήταν συνώνυμα στην γλώσσα των μυημένων. Οι "Στροβιλιζόμενες Ψυχές", *Γκιλγκουλίμ*, μια δοξασία στην οποία πίστευαν τόσοι πολλοί διαβασμένοι Ιουδαίοι (βλέπε Μακένζι, *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια*, σελ. 250-251), εσωτερικά δεν είχε κανένα άλλο νόημα εκτός απ' αυτό. Οι σοφοί Ιουδαίοι Μυημένοι, με την "Γη της Επαγγελίας" ποτέ δεν εννοούσαν μόνο την Παλαιστίνη, αλλά το ίδιο *Νιρβάνα* με τους σοφούς βουδιστές και μπραχμάνους: την αγκαλιά του ΑΙΩΝΙΟΥ ΕΝΟΣ, που συμβολίζεται με τους κόλπους του Αβραάμ και την Παλαιστίνη σαν το υποκατάστατό της πάνω στην Γη.[585] Το πέρασμα της ΨΥΧΗΣ-ΑΤΟΜΟΥ "μέσα από τις Επτά Πλανητικές Αίθουσες", είχε το ίδιο μεταφυσικό και επίσης φυσικό νόημα (βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 297). Είχε φυσικό νόημα όταν λεγόταν ότι διαλυόταν σε Αιθέρα. Ακόμα και ο Επίκουρος, ο *γνήσιος αθεϊστής* και υλιστής, γνώριζε και πίστευε τόσο πολύ στην "αρχαία Σοφία, ώστε δίδασκε πως η Ψυχή (εντελώς ξεχωριστή από το αθάνατο Πνεύμα όταν

πρώτη είναι εγκλωβισμένη *λανθάνουσα* μέσα του, όπως είναι μέσα σε κάθε ατομικό κόκκο), αποτελείτο από μια λεπτή, αραιή ουσία που σχηματίζεται από τα πιο απαλά, πιο στρογγυλά και πιο λεπτά άτομα. (Διογένης Λαέρτιος, *Βίοι*, Χ, 63, 64.)

Και αυτό δείχνει ότι οι αρχαίοι Μυημένοι, τους οποίους ακολουθούσε λίγο ή πολύ όλη η βέβηλη αρχαιότητα, με τον όρο "ΑΤΟΜΟ" εννοούσαν μια Ψυχή, ένα Πνεύμα ή Άγγελο, το πρωτογεννημένο της πάντα κρυμμένης ΑΙΤΙΑΣ όλων των αιτιών και μ' αυτό το νόημα οι διδασκαλίες τους γίνονται κατανοητές. Υποστήριζαν, όπως και οι διάδοχοί τους, την ύπαρξη θεών και Πνευμάτων, αγγέλων ή "δαιμόνων", όχι έξω ή ανεξάρτητα από το Συμπαντικό *Πλήρωμα*, αλλά μέσα σ' αυτό. Αυτό το *Πλήρωμα*, όμως, κατά την διάρκεια των ζωικών κύκλων είναι άπειρο. Δέχονταν και δίδασκαν αρκετά απ' αυτά που διδάσκει σήμερα η σύγχρονη επιστήμη: δηλαδή, την ύπαρξη ενός πρωταρχικού "Κοσμικού υλικού ή Κοσμικής Ουσίας" από το οποίο σχηματίζονται οι κόσμοι, πάντα και αιώνια ομοιογενές εκτός κατά την διάρκεια της περιοδικής του ύπαρξης όταν διαφοροποιεί την συμπαντική του διάχυση μέσω του άπειρου χώρου και τον βαθμιαίο σχηματισμό απ' αυτό αστρικών σωμάτων. Δίδασκαν την περιφορά των Ουρανών, την περιστροφή της Γης, το Ηλιοκεντρικό Σύστημα και τους Ατομικούς Στροβίλους, τα Άτομα (όντας) στην χγματικότητα Ψυχές και διάνοιες. Αλλά αυτοί οι "Ατομιστές" ήταν πνευματικοί, *άπειρα υπερβατικοί και φιλοσοφικοί* πανθεϊστές. Δεν ήταν αυτοί που συνέλαβαν ποτέ ή έστω ονειρεύτηκαν αυτόν τον τερατόμορφο, ολότελα θετικό απόγονο, τον εφιάλτη της σύγχρονης, πολιτισμένης Φυλής μας:·

Ο Πλάτωνας χρησιμοποιεί τις λέξεις "*απορροές*" των θορυβωδών Στοιχείων. (*Τίμαιος*)

Ασφαλώς κανένας μορφωμένος Ιουδαίος δεν πίστεψε ποτέ στο κυριολεκτικό νόημα αυτής της αλληγορίας: δηλαδή ότι "τα σώματα των Ιουδαίων που τοποθετήθηκαν σε ξένους τάφους περιέχουν μέσα τους ένα στοιχείο της ψυχής που δεν μπορεί να βρει ανάπαυση μέχρις ότου, με την διαδικασία που την ονομάζουν "Στροβίλισμα της Γης", το αθάνατο μέρος φτάσει ξανά στο ιερό έδαφος της Γης της Επαγγελίας". Το νόημα είναι φανερό για έναν αποκρυψιστή. Η διαδικασία υποτίθεται ότι εκπληρωνόταν με ένα είδος μετεμψύχωσης, όπου ο ψυχικός σπινθήρας μεταφερόταν μέσω πουλιού, ζώου, ψαριού, ακόμα και του πιο μικρού εντόμου. (Βλέπε *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια* του Μακένζι). Η αλληγορία αναφέρεται *στα άτομα του σώματος*, που το καθένα πρέπει να περάσει μέσα από κάθε μορφή πριν *φτάσει στην τελική κατάστασή του, που είναι το σημείο εκκίνησης κάθε ατόμου: η αρχέγονη λάγια κατάσταση του*. Αλλά το πρωταρχικό νόημα του *Γκιλγκουλίμ*, ή "Στροβιλισμού των Ψυχών", ήταν η ιδέα των επανενσαρκωνόμενων Ψυχών ή *Εγώ*. "Όλες οι Ψυχές μπαίνουν στην *γκιλγκουλάχ*", σε μια κυκλική ή εξελικτική πορεία, δηλαδή προχωρούν πάνω στο κυκλικό μονοπάτι των επαναγεννήσεων. Μερικοί Καμπαλιστές ερμηνεύοντας την δοξασία λένε ότι σημαίνει μόνο ένα είδος καθαρτηρίου για τους κακούς. Αλλά δεν είναι έτσι.

δηλαδή τα άψυχα, υλικά, αυτό-καθοδηγούμενα άτομα, από την μια μεριά, και έναν εξω-Κοσμικό Θεό από την άλλη.

Θα ήταν χρήσιμο να δείξουμε τι ήταν η Μονάδα στις διαδασκαλίες των αρχαίων Μυημένων και ποια ήταν η προέλευσή της.

σύγχρονη ακριβής Επιστήμη, μόλις άρχισε να ξεφεύγει από την εφηβική της ηλικία, συνέλαβε το μεγάλο και μέχρι τώρα *εσωτερικό* γι' αυτήν αξίωμα ότι τίποτε – στην περιοχή της πνευματικής, ψυχικής ή φυσικής ύπαρξης – δεν δημιουργείται από το τίποτε. Δεν υπάρχει αιτία στο εκδηλωμένο σύμπαν, χωρίς το αντίστοιχο αποτέλεσμά της στον χώρο ή στον χρόνο˙ ούτε μπορεί να υπάρξει ένα αποτέλεσμα χωρίς την πρώτη αιτία, η οποία οφείλει την ύπαρξή της σε μια άλλη ακόμα ανώτερη˙ ενώ η τελική και απόλυτη αιτία πρέπει να παραμείνει πάντα για τον άνθρωπο μια ακατανόητη ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ ΑΙΤΙΑ. Αλλά ακόμα κι αυτό δεν είναι λύση, και πρέπει να εξετασθεί από την ανώτατη φιλοσοφική και μεταφυσική σκοπιά, διαφορετικά θα είναι καλύτερα να μην προσεγγιστεί καθόλου το πρόβλημα. Είναι μια αφηρημένη ιδέα, μπροστά στην οποία η ανθρώπινη λογική – όσο κι αν είναι εκπαιδευμένη στις μεταφυσικές λεπτότητες – παραπαίει, κινδυνεύοντας να καταρρεύσει. Αυτό θα γίνει φανερό σε κάθε Ευρωπαίο που θα προσπαθήσει να λύσει το πρόβλημα της ύπαρξης με τα άρθρα πίστης του αληθινού Βεντανιστή, για παράδειγμα. Ας διαβάσει και ας μελετήσει τις λεπτές διδασκαλίες πάνω στο θέμα της Ψυχής και του Πνεύματος, του Σανκαρατσάρια,[586] και ο αναγνώστης θα αντιληφθεί αυτό που είπαμε.

Ενώ ο Χριστιανός μαθαίνει πως η ανθρώπινη ψυχή είναι μία πνοή του Θεού – αφού δημιουργήθηκε απ' αυτόν για ημιαιώνια ύπαρξη, δηλαδή, έχοντας μια αρχή αλλά όχι τέλος (και επομένως ποτέ δεν μπορεί να ονομαστεί αιώνια) – η απόκρυφη διδασκαλία λέει: "*Τίποτε δεν δημιουργήθηκε, αλλά απλώς μεταμορφώνεται*. Τίποτε δεν μπορεί να εκδηλωθεί σ' αυτό το σύμπαν – από έναν πλανήτη μέχρι μια κενή, γρήγορη σκέψη – που να μην υπήρχε ήδη στο σύμπαν. Το καθετί στο υποκειμενικό πεδίο είναι ένα αιώνιο ΕΙΝΑΙ, όπως καθετί στο αντικειμενικό πεδίο είναι ένα *παντοτινό γίγνεσθαι*: επειδή είναι παροδικό".

μονάδα – ένα αληθινά "αδιαίρετο πράγμα", όπως την όρισε ο Γκουντ ο οποίος δεν της έδινε το νόημα που της δίνουμε εμείς τώρα – αποδίδεται εδώ σαν τον *Άτμαν* σε ένωση με την *Μπούντι* και το ανώτερο *Μάνας*. Αυτή η τριάδα είναι μια και αιώνια, όπου το τελευταίο απορροφάται στον πρώτο στο τέλος κάθε εξαρτημένης και *απατηλής* ζωής. Η μονάδα, λοιπόν, μπορεί να ακολουθηθεί μέσω της πορείας του προσκυνήματός της και των αλλαγών των παροδικών φορέων της, μόνο από το αρχικό στάδιο του εκδηλωμένου Σύμπαντος. Στον Πραλάγια, ή την ενδιάμεση περίοδο ανάμεσα σε δυο Μανβαντάρα, χάνει το όνομά της, όπως το χάνει και όταν ο αληθινός ΕΝΑΣ εαυτός του ανθρώπου βυθίζεται στο *Μπράχμαν* στις περιπτώσεις του ανώτερου *Σαμάντι* (η κατάσταση *Τουρίγια*) του τελικού *Νιρβάνα.* Όταν, σύμφωνα με τα λόγια του Σανκάρα: "Ο μαθητής έχοντας φτάσει εκείνη την αρχέγονη συνείδηση, την απόλυτη ευδαιμονία, η φύση της οποίας είναι αλήθεια και η οποία είναι δίχως μορφή και δράση, εγκαταλείπει αυτό το απατηλό σώμα που είχε πάρει ο *άτμαν*, ακριβώς όπως ένας ηθοποιός (εγκαταλείπει) το κουστούμι (που φοράει)". Γιατί η Μπούντι (το περίβλημα *Ανανταμάγια*) δεν είναι παρά ένας καθρέφτης που αντανακλά την απόλυτη ευδαιμονία. Αλλά και αυτή η *ίδια η αντανάκλαση* δεν είναι απαλλαγμένη από άγνοια, δεν είναι το Υπέρτατο Πνεύμα, αφού υπόκειται στις καταστάσεις, αφού είναι μια πνευματική τροποποίηση της Πρακρίτι και ένα αποτέλεσμα. Μόνο ο *Άτμαν* είναι το ένα πραγματικό και αιώνιο υπόστρωμα – η ουσία και απόλυτη γνώση – όλων των *Κσετραγκνιά*.[587] Στην

[586] *Βιβέκα Τσουνταμάνι*, μεταφρασμένο για το περιοδικό *Θεοσοφιστής* από τον Μοχίνι Μοχούν Τσάτερτζι σαν *Το Κορυφαίο Κόσμημα της Σοφίας*. (Βλέπε *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VII, Οκτώβριος 1885, Ιανουάριος, Μάρτιος, Ιούλιος, Αύγουστος 1886).

[587] Τώρα που εκδόθηκε η αναθεωρημένη μετάφραση των Ευαγγελίων και οι πιο φανερές παρερμηνείες των παλιών εκδόσεων διορθώθηκαν, μπορεί κανείς να κατανοήσει καλύτερα τα λόγια στην Ιωάννου Α', Ε', 6-8: "Και το Πνεύμα εστί το μαρτυρούν, ότι το Πνεύμα εστίν η αλήθεια". Τα λόγια που ακολουθούν στην κακομεταφρασμένη απόδοση σχετικά με τους "τρεις μαρτυρούντες" – που μέχρι τώρα υποτίθετο ότι αντιπροσώπευαν "τον Πατέρα, τον Λόγο και το Άγιο Πνεύμα" – δείχνουν πολύ καθαρά το πραγματικό νόημα του συγγραφέα (του Αγ. Ιωάννη), ταυτίζοντας έτσι ακόμα πιο έντονα την διδασκαλία του σ' αυτό το σημείο με εκείνη του Σανκαρατσάρια. Γιατί τι μπορεί να σημαίνει η φράση: "τρεις εισίν οι μαρτυρούντες: το Πνεύμα και το *Ύδωρ και το Αίμα*", αν δεν έχει καμιά σχέση ή σύνδεση με την πιο φιλοσοφική δήλωση του μεγάλου δασκάλου του Βεντάντα ο οποίος, μιλώντας για τα *περιβλήμματα* (τις αρχές μέσα

Εσωτερική φιλοσοφία ονομάζεται "ο Ένας Μαρτυρών", και ενώ αναπαύεται στο Ντεβατσάν, αναφέρεται σαν οι "Τρεις Μαρτυρούντες στο Κάρμα".

Αφού ο *Άτμαν* (η έβδομη αρχή μας) είναι ταυτόσημος με το συμπαντικό Πνεύμα, και ο άνθρωπος είναι ένα με αυτό στην ουσία του, τι είναι τότε η καθαυτό Μονάδα; Είναι εκείνος ο ομογενής σπινθήρας που ακτινοβολείται σε εκατομμύρια ακτίνες από τους πρωταρχικούς "Επτά", για τους οποίους επτά θα μιλήσουμε στην συνέχεια. Είναι ο ΕΚΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΣ σπινθήρας από την ΑΔΗΜΙΟΥΡΓΗΤΗ Ακτίνα: ένα μυστήριο. Στον εσωτερικό, αλλά ακόμα και στον εξωτερικό Βουδισμό του Βορρά ο Άντι-Μπούντα (mChogi dang-poi sangs-rgyas), ο Ένας άγνωστος, χωρίς αρχή ή τέλος, ταυτόσημος με το Παραμπράχμαν και το Αίν-Σοφ, εκπέμπει μια λαμπερή ακτίνα από το σκοτάδι του.

Αυτή είναι ο Λόγος (ο πρώτος), ή Βατζραντάρα, ο Υπέρτατος Βούδας (ονομαζόμενος επίσης *Ντορτζέ-τσανγκ*). Σαν ο Κύριος όλων των Μυστηρίων αυτός δεν μπορεί να εκδηλωθεί, αλλά στέλνει στον κόσμο της εκδήλωσης την καρδιά του: την "διαμαντένια καρδιά", Βατζρασάττβα (*Ντορτζεσέμπα*). Αυτή είναι ο δεύτερος Λόγος της δημιουργίας, από τον οποίο εκπορεύονται οι επτά (και στην εξωτερική απόδοση οι πέντε) Ντιάνι Μπούντα που ονομάζονται Ανουπαντάκα, "οι χωρίς γονείς". Αυτοί οι Μπούντα είναι οι πρωταρχικές μονάδες από τον κόσμο της *ασώματης ύπαρξης*, τον *Άρουπα* κόσμο, όπου οι Διάνοιες (σε κείνο το πεδίο μόνο) δεν έχουν ούτε σχήμα ούτε όνομα, στο εξωτερικό σύστημα, αλλά έχουν τα δικά τους ξεχωριστά επτά ονόματα στην εσωτερική φιλοσοφία. Αυτοί οι Ντιάνι Μπούντα εκπορεύουν, ή δημιουργούν από τον εαυτό τους, με την βοήθεια του Ντιάνα, ουράνιους Εαυτούς: τους *υπερανθρώπινους* Μποντισάτβα. Αυτοί ενσαρκωμένοι πάνω στην Γη στην αρχή κάθε ανθρώπινου κύκλου σαν θνητοί άνθρωποι, γίνονται περιπτωσιακά, εξαιτίας της προσωπικής τους χάρης, Μποντισάττβα μεταξύ των Υιών της Ανθρωπότητας και μπορούν στην συνέχεια να ξαναεμφανιστούν σαν *Μανούσι* (ανθρώπινοι)-Βούδες. Έτσι οι Ανουπαπαντάκα (ή Ντιάνι Μπούντα) είναι ταυτόσημοι με τους μπραχμανικούς *Μανασαπούτρα*, "γιους γεννημένους από τον νου", είτε του Μπράχμα είτε κάποιας από τις άλλες δύο Υποστάσεις της Τριμούρτι και επομένως ταυτόσημοι επίσης με τους Ρίσι και τους Πρατζαπάτι. Βρίσκουμε, έτσι, ένα απόσπασμα στην *Ανουγκίτα*, το οποίο όταν διαβαστεί εσωτερικά δείχνει καθαρά, αν και κάτω από μια άλλη εικόνα, την ίδια ιδέα του συστήματος. Λέει:

> Οτιδήποτε οντότητες (υπάρχουν) στον κόσμο αυτόν, κινητές ή ακίνητες, είναι οι πρώτες που θα διαλυθούν [κατά τον πραλάγια], έπειτα τα δημιουργήματα που παράχθηκαν από τα στοιχεία [από τα οποία έχει φτιαχτεί το ορατό Σύμπαν] και (ύστερα) από αυτά τα δημιουργήματα [τις ανεπτυγμένες οντότητες], όλα τα στοιχεία. Αυτή είναι η ανοδική διαβάθμιση μεταξύ των όντων, θεοί, άνθρωποι, Γκανταρβά, Πισατσά, Άσουρα, Ρακσάσα, όλα δημιουργήθηκαν από τον Σβαμπάβα [Πρακρίτι ή πλαστική φύση], όχι με δράσεις, ούτε από μια αιτία [όχι από καμιά φυσική αιτία]. Αυτοί οι Μπραχμάνα [οι Ρίσι-Παρατζαπάτι;], οι δημιουργοί του κόσμου, γεννιώνται εδώ [πάνω στην Γη] ξανά και ξανά. Και οτιδήποτε παράγεται από αυτούς διαλύεται στον κατάλληλο χρόνο σε εκείνα τα ίδια πέντε μεγάλα στοιχεία [τους πέντε, ή μάλλον επτά, Ντιάνι Μπούντα, ονομαζόμενος επίσης "Στοιχεία" της Ανθρωπότητας], σαν κύματα στον ωκεανό. Αυτά τα μεγάλα στοιχεία είναι από κάθε άποψη (πέρα) από τα στοιχεία που σχηματίζουν τον κόσμο [τα χονδροειδή στοιχεία]. Και εκείνος που απελευθερώνεται, ακόμα και από αυτά τα πέντε στοιχεία [τα Τανμάτρα],[588] πηγαίνει στο ανώτατο τέρμα. Ο Κύριος Πρατζαπάτι [Μπράχμα] τα δημιούργησε όλα αυτά μόνο με τον νου [με το Ντιάνα, ή αφηρημένο διαλογισμό και τις μυστικές δυνάμεις, όπως οι Ντιάνι Μπούντα]. (*Ανουγκίτα,* κεφ. XXXVI, μετάφραση Κ.Τ. Τελάνγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 387-388.)

στον άνθρωπο): *Τζίβα, Βιγκνιαναμάγια* κ.λπ., που είναι στην φυσική τους εκδήλωση "*ύδωρ και αίμα*" της ζωής, προσθέτει ότι μόνο ο *άτμαν* (πνεύμα) είναι αυτός που μένει μετά την *αφαίρεση* των περιβλημάτων και ότι είναι ο μόνος *μαρτυρών*, ή συνθετική μονάδα. Η λιγότερο πνευματική και φιλοσοφική σχολή, αποβλέποντας μόνο σε μια τριάδα έφτιαξε τρεις μαρτυρούντες από τον "έναν", συνδέοντάς τον έτσι περισσότερο με την γη παρά με τον ουρανό.

588 Τα Τανμάτρα είναι στην κυριολεξία ο τύπος ή βάση ενός στοιχείου στερημένου από ιδιότητες, αλλά εσωτερικά είναι τα πρωταρχικά νοούμενα εκείνου που στην πορεία της εξέλιξης γίνεται ένα Κοσμικό στοιχείο με το νόημα που δινόταν στον όρο κατά την αρχαιότητα και όχι με το νόημα της φυσικής. Αυτά είναι οι Λόγοι, οι επτά εκπορεύσεις ή ακτίνες του Λόγου.

Προφανώς, λοιπόν, αυτοί οι "Μπραχμάνα" είναι ταυτόσημοι με τους Μποντισάττβα (τους γήινους) των ουράνιων Ντιάνι Μπούντα. Και οι δύο σαν πρωταρχικά, νοήμονα "Στοιχεία" γίνονται οι *δημιουργοί* ή οι *εκπορευτές* των μονάδων που προορίζονται να γίνουν ανθρώπινες σ' αυτόν τον κύκλο μετά τον οποίο εξελίσσονται ή διαστέλλονται, θα λέγαμε, στον δικό τους εαυτό σαν Μποντισάττβα ή Μπραχμάνα στον ουρανό και στην γη, για να γίνουν τέλος απλοί άνθρωποι: πράγματι, "οι δημιουργοί του κόσμου *γεννιώνται εδώ*, πάνω στην Γη ξανά και ξανά". Στο σύστημα του Βόρειου Βουδισμού, ή στην λαϊκή εξωτερική θρησκεία διδάσκεται ότι κάθε Βούδας ενώ κηρύσσει τον καλό νόμο πάνω στην Γη, εκδηλώνεται ταυτόχρονα σε τρεις κόσμους: στον άμορφο, σαν Ντιάνι Μπούντα, στον Κόσμο των μορφών, σαν Μποντισάττβα και στον κόσμο της επιθυμίας, τον κατώτερο (ή τον δικό μας κόσμο), σαν άνθρωπος. Εσωτερικά η διδασκαλία διαφέρει: Η θεία, καθαρά 'Αντι-Μπουντική μονάδα εκδηλώνεται σαν συμπαντική Μπούντι (*Μάχα-Μπούντι* ή Μαχάτ στις ινδικές φιλοσοφίες), πνευματική, παντογνώστρια και παντοδύναμη ρίζα της θείας διάνοιας, ανώτατη *άνιμα μούντι* ή Λόγος. Αυτή κατέρχεται "σαν μια φλόγα που ξεπηδάει από το αιώνιο Πυρ, ακίνητο, χωρίς αύξηση ή μείωση, πάντα το ίδιο μέχρι το τέλος" του κύκλου της ύπαρξης και γίνεται συμπαντική ζωή στο Κοσμικό Πεδίο. Από αυτό το Πεδίο της *συνειδητής Ζωής* προβάλλουν, σαν επτά πύρινες γλώσσες, οι Γιοί του Φωτός (οι *Λόγοι* της Ζωής)· έπειτα οι Ντιάνι Μπούντα της θεωρίας, οι συγκεκριμένες μορφές των άμορφων Πατέρων τους, οι Επτά Γιοί του Φωτός *ησυχάζουν*. Σ' αυτούς μπορεί να εφαρμοστεί η μπραχμανική μυστική φράση: "Εσύ είσαι ΕΚΕΙΝΟ: το *Μπράχμαν*." Από αυτούς τους Ντιάνι Μπούντα εκπορεύονται οι *τσάγια* τους (σκιές), οι Μποντισάττβα των ουράνιων περιοχών, τα πρωτότυπα των υπεργήινων Μποντισάττβα και των γήινων Βουδών και τέλος των ανθρώπων. Οι "Επτά Γιοι του Φωτός" ονομάζονται επίσης "Άστρα".

Το άστρο, λέει η αποκρυφιστική διδασκαλία, κάτω από το οποίο γεννιέται μια ανθρώπινη Οντότητα, θα παραμείνει για πάντα το άστρο της, στην διάρκεια ολόκληρου του κύκλου των ενσαρκώσεών της σε ένα Μανβαντάρα. Αλλά *αυτό δεν είναι το αστρολογικό της άστρο*.. Αυτό το τελευταίο αφορά και συνδέεται με την προσωπικότητα, ενώ το πρώτο με την ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ. Ο "Άγγελος" αυτού του Άστρου, ή ο Ντιάνι Μπούντα θα είναι είτε ο καθοδηγών είτε απλώς ο εποπτεύων Άγγελος σε κάθε νέα επαναγέννηση της μονάδας, η οποία είναι μέρος της ίδιας του της ουσίας, αν και ο φορέας της, ο άνθρωπος, θα έχει πάντα άγνοια αυτού του γεγονότος. Οι μυημένοι έχουν ο καθένας τον Ντιάνι Μπούντα του, την μεγαλύτερη "δίδυμη-Ψυχή" και το γνωρίζουν, ονομάζοντάς την "Πατρική-Ψυχή" ή "Πατρικό-Πυρ". Αλλά μόνο κατά την τελευταία και ανώτερη μύηση την γνωρίζουν όταν βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο με την λαμπερή "Εικόνα". Ως ποιο βαθμό ο Μπούλγουερ-Λύττον γνώριζε αυτό το μυστικό γεγονός όταν περιέγραφε, σε μια από τις πιο εμπνευσμένες συνθέσεις του, τον Ζανόνι πρόσωπο με πρόσωπο με το *Αυγοειδές* του;

Λόγος, ή η ανεκδήλωτη και εκδηλωμένη ΛΕΞΗ, ονομάζεται από τους Ινδουιστές Ισβαρά, "ο Κύριος", αν και οι αποκρυφιστές του δίνουν άλλο όνομα. Ο Ισβαρά, λένε οι Βενταντιστές είναι ανώτατη συνείδηση στην φύση. "Αυτή η ανώτατη συνείδηση", απαντούν οι αποκρυφιστές, "είναι μόνο μια συνθετική μονάδα μεσα στον κόσμο του εκδηλωμένου Λόγου: ή στο πεδίο της πλάνης, γιατί είναι το σύνολο της Ντιάνι-τσοχανικής συνείδησης". "Ω, σοφέ άνθρωπε, δίωξε την ιδέα ότι το *μη-Πνεύμα είναι Πνεύμα*", λέει ο Σανκαρατσάρια. Ο Άτμαν είναι *μη-Πνεύμα* στην τελική παραμπραχμική του κατάσταση, ο Ισβαρά ή *Λόγος* είναι Πνεύμα, ή όπως εξηγεί ο Αποκρυφισμός είναι μια σύνθετη ένωση των εκδηλωμένων ζώντων Πνευμάτων, η πηγή και η τροφός όλων των κοσμικών και γήινων μονάδων, συν την *θεία* αντανάκλασή τους, που εκπορεύονται από τον Λόγο και επιστρέφουν στον Λόγο, η καθεμιά στο αποκορύφωμα του χρόνου της. Υπάρχουν επτά κύριες ομάδες τέτοιων Ντιάνι Τσόχαν, οι οποίες ομάδες βρίσκονται και αναγνωρίζονται σε κάθε θρησκεία, γιατί είναι οι πρωταρχικές ΕΠΤΑ Ακτίνες. Η ανθρωπότητα, μας διδάσκει ο αποκρυφισμός, διαιρείται σε επτά ξεχωριστές ομάδες και τις υποδιαιρέσεις τους, νοητικές, πνευματικές και φυσικές.[589] Η μονάδα, λοιπόν, θεωρούμενη σαν ΕΝΑ είναι πάνω από την έβδομη αρχή (στον

589 Εξ αυτού και οι επτά κύριοι πλανήτες, οι *σφαίρες* των επτά ενοικούντων πνευμάτων, κάτω από τους οποίους γεννιώνται οι ανθρώπινες ομάδες που καθοδηγούνται και επηρεάζονται απ' αυτούς. Υπάρχουν μόνο επτά πλανήτες (συνδεόμενοι ειδικά με την Γη) και δώδεκα οίκοι, αλλά οι πιθανοί συνδυασμοί των όψεών τους είναι αμέτρητοι. Αφού κάθε πλανήτης μπορεί να σταθεί απέναντι σε καθέναν από τους άλλους με δώδεκα διαφορετικές όψεις, οι συνδυασμοί τους πρέπει επομένως να είναι σχεδόν άπειροι, τόσο άπειροι, πράγματι, όσο και οι πνευματικές, ψυχικές, νοητικές και

Κόσμο και στον άνθρωπο)· και σαν τριάδα, είναι ο άμεσος ακτινοβόλος απόγονος της αναφερθείσας σύνθετης ΜΟΝΑΔΑΣ, όχι η πνοή (και ειδικά η *δημιουργία* από το τίποτε) του "Θεού", όπως ονομάζεται αυτή η μονάδα, γιατί μια τέτοια ιδέα είναι εντελώς αφιλοσόφητη και υποβιβάζει την θεότητα, κατεβάζοντάς την μέχρι μια πεπερασμένη, προσδιοριστική κατάσταση. Όπως το εκφράζει πολύ καλά ο μεταφραστής του *Κορυφαίου Κοσμήματος της Σοφίας*: αν και ο Ισβαρά είναι "θεός" "αμετάβλητος στα πιο έσχατα βάθη του *πραλάγια* και στην πιο έντονη δραστηριότητα του *μανβαντάρα*", ωστόσο "*πέρα* [από αυτόν] είναι ο 'Ατμάν', γύρω από το περίπτερο του οποίου υπάρχει το σκοτάδι της αιώνιας *ΜΑΓΙΑ*".[590] Οι "τριάδες" που γεννιούνται κάτω από τον ίδιο Πατρικό-πλανήτη, ή μάλλον τις *ακτινοβολίες* του ενός και του ίδιου Πλανητικού Πνεύματος (Ντιάνι Μπούντα), τόσο μετά θάνατον όσο και κατά τις επαναγεννήσεις τους πάνω σ' αυτήν την Γη, είναι αδελφές, ή "*δίδυμες ψυχές*".[591]

Αυτό ήταν γνωστό σε κάθε ανώτερο μυημένο κάθε εποχής και κάθε χώρας: "εγώ και ο πατήρ μου εν εσμέν", είπε ο Ιησούς.[592] Και όταν σε άλλο σημείο λέει: "αναβαίνω προς τον πατέρα μου και πατέρα υμών" *(Ιωάννου Κ', 17)*, εννοούσε αυτό που μόλις αναφέρθηκε. Ήταν απλώς για να δείξει ότι η ομάδα των μαθητών του και των οπαδών που προσκολλήθηκαν σ' Αυτόν ανήκε στον ίδιο Ντιάνι-Μπούνα,"Άστρο", ή "Πατέρα", στην ίδια πλανητική περιοχή και διαίρεση όπως και Αυτός. Η γνώση αυτής της απόκρυφης δοξασίας εκφράζεται στην παρουσίαση του *Ειδυλλίου του Λευκού Λωτού*, όταν ο Τ. Σούμπα Ρόου έγραψε:

> Κάθε Βούδας συναντάει στην τελευταία του μύηση όλους τους μεγάλους μυημένους που έφτασαν στην Βουδότητα κατά την διάρκεια των προηγούμενων εποχών... κάθε τάξη μυημένων έχει τον δικό της δεσμό πνευματικής κοινότητας που τους συνδέει... Ο μόνος δυνατός και αποτελεσματικός τρόπος για να εισέλθει κανείς σε μια τέτοια αδελφότητα ...είναι να μπει κάτω από την επιρροή του πνευματικού φωτός που ακτινοβολείται από τον δικό του Λόγο. Μπορώ ακόμα να τονίσω εδώ... ότι μια τέτοια κοινότητα είναι δυνατή μόνο μεταξύ ατόμων των οποίων οι ψυχές αντλούν την ζωή και την συντήρησή τους από τις ίδιες θείες ΑΚΤΙΝΕΣ και ότι, όπως από τον "Κεντρικό Πνευματικό Ήλιο" εκπέμπονται επτά ξεχωριστές ακτίνες, έτσι όλοι οι μυημένοι και οι Ντιάνι Τσόχαν διαιρούνται σε επτά τάξεις, η καθεμιά από τις οποίες καθοδηγείται, ελέγχεται και επισκιάζεται από μια από τις επτά μορφές ή εκδηλώσεις της θείας σοφίας. (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VII, Αύγουστος 1886, σελ. 706.)

Είναι, λοιπόν, οι "Επτά Γιοί του Φωτός" – που ονομάζονται σύμφωνα με τους πλανήτες τους και συχνά (από τους αμαθείς) ταυτίζονται μ' αυτούς – δηλαδή, Κρόνος, Δίας, Ερμής, Άρης, Αφροδίτη και – ενδεχομένως για το σύγχρονο κριτικό που δεν εισχωρεί βαθύτερα από την επιφάνεια των αρχαίων θρησκειών[593] – ο Ήλιος και η Σελήνη που, σύμφωνα με τις αποκρυφιστικές

φυσικές ικανότητες στις αναρίθμητες ποικιλίες του *ανθρώπινου είδους*, που κάθε ποικιλία γεννιέται κάτω από έναν από τους επτά πλανήτες και έναν από τους αναφερθέντες αμέτρητους πλανητικούς συνδυασμούς.

590 Το τωρινό παγκόσμιο λάθος του να αποδίδουμε στους αρχαίους την γνώση μόνο επτά πλανητών, απλώς και μόνο επειδή δεν αναφέρουν άλλους, βασίζεται πάνω στην ίδια γενική άγνοια των απόκρυφων δοξασιών τους. Το θέμα δεν είναι αν γνώριζαν ή δεν γνώριζαν την ύπαρξη των πλανητών που ανακαλύφθηκαν αργότερα, αλλά αν ο σεβασμός που απέδιδαν στους τέσσερις εξωτερικούς και στους τρεις μυστικούς μεγάλους θεούς: τα άστρα-αγγέλους, είχε κάποιον ειδικό λόγο. Η συγγραφέας τολμάει να πει ότι υπήρχε ένας τέτοιος λόγος και ήταν ο ακόλουθος. Είτε γνώριζαν τόσους πλανήτες όσους γνωρίζουμε εμείς τώρα, είτε όχι (και αυτό το θέμα δεν μπορεί να διευκρινιστεί προς το παρόν με κανέναν τρόπο), ωστόσο και πάλι θα είχαν συνδέσει με την θρησκευτική λατρεία τους μόνο τους επτά, γιατί αυτοί οι επτά συνδέονται άμεσα και ειδικά με την Γη μας, ή για να χρησιμοποιήσουμε την εσωτερική φρασεολογία, με το δικό μας επταδικό δακτύλιο σφαιρών. (Βλέπε ανωτέρω).

591 Είναι η ίδια, μόνο πολύ πιο μεταφυσική ιδέα, με κείνη της χριστιανικής Τριάδας – "Τρία σε Ένα" – δηλαδή, το Συμπαντικό, "υπέρ-Πνεύμα", εκδηλωνόμενο στα δυο ανώτερα πεδία, εκείνα του Μπούντι και του Μαχάτ και αυτές είναι οι τρεις υποστάσεις, μεταφυσικές, αλλά *ποτέ προσωπικές*.

592 Κατά1ωάννη Ι, 30. Η ταυτότητα και ταυτόχρονα η απατηλή διαφοροποίηση της *Αγγελικής* Μονάδας από την *Ανθρώπινη*-Μονάδα, φαίνεται από τις ακόλουθες φράσεις: "ο πατήρ μου μείζων εμού εστί" (Ιωάννου, ΙΔ', 28), "Δοξάσωσι τον Πατέρα υμών τον εν τοις Ουρανοίς, (Ματθαίου, Ε' 16), "Οι δίκαιοι εκλάμψουσι... εν τη βασιλεία του Πατρός αυτών" (όχι του Πατρός ημών) (Ματθαίου, ΙΓ', 43), "Ουκ οίδατε ότι ναός θεού εστέ και το Πνεύμα του θεού οικεί εν υμίν;" (Προς Κορινθίους Α', Γ' 16), κ.τ.λ., κ.τ.λ.

593 Αυτοί είναι πλανήτες που υιοθετούνται μόνο για σκοπούς κριτικής αστρολογίας. Η άστρο θεογονική διαίρεση διαφέρει απ' αυτήν. Ο Ήλιος, όντας ένα κεντρικό άστρο και όχι πλανήτης *βρίσκεται* μαζί με τους *επτά* πλανήτες *του* σε

διδασκαλίες, είναι οι ουράνιοι Γονείς μας, ή συνθετικά ο "Πατέρας". Έτσι, όπως σημειώσαμε ήδη, πολυθεϊσμός είναι πράγματι πιο φιλοσοφικός και σωστός, ως προς το γεγονός και την φύση, από τον ανθρωπομορφικό μονοθεϊσμό. Ο Κρόνος, ο Δίας, ο Ερμής και η Αφροδίτη, οι τέσσερις εξωτερικοί πλανήτες και οι τρεις άλλοι, που πρέπει να παραμείνουν ανώνυμοι, ήταν τα ουράνια σώματα σε άμεση αστρική και ψυχική επικοινωνία με την Γη, οι Οδηγοί και Φυλακές της: ηθικά και φυσικά. Ενώ οι ορατές σφαίρες παρέχουν στην Ανθρωπότητά μας τα εξωτερικά και εσωτερικά χαρακτηριστικά της, και οι "Αντιβασιλείς" ή *Κυβερνήτες* τους, τις Μονάδες και τις πνευματικές λειτουργίες μας. Προκειμένου να αποφύγουμε καινούργιες παρανοήσεις, ας δηλώσουμε ότι ανάμεσα στις τρεις μυστικές σφαίρες (ή αστρικούς αγγέλους) δεν περιλαμβάνονται ούτε ο Ουρανός ούτε ο Ποσειδώνας, όχι μόνο γιατί ήταν άγνωστοι κάτω απ' αυτό το όνομα στους αρχαίους Σοφούς, αλλά γιατί αυτοί, καθώς και όλοι οι άλλοι πλανήτες, όσοι και αν είναι, είναι οι *Θεοί* και φύλακες άλλων επταδικών αλύσων σφαιρών μέσα στα συστήματά μας.

Ούτε οι δυο πρόσφατα ανακαλυμμένοι μεγάλοι πλανήτες εξαρτώνται ολοκληρωτικά από τον Ήλιο όπως οι υπόλοιποι πλανήτες. Διαφορετικά πώς εξηγείται το γεγονός ότι ο Ποσειδώνας δέχεται 900 φορές λιγότερο φως από την Γη μας, και ο Ουρανός 390 φορές λιγότερο και ότι οι δορυφόροι τους εμφανίζουν μια ιδιαιτερότητα αντίστροφης περιστροφής που δεν παρουσιάζεται σε κανέναν άλλο πλανήτη του Ηλιακού Συστήματος. Αυτό που λέμε ισχύει οπωσδήποτε για τον Ουρανό, αν και πρόσφατα το γεγονός αρχίζει πάλι να αμφισβητείται.

Το θέμα, φυσικά, θα θεωρηθεί απλώς παραλογισμός από όλους εκείνους που συγχέουν την συμπαντική τάξη ύπαρξης με τα δικά τους συστήματα ταξινόμησης. Εδώ, όμως, αναφέρονται απλά γεγονότα από τις απόκρυφες διδασκαλίες για να γίνουν αποδεκτά ή να απορριφθούν, ανάλογα με την περίπτωση. Υπάρχουν λεπτομέρειες στις οποίες *δεν μπορούμε* να υπεισέλθουμε, εξαιτίας των μεγάλων μεταφυσικών τους αφαιρέσεων. Έτσι εδώ δηλώνουμε απλώς ότι μόνο επτά από τους πλανήτες μας σχετίζονται με την σφαίρα μας τόσο στενά, όσο στενά σχετίζεται ο Ήλιος με όλα τα σώματα που υπόκεινται σ' αυτόν, μέσα στο σύστημά του. Από αυτά τα σώματα, ο φτωχός μικρός αριθμός αρχικών και δευτερευόντων πλανητών που είναι γνωστός στην αστρονομία είναι πράγματι αξιοθρήνητος.[594] Επομένως, φαίνεται λογικό ότι υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός πλανητών, μικρών και μεγάλων, που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί, αλλά την ύπαρξη των οποίων θα πρέπει ασφαλώς να γνώριζαν οι αρχαίοι αστρονόμοι, που όλοι τους ήταν μυημένοι σοφοί. Αλλά επειδή η σχέση τους προς τους θεούς ήταν ιερή, έπρεπε να παραμείνει μυστική, όπως επίσης και τα ονόματα των διαφόρων άλλων πλανητών και άστρων.

Άλλωστε ακόμα και η Ρωμαιοκαθολική θεολογία μιλάει για "εβδομήντα πλανήτες που προΐστανται πάνω στα πεπρωμένα των εθνών αυτής της σφαίρας" και πέρα από την λαθεμένη εφαρμογή, υπάρχει περισσότερη αλήθεια σ' αυτήν την παράδοση απ' ό,τι στην σύγχρονη ακριβή αστρονομία. Οι εβδομήντα πλανήτες συνδέονται με τους *εβδομήντα* πρεσβύτερους του λαού του Ισραήλ (Αριθμοί, ΙΑ’, 16), γιατί εδώ εννοούνται οι *κυβερνήτες* αυιών των πλανητών και όχι οι ίδιες οι σφαίρες και η λέξη εβδομήντα είναι ένα παιχνίδι και ένα *παραπέτασμα* πάνω στο 7x7 των υποδιαιρέσεων. Κάθε λαός και έθνος, όπως ήδη είπαμε, έχει τον άμεσο Φύλακα, Προστάτη και

πιο απόκρυφες και μυστηριώδεις σχέσεις με την σφαίρα μας, απ' ό,τι είναι γενικά γνωστό. Ο Ήλιος, επομένως, θεωρείτο ο μεγάλος Πατέρας όλων των Επτά "Πατέρων", πράγμα που ευθύνεται για τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στους επτά και στους οχτώ μεγάλους θεούς της Χαλδαίας και άλλων χωρών. Ούτε η Γη, ούτε η Σελήνη, ο δορυφόρος της, ούτε καν τα άστρα, για άλλους λόγους, δεν ήταν τίποτε άλλο εκτός από υποκατάστατα για *εσωτερικούς σκοπούς*. Όμως, ακόμα και αν βγάλουμε από τον υπολογισμό τον Ήλιο και την Σελήνη, οι αρχαίοι φαίνεται να γνώριζαν *επτά* πλανήτες. Πόσους περισσότερους γνωρίζουμε εμείς τώρα αν αφαιρέσουμε την Γη και την Σελήνη; *Επτά*, και όχι περισσότερους: Επτά πρωταρχικοί ή αρχικοί πλανήτες, τα υπόλοιπα είναι μάλλον *πλανητοειδείς*, παρά πλανήτες.

594 Όταν θυμηθεί κανείς ότι ο σερ Ο. Χέρσελ, αυτός ο διάσημος αστρονόμος, ανιχνεύοντας μόνο εκείνο το τμήμα του ουρανού στο πεδίο του ισημερινού, το κατά προσέγγιση κέντρο του οποίου καταλαμβάνεται από την Γη, είδε να περνούν μέσα σε ένα τέταρτο της ώρας κάτω από το πανίσχυρο τηλεσκόπιο του 16.000 άστρα και εφαρμόζοντας αυτόν τον υπολογισμό στο σύνολο του "Γαλαξία" βρήκε σ' αυτόν όχι λιγότερους από 18 (δέκα οκτώ) εκατομμύρια ΗΛΙΟΥΣ, δεν απορεί πια κανείς που ο Λαπλάς στην συνομιλία του με τον Ναπολέοντα Α', αποκάλεσε τον Θεό μια ΥΠΟΘΕΣΗ με την οποία είναι απόλυτα άσκοπο να ασχολείται, τουλάχιστον η ακριβής φυσική Επιστήμη. Μόνο η αποκρυφιστική μεταφυσική και η υπερβατική φιλοσοφία θα καταφέρουν να σηκώσουν μια μικρή γωνιά του αδιαπέραστου πέπλου προς αυτήν την κατεύθυνση.

Πατέρα στον Ουρανό: ένα Πλανητικό Πνεύμα. Είμαστε πρόθυμοι να αφήσουμε τον δικό τους εθνικό θεό, τον Ιεχωβά, στους απογόνους του Ισραήλ, τους λάτρεις του *Τσεβαόθ* ή ΚΡΟΝΟΥ· γιατί, πράγματι, οι *μονάδες* του λαού που διαλέχτηκε απ' αυτόν, είναι δικές του και η Βίβλος ποτέ δεν το κράτησε μυστικό. Όμως, το κείμενο της Αγγλικής (Προτεσταντικής) Βίβλου διαφωνεί, ως συνήθως, με κείνο των *Εβδομήκοντα* και της *Βουλγκάτα.* Έτσι, ενώ στο κείμενο της Αγγλικής Βίβλου διαβάζει κανείς: "' Όταν ο ΥΨΙΣΤΟΣ [όχι ο Ιεχωβά] διεμέριζεν στα έθνη την κληρονομιά τους... έστησεν όρια του λαού σύμφωνα με τον αριθμό των υιών του Ισραήλ" (Δευτερονόμιο, ΛΒ', 8), ενώ στην μετάφραση των *Εβδομήκοντα* το κείμενο λέει, "κατά αριθμόν *Αγγέλων*" Πλανητικών Αγγέλων, που είναι πιο σύμφωνο με την αλήθεια και την πραγματικότητα. Ακόμα, όλα τα κείμενα συμφωνούν ότι "και εγεννήθη μερίς Κυρίου (Ιεχωβά) λαός αυτού Ιακώβ, σκοίνισμα κληρονομιάς *αυτού* Ισραήλ" (Δευτερονόμιο, ΛΒ', 9), και αυτό λύνει το θέμα. Ο "Κύριος" Ιεχωβά πήρε *σαν μερίδιό του* το Ισραήλ˙τι σχέση έχουν τα άλλα έθνη μ' αυτήν την ιδιαίτερη *εθνική* θεότητα; Ας αφήσουμε, λοιπόν, τον "άγγελο Γαβριήλ" να επιβλέπει το Ιράν και ο "Μιχαήλ-Ιεχωβά" τους Εβραίους. Αυτοί δεν είναι οι θεοί των άλλων εθνών και είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί οι χριστιανοί διάλεξαν έναν θεό, ενάντια στις εντολές του οποίου ο Ιησούς ήταν ο πρώτος που επαναστάτησε.

Πλανητική προέλευση της Μονάδας (Ψυχής) και των λειτουργιών της διδασκόταν από τους Γνωστικούς. Στον δρόμο της προς την Γη, καθώς και στην επιστροφή της από την Γη, κάθε ψυχή που γεννιέται μέσα και από το "Απεριόριστο Φως",[595] πρέπει να περάσει μέσα από τις επτά πλανητικές περιοχές και προς τις δυο κατευθύνσεις. Οι καθαροί Ντιάνι και Ντεβά των αρχαιότατων θρησκειών με το πέρασμα του χρόνου έγιναν, για τους οπαδούς του Ζωροάστρη, οι Επτά Νταέβα, οι υπουργοί του Αριμάν, "καθένας δεμένος στον πλανήτη του"˙ για τους Μπραχμάνους έγιναν οι Άσουρα και μερικοί από τους Ρίσι: καλοί, κακοί και αδιάφοροι και για τους Αιγυπτίους Γνωστικούς ο *Θωθ* (ή Ερμής) ήταν ο αρχηγός των επτά, των οποίων τα ονόματα δίνονται από τον Ωριγένη[596] σαν: Αδωναίος, πνεύμα του Ήλιου˙ Ιαώ, της Σελήνης˙ Ελωαίος, του Δία˙ Σαβαώθ, του Άρη˙ Ωραίος, της Αφροδίτης˙ Ασταφαίος, του Ερμή και Ιαλδαβαώθ (Ιεχωβά), του Κρόνου. Τέλος, το *Πίστις-Σοφία*, το οποίο ο αείμνηστος Κ.Ο. Κινγκ, η μεγαλύτερη σύγχρονη αυθεντία πάνω στις *εξωτερικές* πίστεις των Γνωστικών, το ονομάζει "το πολύτιμο μνημείο του Γνωστικισμού", αυτό το αρχαίο ντοκουμέντο επαναλαμβάνει την αρχαϊκή πίστη όλων των εποχών, αν και την θυσιάζει χάριν αιρετικών σκοπών. Οι Αστρικοί Κυβερνήτες των Σφαιρών (των πλανητών) δημιουργούν τις μονάδες (τις Ψυχές) από την δική τους ουσία, από "τα δάκρυα των ματιών τους και τον ιδρώτα των βασάνων τους", προικίζοντας τις μονάδες με έναν σπινθήρα θείου Φωτός, που είναι η ουσία τους. Στον δεύτερο τόμο θα δούμε γιατί αυτοί "οι Κύριοι του Ζωδιακού και των Σφαιρών" μεταμορφώθηκαν από την αιρετική θεολογία στους επαναστάτες αγγέλους των χριστιανών, οι οποίοι τους πήραν από τους Επτά Νταέβα των Μάγων χωρίς να κατανοήσουν το νόημα της αλληγορίας. (Βλέπε Μέρος Ι, Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα XV, "Θεοί. Μονάδες και Άτομα", και Τόμος IV, Μέρος ΙΙ.)

Όπως συνήθως, εκείνο που *είναι* και ήταν από την αρχή του θείο, αγνό και πνευματικό στην πρώτη του ενότητα, εξαιτίας της διαφοροποίησής του από το παραμορφωτικό πρίσμα των αντιλήψεων του ανθρώπου, έγινε ανθρώπινο και βρώμικο επειδή αντανακλά την αμαρτωλή φύση του ίδιου του ανθρώπου. Έτσι, με τον καιρό, ο πλανήτης Κρόνος διασύρθηκε από τους λάτρεις άλλων "θεών". Τα έθνη που γεννήθηκαν κάτω από τον Κρόνο – για παράδειγμα, οι Ιουδαίοι για τους οποίους έγινε ο Ιεχωβά, αφού διατηρήθηκε σαν ένας γιος του Κρόνου ή Ιαλδαβαώθ από τους Οφίτες και στο *Βιβλίο του Γιάσερ* – μάχονταν συνεχώς με εκείνα που γεννήθηκαν κάτω από τον Δία, τον Ερμή ή οποιονδήποτε άλλο πλανήτη εκτός από τον Κρόνο-Ιεχωβά. Παρά τις Ι γενεαλογίες και προφητείες, ο Ιησούς ο *μυημένος* (ή Γιεχόσουα) – το πρότυπο από το οποίο αντιγράφτηκε ο "ιστορικός" Ιησούς – δεν ήταν από καθαρό ιουδαϊκό αίμα και έτσι δεν αναγνώριζε κανέναν Ιεχωβά, ούτε λάτρευε κανέναν πλανητικό θεό εκτός από τον "Πατέρα" του, τον οποίον γνώριζε και με τον οποίον επικοινωνούσε, όπως κάνει κάθε ανώτερος μυημένος, "Πνεύμα με

595 Ο Κ.Ο. Κινγκ το ταυτίζει με το "*summum bonum*" [*το υπέρτατο αγαθό*] της Ανατολικής έφεσης (το Βουδιστικό *Νιρβάνα*", την τέλεια Ανάπαυση, την Επικούρεια *Αναλγησία*), *που μοιάζει εντελώς αστόχαστο σαν έκφραση, αν και όχι απόλυτα λαθεμένο*.

596 Βλέπε το αντίγραφο της Χάρτας του Ωριγένη, στο έργο *Κατά Κέλσου*, βιβλ. ΣΤ', XXIV-XXXVIII.

Πνεύμα και Ψυχή με Ψυχή". Αυτό δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί εξαίρεση, εκτός και αν ο κριτικός καταφέρει να εξηγήσει ικανοποιητικά τις παράξενες φράσειςπου βάζει στο στόμα του Ιησού, κατά την διάρκεια της διαμάχης του με τους Φαρισαίους, ο συγγραφέας του Τέταρτου Ευαγγελίου.

Οίδα ότι σπέρμα Αβραάμ[597] εστέ... εγώ δε εώρακα παρά τω Πατρί *μου* λαλώ και υμείς ουν ο εωράκατε παρά τω Πατρί *υμών* ποιείτε... υμείς ποιείτε τα έργα του πατρός *υμών*…υμείς εκ του Πατρός του Διαβόλου εστέ... Εκείνος άνθρωποκτόνος ην απ' αρχής και εν τη αληθεία ουχ έστηκεν, ότι ουκ εστίν αλήθεια εν αυτώ. Όταν λαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί, ότι ψεύστης εστί και ο πατήρ αυτού κ.τ.λ., κ.τ.λ. (Κατά Ιωάννη, Η', 37 και επόμενα.)

Αυτός ο "Πατέρας" των Φαρισαίων ήταν ο Ιεχωβά, γιατί είναι ταυτόσημος με τον Κάϊν, τον Κρόνο, τον Ήφαιστο κ.τ.λ., πλανήτη κάτω από τον οποίον γεννήθηκαν και Θεός τον οποίον λάτρευαν. Προφανώς πρέπει να αναζητηθεί ένα απόκρυφο νόημα σ' αυτά τα λόγια και στις επιπλήξεις, όσο κακομεταφρασμένα κι αν είναι, αφού εκφράζονται από κάποιον που απειλούσε με το πυρ της κόλασης καθέναν που αποκαλεί απλώς *ρεκά* (ανόητο) τον αδελφό του (Κατά Ματθαίο, Ε',

και προφανώς οι πλανήτες δεν είναι απλές σφαίρες που ταλαντεύονται στο Διάστημα και φωτίζουν χωρίς σκοπό, αλλά κατοικίες διαφόρων όντων τα οποία μέχρι τώρα τα αγνοούν οι αμαθείς, αν και έχουν μια μυστηριώδη, αδιάσπαστη και πανίσχυρη σύνδεση με ανθρώπους και σφαίρες. Κάθε ουράνιο σώμα είναι ο ναός ενός θεού, και αυτοί οι ίδιοι οι θεοί είναι οι ναοί του ΘΕΟΥ, του Άγνωστου "*Μη*-Πνεύματος". Δεν υπάρχει τίποτε βέβηλο στο Σύμπαν. Όλη η Φύση είναι ένα καθαγιασμένο μέρος, όπως λέει ο Έντουαρντ Γιανγκ:

Καθένα από αυτά τα άστρα είναι ένας ναός..."

Έτσι όλες οι εξωτερικές θρησκείες μπορούν να αποδειχθούν λαθεμένα αντίγραφα της εσωτερικής διδασκαλίας. Ο κλήρος είναι αυτός που πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνος για την αντίδραση της εποχής μας προς όφελος του υλισμού. Με την λατρεία και με την επιβολή πάνω στις μάζες της λατρείας των κελυφών – προσωποποιημένων για σκοπούς αλληγορίας – των παγανιστικών ιδανικών, η τελευταία εξωτερική θρησκεία έφτιαξε ένα Πανδαιμόνιο στις Δυτικές χώρες, στο οποίο οι ανώτερες τάξεις λατρεύουν τον χρυσό μόσχο και οι κατώτερες και αμαθείς μάζες οδηγήθηκαν να λατρεύουν ένα είδωλο με πήλινα πόδια.

[597] Ο Αβραάμ και ο Κρόνος είναι ταυτόσημοι στην άστρο-συμβολογία και αυτός είναι ο πρόγονος των Ιεχωβάδων Ιουδαίων.

XII

ΑΡΧΑΙΑ ΣΚΕΨΗ ΜΕ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΝΔΥΜΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΗ ΑΡΧΑΙΑ ΣΚΕΨΗ και τίποτε περισσότερο. Είδαμε, όμως, ΤΙ ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΡΑΤ1ΚΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ και με τι ασχολούνται. Και τώρα μπορούν να δοθούν στον αναγνώστη μερικές ακόμα αποδείξεις του γεγονότος ότι ένα μέλος της Βασιλικής Εταιρείας πλησιάζει ασυνείδητα τις περιφρονημένες μυστικές επιστήμες.

Σχετικά με την κοσμογονία και την αρχέγονη ύλη οι σύγχρονες υποθέσεις είναι αναμφίβολα αρχαία σκέψη, *βελτιωμένη* με αντικρουόμενες θεωρίες πρόσφατης προέλευσης. Αλλά ολόκληρο το θεμέλιο ανήκει στην ελληνική και στην ινδική αρχαϊκή αστρονομία και φυσική, που εκείνη την εποχή ονομαζόταν πάντα φιλοσοφία. Σε όλες τις άριες και ελληνικές θεωρίες συναντάει κανείς την αντίληψη μιας ανοργάνωτης, ομοιογενούς και τα πάντα διαπερνούσας ύλης, ή *Χάους*, που από τους σύγχρονους επιστήμονες ονομάζεται "νεφελοειδής κατάσταση του κοσμικού υλικού". Αυτό που ο Αναξαγόρας στην *Ομοιομέρειά* του ονόμαζε "Χάος", τώρα από τον σερ Ο. Τόμσον ονομάζεται "πρωταρχικό ρευστό". Οι Ινδοί και οι Έλληνες Ατομιστές – Κανάντα, Λεύκιππος, Δημόκριτος, Επίκουρος, Λουκρητίας κ.τ.λ., κ.τ.λ. – αντανακλώνται τώρα σαν σε καθαρό καθρέφτη στους υποστηρικτές της ατομικής θεωρίας της σύγχρονης εποχής μας, αρχίζοντας με τις *Μονάδες* του Λάιμπνιτς και τελειώνοντας με τα "Στροβιλοειδή Άτομα" του σερ Ο. Τόμσον.[598] Είναι γεγονός ότι μοριακή θεωρία της αρχαιότητας απορρίπτεται και την θέση της την παίρνει η κυματοειδής θεωρία. Αλλά το ερώτημα είναι: *αυτή η τελευταία είναι τόσο σταθερά εγκαθιδρυμένη ώστε να μην κινδυνεύει από εκθρόνιση όπως η προκάτοχος της*; Το Φως, από την μεταφυσική όψη του, αναλύθηκε πλήρως στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 137):

> Το φως είναι ο πρωτογεννημένος και η πρώτη εκπόρευση του Υπέρτατου και το Φως είναι Ζωή, λέει ο Ευαγγελιστής (και ο Καμπαλιστής). Και τα δυο είναι ηλεκτρισμός: η ζωτική αρχή, η άνιμα μούντι, που εμποτίζει το σύμπαν, ο ηλεκτρικός ζωογονη-τής όλων των πραγμάτων. Το Φως είναι ο μεγάλος πρωτεϊκός μάγος και κάτω από την θεία θέληση του αρχιτέκτονα[599] [ή μάλλον των αρχιτεκτόνων, των "Δομητών", (που συλλογικά ονομάζονται Ένας)], τα πολυποίκιλα, παντοδύναμα κύματα του δίνουν γέννηση σε κάθε μορφή καθώς και σε κάθε έμβιο ον. Από την διογκούμενη, ηλεκτρική αγκαλιά του ξεπηδούν ύλη και πνεύμα. Μέσα στις ακτίνες του βρίσκεται η αρχή κάθε φυσικής και χημικής δράσης και όλων των κοσμικών και πνευματικών φαινομένων. Ζωογονεί και αποδιοργανώνει, δίνει ζωή και προκαλεί θάνατο και από το πρωταρχικό σημείο του αναδύθηκαν βαθμιαία σε ύπαρξη οι μυριάδες των κόσμων, ορατά και αόρατα ουράνια σώματα. Στην ακτίνα αυτής της *Πρώτης* μητέρας, του ενός στο τρία, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ο θεός "άναψε ένα πυρ που τώρα το ονομάζουμε Ήλιο" (*Τίμαιος*, 38 C, D) και το οποίο τώρα *δεν* είναι η αιτία ούτε του φωτός ούτε της θερμότητας, αλλά απλώς η εστία ή οι φακοί, θα μπορούσαμε να πούμε, με τους οποίους οι ακτίνες του πρωταρχικού φωτός υλοποιούνται, συγκεντρώνονται πάνω στο ηλιακό μας σύστημα και παράγουν όλες τις αλληλεπιδράσεις των δυνάμεων.

Αυτός είναι ο *Αιθέρας*, όπως εξηγήθηκε στις απόψεις του Σ. Μέτκαλφ, τις οποίες επανέλαβε ο δρ. Ρίτσαρντσον, εκτός από την αποδοχή εκ μέρους του πρώτου ορισμένων λεπτομερειών της

598 Οι Στοιχειακοί Στρόβιλοι που ενθρονίστηκαν από τον *Νου*, δεν βελτιώθηκαν με την σύγχρονη μεταμόρφωσή τους.

599 Συχνά με κατηγόρησαν ότι χρησιμοποιώ στην *Ίσιδα* εκφράσεις που υποδηλώνουν πίστη σε έναν προσωπικό και ανθρωπομορφικό Θεό. Δεν είναι αυτή η άποψή μου. Μιλώντας καμπαλιστικά, ο "Αρχιτέκτονας" είναι ένα γενετικό όνομα για τις Σεφιρόθ, τους Δομητές του Σύμπαντος, όπως ο "Συμπαντικός Νους" αντιπροσωπεύει την συλλογικότητα των Ντιάνι-τσοχανικών Διανοιών.

σύγχρονης κυματοειδούς θεωρίας. Δεν λέμε ότι αρνούμαστε την θεωρία, ισχυριζόμαστε απλώς ότι χρειάζεται μελέτη και επαναδιευθέτηση. Αλλά από αυτή την άποψη, οι Αποκρυφιστές δεν είναι οι μοναδικοί *αιρετικοί*, γιατί ο Ρόμπερτ Χαντ, Μ.Β.Ε., στο έργο του *Έρευνες πάνω στο Φως* παρατηρεί ότι:

> ...η κυματοειδής θεωρία δεν εξηγεί τα αποτελέσματα των πειραμάτων του. Ο σερ Ντέιβιντ Μπριούστερ, στο έργο του *Μια Πραγματεία πάνω στην Οπτική*, αφού δείχνει ότι "τα χρώματα της φυτικής ζωής... προέρχονται... από μια ειδική έλξη την οποία ασκούν τα μόρια αυτών των σωμάτων πάνω στις διαφορετικά χρωματισμένες ακτίνες του φωτός", και ότι "μέσω του φωτός του Ήλιου παρασκευάζονται οι χρωματισμένοι χυμοί των φυτών, αλλάζουν τα χρώματα των σωμάτων κ.τ.λ." Παρατηρεί ότι δεν είναι εύκολο να δεχτούμε πως "τέτοια αποτελέσματα μπορούν να παραχθούν με τον απλό κραδασμό ενός αιθερικού μέσου". Και αυτός αναγκάζεται, λέει, "από αυτήν την τάξη των φαινομένων, να θεωρήσει το φως σαν να ήταν υλικό". (;) Ο καθηγητής Τζόσια Π. Κουκ, του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, λέει πως "δεν μπορεί να συμφωνήσει με κείνους που θεωρούν την κυματοειδή θεωρία του φωτός σαν μια καθιερωμένη αρχή της επιστήμης" (*Νέα Χημεία*, σελ. 22). Η υπόθεση του Χέροελ, δηλαδή ότι η ένταση του φωτός στο φαινόμενο κάθε κυμάτωσης "είναι αντίστροφη με το τετράγωνο της απόστασης από το φωτεινό σώμα", αν είναι σωστή, ζημιώνει αρκετά αν όχι σκοτώνει ολοσχερώς την κυματοειδή θεωρία. Το ότι έχει δίκιο αποδείχθηκε επανειλημμένα από πειράματα με φωτόμετρα· αλλά αν και αρχίζει να αμφισβητείται, η κυματοειδής θεωρία είναι ακόμα ζωντανή. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 137.)

Στην παρατήρηση του σερ Ντ. Μπριούστερ – "αναγκάζεται να θεωρήσει το φως σαν να ήταν υλικό" – υπάρχουν πολλά που μπορεί να ειπωθούν σαν απάντηση. Κατά μια έννοια, το φως είναι ασφαλώς τόσο υλικό όσο και ο ίδιος ο ηλεκτρισμός. Και αν ο ηλεκτρισμός δεν είναι υλικός, αν είναι μόνο ένας "τρόπος κίνησης", τότε πώς γίνεται και μπορεί να αποθηκευθεί στους συσσωρευτές του Φωρέ; Ο Χέλμολτζ λέει ότι ο ηλεκτρισμός πρέπει να είναι τόσο ατομικός, όσο και η ύλη και ο σερ Ο. Κρουκς υποστήριξε αυτήν την άποψη κατά την εναρκτήρια ομιλία του στο Χημικό Τμήμα της Βρετανικής Ένωσης του οποίου ήταν Πρόεδρος (στο Μπίρμπιγχαμ, 1886). Να τι λέει ο Χέλμολτζ:

> Αν δεχτούμε την υπόθεση ότι οι στοιχειακές ουσίες αποτελούνται από άτομα, δεν μπορούμε να αποφύγουμε το συμπέρασμα ότι και ο ηλεκτρισμός, τόσο ο θετικός όσο και ο αρνητικός, διαιρείται σε καθορισμένα στοιχειώδη μέρη, τα οποία συμπεριφέρονται σαν άτομα του ηλεκτρισμού.[600]

Εδώ πρέπει να επαναλάβουμε αυτό που είπαμε ήδη στο Τμήμα IX: δεν υπάρχει παρά μόνο μια επιστήμη που μπορεί στο εξής να οδηγήσει την σύγχρονη έρευνα σε ένα μονοπάτι που οδηγεί στην ανακάλυψη ολόκληρης της μέχρι τώρα απόκρυφης αλήθειας, και αυτή η επιστήμη είναι η νεώτερη απ' όλες: η χημεία, όπως αναμορφώνεται τώρα. Δεν υπάρχει καμιά άλλη, χωρίς να αποκλείεται ούτε η αστρονομία, που να μπορεί να καθοδηγήσει τόσο αλάνθαστα την επιστημονική ενόραση, όσο μπορεί η χημεία. Δυο αποδείξεις μπορούν να βρεθούν στον κόσμο της Επιστήμης – δυο μεγάλοι χημικοί, που ο καθένας θεωρείται από τους μεγαλύτερους της χώρας του – και αυτοί είναι ο σερ Ο. Κρουκς και ο αείμνηστος καθηγητής Μπάτλεροφ: ο ένας ένθερμος οπαδός των παραφυσικών φαινομένων ο άλλος, το ίδιο ικανός Πνευματιστής όσο ήταν ικανός και στις φυσικές επιστήμες. Είναι φανερό ότι, ενώ συλλογίζεται πάνω στην έσχατη διαιρετότητα της ύλης και στην μέχρι τώρα άκαρπη αναζήτηση του στοιχείου με το αρνητικό ατομικό βάρος, ο επιστημονικά εκπαιδευμένος νους του χημικού πρέπει να νιώθει μια ακατανίκητη έλξη προς εκείνους τους πάντα κρυμμένους κόσμους, το μυστηριώδες υπερπέραν, τα αμέτρητα βάθη του οποίου μοιάζουν να κλείνουν μόλις προσεγγίζει το υπερβολικά υλιστικό χέρι που ευχαρίστως θα τραβούσε το πέπλο του. "Είναι το άγνωστο *και το πάντα αδιάγνωστο*", προειδοποεί ο μονιστής-αγνωστικιστής. "Δεν είναι έτσι", απαντάει ο υπομονετικός χημικός. "Βρισκόμαστε στα ίχνη του και δεν

600 *Διάλεξη Φαρανταίη*, 1881. [Αναφέρθηκε από τον Κρουκς στην εναρκτήρια προσφώνησή του. Δημοσιεύτηκε χωρίς καθορισμένο τίτλο στα Αρχεία του Χημικού Τμήματος της Βρετανικής Ένωσης, 1886 και στο περιοδικό *Φύση*, Τομ. 34, 2 Σετπ. 1886, σελ. 423 και επόμενες.]

αποθαρρυνόμαστε και πρόθυμα θα εισέλθουμε στην μυστηριώδη περιοχή την οποία *η άγνοια ονομάζει άγνωστο*".601

Λίγες γραμμές στο τέλος της ομιλίας του πάνω στην "Γένεση των Στοιχείων" – δυο ή τρεις φράσεις – έδειξαν ότι ο διακεκριμένος επιστήμονας βρισκόταν πάνω στην βασιλική οδό προς μεγαλύτερες ανακαλύψεις. Είχε επισκιάσει για λίγο καιρό την "αρχική προτύλη" και έφτασε στο συμπέρασμα ότι σε "εκείνον που συλλαμβάνει το Κλειδί θα του επιτραπεί να ξεκλειδώσει μερικά από τα πιο βαθιά μυστήρια της δημιουργίας". Όπως εξηγεί αυτός ο μεγάλος χημικός, η προτύλη είναι:

> ... μια λέξη ανάλογη με το πρωτόπλασμα, για να εκφράσει την ιδέα της αρχέγονης πρώτης ύλης που υπήρχε πριν από την εμφάνιση των χημικών στοιχείων. Η λέξη που προσπάθησα να χρησιμοποιήσω γι' αυτόν τον σκοπό αποτελείται από την πρόθεση *προ* (πριν) και την λέξη *ύλη* (το *υλικό από το οποίο γίνονται τα πράγματα*). Η λέξη δεν είναι καθόλου μια νέα επινόηση, γιατί εξακόσια χρόνια πριν ο Ρότζερ Μπέικον έγραψε στο έργο του *Περί Χημικής Τέχνης*: "Τα στοιχεία φτιάχονται από ύλη και κάθε στοιχείο μετατρέπεται στην φύση ενός άλλου στοιχείου".

Γνώση του Ρότζερ Μπέικον δεν έφτασε σ' αυτόν τον θαυμάσιο μάγο602 της παλιάς εποχής από έμπνευση, αλλά επειδή μελέτησε αρχαία έργα πάνω στη μαγεία και στην αλχημεία, έχοντας ένα κλειδί για το πραγματικό νόημα των λέξεων. Αλλά δείτε τι λέει ο κ. Κρουκς για την προτύλη, τη γειτόνισσα της ασυνείδητης *Μουλαπρακρίτι* των αποκρυφιστών:

> Ας αρχίσουμε από την στιγμή που το πρώτο στοιχείο έρχεται σε ύπαρξη. Πριν από αυτήν την στιγμή η ύλη, όπως την ξέρουμε, δεν υπήρχε. Είναι το ίδιο αδύνατο να αντιληφθούμε την ύλη χωρίς ενέργεια, όπως και την ενέργεια χωρίς ύλη˙ από μια άποψη αυτοί οι δυο είναι μεταστρέψιμοι όροι. Πριν από την γέννηση των ατόμων, όλες οι μορφές ενέργειας που γίνονται φανερές όταν η ύλη δρα πάνω στην ύλη, δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν,603 βρίσκονται κλεισμένες μέσα στην προτύλη μόνο σαν λανθάνουσες δυνατότητες. Συμπίπτοντα με την δημιουργία των ατόμων, όλα αυτά τα χαρακτηριστικά και οι ιδιότητες που αποτελούν τα μέσα διάκρισης του ενός στοιχείου από το άλλο, ήρθαν σε ύπαρξη πλήρως προικισμένα με ενέργεια. (Προεδρική Προσφώνηση του σερ Ο. Κρουκς στο Μπίρμπιγχαμ, 1886, δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Φύση*, 2 Σεπτ. 1886, σελ. 430-431.)

Με όλον τον οφειλόμενο σεβασμό στην μεγάλη γνώση του ομιλητή, ο αποκρυφιστής θα το εξέφραζε διαφορετικά. Θα έλεγε ότι κανένα άτομο δεν "δημιουργήθηκε", γιατί τα άτομα είναι αιώνια μέσα στο στήθος του *Ενός Ατόμου* – "του ατόμου των ατόμων" – το οποίο κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα θεωρείται σαν το *Τζαγκάντ-Γιονί*, η υλική αιτιώδης μήτρα του κόσμου. Το *Πραντάνα* (ατροποίητη ύλη), που είναι η πρώτη μορφή της *Πρακρίτι*, ή της υλικής, ορατής, καθώς και αόρατης φύσης˙ και ο *Πούρουσα*, το πνεύμα, είναι αιωνίως ένα και αυτά είναι

601 Προσφώνηση του σερ Ο. Κρουκς στο Μπίρμπιγχαμ το 1886. "Δεν υπάρχει παρά μόνο ένα άγνωστο – το *έσχατο υπόστρωμα του Πνεύματος* [Χώρου]. Εκείνο που δεν είναι το *Απόλυτο* και το *Ένα*, οσοδήποτε κι αν είναι απομακρυσμένο από τις φυσικές αισθήσεις, εξαιτίας αυτής της ίδιας της διαφοροποίησής του είναι πάντα προσιτό στον πνευματικό ανθρώπινο νου, που είναι μια λάμψη του αδιαφοροποίητου Όλου". (*Πρακτικά Μαθήματα πάνω στο Απόκρυφο*).

602 Έτσι, αυτό που έγραψε πριν από δέκα χρόνια στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 64-65), η συγραψέας του παρόντος έργου, ήταν προφητικό. Να τα λόγια: "Πολλοί απ' τους μυστικιστές ακολουθώντας αυτά που διδάχθηκαν από κάποιες πραγματείες, διατήρησαν μυστικά από την μια γενιά στην άλλη πραγματωμένες ανακαλύψεις οι οποίεςδεν θα μπορούσαν να περιφρονηθούν ούτε ακόμα και στις ημέρες μας της ακριβούς επιστήμης. Ο Ρότζερ Μπέικον, ο απατεώνας, περιγελάστηκε σαν τσαρλατάνος και τώρα συγκαταλέγεται μεταξύ των υποκριτών της μαγικής τέχνης, ωστόσο οι ανακαλύψεις του έγιναν αποδεκτές και τώρα χρησιμοποιούνται από κείνους που τον κοροϊδεύουν περισσότερο. Ο Ρότζερ Μπέικον ανήκει δικαιωματικά, αν όχι και πραγματικά, σε εκείνη την Αδελφότητα η οποία περιλαμβάνει όλους εκείνους που μελετούν τις απόκρυφες επιστήμες. Ενώ έζησε κατά τον δέκατο τρίτο αιώνα, επομένως ήταν σχεδόν σύγχρονος του Αλμπέρτου Μάγκνους και του Θωμά του Ακινάτη, οι ανακαλύψεις του – όπως είναι η πυρίτιδα, οι οπτικοί φακοί και τα μηχανικά επιτεύγματά του – εθεωρούντο από όλους σαν πραγματικά θαύματα. Κατηγορήθηκε μάλιστα ότι είχε κάνει συμφωνία με τον Διάβολο".

603 Ακριβώς έτσι. "Αυτές οι μορφές ενέργειας που *γίνονται φανερές*..." στο εργαστήριο του χημικού και του φυσικού, αλλά *υπάρχουν άλλες μορφές ενέργειας*, συνδεδεμένες με *άλλες μορφές* ύλης, που είναι *υπεραισθητές*, αλλά όμως γνωστές στους μυημένους.

Νιρουπάντι (χωρίς τυχαίες ιδιότητες ή χαρακτηριστικά) μόνο κατά την διάρκεια του *Πραλάγια* και όταν βρίσκονται πέραν όλων των πεδίων της συνείδησης της ύπαρξης. Το άτομο, όπως αυτό είναι γνωστό στην σύγχρονη επιστήμη, είναι αδιαχώριστο από τον Πούρουσα, που είναι το πνεύμα, αλλά που τώρα στην επιστήμη ονομάζεται "Ενέργεια". Το άτομο της προτύλης δεν συντρίφτηκε ούτε εξατμίστηκε: απλώς πέρασε σε εκείνο το πεδίο που δεν είναι πεδίο, αλλά η αιώνια κατάσταση του καθετί πέραν των πεδίων της πλάνης. Και ο *Πούρουσα* και το *Πραντάνα* είναι αμετάβλητα και ακατάστρεφτα, ή *Απαρινάμιν* και *Αβιάγια*, στην αιωνιότητα. Αλλά κατά την διάρκεια των μαγιαβικών περιόδων και οι δύο μπορούν να αναφερθούν σαν *Βιάγια* και *Παρινάμιν*, ή εκείνο που μπορεί να επεκταθεί, να πεθάνει και να εξαφανιστεί και είναι "τροποποιήσιμο". Μ' αυτήν την έννοια, φυσικά, ο *Πούρουσα* πρέπει στην αντίληψή μας να διακρίνεται από το *Παραμπράχμαν*. Ωστόσο αυτό που από την Επιστήμη ονομάζεται "ενέργεια" ή "δύναμη" και από τον Σάμουελ Μέτκαλφ εξηγήθηκε σαν μια *διπλή* Δύναμη, στην πραγματικότητα ποτέ δεν είναι και δεν μπορεί να είναι μόνο ενέργεια, γιατί είναι η ουσία του κόσμου, η ψυχή του, η τα *πάντα εμποτίζουσα* "Σαρβάγκα" σε ένωση με τον *Κάλα*, "χρόνο". Αυτά τα τρία είναι η τριάδα στην μονάδα, κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα, η παντοδύναμη Μονάδα, η οποία δρα πάνω στο πεδίο της πλάνης (*Μάγια*) σαν τρία ξεχωριστά πράγματα. Στην ορφική φιλοσοφία στην Ελλάδα ονομάζονταν *Φάνης, Χάος* και *Χρόνος* : η τριάδα των απόκρυφων φιλοσόφων εκείνης της περιόδου.

Αλλά δείτε πόσο κοντά από το "Αδιάγνωστο" περνάει ο Κρουκς και τι "δυνατότητες" υπάρχουν για την αποδοχή των απόκρυφων αληθειών στις ανακαλύψεις του. Συνεχίζοντας πάνω στην εξέλιξη των ατόμων λέει:

> Ας σταματήσουμε στο τέλος του πρώτου πλήρους κραδασμού και ας εξετάσουμε το αποτέλεσμα. Ήδη βρίσκουμε τα στοιχεία του νερού, της αμμωνίας, του ανθρακικού οξέως, την ατμόσφαιρα, την φυτική και ζωική ζωή, τον φωσφόρο για τον εγκέφαλο, το αλάτι για τις θάλασσες, τον άργιλο για την στερεά γη... φωσφορικά και πυριτικά άλατα, αρκετά για τον κόσμο και τους κατοίκους του, όχι πολύ διαφορετικά από αυτά που απολαμβάνουμε σήμερα. Είναι γεγονός ότι οι ανθρώπινοι κάτοικοι θα πρέπει να ζουν σε μια κατάσταση κάτι περισσότερο και από σπαρτιατικής απλότητας, και η απουσία άλατος του ασβεστίου θα είναι φοβερή όσον αφορά τα οστά...[604] Στο κατώτερο άκρο της καμπύλης... βλέπουμε ένα μεγάλο χάσμα... Αυτή η όαση και τα κενά που προηγούνται και που την ακολουθούν μπορούν να αποδοθούν κατά πάσα πιθανότητα στον ιδιόμορφο τρόπο με τον οποίο η Γη αναπτύχθηκε σε μέλος του ηλιακού μας συστήματος. Αν συμβαίνει έτσι, τότε μπορεί να σημαίνει ότι αυτά τα κενά συναντώνται μόνο πάνω στην Γη μας και όχι γενικά σε όλο το σύμπαν. (Προεδρική Προσφώνηση του Ο. Κρουκς, *Φύση*, σελ. 431-432.)

Αυτό δικαιώνει αρκετούς από τους ισχυρισμούς των αποκρυφιστικών έργων.

Πρώτον, ότι ούτε τα άστρα ούτε ο Ήλιος μπορεί να ειπωθεί πως αποτελούνται από αυτά τα γήινα στοιχεία τα οποία γνωρίζει ο χημικός, αν και όλα υπάρχουν στα εξωτερικά ενδύματα του Ήλιου, καθώς και ένα πλήθος άλλα στοιχεία άγνωστα μέχρι τώρα στην επιστήμη.

Δεύτερον, ότι η σφαίρα μας έχει το δικό της ιδιαίτερο εργαστήριο στα απόμακρα όρια της ατμόσφαιρας, που καθώς την διασχίζει κάθε άτομο και μόριο αλλάζει και διαφοροποιείται από την πρωταρχική του φύση.

Και *τρίτον*, ότι αν και κανένα στοιχείο απ' όσα υπάρχουν στην Γη δεν μπορεί ποτέ να βρεθεί ότι λείπει από τον Ήλιο, ωστόσο υπάρχουν πολλά άλλα στοιχεία που είτε δεν έχουν φτάσει ακόμα στον πλανήτη μας, είτε δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί. "Μερικά μπορεί να λείπουν από ορισμένα άστρα και ουράνια σώματα που βρίσκονται ακόμα στο στάδιο του σχηματισμού τους· ή πιο σωστά, αν και είναι παρόντα, αυτά τα στοιχεία εξαιτίας της ανεξέλικτης κατάστασης τους δεν ανταποκρίνονται ακόμα στα συνηθισμένα επιστημονικά τεστ" (*Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, σελ. 253). Ο Κρους μιλάει για ένα στοιχείο κατώτερου ατομικού βάρους και από το υδρογόνο, ένα στοιχείο καθαρά *υποθετικό* όσον αφορά την Γη μας, που όμως υπάρχει σε αφθονία στην χρωμόσφαιρα του

604 Οι Αποκρυφιστές ισχυρίζονται ακριβώς την ύπαρξη τέτοιων κόσμων σε άλλα πεδία συνείδησης. Η μυστική επιστήμη διδάσκει ότι η αρχέγονη Φυλή ήταν δίχως οστά (βλέπε Τόμος ΙΙ)· και υπάρχουν αόρατοι (για εμάς) κόσμοι, κατοικημένοι όπως ο δικός μας, πέρα από τους πληθυσμούς των Ντιάνι Τσόχαν.

Ήλιου: το *ήλιο*. Η απόκρυφη επιστήμη προσθέτει ότι κανένα *στοιχείο* απ' όσα θεωρεί η χημεία σαν τέτοια δεν αξίζει πραγματικά το όνομα αυτό.

Βλέπουμε ακόμα τον κ. Κρουκς να μιλάει με επιδοκιμασία για την βαρύνουσα διαφωνία του "κ. Καρνέλεϋ υπέρ της *σύνθετης φύσης των ονομαζόμενων στοιχείων*, εξαιτίας της αναλογίας τους με τα ριζικά"! Μέχρι τώρα μόνο η αλχημεία κατόρθωσε, μέσα στις ιστορικές περιόδους και στις αποκαλούμενες πολιτισμένες χώρες, να αποκτήσει ένα πραγματικό στοιχείο, ή ένα κομμάτι ομοιογενούς ύλης, το *Mysterium Magnum* του Παράκελσου. Αλλά αυτό ήταν πριν από τις μέρες του λόρδου Μπέικον.[605]

Ας στραφούμε τώρα στο επάνω άκρο του σχεδιαγράμματος. Με το υδρογόνο που έχει ατομικό βάρος = 1, υπάρχει ελάχιστος χώρος για άλλα στοιχεία, εκτός ίσως από το υποθετικό *ήλιο*. Αλλά τι γίνεται αν περάσουμε "μέσα από το φινιστρίνι" και διασχίσουμε το μηδενικό σημείο σε αναζήτηση νέων στοιχείων; Τι θα βρούμε από την άλλη πλευρά του *μηδενός*; Ο δρ. Καρνέλεϋ ζητάει ένα στοιχείο με αρνητικό ατομικό βάρος˙ εδώ υπάρχει άφθονος χώρος και μεγάλα περιθώρια για μια φασματική σειρά τέτοιων φαντασιώσεων. Ο Χέλμολτζ λέει ότι πιθανόν ο ηλεκτρισμός να είναι τόσο ατομικός, όσο και η ύλη. Είναι μήπως ο ηλεκτρισμός ένα από τα αρνητικά στοιχεία και ο φωτοφόρος αιθέρας ένα άλλο; Η ύλη όπως την γνωρίζουμε, δεν υπάρχει εδώ. Οι μορφές ενέργειας που είναι φανερές στις κινήσεις της ύλης, είναι ακόμα λανθάνουσες δυνατότητες. *Μια ουσία αρνητικού βάρους δεν είναι αδιανόητη*.[606] Αλλά μπορούμε να σχηματίσουμε μια καθαρότερη αντίληψη για ένα σώμα που συνδυάζεται με άλλα σώματα σε αναλογίες εκφραζόμενες από αρνητικές ποσότητες;[607]

γένεση ενός στοιχείου όπως σκιαγραφείται εδώ δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στο δικό μας ηλιακό σύστημα, αλλά θα πρέπει να ακολούθησε την ίδια πιθανόν γενική διαδοχή γεγονότων σε κάθε κέντρο ενέργειας το οποίο είναι τώρα ορατό σαν ένα άστρο.

Πριν από την γέννηση των ατόμων, για να έλκονται μεταξύ τους, καμιά πίεση δεν μπορούσε να ασκηθεί, αλλά στα όρια της πύρινης ομιχλώδους σφαίρας όπου τα πάντα είναι προτύλη – το κέλυφος πάνω στο οποίο οι τρομακτικές δυνάμεις που περιλαμβάνονται στην γέννηση ενός χημικού στοιχείου ασκούν πλήρη ώθηση – η έντονη θερμότητα θα πρέπει να συνοδευόταν από βαρύτητα αρκετή, ώστε να εμποδίσει τα νεογέννητα στοιχεία να εκτοξευτούν στο διάστημα. Καθώς αυξάνει η θερμοκρασία, αυξάνει η διαστολή και η μοριακή κίνηση˙ τα μόρια τείνουν να διασπαστούν και οι χημικές τους συγγένειες απονεκρώνονται, αλλά η τρομακτική βαρυντική πίεση της μάζας της ατομικής ύλης έξω από αυτό που εν συντομία ονομάζω "γενέθλιο κέλυφος", θα εξουδετέρωνε αυτήν την δράση της θερμότητας.

Πέρα από το γενέθλιο κέλυφος θα έπρεπε να βρίσκεται ένας χώρος στον οποίο καμιά χημική δράση δεν μπορούσε να λάβει χώρα, εξαιτίας του γεγονότος ότι εκεί η θερμοκρασία ήταν πάνω από το ονομαζόμενο σημείο διάσπασης των ενώσεων. Σ' αυτόν τον χώρο το λιοντάρι και το πρόβατο θα ξάπλωναν δίπλα-δίπλα, ο φωσφόρος και το οξυγόνο θα αναμειγνύονταν χωρίς ένωση, το υδρογόνο και το χλώριο δεν θα εμφάνιζαν τάση για στενότερους δεσμούς˙ ακόμα και το φθόριο, αυτό το ενεργητικό αέριο το οποίο οι χημικοί κατάφεραν να απομονώσουν μόλις τους τελευταίους μήνες, θα πλανιόταν ελεύθερο και ασυνδύαστο.

Έξω από αυτόν τον χώρο της ελεύθερης ατομικής ύλης θα έπρεπε να βρίσκεται ένα άλλο κέλυφος στο οποίο τα σχηματιζόμενα χημικά στοιχεία ψύχονταν μέχρι το σημείο ένωσης και θα λάμβανε χώρα η ακολουθία των γεγονότων που περιγράφονται τόσο γραφικά από τον Μάθιου

605 Στην ίδια προσφώνηση ο κ. Κρουκς λέει: "το πρώτο αίνιγμα που συναντάμε στην χημεία είναι: 'Τι είναι τα στοιχεία;' Από τις προσπάθειες που έγιναν μέχρι τώρα για να ορίσουν ή να εξηγήσουν ένα στοιχείο καμιά δεν ικανοποιεί την ανθρώπινη νόηση. Τα εγχειρίδια μας λένε ότι ένα στοιχείο είναι 'ένα σώμα το οποίο δεν έχει διασπαστεί' δηλαδή, 'ένα κάτι στο οποίο μπορούμε να προσθέσουμε, αλλά από το οποίο δεν μπορούμε να αφαιρέσουμε τίποτα', ή 'ένα στοιχείο που αυξάνει σε βάρος με κάθε χημική αλλαγή'. Τέτοιοι ορισμοί είναι διπλά ελλιπείς: είναι προσωρινοί και μπορεί αύριο να πάψουν να ισχύουν σε οποιαδήποτε δεδομένη περίπτωση. Στηρίζονται όχι σε ορισμένα χαρακτηριστικά των πραγμάτων που ορίζουν, αλλά στους περιορισμούς της ανθρώπινης δύναμης: είναι ομολογίες νοητικής αδυναμίας".

606 Και ο ομιλητής αναφέρει το σερ Τζώρτζ Άρυ, που λέει: "Μπορώ εύκολα να αντιληφθώ ότι υπάρχουν πολλά σώματα γύρω μας που δεν υπόκεινται σ' αυτήν την αμοιβαία δράση, και επομένως δεν υπόκεινται στον νόμο της βαρύτητας". (Βλέπε Χ. Μπ. Τζονς, *Η Ζωή και οι Επιστολές του Φαρανταίη*, 2η έκδ. 1870, Τομ. ΙΙ, σελ. 349).

607 Η βενταντική φιλοσοφία τα αντιλαμβάνεται, αλλά τότε δεν πρόκειται για φυσική, αλλά για μεταφυσική, που από τον Τύνταλ ονομάζεται "ποίηση" και "φαντασία".

Ουίλιαμς στο έργο του *Το Καύσιμο του Ήλιου* με αποκορύφωμα την στερεή γη και την αρχή της γεωλογικής εποχής. (*Φύση*, 2 Σεπτ. 1886, σελ. 432.)

Αυτή είναι, με μια αυστηρά επιστημονική αλλά όμορφη γλώσσα, η περιγραφή της εξέλιξης του διαφοροποιημένου Σύμπαντος στις εσωτερικές διδασκαλίες. Ο πολυμαθής επιστήμονας κλείνει την ομιλία του με λίγα λόγια, η κάθε φράση των οποίων είναι σαν μια αστραπή φωτός πέρα από το σκοτεινό πέπλο της υλικότητας που έχει ριχτεί μέχρι τώρα πάνω στην ακριβή επιστήμη και ένα βήμα προς το *Sanctum Sanctorum* (*τα Άγια των Αγίων*) του απόκρυφου (Βλέπε Τμήμα XV, «Θεοί, Μονάδες και Άτομα»). Να τι λέει:

Ρίξαμε μια ματιά στην δυσκολία του ορισμού ενός στοιχείου˙ παρατηρήσαμε επίσης την αντίδραση πολλών εξεχόντων φυσικών και χημικών ενάντια στην συνηθισμένη αποδοχή του όρου στοιχείο. Ζυγίσαμε την απιθανότητα της αιώνιας αυτο-ύπαρξής τους,[608] ή της τυχαίας προέλευσής τους. Σαν μια εναπομένουσα εναλλακτική λύση προτείναμε την προέλευσή τους από μια εξελικτική διαδικασία σαν κι αυτή των ουράνιων σωμάτων σύμφωνα με τον Λαπλάς και των φυτών και ζώων του πλανήτη μας σύμφωνα με τον Λαμάρκ, τον Ντάρβιν και τον Ουάλας.[609] Στην γενική διάταξη των στοιχείων, όπως είναι γνωστά σε εμάς, είδαμε μια εκπληκτική ομοιότητα με κείνη του οργανικού κόσμου.[610] Εξαιτίας της έλλειψης άμεσων ενδείξεων για την διάσπαση οποιουδήποτε στοιχείου, αναζητήσαμε και βρήκαμε έμμεσες ενδείξεις.... Στην συνέχεια ρίξαμε μια ματιά στο θέμα της γένεσης των στοιχείων και τέλος αναθεωρήσαμε το σχήμα της προέλευσής τους που προτείνεται από την μέθοδο απεικόνισης της περιοδικής ταξινόμησης του καθηγητή Ρεϋνολντ.[611] Συνοψίζοντας

608 Στην μορφή που είναι τώρα, αντιλαμβανόμαστε; [Ε.Μ.Μπ.]

609 Και τον Καπιλά και τον Μάνου: ειδικά και αρχικά. [Ε.Μ.Μπ.]

610 Αυτή είναι μια επιστημονική επιβεβαίωση του αιώνιου νόμου των αντιστοιχιών και της αναλογίας. [Ε.Π.Μπ.]

611 Αυτή η μέθοδος απεικόνισης του περιοδικού νόμου στην ταξινόμηση των στοιχείων, σύμφωνα με τα λόγια του κ. Κρουκς, προτείνεται από τον καθηγητή Έμερσον Ρεϋνολντ του Πανεπιστημίου του Δουβλίνου, οποίος "...τονίζει ότι σε κάθε περίοδο οι γενικές ιδιότητες των στοιχείων ποικίλουν από το ένα στο άλλο με μια κατά προσέγγιση κανονικότητα μέχρις ότου φτάνουμε στο έβδομο νούμερο, που βρίσκεται σε μια λίγο-πολύ εκπληκτική αντίθεση με το πρώτο στοιχείο της ίδιας περιόδου, καθώς και με το πρώτο στοιχείο της επόμενης. Έτσι, το χλώριο, το έβδομο νούμερο της τρίτης περιόδου του Μεντελέγιεφ, έρχεται σε έντονη αντίθεση τόσο με το νάτριο, το πρώτο νούμερο της ίδιας σειράς, όσο και με το κάλιο, το πρώτο νούμερο της επόμενης σειράς- ενώ από την ά\λη μεριά, το νάτριο και το κάλιο παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα. Τα έξι στοιχεία, των οποίων τα ατομικά βάρη παρεμβάλλονται ανάμεσα στο νάτριο και στο κάλιο, ποικίλουν οε ιδιότητες, σταδιακά, μέχρις ότου φτάνουμε στο χλώριο, το αντίθετο του νατρίου. Αλλά από το χλώριο μέχρι το κάλιο, το αντίστοιχο του νατρίου, υπάρχει μια αλματώδης μεταβολή ιδιοτήτων... Αν αναγνωρίζουμε επομένως μια αντίθεση ιδιοτήτων -λίγο πολύ αναμφισβήτητη- ανάμεσα στο πρώτο και στο τελευταίο νούμερο κάθε σειράς, δεν μπορούμε να μη δεχτούμε την ύπαρξη ενός σημείου ενδιάμεσης απόκλισης μέσα σε κάθε σύστημα. Γενικά, το τέταρτο στοιχείο κάθε σειράς κατέχει την ιδιότητα που μπορούμε να περιμένουνε να εκδηλώνει ένα μεταβατικό - στοιχείο.... ' Έτσι για το σκοπό της σχηματικής ερμηνείας ο καθηγητής Ρέυνολντ θεωρεί ότι το τέταρτο νούμερο μιας περιόδου -το πιρίτιο, για παράδειγμα- μπορεί να τοποθετηθεί στην κορυφή μιας συμμετρικής καμπύλης η οποία, για τη συγκεκριμένη περίοδο, θα αντιπροσωπεύει την κατεύθυνση προς την οποία ποικίλουν οι ιδιότητες της σειράς των στοιχείων με αυξανόμενο ατομικό βάρος".

Τώρα, η συγγραφέας ομολογεί ταπεινά πλήρη άγνοια της σύγχρονης χημείας και των μυστηρίων της. Αλλά γνωρίζει πολύ καλά την Απόκρυφη δοξασία σχετικά με τις *αντιστοιχίες των τύπων και των αντιτύπων* στην φύση και της τέλειας αναλογίας σαν θεμελιώδη νόμο του αποκρυφισμού. Γι’ αυτό τολμάει να κάνει μια παρατήρηση που θα εκπλήξει κάθε αποκρυφιστή, όσο και αν την περιγελάει η ορθόδοξη Επιστήμη. Αυτή η μέθοδος απεικόνισης του περιοδικού νόμου στην συμπεριφορά των στοιχείων, είτε στην χημεία είναι μόνο μια υπόθεση είτε όχι, *ωστόσο στις Απόκρυφες Επιστήμες είναι νόμος*. Κάθε διαβασμένος αποκρυφιστής γνωρίζει ότι το *έβδομο* και *τέταρτο* νούμερο – είτε πρόκειται για μια επταδική άλυσο κόσμων, για την επταπλή ιεραρχία των αγγέλων, ή την σύσταση του ανθρώπινου, του ζωικού, του φυτικού ή του ορυκτού ατόμου – το *έβδομο* και το *τέταρτο* νούμερο επαναλαμβάνουμε, στις γεωμετρικά και μαθηματικά ομοιόμορφες λειτουργίες των αμετάβλητων νόμων της Φύσης, παίζουν πάντα έναν ξεχωριστό και ειδικό ρόλο στο επταδικό σύστημα. Από τα άστρα που τρεμοσβήνουν στον ουρανό, μέχρι τις σπίθες που πετάγονται στο δάσος από την πρωτόγονη φωτιά ενός αγρίου, από τις ιεραρχίες και την ουσιαστική σύσταση των Ντιάνι Τσόχαν – οργανωμένη για πιο θείες κατανοήσεις και μια ανώτερη ακτίνα αντίληψης απ' ό,τι

τις παραπάνω θεωρήσεις δεν μπορούμε, πράγματι, να τολμήσουμε να βεβαιώσουμε θετικά ότι τα ονομαζόμενα στοιχεία μας αναπτύχθηκαν από μια αρχέγονη ύλη, αλλά μπορούμε, νομίζω, να υποστηρίξουμε ότι το βάρος των ενδείξεων γέρνει προς την μεριά αυτής της υπόθεσης. (*Φύση*, σελ. 432.)

Έτσι, η επαγωγική Επιστήμη, στους κλάδους της Αστρονομίας, της Φυσικής και της Χημείας, ενώ προχωρά δειλά προς την κατάκτηση των μυστικών της Φύσης στα τελικά τους αποτελέσματα πάνω στο γήινο πεδίο μας, από την άλλη μεριά υποχωρεί πίσω στις μέρες του Αναξαγόρα και των Χαλδαίων όσον αφορά τις ανακαλύψεις (α) της προέλευσης του φαινομενικού μας κόσμου και (β) του τρόπου σχηματισμού των σωμάτων που αποτελούν το σύμπαν. Και αφού για τις κοσμολογικές υποθέσεις τους αναγκάστηκαν να στραφούν πίσω στις πίστεις των πρώτων φιλοσόφων και στα συστήματά τους – συστήματα που όλα βασίζονται πάνω στις διδασκαλίες μιας παγκόσμιας μυστικής δοξασίας σχετικά με την πρωταρχική ύλη με τις ιδιότητες, τις λειτουργίες και τους νόμους της – δεν έχουμε, λοιπόν, το δικαίωμα να πιστεύουμε πως δεν είναι μακριά η μέρα που Επιστήμη θα δείξει μεγαλύτερη εκτίμηση για την σοφία των αρχαίων απ' όση έδειξε μέχρι σήμερα;

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η Απόκρυφη φιλοσοφία μπορεί να μάθει αρκετά από την σύγχρονη ακριβή επιστήμη, αλλά αυτή η τελευταία, από την άλλη μεριά, μπορεί να ευεργετηθεί από την αρχαία γνώση με πολλούς τρόπους και κυρίως στην Κοσμογονία. Για παράδειγμα, το μυστικό νόημα, αλχημικό και υπερβατικό, των πολλών *αστάθμητων* ουσιών που γεμίζουν τον ενδοπλανητικό χώρο και οι οποίες διεισδύουν η μια στην άλλη, είναι η άμεση αιτία, στο κατώτερο άκρο, της δημιουργίας των φυσικών φαινομένων που εκδηλώνονται μέσω του (ονομαζόμενου) *κραδασμού*. Με λίγα λόγια, μόνο η γνώση της *πραγματικής* (όχι υποθετικής) φύσης του Αιθέρα, ή μάλλον του *Ακασά* και άλλων μυστηρίων, μπορεί να οδηγήσει στην γνώση των Δυνάμεων. Ενάντια σ' αυτήν την ουσία είναι που επαναστατεί με τόση μανία η υλιστική σχολή της Φυσικής, ειδικά στην Γαλλία,[612] αλλά την οποία ωστόσο η ακριβής Επιστήμη πρέπει να υπερασπιστεί. Δεν μπορούν να την απορρίψουν δίχως να διατρέξουν τον κίνδυνο, σαν ένας σύγχρονος Σαμψών, να γκρεμίσουν τις στήλες του Ναού της Επιστήμης και να θαφτούν κάτω από τα ερείπιά του.

Οι θεωρίες που βασίστηκαν πάνω στην απόρριψη της Δύναμης σαν κάτι *έξω* και ανεξάρτητο από την *καθαρή και απλή Ύλη*, αποδείχθηκαν όλες λαθεμένες. Δεν καλύπτουν και δεν μπορούν να καλύψουν το έδαφος, και έτσι πολλά από τα επιστημονικά δεδομένα αποδεικνύονται *αντιεπιστημονικά*. "Ο Αιθέρας παρήγαγε Ήχο", αναφέρεται στα *Πουρανά* και η δήλωση αυτή απορρίπτεται σαν ανόητη. Είναι οι κραδασμοί στον *αέρα*, μας διορθώνουν. Και τι είναι αέρας; θα μπορούσε να υφίσταται αν δεν υπήρχε στον Χώρο ένα αιθερικό μέσον για να υποστηρίξει τα μόρια του; Η περίπτωση είναι απλή. Ο υλισμός δεν μπορεί να δεχτεί την ύπαρξη τίποτε άλλου εκτός της ύλης, γιατί με την αποδοχή μια αστάθμητης Δύναμης – πηγή και αρχή όλων των φυσικών

ονειρεύτηκε ποτέ η μεγαλύτερη Δυτική ψυχολογία – μέχρι τα πιο ταπεινά έντομα στην *ταξινόμηση* των ειδών της Φύσης, τέλος, από κόσμους μέχρι άτομα, το καθετί στο σύμπαν, από το μικρό μέχρι το μεγάλο, προχωράει στην πνευματική και φυσική του εξέλιξη κυκλικά και επταδικά εμφανίζοντας το έβδομο και τέταρτο νούμερο .του (το τελευταίο είναι το σημείο καμπής) να συμπεριφέρεται με τον ίδιο τρόπο που δείχτηκε σε κείνο τον περιοδικό νόμο των ατόμων. Η Φύση *δεν προχωράει ποτέ με άλματα*. Επομένως όταν ο Κρουκς παρατηρεί σ' αυτό ότι: "δεν θέλει να συμπεράνει πως τα κενά στον πίνακα του Μεντελέγιεφ και στην σχηματική αναπαράσταση του [το διάγραμμα που δείχνει την εξέλιξη των ατόμων] σημαίνουν απαραίτητα πως υπάρχουν στοιχεία που δημιουργήθηκαν μόνο για να καλύψουν τα κενά, αυτά τα κενά μπορεί να σημαίνουν απλώς ότι κατά την γένεση των στοιχείων υπήρχε μια άνετη δυνατότητα σχηματισμού ενός στοιχείου το οποίο να ταιριάζει", ένας αποκρυφιστής θα μπορούσε με όλον τον σεβασμό να παρατηρήσει ότι αυτή η υπόθεση μπορεί να ισχύει, μόνο αν δεν έρχεται σε αντίθεση με την επταδική ταξινόμηση των στοιχείων. Αυτός είναι ο ένας νόμος και η αλάνθαστη μέθοδος που θα οδηγήσει πάντα στην επιτυχία εκείνον που θα την ακολουθήσει.

612 Πρόσφατα, μια ομάδα ηλεκτρολόγων διαμαρτυρήθηκε ενάντια στην νέα θεωρία του Κλαούσιους, του διάσημου καθηγητή του Πανεπιστημίου της Βόνης. Ο χαρακτήρας της διαμαρτυρίας φαίνεται στην υπογραφή που έβαλε ο "Ζυλιέ Μπουρντέν, εξ ονόματος της ομάδας Ηλεκτρολόγων, ο οποίος είχε την τιμή να τον παρουσιάσουν στον καθηγητή Κλαούσιους το 1881 και του οποίου η πολεμική κραυγή (*cri deralliement*) είναι *κάτω ο αιθέρας*". Κάτω ο αιθέρας, μάλιστα˙ γιατί, βλέπετε, τους χρειάζεται ένα Συμπαντικό Κενό!

Δυνάμεων – θα πρέπει να γίνουν αποδεκτές πραγματικά και άλλες νοήμονες Δυνάμεις και κάτι τέτοιο θα οδηγούσε πολύ μακριά την Επιστήμη. Γιατί σαν συνέπεια θα έπρεπε να δεχτεί την παρουσία μέσα στον Άνθρωπο μιας ακόμα πιο πνευματικής δύναμης, εντελώς ανεξάρτητης, κατ' αρχήν, από κάθε είδος ύλης την οποία γνωρίζουν οι φυσικοί. Επομένως, εκτός από έναν υποθετικό αιθέρα του Χώρου και τα χονδροειδή φυσικά σώματα, ολόκληρος ο αστρικός και αόρατος Χώρος στα μάτια των υλιστών είναι ένα απεριόριστο *κενό* στην φύση: τυφλό, άλογο, άχρηστο.

Και τώρα το επόμενο ερώτημα είναι: Τι είναι εκείνη η Κοσμική Ουσία και πόσο μακριά μπορεί να φτάσει κανείς για να εξετάσει την φύση της ή να της αποσπάσει τα μυστικά της και να νιώσει έτσι ικανοποιημένος δίνοντάς της ένα ΟΝΟΜΑ; Πόσο μακριά, ειδικά, έφτασε η σύγχρονη επιστήμη προς την κατεύθυνση αυτών των μυστικών και τι κάνει για να τα λύσει; Το τελευταίο χόμπυ της Επιστήμης, η "θεωρία του Νεφελώματος" μπορεί να μας προσφέρει κάποια απάντηση σ' αυτό το ερώτημα. Ας εξετάσουμε, λοιπόν, τα διαπιστευτήρια της ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ.

XIII

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΥΠΕΡ, ΚΑΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ, ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ

Τώρα τελευταία η Εσωτερική Κοσμογονία έρχεται συχνά σε αντιπαράθεση με το φάντασμα αυτής της θεωρίας και τις προκύπτουσες υποθέσεις της. "Μπορεί αυτή η τόσο επιστημονική διδασκαλία να απορριφθεί από τους σοφούς σας;" ρωτάνε."Όχι ολότελα", είναι η απάντηση, "αλλά οι παραδοχές των ίδιων των επιστημόνων την *σκοτώνουν* και δεν μένει τίποτε για να απορρίψουν οι σοφοί".

Για να φτιάξει κανείς από την Επιστήμη ένα ολοκληρωμένο όλο, απαιτείται πράγματι η μελέτη της πνευματικής, της ψυχικής καθώς και της υλικής Φύσης. Διαφορετικά θα είναι σαν την ανατομία του ανθρώπου, την οποία ανέλυαν οι αδαείς της παλιάς εποχή ς από την σκοπιά του εξωτερικού κελύφους και έχοντας άγνοια της εσωτερικής λειτουργίας. Ακόμα και ο Πλάτωνας, ο μεγαλύτερος φιλόσοφος της χώρας του, πριν μυηθεί έπεσε στο σφάλμα να κάνει λαθεμένες δηλώσεις, όπως ότι τα υγρά περνούν στο στομάχι μέσα από τους πνεύμονες. Χωρίς την μεταφυσική, όπως λέει ο κ. Χ. ΤΖ. Σλακ, η *αληθινή* επιστήμη είναι απαράδεκτη.

Το νεφέλωμα υπάρχει, όμως η θεωρία του νεφελώματος είναι λάθος. Ένα νεφέλωμα υπάρχει σε μια κατάσταση πλήρους στοιχειακής διάλυσης. *Είναι αεριώδες*, αλλά και κάτι άλλο, το οποίο δύσκολα μπορεί να συνδεθεί με τα αέρια, όπως είναι γνωστά στην φυσική επιστήμη" και *είναι* αυτόφωτο. Αλλά αυτό είναι όλο. Οι εξήντα δυο "συμπτώσεις" που απαριθμήθηκαν από τον καθηγητή Στέφεν Αλεξάντερ[613] και που επί βεβαιώνουν τη θεωρία του νεφελώματος, μπορούν όλες τους να εξηγηθούν από την εσωτερική επιστήμη. Όμως επειδή το παρόν δεν είναι αστρονομικό έργο, δεν επιχειρούνται για την ώρα οι ανασκευές αυτές. Ο Λαπλάς και ο Φαγιέ πλησιάζουν πιο κοντά στην σωστή θεωρία απ' όλους τους άλλους, αλλά από τις υποθέσεις του Λαπλάς ελάχιστα παραμένουν στην τωρινή θεωρία, εκτός μόνο στα γενικά χαρακτηριστικά της. Ωστόσο, ο Τζον Στιούαρτ Μιλ λέει πως "στην θεωρία του Λαπλάς δεν υπάρχει *τίποτε υποθετικό*˙ είναι ένα παράδειγμα γνήσιου συμπεράσματος από τα τωρινά αποτελέσματα της περασμένης αιτίας. Δεν υποθέτει τίποτε περισσότερο παρά μόνο ότι τα αντικείμενα, που πράγματι υπάρχουν, υπακούουν στους νόμους που είναι γνωστό ότι πρέπει να ακολουθούνται από όλα τα γήινα αντικείμενα τα οποία τους μοιάζουν". (*Σύστημα Λογικής*, σελ. 229.)

Αυτό, μια και προέρχεται από έναν τόσο έξοχο λογικιστή όπως ο Μιλ, πρέπει να έχει μεγάλη αξία, αν μπορούσε να αποδειχθεί μόνο ότι "τα γήινα αντικείμενα μοιάζουν " με τα ουράνια αντικείμενα σε τέτοια απόσταση, όση βρίσκονται τα νεφελώματα˙ *μοιάζουν με κείνα τα αντικείμενα στην πραγματικότητα, όχι μόνο στην εμφάνιση*.

Ένα άλλο λάθος, από την αποκρυφιστική σκοπιά, που έχει ενσωματωθεί στην σύγχρονη θεωρία όπως υπάρχει τώρα, είναι η υπόθεση πως οι πλανήτες αποσπάστηκαν όλοι από τον Ήλιο, ότι είναι οστά από τα οστά του και σάρκα από την σάρκα του. Ενώ ο Ήλιος και οι πλανήτες του είναι απλώς ομομήτριοι αδελφοί, έχοντας την ίδια νεφελοειδή καταγωγή, με διαφορετικό απλώς τρόπο από εκείνον που υποθέτει η σύγχρονη αστρονομία.

Οι πολλές αντιρρήσεις που προβάλλονται από μερικούς αντιπάλους της σύγχρονης θεωρίας του νεφελώματος ενάντια στην ομοιογένεια της αρχικής διάχυτης ύλης, βάσει της ομοιομορφίας στην σύσταση των απλανών αστέρων, δεν επηρεάζουν καθόλου το θέμα αυτής της ομοιογένειας, παρά μόνο την λεχθείσα θεωρία. Το δικό μας ηλιακό νεφέλωμα μπορεί να μην είναι ολότελα ομοιογενές, ή μάλλον ίσως να μην καταφέρνει να εμφανίζεται σαν τέτοιο στους αστρονόμους μας,

613 "Αναφορά και Παρουσίαση Ορισμένων Αρμονιών του Ηλιακού Συστήματος", Μάρτιος 1875, στο *Σμισθόνιες Συνεισφορές στην Γνώση*, (Νο 280, Τομ. XXI, Άρθρο II, σελ. 80-91 (Ουάσινγκτον D.C. 1876).

και όμως να είναι *de facto* ομοιογενές. Τα άστρα διαφέρουν στα συστατικά υλικά τους και εμφανίζουν ακόμα και στοιχεία που είναι άγνωστα στην Γη˙ ωστόσο αυτό δεν επηρεάζει καθόλου το θέμα ότι η πρωταρχική ύλη – δηλαδή, *όπως εμφανίστηκε ακόμα και στην πρώτη διαφοροποίησή της* από την *λάγια* κατάστασή της (πέρα από την μηδενική γραμμή της δράσης) – είναι μέχρι σήμερα ομοιογενής, σε τεράστιας αποστάσεις, στα βάθη του απείρου και παρόμοια σε σημεία όχι μακριά από τα όρια του ηλιακού μας συστήματος.

Τέλος, δεν υπάρχει ούτε ένα γεγονός από αυτά που παρουσιάστηκαν από τους διαβασμένους αντιρρησίες ενάντια στην "θεωρία του νεφελώματος" (που είναι λαθεμένη και επομένως *αρκετά παράλογη*, αλλά ωστόσο μοιραία για την υπόθεση της ομοιογένειας της ύλης), το οποίο να μπορεί να αντέξει στην κριτική. Το ένα λάθος οδηγεί στο άλλο. Μια λαθεμένη προϋπόθεση θα οδηγήσει φυσικά σε ένα λαθεμένο πόρισμα, αν και ένα απαράδεκτο συμπέρασμα δεν επηρεάζει *αναγκαστικά* την αξία της γενικότερης υπόθεσης του συλλογισμού. Έτσι μπορεί κανείς να αφήσει κάθε δευτερεύον θέμα και συμπέρασμα από την ένδειξη του φάσματος και των γραμμών, σαν απλώς υπό αίρεση προς το παρόν και να εγκαταλείψει όλα τα λεπτομερειακά θέματα στη φυσική επιστήμη. Το καθήκον του αποκρυφιστή βρίσκεται στην *Ψυχή και στο Πνεύμα* του Κοσμικού Χώρου, όχι απλώς στην απατηλή εμφάνιση και συμπεριφορά του. Το καθήκον της φυσικής επιστήμης είναι να αναλύει και να μελετάει το *κέλυφός* του: την *έσχατη Θούλη* του Σύμπαντος και του ανθρώπου, κατά την γνώμη του Υλισμού.

Μ' αυτό το κέλυφος ο Αποκρυφισμός δεν έχει καμιά σχέση. Η απόκρυφη Κοσμογονία μπορεί να ασχοληθεί και να επιχειρήσει έναν ικανοποιητικό συμβιβασμό μόνο με τις θεωρίες τέτοιων ανθρώπων γνώσης όπως ο Κέπλερ, ο Καντ, ο 'Ερστεθ και ο σερ Ο. Χέρσελ, που πίστευαν σε έναν Πνευματικό κόσμο. Αλλά οι απόψεις αυτών των φυσικών διέφεραν πολύ από τις τελευταίες σύγχρονες υποθέσεις. Ο Καντ και ο Χέρσελ είχαν στον νου τους υποθέσεις πάνω στην προέλευση και το *τελικό πεπρωμένο* καθώς και στην τωρινή όψη του Σύμπαντος, από μια πιο φιλοσοφική και ψυχική σκοπιά, ενώ τώρα η σύγχρονη Κοσμολογία και Αστρονομία αρνείται κάθε είδους έρευνα μέσα στα μυστήρια του όντος. Το αποτέλεσμα είναι το αναμενόμενο: πλήρης αποτυχία και αξεδιάλυτες αντιφάσεις στις χίλιες και μια παραλλαγές των ονομαζόμενων επιστημονικών θεωριών, και σ' αυτήν την θεωρία όπως και σε όλες τις άλλες.

υπόθεση του νεφελώματος που περιλαμβάνει την θεωρία της ύπαρξης μιας αρχέγονης ύλης διαχυμένης σε μια νεφελοειδή κατάσταση, δεν είναι καθόλου σύγχρονη στην αστρονομία, όπως γνωρίζει ο καθένας. Ο Αναξιμένης της Ιωνικής σχολής δίδασκε ήδη ότι τα σώματα των άστρων σχηματίστηκαν μέσω προοδευτικής συμπύκνωσης μια αρχέγονης *προγενετικής ύλης*, η οποία είχε σχεδόν ένα αρνητικό βάρος και ήταν διασκορπισμένη στον Χώρο σε μια υπερβολικά εκλεπτυσμένη κατάσταση.

Ο Τύχο Μπράχε, που θεωρούσε τον Γαλαξία σαν μια αιθερική ουσία, πίστευε ότι το νέο άστρο που εμφανίστηκε στην Κασσιόπεια το 1572 είχε σχηματιστεί από αυτήν την ύλη". (*Προγυμνάσματα ανασκευών αστρονομίας*, σελ. 795.) Παρόμοια ο Κέπλερ πίστευε ότι το άστρο του 1606 είχε σχηματι στεί από την αιθερική ουσία που γεμίζει το σύμπαν. (*Περί του νέου άστρου στα πόδια του Οφιούχου... Τρίγωνο πύρινο*, Πράγα, 1606, σελ. 115.) Απέδωσε στον ίδιο αιθέρα την εμφάνιση ενός φωτεινού δακτυλίου γύρω από την Σελήνη, κατά την διάρκεια της ολικής έκλειψης του Ήλιου που παρατηρήθηκε στην Νάπολη το 1605. Ακόμα αργότερα, το 1714, αναγνωρίστηκε από τον Χάλλεϋ η ύπαρξη μιας αυτόφωτης ύλης.[614] Τέλος το ομώνυμο περιοδικό δημοσίευσε το 1811 την περίφημη υπόθεση πάνω στον μετασχηματισμό του νεφελώματος σε άστρα, του έξοχου αστρονόμου σερ Ο. Χέρσελ,[615] μετά από την οποία η θεωρία του νεφελώματος έγινε δεκτή από την Βασιλική Ακαδημία.[616]

Στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, στην σελίδα 245, μπορεί να διαβαστεί το άρθρο "Οι Μυημένοι αρνούνται την θεωρία του Νεφελώματος;". Η απάντηση που δίνεται εκεί είναι:"Όχι, δεν

614"Μια Αναφορά αρκετών παράξενων Μετεώρων ή Φώτων στον Ουρανό", του δρ. Έντμοντ Χάλλεϋ. *Φιλοσοφικά Πρακτικά*, Τομ. XXIX, Νο 341, Οκτ.-Δεκ., 1714, σελ. 159-164.

615 "Αστρονομικές Παρατηρήσεις σχετιζόμενες με την Κατασκευή του Ουρανού κ.τ.λ.", του σερ Ο. Χέρσελ. *Φιλοσοφικά Πρακτικά*, Τομ. 101, 1811, σελ. 269-336.

616 Παράβαλε Κ. Βολφ, *Οι κοσμογονικές υποθέσεις*, σελ. 2.

αρνούνται τις γενικές προτάσεις της, *ούτε την προσεγγίζουσα αλήθεια των επιστημονικών υποθέσεων*. Αρνούνται απλώς την *πληρότητα* της παρούσας θεωρίας, καθώς και το ολοκληρωτικό λάθος των πολλών αποκαλούμενων "ξεσκεπασμένων" παλιών θεωριών, οι οποίες κατά την διάρκεια του τελευταίου αιώνα ακολούθησαν η μια την άλλη σε γρήγορη διαδοχή".

Εκείνη την εποχή χαρακτηρίστηκε σαν "ασαφής απάντηση". Υποστήριξαν πως μια τέτοια ασέβεια προς την επίσημη επιστήμη έπρεπε να δικαιώνεται με την παρουσίαση, προς αντικατάσταση της ορθόδοξης υπόθεσης, μιας άλλης θεωρίας πιο πλήρους από την δική τους που να έχει ένα πιο σταθερό έδαφος πάνω στο οποίο να βασίζεται. Σ' αυτό μια είναι η απάντηση: είναι άσκοπο να παρουσιάζονται απομονωμένες θεωρίες σχετικά με πράγματα ενσωματωμένα σε ένα συνολικό και διαδοχικό σύστημα, οι οποίες όταν αποχωρίζονται από το κύριο σώμα της διδασκαλίας χάνουν αναγκαστικά την ζωτική συνοχή τους και έτσι δεν βοηθούν σε τίποτε όταν μελετώνται ανεξάρτητα. Για να μπορέσει κανείς να εκτιμήσει και να αποδεχτεί τις αποκρυφιστικές απόψεις πάνω στην θεωρία του νεφελώματος, πρέπει να μελετήσει ολόκληρο το εσωτερικό κοσμογονικό σύστημα. Και δεν έχει φτάσει ακόμα ο καιρός για να ζητήσουμε από τους αστρονόμους να δεχτούν τον Φοχάτ και τους θείους Δομητές. Ακόμη και τα αναντίρρητα σωστά συμπεράσματα του σερ Ο. Χέρσελ, που δεν είχαν τίποτε "υπερφυσικό" μέσα τους, σχετικά με τον Ήλιο που ονομάζεται "*σφαίρα πυρός*" (ίσως) *μεταφορικά* και οι πρώτες υποθέσεις του σχετικά με την φύση εκείνου το οποίο τώρα ονομάζεται θεωρία των φύλλων ιτιάς του Νέισμιθ, έγιναν αιτία να περιγελάσουν αυτόν τον πιο έξοχο από όλους τους αστρονόμους άλλοι, λιγότερο εξέχοντες συνάδελφοί του, οι οποίοι είδαν και βλέπουν στις ιδέες του μόνο "ευφάνταστες και απίθανες θεωρίες". Πριν μπορέσει ολόκληρο το εσωτερικό σύστημα να παρουσιαστεί και να εκτιμηθεί από τους αστρονόμους, θα πρέπει να επιστρέψουν σε μερικές από αυτές τις "απηρχαιωμένες ιδέες"˙ όχι μόνο σ' αυτές του Χέρσελ αλλά στο όνειρα των πιο παλιών Ινδών αστρονόμων και να εγκαταλείψουν τις δικές τους θεωρίες, που καμιά τους δεν είναι λιγότερο "φανταστική" μόνο και μόνο επειδή εμφανίστηκαν πριν από 80 χρόνια και οι άλλες πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια. Πάνω απ' όλα, θα πρέπει να σεβαστούν τις ιδέες σχετικά με την *στερεότητα* και την *πυράκτωση* του Ήλιου, αναμφίβολα του Ήλιου που "λάμπει" αλλά δεν "καίγεται". Έπειτα αναφέρεται ότι, σχετικά με την άποψη του σερ Ο. Χέρσελ, εκείνα τα "αντικείμενα", όπως ονόμαζε τα "φύλλα ιτιάς", είναι οι άμεσες *πηγές του ηλιακού φωτός και θερμότητας*. Και ενώ η εσωτερική διδασκαλία δεν τα θεωρεί όπως τα θεωρούσε εκείνος – δηλαδή, σαν οργανισμούς που μετέχουν της φύσης της ζωής, γιατί τα Ηλιακά "Όντα" δύσκολα τοποθετούνται μέσα στην τηλεσκοπική εστία, ωστόσο βεβαιώνει ότι ολόκληρο το Σύμπαν είναι γεμάτο από τέτοιους "οργανισμούς", συνειδητούς και ενεργούς σύμφωνα με την εγγύτητα ή την απόσταση των πεδίων τους προς, ή από, το δικό μας πεδίο συνείδησης και ότι τελικά ο μεγάλος αστρονόμος είχε δίκιο όταν έλεγε πως "δεν γνωρίζουμε ότι η ζωτική δράση είναι αναγκασμένη να αναπτύξει ταυτόχρονα θερμότητα, φως και ηλεκτρισμό", όταν συλλογιζόταν σχετικά μ' αυτούς τους υποτιθέμενους "οργανισμούς". Γιατί, διακινδυνεύοντας να περιγελαστεί από ολόκληρο τον κόσμο των φυσικών, ο αποκρυφιστής ισχυρίζεται πως όλες οι "Δυνάμεις" των Επιστημόνων έχουν την προέλευσή τους στην *Ζωτική* Αρχή, την ΜΙΑ ΖΩΗ συλλογικά του ηλιακού μας συστήματος, όπου αυτή η "ζωή" είναι ένα τμήμα, ή μάλλον μια από τις *όψεις* της Μιας Συμπαντικής ΖΩΗΣ.

Μπορούμε επομένως – όπως στο άρθρο που εξετάζουμε, στο οποίο με την αυθεντία των Μυημένων υποστηρίζεται ότι είναι "αρκετό να γίνει ένα *ρεζουμέ* αυτών που οι φυσικοί *δεν γνωρίζουν*" – μπορούμε, ισχυριζόμαστε, να καθορίσουμε την θέση μας σχετικά με την σύγχρονη θεωρία του νεφελώματος και το προφανές λάθος της, τονίζοντας απλώς γεγονότα διαμετρικά αντίθετα με την τωρινή μορφή της. Και για να αρχίσουμε, τι διδάσκει αυτή η θεωρία; Συνοψίζοντας τις παραπάνω υποθέσεις, γίνεται φανερό ότι η θεωρία του Λαπλάς – που τώρα, άλλωστε, έγινε εντελώς αγνώριστη – ήταν ατυχής. Αρχικά υποθέτει ότι η Κοσμική ύλη υπάρχει σε μια κατάσταση νεφελοειδούς διάχυσης "τόσο λεπτή ώστε η παρουσία της δύσκολα μπορεί να γίνει αντιληπτή". (*Παρουσίαση του συστήματος του κόσμου*, τομ. II, 1. V Κεφ. vi, σελ. 426.) Δεν γίνεται καμιά προσπάθεια από μέρους του να διεισδύσει στο μυστήριο της ύπαρξης, παρά μόνο σχετικά με την άμεση εξέλιξη του μικρού μας ηλιακού συστήματος.

Επομένως είτε αποδέχεται κανείς, είτε απορρίπτει την θεωρία του στην σχέση της με τα άμεσα κοσμολογικά προβλήματα που παρουσιάζονται για λύση, μπορεί απλώς να πει ότι μετατόπισε το μυστήριο λίγο παραπέρα. Ο Λαπλάς δεν επιχειρεί να δώσει απάντηση στο αιώνιο ερώτημα: "Από πού προέρχεται η ίδια η ύλη˙ από πού προέρχεται η εξελικτική ώθηση που καθορίζει τις κυκλικές συσσωρεύσεις και διαλύσεις της˙ από πού η μοναδική συμμετρία και τάξη με την οποία διευθετήθηκαν και συγκεντρώθηκαν σε ομάδες τα πρωταρχικά άτομα;" Το μόνο το οποίο συναντάμε είναι ένα σκιαγράφημα των *πιθανών* γενικών αρχών πάνω στις οποίες υποτίθεται ότι βασίστηκε η πραγματική πρόοδος. Και ποια είναι, λοιπόν, αυτή η τόσο τιμώμενη σήμερα σημείωση πάνω στην λεχθείσα πρόοδο; Τι είναι αυτό το τόσο θαυμαστά καινούργιο και πρωτότυπο που μας έδωσε, ώστε ο σκελετός του να χρησιμεύει σαν βάση για την σύγχρονη θεωρία του νεφελώματος; Να τι συγκεντρώνει κανείς από διάφορα αστρονομικά έργα.

Λαπλάς θεωρούσε ότι, σαν αποτέλεσμα της συμπύκνωσης των ατόμων του πρωταρχικού νεφελώματος, σύμφωνα με τον "νόμο" της βαρύτητας, η αεριώδης πλέον ή ίσως εν μέρει ρευστή μάζα απέκτησε μια περιστροφική κίνηση. Καθώς η ταχύτητα της περιστροφής της μεγάλωνε, πήρε την μορφή ενός λεπτού δίσκου. Τέλος, όταν η φυγόκεντρος δύναμη ξεπέρασε την δύναμη συνοχής, τεράστιοι δακτύλιοι αποσπάστηκαν από τα άκρα της περιστρεφόμενης πυρακτωμένης μάζας, συστελλόμενοι αναγκαστικά εξαιτίας της βαρύτητας (όπως έγινε αποδεκτό) σε σφαιροειδή σώματα τα οποία αναγκαστικά θα συνεχίζουν να διατηρούν την ίδια τροχιά που κατείχε προηγούμενα η εξωτερική ζώνη από την οποία αποσπάστηκαν. ("Ο Λαπλάς θεώρησε ότι οι εξωτερικές και εσωτερικές ζώνες του δακτυλίου περιστρέφονταν με την ίδια γωνιακή ταχύτητα, όπως θα συνέβαινε στην περίπτωση ενός στερεού δακτυλίου·αλλά η αρχή των ίσων επιφανειών απαιτεί οι εσωτερικές ζώνες να περιστρέφονται πιο γρήγορα από τις εξωτερικές".)[617] Η ταχύτητα του εξωτερικού άκρου κάθε δημιουργούμενου πλανήτη, είπε, υπερέβαινε εκείνη του εσωτερικού, με αποτέλεσμα μια περιστροφή γύρω από τον άξονά του. Τα πιο πυκνά σώματα αποσπάστηκαν τελευταία και τέλος, κατά την διάρκεια των αρχικών σταδίων του σχηματισμού τους, οι πρόσφατα αποχωρισμένες σφαίρες με την σειρά τους δημιούργησαν έναν ή περισσότερους δορυφόρους. Διατυπώνοντας την ιστορία της αποκοπής και της πλανητοποίησης των δακτυλίων, ο Λαπλάς λέει:

> Σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις ο κάθε δακτύλιος ατμών πρέπει να διασπάστηκε σε πολυάριθμες μάζες, οι οποίες κινούμενες με μια σχεδόν ομοιόμορφη ταχύτητα πρέπει να συνέχισαν να περιφέρονται στην ίδια απόσταση γύρω από τον Ήλιο. Αυτές οι μάζες πρέπει να πήραν σφαιροειδή μορφή με μια κίνηση περιστροφής στην ίδια κατεύθυνση με την περιφορά τους, αφού τα εσωτερικά τους μόρια [αυτά που είναι πιο κοντά στον Ήλιο] θα πρέπει να είχαν μικρότερη πραγματική ταχύτητα από τα εξωτερικά. Έπειτα θα πρέπει να σχηματίστηκαν πολλοί πλανήτες σε αεριώδη κατάσταση. Αλλά αν ένας απ' αυτούς ήταν αρκετά ισχυρός ώστε να ενώσει με επιτυχία, μέσω της έλξης του, όλους τους άλλους γύρω από το κέντρο του, τότε ο δακτύλιος των αερίων θα πρέπει μ' αυτόν τον τρόπο να μεταβλήθηκε σε μια μοναδική σφαιροειδή μάζα αερίων που περιφέρεται γύρω από τον Ήλιο με περιστροφή προς την ίδια κατεύθυνση όπως και η περιφορά της.
> τελευταία περίπτωση υπήρξε η πιο συνηθισμένη, αλλά το ηλιακό μας σύστημα παρουσιάζει την πρώτη περίπτωση, με τους τέσσερις μικρούς πλανήτες που κινούνται ανάμεσα στον Δία και στον Άρη. (*Παρουσίαση του συστήματος του κόσμου*, σελ. 433. 340.)

Ενώ ελάχιστοι θα είναι εκείνοι που θα αρνηθούν την "θαυμαστή τόλμη αυτής της υπόθεσης", ωστόσο είναι αδύνατο να μην αναγνωρίσει κανείς τις αξεπέραστες δυσκολίες που την συνοδεύουν. Για παράδειγμα, γιατί βρίσκουμε ότι οι δορυφόροι του Ποσειδώνα και του Ουρανού παρουσιάζουν μια ανάδρομη κίνηση; Γιατί, παρά την μικρή απόστασή της από τον Ήλιο, η Αφροδίτη έχει μικρότερη πυκνότητα από την Γη; Παρόμοια, γιατί ο πιο απομακρυσμένος Ουρανός έχει μεγαλύτερη πυκνότητα από τον Κρόνο; Πώς γίνεται να υπάρχουν τόσες πολλές διαφορές στην απόκλιση του άξονα και της τροχιάς των υποτιθέμενων απογόνων του κεντρικού σώματος; Πώς γίνεται να παρατηρούνται τόσο εκπληκτικές διαφορές στο μέγεθος των πλανητών; Πώς γίνεται οι δορυφόροι του Δία να έχουν 288 φορές μεγαλύτερη πυκνότητα από τον αρχικό πλανήτη; Γιατί

617 *Κοσμική Ζωή*, σελ. 121. Ο καθηγητής Ουίντσελ τονίζει αρκετά λάθη του Λαπλάς στο έργο του, αλλά όντας ο ίδιος γεωλόγος δεν είναι και αυτός αλάθητος στις "αστρονομικές υποθέσεις" του.

παραμένουν ακόμα ανεξήγητα τα φαινόμενα των μετεώρων και των κομητικών συστημάτων; Για να αναφέρουμε τα λόγια ενός Διδασκάλου: "Αυτοί [οι αποκρυφιστές] βρήκαν ότι η φυγοκεντρική θεωρία Δυτικής προέλευσης είναι ανίκανη να καλύψει όλο το έδαφος. Ότι αβοήθητη δεν μπορεί να ερμηνεύσει κάθε πεπλατυσμένο σφαιροειδές, ούτε να εξηγήσει τέτοιες φανερές δυσκολίες σαν αυτές που παρουσιάζονται από την σχετική πυκνότητα μερικών πλανητών. Πράγματι, πώς μπορεί οποιοσδήποτε υπολογισμός της φυγόκεντρης δύναμης να μας εξηγήσει, για παράδειγμα, γιατί ο Ερμής – του οποίου η περιφορά είναι, όπως μας λένε, μόνο το ένα τρίτο της γήινης και η πυκνότητά του μόνο κατά το ένα τέταρτο μεγαλύτερη από της Γης – θα πρέπει να έχει μια συμπίεση των πόλων πάνω από δέκα φορές μεγαλύτερη από της Γης; Και ακόμα, γιατί ο Δίας – του οποίου η περιστροφή ισημερινού λέγεται ότι είναι 'είκοσι επτά φορές μεγαλύτερη και η πυκνότητα του μόνο το ένα πέμπτο της γήινης' – γιατί πρέπει να έχει πολική συμπίεση δεκαεπτά φορές μεγαλύτερη από της Γης; Ή γιατί ο Κρόνος – όπου η φυγόκεντρος δύναμη έχει να αντιμετωπίσει μια ισημερινή ταχύτητα πενήντα πέντε φορές μεγαλύτερη από του Ερμή – θα πρέπει να έχει πολική συμπίεση μόνο τρεις φορές μεγαλύτερη από του Ερμή; Και σαν επιστέγασμα των παραπάνω αντιφάσεων μας ζητούν να πιστέψουμε στις Κεντρικές Δυνάμεις, όπως διδάσκονται από την σύγχρονη επιστήμη, ακόμα και όταν μας λένε ότι η ύλη στον ισημερινό του Ήλιου – που έχει πάνω από τέσσερις φορές την φυγόκεντρη ταχύτητα της επιφάνειας του ισημερινού της Γης και μόνο το ένα τέταρτο της ύλης του γήινου ισημερινού – δεν εμφανίζει καμιά τάση να διογκωθεί στον ηλιακό ισημερινό, ούτε εμφανίζει την παραμικρή συμπίεση στους πόλους του ηλιακού άξονα. Δηλαδή, με άλλα και πιο καθαρά λόγια: ο Ήλιος, αν και η φυγόκεντρος δύναμη δρα πάνω σε μια πυκνότητα που είναι μόνο το ένα τέταρτο της γήινης, δεν έχει καμιά συμπίεση στους πόλους! Βλέπουμε ότι αυτή η αντίρρηση έχει παρουσιαστεί από αρκετούς αστρονόμους, όμως μέχρι τώρα, απ' όσο ξέρουν οι 'μυημένοι', ποτέ δεν εξηγήθηκε ικανοποιητικά".

"Επομένως αυτοί [οι μυημένοι] λένε ότι οι μεγάλοι άνδρες της επιστήμης της Δύσης μη γνωρίζοντας... σχεδόν τίποτε ούτε για την κομητική ύλη, ούτε για την φυγόκεντρο και κεντρομόλο δύναμη, για την φύση του νεφελώματος ή την φυσική σύσταση του Ήλιου, των άστρων ή ακόμα και της Σελήνης, είναι απερίσκεπτο να μιλούν με τόση σιγουριά σχετικά με 'την κεντρική μάζα του Ήλιου' που εκτοξεύει στο διάστημα πλανήτες, κομήτες και δεν ξέρω τι άλλο... Εμείς υποστηρίζουμε ότι: αυτός [ο Ήλιος] δεν εκπέμπει παρά μόνο την *ζωτική* αρχή, *την ψυχή αυτών των σωμάτων, δίνοντάς την και ξαναπαίρνοντάς την πίσω*, στο μικρό μας ηλιακό σύστημα, όπως ο "Συμπαντικός Ζωοδότης"... στο Άπειρο και στην Αιωνιότητα και ότι το ηλιακό σύστημα είναι ένας *Μικρόκοσμος* του ΕΝΟΣ *Μακρόκοσμου*, ακριβώς όπως ο άνθρωπος είναι μικρόκοσμος όταν συγκριθεί με τον δικό του ηλιακό κόσμο". (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 249-251.)

βασική ικανότητα, την οποία κατέχουν όλα τα κοσμικά και γήινα στοιχεία, να δημιουργούν μέσα τους μια κανονική και αρμονική σειρά αποτελεσμάτων, μια αλυσίδα αιτίων και αποτελεσμάτων, είναι μια αναντίρρητη απόδειξη ότι είτε εμψυχώνονται από μια *εκ των έξω ή εκ των ένδον* ΔΙΑΝΟΙΑ, είτε κρύβουν μια τέτοια μέσα ή πίσω από το *εκδηλωμένο πέπλο*. Ο αποκρυφισμός δεν αρνείται την βεβαιότητα της μηχανιστικής προέλευσης του Σύμπαντος, υποστηρίζει απλώς την απόλυτη αναγκαιότητα κάποιου είδους μηχανουργών *πίσω* από (ή *μέσα* σε) αυτά τα Στοιχεία: ένα δόγμα για εμάς. Αυτό που έκτισε τον Κόσμο και τα πάντα μέσα σ' αυτόν δεν ήταν η τυχαία σύμπτωση των ατόμων του Λουκρήτιου, που ο ίδιος γνώριζε καλύτερα. Η ίδια η Φύση έρχεται σε αντίθεση με μια τέτοια θεωρία. Ο ουράνιος χώρος, που περιέχει ύλη τόσο εκλεπτυσμένη όπως είναι ο Αιθέρας, δεν μπορεί να κληθεί να εξηγήσει, με ή χωρίς έλξη, την κοινή κίνηση του πλήθους των άστρων. Αν και η τέλεια συμφωνία της αμοιβαίας περιφοράς τους δείχνει καθαρά την παρουσία μιας μηχανιστικής αιτίας στην Φύση, ωστόσο ακόμα και ο ίδιος ο Νεύτωνας που από όλους τους ανθρώπους είχε το μεγαλύτερο δικαίωμα να εμπιστεύεται τα συμπεράσματα και τις απόψεις του – αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την ιδέα ότι θα εξηγήσει ποτέ, με τους νόμους της *γνωστής* Φύσης και τις υλικές δυνάμεις της την αρχική ώθηση που δόθηκε σε εκατομμύρια σφαίρες. Αναγνώριζε πλήρως τα όρια που χωρίζουν την δράση των φυσικών Δυνάμεων από την δράση των ΔΙΑΝΟΙΩΝ που θέτουν τους αμετάβλητους νόμους σε τάξη και δράση. Κι αν ένας Νεύτωνας αναγκάστηκε να απαρνηθεί μια τέτοια ελπίδα, τότε ποιος από τους σύγχρονουο υλιστές πυγμαίους έχει δικαίωμα να πει: "Εγώ γνωρίζω καλύτερα";

Για να είναι πλήρης και κατανοητή μια κοσμογονική θεωρία πρέπει να αρχίζει με μια πρωταρχική Ουσία διαχυμένη σε όλο τον απεριόριστο Χώρο, *μιας διανοητικής και θείας φύσης*. Αυτή η ουσία πρέπει να είναι η Ψυχή και το Πνεύμα, η Σύνθεση και η *Έβδομη Αρχή* του εκδηλωμένου Κόσμου και – για να χρησιμεύει σαν ο πνευματικός της *Ουπάντι* – πρέπει να υπάρχει

έκτη, ο φορέας της: η *πρωταρχική φυσική ύλη*, θα λέγαμε, αν και η φύση της θα ξεφεύγει πάντα από τις περιορισμένες κανονικές αισθήσεις μας. Για έναν αστρονόμο είναι εύκολο, αν είναι προικισμένος με ικανότητα φαντασίας, να φτιάξει μια θεωρία για την ανάδυση του σύμπαντος από το χάος, εφαρμόζοντας απλώς τις αρχές της μηχανικής. Αλλά ένα τέτοιο σύμπαν, σε σχέση με τον επιστημονικό ανθρώπινο δημιουργό του, θα αποδεικνύεται πάντα ένα τέρας του Φραγκενστάιν και θα τον οδηγεί σε ατέλειωτα μπερδέματα. Η χρησιμοποίηση μόνο των μηχανικών νόμων δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει τον διανοητή πέρα από τον αντικειμενικό κόσμο, ούτε μπορεί να αποκαλύψει στους ανθρώπους την προέλευση και το τελικό πεπρωμένο του Κόσμου. Εκεί οδήγησε την Επιστήμη η θεωρία του νεφελώματος. Είναι αναντίρρητο γεγονός και αλήθεια ότι αυτή η θεωρία είναι δίδυμη αδελφή με εκείνη του Αιθέρα και πως και οι δυο είναι τέκνα της αναγκαιότητας˙ η μια όντας απαραίτητη για να ερμηνεύσει την μεταβίβαση του φωτός και η άλλη για να εξηγήσει το πρόβλημα της προέλευσης των ηλιακών συστημάτων. Το ερώτημα μ' αυτές είναι: πώς γίνεται και η ίδια ομοιογενής ύλη,[618] υπακούοντας στους νόμους του Νεύτωνα, μπορεί να γεννάει σώματα – Ήλιο, πλανήτες και τους δορυφόρους τους – που υπόκεινται σε συνθήκες ταυτότητας της κίνησης και σχημάτισαν τόσο ετερογενή στοιχεία.

Μήπως η θεωρία του νεφελώματος θα βοηθούσε να λυθεί το πρόβλημα, έστω και αν εφαρμοζόταν μόνο σε σώματα θεωρούμενα σαν άψυχα και υλικά; Ασφαλώς όχι. Γιατί ποια πρόοδο έκανε από το 1811 όταν η μελέτη του σερ Ο. Χέρσελ που παρουσίασε για πρώτη φορά γεγονότα βασισμένα στην παρατήρηση και έδειξε την ύπαρξη της νεφελοειδούς ύλης, έκανε τους "Γιους" της Βασιλικής Εταιρείας να "φωνάξουν από χαρά"; Από τότε μια ακόμα μεγαλύτερη ανακάλυψη επέτρεψε, μέσω της φασματικής ανάλυσης, την επαλήθευση και την επιβεβαίωση του συμπεράσματος του σερ Ο. Χέρσελ. Ο Λαπλάς χρειαζόταν κάποιο είδος αρχέγονου "κοσμικού υλικού" για να αποδείξει την ιδέα της προοδευτικής κοσμικής εξέλιξης και ανάπτυξης. Να το, όπως προσφέρθηκε πριν από δυο χιλιάδες χρόνια.

Το "κοσμικό υλικό", το τωρινό νεφέλωμα, ήταν γνωστό από την πιο παλιά αρχαιότητα. Ο Αναξαγόρας δίδασκε ότι, αφού διαφοροποιήθηκε, το επακόλουθο μείγμα των ετερογενών ουσιών παρέμενε ακίνητο και ανοργάνωτο μέχρις ότου τέλος "ο Νους" – το συλλογικό σώμα των Ντιάνι Τσόχαν, λέμε εμείς – άρχισε να το επεξεργάζεται και να του μεταβιβάζει κίνηση και τάξη. (Αριστοτέλης, *Φυσικά,* VIII, 1.) Η θεωρία επιστρέφει τώρα στο πρώτο τμήμα της, αφού απορρίπτεται

ιδέα κόποι ας "Διάνοιας" που παρεμβαίνει. Η φασματική ανάλυση αποκαλύπτει την ύπαρξη νεφελωμάτων αποτελούμενων ολοκληρωτικά από αέρια και φωτεινούς ατμούς. Μήπως αυτή είναι

αρχέγονη νεφελοειδής ύλη; Λέγεται ότι το φάσμα αποκαλύπτει τις φυσικές καταστάσεις της ύλης που εκπέμπει κοσμικό φως. Το φάσμα των διαλυτών και αδιάλυτων νεφελωμάτων φαίνεται ότι είναι τελείως διαφορετικό, το φάσμα των τελευταίων δείχνει ότι η φυσική τους κατάσταση είναι εκείνη του φωτεινού αερίου ή ατμού. Οι φωτεινές γραμμές ενός νεφελώματος αποκαλύπτουν την ύπαρξη σ' αυτό υδρογόνου και άλλων υλικών ουσιών γνωστών και αγνώστων. Το ίδιο και στην ατμόσφαιρα του Ηλίου και των άστρων. Αυτό οδηγεί στο άμεσο συμπέρασμα ότι ένα άστρο σχηματίζεται από την συμπύκνωση ενός νεφελώματος και επομένως ότι ακόμα και τα μέταλλα πάνω στην Γη σχηματίζονται εξαιτίας της συμπύκνωσης του υδρογόνου ή κάποιας άλλης αρχέγονης ύλης, κάποιου προγονικού εξαδέλφου του "ήλιου" ίσως, ή κάποιου άγνωστου ακόμα υλικού; *Αυτό δεν έρχεται αεαντίθεση με τις απόκρυφες διδασκαλίες*. Και αυτό είναι το πρόβλημα που προσπαθεί να λύσει η χημεία. Και αργά ή γρήγορα θα πρέπει να πετύχει αποδεχόμενη, όταν το

618 Αν οι αστρονόμοι, στην παρούσα κατάσταση γνώσης, επέμεναν στην υπόθεση του Λαπλάς, που ήταν απλώς ο σχηματισμός του πλανητικού συστήματος, ίσως με τον καιρό να κατέληγαν σε μια κατά προσέγγιση αλήθεια. Αλλά τα δυο μέρη του γενικού προβλήματος, εκείνο του σχηματισμού του σύμπαντος, ή του σχηματισμού των ήλιων και των άστρων από την αρχέγονη ύλη και έπειτα η ανάπτυξη των πλανητών γύρω από τον ήλιο τους, βασίζονται πάνω σε εντελώς διαφορετικά γεγονότα στην φύση θεωρούνταν πάντα έτσι από την ίδια την Επιστήμη. Αυτοί είναι οι αντίθετοι πόλοι της ύπαρξης.

κάνει, θέλοντας και μη, την εσωτερική διδασκαλία. Αλλά όταν θα συμβεί αυτό, θα σκοτώσει την θεωρία του νεφελώματος όπως υπάρχει σήμερα.
Στο μεταξύ η Αστρονομία, αν θέλει να θεωρείται σαν μια *ακριβής* επισήμη, δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να δεχτεί την παρούσα θεωρία της προέλευσης των άστρων – έστω και αν ο αποκρυφισμός το κάνει με τον δικό του τρόπο, αφού εξηγεί την προέλευση των άστρων διαφορετικά – γιατί η αστρονομία δεν έχει να επιδείξει ούτε *ένα φυσικό δεδομένο*. Η Αστρονομία θα μπορούσε να προλάβει την Χημεία στην απόδειξη του γεγονότος, αν μπορούσε να επιδείξει ένα πλανητικό νεφέλωμα που να εμφανίζει ένα φάσμα τριών ή τεσσάρων φωτεινών γραμμών, που βαθμιαία συμπυκνώνεται και μεταμορφώνεται σε άστρο, με ένα φάσμα καλυμμένο ολότελα από έναν αριθμό σκοτεινών γραμμών. Αλλά "το θέμα της ποικιλίας των νεφελωμάτων, ακόμα και ως προς την μορφή τους, παραμένει ένα από τα μυστήρια της Αστρονομίας. Τα δεδομένα της παρατήρησης που κατέχουμε μέχρι τώρα είναι πολύ πρόσφατης προέλευσης, πολύ αβέβαια για να μας επιτρέψουν να βεβαιώσουμε οτιδήποτε". (Κ. Τζ. Ε, Βολφ, *Κοσμογονικές Υποθέσεις*, 1886, σελ. 3.)

Από τότε που ανακαλύφθηκε το φασματοσκόπιο, η μαγική του δύναμη αποκάλυψε στους γνώστες του μόνο μια αστρική μεταμόρφωση τέτοιου είδους. Αλλά ακόμα και αυτή η μια έδειξε ακριβώς το αντίθετο από εκείνο που χρειαζόταν για να επιβεβαιωθεί η θεωρία του νεφελώματος: δηλαδή έδειξε *ένα άστρο να μεταμορφώνεται σε πλανητικό νεφέλωμα*. Όπως αναφέρθηκε στο περιοδικό *Το Αστεροσκοπείο* (τομ. I, σελ. 185), το προσωρινό άστρο που εμφανίστηκε στο αστερισμό του Κύκνου τον Νοέμβριο του 1876 και που ανακαλύφθηκε από τον Τζ. Φ. Τζ. Σμιντ, εμφάνιζε ένα φάσμα διακοπτόμενο από πολύ φωτεινές γραμμές. Βαθμιαία το συνεχές φάσμα και οι περισσότερες γραμμές εξαφανίστηκαν αφήνοντας τελικά μια μόνο φωτεινή γραμμή που έμοιαζε να συμπίπτει με την πράσινη γραμμή του νεφελώματος.

Αν και αυτή η μεταμόρφωση δεν είναι ασυμβίβαστη με την υπόθεση της νεφελοειδούς προέλευσης των άστρων, ωστόσο αυτή η μοναδική περίπτωση δεν βασίζεται σε καμιά παρατήρηση και πολύ λιγότερο σε άμεση παρατήρηση. Το συμβάν μπορεί να οφείλεται σε αρκετές άλλες αιτίες. Αφού οι αστρονόμοι έχουν την τάση να νομίζουν ότι οι πλανήτες τείνουν προς κατακρήμνιση στον Ήλιο, γιατί τότε αυτή η ξαφνική λάμψη του άστρου να μην οφείλεται σε μια σύγκρουση τέτοιων κατακρημνισμένων πλανητών ή – όπως προτείνουν πολλοί – στην σύνοδο με κάποιο κομήτη; Πάντως, το μόνο γνωστό παράδειγμα μεταμόρφωσης άστρου από το 1811 δεν είναι υπέρ της θεωρίας του νεφελώματος. Επίσης σχετικά με αυτήν την θεωρία, όπως και με όλες τις άλλες, οι αστρονόμοι διαφωνούν.

Πολύ πριν το σκεφτεί ο Λαπλάς, στην δική μας εποχή, ο Μπουφόν ήταν εκείνος ο οποίος, εντυπωσιασμένος από την ταυτότητα της κίνησης των πλανητών, πρότεινε πρώτος την υπόθεση ότι οι πλανήτες και οι δορυφόροι τους γεννήθηκαν στην αγκαλιά του Ήλιου. Αμέσως, και για τον σκοπό αυτόν, επινόησε έναν ειδικό κομήτη που υποτίθεται ότι, εξαιτίας κάποιου δυνατού πλάγιου χτυπήματος, είχε διασκορπίσει την ποσότητα της ύλης που ήταν αναγκαία για τον σχηματισμό τους. Ο Λαπλάς στο έργο του *Παρουσίαση του Συστήματος του Κόσμου* (σελ. 423) αναγνωρίζει όλα τα δίκια του "κομήτη". Αλλά η ιδέα πάρθηκε και βελτιώθηκε από μια αντίληψη της εναλλακτικής δημιουργίας πλανητών από την κεντρική μάζα του Ήλιου, φαινομενικά χωρίς βάρος ή επιρροή πάνω στην κίνηση των ορατών πλανητών και οι οποίοι είναι προφανώς το ίδιο ανύπαρκτοι, όσο ανύπαρκτη είναι και η εικόνα του Μωϋσή στην Σελήνη.

Αλλά η σύγχρονη θεωρία είναι, επίσης, μια παραλλαγή πάνω σε συστήματα που επεξεργάστηκαν ο Καντ και ο Λαπλάς. Και οι δύο είχαν την άποψη ότι στην αρχή των πραγμάτων όλη εκείνη η ύλη, που τώρα λαμβάνει μέρος στην σύσταση των πλανητικών σωμάτων, ήταν διασκορπισμένη σε όλον τον χώρο που περιλαμβανόταν στο ηλιακό σύστημα, ακόμα και πέρα απ' αυτό. Ήταν ένα νεφέλωμα υπερβολικά μικρής πυκνότητας, η συμπύκνωση του οποίου έδωσε βαθμιαία γέννηση – με έναν μηχανισμό που μέχρι τώρα δεν εξηγήθηκε – στα διάφορα σώματα των συστημάτων μας. Αυτή είναι η αρχική θεωρία του νεφελώματος, μια ατελήςαλλά ωστόσο πιστή επανάληψη – ένα σύντομο κεφάλαιο από τον μεγάλο τόμο της συμπαντικής εσωτερικής κοσμογονίας – των διδασκαλιών της Μυστικής Δοξασίας. Και τα δύο συστήματα, του Καντ και του Λαπλάς, διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό από την σύγχρονη θεωρία, η οποία είναι γεμάτη με αντικρουόμενες *υποθεωρίες* και φανταστικές υποθέσεις.

"Η ουσία της κομητικής ύλης [και εκείνης που αποτελεί τα άστρα] είναι τελείως διαφορετική από οποιοδήποτε χημικό ή φυσικό χαρακτηριστικό με το οποίο [είναι τώρα εξοικειωμένη η Δυτική Επιστήμη]. Ενώ το φασματοσκόπιο έδειξε την πιθανή ομοιότητα [την οφειλόμενη *στην χημική δράση του γήινου φωτός* πάνω στις αναχαιτιζόμενες ακτίνες] του γήινου και του αστρικού υλικού, οι χημικές δράσεις οι χαρακτηριστικές των διαφορετικά εξελιγμένων σωμάτων του διαστήματος δεν έχουν ανιχνευθεί, ούτε αποδείχθηκαν πως είναι ταυτόσημες με κείνες που παρατηρήθηκαν στον πλανήτη μας", λένε οι Διδάσκαλοι (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 241-242 και 239). Ο κ. Κρουκς λέει σχεδόν το ίδιο σε ένα απόσπασμα παρμένο από την διάλεξή του, "Στοιχεία και *Μετα*-Στοιχεία".

> Κ. Βολφ[619] με τον Ο. Χέρσελ παρατηρούν ότι τελικά η υπόθεση του νεφελώματος θα μπορούσε να εμφανίσει προς όφελός της την ύπαρξη πλανητικών νεφελωμάτων σε διάφορους βαθμούς συμπύκνωσης και σπειροειδών νεφελωμάτων με πυρήνες συμπύκνωσης στα άκρα και στο κέντρο τους,[620] Αλλά στην πραγματικότητα στερούμαστε την γνώση του δεσμού που ενώνει το νεφέλωμα με τα άστρα και αφού μας λείπει η άμεση παρατήρηση, εμποδιζόμαστε να την εδραιώσουμε ακόμα και πάνω στην αναλογία της χημικής σύστασης.

Είναι φανερό ότι ακόμα και αν οι άνθρωποι της επιστήμης – παράβλεποντας την δυσκολία που προέρχεται από μια τόσο αναντίρρητη ποικιλία και ετερογένεια της ύλης στην σύσταση των νεφελωμάτων – δεχτούν, μαζί με τους αρχαίους, ότι η προέλευση όλων των ορατών και αόρατων ουρανίων σωμάτων πρέπει να αναζητηθεί στο πρωταρχικό ομοιογενές κοσμικό υλικό, σε ένα είδος ΠΡΟ-*προτύλης*,[621] είναι φανερό ότι αυτό δεν θα έβαζε τέλος στις δυσκολίες τους. Αν δεν δεχτούν, επίσης, ότι το υλικό ορατό Σύμπαν μας είναι απλώς το Στούλα-Σάριρα, το χονδροειδές σώμα του επταπλού Κόσμου, τότε θα πρέπει να αντιμετωπίσουν ένα άλλο πρόβλημα – ειδικά αν διακινδυνεύσουν ισχυριζόμενοι ότι τα ορατά σήμερα σώματα είναι το αποτέλεσμα συμπύκνωσης εκείνης της μιας και μόνης πρωταρχικής ύλης. Γιατί οι απλές παρατηρήσεις τους δείχνουν ότι οι δράσεις που δημιούργησαν το υλικό Σύμπαν είναι πολύ πιο σύνθετες ώστε να μπορέσουν να περιληφθούν σ' αυτήν την θεωρία.

Πρώτα απ' όλα, υπάρχουν δυο ξεχωριστές τάξεις αδιάλυτων νεφελωμάτων, όπως διδάσκει η ίδια η Επιστήμη.

Το τηλεσκόπιο είναι ανίκανο να διακρίνει ανάμεσα στα δυο, αλλά το φασματοσκόπιο μπορεί, και παρατηρεί, επομένως, μια ουσιαστική διαφορά στην φυσική τους σύσταση.[622]

[619] Μέλος του Ινστιτούτου, Αστρονόμος του Αστεροσκοπείου του Παρισιού. *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 3.
[620] Αλλά το φάσμα αυτών των νεφελωμάτων δεν εξακριβώθηκε μέχρι τώρα. Μόνο όταν *βρεθούν* με φωτεινές γραμμές, μόνο τότε μπορούν να αναφερθούν.
[621] Η "Προτύλη" του κ. Κρουκς δεν πρέπει να θεωρείται σαν το πρωταρχικό υλικό από το οποίο οι Ντιάνι Τσόχαν υφαίνουν – σύμφωνα με τους αμετάβλητους νόμους της φύσης – το ηλιακό μας σύστημα. Αυτή η *προτύλη* δεν μπορεί να είναι ούτε η πρώτη *prima materia* του Καντ, την οποία αυτή η μεγάλη διάνοια είδε να χρησιμοποιείται στον σχηματισμό των κόσμων και επομένως μη υπάρχουσα πια σε διάχυτη κατάσταση. Είναι μια ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ φάση στην προοδευτική διαφοροποίηση της κοσμικής ουσίας από την κανονική αδιαφοροποίητη κατάσταση της. Η *Προτύλη*, επομένως, είναι η όψη που παίρνει η ύλη στο μέσον του περάσματος της στην πλήρη αντικειμενικότητα.
[622] "Το θέμα της διαλυτότητας των νεφελωμάτων παρουσιάστηκε συχνά τόσο πολύ κατηγορηματικά και εντελώς αντίθετα προς τις ιδέες που εκφράστηκαν από τον επιφανή επιστήμονα που πειραματίζεται με το φάσμα αυτών των αστερισμών, τον σερ Ο. Χάγκινς. Λέγεται ότι κάθε νεφέλωμα του οποίου το φάσμα περιέχει μόνο φωτεινές γραμμές, είναι αεριώδες και επομένως αδιάλυτο. Κάθε νεφέλωμα με ένα συνεχές φάσμα πρέπει να τελειώνει διαλυόμενο σε άστρα με ένα όργανο ικανής δύναμης. Αυτή η υπόθεση είναι ταυτοχρόνως αντίθετη τόσο με τα αποτελέσματα που αποκτήθηκαν όσο και με την φασματοσκοπική θεωρία. Το νεφέλωμα της *Λύρας*, το νεφέλωμα *Αλτήρ*, η κεντρική περιοχή του νεφελώματος του Ωρίονα, εμφανίζονται διαλυτά και παρουσιάζουν ένα φάσμα φωτεινών γραμμών. Το νεφέλωμα τουCanis Venatici [Κυνός] δεν είναι διαλυτό και δίνει ένα συνεχές φάσμα. Επειδή, πράγματι, το φασματοσκόπιο μας πληροφορεί μεν για την φυσική κατάσταση της συστατικής ύλης των άστρων, αλλά δεν μας παρέχει καμιά ιδέα για τον τρόπο συγκέντρωσής τους. Ένα νεφέλωμα σχηματισμένο από αεριώδεις σφαίρες (ή έστω πυρήνες ελαφρά φωτεινούς, περιβαλλόμενους από μια πανίσχυρη ατμόσφαιρα) μπορεί να δίνει ένα φάσμα γραμμών και ωστόσο να είναι διαλυτό, αυτή φαίνεται ότι είναι η κατάσταση στην περιοχή Χάγκινς του νεφελώματος του Ωρίονα. Ένα νεφέλωμα σχηματισμένο από στερεά ή ρευστά μόρια σε μια κατάσταση πυράκτωσης, ένα πραγματικό σύννεφο, θα δίνει ένα συνεχές φάσμα, αλλά θα είναι αδιάλυτο". (Κ. Βολφ, *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 4. υποσημείωση).

> Μερικά απ' αυτά [μας λέει ο Βολφ] έχουν ένα φάσμα τριών ή τεσσάρων φωτεινών γραμμών και άλλα ένα συνεχές φάσμα. Τα πρώτα είναι αεριώδη, τα άλλα αποτελούνται από κονιορτοποιημένη όλη. Τα πρώτα πρέπει να σχηματίζουν μια πραγματική ατμόσφαιρα: ανάμεσα σ' αυτά πρέπει να τοποθετηθεί και το ηλιακό νεφέλωμα του Λαπλάς. Τα δεύτερα, αποτελούν μια *συγκέντρωση* μορίων που μπορούν να θεωρηθούν σαν ανεξάρτητα και η περιστροφή των οποίων υπακούει στους νόμους του εσωτερικού βάρους: τέτοια είναι τα νεφελώματα που υιοθέτησαν οι Καντ και Φαγιέ. Η παρατήρηση μας επιτρέπει να τοποθετήσουμε τόσο το ένα όσο και το άλλο στην ίδια την αρχή του πλανητικού κόσμου. Αλλά όταν προσπαθούμε να προχωρήσουμε πιο πέρα και να ανέλθουμε στο πρωταρχικό χάος το οποίο δημιούργησε το σύνολο των ουρανίων σωμάτων, πρέπει πρώτα να εξηγήσουμε την ύπαρξη αυτών των δυο τάξεων νεφελωμάτων. Αν το πρωταρχικό χάος ήταν ένα *ψυχρό φωτεινό αέριο*,[623] θα μπορούσε κανείς να κατανοήσει με ποιο τρόπο η συστολή που προέρχεται από την έλξη μπορεί να το θέρμανε και να το έκανε φωτεινό. Πρέπει να εξηγήσουμε την συμπύκνωση αυτού του αερίου μέχρι την κατάσταση των πυρακτωμένων μορίων, η παρουσία των οποίων μας αποκαλύπτεται σε ορισμένα νεφελώματα από το φασματοσκόπιο. Αν το πρωταρχικό χάος αποτελείτο από τέτοια μόρια, πώς έγινε και ορισμένα από τα τμήματα τους πέρασαν σε μια αεριώδη κατάσταση, ενώ άλλα διατήρησαν την αρχική τους κατάσταση; (Βολφ, *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 4-5.)

Αυτή είναι η σύνοψη των αντιρρήσεων και των δυσκολιών στην αποδοχή της θεωρίας του νεφελώματος που παρουσιάστηκαν από τον Γάλλο σοφό, ο οποίος κλείνει αυτό το ενδιαφέρον κεφάλαιο διακηρύσσοντας ότι:

> Το πρώτο μέρος του κοσμογονικού προβλήματος – τι είναι η πρωταρχική ύλη ή χάος και με ποιο τρόπο αυτή η ύλη δημιούργησε τον Ήλιο και τα άστρα; – παραμένει μέχρι σήμερα ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΡΟΜΑΝΤΖΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΛΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ. (Βολφ, *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 5.)

Αν αυτή είναι η τελευταία λέξη της Επιστήμης πάνω στο θέμα, πού πρέπει τότε να στραφεί κανείς προκειμένου να μάθει αυτό που υποτίθεται ότι διδάσκει η θεωρία του νεφελώματος; Τι είναι, πραγματικά, αυτή η θεωρία; Τι είναι, κανείς δεν φαίνεται να το γνωρίζει με σιγουριά. Τι δεν είναι, το μαθαίνουμε απότον πολυδιαβασμένο συγγραφέα της *Κοσμικής Ζωής*. Αυτός μας λέει ότι:

"*Δεν είναι μια θεωρία της εξέλιξης* του Σύμπαντος... Είναι κατά κύριο λόγο μια γενετική εξήγηση των φαινομένων του ηλιακού συστήματος και συμπληρωματικά, ένας συντονισμός σε μια κοινή αντίληψη των βασικών φαινομένων στο αστρικό και νεφελοειδές στερέωμα, *όσο μπόρεσε να διεισδύσει η ανθρώπινη όραση*".

(ΙΙ) "Δεν θεωρεί ότι οι Κομήτες έλαβαν μέρος σε εκείνη την ιδιαίτερη εξέλιξη η οποία δημιούργησε το Ηλιακό Σύστημα". (*Η Εσωτερική Δοξασία θεωρεί το αντίθετο*).

(Και το κάνει επειδή αναγνωρίζει, επίσης, τους κομήτες σαν μορφές κοσμικής ύπαρξης *συντονισμένες με τα αρχικά στάδια της εξέλιξης του νεφελώματος* και στην πραγματικότητα αποδίδει *κυρίως σ' αυτούς* τον σχηματισμό όλων των κόσμων).

(ΙΙΙ) "Δεν αρνείται μια προγενέστερη ιστορία της φωτεινής πύρινης ομίχλης": (το *δευτερεύον* στάδιο της εξέλιξης κατά την Μυστική Δοξασία)... "δεν ισχυρίζεται ότι έφτασε στην απόλυτη αρχή". Και δέχεται ακόμα ότι αυτή η "πύρινη ομίχλη μπορεί να είχε υπάρξει προηγουμένως σε μια ψυχρή, μη φωτεινή και αόρατη κατάσταση..."

(IV) "(Και τελικά ότι) δεν υπόσχεται να ανακαλύψει την προέλευση των πραγμάτων, αλλά *μόνο ένα στάδιο στην υλική ιστορία*"... αφήνοντας "τον φιλόσοφο και τον θεολόγο τόσο ελεύθερους όσο ποτέ να αναζητήσουν την αρχή των τρόπων ύπαρξης." (Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 196-197.)

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ακόμα και ο μεγαλύτερος φιλόσοφος της Αγγλίας – ο Χέρμπερτ Σπένσερ – τάχθηκε ενάντια στην φανταστική θεωρία λέγοντας ότι: (α) "το πρόβλημα της ύπαρξης

623 Βλέπε Στάντζα ΙΙΙ, σλόκα 9 σχετικά με το "Φως ή την Ψυχρή Φλόγα" και το Σχόλιο αριθμός 8, όπου εξηγείται ότι η "μητέρα" (Χάος) είναι ένα ψυχρό Πυρ, μια ψυχρή Ακτινοβολία, χωρίς χρώμα, χωρίς μορφή, στερημένη από κάθε ιδιότητα. Επίσης αναφέρεται, "Η κίνηση είναι το Ένα Αιώνιο *είναι* και περιέχει τις δυνατότητες κάθε ιδιότητας στους Μανβανταρικούς Κόσμους". [Ε.Π.Μπ.].

δεν λύθηκε" μ' αυτήν (β) "η υπόθεση του νεφελώματος δεν ρίχνει κανένα φως πάνω στην προέλευση της διάχυτης ύλης" και (γ) ότι "η υπόθεση του νεφελώματος [όπως είναι τώρα] προϋποθέτει μια Πρώτη Αιτία". (*Επιθεώρηση Ουεστμίνστερ*, Τομ. LXX, Ιούλιος 1858, σελ. 127-128.)

Φοβόμαστε ότι αυτή η τελευταία είναι κάτι περισσότερο απ' ό,τι υπολόγιζαν οι σύγχρονοι φυσικοί μας. Έτσι φαίνεται ότι η φτωχή "υπόθεση" δεν πρέπει να περιμένει ότι θα βρει βοήθεια ή υποστήριξη ούτε καν στον κόσμο των μεταφυσικών.

Εξετάζοντας όλα αυτά, οι αποκρυφιστές πιστεύουν ότι έχουν κάθε δικαίωμα να παρουσιάσουν *την δική τους* φιλοσοφία, οσοδήποτε παρεξηγημένη και εξοστρακισμένη και αν είναι προς το παρόν. Και ισχυρίζονται πως αυτή η αποτυχία των επιστημόνων να ανακαλύψουν την αλήθεια, οφείλεται ολοκληρωτικά στον υλισμό και στην αποστροφή τους για τις υπερβατικές επιστήμες. Όμως, αν και οι επιστημονικές διάνοιες της εποχής μας βρίσκονται πιο μακριά παρά ποτέ από την αληθινή και σωστή δοξασία της Εξέλιξης, ωστόσο παραμένει ακόμα κάποια ελπίδα για το μέλλον, γιατί βλέπουμε ότι υπάρχει ένας άλλος μεγάλος επιστήμονας που μας παρουσιάζει μια φευγαλέα ματιά του.

Σε ένα άρθρο στο περιοδικό *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, πάνω στις "Πρόσφατες Έρευνες στην Μικροσκοπική Ζωή", βλέπουμε τον Χ.Τζ. Σλακ, (Μέλος της Χημικής Εταιρείας, Τμήμα Βασιλικού Στρατιωτικού Κολεγίου) να λέει:

> Υπάρχει μια φανερή σύγκλιση όλων των επιστημών, από την φυσική μέχρι την χημεία και την φυσιολογία, προς κάποια δοξασία εξέλιξης και ανάπτυξης της οποίας, τα γεγονότα του Δαρβινισμού, θα αποτελούν ένα μέρος. Αλλά όσο για το ποια τελική όψη θα πάρει αυτή η δοξασία, υπάρχουν ελάχιστες, αν όχι καθόλου, ενδείξεις και *ίσως δεν θα διαμορφωθεί από τον ανθρώπινο νου, μέχρις ότου τόσο οι μεταφυσικές όσο και οι φυσικές έρευνες προχωρήσουν πολύ περισσότερο*. (Τομ. XIV, 1875, σελ. 252.)

Αυτή είναι πράγματι μια ευχάριστη πρόβλεψη. *Μπορεί*, λοιπόν, να έρθει η ημέρα όπου η "Φυσική Επιλογή", όπως διδάχτηκε από τον Δαρβίνο και τον Χέρμπερτ Σπένσερ, δεν θα αποτελεί παρά μόνο *ένα μέρος*, στην έσχατη τροποποίησή της, της δικής μας Εσωτερικής δοξασίας της Εξέλιξης, η οποία θα είναι ο Μάνου και ο Καπιλά *επεξηγημένοι εσωτερικά*.

XIV

ΔΥΝΑΜΕΙΣ: ΤΡΟΠΟΙ ΚΙΝΗΣΗΣ Ή ΔΙΑΝΟΙΕΣ;

Αυτή είναι, λοιπόν, η τελευταία λέξη της φυσικής επιστήμης μέχρι το παρόν έτος, 1888. Οι μηχανικοί νόμοι ποτέ δεν θα μπορέσουν να αποδείξουν την ομοιογένεια της πρωταρχικής ύλης, παρά μόνο συμπερασματικά και σαν μια απόλυτη αναγκαιότητα, όταν δεν θα μένει καμιά άλλη διέξοδος: όπως στην περίπτωση του Αιθέρα. Η σύγχρονη επιστήμη είναι ασφαλής μόνο στην δική της επικράτεια και περιοχή, μέσα στα φυσικά όρια του ηλιακού μας συστήματος, πέρα από τα οποία το καθετί, κάθε μόριο ύλης, είναι διαφορετικό από την ύλη που γνωρίζει και όπου η ύλη υπάρχει σε καταστάσεις για τις οποίες η επιστήμη δεν μπορεί να σχηματίσει καμιά ιδέα. Εκείνη η ύλη, που είναι πράγματι ομοιογενής, βρίσκεται πέρα από τις ανθρώπινες αντιλήψεις, αν η αντίληψη περιορίζεται μόνο στις πέντε αισθήσεις. Νιώθουμε τα αποτελέσματά της μέσω εκείνων των ΔΙΑΝΟΙΩΝ που είναι αποτελέσματα της πρωταρχικής της διαφοροποίησης, τις οποίες εμείς ονομάζουμε Ντιάνι Τσόχαν ενώ στα Ερμητικά έργα ονομάζονται "Επτά Δημιουργοί", εκείνοι τους οποίους ο Ποίμανδρος, η "θεία Σκέψη", αναφέρει σαν Δομητικές Δυνάμεις και τους οποίους ο Ασκληπιός ονομάζει "Ουράνιους θεούς". Ακόμα και μερικοί αστρονόμοι οδηγήθηκαν να πιστέψουν σε εκείνη την ύλη – την αληθινή πρωταρχική ουσία, το νοούμενο κάθε ύλης που γνωρίζουμε – όταν απελπίστηκαν ότι θα μπορέσουν ποτέ να δικαιολογήσουν την περιστροφή, την βαρύτητα και την προέλευση κάθε μηχανικού φυσικού νόμου, εκτός και αν γίνουν αποδεκτές από την επιστήμη αυτές οι Διάνοιες. Στο προαναφερθέν έργο του Βολφ[624] πάνω στην αστρονομία, ο συγγραφέας υποστηρίζει πλήρως την θεωρία του Καντ και αυτή η τελευταία, αν όχι στην γενική μορφή της οπωσδήποτε όμως σε μερικά χαρακτηριστικά της, θυμίζει έντονα ορισμένες εσωτερικές διδασκαλίες. Εδώ έχουμε το σύστημα του κόσμου *αναγεννημένο από τις στάχτες του*, μέσω ενός νεφελώματος˙ η εκπόρευση από τα σώματα, νεκρά και διαλυμένα στο Διάστημα – αποτέλεσμα της πυράκτωσης του ηλιακού κέντρου – αναζωογονήθηκε από την καύσιμη ύλη των πλανητών. Εύκολα αναγνωρίζει κανείς σ' αυτήν την θεωρία, που γεννήθηκε και αναπτύχθηκε στον νου ενός νεαρού είκοσι πέντε ετών ο οποίος δεν είχε φύγει ποτέ από την γενέτειρά του, μια μικρή πόλη στην Βόρεια Πρωσία (Κένιγκσμπεργκ), είτε μια εξωτερική δύναμη έμπνευσης, είτε την μετενσάρκωση που βλέπουν οι αποκρυφιστές. Αυτή καλύπτει ένα χάσμα το οποίο ο Νεύτωνας, παρ' όλη την ευφυία του, δεν κατάφερε να γεφυρώσει. Και ασφαλώς αυτό που είχε υπόψη του ο Καντ όταν πρότεινε να λύσει την δυσκολία του Νεύτωνα και την αποτυχία του να ερμηνεύσει, μέσω των φυσικών δυνάμεων την πρωταρχική ώθηση που μεταδόθηκε στους πλανήτες, με την υπόθεση μιας συμπαντικά διαχυμένης πρωταρχικής ουσίας, ήταν η δική μας αρχέγονη ύλη, ο Ακασά. Γιατί, όπως λέει στο κεφάλαιο VIII, μόλις γίνει αποδεκτό ότι η τέλεια αρμονία των άστρων και των πλανητών και η σύμπτωση των πεδίων της τροχιάς τους – αποδεικνύει την ύπαρξη μιας φυσικής αιτίας, η οποία επομένως θα είναι η πρωταρχική αιτία, τότε "εκείνη η αιτία *δεν μπορεί, πράγματι, να είναι η ύλη που γεμίζει τους ουράνιους χώρους*". Άλλα πρέπει να είναι εκείνη που γέμιζε αρχικά τον χώρο – ήταν χώρος – και της οποίας η κίνηση στην διαφοροποιημένη ύλη ήταν η αρχή των πραγματικών κινήσεων των αστρικών σωμάτων, και η οποία "*συμπυκνούμενη σ' αυτά τα ίδια τα σώματα,* εγκατέλειψε έτσι το διάστημα το οποίο σήμερα είναι κενό". Με άλλα λόγια, είναι εκείνη η ύλη από την οποία αποτελούνται οι πλανήτες, οι κομήτες και ο ίδιος ο Ήλιος, η οποία έχοντας πάρει αρχικά την μορφή αυτών των σωμάτων διατήρησε την έμφυτη ιδιότητα της κίνησης˙ ιδιότητα η οποία συγκεντρωμένη τώρα στον πυρήνα τους κατευθύνει κάθε κίνηση. Το μόνο που χρειάζεται στα

624 *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*. Εξέταση των σύγρονων επιστημονικών θεωριών πάνω στην προέλευση του κόσμου, βασιζόμενη στην *Θεωρία του Ουρανού*, του Καντ. Παρίσι, 1886.

παραπάνω είναι μια ελαφρά αλλαγή λέξεων και μερικές προσθήκες και θα γίνουν η δική μας Εσωτερική Δοξασία.

Αυτή διδάσκει πως εκείνο που σχημάτισε τους πυρήνες όλων των "αυτοκινούμενων" σωμάτων στον Κόσμο ήταν η αρχική, αρχέγονη *prima materia*, θεία και νοήμων, η άμεση εκπόρευση του Συμπαντικού Νου: η *Ντέβι-πρακρίτι* (το θείο φως το εκπορευόμενο από τον Λόγο, το οποίο «Φως» εμείς ονομάζουμε *Φοχάτ*). Αυτή είναι η εμψυχώνουσα, η πάντα παρούσα κινούμενη δύναμη και ζωτική αρχή, η ζωτική ψυχή των ήλιων, των φεγγαριών, των πλανητών ακόμα και της Γης μας. Η πρώτη, λανθάνουσα˙ η τελευταία, ενεργός: ο αόρατος Κυβερνήτης και οδηγός του χονδροειδούς σώματος του προσκολλημένου και συνδεδεμένου με την Ψυχή του, που είναι η πνευματική εκπόρευση, σε τελευταία ανάλυση, αυτών των αντίστοιχων πλανητικών Πνευμάτων.

Μια άλλη σχεδόν αποκρυφιστική δοξασία είναι και η θεωρία του Καντ ότι, η ύλη από την οποία αποτελούνται οι κάτοικοι και τα ζώα άλλων πλανητών, *έχει ελαφρότερη και πιο λεπτή φύση και πιο τέλεια διάπλαση ανάλογα με την απόστασή τους από τον Ήλιο*. Αυτός ο τελευταίος είναι υπερβολικά γεμάτος από Ζωτικό Ηλεκτρισμό, από την φυσική, ζωοποιό αρχή. Επομένως, οι άνθρωποι του Άρη είναι πιο αιθερικοί από ό,τι είμαστε εμείς, ενώ εκείνοι της Αφροδίτης είναι πιο χονδροειδείς, αν και περισσότερο νοήμονες, αν όχι πνευματικοί.

Αυτή η δοξασία δεν είναι απόλυτα δική μας. Ωστόσο αυτές οι Καντιανές θεωρίες είναι τόσο μεταφυσικές και υπερβατικές όσο και κάθε αποκρυφιστική δοξασία και αρκετοί άνθρωποι της επιστήμης, αν τολμούσαν να εκφράσουν την γνώμη τους, θα τις αποδέχονταν, όπως έκανε ο Βολφ. Από αυτόν τον Καντιανό νου και την ψυχή των Ήλιων και των Άστρων μέχρι τον ΜΑΧΑΤ (νου) και την Πρακρίτι των *Πουρανά*, δεν μένει παρά ένα βήμα. Άλλωστε, η αποδοχή του από την επιστήμη θα σήμαινε μόνο την αποδοχή μιας φυσικής αιτίας, είτε μπορούσε είτε δεν μπορούσε να απλώσει την πίστη της σε τέτοια μεταφυσικά ύφη. Αλλά τότε ο Μαχάτ, ο ΝΟΥΣ, θα ήταν ένας "Θεός" και η φυσιολογία αποδέχεται τον "νου" μόνο σαν μια προσωρινή λειτουργία του υλικού εγκεφάλου και τίποτε περισσότερο.

Σατανάς του Υλισμού περιγελάει τώρα τους πάντες και αρνείται τόσο το ορατό, όσο και το αόρατο. Μη βλέποντας στο φως, στην θερμότητα, στον ηλεκτρισμό, ακόμα και στο φαινόμενο της ζωης παρά μόνο ιδιότητες έμφυτες στην ύλη, γελάει κάθε φορά που η ζωή ονομάζεται ΖΩΤΙΚΗ ΑΡΧΗ και κοροϊδεύει την ιδέα ότι είναι ανεξάρτητη και ξεχωριστή από τον οργανισμό.

Αλλά και εδώ, όπως και σε όλα τα άλλα, οι επιστημονικές γνώμες διαφέρουν και υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι της επιστήμης οι οποίοι δέχονται απόψεις πολύ όμοιες με τις δικές μας. Για παράδειγμα, δείτε τι λέει ο δρ. Ρίτσαρντσον, (που αναφέρθηκε αλλού δια μακρών), για την "ζωτική αρχή" την οποία ονομάζει "νευρικό αιθέρα".

> Μιλάω μόνο για ένα πραγματικό υλικό παράγοντα, εκλεπτυσμένο ίσως για τον κόσμο γενικά, αλλά πραγματικό και υλικό: έναν παράγοντα που έχει την ιδιότητα του βάρους και του όγκου˙ έναν παράγοντα που υπόκειται σε χημική ένωση και επομένως σε αλλαγή φυσικής κατάστασης και συνθήκης˙ έναν παράγοντα παθητικό στην δράση του, δηλαδή που κινείται πάντα από επιρροές ξέχωρες από τον ίδιον,[625] υπακούοντας σε άλλες επιρροές˙ έναν παράγοντα που δεν κατέχει αρχική ισχύ, ούτε δύναμη, φυσική ενέργεια,[626] αλλά που ωστόσο παίζει έναν πολύ σημαντικό, αν όχι πρωταρχικό, ρόλο στην δημιουργία των φαινομένων που προκύπτουν από την δράση της ενέργειας πάνω στην ορατή ύλη. (*Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Τομ. Χ, 1871, σελ. 379.)

Όταν η Βιολογία και η Φυσιολογία αρνούνται *in toto* (*συνολικά*) την ύπαρξη μιας "ζωτικής αρχής" αυτό το απόσπασμα μαζί με την παραδοχή του Κατρεφάζ, αποτελούν μια σαφή επιβεβαίωση πως υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης που έχουν τις ίδιες απόψεις σχετικά με "απόκρυφα πράγματα" με τους θεοσοφιστές και τους αποκρυφιστές. Αυτοί αναγνωρίζουν μια ξεχωριστή ζωτική αρχή, ανεξάρτητη από τον οργανισμό: υλική, φυσικά, *επειδή η φυσική δύναμη*

[625] Αυτό είναι ένα λάθος, που προϋποθέτει έναν υλικό παράγοντα, ξεχωριστό από τις επιρροές που τον κινούν, δηλαδή τυφλή ύλη και ίσως ξανά "θεός", ενώ αυτή η ΜΙΑ Ζωή είναι ο "Ίδιος" ο θεός και οι θεοί. [Ε.Π.Μπ.] [626] Το ίδιο λάθος. [Ε.Π.Μπ.]

δεν μπορεί ποτέ να χωριστεί από την ύλη, αλλά από μια ουσία που υπάρχει σε μια κατάσταση άγνωστη στην επιστήμη. *Γι' αυτούς η ζωή είναι κάτι περισσότερο από την απλή αλληλεπίδραση μορίων και ατόμων*. Υπάρχει μια ζωτική αρχή χωρίς την οποία κανένας μοριακός συνδυασμός δεν θα μπορούσε ποτέ να καταλήξει σε ένα ζωντανό οργανισμό, πολύ λιγότερο στην ονομαζόμενη "ανόργανη" ύλη του δικού μας πεδίου συνείδησης.

Φυσικά, με τους "μοριακούς συνδυασμούς" εννοούνται οι συνδυασμοί της ύλης των τωρινών απατηλών αντιλήψεων μας, τους οποίους η ύλη ενεργοποιεί μόνο σ' αυτό, το δικό μας πεδίο. Και αυτό είναι το κύριο σημείο υπό συζήτηση.[627]

Έτσι οι αποκρυφιστές δεν βρίσκονται μόνοι στις πίστεις τους. Ούτε άλλωστε είναι τόσο ανόητοι, ώστε να απορρίπτουν την "βαρύτητα" της σύγχρονης επιστήμης μαζί με τους άλλους φυσικούς νόμους και αντίθετα να αποδέχονται την *έλξη* και την *άπωση*. Ακόμα σ' αυτές τις δυο αντίθετες Δυνάμεις βλέπουν μόνο τις δυο όψεις της συμπαντικής μονάδας, που ονομάζεται "ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΟΣ ΝΟΥΣ"· στις οποίες όψεις ο αποκρυφισμός, μέσω των μεγάλων ενορατικών του, αντιλαμβάνεται ένα αναρίθμητο Πλήθος λειτουργικών Όντων: Κοσμικοί Ντιάνι Τσόχαν, Οντότητες των οποίων η ουσία στην *δυαδική* φύση της είναι η Αιτία όλων των γήινων φαινομένων. Γιατί αυτή η ουσία είναι ομοούσια με τον συμπαντικό Ηλεκτρικό Ωκεανό που είναι η ΖΩΗ, και όντας, όπως ειπώθηκε, δυαδική – θετική και αρνητική – οι εκπορεύσεις αυτής της δυαδικότητας είναι εκείνες που δρουν πάνω στην Γη κάτω από το όνομα "τρόποι κίνησης". Ακόμα και η λέξη *Δύναμη* έχει γίνει τώρα ενοχλητική από τον φόβο μήπως οδηγήσει κάποιον, έστω και στην σκέψη, να την ξεχωρίσει από την ύλη! Όπως λέει ο αποκρυφισμός τα δυαδικά *αποτελέσματα* αυτής της δυαδικής ουσίας είναι αυτά που τώρα ονομάζονται κεντρομόλος και φυγόκεντρος δύναμη, θετικός και αρνητικός πόλος, ή πολικότητα, ζέστη και κρύο, φως και σκοτάδι κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Και υποστηρίζεται ακόμα ότι οι Έλληνες και Ρωμαιοκαθολικοί χριστιανοί έχουν περισσότερο δίκιο και είναι πιο σοφοί όταν πιστεύουν, όπως και πράγματι κάνουν – έστω και αν τυφλά τους συνδέουν και τους ανάγουν όλους σε έναν ανθρωπομορφικό θεό – σε Αγγέλους, Αρχαγγέλους, Άρχοντες, Σεραφείμ και Πρωινά Αστέρια, με λίγα λόγια σε όλους εκείνους τους θεολογικούς εραστές του ανθρώπινου γένους, που κυβερνούν τα κοσμικά στοιχεία, απ' όσο δίκιο έχει η Επιστήμη που δεν πιστεύει καθόλου σ' αυτά και υποστηρίζει τις μηχανιστικές Δυνάμεις της. Γιατί αυτά δρουν πολύ συχνά με μεγαλύτερη από την ανθρώπινη νοημοσύνη και ορθότητα. Ωστόσο, αυτήν την νοημοσύνη την αρνούνται και την αποδίδουν στην τυφλή τύχη. Αλλά, όπως ο ντε Μαίστρ (*Οι Μέρες της Αγίας Πετρούπολης*) είχε δίκιο όταν ονόμαζε τον νόμο της βαρύτητας απλώς μια λέξη που αντικατέστησε ένα "άγνωστο πράγμα", έτσι κι εμείς έχουμε δίκιο όταν χρησιμοποιούμε την ίδια παρατήρηση για όλες τις άλλες *Δυνάμειςτης* επιστήμης. Και αν μας προβάλουν την αντίρρηση ότι ο Κόμης ντε Μαίστρ ήταν ένας ένθερμος Ρωμαιοκαθολικός, τότε θα αναφέρουμε τον Λεκουτυριέ, που είναι εξίσου ένθερμος υλιστής και ο οποίος είπε το ίδιο πράγμα, καθώς επίσης ο Χέρσελ και πολλοί άλλοι. (*Μουσείο των Επιστημών*, Αύγουστος 1856.)

Από τους *Θεούς* μέχρι τους *ανθρώπους*, από τους Κόσμους μέχρι τα άτομα, από ένα άστρο μέχρι ένα αδύναμο φως, από τον Ήλιο μέχρι την ζωτική θερμότητα του μικρότερου οργανικού όντος: ο κόσμος της Μορφής και της Ύπαρξης είναι μια τεράστια αλυσίδα της οποίας όλοι οι κρίκοι συνδέονται. Ο νόμος της Αναλογίας είναι το πρώτο κλειδί στο κοσμικό πρόβλημα και αυτοί οι κρίκοι πρέπει να μελετηθούν συνδυασμένα στις απόκρυφες σχέσεις μεταξύ τους.

627 "Είναι ο Τζίβα ένας μύθος, όπως λέει η επιστήμη, ή δεν είναι;" ρωτούν μερικοί θεοσοφιστές ταλαντευόμενοι ανάμεσα στην υλιστική και στην ιδεαλιστική επιστήμη. Η δυσκολία της πραγματικής κατανόησης των εσωτερικών προβλημάτων που αφορούν την "έσχατη κατάσταση της ύλης" είναι ξανά το παλιό πρόβλημα του αντικειμενικού και του υποκειμενικού. Τι είναι ύλη; Η ύλη της τωρινής αντικειμενικής μας συνείδησης είναι τίποτε άλλο εκτός από ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ; Είναι αλήθεια ότι τα αισθήματα που δεχόμαστε έρχονται από τα έξω, αλλά μπορούμε να μιλήσουμε πραγματικά (εκτός από όρους φαινομένων) για την "χονδροειδή ύλη" αυτού του πεδίου σαν μια οντότητα ξεχωριστή και ανεξάρτητη από εμάς; Σε όλα αυτά τα επιχειρήματα ο αποκρυφισμός απαντάει: Όντως, στην πραγματικότητας ύλη δεν είναι ανεξάρτητη ούτε υπάρχει έξω από τις αντιλήψεις μας. Ο άνθρωπος είναι μια πλάνη: αποδεκτό. Αλλά η ύπαρξη και η πραγματικότητα άλλων, ακόμα πιο απατηλών, αλλά όχι λιγότερο πραγματικών, οντοτήτων από εμάς, δεν είναι ένας ισχυρισμός που μειώνεται, αλλά μάλλον ενισχύεται από αυτό το δόγμα του βενταντικού ακόμα και του Καντιανού ιδεαλισμού

Όταν, λοιπόν, η Μυστική Δοξασία – υποθέτοντας ότι ο εξαρτημένος ή περιορισμένος χώρος (τοποθεσία) δεν έχει πραγματική ύπαρξη παρά μόνο σ' αυτόν τον κόσμο της πλάνης, ή με άλλα λόγια στις αντιληπτικές μας ικανότητες – όταν, λοιπόν, διδάσκει ότι ο καθένας από τους ανώτερους όσο και από τους κατώτερους κόσμους είναι αλληλοαναμεμειγμένος με τον δικό μας αντικειμενικό κόσμο, ότι εκατομμύρια πράγματα και όντα βρίσκονται από άποψη τοποθεσίας γύρω μας και μέσα μας όπως κι εμείς βρισκόμαστε γύρω και μέσα σ' αυτά, δεν πρόκειται για μεταφορικό τρόπο έκφρασης, αλλά για ένα πραγματικό γεγονός στην Φύση, οσοδήποτε ακατανόητο και αν είναι για τις αισθήσεις μας.

Αλλά πρέπει να κατανοήσει κανείς την ορολογία του αποκρυφισμού πριν κριτικάρει αυτά που βεβαιώνει. Για παράδειγμα, η Δοξασία αρνείται (όπως κάνει και η επιστήμη κατά μια έννοια) να χρησιμοποιήσει της λέξεις "επάνω" και "κάτω", "ανώτερο" και "κατώτερο", αναφορικά με τις ανώτερες σφαίρες, γιατί δεν έχουν κανένα νόημα. Ακόμα και οι όροι "Ανατολή" και "Δύση" είναι απλώς συμβατικοί, αναγκαίοι μόνο για να βοηθούν τις ανθρώπινες αντιλήψεις μας. Γιατί, αν και η Γη έχει τα δυο σταθερά σημεία της στους πόλους, Βόρειο και Νότιο, όμως τόσο η Ανατολή όσο και Δύση μεταβάλλονται σε σχέση με την δική μας θέση πάνω στην επιφάνεια της Γης και σαν αποτέλεσμα της περιστροφής της από τα Δυτικά προς τα Ανατολικά. Επομένως, όταν αναφέρονται "άλλοι κόσμοι" – καλύτεροι ή χειρότεροι, πιο πνευματικοί ή πιο υλικοί, αν και αόρατοι – ο αποκρυφιστής δεν τοποθετεί *αυτές τις σφαίρες ούτε έξω ούτε μέσα* στην Γη μας, όπως κάνουν οι θεολόγοι και οι ποιητές, γιατί η τοποθεσία τους δεν βρίσκεται πουθενά στον χώρο που είναι γνωστός και αντιληπτός από τον αδαή. Αυτές βρίσκονται, θα λέγαμε, αναμεμειγμένες με τον δικό μας κόσμο: αμοιβαία διεισδύουσες σ' αυτόν και διεισδυόμενες απ' αυτόν. Υπάρχουν εκατομμύρια και εκατομμύρια κόσμοι και στερεώματα ορατά σε εμάς. Υπάρχουν ακόμα μεγαλύτεροι αριθμοί πέρα από αυτά που είναι ορατά με τα τηλεσκόπια και πολλά από αυτό το είδος δεν ανήκουν στην δική μας *αντικειμενική* σφαίρα ύπαρξης. Αν και είναι αόρατοι λες και βρίσκονται εκατομμύρια μίλια πέρα από το ηλιακό μας σύστημα, ωστόσο βρίσκονται μαζί μας, κοντά μας μέσα στον δικό μας κόσμο, τόσο αντικειμενικοί και υλικοί για τους αντίστοιχους κατοίκους τους, όσο είναι και ο δικός μας κόσμος για εμάς. Αλλά και πάλι η σχέση αυτών των κόσμων με τον δικό μας δεν είναι η ίδια με την σχέση μιας σειράς αυγοειδών κουτιών που είναι κλεισμένα το ένα μέσα στο άλλο, όπως τα παιχνίδια που ονομάζονται κινέζικες φωλιές. Ο καθένας βρίσκεται ολοκληρωτικά κάτω από τους δικούς του ιδιαίτερους νόμους και συνθήκες, μη έχοντας καμιά άμεση σχέση με την δική μας σφαίρα. Ο κάτοικοί τους, όπως ήδη είπαμε, μπορούν – απ' όσο ξέρουμε και νιώθουμε – να περνούν *μέσα* και *γύρω* από εμάς σαν να είναι άδειος χώρος, αλλά χωρίς να διαταράσσουν την όρασή μας, γιατί δεν διαθέτουμε ακόμα τις αναγκαίες ικανότητες για να τους διακρίνουμε. Όμως, με την πνευματική τους όραση, οι μυημένοι καθώς και μερικά ενορατικά και ευαίσθητα άτομα, μπορούν πάντα να διακρίνουν, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, την παρουσία και την προσέγγιση Όντων που ανήκουν σε άλλες σφαίρες ζωής. Εκείνα από τους (πνευματικά) ανώτερους κόσμους επικοινωνούν, μόνο με κείνους τους γήινους θνητούς που ανέρχονται προς αυτά, μέσω ατομικών προσπαθειών, στο ανώτερο πεδίο το οποίο αυτά καταλαμβάνουν...

"ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ Μπούμι [ΓΗΣ] ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΩΝ *Ντέβα-λοκά* [ΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΣΦΑΙΡΩΝ] ΣΑΝ ΘΕΟΥΣ ΤΟΥΣ· ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΤΕΡΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ *Μπούμι* ΣΑΝ *ντέβα* [ΘΕΟΥΣ] ΤΟΥΣ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕΝ ΤΟ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΥΦΛΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ... ΑΥΤΟΙ [*οι άνθρωποι*] ΤΡΕΜΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ ΕΝΩ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ [*για μαγικούς σκοπούς*]... Η ΠΡΩΤΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΗΤΑΝ ΟΙ "*Γιοι οι Γεννημένοι από τον Νου*" ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ. ΑΥΤΟΙ [*οι πιτρί και ντέβα*] ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ... (*Βιβλίο ΙΙ του Σχολίου πάνω στο Βιβλίο των ΝΤΖΥΑΝ*).

Οι ονομαζόμενοι "μορφωμένοι άνθρωποι" περιγελούν την ιδέα τωνΣυλφίδων, των Σαλαμάνδρων, των Νηρηίδων και των Γνωμών˙ οι άνθρωποι της επιστήμης θεωρούν προσβολή οποιαδήποτε αναφορά τέτοιων δεισιδαιμονιών και με μια περιφρόνηση της λογικής και κοινής γνώμης, που είναι συχνά το προνόμιο της "αποδεκτής αυθεντίας", αφήνουν εκείνους τους οποίους έχουν καθήκον να καθοδηγούν, να μοχθούν κάτω από την παράλογη εντύπωση ότι σε ολόκληρο τον Κόσμο, ή τουλάχιστον στην δική μας ατμόσφαιρα, δεν υπάρχουν άλλα συνειδητά, νοήμονα

όντα εκτός από τους εαυτούς μας.628 Οποιαδήποτε άλλη ανθρωπότητα (*αποτελούμενη από ξεχωριστά ανθρώπινα* όντα) εκτός από μια ανθρωπότητα με δυο πόδια, δυο χέρια και ένα κεφάλι με ανθρώπινα χαρακτηριστικά, δεν μπορεί να ονομαστεί ανθρώπινη – αν και η ετυμολογία της λέξης φαίνεται να έχει ελάχιστη σχέση με την γενική εμφάνιση ενός πλάσματος. Έτσι, ενώ η επιστήμη απορρίπτει κατηγορηματικά ακόμα και την πιθανότητα να υπάρχουν τέτοια αόρατα (για εμάς γενικά) πλάσματα, η κοινωνία, ενώ πιστεύει μυστικά σε όλα αυτά, αναγκάζεται στα φανερά να περιγελάει την ιδέα. Επαινεί με αγαλλίαση τέτοια έργα όπως το *Κόμης ντε Γκαμπάλις* και δεν καταφέρνει να κατανοήσει ότι η ανοιχτή *σάτιρα είναι η πιο ασφαλής μάσκα*.

Ωστόσο, τέτοιοι αόρατοι κόσμοι υπάρχουν. Πυκνοκατοικημένοι όσο και ο δικός μας, άπειροι σε αριθμό, είναι σκορπισμένοι σε όλο το ορατό Διάστημα. Μερικοί πολύ πιο υλικοί από τον δικό μας κόσμο, άλλοι βαθμιαία αιθερικοποιούνται μέχρις ότου γίνονται άμορφοι και είναι σαν "*Πνοές*". Το γεγονός ότι το φυσικό μας μάτι δεν τους βλέπει, δεν είναι λόγος να μην πιστεύουμε σ' αυτούς. Και οι φυσικοί δεν μπορούν να δουν ούτε τον αιθέρα ούτε τα άτομα, ή τους "τρόπους κίνησης", ή τις Δυνάμεις, αλλά ωστόσο τα αποδέχονται και τα διδάσκουν.

Όταν βλέπουμε ακόμα και στον φυσικό κόσμο, με τον οποίο είμαστε εξοικειωμένοι, την ύλη να παρουσιάζει μια κάποια ομοιότητα με την δύσκολη αντίληψη τέτοιων αόρατων κόσμων, τότε φαίνεται ότι υπάρχει μικρή δυσκολία στην αναγνώριση της πιθανότητας μιας τέτοιας παρουσίας. Η ουρά ενός κομήτη η οποία, αν και τραβάει την προσοχή μας εξαιτίας της φωτεινότητάς της, ωστόσο δεν διαταράσσει ή εμποδίζει την όραση αντικειμένων τα οποία διακρίνουμε μέσα και πέρα απ' αυτήν, παρέχει το πρώτο σκαλοπάτι προς μια απόδειξη του ίδιου πράγματος. Η ουρά ενός κομήτη περνάει γρήγορα μέσα από τον ορίζοντά μας και ούτε θα νιώθαμε ούτε θα αντιλαμβανόμαστε το πέρασμά της, αν δεν ήταν η φωτεινή λάμψη η οποία συχνά παρατηρείται μόνο από λίγους που ενδιαφέρονται για το φαινόμενο, ενώ όλοι οι άλλοι παραμένουν σε άγνοια σχετικά με την παρουσία και το πέρασμά του *μέσα* ή κατά μήκος ενός μέρους της σφαίρας μας. Αυτή η ουρά μπορεί να είναι ή να μην είναι αναπόσπαστο μέρος της ύπαρξης του κομήτη, αλλά η λεπτότητά της εξυπηρετεί τον σκοπό μας σαν ένα παράδειγμα. Πράγματι δεν είναι θέμα δεισιδαιμονίας, αλλά απλώς αποτέλεσμα υπερβατικής επιστήμης και ακόμα περισσότερο λογικής, το να αποδεχτεί κανείς την ύπαρξη κόσμων αποτελούμενων από ύλη ακόμα πιο λεπτοφυή από την ουρά ενός κομήτη. Αρνούμενη μια τέτοια πιθανότητα, αυτόν τον τελευταίο αιώνα η επιστήμη δεν εργάστηκε ούτε προς όφελος της φιλοσοφίας ούτε προς όφελος της αληθινής θρησκείας, αλλά απλώς της θεολογίας. Για να μπορέσει να αμφισβητήσει καλύτερα την ποικιλία ακόμα και των υλικών κόσμων – μια πίστη την οποία πολλοί κληρικοί θεωρούσαν ασυμβίβαστη με τις διδασκαλίες και τις δοξασίες της Βίβλου629 – ο Μάξγουελ αναγκάστηκε να διαβάλει την μνήμη του Νεύτωνα και προσπάθησε να πείσει το κοινό του ότι οι αρχές που περιέχονται στην Νευτώνεια φιλοσοφία είναι εκείνες που "βρίσκονται στα θεμέλια όλων των αθεϊστικών συστημάτων".630

καθηγητής Ουίντσελ631 γράφει ότι, "ο δρ. Χιούελ αμφισβήτησε την πολλαπλότητα των κόσμων επικαλούμενος επιστημονικές ενδείξεις." Και όταν αμφισβητείται ακόμα και το κατοικήσιμο των φυσικών κόσμων, των πλανητών και των μακρινών άστρων που λάμπουν κατά μυριάδες πάνω από το κεφάλι μας, πόσο μικρότερη πιθανότητα υπάρχει για την αποδοχή αόρατων κόσμων μέσα στο φαινομενικά διάφανο χώρο του δικού μας κόσμου!

Αλλά αν μπορούμε να συλλάβουμε την ιδέα ενός κόσμου ο οποίος (για τις αισθήσεις μας) να αποτελείται από ύλη πολύ πιο εκλεπτυσμένη απ' ό,τι η ουρά ενός κομήτη και επομένως με κατοίκους που είναι το ίδιο αιθέριοι σε σχέση με την σφαίρα τους όπως είμαστε εμείς σε σύγκριση με την δική μας βραχώδη, σκληρή Γη, δεν θα πρέπει επομένως να μας παραξενεύει το ότι δεν τους αντιλαμβανόμαστε, ούτε το ότι δεν νιώθουμε την παρουσία τους ή ακόμα και την ύπαρξη τους.

628 Ακόμα και το θέμα του πλήθους των κόσμων που κατοικούνται από νοήμονα όντα απορρίπτεται ή προσεγγίζεται με την μεγαλύτερη προφύλαξη! Και όμως, δείτε τι λέει ο μεγάλος αστρονόμος Καμίλ Φλαμαριόν, στο έργο του *Πάνω στην Πολλαπλότητα των Κατοικουμένων Κόσμων*, 1862.

629 Ωστόσο, βάσει των μαρτυριών της ίδιας της Βίβλου και τέτοιων καλών χριστιανών θεολόγων όπως ο Καρδινάλιος Γουάισμαν, θα φανεί ότι η πολλαπλότητα των κόσμων διδάσκεται τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη.

630 Α. Μάξγουελ, *Η Πολλαπλότητα των Κόσμων*, 1817, και 1820. Σύγκρινε Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 497.

631 Ο Χιούελ, *Για την Πολλαπλότητα των Κόσμων*, 1853, (στο αναφερθέν έργο του Ουίντσελ, σελ. 497), όπου δίνεται κατάλογος πολλών ανθρώπων της επιστήμης οι οποίοι έγραψαν για να αποδείξουν την θεωρία

Αλλά η ιδέα αυτή σε τι είναι αντίθετη με την επιστήμη; Δεν μπορούν άνθρωποι και ζώα, φυτά και βράχοι, να είναι προικισμένα με ένα εντελώς διαφορετικό σύνολο αισθήσεων από αυτό που κατέχουμε εμείς; Δεν μπορούν οι οργανισμοί τους να γεννιούνται, να αναπτύσσονται και να υπάρχουν κάτω από άλλους νόμους ύπαρξης διαφορετικούς από κείνους που κυβερνούν τον δικό μας μικρό κόσμο; Είναι μήπως απόλυτα απαραίτητο κάθε σωματικό ον να είναι ντυμένο με "δερμάτινο χιτώνα" σαν αυτόν που δόθηκε στον Αδάμ και στην Εύα στον μύθο της Γένεσης; Ωστόσο, αρκετοί άνθρωποι της επιστήμης μας λένε πως η σωματική ύπαρξη "μπορεί να υφίσταται κάτω από πολύ διαφορετικές συνθήκες".[632] Μήπως μέσω των ανακαλύψεων αυτής της επιστήμης που αρνείται τα πάντα δεν μάθαμε ότι περιβαλλόμαστε από μυριάδες αόρατες ζωές; Αν αυτά τα μικρόβια, τα βακτηρίδια και τα *tutti quanti* [*τόσα άλλα*] απείρως μικρά είναι αόρατα για εμάς εξαιτίας του μικροσκοπικού μεγέθους τους, δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν στον άλλο πόλο ύπαρξης όντα το ίδιο αόρατα εξαιτίας της ποιότητας της υφής ή ύλης τους: δηλαδή εξαιτίας της λεπτότητάς τους; Και αντιστρόφως, ως προς τα αποτελέσματα της κομητικής ύλης, δεν έχουμε άλλο ένα παράδειγμα ημι-αόρατης μορφής ζωής και ύλης; Η ακτίνα του Ήλιου που μπαίνει στο διαμέρισμά μας αποκαλύπτει στο πέρασμά της μυριάδες λεπτοφυών όντων που ζουν την μικρή τους ζωή και παύουν να υπάρχουν, ανεξάρτητα και αδιάφορα για το αν γίνονται αντιληπτά από την χονδροειδέστερη υλικότητά μας. Και το ίδιο συμβαίνει με τα μικρόβια και τα βακτηρίδια και τα άλλα παρόμοια αόρατα όντα σε άλλα στοιχεία. Τα αγνοούσαμε κατά την διάρκεια αυτών των ατέλειωτων αιώνων της θλιβερής άγνοιας, όταν το λυχνάρι της γνώσης στα ειδωλολατρικά και υπερβολικά φιλοσοφικά συστήματα σταμάτησε να ρίχνει το λαμπρό φως του κατά τις εποχές της αδιαλλαξίας και της θρησκοληψίας κατά τους πρώτους χρόνους της χριστιανοσύνης και ευχαρίστως θα τα αγνοούσαμε ξανά τώρα.

Και όμως οι ζωές αυτές μας περιέβαλλαν και τότε όπως και τώρα. Λειτουργούσαν και υπάκουαν στους δικούς τους νόμους και μόνο τώρα, καθώς αποκαλύπτονται βαθμιαία από την Επιστήμη, αρχίζουμε να αναγνωρίζούμε τόσο τις ίδιες όσο και τα αποτελέσματα που παράγονται απ' αυτές. Πόσον καιρό χρειάστηκε ο κόσμος, όπως είναι τώρα, για να γίνει αυτός που είναι; Αν μπορούμε να μιλάμε για κοσμική σκόνη που μέχρι σήμερα φτάνει εδώ ένα μέρος της "*το οποίο δεν*

632 Ο καθηγητής Α. Ουίντσελ επιχειρηματολογώντας πάνω στην πολλαπλότητα των κόσμων κάνει τις ακόλουθες παρατηρήσεις: "Δεν είναι καθόλου απίθανο, ουσίες πυρίμαχης φύσης να έχουν αναμειχθεί με τέτοιον τρόπο με άλλες ουσίες, γνωστές ή άγνωστες σ' εμάς, ώστε να είναι ικανές να αντέχουν σε πολύ μεγαλύτερες μεταβολές θερμότητας και ψύχους απ' όσο είναι δυνατό για τους γήινους οργανισμούς. Οι ιστοί των γήινων ζώων είναι απλώς κατάλληλοι για τις γήινες συνθήκες. Και όμως ακόμα και εδώ συναντάμε διαφορετικούς τύπους και είδη ζώων προσαρμοσμένα στις δοκιμασίες υπερβολικά ανόμοιων συνθηκών... Το αν ένα ζώο θα είναι τετράποδο ή δίποδο είναι κάτι που δεν εξαρτάται από τις αναγκαιότητες της οργάνωσης, ή από το ένστικτο ή από την νοημοσύνη. Το ότι ένα ζώο θα κατέχει μόνο πέντε αισθήσεις, δεν είναι μια αναγκαιότητα της αντιληπτικής ύπαρξης. Μπορεί να υπάρχουν πάνω στην Γη ζώα χωρίς όσφρηση ούτε γεύση. Μπορεί να υπάρχουν όντα σε άλλους κόσμους, ακόμα και σ' αυτόν, που να κατέχουν περισσότερες αισθήσεις απ' ό,τι εμείς. Μια τέτοια δυνατότητα είναι φανερή όταν εξετάσουμε την μεγάλη πιθανότητα να υπάρχουν στα αποθέματα του Κόσμου, ακόμα και στην γήινη ύλη, άλλες ιδιότητες και άλλοι τρόποι ύπαρξης. Υπάρχουν ζώα τα οποία αντέχουν εκεί που ο λογικός άνθρωπος θα χανόταν: στο έδαφος, στον ποταμό, στην θάλασσα..." [και γιατί όχι ανθρώπινα όντα διαφορετικών οργανισμών, σε μια τέτοια περίπτωση;]... "Ούτε η ενσώματη λογική ύπαρξη εξαρτάται από το ζεστό αίμα, ή από κάποια άλλη θερμοκρασία που δεν αλλάζει τις μορφές της ύλης από την οποία αποτελούνται οι οργανισμοί. Μπορεί να υπάρχουν διάνοιες υλοποιημένες σύμφωνα με κάποια ιδέα που δεν περιλαμβάνει την διαδικασία της έγχυσης, της αφομοίωσης και της αναπαραγωγής. Τέτοια σώματα δεν θα χρειάζονται καθημερινά τροφή και θερμότητα. Μπορεί να χάνονται στην άβυσσο του ωκεανού, ή να ξαπλώνουν πάνω σε έναν ανεμοδαρμένο βράχο μέσα στην θύελλα του αρκτικού χειμώνα, ή να βυθίζονται μέσα σε ένα ηφαίστειο για εκατό χρόνια και όμως να διατηρούν την συνείδηση και την σκέψη. Είναι πιθανό. Γιατί ψυχικές φύσεις να μην είναι κλεισμένες μέσα στον ακατάστρεφτο πυρόλιθο και στην πλατίνα; Αυτά τα υλικά δεν βρίσκονται πιο μακριά από την φύση της διάνοιας απ' ό,τι βρίσκεται ο άνθρακας, το υδρογόνο, το οξυγόνο και ο άσβεστος. Αλλά για να μην προχωρήσουμε την σκέψη σε ένα τέτοιο άκρο [;] δεν θα μπορούσαν ανώτερες διάνοιες να ενσωματώνονται σε σκελετούς τόσο διαφορετικούς στις εξωτερικές συνθήκες όσο το φασκόμηλο των δυτικών πεδιάδων ή οι λειχήνες του Λαμπραντόρ: τα τριχόζωα που μένουν ξερά για χρόνια ή τα βακτηρίδια που περνούν ζωντανά μέσα από βραστό νερό... Αυτές οι υποδείξεις γίνονται απλώς για να θυμίσουν στον αναγνώστη πόσα λίγα επιχειρήματα μπορεί να προβάλει κανείς σχετικά με τις συνθήκες που είναι αναγκαίες για την νοήμονα, οργανωμένη ύπαρξη, κρίνοντας από τα δεδομένα της σωματικής ύπαρξης που υπάρχει πάνω στην Γη. Η διάνοια είναι από την φύση της τόσο καθολική και ομοιόμορφη όσο οι νόμοι του Σύμπαντος. Τα σώματα είναι απλώς το τοπικό συνταίριασμα της διάνοιας στις ιδιαίτερες τροποποιήσεις της συμπαντικής ύλης και δύναμης". (*Κοσμική Ζωή* ή *Συγκριτική Γεωλογία*, σελ. 497-500.)

ανήκε ποτέ στην Γη" (*Κοσμική Ζωή*), δεν είναι πολύ πιο λογικό να πιστέψουμε – όπως κάνουν οι Αποκρυφιστές – ότι μέσα σ' αυτές τις αμέτρητες εποχές και τα εκατομμύρια χρόνια που κύλησαν από τότε που η σκόνη συγκεντρώθηκε και σχημάτισε την σφαίρα στην οποία ζούμε γύρω από τον πυρήνα της νοήμονος πρωταρχικής ουσίας, ότι, λοιπόν, από τότε πολλές ανθρωπότητες – που διαφέρουν από την τωρινή μας ανθρωπότητα τόσο πολύ, όσο θα διαφέρει από τις δικές μας φυλές εκείνη που θα αναπτυχθεί μετά από εκατομμύρια χρόνια – εμφανίστηκαν και εξαφανίστηκαν από το πρόσωπο της Γης, όπως θα κάνει και η δική μας; Αυτές τις πρωτόγονες και απόμακρες ανθρωπότητες τις αρνούνται επειδή, όπως νομίζουν οι γεωλόγοι, δεν έχουν αφήσει κανένα υπόλειμμά τους. Όλα τα ίχνη τους έχουν εξαφανιστεί, άρα δεν υπήρξαν ποτέ. Και όμως τα απολιθώματά τους – ελάχιστα, είναι αλήθεια – πρόκειται να βρεθούν και έτσι αυτές θα ανακαλυφθούν από την γεωλογική έρευνα. Όμως, ακόμα και αν δεν τα συναντήσουμε ποτέ, δεν υπάρχει λόγος να λέμε πως κανένας άνθρωπος δεν έζησε σε κείνες τις γεωλογικές εποχές στις οποίες εντοπίζεται η παρουσία τους πάνω στην Γη. Γιατί οι οργανισμοί τους δεν χρειάζονταν ζεστό αίμα, ούτε ατμόσφαιρα, ούτε τροφή. Ο συγγραφέας του έργου *Κοσμική Ζωή* έχει δίκιο και δεν είναι *μεγάλη υπερβολή* να πιστεύει – όπως εμείς – ότι όπως μέχρι σήμερα, βάσει επιστημονικών υποθέσεων, μπορεί να υπάρχουν "ψυχικές φύσεις κλεισμένες στον ακατάστρεφτο πυρόλιθο και στην πλατίνα", έτσι υπήρχαν ψυχικές φύσεις κλεισμένες σε μορφές παρόμοια ακατάστρεφτης αρχέγονης ύλης: οι πραγματικοί πρόγονοι της δικής μας Πέμπτης Φυλής.

Όταν επομένως μιλάμε, όπως έγινε στις προηγούμενες σελίδες, για ανθρώπους που κατοικούσαν αυτήν την σφαίρα πριν από 18.000.000 χρόνια, δεν έχουμε στον νου μας ούτε τους ανθρώπους των τωρινών φυλών μας, ούτε τους τωρινούς ατμοσφαιρικούς νόμους, τις θερμοκρασιακές συνθήκες κ.τ.λ. Η Γη και η ανθρωπότητα, όπως ο Ήλιος, η Σελήνη και οι πλανήτες, έχουν την ανάπτυξη, τις αλλαγές, τις επεκτάσεις και την βαθμιαία εξέλιξη στις δικές τους περιόδους ζωής: γεννιώνται, γίνονται μωρά, παιδιά, ενήλικες, μεγαλώνουν, γερνούν και τέλος πεθαίνουν. Γιατί, λοιπόν, θα πρέπει η Ανθρωπότητα να μην υπόκειται σ' αυτόν τον συμπαντικό νόμο; Ο Ουριήλ λέει στον Ενώχ:

> Κοίταξε, σου έδειξα όλα τα πράγματα... Βλέπεις τον Ήλιο, την Σελήνη και εκείνους που καθοδηγούν τα άστρα του ουρανού, *που προκαλούν όλες τις λειτουργίες τους*, τις εποχές, τις αφίξεις και την επιστροφή. *Στις ημέρες των αμαρτωλών* τα χρόνια θα μικρύνουν... καθετί που γίνεται πάνω στην Γη θα ανατραπεί... Η Σελήνη θα αλλάξει τους νόμους της κ.τ.λ. (*Βιβλίο του Ενώχ*, κεφ. LXXIX.)

Με την έκφραση "ημέρες των Αμαρτωλών" εννοούνται οι ημέρες όπου η ύλη θα επικρατεί πάνω στην Γη και ο άνθρωπος θα έχει φτάσει στο αποκορύφωμα της φυσικής του ανάπτυξης σε δομή και ζωτικότητα. Αυτό συνέβη κατά την διάρκεια της περιόδου των Ατλάντων, περίπου στα μέσα της Φυλής τους (της 4ης), η οποία και καταβυθίστηκε όπως προφήτεψε ο Ουριήλ. Από τότε ο άνθρωπος άρχισε να μικραίνει ως προς την φυσική δομή, την δύναμη και τα χρόνια, όπως θα δείξουμε στον Τόμο ΙΙ. Αλλά επειδή βρισκόμαστε στο μέσο της δικής μας υποφυλής της Πέμπτης Ριζικής Φυλής – στην ακμή της υλικότητας και στις δυο – γιαυτό οι ζωώδεις ροπές, αν και πιο εκλεπτυσμένες, δεν είναι ωστόσο λιγότερο ανεπτυγμένες και είναι τέτοιες κυρίως στις πολιτισμένες χώρες.

XV

ΘΕΟΙ, ΜΟΝΑΔΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΑ

Πριν από μερικά χρόνια, στο άρθρο «Η Επταπλή Αρχή» στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, αναφέραμε ότι η Εσωτερική Δοξασία θα μπορούσε κάλλιστα να ονομάζεται "νηματοειδής δοξασία", γιατί σαν τον *Σουτράτμαν* της βεντατικής φιλοσοφίας,[633] περνάει μέσα απ' όλα και ενώνει όλα τα αρχαία θρησκευτικά συστήματα, τα συμβιβάζει και τα επεξηγεί. Τώρα λέμε ότι κάνει κάτι περισσότερο. Δεν συμβιβάζει μόνο τα διάφορα και φαινομενικά αντικρουόμενα συστήματα, αλλά ελέγχει τις ανακαλύψεις της σύγχρονης ακριβούς επιστήμης και δείχνει ότι μερικές απ' αυτές είναι αναγκαστικά σωστές, αφού βρίσκονται επιβεβαιωμένες στα παλαιά αρχεία. Αναμφίβολα όλα αυτά θα θεωρηθούν σαν υπερβολικά ανάρμοστα και αναιδή, ένα πραγματικό έγκλημα *κατά της επιστήμης*, ωστόσο είναι γεγονός.

Χωρίς αμφιβολία η επιστήμη στις μέρες μας είναι υπερυλιστική, αλλά κατά μια έννοια βρίσκει την δικαίωσή της. Η Φύση δρώντας *in actu* [*στην πράξη*] πάντα εσωτερικά, και όντας – όπως λένε οι Καμπαλιστές – *in abscondito* [*εν κρύπτω*], μπορεί να κριθεί από τον αδαή μόνο από την εμφάνισή της και αυτή η εμφάνιση στο φυσικό πεδίο είναι πάντα παραπλανητική. Από την άλλη μεριά, οι νατουραλιστές αρνούνται να αναμείξουν την φυσική με την μεταφυσική, το σώμα με την ζωογονούσα φυχή και πνεύμα, το οποίο προτιμούν να αγνοούν. Αυτό για μερικούς είναι θέμα εκλογής, ενώ η μειοψηφία αγωνίζεται πολύ λογικά να διευρύνει την περιοχή της φυσικής επιστήμης και να εισχωρήσει στα απαγορευμένα εδάφη της μεταφυσικής τα τόσο αποτρόπαια για μερικούς υλιστές. Αυτοί οι επιστήμονες είναι σοφοί στην γενιά τους. Γιατί όλες οι θαυμαστές ανακαλύψεις τους δεν θα αξίζουν τίποτε και θα παραμείνουν για πάντα *ακέφαλα* σώματα, αν δεν ανασηκώσουν το πέπλο της ύλης και δεν εντείνουν τα μάτια τους για να δουν πιο περά. Τώρα που έχουν μελετήσει την φύση στο μήκος, στο πλάτος και στο πάχος της φυσικής δομής της, είναι καιρός να μεταφέρουν τον σκελετό στο δεύτερο πεδίο και να αναζητήσουν μέσα στα άγνωστα βάθη την ζωντανή και πραγματική οντότητα, την ΥΠΟ-ουσία της: το νοούμενο της εφήμερης ύλης.

Μόνο όταν λειτουργήσουν πάνω σε τέτοιες γραμμές, μόνο τότε μερικές από αυτές που τώρα αποκαλούνται "ξεσκεπασμένες δεισιδαιμονίες" θα ανακαλυφθεί ότι είναι γεγονότα και απομεινάρια της αρχαίας γνώσης και σοφίας.

Μια από αυτές τις "υποβαθμισμένες" – κατά την γνώμη των σκεπτικιστών που αρνούνται τα πάντα – πίστεις, βρίσκεται στην ιδέα ότι ο Κόσμος, εκτός από τους αντικειμενικούς πλανητικούς κατοίκους του, τις ανθρωπότητές του σε άλλους κατοικημένους κόσμους, είναι γεμάτος από αόρατες, νοήμονες Υπάρξεις. Οι ονομαζόμενοι Αρχάγγελοι, Άγγελοι και Πνεύματα της Δύσης, αντίγραφα των προτύπων τους, των Ντιάνι Τσόχαν, των Ντεβά και Πιτρί της Ανατολής, δεν είναι πραγματικά Όντα αλλά πλάσματα της φαντασίας. Στο σημείο αυτό η υλιστική επιστήμη είναι ανένδοτη. Για να βασίσει την άποψή της, παραβιάζει τον δικό της αξιωματικό νόμο της ομοιομορφίας στους νόμους της φύσης, δηλαδή τον νόμο της συνέχειας και όλων των λογικών ακολουθιών των αναλογιών στην εξέλιξη των όντων. Από τις μάζες των αμαθών ζητείται και οδηγούνται στο να πιστεύουν ότι η συσσωρευμένη μαρτυρία της Ιστορίας, που δείχνει ότι ακόμα και οι αρχαίοι αθεϊστές – όπως ο Επίκουρος και ο Δημόκριτος – πίστευαν σε θεούς, ήταν λαθεμένη και ότι φιλόσοφοι όπως ο Σωκράτης και ο Πλάτωνας, που βεβαίωναν την ύπαρξή τους, ήταν παρανοημένοι θρησκομανείς και ανόητοι. Αν στηρίξουμε τις απόψεις μας μόνο σε ιστορικές βάσεις, πάνω στην αυθεντία του πλήθους των πιο έξοχων σοφών, Νεοπλατωνικών και μυστικιστών,

633 Στην βεντατική φιλοσοφία ο *Ατμάν* ή Πνεύμα (ο Πνευματικός ΕΑΥΤΟΣ) που περνάει σαν ένα νήμα μέσα από τα πέντε λεπτοφυή σώματα (ή αρχές, *κόσα*) ονομάζεται "ψυχικό νήμα", ή *Σουτράτμαν*.

από τον Πυθαγόρα μέχρι τους διάσημους επιστήμονες και καθηγητές του αιώνα μας, οι οποίοι αν και αρνούνται τους "θεούς" πιστεύουν όμως σε "πνεύματα", θα πρέπει μήπως να θεωρήσουμε ότι αυτές οι αυθεντίες ήταν τόσο καθυστερημένες και ανόητες όσο και ο κάθε Ρωμαιοκαθολικός χωρικός που πιστεύει και προσεύχεται στον κάποτε ανθρώπινο Άγιο του, ή στον Αρχάγγελο Μιχαήλ; Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμιά διαφορά ανάμεσα στην πίστη του χωρικού και σε εκείνη των Δυτικών κληρονόμων των Ροδοσταύρων και των Αλχημιστών του Μεσαίωνα; Οι Βαν Χέλμοντ, οι Κούνραθ, οι Παράκελσοι και οι Αγρίπες, από τον Ρότζερ Μπέικον μέχρι τον Σαιν Ζερμαίν, ήταν όλοι τους τυφλοί φανατικοί υστερικοί ή απατεώνες. Ή μήπως τέτοιοι είναι οι λίγοι σύγχρονοι σκεπτικιστές – οι "ηγέτες της διανόησης" – που έχουν προσβληθεί από την τύφλωση της άρνησης; Νομίζουμε ότι είναι αυτοί οι τελευταίοι. Πράγματι θα ήταν ένα θαύμα, ένα εντελώς αφύσικο γεγονός στην περιοχή των πιθανοτήτων και της λογικής, αν αυτοί οι ελάχιστοι αρνητές ήταν οι μόνοι οπαδοί της αλήθειας, ενώ τα εκατομμύρια πλήθη εκείνων που πιστεύουν σε θεούς, αγγέλους και πνεύματα – στην Ευρώπη και στην Αμερική – δηλαδή οι Έλληνες και Λατίνοι χριστιανοί, οι θεοσοφιστές, οι θνευματιστές, οι μυστικιστές κ.τ.λ., όλοι αυτοί δεν ήταν τίποτε άλλο παρά εξαπατημένοι φανατικοί και παραπλανημένα μέντιουμ και συχνά τίποτε καλύτερο από θύματα απατεώνων και πλαστογράφων! Όσο και αν διαφέρουν στις εξωτερικές παρουσιάσεις και στα δόγματα, οι πίστεις στα Πλήθη των αόρατων Διανοιών διαφόρων βαθμίδων βασίζονται όλες στο ίδιο θεμέλιο. Σε όλες υπάρχουν ανακατωμένα η αλήθεια και το λάθος. Η ακριβής έκταση, το βάθος, το πλάτος και το μήκος των μυστηρίων της Φύσης βρίσκονται μόνο στις Ανατολικές εσωτερικές επιστήμες. Τόσο πλατιές και βαθιές είναϊ αυτές, ώστε μόνο ελάχιστοι, πολύ ελάχιστοι από τους ανώτερους μυημένους – *εκείνοι των οποίων η ίδια η ύπαρξη είναι γνωστή μόνο σε ένα μικρό αριθμό Σοφών* – είναι ικανοί να αφομοιώσουν την γνώση. Και όμως υπάρχουν όλα εδώ, και ένα-ένα τα γεγονότα και οι διαδικασίες στα εργαστήρια της Φύσης επιτρέπεται να βρουν τον δρόμο τους προς την ακριβή επιστήμη, ενώ μυστηριώδης βοήθεια παρέχεται σε σπάνια άτομα κατά την αποκάλυψη.του μυστηρίου της. Τέτοια γεγονότα συμβαίνουν συνήθως κατά το κλείσιμο μεγάλων Κύκλων, σε συνδυασμό με την φυλετική ανάπτυξη. Βρισκόμαστε στο τέλος του κύκλου των 5.000 ετών του τωρινού Άριου Καλιγιουγκά, και από τώρα μέχρι το 1897 ένα μεγάλο σχίσμα θα δημιουργηθεί στο Πέπλο της Φύσης και η υλιστική επιστήμη θα δεχτεί ένα θανατηφόρο χτύπημα.

Χωρίς να θέλουμε να δυσφημίσουμε οποιαδήποτε αναγνωρισμένη πίστη προς κάθε κατεύθυνση, είμαστε αναγκασμένοι να τραβήξουμε μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην τυφλή πίστη, που αναπτύχθηκε από τις θεολογίες και στην γνώση, που οφείλεται στις ανεξάρτητες έρευνες πολλών γενεών σοφών. Με λίγα λόγια, ανάμεσα στην πίστη και στην φιλοσοφία. Αναμφίβολα – σε όλες τις εποχές – θα υπήρχαν διαβασμένοι και καλοί άνθρωποι οι οποίοι, έχοντας ανατραφεί με αιρετικές πίστεις, πέθαναν μέσα στις αποκρυσταλλωμένες απόψεις τους. Για τους Διαμαρτυρόμενους ο Κήπος της Εδέμ είναι το αρχέγονο σημείο εκκίνησης στο δράμα της Ανθρωπότητας και η επιβλητική τραγωδία στην κορυφή του Γολγοθά, το πρελούδιο της αναμενόμενης χιλιετίας της βασιλείας του Χριστού πάνω στην Γη. Για τους Ρωμαιοκαθολικούς, ο Σατανάς βρίσκεται στο θεμέλιο του Κόσμου, ο Χριστός στο κέντρο του και ο Αντίχριστος στην κορυφή του. Και για τους δυο, η Ιεραρχία των Όντων αρχίζει και τελειώνει μέσα στα στενά πλαίσια της αντίστοιχης θεολογίας τους: ένας αυτο-δημιουργημένος *προσωπικός* θεός και ένας Εμπύρειος αντίλαλος από τα Αλληλούια των *δημιουργημένων* αγγέλων όλα τα υπόλοιπα είναι *ψεύτικοι* θεοί, Σατανάς και δαίμονες.

θεο-Φιλοσοφία προχωράει πάνω σε ευρύτερες γραμμές. Από την αρχή των Αιώνων – στον χρόνο και στον χώρο στον δικό μας Γύρο και Σφαίρα – τα Μυστήρια της Φύσης (τουλάχιστον εκείνα που είναι σκόπιμο να γνωρίζουν οι φυλές μας), καταγράφονταν από τους μαθητές των ίδιων, αόρατων τώρα "ουράνιων ανθρώπων", με γεωμετρικά σχήματα και σύμβολα. Τα κλειδιά τους πέρασαν από την μια γενιά "σοφών" στην άλλη. Μερικά από τα σύμβολα, που μεταβιβάστηκαν μ' αυτόν τον τρόπο από την Ανατολή στην Δύση, μεταφέρθηκαν από τον Πυθαγόρα, ο οποίος δεν επινόησε ο ίδιος το περίφημο "Τρίγωνό" του. Αυτό το σχήμα, μαζί με το επίπεδο, τον κύβο και τον κύκλο, είναι οι πιο εύγλωττες και επιστημονικές περιγραφές της σειράς της εξέλιξης του Σύμπαντος
– πνευματικού, ψυχικού και φυσικού – από όλους τους τόμους των περιγραφικών Κοσμογονιών και των αποκαλυμμένων "*Γενέσεων*". *Τα δέκα σημεία* τα εγγεγραμμένα μέσα σ' αυτό το "*Πυθαγόρειο*

τρίγωνο" αξίζουν όσο όλες οι θεογονίες και οι αγγελολογίες που δημιουργήθηκαν ποτέ από θεολογικό εγκέφαλο. Γιατί εκείνος που τα ερμηνεύει – με βάση την εμφάνιση και με την σειρά που δίνονται – θα ανακαλύψει σ' αυτά τα δεκαεπτά σημεία (τα επτά κρυμμένα Μαθηματικά Σημεία) την αδιάσπαστη σειρά της γενεαλογίας από τον πρώτο *Ουράνιο* μέχρι τον *γήινο* άνθρωπο. Και όπως συμβολίζουν την διαδοχή των Όντων, έτσι αποκαλύπτουν και την σειρά με την οποία δημιουργήθηκε ο Κόσμος, η Γη μας και τα πρωταρχικά στοιχεία από τα οποία παρήχθη αυτή η τελευταία. Και επειδή γεννήθηκε μέσα στα αόρατα *Βάθη* και στην μήτρα της ίδιας "Μητέρας" όπως και οι σφαίρες-σύντροφοί της, γι' αυτό εκείνος που θα κατακτήσει τα μυστήρια της Γης μας θα έχει κατακτήσει και τα μυστήρια όλων των άλλων.

Όσο κι αν η άγνοια, η υπερηφάνεια ή ο φανατισμός υποστηρίζουν το αντίθετο, η Εσωτερική Κοσμολογία μπορεί να φανεί αδιαχώριστα συνδεδεμένη τόσο με την φιλοσοφία όσο και με την σύγχρονη επιστήμη. Οι θεοί των αρχαίων – από τον Πυθαγόρα μέχρι το Λάιμπνιτς – οι μονάδες και τα άτομα των τωρινών υλιστικών σχολών (όπως τα δανείστηκαν από τις θεωρίες των αρχαίων Ελλήνων Ατομιστών), είναι απλώς μια σύνθετη μονάδα, ή μια διαβαθμισμένη μονάδα όπως ο ανθρώπινος σκελετός, που αρχίζει με το σώμα και τελειώνει με το πνεύμα. Στις απόκρυφες επιστήμες αυτά μπορούν να μελετηθούν ξεχωριστά, αλλά ποτέ δεν θα κατανοηθούν αν δεν εξετασθούν στις αμοιβαίες συσχετίσεις τους κατά την διάρκεια του ζωικού κύκλου τους και σαν μια Συμπαντική Μονάδα κατά την διάρκεια των *Πραλάγια*.

Αββάς Πλυς δείχνει μεν ειλικρίνεια, αλλά εμφανίζει φτώχεια φιλοσοφικών ικανοτήτων όταν εκφράζει τις προσωπικές του απόψεις για την Μονάδα ή το Μαθηματικό Σημείο. Λέει:

> Ένα σημείο αρκεί για να κάψει όλες τις σχολές του κόσμου. Αλλά τι ανάγκη έχει ο άνθρωπος να γνωρίσει αυτό το σημείο, αφού η δημιουργία ενός τόσο μικρού όντος βρίσκεται περά από τις δυνατότητες του; Πολύ περισσότερο η φιλοσοφία δρα ενάντια στην πιθανότητα όταν απ' αυτό το σημείο, που απορροφά και αναστατώνει όλους τους συλλογισμούς της, αποτολμάει να περάσει στην γένεση του κόσμου....

φιλοσοφία, όμως, δεν θα μπορούσε ποτέ να διαμορφώσει τις αντιλήψεις της για μια λογική, συμπαντική και απόλυτη θεότητα, αν δεν είχε ένα Μαθηματικό Σημείο μέσα στον Κύκλο πάνω στο οποίο να βασίσει τους συλλογισμούς της. Μόνο εξαιτίας αυτού του εκδηλωμένου Σημείου – χαμένου για τις αισθήσεις μας μετά την προγενετική του εμφάνιση στην απειροσύνη και στο αδιάγνωστο του Κύκλου – έγινε δυνατός ένας συμβιβασμός ανάμεσα στην φιλοσοφία και στην θεολογία, με την προϋπόθεση ότι η τελευταία θα εγκαταλείψει τα χονδροειδή υλιστικά της δόγματα. Και ακριβώς επειδή απέρριψε τόσο απερίσκεπτα την Πυθαγόρεια Μονάδα και τα γεωμετρικά σύμβολα, γι' αυτό η χριστιανική θεολογία δημιούργησε τον αυτοδημιουργημένο και προσωπικό Θεό της, την τερατώδη Πηγή από την οποία ξεπήδησαν σε δυο ρεύματα τα δόγματα της Σωτηρίας και της Καταδίκης. Αυτό είναι τόσο αληθινό ώστε ακόμα και οι Τέκτονες κληρικοί που θα μπορούσαν να ήταν φιλόσοφοι, στις αυθαίρετες ερμηνείες τους απέδωσαν στους αρχαίους σοφούς την παράλογη ιδέα ότι "η Μονάδα αντιπροσώπευε [γι' αυτούς] τον θρόνο της Παντοδύναμης θεότητας, τοποθετημένο στο κέντρο του Εμπύρειου για να δείχνει τον Μ.Α.Τ.Σ.": δηλαδή "τον Μεγάλο Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος". (Αιδ. Τζ. Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, κ.τ.λ., σελ. 36.) Μια πολύ περίεργη ερμηνεία, που είναι περισσότερο Μασονική παρά αυστηρώς Πυθαγόρεια.

Ούτε το "ιερόγραμμα μέσα σε Κύκλο ή ισόπλευρο Τρίγωνο", υπονοούσε ποτέ "την εξήγηση της ενότητας της θείας Ουσίας", γιατί αυτή απεικονίζεται από το πεδίο του απεριόριστου Κύκλου. Αυτό που σήμαινε ήταν η τριαδική ισοδύναμη φύση της πρώτης διαφοροποιημένης Ουσίας, ή η ομοουσιότητα του (εκδηλωμένου) Πνεύματος, της ύλης και του Σύμπαντος: του "Γιου" τους που προβάλλει από το Σημείο (τον πραγματικό, εσωτερικό ΛΟΓΟ) ή την Πυθαγόρεια ΜΟΝΑΔΑ. Γιατί ελληνική Μονάς, με την πρωταρχική της έννοια, σημαίνει "Μοναδικότητα". Εκείνοι που είναι ανίκανοι να κατανοήσουν την διαφορά ανάμεσα στην Μονάδα – την Συμπαντική Μονάδα – και στις Μονάδες, ή την εκδηλωμένη Μονάδα, καθώς επίσης ανάμεσα στον παντοτινά κρυμμένο και στον εκδηλωμένο ΛΟΓΟ ή Λέξη, αυτοί δεν πρέπει να ανακατεύονται με την φιλοσοφία και πολύ περισσότερο με τις Εσωτερικές Επιστήμες. Είναι άσκοπο να θυμίσουμε στον μορφωμένο

αναγνώστη την θέση του Καντ για την απόδειξη της δεύτερης *Αντινομίας* του. (*Κριτική του Καθαρού Λόγου,* μετάφραση Μπάρνι, Τομ ΙΙ, σελ. 54.) Εκείνοι που την διάβασαν και την κατάλαβαν θα διακρίνουν καθαρά την γραμμή που χαράζουμε ανάμεσα στο *απόλυτο Ιδεατό* Σύμπαν και στον αόρατο αν και εκδηλωμένο Κόσμο. Οι Θεοί και οι Μονάδες μας δεν είναι τα Στοιχεία της ίδιας της έκτασης, αλλά εκείνα της αόρατης πραγματικότητας που είναι η βάση του εκδηλωμένου Κόσμου. Ούτε η εσωτερική φιλοσοφία, ούτε ο Καντ ή ο Λάιμπνιτς θα δεχτούν ποτέ ότι η έκταση μπορεί να αποτελείται από απλά ή μη εκτεινόμενα μέρη. Αλλά οι θεολόγοι-φιλόσοφοι δεν θα το κατανοήσουν. Ο Κύκλος και το Σημείο, το οποίο αποσύρεται και συγχωνεύεται μέσα του – αφού πρώτα εκπορεύσει τα τρία πρώτα σημεία και τα συνδέσει με γραμμές, σχηματίζοντας έτσι την πρώτη νοούμενη βάση του Δεύτερου Τριγώνου στον Εκδηλωμένο Κόσμο – αποτελούσαν πάντα ένα αξεπέραστο εμπόδιο για τις θεολογικές πτήσεις στους δογματικούς Εμπύρειους. Βάσει αυτού του Αρχαϊκού Συμβόλου, ένας αρσενικός, προσωπικός θεός, ο Δημιουργός και Πατέρας των πάντων, γίνεται μια τρίτης τάξεως εκπόρευση, ενώ η Σεφιρά στέκεται τέταρτη στην σειρά και στα αριστερά του Αίν-Σοφ (βλέπε το *Καμπαλιστικό Δένδρο της Ζωής*). Επομένως, η Μονάδα υποβαθμίζεται σε Φορέα: σε έναν "θρόνο"!

Μονάδα – η εκπόρευση και αντανάκλαση απλώς του Σημείου (Λόγου) στον φαινομενικό Κόσμο – όντας η *κορυφή* του εκδηλωμένου ισόπλευρου τριγώνου, γίνεται ο "Πατέρας". Η αριστερή πλευρά ή γραμμή, είναι η Δυάδα, η "Μητέρα", θεωρούμενη σαν η κακή, αντιδραστική αρχή. (Πλουτάρχου, *Περί Ίσιδος και Οσίριδος,* LVI-LVII,) Η δεξιά πλευρά αντιπροσωπεύει τον Υιο (τον "σύζυγο της Μητέρας του" σε *κάθε* Κοσμογονία, όντας ένα με την *κορυφή*). Η γραμμή της βάσης είναι το Συμπαντικό πεδίο της δημιουργικής Φύσης, που ενοποιεί στο φαινομενικό πεδίο τους Πατέρα-Μητέρα-Υιο, όπως ήταν ενοποιημένοι στην *κορυφή*, στον υπεραισθητό Κόσμο.[634] Μέσω μυστικιστικής μετουσίωσης γίνονται η Τετραπλότητα: το τρίγωνο γίνεται ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ.

Αυτή η υπερβατική εφαρμογή της γεωμετρίας στην Κοσμική και στην θεια θεογονία – το Άλφα και το Ωμέγα της μυστικής σύλληψης – υποβαθμίστηκε μετά τον Πυθαγόρα, από τον Αριστοτέλη. Αυτός παραλείποντας το Σημείο και του Κύκλο και μη λαμβάνοντας υπόψη την κορυφή, μείωσε την μεταφυσική αξία της ιδέας και περιόρισε έτσι την δοξασία του μεγαλείου σε μια απλή ΤΡΙΑΔΑ: την *γραμμή*, την *επιφάνεια* και το *σώμα*. Οι σύγχρονοι κληρονόμοι του, που παριστάνουν τους Ιδεαλιστές, ερμήνευσαν αυτά τα τρία γεωμετρικά σχήματα σαν Χώρο, Δύναμη και Ύλη: "οι δυνατότητες μιας αλληλεπιδρούσας Ενότητας". (Βλέπε τα έργα του φον Χάρτμαν και του Χέρμπερτ Σπένσερ.) Η Υλιστική Επιστήμη, που αντιλαμβάνεται μόνο την βασική γραμμή του εκδηλωμένου "τριγώνου" – το πεδίο της ύλης – την ερμηνεύει πρακτικά σαν (Πατέρα)-ΥΛΗ, (Μητέρα)-ΥΛΗ και (Υιο)-ΥΛΗ, και θεωρητικά σαν Ύλη, Δύναμη και Αλληλεπίδραση.

Αλλά όπως παρατήρησε ένας Καμπαλιστής, για τον κοινό φυσικό, "Χώρος και δύναμη και ύλη, είναι ό,τι και τα σύμβολα της άλγεβρας για τον μαθηματικό, δηλαδή απλώς συμβατικά σύμβολα": ή "η δύναμη σαν δύναμη και η ύλη σαν ύλη είναι τόσα απόλυτα αδιάγνωστα όσο είναι και ο υποτιθέμενος άδειος χώρος στον οποίο θεωρούνται ότι αλληλεπιδρούν". Σαν σύμβολα που αντιπροσωπεύουν αφηρημένες ιδέες,

> φυσικός βασίζει λογικές υποθέσεις για την προέλευση των πραγμάτων... και βλέπει τρεις αναγκαιότητες σ' αυτό που ονομάζει δημιουργία: ένα μέρος στο οποίο να δημιουργήσει, ένα μέσον με το οποίο να δημιουργήσει και ένα υλικό από το οποίο να δημιουργήσει. Και δίνοντας σ' αυτές τις υποθέσεις μια λογική έκφραση μέσω των όρων: χρόνος, δύναμη, ύλη πιστεύει ότι απέδειξε την ύπαρξη αυτών που αντιπροσωπεύει το καθένα τους *όπως το κατανοεί αυτός*. (Χένρυ Πρατ, *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 7-8.)

[634] Στην Ελληνική και στην Λατινική εκκλησία – που θεωρούν τον γάμο ένα από τα μυστήρια – ο ιερουργός κατά την διάρκεια της γαμήλιας τελετής συμβολίζει την κορυφή του τριγώνου˙ η νύφη, την αριστερή, θηλυκή γραμμή και ο γαμπρός, την δεξιά, ενώ η οριζόντια γραμμή συμβολίζεται από την σειρά των μαρτύρων, τις παράνυμφες και τους κουμπάρους. Αλλά πίσω από τον ιερουργό βρίσκεται το ιερό με τα μυστηριώδη περιεχόμενα και το συμβολικό του νόημα, μέσα στο οποίο δεν μπορεί να εισέλθει κανείς άλλος εκτός από τον ιερέα. Στις πρώτες μέρες της χριστιανοσύνης η τελετουργία του γάμου ήταν ένα μυστήριο και ένα αληθινό σύμβολο. Τώρα, όμως, ακόμα και οι εκκλησίες έχασαν το αληθινό νόημα αυτού του συμβολισμού.

φυσικός ο οποίος θεωρεί τον Χώρο απλώς σαν μια παρουσίαση του νου μας, ή σαν μια έκταση άσχετη με τα πράγματα που βρίσκονται μέσα της, την οποία ο Λοκ την καθόρισε σαν μη ικανή ούτε για αντίσταση ούτε για κίνηση, ο παράδοξος υλιστής ο οποίος βλέπει ένα κενό εκεί που δεν μπορεί να δει ύλη, θα απορρίψει με την μεγαλύτερη αποστροφή την υπόθεση ότι ο Χώρος είναι "μια υλική αν και [φαινομενικά μια απόλυτα] αδιάγνωστη ζωντανή Οντότητα". (*Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 9.) Όμως αυτή είναι η καμπαλιστική διδασκαλία και είναι η διδασκαλία της Αρχαϊκής φιλοσοφίας. Ο Χώρος είναι ο αληθινός κόσμος, ενώ ο δικός μας κόσμος είναι τεχνητός. Είναι η Μια Ενότητα σε όλη την απειροσύνη της: τόσο στα απύθμενα βάθη της όσο και στην απατηλή της επιφάνεια – μια επιφάνεια διάστικτη με αμέτρητα φαινομενικά Σύμπαντα, συστήματα και απατηλούς κόσμους. Ωστόσο, για τον Ανατολικό αποκρυφιστή ο οποίος κατά βάθος είναι ένας αντικειμενικός ιδεαλιστής, υπάρχει στον αληθινό κόσμο – που είναι μια Ενότητα Δυνάμεων – "μια σύνδεση κάθε ύλης μέσα στο πλήρωμα", όπως θα έλεγε ο Λάιμπνιτς. Αυτό ακριβώς συμβολίζει το Πυθαγόρειο Τρίγωνο.

Αποτελείται από δέκα σημεία εγγεγραμένα πυραμιδοειδώς (από το ένα μέχρι τα τελευταία τέσσερα) μέσα στις τρεις γραμμές του και συμβολίζει το Σύμπαν με την περίφημη Πυθαγόρεια Δεκάδα. Το επάνω μοναδικό σημείο είναι μια Μονάδα και αντιπροσωπεύει ένα Σημείο-Μονάδα, που είναι η Μονάδα από την οποία προβάλλουν τα πάντα και τα πάντα έχουν την ίδια ουσία μ' αυτήν. Ενώ τα δέκα σημεία μέσα στο τρίγωνο συμβολίζουν τον φαινομενικό κόσμο, οι τρεις πλευρές του ισόπλευρου τριγώνου το οποίο περικλείει την πυραμίδα των σημείων είναι τα όρια της νοούμενης Ύλης, ή Υλικού, που την χωρίζουν από τον κόσμο της Σκέψης.

> Ο Πυθαγόρας θεωρούσε ότι ένα σημείο αντιστοιχούσε, αναλογικά, με μια μονάδα, μια *γραμμή*, με 2, μια *επιφάνεια*, με 3, ένα *στερεό*, με 4 και όριζε το σημείο σαν μια μονάδα που έχει θέση και σαν την αρχή όλων των πραγμάτων. Η γραμμή θεωρείτο ότι αντιστοιχούσε με την δυαδικότητα, γιατί παρήχθη με την πρώτη κίνηση από την αδιαίρετη φύση και σχημάτισε την συμβολή δυο σημείων. Η επιφάνεια, συγκρινόταν με τον αριθμό τρία επειδή είναι η πρώτη απ' όλες τις αιτίες που βρίσκονται στα σχήματα, γιατί ένας κύκλος, που είναι το αρχικό όλων των στρογγυλών σχημάτων, αποτελεί μια τριάδα με κέντρο, χώρο, περιφέρεια. Αλλά ένα τρίγωνο, που είναι το πρώτο απ' όλα τα ευθύγραμμα σχήματα, περικλείεται μέσα σε μια τριάδα και παίρνει την μορφή του σύμφωνα μ' αυτόν τον αριθμό και από τον Πυθαγόρα θεωρείτο σαν ο δημιουργός όλων των επίγειων πραγμάτων. Τα τέσσερα σημεία στην βάση του Πυθαγόρειου τριγώνου αντιστοιχούν σε ένα στερεό ή κύβο, που συνδυάζει τις αρχές του μήκους, του πλάτους και του πάχους, γιατί κανένα στερεό δεν μπορεί να έχει λιγότερα από τέσσερα ακραία οριακά σημεία. (Αιδ. Τζ. Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 18-19.)

Υποστηρίζουν μερικοί ότι "ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί να συλλάβει μια αδιαίρετη μονάδα δίχως την καταστροφή της ίδιας της ιδέας και του αντικειμένου της". Αυτό, όπως απέδειξαν οι Πυθαγόρειοι και αρκετοί ενορατικοί πριν απ' αυτούς, είναι λάθος, παρ' όλο που υπάρχει ειδική εκπαίδευση γι' αυτό και ο αμαθής νους δύσκολα το κατανοεί. Αλλά υπάρχουν και *μεταμαθηματικά* και *μεταγεωμετρία*. Ακόμα και οι απλοί μαθηματικοί προχωρούν από το συμπαντικό προς το ειδικό, από το μαθηματικό και επομένως αδιαίρετο Σημείο, στα στερεά σχήματα. Η διδασκαλία ξεκίνησε από την Ινδία και διδάχθηκε στην Ευρώπη από τον Πυθαγόρα ο οποίος, ρίχνοντας ένα πέπλο πάνω στον Κύκλο και στο Σημείο – που κανένας ζωντανός άνθρωπος δεν μπορεί να τα ορίσει παρά μόνο σαν ακατανόητες αφηρημένες ιδέες – έθεσε την αρχή της διαφοροποιημένης Κοσμικής ύλης στην βασική ή οριζόντια γραμμή του Τριγώνου. Έτσι αυτό έγινε το πρώτο από τα γεωμετρικά σχήματα.

συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας* [αναφερόμενος] στα Καμπαλιστικά Μυστήρια, αντιτίθεται στην αντικειμενοποίηση, θα λέγαμε, της Πυθαγόρειας αντίληψης και χρήσης του ισόπλευρου τριγώνου και την αποκαλεί *ακυρολεξία*. Ο ισχυρισμός του, δηλαδή ότι ένα στερεό ισόπλευρο σώμα – "του οποίου η βάση και καθεμιά από τις πλευρές του σχηματίζουν ισόπλευρα τρίγωνα – πρέπει να έχει τέσσερις ίσες πλευρές ή επιφάνειες, ενώ ένα τριγωνικό πεδίο θα πρέπει αναγκαστικά να έχει πέντε", αποδεικνύει αντιθέτως το μεγαλείο της αντίληψης σε όλες τις εσωτερικές εφαρμογές της στην ιδέα της *προγένεσης* και της γένεσης του Κόσμου. Δεδομένου ότι ένα ιδεατό τρίγωνο, σχηματισμένο από μαθηματικές, φανταστικές γραμμές, "δεν μπορεί να έχει καθόλου πλευρές, όντας απλώς *ένα δημιούργημα του νου* στο οποίο, αν του αποδοθούν πλευρές,

αυτές πρέπει να είναι οι πλευρές του αντικειμένου που δομικά αντιπροσωπεύει". Αλλά σε μια τέτοια περίπτωση οι περισσότερες από τις επιστημονικές υποθέσεις δεν είναι τίποτε καλύτερο από "δημιουργήματα του νου". Δεν επαληθεύονται παρά μόνο συμπερασματικά και έχουν υιοθετηθεί απλώς για να καλύψουν επιστημονικές αναγκαιότητες. Άλλωστε το ιδεατό τρίγωνο – "σαν η αφηρημένη ιδέα ενός τριγωνικού σώματος και επομένως σαν ο τύπος μιας αφηρημένης ιδέας" – πέτυχε και εκτέλεσε στην εντέλεια τον σκοπούμενο διπλό συμβολισμό. Σαν ένα έμβλημα αναφερόμενο στην αντικειμενική ιδέα, το απλό τρίγωνο έγινε ένα στερεό. Όταν επαναλήφθηκε στην πέτρα, βάσει των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα, πήρε το σχήμα της Πυραμίδας — το σύμβολο του φαινομενικού Σύμπαντος που βυθίζεται μέσα στο νοούμενο Σύμπαν της σκέψης – στην κορυφή των τεσσάρων τριγώνων και σαν ένα "φανταστικό σχήμα φτιαγμένο από τρεις μαθηματικές γραμμές" συμβόλιζε τις υποκειμενικές σφαίρες – εκείνες οι γραμμές "περικλείουσες έναν μαθηματικό χώρο – που ισούται με ένα τίποτε που περικλείει ένα τίποτε". Γιατί, για τις αισθήσεις και την ανεκπαίδευτη συνείδηση του αμύητου και του επιστήμονα, καθετί που βρίσκεται πέρα από την γραμμή της διαφοροποιημένης ύλης – δηλαδή, έξω και πέρα από την περιοχή ακόμα και του πιο πνευματικού υλικού – πρέπει να παραμείνει για *πάντα ίσο με τίποτε*. Είναι το ΑΙΝ-ΣΟΦ: το ΤΙΠΟΤΕ.

Όμως αυτά τα "δημιουργήματα του νου" δεν είναι στην πραγματικότητα μεγαλύτερες αφαιρέσεις απ' ό,τι είναι γενικά οι αφηρημένες ιδέες για την εξέλιξη και την φυσική ανάπτυξη – δηλαδή η Βαρύτητα, η Ύλη, η Δύναμη κ.τ.λ. – πάνω στις οποίες βασίζεται η ακριβής επιστήμη. Οι πιο εξέχοντες χημικοί και φυσικοί ακολουθούν με ειλικρίνεια την όχι άσκοπη προσπάθεια να εντοπίσουν τελικά στην κρυψώνα της την *προτύλη*, ή την γραμμή βάσης του Πυθαγόρειου τριγώνου. Αυτό το τελευταίο, όπως ειπώθηκε, είναι η ανώτερη δυνατή σύλληψη, επειδή συμβολίζει τόσο το ιδεατό όσο και το ορατό σύμπαν.[635] Γιατί αν "*η πιθανή μονάδα είναι μόνο μια πιθανότητα σαν μια πραγματικότητα της φύσης, σαν ένα οποιοδήποτε άτομο* [και, όπως] κάθε ξεχωριστό φυσικό αντικείμενο, μπορεί να διαιρεθεί και με την διαίρεση να χάσει την ενότητα της ή *να πάψει να είναι μονάδα*" (*Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 385-386), είναι τέτοια μόνο στην περιοχή της ακριβούς επιστήμης, σε έναν κόσμο τόσο απατηλό όσο και ψευδαισθητικό. Στην περιοχή των εσωτερικών επιστημών η μονάδα που διαιρείται επ' άπειρον, αντί να χάνει την ενότητά της, αντίθετα με κάθε διαίρεση προσεγγίζει στα πεδία της μόνης αιώνιας ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. Το μάτι του ΕΝΟΡΑΤΙΚΟΥ μπορεί να την δει και να την παρακολουθήσει σε όλη την προγενέθλια δόξα της. Η ίδια ιδέα της πραγματικότητας του υποκειμενικού και της μη πραγματικότητας του αντικειμενικού σύμπαντος, βρίσκεται στην βάση της Πυθαγόρειας και της Πλατωνικής διδασκαλίας, που περιοριζόταν μόνο στους *Εκλεκτούς*. Γιατί ο Πορφύριος, μιλώντας για την *Μονάδα* και την *Δυάδα*, λέει ότι μόνο η πρώτη θεωρείτο ουσιαστική και πραγματική, "εκείνη η απλούστατη *Ύπαρξη, η αιτία κάθε μονάδας και το μέτρο όλων των πραγμάτων*". (Πορφύριου, *Η Ζωή του Πυθαγόρα*, κεφ. 49-50.)

Αλλά η Δυάδα, αν και είναι η πηγή του Κακού ή της Ύλης – και επομένως *μη πραγματική* στην φιλοσοφία – ωστόσο εξακολουθεί να είναι Ουσία κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα και συχνά στον Αποκρυφισμό ονομάζεται η τρίτη μονάδα και η συνδετική γραμμή μεταξύ δυο Σημείων, ή Αριθμών, που πρόβαλε από ΕΚΕΙΝΟ, "που υπήρχε πριν από κάθε Αριθμό", όπως λέει ο Ραββί Μπαρχιέλ. Και από αυτήν την Δυάδα πρόβαλαν όλοι οι Σπινθήρες των τριών ανώτερων και των τεσσάρων κατώτερων κόσμων ή πεδίων, που βρίσκονται σε συνεχή αλληλεπίδραση και επικοινωνία. Αυτή είναι μια διδασκαλία κοινή τόσο στην Καμπάλα όσο και στον Ανατολικό αποκρυφισμό. Γιατί στην απόκρυφη φιλοσοφία υπάρχει η "ΜΙΑ Αιτία" και η "*Πρωταρχική* Αιτία", οποία έτσι, παραδόξως, γίνεται δεύτερη, όπως εκφράζεται καθαρά από το συγγραφέα της Καμπάλα:

> ......κατά την ανάλυση της Πρωταρχικής Αίτιας δυο πράγματα πρέπει να μελετηθούν, η Πρωταρχική Αιτία καθαυτή και η σχέση και σύνδεση της Πρωταρχικής Αιτίας με το ορατό και αόρατο σύμπαν. (Μάγιερ, *Καμπάλα, Τα Φιλοσοφικό Κείμενα του... Ιμπν Γκεμπιρόλ*, σελ.174.)

635 Στον κόσμο της Μορφής, έχοντας βρει την έκφραση του στις Πυραμίδες, ο συμβολισμός έχει και τα δυο, ένα τρίγωνο και ένα τετράγωνο, με τα τέσσερα ίσα τρίγωνα ή επιφάνειές τους, τα τέσσερα βασικά σημεία και το πέμπτο: την *κορυφή*.

Έτσι δείχνει πως οι πρώτοι Εβραίοι ακολουθούσαν τα βήματα της Ανατολικής φιλοσοφίας: ΧαλδαΪ'κής, Περσικής, Ινδικής, Αραβικής κ.τ.λ. Η Πρωταρχική Αιτία τους στην αρχή καθοριζόταν

> από τον τριαδικό שר Σαντάι, το [τριπλό] Μεγαλείο: στην συνέχεια από το Τετραγράμματο, יהוה YHVH, σύμβολο του Παρελθόντος, Παρόντος και Μέλλοντος... (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 175.)

και, ας προσθέσουμε, των αιώνιων Εγώ, ή Εγώ ΕΙΜΑΙ. Ακόμα, στην Καμπάλα το όνομα YHVH (ή Ιεχωβά) εκφράζει την αρσενική και θηλυκή δεικτική αντωνυμία Αυτός, Αυτή, τα δυο σε ένα, ή Χοχμά και Μπινά, και την δική του ή μάλλον την δική τους *Σεκινά* ή ενοποιούν πνεύμα (χάρις), που μας κάνει, πάλι, από την Δυάδα μια Τριάδα. Αυτό εκφράζεται στην ιουδαϊκή λειτουργία της Πεντηκοστής και στην προσευχή:

> "Στο Όνομα της Μονάδας, του Άγιου και Ευλογημένου Χου [Αυτού] και της Σεκινά Του, του Κρυμμένου και Καλυμμένου Χου, ευλογημένου από το YHVH [την Τετραπλότητα] για πάντα". Το *Χου* λέγεται ότι είναι αρσενικό και το *Για* θηλυκό και μαζί σχηματίζουν το יהוה אחד , δηλαδή ένα YHVH. Ένα αλλά αρρενοθήλειας φύσης. Στην Καμπάλα η Σεκινά πάντα θεωρείται θηλυκή. (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 175.)

Το ίδιο θεωρείται και στα εξωτερικά *Πουρανά*, γιατί η Σεκινά δεν είναι άλλη από την Σάκτι: Το θηλυκό διπλό ή υπόστρωμα κάθε θεού, σε τέτοιες περιπτώσεις. Και το ίδιο συνέβαινε στους πρώτους χριστιανούς των οποίων το Άγιο Πνεύμα ήταν θηλυκό, όπως ήταν η Σοφία για τους Γνωστικούς. Αλλά στην υπερβατική Χαλδαϊκή Καμπάλα ή *Βιβλίο των Αριθμών*, το "Σεκινά" είναι χωρίς φύλο, μια καθαρότατη αφηρημένη ιδέα, μια Κατάσταση, όπως το *Νιρβάνα,* όχι υποκείμενο ή αντικείμενο ή οτιδήποτε άλλο, παρά μόνο μια απόλυτη ΠΑΡΟΥΣΙΑ.

Έτσι το Σεκινά-Σάκτι είναι θηλυκό μόνο στα ανθρωπομορφοποιημένα συστήματα (όπως έχει γίνει τώρα σε μεγάλο βαθμό ή Καμπάλα). Σαν τέτοιο γίνεται η Δυάδα του Πυθαγόρα, οι δυο ευθείες γραμμές του συμβόλου που δεν μπορούν ποτέ να συναντηθούν οι οποίες, επομένως, δε σχηματίζουν γεωμετρικό σχήμα και είναι το σύμβολο της ύλης. Από αυτή τη Δυάδα, όταν ενώνεται στην βασική γραμμή του τριγώνου πάνω στο κατώτερο πεδίο (το ανώτερο Τρίγωνο του Σεφιροθικού Δένδρου), προβάλλουν οι Ελοΐμ, ή θεότητα στην Κοσμική Φύση, ο κατώτερος ορισμός για τους αληθινούς Καμπαλιστές, που στην Βίβλο μεταφράστηκε "θεός" (βλέπε στο ίδιο έργο και στην ίδια σελίδα).[636] Απ' αυτούς εκπορεύονται οι *Σπινθήρες*.

Οι *Σπινθήρες* είναι οι "Ψυχές" και αυτές οι Ψυχές εμφανίζονται με την τριπλή μορφή Μονάδων (ενοτήτων), ατόμων και θεών: σύμφωνα με την διδασκαλία μας. "Κάθε άτομο γίνεται μια ορατή σύνθετη μονάδα [ένα μόριο] και η Μοναδική Ουσία μόλις ελκυθεί μέσα στην σφαίρα της γήινης δραστηριότητας, περνώντας μέσα από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο, γίνεται άνθρωπος" (*Εσωτερική Κατήχηση*). Και επίσης, "Θεός. Μονάδα και Άτομο είναι οι αντιστοιχίες του Πνεύματος, Νου και Σώματος (*Άτμαν, Μάνας* και *Στούλα-Σάριρα*) στον άνθρωπο". Στην επταπλή συσσώρευσή τους είναι ο "Ουράνιος Άνθρωπος" (γι' αυτόν τον τελευταίο όρο βλέπε στην Καμπάλα), έτσι, ο γήινος άνθρωπος είναι η προσωρινή αντανάκλαση του Ουράνιου..." Οι Μονάδες (*Τζιβά*) είναι οι Ψυχές των Ατόμων, και τα δυο είναι το ύφασμα με το οποίο ντύνονται οι Τσόχαν (Ντιάνι, θεοί) όταν απαιτείται μια μορφή" (*Εσωτερική Κατήχηση*).

Αυτό αναφέρεται στις Κοσμικές και υπο-πλανητικές Μονάδες και όχι στην Υπερ-Κοσμική Μονάδα (την Πυθαγόρεια Μονάδα) όπως ονομάζεται από τους Πανθεϊστές Περιπατητικούς στον συνθετικό χαρακτήρα της. Οι Μονάδες της παρούσας πραγματείας εξετάζονται από την σκοπιά της

636 Πρόσφατα έργα, όπως η *Καμπάλα* του Ισαάκ Μάγιερ και του Λ. Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, δικαιώνουν πλήρως την στάση μας απέναντι στην Ιεχωβιστική θεότητα. Δεν ερχόμαστε σε αντίθεση με την υπερβατική, φιλοσοφική και υπερβολικά μεταφυσική, αφηρημένη ιδέα της αρχικής Καμπαλιστικής σκέψης – Αίν-Σοφ, Σεκινά, Αδάμ-Κάδμος και όλα όσα ακολουθούν – αλλά με την αποκρυστάλλωσή τους στον υπερβολικά αφιλοσόφητο, αποκρουστικό και ανθρωπομορφικό Ιεχωβά, την ανδρόγυνη και πεπερασμένη θεότητα στην οποία αποδίδουν αιωνιότητα, παντοδυναμία και πανταχού παρουσία. Δεν πολεμάμε ενάντια στην ΙΔΕΑΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, αλλά ενάντια στην τερατώδη θεολογική *Σκιά*.

ατομικότητάς τους, σαν *ατομικές* Ψυχές, πριν αυτά τα άτομα κατέλθουν σε καθαρά γήινη μορφή. Γιατί αυτή η κάθοδος στην *απτή* ύλη σημειώνει το μεσαίο σημείο του ατομικού τους προσκυνήματος. Εδώ, χάνοντας την ατομικότητα τους στο ορυκτό βασίλειο, αρχίζουν να ανέρχονται μέσω των επτά σταδίων της γήινης εξέλιξης, σε κείνο το σημείο όπου εγκαθιδρύεται μια σταθερή επικοινωνία ανάμεσα στην ανθρώπινη και στην ντεβική (θεία) συνείδηση. Προς το παρόν, όμως, δεν ασχολούμαστε με τις γήινες μεταμορφώσεις και δοκιμασίες τους, αλλά με την ζωή και την συμπεριφορά τους στο Διάστημα, σε πεδία όπου δεν μπορεί να τις φτάσει το μάτι ακόμα και του πιο ενορατικού χημικού και φυσικού, εκτός και αναπτύξει, πράγματι, μέσα του ανώτερες διορατικές ικανότητες.

Είναι αρκετά γνωστό ότι ο Λάιμπνιτς πλησίασε αρκετές φορές πολύ κοντά στην αλήθεια, αλλά όρισε λαθεμένα την εξέλιξη των μονάδων, πράγμα που δεν είναι παράξενο αφού δεν ήταν ΜΥΗΜΈΝΟΣ ούτε καν μυστικιστής, αλλά απλώς ένας πολύ ενορατικός φιλόσοφος. Κι όμως κανένας ψυχο-φυσικός δεν πλησίασε ποτέ πιο κοντά απ' ό,τι αυτός στο γενικό εσωτερικό περίγραμμα της εξέλιξης. Αυτή η εξέλιξη, εξεταζόμενη από τις αρκετές όψεις της, δηλαδή, σαν η παγκόσμια και ατομικοποιημένη Μονάδα και οι κύριες όψεις της Εξελισσόμενης Ενέργειας μετά την διαφοροποίηση – την καθαρά Πνευματική, την Νοητική, την Ψυχική και την Φυσική – μπορεί να εκφραστεί σαν ένας αμετάβλητος νόμος με τον ακόλουθο τρόπο: μια κάθοδος του Πνεύματος μέσα στην Ύλη, ισούται με μια άνοδο σε φυσική εξέλιξη, μια επάνοδο από τα βάθη της υλικότητας προς το *προηγούμενο status quo*, με αντίστοιχη διάλυση της απτής μορφής και ουσίας στην κατάσταση *ΛΑΓΙΑ*, ή αυτή που η Επιστήμη αποκαλεί "σημείο-μηδέν" και ακόμα πιο πέρα.

Μόλις κατανοηθεί το πνεύμα της Εσωτερικής φιλοσοφίας, αυτές οι καταστάσεις γίνονται απόλυτα αναγκαίες από απλή λογική και αναλογική θεώρηση. Τώρα, μέσω του κλάδου της Χημείας, η Φυσική Επιστήμη διαπίστωσε τον αμετάβλητο νόμο αυτής της εξέλιξης των ατόμων – από την κατάσταση της "προτύλης" μέχρι εκείνη ενός φυσικού και έπειτα ενός χημικού σωματιδίου (ή μορίου) – και δεν μπορεί να τον αρνηθεί σαν γενικό νόμο. Και όταν οι εχθροί της, δηλαδή η Μεταφυσική και η Ψυχολογία,[637] την αναγκάσουν να βγει από τα υποτιθέμενα απόρθητα οχυρά της, τότε θα δει πως είναι αδύνατο να αρνηθεί να παραχωρήσει μια θέση *μέσα στα Είδη* του ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ για τα Πλανητικά Πνεύματα (θεούς), τα Στοιχειακά, ακόμα και για τα Στοιχειώδη Στοιχειά ή Φαντάσματα και άλλα. Ήδη δυο θετικιστικές και υλιστές, οι Φιγκιέ και Πωλ Ντάσιερ, ενέδωσαν μπροστά στην λογική αναγκαιότητα. Και άλλοι, ακόμα γνωστότεροι επιστήμονες, θα τους ακολουθήσουν σ' αυτήν την "νοητική ΠΤΩΣΗ", θα παρασυρθούν έξω από τις θέσεις τους όχι εξαιτίας πνευματικών, θεοσοφικών, ή άλλων φυσικών ή ακόμα και νοητικών φαινομένων αλλά απλώς εξαιτίας των κενών και των *χασμάτων* που ανοίγονται καθημερινά και που θα εξακολουθήσουν να ανοίγονται μπροστά τους, καθώς η μια ανακάλυψη ακολουθεί την άλλη, μέχρις ότου σωριαστούν στο έδαφος από το ένατο κύμα της κοινής λογικής.

Να ένα παράδειγμα: η τελευταία ανακάλυψη από τον Ο. Κρουκς εκείνου που ονόμασε προτύλη. Στο άρθρο "*Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ-Γκιτά*" (Τ. Σούμπα Ρόου, *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Φεβ. 1887, σελ. 308), ενός από τους καλύτερους μεταφυσικούς και βεντάντικούς μελετητές της Ινδίας, ο ομιλητής αναφερόμενος προσεκτικά σε "απόκρυφα πράγματα" μέσα σ' αυτό το μεγάλο ινδικό εσωτερικό έπος, κάνει μια παρατήρηση τόσο υπαινικτική, όσο και απόλυτα σωστή:

> .....Δεν είναι απαραίτητο να υπεισέλθω στις λεπτομέρειες της εξέλιξης του ίδιου του ηλιακού συστήματος. Μπορείτε να σχηματίσετε μια ιδέα ως προς τον τρόπο με τον οποίο τα διάφορα στοιχεία αρχίζουν την ύπαρξη τους από αυτές τις ΤΡΕΙΣ αρχές στις οποίες *διαφοροποιήθηκε* η *ΜΟΥΛΑΠΡΑΚΡΙΤΙ* [το Πυθαγόρειο τρίγωνο], μελετώντας την διάλεξη που έδωσε πριν λίγο καιρό ο καθηγητής Κρουκς πάνω στα ονομαζόμενα στοιχεία της σύγχρονης χημείας. Η διάλεξη αυτή θα σας δώσει τουλάχιστον μια ιδέα του τρόπου με τον οποίο τα

637 Η λέξη "ψυχολογία" ας μην κάνει τον αναγνώστη να την συνδέσει μέσω συνειρμού με τους σύγχρονους ονομαζόμενους "ψυχολόγους", των οποίων ο ιδεαλισμός είναι ένα άλλο όνομα για τον αδιάλλακτο υλισμό και των οποίων ο υποκριτικός μονισμός δεν είναι τίποτε καλύτερο από μια μάσκα που κρύβει το κενό της τελικής εκμηδένισης, ακόμα και της συνείδησης. Εδώ εννοούμε την *πνευματική* ψυχολογία.

αποκαλούμενα στοιχεία ξεπήδησαν από τον Βισβάναρα,[638] την πιο αντικειμενική από αυτές τις τρεις αρχές, η οποία φαίνεται να βρίσκεται στην θέση της προτύλης που αναφέρθηκε σε εκείνη την διάλεξη. *Εκτός από μερικές λεπτομέρειες*, η διάλεξη αυτή φαίνεται να δίνει το περίγραμμα της θεωρίας της φυσικής εξέλιξης στο πεδίο του Βισβάναρα και απ' όσο ξέρω, *είναι η πιο κοντινή προσέγγιση που έκαναν ποτέ οι σύγχρονοι ερευνητές προς την ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΘΕΩΡΙΑ πάνω στο θέμα.*

Αυτά τα λόγια τα επαναλαμβάνει και τα επιδοκιμάζει κάθε Ανατολικός αποκρυφιστής. Μεγάλο μέρος της διάλεξης του καθ. Κρουκς έχει ήδη παρουσιαστεί στο Τμήμα XII αυτής της Προσθήκης. Από τότε δόθηκε από τον κ. Κρουκς, Αντιπρόεδρο της Χημικής Εταιρείας, στο Βασιλικό Ινστιτούτο του Λονδίνου, στις 18 Φεβρουαρίου 1887 και μια άλλη διάλεξη, το ίδιο αξιοσημείωτη όσο και η πρώτη, πάνω στην "Γένεση των Στοιχείων" και επίσης μια τρίτη. Έτσι βρίσκουμε εδώ σχεδόν μια επιβεβαίωση των διδασκαλιών της Εσωτερικής φιλοσοφίας αναφορικά με τον τρόπο της πρωταρχικής εξέλιξης. Πράγματι είναι η πιο κοντινή προσέγγιση[639] που μπορεί να γίνει – έργο ενός μεγάλου μελετητή και ειδικού της χημείας – προς την Μυστική Δοξασία, εκτός από την εφαρμογή των μονάδων και των ατόμων στα δόγματα της καθαρά υπερβατικής μεταφυσικής και την σύνδεση και την αλληλεπίδρασή τους με τους "θεούς και τις νοήμονες Συνειδητές Μονάδες". Αλλά η Χημεία, χάρη σε έναν από τους μεγαλύτερους Ευρωπαίους αντιπροσώπους της, βρίσκεται τώρα στην ανοδική φάση της. Και είναι αδύνατο να γυρίσει πίσω στην εποχή που ο υλισμός θεωρούσε τα *υποστοιχεία* της σαν απολύτως απλά και ομοιογενή σώματα τα οποία – μέσα στην τυφλότητά του – τα είχε ανάγει στην τάξη των στοιχείων. Η μάσκα ξεσκίστηκε από ένα πολύ έξυπνο χέρι, ώστε δεν υπάρχει πια ο φόβος μιας άλλης μεταμφίεσης. Και ύστερα από χρόνια ψευδολογίας και νόθων μορίων που παρελαύνουν κάτω από το όνομα των στοιχείων, πίσω και πέρα από τα οποία δεν μπορεί να υπάρχει παρά μόνο κενό, ο μεγάλος καθηγητής της χημείας ρωτάει για άλλη μια φορά:

> Τι είναι αυτά τα στοιχεία, από πού έρχονται, ποια είναι η σημασία τους;.... Αυτά τα στοιχεία μας ζαλίζουν στις έρευνες μας, μας μπερδεύουν στις θεωρίες μας και μας κυνηγούν στα όνειρα μας. Απλώνονται μπροστά μας σαν μια άγνωστη θάλασσα: κοροϊδευτική, παραπλανητική, που ψιθυρίζει παράξενες αποκαλύψεις και δυνατότητες. (Σερ Ουίλιαμ Κρουκς, "Η Γένεση των Στοιχείων", Πρακτικά του Βασιλικού Ινστιτούτου, XII, 1889, σελ. 37.)

Εκείνοι που είναι κληρονόμοι των αρχέγονων αποκαλύψεων, δίδαξαν αυτές τις "δυνατότητες" σε κάθε εποχή, αλλά ποτέ δεν συνάντησαν ένα πρόθυμο αυτί. Οι αλήθειες που εμπνεύστηκαν οι Κέπλερ, Λάιμπνιτς, Γκασέντι, Σβέντενμποργκ κ.ά. αναμειγνύονταν πάντα με τις δικές τους υποθέσεις προς την μια ή την άλλη προκαθορισμένη κατεύθυνση και επομένως διαστρέφονταν. Αλλά τώρα μια από τις μεγάλες αλήθειες έλαμψε στον νου ενός εξέχοντος καθηγητή της σύγχρονης ακριβούς επιστήμης και αυτός άφοβα διακηρύσσει σαν θεμελιώδες αξίωμα ότι η Επιστήμη δεν έχει γνωριστεί ακόμα με τα αληθινά απλά στοιχεία. Γιατί ο καθ. Κρουκς λέει στο ακροατήριο του:

> Αν τολμώ να πω ότι τα *κοινώς αποδεκτά στοιχεία μας ΔΕΝ είναι απλά και πρωταρχικά*, ότι *δεν* πρόβαλαν στην τύχη, *ούτε* δημιουργήθηκαν με ξεκάρφωτο και μηχανιστικό τρόπο, αλλά ότι αναπτύχθηκαν από απλούστερες ύλες – ή ίσως πράγματι από ένα μοναδικό είδος ύλης – δεν κάνω τίποτε περισσότερο από του να δίνω τυπική έκφραση σε μια ιδέα η οποία υπήρχε, θα λέγαμε, από αρκετό καιρό "στην ατμόφαιρα" της επιστήμης. Χημικοί, φυσικοί και φιλόσοφοι μεγάλης φήμης διακηρύσσουν καθαρά την πίστη τους πως τα εβδομήντα (ή περίπου τόσα) στοιχεία των εγχειριδίων

638 "Ο Βισβάναρα δεν είναι... απλώς ο εκδηλωμένος αντικειμενικός κόσμος, αλλά... η μια φυσική βάση (η οριζόντια γραμμή του τριγώνου) από την οποία έρχεται σε ύπαρξη ολόκληρος ο αντικειμενικός κόσμος". Και αυτός είναι η Κοσμική Δυάδα, η ανδρόγυνος Ουσία. Μόνο πέρα απ' αυτόν βρίσκεται η αληθινή *Προτύλη*.

639 Το πόσο αληθινό είναι αυτό θα αποδειχθεί πλήρως μόνο την ημέρα που η ανακάλυψη της ακτινοβόλας ύλης του θα έχει σαν αποτέλεσμα μια περαιτέρω διαφώτιση σχετικά με την αληθινή πηγή του φωτός και θα ανατρέψει όλες τις τωρινές υποθέσεις. Μια μεγαλύτερη εξοικείωση με τα βόρεια ρεύματα του *βορείου σέλαος* θα βοηθήσει στην αναγνώριση αυτής της αλήθειας.

δεν είναι οι Ηράκλειες στήλες τις οποίες δεν πρέπει να ελπίζουμε ποτέ ότι θα ξεπεράσουμε... Οι φιλόσοφοι στο παρόν όπως και στο παρελθόν – άνθρωποι που ασφαλώς δεν δούλεψαν στο εργαστήριο – έφτασαν στην ίδια άποψη από άλλη κατεύθυνση. Έτσι ο κ. Χέρμπερτ Σπένσερ διατυπώνει την πεποίθηση του ότι "τα χημικά άτομα παράγονται από τα αληθινά ή φυσικά άτομα μέσω της διαδικασίας της εξέλιξης, κάτω από συνθήκες τις οποίες η χημεία δεν μπόρεσε μέχρι τώρα να δημιουργήσει".... Και ο ποιητής πρόλαβε τον φιλόσοφο. Ο Μίλτον (*Χαμένος Παράδεισος*, V,
στίχοι 472-474) βάζει τον Αρχάγγελο του Μιχαήλ να λέει στον Αδάμ, διαπνεόμενος από την επαναστατική ιδέα, ότι ο Παντοδύναμος δημιούργησε

"... Μια πρώτη ύλη
παρήγαγε με διάφορες μορφές, διάφορους
βαθμούς υλικότητας".

Ωστόσο η ιδέα θα μπορούσε να μείνει αποκρυσταλλωμένη "στην ατμόσφαιρα της Επιστήμης" και να μην κατέβει ποτέ στην πυκνή ατμόσφαιρα του υλισμού και των αδαών θνητών για πολλά ίσως χρόνια, αν ο καθηγητής Κρουκς δεν την ανήγαγε γενναία και άφοβα στα απλά στοιχεία της, και δεν ανάγκαζε έτσι δημόσια την Επιστήμη να την προσέξει. "Μια ιδέα", λέει ο Πλούταρχος, "είναι μια ασώματη οντότητα, που δεν έχει ύπαρξη από μόνη της, αλλά δίνει σχήμα και μορφή στην άμορφη ύλη και *γίνεται η αιτία* της εκδήλωσης" (*Φιλοσοφικές εντολές*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. X). Η επανάσταση που προκάλεσε στην χημεία ο Αβογκάντρο ήταν η πρώτη σελίδα στον τόμο της Νέας Χημείας. Τώρα ο κ. Κρουκς γύρισε την δεύτερη σελίδα και δείχνει τολμηρά *εκείνη που μπορεί να είναι η τελευταία*. Γιατί μόλις η *προτύλη* αναγνωριστεί και γίνει αποδεκτή – όπως ο *αόρατος Αιθέρας, όντας και τα δυο λογικές και επιστημονικές αναγκαιότητες* – η Χημεία θα πάψει κυριολεκτικά να ζει: θα ξαναεμφανιστεί στη μετενσάρκωσή της σαν *Νέα Αλχημεία* ή ΜΕΤΑΧΗΜΕΙΑ. Ο άνθρωπος που ανακάλυψε την ακτινοβόλα ύλη θα δικαιώσει με τον καιρό τα αρχαϊκά Άρια έργα πάνω στον αποκρυφισμό, ακόμα και τους *Βέντα* και τα *Πουρανά*. Γιατί τι άλλο είναι η εκδηλωμένη "Μητέρα", ο "Πατέρας-Γιος-Σύζυγος" (Άντιτι και Ντάκσα – μια μορφή του Μπράχμα – σαν Δημιουργοί) και ο "Γιος" – οι τρεις "πρωτογεννημένοι" – αν όχι *απλώς Υδρογόνο, Οξυγόνο* και εκείνο που στην γήινη εκδήλωσή του ονομάζεται *Άζωτο*; Ακόμα και οι εξωτερικές περιγραφές της "Πρωτογεννημένης" τριάδας δίνουν όλα τα χαρακτηριστικά αυτών των τριών *αερίων*. Ο Πρίστλεϋ "ανακάλυψε" το Οξυγόνο ή εκείνο που ήταν γνωστό και στην πιο απόμακρη αρχαιότητα!

Όμως ακόμα και τα εξωτερικά ινδουιστικά κείμενα προηγήθηκαν όλων των αρχαίων, μεσαιωνικών και σύγχρονων ποιητών και φιλοσόφων. Το *plerum* (*πλήρωμα*) της ύλης του Ντεκάρτ διαφοροποιήθηκε σε σωματίδια˙ το Αιθερικό Ρευστό του Λάιμπνιτς και το "αρχέγονο ρευστό" του Καντ διαλύθηκαν μέσα στα στοιχεία τους˙ ο Ηλιακός Στρόβιλος του Κέπλερ και οι Συστημικοί Στρόβιλοι, με λίγα λόγια οι Στοιχειακοί Στρόβιλοι που εγκαθιδρύθηκαν από τον συμπαντικό νου – από τον Αναξαγόρα μέχρι τον Γαλιλαίο, τον Τοριτσέλι και τον Σβέντενμποργκ, και μετά απ' αυτούς μέχρι τις τελευταίες υποθέσεις των Ευρωπαίων μυστικιστών – όλα αυτά βρίσκονται στους ινδουϊστικούς ύμνους και στα *μάντραμ* προς τους "Θεούς, τις Μονάδες και τα Άτομα", στην πληρότητά τους, γιατί αυτά είναι αδιαχώριστα. Στις εσωτερικές διδασκαλίες οι πιο υπερβατικές αντιλήψεις του σύμπαντος και των μυστηρίων του βρίσκονται συμβιβασμένες με τις πιο υλιστικές (φαινομενικά) υποθέσεις, γιατί αυτές οι επιστήμες αγκαλιάζουν ολόκληρο το πεδίο της εξέλιξης, από το Πνεύμα μέχρι την ύλη. Όπως διακήρυξε ένας Αμερικανός θεοσοφιστής: "Οι Μονάδες του Λάιμπνιτς μπορούν από μια σκοπιά να ονομάζονται δύναμη και από μια άλλη, ύλη. Για την απόκρυφη επιστήμη, δύναμη και ύλη είναι απλώς δυο όψεις της ίδιας ΟΥΣΙΑΣ". (*Η Ατραπός*, Νέα Υόρκη, Τομ. I, Ιανουάριος 1887, σελ. 297-298.)

αναγνώστης ας θυμηθεί αυτές τις "Μονάδες" του Λάιμπνιτς, καθεμιά από τις οποίες είναι ένας ζωντανός καθρέφτης του σύμπαντος και που καθεμιά αντανακλά όλες τις άλλες· και ας συγκρίνει αυτή την άποψη και τον ορισμό, με ορισμένους σανσκριτικούς σλόκα, που μεταφράστηκαν από τον σερ Ουίλλιαμ Τζονς, στους οποίους αναφέρεται ότι η δημιουργική πηγή του θείου Νου, "κρυμμένη με ένα πέπλο πυκνού σκότους, σχημάτισε καθρέφτες των ατόμων του κόσμου και ρίχνει την αντανάκλαση του προσώπου της σε κάθε άτομο..."

Επομένως, όταν ο καθηγητής Κρουκς δηλώνει ότι "μόλις μπορέσουμε να δείξουμε πώς γεννήθηκαν τα ονομαζόμενα στοιχεία, τότε θα μπορέσουμε να καλύψουμε ένα τρομερό χάσμα στην γνώση μας για το σύμπαν...", η απάντηση είναι έτοιμη. Η θεωρητική γνώση περιέχεται στο εσωτερικό νόημα κάθε ινδουιστικής κοσμογονίας στα *Πουρανά*˙ η πρακτική της απόδειξη βρίσκεται στα χέρια εκείνων οι οποίοι – εκτός από ελάχιστους – δεν θα αναγνωριστούν *σ' αυτόν* τον αιώνα. Οι επιστημονικές δυνατότητες διαφόρων ανακαλύψεων οι οποίες πρέπει αναπόφευκτα να οδηγήσουν την σύγχρονη ακριβή επιστήμη στην αποδοχή των Ανατολικών αποκρυφιστικών απόψεων, που περιέχουν όλο το αναγκαίο υλικό για την κάλυψη αυτών των "χασμάτων", βρίσκονται μέχρι τώρα στο έλεος του σύγχρονου υλισμού. Μόνο αν εργαστούν προς την κατεύθυνση που ακολούθησε ο καθηγητής Κρουκς υπάρχει ελπίδα για την αναγνώριση λίγων, μέχρι τώρα απόκρυφων, αληθειών.

Στο μεταξύ, εκείνος που ανυπομονεί να ρίξει μια ματιά σε ένα πρακτικό διάγραμμα της εξέλιξης της πρωταρχικής ύλης η οποία, χωριζόμενη και διαφοροποιούμενη κάτω από την ώθηση του κυκλικού νόμου, χωρίζεται σε μια επταδική διαβάθμιση της ΟΥΣΙΑΣ (από γενική άποψη), το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να εξετάσει τους πίνακες που συνοδεύουν την διάλεξη του Κρουκς "Η Γένεση των Στοιχείων" και να μελετήσει καλά μερικά αποσπάσματα του κειμένου. Σε ένα σημείο αναφέρει:

> ....Οι απόψεις μας για το χημικό στοιχείο διευρύνθηκαν. Μέχρι τώρα το μόριο θεωρείτο σαν μια συσσώρευση δυο ή περισσότερων ατόμων και δεν είχε δοθεί καμία προσοχή στις αρχιτεκτονικές δομές με τις οποίες ενώνονταν αυτά τα άτομα. Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η δομή ενός χημικού στοιχείου είναι πολύ πιο σύνθετη απ' ό,τι υποθέταμε μέχρι τώρα. Ανάμεσα στα μόρια με τα οποία έχουμε συνηθίσει να ασχολούμαστε στις χημικές αντιδράσεις και στα έσχατα άτομα όπως δημιουργήθηκαν αρχικά, παρεμβάλλονται μικρότερα μόρια ή συσσωρεύσεις φυσικών ατόμων έπειτα τα υπομόρια διαφέρουν μεταξύ τους ανάλογα με την θέση που καταλαμβάνουν στην δομή του ύττριου.
>
> Αυτή η υπόθεση μπορεί ίσως να απλοποιηθεί, αν φανταστούμε ότι το ύττριο συμβολίζεται από ένα νόμισμα πέντε σελλινίων. Μέσω χημικής τμηματοποίησης το χώρισα σε πέντε χωριστά σελλίνια και βρήκα πως αυτά τα σελλίνια δεν είναι ομοιόμορφα, αλλά όπως τα άτομα του άνθρακα στο δακτύλιο του βενζόλιου, έχουν τυπωμένη πάνω τους την σφραγίδα της θέσης τους, 1, 2, 3, 4, 5.... Αν ρίξω τα σελλίνια μου στο δοχείο τήξης ή τα διαλύσω χημικά, η σφραγίδα εξαφανίζεται και όλα μετατρέπονται σε ασήμι.... (Ο. Κρουκς, *Η Γένεση των Στοιχείων*, σελ. 38.)

Το ίδιο ισχύει για όλα τα άτομα και τα μόρια όταν χωρίζονται από τις σύνθετες μορφές και τα σώματα: όταν αρχίζει ο *πραλάγια*. Αντιστρέψτε την περίπτωση και φανταστείτε την αυγή ενός νέου *μανβαντάρα*. Το καθαρό "ασήμι" του απορροφημένου υλικού θα χωριστεί ξανά σε ΟΥΣΙΑ, η οποία θα γεννήσει "Θεία Ουσία" της οποίας οι "αρχές"[640] είναι τα πρωταρχικά στοιχεία, τα υποστοιχεία, οι φυσικές ενέργειες και η υποκειμενική και αντικειμενική ύλη, ή όπως όλα αυτά συνοψίζονται: ΘΕΟΙ, ΜΟΝΑΔΕΣ και ΑΤΟΜΑ. Αν για μια στιγμή εγκαταλείψουμε την μεταφυσική ή υπερβατική όψη του θέματος – αποκλείοντας από την παρούσα θεώρηση τα υπεραισθητά και νοήμονα όντα και τις οντότητες που πιστεύουν οι Καμπαλιστές και οι χριστιανοί – και στραφούμε στην ατομική θεωρία της εξέλιξης, βλέπουμε ότι οι απόκρυφες διδασκαλίες επιβεβαιώνονται από την ακριβή επιστήμη και τις παραδοχές της, τουλάχιστον όσον αφορά τα υποτιθέμενα "απλά" στοιχεία, που τώρα ξαφνικά υποβιβάστηκαν σε φτωχούς και μακρινούς συγγενείς – ούτε καν δεύτερα ξαδέλφια – αυτών των τελευταίων. Γιατί ο καθ. Κρουκς λέει ότι:

> Μέχρι τώρα θεωρείτο πως αν το ατομικό βάρος ενός μετάλλου, που έχει υπολογιστεί από διαφορετικούς παρατηρητές, ξεκινώντας από διαφορετικά συστατικά, έχει βρεθεί να είναι πάντα σταθερό... τότε ένα τέτοιο μέταλλο πρέπει δικαίως να καταταχθεί ανάμεσα στα απλά ή στοιχειακά σώματα. Μαθαίνουμε... ότι αυτό δεν ισχύει πια. Εδώ έχουμε ξανά τροχούς μέσα σε τροχούς. Το γαδολίνιο δεν είναι ένα στοιχείο, αλλά μια ένωση... Δείξαμε ότι το ύττριο είναι μια σύνθεση πέντε ή

640 Που στην κοσμική κλίμακα αντιστοιχούν με Πνεύμα, Ψυχή-νου, Ζωή και τους τρεις Φορείς: το αστρικό, το *μαγιαβικό* και το φυσικό σώμα (της ανθρωπότητας), οποιαδήποτε διαίρεση κι αν γίνει.

περισσότερων νέων συστατικών. Και ποιος θα τολμήσει να αμφισβητήσει ότι καθένα από αυτά τα συστατικά, αν προσβληθεί με έναν διαφορετικό τρόπο και αν τα αποτελέσματα υποβληθούν σε πιο λεπτομερή έλεγχο και έρευνα από τους ελέγχους της ακτινοβόλας ύλης, δεν θα μπορούσε να είναι περαιτέρω διαιρετό; Πού βρίσκεται, λοιπόν, το πραγματικά έσχατο στοιχείο; Καθώς εμείς προχωρούμε, αυτό υποχωρεί σαν την βασανιστική οφθαλμαπάτη λιμνών και οάσεων που βλέπει ο κουρασμένος και διψασμένος ταξιδιώτης στην έρημο. Μήπως κι εμείς στην έρευνά μας για την αλήθεια θα εξαπατηθούμε και θα απογοητευτούμε κατά παρόμοιο τρόπο; Η ίδια η ιδέα ενός στοιχείου σαν κάτι απόλυτα πρωταρχικό και έσχατο, φαίνεται να γίνεται όλο και λιγότερο ξεκάθαρη... (*Η Γένεση των Στοιχείων*, σελ. 50.)

Στη σελίδα 429 του Τόμου Ι της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*, αναφέραμε ότι "αυτό το μυστήριο της πρώτης δημιουργίας, που αποτέλεσε πάντα την απόγνωση της επιστήμης, είναι αβυθομέτρητο, εκτός και [οι επιστήμονες] δεχτούν την δοξασία των Ερμητιστών. [*Αυτοί θα πρέπει να ακολουθήσουν] τα βήματα των Ερμητιστών*". Η προφητεία μας αρχίζει να επιβεβαιώνεται.

Αλλά ανάμεσα στον Ερμή και στον Χάξλευ υπάρχει μια μέση πορεία και ένα μέσο σημείο. Οι άνθρωποι της επιστήμης ας ρίξουν απλώς μια γέφυρα στην μέση και ας σκεφτούν σοβαρά τις θεωρίες του Λάιμπνιτς. Δείξαμε ότι οι θεωρίες μας σχετικά με την ατομική εξέλιξη – όπου ο τελευταίος σχηματισμός τους σε σύνθετα χημικά μόρια δημιουργήθηκε μέσα στα γήινα εργαστήρια μας στην ατμόφαιρα της Γης και όχι αλλού συμφωνούν περιέργως με την εξέλιξη των ατόμων που εμφανίζεται στους πίνακες του κ. Κρουκς. Σ' αυτό τον τόμο αναφέρθηκε ήδη αρκετές φορές ότι ο Μαρταντά (ο Ήλιος) πρόβαλε και συγκροτήθηκε, μαζί με τους μικρότερους επτά Αδελφούς του, από το στήθος της Μητέρας του (Άντιτι): αυτό το στήθος όντας η *prima MATER-ia*, η αρχέγονη προτύλη του ανωτέρω ομιλητή. Οι εσωτερικές δοξασίες διδάσκουν την ύπαρξη μιας "προγενέστερης μορφής ενέργειας που έχει περιοδικούς κύκλους αμπώτιδας και πλημμυρίδας, ανάπαυσης και δραστηριότητας" (Κρουκς, *Η Γένεση των Στοιχείων*, σελ. 54) και να που ένας μεγάλος μελετητής της επιστήμης ζητάει από τον κόσμο να αποδεχτεί τα παραπάνω σαν μια προϋπόθεση. Δείξαμε ότι η "Μητέρα", πύρινη και θερμή, γίνεται βαθμιαία ψυχρή και ακτινοβόλα και ότι ο ίδιος επιστήμονας υποστηρίζει σαν δεύτερη προϋπόθεση – μια επιστημονική αναγκαιότητα, θα λέγαμε – "μια εσωτερική δράση παρόμοια με την ψύξη, που λειτουργεί αργά στην προτύλη". Η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει ότι η "Μητέρα" κοίτεται ξαπλωμένη στο άπειρο (κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*) σαν η μεγάλη Άβυσσος, τα "στεγνά Ύδατα του Διαστήματος", σύμφωνα με την ασυνήθιστη έκφραση της Κατήχησης και ότι γίνεται υγρή μόνο μετά τον χωρισμό και την κίνηση πάνω από το πρόσωπό της του *Ναραγιανά*, του "Πνεύματος που είναι αόρατη Φλόγα, η οποία ποτέ δεν καίει, αλλά βάζει φωτιά σε ό,τι αγγίζει και του χαρίζει ζωή και γέννηση".[641] Και τώρα η Επιστήμη μας λέει ότι "τα πρωτογεννημένα στοιχεία... τα πιο συγγενικά στην προτύλη".... πρέπει να είναι "το υδρογόνο... που για κάμποσο χρόνο θα είναι η μόνη υπαρκτή μορφή ύλης" στο Σύμπαν. Τι λέει η *Αρχαία* Επιστήμη; Απαντάει: *ακριβώς* έτσι, αλλά θα ονομάζαμε το υδρογόνο και το οξυγόνο – (που ενσταλάζει το πυρ της ζωής στην "Μητέρα" μέσω επώασης) στις προγενετικές, ακόμα και στις προγεωλογικές εποχές – Πνεύμα, νοούμενο εκείνου που στην χονδροειδή του μορφή πάνω στην Γη γίνεται οξυγόνο και υδρογόνο. Το άζωτο δεν έχει καμιά θεία καταγωγή, αλλά είναι απλώς ένα γήινο κονίαμα για να ενώνει άλλα αέρια και υγρά και να χρησιμεύει σαν σφουγγάρι για να μεταφέρει μέσα του την πνοή της ΖΩΗΣ: τον αγνό αέρα.[642] Πριν τα *αέρια* και τα υγρά γίνουν αυτό που είναι στην ατμόσφαιρά μας, είναι ενδοαστρική Γη ακόμα πιο πριν και σε ένα *βαθύτερο* πεδίο, είναι κάτι άλλο – και το ίδιο συνεχίζεται *επ' άπειρον*. Ο διάσημος και σοφός κύριος πρέπει να συγχωρήσει έναν αποκρυφιστή που τον αναφέρει τόσο συχνά – αλλά αυτή είναι η τιμωρία ενός Μέλους της Βασιλικής Εταιρείας που πλησιάζει τόσο κοντά στα όρια του Ιερού Άδυτου των απόκρυφων μυστηρίων, ώστε να παραβιάσει σχεδόν τα απαγορευμένα σύνορα.

Αλλά είναι καιρός να εγκαταλείψουμε την σύγχρονη φυσική επιστήμη και να στραφούμε στην ψυχολογική και μεταφυσική πλευρά του θέματος, θα παρατηρήσουμε μόνο πως στις "δυο πολύ λογικές προϋποθέσεις", που απαιτήθηκαν από τον έξοχο ομιλητή "για να ριχτεί μια ματιά σε

641 "Κύριος ο θεός σου Πυρ κατανάλισκαν εστί" [Δευτερονόμιο, Δ', 24]. "Εν αύτω ην ζωή και η ζωή ην το φως των ανθρώπων" [Κατά Ιωάννη, Α',4].

642 Ο οποίος αν χωριστεί ΑΛΧΗΜΙΣΤΙΚΑ θα δώσει το Πνεύμα της Ζωής και το Ελιξήριό του.

λίγα από το τόσο βαθιά κρυμμένα μυστικά" πίσω από την "πόρτα του Αγνώστου", θα πρέπει να προστεθεί μια τρίτη,[643] για να μην πάνε χαμένα τα χτυπήματα πάνω σ' αυτήν την πόρτα. Δηλαδή πρέπει να προστεθεί η προϋπόθεση ότι ο Λάιμπνιτς στις υποθέσεις του βασιζόταν σε ένα πολύ στέρεο έδαφος γεγονότων και αλήθειας. Η θαυμαστή και προσεκτική σύνοψη αυτών των υποθέσεων – όπως δίνεται από τον Γιόχαν Τεοντόρ Μερτζ στο έργο του: *Λάιμπνιτς* – δείχνει το πόσο κοντά είχε προσεγγίσει με το έργο του *Μοναδολογία* στα κρυμμένα μυστικά της εσωτερικής θεογονίας. Κι όμως αυτός ο φιλόσοφος με τις θεωρίες του μόλις που κατάφερε να ανυψωθεί πάνω από τα πρώτα πεδία, τις κατώτερες αρχές του Κοσμικού Μεγάλου Σώματος. Η θεωρία του δεν φτάνει σε ύψη ανώτερα από κείνα της *εκδηλωμένης* ζωής, της αυτοσυνείδησης και της διάνοιας, αφήνοντας ανέγγιχτες τις περιοχές των προηγούμενων μεταγενετικών μυστηρίων, αφού το αιθερικό ρευστό του είναι μεταπλανητικό.

Αλλά αυτή η τρίτη προϋπόθεση δύσκολα θα γίνει δεκτή από τους σύγχρονους ανθρώπους της επιστήμης. Και όπως ο Ντεκάρτ, έτσι και αυτοί θα προτιμήσουν να παραμείνουν στις ιδιότητες των εξωτερικών πραγμάτων – όπως η έκταση – οι οποίες είναι ικανές να εξηγούν τα φαινόμενα της κίνησης, παρά να αποδεχθούν αυτήν την τελευταία σαν μια ανεξάρτητη Δύναμη. Σ' αυτήν την γενιά δεν θα γίνουν ποτέ αντι-Καρτεσιανοί ούτε θα παραδεχτούν ότι "αυτή η ιδιότητα της αδράνειας δεν είναι μια καθαρά γεωμετρική ιδιότητα, που δείχνει την ύπαρξη στα εξωτερικά σώματα κάποιου πράγματος που δεν είναι απλώς έκταση". Αυτή είναι η ιδέα του Λάιμπνιτς όπως αναλύθηκε από τον Μερτζ, ο οποίος προσθέτει ότι ονόμαζε αυτό το *κάτι* Δύναμη και ισχυριζόταν πως τα εξωτερικά πράγματα ήταν προικισμένα με Δύναμη και πως προκειμένου να είναι οι φορείς αυτής της δύναμης πρέπει να έχουν μια ουσία, γιατί δεν είναι νεκρές και αδρανείς μάζες, αλλά τα κέντρα και οι φορείς της μορφής. Ένας καθαρά εσωτερικός ισχυρισμός, αφού η *δύναμη* για τον Λάιμπνιτς ήταν μια ενεργός αρχή και μ' αυτό το συμπέρασμα η διαίρεση ανάμεσα στον νου και στην ύλη εξαφανίζεται. Αλλά:

> Οι μαθηματικές και δυναμικές έρευνες του Λάιμπνιτς δεν θα είχαν οδηγήσει στο ίδιο συμπέρασμα τον νου ενός καθαρά επιστημονικού ερευνητή. Αλλά ο Λάιμπνιτς δεν ήταν ένας επιστημονικός άνθρωπος, με το σύγχρονο νόημα της λέξης. Αν ήταν τέτοιος, μπορεί να επεξεργαζόταν την αντίληψη της ενέργειας, να καθόριζε μαθηματικά τις ιδέες της δύναμης και του μηχανικού έργου και να έφτανε στο συμπέρασμα ότι ακόμα και για καθαρά επιστημονικούς σκοπούς είναι σκόπιμο να θεωρούμε την δύναμη όχι σαν μια πρωταρχική ποσότητα, αλλά σαν μια ποσότητα προερχόμενη από κάποια άλλη αξία.

Αλλά ευτυχώς για την αλήθεια:

> Λάιμπνιτς ήταν ένας φιλόσοφος και σαν τέτοιος είχε ορισμένες βασικές αρχές, οι οποίες τον πίεζαν υπέρ ορισμένων συμπερασμάτων και η ανακάλυψή του – δηλαδή ότι τα εξωτερικά πράγματα ήταν υλικά προικισμένα με δύναμη – χρησιμοποιήθηκε αμέσως για την εφαρμογή αυτών των αρχών. Μια από αυτές τις αρχές ήταν ο νόμος της συνέχειας, η πεποίθηση πως όλος ο κόσμος ήταν συνδεδεμένος και δεν υπήρχαν κενά και χάσματα τα οποία δεν μπορούσαν να γεφυρωθούν. Η αντίθεση ανάμεσα σε εκτεινόμενες και σκεπτόμενες ουσίες, του ήταν ανυπόφορη. Ο ορισμός των εκτεινόμ-νων ουσιών έχει γίνει ήδη αβάσιμος: ήταν φυσικό πως μια παρόμοια έρευνα έγινε για τον ορισμό του νου, την σκεπτόμενη ουσία.... (Γ.Τ. Μερτζ, *Λάιμπνιτς*, Χάιντελμπεργκ, 1886, σελ. 144-146.)

Οι υποδιαιρέσεις που έκανε ο Λάιμπνιτς, οσοδήποτε ατελείς και λαθεμένες από την σκοπιά του αποκρυφισμού, δείχνουν ένα πνεύμα μεταφυσικής ενόρασης στο οποίο δεν έφτασε ποτέ κανένας άνθρωπος της επιστήμης, ούτε ο Ντεκάρτ, ούτε ακόμα και ο Καντ. Σύμφωνα μ' αυτόν υπήρχε πάντα μια άπειρη διαβάθμιση σκέψης. Μόνο ένα μικρό τμήμα του περιεχομένου της σκέψης μας, λέει, ανεβαίνει στην καθαρότητα της διαίσθησης, "μέσα στο φως της τέλειας

643 Και πρώτα απ' όλα η προϋπόθεση ότι δεν υπάρχει στην Φύση τέτοιο πράγμα όπως ανόργανες ουσίες ή σώματα. Οι πέτρες, τα ορυκτά, οι βράχοι, ακόμα και τα χημικά "άτομα", είναι απλώς οργανικές μονάδες σε βαθύ λήθαργο. Το κώμα τους κάποτε τελειώνει και η αδράνειά τους γίνεται δραστηριότητα.

συνείδησης". Πολλά παραμένουν σε μια συγκεχυμένη ή ασαφή κατάσταση, στην κατάσταση των "αντιλήψεων", αλλά υπάρχουν εκεί. "...Ο Ντεκάρτ αρνήθηκε την ψυχή στο ζώο, αντίθετα ο Λάιμπνιτς [όπως οι αποκρυφιστές] προίκισε ολόκληρη την δημιουργία με νοητική ζωή, που σύμφωνα μ' αυτόν, είναι ικανή για άπειρες διαβαθμίσεις". Και έτσι, όπως πολύ σωστά παρατηρεί ο Μερτζ (σελ. 147-148):

> ....Αυτομάτως διεύρυνε την περιοχή της νοητικής ζωής, καταστρέφοντας την αντίθεση ανάμεσα στην *έμψυχη και άψυχη* ύλη. Αλλά έκανε κάτι περισσότερο: αντέδρασε στην ιδέα της ύλης, της εκτεινόμενης ουσίας. Γιατί έγινε φανερό ότι τα εξωτερικά ή υλικά πράγματα εμφάνιζαν την ιδιότητα της έκτασης μόνο στις αισθήσεις μας και όχι στις νοητικές μας λειτουργίες. Ο μαθηματικός, προκειμένου να υπολογίσει γεωμετρικά σχήματα ήταν αναγκασμένος να τα διαιρέσει σε έναν άπειρο αριθμό απείρως μικρών μερών και ο φυσικός δεν βλέπει κανένα όριο στην διαιρετότητα της ύλης σε άτομα. Ο όγκος μέσω του οποίου τα εξωτερικά πράγματα φαίνονταν να γεμίζουν τον χώρο, ήταν μια ιδιότητα την οποία αποκτούσαν μόνο μέσω της τραχύτητας των αισθήσεών μας... Ο Λάιμπνιτς ακολούθησε αυτές τις απόψεις ως έναν βαθμό, αλλά δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί με την υπόθεση ότι η ύλη αποτελείτο από έναν πεπερασμένο αριθμό πολύ μικρών μερών. Η μαθηματική σκέψη του τον ανάγκασε να επεκτείνει την ιδέα στο άπειρο. Και τι έγιναν τότε τα άτομα; Έχασαν την έκτασή τους και διατήρησαν μόνο την ιδιότητα της αντίστασης, έγιναν κέντρα δύναμης. Μειώθηκαν σε μαθηματικά σημεία... αλλά αν και η έκτασή τους στον χώρο δεν ήταν τίποτε, τόσο πιο πλήρης ήταν η εσωτερική τους ζωή. Υποθέτοντας ότι η εσωτερική ύπαρξη, όπως αυτή του ανθρώπινου νου, είναι μια νέα διάσταση, όχι μια γεωμετρική αλλά μια μεταφυσική διάσταση... και έχοντας μηδενίσει την γεωμετρική έκταση των ατόμων, ο Λάιμπνιτς τα προίκισε με μια άπειρη έκταση προς την κατεύθυνση της μεταφυσικής τους διάστασης. Όταν παύει να τα βλέπει στον κόσμο του χώρου, ο νους πρέπει να βυθιστεί, θα λέγαμε, σε έναν μεταφυσικό κόσμο για να βρει και να συλλάβει την πραγματική ουσία εκείνου που στον χώρο εμφανίζεται απλώς σαν ένα μαθηματικό σημείο. Όπως ένας κώνος στέκεται στην κορυφή του, ή μια κατακόρυφη γραμμή τέμνει ένα οριζόντιο πεδίο μόνο σε ένα μαθηματικό σημείο, αλλά μπορεί να εκτείνεται άπειρα σε ύφος και βάθος, έτσι και η ουσία των αληθινών *πραγμάτων* έχει μόνο μια σημειακή ύπαρξη στον φυσικό κόσμο του χώρου, αλλά έχει ένα άπειρο βάθος εσωτερικής ζωής στον μεταφυσικό κόσμο της σκέψης...

Αυτό είναι το πνεύμα, η ίδια η ρίζα της απόκρυφης δοξασίας και σκέψης. Το "Πνεύμα-Ύλη" και η "Ύλη-Πνεύμα" εκτείνεται άπειρα σε βάθος και όπως "η ουσία των πραγμάτων" του Λάιμπνιτς, η δική μας ουσία των αληθινών πραγμάτων βρίσκεται στο έβδομο βάθος, ενώ η ψεύτικη και χονδροειδής ύλη της Επιστήμης και του εξωτερικού κόσμου βρίσκεται στο κατώτερο άκρο των αντιληπτικών μας αισθήσεων. Ο αποκρυφιστής γνωρίζει την αξία ή την μη αξία της.

Πρέπει τώρα να δείξουμε στον σπουδαστή την θεμελιώδη διάκριση ανάμεσα στο σύστημα του Λάιμπνιτς[644] και σε κείνο της απόκρυφης φιλοσοφίας, πάνω στο θέμα των Μονάδων. Αυτό μπορεί να γίνει έχοντας μπροστά μας την Μοναδολογία του. Δεν θα ήταν λάθος αν λέγαμε πως η ουσία και το Πνεύμα της εσωτερικής φιλοσοφίας μπορεί να φανεί, αν συνδυαστούν τα συστήματα – του Λάιμπνιτς και του Σπινόζα. Από την ένωση των δύο – σαν αντίθετα στο Καρτεσιανό σύστημα – προβάλλουν οι αλήθειες της Αρχαϊκής Δοξασίας. Και τα δύο είναι αντίθετα στην μεταφυσική του Ντεκάρτ. Η ιδέα του για την αντίθεση των δυο ουσιών – Έκτασης και Σκέψης – που διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους και είναι αμοιβαία αμείωτες, ήταν πολύ αυθαίρετη και πολύ αφιλοσόφητη σύμφωνα μ' αυτούς. Έτσι ο Λάιμπνιτς από τις δυο Καρτεσιανές ουσίες έφτιαξε δυο ιδιότητες της μιας παγκόσμιας μονάδας, στην οποία είδε τον Θεό. Ο Σπινόζα δεν αναγνώριζε παρά μια παγκόσμια αδιαίρετη ουσία και ένα απόλυτο ΟΛΟ, όπως το Παραμπράχμαν. Αντίθετα ο Λάιμπνιτς αντιλαμβανόταν την ύπαρξη μιας πολλαπλότητας ουσιών. Για τον Σπινόζα δεν υπήρχε παρά μόνο ΜΙΑ, για τον Λάιμπνιτς υπήρχε μια απειροσύνη Όντων, από και μέσα στην Μία. Έτσι, αν και οι δυο δέχονταν μόνο μια αληθινή Οντότητα, ωστόσο ενώ ο Σπινόζα την έκανε απρόσωπη και αδιαίρετη, ο Λάιμπνιτς διαίρεσε την προσωπική του θεότητα σε έναν αριθμό θείων και ημι-

644 Η σωστή γραφή του ονόματος – όπως το έγραφε ο ίδιος – είναι Leibniz [και όχι Leibnitz], γιατί ήταν σλαβονικής καταγωγής, αν και γεννημένος στην Γερμανία.

θείων Όντων. Ο Σπινόζα ήταν ένας υποκειμενικός, ο Λάιμπνιτς ένας αντικειμενικός πανθεϊστής, ωστόσο και οι δυο ήταν μεγάλοι φιλόσοφοι στις ενορατικές αντιλήψεις τους.

Αν λοιπόν, αυτές οι δυο διδασκαλίες αναμειγνύονταν και η μια διορθωνόταν από την άλλη – και πρώτα απ' όλα αν η Μια Πραγματικότητα απογυμνωνόταν από την προσωπικότητά της – τότε θα παρέμενε σαν σύνολο ένα αληθινό πνεύμα της εσωτερικής φιλοσοφίας: η απρόσωπη χωρίς ιδιότητες, απόλυτη θεία ουσία που δεν είναι καμιά "Ύπαρξη", αλλά η ρίζα όλων των υπάρξεων. Χαράξτε στην σκέψη σας μια βαθιά γραμμή ανάμεσα στην παντοτινή αδιάγνωστη ουσία και στην επίσης αόρατη, αλλά κατανοητή Παρουσία [*Μουλαπρακρίτι*), ή Σεκινά, *πέραν και μέσω της οποίας* κραδαίνεται ο Ήχος του Λόγου και από την οποία προβάλλουν οι αναρίθμητες ιεραρχίες των νοημόνων Εγώ, των συνειδητών και ημισυνειδητών, αντιληπτικών και προσληπτικών Όντων των οποίων η ουσία είναι πνευματική Δύναμη, το Υλικό τους είναι τα Στοιχεία και το Σώμα τους (όταν χρειάζεται) είναι τα άτομα, και θα έχετε την δοξασία μας. Γιατί, όπως λέει ο Λάιμπνιτς, "επειδή το πρωταρχικό Στοιχείο κάθε υλικού σώματος είναι η Δύναμη που δεν έχει κανένα από τα χαρακτηριστικά της (αντικειμενικής) ύλης, αυτή μπορεί να κατανοηθεί, αλλά δεν μπορεί ποτέ να γίνει αντικείμενο καμιάς φανταστικής απεικόνισης". Έτσι εκείνο που θεωρούσε σαν πρωταρχικό και έσχατο στοιχείο σε κάθε σώμα και αντικείμενο δεν ήταν τα υλικά άτομα ή μόρια, που είναι αναγκαστικά λίγο ή πολύ εκτεταμένα, όπως τα άτομα του Επίκουρου και του Γκασέντι, αλλά – όπως δείχνει ο Μερτζ – τα άυλα και μεταφυσικά άτομα, τα "μαθηματικά σημεία", ή *αληθινές ψυχές* όπως εξηγεί ο Γάλλος εκδότης του, Ανρύ Λασελιέ (Υφηγητής Φιλοσοφίας). "Εκείνο που υπάρχει έξω από εμάς με έναν απόλυτο τρόπο, είναι Ψυχές των οποίων η ουσία είναι δύναμη" (*Μοναδολογία*, Εισαγωγή).

Έτσι, η πραγματικότητα στον εκδηλωμένο κόσμο αποτελείται, θα λέγαμε, από μια ενότητα μονάδων, άυλων(από την δική μας σκοπιά) και άπειρων. Αυτές, ο Λάιμπνιτς τις ονομάζει "Μονάδες"" η Ανατολική φιλοσοφία," Τζιβά" και ο αποκρυφισμός, όπως οι Καμπαλιστές και όλοι οι χριστιανοί, τους δίνει διάφορα ονόματα. Για εμάς, όπως και για τον Λάιμπνιτς, είναι "η έκφραση του σύμπαντος"[645] και κάθε φυσικό σημείο δεν είναι παρά η φαινομενική έκφραση του νοούμενου, μεταφυσικού σημείου. Η διάκριση του ανάμεσα στην αντίληψη και στην πρόσληψη είναι η φιλοσοφική αν και ασαφής έκφραση των Εσωτερικών διδασκαλιών. Τα "περιορισμένα σύμπαντά" του, από τα οποία "υπάρχουν τόσα πολλά όσες και Μονάδες", είναι η χαοτική παρουσίαση του δικού μας Επταδικού Συστήματος με τις διαιρέσεις και τις υποδιαιρέσεις του.

Όσο για την σχέση που έχουν οι Μονάδες του με τους δικούς μας Ντιάνι Τσόχαν, τα Κοσμικά Πνεύματα, τους Ντεβά και τα Στοιχειακά, μπορούμε να επαναλάβουμε με λίγα λόγια την σχετική γνώμη ενός μελετημένου και στοχαστικού θεοσοφιστή, του Κ.Χ.Α. Μπτζέρεγκααρντ. Σε μια θαυμάσια μελέτη του πάνω στα "Στοιχειακά, τα Στοιχειώδη Πνεύματα και στην Σχέση ανάμεσα σ' αυτά και στα Ανθρώπινα Όντα", που διάβασε στην "Άρια Θεοσοφική Εταιρεία της Νέας Υόρκης". Ο κ. Μπτζέρεγκααρντ εκφράζει καθαρά την άποψή του:

> Για τον Σπινόζα, η ύλη είναι νεκρή και αδρανής· αλλά για τις διεισδυτικές νοητικές δυνάμεις του Λάιμπνιτς καθετί είναι ζώσα δραστηριότητα και δρώσα ενέργεια. Υποστηρίζοντας αυτήν την άποψη έρχεται πιο κοντά στην Ανατολή από οποιονδήποτε άλλον στοχαστή της εποχής του ή μετά απ' αυτόν. Η ανακάλυψή του ότι μια δρώσα ενέργεια σχηματίζει την ουσία της ύλης, είναι μια αρχή που τον φέρνει σε άμεση σχέση με τους ενορατικούς της Ανατολής. (*Η Ατραπός*, Νέα Υόρκη, Του. Ι, Ιαν. 1887, σελ. 297.)

Και ο ομιλητής συνεχίζει για να δείξει ότι τα άτομα και τα στοιχεία του Λάιμπνιτς είναι κέντρα δύναμης, ή μάλλον "πνευματικά όντα, των οποίων η ίδια η φύση τους είναι να δρουν", γιατί:

> .... Αυτά τα στοιχειώδη σωματίδια είναι ζωτικές δυνάμεις, που δεν δρουν μηχανικά, αλλά από μια *εσωτερική* αρχή. Είναι ασώματες πνευματικές μονάδες ["ουσιαστικές" όμως, αλλά όχι

645 "Ο Δυναμισμός του Λάιμπνιτς", λέει ο καθηγητής Λασελιέ, "δεν θα παρουσίαζε καμιά δυσκολία αν – γι' αυτόν – οι Μονάδες είχαν παραμείνει ένα απλό άτομο τυφλής δύναμης. Αλλά..." Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς την σύγχυση του σύγχρονου υλισμού!

*άυλες·*για τις αισθήσεις μας], απρόσβλητες σε κάθε αλλαγή από τα έξω και ακατάστρεφτες από οποιαδήποτε εξωτερική δύναμη. Οι μονάδες του Λάιμπνιτς [προσθέτει ο ομιλητής], διαφέρουν από τα άτομα στα ακόλουθα χαρακτηριστικά, τα οποία είναι πολύ σημαντικό να τα θυμόμαστε, γιατί διαφορετικά δεν θα μπορέσουμε να διακρίνουμε την διαφορά ανάμεσα στα Στοιχειακά και στην απλή ύλη. Τα άτομα δεν διακρίνονται το ένα από το άλλο, είναι ποιοτικά όμοια – αλλά μια μονάδα διαφέρει ποιοτικά από κάθε άλλη μονάδα και καθεμιά είναι από μόνη της ένας ιδιαίτερος κόσμος. Δεν συμβαίνει το ίδιο με τα άτομα. Αυτά είναι απολύτως όμοια ποσοτικά και ποιοτικά και δεν έχουν δική τους ατομικότητα.[646] Επίσης, τα άτομα [μάλλον μόρια] 631- της υλιστικής φιλοσοφίας μπορούν να θεωρηθούν σαν εκτεταμένα και διαιρετά, ενώ οι μονάδες του Λάιμπνιτς μοιάζουν πολύ με τα Στοιχειακά της μυστικής φιλοσοφίας, αυτές οι μονάδες είναι αντιπροσωπευτικά όντα. Κάθε μονάδα αντανακλά όλες τις άλλες. Κάθε μονάδα μέσα στην δική της σφαίρα είναι ένας ζωντανός καθρέφτης του σύμπαντος. Και σημειώστε το αυτό, γιατί σ' αυτό στηρίζεται η δύναμη που κατέχουν αυτές οι μονάδες και απ' αυτό εξαρτάται το έργο που μπορούν να κάνουν για εμάς. Καθρεφτίζοντας τον κόσμο, οι μονάδες δεν είναι απλώς παθητικοί ανακλαστικοί πράκτορες, αλλά ταυτόχρονα αυτενεργές, δημιουργούν αυτόματα τις εικόνες, όπως η ψυχή το όνειρο. Σε κάθε μονάδα, επομένως, σοφός μπορεί να διαβάσει τα πάντα, ακόμα και το μέλλον. Κάθε μονάδα – ή στοιχειακό – είναι ένας καθρέφτης που μιλάει...

Στο σημείο αυτό είναι που καταρρέει η φιλοσοφία του Λάιμπνιτς. Δεν είχε γίνει καμιά πρόβλεψη ούτε είχε εκφραστεί καμιά διάκριση ανάμεσα στην "Στοιχειακή" μονάδα και σε εκείνη ενός ανώτερου Πλανητικού Πνεύματος, ή έστω και στην ανθρώπινη μονάδα ή Ψυχή. Προχώρησε μάλιστα μέχρι του σημείου να αναρωτιέται αν ο "Θεός έφτιαξε ποτέ τίποτε άλλο εκτός από Μονάδες ή ουσίες δίχως έκταση" (*Εξέταση των Αρχών του Μαλεμπράνς*, περίπου το 1711). Κάνει μια διάκριση ανάμεσα στις Μονάδες και στα Άτομα,[647] γιατί όπως δηλώνει επανειλημμένα "τα σώματα με όλες τις ιδιότητές τους, είναι απλά φαινόμενα, όπως το ουράνιο τόξο... *Corpora omnia cum omnibus qualitatibus suis non sunt aliud phenomena bene fundata, ut Iris*" (*Επιστολή στον Πατέρα Ντε Μπος*, ημερομηνία 8 Σεπτ., Ανόβερο, 1709), αλλά αμέσως φροντίζει γι' αυτό με μια ουσιαστική αντιστοιχία, έναν ορισμένο μεταφυσικό δεσμό ανάμεσα στις μονάδες: *vinculum substantiale* [*υποστασιακός δεσμός*]. Η εσωτερική φιλοσοφία, διδάσκοντας έναν αντικειμενικό ιδεαλισμό αν και θεωρεί το αντικειμενικό Σύμπαν και όλα μέσα σ' αυτό σαν *Μάγια*, παροδική πλάνη κάνει μια πρακτική διάκριση ανάμεσα στην συλλογική πλάνη, την *Μαχαμαγιά*, από την καθαρά μεταφυσική σκοπιά και στις αντικειμενικές σχέσεις ανάμεσα στα διάφορα συνειδητά Εγώ όσο καιρό διαρκεί αυτή η πλάνη. Ο γνώστης, επομένως, *μπορεί* να διαβάσει το μέλλον σε μια Στοιχειακή Μονάδα, αλλά πρέπει να ελκύσει αρκετές για τον σκοπό αυτόν, αφού κάθε μονάδα αντιπροσωπεύει μόνο ένα τμήμα του Βασιλείου στο οποίο ανήκει. "Οι Μονάδες δεν περιορίζονται στο αντικείμενο, αλλά στην τροποποίηση της νόησης του αντικειμένου. Όλες συνεχίζουν ασαφώς στο άπειρο, στα πάντα· αλλά όλες περιορίζονται και διακρίνονται από τους βαθμούς ευκρίνειας στις αντιλήψεις τους".[648] Και όπως εξηγεί ο Λάιμπνιτς, "Όλα τα μέρη του Σύμπαντος παριστάνονται καθαρά στις Μονάδες, *μόνο που μερικά αντανακλώνται σε μια μονάδα και μερικά σε άλλη*", αλλά ένας αριθμός μονάδων μπορεί να παριστά ταυτόχρονα τις σκέψεις δύο εκατομμυρίων κατοίκων του Παρισιού.

646 Ο Λάιμπνιτς ήταν ένας απόλυτος ιδεαλιστής όταν υποστήριζε ότι "τα υλικά άτομα είναι αντίθετα με την λογική" (*Νέο Σύστημα*, έκδοση 'Ερντμαν, σελ. 126, στ. 2) Γι' αυτόν η ύλη ήταν μια απλή αντιπροσώπευση της μονάδας, ανθρώπινης ή ατομικής. θεωρούσε (όπως και εμείς) πως οι μονάδες βρίσκονται παντού. Έτσι, η ανθρώπινη ψυχή είναι μια μονάδα και κάθε κύτταρο στο ανθρώπινο σώμα έχει την μονάδα του, όπως και κάθε κύτταρο στο ζώο, στο φυτό, ακόμα και στα (αποκαλούμενα) ανόργανα σώματα. Τα άτομά του είναι τα μόρια της σύγχρονης επιστήμης και οι μονάδες του είναι εκείνα τα *απλά άτομα* οποία η υλιστική επιστήμη τα δέχεται σαν δεδομένα, αν και ποτέ δεν κατάφερε να τα *συναντήσει*: παρά μόνο στην φαντασία. Αλλά ο Λάιμπνιτς είναι μάλλον αντιφατικός στις απόψεις του για τις Μονάδες. Μιλάει για τα *Μεταφυσικά Σημεία* και τα *Τυπικά Άτομα* τόσο σαν *πραγματικότητες*, που καταλαμβάνουν χώρο και ταυτόχρονα σαν Πνευματικές ιδέες και έπειτα πάλι τα προικίζει με αντικειμενικότητα και συσσωρεύσεις και θέσεις στις αλληλεπιδράσεις τους. [Ε.Π.Μπ.]

647 Στην πραγματικότητα τα άτομα του Λάιμπνιτς εκτός από το όνομα, δεν έχουν τίποτε κοινό με τα άτομα των Ελλήνων Υλιστών, ή ακόμα και με τα *μόρια* της σύγχρονης επιστήμης. Τα ονομάζει *τυπικά* άτομα και τα συγκρίνει με τις ουσιαστικές μορφές του Αριστοτέλη. (*Νέο Σύστημα*, παρ. 3.)

648 *Μοναδολογία*, παρ. 60. Ο Λάιμπνιτς, όπως ο Αριστοτέλης, ονομάζει τις *δημιουργημένες* ή *εκπορευμένες* μονάδες (τα Στοιχεία που πρόβαλαν από τα Κοσμικά Πνεύματα ή θεούς): *Ενδελέχεια* και "*ασώματα αυτόματα*". (*Μοναδολογία*, παρ. 18).

Αλλά τι λένε γι' αυτό οι απόκρυφες επιστήμες, και τι προσθέτουν;

Λένε ότι αυτό που από τον Λάιμπνιτς ονομάζεται συλλογικά *Μονάδες* – θεωρούμενο προς το παρόν γενικά και μη υπολογίζοντας καμιά υποδιαίρεση – θα μπορούσε να χωριστεί σε τρία ξεχωριστά Πλήθη,[649] τα οποία μετρούμενα από τα ανώτερα πεδία είναι: πρώτα, "θεοί", ή συνειδητά, πνευματικά Εγώ – οι νοήμονες αρχιτέκτονες που εργάζονται σύμφωνα με το σχέδιο στον *Θείο Νου*. Έπειτα έρχονται τα Στοιχειακά, ή *Μονάδες*, που σχηματίζουν συλλογικά και ασυνείδητα τους μεγάλους Συμπαντικούς Καθρέφτες όλων όσων συνδέονται με τις αντίστοιχες περιοχές τους. Τελευταία έρχονται τα άτομα ή υλικά μόρια, που εμψυχώνονται με την σειρά τους από τις *προσληπτικές* μονάδες τους, ακριβώς όπως εμψυχώνεται κάθε κύτταρο σε ένα ανθρώπινο σώμα (βλέπε πιο κάτω). Υπάρχουν πλήθη τέτοιων εμψυχωμένων ατόμων τα οποία, με την σειρά τους, εμψυχώνουν τα μόρια, μια απειροσύνη μονάδων, ή μάλλον Στοιχειακών και αμέτρητες πνευματικές Δυνάμεις: *Α-μόναδες*, γιατί είναι καθαρά άϋλες οντότητες,[650] εκτός μόνο κάτω από ορισμένους νόμους, όταν παίρνουν μια μορφή, όχι απαραίτητα ανθρώπινη. Από πού προέρχεται η ουσία που τα ντύνει, ο φανερός οργανισμός που αναπτύσσουν γύρω από τα κέντρα τους; Οι *Άμορφες* ("*Άρουπα*") Ακτινοβολίες που υπάρχουν μέσα στην αρμονία της Συμπαντικής θέλησης και που στο πεδίο του υποκειμενικού Σύμπαντος είναι αυτό που ονομάζουμε σύνολο ή συσσώρευση της Κοσμικής θέλησης, ενώνουν μια απειρία μονάδων – που καθεμιά είναι ο καθρέφτης του δικού της Σύμπαντος – και έτσι ατομικοποιούν προσωρινά έναν ανεξάρτητο νου, παντογνώστη και παγκόσμιο και με την ίδια διαδικασία της μαγνητικής συσσώρευσης, δημιουργούν για τον εαυτό τους, από τα ενδοαστρικά άτομα, αντικειμενικά ορατά σώματα. Γιατί από την στιγμή της πρώτης διαφοροποίησης τα άτομα και οι Μονάδες, ενωμένα ή χωρισμένα, απλά ή σύνθετα, δεν είναι παρά οι *αρχές* – σωματικές, ψυχικές και Πνευματικές – των "Θεών": που οι ίδιοι είναι οι Ακτινοβολίες της αρχέγονης φύσης. 'Έτσι, στο μάτι του Ενορατικού οι ανώτερες Πλανητικές Δυνάμεις εμφανίζονται κάτω από δυο όψεις: την υποκειμενική, σαν επιρροές και την αντικειμενική, σαν μυστικές ΜΟΡΦΕΣ οι οποίες, κάτω από τον Καρμικό νόμο, γίνονται μια Παρουσία. Γιατί όπως επανειλημμένα αναφέρθηκε Πνεύμα και Ύλη είναι Ένα. Το Πνεύμα είναι ύλη στο έβδομο πεδίο, και η ύλη είναι Πνεύμα, στο κατώτερο σημείο της κυκλικής του δραστηριότητας και τα δύο είναι

ΜΑΓΙΑ.

Στον αποκρυφισμό τα άτομα ονομάζονται "Κραδασμοί" και επίσης συλλογικά, "Ήχος". Αυτό δεν έρχεται σε αντίθεση με την επιστημονική ανακάλυψη του κ. Τύνταλ. Αυτός ανίχνευσε και κατέγραψε την ταχύτητα της κίνησης και της μεταβίβασής τους, την δύναμη της πρόσκρουσής τους, τους κραδασμούς που προκαλούν στο τύμπανο και την μεταβίβασή τους στους ωτόλιθους κ.τ.λ., κ.τ.λ., μέχρις ότου αρχίζει ο κραδασμός του ακουστικού νεύρου και ένα νέο φαινόμενο λαμβάνει χώρα: η *υποκειμενική* πλευρά της διαδικασίας ή η αίσθηση του Ήχου. Μήπως την αντιλαμβάνεται ή την βλέπει; Όχι, γιατί σκοπός του είναι να ανακαλύψει την συμπεριφορά της ύλης. Αλλά γιατί να μην την βλέπει ένας ψυχικός, ένας πνευματικός οραματιστής του οποίου το εσωτερικό Μάτι είναι ανοιχτό και ο οποίος μπορεί να δει μέσα από το πέπλο της ύλης; Όλα τα κύματα και οι κραδασμοί της Επιστήμης παράγονται από άτομα που ωθούν τα μόριά τους σε δραστηριότητα *από τα μέσα*. Τα άτομα γεμίζουν την απειροσύνη του Χώρου και με τον συνεχή κραδασμό τους *είναι* εκείνη η ΚΙΝΗΣΗ που διατηρεί ασταμάτητα σε λειτουργία τους τροχούς της ζωής. Αυτό το εσωτερικό έργο είναι που παράγει τα ψυσικά φαινόμενα τα οποία ονομάζονται

649 Αυτές οι τρεις "γενικές διαιρέσεις", στην ανθρώπινη σύσταση αντιστοιχούν στο πνεύμα, νου (ή ψυχή) και σώμα.

650 Ο Αδελφός Κ.Α. Μπτζέρεγκααρντ, στην διάλεξη που ήδη αναφέραμε, προειδοποιεί το ακροατήριό του να μη θεωρεί τις Σεφιρόθ σαν ατομικότητες, αλλά ταυτόχρονα να αποφεύγει να τις βλέπει και σαν αφηρημένες ιδέες. "Δεν θα φτάσουμε ποτέ στην αλήθεια", λέει, "και πολύ λιγότερο στην ικανότητα να συνεργαζόμαστε μ' αυτά τα ουράνια (όντα), αν δεν επιστρέψουμε στην απλότητα και στην αφοβία των πρωτογόνων εποχών, όταν οι άνθρωποι συναναστρέφονταν ελεύθερα με τους θεούς και οι θεοί κατέβαιναν ανάμεσά τους και τους καθοδηγούσαν στην αλήθεια και στην αγιότητα" (*Η Ατραπός*, Ιανουάριος 1887, σελ. 296). «Στην Βίβλο υπάρχουν αρκετές περιγραφές των "αγγέλων", που δείχνουν καθαρά ότι όντα όπως τα στοιχειακά της Καμπάλα και οι μονάδες του Λάιμπνιτς, πρέπει να κατανοηθούν μ' αυτόν τον όρο παρά με εκείνον που κατανοούνται συνήθως. Ονομάζονται "άστρα της αυγής", "φλεγόμενα πυρά", "ισχυροί" και ο Αγ. Παύλος στο κοσμογονικό του όραμα τους βλέπει σαν "Αρχές και Δυνάμεις". Τέτοια ονόματα, όπως, αυτά αποκλείουν την ιδέα της προσωπικότητας και είμαστε αναγκασμένοι να τα σκεφτόμαστε σαν απρόσωπες υπάρξεις.... σαν μια επιρροή, μια πνευματική ουσία ή συνειδητή δύναμη». (*Η Ατραπός*, Φεβρ. 1887, σελ. 321-322.)

αλληλεπίδραση των Δυνάμεων. Μόνο που στην αρχή κάθε τέτοιας "δύναμης" στέκεται το *συνειδητό* καθοδηγούν νοούμενό της – Άγγελος ή Θεός, Πνεύμα ή Δαίμονας – οι κυβερνώσες δυνάμεις, που είναι το ίδιο.

Όπως περιγράφονται από τους Ενορατικούς – εκείνους που μπορούν να δουν την κίνηση των ενδοαστρικών κοπαδιών και που τα παρακολουθούν ευορατικά στην εξέλιξή τους – είναι εκτυφλωτικά, σαν τις νιφάδες πεντακάθαρου χιονιού στο ακτινοβόλο ηλιόφως. Η ταχύτητά τους είναι πιο γρήγορη από την σκέψη, πιο γρήγορη απ' αυτήν που μπορεί να παρακολουθήσει το μάτι οποιουδήποτε θνητού και όσο μπορεί να κρίνει κανείς από την τρομακτική ταχύτητα της πορείας τους, η κίνηση είναι κυκλική... Αν σταθεί κανείς σε μια ανοιχτή πεδιάδα και ειδικά στην κορυφή ενός βουνού και εκεί κοιτάξει τον απέραντο θόλο από πάνω και τον άπειρο χώρο τριγύρω, ολόκληρη η ατμόσφαιρα φαίνεται κατάφωτη απ' αυτά και ο αέρας είναι εμποτισμένος απ' αυτές τις εκτυφλωτικές λάμψεις. Μερικές φορές η ένταση της κίνησής τους δημιουργεί αστραπές, σαν τα Βόρεια φώτα κατά την διάρκεια του *βορείου σέλαος*. Το θέαμα είναι τόσο θαυμάσιο, ώστε καθώς ο ενορατικός κοιτάζει αυτόν τον εσωτερικό κόσμο και νιώθει τα σπινθηρίζοντα σημεία να τον διαπερνούν, καταλαμβάνεται από δέος στην σκέψη πως άλλα, ακόμα μεγαλύτερα μυστήρια βρίσκονται πέρα και μέσα σ' αυτόν τον ακτινοβόλο ωκεανό.

Όσο ατελής και ελλιπής και αν είναι αυτή η ερμηνεία των "Θεών, Μονάδων, και Ατόμων", ελπίζουμε πως τουλάχιστον μερικοί σπουδαστές και θεοσοφιστές θα νιώσουν ότι υπάρχει πράγματι μια στενή σχέση ανάμεσα στην υλιστική επιστήμη και στον αποκρυφισμό, ο οποίος είναι η συμπληρωματική και ελλείπουσα ψυχή της πρώτης.

XVI

ΚΥΚΛΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΚΑΡΜΑ

πιο θεμελιώδης διδασκαλία των Απόκρυφων Επιστημών είναι η Πνευματική εξέλιξη του *εσωτερικού*, αθάνατου ανθρώπου. Για να κατανοήσει έστω και απόμακρα μια τέτοια διαδικασία, ο σπουδαστής πρέπει να πιστεύει: (α) στη ΜΙΑ Συμπαντική Ζωή, ανεξάρτητη από την ύλη (ή από αυτό που η Επιστήμη θεωρεί σαν ύλη), και (β) στις ατομικές διάνοιες που εμψυχώνουν τις διάφορες εκδηλώσεις αυτής της Αρχής. Ο κ. Χάξλεϋ δεν πιστεύει στην "Ζωτική Δύναμη", ενώ άλλοι πιστεύουν. Το έργο του δρ. Τζ. Χάτσισον Στέρλινγκ, *Σχετικά με το Πρωτόπλασμα,* προκάλεσε μια όχι μικρή καταστροφή σ' αυτήν την δογματική άρνηση. Η προτίμηση του καθηγητή Λ.Σ. Μπίλ είναι επίσης υπέρ μιας Ζωτικής Αρχής· και η διάλεξη του Μπ. Ο. Ρίτσαρντσον πάνω *στην θεωρία του Νευρικού Αιθέρα*, έχει ήδη αναφερθεί αρκετά. Επομένως οι γνώμες διχάζονται.

ΜΙΑ ΖΩΗ σχετίζεται στενά με τον έναν νόμοπου κυβερνάει τον Κόσμο της Ύπαρξης: το ΚΑΡΜΑ. Αυτό, εξωτερικά και κυριολεκτικά είναι απλώς "δράση", ή μάλλον "αιτία που παράγει αποτελέσματα". Εσωτερικά, είναι ένα τελείως διαφορετικό πράγμα στα απίθανα ηθικά του αποτελέσματα. Είναι ο αλάνθαστος ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗΣ, θα ήταν άσκοπο να πούμε – σε εκείνους που αγνοούν την αληθινή σημασία, τα χαρακτηριστικά και την τρομερή σημαντικότητα αυτού του αιώνιου, αμετάβλητου νόμου – ότι κανένας θεολογικός ορισμός μιας προσωπικής θεότητας δεν μπορεί να δώσει μια ιδέα αυτής της απρόσωπης, πανταχού παρούσας και ενεργού Αρχής. Ούτε μπορεί να ονομαστεί Πρόνοια. Γιατί η Πρόνοια για τους θεϊστές (τουλάχιστον τους χριστιανούς Προτεστάντες) απολαμβάνει προσωπικού αρσενικού γένους, ενώ για τους Ρωμαιοκαθολικούς είναι μια θηλυκή δύναμη. "Η θεία πρόνοια δοκιμάζει τους εκλεκτούς Της για να εξασφαλίσει τα καλύτερα αποτελέσματά τους", λέει ο Βόγκαν. Πράγματι "Αυτή" τους δοκιμάζει, πράγμα που το Κάρμα – μια χωρίς φύλο αρχή – δεν το κάνει.

Στα δυο πρώτα μέρη δείξαμε ότι με το πρώτο φτερούγισμα της αναγεννημένης ζωής, ο *Σβαμπάβατ*, "η μεταβλητή ακτινοβολία του Αμετάβλητου Σκότους του ασυνείδητου στην Αιωνιότητα", σε κάθε νέα επαναγέννηση του Κόσμου περνάει από μια αδρανή κατάσταση σε μια έντονη δραστηριότητα˙ ότι διαφοροποιείται και έπειτα αρχίζει το έργο του μέσα σ' αυτήν την διαφοροποίηση. Αυτό το έργο είναι ΚΑΡΜΑ.

Οι Κύκλοι υπόκεινται επίσης στα αποτελέσματα που παράγονται από αυτήν την δραστηριότητα. "Το ένα Κοσμικό άτομο γίνεται επτά άτομα στο πεδίο της ύλης και το καθένα μεταμορφώνεται σε ένα κέντρο ενέργειας. Αυτό το ίδιο άτομο γίνεται επτά ακτίνες στο πεδίο του πνεύματος και οι επτά δημιουργικές δυνάμεις της φύσης, που προβάλλουν από την ριζική ουσία... ακολουθούν η μια την δεξιά και η άλλη την αριστερή ατραπό, χωρισμένες μέχρι το τέλος του Κόλπα, και όμως βρίσκονται σε στενό αγκάλιασμα. Τι τις ενώνει; Το ΚΑΡΜΑ". Τα άτομα που εκπορεύτηκαν από το Κεντρικό Σημείο, εκπορεύουν με την σειρά τους νέα κέντρα ενέργειας τα οποία, κάτω από την ισχυρή πνοή του *Φοχάτ*, αρχίζουν το έργο τους από τα μέσα προς τα έξω και αναπαράγουν άλλα μικρότερα κέντρα. Αυτά με την σειρά τους, στην πορεία της εξέλιξης και της ενέλιξης, σχηματίζουν τις ρίζες ή αναπτυσσόμενες αιτίες νέων αποτελεσμάτων από κόσμους και "ανθρωπογόνες" σφαίρες, μέχρι τα γένη, τα είδη και τις τάξεις όλων των επτά βασιλείων (από τα οποία *εμείς γνωρίζουμε μόνο τέσσερα*) (βλέπε Στάντζα VI και Σχόλιο). Γιατί "οι ευλογημένοι εργάτες δέχτηκαν το *Τυάν-καμ*, στην αιωνιότητα". (*Βιβλίο των Αφορισμών* του Τσονγκ-Κάπα.)

Το "Τυάν-Καμ" είναι η δύναμη ή γνώση της καθοδήγησης των ωθήσεων της κοσμικής ενέργειας προς την σωστή κατεύθυνση.

Ο αληθινός Βουδιστής, που δεν αναγνωρίζει κανέναν "προσωπικό θεό", ούτε κανέναν "Πατέρα" και "*Δημιουργό* του Ουρανού και της Γης", πιστεύει σε μια *απόλυτη συνείδηση*, στην

"Άντι Μπούντι"· και ο Βουδιστής φιλόσοφος γνωρίζει ότι υπάρχουν Πλανητικά Πνεύματα, οι "Ντιάνι Τσόχαν". Όμως, αν και δέχεται τις "πνευματικές ζωές", ωστόσο σύμφωνα με την φιλοσοφία του, ακόμα και αυτές, αφού είναι παροδικές στην αιωνιότητα, είναι η "*Μάγια της ημέρας*", η *πλάνη* μιας "ημέρας του Μπράχμα", μιας σύντομης μανβαντάρα 4.320.000.000 ετών. Το "Γιν-σιν" δεν είναι για τις σκέψεις των ανθρώπων, γιατί ο Κύριος Βούδας απαγόρευσε αυστηρά κάθε τέτοια αναζήτηση. Αν οι Ντιάνι Τσόχαν και όλα τα αόρατα Όντα – τα *Επτά Κέντρα* και οι άμεσες Εκπορεύσεις τους, τα *μικρότερα* κέντρα Ενέργειας – είναι η άμεση αντανάκλαση του ΕΝΟΣ Φωτός, ωστόσο οι άνθρωποι είναι πολύ απομακρυσμένοι απ' αυτούς, αφού ολόκληρος ο *ορατός* Κόσμος αποτελείται από "*αυτο-παραχθέντα* όντα, τα δημιουργήματα του Κάρμα". Έτσι, θεωρώντας έναν προσωπικό θεό μόνο "σαν μια γιγαντιαία σκιά που ρίχνεται πάνω στο κενό του διαστήματος από την φαντασία των αδαών ανθρώπων",[651] αυτοί διδάσκουν πως "μόνο δυο πράγματα είναι (αντικειμενικά) αιώνια, δηλαδή το *Ακασά* και το *Νιρβάνα*" και πως στην πραγματικότητα αυτά τα δυο είναι ΕΝΑ, και όταν διαιρεθούν είναι μια απλή *Μάγια*. Οι Βουδιστές "αρνούνται την δημιουργία και δεν μπορούν να συλλάβουν έναν *Δημιουργό*". "Το καθετί πρόβαλε από το Ακασά (ή, πάνω στην Γη μας, Σβαμπάβατ) υπακούοντας σε έναν έμφυτο νόμο κίνησης και μετά από μια ορισμένη ύπαρξη, πεθαίνει. Κανένα πράγμα δεν προβάλλει ποτέ από το τίποτε" (*Βουδιστική Κατήχηση*, Ερώτημα 123).

Ενώ ένας Βεντανιστής μπραχμάνος της αίρεσης Αντβαϊτά, όταν ερωτηθεί αν πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού ή όχι, συνήθως θα απαντήσει όπως απάντησε ο Ζακογιό: "Εγώ ο ίδιος είμαι Θεός", αντίθετα, ένας Βουδιστής (και ειδικά ένας Σενεγαλέζος), απλώς θα γελάσει και θα απαντήσει: "Δεν υπάρχει ούτε Θεός, ούτε Δημιουργία". Όμως, η βασική φιλοσοφία τόσο των Αντβαϊτιστών όσο και των Βουδιστών είναι ταυτόσημη· και οι δυο έχουν τον ίδιο σεβασμό για την ζωική ζωή, γιατί και οι δυο πιστεύουν ότι κάθε πλάσμα πάνω στην γη, οσοδήποτε μικρό και ταπεινό, "είναι ένα αθάνατο τμήμα της αθάνατης ύλης" – γιατί γι' αυτούς η ύλη έχει τελείως διαφορετικό νόημα απ' αυτό που έχει για τον χριστιανό ή τον υλιστή – και ότι το κάθε πλάσμα υπόκειται στο Κάρμα.

απάντηση του Μπραχμάνου υποδηλώνεται από κάθε αρχαίο φιλόσοφο, Καμπαλιστή και από τους πρώτους Γνωστικούς. Περιέχει το ίδιο το πνεύμα των δελφικών και καμπαλιστικών εντολών, γιατί η εσωτερική φιλοσοφία έλυσε πριν από αιώνες το πρόβλημα του τι ήταν, είναι και τι θα γίνει ο άνθρωπος˙ το πρόβλημα της καταγωγής του ανθρώπου, του ζωικού κύκλου – ατέλειωτου στη διάρκεια των διαδοχικών ενσαρκώσεων ή επαναγεννήσεων – και τελικά της απορρόφησής του στην πηγή από την οποία ξεκίνησε.

Αλλά δεν πρόκειται να ζητήσουμε ποτέ από την φυσική επιστήμη να μας εξηγήσει τον άνθρωπο σαν αίνιγμα του Παρελθόντος ή του Μέλλοντος. Γιατί κανένας φιλόσοφος δεν μπορεί να μας πει τι είναι ο άνθρωπος, όπως είναι γνωστός τόσο στην φυσιολογία όσο και στην ψυχολογία. Μετά την αμφιβολία για το αν ο άνθρωπος ήταν "θεός ή ζώο", τώρα συνδέθηκε μ' αυτό το τελευταίο και πιστεύεται πως προέρχεται απ' αυτό. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η φροντίδα για την ανάλυση και την ταξινόμηση του ανθρώπινου όντος σαν ένα γήινο ζώο μπορεί να αφεθεί στην επιστήμη, την οποία οι αποκρυφιστές – απ' όλους τους ανθρώπους – εκτιμούν και σέβονται. Αναγνωρίζουν το πεδίο της και το θαυμάσιο έργο που έχει κάνει, την πρόοδο που έχει επιτευχθεί στην φυσιολογία και – ως έναν βαθμό – στην βιολογία. Αλλά η εσωτερική, πνευματική, ψυχική, ακόμα και ηθική φύση του ανθρώπου δεν μπορεί να αφεθεί στην στοργική φροντίδα ενός αθεράπευτου υλισμού, γιατί ούτε η ανώτερη ψυχολογική φιλοσοφία της Δύσης – με την τωρινή της έλλειψη και την τάση προς έναν σαφή αγνωστικισμό – δεν είναι ικανή να δικαιώσει τον εσωτερικό (άνθρωπο), ειδικά στις ανώτερες ικανότητες και αντιλήψεις του και σε κείνες τις καταστάσεις συνείδησης προς τις οποίες διάφορες αυθεντίες, όπως ο Μιλ, χαράζουν μια έντονη γραμμή λέγοντας: "Μέχρι εδώ θα προχωρήσεις και όχι παραπέρα".

Κανένας Αποκρυφιστής δεν θα αρνηθεί πως ο άνθρωπος στον φυσικό σχηματισμό του – το ίδιο όπως ο ελέφαντας και το μικρόβιο, ο κροκόδειλος και η σαύρα, η χλόη και ο κρύσταλλος –

651 Βουδιστική Κατήχηση, του συν. Χ.Σ. Όλκοτ, Πρόεδρου της Θεοσοφικής Εταιρείας· αρχική έκδ. 1881, Ερώτημα 122.

είναι απλώς το προϊόν των εξελικτικών δυνάμεων της φύσης μέσω μιας αναρίθμητης σειράς μεταμορφώσεων, αλλά απλώς εκφράζει το θέμα διαφορετικά.

Καθένας που είναι μυστικιστής και πιστός σε μια θεία ψυχή επαναστατεί εσωτερικά όχι ενάντια στις ζωολογικές και ανθρωπολογικές ανακαλύψεις που βασίζονται σε απολιθώματα ανθρώπων και ζώων, αλλά ενάντια στα αδικαιολόγητα συμπεράσματα που βασίζονται πάνω σε προκατασκευασμένες θεωρίες φτιαγμένες για να ταιριάζουν με ορισμένες προκαταλήψεις. Οι υποθέσεις τους μπορεί να είναι ή να μην είναι πάντα σωστές – και καθώς μερικές απ' αυτές τις θεωρίες ζουν για πολύ σύντομο διάστημα, τα συμπεράσματα πρέπει πάντα να συμφωνούν με τους υλιστές εξελικτιστές. Και όμως χάρη στην δύναμη τέτοιας εφήμερης αυθεντίας, οι περισσότεροι άνθρωποι της επιστήμης δέχονται συχνά τιμές την στιγμή που δεν τις αξίζουν καθόλου.652

Για να κάνουμε πιο καθαρό και κατανοητό για τον σπουδαστή το έργο του Κάρμα στις περιοδικές ανανεώσεις του Σύμπαντος, όταν φτάνει στην προέλευση και στην εξέλιξη του ανθρώπου πρέπει ο σπουδαστής να εξετάσει τώρα μαζί μας την εσωτερική επίπτωση των Καρμικών Κύκλων πάνω στην Συμπαντική Ηθική. Το ερώτημα είναι: αυτές οι μυστηριώδεις διαιρέσεις του χρόνου – που από τους Ινδούς ονομάζονται Γιουγκά και Κάλπα και από τους Έλληνες, τόσο γραφικά *κύκλος*, δακτύλιος – έχουν καμιά επίπτωση πάνω στην ανθρώπινη ζωή ή καμιά άμεση σύνδεση μ' αυτήν; Ακόμα και η εξωτερική φιλοσοφία εξηγεί ότι αυτοί οι ασταμάτητοι κύκλοι του χρόνου επιστρέφουν πάντα στον εαυτό τους, περιοδικά, και διανοητικά στον Χώρο και στην Αιωνιότητα. Υπάρχουν "Κύκλοι της Ύλης" (ένα όνομα που δόθηκε από τον καθ. Ουίντσελ σε μια Μελέτη του που γράφηκε το 1860) και "Κύκλοι Πνευματικής Εξέλιξης". Επίσης, φυλετικοί, εθνικοί και ατομικοί κύκλοι. Μήπως η εσωτερική θεώρηση μας επιτρέψει να αποκτήσουμε μια ακόμα βαθύτερη κατανόηση της λειτουργίας τους;

ιδέα εκφράζεται όμορφα σε ένα πολύ έξυπνο επιστημονικό έργο:

δυνατότητα να φτάσουμε στην κατανόηση ενός συστήματος συνεργασίας που μέχρι τώρα ξεφεύγει, σε χρόνο και χώρο, απ' όλη την εμβέλεια της ανθρώπινης παρατήρησης, είναι μια συνθήκη η οποία εξαίρει την δύναμη του ανθρώπου να υπερβαίνει τους περιορισμούς της μεταβλητής και ασταθούς ύλης και επιβεβαιώνει την ανωτερότητά του πάνω σε κάθε μη αισθανόμενη και φθαρτή μορφή ύπαρξης. *Υπάρχει μια μέθοδος στην διαδοχή των γεγονότων* και στην σχέση των συνυπαρχόντων πραγμάτων, την οποία συλλαμβάνει ο νους του ανθρώπου και χρησιμοποιώντας αυτό σαν μια ένδειξη, τρέχει εμπρός ή πίσω στους αιώνες της υλικής ιστορίας για τους οποίους η ανθρώπινη εμπειρία δεν θα μπορέσει ποτέ να μαρτυρήσει. Τα γεγονότα βλαστάνουν και αναπτύσσονται. Έχουν ένα παρελθόν που συνδέεται με το παρόν και νιώθουμε

652 Εκείνους που θεωρούν την δήλωση αυτή σαν απρέπεια ή ασέβεια ενάντια στην αναγνωρισμένη επιστήμη, τους παραπέμπουμε στο έργο του δρ. Τζέημς Χάτσισον Στέρλινγκ, *Σχετικά με το Πρωτόπλασμα*. Το έργο είναι μια υπεράσπιση της ζωτικής Αρχής ενάντια στους Μοριακούς –Χάξλεϋ, Τύνταλ, Βογκτ και Σία – και τους ζητάει να εξετάσουν αν είναι σωστό ή όχι να λέμε ότι οι επιστημονικές υποθέσεις μπορεί να μην είναι πάντα σωστές, αλλά ωστόσο να τις αποδέχονται για να καλύψουν ένα χάσμα ή μια τρύπα σε κάποια αγαπημένη υλιστική ασχολία. Ο συγγραφέας, μιλώντας για το πρωτόπλασμα και τα όργανα του ανθρώπου όπως τα "βλέπει ο κ. Χάξλεϋ", λέει: "Πιθανόν, λοιπόν, σχετικά με οποιαδήποτε συνέχεια στο πρωτόπλασμα της δύναμης, μορφής ή ουσίας, να έχουμε δει αρκετό χάσμα. Αλλά ακόμα και ο ίδιος ο κ. Χάξλεϋ μπορεί να αναφερθεί σαν μια μαρτυρία υπέρ αυτού. *Όχι σπάνια βρίσκουμε στις μελέτες του παραδοχές της ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑΣ, κάθε φορά που υπάρχει η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ότι είναι μόνος του*. Για παράδειγμα λέει: Είναι περισσότερο από πιθανό πως όταν ο φυτικός κόσμος εξερευνηθεί πλήρως θα βρούμε πως όλα τα φυτά κατέχουν τις ίδιες δυνάμεις. *Όταν ανακοινώνεται αποφασιστικά ένα συμπέρασμα*, είναι μάλλον απογοητευτικό να λέγεται – όπως εδώ – ότι *οι προϋποθέσεις ακόμα συγκεντρώνονται* [!!]... Εδώ είναι ένα άλλο απόσπασμα στο οποίο φαίνεται να γκρεμίζει την ίδια του την 'βάση' κάτω από τα πόδια του. Αφού μας λέει ότι όλες οι μορφές του πρωτοπλάσματος αποτελούνται από άνθρακα, υδρογόνο, οξυγόνο και άζωτο, 'μια πολύ σύνθετη ένωση', συνεχίζει: 'Σ' αυτόν τον περίπλοκο συνδυασμό, *η φύση του οποίου δεν καθορίστηκε ποτέ με ακρίβεια* [!!], δόθηκε το όνομα της πρωτεΐνης'. Εδώ πρόκειται καθαρά για μια ταύτιση, από την μεριά του κ. Χάξλεϋ, του πρωτοπλάσματος και της πρωτεΐνης. Και αν αυτό που ειπώθηκε για το ένα ισχύει αναγκαστικά και για το άλλο, τότε έπεται ότι [αυτός] δέχεται πως η φύση του πρωτοπλάσματος δεν καθορίστηκε ποτέ με ακρίβεια και πως ακόμα και στα μάτια του, αυτή η διαφορά είναι ακόμα υπό κρίση. Η παραδοχή αυτή ενισχύεται επίσης από τα λόγια. Αν χρησιμοποιούμε αυτό τον όρο (*πρωτεΐνη*) με τέτοια *επιφύλαξη* σαν αυτή που προέρχεται από την σχετική άγνοια των πραγμάτων τα οποία αντιπροσωπεύει…" (σελ. 33 και 34 σε απάντηση της πραγματείας του κ. Χάξλεϋ, "*Σχετικά με την Μάγια*".)

Αυτός είναι ο διάσημος Χάξλεϋ, ο βασιλιάς της φυσιολογίας και βιολογίας, που αποδείχτηκε ότι παίζει την τυφλόμυγα με τις προϋποθέσεις και τα γεγονότα. Γιατί, λοιπόν, να μην κάνουν το ίδιο και άλλα πιο "ασήμαντα πρόσωπα" της επιστήμης!

μια δικαιολογημένη πεποίθηση ότι περιμένει ένα μέλλον που συνδέεται επίσης με το παρόν και το παρελθόν. Αυτή η συνέχεια και η ενότητα της ιστορίας επαναλαμβάνεται μπροστά στα μάτια μας σε όλα τα πιθανά στάδια προόδου. Τα φαινόμενα μας παρέχουν την βάση για την γενίκευση δυο νόμων που είναι πραγματικές αρχές επιστημονικής μαντείας, με τους οποίους και μόνο η ανθρώπινη διάνοια διεισδύει στα σφραγισμένα αρχεία του παρελθόντος και στις κλειστές σελίδες του μέλλοντος. Ο πρώτος είναι ο νόμος της εξέλιξης, ή για να το διατυπώσουμε διαφορετικά, *ο νόμος της συσχετισμένης διαδοχής ή οργανωμένης ιστορίας στο άτομο*, που εμφανίζεται στην μεταβολή των φάσεων κάθε απλού ωριμάζοντος συστήματος αποτελεσμάτων...
Αυτές οι σκέψεις φέρνουν στην άμεση παρουσία μας το αμέτρητο παρελθόν και το αμέτρητο μέλλον της υλικής ιστορίας. Φαίνεται να ανοίγουν παράθυρα μέσα στην απειροσύνη και να προικίζουν την ανθρώπινη διάνοια με μια ύπαρξη και μια όραση απαλλαγμένη από τους περιορισμούς του χρόνου και του χώρου και της πεπερασμένης αιτιότητας και να την ανυψώνουν προς μια λεπτή αντίληψη της Υπέρτατης Διάνοιας της οποίας η διαμονή είναι η αιωνιότητα. (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 534-535, 548.)

Σύμφωνα με τις διδασκαλίες, η *Μάγια* ή η απατηλή εμφάνιση της παρέλασης των γεγονότων και πράξεων πάνω στην Γη αλλάζει, διαφέροντας ανάλογα με τα έθνη και τους τόπους. Αλλά τα κύρια χαρακτηριστικά στην ζωή κάποιου, συμφωνούν πάντα με τον "αστερισμό" κάτω από τον οποίο γεννήθηκε ή με τα χαρακτηριστικά, θα λέγαμε, της εμψυχώνουσας αρχής ή θεότητας που προΐσταται σ' αυτόν, είτε την ονομάζουμε *Ντιάνι Τσόχαν*, όπως στην Ασία, είτε Αρχάγγελο, όπως στην Ελληνική και Λατινική εκκλησία. Στον αρχαίο Συμβολισμό θεωρείτο πάντα ότι ο ΗΛΙΟΣ (αλλά εννοούσαν τον Πνευματικό και όχι τον ορατό Ήλιο) ήταν εκείνος που έστελνε τους κυριότερους Σωτήρες και Αβατάρα. Σ' αυτό οφείλεται και οι συνδετικός δεσμός ανάμεσα στους Βούδες, στους Αβατάρα και στις τόσες άλλες ενσαρκώσεις των ανώτερων ΕΠΤΑ. Όσο πιο κοντά πλησιάζει προς το *Πρωτότυπο* του "στον Ουρανό", τόσο πιο καλά είναι για τον θνητό του οποίου η προσωπικότητα διαλέχτηκε απ' την δική του *προσωπική* θεότητα (την έβδομη αρχή) σαν γήινη κατοικία της. Γιατί με κάθε προσπάθεια της θέλησης προς την εξάγνιση και την ένωση μ' αυτόν τον "Εαυτό-θεό", μια από τις κατώτερες ακτίνες σπάει και η πνευματική οντότητα του ανθρώπου τραβιέται όλο και προς τα πάνω στην ακτίνα που αντικαθιστά την πρώτη, μέχρις ότου – από ακτίνα σε ακτίνα – ο εσωτερικός άνθρωπος φτάνει στην μια και ανώτερη ακτίνα του Γονέα-ΗΛΙΟΥ. Έτσι, "τα γεγονότα της ανθρωπότητας πράγματι κυλούν σε συνεργασία με τις μορφές των αριθμών", αφού οι απλές μονάδες της ανθρωπότητας προβάλλουν όλες από την ίδια πηγή: τον *κεντρικό* ΗΛΙΟ και την σκιά του, τον ορατό. Γιατί οι ισημερίες και τα ηλιοστάσια, οι περίοδοι και οι διάφορες φάσεις της ηλιακής πορείας, αν εκφραστούν αστρονομικά και μαθηματικά, είναι απλώς τα συγκεκριμένα σύμβολα της αιώνιας ζώσας αλήθειας, αν και στους αμύητους θνητούς φαίνονται σαν *αφηρημένες ιδέες*. Και αυτό εξηγεί τις περίεργες αριθμητικές συμπτώσεις με τις γεωμετρικές σχέσεις, όπως έδειξαν αρκετοί συγγραφείς.

Ναι, "το πεπρωμένο μας είναι γραμμένο στα άστρα"! Μόνο που όσο πιο στενή είναι η ένωση ανάμεσα στην θνητή αντανάκλαση, τον ΑΝΘΡΩΠΟ, και στο ουράνιο ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ του, τόσο λιγότερο επικίνδυνες είναι οι εξωτερικές συνθήκες και οι επακόλουθες επανενσαρκώσεις: από τις οποίες ούτε οι Βούδες ούτε οι Χριστοί δεν μπορούν να ξεφύγουν. Αυτό δεν είναι δεισιδαιμονία και πολύ λιγότερο δεν είναι *Μοιρολατρεία*. Αυτή η τελευταία προϋποθέτει την τυφλή πορεία κάποιας ακόμα πιο τυφλής δύναμης και ο άνθρωπος είναι ένας ελεύθερος πράκτορας κατά την διάρκεια της παραμονής του πάνω στην Γη. Δεν μπορεί να ξεφύγει από το *κυρίαρχο* Πεπρωμένο του, αλλά έχει την εκλογή δυο δρόμων που τον οδηγούν σ' αυτήν την κατεύθυνση και μπορεί να φτάσει στο τέρμα της αθλιότητας – αν αυτό του έχει οριστεί – είτε με τα κατάλευκα ρούχα του μάρτυρα, είτε με τα λερωμένα ενδύματα ενός εθελοντή στην άδικη πορεία. Γιατί υπάρχουν *εξωτερικές* και *εσωτερικές* συνθήκεςπου επηρεάζουν την αποφασιστικότητα της θέλησής μας πάνω στις πράξεις μας και εναπόκειται στην δική μας δύναμη το αν θα ακολουθήσουμε το ένα ή το άλλο. Εκείνοι που πιστεύουν στο *Κάρμα* πρέπει να πιστεύουν στο πεπρωμένο το οποίο κάθε άνθρωπος – από την γέννηση μέχρι τον θάνατο – πλέκει νήμα το νήμα γύρω του, όπως μια αράχνη πλέκει τον ιστό της. Και αυτό το πεπρωμένο καθοδηγείται είτε από την ουράνια φωνή του αόρατου *πρωτοτύπου* έξω από μας, είτε από τον πιο οικείο μας *αστρικό*, ή εσωτερικό άνθρωπο, που πολύ συχνά δεν είναι παρά το κακό πνεύμα της ενσαρκωμένης οντότητας που ονομάζεται άνθρωπος. Και τα δυο οδηγούν τον εξωτερικό άνθρωπο, αλλά ένα από τα δυο πρέπει να κυριαρχήσει. Και από την

πρώτη στιγμή της αόρατης σύγκρουσης, εμφανίζεται ο αυστηρός και αμείλικτος νόμος της ανταπόδοσης και αρχίζει την πορεία του, ακολουθώντας πιστά τις διακυμάνσεις. Όταν υφανθεί και το τελευταίο νήμα και ο άνθρωπος είναι φαινομενικά τυλιγμένος μέσα στο δίκτυ των ίδιων των πράξεων του, τότε βρίσκεται εντελώς κάτω από την κυριαρχία του *αυτο-δημιούργητου* πεπρωμένου του. Τότε αυτό ή τον σταθεροποιεί σαν ένα νεκρό κέλυφος πάνω σε ακίνητο βράχο, ή τον μεταφέρει σαν φτερό στον άνεμο που παρασύρεται από τις ίδιες τις πράξεις του – και αυτό είναι το ΚΑΡΜΑ.

Ένας υλιστής, αναφερόμενος στις περιοδικές δημιουργίες της σφαίρας μας, το εξέφρασε με μια πρόταση. "Ολόκληρο το *παρελθόντα* της Γης δεν είναι παρά ένα ανεπτυγμένο *παρόν*." Αυτός ήταν ο Μπύχνερ (*Δύναμη και Ύλη*, σελ. 57), ο οποίος ελάχιστα υποψιαζόταν πως επαναλάμβανε ένα αξίωμα των αποκρυφιστών. Επίσης, όπως παρατηρεί ο Μπουρμάιστερ, είναι αλήθεια πως "η ιστορική έρευνα της ανάπτυξης της γης απέδειξε πως *τώρα* και *τότε* στηρίζεται πάνω στην ίδια βάση, πως το παρελθόν αναπτύχθηκε με τον ίδιο τρόπο που κυλάει το παρόν και πως οι δυνάμεις που βρίσκονταν σε δράση παρέμειναν πάντα οι ίδιες" (αναφερόμενο από τον Μπύχνερ στο *Δύναμη και Ύλη*, σελ. 59).

Οι "Δυνάμεις" ή μάλλον τα *νοούμενά* τους είναι, φυσικά, τα ίδια. Επομένως και οι φαινομενικές Δυνάμεις πρέπει να είναι επίσης ίδιες. Αλλά πώς μπορεί να είναι κανείς τόσο σίγουρος ότι οι ιδιότητες της ύλης δεν άλλαξαν κάτω από το χέρι της Πρωτεϊκής Εξέλιξης; Πώς μπορεί ο οποιοσδήποτε υλιστής να βεβαιώνει με τέτοια πεποίθηση, όπως έκανε ο Ε.Α. Ροσμαίσλερ, ότι "αυτή η αιώνια συμφωνία στην ουσία των φαινομένων καθιστά βέβαιο πως η φωτιά και το νερό κατείχαν *πάντα* τις ίδιες δυνάμεις και πάντα θα τις κατέχουν;" Ποιοι είναι αυτοί, "οι σκοτεινοί σύμβουλοι με λόγια χωρίς γνώση", και πού ήταν οι Χάξλεϋ και Μπύχνερ όταν έμπαιναν τα θεμέλια της Γης από τον μεγάλο Νόμο; Αυτή η ίδια ομοιογένεια της ύλης και η αμεταβλητότητα των φυσικών νόμων πάνω στα οποία τόσο πολύ επιμένουν οι υλιστές, αποτελούν βασική αρχή της απόκρυφης φιλοσοφίας. Αλλά αυτή η ενότητα βασίζεται πάνω στο αδιαχώριστο του Πνεύματος από την ύλη και αν αυτά τα δυο χωρίζονταν ολόκληρος ο Κόσμος θα έπεφτε πίσω στο χάος και στην ανυπαρξία. Επομένως, είναι εντελώς *λαθεμένο*, και αποτελεί μια επιπρόσθετη επίδειξη της μεγάλης πλάνης του καιρού μας, να βεβαιώνουμε (όπως κάνουν οι άνθρωποι της επιστήμης) πως όλες οι μεγάλες γεωλογικές μεταβολές και οι φοβερές αναστατώσεις δημιουργήθηκαν από *συνηθισμένες και γνωστές φυσικές δυνάμεις*. Γιατί αυτές οι δυνάμεις δεν ήταν παρά τα εργαλεία και τα τελικά μέσα για την επίτευξη ορισμένων σκοπών, που έδρασαν περιοδικά και κατά τα φαινόμενα μηχανιστικά, μέσω μιας εσωτερικής ώθησης αναμεμειγμένης με την υλική φύση τους, αλλά ωστόσο πέρα απ' αυτήν. Υπάρχει κάποιος σκοπός σε κάθε σημαντική πράξη της Φύσης, της οποίας οι πράξεις είναι κυκλικές και περιοδικές. Αλλά επειδή οι πνευματικές Δυνάμεις συγχέονται συνήθως με τις καθαρά φυσικές, τις πρώτες τις αρνείται η επιστήμη και πρέπει επομένως να παραμείνουν άγνωστες σ' αυτήν, γιατί μένουν ανεξέταστες.[653] Ο Χέγκελ λέει:

> Ιστορία του Κόσμου αρχίζει με το γενικό σκοπό της: την αντίληψη της Ιδέας του Πνεύματος – μόνο με μια *υπονοούμενη* μορφή (*καθ' αυτή*), δηλαδή, όπως η Φύση˙ ένα κρυμμένο, πολύ βαθιά κρυμμένο ασυνείδητο ένστικτο και όλη η πορεία της Ιστορίας... κατευθύνεται στο να κάνει συνειδητή αυτήν την ασυνείδητη παρόρμηση. Έτσι εμφανιζόμενα με την μορφή της απλής φυσικής ύπαρξης, φυσικής θέλησης – εκείνη που ονομάστηκε υποκειμενική πλευρά – η φυσική επιθυμία, το ένστικτο, το πάθος, το κρυφό ενδιαφέρον, καθώς επίσης η γνώμη και η υποκειμενική αντίληψη, εμφανίζονται αυτόματα από την ίδια την αρχή. *Αυτές οι πλατιές στοίβες επιθυμιών, ενδιαφερόντων και δραστηριοτήτων αποτελούν τα όργανα και τα μέσα του ΚΟΣΜΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ για να πετύχει τον σκοπό του,* να τον φέρει στην συνείδηση και να τον αντιληφθεί. Και αυτός ο σκοπός δεν είναι άλλος από το να βρει τον εαυτό του – να έρθει στον εαυτό του – και να συλλογιστεί τον εαυτό του σε απτή πραγματικότητα. Αλλά το αν αυτές οι εκδηλώσεις της ζωτικότητας εκ μέρους των ατόμων και των αλών, με τις οποίες ζητούν να ικανοποιούν τους δικούς τους σκοπούς, είναι ταυτόχρονα *τα μέσα και τα όργανα ενός ανωτέρου και ευρύτερου σκοπού για τον οποίον δεν*

653 Οι άνθρωποι της επιστήμης θα πουν: Τις αρνούμαστε γιατί τίποτε παρόμοιο δεν περιέπεσε ποτέ μέσα στην ακτίνα της εμπειρίας μας. Αλλά, όπως υποστηρίζει ο φυσιολόγος Σαρλ Ρισέ: "Εστω, αλλά αποδείξατε τουλάχιστον το αντίθετο;... Μην αρνείστε, λοιπόν, *a priori*. Η πραγματική επιστήμη δεν έχει προχωρήσει ικανοποιητικά, ώστε να σας παρέχει τέτοιο δικαίωμα". ("Η νοητική υποβολή και ο υπολογισμός των πιθανοτήτων".)

γνωρίζουν τίποτε – και τον οποίο αντιλαμβάνονται ασυνείδητα – αυτό είναι ένα θέμα που αμφισβητείται, ή μάλλον αμφισβητήθηκε... στο σημείο αυτό εξέφρασα την άποψή μου εξαρχής και υποστήριξα την υπόθεσή μας... και την πίστη μας ότι *η Λογική κυβερνάει τον Κόσμο και κυβέρνησε επομένως και την ιστορία του*. Σε σχέση μ' αυτήν την ανεξάρτητη, συμπαντική και ουσιαστική ύπαρξη, όλα τα άλλα είναι κατώτερα, υποδεεστέρα και μέσα για την ανάπτυξη της. (Χέγκελ, "Περί Κοσμικής Ιστορίας", στις *Διαλέξεις πάνω στην Φιλοσοφία της Ιστορίας,* αγγλ. μεταφ. του Τζ. Σιμπρέ, 1861, σελ. 26-27.)

Κανένας μεταφυσικός ή θεοσοφιστής δεν μπορεί να αντιταχθεί σ' αυτές τις αλήθειες, που είναι ενσωματωμένες στις εσωτερικές διδασκαλίες. *Υπάρχει* ένας προορισμός στην γεωλογική ζωή της σφαίρας μας, όπως στην ιστορία των φυλών και των εθνών, περασμένη και μελλοντική. Αυτός σχετίζεται στενά με κείνο που εμείς ονομάζουμε *Κάρμα* και οι Δυτικοί πανθεϊστές, "Νέμεση" και "Κύκλους". Τώρα ο νόμος της εξέλιξης μας οδηγεί κατά μήκος του ανερχόμενου τόξου του δικού μας κύκλου, *όταν τα αποτελέσματα θα ξανασυγχωνευτούν για άλλη μια φορά* και θα ξαναγίνουν οι (τώρα ουδετεροποιημένες) αιτίες και όλα τα πράγματα που επηρεάστηκαν από αυτές θα ξαναποκτήσουν την αρχική αρμονία τους. Αυτός θα είναι ο κύκλος του δικού μας ιδιαίτερου "Γύρου", μια στιγμή στην διάρκεια του μεγάλου κύκλου ή Μαχαγιουγκά.

Οι λεπτές φιλοσοφικές παρατηρήσεις του Χέγκελ βρίσκουν την εφαρμογή τους στις διδασκαλίες της απόκρυφης επιστήμης, που δείχνει ότι η φύση πάντα δρα με έναν δεδομένο σκοπό του οποίου τα αποτελέσματα είναι πάντα διπλά. Αυτό αναφέρθηκε στα πρώτα αποκρυφιστικά έργα μας με τα ακόλουθα λόγια:

Όπως ο πλανήτης μας περιφέρεται μέσα σε έναν χρόνο γύρω από τον Ήλιο και ταυτόχρονα μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του, σχηματίζοντας έτσι μικρότερους κύκλους μέσα στον μεγάλο, έτσι και το έργο των μικρότερων κυκλικών περιόδων ολοκληρώνεται και ξαναρχίζει μέσα στο Μεγάλο Σάρος.

περιστροφή του φυσικού κόσμου, σύμφωνα με την αρχαία δοξασία, συνοδεύεται από μια παρόμοια περιστροφή στον κόσμο της διάνοιας, η πνευματική εξέλιξη του κόσμου προχωράει με κύκλους, όπως και η φυσική.

Έτσι, βλέπουμε στην ιστορία μια κανονική διαδοχή αμπώτιδας και πλημμυρίδας της ανθρώπινης προόδου. Τα μεγάλα βασίλεια και οι αυτοκρατορίες του κόσμου μόλις φτάσουν στο αποκορύφωμα του μεγαλείου τους κατεβαίνουν και πάλι, σύμφωνα με τον ίδιο νόμο με τον οποίο ανέβηκαν μέχρις ότου, φτάνοντας στο κατώτερο σημείο, η ανθρωπότητα ανορθώνεται ξανά και ανεβαίνει πάλι, ενώ το ύψος της επίτευξής της – σύμφωνα μ' αυτόν τον νόμο της ανερχόμενης κυκλικής προόδου – είναι κάπως μεγαλύτερο από το σημείο από το οποίο είχε κατέβει. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 34.)

Αλλά αυτοί οι κύκλοι – τροχοί μέσα σε τροχούς, που τόσο κατανοητά και έξυπνα συμβολίστηκαν από τους διάφορους Μάνου και Ρίσι στην Ινδία και από τους Κάβειρους στην Δύση[654] – *δεν επηρεάζουν όλη την ανθρωπότητα ταυτόχρονα κατά τον ίδιο χρόνο*, όπως εξηγείται στο τμήμα *Φυλετική διαίρεση των Κύκλων*. Επομένως, όπως βλέπουμε, είναι δύσκολη η κατανόηση και η διάκριση μεταξύ τους, σχετικά με τα φυσικά και πνευματικά τους αποτελέσματα, αν δεν έχουμε κατανοήσει πλήρως την σχέση τους και την δράση τους πάνω στις αντίστοιχες θέσεις εθνών και φυλών στο πεπρωμένο και στην εξέλιξή τους. Αυτό το σύστημα δεν μπορεί να κατανοηθεί αν η πνευματική δράση των περιόδων – προκαθορισμένη κατά κάποιον τρόπο από τον Καρμικό νόμο – χωριστεί από την φυσική πορεία τους. Οι υπολογισμοί των καλύτερων αστρολόγων θα αποτύχουν,

[654] Αυτός ο συμβολισμός δεν εμπόδισε αυτές τις προσωπικότητες, που τώρα φαίνονται μυθικές, να κυβερνήσουν κάποτε την γη κάτω από την ανθρώπινη μορφή πραγματικά ζωντανών, αν και αληθινά θείων και θεόμορφων ανθρώπων. Η γνώμη του συντ. Βαλάνου (και επίσης του Κουρ ντε Γκεμπελέν) δηλαδή, ότι τα "ονόματα και οι ερμηνείες των Καβείρων φαίνονται να είναι όλα αλληγορικά και ότι δεν σήμαιναν τίποτε περισσότερο [;] από ένα αλμανάκ των μεταβολών των εποχών, υπολογισμένο για τις εργασίες της γεωργίας" (συντ. Βαλάνου, *Συλλογή Χειμερινών Γρίφων*, 1770-1804, Τομ. 4, παρ. Ι, Νο 13, Εισ. Τομ. 5, αναφερόμενο στο έργο του Φάμπερ, *Διατριβή* κ.τ.λ., Τομ. Ι, σελ. 7). Η γνώμη του λοιπόν αυτή είναι τόσο παράλογη, όσο και ο ισχυρισμός του πως ο Αιών, Κρόνος, Saturn και Νταγκόν είναι όλοι ένας, δηλαδή ο "πατριάρχης Αδάμ". Οι Κάβειροι ήταν οι δάσκαλοι της ανθρωπότητας στην γεωργία, γιατί ήταν οι κυβερνήτεςιων εποχών και των Κοσμικών κύκλων. Επομένως αυτοί, σαν πλανητικά Πνεύματα ή "Άγγελοι" (αγγελιοφόροι), καθόρισαν τα *μυστήρια της τέχνης της γεωργίας*.

τουλάχιστον θα μείνουν ατελείς, εκτός και ληφθεί σοβαρά υπόψη και μελετηθεί αυτή η διπλή δράση. Και αυτή η γνώση μπορεί να αποκτηθεί μόνο μέσω ΜΥΗΣΗΣ.

Μεγάλος Κύκλος περιλαμβάνει την πρόοδο της ανθρωπότητας από την εμφάνιση του πρωταρχικού ανθρώπου αιθερικής μορφής. Περνάει μέσα από τους μικρότερους κύκλους της προοδευτικής εξέλιξής του (του ανθρώπου), από την αιθερική μέχρι την ημιαιθερική και καθαρά φυσική μορφή, μέχρι την απελευθέρωση του ανθρώπου από τον *χιτώνα δέρματος* και ύλης, μετά από την οποία συνεχίζει την καθοδική πορεία του και έπειτα την ανοδική για να συναντήσει το αποκορύφωμα ενός Γύρου, όταν ο μανβανταρικός Όφις "δαγκώνει την ουρά του" και επτά μικρότεροι κύκλοι έχουν περάσει. Αυτοί είναι οι μεγάλοι φυλετικοί Κύκλοι που επηρεάζουν εξίσου όλα τα έθνη και τις φυλές που περιλαμβάνονται σ' αυτήν την ιδιαίτερη Φυλή. Αλλά μέσα σ' αυτούς υπάρχουν μικρότεροι εθνικοί, ακόμα και φυλετικοί κύκλοι, που κυλούν ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον. Στον Ανατολικό εσωτερισμό ονομάζονται Καρμικοί κύκλοι. Στην Δύση, από τότε που η Παγανιστική Σοφία αποκηρύχθηκε – επειδή ξεπήδησε και αναπτύχθηκε από τις σκοτεινές δυνάμεις που υποτίθεται πως βρίσκονταν σε συνεχή πόλεμο και σε αντίθεση με τον μικρό φυλετικό Ιεχωβά – η πλήρης και τρομακτική σημασία της Ελληνικής ΝΕΜΕΣΕΩΣ (ή *Κάρμα*) ξεχάστηκε εντελώς. Διαφορετικά, οι χριστιανοί θα είχαν αντιληφθεί καλύτερα την βαθιά αλήθεια ότι η Νέμεσις είναι χωρίς ιδιότητες, ότι ενώ η φοβερή θεά είναι απόλυτη και αμετάβλητη όπως μια Αρχή, εμείς – έθνη και άτομα – είμαστε που την παρακινούμε σε δράση και δίνουμε ώθηση στην κατεύθυνσή της. Το ΚΑΡΜΑ-ΝΕΜΕΣΙΣ είναι ο δημιουργός εθνών και θνητών, αλλά μόλις δημιουργηθούν, από εκεί και πέρα αυτά τα ίδια την κάνουν ή έναν οργισμένο Άγγελο ή έναν Άγγελο που ανταμείβει. Ναι:

"Σοφοί είναι εκείνοι που λατρεύουν την Νέμεση"[655]

όπως λέει ο χορός στον Προμηθέα – και εξίσου ανόητοι είναι εκείνοι που πιστεύουν πως η θεά μπορεί να εξευμενιστεί με θυσίες και προσευχές, ή να στρέψει τον τροχό της από τον δρόμο που έχει πάρει. Δεν υπάρχει επιστροφή από τα μονοπάτια που διαβαίνει και όμως αυτά τα μονοπάτια είναι δικό μας δημιούργημα, γιατί εμείς είμαστε που τα προετοιμάζουμε, συλλογικά ή ατομικά. Το *Κάρμα*-Νέμεσις είναι συνώνυμο της ΠΡΟΝΟΙΑΣ, εκτός από το σχεδίασμα, την καλοσύνη και κάθε άλλο πεπερασμένο χαρακτηριστικό και ιδιότητα που τόσο αφιλοσόφητα αποδίδονται στην τελευταία. Ένας αποκρυφιστής ή ένας φιλόσοφος δεν θα μιλήσει για καλοσύνη ή για ωμότητα της Πρόνοιας, αλλά ταυτίζοντάς την με το Κάρμα-Νέμεσις, θα πει ωστόσο ότι προσέχει τους καλούς και τους φυλάει σ' αυτήν καθώς και στις μελλοντικές ζωές και τιμωρεί τον κακό˙ ναι, ακόμα και μέχρι την έβδομη επαναγέννησή του. Για τόσον καιρό, με λίγα λόγια, όσο χρειάζονται για να διευθετηθούν πλήρως τα αποτελέσματα της αναστάτωσης που προκάλεσε ακόμα και στο μικρότερο άτομο στον Άπειρο Κόσμο της Αρμονίας. Γιατί ο μόνος βαθμός του Κάρμα – ένας αιώνιος και αμετάβλητος βαθμός – είναι απόλυτη Αρμονία στον κόσμο της ύλης όπως είναι και στον κόσμο του Πνεύματος. Επομένως αυτό που αμείβει ή τιμωρεί δεν είναι το Κάρμα, αλλά εμείς αμείβουμε ή τιμωρούμε τον εαυτό μας ανάλογα με το αν εργαζόμαστε μαζί, μέσω και σύμφωνα με την φύση, υπακούοντας στους νόμους στους οποίους βασίζεται η Αρμονία, ή αν τους παραβιάζουμε.

Ούτε και οι τρόποι του Κάρμα θα ήταν ανεξιχνίαστοι αν οι άνθρωποι εργάζονταν με ενότητα και αρμονία, αντί με χωριστικότητα και ανταγωνισμό. Γιατί η άγνοιά μας γι' αυτούς τους τρόπους – τους οποίους ένα μέρος της ανθρωπότητας αποκαλεί τρόπους της Πρόνοιας, σκοτεινούς και περίπλοκους, ενώ ένα άλλο μέρος βλέπει σ' αυτούς την δράση της τυφλής Μοιρολατρείας και ένα τρίτο, την απλή τύχη, χωρίς ούτε θεούς, ούτε δαίμονες να τους καθοδηγούν – σίγουρα θα εξαφανιζόταν, αν μπορούσαμε να αποδώσουμε όλα αυτά στην σωστή τους αιτία.

Με την ορθή γνώση, ή τουλάχιστον με μια σταθερή πεποίθηση ότι οι γείτονές μας δεν επιθυμούν να μας βλάψουν περισσότερο απ' όσο σκεφτόμαστε εμείς να τους βλάψουμε, τα δύο τρίτα από το κακό του Κόσμου θα εξαφανίζονταν σαν αέρας. Αν δεν υπήρχε ούτε ένας άνθρωπος που να βλάπτει τον αδελφό του, τότε το Κάρμα-Νέμεσις δεν θα είχε ούτε αίτια για να λειτουργήσει, ούτε όπλα με τα οποία να δράσει. Η κύρια αιτία των "τρόπων της Πρόνοιας" είναι η σταθερή παρουσία ανάμεσά μας κάθε στοιχείου διαμάχης και αντίθεσης και η διαίρεση φυλών, εθνών,

655 Που φοβούνται το Κάρμα-Νέμεσις, θα ήταν πιο σωστό.

φατριών, κοινωνιών και ατόμων σε Κάιν και Άβελ, σε λύκους και πρόβατα. Ανοίγουμε καθημερινά με τα ίδια μας τα χέρια αυτούς τους αναρίθμητους μαιάνδρους στο πεπρωμένο, ενώ νομίζουμε ότι αναζητάμε ένα μονοπάτι για την λεωφόρο του σεβασμού και του καθήκοντος και ύστερα παραπονιόμαστε που αυτοί οι δρόμοι είναι τόσο περίπλοκοι και τόσο σκοτεινοί. Στεκόμαστε σαστισμένοι μπροστά στο μυστήριο των ίδιων μας των πράξεων και στα αινίγματα της ζωής που δεν θα λύσουμε, και ύστερα κατηγορούμε την μεγάλη Σφίγγα που θα μας καταβροχθίσει. Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε ένα τυχαίο γεγονός στην ζωή μας, ούτε μια άτυχη μέρα ή μια δυστυχία, που να μην μπορεί να αποδοθεί στις δικές μας πράξεις, σ' αυτήν ή σε μια άλλη ζωή. Όταν παραβιάζει κανείς τους νόμους της Αρμονίας – ή όπως το εκφράζει ένας θεοσοφιστής συγγραφέας, τους "νόμους της ζωής" – τότε πρέπει να είναι προετοιμασμένος να πέσει μέσα στο χάος που ο ίδιος δημιούργησε. Γιατί, σύμφωνα με τον ίδιο συγγραφέα, "το μόνο συμπέρασμα που μπορεί να βγάλει κανείς είναι πως αυτοί οι νόμοι της ζωής είναι οι ίδιοι οι εκδικητές τους και επομένως ότι κάθε εκδικητικός Άγγελος είναι μόνο μια τυπική προσωποποίηση των πράξεών τους".

Επομένως, αν κάποιοι είναι ανήμποροι μπροστά σ' αυτούς τους αμετάβλητους νόμους, αυτοί δεν είμαστε εμείς, οι δημιουργοί του δικού μας πεπρωμένου, αλλά μάλλον εκείνοι οι άγγελοι, οι φύλακες της αρμονίας. Το Κάρμα-Νέμεσις δεν είναι παρά μόνο το (πνευματικό) δυναμικό αποτέλεσμα των αιτιών που παράχθηκαν και των δυνάμεων που αφυπνίστηκαν σε δραστηριότητα από τις δικές μας πράξεις. Ένας νόμος της απόκρυφης δυναμικής είναι ο εξής: "μια δεδομένη ποσότητα ενεργείας που ξοδεύεται στο πνευματικό ή αστρικό πεδίο, παράγει πολύ μεγαλύτερα αποτελέσματα από την ίδια ποσότητα ενέργειας που ξοδεύεται στο φυσικό αντικειμενικό πεδίο ύπαρξης".

Αυτή η κατάσταση θα διαρκέσει μέχρις ότου οι πνευματικές ενορατικές ικανότητες του ανθρώπου αναπτυχθούν πλήρως. Πράγμα που δεν θα συμβεί παρά μόνο όταν απαλλαγούμε τελείως από τα χονδροειδή υλικά μας καλύμματα, όταν αρχίσουμε να δρούμε από τα *μέσα*, αντί να ακολουθούμε συνεχώς τις ωθήσεις από τα *έξω*, δηλαδή αυτές που δημιουργούνται από τις φυσικές αισθήσεις και το χονδροειδές εγωιστικό σώμα. Μέχρι τότε το μόνο αντίδοτο για τα κακά της ζωής είναι ενότητα και αρμονία: μια Αδελφότητα ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ και *αλτρουισμός* όχι απλώς κατ' όνομα.

συγκράτηση μιας και μόνης κακής *αιτίας*, θα συγκρατήσει όχι μόνο ένα, αλλά μια ποικιλία άσχημων αποτελεσμάτων. Και αν μια Αδελφότητα ή ακόμα και αρκετές Αδελφότητες δεν μπορέσουν να εμποδίσουν τα έθνη από το να αλληλοσφάζονται, ωστόσο η ενότητα στην σκέψη και στην πράξη και η φιλοσοφική έρευνα των μυστηρίων της ύπαρξης, θα εμποδίζει πάντα μερικά έθνη – εφόσον προσπαθούν να κατανοήσουν εκείνο που παρέμενε μέχρι τότε ένα αίνιγμα – από το να δημιουργήσουν επιπρόσθετες αιτίες σε έναν κόσμο που είναι ήδη γεμάτος από συμφορές και κακό.

γνώση του Κάρμα δίνει την πεποίθηση ότι, αν

> "...όταν η αρετή καταπιέζεται και η κακία θριαμβεύει,
> γίνεται αθεΪστική η ανθρωπότητα"

αυτό συμβαίνει γιατί αυτή η ανθρωπότητα είχε πάντα κλειστά τα μάτια της στην μεγάλη αλήθεια πως ο ίδιος ο άνθρωπος είναι σωτήρας και καταστροφέας του εαυτού του και ότι δεν χρειάζεται να κατηγορεί τον Ουρανό και τους θεούς, το Πεπρωμένο και την Πρόνοια για την φανερή αδικία που βασιλεύει μέσα στην Ανθρωπότητα. Αλλά ο αναγνώστης ας θυμάται και ας επαναλαβάνει αυτό το κομμάτι της ελληνικής σοφίας που προειδοποιεί τον άνθρωπο να αποφεύγει να κατηγορεί Εκείνο, το οποίο:

> "…..δίκαιο, αν και μυστηριώδες, μας οδηγεί αλάνθαστα
> μέσα από άγνωστους δρόμους, από την ενοχή στην τιμωρία..."

σαν τους δρόμους και την λεωφόρο πάνω στην οποία προχωρούν τα μεγάλα ευρωπαϊκά έθνη. Οι Δυτικοί Άριοι, κάθε έθνος και φυλή, είχαν – όπως και οι Ανατολικοί αδελφοί τους της Πέμπτης Φυλής – τις δικές τους Χρυσές και Σιδερένιες εποχές, τις περιόδους σχετικής ανευθυνότητας, ή την Σάτια εποχή της καθαρότητας, ενώ τώρα αρκετά απ' αυτά έφτασαν στην Σιδερένια Εποχή, την Κάλι-Γιουγκά, μια εποχή ΜΑΥΡΗ ΑΠΟ ΦΡΙΚΗ...

Από την άλλη μεριά, είναι αλήθεια ότι οι εξωτερικοί κύκλοι κάθε έθνους προέρχονται από τις αστρικές κινήσεις και βασίζονται πάνω σ' αυτές. Οι τελευταίες είναι αδιαχώριστα αναμεμειγμένες με το πεπρωμένο των εθνών και των ανθρώπων. Αλλά με μια καθαρά φυσική έννοια, η Ευρώπη δεν γνωρίζει άλλους κύκλους, εκτός από τους αστρονομικούς και κάνει τους υπολογισμούς της ανάλογα. Ούτε θα ακούσει ποτέ για τίποτε άλλο, παρά μόνο για *φανταστικούς* κύκλους ή περιστροφές στον έναστρο ουρανό που τους περιβάλλει:

"Με Κέντρα και Έκκεντρα κακογραμμένα
Κύκλο και Επίκυκλο, Σφαίρα μέσα σε Σφαίρα...."

Αλλά για τους παγανιστές, για τους οποίους όπως λέει ο Κόλεριτζ "....ο Χρόνος, ο κυκλικός χρόνος, ήταν η αφηρημένη ιδέα της θεότητας....", εκείνη η "Θεότητα" εκδηλωνόταν ισόβαθμα με το Κάρμα και μόνο μέσω του Κάρμα και ήταν αυτό το ίδιο το ΚΑΡΜΑ-ΝΕΜΕΣΙΣ. Γι' αυτούς οι κύκλοι σήμαιναν κάτι παραπάνω από απλή διαδοχή γεγονότων, ή ένα περιοδικό χρονικό διάστημα περισσότερης ή λιγότερης διάρκειας. Γιατί αυτοί σημειώνονταν, γενικά, από επαναλήψεις ενός πιο ποικίλου και νοητικού χαρακτήρα απ' αυτόν που εμφανίζεται στην περιοδική επιστροφή των εποχών ή ορισμένων αστερισμών. Η σύγχρονη σοφία ικανοποιείται με τους αστρονομικούς υπολογισμούς και τις προφητείες που βασίζονται πάνω σε αλάνθαστους μαθηματικούς νόμους. Η αρχαία σοφία πρόσθεσε στο ψυχρό κέλυφος της αστρονομίας τα ζωοποιά στοιχεία της ψυχής και του πνεύματός της: την ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ. Και αφού τα αστρικά σώματα πράγματι ρυθμίζουν και καθορίζουν άλλα γεγονότα πάνω στην Γη – εκτός από τις πατάτες και τις περιοδικές ασθένειες αυτού του χρήσιμου λαχανικού (μια δήλωση η οποία επειδή δεν υπόκειται σε επιστημονική ερμηνεία, ενώ γίνεται αποδεκτή, την περιγελούν) – και αυτά τα γεγονότα πρέπει να επιτραπεί να προκαθορίζονται ακόμα και με απλούς αστρονομικούς υπολογισμούς. Όσοι πιστεύουν στην αστρολογία θα καταλάβουν το νόημά μας, οι σκεπτικιστές θα γελάσουν με την πίστη και θα κοροϊδέψουν την ιδέα. Μ' αυτόν τον τρόπο κλείνουν τα μάτια τους, σαν την στρουθοκάμηλο, στο ίδιο τους το πεπρωμένο....[656]

Και αυτό γιατί η μικρή τους ιστορική, όπως ονομάζεται, περίοδος δεν τους αφήνει περιθώρια για σύγκριση. Ο έναστρος ουρανός βρίσκεται μπροστά τους και παρ' όλο που η πνευματική τους όραση δεν έχει ακόμα ανοιχτεί και η ατμοσφαιρική σκόνη γήινης προέλευσης εμποδίζει την όρασή τους και την περιορίζει στα όρια των φυσικών συστημάτων, ωστόσο καταφέρνουν να αντιληφθούν τις κινήσεις και να παρατηρήσουν την συμπεριφορά των μετεώρων και των κομητών. Καταγράφουν τις περιοδικές εμφανίσεις αυτών των περιπλανώμενων και "φλογερών αγγελιαφόρων" και σαν αποτέλεσμα προφητεύουν σεισμούς, πτώση μετεωριτών, την εμφάνιση ορισμένων άστρων, κομητών κ.τ.λ., κ.τ.λ. Μήπως είναι, λοιπόν, μάντεις εξαιτίας όλων αυτών; Όχι, είναι απλώς έμπειροι αστρονόμοι.

Γιατί, λοιπόν, εξίσου έμπειροι αποκρυφιστές και αστρολόγοι να μη γίνονται πιστευτοί, όταν προφητεύουν την επιστροφή κάποιου κυκλικού γεγονότος βάσει της ίδιας μαθηματικής αρχής; Γιατί να θεωρείται γελοίος ο ισχυρισμός τους ότι γνωρίζουν. Οι πρόγονοι και οι προκάτοχοί τους κατέγραψαν την επανάληψη τέτοιων γεγονότων στην εποχή τους, κατά την διάρκεια μιας περιόδου

656 Όχι, όλοι, όμως γιατί υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης που αφυπνίζονται στην αλήθεια. Να τι διαβάζουμε: "Όπου κι αν στρέψουμε τα μάτια μας συναντάμε ένα μυστήριο... τα πάντα στην Φύση είναι για μας το άγνωστο.... Και όμως είναι αναρίθμητες εκείνες οι επιφανειακές διάνοιες για τις οποίες τίποτε δεν μπορεί να παραχθεί από φυσικές δυνάμεις, εκτός από γεγονότα παρατηρημένα πριν από πολύ καιρό, καθιερωμένα σε βιβλία και συγκεντρωμένα λίγο ή πολύ πετυχημένα με την βοήθεια θεωριών των οποίων ήδη η εφήμερη διάρκεια όφειλε να είχε αποδείξει την ανεπάρκειά τους... Δεν προσποιούμαι ότι αμφισβητώ την πιθανότητα της ύπαρξης των αόρατων Όντων, μιας φύσης διαφορετικής από την δική μας και ικανών να παρακινούν την ύλη σε δράση. Μεγάλοι φιλόσοφοι όλων των εποχών την δέχονταν σαν ένα αποτέλεσμα του μεγάλου νόμου της συνέχειας που κυβερνάει το Σύμπαν. Αυτή η νοήμων ζωή την οποία βλέπουμε να αρχίζει κατά κάποιον τρόπο από την μη-ύπαρξη (*neant*) και να φτάνει βαθμιαία στον άνθρωπο, μπορεί να σταματάει απότομα στον άνθρωπο για να ξαναεμφανιστεί μόνο στονάπειρο, στον υπέρτατο ρυθμιστή του κόσμου; Αυτό είναι απίθανο". Γι' αυτό... "Εγώ δεν αρνούμαι πια την ύπαρξη των Πνευμάτων περισσότερο απ' όσο αρνούμαι την ψυχή, όταν προσπαθώ να ερμηνεύσω ορισμένα γεγονότα χωρίς τις υποθέσεις τους". Τα παραπάνω τα έγραψε ο Αλμπέρ ντε Ροσά, ένας γνωστός άνθρωπος της επιστήμης στην Γαλλία, που το έργο του είναι ένα από τα σημάδια των καιρών. (Βλέπε, *Οι Μη Καθορισμένες Δυνάμεις*. Έρευνες Ιστορικές και Πειραματικές, Παρίσι, 1887, σελ. 1-3).

που περιλαμβάνει χιλιάδες χρόνια, και οι σύνοδοι στους ίδιους αστερισμούς πρέπει αναγκαστικά να παράγουν αν όχι εντελώς ίδια, τουλάχιστον παρόμοια γεγονότα. Αγνοούνται, μήπως, οι προφητείες εξαιτίας του ισχυρισμού των εκατοντάδων χιλιάδων ετών παρατήρησης και των εκατομμυρίων ετών των ανθρώπινων φυλών; Είναι αλήθεια ότι εκείνοι που εμμένουν στην Βιβλική χρονολογία, περιγελούν την σύγχρονη επιστήμη για τις πολύ πιο μετριοπαθείς γεωλογικές και ανθρωπολογικές χρονολογίες της. Έτσι το Κάρμα διευθετεί ακόμα και την ανθρώπινη κοροϊδία στην αμοιβαία ανταλλαγή της ανάμεσα σε αιρέσεις, μορφωμένες κοινωνίες και άτομα. Όμως, τουλάχιστον στην πρόγνωση τέτοιων μελλοντικών γεγονότων, που όλα προβλέπονται βάσει της κυκλικής επανεμφάνισης, δεν υπεισέρχεται κανένα ψυχικό φαινόμενο. Δεν είναι ούτε διόραση ούτε προφητεία, τουλάχιστον όχι περισσότερο απ' όσο είναι ο εντοπισμός ενός κομήτη ή ενός άστρου χρόνια πριν από την εμφάνισή του. Αλλά είναι απλώς η γνώση και οι μαθηματικώς σωστοί υπολογισμοί αυτό που κάνει ικανούς τους ΣΟΦΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ να προλέγουν ότι, για παράδειγμα, η Αγγλία βρίσκεται στο χείλος αυτής ή της άλλης καταστροφής, ή ότι η Γαλλία πλησιάζει ένα τέτοιο σημείο του κύκλου της και η Ευρώπη γενικά απειλείται ή βρίσκεται στα πρόθυρα ενός κατακλυσμού στον οποίο την οδήγησε ο δικός της κύκλος του φυλετικού Κάρμα. Η αξιοπιστία της πληροφορίας εξαρτάται, φυσικά, από την αποδοχή ή την απόρριψη του ισχυρισμού για μια τρομακτική περίοδο ιστορικής παρατήρησης. Οι μυημένοι της Ανατολής ισχυρίζονται πως έχουν διατηρήσει αρχεία της φυλετικής ανάπτυξης και γεγονότων παγκόσμιας σημασίας από την αρχή της Τέταρτης Φυλής, ενώ εκείνα που προηγήθηκαν ήταν προφορική παράδοση. Ακόμα, όσοι πιστεύουν στην ενόραση και στις απόκρυφες δυνάμεις δεν θα δυσκολευτούν να πιστέψουν τουλάχιστον στον γενικό χαρακτήρα της δοσμένης πληροφορίας, ακόμα και αν είναι παραδοσιακή, από την στιγμή που ελέγχθηκε και διορθώθηκε με την βοήθεια της διόρασης και της εσωτερικής γνώσης. Αλλά στην προκειμένη περίπτωση δεν παρουσιάζουμε καμιά τέτοια μεταφυσική πίστη σαν κύρια εξάρτηση μας, αλλά δίνεται μια απόδειξη με βάση αυτό που για κάθε αποκρυφιστή ισοδυναμεί με επιστημονική μαρτυρία: δηλαδή, τα αρχεία που διατηρήθηκαν για αμέτρητους αιώνες μέσω του *Ζωδιακού*.

Έχει πια αποδειχθεί σαφώς ότι ακόμα και τα ωροσκόπια και η κριτική αστρολογία δεν βασίζονται εντελώς στην φαντασία και ότι, επομένως, τα άστρα και οι αστερισμοί έχουν μια απόκρυφη και μυστηριώδη επίδραση πάνω στα άτομα και μια σχέση μαζί τους. Και αν συμβαίνει αυτό με τα άτομα, γιατί να μη συμβαίνει με έθνη, φυλές και με την ανθρωπότητα σαν σύνολο; Αυτός είναι ξανά ένας ισχυρισμός που γίνεται βάσει της αυθεντίας των Ζωδιακών αρχείων. Θα εξετάσουμε λοιπόν, αν θέλετε, το πόσο γνωστός ήταν ο Ζωδιακός στους αρχαίους και το πόσο έχει ξεχαστεί από τους σύγχρονους.

XVII

Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ

"Όλοι οι άνθρωποι τείνουν να έχουν μεγάλη ιδέα για την δική τους κατανόηση και να εμμένουν στις απόψεις που πρεσβεύουν", λέει ο κ. Τζόρνταν, προσθέτοντας ορθά σ' αυτό: "Κι όμως σχεδόν όλοι κατευθύνονται από τις αντιλήψεις άλλων και όχι τις δικές τους και μπορεί να ειπωθεί πιο αληθινά ότι υιοθετούν μάλλον, παρά γεννούν τις απόψεις τους".

Αυτό αποβαίνει διπλά αληθινό όσον αφορά τις επιστημονικές γνώμες σχετικά με θεωρίες και υποθέσεις που προσφέρονται για εξέταση. Άλλωστε η μεροληψία και οι προκαταλήψεις των "αυθεντιών", όπως αποκαλούνται, συχνά κρίνουν θέματα ζωτικής σπουδαιότητας για την ιστορία. Υπάρχουν αρκετές τέτοιες προκαθορισμένες γνώμες ανάμεσα στους μορφωμένους Ανατολιστές μας, κι όμως λίγες είναι πιο άδικες ή πιο παράλογες από το γενικό λάθος σχετικά με την αρχαιότητα του Ζωδιακού. Χάρις στην ενασχόληση μερικών Γερμανών Ανατολιστών, οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί Σανσκριτιστές αποδέχτηκαν την γνώμη του καθηγητή Βέμπερ ότι οι λαοί της Ινδίας δεν είχαν την ιδέα ούτε και την γνώση του Ζωδιακού πριν από την Μακεδόνικη εισβολή και ότι οι αρχαίοι Ινδοί εισήγαγαν στην χώρα τους τον Ζωδιακό από τους Έλληνες. Μας λένε ακόμα, μερικές άλλες "αυθεντίες", ότι κανένα ανατολικό έθνος δεν γνώριζε για τον Ζωδιακό πριν οι Έλληνες εξοικειώσουν πρόθυμα τα γειτονικά έθνη με την επινόησή τους. Και αυτό αψηφώντας το *Βιβλίο του Ιώβ* που διακηρύσσεται, ακόμα και από αυτούς τους ίδιους, ότι είναι το αρχαιότερο στον εβραϊκό κανόνα, σίγουρα πριν από τον Μωυσή, και το οποίο μιλάει για τον σχηματισμό του "Αρκτούρου, του Ωρίονα και των Πλειάδων (*Αυς, Κεσίλ* και *Κιμά*) και τις αίθουσες του Νότου" (Ιώβ, IX, 9) για τον Σκορπιό και τις *Ματσαρόθ*, τα ΔΩΔΕΚΑ ΖΩΔΙΑ (Ιώβ. XXXVIII, 31-32), λέξεις που αν σημαίνουν κάτι, υπονοούν την γνώση του Ζωδιακού ακόμα και ανάμεσα στις νομαδικές αραβικές φυλές. Το *Βιβλίο του Ιώβ*, λένε, προηγείται του Ομήρου και του Ησιόδου τουλάχιστον κατά χίλια χρόνια: οι δύο Έλληνες ποιητές είχαν ακμάσει κάπου οχτώ αιώνες πριν από την χριστιανική εποχή (!!). Παρεμπιπτόντως αυτός που προτιμάει να πιστεύει στον Πλάτωνα, ο οποίος σημειώνει ότι ο Όμηρος άκμασε πολύ παλιότερα, μπορεί να δείξει έναν αριθμό ζωδιακών σημείων αναφερόμενων στην *Ιλιάδα* και στην *Οδύσσεια*, στους *Ορφικούς Ύμνους* και αλλού. Αλλά λόγω της φανταστικής υπόθεσης ορισμένων σύγχρονων κριτικών που λένε πως ούτε ο Ορφέας, ούτε ακόμα ο Όμηρος και ο Ησίοδος υπήρξαν ποτέ, θα φαινόταν χάσιμο χρόνου έστω και να αναφέρουμε αυτούς τους αρχαϊκούς συγγραφείς. Ο αραβικός *Ιώβ* θα επαρκεί εκτός αν, πράγματι, ο τόμος των θρήνων του, μαζί με τα ποιήματα των δυο Ελλήνων, προσθέτοντας σ' αυτά κι εκείνα του Λίνου, διακηρυχθούν τώρα σαν πατριωτική πράξη πλαστογράφησης του Ιουδαίου Αριστόβουλου. Αλλά αν Ζωδιακός ήταν γνωστός στις μέρες του Ιώβ, πώς είναι δυνατόν ο πολιτισμένος και φιλοσοφημένος Ινδός να συνέχιζε να τον αγνοεί;

Διακινδυνεύοντας τα βέλη της σύγχρονης κριτικής – μάλλον στομωμένα από την κατάχρηση – ο αναγνώστης μπορεί να γνωρίσει μόνος του την σοφή άποψη του Μπαγί πάνω στο θέμα. Οι συμπερασματικές υποθέσεις μπορεί να αποδειχθούν εσφαλμένες. Οι μαθηματικοί υπολογισμοί στέκουν σε πιο σίγουρο έδαφος. Παίρνοντας σαν αφετηρία μερικές αστρονομικές υπομνήσεις στον *Ιώβ*, ο Μπαγί επινόησε πολύ έξυπνα μέσα απόδειξης για το ότι οι παλιότεροι ιδρυτές της επιστήμης του Ζωδιακού ανήκαν σε έναν προκατακλυσμιαίο, αρχέγονο λαό. Το γεγονός ότι φαίνεται πρόθυμος να διακρίνει στον Θωθ, στον Σηθ και στον *Φουσί* (της Κίνας), μερικούς βιβλικούς πατριάρχες, δεν επηρεάζει την εγκυρότητα της απόδειξής του ως προς την αρχαιότητα του Ζωδιακού. (Μπαγί, *Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας*, βιβλ. Τρίτο, σελ. 63-74.) Ακόμα κι αν δεχτούμε π.χ. το επιφυλακτικό νούμερο των 3700 π.Χ. σαν ορθή εποχή της επιστήμης, αυτή η χρονολογία αποδεικνύει με τον πιο ακαταμάχητο τρόπο ότι δεν ήταν οι Έλληνες που επινόησαν τον Ζωδιακό, για τον απλό λόγο ότι δεν υπήρχαν σαν έθνος τριάντα επτά αιώνες π.Χ., ούτε σαν

ιστορική φυλή οπωσδήποτε αποδεκτή από τους ιστορικούς. Ο Μπαγί, λοιπόν, υπολόγισε την περίοδο στην οποία οι αστερισμοί εκδήλωσαν την ατμοσφαιρική επιρροή την αποκαλούμενη από τον Ιώβ "γλυκείαι επιρροαί των Πλειάδων"[657] του *Κεσίλ* (Ωρίωνα) και εκείνη του ύδατος *λάβρου* αναφορικά με τον Σκορπιό, τον όγδοο αστερισμό και βρήκε ότι μπροστά στην αιώνια ομοιομορφία εκείνων των διαιρέσεων του ζωδιακού και των ονομάτων των πλανητών που αποδίδονται με την ίδια τάξη παντού και πάντα και μπροστά στην αδυναμία να τα αποδώσει κανείς όλα στην τύχη ή στην σύμπτωση "που ποτέ δεν δημιουργεί τέτοιες ομοιότητες", πρέπει να υπάρχουν πράγματι περιθώρια για μια μεγάλη αρχαιότητα του ζωδιακού. (Μπαγί, *Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας*, Βιβλ. IX, κεφ. IX και XXXVIII.)

Επίσης, αν υποτεθεί πως η Βίβλος είναι αυθεντία για οποιοδήποτε θέμα (και υπάρχουν μερικοί που ακόμα το πιστεύουν, είτε από χριστιανικές είτε από καμπαλιστικές μελέτες), τότε ο Ζωδιακός αναφέρεται καθαρά στους Βασ. ΙΙ, ΚΓ', 5. Πριν το "βιβλίο του νόμου βρεθεί" από τον Χελκία, τον αρχιερέα (ΚΒ'), τα σημεία του Ζωδιακού ήταν γνωστά και λατρεύονταν. Απολάμβαναν την ίδια λατρεία όπως ο Ήλιος και η Σελήνη, αφού "οι ιερείς, τους οποίους οι βασιλείς του Ιούδα διώρισαν να θυμιάζωσιν... εις τον Βάαλ, εις τον Ήλιον και εις την Σελήνη, και εις τους πλάνητος, και εις πάσαν την στρατιάν του ουρανού", ή στα *δώδεκα ζώδια* ή *αστερισμούς*, όπως εξηγεί η σημείωση του περιθωρίου στην αγγλική Βίβλο, ακολούθησαν την εντολή επί αιώνες. Αναγκάστηκαν να σταματήσουν την ειδωλολατρεία τους μόνο από τον βασιλιά Ιωσία, 624 χρόνια π.Χ.

Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη νύξεις για τα δώδεκα ζωδιακά σημεία και το όλο σχήμα οικοδομείται πάνω σ' αυτά: ήρωες, προσωπικότητες και συμβάντα. Έτσι στο όνειρο του Ιωσήφ, που είδε έντεκα "άστρα" να υποκλίνονται μπροστά στο δωδέκατο, που ήταν το "άστρο" του, εννοείται ο Ζωδιακός. Οι Ρωμαιοκαθολικοί έχουν ανακαλύψει επί πλέον σ' αυτό μια προφητεία για τον Χριστό, που ήταν το δωδέκατο άστρο, λένε, και οι έντεκα απόστολοι. Επίσης η απουσία του δωδέκατου θεωρήθηκε σαν προφητικός υπαινιγμός για την προδοσία του Ιούδα. Οι δώδεκα γιοι του Ιακώβ είναι πάλι μια αναφορά στο ίδιο, όπως ορθά επισημαίνεται από τον Τζ. Μπ. Βιλαπάντ. (*Ο Ναός της Ιερουσαλήμ*, Τομ. ΙΙ, 2ο μέρος, κεφ. XXX.) Ο σερ Τζον Μάλκολμ, στην *Ιστορία της Περσίας* (κεφ. VII) δείχνει ότι το *Νταμπιστάν* επαναλαμβάνει όλες αυτές τις παραδόσεις για τον Ζωδιακό. Ανάγει την επινόησή του στις ευτυχισμένες μέρες της χρυσής εποχής του Ιράν, παρατηρώντας ότι μια από τις αναφερόμενες παραδόσεις υποστηρίζει πως τα πνεύματα των πλανητών παριστάνονται κάτω από τα ίδια σχήματα και εικόνες που είχαν υιοθετήσει όταν *παρουσιάστηκαν σε μερικούς αγίους προφήτες* και έτσι οδήγησαν στην εγκαθίδρυση τελετών βασισμένων στον Ζωδιακό.

Ο Πυθαγόρας, και μετά απ' αυτόν ο Φίλωνας ο Ιουδαίος, θεωρούσε τον αριθμό 12 σαν πολύ ιερό. "Το δωδεκάεδρο είναι ένας ΤΕΛΕΙΟΣ αριθμός". Αυτός βρίσκεται και στα σημεία του Ζωδιακού, προσθέτει ο Φίλωνας, που ο Ήλιος επισκέπτεται σε δώδεκα μήνες και προς τιμήν αυτού του ψηφίου ο Μωυσής διαίρεσε το έθνος του σε δώδεκα φυλές, εγκαθίδρυσε τους δώδεκα άρτους (Λευϊτικόν, ΚΔ', 5) της προθέσεως και τοποθέτησε δώδεκα πολύτιμους λίθους γύρω στο εφόδ των ποντιφήκων. (*Περί Φυγής και Εύρεσης*, XXXIII.)

Σύμφωνα με τον Σενέκα (*Φυσικά θέματα*, III, 29), ο Βηρωσσός δίδαξε βάσει του Ζωδιακού την προφητεία κάθε μελλοντικού συμβάντος και κατακλυσμού και ο ορισμένος απ' αυτόν χρόνος για το ολοκαύτωμα του κόσμου (*πραλάγια*) και ένας άλλος για τον κατακλυσμό βρίσκεται ότι ανταποκρίνεται στον χρόνο που δίνεται σε έναν αρχαίο αιγυπτιακό πάπυρο. Επέρχεται σε κάθε ανανέωση του κύκλου του αστρικού έτους των 25.868 ετών. Τα ονόματα των ακκάδιων μηνών έχουν δοθεί και προέρχονται από τα ονόματα των σημείων του Ζωδιακού και οι ίδιοι οι Ακκάδιοι είναι πολύ αρχαιότεροι από τους Χσλδαίους. Ο κ. Πρόκτερ στο βιβλίο του *Μύθοι και θαύματα της Αστρονομίας* δείχνει πως οι αρχαίοι αστρονόμοι είχαν αποκτήσει ένα σύστημα ακριβέστατης αστρονομίας 2.400 χρόνια π.Χ., οι Ινδοί χρονολογούν τον Κάλι-Γιουγκά τους από μια μεγάλη περιοδική συζυγία των πλανητών τριάντα ένα αιώνες π.Χ. και παρ' όλα αυτά οι Έλληνες που

[657] Στα Εβραϊκά *Κιμά*, βλέπε Ιώβ XXXYIII, 31. Οι Πλειάδες, όπως όλοι γνωρίζουν, είναι τα επτά άστρα πέρα από τον Ταύρο που εμφανίζονται στην αρχή της άνοιξης. Έχουν πολύ απόκρυφη σημασία στην ινδική εσωτερική φιλοσοφία και συνδέονται με τον ήχο και με άλλες μυστικές αρχές στην Φύση.

συμμετείχαν στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου ήταν οι πρώτοι δάσκαλοι των Αρίων Ινδών στην αστρονομία!

Είτε η καταγωγή του Ζωδιακού είναι Άρια είτε αιγυπτιακή, οπωσδήποτε είναι πολύ μεγάλης αρχαιότητας. Ο Σιμπλίκιος (6ος αιών. μ.Χ.) γράφει ότι είχε επανειλημμένα ακούσει πως οι Αιγύπτιοι διατηρούσαν αστρονομικές παρατηρήσεις και αρχεία για τα περασμένα 630.000 χρόνια (*Σχόλια στον Αριστοτέλη*, σελ. 475). Αυτή η δήλωση φαίνεται να φοβίζει τον κ. Τζ. Μάσεϋ, ο οποίος παρατηρεί σχετικά στο βιβλίο του *Φυσική Γένεση* (Τομ. ΙΙ, σελ. 318) ότι "ακόμα και αν πάρουμε αυτόν τον αριθμό ετών για τον μήνα που ο Εύδοξος είπε πως οι Αιγύπτιοι όριζαν σαν έτος, αυτό θα μας έδινε το διάστημα δυο κύκλων μετάπτωσης [ή 51.736 έτη]". Ο Διογένης ο Λαέρτιος (Πλουτάρχου, *Βίοι*, "Προοίμιο", παρ. 2) ανήγαγε τους αστρονομικούς υπολογισμούς των Αιγυπτίων σε 48.863 έτη πριν από τον Μέγα Αλέξανδρο. Ο Μαρτιάνους Καπέλα υποστηρίζει το ίδιο βεβαιώνοντας τους μεταγενέστερους ότι οι Αιγύπτιοι μελετούσαν μυστικά την αστρονομία πάνω από 40.000 έτη, πριν μεταδώσουν την γνώση τους στον κόσμο.[658]

Διάφορα αξιόλογα αποσπάσματα παρατίθενται στην *Φυσική Γένεση* με σκοπό να υποστηρίξουν τις θεωρίες του συγγραφέα, αλλά πολύ περισσότερο δικαιώνουν την διδασκαλία της Μυστικής Δοξασίας. Για παράδειγμα μνημονεύεται ο Πλούταρχος, από τον *Βίο του Σύλλα,* (παρ. VII, 3-4) να λέει:

> Μια ημέρα όταν ο ουρανός ήταν αίθριος... ένας ήχος ακούστηκε ψηλά... σάλπιγγας, τόσο δυνατός, διαπεραστικός και θρηνητικός, ώστε τρόμαξε... τον κόσμο. Οι σοφοί της Τοσκάνης είπαν ότι *προοιώνιζε μια νέα φυλή ανθρώπων και μια ανακαίνιση του κόσμου, γιατί βεβαίωσαν πως υπήρχαν οχτώ διαφορετικά είδη ανθρώπων*, όλα διαφορετικά στην ζωή και στους τρόπους και πως ο Ουρανός *είχε παραχωρήσει στο καθένα τον χρόνο του, που οριζόταν από τον κύκλο του μεγάλου έτους*" [25.868 ετών].

Αυτό θυμίζει έντονα τις δικές μας επτά φυλές των ανθρώπων και την όγδοη – "τον ζωόνθρωπο" – που προήλθε από την τελική Τρίτη Φυλή, καθώς επίσης και τις διαδοχικές κατά βυθίσεις και την καταστροφή των ηπείρων που τελικά εξαφάνισε σχεδόν όλο το κύριο σώμα εκείνης της φυλής. Ο Ιάμβλιχος λέει:

> Οι Ασσύριοι δεν έχουν διατηρήσει μόνο τα χρονικά είκοσι επτά μυριάδων ετών (270.000 ετών), όπως ισχυρίζεται ο Ίππαρχος, αλλά παρόμοια και όλων των αποκαταστάσεων και των περιόδων των επτά κυβερνητών του κόσμου. (Πρόκλος, *Σχόλιο στον Τίμαιο*, βιβλ. Πρώτο, 100.29-101.2.)

Αυτός είναι ο υπολογισμός της *Εσωτερικής Δοξασίας*, όσο προσεγγιστικά μπορεί να γίνει. Γιατί 1.000.000 έτη αναγνωρίζονται για την τωρινή Ριζική Φυλή μας (την Πέμπτη), και γύρω στα 850.000 έτη από το βύθισμα του τελευταίου μεγάλου νησιού (μέρους της Ηπείρου), της Ρούτα της Τέταρτης -651- Φυλής ή των Ατλάντων ενώ το Ντάιτγια, ένα μικρό νησί κατοικούμενο από μια μεικτή φυλή, καταστράφηκε πριν από 270.000 χρόνια περίπου, κατά τη διάρκεια της παγετωνικής περιόδου ή περίπου τότε (βλέπε Τόμο ΙΙ). Αλλά οι Επτά Κυβερνήτες, ή οι επτά μεγάλες δυναστείες των θείων βασιλιάδων ανήκουν στις παραδόσεις κάθε μεγάλου λαού της αρχαιότητας. Οπουδήποτε αναφέρονται δώδεκα, είναι πάντοτε τα 12 σημεία του Ζωδιακού.

Τόσο ολοφάνερο είναι το γεγονός, ώστε οι Ρωμαιοκαθολικοί συγγραφείς – ειδικά μεταξύ των Γάλλων Ουλτραμοντανικών – συμφώνησαν σιωπηρά στην σύνδεση των δώδεκα Ιουδαίων Πατριαρχών με τα Σημεία του Ζωδιακού. Αυτό έγινε με έναν κάποιο προφητικο-μυστικιστικό τρόπο που θα ηχούσε στα ευσεβή και αδαή αυτιά σαν ένα εντυπωσιακό σημάδι, μια σιωπηρή θεία αναγνώριση, των "εκλεκτών του θεού", του οποίου το δάχτυλο πάντα σημείωνε στον ουρανό – από την αρχή της δημιουργίας – τους αριθμούς αυτών των πατριαρχών. Για παράδειγμα, αυτοί οι συγγραφείς (ο Ντε Μιρβίγ μεταξύ άλλων) κατά περίεργο τρόπο αναγνωρίζουν αρκετά όλα τα χαρακτηριστικά των 12 σημείων του Ζωδιακού στα λόγια που απηύθυνε ο ετοιμοθάνατος Ιακώβ

658 *Περί γάμου*, VIII, παρ. 812. Παράβολε Τζ. Λιούις, Ιστορική Επιθεώρηση της Αστρονομίας των Αρχαίων, 1862, σελ. 264.

προς τους γιους του και στους αφορισμούς του για το μέλλον κάθε Φυλής (Γένεση, κεφ. ΜΘ’). Ακόμα διακηρύσσεται ότι τα αντίστοιχα λάβαρα αυτών των φυλών παρουσιάζουν τα ίδια σύμβολα και τα ίδια ονόματα όπως τα ζώδια, επαναλαμβανόμενα στους δώδεκα πολύτιμους λίθους των *Ουρίμ* και *Τουμίμ* και στα 12 φτερά των Χερούβ. Αφήνουμε τους εν λόγω μυστικιστές να αποδείξουν την ακρίβεια της υποτιθέμενης αντιστοιχίας που είναι ως εξής: Ο Άνθρωπος, ή *Υδροχόος*, είναι στην σφαίρα του Ρουβήν, που χαρακτηρίζεται "ασταθής ως ύδωρ" (η Βουλγάτατο έχει, "*ανέβλυσας* ως ύδωρ")· οι *Δίδυμοι*, στην ισχυρή αδελφική σχέση του Συμεών και του Λευί˙ ο *Λέων*, στην φυλή του Ιούδα, "ο ισχυρός Λέων" της φυλής του, "σκύμνος λέοντος"˙ ο *Ταύρος* στον Ισσάχαρ, επειδή είναι "όνος δυνατός κλίνων τον ώμον" κ.τ.λ., και γι’ αυτό συνδέεται με τους σταύλους˙ η *Παρθένος-Σκορπιός*, στον Δαν που περιγράφεται σαν "όφις, ασπίς επί της τρίβου δάκνων" κ.τ.λ.˙ ο *Αιγόκερως* στον Νεφθαλί που είναι "έλαφος απολελυμένη"˙ ο *Καρκίνος* στον Βενιαμίν, γιατί είναι "*άρπαξ*"˙ ο *Ζυγός*, η "Ζυγαριά", στον Ασήρ, του οποίου "ο άρτος θέλει είναι παχύς"˙ ο *Τοξότης* στον Ιωσήφ, επειδή "το τόξον αυτού έμεινε δυνατόν". Σαν αναπλήρωση του *δωδέκατου ζωδίου*, της *Παρθένου*, σαν ανεξάρτητης από τον *Σκορπιό*, είναι η Δείνα, η μόνη κόρη του Ιακώβ. (Γένεση, ΜΣΤ' 15.) Η παράδοση παρουσιάζει τις υποτιθέμενες φυλές να φέρουν τα 12 Ζώδια στα λάβαρά τους. Αλλά εκτός αυτών, η Βίβλος είναι γεμάτη από θεο-κοσμολογικά και αστρονομικά σύμβολα και προσωποποιήσεις.

Αν το πεπρωμένο του αληθινού, ζωντανού Πατριάρχη ήταν τόσο άρρηκτα συνδεδεμένο με το Ζωδιακό, αυτό που μένει είναι να απορήσει και να αναρωτηθεί κανείς πώς μετά την απώλεια των δέκα φυλών, τα δέκα από τα δώδεκα ζώδια δεν εξαφανίστηκαν το ίδιο ανεξήγητα από τις αστέρινες περιοχές; Αλλά αυτό δεν έχει και τόση σημασία. Ας ασχοληθούμε καλύτερα με την ιστορία του ίδιου του Ζωδιακού.

Μπορούμε τώρα να υπενθυμίσουμε στον αναγνώστη κάποιες γνώμες που εξέφρασαν μερικές από τις ανώτερες αυθεντίες της επιστήμης.

Νεύτωνας πίστευε ότι η επινόηση του Ζωδιακού μπορούσε να αναχθεί πίσω ως την εκστρατεία των Αργοναυτών και ο Ντυλώρ εντόπισε την αρχή του στο 6500 π.Χ., ακριβώς 2.496 χρόνια πριν από την δημιουργία του Κόσμου σύμφωνα με την βιβλική χρονολογία.

Κρουζέρ πιστεύει πως είναι εύκολο να αποδειχθεί ότι οι περισσότερες από τις θεογονίες συνδέονται στενά με θρησκευτικά ημερολόγια και να υποδειχθεί ο Ζωδιακός σαν η κύρια αρχή τους: αν όχι ταυτόσημος με τον Ζωδιακό τον γνωστό τώρα σε εμάς, τότε κάτι πολύ παρόμοιο μ' αυτόν. Είναι σίγουρος ότι ο Ζωδιακός και οι μυστικιστικές συσχετίσεις του βρίσκονται στην βάση όλων των μυθολογιών, κάτω από την μια ή την άλλη μορφή και ότι υπήρχε με την παλιά μορφή πριν από αιώνες και εξαιτίας κάποιου μοναδικού συνδυασμού συμβάντων αποκαλύφθηκε με το παρόν καθορισμένο αστρονομικό ένδυμα.[659]

Είτε "τα πνεύματα των πλανητών" (οι δικοί μας Ντιάνι Τσόχαν των υπερκόσμιων σφαιρών) παρουσιάστηκαν σε "αγίους προφήτες" – όπως διακηρύσσεται στο *Νταμπιστάν* – είτε όχι, φαίνεται ότι σπουδαίοι πολίτες και πολεμιστές τιμούνταν εξίσου τον παλιό καιρό, όταν η αστρολογική μαγεία και η θεοφάνεια συμβάδιζαν στην Χαλδαία. Γιατί ο Ξενοφώντας, ένας όχι συνηθισμένος άνθρωπος, διηγείται για τον Κύρο πως την στιγμή του θανάτου του ο βασιλιάς έστειλε θερμές ευχαριστίες σε θεούς και ήρωες γιατί τόσο *συχνά* τον δίδασκαν οι *ίδιοι* για τα *σημεία* του ουρανού, εν *ουρανίοις σημείοις*. (*Κύρου Παιδεία*, VIII, ζ, 3.)

Αν υποτεθεί ότι η επιστήμη του Ζωδιακού δεν είναι μεγάλης αρχαιότητας και παγκοσμιότητας, τότε πώς εξηγείται ότι τα σημεία του ανευρίσκονται στις αρχαιότατες θεογονίες; Λέγεται πως ο Λαπλάς ένιωσε μεγάλη έκπληξη από την ιδέα των ημερών του Ερμή (Τετάρτη), της Αφροδίτης (Παρασκευή), του Δία (Πέμπτη), του Κρόνου (Σάββατο) και άλλων που σχετίζονται με τις ημέρες της εβδομάδας με την ίδια σειρά και με τα ίδια ονόματα, τόσο στην Ινδία όσο και στην Βόρεια Ευρώπη.

> Προσπαθήστε, αν μπορείτε, με το παρόν σύστημα *αυτόχθονων* πολιτισμών, που είναι τόσο της μόδας στις μέρες μας, να εξηγήσετε πώς έθνη χωρίς κοινή αρχαιότητα και παραδόσεις, ούτε

659 Κρουζέρ, Συμβολική, κ. τ.λ.· παράβολε Τζ. Ντ. Γκινιώ, *Θρησκείες της αρχαιότητας*, κ.τ.λ.. Τόμος Ι, μέρος ΙΙ (1825), βιβλ. Τρίτο, σελ. 930.

κοινό τόπο γέννησης μπορεί να κατάφεραν να επινοήσουν ένα είδος ουράνιας φαντασμαγορίας, έναν αληθινό κυκεώνα αστρικών ονομασιών, χωρίς σειρά ή στόχο, μη έχοντας παραστατική σχέση με τους αστερισμούς που παριστάνουν και ακόμα λιγότερο, όπως φαίνεται, με τις φάσεις της γήινης ζωής μας τις οποίες είναι φτιαγμένος για να συμβολίζει, [αν δεν υπήρχε] μια γενική πρόθεση και ένας καθολικός σκοπός και πίστη στην ρίζα όλων αυτών; (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 59-61.)

Με τον πιο ευθύ τρόπο ο Ντυπυί διαβεβαιώνει το ίδιο πράγμα λέγοντας:

"Είναι αδύνατο να ανακαλύψουμε την παραμικρή ομοιότητα ανάμεσα στα μέρη του ουρανού και στα σχήματα που οι αστρονόμοι έχουν αυθαίρετα σχεδιάσει και από την άλλη μεριά η σύμπτωση είναι κάτι απίθανο". (Ντυπυί, *Η Προέλευση των λατρειών*, όπως περιέχεται στο προαναφερθέν έργο του Ντε Μιρβίγ, σελ. 61.)

Σίγουρα το τυχαίο είναι "απίθανο". Δεν υπάρχει "τυχαίο" στην Φύση, όπου το καθετί μαθηματικά εναρμονίζεται και συσχετίζεται με τις μονάδες του. "Τυχαίο", λέει ο Κόλεριτζ, "είναι απλώς το ψευδώνυμο του Θεού [ή της Φύσης] για κείνες τις ιδιαίτερες περιπτώσεις όπου Αυτός προτιμάει να μην υπογράφει φανερά με την υπογραφή Του". Αντικαταστήστε την λέξη "Θεός" με την λέξη Κάρμα και θα μετατραπεί σε Ανατολικό αξίωμα. Επομένως οι αστρικές "προφητείες" του Ζωδιακού, όπως αποκαλούνται από χριστιανούς μυστικιστές ποτέ δεν καταδείχνουν ένα ειδικό συμβάν, οσοδήποτε σοβαρό και ιερό κι αν είναι για ένα τμήμα της ανθρωπότητας, αλλά τους συνεχώς επαναλαμβανόμενους, περιοδικούς νόμους στην φύση, κατανοούμενους μόνο από τους μυημένους των ίδιων των αστρικών *θεών*.

Κανένας αποκρυφιστής, κανένας αστρολόγος που να έχει γεννηθεί στην Ανατολή, δεν θα συμφωνήσει ποτέ με τους χριστιανούς μυστικιστές, ή ακόμα και με την μυστικιστική αστρονομία του Κέπλερ, παρά την μεγάλη του επιστήμη και πολυμάθεια. Και αυτό επειδή αν οι επαγγελίες του είναι ολότελα ορθές, τα συμπεράσματά του είναι μονόπλευρα και επηρεασμένα από χριστιανικές προκαταλήψεις. Εκεί όπου αυτός βρίσκει μια προφητεία που άμεσα δείχνει τον Σωτήρα, άλλα έθνη βλέπουν το σύμβολο ενός αιώνιου νόμου θεσπισμένου γι' αυτό το μανβαντάρα. Γιατί να βλέπουμε στους Ιχθύς μια άμεση σύνδεση με τον Χριστό – έναν από τους παγκόσμιους αναμορφωτές, Σωτήρα μόνο για τους άμεσους οπαδούς του, αλλά απλώς μεγάλο και λαμπρό Μύστη για όλους τους υπόλοιπους – όταν αυτός ο αστερισμός λάμπει σαν σύμβολο όλων των περασμένων, των τωρινών και των μελλοντικών Πνευματικών Σωτήρων που σκορπίζουν φως και εκδιώκουν το νοητικό σκοτάδι; Οι Χριστιανοί συμβολολόγοι επιχείρησαν να αποδείξουν ότι ήταν (ο αστερισμός) του Εφραίμ (γιου του Ιωσήφ) του εκλεκτού του Ιακώβ, και γι' αυτό ο Εκλεκτός Μεσσίας, ο *Ιχθύς* των πρώτων Χριστιανών, όφειλε να γεννηθεί την στιγμή της εισόδου του Ήλιου στο ζώδιο του Ψαριού (*Ιχθύες*). Αλλά αν ο Ιησούς της Ναζαρέτ ήταν εκείνος ο Μεσσίας, γεννήθηκε πράγματι εκείνη την "στιγμή", ή παρουσιάστηκε ότι γεννήθηκε τότε με την παρέμβαση θεολόγων οι οποίοι επεδίωκαν απλώς να κάνουν τις προκατειλημμένες ιδέες τους να ταιριάζουν με τα αστρικά γεγονότα και την λαϊκή πίστη; Ο καθένας ξέρει ότι η αληθινή ημερομηνία και έτος γέννησης του Ιησού είναι εντελώς άγνωστα. Και οι Ιουδαίοι, των οποίων οι προπάτορες έδωσαν στην λέξη Νταγκ το νόημα του "ψαριού" αλλά και του "Μεσσία", κατά την διάρκεια της αναγκαστικής ανάπτυξης της ραβινικής γλώσσας τους, είναι οι πρώτοι που απέρριψαν αυτόν τον χριστιανικό ισχυρισμό. Και τι να πούμε για τα πρόσθετα γεγονότα, ότι και οι Μπραχμάνοι συνδέουν τον "Μεσσία" τους, τον αιώνιο Αβατάρ Βίσνου, με το *ψάρι* και τον Κατακλυσμό και οι Βαβυλώνιοι έπλασαν τον δικό τους Νταγκ-Ον, εξίσου ένα ψάρι και Μεσσία Ιχθυάνθρωπο και Προφήτη;

Ανάμεσα στους Αιγυπτιολόγους υπάρχουν εκείνοι οι εικονοκλάστες που λένε πως "όταν οι Φαρισαίοι ζητούσαν "*σημείο εξ ουρανού*", ο Ιησούς είπε "*σημείον δεν θέλει δοθεί, ειμή το σημείον Ιωνά*" (Ματθ. ΙΣΤ', 4)... Το σημείο Ιωνά είναι εκείνο του Οάν ή ιχθυανθρώπου της Νινευί... Ασφαλώς δεν υπήρχε άλλο σημείο εκτός του ότι ο Ήλιος αναγεννήθηκε στους Ιχθύς. Η φωνή της Μυστικής Σοφίας λέει σε κείνους που αναζητούν σημεία, ότι δεν μπορούν να έχουν άλλο από το σημείο επιστροφής του ιχθυανθρώπου, Ιχθύος, Οαννές, ή Ιωνά: που δεν μπόρεσε να γίνει σάρκινος".

Φαίνεται πως ο Κέπλερ θεωρούσε σαν σίγουρο γεγονός ότι, την στιγμή της "ενσάρκωσης", όλοι οι πλανήτες ήταν σε συζυγία στο ζώδιο των *Ιχθύων*, ονομαζόμενο από τους Ιουδαίους (τους Καμπαλιστές), "αστερισμός του Μεσσία". "Είναι αυτός ο αστερισμός", λέει κατηγορηματικά, "όπου βρισκόταν το *άστρο των Μάγων*". Αυτή η δήλωση του δρ. Σεπ (*Η Ζωή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού*, 1854, Τομ. 1, σελ. 9) την οποία παραθέτει ο ντε Μιρβίγ, τον παρακίνησε να παρατηρήσει ότι:

> Όλες οι ιουδαϊκές παραδόσεις ενώ προαγγέλλουν αυτό το άστρο που πολλά έθνη έχουν δει [!],[660] προσθέτουν στην συνέχεια ότι θα απορροφήσει τους εβδομήντα πλανήτες που προΐστανται στα πεπρωμένα των διαφόρων εθνών σ' αυτήν την σφαίρα.[661] "Σύμφωνα μ' αυτές τις προφητείες", εξηγεί ο δρ. Σεπ, "ήταν γραμμένο στα άστρα του στερεώματος ότι ο Μεσσίας θα γεννιόταν στο 4320 σεληνιακό έτος του κόσμου, σε κείνο το αξιοσημείωτο έτος όπου όλος ο χορός των πλανητών θα γιόρταζε τον ιωβηλαίο του".

Στην αρχή αυτού του αιώνα υπήρχε πράγματι μια τάση για διεκδίκηση από τους Ινδούς μιας αποκατάστασης της υποτιθέμενης υποκλοπής των "θεών", των πατριαρχών και της χρονολογίας τους από τους Ιουδαίους. Ηταν ο Ουίλφορντ που αναγνώρισε τον Νώε στον Πρίτι και στον Σατιαβράτα, τον Ενώς στον Ντρουβά, ακόμα και τον Ασσούρ στον Ισβαρά. Όμως αφού έμειναν για τόσα πολλά χρόνια στην Ινδία μερικοί Ανατολιστές, όφειλαν να ξέρουν ότι δεν ήταν οι Ινδοί μόνο που είχαν τέτοιες προσωπικότητες, ή που διαιρούσαν την μεγάλη εποχή τους σε τέσσερις μικρότερες εποχές. Παρ' όλα αυτά οι συγγραφείς των *Ασιατικών Ερευνών* παρασύρθηκαν στις πιο παράλογες υποθέσεις.

Σ. Α. Μάκεϋ, ο Νορβηγός "φιλόσοφος, αστρονόμος και υποδηματοποιός" υποστηρίζει πολύ σωστά:

> Οι χριστιανοί θεολόγοι θεωρούν καθήκον τους να γράφουν ενάντια στις μακρές περιόδους της ινδικής χρονολογίας και γι' αυτούς μπορεί να συγχωρείται. Αλλά όταν ένας μορφωμένος άνθρωπος συσχετίζει τα ονόματα και τους αριθμούς των αρχαίων και τους συνδέει και τους περιπλέκει σε μια μορφή που σημαίνει κάτι εντελώς ξένο από την πρόθεση των αρχαίων συγγραφέων, το οποίο όμως ακρωτηριασμένο έτσι ταιριάζει με την γέννηση κάποιας ϊδέας που προϋπήρχε στον εγκέφαλό του με τέτοια ακρίβεια ώστε να *παριστάνει* ότι εκπλήσσεται από την ανακάλυψη, δεν μπορώ να τον θεωρήσω εντελώς συγχωρητέο". (*Παρουσίαση της Μυθολογικής Αστρονομίας των Αρχαίων*, Μέρος ΙΙ, *Το Κλειδί της Ουρανίας*, σελ. 23-24.).

Αυτό φαίνεται να ισχύει για τον λοχαγό (μετέπειτα συνταγματάρχη) Ουίλφορντ, αλλά τα λόγια μπορεί να ταιριάζουν σε πολύ περισσότερους σύγχρονους Ανατολιστές. Ο Ουίλφορντ ήταν ο πρώτος που έστεψε τις άτυχες θεωρίες του για την ινδική χρονολογία και τα *Πουρανά* με την σύνδεση των 4.320.000 ετών, με την Βιβλική χρονολογία, μειώνοντας απλώς τα ψηφία σε 4.320 έτη (το υποτιθέμενο σεληνιακό έτος της Γέννησης), και ο δρ. Σεπ υπέκλεψε απλώς την ιδέα απ' αυτόν τον ευγενή αξιωματικό. Επιπλέον επέμενε να βλέπει σ' αυτά μια ιουδαϊκή ιδιοκτησία, καθώς και μια χριστιανική προφητεία, κατηγορώντας έτσι τους Άριους ότι βοήθησαν οι ίδιοι στην σημιτική αποκάλυψη, ενώ συνέβη το αντίθετο. Πέρα απ' αυτό οι Ιουδαίοι δεν υπάρχει λόγος να κατηγορηθούν ότι υπέκλεψαν τους Ινδούς, αφού ο Έζρα ίσως να μην ήξερε τίποτε για τους αριθμούς τους. Προφανώς και αναντίρρητα τους δανείστηκαν από τους Χαλδαίους, μαζί με τους θεούς τους. Από τα 432.000 έτη των Χαλδαϊκών θείων Δυναστειών,[662] σχημάτισαν 4.320

660 Είτε έχουν δει πολλά έθνη αυτό το ίδιο άστρο είτε όχι, όλοι μας ξέρουμε ότι οι τάφοι των "τριών Μάγων" – που φέρουν τα εντελώς Τευτονικά ονόματα Κάσπαρ και Μέλχιορ, ο Βαλτάσαρ όντας η μόνη εξαίρεση, και έχουν ελάχιστη σχέση με την χαλδαϊκή φατρία – δείχνονται από τους ιερείς στον περίφημο καθεδρικό ναό της Κολωνίας, όπου όχι μόνο υποτίθεται, αλλά πιστεύεται ακράδαντα ότι τα οώματα των Μάγων είναι θαμμένα εκεί.

661 Αυτή η παράδοση των *εβδομήντα πλανητών* που προΐστανται στα πεπρωμένα των εθνών, βασίζεται στην απόκρυφη κοσμογονική διδασκαλία ότι εκτός από την δική μας επταδική άλυσο των κοσμικών πλανητών, υπάρχουν πολλές άλλες στο ηλιακό σύστημα.

662 Κάθε σχολιαστής γνωρίζει φυσικά πως οι Χαλδαίοι δήλωναν τα ίδια ψηφία (432 ή 432.000) για τις θείες δυναστείες τους, όπως και οι Ινδοί για το μαχαγιουγκά τους, δηλαδή 4.320.000. Γι' αυτό ο δρ. Σεπ του Μονάχου προσπάθησε να

σεληνιακά έτη από την δημιουργία του κόσμου ως την χριστιανική εποχή. Όσο για τους βαβυλωνιακούς και αιγυπτιακούς θεούς, τους μεταμόρφωσαν διακριτικά και μετριοπαθής σε Πατριάρχες. Κάθε έθνος είναι λίγο-πολύ ένοχο ενός τέτοιου ανασχηματισμού και προσαρμογής ενός Παγκόσμιου Πανθέου (κοινού κάποτε σε όλους), σε εθνικούς, φυλετικούς θεούς και ήρωες. Ήταν ιδιοκτησία τους στην νέα Πεντατευχική του αμφίεση και κανένας από τους Ισραηλίτες δεν το επέβαλε ποτέ σε οποιοδήποτε άλλο έθνος: πολύ λιγότερο στους Ευρωπαίους.

Χωρίς να πάψουμε να τονίζουμε αυτήν την πολύ αντιεπιστημονική χρονολογία περισσότερο του δέοντος, μπορούμε να κάνουμε λίγες παρατηρήσεις που ίσως φανούν εύστοχες. Αυτά τα ψηφία των 4.320 σεληνιακών ετών του κόσμου (στην Βίβλο χρησιμοποιούνται τα ηλιακά έτη) δεν είναι φανταστικά σαν τέτοια, έστω κι αν η εφαρμογή τους είναι τελείως εσφαλμένη, γιατί είναι απλώς η παραμορφωμένη ηχώ της αρχέγονης εσωτερικής και αργότερα μπραχμανικής δοξασίας σχετικά με τους Γιουγκά. Μια "Ημέρα" του Μπράχμα ισούται με 4.320.000.000 έτη, καθώς επίσης και μια "Νύχτα" του Μπράχμα, μετά την οποία ένας νέος ΗΛΙΟΣ ανατέλλει θριαμβευτικά πάνω σε ένα καινούργιο μανβαντάρα, για να φωτίζει την επταπλή άλυσο. Η διδασκαλία διαδόθηκε στην Παλαιστίνη και στην Ευρώπη αιώνες πριν από την χριστιανική εποχή (βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 32) και υπήρχε στις διάνοιες των Ιουδαίων της εποχής του Μωυσή, που βάσισαν σ' αυτήν τον μικρό τους κύκλο, αν και έλαβε πλήρη έκφραση μόνο μέσω των χριστιανών χρονολόγων της Βίβλου που την υιοθέτησαν, όπως επίσης και την 25η Δεκεμβρίου, την ημέρα που λέγεται πως ενσαρκώθηκαν όλοι οι ηλιακοί θεοί. Τι το περίεργο, λοιπόν, που η γέννηση του Μεσσία *καθορίστηκε* "στο 4.320 *σεληνιακό έτος* του κόσμου"; Ο "Γιος της Δικαιοσύνης και της *Σωτηρίας*" για μια φορά ακόμα εμφανίστηκε και εκδίωξε το *πραλαγικό* σκοτάδι του χάους και του *μη-όντος* στο πεδίο της αντικειμενικής μας μικρής σφαίρας και αλύσου. Αφού το αντικείμενο λατρείας εγκαθιδρύθηκε, ήταν εύκολο να κάνουν τα υποτιθέμενα συμβάντα της γέννησης, της ζωής και του θανάτου του να ταιριάζουν με τις ζωδιακές απαιτήσεις και τις αρχαίες παραδόσεις, αν και χρειάστηκε να αναπλαστούν κάπως για την περίπτωση.

Έτσι γίνεται κατανοητό αυτό που είπε ο Κέπλερ, ο μεγάλος αστρονόμος. Αναγνώρισε την μεγάλη και καθολική σπουδαιότητα όλων αυτών των πλανητικών συζυγιών "που η καθεμιά τους" – όπως σωστά είπε – "είναι ένα κρίσιμο έτος για την Ανθρωπότητα".[663] Η σπάνια συζυγία Κρόνου, Δία και Άρη έχει την σημασία και την σπουδαιότητά της εξαιτίας *μερικών μεγάλων αποτελεσμάτων* στην Ινδία και στην Κίνα, όπως έχει και στην Ευρώπη για τους αντίστοιχους μυστικιστές όλων εκείνων των χωρών. Και φυσικά δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια απλή υπόθεση το να υποστηρίζει κανείς ότι η φύση είχε υπόψη μόνο τον Χριστό όταν δημιουργούσε τους φανταστικούς και δίχως νόημα (για τον αδαή) αστερισμούς. Αν διακηρύσσεται ότι δεν ήταν η τύχη που οδήγησε τους αρχαϊκούς αρχιτέκτονες του Ζωδιακού, χιλιάδες χρόνια πριν, να σημειώσουν με το γράμμα *άλφα* το σχήμα του *Ταύρου*, δίχως καλύτερη ή εγκυρότερη απόδειξη ότι *προφήτευε* τον Λόγο ή

υποστηρίξει τον Κέπλερ και τον Ουίλφορντ στην κατηγορία τους ότι οι Ινδοί τα δανείστηκαν από τους χριστιανούς και οι Χαλδαίοι από τους Ιουδαίους οι οποίοι, όπως διεκήρυσσαν, περίμεναν τον Μεσσία τους το 4320 σεληνιακό έτος του κόσμου!!! Καθώς αυτά τα ψηφία, σύμφωνα με αρχαίους συγγραφείς, βασίστηκαν από τον Βηρωσσό στους 120 Σάρους – που καθεμιά απ' αυτές τις διαιρέσεις σημαίνει έξι Νέρους 600 ετών, σχηματίζοντας ένα σύνολο 432.000 ετών – δεν φαίνονται καθόλου αυθαίρετα. Αλλά ο ευσεβής καθηγητής του Μονάχου επιχείρησε να τα εξηγήσει με τον σωστό τρόπο. Ισχυρίζεται ότι έλυσε το αίνιγμα δείχνοντας ότι "ο σάρος αποτελείται σύμφωνα με τον Πλίνιο από 222 συνοδικούς μήνες, δηλαδή 18 6/10 έτη", όπου ο υπολογιστής στηρίζεται στα ψηφία τα "δοσμένα από τον Σουίδα" που διαβεβαίωνε ότι οι 120 σάροι σχημάτιζαν 2.222 ιερατικά και κυκλικά έτη τα οποία ισούνται με 1.656 ηλιακά έτη". (*Η Ζωή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού*, Τομ. ΙΙ, σελ. 417).

Σουίδας δεν είπε τίποτε γι' αυτό, αλλά κι αν έλεγε, ελάχιστα θα αποδείκνυε, αν όχι τίποτα. *Οι νέροι και οι σάροι* ήταν για τους *αμύητους* αρχαίους συγγραφείς ένα εξίσου αξεδιάλυτο πρόβλημα, όπως είναι για τους σύγχρονους το 666 του "μεγάλου θηρίου" της Αποκάλυψης, και έχουν βρει τους άτυχους Νεύτωνές τους, όπως και ο προαναφερόμενος αριθμός.

663 Ο αναγνώστης πρέπει να έχει υπόψη ότι ο όρος "κρίσιμο έτος" έχει μεγαλύτερη από την συνήθη σημασία του, όταν χρησιμοποιείται από Αποκρυφιστές και Μυστικιστές. Δεν είναι μόνο μια κρίσιμη περίοδος, που κατά την διάρκειά της αναμένεται περιοδικά κάποια μεγάλη αλλαγή, είτε στην ανθρώπινη είτε στην κοσμική σύσταση, αλλά παρόμοια σχετίζεται με πνευματικές παγκόσμιες αλλαγές. Οι Ευρωπαίοι αποκαλούσαν κάθε 63ο έτος "μεγάλη κρίση" και ίσως ορθά υπέθεταν πως εκείνα ήταν έτη παραγόμενα από τον πολλαπλασιασμό του 7 με τους περιττούς αριθμούς 3, 5, 7 και 9. Αλλά το *επτά* είναι η αληθινή κλίμακα της φύσης στον αποκρυφισμό και το 7 πρέπει να πολλαπλασιαστεί με εντελώς διαφορετικό τρόπο και μέθοδο, άγνωστο ακόμα στα ευρωπαϊκά έθνη.

Χριστό, απ' ό,τι το *άλφα* του *Ταύρου* σημαίνει "ο ΕΝΑΣ" και ο ΠΡΩΤΟΣ και ότι ο Χριστός ήταν επίσης ο *άλφα* ή ο ΕΝΑΣ, τότε αυτή η "απόδειξη" μπορεί να αποκαλυφθεί περιέργως άκυρη με πάνω από έναν τρόπους. Πρώτα απ' όλα ο Ζωδιακός υπήρχε οπωσδήποτε πριν από την χριστιανική εποχή˙ ακόμα, οι ηλιακοί θεοί συνδέονταν μυστικά με κείνον τον αστερισμό (Ταύρο) – ο Όσιρις για παράδειγμα – και αποκαλούνταν από τους αντίστοιχους λάτρεις τους "Πρώτοι". Έπειτα οι συνθέτες των μυστικών επιθέτων που δόθηκαν στον Σωτήρα των χριστιανών ήταν λίγο-πολύ εξοικειωμένοι με την σημασία των Ζωδιακών σημείων και είναι πιο εύλογο να υποθέσουμε ότι ταξινόμησαν τους τίτλους έτσι ώστε να ανταποκρίνονται στα μυστηριακά ζώδια και όχι ότι αυτά έλαμπαν σαν προφητεία για ένα μέρος της ανθρωπότητας επί εκατομμύρια χρόνια, αδιαφορώντας για τις αναρίθμητες γενεές που πέρασαν πριν και εκείνες που επρόκειτο να γεννηθούν μετά.

> Δεν είναι απλή τύχη [μας λένε] ότι τοποθετήθηκε σε ορισμένες σφαίρες, σε θρόνο, το κεφάλι εκείνο του ταύρου [*Taurus*], προσπαθώντας να απωθήσει με τον σταυρό με λαβή στα κέρατά του, έναν *Δράκοντα* και πολύ περισσότερο αφού αυτός ο αστερισμός του *Ταύρου ονομαζόταν "η μεγάλη πολιτεία του θεου και η μητέρα των αποκαλύψεων", καθώς και "ο ερμηνευτής της θειας φωνής*", ο *Άπις Βάκις* του Έρμωνθη, στην Αίγυπτο, που [όπως οι Χριστιανοί Πατέρες θα βεβαίωναν τον κόσμο] έδινε χρησμούς οι οποίοι σχετίζονταν με την γέννηση του Σωτήρα. (Ντε Μιρβιγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 61.)

Σ' αυτή την θεολογική υπόθεση υπάρχουν ορισμένες απαντήσεις. *Πρώτον*, ο αιγυπτιακός σταυρός με λαβή, ή *Ταυ*, ο σταυρός των Τζαΐνα ή Σβάστικα και ο χριστιανικός σταυρός έχουν όλοι την ίδια σημασία. *Δεύτερον*, κανένας λαός ή έθνος, εκτός των χριστιανών δεν έχει δώσει στον Δράκοντα την σημασία που του δίνεται τώρα. Ο όφις ήταν το σύμβολο της ΣΟΦΙΑΣ και ο Ταύρος (*Taurus*) το σύμβολο της φυσικής ή γήινης *αναπαραγωγής*. Έτσι ο Ταύρος, που απωθεί τον Δράκοντα ή *πνευματική*, θεία Σοφία, με το *Ταυ* ή Σταυρό – που είναι εσωτερικά "η βάση και το πλαίσιο κάθε δομής" – θα είχε ένα εντελώς φαλλικό, φυσιολογικό νόημα, αν δεν είχε και μια άλλη σημασία, άγνωστη στους σχολιαστές και συμβολολόγους της Βίβλου. Όπως κι αν είναι, δεν δείχνει καμιά ειδική σχέση με τον Λόγο του Αγ. Ιωάννη, παρά μόνο, ίσως, με μια γενική έννοια. Ο Taurus (που, παρεμπιπτόντως, δεν είναι αμνός αλλά ταύρος) ήταν ιερός σε κάθε Κοσμογονία, τόσο για τους Ινδούς όσο και για τους Ζωροαστριστές, τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους. Αυτά τα ξέρει κάθε σχολιαρόπαιδο.

Θα ήταν ίσως επιβοηθητικό αν φρεσκάρουμε την μνήμη των θεοσοφιστών μας, παραπέμποντας τους σε ό,τι ειπώθηκε για την Παρθένο και τον Δράκοντα και την καθολικότητα των περιοδικών γεννήσεων και αναγεννήσεων των Παγκόσμιων Σωτήρων – ηλιακών θεών – στην *'Ισιδα Αποκαλυμμένη*, II, 490 σε σχέση με ορισμένα χωρία της Αποκάλυψης (ΙΒ').

Το 1853 ο διακεκριμένος επιστήμοναγνωστός, σαν Εράρ Μολιάν διάβασε στο Ινστιτούτο της Γαλλίας μια μελέτη επιχειρώντας να αποδείξει την αρχαιότητα του ινδικού Ζωδιακού, στα ζώδια του οποίου ανακάλυψε την ρίζα και την φιλοσοφία όλων των σπουδαιότερων εορτών εκείνης της χώρας, ανάγοντας την αρχή αυτών των θρησκευτικών τελετών στην νύχτα του χρόνου τουλάχιστον 3000 π.Χ., όπως προσπάθησε να αποδείξει ο ομιλητής. Ο Ζωδιακός των Ινδών, όπως νομίζει, ήταν πολύ αρχαιότερος από τον Ζωδιακό των Ελλήνων και διέφερε πολύ απ' αυτόν σε μερικά σημεία. Σ' αυτόν βλέπει κανείς τον Δράκοντα σ' ένα δένδρο κάτω από το οποίο η "Παρθένος" Κανγιά-Ντουργκά, μια από τις πιο αρχαίες θεές, κάθεται πάνω σ' ένα λιοντάρι που σύρει πίσω του το ηλιακό άρμα. Και πρόσθεσε:

> "Αυτός είναι και ο λόγος που η Παρθένος Ντουργκά δεν είναι μια απλή υπόμνηση ενός ιδιαίτερου αστρονομικού γεγονότος, αλλά στ' αλήθεια η πιο αρχαία θεότητα του ινδικού Ολύμπου. Είναι προφαντώς ίδια με εκείνη για την οποία μιλούσαν όλα τα Σιβυλλικά βιβλία, εκείνα τα έργα που υπήρξαν η πηγή έμπνευσης του Βιργιλίου, η παρθένος της οποίας η επιστροφή προφητεύθηκε σαν σημάδι παγκόσμιας αποκατάστασης... Και γιατί [προσθέτει] όταν βλέπουμε ως το σήμερα τους μήνες να ονομάζονται, από τους λαούς της νότιας Ινδίας που μιλούν Μαλαισιανά, με ονόματα θεοτήτων αυτού του ηλιακού Ζωδιακού, γιατί θα έπρεπε αυτοί οι λαοί να εγκαταλείψουν τον προγονικό τους Ζωδιακό για να φορτωθούν εκείνον των Ελλήνων; Αντίθετα όλα αποδεικνύουν πως

αυτές οι ζωδιακές εικόνες μεταδόθηκαν στους Έλληνες από τους Χαλδαίους οι οποίοι τις πήραν από τους Μπραχμάνους".664

Αλλά αυτή είναι πολύ ασθενής μαρτυρία. Ας θυμηθούμε, όμως, και εκείνο που ειπώθηκε και έγινε αποδεκτό από τους σύγχρονους του Βολνέι ο οποίος παρατηρεί ότι επειδή ο Κριός ήταν στην δέκατη πέμπτη μοίρα το 1447 π.Χ., έπεται ότι η πρώτη μοίρα του "Ζυγού" συνέπιπτε με την Εαρινή ισημερία όχι αργότερα από 15.194 χρόνια π.Χ., στα οποία αν προσθέσετε 1.790 χρόνια από την εποχή του Χριστού, φαίνεται να έχουν περάσει 16.984 χρόνια από την αρχή του Ζωδιακού. (Κ. Φ. ντε Βολνέι, *Ερείπια... των Αυτοκρατοριών*, μεταφρ. από τα Γαλλικά, 1795, σελ. 360.)

Επιπλέον ο δρ. Σλέγκελ στην "*Κινέζικη Ουρανογραφία*" (βλέπε σελ. 54, 196 και συνέχεια) του αποδίδει στην Κινέζικη Αστρονομική Σφαίρα μια αρχαιότητα 18.000 ετών.

Εντούτοις, επειδή οι γνώμες που παρουσιάζονται χωρίς επαρκείς αποδείξεις είναι μικρής ωφέλειας, είναι ίσως πιο χρήσιμο να στραφούμε σε επιστημονικές ενδείξεις. Ο Ζ. Σ. Μπαγί, ο διάσημος Γάλλος αστρονόμος, μέλος της Ακαδημίας, κ.τ.λ., κ.τ.λ., βεβαιώνει πως τα ινδικά συστήματα αστρονομίας είναι ασυγκρίτως αρχαιότερα και πως απ' αυτά οι Αιγύπτιοι, οι Έλληνες, οι Ρωμαίοι, ακόμα και οι Ιουδαίοι άντλησαν την γνώση τους. Υποστηρίζοντας αυτές τις απόψεις λέει:

"Οι αστρονόμοι που προηγήθηκαν του έτους 1491 είναι: πρώτα οι Αλεξανδρινοί Έλληνες Ίππαρχος, που έζησε 125 χρόνια πριν από την χριστιανική εποχή, και Πτολεμαίος, που έζησε 260 χρόνια μετά τον Ίππαρχο. Έπειτα ήρθαν οι Άραβες που αναβίωσαν την μελέτη της αστρονομίας κατά τον ένατο αιώνα. Αυτούς τους ακολούθησαν οι Πέρσες και οι Τάταροι, στους οποίους οφείλουμε τους πίνακες του Νασίρ αλ-Ντιν αλ-Τουσί, το 1269 και του Ουλούνγκ-Μπεγκ, το 1437. Αυτή είναι η διαδοχή των γεγονότων στην Ασία όπως είναι γνωστά πριν από την ινδική εποχή 1491. Τι είναι, λοιπόν, μια εποχή; Είναι η παρατήρηση του μήκους ενός άστρου σε μια δεδομένη στιγμή, η θέση του ουρανού στην οποία παρατηρήθηκε και η οποία χρησιμεύει σαν σημείο αναφοράς, σημείο εκκίνησης από το οποίο υπολογίζονται τόσο οι περασμένες όσο και οι μελλοντικές θέσεις του άστρου από την παρατηρημένη κίνησή του. Αλλά μια εποχή είναι άχρηστη αν δεν έχει καθοριστεί η κίνηση του άστρου. Ένας λαός νεοεισερχόμενος στην επιστήμη και που έχει αναγκαστεί να δανειστεί μια ξένη αστρονομία, δεν δυσκολεύεται να καθορίσει μια εποχή, αφού την μόνη παρατήρηση που χρειάζεται μπορεί να την κάνει οποιαδήποτε στιγμή. Αλλά αυτό που χρειάζεται περισσότερο, αυτό που είναι αναγκασμένος να δανειστεί, είναι εκείνα τα στοιχεία τα οποία βασίζονται σε ακριβή προσδιορισμό και τα οποία απαιτούν συνεχή παρατήρηση, πάνω απ' όλα εκείνες τις κινήσεις που βασίζονται στον χρόνο και οι οποίες μπορούν να καθοριστούν με ακρίβεια μόνο ύστερα από αιώνες παρατήρησης. Αυτές τις κινήσεις, λοιπόν, πρέπει να τις δανειστεί από ένα έθνος που έχει κάνει τέτοιες παρατηρήσεις και έχει πίσω του μόχθο αιώνων. Συμπεραίνουμε, επομένως, ότι ένας νέος λαός δεν θα δανειστεί τις εποχές ενός παλιού, χωρίς να δανειστεί επίσης απ' αυτές τις "μέσες κινήσεις". Βασιζόμενοι σ' αυτήν την αρχή θα δούμε ότι οι ινδικές εποχές 1491 και 3102 δεν θα μπορούσαν να προέρχονται από τις εποχές ούτε του Πτολεμαίου ούτε του Ουλούγκ- Μπεγκ.

Μένει τώρα η υπόθεση ότι οι Ινδοί, συγκρίνοντας τις παρατηρήσεις τους στα 1491 με κείνες που έγιναν προηγούμενα από τον Ουλούγκ-Μπεγκ και τον Πτολεμαίο, χρησιμοποίησαν τα ενδιάμεσα διαστήματα ανάμεσα σ' αυτές τις παρατηρήσεις για να καθορίσουν την "μέση κίνηση". Η χρονολογία του Ουλούγκ-Μπεγκ είναι πολύ πρόσφατη για έναν τέτοιο προσδιορισμό· ενώ εκείνες του Πτολεμαίου και του Ίππαρχου ήταν ελάχιστα απομακρυσμένες. Αλλά αν οι κινήσεις των Ινδών είχαν καθοριστεί από αυτές τις συγκρίσεις, οι εποχές θα συνδέονταν. Αρχίζοντας, δηλαδή, από τις εποχές του Ουλούγκ-Μπεγκ και του Πτολεμαίου θα έπρεπε να φτάναμε σε κείνες των Ινδών. Αλλά δεν συμβαίνει αυτό. Επομένως οι ξένες εποχές ήταν ή άγνωστες ή άχρηστες για τους Ινδούς. (Για μια λεπτομερή επιστημονική απόδειξη αυτού του συμπεράσματος βλέπε σελ. 121 του έργου του Μπαγί, όπου το θέμα αναλύεται τεχνολογικά.)

Σ' αυτήν μπορούμε να προσθέσουμε μια άλλη σημαντική θεώρηση. Όταν ένα έθνος είναι αναγκασμένο να δανειστεί από τους γείτονές του τις μεθόδους ή τις μέσες κινήσεις των αστρονομικών πινάκων του, έχει ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να δονείστε εκτός απ' αυτά την γνώση της ανομοιότητας των κινήσεων των ουράνιων σωμάτων, τις κινήσεις του απόγειου, των δεσμών και της κλίσης της εκλειπτικής. Με λίγα λόγια, όλο εκείνα τα στοιχεία των οποίων ο [ακριβής] προσδιορισμός απαιτεί την τέχνη της παρατήρησης, μερικές χρήσεις οργάνων και μεγάλη επιμέλεια. Όλα αυτά τα επιστημονικά στοιχεία, που

664 Εράρ Μολιάν,"' Ερευνες στον Ινδικό Ζωδιακό", στις *Αναφορές που παρουσιάστηκαν από διαφόρους επιστήμονες στην Ακαδημία Επιγραφών και Λογοτεχνίας*, Ιέρ Σερί, Τομ. ΙΙΙ, 1853, σελ. 240-276.

διαφέρουν λίγο ή πολύ ανάμεσα στους Έλληνες της Αλεξάνδρειας, τους Άραβες, τους Πέρσες και τους Τατάρους, δεν παρουσιάζουν καμιά απολύτως ομοιότητα με εκείνα των Ινδών. Αυτοί οι τελευταίοι, επομένως, δεν δανείστηκαν τίποτε από τους γείτονές τους.

Αν οι Ινδοί δεν δανείστηκαν την εποχή τους, θα πρέπει να είχαν μια δική τους πραγματική εποχή βασισμένη στις δικές τους παρατηρήσεις και αυτή πρέπει να είναι ή η εποχή του έτους 1491 μ.Χ. ή του έτους 3102 π.Χ., χρονολογία που προηγείται 4.592 χρόνια από το έτος 1491. Πρέπει να διαλέξουμε ανάμεσα στις δύο αυτές εποχές και να αποφασίσουμε ποια από τις δυο βασίζεται στην παρατήρηση. Αλλά πριν αρχίσουμε τα επιχειρήματα που μπορούν και πρέπει να κλείσουν το θέμα, ας μας επιτραπεί να κάνουμε μερικές παρατηρήσεις σε όσους έχουν την τάση να πιστεύουν πως εκείνο που βοήθησε τους Ινδούς να καθορίσουν τις περασμένες θέσεις των ουράνιων σωμάτων ήταν οι σύγχρονες παρατηρήσεις και υπολογισμοί. Δεν είναι καθόλου εύκολο να καθορίσεις τις ουράνιες κινήσεις με ικανοποιητική ακρίβεια, ώστε να ανέβεις το ρεύμα του χρόνου για 4.592 χρόνια και να περιγράψεις τα φαινόμενα που πρέπει να συνέβησαν εκείνη την περίοδο.

Σήμερα κατέχουμε θαυμάσια όργανα και για δυο ή τρεις αιώνες έγιναν ακριβείς παρατηρήσεις που ήδη μας επιτρέπουν να υπολογίσουμε με αξιόλογη ακρίβεια την μέση κίνηση των πλανητών. Έχουμε τις παρατηρήσεις των Χαλδαίων, του Ιππάρχου, και του Πτολεμαίου οι οποίες, εξαιτίας της απόστασής τους από την σημερινή εποχή, μας επιτρέπουν να καθορίσουμε αυτές τις κινήσεις με μεγαλύτερη ασφάλεια. Ωστόσο δεν μπορούμε ακόμα να επιχειρήσουμε να παρουσιάσουμε με απόλυτη ακρίβεια τις παρατηρήσεις κατά την διάρκεια της μεγάλης περιόδου που παρεμβάλλεται ανάμεσα στους Χαλδαίους και σε εμάς και ακόμα λιγότερο δεν μπορούμε να επιχειρήσουμε να προσδιορίσουμε γεγονότα που συνέβησαν 4.592 χρόνια πριν από την εποχή μας. Ο Κασσίνι και ο Μάγιερ υπολόγισαν ο καθένας την εκατονταετή κίνηση της Σελήνης και έχουν διαφορά 3' 43". Αυτή η διαφορά, σε σαράντα έξι αιώνες θα προκαλέσει μια αβεβαιότητα σχεδόν τριών μοιρών στην θέση της Σελήνης. Αναμφίβολα μια από τις δύο κινήσεις είναι πιο ακριβής από την άλλη – και μόνο μέσω παρατηρήσεων πολύ μεγάλης αρχαιότητας μπορεί να αποφασίσει κανείς μεταξύ των δύο. Αλλά για πολύ απόμακρες περιόδους, όπου οι παρατηρήσεις έλειπαν, έπεται ότι δεν είμαστε σίγουροι για τα φαινόμενα. Πώς, λοιπόν, μπόρεσαν οι Ινδοί να υπολογίσουν από το έτος 1491 μ.Χ. πίσω μέχρι το έτος 3.102 π.Χ., αν ήταν μόνο πρόσφατοι μελετητές της αστρονομίας;

Οι Ανατολίτες δεν ήταν ποτέ αυτό που είμαστε εμείς. Όποια γνώμη κι αν σχηματίσουμε για την γνώση τους από την εξέταση της Αστρονομίας τους, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι κατείχαν αυτήν την μεγάλη σειρά οργάνων που διακρίνει τα σύγχρονα αστεροσκοπεία μας και η οποία είναι προϊόν ταυτόχρονης προόδου σε διάφορες τέχνες, ούτε μπορεί να διέθεταν αυτήν την ευφυία για ανακαλύψεις που μέχρι τώρα φαίνεται να ανήκει αποκλειστικά στην Ευρώπη και η οποία, συμπληρώνοντας την θέση του χρόνου, προκαλεί την γρήγορη πρόοδο της επιστήμης και της ανθρώπινης διάνοιας. Αν οι Ασιάτες υπήρξαν ισχυροί, μορφωμένοι και σοφοί, η δύναμη και ο χρόνος ήταν αυτά που δημιούργησαν την κάθε είδους αξία και επιτυχία τους. Η δύναμη εδραίωσε ή κατέστρεψε τις αυτοκρατορίες τους – την μια στιγμή έκτιζε οικοδομήματα που εντυπωσίαζαν με την μεγαλοπρέπεια τους και την άλλη στιγμή τα μετέτρεπε σε σεβαστά ερείπια. Και ενώ αυτές οι παραξενιές εναλλάσσονταν, η υπομονή συσσώρευε γνώση και η μακρόχρονη εμπειρία παρήγαγε σοφία. Η αρχαιότητα των εθνών της Ανατολής είναι αυτή που δημιούργησε την επιστημονική φήμη τους.

Αν το 1491 οι Ινδοί κατείχαν μια γνώση των ουράνιων κινήσεων αρκετά ακριβή ώστε να τους επιτρέπει να υπολογίζουν προς τα πίσω για 4.592 χρόνια, έπεται ότι απέκτησαν αυτήν την γνώση μόνο από πολύ αρχαίες παρατηρήσεις. Το να τους αναγνωρίζουμε μια τέτοια γνώση ενώ τους αρνούμαστε τις παρατηρήσεις από τις οποίες προέρχεται, είναι σαν να υποθέτουμε μια απιθανότητα˙ θα ήταν σαν να λέγαμε πως στην αρχή της καριέρας τους είχαν ήδη δρέψει τους καρπούς του χρόνου και της εμπειρίας. Ενώ από την άλλη μεριά, αν υποτεθεί ότι είναι πραγματική η εποχή του 3102, θα έβγαινε το συμπέρασμα ότι οι Ινδοί απλώς συμβάδιζαν με τους διαδοχικούς αιώνες μέχρι το έτος 1491 της εποχής μας. Έτσι, ο ίδιος ο Χρόνος ήταν ο δάσκαλός τους. Γνώριζαν τις κινήσεις των ουράνιων σωμάτων κατά την διάρκεια αυτών των διαστημάτων, γιατί τις είχαν δει και η διάρκεια του ινδικού λαού πάνω στην Γη είναι η αιτία της πιστότητας των αρχείων τους και της ακρίβειας των υπολογισμών τους.

Φαίνεται ότι το πρόβλημα ως προς το ποια από τις δυο εποχές, του 3102 ή 1491, είναι η πραγματική, θα μπορούσε να λυθεί μόνο με μια εξέταση, δηλαδή ότι οι αρχαίοι γενικά και οι Ινδοί ιδιαίτερα, όπως φαίνεται από τους Πίνακές τους, υπολόγιζαν και επομένως παρατηρούσαν μόνο τις εκλείψεις.

Τώρα, δεν υπήρξε καμιά έκλειψη του Ήλιου την στιγμή της εποχής 1491 και καμιά έκλειψη της Σελήνης 14 μέρες πριν ή μετά από εκείνη την στιγμή. Επομένως η εποχή 1491 δεν βασίζεται σε παρατήρηση. Όσον αφορά την εποχή 3102 π.Χ., οι μπραχμάνοι του Τιρουβαρούρ την τοποθετούν στην ανατολή της 18ης Φεβρουαρίου. Τότε ο Ήλιος βρισκόταν στο πρώτο σημείο του Ζωδιακού, σύμφωνα με το αληθινό μήκος του. Οι άλλοι πίνακες δείχνουν πως τα προηγούμενα μεσάνυχτα η Σελήνη βρισκόταν στο ίδιο

σημείο, αλλά σύμφωνα με το μέσο μήκος της. Οι μπραχμάνοι λένε επίσης πως αυτό το πρώτο σημείο, η αρχή του Ζωδιακού τους, το έτος 3102 βρισκόταν 54° πίσω από τον ισημερινό. Έπεται, επομένως, ότι. η αρχή ήταν στην έκτη μοίρα του Υδροχόου.

Συνέβη, λοιπόν, σε εκείνον τον χρόνο και σε εκείνο το μέρος μια συνήθης σύνοδος και πράγματι αυτή η σύνοδος δίνεται στους καλύτερους πίνακες μας: του Λακέγ για τον Ήλιο και του [Γιόχαν] Μάγιερ για την Σελήνη. Δεν υπήρξε έκλειψη του Ήλιου, γιατί η Σελήνη ήταν πολύ μακριά από τον δεσμό της. Αλλά δεκατέσσερις μέρες αργότερα, όταν η σελήνη πλησίασε τον δεσμό της, πρέπει να είχε έκλειψη. Οι πίνακες του Μάγιερ χρησιμοποιούμενοι χωρίς διόρθωση για την επιτάχυνση, δίνουν αυτήν την έκλειψη, αλλά την τοποθετούν κατά την διάρκεια της ημέρας, οπότε δεν μπορούσε να είχε παρατηρηθεί στην Ινδία. Οι πίνακες του Κασσίνι την δείχνουν να συμβαίνει την νύχτα, πράγμα που σημαίνει ότι οι κινήσεις του Μάγιερ είναι πολύ γρήγορες για μακρινές εποχές, όταν δεν υπολογίζεται η επιτάχυνση και επίσης ότι, παρά την βελτίωση της γνώσης μας, εξακολουθούμε ακόμα να είμαστε αβέβαιοι ως προς την πραγματική όψη των ουρανών σε περασμένες εποχές.

Γι' αυτό εμείς πιστεύουμε ότι από τις δυο ινδικές εποχές η αληθινή είναι το έτος 3102 π.Χ., γιατί συνοδευόταν από μια έκλειψη η οποία μπορούσε να παρατηρηθεί και η οποία πρέπει να χρησίμευσε για τον καθορισμό της. Αυτή είναι μια πρώτη απόδειξη της αλήθειας του μήκους που απέδωσαν οι Ινδοί στον Ήλιο και στην Σελήνη για εκείνη την στιγμή. Και αυτή η απόδειξη θα ήταν ίσως αρκετή αν δεν συνέβαινε ο αρχαίος αυτός υπολογισμός να αποκτά μεγάλη σημασία για την επαλήθευση των κινήσεων αυτών των σωμάτων και πρέπει επομένως να επιβεβαιωθεί με κάθε πιθανή απόδειξη της αυθεντικότητας του.

Σημειώνουμε: 1ον. Ότι οι Ινδοί φαίνεται να συνδύασαν δυο εποχές στο έτος 3102 π.Χ. Οι μπραχμάνοι Τιρουβαρούρ μετρούν αρχικά από την πρώτη στιγμή του Κάλι-Γιουγκά, αλλά έχουν μια δεύτερη εποχή που τοποθετείται 2 μέρες 3 ώρες 32 λεπτά και 30 δευτερόλεπτα αργότερα. Αυτή η τελευταία είναι η πραγματική αστρονομική εποχή, ενώ η πρώτη φαίνεται να είναι μια πολιτική εποχή. Αλλά αν αυτή η εποχή του Κάλι-Γιουγκά δεν είχε πραγματικότητα και ήταν απλώς αποτέλεσμα ενός υπολογισμού, τότε γιατί να διαιρεθεί έτσι; Η υπολογισμένη αστρονομική εποχή τους θα μπορούσε να είχε γίνει η εποχή του Κάλι-Γιουγκά η οποία θα τοποθετείτο στην σύνοδο του Ήλιου και της Σελήνης, όπως στην περίπτωση των εποχών των τριών άλλων πινάκων, θα πρέπει να είχαν κάποιο λόγο που ξεχώρισαν αυτές τις δύο. Και αυτός ο λόγος μπορεί να οφείλεται μόνο στις συνθήκες και στον χρόνο της εποχής, η οποία επομένως δεν μπορούσε να είναι αποτέλεσμα υπολογισμού. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Αρχίζοντας από την ηλιακή εποχή που καθορίζεται από την ανατολή του Ήλιου στις 18 Φεβρουαρίου του 3102 π.Χ. και πηγαίνοντας προς τα πίσω 2 μ. 3 ω. 32 λ. 30 δ., φτάνουμε στις 2ω. 27λ. 30δ. π.μ. της 16ης Φεβρουαρίου, που είναι η στιγμή της αρχής του Κάλι-Γιουγκά. Είναι περίεργο το γεγονός ότι αυτή η εποχή δεν κανονίστηκε να αρχίζει σε μια από τις τέσσερις μεγάλες διαιρέσεις της ημέρας, θα μπορούσε να υποψιαστεί κανείς ότι η εποχή αρχίζει τα μεσάνυχτα και ότι οι 2 ω. 27λ. 30δ. είναι μια μεσημβρινή διόρθωση. Αλλά όποιος και αν ήταν ο λόγος που την καθόρισαν εκείνη την στιγμή, είναι φανερό ότι αν αυτή η εποχή ήταν αποτέλεσμα υπολογισμού, θα ήταν το ίδιο εύκολο να την γυρίσουν πίσω στα μεσάνυχτα, ώστε να κάνουν την εποχή να συμπίπτει με μια από τις κύριες διαιρέσεις της ημέρας, αντί να την τοποθετήσουν σε μια στιγμή που καθορίζεται από το τμήμα μιας ημέρας.

2ον. Οι Ινδοί βεβαιώνουν ότι το πρώτο λεπτό του Κάλι-Γιουγκά υπήρχε μια σύνοδος όλων των πλανητών και οι πίνακες τους δείχνουν αυτήν την σύνοδο, ενώ οι δικοί μας απλώς υποδεικνύουν ότι μπορούσε πράγματι να είχε συμβεί. Ο Δίας και ο Ερμής βρίσκονταν στην ίδια ακριβώς μοίρα της εκλειπτικής, ενώ ο Άρης απείχε απ' αυτήν 8° και ο Κρόνος 17°. Επομένως εκείνο περίπου τον χρόνο, ή ίσως δεκατέσσερις μέρες μετά την αρχή του Κάλι-Γιουγκά... οι Ινδοί είδαν τέσσερις πλανήτες να προβάλλουν διαδοχικά από τις ακτίνες του Ηλίου: πρώτα ο Κρόνος, μετά ο Άρης και τέλος ο Δίας και ο Ερμής και αυτοί οι πλανήτες φαίνονταν ενωμένοι σε ένα κάπως μικρό τμήμα του ουρανού. Αν και η Αφροδίτη δεν βρισκόταν ανάμεσά τους, η εντύπωση που προκάλεσε το γεγονός τους έκανε να την ονομάσουν γενική σύνοδο όλων των πλανητών. Η μαρτυρία των μπραχμάνων, στην προκειμένη περίπτωση, συμπίπτει με κείνη των πινάκων μας και αυτή η ένδειξη – αποτέλεσμα μιας παράδοσης – πρέπει να βασιζόταν σε πραγματική παρατήρηση.

3ον. Μπορούμε να σημειώσουμε πως αυτό το φαινόμενο ήταν ορατό περίπου ένα δεκαπενθήμερο μετά την εποχή και ακριβώς την στιγμή που πρέπει να παρατηρήθηκε η έκλειψη της Σελήνης, η οποία χρησίμευσε για τον προσδιορισμό της εποχής. Οι δύο παρατηρήσεις επιβεβαιώνουν η μια την άλλη: όποιος έκανε τη μια, πρέπει να έκανε και την άλλη.

4ον. Μπορούμε επίσης να πιστέψουμε πως οι Ινδοί έκαναν ταυτόχρονα έναν καθορισμό της θέσης του δεσμού της Σελήνης, αυτό φαίνεται να υποδεικνύει ο υπολογισμός τους. Έδωσαν το μήκος αυτού του σημείου της σεληνιακής τροχιάς για τον χρόνο της εποχής τους και σ' αυτό προσθέτουν μια σταθερά 40', που αντιπροσωπεύει την κίνηση του δεσμού σε 12μ. 14ω. Μ' αυτόν τον τρόπο είναι σαν να δηλώνουν πως ο

καθορισμός έγινε 13 μέρες μετά την εποχή τους και ότι για να τον κάνουμε να συμπίπτει μ' αυτή την εποχή πρέπει να προσθέσουμε 40' μέσω των οποίων ο δεσμός κινήθηκε ανάδρομα στο ενδιάμεσο.

Αυτή η παρατήρηση είναι, επομένως, της ίδιας χρονολογίας με την σεληνιακή έκλειψη, ανεβάζοντας έτσι σε τρεις τις παρατηρήσεις που επιβεβαιώνονται αμοιβαία.

5ον. Από την περιγραφή του ινδικού Ζωδιακού που δίνει ο Ζ. Λε Ζεντίγ, φαίνεται ότι οι θέσεις των άστρων που ονομάζονται "Το Μάτι του Ταύρου" και το "Στάχυ της Παρθένου", μπορεί να ορίστηκαν για την αρχή του Κάλι-Γιουγκά.

Συγκρίνοντας, τώρα, αυτές τις θέσεις με τις πραγματικές θέσεις που ανάχθηκαν με την δική μας μετάπτωση των ισημεριών στην εν λόγω στιγμή, βλέπουμε πως το σημείο της αρχής του ινδικού Ζωδιακού πρέπει να βρίσκεται ανάμεσα στην πέμπτη και στην έκτη μοίρα του Υδροχόου. Οι μπραχμάνοι είχαν, επομένως, δίκιο που την τοποθέτησαν στην έκτη μοίρα αυτού του ζωδίου, πολύ περισσότερο αφού αυτή η μικρή διαφορά ίσως να οφείλεται στην ιδιαίτερη κίνηση των άστρων που είναι άγνωστη.

Έτσι άλλη μια παρατήρηση ήταν εκείνη που οδήγησε τους Ινδούς σ' αυτόν τον απόλυτα ακριβή προσδιορισμό του πρώτου σημείου του κινητού Ζωδιακού τους.

Δεν έχουμε λόγους να αμφισβητήσουμε την ύπαρξη παρατηρήσεων κατά την αρχαιότητα εκείνης της εποχής. Οι Πέρσες λένε πως τέσσερα όμορφα αστέρια ήταν τοποθετημένα σαν φύλακες στις τέσσερις άκρες του κόσμου. Συνέβη, λοιπόν, κατά την αρχή του Κάλι-Γιουγκά, 3.000 ή 3.100 χρόνια πριν από την εποχή μας, το "Μάτι του Ταύρου" και η "Καρδιά του Σκορπιού" να βρίσκονται ακριβώς στα σημεία της ισημερίας, ενώ η "Καρδιά του Λέοντα" και το "Νότιο Ψάρι" βρίσκονταν πολύ κοντά στα σημεία του ηλιοστασίου. Μια παρατήρηση της ανατολής των Πλειάδων το απόγευμα, επτά μέρες πριν από την φθινοπωρινή ισημερία, ανήκει επίσης στο έτος 3000 πριν από την εποχή μας. Αυτές και άλλες παρόμοιες παρατηρήσεις που συγκεντρώθηκαν από τον Πτολεμαίο στο ημερολόγιο του, αν και δεν αναφέρει τις πηγές του, θα μπορούσαν θαυμάσια να ήταν έργο των Ινδών. Αυτοί γνωρίζουν καλά τον αστερισμό των Πλειάδων και ενώ εμείς τον ονομάζουμε κοινώς *Πουσσινέρ* [*Κοτέτσι*], εκείνοι τον ονομάζουν, Πιλλαλού-κόντι: η "κότα και τα κοτόπουλα". Αυτό το όνομα πέρασε από λαό σε λαό και ήρθε σε εμάς από τα πιο αρχαία έθνη της Ασίας. Νομίζουμε ότι οι Ινδοί πρέπει να παρατήρησαν την ανατολή των Πλειάδων και να την χρησιμοποίησαν για να ρυθμίσουν το έτος και τους μήνες τους, γιατί αυτός ο αστερισμός ονομάζεται επίσης Κριττίκα. Έχουν και έναν μήνα με το ίδιο όνομα και αυτή η σύμπτωση μπορεί να οφείλεται απλώς στο γεγονός ότι αυτός ο μήνας αναγγελλόταν με την ανατολή ή την δύση του εν λόγω αστερισμού. Αλλά εκείνο που είναι ακόμα πιο σημαντικό – γιατί δείχνει ότι οι Ινδοί παρατηρούσαν τα άστρα με τον ίδιο τρόπο όπως εμείς, σημειώνοντας την θέση τους με το μήκος τους – είναι ένα γεγονός που αναφέρεται από τον Αυγουστίνο Ρίκιους ότι, δηλαδή, σύμφωνα με παρατηρήσεις που αποδίδονται στον Ερμή και που έγιναν 1.985 χρόνια πριν από τον Πτολεμαίο, το λαμπερό αστέρι στον αστερισμό της Λύρας και εκείνο στην Καρδιά της Ύδρας βρίσκονταν το καθένα επτά μοίρες πιο μπροστά από τις αντίστοιχες θέσεις από αυτές που καθορίστηκαν από τον Πτολεμαίο.

Αυτός ο προσδιορισμός φαίνεται πολύ περίεργος. Συνήθως τα άστρα προχωρούν σε σχέση με τον ισημερινό. Και ο Πτολεμαίος όφειλε να βρει το μήκος τους 28 μοίρες παραπάνω απ' αυτό που ήταν 1.985 χρόνια πριν από την εποχή του. Επίσης υπάρχει μια αξιοσημείωτη ιδιομορφία σ' αυτό το γεγονός: το ίδιο λάθος ή διαφορά βρίσκεται στην θέση και των δυο άστρων, επομένως το λάθος οφείλετο σε κάποια αιτία που επηρέαζε εξίσου και τα δυο άστρα. Για να εξηγήσει αυτήν την ιδιομορφία, ο Άραβας Ταμπίτ φαντάστηκε ότι τα άστρα είχαν μια ταλαντωτή κίνηση που εναλλάξ τα έκανε να προχωρούν και να υποχωρούν.

υπόθεση αυτή καταρρίφθηκε εύκολα, αλλά οι παρατηρήσεις που αποδίδονται στον Ερμή παρέμειναν ανεξήγητες. Η εξήγηση τους, όμως, βρίσκεται στην ινδική Αστρονομία. Την ημερομηνία που υπολογίστηκε γι' αυτές τις παρατηρήσεις, 1.985 χρόνια πριν από τον Πτολεμαίο, το πρώτο σημείο του ινδικού Ζωδιακού βρισκόταν 35 μοίρες μπροστά από τον ισημερινό. Επομένως τα μήκη που μετρήθηκαν γι' αυτό το σημείο ήταν 35 μοίρες παραπάνω από εκείνα που μετρήθηκαν από τον ισημερινό. Αλλά ύστερα από το πέρασμα 1.985 χρόνων τα άστρα θα πρέπει να είχαν προχωρήσει 28 μοίρες και θα παρέμενε μια διαφορά μόνο 7 μοιρών ανάμεσα στα μήκη του Ερμή και σε κείνα του Πτολεμαίου και η διαφορά θα ήταν η ίδια και για τα δύο άστρα, επειδή οφείλεται στην διαφορά ανάμεσα στο σημείο εκκίνησης του ινδικού Ζωδιακού και στο σημείο εκκίνησης του Πτολεμαίου, ο οποίος μετρούσε από τον ισημερινό. Αυτή η εξήγηση είναι τόσο απλή και φυσική, ώστε πρέπει να είναι και η αληθινή. Δεν ξέρουμε αν ο Ερμής, που ήταν τόσο διάσημος κατά την αρχαιότητα, ήταν Ινδός, αλλά βλέπουμε πως οι παρατηρήσεις που αποδίδονται σ' αυτόν είναι υπολογισμένες με τον ινδικό τρόπο και έτσι συμπεραίνουμε ότι έγιναν από τους Ινδούς οι οποίοι ήταν, επομένως, σε θέση να κάνουν όλες τις παρατηρήσεις που αναφέραμε και τις οποίες βρίσκουμε σημειωμένες στους πίνακες τους.

6ον. Η παρατήρηση του έτους 3102 π.Χ. η οποία φαίνεται να καθόρισε την εποχή τους, δεν ήταν δύσκολη. Βλέπουμε ότι οι Ινδοί μόλις υπολόγισαν την ημερήσια κίνηση της Σελήνης, σε 13° ΙΟ' 35", την χρησιμοποίησαν για να διαιρέσουν τοω Ζωδιακό σε 27 αστερισμούς που σχετίζονταν με την περιστροφή της σελήνης η οποία χρειάζεται περίπου 27 ημέρες για να συμπληρωθεί.

Με αυτήν την μέθοδο υπολόγισαν και τις θέσεις των άστρων στον Ζωδιακό και έτσι βρήκαν ότι το άστρο Λα Κλερ της Λύρας βρισκόταν στις 8s 24°, και η Καρδιά της ' Υδρας, στις 4s 7°, μήκη που αποδίδονται στον Ερμή, αλλά που είναι υπολογισμένα πάνω στον ινδικό Ζωδιακό.[665]

Παρόμοια, ανακάλυψαν ότι το "Στάχυ της Παρθένου" αποτελεί την αρχή του δέκατου πέμπτου αστερισμού τους και το "Μάτι του Ταύρου", σημειώνει το τέλος του τέταρτου, καθώς αυτά τα άστρα βρίσκονται το ένα στις 6s 6° 40', και το άλλο στις 1s 23° 20' του ινδικού Ζωδιακού. Αφού είναι έτσι, τότε η έκλειψη της Σελήνης που συνέβη 15 μέρες μετά την αρχή του Κάλι-Γιουγκά, έλαβε χώρα σε ένα σημείο ανάμεσα στο "Στάχυ της Παρθένου" και στο άστρο του ίδιου αστερισμού. Αυτά τα άστρα απέχουν περίπου έναν αστερισμό, το ένα στην αρχή του δέκατου πέμπτου και το άλλο του δέκατου έκτου. Έτσι δεν θα ήταν δύσκολο να υπολογιστεί η θέση της Σελήνης μετρώντας την απόσταση της από ένα απ' αυτά τα άστρα. Από αυτήν υπολόγισαν μετά την θέση του Ήλιου, που είναι αντίθετη από της Σελήνης και έπειτα γνωρίζοντας την μέση κίνησή τους, υπολόγισαν ότι η Σελήνη βρισκόταν στο πρώτο σημείο του Ζωδιακού σύμφωνα με το μέσο μήκος της κατά τα μεσάνυχτα μεταξύ της 17ης και 18ης Φεβρουαρίου του έτους 3102 π.Χ. και ότι ο Ήλιος καταλάμβανε την ίδια θέση έξι ώρες αργότερα, σύμφωνα με το πραγματικό μήκος του· ένα γεγονός που καθορίζει την αρχή του ινδικού έτους.

7ον. Οι Ινδοί δηλώνουν ότι 20.400 χρόνια πριν από την εποχή του Κάλι-Γιουγκά, το πρώτο σημείο του Ζωδιακού τους συνέπιπτε με την εαρινή ισημερία και ότι ο Ήλιος και η Σελήνη βρίσκονταν εκεί σε σύνολο. Η εποχή αυτή είναι προφανώς φανταστική.[666] Αλλά μπορούμε να ερευνήσουμε από ποιο σημείο, από ποια εποχή ξεκίνησαν οι Ινδοί για να την καθορίσουν. Παίρνοντας τις τιμές των Ινδών για την περιστροφή του Ήλιου και της Σελήνης, δηλ. 365 μ. 6ω. 12 λ. 30δ. και 27 μ. 7 ω. 43 λ. 13 δ. έχουμε:

20.400 περιστροφές του ήλιου = 7.451.277 μ. 2 ω.
272.724 περιστροφές της σελήνης = 7.451.277 μ. 7 ω.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα που βρίσκουμε αρχίζοντας από την εποχή του Κάλι-Γιουγκά και ο ισχυρισμός των Ινδών ότι υπήρχε μια σύνοδος εκείνον τον χρόν, βρίσκεται στους πίνακές τους. Αλλά αν, χρησιμοποιώντας τα ίδια στοιχεία, αρχίσουμε από την εποχή του έτους 1282 μ.Χ. για το οποίο θα μιλήσουμε αργότερα, τότε θα υπάρχει πάντα μια διαφορά σχεδόν μιας ή δυο ημερών. Είναι σωστό και φυσικό, κατά την επαλήθευση των υπολογισμών των Ινδών, να παίρνουμε τα στοιχεία εκείνα που μας δίνουν τα ίδια αποτελέσματα μ' αυτά στα οποία κατέληξαν εκείνοι και να ξεκινάμε από εκείνη την εποχή τους που μας επιτρέπει να φτάσουμε στην υπό εξέταση φανταστική εποχή. Επομένως, αφού για να κάνουν αυτό τον υπολογισμό πρέπει να ξεκίνησαν από την πραγματική εποχή τους, εκείνη που βασιζόταν σε παρατήρηση – και όχι από κάποια άλλη από κείνες που προέρχονται μέσω υπολογισμού από την πρώτη – έπεται ότι η πραγματική εποχή τους ήταν εκείνη του έτους 3102 π.Χ.

8ον. Οι μπραχμάνοι Τιρουβαρούρ δίνουν την θέση της Σελήνης σαν 7s 2° Ο' 7" πάνω στον κινητό Ζωδιακό, και σαν 9s 7° 45' 1" αναφορικά με τον ισημερινό σε μια μεγάλη περίοδο 1.600.984 ημερών ή 4.383 ετών και 94 ημερών. Πιστεύουμε ότι αυτή η κίνηση προσδιορίστηκε μέσω παρατήρησης και πρέπει να δηλώσουμε εξαρχής ότι αυτή η περίοδος έχει τέτοια έκταση, ώστε είναι ελάχιστα κατάλληλη για τον υπολογισμό της μέσης κίνησης.

Στους αστρονομικούς υπολογισμούς τους οι Ινδοί χρησιμοποιούν περιόδους 246, 3.031 και 12.372 ημερών. Αλλά πέρα από το γεγονός ότι αυτές οι περίοδοι, αν και πολύ σύντομες, δεν παρουσιάζουν την δυσκολία της πρώτης, περιέχουν επίσης έναν ακριβή αριθμό περιστροφών της Σελήνης μετρούμενες από το απόγειό της. Είναι στην πραγματικότητα μέσες κινήσεις. Η μεγάλη περίοδος των 1.600.984 ημερών δεν είναι ένα σύνολο συσσωρευμένων περιστροφών δεν υπάρχει κανένας φανερός λόγος ώστε να πρέπει να περιλαμβάνει 1.600.984 και όχι 1.600.985 μέρες. Φαίνεται ότι η παρατήρηση και μόνο θα πρέπει να καθόρισε τον αριθμό των ημερών και να σημείωσε την αρχή και το τέλος της περιόδου. Αυτή η περίοδος τελειώνει στις 21 Μαίου του 1282 μ.Χ. στις 5ω. 15 λ. 30 δ. στο Μπεναρές. Η Σελήνη βρισκόταν τότε στο απόγειο, σύμφωνα με τους Ινδούς, και το μήκος της ήταν................ 78 13° 45' Ι".

Ο Μάγιερ δίνει μήκος..............78 13° 53' 48" και τοποθετεί το απόγειό της στις.........78 14° 6' 54".

665 [1. Το γράμμα s στα μήκη αντιπροσωπεύει ένα ολόκληρο Σημείο του Ζωδιακού που καταλαμβάνει 30 μοίρες.]
666 Το γιατί πρέπει να είναι "φανταστική" δεν μπόρεσαν ποτέ να το εξηγήσουν οι Ευρωπαίοι επιστήμονες. [Ε.Π.Μπ.]

Έτσι ο προσδιορισμός της θέσης της Σελήνης από τους μπραχμάνους διαφέρει μόνο κατά εννέα λεπτά από τον δικό μας και του απόγειου μόνο είκοσι δύο λεπτά – και είναι φανερό ότι μπορούσαν να πετύχουν αυτήν την συμφωνία με τους καλύτερους πίνακές μας και αυτήν την ακρίβεια στις ουράνιες θέσεις, μόνο με την παρατήρηση. Αν λοιπόν η παρατήρηση καθόρισε το τέλος εκείνης της περιόδου, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι καθόρισε και την αρχή της. Αλλά τότε αυτή η κίνηση, υπολογισμένη άμεσα και από την φύση, θα πρέπει αναγκαστικά να συμφωνεί αρκετά με τις πραγματικές κινήσεις των ουρανίων σωμάτων.

Πράγματι η κίνηση των Ινδών κατά την διάρκεια όλης αυτής της μεγάλης περιόδου των 4.383 ετών, δεν διαφέρει παρά μόνο ένα λεπτό από κείνη του Κασσίνι και συμφωνεί επίσης με του Μάγιερ. Έτσι δυο λαοί, οι Ινδοί και οι Ευρωπαίοι, τοποθετημένοι στα δυο άκρα του κόσμου και απέχοντας εξίσου στους θεσμούς τους, πέτυχαν τα ίδια ακριβώς αποτελέσματα αναφορικά με τις κινήσεις της Σελήνης και με μια συμφωνία που θα ήταν ασύλληπτη, αν δεν βασιζόταν στην παρατήρηση και την αμοιβαία μίμηση της φύσης. Πρέπει να παρατηρήσουμε ότι οι τέσσερις πίνακες των Ινδών είναι όλοι αντίγραφα της ίδιας Αστρονομίας. Δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί ότι οι σιαμέζικοι πίνακες υπήρχαν το 1687, όταν τους έφερε από την Ινδία ο ντε λα Λουμπέρ. Εκείνη την εποχή οι πίνακες του Κασσίνι και του Μάγιερ δεν υπήρχαν. Επομένως οι Ινδοί κατείχαν ήδη την ακριβή κίνηση που υπήρχε σ' αυτούς τους πίνακες, ενώ εμείς δεν την κατείχαμε ακόμα.[667] Πρέπει, λοιπόν να ομολογηθεί ότι η ακρίβεια της κίνησης των Ινδών είναι αποτέλεσμα παρατήρησης. Είναι ακριβής καθ' όλη την περίοδο των 4.383 ετών, γιατί πάρθηκε από τον ίδιο τον ουρανό και αν η παρατήρηση καθόρισε το τέλος της, καθόρισε επίσης και την αρχή της. Είναι η πιο μεγάλη περίοδος που έχει παρατηρηθεί και για την οποία έχουν διασωθεί αναφορές στα αρχεία της Αστρονομίας. 'Έχει την αρχή της στην εποχή του έτους 3102 π.Χ. και είναι μια αναντίρρητη απόδειξη της πραγματικότητας εκείνης της εποχής". (Ζ. Σ. Μπαγί, *Μελέτη της Ινδικής και Ανατολικής Αστρονομίας*, Παρίσι, 1787: "Προκαταρκτικές Ομιλίες", σελ. XX-XXXYII.)

Παραθέσαμε τον Μπαγί τόσο λεπτομερώς, γιατί είναι ένας από τους λίγουο επιστήμονες που προσπάθησε να δικαιώσει την Αστρονομία των Αρίων. Από τον Τζον Μπέντλεϋ μέχρι τον *Σούργια-Σιντάντα* του Μπούργκες, ούτε ένας αστρονόμος δεν φέρθηκε με δικαιοσύνη στον πιο πολυμαθή λαό της Αρχαιότητας. Αλλά όσο παραποιημένη και παρεξηγημένη κι αν είναι η Συμβολολογία των Ινδών, κανένας αποκρυφιστής δεν θα αποτύχει να την δικαιώσει, από την στιγμή που γνωρίζει κάτι για τις Μυστικές Επιστήμες, ούτε θα αγνοήσει την μεταφυσική και

667 Τα ακόλουθα είναι μια απάντηση σε κείνους τους ανθρώπους της επιστήμης οι οποίοι μπορεί να υποψιαστούν ότι η Αστρονομία μας μεταφέρθηκε στην Ινδία και μεταβιβάστηκε στους Ινδούς από τους Ιεραποστόλους μας. 1ον). Η ινδική Αστρονομία έχει τις δικές της ιδιαίτερες μορφές, που χαρακτηρίζονται για την πρωτοτυπία τους. Αν είχαν μεταφράσει την αστρονομία μας θα χρειαζόταν μεγάλη ικανότητα και γνώση για να καλύψουν την κλοπή. 2ον). Αν είχαν υιοθετήσει την μέση κίνηση της Σελήνης, θα έπρεπε να υιοθετήσουν επίσης την κλίση της εκλειπτικής, την εξίσωση του ηλιακού κέντρου, την διάρκεια του έτους – αντίθετα τα στοιχεία αυτά διαφέρουν ολότελα από τα δικά μας και είναι αξιοσημείωτα ακριβή όταν εφαρμόζονται στην εποχή του 3102, ενώ θα ήταν υπερβολικά λαθεμένα αν είχαν υπολογιστεί για τον τελευταίο αιώνα. 3ον). Τέλος, οι ιεραπόστολοί μας δεν θα μπορούσαν να μεταβιβάσουν στους Ινδούς το 1687 την μέση κίνηση της Σελήνης σύμφωνα με τους πίνακες του Κασσίνι, γιατί αυτοί τότε δεν υπήρχαν, θα μπορούσαν να γνωρίζουν μόνο την μέση κίνηση που είχαν υπολογίσει οι Τύχο, Ριτσιόλι, Κοπέρνικος, Μπουγιώ, Κέπλερ, Λονγκομοντάνους καθώς και την μέση κίνηση των πινάκων του Αλφόνσου. Θα σας δώσω τώρα έναν πίνακα αυτών των μέσων κινήσεων για 4.383 χρόνια και 94 μέρες. (Τζιοβάνι Μπατίστα Ριτσιόλι, *Αλμαγκέστουμ νόβουμ*, κ.τ.λ. 1651, I, σελ. 255):

Πίνακες	**Μέση κίνηση**				**Διαφορά από τον Ινδικό**		
	S	0	'	"	0	'	"
Αλφόνσος	9	7	2	47	0	42	14
Κοπέρνικος	9	6	2	13	-1	42	48
Τύχο Μπράχε	9	7	54	40	+0	9	39
Κέπλερ	9	6	57	35	-0	47	26
Λονγκομοντάνους.	9	7	2	13	-0	42	48
Μπουγιώ	9	6	48	8 -	0	58	53
Ριτσιόλι	9	7	53	57	+0	8	56
Κασσίνι	9	7	44	11	-0	0	50
Ινδικός	9	7	45	1			

Καμιά απ' αυτές τις μέσες κινήσεις, εκτός από του Κασσίνι, δεν συμφωνεί με των Ινδών οι οποίοι επομένως δεν δανείστηκαν την μέση κίνηση τους, αφού τα νούμερά τους συμφωνούν μόνο με κείνα του Κασσίνι οι πίνακες του οποίου δεν υπήρχαν το 1687 Αυτή η μέση κίνηση της Σελήνης ανήκει, λοιπόν, στους Ινδούς οι οποίοι μπορούσαν να την έχουν αποκτήσει μόνο μέσω παρατήρησης". [Υποσημείωση στο βιβλίο του Μπαγί.]

μυστική ερμηνεία του Ζωδιακού τους, ακόμα και αν ολόκληρη η Πλειάδα των Βασιλικών Αστρονομικών Εταιρειών σηκώσει τα χέρια της ενάντια στην μαθηματική του απόδοση. Η κάθοδος και η άνοδος της Μονάδας ή Ψυχής δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από τα σημεία του Ζωδιακού και φαίνεται πιο φυσικό, με την έννοια της καταλληλότητας των πραγμάτων, να πιστεύουμε σε μια μυστηριώδη συμπάθεια ανάμεσα στην μεταφυσική ψυχή και στους λαμπερούς αστερισμούς και στην επίδραση των τελευταίων πάνω στην πρώτη, παρά να πιστεύουμε στην παράλογη ιδέα ότι οι δημιουργοί του Ουρανού και της Γης τοποθέτησαν στον ουρανό τους τύπους δώδεκα μοχθηρών Ιουδαίων. Και αν – όπως μας λέει ο συγγραφέας του έργου, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους* – ο σκοπός όλων των Γνωστικών σχολών και των μετέπειτα Πλατωνικών "ήταν να προσαρμόσουν την παλιά πίστη στην επιρροή της βουδιστικής φιλοσοφίας, *η ίδια η ουσία της οποίας ήταν ότι οι αναρρίθμητοι θεοί της ινδικής μυθολογίας δεν ήταν παρά ονόματα για τις ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ της Πρώτης Τριάδας στους διαδοχικούς ΑΒΑΤΑΡΑ της, ή εκδηλώσεις της μέσα στον άνθρωπο*", τότε πού μπορούμε να στραφούμε για να ανιχνεύσουμε αυτές τις θεοσοφικές ιδέες μέχρι την ίδια τους την ρίζα, αν όχι στην αρχαία ινδική σοφία; Το λέμε και πάλι: ο αρχαϊκός αποκρυφισμός θα παρέμενε ακατανόητος για όλους, αν δεν παρουσιαζόταν μέσω των πιο οικείων καναλιών του Βουδισμού και του Ινδουισμού. Γιατί ο πρώτος είναι η εκπόρευση του δεύτερου, και οι δύο είναι παιδιά μιας μητέρας: της αρχαίας Λεμουρο-Ατλάντειας Σοφίας.

XVIII

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Το όλο θέμα παρουσιάστηκε στον αναγνώστη και από τις δυο πλευρές και μένει σ' αυτόν να αποφασίσει, αν το συμπέρασμα είναι με το μέρος μας ή όχι. Αν υπήρχε κάτι τέτοιο όπως το κενό, ένα *χάσμα* στην Φύση, θα μπορούσε κανείς να το δει να δημιουργείται – σύμφωνα με έναν φυσικό νόμο – στον νου των άβουλων θαυμαστών των "φωστήρων" της επιστήμης, οι οποίοι περνούν τον καιρό τους καταστρέφοντας ο ένας τις διδασκαλίες του άλλου. Αν ποτέ η θεωρία ότι "δυο φώτα κάνουν ένα σκοτάδι" έβρισκε την εφαρμογή της, θα ήταν σίγουρα σ' αυτήν την περίπτωση, όταν το ένα μέρος των "φωστήρων" επιβάλλει τις Δυνάμεις και τους "τρόπους κίνησης" στην γνώμη των πιστών, ενώ το άλλο μέρος αρνείται την ίδια την ύπαρξή τους. "Αιθέρας, Ύλη, Ενέργεια", αυτή είναι η ιερή υποστασιακή τριάδα, οι τρεις αρχές του αληθινά *άγνωστου* θεού της Επιστήμης, που απ' αυτούς ονομάζεται ΥΛΙΚΗ ΦΥΣΗ!

θεολογία κατηγορείται και κοροϊδεύεται επειδή πιστεύει στην ένωση τριών προσώπων σε έναν θεό˙ ένας θεός ως προς την ουσία, τρία πρόσωπα ως προς την ατομικότητα. Και εμάς μας περιγελούν επειδή πιστεύουμε σε αναπόδεικτες και μη αποδείξιμες δοξασίες, σε Αγγέλους και Διαβόλους, θεούς και Πνεύματα. Και πράγματι εκείνο που έκανε τους Επιστήμονες να κερδίσουν έδαφος απέναντι στην θεολογία κατά την Μεγάλη "Διαμάχη μεταξύ θρησκείας και Επιστήμης", ήταν ακριβώς το επιχείρημά τους πως ούτε η ταυτότητα της ουσίας, ούτε η τριπλή ατομικότητα – που είχαν συλληφθεί, επινοηθεί και διαμορφωθεί στα βάθη της θεολογικής συνείδησης – δεν μπορούσε ποτέ να αποδειχθεί από οποιαδήποτε επαγωγική λογική διαδικασία και πολύ λιγότερο από την μαρτυρία των αισθήσεών μας. Η θρησκεία πρέπει να χαθεί, είχε ειπωθεί, γιατί διδάσκει *μυστήρια. Το μυστήριο είναι η άρνηση της Κοινής Λογικής* και η Επιστήμη το απορρίπτει. Σύμφωνα με τον Τυντάλ, η μεταφυσική είναι φαντασία, όπως και η ποίηση. Ο άνθρωπος της Επιστήμης δεν παίρνει τίποτε σαν δεδομένο απορρίπτει καθετί που δεν έχει αποδειχθεί γι' αυτόν. Αντίθετα ο θεολόγος αποδέχεται το *καθετί με τυφλή πίστη*. Ο θεοσοφιστής και ο αποκρυφιστής που δεν παίρνει τίποτε σαν δεδομένο, ούτε καν την *ακριβή* Επιστήμη· ο Πνευματιστής που αρνείται το δόγμα αλλά πιστεύει σε Πνεύματα και σε *αόρατες αλλά δυναμικές επιρροές*, όλοι τους αντιμετωπίζονται με την ίδια περιφρόνηση. Πολύ καλά λοιπόν. Αυτό που πρέπει να κάνουμε τώρα είναι να εξετάσουμε για τελευταία φορά αν η ακριβής Επιστήμη δρα ή όχι με του ίδιο ακριβώς τρόπο όπως η θεοσοφία, ο πνευματισμός και η θεολογία.

Σε ένα έργο του Σ. Λαινγκ, με τίτλο *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, που θεωρείται σαν ένα αντιπροσωπευτικό έργο για την Επιστήμη, ο συγγραφέας – ο οποίος σύμφωνα με μια επαινετική κριτική των Τάιμς, "παρουσιάζει με μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα τις τεράστιες ανακαλύψεις της Επιστήμης και τις αναρίθμητες νίκες της πάνω στις αρχαίες απόψεις οποτεδήποτε ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ ΝΑ ΣΥΓΚΡΙΝΟΥΝ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΑΖΙ ΤΗΣ" – στο κεφάλαιο ΙΙΙ, "Πάνω στην Ύλη", αναφέρει τα ακόλουθα:

"ΑΠΟ ΤΙ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ; Από ΑΙΘΕΡΑ, ΥΛΗ και ΕΝΕΡΓΕΙΑ"...είναι η απάντηση.

Εδώ σταματάμε για να ρωτήσουμε, "Τι είναι Αιθέρας;" Και ο κ. Λαίνγκ εν ονόματι της Επιστήμης απαντάει:

> αιθέρας δεν μας είναι στην πραγματικότητα γνωστός ΑΠΟ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΤΕΣΤ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΝΤΙΛΗΦΘΟΥΝ ΟΙ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΜΑΣ, αλλά είναι ένας είδος μαθηματικής ουσίας την οποία ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΑΓΚΑΣΜΈΝΟΙ ΝΑ ΥΠΟΘΕΣΟΥΜΕ προκειμένου να

ερμηνεύσουμε τα φαινόμενα του φωτός και της θερμότητας. (Χάξλεϋ, *Περί της Φυσικής Βάσης της Ζωής*, Εδιμβούργο, 8 Νοεμ., 1868.)

Και τι είναι ύλη; Γνωρίζετε περισσότερα γ;' αυτή ν απ' όσα γνωρίζετε για τον "υποθετικό" παράγοντα, τον Αιθέρα;

> Με την απόλυτα αυστηρή έννοια, είναι αλήθεια ότι η χημική έρευνα μπορεί να μας πει ελάχιστα ή ΤΙΠΟΤΕ, ΑΜΕΣΑ, για την σύνθεση της ζώσας ύλης...[και] είναι επίσης αλήθεια ότι ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΕ σχετικά με την σύνθεση ΚΑΝΕΝΟΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ [υλικού] ΚΑΘ' ΑΥΤΟ ΣΩΜΑΤΟΣ. (Κεφ. III, "Πάνω στην Ύλη", σελ. 51.)

Και η Ενέργεια; Είστε σίγουροι ότι μπορείτε να ορίσετε το τριτοπρόσωπο της Τριάδας του υλικού σας σύμπαντος;

> "Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟ ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ". (Βιβλία Φυσικής.)

Σας παρακαλούμε να μας το εξηγήσετε, γιατί αυτό είναι μάλλον αόριστο.

ΣΤΗΝ ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ: ΕΡΓΟ ΕΚΤΕΛΕΣΜΕΝΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ Η ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ. ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ Ή ΔΥΝΑΜΗΣ, ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ ΤΑ ΜΟΡΙΑ ΤΟΥΣ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ: ΜΙΑΣ ΠΟΥ ΤΕΙΝΕΙ ΝΑ ΤΑ ΕΝΩΣΕΙ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΠΟΥ ΤΑ ΧΩΡΙΖΕΙ...Η ΠΡΩΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΡΙΑΚΗ ΕΛΞΗ, Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΥΝΑΜΗ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΤΗΝ *vis viva* [*ζώσα δύναμη*] Ή ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. (Γκανό, *Στοιχεία της Φυσικής*, κεφ. III, παρ. 83, ελεύθερη απόδοση.)

Ακριβώς. Κι εμείς θέλουμε να μάθουμε την φύση αυτής της κινούμενης δύναμης, της vis viva. Τι είναι;..,..

"ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ!" ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΑΘΕΡΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ. "ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΔΕΙΑ ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΜΟΥ ΝΟΥ", εξηγεί ο κ. Χάξλεϋ στην *Φυσική Βάση της Ζωής*.

Ολόκληρο, λοιπόν, το οικοδόμημα της Σύγχρονης Επιστήμης βασίζεται πάνω σε ένα είδος "μαθηματικής αφαίρεσης", πάνω σε μια Πρωτεϊκή "Ουσία που διαφεύγει των αισθήσεων" (Ντι Μπουά-Ρευμόν), και σε *αποτελέσματα*, σκιώδεις και φευγαλέους φωσφορισμους ενός κάτι εντελώς αγνώστου και πέρα από την δυνατότητα της Επιστήμης, στα "*Αυτο-κινούμενα*" άτομα! *Αυτοκινούμενοι* Ήλιοι, πλανήτες και άστρα! Αλλά *ποιος* ή *τι* είναι, λοιπόν, όλα αυτά αν είναι αυτοπροικισμένα με κίνηση; Γιατί θα πρέπει τότε εσείς, οι φυσικοί, να περιγελάτε και να περιφρονείτε τον δικό μας "Αυτο-κινούμενο *ΑΡΧΑΙΟ*"; Το μυστήριο απορρίπτεται και κοροϊδεύεται από την Επιστήμη, αλλά το "*ΜΥΣΤΗΡΙΟ είναι* η *αδυσώπητη μοίρα της Επιστήμης*", όπως πολύ σωστά είπε ο Πατήρ Φελίξ..." Η Επιστήμη *δεν μπορεί* να την αποφύγει!" Η γλώσσα του Γάλλου ιερέα είναι και δική μας και την είχαμε αναφέρει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. I, σελ. 339). Ποιος από εσάς – ρωτάει – τους ανθρώπους της Επιστήμης:

> .....κατάφερε να διεισδύσει στα μυστικά του σχηματισμού ενός σώματος, της γένεσης ενός απλού ατόμου; Τι υπάρχει, όχι στο κέντρο του Ήλιου, αλλά στο κέντρο ενός ατόμου; Ποιος εξερεύνησε μέχρι το τέρμα της την άβυσσο ενός κόκκου άμμου; Ο κόκκος της άμμου, κύριοι, μελετάται χιλιάδες χρόνια από την επιστήμη. Τον έχει γυρίσει απ' όλες τις μεριές, τον διαιρεί και τον υποδιαιρεί, τον έχει βασανίσει με τα πειράματά της, τον ταλαιπωρεί με τα ερωτήματά της για να του αποσπάσει την τελική λέξη ως προς την μυστική του σύσταση. Τον ρωτάει με ακόρεστη περιέργεια: "Θα πρέπει να σε διαιρώ επ' άπειρον;" Έπειτα, κρεμασμένη πάνω απ' αυτήν την άβυσσο η επιστήμη διστάζει, παραπατάει, νιώθει κατάπληξη, ζαλίζεται και λέει με απόγνωση: *ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ*.

> Αν έχετε τόσο απελπιστική άγνοια για την γένεση και την κρυμένη φύση ενός κόκκου άμμου, πώς μπορείτε να αποκτήσετε μια ενόραση για τη γέννηση ενός κα μόνο ζωντανού όντος; Από πού προέρχεται η ζωή στο έμβριο ον; Πού αρχίζει; Τι είναι *ζωτική* αρχή; (Πατήρ Φελίξ ντε Νοτρ-Νταμ, *Το Μυστήριο και η Επιστήμη*, Ομιλίες στο έργο του Μουσώ, *Τα Έσχατα Φαινόμενα της Μαγείας*, 1864, σελ. XVIII-XIX.)

Οι άνθρωποι της επιστήμης αρνούνται όλες αυτές τις κατηγορίες; Κάθε άλλο. Γιατί έχουμε εδώ μια ομολογία του Τύνταλ, που δείχνει πόσο αδύναμη είναι η επιστήμη ακόμα και πάνω στον κόσμο της ύλης.

> πρώτη διάταξη των ατόμων πάνω στην οποία βασίζεται όλη η μετέπειτα δράση ξεφεύγει από μια διεισδυτική ικανότητα μεγαλύτερη ακόμα και από του μικροσκόπιου.... Μέσω καθαρής υπερβολής της πολυπλοκότητας και πολύ πριν η παρατήρηση μπορέσει να έχει καμιά γνώμη επί του θέματος, η πιο εκπαιδευμένη διάνοια, η πιο εκλεπτυσμένη και πειθαρχημένη φαντασία *υποχωρεί με θαυμασμό από την θεώρηση του προβλήματος*. Μένουμε βουβοί από μια έκπληξη την οποία κανένα μικροσκόπιο δεν μπορεί να ερμηνεύσει, αμφιβάλλοντας όχι μόνο για την δύναμη του οργάνου μας, αλλά ακόμα και για το αν εμείς οι ίδιοι κατέχουμε τα νοήμονα στοιχεία που θα μας κάνουν ικανούς να αντιμετωπίσουμε τις έσχατες δομικές ενέργειες της φύσης.

Το πόσα λίγα, πράγματι, είναι γνωστά για το υλικό σύμπαν, το υποψιαζόμαστε εδώ και χρόνια βάσει των παραδοχών των ίδιων των ανθρώπων της επιστήμης. Και υπάρχουν τώρα μερικοί υλιστές που θα μπορούσαν να εξαφανίσουν ακόμα και τον Αιθέρα – ή οτιδήποτε η επιστήμη ονομάζει άπειρη Ουσία, το νοούμενο της οποίας οι Βουδιστές το αποκαλούν Σβαμπχάβατ – καθώς και τα άτομα, γιατί και τα δυο είναι πολύ επικίνδυνα, εξαιτίας των αρχαίων φιλοσοφικών και των σύγχρονων χριστιανικών και θεολογικών συσχετισμών τους. Η *πληρότητα* του σύμπαντος ήταν μια αποδεκτή πίστη από την εποχή των πρώτων φιλοσόφων των οποίων τα έργα πέρασαν στους μεταγενέστερους και μέχρι την σημερινή εποχή μας, η οποία αν και αρνείται τα "αόρατα Όντα" στον Χώρο, ωστόσο δεν είναι τόσο παράλογη ώστε να αρνηθεί κάποιο είδος *πληρώματος*. Και από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο (στην θαυμάσια απόδοση της κ. Κίνγκσφορντ) μαθαίνει κανείς τι πίστευαν ότι περιέχει· γιατί ο Ερμής λέει:

> Όσον αφορά το Κενό....η άποψή μου είναι ότι δεν υπάρχει, δεν υπήρξε ποτέ και δεν θα υπάρξει ποτέ. Γιατί όλα τα διάφορα μέρη του σύμπαντος είναι γεμάτα, όπως και η γη είναι επίσης πλήρης και γεμάτη από σώματα που διαφέρουν σε ποιότητα και μορφή έχοντας το δικό τους είδος και μέγεθος, το ένα μεγαλύτερο, το άλλο μικρότερο, το ένα στερΕό, το άλλο αραιό. Τα μεγαλύτερα και πιο στερεά γίνονται εύκολα αντιληπτά· τα μικρότερα και πιο λεπτά είναι δύσκολο να κατανοηθούν, ή είναι τελείως αόρατα. Γνωρίζουμε την ύπαρξη τους μόνο από την αίσθηση της αφής, γι' αυτό και *πολλοί άνθρωποι* αρνούνται ότι αυτές οι οντότητες είναι σώματα και τις *θεωρούν απλώς σαν χώρους*,[668] αλλά είναι αδύνατο να υπάρχουν τέτοιοι χώροι. Γιατί αν υπήρχε πράγματι κάτι έξω από το σύμπαν....τότε θα βρισκόταν σε έναν χώρο που καταλαμβάνεται από νοήμονα όντα ανάλογα με την θεότητά του [του σύμπαντος]....μιλάω για τα πνεύματα, γιατί υποστηρίζω ότι μένουν μαζί μας, και για τους ήρωες που διαμένουν πάνω από εμάς, ανάμεσα στην Γη και στις ανώτερες ατμόσφαιρες, όπου δεν υπάρχουν ούτε σύννεφα ούτε θύελλες. *(Η Παρθένος του Κόσμου,* του Ερμή του Τρισμέγιστου, απόδοση στα Αγγλικά από την δρ. Άννα Μπ. Κίνγκσφορντ και τον Έντουαρντ Μέτλαντ, σελ. 83-84.)

Κι εμείς το "υποστηρίζουμε". Μόνο που – όπως ήδη σημειώσαμε – κανένας Μυημένος της Ανατολής δεν θα μιλούσε για σφαίρες " πάνω από εμάς, ανάμεσα στην Γη και στις ατμόσφαιρες", ακόμα και τις ανώτερες, γιατί στην *απόκρυφη* ορολογία δεν υπάρχει τέτοια διαίρεση ή μέτρο, δεν υπάρχει "επάνω" ούτε " κάτω", αλλά ένα αιώνιο "μέσα", *μέσα σε δυο άλλα μέσα* ή τα πεδία της

668 Ιδού το έργο των Κύκλων και της περιοδικής επιστροφής τους! Εκείνοι που αρνούνται ότι αυτές οι "Οντότητες" (Δυνάμεις) είναι σώματα και τις αποκαλούσαν "Χώρους", ήταν τα πρωτότυπα του σύγχρονου "επιστημόπληκτου κοινού και των επίσημων δασκάλων του που μιλούν για τις Δυνάμεις της φύσης σαν αστάθμητη ενέργεια της ύλης και τρόπους κίνησης και ωστόσο υποστηρίζουν ότι ο ηλεκτρισμός (κατ' αρχήν) είναι τόσο ατομικός όσο και η ίδια η ύλη (Χέλμολτζ). Η αστάθεια και η αντίφαση βασιλεύουν τόσο στην επίσημη όσο και στην ετερόδοξη Επιστήμη. [Ε.Π.Μπ.]

υποκειμενικότητας που βυθίζονται βαθμιαία στο πεδίο της γήινης αντικειμενικότητας: που για τον *άνθρωπο* είναι το τελευταίο, το δικό του πεδίο. Αυτή η αναγκαία επεξήγηση μπορεί να κλείσει στο σημείο αυτό δίνοντας – με τα λόγια του Ερμή – την πίστη όλου του κόσμου των μυστικιστών σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα:

> Υπάρχουν πολλές τάξεις θεών και σε όλες υπάρχει ένα νοήμον μέρος. Δεν πρέπει να υποτεθεί ότι δεν εμπίπτουν στην ακτίνα των αισθήσεων μας· αντίθετα τους αντιλαμβανόμαστε καλύτερα κι από εκείνους που αποκαλούμε ορατούς....Υπάρχουν, λοιπόν, θεοί ανώτεροι από όλες τις εμφανίσεις. Έπειτα έρχονται οι θεοί των οποίων η αρχή είναι πνευματική, αυτοί οι θεοί όντας αισθητοί, σε συμφωνία με την διπλή τους προέλευση, εκδηλώνουν όλα τα πράγματα με μια αισθητή φύση, φωτίζοντας ο καθένας τα έργα του το ένα μετά το άλλο.[669] Το υπέρτατο Ον του Ουρανού, ή όλων εκείνων που κατανοούνται κάτω απ' αυτό το όνομα, είναι ο Ζευς, γιατί μέσω του ουρανού ο Ζευς δίνει ζωή σε όλα τα πράγματα. Το υπέρτατο Ον του Ήλιου είναι το Φως, γιατί μέσω του ηλιακού δίσκου δεχόμαστε την ευεργεσία του φωτός. Τα τριάντα έξι ωροσκόπια των απλανών άστρων έχουν για υπέρτατο Ον ή πρίγκηπα εκείνον που ονομάζεται Παντόμορφος, ή αυτός που έχει όλες τις μορφές, γιατί χαρίζει θείες μορφές σε διάφορους τύπους. Οι επτά πλανήτες, ή περιπλανώμενες σφαίρες, έχουν σαν υπέρτατα Πνεύματα την Τύχη και το Πεπρωμένο που στηρίζουν την αιώνια σταθερότητα των νόμων της Φύσης μέσω ακατάπαυστου μετασχηματισμού και αιώνιας διέγερσης. Ο αιθέρας είναι το όργανο ή το μέσο με το οποίο παράγονται όλα. (Κίνγκσφορντ και Μέτλαντ, *Η Παρθένος του Κόσμου*, σελ. 64-65.)

Αυτά είναι απολύτως φιλοσοφικά και σύμφωνα με το πνεύμα του Ανατολικού εσωτερισμού: γιατί, εσωτερικά, όλες οι Δυνάμεις όπως Φως, θερμότητα, Ηλεκτρισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ., ονομάζονται "Θεοί".

Και πρέπει να είναι έτσι, αφού οι εσωτερικές διδασκαλίες της Αιγύπτου και της Ινδίας ήταν ταυτόσημες. Και επομένως η προσωποποίηση του Φοχάτ που συνθέτει όλες τις εκδηλωμένες δυνάμεις στην φύση, είναι ένα λογικό αποτέλεσμα. Επίσης, όπως θα φανεί στην διαίρεση που ακολουθεί, οι πραγματικές και *απόκρυφες* δυνάμεις στην φύση μόλις τώρα αρχίζουν να γίνονται γνωστές και ακόμα και σ' αυτήν την περίπτωση μόνο από την ετερόδοξη και όχι από την ορθόδοξη Επιστήμη (βλέπε επίσης Τμήμα Χ, "Η Επερχόμενη Δύναμη"), αν και η ύπαρξη τους – τουλάχιστον σε μια περίπτωση – υποστηρίζεται και επιβεβαιώνεται από έναν μεγάλο αριθμό μορφωμένων ατόμων ακόμα και από μερικούς αναγνωρισμένους ανθρώπους της επιστήμης.

Επίσης, στην Στάντζα VI, η φράση "Ο Φοχάτ θέτει σε κίνηση τα πρωταρχικά Κοσμικά Σπέρματα, ή την συσσώρευση των Κοσμικών ατόμων και ύλης, άλλα με τον έναν και άλλα με τον άλλον τρόπο, στην αντίθετη κατεύθυνση", μοιάζει ορθόδοξη και αρκετά επιστημονική. Γιατί, εν πάσει περιπτώσει, υπάρχει ένα γεγονός πλήρως αναγνωρισμένο από την Επιστήμη το οποίο στηρίζει αυτήν την άποψη, το εξής: Οι μετεωρικές καταιγίδες (που συμβαίνουν περιοδικά τον Νοέμβριο και τον Αύγουστο), ανήκουν σε ένα σύστημα που κινείται σε μια ελλειπτική τροχιά γύρω από τον Ήλιο. Το αφήλιο αυτού του δακτυλίου είναι 3.208 εκατομμύρια χιλιόμετρα πέρα από την τροχιά του Ποσειδώνα, το επίπεδο του έχει κλίση 64° 3' προς την τροχιά της Γης και η κατεύθυνση του σμήνους των μετεωριτών που κινείται σ' αυτήν την τροχιά είναι *αντίθετη με την κατεύθυνση περιστροφής της Γης*.

Το γεγονός αυτό που αναγνωρίστηκε μόλις το 1833, δείχνει ότι έγινε απλώς μια σύγχρονη ανακάλυψη εκείνου που ήταν γνωστό από πολύ παλιά. Ο Φοχάτ στρέφει με τα δυο χέρια του προς αντίθετες κατευθύνσεις τους "σπόρους" και τα "γαλακτώματα", ή Κοσμική ύλη˙ δηλαδή, πιο καθαρά, στρέφει νεφελώματα και σωματίδια υπερβολικά εκλεπτυσμένης κατάστασης.

Έξω από τα όρια του ηλιακού συστήματος υπάρχουν άλλοι Ήλιοι και ειδικά ο μυστηριώδης "κεντρικός Ήλιος" (η "διαμονή της αόρατης θεότητας", όπως τον ονόμασαν μερικοί ευσεβείς κύριοι), που καθορίζει την κίνηση των σωμάτων και την κατεύθυνσή τους. Η κίνησή τους χρησιμεύει επίσης στην διαφοροποίηση της ομοιογενούς ύλης γύρω και ανάμεσα στα αρκετά

669 "Εδώ ο Ερμής περιλαμβάνει στους θεούς τις Αισθητές Δυνάμεις της φύσης, τα στοιχεία και τα φαινόμενα του σύμπαντος", παρατηρεί η κ. Α. Κίνγκσφορντ σε μια υποσημείωση ερμηνεύοντας πολύ σωστά. Το ίδιο και η Ανατολική φιλοσοφία [Ε.Π. Μπ.]

σώματα, σε στοιχεία και υποστοιχεία άγνωστα στην Γη, τα οποία από την σύγχρονη επιστήμη θεωρούνται σαν ξεχωριστά ατομικά στοιχεία, ενώ είναι απλώς παροδικές εμφανίσεις που ματαβάλλονται με κάθε μικρό κύκλο μέσα στο Μανβαντάρα, ενώ μερικά εσωτερικά έργα τα ονομάζουν "Κάλπικες Μάσκες".

Στον αποκρυφισμό ο Φοχάτ είναι το κλειδί που ανοίγει και ερμηνεύει τα πολύμορφα σύμβολα και τις αντίστοιχες αλληγορίες στην αποκαλούμενη μυθολογία κάθε έθνους, αποκαλύπτοντας την θαυμάσια φιλοσοφία και την βαθιά γνώση των μυστηρίων της φύσης στην αιγυπτιακή και στην χαλδαϊκή φιλοσοφία καθώς και στις Άριες θρησκείες. Ο Φοχάτ, εμφανιζόμενος με τον αληθινό χαρακτήρα του, αποδεικνύει πόσο βαθιές γνώσεις κατείχαν όλα αυτά τα προϊστορικά έθνη σε κάθε επιστήμη της φύσης, που τώρα ονομάζεται φυσικός και χημικός κλάδος της φυσικής φιλοσοφίας. Στην Ινδία ο Φοχάτ είναι η επιστημονική όψη τόσο του Βίσνου όσο και του Ίντρα, όπου ο τελευταίος είναι αρχαιότερος και πιο σημαντικός στον *Ριγκ-Βέντα* από τον αιρετικό διάδοχό του. Ενώ στην Αίγυπτο ο Φοχάτ ήταν γνωστός σαν Τουμ, που πρόβαλε από τη Νουτ,[670] ή σαν Όσιρις, με τον χαρακτήρα του πρωταρχικού θεού, δημιουργού του ουρανού και των όντων (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XVII). Γιατί ο *Τουμ* αναφέρεται σαν ο *Πρωτεϊκός* θεός που γεννάει άλλους θεούς και δίνει στον εαυτό του όποια μορφή θέλει˙ ο "κύριος της ζωής" που δίνει στους θεούς το σφρίγος τους" (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. LXXIX). Αυτός είναι ο *επιστάτηςτων* θεών κι εκείνος "που δημιουργεί πνεύματα και τους δίνει σχήμα και ζωή"˙ είναι "ο βόρειος άνεμος και το πνεύμα της δύσης" και τέλος ο "Δυών Ήλιος της Ζωής", ή η ζωτική ηλεκτρική δύναμη που κατά τον θάνατο εγκαταλείπει το σώμα. Γι' αυτό και ο *νεκρός* παρακαλεί ώστε ο Τουμ να του δώσει την πνοή από το *δεξιό* ρουθούνι του (θετικό ηλεκτρισμό), ώστε να μπορέσει να ζήσει με την *δεύτερη* μορφή του. Τόσο το ιερογλυφικό όσο και το κείμενο στο κεφάλαιο LXII της *Βίβλου των Νεκρών* δείχνουν την ταυτότητα του Τουμ με τον Φοχάτ. Το πρώτο παριστάνει έναν άνθρωπο που στέκεται όρθιος κρατώντας στο χέρι το του ιερογλυφικό των πνοών. Το κείμενο λέει:

> Ανοίγω στον αρχηγό του Αν [Ηλιούπολης], είμαι ο Τουμ. Διασχίζω τα νερά που χωρίστηκαν από τον Θωθ Χάπι, τον κύριο του ορίζοντα και είμαι ο *χωριστής της γης* [ο Φοχάτ, με τους *Γιους* του, χωρίζει το Διάστημα και την Γη σε επτά ζώνες]........ Διασχίζω τους ουρανούς και είμαι οι δυο Λέοντες. Είμαι ο Ρα˙ είμαι ο *Άαμ*˙ τρώω τον κληρονόμο μου....[671] Γλιστράω στο έδαφος του αγρού του *Ααρού*,[672] που μου δόθηκε από τον κύριο της απεριόριστης αινιότητας. Είμαι το σπέρμα της αιωνιότητας. Είμαι ο Τουμ, στον οποίο έχει παραχωρηθεί η αιωνιότητα.

…Τα ίδια λόγια που χρησιμοποιούνται για τον Φοχάτ στο Βιβλίο XI και οι ίδιοι τίτλοι που του δίνονται. Στους αιγυπτιακούς Παπύρους ολόκληρη η Κοσμογονία της Μυστικής Δοξασίας βρίσκεται σκόρπια σε απομονωμένες φράσεις, ακόμα και στην *Βίβλο των Νεκρών*. Ο αριθμός επτά εμφανίζεται συχνά και τονίζεται εξίσου σ' αυτούς όσο και στο *Βιβλίο των Ντζυάν*. "Τα Μεγάλα

670 "Ω Τουμ, Τουμ, που πρόβαλες από το Μεγάλο [θηλυκό] που βρίσκεται στην αγκαλιά των υδάτων [η μεγάλη Άβυσσος ή Χώρος]! Εσύ, φωτεινέ, μέσω των δυο Λιονταριών" (η δυαδική Δύναμη ή ισχύς των δυο ηλιακών ματιών, ή ηλεκτρο-θετική και ηλεκτρο-αρνητική δύναμη). (Βλέπε *Η Βίβλος των Νεκρών*, III, I και Ζ.Φ. Σαμπολιόν-Φιζάκ, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*, κεφ. II).

671 Μια εικόνα που εκφράζει την διαδοχή των θείων λειτουργιών, την υποκατάσταση της μιας από την άλλη, ή την *αλληλεπίδραση των δυνάμεων*. Ο Άαμ είναι η ηλεκτρο-θετική δύναμη που κατατρώει όλες τις άλλες, όπως ο Κρόνος έτρωγε τα παιδιά του.

672 Ο Ααρού βρίσκεται στην επικράτεια του Όσιρι, ένας αγρός που διαιρείται σε *δεκατέσσερα τμήματα* "περιβαλλόμενος από έναν σιδερένιο φράκτη, μέσα στον οποίο αναπτύσσεται το *καλαμπόκι της ζωής* με ύψος επτά κύβιτα", ο Κάμα-λοκά των Αιγυπτίων. Μόνο σε εκείνους από τους νεκρούς που γνωρίζουν τα ονόματα των θυρωρών των "επτά αιθουσών" θα τους επιτραπεί να εισέλθουν *για πάντα* στον Αμέντι˙ δηλαδή σε κείνους που έχουν περάσει μέσα από τις Επτά Φυλές κάθε *Γύρου*. Διαφορετικά, θα αναπαυτούν στα *κατώτερα πεδία* και αυτό συμβολίζει επίσης τα επτά διαδοχικά Ντεβατσάν ή *λοκά*. Στον Αμέντι γίνεται κανείς αγνό πνεύμα στην αιωνιότητα (XXX, 4)· ενώ στον Ααρού, "η ψυχή του πνεύματος" ή ο νεκρός, καταβροχθίζεται κάθε φορά από τον *Ουραίο*, τον 'Οφι, Γιο της Γης (κατά άλλη έννοια οι πρωταρχικές ζωτικές *αρχές* στον Ήλιο). Δηλαδή το Αστρικό σώμα του νεκρού ή "Στοιχειακό" ξεθωριάζει και εξαφανίζεται μέσα στον "Γιο της Γης", τον *περιορισμένο* χρόνο. Η ψυχή εγκαταλείπει τον αγρό του Ααρού και πηγαίνει πάνω στην Γη κάτω από οποιαδήποτε μορφή θελήσει να πάρει. (Βλέπε *Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XCIX.)

Νερά (η Άβυσσος ή Χάος) λέγεται ότι είναι *επτά* κύβιτα βαθιά"˙ φυσικά εδώ τα "κύβιτα" αντιπροσωπεύουν υποδιαιρέσεις, ζώνες και αρχές. Μέσα σε αυτά, "στην μεγάλη μητέρα, όλοι οι θεοί και οι επτά μεγάλοι γεννιώνται" (βλέπε *Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. CVIII, 4·, και Σαμπολιόν-Φιζάκ, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*). Και οι δυο, ο Φοχάτ και ο Τουμ, αποκαλούνται οι "Μεγάλοι των Επτά Μαγικών Δυνάμεων" που "κατανικούν τον Όφι Άπεπ" ή Ύλη.

Όμως, κανένας σπουδαστής του αποκρυφισμού δεν πρέπει να ξεγελαστεί από την ασυνήθιστη φρασεολογία που χρησιμοποιείται στις μεταφράσεις των Ερμητικών Έργων και να πιστέψει ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι Έλληνες μιλούσαν και αναφέρονταν επιπόλαια σε κάθε στιγμή των συζητήσεών τους στο Υπέρτατο Ον, τον Θεό, τον "Έναν Πατέρα και Δημιουργό των πάντων", όπως δηλαδή φαίνεται να συμβαίνει σε κάθε σελίδα τέτοιων μεταφράσεων. Δεν συνέβαινε τίποτε τέτοιο και αυτά τα κείμενα δεν είναι τα πρωτότυπα αιγυπτιακά κείμενα. Είναι ελληνικές συρραφές, οι παλιότερες από τις οποίες δεν φτάνουν πέρα από την πρώτη περίοδο του Νεοπλατωνισμού. Κανένα Ερμητικό έργο γραμμένο από Αιγυπτίους (βλέπε *Βίβλος των Νεκρών*) δεν θα μιλούσε για τον έναν συμπαντικό Θεό των μονοθεϊστικών συστημάτων. Η μια Απόλυτη αιτία των πάντων ήταν τόσο ακατονόμαστη και απρόφερτη, όσο είναι παντοτινά *Αδιάγνωστη* στην αντίληψη του Χέρμπερτ Σπένσερ. Όσο για τον Αιγύπτιο γενικά, αυτός – όπως παρατηρεί σωστά ο Μασπερό – κάθε φορά που:

> ....έφτανε στην ιδέα της θειας Μονάδας, ο Ένας θεός δεν ήταν ποτέ απλώς "Θεός". Ο Λεπάζ Ρενούφ παρατήρησε πολύ σωστά ότι η λέξη *νέτερ, νούτι*, "θεός", ποτέ δεν έπαψε να είναι ένα γενικό όνομα για να γίνει κύριο όνομα.
>
> Γι' αυτούς κάθε Θεός ήταν ο "ένας ζων και μοναδικός Θεός". Ο μονοθεϊσμός τους ήταν καθαρά γεωγραφικός. Αν ο Αιγύπτιος της Μέμφιδας διακήρυσσε την Μοναδικότητα του Πταχ, αποκλείοντας τον Άμμωνα, ο Αιγύπτιος της Θήβας διακήρυσσε την Μοναδικότητα του Άμμωνα, αποκλείοντας τον Πταχ, όπως βλέπουμε να γίνεται τώρα στην Ινδία στην περίπτωση των Σαΐβα και των Βαϊσνάβα. Ο Ρα, "Ένας Θεός" στην Ηλιούπολη δεν είναι ίδιος με τον Όσιρι, τον "Έναν Θεό" στην Άβυδο, και μπορεί να λατρεύεται δίπλα σ' αυτόν χωρίς να απορροφάται απ' αυτόν. Ο ένας Θεός δεν είναι παρά ο Θεός του *νόμε* ή της πόλης, *νέτερ, νούτι* και δεν αποκλείει την ύπαρξη του ενός Θεού της γειτονικής πόλης ή *νόμε*. Με λίγα λόγια, κάθε φορά που μιλάμε για αιγυπτιακό μονοθεϊσμό πρέπει να μιλάμε για τους Μοναδικούς θεούς της Αιγύπτου και όχι για τον Έναν Θεό. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 152.)

Βάσει αυτού του χαρακτηριστικού, που είναι κατ' εξοχήν αιγυπτιακό, πρέπει να κρίνεται η αυθεντικότητα των διαφόρων ονομαζόμενων Ερμητικών Βιβλίων και αυτό το χαρακτηριστικό λείπει εντελώς από τα ελληνικά αποσπάσματα που είναι γνωστά μ' αυτό το όνομα. Έτσι αποδεικνύεται πως κάποιο ελληνικό Νεοπλατωνικό, ή ακόμα και χριστιανικό χέρι, πήρε μέρος στην έκδοση τέτοιων έργων. Φυσικά, η βασική φιλοσοφία υπάρχει και σε πολλά μέρη ανέπαφη. Αλλά το ύφος αλλοιώθηκε και λειάνθηκε προς μια μονοθεϊστική κατεύθυνση τόσο πολύ – αν όχι περισσότερο – όσο και η εβραϊκή Γένεση στις ελληνικές και λατινικές μεταφράσεις της. Έτσι αυτά μπορεί να είναι Ερμητικά έργα, αλλά όχι γραμμένα από κάποιον από τους δυο Ερμείες: ή μάλλον, από τον Θωθ (Ερμή), την κατευθύνουσα διάνοια του Σύμπαντος (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XCIV), 1 από τον Θωθ της στήλης της Ροζέτας, την γήινη ενσάρκωσή του, που ονομάζεται Τρισμέγιστος.

Αλλά τώρα, στην σημερινή εποχή των εκατοντάδων "ισμών" και της απουσίας θρησκείας, τα πάντα είναι αμφιβολία, άρνηση, εικονοκλασία και ωμή αδιαφορία. Όλα τα είδωλα έσπασαν, εκτός από τον Χρυσό Μόσχο.

Δυστυχώς κανένα έθνος ή έθνη δεν μπορούν να ξεφύγουν από το καρμικό πεπρωμένο τους περισσότερο απ' όσο μπορούν οι μονάδες και τα άτομα. Η ίδια η ιστορία αντιμετωπίστηκε από τους αποκαλούμενους ιστορικούς το ίδιο ασυνείδητα όσο και η μυθική παράδοση. Γι' αυτό ο Αύγουστος Τιερύ, αν πιστέψει κανείς τους βιογράφους του, ομολόγησε το σφάλμα του. Αποδοκίμασε την λαθεμένη αρχή που έκανε όλους (τους πιθανούς ιστοριογράφους) να χάσουν τον δρόμο τους και ο καθένας να τολμάει να διορθώνει την παράδοση, "εκείνη την *vox populi* [*φωνή λαού*] που εννιά φορές στις δέκα είναι *vox Dei* [*φωνή Θεού*]", και τέλος παραδέχτηκε πως η αληθινή ιστορία στηρίζεται μόνο στους μύθους, γιατί "ο μύθος", προσθέτει, "είναι ζωντανή παράδοση, και τρεις

φορές στις τέσσερις είναι πιο αληθινός από αυτό που αποκαλούμε Ιστορία". (*Επιθεώρηση των Δυο Κόσμων*, 1865, σελ. 157-158.)

Ενώ οι Υλιστές αρνούνται τα πάντα στο σύμπαν, εκτός από την ύλη, οι Αρχαιολόγοι προσπαθούν να υποβιβάσουν την αρχαιότητα και επιζητούν να καταστρέψουν κάθε ισχυρισμό της αρχαίας Σοφίας παραποιώντας την Χρονολογία. Οι σημερινοί Ανατολιστές και ιστορικοί συγγραφείς μας είναι για την αρχαία Ιστορία ό,τι είναι οι τερμίτες για τα οικοδομήματα της Ινδίας. Και ακόμα πιο επικίνδυνοι από τους τερμίτες, οι σύγχρονοι Αρχαιολόγοι – οι "αυθεντίες" του μέλλοντος στο θέμα της Παγκόσμιας Ιστορίας – προετοιμάζουν για την Ιστορία των περασμένων εθνών την ίδια μοίρα που έχουν ορισμένα κτίσματα στις τροπικές χώρες: "Η Ιστορία θα γκρεμιστεί και θα διαλυθεί στην ποδιά του εικοστού αιώνα, καταφαγωμένη μέχρι τα θεμέλια της από τους χρονικογράφους της", λέει ο Μισελέ. Πράγματι, πολύ σύντομα, κάτω από τις συνδυασμένες τους προσπάθειες θα μοιραστεί την ίδια τύχη με εκείνες τις ερειπωμένες πολιτείες στις δυο Αμερικές, που βρίσκονται θαμμένες βαθιά κάτω από αδιαπέραστα παρθένα δάση. Τα ιστορικά γεγονότα θα παραμείνουν το ίδιο κρυμμένα από τις αδιαπέραστες ζούγκλες των σύγχρονων υποθέσεων, της άρνησης και του σκεπτικισμού. Αλλά ευτυχώς η *πραγματική* Ιστορία επαναλαμβάνεται, γιατί όπως και καθετί άλλο προχωράει με κύκλους και έτσι νεκρά γεγονότα και συμβάντα που πνίγηκαν σκόπιμα στην θάλασσα του σύγχρονου σκεπτικισμού, θα ξανανέβουν και θα βγουν για άλλη μια φορά στην επιφάνεια.

Στον Δεύτερο Τόμο μας το ίδιο το γεγονός ότι ένα έργο, το οποίο έχει φιλοσοφικές αξιώσεις και που αποτελεί μια παρουσίαση των πιο δύσκολων προβλημάτων, πρέπει να αρχίσει ανιχνεύοντας την εξέλιξη της ανθρωπότητας απ' αυτά που θεωρούνται σαν υπερφυσικά όντα – *Πνεύματα* – θα προκαλέσει την πιο κακόβουλη κριτική. Όμως, όσοι πιστεύουν και υπερασπίζονται την Μυστική Δοξασία θα πρέπει να υπομείνουν την κατηγορία της τρέλας και *άλλες χειρότερες*, το ίδιο φιλοσοφικά όπως την υπομένει εδώ και χρόνια η συγγραφέας. Κάθε φορά που ένας θεοσοφιστής κατηγορείται για παραλογισμό, πρέπει να απαντάει αναφέροντας την φράση του Μοντεσκιέ, από τις *Περσικές Επιστολές*: "Ανοίγοντας τόσο ελεύθερα τα ψυχιατρεία τους στους υποτιθέμενους τρελούς, οι άνθρωποι προσπαθούν απλώς να βεβαιώσουν ο ένας τον άλλον ότι δεν είναι οι ίδιοι τρελοί".

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Ε. Π. ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΥ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ

Το έργο αυτό το αφιερώνω
στους αληθινούς θεοσοφιστές
κάθε χώρας και φυλής,
γιατί αυτοί το προκάλεσαν και γι' αυτούς καταγράφηκε.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέρος III

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣΙΑΣ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ Ι

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ

εμή διδαχή ουκ εστίν εμή, αλλά του πέμψαντός με.
(Κατά Ιωάννη, Ζ', 16)

σύγχρονη επιστήμη επιμένει πάνω στο δόγμα της εξέλιξης, αλλά το ίδιο συμβαίνει και με την ανθρώπινη λογική και την «μυστική δοξασία» και η ιδέα επιβεβαιώνεται από τους αρχαίους θρύλους και μύθους, ακόμα και από την ίδια την Βίβλο, αν μπορεί κανείς να διαβάσει πίσω από τις γραμμές. Βλέπουμε ένα λουλούδι να αναπτύσσεται σιγά-σιγά από το μπουμπούκι του και το μπουμπούκι από τον σπόρο. Αλλά από πού προέρχεται αυτός ο τελευταίος με το προκαθορισμένο πρόγραμμα της φυσικής μεταμόρφωσης και με τις αόρατες, επομένως *πνευματικές*, δυνάμεις του; Η λέξη εξέλιξη μιλάει από μόνη της. Ο σπόρος της τωρινής ανθρώπινης φυλής πρέπει να προϋπήρχε μέσα στον γονέα αυτής της φυλής, ακριβώς όπως ο σπόρος μέσα στον οποίον βρίσκεται κρυμμένο το λουλούδι του επόμενου καλοκαιριού αναπτύχθηκε στον κάλυκα του γονεϊκού φυτού. Ο γονέας μπορεί να διαφέρει μόνο *ελαφρώς*, αλλά οπωσδήποτε διαφέρει από τον μελλοντικό του απόγονο. Οι προκατακλυσμιαίοι πρόγονοι του σημερινού ελέφαντα και της σαύρας ήταν ίσως το μαμούθ και ο πλησιόσαυρος, γιατί λοιπόν οι προγενήτορες της δικής μας ανθρώπινης φυλής να μην ήταν οι «γίγαντες» των *Βέντα*, του *Βουλούσπα* και της Γένεσης; Ενώ είναι εντελώς παράλογο να πιστεύουμε ότι η «μεταμόρφωση των ειδών» συνέβη σύμφωνα με μερικές από τις πιο υλιστικές θεωρίες των εξελικτιστών, αντίθετα είναι απόλυτα φυσικό να θεωρούμε ότι το κάθε είδος, αρχίζοντας από το μαλάκιο και φθάνοντας μέχρι τον πιθηκάνθρωπο, τροποποιήθηκε από την δική του αρχέγονη και ξεχωριστή μορφή.

Ίσιδα Αποκαλυμμένη, τομ. I, σελ. 152-153

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ Σ ΑΡΧΑΪΚΕΣ ΣΤΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΕΣ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

"Facies totius Universi,
quamvis infinitis modis variet,
mante tamen simper eadem".

[Το πρόσωπο ολόκληρου του Σύμπαντος,
αν και διαφέρει με άπειρους τρόπους,
ωστόσο παραμένει πάντα το ίδιο.].
Σπινόζα

Οι Στάντζα και τα Σχόλια σ' αυτόν τον Τόμο προέρχονται από τα ίδια αρχαϊκά αρχεία όπως και οι Στάντζα της Κοσμογονίας του πρώτου τόμου. Δίνεται μια όσο το δυνατόν πιο ακριβής μετάφραση, αλλά μερικές από τις Στάντζα ήταν υπερβολικά ασαφείς για να μπορέσουν να γίνουν κατανοητές χωρίς επεξηγήσεις. Γι' αυτό, όπως και στον πρώτο τόμο, αφού παρουσιάζονται όπως ακριβώς είναι, έπειτα, όταν δίνονται στίχο με στίχο μαζί με Σχόλια, γίνεται μια προσπάθεια να διευκρινιστούν με την προσθήκη λέξεων σε παρενθέσεις πριν δοθεί η πλήρης εξήγηση του Σχολίου.

Όσον αφορά την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους, η Μυστική Δοξασία προβάλλει τρεις καινούργιες υποθέσεις που έρχονται σε άμεση αντίθεση με την σύγχρονη επιστήμη, καθώς και με τα σύγχρονα θρησκευτικά δόγματα: διδάσκει (α) την ταυτόχρονη εξέλιξη επτά ανθρώπινων ομάδων σε επτά διαφορετικά τμήματα της σφαίρας μας, (β) την γέννηση του αστρικού σώματος πριν από το φυσικό, το πρώτο όντας ένα μοντέλο για το δεύτερο και (γ) ότι ο άνθρωπος, σ' αυτόν τον Γύρο, προηγήθηκε κάθε θηλαστικού – περιλαμβανομένων και των ανθρωποειδών – στο ζωικό βασίλειο.[1]

Δοξασία δεν είναι η μόνη που μιλάει για την ταυτόχρονη εμφάνιση του αρχικού ΑΝΘΡΩΠΟΥ στις επτά διαιρέσεις της Σφαίρας γέννηση στον *Θείο Ποίμανδρο* του Ερμή βρίσκουμε τους ίδιους Επτά πρωταρχικούς ανθρώπους[2] να προβάλλουν από την Φύση και τον

---

[1] Βλέπε Γένεση Β', 19. Ο Αδάμ δημιουργείται στον στίχο 7 και στον στίχο 19 αναφέρεται: "Καί έπλασεν ο θεός εκ της γης πάντα τα θηρία του αγρού *πάντα τα πετεινά του ουρανού και ήγαγεν αυτά προς τον Αδάμ*, ιδείν τι καλέσαι αυτά". Επομένως ο άνθρωπος δημιουργήθηκε πριν από τα ζώα· γιατί τα ζώα που αναφέρονται στο κεφάλαιο Α' είναι τα σημεία του Ζωδιακού, ενώ ο άνθρωπος, "άρσεν και θήλυ", δεν είναι ο *άνθρωπος*, αλλά το Πλήθος των Σεφιρόθ, ΔΥΝΑΜΕΩΝ ή Αγγέλων, πλασμένο "κατ' εικόνα (του θεού) και ομοίωσιν". Ο Αδάμ, ο άνθρωπος, δεν φτιάχτηκε καθ' ομοίωσιν, ούτε υποστηρίζεται στην Βίβλο κάτι τέτοιο. Άλλωστε, ο Δεύτερος Αδάμ εσωτερικά είναι μια επταδικότητα που συμβολίζει επτά ανθρώπους, ή μάλλον ομάδες ανθρώπων. Γιατί ο πρώτος Αδάμ – ο Κάδμος – είναι η σύνθεση των *δέκα* Σεφιρόθ. Απ' αυτές η ανώτερη τριάδα παραμένει στον Αρχετυπικό Κόσμο σαν η μελλοντική "Τριάδα", ενώ οι επτά κατώτερες Σεφιρόθ δημιουργούν τον εκδηλωμένο υλικό κόσμο και αυτή η *επταδικότητα είναι ο δεύτερος Αδάμ*. Η Γένεση και τα μυστήρια πάνω στα οποία βασίστηκε προήλθαν από την Αίγυπτο. Ο "θεός" του 1ου κεφαλαίου της Γένεσης είναι ο Λόγος και ο "Κύριος ο θεός" του 2ου κεφαλαίου, είναι οι Δημιουργικοί *Ελοΐμ*, οι *κατώτερες* δυνάμεις.

[2] Να τι λέει ο Ποίμανδρος (Ι, 16): "Αυτό είναι το Μυστήριο που έμενε κρυμμένο μέχρι σήμερα. Γιατί η Φύση αναμεμειγμένη με τον Άνθρωπο (Ελοΐμ ή Ντιάνι), παρήγαγε ένα ορισμένο πολύ έξοχο θαύμα... *Επτά ανθρώπους,* σύμφωνα με την φύση των Επτά Διοικητών, αρσενικούς - θηλυκούς (Ερμαφρόδιτους)", ή τα επτά Πλήθη των Πιτρί ή Ελοΐμ, που τον πρόβαλαν ή τον δημιούργησαν. Αυτό είναι αρκετά σαφές, αλλά δείτε την ερμηνεία ακόμα και των σύγχρονων θεολόγων μας, ανθρώπων που υποτίθεται ότι είναι νοήμονες και μορφωμένοι! Στο βιβλίο *Τα θεολογικά και Φιλοσοφικά Έργα του Ερμή του Τρισμέγιστου, Χριστιανού* (;) *Νεοπλατωνιστή* (σελ. 9), ένα έργο του Τζον Ντέηβιντ Τσάμπερς του Κολλεγίου Όριελ της Οξφόρδης, ο μεταφραστής αναρωτιέται "για ποιον προορίζονταν αυτοί οι *Επτά Άνθρωποι*;" Λύνει την δυσκολία, όμως, συμπεραίνοντας ότι αφού "ο αρχικός πρότυπος Άνθρωπος (ο Αδάμ-Κάδμος του κεφ. Α' της Γένεσης} είναι αρσενικός-θηλυκός... οι Επτά... μπορεί να σημαίνουν... τους επόμενους Πατριάρχες που αναφέρονται στην Γένεση". Ένας γνήσια θεολογικός τρόπος για το κόψιμο του Γόρδιου δεσμού!

"Ουράνιο άνθρωπο με το συλλογικό νόημα της λέξης, δηλαδή από τα Δημιουργικά πνεύματα. Και στα αποσπάσματα των χαλδαϊκών πινάκων (που συγκεντρώθηκαν από τον Τζωρτζ Σμιθ, στο έργο *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*), πάνω στους οποίους είναι χαραγμένος ο Βαβυλωνιακός Μύθος της Δημιουργίας, στην πρώτη στήλη του πίνακα *Κούτα* αναφέρονται επτά ανθρώπινα όντα "με πρόσωπα κοράκων" (μαύρη, μελαμψή χροιά), τα οποία "δημιούργησαν οι [Επτά] μεγάλοι, θεοί". Ή όπως εξηγείται στις γραμμές 16, 17 και 18 (σελ. 103):

> Στο μέσον της γης αναπτύχθηκαν και έγιναν μεγάλοι,
> και αυξήθηκαν σε αριθμό,
> Επτά βασιλείς, αδελφοί της ίδιας οικογενείας.

Αυτοί είναι οι Επτά Βασιλείς του Εδόμ για τους οποίους γίνεται αναφορά στην Καμπάλα. Η πρώτη φυλή που ήταν ατελής, δηλαδή είχε γεννηθεί πριν από την ύπαρξη της "ισορροπίας" (των φύλων) και η οποία γι' αυτό καταστράφηκε. [Δρ. Α. Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, 1887, σελ. 372-373. Α. Φρανκ, *Η Καμπάλα*, σελ. 205, *Σιφρά ντι Τσενιούτα*, αρχικές παράγραφοι.]

Επτά Βασιλείς, αδελφοί, εμφανίστηκαν και γέννησαν παιδιά, 6.000 σε αριθμό ήταν οι άνθρωποι τους. Ο θεός Νερ ή Νεργκάλ, η θεότητα του θανάτου, διατάχθηκε να τους καταστρέψει. "Πώς τους κατέστρεψε;" Φέροντας σε ισορροπία [ή ισορρόπηση] εκείνους που ακόμα δεν υπήρχαν. (Α. Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, σελ. 313.)

"Καταστράφηκαν" σαν φυλή επειδή αναμείχθηκαν με τους απογόνους τους (μέσω εφίδρωσης). Δηλαδή, η χωρίς γένος φυλή επανενσαρκώθηκε στην (εν δυνάμει) δισεξουαλική, αυτή τελευταία επανενσαρκώθηκε στους ανδρόγυνους και αυτοί πάλι στην με γένος, την τελευταία τρίτη Φυλή (για περισσότερες επεξηγήσεις βλέπε παρακάτω). Αν οι πίνακες είχαν παραποιηθεί λιγότερο, τότε θα βλέπαμε ότι περιείχαν λέξη προς λέξη την ίδια διήγηση που δίνεται στα αρχαϊκά κείμενα και στον Ερμή, τουλάχιστον όσον αφορά τα βασικά γεγονότα, αν όχι και τις παραμικρότερες λεπτομέρειες, γιατί ο Ερμής είναι αρκετά παραποιημένος από κακές μεταφράσεις.

Είναι βέβαιο ότι ο φαινομενικά υπερφυσικός χαρακτήρας αυτών των διδασκαλιών, αν και αλληγορικός, είναι τόσο διαμετρικά αντίθετος με το νεκρό γράμμα των αναφορών της Βίβλου,[3] καθώς επίσης και με τις πιο πρόσφατες υποθέσεις της επιστήμης, ώστε θα προκαλέσει παθιασμένη αντίδραση. Οι αποκρυφιστές, όμως, γνωρίζουν ότι οι παραδόσεις της Εσωτερικής Φιλοσοφίας πρέπει να είναι σωστές, απλώς και μόνο επειδή είναι οι πιο λογικές και επειδή διευθετούν όλες τις δυσκολίες. Άλλωστε έχουμε τα αιγυπτιακά *Βιβλία του Θωθ* και την *Βίβλο των Νεκρών* και τα *Πουρανά* των Ινδών με τους Επτά Μάνου, καθώς και τις χαλδαιοασσυριακές αναφορές, όπου στις πλάκες αναφέρονται επτά πρωταρχικοί άνθρωποι, ή Αδάμ, όνομα του οποίου το πραγματικό νόημα μπορεί να επιβεβαιωθεί μέσω της Καμπάλα. Εκείνοι που γνωρίζουν λίγα πράγματα για τα μυστήρια της Σαμοθράκης, θα θυμούνται επίσης ότι το γενετικό όνομα του Κάβειρου ήταν "Ιερές Φλόγες", που δημιουργήθηκαν σε επτά τοποθεσίες του νησιού *Ηλεκτρίς* (ή Σαμοθράκη): ο "Κάβειρος που γεννήθηκε στην Άγια Λήμνο (το νησί, το αφιερωμένο στον Ήφαιστο).

Σύμφωνα με τον Ιππόλυτο (*Φιλοσοφούμενα*, Βιβλ. Πρώτο κεφ. VII έκδοση Μ.Ε. Μύλλερ, Οξφόρδη 1851, σελ. 98, 108) αυτός ο Κάβειρος, του οποίου το όνομα ήταν Αδάμας, στις παραδόσεις της Λήμνου ήταν ο τύπος του πρωταρχικού ανθρώπου που γεννήθηκε από το στήθος της Γης. Αυτός ήταν το αρχέτυπο των πρώτων αρσενικών στην σειρά της δημιουργίας και ένας από τους επτά αυτόχθονες προγόνους ή προγεννήτορες της ανθρωπότητας. Αν μαζί μ' αυτό συνδυάσει κανείς το γεγονός ότι η Σαμοθράκη αποικήθηκε από τους Φοίνικες και, πριν απ' αυτούς, από τους μυστηριώδεις Πελασγούς που ήρθαν από την ανατολή, κι αν θυμηθεί την ταυτότητα των μυστηριακών θεών των φοινίκων, των Χαλδαίων και των Ισραηλιτών, τότε θα είναι εύκολο να ανακαλύψει από πού προήλθε και η συγκεχυμένη διήγηση του κατακλυσμού του Νώε. Τελευταία θεωρείται αναντίρρητο γεγονός ότι οι Ιουδαίοι, οι οποίοι απέκτησαν τις πρώτες ιδέες τους σχετικά

Αφού σήμερα βεβαιώνεται πως οι Χαλδαϊκοί πίνακες, που δίνουν μια αλληγορική περιγραφή της Δημιουργίας, της Πτώσης, του Κατακλυσμού, ακόμα και του μύθου του Πύργου της Βαβέλ, γράφηκαν "πριν από την εποχή του Μωϋσή" (βλέπε Τ. Σμιθ, *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*), πώς μπορεί, λοιπόν, η Πεντάτευχος να ονομάζεται αποκάλυψη; Αυτή είναι απλώς μια άλλη απόδοση της ίδιας ιστορίας.

με την δημιουργία από τον Μωυσή – που τις πήρε από τους Αιγυπτίους – συνέταξαν την Γένεση και τις πρώτες κοσμογονικές παραδόσεις τους, όταν αυτές ξαναγράφηκαν από τον Έσδρα και άλλους, από την χαλδαιο-ακκαδική διήγηση. Αρκεί, επομένως, να εξετάσουμε την βαβυλωνιακή και την ασσυριακή σφηνοειδή γραφή και άλλες επιγραφές, για να βρούμε σκορπισμένα εδώ κι εκεί όχι μόνο το αρχικό νόημα του ονόματος Αδάμ [Adam], Άντμι [*Admi*] ή Αντάμι [*Adami*] (βλέπε πιο κάτω Τμήμα XVI, "Αδάμ-Αντάμι"), αλλά επίσης την δημιουργία των επτά Αδάμ ή ριζών των ανθρώπων, που γεννήθηκαν από την Μητέρα Γη σωματικά και από το θείο πυρ των προγεννητόρων πνευματικά ή αστρικά. Από τους Ασσυριολόγους που έχουν άγνοια των εσωτερικών διδασκαλιών κανένας δεν περιμένει να δώσουν μεγαλύτερη προσοχή στον μυστηριώδη και συνεχώς εμφανιζόμενο αριθμό επτά των βαβυλωνιακών κυλίνδρων, απ' όση έδωσαν όταν τον βρήκαν στην Γένεση και στην Βίβλο. Όμως, ο αριθμός των προγονικών πνευμάτων και οι επτά ομάδες των ανθρώπινων προγόνων υπάρχουν, παρά την παραποιημένη κατάσταση των αποσπασμάτων, τόσο καθαρά, όσο βρίσκονται στον *Ποίμανδρο* και στο *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* της Καμπάλα. Σ' αυτήν την τελευταία ο Αδάμ-Κάδμος είναι το Σεφιροθικό ΔΕΝΔΡΟ, καθώς επίσης το "Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού". Και στο κεφ. V, στίχος 32, αναφέρεται ότι αυτό το "*Δένδρο* έχει γύρω του επτά στήλες", ή ανάκτορα των επτά δημιουργικών Αγγέλων που λειτουργούν στις σφαίρες των επτά πλανητών στην Σφαίρα μας. Όπως το Αδάμ-Κάδμος είναι ένα συλλογικό όνομα, το ίδιο είναι και το όνομα του ανθρώπου Αδάμ. Ο Τζώρτζ Σμιθ στο έργο *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης* (σελ. 86) αναφέρει:

λέξη Αδάμ, που χρησιμοποιείται σ' αυτούς τους μύθους για το πρώτο ανθρώπινο ον, προφανώς δεν είναι ένα κύριο όνομα, αλλά *χρησιμοποιείται απλώς σαν όρος για την ανθρωπότητα*. Ο Αδάμ εμφανίζεται σαν κύριο όνομα στην Γένεση, αλλά ασφαλώς σε μερικές παραγράφους χρησιμοποιείται με το ίδιο νόημα όπως και η ασσυριακή λέξη.

Άλλωστε, ούτε ο χαλδαϊκός ούτε ο βιβλικός κατακλυσμός (οι ιστορίες του Ξίσουθρου και του Νώε), βασίζονται στον παγκόσμιο ή έστω στον ατλάντειο κατακλυσμό, που καταγράφηκε στην ινδική αλληγορία του Βαϊβασβάτα Μάνου. Αυτοί είναι *εξωτερικές αλληγορίες βασισμένες στα μυστήρια* της Σαμοθράκης. Ενώ οι αρχαιότεροι Χαλδαίοι γνώριζαν, ίσως, την εσωτερική αλήθεια την κρυμμένη στους πουρανικούς μύθους, αντίθετα τα άλλα έθνη είχαν γνώση μόνο του σαμοθρακικού μυστηρίου και απ' αυτό έπλασαν την αλληγορία. Είναι γνωστό ιστορικά πως στην αρχαιότητα η Σαμοθράκη υπήρξε διάσημη για έναν κατακλυσμό, ο οποίος σκέπασε την χώρα και έφτασε στις κορυφές των πιο ψηλών βουνών, ένα γεγονός που συνέβη πριν από την εποχή των Αργοναυτών. Πλημμύρισε εντελώς ξαφνικά από τα νερά του Ευξείνου, που μέχρι εκείνη την εποχή θεωρούνταν λίμνη.[4] Αλλά οι Ισραηλίτες είχαν επίσης και έναν άλλον μύθο για να βασίσουν σ' αυτόν την αλληγορία τους: τον "κατακλυσμό" που μεταμόρφωσε για *τελευταία φορά* σε θάλασσα την σημερινή Έρημο Γκόμπι, περίπου πριν από 10.000 ή 12.000, χρόνια και ο οποίος παρέσυρε αρκετούς Νώε με τις οικογένειές τους στα γύρω βουνά. Επειδή οι βαβυλωνιακές αναφορές μόλις τώρα ανασυντίθενται από χιλιάδες σπασμένα τμήματα (μόνο στο βουνό Κουγιουντζίκ οι εκσκαφές του Λάγιαρντ αποκάλυψαν πάνω από είκοσι χιλιάδες αποσπάσματα επιγραφών), γι' αυτό οι αποδείξεις που παρατίθενται εδώ είναι συγκριτικά λιγοστές˙ όμως, ακόμα και έτσι, επιβεβαιώνουν σχεδόν όλες τις διδασκαλίες μας και ασφαλώς τουλάχιστον τρεις απ' αυτές. Τις ακόλουθες:

Ότι η φυλή που έπεσε πρώτη σε αναπαραγωγή ήταν μια σκοτεινή Φυλή (*Ζαλμάτ-κακαντί)* την οποία ονόμαζαν *Ανταμού* ή σκοτεινή Φυλή και ότι η *Σαρκού*, ή φωτεινή Φυλή, παρέμεινε αγνή για αρκετό διάστημα μετά.

(2) Ότι οι Βαβυλώνιοι αναγνώριζαν *δύο κύριες* Φυλές στην εποχή της Πτώσης, ενώ η Φυλή των θεών (τα Αιθερικά διπλά των *Πιτρί*) είχε προηγηθεί απ' αυτές. Αυτή είναι η γνώμη του σερ Χ. Ρώλινσον. Αυτές οι "Φυλές" είναι οι δικές μας δεύτερη και τρίτη Ριζική Φυλή.

(3) Ότι αυτοί οι επτά θεοί, ο καθένας από τους οποίους δημιούργησε έναν άνθρωπο, ή ομάδα ανθρώπων, ήταν οι "φυλακισμένοι ή ενσαρκωμένοι θεοί". Οι θεοί αυτοί ήταν: ο θεός *Ζι*˙·ο

Πλίνιου, *Φυσική Ιστορία*, Δ', XII, 73, 74, 75. Στράβωνος, *Γεωγραφικά*, I, II, 17, 19, Α' III 4. Ηροδότου, *Ιστορία*, Βιβλ. Έβδομο, 108, 129. Παυσανία, *Περιηγήσεις*, Βιβλ. Έβδομο (Αχαΐα), IV, 3.1.

θεός *Ζικού* (ευγενής ζωή, Προϊστάμενος της αγνότητας)˙ ο θεός *Μιρκού* (ευγενές στέμμα), "Σωτήρας από τον θάνατο των θεών" (που αργότερα) φυλακίστηκε και ο δημιουργός της "σκοτεινής Φυλής που το χέρι του έπλασε", ο θεός *Λιμπζού*, "Σοφός ανάμεσα στους θεούς"˙ ο θεός *Νίσσι*˙ ο θεός *Σουχχάμπ* και ο Χέα ή Σαρ, η σύνθεσή τους, ο θεός της σοφίας και του Βυθού, ταυτιζόμενος με τον Οαννές-Ντάγκον, τον καιρό της Πτώσης, και αποκαλούμενος συλλογικά ο Δημιουργός. (Τζ. Σμιθ, *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 82.)

Στα βαβυλωνιακά αποσπάσματα υπάρχουν δυο "Δημιουργίες"·και, επειδή η Γένεση έμεινε πιστή στο σημείο αυτό, βρίσκει κανείς στα δυο πρώτα κεφάλαια αυτές τις δυο δημιουργίες να ξεχωρίζονται σαν ελοϊμική και ιεχωβική. Η σωστή σειρά τους, όμως, δεν διατηρήθηκε ούτε σ' αυτήν ούτε και σε καμιά άλλη εξωτερική αναφορά. Οι δύο αυτές "Δημιουργίες", σύμφωνα με τις απόκρυφες διδασκαλίες, αναφέρονται αντίστοιχα στον σχηματισμό των πρωταρχικών επτά ανθρώπων από τους προγεννήτορες (τους Πιτρί, ή Ελοΐμ) και στον σχηματισμό των ανθρώπινων ομάδων μετά την πτώση.

Όλα αυτά θα εξηγηθούν στην συνέχεια κάτω από το φως της επιστήμης και των συγκρίσεων που θα γίνουν από τις γραφές όλων των αρχαίων εθνών, περιλαμβανομένης και της Βίβλου. Στο μεταξύ, πριν επιστρέψουμε στην Ανθρωπογένεση των προϊστορικών Φυλών, είναι ίσως χρήσιμο να συμφωνήσουμε για τα ονόματα που θα δοθούν στις Ηπείρους πάνω στις οποίες γεννήθηκαν έζησαν και πέθαναν οι τέσσερις μεγάλες Φυλές που προηγήθηκαν τις δικής μας *Αδαμικής* Φυλής. Τα αρχαϊκά και εσωτερικά τους ονόματα ήταν πολλά και διέφεραν ανάλογα με την γλώσσα του έθνους που τα ανέφερε στα χρονικά και στα κείμενά του. Για παράδειγμα, εκείνη που στο *Βεντιντάντ* (απόσπ. 1, 3) αναφέρεται σαν Αϊρυάνα Βαέτζαχ, όπου γεννήθηκε ο αρχικός Ζωροάστρης, [5] στην πουρανική φιλολογία ονομάζεται "Σβέτα-Ντβίπα", "Όρος Μερού", κατοικία του Βίσνου κ.τ.λ., κ.τ.λ. και στην Μυστική Δοξασία ονομάζεται απλώς "Χώρα των θεών" κάτω από τους αρχηγούς τους, τα "Πνεύματα αυτού του Πλανήτη".

Γι' αυτό, μπροστά στην πιθανή αλλά και προφανή σύγχυση που μπορεί να προκύψει, θεωρήθηκε πιο χρήσιμο να υιοθετήσουμε για καθεμιά από τις τέσσερις Ηπείρους, στις οποίες θα αναφερόμαστε συνεχώς, ένα όνομα πιο οικείο στο μορφωμένο αναγνώστη. Προτείνουμε, λοιπόν, να ονομάσουμε την πρώτη ήπειρο, ή μάλλον την πρώτη *terra firma* [*σταθερή γη*] πάνω στην οποία αναπτύχθηκε η πρώτη Φυλή από τους θείους προγεννήτορες:

I. "Η Ακατάστρεφτη Ιερή Χώρα".

Οι λόγοι της εκλογής αυτού του ονόματος εξηγούνται ως εξής: Αυτή η "Ιερή Χώρα" – για την οποία θα μιλήσουμε αργότερα – αναφέρεται πως δεν μοιράστηκε ποτέ την μοίρα των άλλων ηπείρων, γιατί είναι η μόνη που το πεπρωμένο της είναι να διαρκέσει από την αρχή μέχρι το τέλος του Μανβαντάρα κατά την διάρκεια κάθε Γύρου. Είναι το λίκνο του πρώτου ανθρώπου και η κατοικία του τελευταίου θείου θνητού, που διαλέχθηκε σαν ένας *Σιστά* για τον μελλοντικό σπόρο της ανθρωπότητας. Για την μυστηριώδη και ιερή αυτή χώρα πολύ λίγα μπορούν να ειπωθούν, εκτός ίσως, σύμφωνα με την ποιητική έκφραση ενός των Σχολίων, ότι "ο πολικός αστέρας έχει την προσεχτική ματιά του πάνω της, από την αυγή μέχρι την δύση του λυκόφωτος 'μιας ημέρας' της ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΝΟΗΣ" (στην Ινδία ονομάζεται "Ημέρα του Μπράχμα").

Η "ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟΣ" είναι το όνομα που διαλέχθηκε για την Δεύτερη Ήπειρο, την χώρα που άπλωσε τα ακρωτήρια της νότια και δυτικά του Βορείου Πόλου για να δεχτεί την Δεύτερη Φυλή και περιλάμβανε το σύνολο αυτής που σήμερα είναι γνωστή σαν Βόρεια Ασία. Αυτό ήταν το όνομα που δόθηκε από τους πιο αρχαίους Έλληνες στην μακρινή και μυστηριώδη περιοχή, όπου η παράδοση τους ήθελε τον Απόλλωνα τον "Υπερβόρειο" να ταξιδεύει κάθε χρόνο. *Αστρονομικά*, ο Απόλλωνας είναι, φυσικά, ο Ήλιος, ο οποίος εγκαταλείποντας τα ελληνικά ιερά του ευχαριστιόταν

---

[5] Με την λέξη "αρχικός" εννοούμε του "Αμσασπέντ" που ονομαζόταν "Ζαρατούστρα, ο κύριος και κυβερνήτης του Βέρα που φτιάχτηκε από τον Βίρα σε εκείνη την χώρα". Υπήρχαν αρκετοί Ζαρατούστρα ή Ζαρτούστ, το *Νταμπιστάν* και μόνο απαριθμεί δεκατρείς, αλλά όλοι τους ήταν επανενσαρκώσεις του πρώτου. Ο τελευταίος Ζωροάστρης ήταν ο ιδρυτής του ναού του Πυρός στο Αζαρέξ και συγγραφέας των έργων πάνω στην αρχέγονη ιερή θρησκεία των Μάγων που καταστράφηκε από τον Αλέξανδρο.

νο επισκέπτεται κάθε χρόνο την απόμακρη χώρα του, όπου ο Ήλιος ελέγετο ότι δεν έδυε ποτέ επί μισό χρόνο. *Εγγύς γαρ νυκτός τε και ήματος εϊο κέλευθοι*, λέει μια στροφή της *Οδύσσειας* (Χ, 86).

Αλλά *ιστορικά*, ή ίσως καλύτερα εθνολογικά και γεωλογικά, το νόημα είναι διαφορετικό. Η γη των Υπερβορείων, η χώρα που εκτεινόταν πέρα από τον Βορέα, τον κρυόκαρδο θεό των χιονιών και των τυφώνων ποι του άρεσε να κοιμάται βαριά πάνω στην οροσειρά των Ριπαίων Ορέων δεν ήταν ούτε μια ιδεατή χώρα, όπως συμπέραναν οι μυθολόγοι, ούτε μια χώρα που γειτόνευε με την Σκυθία και τον Δούναβη (βλέπε Κ. Φόλκερ, *Μυθική Γεωγραφία της Ελλάδας και της Ρώμης*, 1832. σελ. 145-170). Ήταν μια αληθινή Ήπειρος, μια bona fide [*πραγματική*] χώρα, που δεν γνώριζε χειμώνα εκείνες τις παλιές ημέρες και που ακόμα και σήμερα οι θλίψεις της δεν κρατάνε πάνω από μια νύχτα και μια ημέρα μέσα σ' ολόκληρο τον χρόνο Τα σκοτάδια της νύχτας ποτέ δεν την σκεπάζουν, έλεγαν οι Έλληνες γιατί είναι η *χώρα των θεών*, η αγαπημένη κατοικία του Απόλλωνα, του θεού του φωτός, και οι κάτοικοι της είναι οι αγαπημένοι του ιερείς και υπηρέτες. Αυτά μπορεί τώρα να θεωρούνται ποιητική *φαντασία*, αλλά τότε ήταν ποιητική *αλήθεια*.

Την τρίτη Ήπειρο προτείνουμε να την ονομάσουμε "Λεμουρία" Το όνομα είναι επινόηση, ή ιδέα του κ. Π. Λ. Σκλέητερ ο οποίος ανάμεσα στο 1850 και 1860, βασιζόμενος σε ζωολογικές ενδείξεις, βεβαίωνε την πραγματική ύπαρξη, σε προϊστορική εποχή, μιας Ηπείρου την οποία θεωρούσε ότι εκτεινόταν από την Μαδαγασκάρη μέχρι την Κεϋλάνη και την Σουμάτρα. Περιλάμβανε ορισμένα μέρη της σημερινής Αφρικής, αλλά κατά τα άλλα αυτή η γιγαντιαία Ήπειρος που απλωνόταν από τον ινδικό ωκεανό μέχρι την Αυστραλία, έχει πια εξαφανιστεί τελείως κάτω από τα νερά του Ειρηνικού, αφήνοντας εδώ κι εκεί μόνο μερικές από τις ψηλότερες κορυφές της που τώρα είναι νησιά. Ο φυσιοδίφης Α. Ουάλας "εκτείνει την Αυστραλία της Τριτογενούς περιόδου μέχρι την Νέα Γουινέα και τα Νησιά του Σολομώντα και ίσως μέχρι το Φίτζι" και από τα μαρσιποφόρα είδη της συμπεραίνει την ύπαρξη ενός "δεσμού με την βόρεια Ήπειρο κατα την διάρκεια της Δευτερογενούς περιόδου", γράφει ο Τσ. Γκούλντ (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 47). Το θέμα αναπτύσσεται εκτενέστερα σε άλλο σημείο.[6]

IV. Η Ατλαντίδα είναι η Τέταρτη Ήπειρος. Θα μπορούσε να ήταν η πρώτη ιστορική χώρα, αν εξετάζονταν με μεγαλύτερη προσοχή απ' ό,τι μέχρι τώρα οι σχετικές παραδόσεις των αρχαίων. Το περίφημο ομώνυμο νησί του Πλάτωνα δεν ήταν παρά ένα μόνο τμήμα αυτής της μεγάλης Ηπείρου. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 66-67, 8η έκδοση.)

V. Η Πέμπτη Ήπειρος ήταν η Αμερική. Άλλα επειδή είναι τοποθετημένη στους Αντίποδες, γι' αυτό οι Ινδοάριοι αποκρυφιστές αναφέρουν γενικά σαν πέμπτη τις σχεδόν σύγχρονές της Ευρώπη και Μικρά Ασία. Αν η διδασκαλία τους ακολουθούσε την εμφάνιση των Ηπείρων σύμφωνα με την γεωλογική και γεωγραφική σειρά, τότε αυτή η κατάταξη θα έπρεπε να αλλαχθεί. Αλλά επειδή η διαδοχή των Ηπείρων πρέπει να ακολουθήσει την σειρά της εξέλιξης των Φυλών, από την πρώτη μέχρι την πέμπτη, την δική μας Άρια Ριζική Φυλή, γι' αυτό η Ευρώπη πρέπει να ονομαστεί πέμπτη μεγάλη Ήπειρος. Η Μυστική Δοξασία δεν λαμβάνει υπόψη της νησιά και χερσονήσους, ούτε ακολουθεί την σύγχρονη γεωγραφική κατανομή της ξηράς και της θάλασσας. Από την εποχή των πρώτων διδασκαλιών της και την καταστροφή της μεγάλης Ατλαντίδος, η επιφάνεια της Γης άλλαξε και όχι μόνο μια φορά. Υπήρχε μια εποχή όπου το δέλτα της Αιγύπτου

Πρέπει να σημειωθεί, όμως, ότι ο Ουάλας δεν δέχεται την ιδέα του κ. Σκλέητερ και μάλιστα είναι ολότελα αντίθετος. Ο κ. Σκλέητερ υποθέτει μια χώρα ή ήπειρο που προηγουμένως ένωνε την Αφρική, τν Μαδαγασκάρη και την Ινδία (αλλά όχι την Αυστραλία και την Ινδία) και ο κ. Α. Ουάλας στα έργα του *Γεωγραφική Κατανομή των Ζώων* (σελ. 59) και *Νησιωτική Ζωή*, δείχνει ότι η υπόθεση της ύπαρξης μιας τέτοιας ηπείρου είναι εντελώς αυθαίρετη βάσει των υποτιθεμένων ζωολογικών ενδείξεων. Δέχεται, όμως, ότι υπήρξε πράγματι μια πολύ πιο κοντινή προσέγγιση της Ινδίας και της Αυστραλίας και σε μια εποχή τόσο απομακρυσμένη, ώστε ήταν "ασφαλώς *προ-Τριτογενής*", και σε μια προσωπική επιστολή προσθέτει πως "κανένα όνομα δεν δόθηκε σ' αυτή την υποθετική χώρα". Όμως, η χώρα πράγματι υπήρξε και ήταν φυσικά *προ-Τριτογενής*, γιατί η "Λεμουρία" (δεχόμαστε αυτό το όνομα για την τρίτη Ήπειρο) χάθηκε πριν σχηματιστεί πλήρως η Ατλαντίδα και αυτή η τελευταία βυθίστηκε και τα μεγαλύτερα τμήματά της εξαφανίστηκαν πριν από το τέλος της Μειόκαινης περιόδου.

και η Βόρεια Αφρική ανήκαν στην Ευρώπη, πριν από τον σχηματισμό των Στενών του Γιβραλτάρ και πριν από μια περαιτέρω ανύψωση της ηπείρου, που άλλαξαν εντελώς την όψη του χάρτη της Ευρώπης. Η τελευταία σοβαρή μεταβολή έγινε πριν από 12.000 χρόνια[7] και ακολουθήθηκε από την καταβύθιση του μικρού ατλαντικού νησιού του Πλάτωνα, το οποίο ονομάζει Ατλαντίδα, από το όνομα της μητρικής ηπείρου στην οποία ανήκε. Την παλιά εποχή η γεωγραφία αποτελούσε μέρος των μυστηρίων. Το *Ζοχάρ* λέει: "Τα μυστικά αυτά (της ξηράς και της θάλασσας) αποκαλύπτονται στους ανθρώπους της μυστικής επιστήμης, αλλά όχι στους γεωγράφους". (Μέρος III, φυλάδιο 10α, έκδοση Άμστερνταμ.)

ισχυρισμός ότι ο φυσικός άνθρωπος ήταν αρχικά ένας κολοσιαίος γίγαντας της προ-τριτογενούς περιόδου και ότι έζησε 18.000.000 χρόνια πριν πρέπει βέβαια να φαίνεται παράλογος στους θαυμαστές και στους πιστούς της σύγχρονης γνώσης. Ολόκληρη η *posse comitatus* (*δύναμη συνοδείας*, απόσπασμα) των βιολόγων θα αγνοήσει την ιδέα αυτού του Τιτάνα της τρίτης φυλής της μεσοζωϊκής εποχής: ένα ον ικανό να μάχεται τα γιγαντιαία τότε τέρατα του αέρα, της θάλασσας και της ξηράς με την ίδια επιτυχία, όπως οι προπάτορές του – τα αιθέρια πρωτότυπα των Ατλάντειων – που δεν χρειαζόταν καθόλου να φοβούνται εκείνο που δεν μπορούσε να τους βλάψει. Ο σύγχρονος ανθρωπολόγος είναι ελεύθερος να περιγελάσει τους Τιτάνες μας, όπως περιγελάει και τον Βιβλικό Αδάμ και ακριβώς όπως ο θεολόγος περιγελάει τον δικό του πιθηκοειδή πρόγονο. Οι αποκρυφιστές και οι σοβαροί επικριτές τους μπορούν να θεωρήσουν ότι τώρα έχουν ξοφλήσει αμοιβαία τους λογαριασμούς τους. Αλλά εν πάση περιπτώσει, οι απόκρυφες επιστήμες ισχυρίζονται λιγότερα και προσφέρουν περισσότερα από την Ανθρωπολογία του Ντάρβιν ή την Βιβλική θεολογία.

Ούτε και πρέπει η Εσωτερική Χρονολογία να τρομάζει κανέναν, γιατί σχετικά με τους αριθμούς οι μεγαλύτερες αυθεντίες της εποχής είναι τόσο ευμετάβλητες και αβέβαιες όσο και το μεσογειακό κύμα. Σχετικά με την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων και μόνο οι διαβασμένοι εταίροι της Βασιλικής Εταιρείας τα έχουν τελείως χαμένα και πηδούν από το ένα εκατομμύριο στα πεντακόσια εκατομμύρια χρόνια με την μεγαλύτερη άνεση, όπως θα δούμε αρκετές φορές κατά την διάρκεια αυτής της σύγκρισης.

Ας πάρουμε σαν παράδειγμα για τον σκοπό αυτόν τους υπολογισμούς του Κρολ. Είτε δεχτούμε – σύμφωνα μ' αυτήν την αυθεντία – ότι 2.500.000 έτη αντιπροσωπεύουν τον χρόνο από την αρχή της Τριτογενούς Εποχής ή της Ηώκαινης περιόδου, όπως τον εμφανίζει να λέει ένας Αμερικανός γεωλόγος·(καθηγητής Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 369) είτε πάλι δεχτούμε ότι ο Κρολ "υπολογίζει δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια από την εποχή της Ηώκαινης περιόδου", όπως αναφέρεται από έναν Άγγλο γεωλόγο·(Τσαρλς Γκούλντ, Γεωλογικός επιθεωρητής της Τασμανίας, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 84) και στις δύο περιπτώσεις οι αριθμοί καλύπτουν τους ισχυρισμούς της Μυστικής Δοξασίας.[8] Γιατί υπολογίζοντας από τέσσερα μέχρι πέντε εκατομμύρια χρόνια ανάμεσα

Αλλη μια σύμπτωση; "Τώρα έχει αποδειχθεί ότι σε γεωλογικά πρόσφατη εποχή, αυτή η περιοχή της Βόρειας Αφρικής ήταν στην πραγματικότητα μια χερσόνησος της Ισπανίας και ότι αυτή η ένωση με την Αφρική επηρεάστηκε στον βορρά από τον χωρισμό του Στενού του Γιβραλτάρ και στον νότο από μια γεωλογική αναστάτωση στην οποία οφείλει την ύπαρξή της η Σαχάρα. Οι ακτές αυτής της προηγούμενης θάλασσας της Σαχάρα σημειώνονται ακόμα από τα κελύφη των ίδιων σαλιγκαριών που ζουν στις ακτές της Μεσογείου". (Καθηγητής Όσκαρ Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 224).

[8] Ο σερ Τσάρλς Λάϊελ, που θεωρείται ότι "επινόησε επιτυχώς τους όρους Ηώκαινος, Μειόκαινος και Πλειόκαινος", για να δηλώσει τις τρεις υποδιαιρέσεις της Τριτογενούς εποχής, όφειλε πράγματι να ορίσει και κάποια κατά προσέγγιση ηλικία για τον "Πνευματικό απόγονό" του. Αφήνοντας όμως, τον καθορισμό της διάρκειας αυτών των περιόδων στις υποθέσεις των ειδικών, το μόνο αποτέλεσμα αυτής της επιτυχούς σκέφης είναι απόλυτη σύγχυση και μπέρδεμα. Είναι σχεδόν αδύνατο να αναφέρει κανείς ένα σύνολο αριθμών από κάποιο έργο, χωρίς να διακινδυνεύει να διαψευσθεί από τον ίδιον συγγραφέα σε κάποιο προηγούμενο ή επόμενο έργο του. Ο σερ Ο. Τόμσον, ένας από τους διακεκριμένους σύγχρονους γνώστες, άλλαξε μισή ντουζίνα φορές την γνώμη του σχετικά με την ηλικία του Ηλίου και την χρονολογία της στερεοποίησης του φλοιού της Γης. Στο έργο *Φυσική Φιλοσοφία* των Τόμσον και Τέιτ βλέπει κανείς ότι υπολογίζονται μόνο δέκα εκατομμύρια χρόνια από τότε που η θερμοκρασία της Γης επέτρεψε να εμφανιστεί επάνω της φυτική ζωή (Παράρτημα D και συνέχεια˙ επίσης Πρακτικά της Βασιλικής Εταιρίας του Εδιμβούργου XXIII, Μερ. Α', 157, 1862, όπου η παρ. 847 διαγράφηκε). Ο Ντάρβιν παρουσιάζει την εκτίμηση του σερ Τόμσον σαν "ένα μίνιμουμ 98 και ένα μάξιμουμ 200 εκατομμυρίων ετών από τηβ στερεοποίηση του φλοιού". (Βλέπε Τ. Γκούλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 83). Στο ίδιο έργο, την *Φυσική Φιλοσοφία,* υπολογίζονται 80 εκατομμύρια έτη από την εποχή της αρχικής στερεοποίησης μέχρι την σημερινή κατάσταση του κόσμου. Και στην τελευταία του διάλεξη, όπως αναφέρουμε σε άλλο σημείο, ο σερ Τόμσον (1887) διακηρύσσει πως ο Ήλιος δεν είναι γηραιότερος από 15 εκατομμύρια χρόνια! Στο

στην αρχική και στην τελική εξέλιξη της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, στις Ηπείρους Λεμουρία και Ατλαντίδα, ένα εκατομμύριο χρόνια για την Πέμπτη ή Άρια Φυλή μέχρι σήμερα, και περίπου 850.000 χρόνια από την καταβύθιση της τελευταίας μεγάλης χερσονήσου της Ατλαντίδος, όλα αυτά μπορούν πολύ εύκολα να έχουν συμβεί μέσα στα 15.000.000 χρόνια που καθορίζει ο Κρολ για την Τριτογενή Εποχή. Αλλά μιλώντας χρονολογικά, η διάρκεια της περιόδου έχει δευτερεύουσα σημασία, αφού υπάρχουν άλλωστε ορισμένοι Αμερικανοί επιστήμονες για να ασχοληθούν μ' αυτό. Οι κύριοι αυτοί, ασυγκίνητοι από το γεγονός ότι οι ισχυρισμοί τους θεωρούνται όχι μόνο αμφίβολοι αλλά και παράλογοι, εξακολουθούν να υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος υπήρχε από την Δευτερογενή Εποχή. Έχουν βρει ανθρώπινα αποτυπώματα σε βράχους εκείνου του σχηματισμού και επίσης ο ντε Κατρεφάζ δεν βρίσκει κανέναν σπουδαίο επιστημονικό λόγο που να δικαιολογεί γιατί ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να υπάρξει κατά την διάρκεια της Δευτερογενούς Εποχής.

Οι "Εποχές" και οι περίοδοι στην γεωλογία, για να λέμε την καθαρή αλήθεια, είναι εντελώς συμβατικοί όροι, αφού ακόμα ελάχιστα έχουν σκιαγραφηθεί και, πολύ περισσότερο, αφού ούτε δύο γεωλόγοι ή φυσιοκράτες δεν βρίσκονται να συμφωνούν ως προς τους αριθμούς. Έτσι προσφέρεται μεγάλο περιθώριο εκλογής στον αποκρυφιστή από την αδελφότητα των πολυμαθών. Να πάρουμε για υποστηρικτή μας τον Τ. Μέλλαρντ Ρεντ; Ο κύριος αυτός σε μια μελέτη του με τίτλο "Ο Ασβεστόλιθος σαν Δείκτης Γεωλογικού Χρόνου", την οποία διάβασε ενώπιον της Βασιλικής Εταιρείας το 1878, ισχυρίζεται ότι ο ελάχιστος χρόνος που απαιτείται για τον σχηματισμό των ιζηματογενών στρωμάτων και την αποβολή του ασβεστούχου υλικού είναι περίπου 600 εκατομμύρια χρόνια. (Βλέπε Πρακτικά Βασιλικής Εταιρείας, Λονδίνο, Τομ. XXVIII, σελ. 282.) Ή μήπως θα πρέπει να ζητήσουμε υποστήριξη της χρονολογίας μας στα έργα του Ντάρβιν όπου, σύμφωνα με την θεωρία του, απαιτούνται για τους οργανικούς μετασχηματισμούς από 300 μέχρι 500 εκατομμύρια χρόνια; Ο σερ. Τσ. Λάϊελ και ο καθηγητής Χώτον αρκούνται να τοποθετούν την αρχή της Καμβριανής Εποχής 200 και 240 εκατομμύρια χρόνια πριν, αντιστοίχως. Οι γεωλόγοι και οι ζωολόγοι διεκδικούν τον μεγαλύτερο χρόνο και κάποτε ο κ. Χάξλεϋ τοποθέτησε την αρχή της στερεοποίησης της Γης πριν από 1.000 εκατομμύρια χρόνια και δεν θα υποχωρούσε ούτε κατά χίλια χρόνια από τον αριθμό αυτόν.

Αλλά το σημαντικότερο θέμα για εμάς δεν βρίσκεται στην συμφωνία ή στην διαφωνία των Φυσιοκρατών ως προς την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, αλλά μάλλον στην ως εκ θαύματος τέλεια συμφωνία τους πάνω σε ένα σημείο και μάλιστα αρκετά σημαντικό. Όλοι συμφωνούν ότι κατά την διάρκεια της "Μειόκαινης Εποχής" – αδιάφορο αν ήταν πριν από ένα ή πριν από δέκα εκατομμύρια χρόνια – η Γροιλανδία ακόμη και η Σπιτζμπέργκη, τα υπολείμματα της δικής μας Δεύτερης, ή Υπερβόρειας Ηπείρου, "είχαν ένα *σχεδόν τροπικό κλίμα*". Οι προ-Ομηρικοί Έλληνες, λοιπόν, είχαν διατηρήσει μια ζωντανή παράδοση αυτής της "Χώρας του Αιώνιου Ήλιου", όπου ο Απόλλωνάς τους ταξίδευε κάθε χρόνο. "Κατά την διάρκεια της Μειόκαινης Εποχής η Γροιλανδία (σε πλάτος 70° Β.) ανέπτυξε μια αφθονία δένδρων τέτοιων όπως Έλατα, Ουελλιγκτωνίες, Σεκόιες όμοιες με τα είδη της Καλιφόρνιας, Οξυές, Πλατάνους, Ιτιές, Βελανιδιές, Λεύκες και Καρυδιές, καθώς επίσης Μανόλιες και Φοινικιές", λέει η Επιστήμη (Γκούλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 91). Με λίγα λόγια η Γροιλανδία είχε νότια φυτά άγνωστα στις βόρειες περιοχές.

Και τώρα προβάλλει το φυσικό ερώτημα. Αν οι Έλληνες, την εποχή του Ομήρου, γνώριζαν για μια Υπερβόρεια χώρα, δηλαδή μια ευλογημένη περιοχή πέρα από την κυριαρχία του Βορέα, του θεού του χειμώνα και των τυφώνων, μια ιδανική περιοχή την οποία οι μετέπειτα Έλληνες και οι κλασικοί τους προσπάθησαν μάταια να εντοπίσουν ψάχνοντας γι' αυτήν πέρα από την Σκυθία, μια χώρα όπου οι νύχτες είναι σύντομες και οι μέρες μεγάλες και πέρα απ' αυτήν την χώρα, μια περιοχή όπου ο ήλιος δεν δύει ποτέ και η φοινικιά φυτρώνει άφθονη. Αν, λοιπόν, τα ήξεραν όλα αυτά, ποιος τους τα είπε; Στις ημέρες τους και σε πολύ προηγούμενες εποχές η Γροιλανδία πρέπει να είχε ήδη σκεπαστεί από αιώνια χιόνια και άλυωτο πάγο, ακριβώς όπως είναι τώρα. Όλα δείχνουν ότι η χώρα

μεταξύ, βασίζοντας τα επιχειρήματά του σχετικά με τα όρια της ηλικίας της θερμότητας του Ηλίου πάνω στα νούμερα που δόθηκαν προηγουμένως από τον σερ Τόμσον, ο κ. Κρολ υπολογίζει 60 εκατομμύρια χρόνια από την αρχή της Κάμβριας περιόδου. Η κατάσταση αυτή είναι απελπιστική για τους εραστές της ακριβούς γνώσης. Έτσι, οποιαδήποτε νούμερα δίνονται από την απόκρυφη επιστήμη είναι βέβαιο ότι θα υποστηριχθούν από κάποιον απ' τους σύγχρονους ανθρώπους της Επιστήμης που θεωρούνται ως αυθεντίες.

με τις σύντομες νύχτες και τις μεγάλες μέρες ήταν η Νορβηγία ή Σκανδιναβία, πέρα απ' την οποία βρισκόταν η ευλογημένη χώρα του αιώνιου φωτός και του καλοκαιριού· και για να το γνωρίζουν αυτό, η παράδοση τους θα πρέπει να μεταδόθηκε στους Έλληνες από κάποιον λαό πιο αρχαίο απ' τους ίδιους, που ήταν εξοικειωμένος μ' αυτές τις κλιματολογικές λεπτομέρειες για τις οποίες οι ίδιοι οι Έλληνες δεν μπορούσαν να γνωρίζουν τίποτε. Ακόμα και στις ημέρες μας, η επιστήμη υποθέτει ότι πέρα από τις πολικές θάλασσες, στον ίδιο τον κύκλο του Αρκτικού Πόλου, υπάρχει μια θάλασσα που δεν παγώνει ποτέ και μια ήπειρος που είναι πάντα καταπράσινη. Οι αρχαϊκές διδασκαλίες, καθώς και τα *Πουρανά* – για κείνον που κατανοεί τις αλληγορίες τους – περιέχουν την ίδια δήλωση. Αρκεί, λοιπόν, για εμάς η ισχυρή πιθανότητα ότι ένας λαός, τώρα άγνωστος στην ιστορία, έζησε κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου της σύγχρονης επιστήμης, σε μια εποχή όπου η Γροιλανδία ήταν σχεδόν τροπική χώρα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ. Ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται ότι το πρώτο καθώς και τα επόμενα τμήματα δεν έχουν αυστηρή χρονική σειρά. Στο πρώτο τμήμα δίνονται οι Στάντζα που αποτελούν τον σκελετό του θέματος και ορισμένα σημαντικά σημεία τους σχολιάζονται και επεξηγούνται. Στα επόμενα τμήματα έχουν συγκεντρωθεί διάφορες επιπρόσθετες λεπτομέρειες και επιχειρείται μια πληρέστερη ερμηνεία του θέματος.

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ - ΜΕΡΟΣ Ι

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ

ΣΤΑΝΤΖΑ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΈΝΕΣ ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΝΤΖΙΑΝ

Στους αρχέγονους χρόνους μια παρθένα,
Όμορφη Κόρη του Αιθέρα,
Περνούσε τον καιρό της
στην απέραντη έκταση του ουρανού….

Επτακόσια χρόνια περιπλανήθηκε.
Επτακόσια χρόνια μοχθούσε,
πριν γεννήσει για πρώτη φορά……

Πριν, μια όμορφη αγριόπαπια κατεβαίνοντας
βιαστικά προς την μητέρα των νερών,

Κάθεται απαλά πάνω στα γόνατα της,
βρίσκει ένα μέρος κατάλληλο για φωλιά,
όπου μπορεί να αφήσει τα αυγά της με ασφάλεια,
και αποθέτει εκεί, με ευχαρίστηση, τα αυγά της.
Έξι χρυσά αυγά γεννάει εκεί,
Ύστερα ένα έβδομο, ένα αυγό από σίδερο...
Καλεβάλα, Ρουν I (μετάφραση T.M. Κρώφορντ)

ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ ΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΜΟ
(ΑΚΡΙΒΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ)[9]

I

Ο ΛΧΑ ΠΟΥ ΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΛΧΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ, ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΟΔΗΓΩΝΤΑΣ ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ. Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΕΔΩΣΕ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ˙ ΕΔΩΣΕ ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ.

Η ΓΗ ΕΙΠΕ: "ΚΥΡΙΕ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ, ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΙΟ... ΣΤΕΙΛΕ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΧΟ. ΕΣΤΕΙΛΕΣ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ, ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΕ ΝΙΩΘΕΙ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΣ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥΣ, ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΣΟΥ, ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΣΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ. ΣΤΕΙΛΕ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΥΠΗΡΕΤΗ ΣΟΥ ΤΟ ΙΔΙΟ!"

ΕΙΠΕ Ο "ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ": "ΘΑ ΣΟΥ ΣΤΕΙΛΩ ΕΝΑ ΠΥΡ ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΟΥ. ΥΨΩΣΕ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΣΟΥ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΚΑ. ΖΗΤΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ, ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ... Ο ΛΑΟΣ ΣΟΥ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΘΝΗΤΟΙ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΟΧΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ. ΠΑΨΕ ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ. ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΟΥ ΔΕΡΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΑΝΩ ΣΟΥ... ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΗ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ".

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΟΔΥΝΕΣ ΑΠΕΡΡΙΨΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΣΕ ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ.

II

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΠΕΡΙΣΤΡΑΦΗΚΕ ΓΙΑ ΑΛΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ. ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕ ΡΟΥΠΑ: ΜΑΛΑΚΕΣ ΠΕΤΡΕΣ ΠΟΥ ΣΚΛΗΡΥΝΑΝ, ΣΚΛΗΡΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΛΑΚΩΣΑΝ. ΟΡΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ. ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΕΣ ΖΩΕΣ. ΤΑ ΤΙΝΑΖΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΛΥΖΑΝ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ... ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ ΓΥΡΙΣΕ ΑΝΑΣΚΕΛΑ. ΞΑΠΛΩΣΕ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ, ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ... ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΛΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΔΕΝ ΘΑ ΖΗΤΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΤΟΝ ΚΟΡΦΟ ΤΗΣ. ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ.

ΤΟΥΣ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ Η ΙΔΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΑΣΠΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΥ ΤΗΣ, ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ ΗΡΘΑΝ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΑΝ – ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΛΕΥΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΗΡΘΑΝ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ-ΘΝΗΤΩΝ.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΉΘΗΚΑΝ. Η ΣΑΡΚΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΕΙ. ΟΥΤΕ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΡΟΥΠΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ. ΟΥΤΕ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΩΕΣ. ΚΑΘΑΡΑ ΝΕΡΑ, ΟΧΙ ΤΑΡΑΓΜΈΝΑ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ. ΑΣ ΤΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΟΥΜΕ.

---

[9] Εδώ δίνονται μόνο σαράντα εννιά Σλόκα από τις αρκετές εκατοντάδες. Όλοι οι στίχοι δεν είναι μεταφρασμένοι κατά λέξη. Μερικές φορές έχει χρησιμοποιηθεί περίφραση για να αποσαφηνιστούν και να κατανοηθούν σημεία όπου μια κατά λέξη μετάφραση θα ήταν τελείως ακατανόητη.

ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ. ΤΑ ΠΥΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ, ΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΠΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΥΡΑ. ΑΠΟΞΗΡΑΝΑΝ ΤΑ ΤΑΡΑΓΜΈΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΥΔΑΤΑ. ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΑΝ. ΟΙ ΛΧΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ, ΟΙ ΛΑΜΑΓΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΗΡΘΑΝ. ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ-ΤΡΑΓΟΥΣ, ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΥΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΣΩΜΑ ΨΑΡΙΟΥ.

Η ΜΗΤΕΡΑ-ΝΕΡΟ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΕΚΛΑΨΕ. ΣΗΚΩΘΗΚΕ, ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΑΝΥΨΩΣΕΙ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΓΕΝΝΗΣΕΙ.

ΟΤΑΝ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ, Η ΜΗΤΕΡΑ-ΓΗ ΕΜΕΙΝΕ ΓΥΜΝΗ. ΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΘΕΙ.

III

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΗΡΘΕ. ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΣΕ ΤΑ ΥΔΑΤΑ, ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΕΓΙΝΕ ΟΥΡΑΝΟΣ ΕΠΑΝΩ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΣΟΧΑΝ ΚΑΛΕΣΑΝ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΜΕ ΤΑ ΑΕΡΙΝΑ ΣΩΜΑΤΑ. "ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΑΣ ΦΥΣΗΣ. ΔΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥΣ. ΑΥΤΗ ΘΑ ΦΤΙΑΞΕΙ ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ. ΑΡΣΕΝΙΚΟΙ-ΘΗΛΥΚΟΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ. ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΕΠΙΣΗΣ..."

ΠΗΓΑΝ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΧΩΡΉΘΗΚΕ: ΕΠΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ, ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΟ ΤΟΥ. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΈΜΕΙΝΑΝ ΠΙΣΩ. ΔΕΝ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑΝ, ΔΕΝ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣΑΝ.

IV

ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΛΗΘΗ, ΟΙ "ΚΥΡΙΟΙ ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΈΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ", ΠΑΡΑΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΟΠΟΙΗΣΗΣ, ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΖΩΝΗ.

ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΣΚΙΕΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ. ΚΑΘΕΝΑΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ. ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΖΩΗ ΣΕ ΟΝΤΑ ΜΕ ΟΣΤΑ. ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΜΠΟΥΤΑ ΜΕ ΔΙΧΩΣ ΜΟΡΦΗ ΟΥΤΕ ΝΟΥ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΩΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΝΟΥΣΙΑ; ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΝΟΥ ΜΕ ΝΟΥ; ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΛΕΣΑΝ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΠΥΡ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΓΗ. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΛΕΣΕ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΠΥΡ. ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΛΟ ΡΟΥΠΑ. ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΤΕΚΕΤΑΙ, ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ, ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ ΝΑ ΞΑΠΛΩΝΕΙ, Ή ΝΑ ΠΕΤΑΕΙ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΤΣΑΓΙΑ, ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ...

Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ˙ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΕΔΩΣΑΝ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑ ΠΥΚΝΟ ΣΩΜΑ˙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ· ΟΙ ΗΛΙΑΚΟΙ ΛΧΑ ΤΟ ΕΜΦΥΣΗΣΑΝ ΣΤΗΝ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ . "ΤΗΣ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΦΟΡΕΑ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ˙ "ΤΟΝ ΕΧΕΙ", ΕΙΠΕ Ο ΑΠΟΞΗΡΑΝΤΗΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. ΑΛΛΑ Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑΝ ΝΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ. "ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΝ ΔΩΣΟΥΜΕ", ΕΙ ΠΑΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ. "ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΙΧΑ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. "Η ΜΟΡΦΗ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΤΑΝ ΑΝ ΤΗΣ ΕΔΙΝΑ ΕΓΩ ΤΟΝ ΝΟΥ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΥΡ... Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΜΕΙΝΕ ΕΝΑΣ ΑΔΕΙΟΣ, ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ ΜΠΟΥΤΑ... ΕΤΣΙ ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΕΔΩΣΑΝ ΖΩΗ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ.

V

Η ΠΡΩΤΗ ΗΤΑΝ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ. ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥΣ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ ΗΤΑΝ ΠΡΟΪΟΝ ΕΚΒΛΑΣΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΟΛΗΣ, Η ΑΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΥΛΗ.[10] ΕΤΣΙ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΉΘΗΚΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ. ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ, ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΜΠΕΡΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ.

ΟΤΑΝ Η ΦΥΛΗ ΓΕΡΑΣΕ, ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΥΔΑΤΑ ΑΝΑΜΕΙΧΘΗΚΑΝ ΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΥΔΑΤΑ. ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΟΛΩΣΑΝ, ΧΑΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΡΕΥΜΑ, ΣΤΟ ΘΕΡΜΟ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ. ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΦΤΕΡΟ ΕΓΙΝΕ Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΚΙΑ, ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΤΕΡΟΥ.

VI

ΤΟΤΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΜΈΝΗ ΑΠΟ ΑΥΓΟ, ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ. Ο ΙΔΡΩΤΑΣ ΜΕΓΑΛΩΣΕ, ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΚΛΗΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΕΣ. Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΝ ΖΕΣΤΑΝΕ, Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΉΝ ΨΥΧΡΑΝΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΟΡΦΟΠΟΙΗΣΕ, Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΝ ΕΘΡΕΨΕ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΩΡΙΜΑΣΕι. Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΥΚΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΣΤΡΟΣΚΕΠΑΣΤΟ ΘΟΛΟ ΕΠΙΣΚΙΑΣΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΑΓΟΝΑ. ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΦΥΛΣΗ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΚΥΚΝΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΤΗΣ. ΠΡΩΤΑ ΑΡΣΕΝΙΚΟ-ΘΗΛΥΚΟ ΥΣΤΕΡΑ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ.

ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ. ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ.

VII

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ, ΕΤΟΙΜΟΙ ΠΑ ΕΠΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ. ΕΙΔΑΝ ΤΙΣ ΕΥΤΕΛΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ "ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ, "ΕΧΟΥΜΕ ΣΟΦΙΑ". ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ. ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΝΕΒΑΛΑΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΡΟΥΠΑ ΓΕΜΙΣΑΝ ΤΟ ΚΑΜΑ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΕΓΙΝΑΝ ΑΡΧΑΤ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΧΤΗΚΑΝ ΜΟΝΟ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΕΡΗΜΈΝΟΙ ΑΠΟ ΓΝΩΣΗ. Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΕΚΑΙΓΕ ΑΔΥΝΑΜΑ. Η ΤΡΙΤΉ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ. ΟΙ ΤΖΙΒΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΙ ΑΥΤΟΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΧΩΡΙΣΤΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ. ΕΓΙΝΑΝ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΙ. Η ΤΡΙΤΗ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΗ. "Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ.

ΠΩΣ ΕΔΡΑΣΑΝ ΟΙ ΜΑΝΑΣΑ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ; ΑΠΕΡΡΙΨΑΝ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΑΠΕΚΡΟΥΣΑΝ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΙΔΡΩΤΑ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΔΕΝ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΑΥΓΟ.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΙΔΡΩΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΑΥΓΟ, ΤΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΥΣ ΜΕ ΤΑ ΟΣΤΑ, ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΕΙΠΑΝ: "ΤΩΡΑ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ".

Η ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ "ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ", ΜΕ ΚΡΙΓΙΑ-ΣΑΚΤ1 ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΤ.

Εδώ δίνεται μόνο η ιδέα και το πνεύμα της πρότασης, γιατί μια κατά λέξη μετάφραση θα μετέδιδε ελάχιστα στον αναγνώστη.

VIII

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΑ, ΑΠΟ ΤΟ ΙΖΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ, ΑΠΟ ΥΛΗ ΝΕΚΡΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΖΩΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΡΟΧΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΕΤΑΜΕΝΗ ΣΚΟΝΗ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΉΘΗΚΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ.

ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ ΚΑΙ ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΣΑΡΠΑ ΠΡΟΣΤΕΘΗΚΑΝ ΣΤΑ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΕΡΝΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΦΤΕΡΑ. ΕΚΕΙΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΕΙΣ ΛΑΙΜΟΥΣ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΤΟΥ ΑΕΡΑ.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΑ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΖΩΑ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΗΚΑΝ: ΕΓΙΝΑΝ ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΥΜΠΑΓΕΙΣ.

ΠΡΩΤΑ ΧΩΡΙΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΖΩΑ. ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΖΕΥΓΑΡΩΝΟΥΝ. Ο ΔΙΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΠΙΣΗΣ ΧΩΡΙΣΤΗΚΕ. ΕΙΠΕ: "ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΟΠΩΣ ΑΥΤΑ, ΑΣ ΕΝΩΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΑΣ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ". ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ.

ΚΑΙ ΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΠΗΡΑΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΘΗΛΥΚΑ ΖΩΑ ΓΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΟΥΣ, ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΜΕ ΑΥΤΑ ΒΟΥΒΕΣ ΦΥΛΕΣ. ΒΟΥΒΟΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ. ΑΛΛΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ ΛΥΘΗΚΕ. Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ ΕΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΗ. ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΕΡΑΤΑ. ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ, ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΝ ΜΕ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ. ΜΙΑ ΒΟΥΒΗ ΦΥΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΓΝΩΣΤΗ Η ΝΤΡΟΠΗ.

IX

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΙΔΑΝ, ΟΙ ΛΧΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΦΤΙΑΞΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΚΛΑΨΑΝ, ΛΕΓΟΝΤΑΣ:

"ΟΙ ΑΜΑΝΑΣΑ ΜΟΛΥΝΑΝ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΜΑΣ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΜΑ. ΑΣ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. ΑΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΞΟΥΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΒΟΥΝ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ". ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ...

ΤΟΤΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΡΟΙΚΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕ ΜΑΝΑΣ. ΕΙΔΑΝ ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΥΛΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΟΜΙΛΙΑ.

ΤΟ ΕΝΑ ΕΓΙΝΕ ΔΥΟ, ΕΠΙΣΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΚΑΙ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ, ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΨΑΡΙΑ, ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΟΣΤΡΑΚΟΚΕΦΑΛΑ ΕΡΠΕΤΑ.

X

ΕΤΣΙ ΔΥΟ-ΔΥΟ, ΣΤΙΣ ΕΠΤΑ ΖΩΝΕΣ, Η ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΔΩΣΕ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ˙ ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΓΙΝΑΝ ΜΗ-ΘΕΟΙ˙ ΟΙ ΣΟΥΡΑ ΕΓΙΝΑΝ ΑΣΟΥΡΑ.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΖΩΝΗ ΕΙΧΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ, Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΤΑΝ ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΑΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ, Η ΤΡΙΤΗ, ΚΟΚΚΙΝΗ, Η ΤΕΤΑΡΤΗ, ΚΑΣΤΑΝΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΜΑΥΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΠΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΒΛΑΣΤΑΡΙΑ ΕΙΧΑΝ ΟΛΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΧΡΩΜΑ. ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΕΠΤΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΑΝΑΚΑΤΕΥΟΝΤΑΙ.

ΥΣΤΕΡΑ Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΟΥΣΚΩΣΕ ΑΠΟ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ. "ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ", ΕΙΠΑΝ, "ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΘΕΟΙ".

ΠΗΡΑΝ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΜΕ ΩΡΑΙΑ ΟΨΗ. ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ, ΤΟΥΣ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ. ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΕΡΑΤΑ. ΚΑΚΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΑΡΣΕΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΘΗΛΥΚΟΥΣ, ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΝΤΟ (ΝΤΑΚΙΝΙ) ΜΕ ΛΙΓΟΣΤΟ ΝΟΥ.

ΕΧΤΙΣΑΝ ΝΑΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ. ΛΑΤΡΕΥΑΝ ΤΟ ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΛΥΚΟ. ΤΟΤΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ ΕΠΑΨΕ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ.

XI

ΧΤΙΖΟΥΝ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ, ΧΤΙΖΟΥΝ ΜΕ ΣΠΑΝΙΑ ΟΡΥΚΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΤΟΞΕΥΟΜΕΝΑ ΠΥΡΑ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΕΥΚΗ ΠΕΤΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗ ΠΕΤΡΑ, ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ, ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ.

ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΝΝΙΑ *'ΓΙΑΤΙ'* ΨΗΛΕΣ, ΣΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΠΥΡΑ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΗΝ ΓΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥΣ. ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΑΠΕΙΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ ΗΡΘΑΝ. ΣΚΕΠΑΣΑΝ ΤΑ ΕΠΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΝΗΣΙΑ.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΩΘΗΚΑΝ, ΟΙ ΒΕΒΗΛΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ. ΜΑΖΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥς ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΖΩΑ, ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ.

XII

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ΑΝΩΡΩΠΟΙ ΈΜΕΙΝΑΝ: ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ, ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΑΣΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΕΠΕΖΗΣΑΝ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΧΑΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΕΠΙΖΗΣΕΙ. ΚΥΒΕΡΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΘΕΙΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

...ΠΟΥ ΞΑΝΑΚΑΤΕΒΗΚΑΝ, ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΙΔΑΞΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΑΝ….

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι[11]
ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΛΧΑ, ή Πνεύμα της Γης. (2) Επίκληση της Γης στον Ήλιο. (3) Τι απαντάει ο Ήλιος. (4) Μεταμόρφωση της Γης.

Ο ΛΧΑ (α) ΠΟΥ ΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (Σφαίρα, ή την Γη μας), ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΛΧΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ (στα πλανητικά Πνεύματα) (β), ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΟΔΗΓΩΝΤΑΣ ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ (Λοκά-Τσάκσου) [ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΑΣ]. Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΕΔΩΣΕ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ (δίνει φως στους πλανήτες) (γ)· ΕΔΩΣΕ ΦΩΣ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ. "ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ", προσθέτει το Σχόλιο (δ).

Στις πέραν των Ιμαλαΐων περιοχές, "Λχα" είναι μια αρχαία λέξη για το "Πνεύμα", για κάθε ουράνιο ή υπερανθρώπινο Ον και περιλαμβάνει ολόκληρη την σειρά των ουράνιων ιεραρχιών, από τους Αρχαγγέλους ή Ντιάνι μέχρι τον άγγελο του σκότους, ή γήινο Πνεύμα.

(β) Η έκφραση αυτή δείχνει με απλά λόγια ότι το Πνεύμα Φύλακας της σφαίρας μας, η οποία είναι τέταρτη στην άλυσο, υπακούει στο ανώτερο Πνεύμα (ή θεό) των Επτά Πλανητικών Πνευμάτων. Όπως εξηγήθηκε ήδη, οι αρχαίοι στο δικό τους "Κύριε ελέησον" των θεών είχαν επτά κύριους μυστηριακούς θεούς, των οποίων αρχηγός εξωτερικά ήταν ο ορατός Ήλιος, ή ο όγδοος, και εσωτερικά ο δεύτερος Λόγος, ο Δημιουργός. Οι "επτά (οι οποίοι τώρα στην χριστιανή θρησκεία έγιναν οι "Επτά Οφθαλμοί του Κυρίου"), ήταν οι κυβερνήτες των επτά κύριων πλανητών αλλά δεν αριθμούνταν σύμφωνα με την αρίθμηση που επινοήθηκε αργότερα από ανθρώπους που είχαν ξεχάσει ή που είχαν ανεπαρκή γνώση των αληθινών Μυστηρίων και έτσι δεν περιλάμβαναν τον Ήλιο, την Σελήνη ούτε την Γη. Ο Ήλιος ήταν ο αρχηγός εξωτερικά των δώδεκα μεγάλων θεών ή ζωδιακών αστερισμών και εσωτερικά, ο Μεσσίας, ο Χριστός (το υποκείμενο που χρίστηκε από την Μεγάλη ΠΝΟΗ, ή τον ΕΝΑΝ), περιτριγυρισμένος από τις δώδεκα υποτελείς δυνάμεις, που υπακούουν με την σειρά τους σε καθέναν από τους επτά "μυστηριακούς θεούς" των πλανητών.

Το Σχόλιο αναφέρει: "Οι επτά ανώτεροι κάνουν τους Επτά Λχα να δημιουργήσουν τον κόσμο"· που σημαίνει ότι η Γη μας, αφήνοντας κατά μέρος τα υπόλοιπα, δημιουργήθηκε ή σχηματίστηκε από γήινα πνεύματα, οι "Κυβερνήτες" όντας απλώς οι επιθεωρητές. Αυτό είναι το πρώτο σπέρμα, ο σπόρος που αργότερα έγινε το Δένδρο της Αστρολογίας και Αστρολατρείας. Οι Ανώτεροι ήταν οι Κοσμοκράτορες, οι σχηματοποιοί του ηλιακού μας συστήματος. Αυτό προκύπτει απ' όλες τις αρχαίες Κοσμογονίες: του Ερμή, των Χαλδαίων, των Αρίων, των Αιγυπτίων ακόμα και των Ιουδαίων. Η ζώνη του Ουρανού, τα σημεία του Ζωδιακού (τα *ιερά ζώα*), είναι τόσο *Μπενέ α Ελοΐμ* (Γιοί των θεών ή των Ελοΐμ), όσο και Πνεύματα της Γης, αλλά προηγούνται απ' αυτά. Σόμα και Σιν, Ίσιδα και Άρτεμη είναι όλοι σεληνιακοί θεοί ή θεές, που ονομάζονταν πατέρες και μητέρες της Γης μας, η οποία είναι υποτελής σ' αυτούς. Αλλά και οι ίδιοι με την σειρά τους είναι υποτελείς στους "Πατέρες" και στις "Μητέρες" τους – αυτοί οι τελευταίοι εναλλάσσονται και ποικίλλουν για κάθε έθνος – στους θεούς και στους πλανήτες τους, όπως ο Δίας, ο Κρόνος, ο Μπελ, ο Μπριχασπάτι κ.τ.λ.

Όλες οι λέξεις και οι φράσεις στις Στάντζα και στα Σχόλια που είναι μέσα σε παρενθέσεις και αγκύλες, είναι της συγγραφέως. Σε μερικές περιπτώσεις μπορεί να είναι ελλιπείς, ακόμα και ακατάλληλες, από ινδουιστική σκοπιά, αλλά είναι σωστές με το νόημα που τους προσδίδεται από τον Εσωτερισμό τον Πέραν των Ιμαλαΐων. Σε όλες τις περιπτώσεις η συγγραφέας αναλαμβάνει κάθε ευθύνη. Αφού δεν ισχυρίστηκε ποτέ ότι είναι προσωπικά αλάθητη, αυτό που δίνει με την δική της αυθεντία μπορεί να υπολείπεται πολύ από το επιθυμητό σε κάθε ασαφή περίπτωση όπου υπονοείται ένα πολύ βαθύ νόημα. Η διδασκαλία προσφέρεται όπως κατανοήθηκε και, αφού υπάρχουν επτά κλειδιά ερμηνείας για κάθε σύμβολο και αλληγορία, το νόημα που μπορεί να μην ταιριάζει, για παράδειγμα, από ψυχολογική ή αστρονομική άποψη, μπορεί να ταιριάζει πολύ καλά από φυσική ή μεταφυσική άποψη.

"Η πνοή του έδωσε ζωή στους επτά", αυτό αναφέρεται τόσο στον Ήλιο, που δίνει ζωή στους Πλανήτες, όσο και στον "Ανώτερο Έναν", τον *Πνευματικό Ήλιο* που δίνει ζωή σ' ολόκληρο τον Κόσμο. Τα αστρονομικά και αστρολογικά κλειδιά, τα οποία ανοίγουν την πύλη που οδηγεί στα μυστήρια της θεογονίας, μπορούν να βρεθούν μόνο στα πιο πρόσφατα γλωσσάρια που συνοδεύουν τις Στάντζα.

Στους αποκαλυπτικούς Σλόκα των Αρχαϊκών Αρχείων, η γλώσσα είναι το ίδιο συμβολική, αν όχι μυθική, όσο και στα *Πουρανά*. Χωρίς την βοήθεια των μετέπειτα Σχολίων, που συντάχθηκαν από γενιές μυημένων, θα ήταν αδύνατο να κατανοηθεί σωστά το νόημα. Στις αρχαίες Κοσμογονίες

ορατός και ο αόρατος κόσμος είναι οι διπλοί κρίκοι μιας και της αυτής αλυσίδας. Όπως ο αόρατος Λόγος με τις επτά ιεραρχίες του (καθεμιά από τις οποίες αντιπροσωπεύεται ή προσωποιείται από τον ανώτερο άγγελο ή κυβερνήτη) αποτελούν μια ΔΥΝΑΜΗ, την εσωτερική και αόρατη˙ έτσι και στον κόσμο των Μορφών ο Ήλιος και οι επτά κύριοι Πλανήτες αποτελούν την ορατή και ενεργό δύναμη, όπου αυτή η τελευταία "Ιεραρχία" είναι, θα λέγαμε, ο ορατός και αντικειμενικός *Λόγος* των αόρατων και πάντα υποκειμενικών (εκτός από τις κατώτερες βαθμίδες) αγγέλων.

Έτσι – για να επισπεύσουμε λιγάκι μέσω μιας εικόνας – κάθε Φυλή λέγεται ότι στην εξέλιξή της γεννιέται κάτω από την άμεση επιρροή ενός από τους Πλανήτες. Η πρώτη Φυλή πήρε την πνοή της ζωής από τον Ήλιο, όπως θα δείξουμε αργότερα, ενώ η τρίτη ανθρωπότητα – εκείνοι που έπεσαν σε αναπαραγωγή, ή από ανδρόγυνες έγιναν χωριστές οντότητες, η μια αρσενική και η άλλη θηλυκή – λέγεται ότι βρίσκεται κάτω από την άμεση επιρροή της Αφροδίτης, "του *μικρού ήλιου* στον οποίο η ηλιακή σφαίρα αποθηκεύει το φως της".

Η σύνοψη των Στάντζα του πρώτου τόμου έδειξε ότι η γένεση[12] θεών και ανθρώπων έλαβε χώρα μέσα σε ένα, και από ένα και το αυτό Σημείο, που είναι η Μία Συμπαντική, Αμετάβλητη, Αιώνια και απόλυτη ΜΟΝΑΔΑ. Στην πρωταρχική εκδηλωμένη όψη της την βλέπουμε να γίνεται: (1) στην σφαίρα της αντικειμενικότητας και της Φυσικής Πρωταρχική Ουσία και Δύναμη (κεντρομόλος και φυγόκεντρος, θετική και αρνητική, αρσενική και θηλυκή κ.τ.λ., κ.τ.λ.). (2) Στον κόσμο της Μεταφυσικής ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ή Κοσμική Ιδεοπλασία, που από μερικούς ονομάζεται ΛΟΓΟΣ.

Αυτός ο ΛΟΓΟΣ είναι η κορυφή του Πυθαγόρειου τριγώνου. Όταν το τρίγωνο ολοκληρώνεται γίνεται η Τετρακτύς, ή το Τρίγωνο στο Τετράγωνο, και είναι το διπλό σύμβολο του Τετραγράμματου στον εκδηλωμένο Κόσμο και της ριζικής τριπλής ΑΚΤΙΝΑΣ ΤΟΥ στον ανεκδήλωτο ή το νοούμενο του.

Εκφραζόμενη περισσότερο μεταφυσικά, η ταξινόμηση των Κοσμικών Εσχάτων (αιτιών) που δίνεται εδώ είναι πολύ πιο βολική από εκείνη μιας απόλυτης φιλοσοφικής ακρίβειας. Στην αρχή ενός μεγάλου Μανβαντάρα το Παραμπράχμαν εκδηλώνεται σαν Μουλαπρακρίτι και έπειτα σαν Λόγος. Αυτός ο Λόγος είναι αντίστοιχος με τον "Ασυνείδητο Συμπαντικό Νου" κ.τ.λ., των Δυτικών Πανθεϊστών. Αποτελεί την Βάση της ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ πλευράς του εκδηλωμένου Όντος και είναι η πηγή όλων των εκδηλώσεων της ατομικής συνείδησης. Η Μουλαπρακρίτι ή Πρωταρχική Κοσμική Ουσία είναι η βάση της ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ πλευράς των πραγμάτων, η βάση κάθε αντικειμενικής εξέλιξης και Κοσμογένεσης. Η δύναμη, επομένως, δεν αναδύεται με την Πρωταρχική Ουσία από την Παραμπραχμική Λανθάνουσα Κατάσταση. Αλλά είναι η μεταμόρφωση σε ενέργεια της υπερσυνειδητής σκέψης του Λόγου, συγχωνευμένης, κατά κάποιον τρόπο, μέσα στην αντικειμενοποίησή του από την εν δυνάμει λανθάνουσα κατάσταση στην Μια Πραγματικότητα. Από εδώ πηγάζουν οι θαυμαστοί νόμοι της ύλης, η "πρωταρχική εντύπωση" που τόσο άσκοπα αναλύθηκε από τον επίσκοπο Φ. Τεμπλ. Επομένως η δύναμη *δεν είναι σύγχρονη με την πρώτη αντικειμενοποίηση της Μουλαπρακρίτι*. Αλλά αφού, ξέχωρα απ' αυτήν, η Μουλαπρακρίτι είναι απόλυτα και αναγκαία έμφυτη – *μια απλή αφαίρεση* – είναι περιττό να πλέκεται ένας υπερβολικά λεπτός ιστός λεπτομερειών ως προς την σειρά διαδοχής των Κοσμικών Εσχάτων

Σύμφωνα με τον έγκυρο ορισμό του Α. Ουάιλντερ, η λέξη γένεσις δεν σημαίνει γέννηση, αλλά "έξοδο από το αιώνιο στον Κόσμο και στον Χρόνο": "το πέρασμα από το είναι στο υπάρχειν" ή "από την ΥΠΟΣΤΑΣΗ στην 'ύπαρξη'", όπως θα έλεγε ένας θεοσοφιστής.

(αιτιών). Η δύναμη *διαδέχεται* την Μουλαπρακρίτι, αλλά *χωρίς* την Δύναμη, η Μουλαπρακρίτι από κάθε πρακτική άποψη είναι ανύπαρκτη.[13]

"Ουράνιος Άνθρωπος" (Τετραγράμματον) που είναι ο Πρωτόγονος, Τικκούν, ο πρωτογεννημένος από την παθητική θεότητα και η πρώτη εκδήλωση της σκιάς αυτής της θεότητας, είναι η συμπαντική μορφή και ιδέα που γεννάει τον εκδηλωμένο Λόγο, τον Αδάμ-Κάδμο, ή το τετραγράμματο σύμβολο στην Καμπάλα, του *ίδιου του Σύμπαντος*, που ονομάζεται επίσης δεύτερος Λόγος. Το δεύτερο πηγάζει από το πρώτο και αναπτύσσει το τρίτο τρίγωνο (βλέπε Σεφιροθικό Δένδρο), και απ' αυτό το τελευταίο (δηλ. την κατώτερη στρατιά των Αγγέλων) γεννιώνται οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Προς το παρόν θα ασχοληθούμε μ' αυτήν την τρίτη όψη.

αναγνώστης δεν πρέπει να ξεχνάει ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον ΛΟΓΟ και στον Δημιουργό, γιατί ο ένας είναι Πνεύμα και ο άλλος είναι Ψυχή. Ή όπως τον εκφράζει ο δρ. Ουάιλντερ: "Διάνοια και Λόγος είναι συνώνυμα, ο Νους όντας ανώτερος και σε στενή συγγένεια με το αγαθόν: το ένα είναι ανώτερη αντίληψη και το άλλο κατανόηση˙ το ένα είναι νοητικό και το άλλο φρενικό".

Ακόμα, σε αρκετά συστήματα ο Άνθρωπος θεωρήθηκε σαν ο *τρίτος Λόγος*. Το εσωτερικό νόημα της λέξης *Λόγος* (ομιλία ή λέξη, *Ρήμα*) είναι η απόδοση σε αντικειμενική έκφραση – όπως σε μια φωτογραφία – μιας κρυμμένης σκέψης. Ο *Λόγος* είναι ο καθρέφτης που αντανακλά τον ΘΕΙΟ ΝΟΥ και το Σύμπαν είναι ο καθρέφτης του Λόγου, αν και ο τελευταίος αποτελεί το *είναι* αυτού του Σύμπαντος. Όπως ο *Λόγος* αντανακλά τα πάντα στο Σύμπαν του Πληρώματος, έτσι και ο άνθρωπος αντανακλά στον εαυτό του όλα όσα βλέπει και βρίσκει στο δικό του Σύμπαν, την Γη. Είναι τα τρία Κεφάλια της Καμπάλα: "*unum intra alterum et alterum super alterum*" (*Ζοχάρ*, Εντά Ζούτα, κεφ. ΙΙ, 59. Δηλαδή «*το ένα μέσα στο άλλο και το καθένα πάνω απ' το άλλο*»). "Κάθε Σύμπαν (κόσμος ή πλανήτης) έχει τον δικό του Λόγο", λέει η δοξασία. Οι Αιγύπτιοι ονόμαζαν πάντα τον Ήλιο "μάτι του Όσιρη" και ο ίδιος ήταν ο *Λόγος*, ο πρωτογεννημένος, ή το φως που εκδηλώθηκε στον κόσμο, "που είναι ο Νους και η θεία διάνοια του Κρυμμένου". Μόνο με την επταπλή Ακτίνα αυτού του φωτός αποκτάμε επίγνωση του Λόγου μέσω του Δημιουργού, θεωρώντας τον δεύτερο σαν τον δημιουργό του πλανήτη μας και όλων όσα ανήκουν σ' αυτόν, και τον πρώτο σαν την καθοδηγούσα Δύναμη αυτού του "Δημιουργού", καλή και κακή ταυτόχρονα, πηγή του καλού και πηγή του κακού. Ο "Δημιουργός" *καθαυτός* δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός, αλλά οι διαφοροποιημένες του όψεις στην φύση τον κάνουν να παίρνει τον έναν ή τον άλλον χαρακτήρα. Κανένας ηλιακός θεός δεν έχει καμιά σχέση με τα αόρατα και άγνωστα Σύμπαντα που είναι σκορπισμένα στον χώρο. Η ιδέα εκφράζεται πολύ καθαρά στα "*Βιβλία του Ερμή*" και σε κάθε αρχαία λαϊκή παράδοση. Γενικά συμβολίζεται από τον Δράκοντα και τον Όφι: ο Δράκοντας του Καλού και ο Όφις του Κακού αντιπροσωπεύονταν στην Γη από την Μαγεία της δεξιάς και της αριστερής ατραπού. Στο επικό ποίημα της Φινλανδίας, το *Καλεβάλα*, δίνεται η προέλευση του Όφι του Κακού: γεννήθηκε από το "σάλιο του Σονογιατάρ... και προικίστηκε με ζωντανή Ψυχή από την Αρχή του Κακού", Χισί. Περιγράφεται μια μάχη ανάμεσα στα δυο, το "πράγμα του Κακού" (τον Όφι ή Μάγο) και τον Άτι, το Δράκοντα (το λευκό μάγο) Λεμμινκάϊνεν (*Ρουν*, XXVI, Τομ. ΙΙ, σελ. 432-436). Αυτός είναι ένας από τους επτά γιους της Ιλματάρ, της παρθένας "κόρης του αέρα", "που έπεσε από τον ουρανό στην θάλασσα" πριν από την Δημιουργία, δηλαδή Πνεύμα μεταμορφωμένο στην ύλη της αισθητήριας ζωής. Υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος νοήματος και αποκρυφιστικής σκέψης σ' αυτές τις λίγες γραμμές, που έχουν αποδοθεί θαυμάσια από το δρ. Τζ. Μ. Κρώφορντ του Τσιντσινάτι. Ο ήρωας Λεμμινκάϊνεν, ο καλός μάγος,

> Γκρεμίζει τον τοίχο με μαγική δύναμη,
> κομματιάζει τον φράκτη,
> διαλύει επτά πασσάλους,
> κάνει κομμάτια τον Φιδίσιο τοίχο.

Για μια σαφέστερη εξήγηση των αρχών, όπως περιέχονται οτον εσωτερισμό της *Μπάγκαβαντ Γκιτά* βλέπε τις σχετικές υποσημειώσεις [του Τ. Σούμπα Ρόου] που δημοσιεύθηκαν στον *Θεοσοφιστή*, Τομ. VIII, Μάρτιος, Απρίλιος και Ιούλιος, 1887.

Όταν το τέρας, χωρίς να δίνει σημασία…
ορμάει με το δηλητηριώδες στόμα του
Στο κεφάλι του Λεμμινκάϊνεν,
αλλά ο ήρωας γρήγορα αναθυμάται,
και προφέρει τις κυρίαρχες λέξεις της γνώσης,
λέξεις που έρχονται από μακρινές εποχές,
λέξεις που τον έμαθαν οι προγονοί του..."

Στην Κίνα, οι άνθρωποι του Φοχί (ή "Ουράνιου Ανθρώπου") ονομάζονται δώδεκα *Τ'ιεν-χουανγκ*, δώδεκα ιεραρχίες των Ντιάνι ή Αγγέλων, με ανθρώπινα Πρόσωπα και σώμα Δράκου. Ο δράκος αντιπροσωπεύει την *θεία Σοφία* ή Πνεύμα[14] και αυτοί δημιούργησαν ανθρώπους, ενσαρκωνόμενοι σε επτά μορφές από πηλό – χώμα και νερό – κατασκευασμένο στο σχήμα εκείνων των Τ'ιεν-χουάνγκ˙ μια τρίτη αλληγορία (συγκρίνατε με τα *Σύμβολα των Μπόντζ*). Οι δώδεκα ΑΙΣΙΡ των σκανδιναβικών Έντα κάνουν το ίδιο. Στην Μυστική Κατήχηση των Δρούσων της Συρίας – ένας μύθος που επαναλαμβάνεται λέξη προς λέξη από τις αρχσιότερες φυλές κοντά και γύρω στον Ευφράτη – οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν από τους "Γιους του θεού" που κατέβηκαν στην Γη όπου, αφού μάζεψαν επτά *Μανδραγόρες*, εμψύχωσαν αυτές τις ρίζες που από τότε έγιναν άνθρωποι.[15]

Όλες αυτές οι αλληγορίες δείχνουν μια και την αυτή προέλευση για την διπλή και την τριπλή φύση του ανθρώπου: διπλή, σαν αρσενικού και θηλυκού, είναι πνευματικής και ψυχικής ουσίας εσωτερικά και υλικής υφής εξωτερικά.

ΕΙΠΕ Η ΓΗ: "ΚΥΡΙΕ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ (Ήλιος), ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΙΟ.... ΣΤΕΙΛΕ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΧΟ (Γη). ΕΣΤΕΙΛΕΣ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΓΙΟΥΣ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (α). ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ

Έχει αναφερθεί επανειλημμένα ότι το Φίδι είναι το σύμβολο της σοφίας και της απόκρυφης γνώσης. "Το φίδι συνδέθηκε με τον θεό της σοφίας από τις αρχαιότερες εποχές για τις οποίες έχουμε κάποια ιστορική γνώση", γράφει ο Στάνιλαντ Γουέικ (*Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 73). "Αυτό το ζώο ήταν το ιδιαίτερο σύμβολο του Θωθ ή Ταυ... και όλων εκείνων των θεών, όπως ο Ερμής [;] και ο Σεθ, που μπορούν να συνδεθούν μαζί του. Αυτό ισχύει επίσης και για το τρίτο μέλος της αρχέγονης χαλδαϊκής τριάδας, Χέα ή Χόα. Σύμφωνα με τον σερ Χένρυ Ρώλινσον, οι πιο σημαντικοί τίτλοι αυτής της θεότητας αναφέρονται "στις λειτουργίες της, σαν η πηγή κάθε γνώσης και επιστήμης". Όχι μόνο είναι ο "νοήμων ιχθύς", αλλά το όνομα του μπορεί να διαβαστεί με δυο έννοιες, τόσο 'ζωή' όσο και 'όφις' [ένας μυημένος σοφός] και μπορεί να θεωρηθεί ότι "απεικονίζεται από τον μεγάλο όφι που κατέχει μια τόσο σημαντική θέση ανάμεσα στα σύμβολα των θεών στις μαύρες πέτρες που καταγράφουν τους Βαβυλώνιους ευεργέτες"'. Ο Ασκληπιός, ο Σέραπις, ο Πλούτωνας, ο Εσμούν και ο Χνεφ είναι όλοι θεότητες με τις ιδιότητες του φιδιού. Ο Ντιπουί λέει: "Είναι όλοι θεραπευτές, χορηγοί της υγείας, πνευματικής και φυσικής, και της *φώτισης*". Το στέμμα, το φτιαγμένο από μια ασπίδα, *Θέρμουθις*, ανήκει στην Ίσιδα, την θεά της Ζωής και της θεραπείας. Οι *Ουπανισάντ* περιέχουν μια πραγματεία πάνω στην *Επιστήμη των Όφεων*, με άλλα λόγια, την Επιστήμη της Απόκρυφης Γνώσης και οι Ναγκά του εξωτερικού Βουδισμού δεν είναι τα "μυθικά πλάσματα της φύσης των φιδιών... που είναι ανώτερα απ' τον άνθρωπο και θεωρούνται σαν προστάτες του νόμου του Βούδα", όπως πιστεύει ο Σλάγκιντβαϊτ, αλλά αληθινοί, ζωντανοί άνθρωποι, που μερικοί είναι ανώτεροι απ' τους ανθρώπους χάρη στην απόκρυφη γνώση τους και είναι οι προστάτες του νόμου του Βούδα στον βαθμό που ερμηνεύουν σωστά τα μεταφυσικά του δόγματα. Ενώ άλλοι είναι κατώτεροι ηθικά επειδή είναι μαύροι μάγοι. Επομένως σωστά διακηρύχθηκε ότι ο Γκαουταμά Βούδας "λέγεται πως [τους] δίδαξε ένα πιο φιλοσοφικό θρησκευτικό σύστημα απ' ό,τι στους ανθρώπους, οι οποίοι δεν ήταν αρκετά προχωρημένοι για να το κατανοήσουν κατά την εποχή της εμφάνισής του". (Ε. Σλάγκιντβαϊτ, *Βουδισμός στο Θιβέτ*, 1863, σελ. 31.)

Ο Μανδραγόρας είναι ο μανδραγόρας που αναφέρεται στην Βίβλο, της Ραχήλ και της Λείας. Είναι οι ρίζες του φυτού, σαρκώδεις, τριχωτές και μυτερές, που παριστάνουν χονδρικά τα άκρα ενός ανθρώπου, το σώμα, ακόμα και το κεφάλι. Οι μαγικές και μυστηριώδεις ιδιότητές του αναφέρονται σε παραδόσεις και έργα από τις πιο αρχαίες εποχές. Από την Ραχήλ και την Λεία, που έκαναν μ' αυτόν μαγεία, μέχρι τον Σαίξπηρ ο οποίος μιλάει για ούρλιασμα – "....σαν του μανδραγόρα όταν ξεριζώνεται απ' την γη, που όταν το ακούν οι ζωντανοί θνητοί τρελαίνονται..." (*Ρωμαίος και Ιουλιέτα*, Πράξη Δ', σκ. 3, 1.47) – ο μανδραγόρας είναι το κατ' εξοχήν μαγικό φυτό.

Αυτές οι ρίζες χωρίς κορμό και με μεγάλα φύλλα που φυτρώνουν απ' την κορυφή της ρίζας, σαν ένα τεράστιο τσουλούφι, δεν μοιάζουν καθόλου με άνθρωπο, αν τις βρει κανείς στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Μικρά Ασία ή στην Συρία. Αλλά στο νησί της Κρήτης και στην Καραμανία, κοντά στην πόλη των Αδάνων, έχουν μια θαυμάσια ανθρώπινη μορφή και πωλούνται πανάκριβα σαν φυλακτά. Τις φοράνε, επίσης, οι γυναίκες σαν φυλακτό ενάντια στην στειρότητα και για άλλους λόγους. Είναι πολύ αποτελεσματικές στην *Μαύρη Μαγεία*.

ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ, ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΕ ΝΙΩΘΕΙ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΣ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΣΟΥ, ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥΣ, ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΣΟΥ, ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΣΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ (β). ΣΤΕΙΛΕ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΥΠΗΡΕΤΗ ΣΟΥ ΤΟ ΙΔΙΟ!" (γ)

(α) Ο "Κύριος της Σοφίας" είναι ο Ερμής, ή Μπούντα.

Το σύγχρονο Σχόλιο εξηγεί τα λόγια σαν μια αναφορά σε ένα γνωστό αστρονομικό γεγονός, ότι ο Ερμής δέχεται επτά φορές περισσότερο φως και θερμότητα απ' τον Ήλιο απ' ό,τι η Γη, ή ακόμα και η όμορφη Αφροδίτη, που δέχεται την διπλή ποσότητα από εκείνη της ασήμαντης Σφαίρας μας. Το γεγονός ότι αυτό ήταν γνωστό στην αρχαιότητα συνάγεται από την προσευχή του "Πνεύματος της Γης" προς τον Ήλιο, όπως δίνεται στο κείμενο.[16] Ο Ήλιος, όμως, αρνείται να κατοικήσει την σφαίρα, επειδή δεν είναι ακόμα έτοιμη για να δεχτεί ζωή.

Ο Ερμής, σαν αστρολογικός πλανήτης, είναι ακόμα πιο απόκρυφος και μυστηριώδης από την Αφροδίτη. Ταυτίζεται με τον Μαζνταίο Μίθρα, το πνεύμα ή θεό "που τοποθετήθηκε ανάμεσα στον Ήλιο και στην Σελήνη, αιώνιος σύντροφος του Ηλίου της Σοφίας". Ο Παυσανίας αναφέρει ότι είχε έναν κοινό βωμό με τον Δία. (*Ελλάδος Περιήγησις*, βιβλ. πέμπτο, όπως αναφέρεται από τον ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων*, IV, 161.) Έχει φτερά για να δείχνει ότι ακολουθεί τον Ήλιο στην πορεία του και ονομαζόταν Αγγελιαφόρος και Λύκος του Ήλιου, "*solaris luminis particeps*" ["*μέτοχος του ηλιακού φωτός*"]. Ήταν ο οδηγός και ο κλητήρας Ψυχών, ο "μεγάλος Μάγος" και ο Ιεροφάντης. Ο Βιργίλιος τον παρουσιάζει να παίρνει "την ράβδο του για να καλέσει απ' τον Άδη τις ψυχές τις πεσμένες εκεί: "*tum vigram capit, hac animas ille evocat Orco*". (*Αινειάδα*, IV, 242. *Τότε παίρνει το ραβδί του και μ' αυτό καλεί τις ψυχές από τον Άδη*. Βλέπε επίσης 21ο Φάργκαρντ του *Βεντιντάντ* περί της ουράνιας φρουράς.) Αυτός είναι ο χρυσόχρωμος Ερμής, ο *χρυσοφαής Ερμής* τον οποίο οι Ιεροφάντες απαγορεύεται να αναφέρουν. Στην ελληνική μυθολογία συμβολίζεται με έναν απ' τους σκύλους (επαγρύπνηση), που φυλάνε το ουράνιο κοπάδι (απόκρυφη σοφία), ή από τον Ερμή Άνουβη ή πάλι από τον Αγαθοδαίμονα. Αυτός είναι ο Άργος που φυλάει την Γη και τον οποίον αυτή η τελευταία θεωρεί λαθεμένα σαν τον ίδιο τον Ήλιο. Ο αυτοκράτορας Ιουλιανός προσευχόταν κάθε νύχτα στον Ήλιο με την μεσολάβηση του Ερμή, γιατί όπως λέει ο Βόσιους:

> Όλοι οι θεολόγοι συμφωνούν στην άποψη ότι ο Ερμής και ο Ήλιος είναι ένα.... Αυτός ήταν ο πιο ευφράδης και ο πιο σοφός απ' όλους τους θεούς, πράγμα που δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη, αφού ο Ερμής βρίσκεται τόσο κοντά στην Σοφία και στο Λόγο του θεού [του Ήλιου] ώστε συχνά τον ταύτιζαν και με τα δυο. (*Η αρχή και η εξέλιξη της Ειδωλολατρείας*, Βιβλ. Δεύτερο, σελ. 139 της 2ης έκδ.)

Σύμφωνα με τα πιο σαφή λόγια του Σχολίου:

"Η Σφαίρα, ωθούμενη σε κίνηση από το Πνεύμα της Γης και τους έξι βοηθούς του, παίρνει όλες τις ζωτικές δυνάμεις, την ζωή και τις δυνάμεις της από το Πνεύμα του Ήλιου, με την μεσολάβηση των επτά πλανητικών Ντιάνι. Αυτοί είναι οι αγγελιαφόροι του Φωτός και της ζωής".

"Όπως καθεμιά απ' τις επτά περιοχές της Γης, καθένας από τους επτά[17] *Πρωτογεννημένους [τις πρωταρχικές ανθρώπινες ομάδες] δέχεται το φως και την ζωή απ' το δικό του ιδιαίτερο Ντιάνι, πνευματικά, και από το ανάκτορο [οίκο, πλανήτη] αυτού του Ντιάνι, φυσικά. Το ίδιο και οι επτά*

Ο Κοπέρνικος έγραψε για τις *Περιστροφές της Ουράνιας Σφαίρας* τον δέκατο έκτο αιώνα και το Ζοχάρ – έστω και αν συντάχθηκε από τον Μοσέ ντε Λεόν κατά τον δέκατο τρίτο αιώνα – αναφέρει: "Στο βιβλίο του Χαμμαννουνάχ, του Παλιού (ή Αρχαίου), μαθαίνουμε.... ότι η Γη στρέφεται γύρω από τον εαυτό της με την μορφή ενός κύκλου˙ ότι μερικοί βρίσκονται στην κορυφή, οι άλλοι κάτω˙ ότι.... υπάρχουν μερικές χώρες πάνω στην Γη που φωτίζονται, ενώ άλλες βρίσκονται στο σκοτάδι· αυτές έχουν μέρα όταν οι προηγούμενες έχουν νύχτα και υπάρχουν χώρες στις οποίες είναι συνεχώς ημέρα ή στις οποίες η νύχτα κρατάει μόνο λίγα λεπτά". (Ζοχάρ, III, φυλλάδιο 10α, όπως αναφέρεται στο έργο του Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 139.)

"Όπως επάνω έτσι και κάτω", είναι το θεμελιώδες αξίωμα της απόκρυφης φιλοσοφίας. Αφού ο Λόγος είναι επταπλός, δηλαδή μέσω του Κόσμου εμφανίζεται σαν επτά Λόγοι κάτω από επτά διαφορετικές μορφές ή, όπως διδάσκουν οι διαβασμένοι μπραχμάνοι, "καθένας απ' αυτούς είναι η κεντρική μορφή ενός απ' τους επτά κύριους κλάδους της αρχαίας σοφίας-θρησκείας" και αφού οι επτά αρχές που αντιστοιχούν στις επτά ξεχωριστές καταστάσεις του Πραγκνιά, ή συνείδησης, σχετίζονται με τις επτά καταστάσεις της ύλης και τις επτά μορφές της δύναμης, τότε η διαίρεση αυτή πρέπει να είναι ίδια σε όλα όσα αφορούν την Γη.

μεγάλες Φυλές που γεννιούνται σ' αυτήν. Η πρώτη γεννιέται κάτω από τον Ήλιο, η δεύτερη κάτω από τον Μπριχασπάτι [Δία], η τρίτη κάτω από τον Λοχιτόνγκα [με 'πύρινο σώμα', Αφροδίτη ή Σουκρά], η τέταρτη κάτω από τον Σόμα [η Σελήνη, επίσης η Σφαίρα μας, η Τέταρτη Σφαίρα όντας γεννημένη κάτω από την Σελήνη και απ' αυτήν] και τον Σάνι, Κρόνο, Κρουρά-λοτσάνα [με το κακό μάτι] και τον Ασίτα [ο σκοτεινός], η πέμπτη κάτω από τον Μπούντχα [Ερμή]".

"Το ίδιο επίσης και με κάθε άνθρωπο και κάθε 'άνθρωπο' μέσα στον άνθρωπο [κάθε αρχή]. Καθένας παίρνει την ιδιαίτερη ποιότητά του από το πρωταρχικό του [το πλανητικό πνεύμα], επομένως κάθε άνθρωπος είναι μια επτάδα [ή ένας συνδυασμός αρχών, που καθεμιά έχει την προέλευσή της σε μια ιδιότητα εκείνου του ιδιαίτερου Ντιάνι]. Κάθε ενεργός ισχύς ή δύναμη της Γης έρχεται σ' αυτήν από έναν απ' τους επτά Κυρίους. Το φως έρχεται μέσω του Σουκρά [Αφροδίτης], που δέχεται μια τριπλή ποσότητα και δίνει το ένα τρίτο της στην Γη'.[18] Γι' αυτό οι δυο τους ονομάζονται 'Δίδυμες αδελφές', αλλά το Πνεύμα της Γης υπακούει στον 'Κύριο' του Σουκρά. Οι σοφοί μας απεικονίζουν τις δυο Σφαίρες, την μια επάνω και την άλλη κάτω από το διπλό Σημείο [την αρχική Σβάστικα στερημένη από τους τέσσερις βραχίονες της, ή τον σταυρό +".[19]

Το "διπλό σημείο", όπως γνωρίζει κάθε σπουδαστής του Αποκρυφισμού, είναι το σύμβολο της αρσενικής και θηλυκής αρχής στην Φύση, του θετικού και του αρνητικού, γιατί η Σβάστικα ή 卐 είναι όλα αυτά και πολύ περισσότερα. Όλος ο αρχαίος κόσμος, ακόμα και μετά την γέννηση της Αστρονομίας – που μεταβιβάστηκε στην Τέταρτη Φυλή από έναν απ' τους θείους βασιλείς της θείας Δυναστείας – και επίσης της Αστρολογίας, παρίστανε στους αστρονομικούς πίνακες την Αφροδίτη σαν μια Σφαίρα τοποθετημένη πάνω από έναν Σταυρό και την Γη σαν μια Σφαίρα κάτω από έναν Σταυρό. Το εσωτερικό νόημα είναι: "Η Γη έπεσε σε αναπαραγωγή ή στην παραγωγή του είδους της μέσω σεξουαλικής ένωσης". Αλλά τα μετέπειτα Δυτικά έθνη δεν παρέλειψαν να δώσουν μια τελείως διαφορετική ερμηνεία. Μέσω των μυστικιστών τους – που καθοδηγούνταν από το φως της Λατινικής Εκκλησίας – ερμήνευσαν ότι το σύμβολο σημαίνει πως η Γη μας και τα πάντα σ' αυτήν λυτρώθηκαν από τον Σταυρό, ενώ η Αφροδίτη (αλλιώς Λούσιφερ, Εωσφόρος, ή Σατανάς) ταλαντεύεται πάνω του. Η Αφροδίτη είναι ο πιο απόκρυφος, πανίσχυρος και μυστηριώδης από τους πλανήτες, ένας πλανήτης του οποίου η επίδραση πάνω στην Γη και η σχέση του μαζί της είναι πολύ σημαντική. Στον εξωτερικό μπραχμανισμό η Αφροδίτη ή Σουκρά – μια αρσενική θεότητα[20] – είναι γιος του Μπρίγκου, ενός από τους Πρατζαπάτι και σοφού των *Βέντα* και είναι Ντάιτια-Γκουρού ή ιερέας-καθοδηγητής των αρχέγονων γιγάντων. Ολόκληρη η ιστορία του "Σουκρά" που υπάρχει στα *Πουρανά* αναφέρεται στην Τρίτη και στην Τέταρτη Φυλή. Όπως λέει το Σχόλιο:

> *«"Μέσω του Σουκρά οι "διπλοί" [οι Ερμαφρόδιτοι] της Τρίτης* [Ριζικής Φυλής] δημιουργήθηκαν από τους πρώτους Ίδρωτο-γεννημένους". Γι' αυτό παριστάνεται κάτω από το σύμβολο του ⊖ [κύκλος και διάμετρος] *κατά την διάρκεια της Τρίτης [Φυλής] και του* ⦶ *κατά την διάρκεια της Τέταρτης".*

Αυτό χρειάζεται επεξήγηση. Η διάμετρος, όταν βρίσκεται απομονωμένη σε έναν κύκλο, αντιπροσωπεύει την θηλυκή φύση, τον πρώτο ιδεατό Κόσμο, τον αυτογεννημένο και αυτογονιμοποιημένο από το συμπαντικά διάχυτο Πνεύμα της Ζωής και έτσι αναφέρεται επίσης στην πρωταρχική Ριζική Φυλή. Γίνεται ανδρόγυνος, καθώς οι Φυλές και όλα πάνω στην Γη αναπτύσσουν την φυσική μορφή τους, και το σύμβολο μετατρέπεται σε κύκλο με μια διάμετρο απ' την οποία ξεκινάει μια κάθετη γραμμή, έκφραση του αρσενικού και του θηλυκού, που είναι ακόμα αδιαχώριστα. Αυτό είναι το πρώτο και αρχαιότερο αιγυπτιακό Ταυ *Τ*,·ενώ στην συνέχεια γίνεται +,

---

Η επιστήμη διδάσκει ότι η Αφροδίτη δέχεται απ' τον Ήλιο δύο φορές περισσότερο φως και θερμότητα απ' ό,τι η Γη. Γι' αυτό αυτός ο πλανήτης, πρόδρομος της αυγής και του δειλινού, ο πιο ακτινοβόλος απ' όλους τους πλανήτες, λέγεται ότι δίνει στην Γη το ένα τρίτο της ποσότητας που δέχεται, αφήνοντας τα δύο μέρη για τον εαυτό του. Αυτό έχει τόσο απόκρυφη όσο και αστρονομική σημασία.

Η Αφροδίτη είναι έτσι ♀, η Γη ♁.

Στην εσωτερική φιλοσοφία είναι αρσενικός και θηλυκός, ή ερμαφρόδιτος, εξ αυτού και η γενειοφόρος Αφροδίτη της μυθολογίας.

αρσενικό-θηλυκό χωρισμένα[21] και υποκείμενα σε αναπαραγωγή. Η Αφροδίτη (ο πλανήτης) συμβολίζεται με το σημείο ενός κύκλου πάνω στον σταυρό, που δείχνει ότι προΐσταται πάνω στην φυσική γέννηση του ανθρώπου. Οι Αιγύπτιοι συμβόλιζαν το Ανχ, "ζωή", με τον σταυρό με λαβή ή ☥, που είναι απλώς μια άλλη μορφή της Αφροδίτης (Ίσιδας) ☥ και σήμαινε εσωτερικά ότι η ανθρωπότητα και κάθε ζωική ζωή βγήκε από τον θείο πνευματικό κύκλο και έπεσε σε φυσική αρσενική και θηλυκή γέννηση. Αυτό το σημείο, από το τέλος της Τρίτης Φυλής, έχει το ίδιο φαλλικό νόημα με το "*δένδρο* της ζωής" στην Εδέμ. Η *Άνουκις*, μια μορφή της Ίσιδας, είναι η θεά της ζωής και το Ανχ το πήραν οι Εβραίοι από τους Αιγυπτίους και το εισήγαγε ο Μωυσής, ο οποίος είχε μελετήσει την Σοφία των ιερέων της Αιγύπτου μαζί με άλλες μυστικές λέξεις. Η λέξη Ανχ στα Εβραϊκά με την προσωπική κατάληξη σημαίνει η "ζωή μου", η ύπαρξή μου, που "είναι η προσωπική αντωνυμία "Άνοχι" από το όνομα της Αιγύπτιας θεάς *Άνουκις*.[22]

Σε μια από τις πιο αρχαίες Κατηχήσεις της Νότιας Ινδίας, στην περιοχή του Μάντρας, η ερμαφρόδιτη θεά Αρντανάρι έχει τον σταυρό με την λαβή, την Σβάστικα, το "αρσενικό και θηλυκό σημείο", ακριβώς στο κέντρο της, για να υποδηλώνει την προσεξουαλική κατάσταση της Τρίτης Φυλής (βλέπε Έντουαρντ Μουρ, *Ινδικό Πάνθεο*). Ο Βίσνου που τώρα απεικονίζεται με έναν λωτό να φυτρώνει απ' τον αφαλό του – ή το Σύμπαν του Μπράχμα να προβάλλει από το κεντρικό σημείο Νάρα – σε μια από τις αρχαιότερες γλυφές εμφανίζεται με δυο φύλα (Βίσνου και Λακσμί), στεκόμενος σε ένα φύλλο λωτού που πλέει πάνω στο νερό, το οποίο ανυψώνεται σε ημικύκλιο και χύνεται μέσα από την Σβάστικα, "την πηγή της γέννησης" ή της καθόδου του ανθρώπου.

Πυθαγόρας ονόμαζε τον Σουκρά-Αφροδίτη *Sol alter*, "*άλλος Ήλιος*". Από τα "επτά ανάκτορα του Ήλιου" εκείνο του Λούσιφερ-Αφροδίτης είναι το *τρίτο* κατά την χριστιανική και ιουδαϊκή Καμπάλα, ενώ το *Ζοχάρ* τοποθετεί σ' αυτό την διαμονή του *Σαμμαήλ*. Σύμφωνα με την Απόκρυφη Δοξασία αυτός ο πλανήτης είναι το αρχέτυπο της Γης μας και το πνευματικό της πρότυπο. Έτσι, το άρμα του Σουκρά (Αφροδίτης-Λούσιφερ) λέγεται ότι σύρεται από μια ογδοάδα "*γηινογεννημένων αλόγων*", ενώ τα άτια των αρμάτων των άλλων πλανητών είναι διαφορετικά.

"Κάθε αμάρτημα που διαπράττεται πάνω στην Γη το νιώθει ο Ουσάνα-Σουκρά. Ο Γκουρού των Ντάιτια είναι το Προστατευτικό Πνεύμα Γης και Ανθρώπων. Κάθε αλλαγή στον Σουκρά γίνεται αισθητή και αντανακλάται από την Γη".

Έτσι, ο Σουκρά ή Αφροδίτη εμφανίζεται σαν ο δάσκαλος των Ντάιτια, των γιγάντων της Τέταρτης Φυλής, που στην ινδική αλληγορία απέκτησαν κάποτε την κυριαρχία όλης της Γης και νίκησαν τους μικρότερους θεούς. Οι Τιτάνες της Δυτικής αλληγορίας σχετίζονται το ίδιο στενά με την Αφροδίτη-Λούσιφερ, που αργότερα από τους χριστιανούς ταυτίστηκε με τον Σατανά. Έτσι, επειδή η Αφροδίτη, παρόμοια με την Ίσιδα, παριστανόταν με κέρατα αγελάδας στο κεφάλι, το σύμβολο της μυστικής Φύσης και ένα σύμβολο που είναι μετατρέψιμο και υποδηλώνει την Σελήνη – αφού αυτές ήταν σεληνιακές θεές – γι' αυτό τώρα το σύμβολο του πλανήτη τοποθετείται από τους θεολόγους ανάμεσα στα κέρατα του μυστικού Λούσιφερ.[23] Εξαιτίας της φανταστικής ερμηνείας της

Γι' αυτό, αν παραμεριστεί η θρησκεστικό-μεταφυσική όψη του, ο Σταυρός των χριστιανών είναι συμβολικά περισσότερο φαλλικός από την παγανιστική Σβάστικα. Βλέπε και αρχικές σελίδες του Τομ. 1.

Ο Σταυρός με λαβή είναι το αστρονομικό πλανητικό σύμβολο της Αφροδίτης, "υποδηλώνει την ύπαρξη επίτοκης ενέργειας με την σεξουαλική έννοια και αυτή ήταν μια από τις ιδιότητες της Ίσιδας, της Μητέρας, της Εύας, Χαβά ή Μητέρας-Γης και αναγνωριζόταν από όλους τους αρχαίους λαούς με τον έναν ή τον άλλον τρόπο έκφρασης". (Από ένα σύγχρονο καμπαλιστικό χειρόγραφο.)

Ο Αθήναιος [*Δειπνοσοφιστές*, Βιβλ. Δέκατο, 454] δείχνει ότι το πρώτο γράμμα του ονόματος του Σατανά την αρχαία εποχή συμβολιζόταν από ένα τόξο και μια ημισέληνο και μερικοί Ρωμαιοκαθολικοί, καλοί και ευγενείς άνθρωποι, θα μπορούσαν να πείσουν το κοινό ότι οι Μουσουλμάνοι διάλεξαν σαν σχήμα του εθνικού όπλου τους την ημισέληνο ακριβώς προς τιμήν των μηνισκόμορφων κεράτων του Λούσιφερ. Από την εποχή της εγκαθίδρυσης του ρωμαιοκαθολικού δογματισμού, η Αφροδίτη ταυτιζόταν πάντα με τον Σατανά και τον Λούσιφερ (Εωσφόρο), ή τον μεγάλο Δράκοντα, χωρίς καμιά αιτία και λογική. Όπως έδειξαν οι συμβολολόγοι και οι αστρονόμοι, ο συσχετισμός ανάμεσα στο φίδι και στην ιδέα του σκότους έχει μια αστρονομική βάση. Η θέση την οποία καταλάμβανε κάποτε ο αστερισμός του Δράκοντα, έδειχνε ότι ο Μεγάλος Όφις ήταν ο κυβερνήτης της νύχτας. Ο αστερισμός αυτός βρισκόταν προηγουμένως στο κέντρο ακριβώς του ουρανού και είναι τόσο εκτεταμένος ώστε ονομαζόταν Μεγάλος Δράκοντας. Το σώμα του απλώνεται σε επτά σημεία του Ζωδιακού και ο Ντυπουί – όπως αναφέρει ο Στάνιλαντ Γουέικ – που

αρχαϊκής παράδοσης, η οποία αναφέρει πως η Αφροδίτη αλλάζει ταυτόχρονα (γεωλογικά) με την Γη, πως οτιδήποτε συμβαίνει στην μια, συμβαίνει και στην άλλη˙ γι' αυτό, λοιπόν, ο Αγ. Αυγουστίνος το επαναλαμβάνει, αποδίδοντας τις σοβαρές αλλαγές της μορφής, του χρώματος, ακόμα και των τροχιών, σ' αυτόν τον θεολογικά υφασμένο χαρακτήρα της Αφροδίτης-Λούσιφερ. Προχωράει, μάλιστα, στην ευσεβή φαντασία του τόσο, ώστε να συνδέσει τις τελευταίες αλλαγές του πλανήτη με τον μυθικό Κατακλυσμό του Νώε που υποτίθεται ότι συνέβη 1796 χρόνια π.Χ. (*Πολιτεία του Θεού*, XXI, κεφ. VIII).

Επειδή η Αφροδίτη δεν έχει δορυφόρους, δηλώνεται αλληγορικά ότι ο "Ασπχουτζίτ" (αυτός "πλανήτης") υιοθέτησε την Γη, τον απόγονο της Σελήνης, "που ξεπέρασε σε μέγεθος το γονέα του και δημιούργησε πολλά προβλήματα", μια αναφορά στον απόκρυφο δεσμό ανάμεσα στις δυο. Ο Κυβερνήτης του (πλανήτη) Σουκρά[24] αγάπησε το υιοθετημένο παιδί τόσο πολύ, ώστε ενσαρκώθηκε σαν Ουσάνα και του έδωσε τέλειους νόμους, οι οποίοι παραμελήθηκαν και απορρίφθηκαν στις μετέπειτα εποχές. Στο *Χαριβάνσα* μια άλλη αλληγορία αναφέρει ότι ο Σουκρά πήγε στον Σίβα ζητώντας του να προστατέψει τους μαθητές του, τους Ντάιτια και Άσουρα, από τους επιτιθέμενους θεούς και ότι, για να πετύχει τον σκοπό του, εκτέλεσε μια τελετή Γιόγκα "εισπνέοντας τον καπνό άχυρων με το κεφάλι προς τα κάτω για 1.000 χρόνια". Αυτό αναφέρεται σε μια μεγάλη απόκλιση του άξονα της Αφροδίτης (ανερχόμενη σε 50 μοίρες) και στο γεγονός ότι περιβάλλεται από αιώνια νέφη. Αλλά σχετίζεται μόνο με την φυσική σύσταση του πλανήτη. Ο Απόκρυφος μυστικισμός ασχολείται με τον Κυβερνήτη, τον εμψυχώνοντα Ντιάνι-Τσόχαν. Η αλληγορία που αναφέρει ότι, επειδή ο Βίσνου σκότωσε την μητέρα του Σουκρά, αυτός τον καταράστηκε να ξαναγεννηθεί επτά φορές πάνω στην Γη, είναι γεμάτη με απόκρυφο φιλοσοφικό νόημα. Δεν αναφέρεται στους Αβατάρα του Βίσνου, αφού ο αριθμός τους είναι εννιά, ενώ ο δέκατος δεν έχει έρθει ακόμα, αλλά αναφέρεται στις Φυλές πάνω στην Γη. Η Αφροδίτη ή Λούσιφερ (επίσης Σουκρά και Ουσάνα) ο πλανήτης, είναι ο φωτοφόρος της Γης μας, τόσο με την φυσική όσο και με την μυστικιστική έννοια. Οι χριστιανοί το γνώριζαν πολύ καλά την πρώτη εποχή, αφού ένας από τους πρώτους πάπες της Ρώμης είναι γνωστός με το Ποντιφικό του όνομα σαν Λούσιφερ (Εωσφόρος).

"Κάθε κόσμος έχει το συνοδό αστέρι του και τον αδελφό πλανήτη. Έτσι η Γη είναι το υιοθετημένο παιδί και ο νεότερος αδελφός της Αφροδίτης, αλλά οι κάτοικοί της έχουν το δικό τους είδος.... Όλα τα νοήμονα πλήρη όντα [πλήρεις επταπλοί άνθρωποι ή ανώτερα όντα] φτιάχτηκαν, στην αρχή, με μορφές και οργανισμούς σε πλήρη αρμονία με την φύση και την κατάσταση της σφαίρας που κατοικούσαν".[25]

"βλέπει στον Δράκοντα της Αποκάλυψης μιας αναφορά στον ουράνιο όφι", παρατηρεί ότι "δεν είναι εκπληκτικό που ένας αστερισμός τόσο εκτεταμένος παρουσιάστηκε από τον συγγραφέα αυτού του βιβλίου σαν ένας μεγάλος δράκος με επτά κεφάλια, που άρπαξε το ένα τρίτο των άστρων από τον ουρανό και το πέταξε στην γη". (Ντυπουί, *Προέλευση όλων των λατρειών*, Τομ. III, σελ. 255). Μόνο που ο Ντυπουί δεν κατάλαβε ποτέ γιατί ο Δράκοντας, που κάποτε ήταν το πολικό άστρο – το σύμβολο του "Οδηγού", Γκουρού και διευθυντή – υποβιβάστηκε τόσο πολύ από τους μεταγενέστερους. "Οι θεοί των πατέρων μας, είναι οι δικοί μας δαίμονες", λέει μια ασιατική παροιμία. Όταν ο Δράκοντας έπαψε να είναι ο οδηγός αστέρας, η καθοδηγούσα αστρική θεότητα, τότε μοιράστηκε την μοίρα όλων των άλλων πεσμένων θεών. Ο Μπούνσεν μας λέει ότι ο Σεθ και ο Τυφώνας ήταν κάποτε "ένας μεγάλος θεός που ετιμάτο σε ολόκληρη την Αίγυπτο και ο οποίος προσέφερε στους βασιλείς της δέκατης όγδοης και δέκατης ένατης δυναστείας τα σύμβολα της ζωής και της ισχύος... Αλλά στην συνέχεια, κατά την διάρκεια της εικοστής δυναστείας, τον αντιμετώπισσν ξαφνικά σαν έναν κακό δαίμονα σε τέτοιον βαθμό, ώστε οι εικόνες και το όνομα του σβήστηκσν από όλα τα μνημεία και τις επιγραφές, όπου ήταν δυνατόν". [*Ο Θεός στην Ιστορία*, Τομ. II, σελ. 55]. Ο αληθινός απόκρυφος λόγος θα δοθεί σ' αυτές τις σελίδες.

Ο Σουκρά είναι ο γιος του Μπχρίγκου του μεγάλου Ρίσι και ενός από τους επτά Πρατζαπάτι, του ιδρυτή της Φυλής των Μπαργκαβά στην οποία γεννήθηκε ο Παρασού-Ράμα.

Αυτή είναι μια φανερή αντίθεση με τον Σβέντενμποργκ ο οποίος είδε στην "πρώτη Γη του αστρικού κόσμου" κατοίκους ντυμένους όπως οι χωρικοί της Ευρώπης και στην Τέταρτη Γη γυναίκες ντυμένες σαν βοσκοπούλες σε μπαλ μασκέ. Ακόμα και ο διάσημος αστρονόμος Χύγκενς εργάστηκε κάτω από την λαθεμένη άποψη ότι άλλοι κόσμοι και πλανήτες έχουν τα ίδια ταυτόσημα όντα σαν αυτά που ζουν πάνω στην Γη μας, που κατέχουν τις ίδιες μορφές, αισθήσεις, ικανότητα σκέψης, τέχνες, επιστήμες, κατοικίες, ακόμα και τα ίδια υφάσματα για τα ρούχα που φοράνε! (*Θεωρία του Κόσμου*) Για μια σαφέστερη κατανόηση της δήλωσης ότι η Γη "είναι ο απόγονος της Σελήνης", βλέπε Τόμος I, Στάντζα VI.

"Οι Σφαίρες Ύπαρξης, ή κέντρα ζωής, που είναι απομονωμένοι πυρήνες οι οποίοι τρέφουν τους ανθρώπους και τα ζώα τους, είναι αναρίθμητες, ούτε μια δεν μοιάζει με την αδελφή-σύντροφό της ή με καμιά άλλη στους δικούς της ιδιαίτερους απογόνους".[26]

"Όλες έχουν μια διπλή υλική και πνευματική φύση".

"Τα πυρήνια είναι αιώνια και διαρκή˙ οι πυρήνες είναι περιοδικοί και πεπερασμένοι. Τα πυρήνια αποτελούν μέρος του απόλυτου. Είναι οι πολεμίστρες εκείνου του μαύρου απόρθητου φρουρίου που μένει παντοτινά κρυμμένο από την ανθρώπινη ή ακόμα και από την ντιανική όραση. Οι πυρήνες είναι το φως της αιωνιότητας που ξεφεύγει απ' αυτό".

"Αυτό ακριβώς το ΦΩΣ είναι που συμπυκνώνεται στις μορφές των 'Κυρίων του Όντος' – οι πρώτοι και ανώτεροι απ' τους οποίους είναι συλλογικά ο ΤΖΙΒΑΤΜΑΝ, ή Πρατιαγκάτμαν [ο οποίος αναφέρεται συμβολικά ότι προβάλλει από το Παραμπράχμαν. Είναι ο Λόγος των Ελλήνων φιλοσόφων, που εμφανίζεται στην αρχή κάθε νέου Μανβαντάρα]. Απ' αυτούς – σχηματισμένες από τα συνεχώς ενοποιούμενα κύματα αυτού του φωτός, που στο αντικειμενικό πεδίο γίνεται χονδροειδής ύλη – προβάλλουν προς τα κάτω οι αναρίθμητες ιεραρχίες των Δημιουργικών Δυνάμεων, μερικές άμορφες, άλλες με την δική τους ξεχωριστή μορφή, άλλες πάλι – οι κατώτερες [Στοιχειακά] – χωρίς δική τους μορφή, αλλά παίρνοντας κάθε μορφή σύμφωνα με τις συνθήκες του περιβάλλοντος".

"Επομένως δεν υπάρχει παρά ένας Απόλυτος Ουπάντι [βάση] με την πνευματική έννοια, από τον οποίο, πάνω στον οποίον και μέσα στον οποίον δομούνται για μανβανταρικούς σκοπούς τα αναρίθμητα βασικά κέντρα στα οποία προχωρούν οι συμπαντικές, κυκλικές και ατομικές Εξελίξεις κατά την διάρκεια της ενεργού περιόδου".

"Οι εμψυχώνουσες Διάνοιες που ζωοποιούν αυτά τα διάφορα κέντρα του Όντος, από τους ανθρώπους πέραν της Μεγάλης Οροσειράς[27] *αναφέρονται αδιακρίτως σαν Μάνου, Ρίσι, Πιτρί,*[28] *Πρατζαπάτι κ.τ.λ. και σαν Ντιάνι-Μπούντα, Τσόχαν, Μελά [πύρινοι θέροι], Μποντισάττβα,*[29] *κ.τ.λ., από τους ανθρώπους αυτής της περιοχής. Οι πραγματικά αδαείς τις αποκαλούν θεούς, οι μορφωμένοι βέβηλοι τις θεωρούν σαν τον έναν Θεό και οι σοφοί, οι Μυημένοι, τιμούν σ' αυτές μόνο τις μανβανταρικές εκδηλώσεις ΕΚΕΙΝΟΥ το οποίο ούτε οι Δημιουργοί μας [οι Ντιάνι-Τσόχαν] ούτε τα πλάσματά τους μπορούν ποτέ να αναλύσουν ή να γνωρίσουν κάτι σχετικά μ' αυτό. Το ΑΠΟΛΥΤΟ δεν μπορεί να οριστεί και κανένας θνητός ή αθάνατος δεν το είδε ούτε το κατανόησε κατά την διάρκεια των περιόδων Ύπαρξης. Το μεταβλητό δεν μπορεί να γνωρίσει το Αμετάβλητο, ούτε μπορεί εκείνο που ζει να συλλάβει την Απόλυτη Ζωή"·*

"Επομένως ο άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίσει τα ανώτερα όντα περισσότερο απ' ό,τι μπορεί να γνωρίσει τους προγεννήτορές του". "Ούτε θα τα λατρεύει", αλλά οφείλει να μάθει πώς ήρθε στον κόσμο.

Ο αριθμός Επτά, ο πιο θεμελιώδης αριθμός απ' όλους τους άλλους σε κάθε εθνικό θρησκευτικό σύστημα, από την Κοσμογονία μέχρι τον άνθρωπο, πρέπει να έχει κάποιον λόγο ύπαρξης. Απαντάται ανάμεσα στους αρχαίους Αμερικανούς με την ίδια εξέχουσα σημασία όσο και ανάμεσα στους αρχαίους Αρίους και Αιγυπτίους. Το θέμα θα αναλυθεί πλήρως στο δεύτερο μέρος

Αυτή είναι μια πιο σύγχρονη ερμηνεία. Προστίθεται στο αρχαίο Σχόλιο για καλύτερη κατανόηση από μέρους εκείνων των σπουδαστών που μελετούν την εσωτερική Κοσμογονία, αφού πέρασαν πρώτα μέσα από την Δυτική μόρφωση. Οι παλιότερες ερμηνείες είναι υπερβολικά γεμάτες με επίθετα και παρομοιώσεις, ώστε δεν θα γίνονταν εύκολα κατανοητές.

"Πέραν" της Μεγάλης Οροσειράς σημαίνει, στην περίπτωση αυτή, την Ινδία, η οποία βρίσκεται στην Πέραν των Ιμαλαΐων περιοχή για εκείνους που ζουν στην Ένθεν των Ιμαλαίων περιοχή [το Θιβέτ].

Χρησιμοποιούμε, σ' αυτούς τους Σλόκα, τον όρο Πιτρί για να διευκολύνουμε την κατανόησή τους, αλλά δεν αναφέρεται στο πρωτότυπο κείμενο στο οποίο υπάρχουν ιδιαίτερες ξεχωριστές ονομασίες εκτός του ότι ονομάζονται "Πάτερες" και "Προγεννήτορες".

Είναι λαθεμένο να θεωρούμε με το κυριολεκτικό της νόημα την λατρεία των ανθρώπινων μποντισάττβα ή του Μαντζούσρι. Είναι αλήθεια ότι εξωτερικά η σχολή Μαχαγιάνα διδάσκει την λατρεία τους χωρίς διάκριση και ότι ο Συάν Τζανγκ μιλάει για κάποιους μαθητές του Βούδα σαν να λατρεύονταν. Αλλά εσωτερικά αυτός που δέχεται τις τιμές δεν είναι ο μαθητής ή ο μορφωμένος Μαντζούσρι *προσωπικά*, αλλά οι θείοι μποντισάττβα και οι Ντιάνι-Μπούντα που εμψύχωναν τις ανθρώπινες μορφές (*Αμιλάκα*, όπως λένε οι Μογγόλοι).

αυτού του τόμου· στο μεταξύ μερικά στοιχεία μπορούν να δοθούν εδώ. Ο συγγραφέας του έργου *Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κουιτσέ πριν από 11.500 χρόνια,*[30] αναφέρει:

αριθμός ΕΠΤΑ φαίνεται να υπήρξε ο κατ' εξοχήν ιερός αριθμός σε όλα τα πολιτισμένα έθνη της αρχαιότητας. Γιατί;...... Κάθε ξεχωριστός λαός έδωσε μια διαφορετική εξήγηση, σύμφωνα με τα ιδιαίτερα δόγματα της δικής του εξωτερικής θρησκείας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ήταν ο αριθμός των αριθμών για κείνους που ήταν μυημένοι στα ιερά μυστήρια. Ο Πυθαγόρας......τον ονομάζει "Φορέα της Ζωής" που περιέχει το σώμα και την ψυχή, αφού σχηματίζεται από μια τετραπλότητα, δηλαδή Σοφία και Διάνοια και από μια τριπλότητα ή δράση και ύλη. Ο αυτοκράτορας Ιουλιανός (*Λόγος V στην Μητέρα των Θεών*, παρ.

εκφράζεται ως εξής: "Αν επρόκειτο να αναφερθώ στην μύηση στα απόκρυφα Μυστήριά μας, σχετικά με τον επτάκτινο θεό, τα οποία βάκχευαν οι Χαλδαίοι, φωτίζοντας την ψυχή μέσω αυτού, τότε θα έλεγα πράγματα άγνωστα στον όχλο, πολύ άγνωστα, αλλά απόλυτα γνωστά στους ευλογημένους θεουργούς".

Και ποιος είναι αυτός ο οποίος, ενώ γνωρίζει τα *Πουρανά*, την *Βίβλο των Νεκρών*, την *Ζενταβέστα*, τις ασσυριακές πλάκες και τέλος την Βίβλο και ο οποίος, ενώ έχει παρατηρήσει την σταθερή εμφάνιση του αριθμού επτά σ' αυτά τα κείμενα λαών που έζησαν κατά την πιο απομακρυσμένη αρχαιότητα χωρίς καμιά σύνδεση και πολύ μακριά μεταξύ τους, θα μπορέσει να θεωρήσει σαν απλή σύμπτωση το ακόλουθο γεγονός που δίνεται από τον ίδιο εξερευνητή των αρχαίων Μυστηρίων; Μιλώντας για την κυριαρχία του επτά σαν μυστικού αριθμού μεταξύ των κατοίκων της "Δυτικής ηπείρου" (της Αμερικής), προσθέτει ότι δεν είναι λιγότερο σημαντική. Γιατί:

Εμφανίζεται συχνά στο *Πόπουλ Βουχ*.... επίσης τον βρίσκουμε στις επτά οικογένειες που, όπως αναφέρουν οι Σαχαγκούν και Κλαβίχερο, συνόδευσαν την μυστική προσωπικότητα ονόματι Βόταν, τον σεβαστό θεμελιωτή της μεγάλης πόλης του Νατσάν, που από μερικούς ταυτίζεται με την Παλένκουε. Στα *επτά σπήλαια*[31] από τα οποία αναφέρεται ότι αναδύθηκαν οι πρόγονοι των Ναχουάτλ. Στις επτά πόλεις του Τσιμπόλα που περιγράφονται από τους Κορονάντο και Μάρκος ντε Νίζα......Στις επτά Αντίλλες˙ στους επτά ήρωες οι οποίοι, όπως μας λένε, γλίτωσαν από τον Κατακλυσμό......

"Ήρωες", επίσης, των οποίων ο αριθμός εμφανίζεται ο ίδιος σε κάθε ιστορία "Κατακλυσμού": από τους επτά Ρίσι που γλίτωσαν με τον Βαϊβασβάτα Μάνου, μέχρι την κιβωτό του Νώε όπου ζώα, πτηνά και ζωντανά πλάσματα σώθηκαν κατά "Επτάδες". Έτσι, θεωρούμε τους αριθμούς 1, 3, 5, 7 σαν τέλειους αριθμούς, εξαιτίας του ότι είναι απόλυτα μυστικοί και του ότι παίζουν έναν σημαντικό ρόλο σε κάθε Κοσμογονία και εξέλιξη εμβίων Όντων. Στην Κίνα οι 1, 3, 5, 7 ονομάζονται "ουράνιοι αριθμοί" στο επίσημο *Βιβλίο των Αλλαγών* (*Ι Τζινγκ*, ή *μετασχηματισμός*, όπως στην "Εξέλιξη").

εξήγηση γίνεται φανερή όταν εξετάσει κανείς τα αρχαία Σύμβολα: όλα αυτά βασίζονται πάνω στα σχήματα και ξεκινάνε από τα σχήματα που είναι παρμένα από το Αρχαϊκό Χειρόγραφο και παρουσιάζονται στο Προοίμιο του πρώτου Τόμου. Το , το σύμβολο της εξέλιξης και της πτώσης σε γέννηση ή ύλη, αντανακλάται στα αρχαία μεξικάνικα γλυπτά και πίνακες, όπως επίσης στις καμπαλιστικές Σεφιρόθ και στο αιγυπτιακό *Ταυ*. Μελετήστε τα μεξικάνικα χειρόγραφα·(Νο 9789 του Βρετανικού Μουσείου, αλλά και το βιβλίο *Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κουιτσέ*, σελ. 134), θα βρείτε σ' αυτά ένα δένδρο του οποίου ο κορμός είναι καλυμμένος από *δέκα* καρπούς που ετοιμάζονται να τους μαζέψουν ένας άνδρας και μια γυναίκα, στεκόμενοι ο καθένας σε μια πλευρά του δένδρου, ενώ από την κορυφή του κορμού δυο κλαδιά απλώνονται οριζόντια, δεξιά και

Ο συγγραφέας αυτού του έργου είναι ο Αουγκούστους Λε Πλονζόν. Ο ίδιος και η σύζυγος του είναι πολύ γνωστοί στις Ηνωμένες Πολιτείες για το ακούραστο έργο τους στην Κεντρική Αμερική. Αυτοί ανακάλυψαν τον βασιλικό τάφο του Καν Κοχ στο Τσίτσεν-Ίτζα. Ο συγγραφέας φαίνεται να πιστεύει και να προσπαθεί να αποδείξει ότι η εσωτερική γνώση των Αρίων και των Αιγυπτίων προέρχεται από τους Μάγια. Αλλά, αν και ασφαλώς ήταν σύγχρονοι με την Ατλαντίδα του Πλάτωνα, οι Μάγια ανήκαν στην Πέμπτη Ήπειρο της οποίας προηγήθηκαν η Ατλαντίδα και η Λεμουρία.

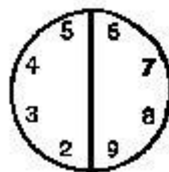
Αυτά τα *επτά σπήλαια, επτά πόλεις* κ.τ.λ., κ.τ.λ., αντιπροσωπεύουν σε όλες τις περιπτώσεις τα επτά κέντρα ή ζώνες πάνω στις οποίες γεννήθηκαν οι επτά πρωταρχικές ομάδες της πρώτης Ριζικής Φυλής. [Ε. Π. Μπ.].

αριστερά σχηματίζοντας ένα τέλειο Τ (ταυ), ενώ στο άκρο του κάθε κλαδιού υπάρχει ένα τριπλό παρακλάδι με ένα πουλί – το πουλί της αθανασίας, Ατμάν ή θείο πνεύμα – καθισμένο ανάμεσα στα δύο, σχηματίζοντας έτσι το *επτά*. Αυτό παριστάνει την ίδια ιδέα με το Σεφιροθικό Δένδρο, *συνολικά δέκα,* που όμως, όταν χωριστεί από την ανώτερη τριάδα του, μένουν *Επτά*. Αυτοί είναι οι ουράνιοι καρποί, το δέκα ή ⦶, 10, γεννημένο από τους δυο αόρατους σπόρους, αρσενικό και θηλυκό, φτιάχνοντας το 12, ή το Δωδεκάεδρο του Σύμπαντος. Το μυστικό σύστημα περιέχει την τελεία (.), το κεντρικό σημείο˙ το 3 ή Δ˙ το πέντε, ⛤ και το επτά ή [△] ή επίσης ✡ το τρίγωνο στο τετράγωνο και το συνθετικό σημείο στα συμπλεγμένα διπλά τρίγωνα. Αυτά για τον κόσμο των αρχετύπων. Ο φαινομενικός κόσμος βρίσκει την αποκορύφωσή του και την αντανάκλαση των πάντων στον ΑΝΘΡΩΠΟ. Επομένως, αυτός είναι το μυστικό τετράγωνο – στην μεταφυσική του όψη – η Τετρακτύς, και γίνεται ο *Κύβος* στο δημιουργικό πεδίο. Το σύμβολο του είναι ο ξεδιπλωμένος κύβος (βλέπε *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 50-53, επίσης Μέρος Β' του παρόντος έργου) και το 6 που γίνεται 7, ή το αναπεπταμένος κύβος: ✠ τρία οριζόντια (το θηλυκό) και τέσσερα κάθετα και αυτό είναι ο άνθρωπος, το αποκορύφωμα της θεότητας πάνω στην Γη, του οποίου το σώμα είναι ο σταυρός της σάρκας πάνω, μέσω και μέσα στο οποίο διαρκώς σταυρώνει και θανατώνει το θείο Λόγο ή τον ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΑΥΤΟ του.

"Το σύμπαν", λέει κάθε Φιλοσοφία και Κοσμογονία, "έχει έναν Κυβερνήτη (συλλογικά, Κυβερνήτες), που ονομάζεται ΛΕΞΗ (Λόγος), το μορφοποιόν Πνεύμα είναι η Βασίλισσά του: και αυτοί οι δυο είναι η Πρώτη Δύναμη μετά το ΕΝΑ".

Αυτά είναι το Πνεύμα και η Φύση, που σχηματίζουν το απατηλό μας σύμπαν. Αυτά τα δύο αδιαχώριστα παραμένουν στο Σύμπαν των Ιδεών για όσον καιρό διαρκεί και έπειτα βυθίζονται πίσω στο Παραμπράχμαν, το Ένα αιώνια αμετάβλητο. "Το Πνεύμα, του οποίου η ουσία είναι αιώνια, μοναδική και αυθύπαρκτη", εκπορεύει ένα αγνό αιθερικό ΦΩΣ – ένα διπλό φως, ασύλληπτο για τις στοιχειώδεις αισθήσεις – αναφέρεται στα *Πουρανά*, στην Βίβλο, στο *Σέφερ Γιετσιρά*, στους ελληνικούς και λατινικούς ύμνους, στα *Βιβλία του Ερμή*, στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*, στον εσωτερισμό του Λάο-τσε, παντού. Στην Καμπάλα, η οποία εξηγεί το μυστικό νόημα της Γένεσης, αυτό το φως είναι ο ΔΙΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ή οι Ανδρόγυνοι (ή μάλλον χωρίς φύλο) άγγελοι, των οποίων το γενετικό όνομα είναι ΑΔΑΜ-ΚΑΔΜΟΣ. Αυτοί είναι που ολοκληρώνουν τον άνθρωπο, του οποίου η αιθερική μορφή εκπορεύεται από άλλα θεία, αλλά πολύ κατώτερα όντα που στερεοποιούν το σώμα με πηλό, ή με την "σκόνη του εδάφους", μια αλληγορία πράγματι, αλλά τόσο επιστημονική όσο και κάθε νταρβινική εξέλιξη και περισσότερο αληθινή.

συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* αναφέρει ότι τα θεμέλια της Καμπάλα και των μυστικών βιβλίων της στηρίζονται πάνω στις δέκα *Σεφιρόθ*, πράγμα που είναι μια βασική αλήθεια. Παρουσιάζει αυτές τις δέκα Σεφιρόθ ή τους δέκα αριθμούς με το ακόλουθο διάγραμμα:

κύκλος είναι το μηδέν [το τίποτε] η κάθετη διάμετρος είναι το πρώτο ή πρωταρχικό ΕΝΑ [η *Λέξη* ή *Λόγος*], απ' όπου ξεπήδησαν το 2, το 3 κ.ο.κ., μέχρι το 9, το όριο των ψηφίων. Το 10 είναι πρώτη θεία Εκδήλωση [βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, για μια απόδειξη σχετικά με την αρχαιότητα του δεκαδικού συστήματος αριθμών (Ε.Π.Μπ.)] που περιέχει κάθε πιθανή δύναμη ακριβούς έκφρασης της αναλογίας: το ιερό *Γιόντ*. Από αυτή την Καμπάλα [μαθαίνουμε ότι] αυτές οι Σεφιρόθ ήταν οι αριθμοί ή εκπορεύσεις του ουράνιου Φωτός (20612 προς 6561), ήταν οι 10 Λέξεις, ΝΤΕΡΙΜ [DERIM], 41224, το φως – του οποίου αυτοί ήταν η ροή – ήταν ο Ουράνιος Άνθρωπος, ο Αδάμ ΚΔΜ (το 144-144)·και το Φως, με την Νέα Διαθήκη ή Συμβόλαιο (41224), δημιούργησε τον Θεό, ακριβώς όπως με την Παλαιά Διαθήκη ο Θεός (Αλίμ, 31415) δημιουργεί Φως (20612 προς 6561).
(Βλέπε *Τεκτονική Επιθεώρηση*, Τσιντσινάτι, Οχάιο, Ιούνιος 1886, άρθρο του Ράλστον Σκίνερ, "Η Καμπάλα", Νο VI, σελ. 266.)

Στον Αποκρυφισμό, λοιπόν, όπως και στην Καμπάλα, υπάρχουν τρία είδη φωτός. (1) Το Αφηρημένο και Απόλυτο Φως, που είναι Σκοτάδι. (2) Το Φως του Εκδηλωμένου-Ανεκδήλωτου, που από μερικούς αποκαλείται Λόγος και (3) το προηγούμενο φως αντανακλώμενο στους Ντιάνι-Τσόχαν, τους ελάσσονες Λόγους (τους Ελοΐμ, συλλογικά), που με την σειρά τους το εκπέμπουν στο αντικειμενικό σύμπαν. Αλλά στην Καμπάλα – επανεκδομένη και προσεκτικά διορθωμένη, για να ταιριάζει με τα χριστιανικά δόγματα, από τους Καμπαλιστές του 13ου αιώνα – αυτά τα τρία φώτα περιγράφονται σαν: (1) το καθαρό και διεισδυτικό φως, εκείνο του Ιεχωβά, (2) το αντανακλώμενο φως και (3) το φως στο *αφηρημένο*.

> Αυτό το Φως που θεωρείται αφηρημένα (με ένα μεταφυσικό ή συμβολικό νόημα), είναι ο Αλίμ (Ελοΐμ, θεός), ενώ το καθαρό, διεισδυτικό Φως είναι ο Ιεχωβά. Το Φως του Αλίμ ανήκει στον κόσμο γενικά, στην ολότητα και στην γενική του πληρότητα, αλλά το φως του Ιεχωβά είναι εκείνο που αφορά το βασικότερο δημιούργημα, τον άνθρωπο, τον οποίο αυτό το φως διαπέρασε και έφτιαξε. (*Τεκτονική Επιθεώρηση*, Ιούνιος 1886, άρθρο του Ρ. Σκίνερ, "Η Καμπάλα".)

συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* παραπέμπει σχετικά τον αναγνώστη στο έργο του Ίνμαν *Αρχαίες Πίστεις Ενσωματωμένες σε Αρχαία Ονόματα*, Τομ. II, σελ. 648. Εκεί ένα χαρακτικό της "κύστης ιχθύος, της Μαρίας και του θηλυκού εμβλήματος, αντιγραμμένο από ένα Ροζάριο της ευλογημένης Παρθένου......τυπωμένο στην Βενετία το 1542", και συνεπώς, όπως παρατηρεί ο Ίνμαν, "με την άδεια της Ιεράς Εξέτασης και επομένως ορθόδοξο", θα δείξει στον αναγνώστη τι κατανοούσε η Λατινική Εκκλησία από αυτήν την "διεισδυτική δύναμη του φωτός και τα αποτελέσματά της". Πόσο θλιβερά παραμορφώθηκαν κάτω από την χριστιανική ερμηνεία – εφαρμοζόμενες στις πιο χονδροειδείς ανθρωπομορφικές αντιλήψεις – οι πιο ευγενείς και ανώτερες καθώς και οι πιο εξυψωμένες ιδέες της θεότητας της ανατολικής φιλοσοφίας!

Οι Αποκρυφιστές στην Ανατολή ονομάζουν αυτό το φως *Νταϊβιπρακρίτι*, το φως του Χριστού στην Δύση. Είναι το φως του ΛΟΓΟΥ, η άμεση αντανάκλαση του αιώνια Αδιάγνωστου στο πεδίο της συμπαντικής εκδήλωσης. Αλλά να ποια είναι η ερμηνεία που δίνουν οι σύγχρονοι Χριστιανοί από την Καμπάλα. Όπως δηλώνει ο συγγραφέας που αναφέραμε:

> όρος Ελοΐμ-Ιεχωβά αναφέρεται στην πληρότητα του κόσμου γενικά με το ανώτερο περιεχόμενό του, τον Άνθρωπο. Σε μερικά αποσπάσματα από το Ζοχάρ ο αιδ. Ντο. Κασέλ, για να αποδείξει ότι η Καμπάλα παρουσιάζει το δόγμα της Τριάδας, μεταξύ άλλων λέει: «Ο Ιεχωβά είναι Ελοΐμ (Αλίμ)".........με *τρία* βήματα ο Θεός (Αλίμ) και ο Ιεχωβά έγιναν ίδιοι και, αν και· χωρισμένοι, καθένας και μαζί είναι από το ίδιο Ένα. (*Τεκτονική Επιθεώρηση*, άρθρο του Ρ. Σκίνερ, "Η Καμπάλα".)

Παρόμοια ο Βίσνου γίνεται ο Ήλιος, το ορατό σύμβολο της απρόσωπης θεότητας. Ο Βίσνου περιγράφεται σαν να "διασχίζει τις επτά περιοχές του Σύμπαντος με *τρία βήματα*". Αλλά για τους Ινδουιστές αυτή είναι *εξωτερική* αναφορά, ένα επιφανειακό δόγμα και μια αλληγορία, ενώ οι Καμπαλιστές το παρουσιάζουν σαν το εσωτερικό και τελικό νόημα. Αλλά για να προχωρήσουμε:

> Τώρα όπως δείξαμε, το Φως είναι 20612 προς 6561, σαν η σωστή διατύπωση της ολοκληρωτικής αριθμητικής σχέσης της διαμέτρου ενός κύκλου προς την περιφέρεια. Ο θεός (Αλιμ, δηλαδή 31415 προς Ένα, μια τροποποιημένη μορφή του ανωτέρω) είναι ο υποβιβασμός του, έτσι ώστε να αποκτήσουμε μια σταθερή μονάδα, *Ένα*, σαν την βάση γενικά κάθε υπολογισμού και κάθε μέτρησης. Αλλά για την παραγωγή της ζωικής ζωής και για ειδική *μέτρηση χρόνου*, ή του σεληνιακού έτους, εκείνης της επιρροής που προκαλεί σύλληψη και εμβρυϊκή ανάπτυξη, οι αριθμοί του μέτρου του Ιεχωβά (το μέτρο "*άνθρωπος άρτιος Ιεχωβά*"), δηλαδή το 113 προς 355, πρέπει να εξειδικευθούν (βλέπε επίσης *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 276). Αλλά αυτός ο τελευταίος λόγος δεν είναι παρά μια τροποποιημένη μορφή του φωτός, ή 20612 προς 6561, όπως μια *αξία πι* είναι μόνο μια διαφοροποίηση του ίδιου (δηλ. το 20612 προς 6561 είναι το 31415 προς ένα, και το 355 προς 113 είναι το 31415 προς ένα, ή Αλίμ ή θεός) και μ' αυτόν τον τρόπο αυτό μπορεί να κυλήσει μέσα στα άλλα και να παραχθεί από τα άλλα – και αυτά είναι τα τρία βήματα με τα οποία μπορεί να δειχθεί η Ενότητα και η ομοιότητα των θείων ονομάτων. Δηλαδή, τα δυο δεν είναι παρά παραλλαγές του ίδιου λόγου, δηλαδή του *πι*. Αντικειμενικός σκοπός αυτού του σχολίου είναι να δείξει την

χρησιμοποίηση της ίδιας συμβολικής μέτρησης για την Καμπάλα με κείνη των Τριών Διαθηκών της Βίβλου και του Τεκτονισμού, όπως μόλις σημειώσαμε.

Πρώτα, λοιπόν, οι Σεφιρόθ περιγράφονται σαν Φως, δηλαδή αυτές οι ίδιες είναι πράγματι μια λειτουργία της εκδήλωσης και ίδιες με την εκδήλωση του Αίν Σοφ και είναι τέτοιες από το γεγονός ότι το "*Φως*" αντιπροσωπεύει τον λόγο 20612 προς 6561, σαν μέρος των "Λέξεων", DBRIM, 41224 ή όπως η Λέξη, Dabar, 206 (=10 κύβιτα). Το "*Φως*" είναι σε τέτοιον βαθμό η βάση της Καμπάλα ως προς την εξήγηση των Σεφιρόθ, ώστε το πιο διάσημο βιβλίο της Καμπάλα ονομάζεται Ζοχάρ ή "*Φως*". Στο βιβλίο αυτό βρίσκουμε εκφράσεις τέτοιες όπως: "Το Άπειρο ήταν ολότελα άγνωστο και δεν διέχεε καθόλου φως πριν το φωτεινό σημείο εμφανιστεί βίαια". "Όταν Αυτός για πρώτη φορά πήρε την μορφή (του στέμματος ή της πρώτης Σεφιρά), έκανε να εκπορευτούν απ' αυτήν 9 λαμπρά φώτα τα οποία λάμποντας μέσα απ' αυτήν σκόρπισαν ένα λαμπερό φως προς όλες τις κατευθύνσεις". Που σημαίνει ότι αυτά τα 9 μαζί με το δικό του (που ήταν η πηγή των 9, όπως αναφέρεται και πιο πάνω), μας έκαναν 10, δηλαδή Ⴔ, ή ⊗, ή το ιερό Δέκα (αριθμοί ή Σεφιρόθ), ή Γιόντ και αυτοί οι αριθμοί ήταν "*το Φως*". Ακριβώς όπως στο ευαγγέλιο του Αγ. Ιωάννη, ο θεός (Αλίμ, 31415 προς ένα) ήταν εκείνο το Φως (20612 προς 6561) μέσω του οποίου (Φωτός) τα πάντα εγένοντο. (*Τεκτονική Επιθεώρηση*, άρθρο του Ρ. Σκίνερ, "Η Καμπάλα".)

Στο *Σέφερ Γιετσιρά, ή Βίβλο της Δημιουργίας*, ολόκληρη η διαδικασία της εξέλιξης δίνεται με Αριθμούς. Στις "32 Ατραπούς της Σοφίας" του ο αριθμός 3 επαναλαμβάνεται τέσσερις φορές και ο αριθμός 4 πέντε φορές. Επομένως, η Σοφία του Θεού περιέχεται στους αριθμούς (Σεφρίμ ή Σεφιρόθ), γιατί Sepher (ή S – ph – r, ή Σ – φ – ρ, όταν αφαιρεθούν τα φωνήεντα) σημαίνει "υπολογίζω". Και γι' αυτό επίσης βλέπουμε τον Πλάτωνα να δηλώνει ότι η θεότητα γεωμετρεί στην δημιουργία του Σύμπαντος.

Το καμπαλιστικό βιβλίο, το *Σεφέρ Γιετσιρά*, δηλαδή ο *Αριθμός της Δημιουργίας*, αρχίζει με μια δήλωση της κρυμμένης σοφίας του θεού (Αλίμ) στους *Σεφρίμ* (Σεφιρόθ).

Σε τριάντα και δυο ατραπούς η κρυμμένη σοφία εγκαθίδρυσε τον Γιαχ. YHVH, Τσεβαόθ, Ελοΐμ του Ισραήλ, Αλίμ της Ζωής, Ελ της Χάρης και Ευσπλαχνίας˙ εξυψωμένο, ανεβασμένο, Ένοικο του ανώτερου και Βασιλιά του Αιώνιου και το όνομα Του – Ιερό! σε τρεις Σεφρίμ, δηλαδή:

B – S'ph-r	V – S'ph-r	V – Siph-o-r
Μπ-Σ'φ-ρ	Β–Σ'φ–ρ	Β–Σιφ-ο–ρ

Το σχόλιο αυτό παρουσιάζει την "κρυμμένη σοφία" του αρχικού κειμένου με κρυμμένη σοφία, δηλαδή με την χρησιμοποίηση λέξεων οι οποίες έχουν ένα ειδικό σύνολο αριθμών και μια ειδική φρασεολογία, που θα παρουσιάσουν το αληθινό επεξηγηματικό σύστημα το οποίο βρίσκουμε να ταιριάζει με τόση ακρίβεια στην Εβραϊκή Βίβλο και στους μύθους του Ελευθεροτεκτονισμού. Για να παρουσιάσει το σχήμα του, να το ενισχύσει και να ολοκληρώσει την λεπτομερειακή του παρουσίαση σε μια γενική υπόθεση, δηλαδή την λέξη *'Σεφρίμ'* (*Σεφιρόθ*) του Αριθμού Γιετσιρά, ο συγγραφέας εξηγεί τον χωρισμό της λέξης στις τρεις υποδεέστερες, που είναι ένα παιχνίδι πάνω στην κοινή λέξη *S-ph-r* [*σ-φ-ρ*], ή αριθμός.

πρίγκηπας αλ-Καζάρι (στο βιβλίο *Κιτάμπ αλ-Καζάρι*, του Πεουντά μπεν Σαμουέλ Χα-Λεβί, μεταφρασμένο από το δρ. Ντέιβιντ Κάσσελ), λέει στον Ραμπί: "θα ήθελα τώρα να μου μεταδώσεις μερικές από τις πιο κύριες ή βασικές αρχές της Φυσικής Φιλοσοφίας οι οποίες, όπως είπες, διαμορφώθηκαν από εκείνους (τους αρχαίους σοφούς) σε παλιότερες εποχές." Και σ' αυτό ο Ραμπί απαντάει: "Σ' αυτές τις αρχές ανήκει ο Αριθμός της Δημιουργίας του φυλετικού πατέρα μας Αβραάμ" (δηλαδή Αβράμ και Αβραάμ, ή αριθμοί 41224 και 41252). Έπειτα λέει ότι αυτό το βιβλίο

αριθμός αναφέρεται στην διδασκαλία της "*Αλίμ*-ότητας και *Εν*-ότητας μέσω του (DBRIM)", δηλαδή των αριθμών της λέξης "Λέξεις". Δηλαδή διδάσκει την χρησιμοποίηση του λόγου 31415 προς Ένα, μέσω του 41224, το οποίο στην περιγραφή της Κιβωτού της Διαθήκης διαιρέθηκε σε δυο μέρη από τους *δυο* πέτρινους πίνακες πάνω στους οποίους αυτοί οι DBRIM ή 41224 γράφηκαν ή χαράχτηκαν, ή 20612 Χ 2. Στην συνέχεια σχολιάζει αυτές τις τρεις βοηθητικά χρησιμοποιούμενες λέξεις και ασχολείται με μια απ' αυτές για να κάνει το σχόλιο "και ο *Αλίμ* (31415 προς Ένα) είπε, γενηθήτω *Φως* (20612 προς 6561)".

Οι λέξεις που δίνονται στο κείμενο είναι: **דופים דפם דפם**

και ο Ραμπί σχολιάζοντάς τις λέει: «Διδάσκει την *Αλίμ*-ότητα (31415) και την *Εν*-ότητα (η διάμετρος προς τον Αλίμ) μέσω Λέξεων (DBRIM = 41224) με τις οποίες από την μια μεριά υπάρχει άπειρη έκφραση στις ετερογενείς δημιουργίες και από την άλλη μια τελική αρμονική τάση για *Εν*-ότητα", (η οποία, όπως γνωρίζουν όλοι είναι η μαθηματική λειτουργία ή *πι* των σχολίων, που μετράει, ζυγίζει και αριθμεί τα άστρα του ουρανού και ωστόσο τα διαλύει μέσα στην τελική ενότητα του Σύμπαντος) – "μέσω Λέξεων. Η τελική συμφωνία τους τελειοποιείται σε κείνη την *Εν*-ότητα που τα διατάζει και που συνίσταται στα ספד ספד מיפדו

[*Βιβλίο αλ-Καζάρι*], δηλαδή ο Ραμπί στο πρώτο του σχόλιο αφήνει το *γιόντ* ή ׳ έξω από μια από τις λέξεις, ενώ μετά το επαναφέρει. Αν πάρουμε τις αξίες αυτών των δευτερευουσών λέξεων, βλέπουμε ότι είναι 340, 340 και 346 – όλες μαζί κάνουν 1026 και η διαίρεση της γενικής λέξης σ' αυτές έγινε για να παραχθούν αυτοί οι αριθμοί, οι οποίοι μέσω της Τ'μούρα μπορούν να αλλαχθούν με διάφορους τρόπους για διάφορους σκοπούς. (Άρθρο στην *Τεκτονική Επιθεώρηση*, σελ. 268-269.)

Συμβουλεύουμε τον αναγνώστη να ανατρέξει στην Στάντζα IV του πρώτου τόμου, στον σλόκα 3 και στο Σχόλιο για να δει ότι οι αριθμοί 3, 4, (7), και το τρεις φορές επτά, ή 1065, ο αριθμός του Ιεχωβά, είναι ο αριθμός των 21 Πρατζαπάτι που αναφέρονται στο *Μαχαμπαράτα*, ή οι τρεις *Σεφρίμ* (λέξεις με ψηφία ή αριθμούς). Και αυτή η σύγκριση ανάμεσα στις Δημιουργικές Δυνάμεις της αρχαϊκής φιλοσοφίας και στον ανθρωπομορφικό Δημιουργό του εξωτερικού Ιουδαϊσμού (αφού ο εσωτερισμός του δείχνει την ταύτισή του με την Μυστική Δοξασία), θα οδηγήσει τον σπουδαστή να αντιληφθεί και να ανακαλύψει ότι στην πραγματικότητα ο Ιεχωβά δεν είναι παρά ένας σεληνιακός και "γενετικός" θεός (βλέπε Τομ. Ι, Μέρος ΙΙ, "*Deus Lunus*"). Είναι ένα γεγονός καλά γνωστό σε κάθε ευσυνείδητο σπουδαστή της Καμπάλα ότι, όσο πιο βαθιά εισχωρεί σ' αυτήν, τόσο περισσότερο πείθεται πως, αν η Καμπάλα – ή ό,τι απέμεινε απ' αυτήν – δεν διαβαστεί κάτω από το φως της ανατολικής εσωτερικής φιλοσοφίας, τότε η μελέτη της θα οδηγήσει μόνο στην ανακάλυψη ότι πάνω στις γραμμές που χαράχτηκαν από τον εξωτερικό ιουδαϊσμό και τον χριστιανισμό ο μονοθεϊσμός και των δυο δεν είναι τίποτε ανώτερο από την αρχαία Αστρολατρεία που τώρα επαληθεύεται από την σύγχρονη Αστρονομία. Οι καμπαλιστές δεν σταματούν να επαναλαμβάνουν πως η *πρωταρχική διάνοια* δεν μπορεί ποτέ να κατανοηθεί. Δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή, ούτε να εντοπιστεί, επομένως πρέπει να παραμείνει ανώνυμη και αρνητική. Γι' αυτό και το Αίν-Σοφ – το "ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ" και το "ΑΡΡΗΤΟ" – το οποίο, αφού δεν μπορεί να εκδηλωθεί το ίδιο, θεωρήθηκε ότι εκπορεύει εκδηλωμένες Δυνάμεις. Επομένως η ανθρώπινη διάνοια *πρέπει και μπορεί να ασχοληθεί μόνο με τις εκπορεύσεις του*. Η χριστιανική θεολογία έχοντας απορρίψει το δόγμα των εκπορεύσεων και αντικαθιστώντας τες με άμεσες, συνειδητές δημιουργίες από το τίποτε των αγγέλων και των υπόλοιπων, βρίσκεται τώρα απελπιστικά ναυαγισμένη ανάμεσα στον υπερνατουραλισμό, ή θαύμα, και στον υλισμό. Ένας *εξω*-κοσμικός Θεός είναι μοιραίος για την φιλοσοφία˙ μια *ενδο*-κοσμική θεότητα – δηλαδή Πνεύμα και ύλη αδιαχώριστα μεταξύ τους – είναι μια φιλοσοφική αναγκαιότητα. Χωρίστε τα και αυτό που θα μείνει θα είναι μια χονδροειδής δεισιδαιμονία κάτω από την μάσκα της ευαισθησίας. Αλλά γιατί να "γεωμετρεί", όπως λέει ο Πλάτωνας, γιατί να παρουσιάζει αυτές τις εκπορεύσεις κάτω από την μορφή ενός τεράστιου αριθμητικού πίνακα; Το ερώτημα απαντάται από τον συγγραφέα που μόλις αναφέραμε, ο οποίος λέει:

.......Η νοητική αντίληψη για να γίνει φυσική αντίληψη πρέπει να έχει την κοσμική αρχή του Φωτός: και έτσι ο νοητικός μας κύκλος πρέπει να γίνει ορατός μέσω του φωτός, ή για την πλήρη του εκδήλωση ο κύκλος πρέπει να είναι φυσικής ορατότητας, ή το ίδιο το Φως.

Τέτοιες αντιλήψεις, διατυπωμένες μ' αυτό τον τρόπο, έγιναν το θεμέλιο της φιλοσοφίας της θεότητας που εκδηλώνεται στο σύμπαν. (Άρθρο στην *Τεκτονική Επιθεώρηση*, σελ. 258.)

Αυτά είναι φιλοσοφία. Αλλά πρόκειται για κάτι άλλο όταν στο *Βιβλίο αλ-Καζάρι* βλέπουμε τον Ραμπί να λέει ότι:

Κάτω από το S’ph-r [σ' φ-ρ] πρέπει να κατανοηθεί ο *υπολογισμός* και η *ζύγιση* των δημιουργημένων σωμάτων. Γιατί ο *υπολογισμός*, μέσω του οποίου ένα σώμα πρέπει να κατασκευαστεί με αρμονία ή συμμετρία – μέσω της οποίας πρέπει να τοποθετηθεί σωστά στην

κατασκευή και να γίνει αντίστοιχο με το αντικείμενο των σχεδίων – αποτελείται τουλάχιστον από *αριθμό, έκταση, μάζα, βάρος*. Η εναρμονισμένη σχέση των κινήσεων, η αρμονία της μουσικής, πρέπει να συνίσταται ολοκληρωτικά από τον *αριθμό*, δηλαδή S'ph-r......Με το Sippor (S'phor) πρέπει να κατανοούμε τα λόγια του Αλίμ (206 - 1 του 31415 προς ένα), όπου ενώνεται ή προσαρμόζεται το σχέδιο στο πλαίσιο ή μορφή κατασκευής· για παράδειγμα, ειπώθηκε "Γενηθήτω Φως". Το έργο έγινε καθώς ειπώθηκαν οι λέξεις, δηλαδή καθώς παρουσιάστηκαν οι αριθμοί του έργου.....(Άρθρο στην *Τεκτονική Επιθεώρηση*, σελ. 270.)

Αυτή είναι *υλοποίηση του Πνευματικού* χωρίς ενδοιασμό. Αλλά η Καμπάλα δεν ήταν πάντα τόσο καλά προσαρμοσμένη σε ανθρωπο-μονοθεϊστικές αντιλήψεις. Συγκρίνατε αυτά με οποιαδήποτε από τις έξι σχολές της Ινδίας. Για παράδειγμα, στην Φιλοσοφία του Καπιλά Σάνκια, αν ο Πούρουσα, αλληγορικά μιλώντας, δεν ανέβει στους ώμους της Πρακρίτι, αυτή μεν παραμένει άλογη, ενώ ο πρώτος χωρίς αυτήν παραμένει ανενεργός. Επομένως, η Φύση (στον άνθρωπο) πρέπει να γίνει ένα μίγμα Πνεύματος και Ύλης, πριν μπορέσει να γίνει αυτό που είναι. Και το Πνεύμα το κρυμμένο στην Ύλη πρέπει να αφυπνιστεί βαθμιαία σε ζωή και συνείδηση. Η Μονάδα πρέπει να περάσει από την ορυκτή, φυτική και ζωική μορφή της, πριν το Φως του Λόγου αφυπνιστεί στον ζωώδη άνθρωπο. Επομένως, μέχρι τότε αυτός ο τελευταίος δεν μπορεί να αναφέρεται σαν "ΑΝΘΡΩΠΟΣ", αλλά πρέπει να θεωρείται σαν μια Μονάδα φυλακισμένη σε συνεχώς μεταβαλλόμενες μορφές. Στις φιλοσοφίες της Ανατολής, ακόμα και στα εξωτερικά τους κείμενα, αναγνωρίζεται η εξέλιξη και όχι η δημιουργία μέσω ΛΕΞΕΩΝ. *Ex oriente lux* [*Εξ Ανατολών το φως*]. Παρά την άρνηση του καθηγητή Μαξ Μύλλερ, ακόμα και το όνομα του πρώτου ανθρώπου στην Μωυσαϊκή Βίβλο έλκει την προέλευση του από την Ινδία. Οι Ιουδαίοι πήραν τον Αδάμ τους από την Χαλδαία και «Αδάμ-Αντάμι» είναι μια σύνθετη λέξη και επομένως ένα πολλαπλό σύμβολο και αποδεικνύει τις απόκρυφες δοξασίες.

Σκοπός μας δεν είναι οι φιλολογικές πραγματείες. Αλλά πρέπει να θυμήσουμε στον αναγνώστη ότι οι λέξεις *Ad* [Αντ] και *Adi* [Άντι] σημαίνουν στα Σανσκριτικά "ο πρώτος"· στα Αραμαϊκά "Ένας" (*Ad-ad*, "ο μοναδικός")· στα Ασσυριακά, "πατέρας" απ' όπου προέρχεται και το *Ak-Ad* (Ακ-Αντ] ή "πατέρας-δημιουργός". [32] Και αν τα παραπάνω είναι σωστά, τότε είναι μάλλον δύσκολο να περιορίσουμε τον Αδάμ μόνο στην Μωυσαϊκή Βίβλο και να δούμε σ' αυτόν απλώς ένα ιουδαϊκό όνομα. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVI «Αδάμ-Αντάμι».)

Υπάρχει πολύ συχνά σύγχυση αναφορικά με τις ιδιότητες και τις γενεαλογίες των θεών στις θεογονίες τους – το Άλφα και το Ωμέγα των αρχείων αυτής της συμβολικής επιστήμης – όπως δόθηκαν στον κόσμο από ημι-μυημένους συγγραφείς, μπραχμανικούς και βιβλικούς. Ωστόσο τέτοια σύγχυση δεν μπορεί να υπήρχε στα πρώτα έθνη, στους απογόνους και μαθητές των θείων δασκάλων: γιατί τόσο οι ιδιότητες όσο και οι γενεαλογίες συνδέονταν αδιαχώριστα με κοσμογονικά σύμβολα, ενώ οι "θεοί" ήταν η ζωή και η εμψυχώνουσα "ψυχική αρχή" των διαφόρων περιοχών του Σύμπαντος. Σε κανένα μέρος και από κανέναν λαό δεν επιτρεπόταν η θεώρηση να επεκταθεί πέρα απ' αυτούς τους *εκδηλωμένους* θεούς. Σε κάθε έθνος η απεριόριστη και άπειρη ΜΟΝΑΔΑ παρέμενε ένα παρθένο απαγορευμένο έδαφος, απάτητο από την ανθρώπινη σκέψη και ανέγγιχτο από άσκοπη εικασία. Η μόνη αναφορά που γινόταν σ' αυτήν ήταν η σύντομη ιδέα της διαστολικής και συστολικής της ιδιότητας, της περιοδικής διαστολής ή επέκτασης και της συστολής. Στο Σύμπαν με όλες τις αμέτρητες μυριάδες συστημάτων και κόσμων που εξαφανίζονται και επανεμφανίζονται αιώνια, οι ανθρωπομορφοποιημένες δυνάμεις ή θεοί, οι Ψυχές τους, έπρεπε και αυτοί να εξαφανίζονται μαζί με το σώμα τους: "Η πνοή επιστρέφει στο αιώνιο στήθος που την εκπνέει και την εισπνέει", λέει η δική μας Κατήχηση.

Η επονομασία *Ak-Ad* (ή Ακκάδιοι) είναι της ίδιας τάξης όπως το *Ad-m, Ha-vah* (Εύα), *Aed-en* (Εδέμ), όπου το Ak-ad σημαίνει "Γιος του Αντ" (όπως οι γιοι του Αντ στην αρχαία Αραβία). Ο *Ad-ad,* ο "Μοναδικός" και ο Πρώτος, ήταν ο *Ad-on* (Αντ-ον), ή "Κύριος" της Συρίας και σύζυγος της *Adar-gat* ή Αστάρτης, της Σύριας θεάς. Και η *Gan-Aeden* (Εδέμ) ή *Gan-dunias* ήταν η Βαβυλώνα και η Μεσοποταμία. Στα Ασσυριακά *Ακ* σήμαινε Δημιουργός, όπου το γράμμα *Κ* προφερόταν *ΚΗ* (*ΑΗ*) λαρυγγικά. Σύμφωνα με τον μυστικισμό του Σβέντενμποργκ ο Αδάμ δεν ήταν άνθρωπος αλλά μια εκκλησία (;) πρωταρχικού φωτός. Στους *Βέντα* Ad-iti (Άντιτι) είναι το πρωταρχικό φως, το Ακασά του φαινομενικού κόσμου.

"*ιδεατή φύση*", ο αφηρημένος Χώρος μέσα στον οποίο το καθετί στο Σύμπαν γεννιέται μυστηριωδώς και αοράτως, είναι η ίδια θηλυκή όψη της προδημιουργικής δύναμης στην Φύση, τόσο στην βεντική όσο και σε κάθε άλλη Κοσμογονία. Η Άντιτι είναι η Σεφιρά και η Σοφία-Αχαμώθ των Γνωστικών και η Ίσιδα, η παρθένα Μητέρα του 'Ωρου. Σε κάθε Κοσμογονία, πίσω και πάνω από την *δημιουργική* θεότητα, υπάρχει μια ανώτερη θεότητα, ένας σχεδιαστής, ένας Αρχιτέκτονας, του οποίου ο Δημιουργός δεν είναι παρά ο εκτελεστικός πράκτορας. Και ακόμα ψηλότερα, πάνω και *γύρω, μέσα και έξω* υπάρχει το ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ και το άγνωστο, η Πηγή και η Αιτία όλων αυτών των Εκπορεύσεων......

Έτσι γίνεται εύκολο να εξηγήσουμε για ποιον λόγο οι λέξεις "*Adam-Adami*" βρίσκονται στην χαλδαϊκή γραφή, η οποία είναι ασφαλώς αρχαιότερη από τα Μωυσαϊκά Βιβλία. Στα Ασσυριακά *Ad* σημαίνει πατέρας και στα Αραμαϊκά *Ad* σημαίνει "ένας" και *Ad-ad*, ο "μοναδικός", ενώ το *Ak* στα Ασσυριακά σημαίνει "δημιουργός". Έτσι η λέξη *Ad-am-ak-ad-mon* έγινε *Adam-Kadmon* [*Αδάμ-Κάδμος*] στην Καμπάλα (*Ζοχάρ*), σημαίνοντας πράγματι ο "Ένας (Γιος) του θείου Πατέρα, ή ο δημιουργός", γιατί οι λέξεις "*am*" και "*om*" κάποτε, σχεδόν σε κάθε γλώσσα, σήμαιναν *θείος* ή *θεότητα*. Έτσι οι λέξεις Adam-Kadmon και Adam-Adami έφτασαν να σημαίνουν: "Η πρώτη εκπόρευση του Πατέρα-Μητέρα ή θείας φύσης" και στην κυριολεξία "το πρώτο θείο ον". Και είναι εύκολο να καταλάβουμε ότι η *Ad-argat* (ή Αστάρτη, η συριακή θεά, η σύζυγος του *Ad-on*, του κύριου θεού της Συρίας, ή του Ιουδαίου Αντονάι), καθώς και η Venus [Αφροδίτη], η Ίσιδα, η Ιστάρ, η Μυλίττα, η Εύα κ.τ.λ., κ.τ.λ. είναι ταυτόσημες με την Άντιτι και Βατς των Ινδών. Είναι όλες τους "Μητέρες κάθε ζωής" και "των θεών". Από την άλλη μεριά – κοσμικά και αστρονομικά – όλοι οι αρσενικοί θεοί έγιναν στην αρχή "ηλιακοί θεοί" και έπειτα, θεολογικά, "Ήλιοι της Δικαιοσύνης" και Λόγοι, που όλοι συμβολίζονταν από τον Ήλιο.[33] Είναι όλοι *Πρωτόγονοι* (πρωτογεννημένοι) και *Μικροπρόσωποι*. Για τους Ιουδαίους, ο Αδάμ-Κάδμος ήταν ίδιος με τον Αταμάζ, Ταμάζ, ή τον Άδωνη των Ελλήνων, "τον Έναν *με τον, και του*, πατέρα του", όπου κατά την διάρκεια των μετέπειτα Φυλών, ο "Πατέρας" γίνεται *Ήλιος* σαν Απόλλων *Κάρνειος*,[34] για παράδειγμα, που ήταν "Ηλιογεννημένος". Ο Όσιρης, ο Ορμάζντ κ.ά. ακολουθούνταν και τελικά μεταμορφώνονταν αργότερα σε ακόμα πιο γήινους τύπους: όπως ο Προμηθέας, που σταυρώθηκε στο Όρος Καύκασος, ο Ηρακλής και πολλοί άλλοι ηλιακοί θεοί και ήρωες, μέχρις ότου έφτασαν όλοι τους να μην έχουν καλύτερη σημασία από φαλλικά σύμβολα.

Στο *Ζοχάρ* αναφέρεται, "ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τις Σεφιρόθ (επίσης Ελοΐμ-Γιαβέχ) και αυτές γέννησαν με κοινή δύναμη τον γήινο Αδάμ". Γι' αυτό στην Γένεση οι Ελοΐμ λένε: "Δειτε, ο Άνθρωπος έγινε σαν ένας από εμάς." Αλλά στην ινδουιστική Κοσμογονία ή "Δημιουργία", ο Μπράχμα-Πρατζαπάτι δημιουργεί τον Βιράτζ και τους Ρίσι, πνευματικά. Επομένως, αυτοί ονομάζονται ξεχωριστά "οι Γεννημένοι από τον Νου Γιοι του Μπράχμα" και αυτός ο ιδιαίτερος τρόπος γέννησης απέκλειε κάθε ιδέα φαλλισμού, τουλάχιστον στα πρώτα ανθρώπινα έθνη. Το παράδειγμα αυτό απεικονίζει πολύ καλά την αντίστοιχη πνευματικότητα των δυο εθνών.

Ο Αδάμ-Ιεχωβά, ο Μπράχμα και ο Άρης είναι, κατά μια έννοια, ταυτόσημοι. Είναι όλοι τους σύμβολα πρωταρχικών ή αρχέγονων *γενεσιουργών δυνάμεων* για τον σκοπό της ανθρώπινης γέννησης. Ο Αδάμ είναι κόκκινος, το ίδιο και ο Μπράχμα-Βιράτζ και ο Άρης, θεός και πλανήτης. Το νερό είναι το αίμα της Γης, επομένως όλα αυτά τα ονόματα συνδέονται με την Γη και το Νερό. "Χρειάζεται γη και ύδωρ για να δημιουργηθεί μια *ανθρώπινη* ψυχή", λέει ο Μωυσής. Ο Άρης (κατά μια έννοια) ταυτίζεται με τον Καρτικέγια, τον θεό του Πολέμου, θεό που γεννιέται από τον Ιδρώτα του Σίβα, τον Σιβά-Γκαρμάτζα και την Γη, Στο *Μαχαμπαράτα* εμφανίζεται να γεννιέται χωρίς την μεσολάβηση γυναίκας. Και αυτός ονομάζεται επίσης "Λοχίτα", ο κόκκινος, όπως ο Αδάμ και οι άλλοι "πρώτοι άνθρωποι". Επομένως, ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* (σελ. 186) έχει απόλυτο δίκαιο όταν θεωρεί ότι ο Άρης (και όλοι οι άλλοι θεοί με παρόμοιες ιδιότητες), "όντας ο θεός του πολέμου και της αιματοχυσίας, δεν ήταν παρά μια δευτερεύουσα ιδέα πηγάζουσα από την πρωταρχική ιδέα της απώλειας αίματος κατά την *σύλληψη* την πρώτη φορά". Έτσι ο Ιεχωβά έγινε αργότερα ένας πολεμικός θεός, "Κύριος των Στρατιών" και αυτός που διατάζει πόλεμο. Είναι ο επιθετικός Ζοντ ή μέσω μετάθεσης, Κάιν, ο οποίος έσφαξε τον (θηλυκό) "αδελφό" του, που "το αίμα του φωνάζει από το έδαφος", ενώ η Γη άνοιξε το *στόμα* της για να δεχτεί το αίμα. Γένεση, Δ', 10-11.

Ο Απόλλων *Κάρνειος* [ελληνικά στο κείμενο], είναι ασφαλώς ένας ελληνικός μετασχηματισμός του Ινδού Κρίσνα *Κιράνα*. Αυτός ο τελευταίος όρος σημαίνει μια ακτίνα ή δέσμη φωτός και *Κάρνειος*, που για τους Κέλτες και τους Έλληνες ήταν ένας τίτλος του Απόλλωνα, σήμαινε "Ηλιογεννημένος".

* * *

ΕΙΠΕ Ο "ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ": "ΘΑ ΣΟΥ ΣΤΕΙΛΩ ΕΝΑ ΠΥΡ ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΟΥ. ΥΨΩΣΕ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΣΟΥ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΚΑ. ΖΗΤΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ (*Κουμούντα-Πάτι*) (α) ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ.......Ο ΛΑΟΣ ΣΟΥ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (*Πιτρί-πάτι*). ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΘΝΗΤΟΙ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (*Μπούντα, Ερμή*), ΟΧΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΣΟΜΑ (*της Σελήνης*) ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ (β). ΠΑΨΕ ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ. ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΟΥ ΔΕΡΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΑΝΩ ΣΟΥ......ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΗ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ". (γ).

Κουμούντα-Πάτι είναι η Σελήνη, ο γονέας της Γης, στην περιοχή του Σόμα-λοκά. Αν και οι Πιτρί (Πιτάρα ή "Πατέρες") είναι γιοι των θεών ή σε άλλα σημεία γιοι του Μπράχμα ή ακόμα και Ρίσι, ωστόσο είναι γενικά γνωστοί σαν "σεληνιακοί" πρόγονοι.

(β) Πιτρί-πάτι είναι ο κύριος ή βασιλιάς των Πιτρί, ο Γιάμα, ο θεός του θανάτου και ο Κριτής των θνητών. Οι άνθρωποι του Μπούντα (Ερμή) είναι, μεταφορικά, *αθάνατοι* μέσω της Σοφίας τους. Αυτή είναι η κοινή πίστη εκείνων που θεωρούν ότι κάθε αστέρι ή πλανήτης κατοικείται. (Και υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης – ο Κ. Φλαμαριόν μεταξύ άλλων – που πιστεύουν απόλυτα σ' αυτό, βασιζόμενοι τόσο σε λογικά όσο και σε αστρονομικά στοιχεία.) Αφού Σελήνη είναι ένα σώμα κατώτερο, ακόμα και από την Γη, για να μην αναφέρουμε τους άλλους πλανήτες, επομένως οι γήινοι άνθρωποι που δημιουργήθηκαν από τους γιους της – τους σεληνιακούς ανθρώπους ή "προγόνους" – από το δικό της κέλυφος ή σώμα, δεν μπορεί να είναι αθάνατοι.

Δεν μπορούν να ελπίζουν ότι θα γίνουν πραγματικοί, αυτοσυνείδητοι και νοήμονες άνθρωποι, παρά μόνο αν τελειοποιηθούν, κατά κάποιον τρόπο, από άλλους δημιουργούς. Έτσι στον πουρανικό μύθο, ο γιος της Σελήνης (Σόμα) είναι ο Μπούντα (Ερμής), ο "νοήμων" και ο Σοφός, γιατί είναι απόγονος του Σόμα, του "κυβερνήτη" της ορατής Σελήνης, και όχι του Ίντου, της φυσικής Σελήνης. Επομένως, ο Ερμής είναι ο μεγαλύτερος αδελφός της Γης, μεταφορικά – ο ετεροθαλής αδελφός της, θα λέγαμε, ο απόγονος του Πνεύματος – ενώ αυτή (η Γη) είναι απόγονος του σώματος. Αυτές οι αλληγορίες έχουν ένα βαθύτερο και πιο επιστημονικό νόημα (αστρονομικά και γεωλογικά) απ' ό,τι είναι πρόθυμοι να παραδεχτούν οι σύγχρονοι φυσικοί μας. Ολόκληρος ο κύκλος του πρώτου "Πολέμου στον Ουρανό", Ταρακαμάγια, είναι γεμάτος τόσο από φιλοσοφικές όσο και από κοσμογονικές και αστρονομικές αλήθειες. Μπορεί κανείς να βρει εκεί τις βιογραφίες όλων των πλανητών από την ιστορία των θεών και των κυβερνητών τους. Ο Ουσάνας (Σουκρά ή Αφροδίτη), ο επιστήθιος φίλος του Σόμα και εχθρός του Μπριχασπάτι (Δία), του δασκάλου των θεών, του οποίου η σύζυγος Τάρα (ή Ταράκα) απήχθη από την Σελήνη, Σόμα – "απ' την οποία γέννησε τον Μπούντα" – πήρε επίσης ενεργό μέρος σ' αυτόν τον πόλεμο ενάντια στους "θεούς" και από τότε υποβιβάστηκε σε μια δαιμονική (ασουρική) θεότητα και τέτοια παραμένει μέχρι σήμερα.[35]

Ο Ουσάνας-Σουκρά ή Αφροδίτη είναι, φυσικά, ο δικός μας "Λούσιφερ" [Εωσφόρος], το αστέρι της αυγής. Η ιδέα που εκφράζει αυτή η αλληγορία με τις πολλαπλές σημασίες της είναι πράγματι μεγαλοφυής. Έτσι, ο Μπριχασπάτι (ο πλανήτης Δίας) ή Μπραχμανασπάτι, στον *Ριγκ Βέντα*, είναι μια θεότητα που θεωρείται το σύμβολο και το πρότυπο της εξωτερικής ή τυπικής λατρείας. Είναι ιερέας-θυσιαστής, ικέτης και το μέσο με το οποίο οι προσευχές των θνητών φτάνουν στους θεούς. Είναι ο Πουροχίτα (οικογενειακός ιερέας ή εφημέριος των ανακτόρων) του ινδουιστικού Ολύμπου και ο πνευματικός Γκουρού των θεών. Ο Σόμα είναι ο μυστηριακός θεός και προΐσταται της μυστικής και απόκρυφης φύσης στον άνθρωπο και στο Σύμπαν. Η Τάρα, η σύζυγος του ιερέα, που συμβολίζει τον λάτρη, προτιμάει τις εσωτερικές αλήθειες από το απλό τους κέλυφος, τον εξωτερικισμό – γι' αυτό εμφανίζεται να την απαγάγει ο Σόμα. Ο Σόμα, λοιπόν, είναι ο ιερός χυμός αυτού του ονόματος, που χαρίζει μυστικιστικά οράματα και εκστατικές αποκαλύψεις και το αποτέλεσμα της ένωσης τους είναι ο Μπούντα (Σοφία), Mercury, Ερμής κ.τ.λ., με λίγα λόγια η επιστήμη εκείνη η οποία χαρακτηρίζεται, μέχρι σήμερα, από τους Μπριχασπάτι της θεολογίας σαν διαβολική και σατανική. Δεν είναι επομένως παράξενο το γεγονός ότι, διευρύνοντας τον κύκλο αυτής της αλληγορίας, βρίσκουμε τους χριστιανούς θεολόγους να ασπάζονται την διαμάχη των ινδουιστικών θεών και να θεωρούν τον Ουσάνας (Λούσιφερ) – ο οποίος βοήθησε τον Σόμα ενάντια σε εκείνη την αρχαία προσωποποίηση της τελετουργικής λατρείας (τον Μπραχμανασπάτι, τον κύριο των μπραχμάνων, που τώρα έγινε "Δίας-Ιεχωβά") – σαν τον ΣΑΤΑΝΑ, τον "εχθρό του θεού"!

Εδώ η λέξη "άνθρωποι" αναφέρεται στους ουράνιους ανθρώπους, ή σ' αυτούς που στην Ινδία ονομάζονται ΠΙΤΑΡΑ ή Πιτρί, οι Πατέρες, οι προγεννήτορες των ανθρώπων. Αυτό δεν απομακρύνει καθόλου, εν όψει των σύγχρονων υποθέσεων, την φαινομενική δυσκολία της διδασκαλίας που δείχνει αυτούς τους προγεννήτορες ή προγόνους να δημιουργούν τους πρώτους Αδάμ από το δικό τους πλευρό, σαν αστρικές σκιές. Και παρά το γεγονός ότι αποτελεί μια βελτίωση από το πλευρό του Αδάμ, ωστόσο θα εμφανιστούν και πάλι γεωλογικές και κλιματικές δυσκολίες. Αυτή, όμως, είναι η διδασκαλία του Αποκρυφισμού.

Σε κάθε φυλή ο οργανισμός του ανθρώπου προσαρμόστηκε στο περιβάλλον του. Η πρώτη Ριζική Φυλή ήταν τόσο αιθερική, όσο η δική μας είναι υλική. Οι απόγονοι των επτά Δημιουργών, που ανέπτυξαν τους επτά αρχέγονους Αδάμ,[36] ασφαλώς δεν χρειάζονταν εξαγνισμένα αέρια για να αναπνέουν και να ζουν (βλέπε Μέρος ΙΙΙ αυτού του τόμου). Επομένως, όσο έντονα και αν οι οπαδοί της σύγχρονης επιστήμης επιμένουν στο απίθανο αυτής της διδασκαλίας, ο Αποκρυφιστής ισχυρίζεται ότι το γεγονός συνέβη όπως αναφέρθηκε πριν χιλιάδες χρόνια, πριν ακόμα και από την εξέλιξη του Λεμούριου, του πρώτου φυσικού ανθρώπου, η οποία έλαβε χώρα πριν από 18.000.000 χρόνια.[37]

Η πρωταρχική εξέλιξη περιγράφεται με Σχόλια σε ένα από τα ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΝΤΖΙΑΝ με τον εξής τρόπο:

Το Αρχαϊκό Κείμενο διδάσκει ότι στην αρχή κάθε νέου Κάλπα, ή Γύρου, η Γη ξαναγεννιέται· "όπως ο ανθρώπινος *Τζιβά* (μονάδα), όταν περνάει σε μια νέα μήτρα ξανακαλύπτεται με ένα καινούριο σώμα, το ίδιο και ο *Τζιβά* της Γης, με κάθε γύρο παίρνει ένα πιο τέλειο και στερεό κάλυμμα, αφού ξαναπροβάλλει για άλλη μια φορά από την μήτρα του χώρου στην αντικειμενικότητα". (*Σχόλιο*). Φυσικά αυτή η διαδικασία ακολουθείται από τις ωδίνες της νέας γέννησης ή γεωλογικές αναστατώσεις.

Έτσι, η μόνη αναφορά σ' αυτό περιέχεται στον στίχο του Βιβλίου των Ντζιάν που έχουμε μπροστά μας, όπου λέει:

***

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΔΙΝΕΣ ΑΥΤΗ [*η Γη*] ΑΠΕΡΡΙΨΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΣΕ ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ (α).

Αυτό αναφέρεται στην ανάπτυξη της Γης, ενώ στην Στάντζα που αναφέρεται στον Πρώτο Γύρο λέγεται (όπως δόθηκε στο Σχόλιο):

"Όταν η αναλλοίωτη (αβικάρα) αμετάβλητη φύση (Ουσία, σανταϊκαρούπα) αφυπνίστηκε και μεταβλήθηκε (διαφοροποιήθηκε) σε μια (καταστάση) αιτιότητας (βιάκτα), από αόρατη έγινε ορατή. Το μικρότερο των μικρών (το πιο ατομικό των ατόμων, ή ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ) έγινε ένα και πολλά (εκανεκαρούπα) και παράγοντας το Σύμπαν, παρήγαγε επίσης τον Τέταρτο Λοκά (την Γη μας) στην γιρλάντα των επτά λωτών. Τότε ο Άτσιουτα έγινε Τσιούτα".[38]

Λέγεται ότι η Γη απορρίπτει τα τρία παλιά της δέρματα, γιατί αυτό αναφέρεται στους τρεις προηγούμενους Γύρους μέσα από τους οποίους έχει ήδη περάσει, ενώ ο τωρινός είναι ο τέταρτος από τους επτά Γύρους. Στην αρχή κάθε καινούργιου ΓΥΡΟΥ, μετά από μια περίοδο "συσκότισης",

---

Όπως δείξαμε σε άλλο σημείο, μόνο ο "Ουράνιος Άνθρωπος", Αδάμ -Κάδμος, του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης, είναι αυτός που κατασκευάστηκε "κατ' εικόνα και ομοίωση του θεού". Ο Αδάμ του δεύτερου κεφαλαίου, δεν αναφέρεται να έγινε σύμφωνα με την εικόνα ή την θεία ομοίωση, πριν φάει τον απαγορευμένο καρπό. Ο πρώτος Αδάμ είναι το Πλήθος των Σεφιρόθ, ο δεύτερος Αδάμ είναι η Χωρίς Νου πρώτη ανθρώπινη Ριζική Φυλή, ενώ ο τρίτος Αδάμ είναι η φυλή που χωρίστηκε, των οποίων τα μάτια ανοίχτηκαν.

Για μια ανάλυση των επιστημονικών αντιρρήσεων προς τις απόψεις και τα νούμερα που αναφέρονται εδώ, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στην Προσθήκη, η οποία αποτελεί το Τρίτο Μέρος αυτού του τόμου.

Άτσιουτα είναι ένας σχεδόν αμετάφραστος όρος. Σημαίνει εκείνο που δεν υπόκειται σε πτώση ή αλλαγή προς το χειρότερο: Ο *Μη Πίπτων*, και είναι το αντίθετο του *Τσιούτα*, του "*Πεσμένου*". Οι Ντιάνι που ενσαρκώθηκαν στις ανθρώπινες μορφές της Τρίτης Ριζικής Φυλής και τις προίκισαν με διάνοια (*Μάνας*) ονομάζονται *τσιούτα* γιατί έπεσαν σε γέννηση.

Γη (όπως επίσης και οι άλλες έξι "γαίες") απορρίπτει ή υποτίθεται ότι απορρίπτει, τα παλιά της δέρματα όπως κάνει το Φίδι: γι' αυτό στο *Αϊταρέγια Μπράχμανα* ονομάζεται Σάρπα Ράγκνι, "η Βασίλισσα των Φιδιών" και "η μητέρα όλων όσα κινούνται". Τα "Επτά Δέρματα", στο πρώτο από τα οποία στέκεται τώρα, αναφέρονται στις επτά γεωλογικές μεταβολές που συνοδεύουν και αντιστοιχούν στην εξέλιξη των Επτά Ριζικών Φυλών της Ανθρωπότητας.

Στάντζα ΙΙ που μιλάει γι' αυτόν τον Γύρο, αρχίζει με μερικές πληροφορίες σχετικά με την ηλικία της Γης μας. Η χρονολογία θα δοθεί στην κατάλληλη θέση της. Στο Σχόλιο που συνοδεύει την Στάντζα αναφέρονται δύο πρόσωπα: ο Νάραντα και ο Ασουραμαγιά, ειδικά ο δεύτερος. Όλοι οι υπολογισμοί αποδίδονται σ' αυτήν την αρχαϊκή διασημότητα και όσα ακολουθούν θα βοηθήσουν τον αναγνώστη να εξοικειωθεί έστω και επιφανειακά με μερικά απ' αυτά τα νούμερα.

* * *

ΔΥΟ ΠΡΟΚΑΤΑΚΛΥΣΜΙΑΙΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ

Στον νου του Ανατολικού σπουδαστή του αποκρυφισμού, δυο μορφές είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένες με την μυστική αστρονομία, την χρονολογία και τους κύκλους τους. Δυο μεγάλες και μυστηριώδεις μορφές, που υψώνονται σαν δυο γίγαντες στο Αρχαϊκό Παρελθόν και που προβάλλουν εμπρός του κάθε φορά που πρέπει να αναφερθεί σε Γιουγκά και Κάλπα. Πότε, σε ποια περίοδο της προϊστορίας έζησαν, δεν το ξέρει κανένας, εκτός από ελάχιστους στον κόσμο, ούτε και μπορεί ποτέ να το μάθει με εκείνη την βεβαιότητα που αποκτάται από την ακριβή χρονολογία. Μπορεί να ήταν πριν από 100.000 χρόνια, ή πριν από 1.000.000 χρόνια, αυτό είναι το μόνο που μπορεί να μάθει ποτέ ο έξω κόσμος. Η μυστική Δύση και ο Ελευθεροτεκτονισμός μιλάνε για τον Ενώχ και τον Ερμή. Η μυστική Ανατολή μιλάει για τον ΝΑΡΑΝΤΑ, τον αρχαίο Ρίσι των *Βέντα,* και για τον ΑΣΟΥΡΑΜΑΠΑ, τον Ατλάντειο.

Έχουμε ήδη υπαινιχθεί ότι, απ' όλους τους ακατανόητους χαρακτήρες στο *Μαχαμπαράτα* και στα *Πουρανά* ο πιο μυστηριώδης είναι ο Νάραντα, ο γιος του Μπράχμα στο *Μάτσια-Πουρανά* και απόγονος του Κασιάπα και της κόρης του Ντάκσα, στο *Βίσνου-Πουρανά.* Από τον Παρασαρά αναφέρεται με τον τιμητικό τίτλο του Ντέβα-Ρίσι (θείος Ρίσι, κάτι περισσότερο από ημίθεος) και, ωστόσο, δέχεται την κατάρα του Ντάκσα ακόμα και του Μπράχμα. Αυτός πληροφορεί τον Κανσά ότι ο Μπάγκαβατ (ή Βίσνου στον εξωτερικισμό) θα ενσαρκωθεί στο όγδοο παιδί της Ντέβακι και έτσι επισύρει την οργή του Ινδού Ηρώδη πάνω στην μητέρα του Κρίσνα και τότε από το σύννεφο όπου βρίσκεται καθισμένος – αόρατος σαν ένας αληθινός Μανασαπούτρα – επαινεί τον Κρίσνα ικανοποιημένος από το κατόρθωμα αυτού του Αβατάρα που σκότωσε το τέρας Κεσίν. Ο Νάραντα βρίσκεται εδώ, εκεί και παντού. Και όμως κανένα από τα *Πουρανά* δεν δίνει τα αληθινά χαρακτηριστικά αυτού του μεγάλου εχθρού της φυσικής γέννησης. Όποια κι αν είναι αυτά τα χαρακτηριστικά στον ινδικό εσωτερισμό, ο Νάραντα – ο οποίος στον Ένθεν των Ιμαλαΐων αποκρυφισμό ονομάζεται Πες-Χουν, ο "Αγγελιαφόρος", ή ο Έλληνας Άγγελος – είναι ο μοναδικός έμπιστος και εκτελεστής των συμπαντικών βαθμών του Κάρμα και του Άντι-Μπούντα: ένα είδος ενεργού και αιώνια ενσαρκωνόμενου Λόγου, ο οποίος κατευθύνει και οδηγεί τις ανθρώπινες υποθέσεις από την αρχή μέχρι το τέλος του Κάλπα.

"Πες-Χουν" είναι γενικό και όχι ένα ιδιαίτερο ινδικό κτήμα. Είναι η μυστηριώδης, καθοδηγούσα, νοήμων δύναμη που δίνει την ώθηση και ρυθμίζει την ορμή των κύκλων, των Κάλπα και των συμπαντικών γεγονότων.[39] Είναι ο ορατός διευθετητής του Κάρμα σε γενική κλίμακα, ο εμπνευστής και ο οδηγός των μεγαλύτερων ηρώων αυτού του Μανβαντάρα. Στα εξωτερικά κείμενα αναφέρεται με μερικά όχι και τόσο κολακευτικά ονόματα, όπως "Κάλι-Καράκα", *ταραχοποιός*, "Κάπι-βάκτρα", *πιθηκοπρόσωπος*, ακόμα και "Πίσουνα", *κατάσκοπος*, ενώ αλλού ονομάζεται Ντέβα-Μπράχμα. Ακόμα και ο σερ Ο. Τζόουνς εντυπωσιάστηκε έντονα απ' αυτόν τον μυστηριώδη χαρακτήρα με τα στοιχεία που συγκέντρωσε γι' αυτόν στις σανσκριτικές μελέτες του. Τον συγκρίνει με τον Ερμή και τον Mercury και τον αποκαλεί "εύγλωττο αγγελιοφόρο των θεών".

Ίσως αυτός είναι ο λόγος που στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά* μας λένε ότι ο Μπράχμα πληροφόρησε στην αρχή τον Νάραντα ότι όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι, ακόμα και οι *μλέτσας*, οι εκτός κάστας και οι βάρβαροι, μπορούν να γνωρίσουν την αληθινή φύση του Βασουντέβα και να μάθουν να πιστεύουν σ' αυτήν την θεότητα.

(*Ασιατικές Έρευνες*, "Περί των θεών της Ελλάδος, της Ιταλίας και της Ινδίας", τομ. I, σελ. 265.) Όλα αυτά οδήγησαν τον αείμνηστο δρ. Κίνελυ (*Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 60) να τον θεωρήσει σαν έναν από τους δώδεκα *μεσσίες* του, με βάση το γεγονός ότι οι Ινδοί τον θεωρούν σαν έναν μεγάλο Ρίσι "που περιπλανιέται πάντα πάνω στην γη δίνοντας καλές συμβουλές". Και ίσως δεν ήταν και πολύ μακριά από τον σωστό δρόμο, όπως φαντάζονται μερικοί.

Τι ακριβώς είναι στην πραγματικότητα ο Νάραντα, δεν μπορεί να εξηγηθεί σε ένα βιβλίο, ούτε και θα κέρδιζαν τίποτε απ' αυτήν την πληροφορία οι σύγχρονες γενιές των αδαών. Αλλά μπορεί να σημειωθεί ότι, αν υπάρχει στο ινδουιστικό Πάνθεο μια θεότητα που να μοιάζει στον Ιεχωβά, που βάζει σε πειρασμό με την "υποβολή" σκέψεων και με "σκλήρυνση" της καρδιάς εκείνους τους οποίους κάνει όργανα και θύματά της, τότε αυτή η θεότητα είναι ο Νάραντα. Μόνο που αυτός ο τελευταίος δε χρειάζεται να αποκτήσει μια πρόφαση για να "βασανίσει" και να δείξει έτσι ότι "Εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός". Ούτε υπάρχει καμιά φιλοδοξία ή εγωιστικό κίνητρο, αλλά πραγματικά να υπηρετήσει και να οδηγήσει την συμπαντική πρόοδο και εξέλιξη.

Νάραντα είναι ένας από τους ελάχιστους εξέχοντες χαρακτήρες στα *Πουρανά*, εκτός από μερικούς θεούς, ο οποίος επισκέπτεται τις λεγόμενες κατώτερες ή υποχθόνιες περιοχές, το Πατάλα. Το αν ο Νάραντα έμαθε ή όχι όλα όσα γνώριζε, από την συζήτηση που είχε με τον χιλιοκέφαλο Σέσα, το φίδι που φέρει τα επτά Πατάλα και ολόκληρο τον κόσμο σαν ένα διάδημα στο κεφάλι του και που είναι ο μεγάλος δάσκαλος της αστρονομίας,[40] αυτό δεν το ξέρουμε, αλλά είναι βέβαιο ότι ο Νάραντα ξεπερνούσε τον Γκουρού του Γκάργκα στην γνώση των κυκλικών δαιδάλων. Αυτός είναι που ευθύνεται για την πρόοδο και την εθνική ευτυχία ή δυστυχία. Αυτός είναι που προκαλεί πολέμους και θέτει τέρμα σ' αυτούς. Στις αρχαίες Στάντζα ο Πες-Χουν θεωρείται ότι υπολόγισε και κατέγραψε όλους τους επερχόμενους αστρονομικούς και κοσμικούς κύκλους και ότι αυτός δίδαξε την επιστήμη στους πρώτους παρατηρητές του έναστρου θόλου. Και λέγεται ότι ο Ασουραμαγιά βάσισε όλα τα αστρονομικά έργα του πάνω σ' αυτά τα στοιχεία και υπολόγισε την διάρκεια όλων των περασμένων γεωλογικών και κοσμικών περιόδων και την διάρκεια όλων των κύκλων που θα έρθουν μέχρι το τέλος αυτού του ζωικού κύκλου, ή το τέλος της έβδομης Φυλής.

Ανάμεσα στα Μυστικά Βιβλία υπάρχει ένα έργο που ονομάζεται *Καθρέφτης του Μέλλοντος*, στο οποίο καταγράφονται όλοι οι Κάλπα μέσα σε Κάλπα και οι κύκλοι μέσα στο στήθος του Σέσα, του άπειρου Χρόνου. Αυτό το έργο αποδίδεται στον *Πες-Χουν* Νάραντα. Υπάρχει ένα άλλο αρχαίο έργο το οποίο αποδίδεται σε διάφορους Ατλάντειους. Αυτά τα δυο έργα μας παρέχουν τους αριθμούς των κύκλων μας και την δυνατότητα υπολογισμού της ημερομηνίας των επερχόμενων κύκλων. Οι χρονολογικοί υπολογισμοί, όμως, που θα δοθούν σε λίγο είναι εκείνοι των μπραχμάνων, όπως εξηγείται στην συνέχεια. Αλλά οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι ίδιοι με κείνους της Μυστικής Δοξασίας.

Η χρονολογία και οι υπολογισμοί των μπραχμάνων μυημένων βασίζονται στα Ζωδιακά αρχεία της Ινδίας και στα έργα του παραπάνω αναφερθέντος αστρονόμου και μάγου, του Ασουραμαγιά. Τα Ατλάντεια Ζωδιακά αρχεία δεν μπορεί να έχουν λάθη, αφού συντάχθηκαν κάτω από την καθοδήγηση εκείνων που πρώτοι δίδαξαν στην ανθρωπότητα – μεταξύ των άλλων πραγμάτων – και την αστρονομία.

Αλλά στο σημείο αυτό αντιμετωπίζουμε πάλι σκόπιμα και απερίσκεπτα μια νέα δυσκολία. Θα μας πουν πως η δήλωση μας έρχεται σε αντίθεση με την επιστήμη στο πρόσωπο ενός ανθρώπου που θεωρείται μεγάλη αυθεντία (στην Δύση) σε όλα τα θέματα της σανσκριτικής φιλολογίας, του καθηγητή του Βερολίνου Άλμπρεχτ Βέμπερ. Αυτό, προς μεγάλη μας θλίψη, δεν μπορεί να αποφευχθεί και είμαστε έτοιμοι να υποστηρίξουμε τα όσα δηλώσαμε. Ο Ασουραμαγιά, τον οποίο η επική παράδοση εμφανίζει σαν τον αρχαιότερο αστρονόμο στον Αριαβάρτα, ένας στον οποίο "ο θεός Ήλιος μεταβίβασε την γνώση των άστρων", *in propria persona* [*αυτοπροσώπως*], όπως αναφέρει ο ίδιος ο δρ. Βέμπερ, ο οποίος τον ταυτίζει κατά έναν πολύ μυστηριώδη τρόπο με τον "Πτολεμαίο" των Ελλήνων. Γι' αυτήν την ταύτιση δεν δίνεται καμιά έγκυρη δικαιολογία, εκτός από το ότι "αυτό το τελευταίο όνομα (Πτολεμαίος), όπως βλέπουμε από την επιγραφή του Πιγιαντάσι,

---

Ο Σέσα, ο οποίος στον εσωτερισμό είναι επίσης ο Ανατνά, το άπειρο καθώς και ο "Κύκλος της Αιωνιότητας", θεωρείται ότι μετέδωσε την αστρονομική του γνώση στον Γκάργκα, τον αρχαιότερο αστρονόμο της Ινδίας, ο οποίος τον εξευμένισε και αμέσως έμαθε τα πάντα γύρω από τους πλανήτες καθώς και το πώς να διαβάζει τους οιωνούς.

έγινε στην Ινδία Τουραμαγιά', απ' όπου μπορεί πολύ εύκολα να προέλθει το όνομα Ασουραμαγιά". Αναμφίβολα "*μπορεί* ", αλλά το ζωτικό ερώτημα είναι: υπάρχουν έγκυρες αποδείξεις ότι *πράγματι προήλθε*; Η μόνη ένδειξη που δίνεται είναι ότι θα πρέπει να είναι έτσι: "αφού.... αυτή η *Μαγιά* σαφώς αποδίδεται στο Ρομάκα-πούρα στην Δύση" (Α. Βέμπερ, *Ιστορία της Σανσκριτικής Φιλολογίας*, σελ. 253). Η *Μαγιά* είναι φανερή, αφού κανένας σανσκριτολόγος ανάμεσα στους Ευρωπαίους δεν μπορεί να μας πει πού βρισκόταν αυτή η τοποθεσία του "Ρομάκα-πούρα", εκτός πράγματι από το ότι ήταν κάπου "στην Δύση". Όμως, αφού κανένα μέλος της Ασιατικής Κοινωνίας, ή Δυτικός Ανατολιστής, δεν θα ακούσει ποτέ μια μπραχμανική διδασκαλία, είναι άσκοπο να λάβουμε υπόψη τις αντιρρήσεις των Ευρωπαίων Ανατολιστών. Το "Ρομάκα-πούρα" ήταν ασφαλώς "στην Δύση", αφού ήταν αναπόσπαστο μέρος της τελευταίας ηπείρου της ΑΤΛΑΝΤΙΔΑΣ. Και είναι επίσης βέβαιο ότι στα ινδουιστικά *Πουρανά* η Ατλαντίδα είναι αυτή που ορίζεται σαν γενέτειρα του Ασουραμαγιά, "ενός τόσο μεγάλου μάγου, όσο επίσης Αστρολόγου και Αστρονόμου". Άλλωστε, ο καθηγητής Βέμπερ αρνείται να αποδώσει κάποια μεγάλη αρχαιότητα στον Ινδικό Ζωδιακό και έχει την τάση να πιστεύει ότι οι Ινδοί δεν γνώριζαν καθόλου τον Ζωδιακό, μέχρις ότου "δανείστηκαν έναν από τους Έλληνες".[41] Η δήλωση αυτή έρχεται σε άμεση αντίθεση με τις πιο αρχαίες παραδόσεις της Ινδίας και πρέπει επομένως να αγνοηθεί (βλέπε Τομ. Ι, Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα XVII, "Ο Ζωδιακός και η Αρχαιότητα του"). Και έχουμε απόλυτο δίκαιο να την αγνοήσουμε, αφού ο ίδιος ο διαβασμένος Γερμανός καθηγητής στην εισαγωγή του έργου του μας λέει ότι "εκτός από τις φυσικές δυσκολίες που εμποδίζουν την έρευνα (στην Ινδία) κυριαρχεί ακόμα μια πυκνή ομίχλη δεισιδαιμονιών και προκατειλημμένων απόψεων που πλανιούνται πάνω στην χώρα και την τυλίγουν σαν πέπλο". Πιασμένος μέσα σ' αυτό το πέπλο, δεν είναι περίεργο που ο δρ. Βέμπερ οδηγήθηκε και ο ίδιος σε αθέλητα λάθη. Ας ελπίσουμε ότι τώρα γνωρίζει καλύτερα.

Έτσι, άσχετα από το αν θα θεωρήσουμε τον Ασουραμαγιά σαν έναν σύγχρονο μύθο, ή σαν μια προσωπικότητα που έδρασε την εποχή των Μακεδόνων, ή σαν αυτό που ισχυρίζονται οι αποκρυφιστές ότι ήταν, σε όλες τις περιπτώσεις οι υπολογισμοί του συμφωνούν απόλυτα με εκείνους των Μυστικών Αρχείων.

Από αποσπάσματα τεράστιων αρχαίων έργων τα οποία αποδίδονται στον Ατλάντειο αστρονόμο και που βρίσκονται στην Νότια Ινδία, το ημερολόγιο που αναφέρεται αλλού συντάχθηκε από δύο πολύ διαβασμένους Μπραχμάνους το 1884 και 1885 (το *Τιρουκκάντα Παντσάνγκα* για το έτος 4986 του Κάλι-Γιουγκά, του Τσινταμάνι Ραγκουνατατσάργια, γιου του διάσημου Κυβερνητικού αστρονόμου του Μάντρας, και του Τατακαμάλλα Βενκατακρίσνα Ράο). Οι καλύτεροι Παντίτ θεωρούν το έργο σαν αλάθητο – από μπραχμανική σκοπιά – και μέχρι εδώ σχετίζεται με την χρονολογία των ορθόδοξων διδασκαλιών. Αν συγκρίνουμε τις αναφορές του με κείνες που έγιναν πριν μερικά χρόνια στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, με τις αποσπασματικές διδασκαλίες που δημοσιεύτηκαν από μερικούς θεοσοφιστές και με τα σημερινά δεδομένα που προέρχονται από τα Μυστικά Βιβλία του Αποκρυφισμού, θα δούμε ότι όλα συμφωνούν απόλυτα, εκτός μόνο σε μερικές λεπτομέρειες που δεν μπορούν να εξηγηθούν, γιατί τότε τα μυστικά της ανώτερης Μύησης – άγνωστα τόσο στην συγγραφέα, όσο και στον αναγνώστη – θα έπρεπε να αποκαλυφθούν και αυτό δεν μπορεί να γίνει. (Βλέπε "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων", πιο κάτω στο τέλος της Στάντζα ΙΙ.)

Ακόμα και οι Ινδιάνοι Μάγια της Γουατεμάλας είχαν το δικό τους Ζωδιακό από την εποχή της πιο απόμακρης αρχαιότητας. Και "ο πρωτόγονος άνθρωπος δρούσε με τον ίδιο τρόπο ανεξάρτητα από χρόνο ή τόπο σε κάθε εποχή", παρατηρεί ένας Γάλλος συγγραφέας.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙ

ΦΥΣΗ ΑΒΟΗΘΗΤΗ ΑΠΟΤΥΧΑΙΝΕΙ

Ύστερα από μεγάλες περιόδους η Γη δημιουργεί τέρατα. (6) Οι "Δημιουργοί" δυσαρεστούνται. (7) Αποξηραίνουν την Γη. (8) Οι μορφές καταστρέφονται απ' αυτούς. (9) Οι πρώτες μεγάλες πλημμύρες. (10) Αρχίζει η επίστρωση.

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΠΕΡΙΣΤΡΑΦΗΚΕ ΓΙΑ ΑΛΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ.[42] ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕ ΡΟΥΠΑ (μορφές): ΜΑΛΑΚΕΣ ΠΕΤΡΕΣ ΠΟΥ ΣΚΛΗΡΥΝΑΝ (ορυκτά), ΣΚΛΗΡΑ ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΛΑΚΩΣΑΝ (βλάστηση). ΟΡΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ, ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΕΣ ΖΩΕΣ (*σαρισριπά, σβαπάντα*). ΑΥΤΗ (*η Γη*) ΤΑ ΤΙΝΑΖΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΛΥΖΑΝ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ.......ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΡΟΡ ΧΡΟΝΙΑ, ΓΥΡΙΣΕ ΑΝΑΠΟΔΑ. ΞΑΠΛΩΣΕ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ, ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ.....(α). ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΛΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ΔΕΝ ΘΑ ΖΗΤΟΥΣΕ ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΚΟΡΦΟ ΤΗΣ. ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ (β).

Αυτό αναφέρεται σε μια μετατόπιση του άξονα – και υπήρξαν αρκετές – στον επακόλουθο κατακλυσμό και στο χάος πάνω στην Γη (που δεν έχει, όμως, καμιά σχέση με το πρωταρχικό χάος), κατά το οποίο δημιουργήθηκαν τέρατα, κατά το ήμισυ άνθρωποι, κατά το ήμισυ ζώα. Βρίσκουμε μια αναφορά του στην *Βίβλο των Νεκρών*, καθώς επίσης στην χαλδαϊκή διήγηση της δημιουργίας και στους Πίνακες της Κούτα, παρά την παραποίηση τους.

Δεν πρόκειται για αλληγορία. Εδώ έχουμε *γεγονότα*, τα οποία επαναλαμβάνονται στην διήγηση του *Ποίμανδρου*, καθώς και στους χαλδαϊκούς πίνακες της δημιουργίας. Ο στίχος μπορεί να επιβεβαιωθεί ακόμα και στην Κοσμογονία, όπως δίνεται από τον Βηρωσσό, η οποία έγινε αγνώριστη από τον Ευσέβιο, αλλά ωστόσο μερικά χαρακτηριστικά της μπορούν ακόμα να βρεθούν σε αποσπάσματα που άφησαν αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς, ο Απολλόδωρος, ο Αλέξανδρος ο Πολυΐστορας κ.ά. Οι "υδάτινοι άνθρωποι, φοβεροί και κακοί", οι οποίοι ήταν το προϊόν μόνης της υλικής φύσης – ένα αποτέλεσμα της "εξελικτικής ώθησης" και η πρώτη προσπάθεια να δημιουργήσει άνθρωπο, το "στέμμα" και τον στόχο και τον σκοπό της ζωικής ζωής πάνω στην Γη – στην Στάντζα εμφανίζονται σαν μια αποτυχία. Δεν συναντάμε το ίδιο στην Κοσμογονία του Βηρωσσού, η οποία απορρίπτεται με τόση αποστροφή σαν το αποκορύφωμα του ειδωλολατρικού παραλογισμού; Και όμως ποιος από τους Εξελικτιστές μπορεί να πει ότι τα πράγματα στην αρχή δεν έγιναν όπως περιγράφονται; Ότι δεν υπήρξαν, όπως υποστηρίζεται στα *Πουρανά*, στα αιγυπτιακά και χαλδαϊκά αποσπάσματα, ακόμα και στην Γένεση, δυο ή και περισσότερες "δημιουργίες" πριν από τον τελευταίο σχηματισμό της Σφαίρας, η οποία μεταβάλλοντας τις γεωλογικές και κλιματολογικές της συνθήκες, μετέβαλε επίσης την χλωρίδα, την πανίδα ακόμα και τους ανθρώπους της; Αυτός ο ισχυρισμός συμφωνεί όχι μόνο με κάθε αρχαία Κοσμογονία, αλλά και με την σύγχρονη επιστήμη και ακόμα, ως έναν βαθμό, με την θεωρία της εξέλιξης όπως θα δείξουμε εν συντομία.

Στις αρχαιότερες Κοσμογονίες του Κόσμου δεν υπάρχει "σκοτεινή δημιουργία", ούτε "Κακός Δράκοντας" που κατατροπώνεται από έναν Ηλιακό θεό. Ακόμα και για τους Ακκάδιους ή μεγάλη Άβυσσος (η Υδάτινη Άβυσσος, ή ΧΩΡΟΣ) ήταν ο τόπος γέννησης και η διαμονή του Έα,

---

Τριακόσια εκατομμύρια χρόνια, ή Τρεις Απόκρυφες Εποχές. Ο *Ριγκ-Βέντα* έχει την ίδια διαίρεση. Στον "Υμνο του Ιατρού" (X, 97, I), λέγεται ότι "τα φυτά ήρθαν σε ύπαρξη τρεις εποχές (Τριγιουγκά) πριν από τους θεούς" πάνω στην Γη μας. (Βλέπε "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων" στο τέλος αυτής της Στάντζα.)

Σοφίας, της αδιάγνωστης άπειρης θεότητας. Αλλά για τους Σημίτες και τους μετέπειτα Χαλδαίους, αβυθομέτρητη Άβυσσος της Σοφίας γίνεται χονδροειδής ύλη, αμαρτωλή Ουσία και ο Έα μεταβάλλεται σε Τιαμάτ, στον δράκοντα που σφάζεται από τον Μεροντάχ, ή Σατάν, στα αστρικά κύματα.

Στα ινδουιστικά *Πουρανά*, ο Μπράχμα, ο δημιουργός, εμφανίζεται να αρχίζει *de novo* [*εκ νέου*] αρκετές δημιουργίες μετά από αντίστοιχες αποτυχίες. Και αναφέρονται δυο κύριες (αυτές οι δυο δεν πρέπει να συγχέονται με τις επτά δημιουργίες ή διαιρέσεις κάθε Κάλπα. Βλέπε Τόμος Ι "Οι Επτά Δημιουργίες". Εδώ εννοούνται η πρωταρχική και δευτερεύουσα δημιουργία) δημιουργίες: η Πάντμα και η Βαράχα, η τωρινή, όπου ο Μπράχμα με την μορφή αγριόχοιρου, ή "Βαράχα Αβατάρα", ανυψώνει την Γη από το νερό. Η δημιουργία εμφανίζεται σαν μια διασκέδαση, ένα παιχνίδι (*Λίλα*) του δημιουργικού θεού. Το *Ζοχάρ* μιλάει για αρχέγονους κόσμους που χάθηκαν αμέσως μόλις ήρθαν σε ύπαρξη. (*Ζοχάρ*, ΙΙ, φυλλάδιο 292 α και β, έκδ. Μπρόντυ.) Και το ίδιο αναφέρεται στο Μιντράς, ενώ ο Ραμπί Αμπαχού εξηγεί σαφώς, στο *Μπερεσίθ Ραμπά*, Πάρσχα ΙΧ, ότι ο "Άγιος Ένας" δημιούργησε και κατέστρεψε διαδοχικά διάφορους κόσμους πριν πετύχει τον τωρινό. Αυτό δεν αναφέρεται μόνο σε άλλους κόσμους στο διάστημα, αλλά σε ένα μυστήριο της δικής μας σφαίρας που περιέχεται στην αλληγορία σχετικά με τους "βασιλείς του Εντόμ". Γιατί οι λέξεις "Αυτό με ευχαριστεί" επαναλαμβάνονται στην Γένεση Α', 31, αν και – όπως συνήθως – με παραμορφωμένους όρους. Τα χαλδαϊκα αποσπάσματα της Κοσμογονίας των σφηνοειδών επιγραφών και αλλού δείχνουν δυο ξεχωριστές δημιουργίες ζώων και ανθρώπων, απ' τις οποίες η πρώτη καταστράφηκε επειδή ήταν αποτυχία. Οι κοσμογονικοί πίνακες αποδεικνύουν ότι από την δική μας πραγματική δημιουργία προηγήθηκαν άλλες (βλέπε Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, σελ. 380) και η Καμπάλα αναφέρει το ίδιο, όπως δείχνει ο συγγραφέας του έργου Καμπάλα. (Στο *Ζοχάρ*, Σιφρά τι Τσενιούτα, Εντά Ράμπα Κάντισα, 128α κ.τ.λ., κ.τ.λ. Βλέπε επίσης Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 246.)

Ο Οάνες (ή Νταγκόν, ο χαλδαϊκός "Άνθρωπος-Ψάρι") διαιρεί την Κοσμογονία και την Γένεση του σε δυο μέρη. Πρώτα η άβυσσος του ύδατος και του σκότους όπου κατοικούσαν τα πιο φοβερά τέρατα: άνθρωποι με φτερά, άνθρωποι με τέσσερα και δυο πρόσωπα, ανθρώπινα όντα με δυο κεφάλια, με πόδια και κέρατα τράγου (οι δικοί μας "άνθρωποι-τράγοι"),[43] ιπποκένταυροι, ταύροι με κεφάλια ανθρώπων και σκύλοι με ουρές ψαριών. Με λίγα λόγια, συνδυασμοί διαφόρων ζώων και ανθρώπων, ψαριών, ερπετών και άλλων τερατωδών ζώων, που το ένα παίρνει το σχήμα και την εμφάνιση του άλλου. Το θηλυκό στοιχείο, μέσα στο οποίο διέμεναν, προσωποποιείται από την Τάλατ – θάλασσα ή "Νερό" – η οποία τελικά κατακτήθηκε από τον Μπέλους, την αρσενική αρχή. Και ο Αλέξανδρος ο Πολυΐστορας λέει: "ο Μπέλους ήρθε και κομμάτιασε την γυναίκα και από το ένα μισό της έφτιαξε την γη και από το άλλο μισό τον ουρανό και ταυτόχρονα κατέστρεφε τα ζώα που υπήρχαν μέσα της" (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 258). Όπως παρατηρεί σχετικά ο Ι. Μάγιερ, "για τους Ακκάδιους κάθε αντικείμενο και δύναμη της Φύσης έχει το δικό του *Ζι* ή πνεύμα. Οι Ακκάδιοι σχημάτιζαν τις θεότητες τους σε τριάδες, αλλά εισήγαγαν το σεξ" *(Καμπάλα, σελ. 246)*, ή φαλλισμό. Για τους Άριους και τους αρχαίους Ακκάδιους όλα τα πράγματα είναι εκπορεύσεις μέσω – και όχι από – ενός Δημιουργού ή Λόγου. Για τους Σημίτες τα πάντα *γεννήθηκαν*.

* * *

Από πού προέρχεται αυτή η ταυτότητα των ιδεών; Οι Κινέζοι έχουν τις ίδιες παραδόσεις. Σύμφωνα με τον σχολιαστή Γκούο Π'ο, σε ένα έργο που ονομάζεται *Σαν-Χάι- ζινγκ*, "Θαύματα της θάλασσας και της ξηράς", ένα έργο που γράφηκε από τον ιστοριογράφο Τζουνγκ Γκου από χαρακτικά πάνω σε εννιά υδρίες κατασκευασμένες από τον Αυτοκράτορα Γιου (2255 π.Χ.), αναφέρεται μια συνάντηση με ανθρώπους που είχαν *δυο ξεχωριστά πρόσωπα στο κεφάλι τους*, μπρος και πίσω, τέρατα με σώμα τράγου και ανθρώπινο πρόσωπο κ.τ.λ. Ο Γκουλντ στο έργο του *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 27, αναφέροντας τα ονόματα μερικών συγγραφέων της Φυσικής Ιστορίας, αναφέρει και του *Σαν-Χάι-Τζινγκ*. Σύμφωνα με τον Γκούο Π'ο (276 - 324 μ.Χ.) αυτό το έργο συντάχθηκε τρεις χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή του, ή σε απόσταση επτά δυναστειών. Ο Γιάνγκ Σαν της Δυναστείας των Μινγκ (που άρχισε στα 1368 μ.Χ.) δηλώνει ότι συντάχθηκε από τους Τζουνγκ Τζία και Τζουνγκ Γκου (όπως αναφέρθηκε πιο πάνω). Ο Τζουνγκ Γκου την εποχή του τελευταίου αυτοκράτορα της δυναστείας των Σία 1818 π.Χ., φοβούμενος ότι ο αυτοκράτορας ίσως να κατέστρεφε τα βιβλία που αναφέρονταν στην αρχαία εποχή, τα μετέφερε μαζί του κατά την φυγή του στο Γιν.

ΤΟΥΣ ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΦΟΒΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ Η ΙΔΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ (*από τα ορυκτά, φυτικά και ζωικά υπολείμματα*), ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ, ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ (*Γύρο*) ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ ΗΡΘΑΝ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΑΝ.....ΟΙ ΝΤΑΝΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΛΕΥΚΕΣ (*Ηλιακές-σεληνιακές*) ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΗΡΘΑΝ,[44] ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ-ΘΝΗΤΩΝ (α).

Οι εξηγήσεις που δίνονται στις Στάντζα μας, είναι πολύ πιο πλήρεις απ' όσο θα μπορούσε να είναι ο θρύλος της δημιουργίας του πίνακα της Κούτα ακόμα και αν ήταν πλήρης. Ωστόσο το μέρος που έχει διασωθεί απ' αυτόν τις επιβεβαιώνει. Γιατί στον πίνακα "ο Κύριος των Αγγέλων" καταστρέφει τους ανθρώπους στην άβυσσο όπου, όταν σφαγιάστηκαν, "δεν έμεινε παρά κουφάρια και ερημιά". Μετά απ' αυτό, οι Μεγάλοι θεοί δημιούργησαν ανθρώπους με τα σώματα των πουλιών της ερήμου, ανθρώπινα όντα, "επτά βασιλιάδες, αδελφούς της ίδιας οικογένειας" κ.τ.λ.· που είναι μια αναφορά στις κινητικές ιδιότητες των πρωταρχικών αιθερικών σωμάτων των ανθρώπων, που μπορούσαν να πετάνε καθώς και να περπατάνε,[45] αλλά οι οποίοι "καταστράφηκαν" γιατί δεν ήταν "*τέλειοι*", δηλαδή ήταν "χωρίς φύλο, σαν τους βασιλιάδες του Εδόμ".

Στερημένη από μεταφορές και αλληγορίες, τι έχει να πει η επιστήμη γι' αυτήν την ιδέα μιας πρωταρχικής δημιουργίας των ειδών; Θα αρνηθεί ότι οι "Άγγελοι" και τα "Πνεύματα" έχουν οποιαδήποτε σχέση μ' αυτήν. Αλλά αν η φύση και ο φυσικός νόμος της εξέλιξης είναι οι μόνοι δημιουργοί όλων όσα υπάρχουν τώρα πάνω στην Γη, γιατί δεν θα μπορούσε να υπάρχει μια "τέτοια άβυσσος", όταν η σφαίρα ήταν καλυμμένη από νερά, στην οποία να γεννήθηκαν αναρίθμητα τερατώδη όντα; Ή μήπως η αντίρρηση αφορά τα "ανθρώπινα όντα" και τα ζώα με ανθρώπινα κεφάλια και διπλά πρόσωπα; Αν, όμως, ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένα ανώτερο ζώο που εξελίχθηκε από τα κατώτερα είδη μέσω μιας άπειρης σειράς μετασχηματισμών, γιατί λοιπόν οι "ελλείποντες κρίκοι" να μην είχαν ανθρώπινα κεφάλια σε σώματα ζώων, ή να μην ήταν δικέφαλοι, να μην είχαν κεφάλια τεράτων και το αντίστροφο, κατά τις πρώτες προσπάθειες της Φύσης; Μήπως δεν έχουμε δει κατά την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, στις εποχές των ερπετών και των θηλαστικών σαύρες με φτερά πουλιών και κεφάλια φιδιών σε σώματα ζώων; (Βλέπε Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα.*) Αλλά, επιχειρηματολογώντας από την σκοπιά της επιστήμης, ακόμα και η σύγχρονη ανθρωπότητά μας δεν μας παρουσιάζει περιπτωσιακά τερατόμορφα είδη: δικέφαλα παιδιά, σώματα ζώων με ανθρώπινα κεφάλια, κυνοκέφαλα παιδιά κ.τ.λ., κ.τ.λ.; Και αυτό αποδεικνύει ότι, αν η φύση σκαρώνει τέτοιες παραξενιές ακόμα και σήμερα που για αιώνες έχει κατασταλάξει στην τάξη του εξελικτικού της έργου, τότε τέρατα σαν αυτά που περιγράφονται από τον Βηρωσσό, ήταν μια πιθανότητα στο αρχικό της πρόγραμμα, η οποία πιθανότητα μπορεί κάποτε να υπήρξε ακόμα και ως νόμος, πριν τακτοποιήσει τα είδη της και αρχίσει το κανονικό έργο της πάνω τους, πράγμα που τώρα αποδεικνύεται σαφώς από το απλό γεγονός της "ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗΣ", όπως το εκφράζει η επιστήμη.

Αυτό διδάσκει η δοξασία και το αποδεικνύει με πολυάριθμες αποδείξεις. Ωστόσο, δεν θα περιμένουμε την έγκριση ούτε της δογματικής θεολογίας, ούτε της μαθηματικής επιστήμης, αλλά θα προχωρήσουμε στις Στάντζα. Ας μιλήσουν από μόνες τους με την βοήθεια του φωτός που ρίχνουν τα Σχόλια και οι εξηγήσεις τους. Η επιστημονική όψη αυτών των θεμάτων θα εξεταστεί αργότερα.

Επομένως, η υλική φύση όταν αφέθηκε μόνη της στην δημιουργία του ζώου και του ανθρώπου, εμφανίζεται να αποτυχαίνει. Μπορεί να δημιουργήσει τα πρώτα δυο και το κατώτερο ζωικό βασίλειο, αλλά όταν έρχεται η σειρά του ανθρώπου, απαιτούνται για την δημιουργία του πνευματικές, ανεξάρτητες και νοητικές δυνάμεις, εκτός από τους "δερμάτινους χιτώνες" και την "Πνοή της ζωικής Ζωής". Οι ανθρώπινες Μονάδες των προηγούμενων Γύρων χρειάζονται κάτι

Θεοί και πλανητικά Πνεύματα, ειδικά οι Ριμπού. "Οι Τρεις Ριμπού" που ωστόσο έγιναν "τρεις φορές επτά" στον αριθμό των χαρισμάτων τους.

Θυμηθείτε τις "φτερωτές φυλές" του Πλάτωνα. Επίσης το Πόπουλ-Βουχ αναφέρει την πρώτη ανθρώπινη φυλή η οποία μπορούσε να περπατάει, να πετάει και να βλέπει αντικείμενα οσοδήποτε μακριά.

ανώτερο από τα απλά φυσικά υλικά για να δομήσουν τις προσωπικότητες τους, κάτω από την απειλή να μείνουν για πάντα κατώτερες από οποιοδήποτε "Φρανγκεσταϊνικό" ζώο.[46]

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΘΗΚΑΝ. Η ΣΑΡΚΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΕΙ (*είπαν*). [ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ] ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΡΟΥΠΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ. ΟΧΙ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΩΕΣ.[47] ΚΑΘΑΡΑ ΝΕΡΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑΡΑΓΜΈΝΑ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ (α). ΑΣ ΤΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΟΥΜΕ (*τα νερά*).

(α) Η Κατήχηση λέει (Σχόλια):

"Από τους υλικούς Κόσμους κατέρχονται εκείνοι, που σχηματίζουν τον φυσικό άνθρωπο στα νέα Μανβαντάρα. Είναι κατώτεροι Λχα [Πνεύματα], που κατέχουν ένα διπλό σώμα [ένα αστρικό μέσα σε μια αιθερική μορφή]. Αυτοί είναι οι διαμορφωτές και δημιουργοί του δικού μας σώματος της πλάνης.......

"Μέσα στις μορφές που πρόβαλαν οι Λχα [Πιτρί], τα δυο γράμματα[48] [η Μονάδα, ονομαζόμενη επίσης "Διπλός Δράκος"] κατέβηκαν από τις σφαίρες της αναμονής.[49] Αλλά αυτά είναι σαν στέγη δίχως τοίχους, δίχως κίονες για να στηριχθεί.......

"Ο άνθρωπος χρειάζεται τέσσερις φλόγες και τρία πυρά για να γίνουν ένα πάνω στην Γη και απαιτεί την ουσία των σαράντα εννέα πυρών[50] για να τελειοποιηθεί. Εκείνοι που εγκατέλειψαν τις Ανώτερες Σφαίρες, οι θεοί της θέλησης,[51] είναι αυτοί που ολοκληρώνουν τον Μάνου της πλάνης. Γιατί ο 'Διπλός Δράκος' δεν έχει πρόσβαση πάνω στην απλή μορφή. Είναι σαν την αύρα όταν δεν υπάρχει δένδρο ή κλαδί για να την δεχτεί και να την κρατήσει. Δεν μπορεί να επηρεάσει την μορφή όπου δεν υπάρχει παράγοντας μεταβίβασης [Μάνας, "Νους"] και η μορφή δεν τον γνωρίζει".

Στον πρώτο τόμο του πρόσφατα εκδοθέντος έργου του Α. ντε Κατρεφάζ, *Εισαγωγή στην μελέτη των Ανθρώπινων φυλών*, υπάρχει η απόδειξη ότι από την εποχή της μετά-Τριτογενούς περιόδου και ακόμα πιο πριν – αφού πολλές Φυλές είχαν ήδη διασκορπιστεί στην επιφάνεια της Γης κατά την διάρκεια εκείνης της εποχής – ο άνθρωπος δεν άλλαξε ούτε ένα γιώτα στην φυσική δομή του. Και αν, ενώ περιβαλλόταν για ολόκληρες εποχές από μια πανίδα που άλλαζε από την μια περίοδο ή κύκλο στην άλλη, που πέθαινε και που ξαναγεννιόταν με νέες μορφές – έτσι ώστε να μην υπάρχει πάνω στη Γη ούτε ένα ζώο μεγάλο ή μικρό, που να είναι σύγχρονο με τον άνθρωπο εκείνης της περιόδου – αν, λοιπόν, κάθε ζώο μεταμορφώθηκε εκτός από τον άνθρωπο, αυτό το γεγονός δεν αποδεικνύει μόνο την αρχαιότητα του ανθρώπου, αλλά και το ότι αυτός αποτελεί ένα *ξεχωριστό Βασίλειο*. Γιατί μόνος αυτός έπρεπε να ξεφύγει από την μεταμόρφωση; Επειδή – λέει ο Κατρεφάζ – το όπλο που χρησιμοποίησε στον αγώνα του με την φύση και τις συνεχώς μεταβαλλόμενες γεωλογικές συνθήκες και στοιχεία, ήταν "η ψυχική του δύναμη και όχι η *φυσική δύναμη ή σώμα*", όπως συνέβη στην περίπτωση των ζώων. Δώστε στον άνθρωπο τόση δόση διάνοιας και λογικής με όση είναι προικισμένα τα άλλα θηλαστικά και με τον τωρινό σωματικό μηχανισμό του θα αποδειχθεί το πιο αδύναμο πλάσμα της Γης. Και αφού όλα φαίνεται να αποδεικνύουν ότι ο *ανθρώπινος οργανισμός με όλα τα χαρακτηριστικά, τις ιδιαιτερότητες και τις ιδιοσυ*γκρασίες του υπήρχε ήδη πάνω στην Σφαίρα σε κείνες τις πολύ απόμακρες γεωλογικές περιόδους, όταν δεν υπήρχε ακόμα ούτε ένα είδος των τωρινών μορφών θηλαστικών που υπάρχουν σήμερα, τότε ποιο είναι το αναπόφευκτο συμπέρασμα; Γιατί όχι αυτό: Αφού όλες οι ανθρώπινες φυλές είναι ενός και του αυτού είδους, έπεται ότι αυτό το είδος είναι το πιο αρχαίο απ' όλα τα τώρα υπάρχοντα θηλαστικά. Επομένως, είναι το πιο σταθερό και το πιο διατηρούμενο απ' όλα και ήταν ήδη πλήρως αναπτυγμένο όπως είναι τώρα, όταν όλα τα άλλα θηλαστικά που είναι σήμερα γνωστά δεν είχαν κάνει ούτε καν την πρώτη τους προσέγγιση για εμφάνιση πάνω στην Γη. Αυτή είναι η άποψη του μεγάλου Γάλλου Νατουραλιστή, που δίνει έτσι ένα τρομακτικό χτύπημα στον Νταρβινισμό.

Οι Μονάδες των παραστάσεων των ανθρώπων του Τρίτου Γύρου, οι μεγάλες πιθηκοειδείς μορφές.

Στο *εσωτερικό σύστημα* οι *επτά αρχές* του ανθρώπου *παριστάνονται από επτά γράμματα*. Τα *πρώτα δυο είναι πιο* ιερά από τα τέσσερα γράμματα του Τετραγράμματου.

Οι ενδιάμεσες σφαίρες, όπου λέγεται ότι κατά την διάρκεια των Μανβαντάρα οι Μονάδες που δεν έχουν φτάσει στο *Νιρβάνα* κοιμούνται βυθισμένες σε ασυνείδητη αδράνεια.

Εξηγήθηκε αλλού. Τα "Τρία Πυρά", Παβακά, Παβαμάνα και Σούτσι, που είχαν σαράντα πέντε γιους, οι οποίοι μαζί με τους τρεις πατέρες τους και τον Πατέρα τους Αγκνί αποτελούν τα 49 πυρά. Ο Παβαμάνα (πυρ που παράγεται δια της τριβής) είναι ο πατέρας του πυρός των Άσουρα, ο Σούτσι (Ηλιακό Πυρ) είναι ο πατέρας του πυρός των θεών και ο Παβακά (ηλεκτρικό πυρ) είναι ο πατέρας του πυρός των Πιτρί (βλέπε *Βαγιού-Πουρανά*). Αλλά αυτή είναι μια ερμηνεία στο υλικό και γήινο πεδίο. Οι φλόγες είναι φευγαλέες και μόνο περιοδικές, ενώ τα πυρά είναι αιώνια στην τριπλή τους ενότητα. Αυτά αντιστοιχούν στις τέσσερις κατώτερες και στις τρεις ανώτερες ανθρώπινες αρχές.

Οι Σούρα που αργότερα έγιναν Ά-Σουρα.

"Στους ανώτερους κόσμους τα τρία είναι ένα[52]*, πάνω στην Γη [στην αρχή] το ένα γίνεται δύο. Είναι σαν τις δυο [πλευρές] γραμμές ενός τριγώνου που έχει χάσει την βασική γραμμή του, η οποία είναι το τρίτο πυρ".* (*Κατήχηση*, Βιβλίο III, τμ. 9).

Βέβαια αυτά χρειάζονται κάποια ερμηνεία πριν προχωρήσουμε περισσότερο. Και για να τα ερμηνεύσουμε, ειδικά προς όφελος των Αρίων Ινδουιστών αδελφών μας – των οποίων οι εσωτερικές ερμηνείες ίσως να διαφέρουν από την δική μας – θα πρέπει να τους εξηγήσουμε τα παραπάνω με ορισμένα αποσπάσματα από τα δικά τους εξωτερικά βιβλία, δηλαδή τα *Πουρανά*. Στις αλληγορίες αυτών των τελευταίων, ο Μπράχμα που είναι συλλογικά η δημιουργική Δύναμη του Σύμπαντος, λέγεται ότι "στην αρχή των Γιουγκά (κύκλων)...... *Κατεχόμενος από την επιθυμία και την δύναμη να δημιουργεί και ωθούμενος από τις δυνατότητες εκείνου που επρόκειτο να δημιουργηθεί*, αυτός ξανά και ξανά στην αρχή ενός Κάλπα προβάλλει μια παρόμοια δημιουργία". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, τελευταίος σλόκα. Ουίλσον, Τομ. I. σελ. 88, υποσημείωση. Επίσης *Μαναβαντάρμα-σάστρα*, I, 80.) Προτείνουμε τώρα να εξετάσουμε την εξωτερική διήγηση στο *Βίσνου-Πουρανά* και να δούμε πόσο μπορεί να συμφωνεί ή να διαφωνεί με την δική μας αποκρυφιστική απόδοση.

*   *   *

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΟΝΤΩΝ ΣΤΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Στο *Βίσνου-Πουρανά* – που είναι ασφαλώς η αρχαιότερη απ' όλες τις γραφές μ' αυτό το όνομα – όπως και σε όλα τα άλλα, βρίσκουμε τον Μπράχμα να παίρνει σαν αρσενικός θεός, για σκοπούς δημιουργίας, "*τέσσερα σώματα ντυμένα με τρεις ιδιότητες*".[53] Αναφέρεται: "Μ' αυτό τον τρόπο, Μαϊτρέγια, *Τζγιότσνα* (αυγή), *Ράτρι* (νύχτα), **Άχαν** (ημέρα) και *Σαντγιά* (απογευματινό λυκόφως), είναι τα τέσσερα σώματα του Μπράχμα". (Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 81.) Όπως εξηγεί ο Παρασαρά, όταν ο Μπράχμα επιθυμεί να δημιουργήσει εκ νέου τον κόσμο και να κατασκευάσει απογόνους *μέσω της θέλησής του* στην τετραπλή κατάσταση (ή στις τέσσερις τάξεις όντων) που ονομάζονται θεοί (Ντιάνι-Τσόχαν), Δαίμονες[54] (δηλαδή υλικοί Ντέβα), Προγεννήτορες (Πιτρί) και άνθρωποι, "συγκεντρώνει Γιογκικά (Γιου-γιουτζέ) τον νου του".[55]

Περιέργως, αρχίζει δημιουργώντας πρώτα ΔΑΙΜΟΝΕΣ, οι οποίοι έτσι προηγούνται των αγγέλων ή θεών. Αυτό δεν είναι παράλογο, ούτε οφείλεται σε ασυνέπεια, αλλά όπως και τα υπόλοιπα, έχει ένα βαθύ εσωτερικό νόημα, απόλυτα σαφές για εκείνον που είναι απαλλαγμένος από χριστιανική θεολογική προκατάληψη. Αυτός που δεν ξεχνάει ότι η αρχή ΜΑΧΑΤ, ή Διάνοια, ο "Συμπαντικός Νους" (στην κυριολεξία "ο μεγάλος"), τον οποίο η εσωτερική φιλοσοφία ερμηνεύει σαν "εκδηλωμένη Παντογνωσία" – το "πρώτο προϊόν" του Πραντάνα (πρωταρχικής ύλης), όπως λέει το *Βίσνου-Πουρανά*, αλλά και η πρώτη Κοσμική όψη του Παραμπράχμαν ή του εσωτερικού ΣΑΤ, της Συμπαντικής Ψυχής,[56] όπως διδάσκει ο Αποκρυφισμός – αυτός, λοιπόν, που δεν ξεχνάει ότι ο ΜΑΧΑΤ βρίσκεται στην ρίζα της ΑΥΤΟ-Συνείδησης, αυτός θα κατανοήσει το γιατί. Οι ονομαζόμενοι "Δαίμονες" – που (εσωτερικά) είναι η Αυτο-βεβαιώνουσα και (διανοητικά) ενεργός Αρχή – είναι, θα λέγαμε, οι *θετικοί πόλοι της δημιουργίας* και, επομένως, οι πρώτοι που

Ατμάν, *Μπούντι* και *Μάνας*. Στο Ντεβατσάν απαιτείται το ανώτερο στοιχείο του *Μάνας* για να γίνει μια κατάσταση αντίληψης και συνείδησης για την ασώματη Μονάδα.

Αυτό στον εσωτερισμό έχει άμεση σχέση με τις επτά αρχές του εκδηλωμένου Μπράχμα, ή σύμπαντος, με την ίδια τάξη όπως στον άνθρωπο. Εξωτερικά είναι μόνο τέσσερις αρχές.

Δαίμονες είναι μια πολύ γενική λέξη για να χρησιμοποιηθεί, επειδή αναφέρεται σε ένα μεγάλο αριθμό κατώτερων, δηλαδή πιο υλικών Πνευμάτων, ή κατώτερων θεών, που ονομάζονται έτσι επειδή "πολεμούν" με τους ανώτερους" αλλά δεν είναι διάβολοι.

Σύμφωνα με το σχόλιο η έκφραση "συγκεντρώνοντας τον νου στον εαυτό του", *Μάνο Σαμαντάττε*, είναι η εκτέλεση του Γιόγκα (*Γιουγιουτζέ*). Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 80.

Η ίδια σειρά αρχών στον άνθρωπο: *Ατμάν* (Πνεύμα), *Μπούντι* (Ψυχή), ο φορέας του, όπως η Ύλη είναι το *Βαχάνα* του Πνεύματος και *Μάνας* (νους), η τρίτη ή μικροκοσμικά η τέταρτη. Στο πεδίο της προσωπικότητας το *Μάνας* είναι πρώτο.

δημιουργήθηκαν. Αυτή είναι με λίγα λόγια η διαδικασία, όπως εξιστορείται αλληγορικά στα *Πουρανά*.

Έχοντας συγκεντρώσει το νου στον εαυτό του και ενώ η ιδιότητα του σκότους διαπερνούσε το σώμα του Μπράχμα, πρώτοι δημιουργήθηκαν οι Άσουρα, προβάλλοντας από τον μηρό του˙ στην συνέχεια, εγκαταλείποντάς το, αυτό το σώμα ματαμορφώθηκε σε ΝΥΧΤΑ. (*Βίσνου-Πουρανά*. Βλέπε επίσης Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Γύρω από τον Μύθο των 'Πεπτωκότων Αγγέλων' στις Διάφορες Όψεις του" στο παρόν έργο.)

Δυο σημαντικά σημεία εμπεριέχονται εδώ: (α) Αρχικά στον *Ριγκ-Βέντα* οι "Άσουρα" εμφανίζονται σαν πνευματικά θεία όντα. Η ετυμολογία της λέξης προέρχεται από το *άσου* (πνοή), η "Πνοή του θεού", και σήμαινε το ίδιο με το Υπέρτατο Πνεύμα ή το ζωροαστρικό Άχουρα. Μόνο αργότερα, για σκοπούς θεολογικούς και δόγματος εμφανίζονται να προβάλλουν από τον μηρό του Μπράχμα και το όνομα τους άρχισε να αντλείται από το *α* το στερητικό και *σούρα*, θεός (ηλιακές θεότητες), ή *όχι – ένας θεός* και έτσι έγιναν οι εχθροί των θεών. (β) Κάθε αρχαία θεογονία χωρίς εξαίρεση, από την Αρία και την αιγυπτιακή μέχρι εκείνη του Ησιόδου, τοποθετεί στην σειρά της κοσμογονικής εξέλιξης την Νύχτα πριν από την Ημέρα, ακόμα και η Γένεση, όπου "σκότος εφέρετο επί του προσώπου της αβύσσου" πριν από "*την πρώτη ημέρα* ". Ο λόγος είναι ότι κάθε Κοσμογονία – εκτός από την Μυστική Δοξασία – αρχίζει με την επονομαζόμενη "Δευτερεύουσα Δημιουργία": δηλαδή με το εκδηλωμένο Σύμπαν, η Γένεση του οποίου έπρεπε να αρχίσει με μια σημαντική διαφοροποίηση ανάμεσα στο αιώνιο Φως της *Πρωταρχικής* Δημιουργίας – της οποίας το μυστήριο πρέπει να παραμείνει για πάντα "Σκοτάδι" για την ερευνητική, περιορισμένη διάνοια και αντίληψη του αμύητου – και στην Δευτερεύουσα Εμφάνιση της εκδηλωμένης ορατής φύσης. Οι *Βέντα* περιέχουν ολόκληρη την φιλοσοφία αυτής της διαίρεσης, αν και ποτέ δεν εξηγήθηκαν σωστά από τους Ανατολιστές, γιατί ποτέ δεν *κατανοήθηκαν* απ' αυτούς.

Συνεχίζοντας να δημιουργεί, ο Μπράχμα παίρνει άλλη μορφή, την μορφή της Ημέρας, και δημιουργεί από την πνοή του τους θεούς, που είναι προικισμένοι με την ιδιότητα της καλοσύνης (παθητικότητας).[57] Στο επόμενο σώμα του επικράτησε η ιδιότητα της μεγάλης παθητικότητας, η οποία είναι επίσης (αρνητική) καλοσύνη και από το πλευρό αυτής της προσωπικότητας πρόβαλαν οι Πιτρί, οι προγεννήτορες των ανθρώπων, γιατί, όπως εξηγεί το κείμενο, "Ο Μπράχμα σκέφτηκε τον εαυτό του (κατά την διάρκεια της διαδικασίας) σαν πατέρα του κόσμου".[58] Αυτή είναι η *Κρίγια σάκτι*, η μυστηριώδης δύναμη του *Γιόγκα* που εξηγείται σε άλλο σημείο. Αυτό το σώμα του Μπράχμα, όταν απορρίφθηκε, έγινε το *Σαντγιά* (απογευματινό λυκόφως), το διάστημα ανάμεσα στην ημέρα και στην νύχτα.

Τέλος ο Μπράχμα πήρε την τελευταία μορφή του που εμποτιζόταν από την *ποιότητα της ρυπαρότητας* και "απ' αυτήν δημιουργήθηκαν ΑΝΘΡΩΠΟΙ στους οποίους η ρυπαρότητα και το πάθος κυριαρχούσαν". Αυτό το σώμα, όταν απορρίφθηκε, έγινε η αυγή ή το πρωινό λυκαυγές, το λυκαυγές της Ανθρωπότητας: Εδώ ο Μπράχμα αντιπροσωπεύει εσωτερικά τους Πιτρί. Αυτός είναι συλλογικά ο Πιτρί, "πατέρας".

Τώρα πρέπει να εξηγηθεί το αληθινό εσωτερικό νόημα αυτής της αλληγορίας. Εδώ ο Μπράχμα συμβολίζει τους συλλογικούς δημιουργούς του Κόσμου και των Ανθρώπων το σύμπαν με όλες τις αναρίθμητες δημιουργίες πραγμάτων κινητών και (φαινομενικά) ακίνητων.[59]

Αυτός είναι, συλλογικά, οι Πρατζαπάτι, οι Κύριοι του Όντος και τα τέσσερα σώματα αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις τάξεις των δημιουργικών δυνάμεων ή Ντιάνι-Τσόχαν, που

Έτσι λέει το Σχόλιο· η έκφραση "την ημέρα οι θεοί είναι πιο ισχυροί και την νύχτα οι δαίμονες", είναι καθαρώς συμβολική.

Η σκέψη του εαυτού σαν αυτό, εκείνο ή το άλλο, είναι ο κύριος παράγοντας στην πρόκληση κάθε είδους ψυχικού ή ακόμα και φυσικού φαινομένου. Τα λόγια "ος αν ειπή τω δει τούτο, άρθητι και βλήθητι εις την θάλασσαν και μη διακριθή εν την καρδία αυτού, αλλά πιστεύσει ότι αν λέγει γίνεται, έσται αυτώ δ' εάν είπη" [Μάρκου, ΙΑ', 23], δεν είναι κενά λόγια. Μόνο που η λέξη "πίστη" πρέπει να αντικατασταθεί από την λέξη ΘΕΛΗΣΗ. Πίστη δίχως θέληση είναι σαν ανεμόμυλος δίχως *άνεμο*, δηλ. χωρίς αποτελέσματα.

Η ίδια ιδέα απαντάται στα πρώτα τέσσερα κεφάλαια της Γένεσης με τον "Κύριο" και τον "Θεό", που είναι οι *Ελοΐμ* και ο ανδρόγυνος *Ελοά*.

περιγράφονται στο Σχόλιο της Στάντζα VII του πρώτου τόμου. Ολόκληρη η φιλοσοφία της αποκαλούμενης "Δημιουργίας" του καλού και του κακού σ' αυτόν τον κόσμο και ολόκληρου του κύκλου των μανβανταρικών αποτελεσμάτων της, στηρίζεται στην σωστή κατανόηση αυτών των τεσσάρων σωμάτων του Μπράχμα.

αναγνώστης πρέπει τώρα να προετοιμαστεί για να κατανοήσει το αληθινό, το εσωτερικό νόημα αυτών που ακολουθούν. Υπάρχει, όμως, ένα σημαντικό σημείο που πρέπει να ξεκαθαριστεί. Από την στιγμή που η χριστιανική θεολογία αυθαίρετα όρισε και συμφώνησε ότι ο Σατανάς με τους Πεπτωκότες Αγγέλους του ανήκαν στην πρώτη δημιουργία, ο Σατανάς όντας ο πρωτοδημιούργητος, ο σοφότερος και ωραιότερος από τους Αρχαγγέλους του Θεού, από εκείνη την στιγμή δόθηκε το σύνθημα, ήχησε η βασική νότα. Από τότε όλα τα *παγανιστικά* κείμενα αναγκάστηκαν να μεταδίδουν το ίδιο νόημα, όλα εμφανίζονταν να είναι δαιμονικά και υποστηρίχθηκε *τότε* αλλά και *τώρα* ότι η *αλήθεια* και η *πραγματικότητα* ανήκει και αρχίζει μόνο με την Χριστιανοσύνη. Ακόμα και οι Ανατολιστές και οι Μυθολόγοι, μερικοί από τους οποίους δεν είναι καθόλου χριστιανοί αλλά "άπιστοι" ή άνθρωποι της επιστήμης, μπήκαν ασυνείδητα και εξαιτίας της δύναμης του συσχετισμού των ιδεών και της συνήθειας στο θεολογικό αυλάκι. Καθαρά μπραχμανικές θεωρήσεις, βασισμένες στην δίψα για δύναμη και φιλοδοξία, επέτρεψαν στις μάζες να παραμείνουν βυθισμένες στην άγνοια σχετικά με μεγάλες αλήθειες και οι ίδιες αιτίες οδήγησαν τους μυημένους μεταξύ των πρώτων χριστιανών να μείνουν σιωπηλοί, ενώ εκείνοι που ποτέ δεν γνώρισαν την αλήθεια παραμόρφωναν την τάξη των πραγμάτων κρίνοντας την ιεραρχία των "Αγγέλων" από την εξωτερική μορφή τους. Μ' αυτόν τον τρόπο, όπως στις λαϊκές πίστεις οι Άσουρα έγιναν οι επαναστάτες κατώτεροι θεοί που πολεμούν τους ανώτερους, έτσι και ο ανώτερος αρχάγγελος, ο πραγματικός Αγαθοδαίμων, ο μεγαλύτερος αγαθοεργός Λόγος, έγινε για την θεολογία ο "Αντίπαλος" ή *Σατανάς*. Επιβεβαιώνονται, όμως όλα αυτά από την ορθόδοξη ερμηνεία μιας οποιασδήποτε αρχαίας Γραφής; Η απάντηση είναι, *ασφαλώς όχι*. Όπως τα Μαζντεϊκά Κείμενα της *Ζεντ-Αβέστα*, το *Βεντιντάντ* και άλλα, διορθώνουν και αποκαλύπτουν το μετέπειτα έξυπνο μπέρδεμα των θεών στο Ινδουϊστικό Πάνθεο και αποκαθιστούν τους Άσουρα – μέσω του ΑΧΟΥΡΑ – στην νόμιμη θέση τους στην θεογονία, έτσι και οι τελευταίες ανακαλύψεις των χαλδαϊκών πινάκων δικαιώνουν το καλό όνομα των πρώτων θείων Εκπορεύσεων. Αυτό εύκολα αποδεικνύεται. Η χριστιανική Αγγελολογία προέρχεται άμεσα και αποκλειστικά από κείνη των Φαρισαίων, οι οποίοι έφεραν τις δοξασίες τους από την Βαβυλωνία. Οι Σαδδουκαίοι, οι πραγματικοί φύλακες των Νόμων του Μωυσή, δεν γνώριζαν αγγέλους και απέρριπταν την ύπαρξή τους, αντιτιθέμενοι ακόμα και στην αθανασία της ανθρώπινης Ψυχής (όχι του απρόσωπου Πνεύματος). Στην Βίβλο, οι μόνοι "Άγγελοι" που μνημονεύονται είναι οι "Γιοι του θεού" που αναφέρονται στην Γένεση ΣΤ' (οι οποίοι τώρα θεωρούνται σαν οι *Νεφελίμ*, οι Πεπτωκότες Άγγελοι) και μερικοί άγγελοι με ανθρώπινη μορφή, οι "Αγγελιαφόροι" του ιουδαϊκού θεού, η τάξη των οποίων απαιτεί μια πιο προσεχτική ανάλυση απ' αυτή που δίνεται εδώ. (Βλέπε πιο πάνω, Στάντζα ΙΙ, Σλόκα 5 όπου δείχνεται πως οι πρώτοι Ακκάδιοι ονόμαζαν *Έα*, Σοφία, αυτό που από τους μετέπειτα Χαλδαίους και Σημίτες παραμορφώθηκε σε *Τιαμάτ*, Τισαλάτ και στην Ταλάτ του Βηρωσσού, τον θηλυκό θαλάσσιο Δράκοντα, τον τωρινό Σατανά). Πράγματι: "Πόσο έπεσες (από το χέρι του ανθρώπου), ω λαμπρό αστέρι και γιε του πρωινού!"

Τι μας λένε, λοιπόν, οι βαβυλωνιακές διηγήσεις της "Δημιουργίας" όπως βρίσκονται στα αποσπάματα ασσυριακών πινάκων οι διηγήσεις πάνω στις οποίες οι Φαρισαίοι έφτιαξαν την δική τους αγγελολογία; Συγκρίνατε τις *Ασσυριακές Ανακαλύψεις* (σελ. 398) του Τζ. Σμιθ και την *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης* (σελ. 107) του ιδίου. Ο "*Πίνακας με την ιστορία των Επτά Πονηρών θεών ή Πνευμάτων*", έχει την ακόλουθη αναφορά. Σημειώνουμε τα σημαντικά αποσπάσματα με πλάγια γράμματα:

> Στις πρώτες μέρες των κακών θεών
> οι άγγελοι *που είχαν επαναστατήσει*, που στο *κατώτερο μέρος του ουρανού*
> *είχαν δημιουργηθεί*,
> *προκάλεσαν το κακό τους έργο*
> *επινοώντας με πονηρά κεφάλια*....... κ.τ. λ.

Βλέπουμε, λοιπόν, όσο πιο καθαρά γίνεται σε ένα απόσπασμα που έμεινε αρκετά σώο, ώστε να μην μπορεί να υπάρξει αμφιβολία κατά την ανάγνωσή του, ότι οι "επαναστάτες άγγελοι" δημιουργήθηκαν στο *κατώτερο μέρος του ουρανού*, ότι δηλαδή ανήκαν και ανήκουν σε ένα *υλικό πεδίο εξέλιξης*, αν και – επειδή δεν είναι το πεδίο του οποίου έχουμε επίγνωση μέσω των αισθήσεων – παραμένει γενικά αόρατο για εμάς και επομένως θεωρείται σαν υποκειμενικό. Έκαναν, λοιπόν, τόσο λάθος οι Γνωστικοί όταν βεβαίωναν πως αυτός ο ορατός κόσμος μας και ειδικά η Γη δημιουργήθηκε από *κατώτερους* αγγέλους, τους κατώτερους Ελοΐμ, ένας από τους οποίους, όπως δίδασκαν, ήταν ο Θεός του Ισραήλ; Οι Γνωστικοί χρονικά βρίσκονταν πιο κοντά στα αρχεία της Αρχαϊκής Μυστικής Δοξασίας και, επομένως, τους ήταν επιτρεπτό να γνωρίζουν καλύτερα από τους αμύητους χριστιανούς, οι οποίοι ανέλαβαν εκατοντάδες χρόνια αργότερα να αναπλάσουν και να διορθώσουν αυτό που ειπώθηκε. Αλλά ας δούμε τι λέει στην συνέχεια ο ίδιος Πίνακας:

> Υπήρχαν επτά τέτοιοι (πονηροί θεοί)....[έπειτα ακολουθεί η περιγραφή τους, όπου ο τέταρτος είναι ένα "φίδι", το φαλλικό σύμβολο της *τέταρτης* Φυλής στην ανθρώπινη Εξέλιξη].
> Αυτοί οι επτά, αγγελιαφόροι του θεού Άνου, του βασιλιά τους.

Άνου ανήκει στην χαλδαϊκή τριάδα και είναι ταυτόσημος κατά μιαν άποψη με τον Σιν, την "Σελήνη". Στην εβραϊκή Καμπάλα η Σελήνη είναι η Αργκά του σπόρου κάθε υλικής ζωής και συνδέεται ακόμα πιο στενά, καμπαλιστικά, με τον Ιεχωβά ο οποίος έχει δυο φύλα, όπως και ο Άνου. Στον εσωτερισμό και οι δυο παρουσιάζονται και θεωρούνται από μια διπλή όψη: αρσενική ή πνευματική, θηλυκή ή υλική. Πνεύμα και Ύλη, οι δυο ανταγωνιστικές αρχές. Έτσι, οι "Αγγελιαφόροι του Άνου" (ο οποίος είναι ο Σιν, η "Σελήνη"), στους στίχους 28 μέχρι 41 εμφανίζονται τελικά να κατατροπώνονται από τον ίδιο τον Σιν με την βοήθεια του Μπελ (του Ήλιου) και της Ιστάρ (Αφροδίτης). Αυτό από τους Ασσυριολόγους θεωρείται σαν μια αντίφαση, αλλά στην εσωτερική διδασκαλία είναι απλή μεταφυσική.

Υπάρχουν αρκετές ερμηνείες, γιατί υπάρχουν επτά κλειδιά για το μυστήριο της Πτώσης. Ακόμα υπάρχουν δυο "Πτώσεις" στην θεολογία: η επανάσταση των Αρχαγγέλων και η "Πτώση" τους από την μια, και η "Πτώση" του Αδάμ και της Εύας από την άλλη. Έτσι, τόσο οι κατώτερες όσο και οι ανώτερες Ιεραρχίες κατηγορούνται για ένα υποτιθέμενο έγκλημα. Η λέξη "υποτιθέμενο" είναι ο αληθινός και σωστός όρος, γιατί και στις δυο περιπτώσεις βασίζεται σε παρανόηση. Στον Αποκρυφισμό και οι δυο περιπτώσεις θεωρούνται σαν καρμικά αποτελέσματα και ανήκουν στον νόμο της Εξέλιξης: διανοητική και πνευματική από την μια μεριά, φυσική και ψυχική από την άλλη. Η "Πτώση" είναι μια συμπαντική αλληγορία. Στο ένα άκρο της κλίμακας της Εξέλιξης αντιπροσωπεύει την "επανάσταση", δηλαδή την πράξη της διαφοροποιούσας διάνοιας ή συνείδησης στα διάφορα πεδία της που αναζητάει ένωση με την ύλη. Στο άλλο άκρο, στο κατώτερο, αντιπροσωπεύει την επανάσταση της ύλης ενάντια στο Πνεύμα, ή της δράσης ενάντια στην πνευματική αδράνεια. Και εδώ βρίσκεται το σπέρμα ενός λάθους το οποίο είχε τόσο καταστροφική επίδραση στην διάνοια των πολιτισμένων κοινωνιών για πάνω από 1.800 χρόνια. Στην αρχική αλληγορία η ύλη – επομένως οι πιο υλικοί άγγελοι – είναι αυτή που θεωρείται σαν ο κατακτητής του Πνεύματος, ή των Αρχαγγέλων που "έπεσαν" σ' αυτό το πεδίο. "Εκείνοι του *φλεγόμενου ξίφους* (ή ζωικών παθών) έδιωξαν τα Πνεύματα του Σκότους". Ωστόσο, αυτά τα τελευταία ήταν εκείνα που πάλεψαν για την κυριαρχία της συνειδητής και θείας πνευματικότητας πάνω στην Γη και απέτυχαν, υποτασσόμενα στην δύναμη της ύλης. Αλλά στο θεολογικό δόγμα βλέπουμε το αντίθετο. Ο Μιχαήλ, "που μοιάζει με θεό", ο αντιπρόσωπος του Ιεχωβά, είναι αυτός που οδηγεί τα ουράνια πλήθη – όπως ο Λούσιφερ στην φαντασία του Μίλτον, τα υποχθόνια πλήθη – και νικάει τον Σατανά. Είναι αλήθεια πως η φύση του Μιχαήλ εξαρτάται από την φύση του Δημιουργού και Κυρίου του. Το ποιος είναι αυτός ο τελευταίος μπορεί κανείς να το ανακαλύψει μελετώντας προσεχτικά την αλληγορία του "Πολέμου στον Ουρανό" με την βοήθεια του αστρονομικού κλειδιού. Όπως έδειξε ο Μπέντλεϋ, ο "Πόλεμος των Τιτάνων εναντίον των θεών" του Ησιόδου, καθώς επίσης ο πόλεμος των Άσουρα (ή των Ταρακαμαγιά) ενάντια στους Ντέβα του πουρανικού μύθου, είναι ταυτόσημοι σε όλα εκτός από τα ονόματα. Οι όψεις των άστρων (ο Μπέντλεϋ λαμβάνει το έτος 945 π.Χ. σαν την πλησιέστερη ημερομηνία για μια τέτοια σύνοδο),

δείχνουν ότι "όλοι οι πλανήτες, εκτός του Κρόνου, βρίσκονταν στην ίδια πλευρά του ουρανού με τον Ήλιο και την Σελήνη", και επομένως ήταν αντίθετοί του. Και όμως ο Κρόνος, ή ο ιουδαϊκός "σεληνιακός θεός" είναι αυτός που εμφανίζεται να κυριαρχεί τόσο στον Ησίοδο όσο και στον Μωυσή, κανένας από τους οποίους δεν κατανοήθηκε. Έτσι συνέβη και διαστρεβλώθηκε το πραγματικό νόημα.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙ - *Συνέχεια*

ΗΡΘΑΝ ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ. ΤΑ ΠΥΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ˙ ΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΠΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΥΡΑ (α). ΑΠΟΞΗΡΑΝΑΝ ΤΑ ΤΑΡΑΓΜΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΥΔΑΤΑ. ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΑΝ. ΟΙ ΛΧΑ (*Πνεύματα*) ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ, ΟΙ ΛΑΜΑΓΙΝ (*εκείνοι*) ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΗΡΘΑΝ (β). ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ-ΤΡΑΓΟΥΣ, ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΥΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΣΩΜΑ ΨΑΡΙΟΥ.

Οι "Φλόγες" είναι μια Ιεραρχία Πνευμάτων παράλληλη, αν όχι ταυτόσημη, με τους "φλεγόμενους" πύρινους Σαράφ (Σεραφείμ) που αναφέρονται από τον Ησαΐα (ΣΤ', 2-6), εκείνους οι οποίοι, σύμφωνα με την εβραϊκή θεογονία, πλαισιώνουν τον "θρόνο του Παντοδύναμου". Μελχά είναι ο Κύριος των "Φλογών". Όταν εμφανίζεται πάνω στην Γη παίρνει την προσωπικότητα ενός Βούδα, όπως λέει ένας λαϊκός μύθος. Είναι ένας από τους πιο αρχαίους και σεβαστούς Λχα, ένας βουδιστικός Αγ. Μιχαήλ.

(β) Η λέξη "Κάτω" δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε υποχθόνιες περιοχές, αλλά απλώς σε ένα πνευματικό ή μάλλον αιθερικό Ον μιας κατώτερης βαθμίδας επειδή είναι πιο κοντά στην Γη, ή ένα βήμα πάνω από την δική μας γήινη σφαίρα. Ενώ οι *Λχα* είναι Πνεύματα των ανωτέρων Σφαιρών: απ' όπου προέρχεται και το όνομα της πρωτεύουσας του Θιβέτ, *Λχάσα* ή Λάσα.

Εκτός από το ότι είναι μια αναφορά καθαρά υλικής φύσεως ανήκουσα στην εξέλιξη της ζωής πάνω στην Γη, ωστόσο σ' αυτόν τον Σλόκα μπορεί να αποδοθεί και μια άλλη αλληγορική σημασία ή μάλλον – όπως διδάσκεται – αρκετές σημασίες. Οι ΦΛΟΓΕΣ, ή "Πυρά", συμβολίζουν το Πνεύμα, ή το αρσενικό στοιχείο, και το "Νερό" συμβολίζει την ύλη ή το αντίθετο στοιχείο. Και εδώ πάλι, στην πράξη του Πνεύματος που σκοτώνει την καθαρά υλική μορφή, βρίσκουμε μια αναφορά στην αιώνια διαμάχη, πάνω στο φυσικό και ψυχικό πεδίο, ανάμεσα στο Πνεύμα και στην Ύλη, εκτός από το ότι αποτελεί ένα επιστημονικό κοσμικό γεγονός. Γιατί όπως αναφέρεται στον επόμενο στίχο:

Η ΜΗΤΕΡΑ-ΝΕΡΟ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΕΚΛΑΨΕ. ΣΗΚΩΘΗΚΕ, ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΣΗΚΩΣΕΙ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΓΕΝΝΗΣΕΙ (α).

Τώρα τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Δεν είναι μια φανερή αναφορά στην παλιρροιακή δράση κατά το πρώτο στάδιο της ιστορίας του πλανήτη μας στον τέταρτο Γύρο του; Τον τελευταίο καιρό η σύγχρονη έρευνα ασχολείται με τις υποθέσεις της για τις παλαιοζωϊκές πλημμυρίδες. Η θεωρία του Τζ. Χ. Ντάρβιν ήταν ότι τουλάχιστον πριν από 52.000.000 χρόνια – και πιθανόν πολύ περισσότερο – η Σελήνη σχηματίστηκε από την πλαστική μάζα της Γης. Αρχίζοντας από το σημείο όπου είχαν σταματήσει την έρευνα οι Χέλμολτζ, Φερέλ, Ουίλιαμ Τόμσον και άλλοι, ανήγαγε την πορεία της παλιρροιακής επιβράδυνσης της περιστροφικής κίνησης της Γης πολύ πίσω στην νύχτα του χρόνου και τοποθέτησε την Σελήνη, κατά την διάρκεια της παιδικής ηλικίας του πλανήτη μας, μόλις στο "ένα κλάσμα της σημερινής της απόστασης". Με λίγα λόγια, η θεωρία του ήταν ότι η Σελήνη είναι αυτή που αποχωρίστηκε από την Γη. Η παλιρροιακή ανύψωση συνέπιπτε με την ταλάντευση της σφαιρικής μάζας και επειδή η κεντρόφυγος τάση ήταν σχεδόν ίση με την

βαρύτητα, αυτή η τελευταία ξεπεράστηκε και η παλιρροιακά ανυψωμένη μάζα μπορούσε επομένως να αποχωριστεί ολοκληρωτικά από την Γη.[60]

Απόκρυφη διδασκαλία είναι ακριβώς η αντίθετη. Η Σελήνη είναι πολύ πιο παλιά από την Γη και, όπως εξηγήσαμε στον πρώτο τόμο, η δεύτερη είναι που οφείλει την ύπαρξη της στην πρώτη, αδιάφορο με ποιον τρόπο εξηγούν το γεγονός η αστρονομία και η γεωλογία. Εξ αυτού και οι πλημμύρες και η έλξη προς την Σελήνη, όπως φαίνεται από το ρευστό μέρος της Σφαίρας που συνέχεια αγωνίζεται να ανασηκωθεί προς τον γονέα του. Αυτό είναι το νόημα της φράσης: "η Μητέρα-Νερό σηκώθηκε και εξαφανίστηκε στην Σελήνη, που την είχε σηκώσει, που την είχε γεννήσει".

ΟΤΑΝ ΑΥΤΑ (*τα Ρουπά*) ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ, Η ΜΗΤΕΡΑ-ΓΗ ΕΜΕΙΝΕ ΓΥΜΝΗ.[61] ΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΑΠΟΞΗΡΑΝΘΕΙ (α).[62]

Είχε φτάσει ο καιρός για την επίστρωσή της. Τα ύδατα είχαν χωριστεί και η διαδικασία είχε αρχίσει. Ήταν η αρχή μιας νέας ζωής. Αυτά είναι όσα μας αποκαλύπτει το ένα κλειδί. Ένα άλλο κλειδί μας διδάσκει την προέλευση του Νερού, την ανάμιξή του με την Φωτιά (υγρό πυρ το ονομάζει) (βλέπε το Σχόλιο που ακολουθεί τον Σλόκα 18) και κάνει μια αλχημιστική περιγραφή του απογόνου των δυο: της στερεής ύλης, όπως τα ορυκτά και οι γαίες. Από τα "Ύδατα του Διαστήματος", τον απόγονο του αρσενικού Πνεύματος-Πυρός και του θηλυκού (αεριώδους) Νερού, δημιουργήθηκε η ωκεάνια έκταση πάνω στην Γη. Ο Βάρουνα κατρακυλάει από το άπειρο Διάστημα για να βασιλεύσει σαν Ποσειδώνας πάνω στις πεπερασμένες θάλασσες. Όπως πάντα, η λαϊκή φαντασία αποδεικνύεται ότι βασίζεται πάνω σε αυστηρά επιστημονικά θεμέλια.

Το νερό είναι παντού το σύμβολο του θηλυκού στοιχείου, της *mater* [μητέρας], της οποίας το γράμμα Μ προέρχεται εικονικά από το ΛΛΛ, ένα ιερογλυφικό του νερού. Είναι η συμπαντική μήτρα ή "Μεγάλη Άβυσσος". Η Αφροδίτη, η μεγάλη Μητέρα-Παρθένος, προβάλλει από το κύμα της θάλασσας και ο Έρωτας είναι ο γιος της. Αλλά η Αφροδίτη είναι η τελευταία μυθολογική παραλλαγή της Γαίας, της Γης, η οποία στην ανώτερη όψη της είναι η Φύση (Πρακρίτι) και μεταφυσικά η Άντιτι και ακόμα η Μουλαπρακρίτι, η ρίζα της Πρακρίτι ή το νοούμενό της.

Επομένως, στην πρωταρχική της έννοια η Αγάπη είναι ο Έρως, η θεία θέληση, ή Επιθυμία για εκδήλωση μέσω ορατής δημιουργίας. Επομένως ο Φοχάτ, το πρωτότυπο του Έρωτα, γίνεται πάνω στην Γη η μεγάλη δύναμη του "Ζωτικού ηλεκτρισμού" ή το Πνεύμα της "Ζωοποίησης". Ας θυμηθούμε την ελληνική θεογονία και ας μπούμε στο πνεύμα της φιλοσοφίας της. Οι Έλληνες, Όμηρος, *Ιλιάδα* (XIV, 201, 246), μας διδάσκουν πως όλα τα πράγματα, περιλαμβανομένων και των θεών, οφείλουν την ύπαρξη τους στον Ωκεανό και στην σύζυγό του Τηθύ, όπου η τελευταία είναι η Γαία, η Γη, ή Φύση. Αλλά ποιος είναι ο *Ωκεανός*; Ο *ωκεανός* είναι το απέραντο ΔΙΑΣΤΗΜΑ (Πνεύμα στο Χάος) που είναι η θεότητα (βλέπε Τόμος Ι) και η Τηθύς δεν είναι η Γη, αλλά η αρχέγονη ύλη στην διαδικασία του σχηματισμού. Στην περίπτωσή μας δεν είναι πια η Άντιτι-Γαία που γεννάει τον *Ουρανό* ή Βάρουνα, τον κυριότερο Αντιτιά ανάμεσα στους επτά πλανητικούς θεούς, αλλά η Πρακρίτι υλοποιημένη και περιορισμένη. Η Σελήνη – που είναι αρσενική στον θεογονικό της χαρακτήρα – μόνο στην κοσμική της όψη είναι η θηλυκή γενεσιουργός αρχή, όπως ο Ήλιος είναι το αρσενικό έμβλημά της. Το νερό είναι ο απόγονος της Σελήνης, η οποία σε όλα τα έθνη είναι μια ανδρόγυνη θεότητα.

Δείτε ωστόσο τις αντιρρήσεις εναντίον αυτής της θεωρίας που επισημαίνουν διάφοροι γεωλόγοι στα έργα τους.

Συγκρίνατε επίσης το άρθρο του σερ Ρ.Σ. Μπαλ στο περιοδικό *Nature* (Τομ. XXV, Νοεμβ. 24 και Δεκ. Ι, 1881, σελ. 79-82, 103-107) καθώς επίσης και το τι λένε οι Αμερικανοί γεωλόγοι.

Η θεά που γέννησε αυτά τα πρωτόγονα τέρατα, σύμφωνα με την διήγηση του Βηρωσσού ήταν η Τάλατ [Thalatth], στα ελληνικά *θάλασσα*.

Βλέπε για σύγκριση την διήγηση της δημιουργίας του Βηρωσσού (από τον Αλέξανδρο τον Πολυΐστορα, στο έργο του Κόρυ *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 24) και για τα αποτρόπαια τέρατα που γεννήθηκαν από την διπλή αρχή (Γη και Νερό) στην Άβυσσο της αρχέγονης δημιουργίας: Νάρα (Κένταυροι, άνθρωποι με άκρα αλόγων και ανθρώπινο σώμα) και Κιννάρα (άνθρωποι με κεφάλια αλόγων), που δημιουργήθηκαν από τον Μπράχμα στην αρχή του Κάλπα.

εξέλιξη προχωράει σύμφωνα με τους νόμους της αναλογίας τόσο στον Κόσμο, όσο και στον σχηματισμό της πιο μικρής σφαίρας. Έτσι τα παραπάνω που ισχύουν για το *modus operandi* [*τρόπο λειτουργίας*] την εποχή που εμφανιζόταν το Σύμπαν, ισχύουν επίσης και στην περίπτωση του σχηματισμού της Γης.

Αυτή η Στάντζα αρχίζει μιλώντας για τριάντα κρορ, 300.000.000 χρόνια. Μπορεί να μας ρωτήσουν: Τι μπορούσαν να γνωρίζουν οι αρχαίοι για την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, όταν κανένας σύγχρονος επιστήμονας ή μαθηματικός δεν είναι σε θέση να υπολογίσει την διάρκειά τους με κάποια, έστω και κατά προσέγγιση, ακρίβεια; Είτε είχαν είτε δεν είχαν καλύτερα μέσα (και υποστηρίζεται ότι τα είχαν στους Ζωδιακούς τους), θα παρουσιαστεί τώρα η χρονολογία των αρχαίων Μπραχμάνων όσο πιο πιστά γίνεται.

* * *

Η ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΜΠΡΑΧΜΑΝΩΝ

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο αίνιγμα στην επιστήμη και κανένα πρόβλημα δεν είναι πιο απελπιστικά άλυτο από το ακόλουθο ερώτημα: πόσο παλιά είναι – έστω και κατά προσέγγιση – ο Ήλιος και η Σελήνη, η Γη και ο Άνθρωπος; Τι γνωρίζει η σύγχρονη επιστήμη για την διάρκεια των εποχών του Κόσμου, ή έστω για το μέγεθος των γεωλογικών περιόδων;

Τίποτε, απολύτως τίποτε.

Αν στραφεί κανείς στην επιστήμη για χρονολογική πληροφόρηση, τότε εκείνοι που είναι ευθείς και ειλικρινείς – όπως για παράδειγμα ο δρ. Πέγγκελυ ο διάσημος γεωλόγος – του λένε: "Δεν ξέρουμε". (Για μια παρόμοια παραδοχή βλέπε το έργο του καθηγητή Αντρέ Λεφέβρ *Η Φιλοσοφία*, σελ. 471.) Έτσι μαθαίνει ότι μέχρι τώρα δεν μπορεί να γίνει καμιά αξιόπιστη αριθμητική εκτίμηση των εποχών του κόσμου και του ανθρώπου και ότι τόσο η γεωλογία όσο και η ανθρωπολογία τα έχουν χαμένα. Παρ' όλα αυτά όταν ένας σπουδαστής της εσωτερικής φιλοσοφίας τολμάει να παρουσιάσει τις διδασκαλίες της Απόκρυφης Επιστήμης αμέσως τον σνομπάρουν. Γιατί να συμβαίνει αυτό, αφού ακόμα και οι μεγαλύτεροι επιστήμονες, όταν καταφεύγουν στις δικές τους φυσικές μεθόδους, δεν καταφέρνουν να φτάσουν έστω και σε μια χονδροειδή συμφωνία;

Είναι αλήθεια ότι γι' αυτό δεν μπορεί να κατηγορηθεί η επιστήμη. Πράγματι, στο κιμμέριο σκότος των προϊστορικών εποχών οι ερευνητές χάνονται σε έναν λαβύρινθο του οποίου οι μεγάλοι διάδρομοι είναι χωρίς ανοίγματα, μην επιτρέποντας ορατή έξοδο στο αρχαϊκό παρελθόν. Χαμένοι μέσα στην μάζα των δικών τους αντικρουόμενων θεωριών και απορρίπτοντας, όπως έκαναν πάντα, την μαρτυρία της ανατολικής παράδοσης, χωρίς καμιά ένδειξη ή έστω έναν σίγουρο οδοδείκτη για να τους κατευθύνει, τι άλλο μπορούν να κάνουν οι γεωλόγοι ή οι ανθρωπολόγοι από το να πιάσουν το νήμα της Αριάδνης, όπου το βρουν, και έπειτα να προχωρήσουν εντελώς τυχαία; Γι' αυτό μας λένε εξαρχής πως η πιο απομακρυσμένη ημερομηνία στην οποία φτάνει η ντοκουμενταρισμένη καταγραφή θεωρείται γενικά από την Ανθρωπολογία σαν "απλώς το παλαιότερο καθαρά ορατό σημείο της προϊστορικής περιόδου". (*Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια*, 1875, Τομ. X, σελ. 368-369, λήμμα για την "Γεωλογία".)

Ταυτόχρονα ομολογείται ότι "πέρα απ' αυτήν την περίοδο απλώνεται μια τεράστια ακαθόριστη σειρά προϊστορικών εποχών".

Θα αρχίσουμε με αυτές ακριβώς τις ειδικές "Εποχές". Αυτές είναι "προϊστορικές" μόνο για το γυμνό μάτι της ύλης. Για το πνευματικό αετίσιο μάτι του ενορατικού και του προφήτη κάθε φυλής, το νήμα της Αριάδνης απλώνεται πέρα απ' αυτήν την "ιστορική περίοδο", χωρίς διακοπή ή ατέλεια, ασφαλές και σταθερό, μέσα στην ίδια την νύχτα του χρόνου και το χέρι που το κρατάει είναι υπερβολικά στιβαρό για να το πετάξει ή έστω να το αφήσει να σπάσει. Αρχεία υπάρχουν, έστω και αν απορρίπτονται σαν φανταστικά από τον αδαή˙ αν και αρκετά απ' αυτά γίνονται σιωπηρά δεκτά από φιλοσόφους και από ανθρώπους μεγάλης γνώσης, ενώ αντιμετωπίζονται με αδιάλλακτη άρνηση μόνο από το επίσημο και συλλογικό σώμα της *ορθόδοξης* επιστήμης. Και αφού αυτή η τελευταία αρνείται να μας δώσει μια, έστω και κατά προσέγγιση, ιδέα για την διάρκεια των

γεωλογικών εποχών, εκτός από μερικές αντίθετες και αντικρουόμενες υποθέσεις, ας δούμε τι μας διδάσκει η Άρια φιλοσοφία.

Τέτοιοι υπολογισμοί σαν αυτούς που δίνονται στον *Μάνου* και στα *Πουρανά* – εκτός από ασήμαντες και ολοφάνερα σκόπιμες υπερβολές – είναι σχεδόνταυτόσημοι, όπως ήδη αναφέρθηκε, με κείνους που διδάσκονται στην εσωτερική φιλοσοφία. Αυτό μπορεί να φανεί αν συγκριθούν με οποιοδήποτε ινδουιστικό ημερολόγιο αναγνωρισμένης εγκυρότητας.

Το καλύτερο και πιο πλήρες απ' όλα τα ημερολόγια σήμερα, όπως υποστηρίζεται από τους διαβασμένους μπραχμάνους της Νότιας Ινδίας, είναι το ημερολόγιο Ταμίλ – που ήδη αναφέραμε – το ονομαζόμενο *Τιρουκάντα Παντσάνγκα*, το οποίο, όπως λένε, συντάχθηκε με βάση και σύμφωνα με τα μυστικά αποσπάσματα των στοιχείων του Ασουραμαγιά. Για τον Ασουραμαγιά δεν υπάρχει μόνο η φήμη ότι ήταν ο μεγαλύτερος αστρονόμος, αλλά επίσης ότι ήταν ο πιο ισχυρός "Μάγος" του "ΛΕΥΚΟΥ ΝΗΣΙΟΥ που έγινε ΜΑΥΡΟ από την αμαρτία", δηλαδή των νησιών της Ατλαντίδος.

Το "Λευκό Νησί" είναι ένα συμβολικό όνομα. Ο Ασουρσμαγιά λέγεται ότι έζησε (βλέπε την παράδοση για το *Γκνιάνα-μπασκάρα*) στο *Ρομακαπούρα* στην Δύση: επειδή το όνομα είναι ένας υπαινιγμός για την χώρα και το λίκνο των "Ιδρωτογεννημένων" της Τρίτης Φυλής. Αυτή η χώρα ή ήπειρος είχε εξαφανιστεί αιώνες πριν από την εποχή που έζησε ο Ασουραμαγιά, αφού αυτός ήταν Ατλάντειος, αλλά ήταν άμεσος απόγονος της Σοφής Φυλής, της Φυλής που δεν πεθαίνει ποτέ. Πολλοί είναι οι θρύλοι σχετικά μ' αυτόν τον ήρωα, τον μαθητή του ίδιου του Σούρια (του Ηλιακού θεού), όπως αναφέρει μια ινδική διήγηση. Δεν έχει και τόση σημασία το αν έζησε στο ένα ή στο άλλο νησί, αλλά το θέμα είναι να αποδείξουμε ότι δεν ήταν μύθος, όπως θέλουν να τον εμφανίσουν δρ. Βέμπερ και άλλοι. Το γεγονός του "*Ρομακαπούρα* στην Δύση" που αναφέρεται σαν ο τόπος γέννησης αυτού του ήρωα των αρχαϊκών εποχών, είναι το πιο ενδιαφέρον, γιατί υπενθυμίζει έντονα την εσωτερική διδασκαλία σχετικά με τις "Ιδρωτογεννημένες" Φυλές, τους ανθρώπους που γεννήθηκαν από τους πόρους των γονέων τους. "ΡΟΜΑΚΟΥΠΑ" στα Σανσκριτικά σημαίνει "τρίχινοι πόροι". Στο *Μαχαμπαράτα* (Πάρβα XII, Αντγιάγια 10, Σλόκα 308), ένας λαός ονόματι Ραούμγια λέγεται ότι δημιουργήθηκε από τους πόρους του Βιραμπάντρα, του φοβερού γίγαντα που κατέστρεψε την θυσία του Ντάκσα. Επίσης και άλλες φυλές και λαοί εμφανίζονται να έχουν γεννηθεί μ' αυτόν τον τρόπο. Όλες αυτές είναι αναφορές στην τελευταία Δεύτερη και στην πρώτη Τρίτη Ριζική Φυλή.

Τα επόμενα νούμερα προέρχονται από το ημερολόγιο που μόλις αναφέραμε. Μια υποσημείωση δείχνει τα σημεία διαφωνίας με τους αριθμούς της σχολής του Άρια Σαμάτζ:

I. Από την αρχή της κοσμικής εξέλιξης,[63] μέχρι το ινδουϊστικό έτος Ταρόνα (ή 1887)
1.955.884.687 χρόνια.

Το (αστρικό) ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο μέχρι τον Άνθρωπο, χρειάστηκαν για να εξελιχθούν[64]

Η εσωτερική δοξασία λέει ότι αυτή η "κοσμική εξέλιξη" αναφέρεται μόνο στο ηλιακό μας σύστημα, ενώ ο εξωτερικός ινδουισμός – αν δεν κάνουμε λάθος – θεωρεί ότι οι αριθμοί αναφέρονται σε όλο το Συμπαντικό Σύστημα.

Ένα άλλο σημείο διαφωνίας. Ο Αποκρυφισμός λέει: "Τα αστρικά πρότυπα του ορυκτού, φυτικού και ζωικού βασιλείου μέχρι τον άνθρωπο χρειάστηκαν αυτό το διάστημα (300 εκατομμύρια χρόνια) για να αναπτυχθούν, αναπλάθοντας τα απορριφθέντα υλικά του προηγούμενου Γύρου, τα οποία, αν και πολύ πυκνά και υλικά στο δικό τους κύκλο, είναι σχετικά αιθέρια, όταν συγκριθούν με την υλικότητα του τωρινού μεσαίου Γύρου μας. Στο τέλος αυτών των 300 εκατομμυρίων ετών η Φύση, στον δρόμο προς το φυσικό και υλικό στο τόξο της καθόδου, αρχίζει με την ανθρωπότητα και εργάζεται καθοδικά, σκληραίνοντας ή υλοποιώντας τις μορφές καθώς προχωράει. Επομένως, τα απολιθώματα που βρίσκονται σε διάφορα στρώματα στα οποία μπορεί να αποδοθεί μια αρχαιότητα όχι μόνο δεκαοκτώ αλλά πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων ετών, ανήκουν στην πραγματικότητα σε μορφές του προηγούμενου Γύρου, οι οποίες όταν ζούσαν ήταν περισσότερο αιθερικές παρά φυσικές, όπως γνωρίζουμε σήμερα το φυσικό. Το ότι τις αντιλαμβανόμαστε και τις ξεθάβουμε σαν απτές μορφές, οφείλεται στην αναφερθείσα διαδικασία υλοποίησης ή κρυσταλλοποίησης η οποία έλαβε χώρα στην συνέχεια, στην αρχή του Τέταρτου Γύρου, και έφτασε στο ανώτερο σημείο της μετά την εμφάνιση του ανθρώπου, προχωρώντας παράλληλα με την φυσική του εξέλιξη. Αυτό και μόνο φανερώνει το γεγονός ότι ο βαθμός υλικότητας της Γης μεταβάλλεται *pari passu* [στην ίδια αναλογία] με κείνη των κατοίκων της. Και έτσι τώρα ο άνθρωπος βρίσκει σαν απτά απολιθώματα εκείνα που κάποτε ήταν (για τις τωρινές αισθήσεις του) οι αιθερικές μορφές των κατωτέρων βασιλείων. Οι παραπάνω μπραχμανικοί αριθμοί αναφέρονται στην εξέλιξη αρχίζοντας από την Σφαίρα Α και τον Πρώτο Γύρο. Σε αυτό τον τόμο αναφερόμαστε μόνο σ' αυτό τον Τέταρτο Γύρο.

	300.000.000 χρόνια
ΙΙΙ. Χρόνος από την πρώτη εμφάνιση της "Ανθρωπότητας" (στην δική μας πλανητική άλυσο)	1.664.500.987 χρόνια[65]
IV. Ο αριθμός ετών που πέρασαν από το "Βαΐβασβάτα Μανβαντάρα",[66] ή την ανθρώπινη περίοδο, μέχρι το έτος 1887 είναι ακριβώς	18.618.728 χρόνια
V. Η πλήρης περίοδος ενός Μανβαντάρα είναι	308.448.000 χρόνια
VI. 14 "Μανβαντάρα" συν την περίοδο ενός Σάτια Γιουγκά μας κάνουν ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΧΜΑ, ή ένα πλήρες Μανβαντάρα, δηλαδή.	4.320.000.000 χρόνια
Επομένως ένα *Μάχα Γιουγκά* αποτελείται από	4.320.000 χρόνια[67]
Το έτος 1887 απέχει από την αρχή του Κάλι Γιουγκά	4.989 χρόνια

Για να το κάνουμε ακόμα πιο κατανοητό στις λεπτομέρειές του, δίνονται οι παρακάτω υπολογισμοί του Ράο Μπαχαντούρ Π. Σρινιβάς Ρόου, από το τεύχος του *Θεοσοφιστή* Νοέμβριος 1885.

	Θνητά χρόνια
- 360 μέρες θνητών μας κάνουν έναν χρόνο	1
- Το Κριτά-Γιουγκά περιέχει	1.728.000
- Το Τρέτα-Γιουγκά περιέχει	1.296.000
- Το Ντβαπάρα-Γιουγκά περιέχει	864.000
- Το Κάλι-Γιουγκά περιέχει	432.000
- Το σύνολο των ανωτέρω τεσσάρων Γιουγκά αποτελεί ένα Μάχα-Γιουγκά	4.320.000
- Εβδομήντα ένα τέτοια Μάχα-Γιουγκά σχηματίζουν την περίοδο της κυριαρχίας ενός Μάνου	306.720.000
- Η κυριαρχία 14 Μάνου περιλαμβάνει την διάρκεια 994 Μάχα-Γιουγκά, που ισούται με	4.294.080.000
- Προσθέτουμε τις *Σαντιά*, δηλαδή τα ενδιάμεσα διαστήματα ανάμεσα στην κυριαρχία κάθε Μάνου που ανέρχονται σε έξι Μάχα-Γιουγκά ίσα με	25.920.000
Το σύνολο αυτών των κυριαρχιών και των μεσοδιαστημάτων των 14 Μάνου είναι 1.000 Μάχα-Γιουγκά που αποτελούν έναν Κόλπα, δηλαδή μια Μέρα του Μπράχμα που ισούται με	4.320.000.000

Η συγγραφέας δεν μπορεί να επιχειρήσει να εξηγήσει αυτήν την διαφορά και την αλλαγή των ψηφίων στις τρεις τριπλότητες του τελευταίου αριθμού. Σύμφωνα με κάθε υπολογισμό, όταν αφαιρεθούν τα τριακόσια εκατομμύρια, ο αριθμός θα έπρεπε να είναι 1.655.884.687. Αλλά εδώ δίνονται όπως αναφέρονται στο ημερολόγιο Ταμίλ και έτσι μεταφράστηκαν. Η σχολή του αείμνηστου Παντίτ Νταγιανάντα Σαρασβάτι, ιδρυτή του Άρια Σαμάτζ, δίνει μια χρονολογία 1.960.852.987. Βλέπε το Arya Magazine της Λαχόρης, στο εξώφυλλο του οποίου υπάρχουν οι λέξεις: "Άρια εποχή, 1.960.852.987".

Ο ΒΑΪΒΑΣΒΆΤΑ ΜΑΝΟΥ είναι το ανθρώπινο ον – μερικές αποδόσεις προσθέτουν σ' αυτό τους επτά Ρίσι – το οποίο στην αλληγορία του Μάτσια Αβατάρα σώθηκε από τον Κατακλυσμό μέσα σε μια βάρκα, όπως ο Νώε στην Κιβωτό. Επομένως, αυτό το Βαΐβασβάτα Μανβαντάρα πρέπει να είναι η "μετά-Κατακλυσμιαία" περίοδος. Αυτό όμως δεν αναφέρεται στον τελευταίο "Ατλάντειο" ή τον κατακλυσμό του Νώε, ούτε στον Κοσμικό Κατακλυσμό ή Πραλάγια της συσκότισης που προηγήθηκε του Γύρου μας, αλλά στην εμφάνιση της ανθρωπότητας στον τελευταίο Γύρο. Υπάρχει, όμως, μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον "*Ναΐμιττίκα*", περιπτωσιακό ή συμπτωματικό, στον "*Πρακριτίκα*", στοιχειακό· στον "*Ατγιαντίκα*", απόλυτο και στον "*Νίτια*", τον αιώνιο *Πραλάγια*. Ο *Ναϊμιττίκα* περιγράφεται σαν "η από τον Μπράχμα συμπτωματική συγχώνευση του Σύμπαντος στο τέλος της ΗΜΕΡΑΣ του Μπράχμα". [*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, ΙΙ, 52]. Το ερώτημα τέθηκε από έναν μελετημένο μπραχμάνο θεοσοφιστή: "Αν υπάρχει ή όχι Κοσμικός *Πραλάγια*, γιατί τότε ο Λόγος (Κρίσνα) θα έπρεπε να ξαναγεννιέται, ενώ αυτός είναι Ατζά (αγέννητος);" Δεν βλέπουμε το γιατί. Ο Λόγος λέγεται ότι γεννιέται μόνο μεταφορικά, όπως ο Ήλιος γεννιέται καθημερινά, ή μάλλον μια ακτίνα αυτού του Ήλιου γεννιέται το πρωί και λέγεται ότι πεθαίνει όταν εξαφανίζεται, ενώ απλώς απορροφάται ξανά στην πατρική ουσία. Ο Κοσμικός *Πραλάγια* είναι για τα ορατά πράγματα, όχι για τον *Άρουπα*, άμορφο κόσμο. Ο Κοσμικός ή Συμπαντικός *Πραλάγια* έρχεται μόνο στο τέλος εκατό χρόνων του Μπράχμα, όταν λέγεται ότι συμβαίνει η Συμπαντική διάλυση. Τότε, σύμφωνα με τα εξωτερικά κείμενα, ο *Αβιάγια*, η αιώνια ζωή που συμβολίζεται από τον Βίσνου, παίρνοντας το χαρακτήρα του Ρουντρά, του Καταστροφέα, εισέρχεται μέσα στις Επτά Ακτίνες του Ηλίου και πίνει όλα τα ύδατα του Σύμπαντος. "Θρεμένες μ' αυτόν τον τρόπο...οι επτά ηλιακές Ακτίνες διαστέλλονται σε *επτά ήλιους των οποίων η ακτινοβολία φωτίζει πάνω, κάτω* και σε κάθε πλευρά και βάζει φωτιά στους τρεις κόσμους και στο Πατάλα". [*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Έκτο, ΙΙΙ].

Αφού ένα Μάχα-Γιουγκά είναι το ένα χιλιοστό μιας μέρας του Μπράχμα.

- Καθώς η Νύχτα του Μπράχμα είναι ίσης διάρκειας μια Μέρα και μια Νύχτα του Μπράχμα θα περιλαμβάνουν	8.640.000.000
- 360 τέτοιες μέρες και νύχτες μας κάνουν ένα χρόνο του Μπράχμα ίσο με	3.110.400.000.000
- 100 τέτοια χρόνια αποτελούν ολόκληρη την περίοδο της εποχής του Μπράχμα, δηλαδή έναν Μάχα-Κάλπα	311.040.000.000.000

Αυτοί είναι οι εξωτερικοί αριθμοί που είναι αποδεκτοί σε όλη την Ινδία και ταιριάζουν απόλυτα με τους αριθμούς των Μυστικών κειμένων. Αυτά τα τελευταία, εξάλλου, τους διευρύνουν με μια διαίρεση σε ορισμένους εσωτερικούς κύκλους – οι οποίοι ποτέ δεν αναφέρονται στα γνωστά μπραχμανικά κείμενα – ένας από τους οποίους, δηλαδή η διαίρεση των Γιουγκά σε φυλετικούς κύκλους, δίνεται σαν παράδειγμα σε άλλο σημείο. Οι υπόλοιποι με τις λεπτομέρειες τους δεν έγιναν, φυσικά, ποτέ γνωστοί. Ωστόσο είναι γνωστοί σε κάθε "*Διπλογεννημένο*" (Ντίτζα ή μυημένο) μπραχμάνο και τα *Πουρανά* περιέχουν αναφορές σε μερικούς απ' αυτούς με καλυμμένους όρους, τους οποίους κανένας ρεαλιστής Ανατολιστής δεν κατάφερε ακόμα να τους αντιληφθεί, αλλά ούτε και θα μπορούσε ποτέ.

Αυτοί οι ιεροί αστρονομικοί κύκλοι είναι ανυπολόγιστης αρχαιότητας και οι περισσότεροι απ' αυτούς ανήκουν, όπως αναφέρθηκε, στους υπολογισμούς του Νάραντα και του Ασουραμαγιά. Αυτός ο τελευταίος είχε την φήμη γίγαντα και μάγου. Αλλά οι προκατακλυσμιαίοι γίγαντες (οι *Γκιμπορίμ* της Βίβλου) δεν ήταν όλοι κακοί ή μάγοι, όπως λέει η χριστιανική θεολογία που βλέπει σε κάθε αποκρυφιστή έναν υπηρέτη του Κακού, ούτε και ήταν χειρότεροι από πολλούς από τους "πιστούς γιους της Εκκλησίας". Ένας Τορκουεμάδα και μια Αικατερίνη των Μεδίκων έκαναν, ασφαλώς, περισσότερο κακό στην εποχή τους και στο όνομα του Κυρίου τους, απ' όσο οποιοσδήποτε Ατλάντειος γίγαντας ή ημίθεος της αρχαιότητας, είτε λεγόταν Κύκλωπας είτε Μέδουσα είτε ακόμα Ορφικός Τιτάνας, το οφιόποδο τέρας γνωστό σαν Εφιάλτης. Υπήρχαν κατά την αρχαιότητα καλοί "γίγαντες", όπως υπάρχουν τώρα κακοί "πυγμαίοι" και οι Ρακσάσα και Γιάκσα της Λάνκα δεν είναι καθόλου χειρότεροι από τους σύγχρονους δυναμιτιστές μας και από ορισμένους χριστιανούς και πολιτισμένους στρατηγούς κατά την διάρκεια των σύγχρονων πολέμων. Ούτε πρόκειται για μύθους. "Εκείνος που θα περιγελάσει του Βριάρεω και τον Ωρίωνα πρέπει να αποφύγει να πάει ή έστω να μιλήσει για το Καρνάκ ή το Στόουνχετζ", παρατηρεί κάπου ένας σύγχρονος συγγραφέας.

Επειδή οι μπραχμανικοί αριθμοί που δόθηκαν πιο πάνω είναι κατά προσέγγιση οι βασικοί υπολογισμοί του εσωτερικού συστήματος μας, θα ζητούσαμε από τον αναγνώστη να τους συγκρατήσει προσεχτικά στον νου του.

Στην *Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια* (λήμμα Γεωλογία) βρίσκει κανείς, σαν την τελευταία λέξη της επιστήμης, την δήλωση ότι η αρχαιότητα του ανθρώπου επιτρέπεται να απλωθεί μόνο πάνω από "δέκα χιλιάδες χρόνια". Γίνεται φανερό ότι αφού αυτοί οι αριθμοί μπορούν να κυμανθούν από 10.000 μέχρι 100.000, δεν σημαίνουν σχεδόν τίποτε και απλώς κάνουν ακόμα πιο πυκνό το σκοτάδι που περιβάλλει το θέμα. Εξάλλου δεν έχει σημασία αν η επιστήμη τοποθετεί την γέννηση του ανθρώπου στην "προ ή μετά τους παγετώνες" περίοδο, όταν μας λένε ταυτόχρονα ότι η ονομαζόμενη "εποχή των πάγων" είναι απλώς μια μακριά διαδοχή εποχών η οποία "μεταβλήθηκε βαθμιαία χωρίς καμιά απότομη αλλαγή σ' αυτό που ονομάζεται ανθρώπινη ή Πρόσφατη Περίοδος...

επικάλυψη των γεωλογικών περιόδων όντας κανόνας από την αρχή του χρόνου". Αυτός ο "κανόνας" καταλήγει απλώς στην ακόμα πιο εκπληκτική – έστω και αν είναι αυστηρά επιστημονική και σωστή – πληροφορία ότι "ακόμα και σήμερα ο άνθρωπος είναι σύγχρονος με την εποχή των πάγων στις κοιλάδες των Άλπεων και της Φινλανδίας". (Αυτό παρέχει μια πιθανότητα ακόμα και στην Βιβλική "Αδαμική Χρονολογία" των 6.000 χρόνων.)

Έτσι, αν δεν υπήρχαν τα μαθήματα που παρέχονται από την Μυστική Δοξασία ακόμα και από τον εξωτερικό Ινδουισμό και τις παραδόσεις του, θα είχαμε αφεθεί μέχρι σήμερα να πλέουμε μπερδεμένοι ανάμεσα στις ακαθόριστες εποχές της μιας επιστημονικής σχολής, στα "δέκα χιλιάδες" χρόνια της άλλης και στα 6.000 χρόνια των ερμηνευτών της Βίβλου. Αυτός είναι ένας από τους αρκετούς λόγους για τους οποίους, με όλο τον οφειλόμενο σεβασμό στα συμπεράσματα των σύγχρονων μορφωμένων ανθρώπων, είμαστε αναγκασμένοι να τους αγνοήσουμε σε όλα τα θέματα της προϊστορικής αρχαιότητας.

σύγχρονη Γεωλογία και Ανθρωπολογία θα πρέπει, φυσικά, να διαφωνούν με τις απόψεις μας. Αλλά ο αποκρυφισμός θα βρει τόσα όπλα ενάντια σ' αυτές τις δυο επιστήμες όσο και ενάντια στις αστρονομικές και φυσικές θεωρίες παρά την διαβεβαίωση του Λαίνγκ ότι, "στους [χρονολογικούς] υπολογισμούς αυτού του είδους [σχετικά με παλαιότερους και νεότερους σχηματισμούς] δεν υπάρχει *θεωρία*..... βασίζονται σε σίγουρα γεγονότα που περιορίζονται μόνο από ένα ορισμένο πιθανό [;] ποσοστό λάθους προς κάθε κατεύθυνση". (Βλέπε *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 48.) Αλλά ο αποκρυφισμός θα αποδείξει, .με επιστημονικές ομολογίες στα χέρια, ότι η γεωλογία κάνει μεγάλα λάθη και μάλιστα πολύ πιο συχνά απ' ό,τι η Αστρονομία. Σ' αυτό το ίδιο απόσπασμα του Λαίνγκ, που εμφανίζει την Γεωλογία να προηγείται της Αστρονομίας σε ορθότητα, βρίσκουμε ένα σημείο που έρχεται σε άμεση αντίθεση με τις ίδιες τις παραδοχές των καλύτερων Γεωλόγων. Ο συγγραφέας λέει:

"Με λίγα λόγια τα συμπεράσματα της γεωλογίας, τουλάχιστον μέχρι την Σιλούρια περίοδο,[68] όταν η τωρινή τάξη των πραγμάτων είχε απόλυτα εγκαθιδρυθεί, είναι σχεδόν [πράγματι] γεγονότα και όχι θεωρίες, ενώ τα αστρονομικά συμπεράσματα είναι θεωρίες βασισμένες σε στοιχεία τόσο αβέβαια, ώστε ενώ σε μερικές περιπτώσεις δίνουν αποτελέσματα απίστευτα σύντομα..... σε άλλες δίνουν αποτελέσματα σχεδόν απίστευτα μεγάλα". (Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 48.)

Μετά απ' αυτό ο αναγνώστης βεβαιώνεται ότι η ασφαλέστερη πορεία:

φαίνεται πως είναι να υποθέσουμε ότι η γεωλογία πράγματι αποδεικνύει ότι η διάρκεια της τωρινής τάξης των πραγμάτων υπήρξε περίπου πάνω από 100 εκατομμύρια χρόνια, ενώ η αστρονομία δίνει ένα τεράστιο, αν και άγνωστο, χρόνο πέρα στο παρελθόν και την έλευση στο μέλλον για την γέννηση, ανάπτυξη, ωρίμανση, παρακμή και θάνατο του ηλιακού συστήματος, του οποίου η Γη είναι ένας μικρός πλανήτης που τώρα περνάει από μια φάση κατοίκησης. (Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 49.)

Κρίνοντας από την προηγούμενη εμπειρία, δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία ότι, μόλις κληθούν να απαντήσουν στους "παράλογους αντιεπιστημονικούς και ανόητους ισχυρισμούς της εξωτερικής (και εσωτερικής) Άριας χρονολογίας", τότε οι επιστήμονες "των απίστευτα σύντομων αποτελεσμάτων", δηλαδή μόνο των 15.000.000 ετών, καθώς και οι επιστήμονες που "απαιτούν 600.000.000 έτη", μαζί με κείνους που δέχονται το νούμερο του Χάξλευ, 1.000.000.000 χρόνια "από τότε που άρχισε η ιζηματογένεση στην Ευρώπη" (Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 180), όλοι τους θα είναι το ίδιο δογματικοί. Ούτε θα παραλείψουν να υπενθυμίσουν στον αποκρυφιστή και στον μπραχμάνο ότι μόνο οι σύγχρονοι άνθρωποι της επιστήμης αντιπροσωπεύουν την ακριβή επιστήμη και είναι καθήκον τους να μάχονται την ανακρίβεια και την δεισιδαιμονία.

Γη περνάει μέσα από την "φάση κατοίκησης" μόνο για την τωρινή τάξη πραγμάτων και μόνον όσον αφορά την δική μας ανθρωπότητα με τους πραγματικούς "δερμάτινους χιτώνες" και φώσφορο για οστά και εγκέφαλο.

Είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε τα 100 εκατομμύρια χρόνια που προσφέρει η Γεωλογία, αφού μας έχουν μάθει ότι η τωρινή μας φυσική ανθρωπότητα – ή η Βαϊβασβάτα ανθρωπότητα – άρχισε μόλις πριν από 18 εκατομμύρια χρόνια. Αλλά όπως ήδη δείξαμε, η Γεωλογία δεν έχει να μας προσφέρει γεγονότα για την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, όχι περισσότερα τουλάχιστον απ' ό,τι η Αστρονομία. Η αυθεντική επιστολή από τον Ο. Πένγκελυ, που αναφέρθηκε σε άλλο σημείο, λέει ότι: "Προς το παρόν είναι – και ίσως πάντα θα είναι – ΑΔΥΝΑΤΟ να ανάγουμε έστω και κατά προσέγγιση, τον γεωλογικό χρόνο σε έτη ή ακόμα και σε χιλιετίες". Και αφού μέχρι τώρα ποτέ δεν ξέθαψε ανθρώπινο απολίθωμα με άλλη *μορφή* εκτός από την *τωρινή*, τι γνωρίζει, λοιπόν, η Γεωλογία για τον άνθρωπο; Έχει ανιχνεύσει τις ζώνες ή τα στρώματα και μαζί μ' αυτά την αρχέγονη ζωολογική ζωή μέχρι την Σιλούρια περίοδο. Όταν θα έχει ανιχνεύσει κατά τον ίδιον τρόπο τον άνθρωπο μέχρι την αρχέγονη πρωτοπλασμική μορφή του, τότε θα δεχτούμε ότι ίσως κάτι γνωρίζει για τον πρωταρχικό άνθρωπο. Αν δεν είναι πολύ σημαντικό "για τις θέσεις της σύγχρονης

Μέχρι την Σιλούρια περίοδο όσον αφορά τα μαλάκια και την ζωική ζωή, δεκτόν. αλλά τι γνωρίζουν για τον άνθρωπο;

επιστημονικής ανακάλυψης στην σύγχρονη σκέψη" το αν ο "άνθρωπος υπήρξε σε κατάσταση σταθερής αν και αργής προόδου κατά τα τελευταία 50.000 χρόνια μιας περιόδου 15 εκατομμυρίων, κατά τα τελευταία 500.000 χρόνια μιας περιόδου 150 εκατομμυρίων ετών" – όπως λέει στον αναγνώστη του ο Λαίνγκ (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 49) – ωστόσο είναι πολύ σημαντικό για τους ισχυρισμούς των αποκρυφιστών. Αν αποδείκνυαν ότι είναι μια πιθανότητα, αν όχι τέλεια *βεβαιότητα*, το γεγονός ότι ο άνθρωπος έζησε πριν από 18 εκατομμύρια χρόνια, τότε η *Μυστική Δοξασία* θα μπορούσε θαυμάσια να μην είχε γραφεί. Γι' αυτό πρέπει να γίνει μια προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση και οι σύγχρονοι γεωλόγοι και γενικά οι άνθρωποι της επιστήμης είναι αυτοί που θα έρθουν να επιβεβαιώσουν το γεγονός στο τρίτο μέρος του παρόντος έργου. Στο μεταξύ και παρά το γεγονός ότι η ινδουϊστική χρονολογία παρουσιάζεται συνεχώς από τους Ανατολιστές σαν φαντασία που δεν βασίζεται σε "*πραγματικό*" υπολογισμό (Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. Ι, σελ. 51 και επόμενες), αλλά είναι απλώς "παιδαριώδεις ισχυρισμοί", συχνά διαστρεβλώνεται εντελώς για να συμφωνήσει και να ταιριάξει με τις Δυτικές θεωρίες. Κανένας αριθμός δεν ανακατεύτηκε και δεν βασανίστηκε ποτέ περισσότερο από τους διάσημους 4, 3, 2 ακολουθούμενους από τα μηδενικά των Γιουγκά και των Μάχα-Γιουγκά.

Επειδή ολόκληρος ο κύκλος των προϊστορικών γεγονότων, καθώς και η εξέλιξη και ο μετασχηματισμός των Φυλών και η υπερβολική αρχαιότητα του ανθρώπου, βασίζονται πάνω στην λεχθείσα Χρονολογία, είναι εξαιρετικά σημαντικό να την ελέγξουμε με άλλους υπάρχοντες υπολογισμούς. Αν η Ανατολική Χρονολογία απορριφθεί, θα έχουμε τουλάχιστον την παρηγοριά να αποδείξουμε ότι καμιά άλλη – ούτε τα νούμερα της Επιστήμης ούτε των Εκκλησιών – δεν είναι έστω και ελάχιστα πιο αξιόπιστη. Όπως λέει και ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, είναι συχνά το ίδιο χρήσιμο να αποδεικνύουμε τι δεν είναι ένα πράγμα, όσο και το να δείχνουμε τι είναι. Και όταν καταφέρουμε να παρουσιάσουμε τα λάθη τόσο των χριστιανικών όσο και των επιστημονικών υπολογισμών, επιτρέποντάς τους μια απλή ευκαιρία σύγκρισης με την δική μας Χρονολογία, τότε σε κανέναν απ' τους δυο δεν θα μείνει λογική βάση για να σταθεί και να διακηρύξει ότι οι εσωτερικοί αριθμοί είναι λιγότερο αξιόπιστοι από τους δικούς του.

Παραπέμπουμε εδώ τον αναγνώστη σε ένα προηγούμενο έργο μας, *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* Τομ. Ι, σελ. 32, για μερικές παρατηρήσεις σχετικά με τους αριθμούς που αναφέρθηκαν πιο πριν.

Σήμερα λίγα ακόμα γεγονότα μπορούν να προστεθούν στις πληροφορίες που δόθηκαν εκεί και τα οποία είναι ήδη γνωστά σε κάθε Ανστολιστή. Η ιερότητα του κύκλου του 4320, με επιπρόσθετα μηδενικά, βρίσκεται στο γεγονός ότι οι αριθμοί που τον αποτελούν είναι, ο καθένας και όλοι, συμβολικοί των μεγαλύτερων μυστηρίων στην Φύση. Πράγματι, είτε πάρει κανείς το 4 ξεχωριστά, είτε το 3 μόνο του, ή και τα δυο μαζί που κάνουν 7, ή ακόμα αν τους προσθέσει και τους τρεις μαζί που δίνουν 9, όλοι αυτοί οι αριθμοί έχουν την εφαρμογή τους στα πιο ιερά και απόκρυφα πράγματα και καταγράφουν τα έργα της Φύσης στα αιώνια περιοδικά της φαινόμενα. Είναι αλάνθαστοι αριθμοί που εμφανίζονται συνεχώς, που αποκαλύπτουν σε κείνον που μελετάει τα μυστικά της Φύσης ένα πραγματικά θείο Σύστημα, ένα *νοήμον* σχέδιο στην Κοσμογονία το οποίο καταλήγει σε φυσικές κοσμικές διαιρέσεις χρόνων, εποχών, αοράτων επιρροών, αστρονομικών φαινομένων με την δράση και την αντίδρασή τους πάνω στην γήινη ακόμα και στην ηθική φύση, πάνω στην γέννηση, στον θάνατο, στην ανάπτυξη, στην υγεία και στην ασθένεια. Όλα αυτά τα φυσικά συμβάντα βασίζονται και εξαρτώνται από την κυκλική διαδικασία στον ίδιο τον Κόσμο, που παράγει περιοδικούς πράκτορες οι οποίοι, δρώντας από τα έξω, επηρεάζουν την Γη και όλα όσα ζουν και αναπνέουν πάνω της, από το ένα μέχρι το άλλο άκρο του κάθε Μανβαντάρα. Οι αιτίες και τα αποτελέσματα είναι θα λέγαμε εσωτερικά, εξωτερικά και ενδοεξωτερικά.

Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 247) γράψαμε αυτό που επαναλαμβάνουμε τώρα:

Βρισκόμαστε στον πυθμένα ενός κύκλου και προφανώς σε μια μεταβατική κατάσταση. Ο Πλάτωνας διαιρεί την νοητική πρόοδο του σύμπαντος κατά την διάρκεια κάθε κύκλου, σε γόνιμες και άγονες περιόδους. Στις υποσεληνιακές περιοχές οι σφαίρες των διαφόρων στοιχείων παραμένουν, λέει, αιώνια σε τέλεια αρμονία με την θεία φύση, "αλλά τα μέρη τους", εξαιτίας μιας πολύ στενής εγγύτητας με την Γη και της ανάμειξης τους με το γήινο (που είναι ύλη και επομένως η περιοχή του κακού) "είναι μερικές φορές σύμφωνα και μερικές φορές αντίθετα με την (θεία) φύση". Όταν αυτά τα ρεύματα – τα οποία ο Ελιφάς Λεβί ονομάζει "ρεύματα αστρικού φωτός" – στον συμπαντικό αιθέρα, που περιέχει μέσα του κάθε στοιχείο,

συμβαίνουν σε αρμονία με το θείο πνεύμα, τότε η Γη μας και καθετί που μετέχει σ' αυτά απολαμβάνει μια γόνιμη περίοδο. Οι απόκρυφες δυνάμεις των φυτών, των ζώων και των ορυκτών συμφωνούν μαγνητικά με τις "ανώτερες φύσεις" και η θεία ψυχή του ανθρώπου βρίσκεται σε τέλεια συνεννόηση με κείνη των "κατωτέρων". Αλλά κατά την διάρκεια των άγονων περιόδων αυτή η τελευταία χάνει την μαγνητική της συμπάθεια και η πνευματική όραση της πλειονότητας της ανθρωπότητας τυφλώνεται τόσο πολύ, ώστε χάνει κάθε ιδέα των ανώτερων δυνάμεων του ίδιου του θείου πνεύματός της. Βρισκόμαστε σε μια άγονη περίοδο: δέκατος όγδοος αιώνας, κατά την διάρκεια του οποίου ο κακοήθης πυρετός του σκεπτικισμού εξαπλώθηκε τόσο ασυγκράτητα, κληροδότησε την απιστία σαν κληρονομική ασθένεια στον δέκατο ένατο. Η θεία διάνοια είναι καλυμμένη στον άνθρωπο, μόνο ο ζωικός του εγκέφαλος *φιλοσοφεί*.

Και φιλοσοφώντας μόνο, πώς μπορεί να κατανοήσει την "ΨΥΧΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ";

Προκειμένου να μη διακόψουμε το νήμα της διήγησης, θα δώσουμε μερικές εκπληκτικές αποδείξεις αυτών των κυκλικών νόμων στο δεύτερο μέρος του βιβλίου και στο μεταξύ θα συνεχίσουμε τις εξηγήσεις των γεωλογικών και φυλετικών κύκλων.

ΣΤΑΝΤΖΑ III

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η Κάθοδος του Δημιουργού. (12) Οι σεληνιακοί θεοί διατάχθηκαν να δημιουργήσουν. Οι ανώτεροι θεοί αρνούνται.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΗΡΘΕ. ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΣΕ ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΚΑΙ ΈΤΣΙ ΕΓΙΝΕ ΟΥΡΑΝΟΣ ΕΠΑΝΩ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ (*η ατμόσφαιρα ή ο αέρας, το στερέωμα*) (α).

Εδώ η παράδοση γίνεται πάλι Συμπαντική. Όπως στην αρχαιότερη απόδοση που επαναλαμβάνεται στα *Πουρανά*, έτσι και στην τελευταία, την μωυσαϊκή απόδοση. Στην πρώτη αναφέρεται:

> Αυτός ο Κύριος [ο θεός που έχει την μορφή του Μπράχμα] όταν ο κόσμος είχε γίνει ένας ωκεανός, συμπεραίνοντας ότι μέσα στα νερά βρίσκεται η Γη και επιθυμώντας να την σηκώσει [να την χωρίσει], δημιούργησε τον εαυτό του με άλλη μορφή. ' Όπως στο προηγούμενο Κάλπα [Μανβαντάρα] είχε πάρει την μορφή μιας χελώνας, έτσι και σ' αυτό πήρε την μορφή ενός χοίρου κ.τ.λ. (*Χιριβάνσα*, I, 36.)

Στην ελοϊμική "δημιουργία" (Γένεση, Α', 6 – 9), ο "θεός" δημιουργεί ένα "στερέωμα εν τω μέσω των υδάτων" και λέει "ας εμφανιστεί στεγνή γη". Και τώρα έρχεται η παραδοσιακή σφήνα από την οποία κρέμεται το εσωτερικό τμήμα της καμπαλιστικής ερμηνείας.

* * *

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΣΟΧΑΝ (*Κύριοι*) ΚΑΛΕΣΑΝ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΜΕ ΤΑ ΑΕΡΙΝΑ ΣΩΜΑΤΑ (α). "ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ (*τους είπαν*), ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΑΣ ΦΥΣΗΣ. ΔΩΣΤΕ ΤΟΥΣ (*δηλαδή στους Τζιβά ή Μονάδες*) ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥΣ. ΑΥΤΗ (*Μητέρα Γη ή Φύση*) ΘΑ ΦΤΙΑΞΕΙ ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ (*εξωτερικά σώματα*). (*Γιατί*) ΑΡΣΕΝΙΚΟΙ-ΘΗΛΥΚΟΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ. ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΕΠΙΣΗΣ......

Ποιοι είναι οι Κύριοι της Σελήνης; Στην Ινδία ονομάζονται Πιτρί ή "σεληνιακοί πρόγονοι", αλλά στους εβραϊκούς παπύρους ο ίδιος ο Ιεχωβά είναι "Κύριος της Σελήνης" συλλογικά, σαν Πλήθος, καθώς και σαν ένας από τους Ελοΐμ. Η αστρονομία των Εβραίων και η παρατήρηση των χρόνων κανονίζονταν από την Σελήνη. Ένας Καμπαλιστής αφού έδειξε ότι ο "Δανιήλ... μίλησε για την πρόνοια του Θεού σε κανονισμένους χρόνους" και ότι η Αποκάλυψη του Ιωάννη (XXI, 16) "μιλάει για μια προσεχτικά μετρημένη κυβική πόλη που κατέρχεται από τον ουρανό" κ.τ.λ. προσθέτει:

> Αλλά η ενεργοποιός δύναμη του ουρανού βρίσκεται κυρίως στην Σελήνη και όλοι οι λαοί τιμούσαν ως έναν βαθμό αυτόν τον δορυφόρο. Με την ενεργοποιό όψη του ήταν ο εβραϊκός ה .γΑ ο ιακ·[άβωχεΙ] ה ו Παύλος παραγγέλλει: "*Μη οὖν τις υμάς κρινέτω εν βρώσει ή εν πόσει ή εν μέρει εορτής ή νουμηνίας ή σαββάτων, ά εστί σκιά των μελλόντων*, το δε σώμα (ή ουσία) Χριστού" (Προς Κολασσαείς, Β', 16), δηλαδή Ιεχωβά: εκείνη η λειτουργία της δύναμης του που "κάνει την στείρα γυναίκα χαρούμενη μητέρα ενός παιδιού", "γιατί αυτά είναι τα δώρα του Ιεχωβά" και τα οποία είναι η "επιθυμία της γυναίκας", που είναι και το κλειδί για την αντίρρηση την οποία προέβαλε ο σύζυγος στην Σουναμίτη σχετικά με την μετάβασή της στον άνθρωπο του θεού: "γιατί δεν είναι ου νουμηνία ουδέ σάββατον" (Βασιλέων Β', Δ', 23). Οι ζωντανές

πνευματικές δυνάμεις των αστερισμών σημείωναν ισχυρούς πολέμους από τις κινήσεις και τις θέσεις των άστρων και των πλανητών και ειδικά σαν αποτέλεσμα της συνόδου της Σελήνης, της Γης και του Ήλιου. Ο Μπέντλεϋ αναφέρει ότι ο ινδουιστικός "πόλεμος μεταξύ θεών και γιγάντων", σημειώθηκε από την έκλειψη του Ηλίου στον ανερχόμενο δεσμό της Σελήνης, το 945 π. Χ. [!!], εποχή κατά την οποία γεννήθηκε,[69] ή παρήχθη από την θάλασσα, η ΣΡΙ (Σαράι, Σ-ρ-ι, η σύζυγος του Εβραίου Αβράμ),[70] που ήταν η Venus-Αφροδίτη των Δυτικών, έμβλημα "του σεληνο-ηλιακού έτους, ή της Σελήνης, της θεάς της αύξησης".[71] [Επομένως] το μεγάλο μνημείο και ορόσημο της ακριβούς περιόδου του σεληνιακού έτους και μήνα με το οποίο αυτός ο κύκλος (των 19 τροπικών χρόνων του Ηλίου και των 235 περιφορών της Σελήνης) μπορεί να υπολογιστεί, ήταν το Όρος Σινά, από το οποίο κατέβηκε ο Κύριος Ιεχωβά.....ο Παύλος μιλάει [λοιπόν] σαν
μια μυσταγωγία, όταν λέει σχετικά με την ελευθερωμένη γυναίκα του Αβραάμ: "Γιατί αυτή η Άγαρ [η δούλα] είναι το Όρος Σινά στην Αραβία". Πώς μπορεί μια γυναίκα να είναι βουνό; Και τέτοιο βουνό! Όμως κατά μια έννοια ήταν, και κατά μια θαυμαστά αληθινή έννοια. Το όνομα της ήταν Άγαρ στα Εβραϊκά הגר , του οποίου οι αριθμοί είναι 235, ή σε ακριβή μέτρηση ο ίδιος αριθμός σεληνιακών μηνών που ισούται με 19 τροπικά χρόνια για να ολοκληρώσουν αυτόν τον κύκλο και να μας κάνουν σωστή την εικόνα και την παρομοίωση˙ το Όρος Σινά όντας στην εσωτερική γλώσσα αυτής της σοφίας το μνημείο του ακριβούς χρόνου του σεληνιακού έτους και μηνός, με τον οποίο αυτός ο πνευματικός ενεργοποιός κύκλος μπορεί να υπολογιστεί και το οποίο όρος, πράγματι, ονομαζόταν [βλέπε Φυρστ] "Όρος της Σελήνης (Σιν)". Έτσι, επίσης, η Σαράι (ΣΡΙ), η σύζυγος του Αβράμ δεν μπορούσε να κάνει παιδί, μέχρις ότου το όνομα της μετατράπηκε σε Σάρα שרה , δίνοντάς της την ιδιότητα αυτής της σεληνιακής επιρροής. Γιατί αυτοί οι αριθμοί μας κάνουν 532 που είναι ο μεγάλος σεληνιακός κύκλος σε χρόνια, ο οποίος στην συνέχεια ονομάστηκε Πασχαλινός κύκλος, ή Διονυσιακή περίοδος, και 235 που είναι το μέτρο αυτής της γονιμοποιού επιρροής στον κατώτερο ή 19χρονο κύκλο της. (*Τεκτονική Επιθεώρηση* (Τσιντσινάτι, Οχάιο), Τομ. 65, Νο 5, Ιούνιος 1886: "Η Καμπάλα" Νο VI, σελ. 271 - 273.)

Αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν παρέκβαση από το κυρίως θέμα, αλλά είναι απόλυτα αναγκαίο από την σκοπιά των χριστιανών αναγνωστών. Γιατί ποιος μπορεί, αφού μελετήσει αμερόληπτα τους αντίστοιχους μύθους του Αβράμ ή Αβραάμ και της Σαράι ή Σάρα, που ήταν "όμορφη στην όψη", καθώς και τους μύθους του Μπράχμα και της Σαρασβάτι, ή Σρι, Λακσμί-Αφροδίτη, με τις σχέσεις τους με την Σελήνη και το Νερό και ειδικά κάποιος που κατανοεί το πραγματικό καμπαλιστικό νόημα του ονόματος Ιεχωβά και την σχέση και σύνδεσή του με την Σελήνη˙ ποιος μπορεί, λοιπόν, να αμφιβάλλει ότι η ιστορία του Αβράμ βασίζεται πάνω σε εκείνη του Μπράχμα, ή ότι η Γένεση γράφηκε πάνω στις παλιές γραμμές που χρησιμοποιούνταν από κάθε αρχαίο έθνος; Τα πάντα στις αρχαίες Γραφές είναι αλληγορικά, όλα βασίζονται πάνω στην Αστρονομία και στην Κοσμολατρεία και είναι αδιαχώριστα συνδεδεμένα μ' αυτές.

* * *

ΑΥΤΟΙ (*οι Σεληνιακοί θεοί*) ΠΗΓΑΝ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΧΩΡΗΘΗΚΕ, ΕΠΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ, ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΟ ΤΟΥ. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΕΜΕΙΝΑΝ ΠΙΣΩ, ΔΕΝ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑΝ, ΔΕΝ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣΑΝ (α).

Σύμφωνα με την θαυμαστή χρονολογία του Μπέντλεϋ ο οποίος έγραψε την εποχή που η Βιβλική χρονολογία ήταν ακόμα αδιαμφισβήτητη, επίσης σύμφωνα με κείνη των σύγχρονων Ανατολιστών που μειώνουν τις ινδουιστικές ημερομηνίες όσο μπορούν [Ε.Π.Μπ.].

Η Σρι είναι κόρη του Μπρίγκου, ενός από τους Πρατζαπάτι και Ρίσι, αρχηγού των Μπρίγκου, των "Καταναλωτών" της τάξης των αέρινων θεών. Αυτή είναι η Λακσμί, η σύζυγος του Βίσνου, και η Γκαουρί, η "νύφη του Σίβα", αυτή είναι επίσης η Σαρασβάτι, η "υδάτινη σύζυγος" του Μπράχμα, γιατί οι τρεις θεοί και θεές είναι ένα κάτω από τρεις όψεις. Διαβάστε τις επεξηγήσεις του Παρασαρά στο *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, Κεφ. VIII, Ουίλσον Τομ. Ι, σελ.
- 120) και θα καταλάβετε. "Ο Κύριος της Σρι είναι η Σελήνη", λέει, και "η Σρι είναι η σύζυγος του Ναραγιανά, του θεού των θεών". Η Σρι ή Λακσμί (Αφροδίτη) είναι η Ιντράνι, αφού αυτή είναι η Σαρασβάτι, γιατί σύμφωνα με τα λόγια του Παρασαρά: "Χάρι (ή Ισβαρά, ο 'Κύριος') είναι καθετί που ονομάζεται αρσενικό (στο Σύμπαν), Λακσμί, είναι καθετί που ορίζεται θηλυκό. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός απ' αυτά". Επομένως αυτή είναι "θηλυκή" και ο "θεός" είναι αρσενική Φύση [Ε.Π.Μπ.].

Η Σρι είναι η θεά και η ίδια η προσωποποίηση της "Τύχης και Ευημερίας" [Ε.Π.Μπ.].

Οι Μυστικές διδασκαλίες δείχνουν τους θείους Προγεννήτορες να δημιουργούν ανθρώπους σε επτά μέρη της σφαίρας, "καθένας στον κλήρο του", δηλαδή καθένας μια διαφορετική φυλή ανθρώπων εξωτερικά και εσωτερικά και σε διαφορετικές ζώνες. Αυτός ο πολύ γενικός ισχυρισμός εξετάζεται σε άλλο σημείο (βλέπε Στάντζα VII). Αλλά ποιοι είναι "Αυτοί" που δημιούργησαν και οι "Κύριοι της Φλόγας" "που αρνήθηκαν"; Ο Αποκρυφισμός διαιρεί τους "Δημιουργούς" σε δώδεκα τάξεις από τις οποίες οι τέσσερις έφτασαν στην απελευθέρωση στο τέλος της "Μεγάλης Εποχής", η πέμπτη είναι έτοιμη να την φτάσει αλλά παραμένει ακόμα ενεργός στα διανοητικά πεδία, ενώ επτά βρίσκονται ακόμα κάτω από άμεσο Καρμικό νόμο. Αυτές οι τελευταίες δρουν πάνω στις ανθρωποκατοικημένες σφαίρες της αλύσου μας.

Τα εξωτερικά ινδουιστικά βιβλία αναφέρουν επτά τάξεις Πιτρί και μεταξύ αυτών δυο ξεχωριστά είδη Προγεννητόρων ή Προγόνων: τους *Μπαρχισάντ* και τους *Αγκνισβαττά*, ή εκείνους που κατέχουν το "ιερό πυρ" και εκείνους που το στερούνται. Η ινδουιστική τυπολατρεία φαίνεται να τους συνδέει με τα Ουσιαστικά πυρά και με τους Γκριχάστα μπραχμάνους σε προηγούμενες ενσαρκώσεις: εκείνοι που πρόσεχαν κι εκείνοι που δεν πρόσεχαν, όπως θα έπρεπε, τα οικογενειακά ιερά πυρά στις προηγούμενες γεννήσεις τους. Η διάκριση, όπως ειπώθηκε, προέρχεται από τους *Βέντα*. Η πρώτη και η ανώτερη τάξη (εσωτερικά), οι *Αγκνισβαττά*, παριστάνονται στην εξωτερική αλληγορία σαν *Γκριχάστα* (μπραχμάνοι οικοδεσπότες), οι οποίοι, επειδή στις προηγούμενες γεννήσεις τους σε άλλα Μανβαντάρα δεν κατάφεραν να συντηρήσουν τα οικιακά πυρά και να προσφέρουν θυσίες μ' αυτά, έχασαν κάθε δικαίωμα να τους δίνονται προσφορές με πυρ. Ενώ οι Μπαρχισάντ, όντας μπραχμάνοι που διατήρησαν τα οικιακά πυρά τους, τιμούνται έτσι μέχρι σήμερα. Γι' αυτό οι *Αγκνισβαττά* παριστάνονται να τα έχουν στερηθεί, ενώ οι *Μπαρχισάντ* να κατέχουν τα πυρά.

Αλλά η εσωτερική φιλοσοφία εξηγεί ότι οι αρχικές ιδιότητες οφείλονται στην διαφορά ανάμεσα στην φύση αυτών των δυο τάξεων: οι *Αγκνισβαττά* Πιτρί είναι στερημένοι από πυρ (δηλαδή από δημιουργικό πάθος) γιατί είναι υπερβολικά θείοι και αγνοί (βλέπε ανωτέρω, Σλόκα 13ος), ενώ οι Μπαρχισάντ, όντας τα σεληνιακά πνεύματα πιο στενά συνδεδεμένα με την Γη, έγιναν οι δημιουργικοί Ελοΐμ της μορφής ή του Αδάμ της σκόνης.

Η αλληγορία λέει ότι ο Σαναντάνα και άλλοι Βεντάς, οι γιοι του Μπράχμα, *οι πρώτοι του απόγονοι*, "ήταν χωρίς επιθυμία ή πάθος, εμπνεόμενοι από άγια σοφία, αποξενωμένοι από το σύμπαν και *χωρίς επιθυμία για απογόνους*" (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, Κεφ. VII, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 100-102). Αυτό ακριβώς εννοείται και στον Σλόκα με την φράση "Αυτοί δεν θα δημιουργούσαν" και εξηγείται ως εξής: "Οι πρωταρχικές Εκπορεύσεις από την δημιουργική Δύναμη βρίσκονται υπερβολικά κοντά στην απόλυτη Αιτία. Είναι ενδιάμεσες και λανθάνουσες δυνάμεις που θα αναπτυχθούν μόνο στους επόμενους και επακόλουθους βαθμούς". Αυτό το ξεκαθαρίζει. Γι' αυτό και ο Μπράχμα λέγεται ότι οργίστηκε όταν είδε ότι εκείνα "τα ενσωματωμένα πνεύματα, που παράχθηκαν από τα άκρα του (*γκάτρα*), δεν θα πολλαπλασιάζονταν". Οπότε, στην συνέχεια, δημιουργεί άλλους *επτά γεννημένους από το νου Γιους* (βλέπε *Μαχαμπαράτα*, Μοκσαντάρμα Πάρβαν), δηλαδή τους Μαρίτσι, Άτρι, Άνγκιρας, Πουλάστια, Πουλάχα, Κρότου και Βάσιστα, όπου

τελευταίος συχνά αντικαθίσταται από τον Ντάκσα, τον πιο γόνιμο από τους δημιουργούς. Στα περισσότερα κείμενα αυτοί οι Επτά Γιοι του Βάσιστα-Ντάκσα ονομάζονται επτά Ρίσι του Τρίτου Μανβαντάρα, όπου το τελευταίο αναφέρεται τόσο στον Τρίτο Γύρο καθώς επίσης στην τρίτη Ριζική Φυλή και στις υποφυλές της στον Τέταρτο Γύρο. Αυτοί είναι όλοι οι δημιουργοί των διαφόρων όντων στην Γη, οι Πρατζαπάτι, και ταυτόχρονα εμφανίζονται σαν διάφορες επανενσαρκώσεις στα πρώτα Μανβαντάρα ή φυλές.

Έτσι γίνεται φανερό για ποιον λόγο οι *Αγκνισβαττά* – που στερούνται του χονδροειδούς *δημιουργικού πυρός* και επομένως είναι ανίκανοι να δημιουργήσουν φυσικό άνθρωπο, αφού δεν έχουν *διπλό*, ή αστρικό σώμα για να προβάλλουν όντας χωρίς καμιά *μορφή* – εμφανίζονται στις εξωτε-II ρικές αλληγορίες σαν Γιόγκι Κουμαρά (αγνοί νεανίες), οι οποίοι έγιναν οι "επαναστάτες", Άσουρα, που πολεμούν και αντιτίθενται στους θεούς κ.τ.λ., κ.τ.λ.[72] Ωστόσο αυτοί

Επειδή, όπως δείχνει η αλληγορία, οι θεοί που δεν είχαν δική τους προσωπική αξία, φοβούμενοι την αγιότητα αυτών των αυτο-αγωνιζόμενων ενσαρκωμένων Όντων που είχαν γίνει ασκητές και Γιόγκι και απειλούσαν έτσι να διαταράξουν την ισχύ των πρώτων με τις αυτο-αποκτημένες δυνάμεις τους, τους αρνήθηκαν. Όλα αυτά έχουν ένα βαθύ

μόνο μπορούν να ολοκληρώσουν τον άνθρωπο, δηλαδή να τον κάνουν ένα αυτοσυνείδητο, σχεδόν θείο ον, ένα θεό πάνω στην Γη. Οι *Μπαρχισάντ*, αν και κατείχαν το δημιουργικό πυρ, στερούνταν το ανώτερο ΜΑΧΑΤ-μικό στοιχείο. Όντας στο ίδιο επίπεδο με τις κατώτερες αρχές, εκείνες που προηγούνται της χονδροειδούς αντικειμενικής ύλης, μπορούσαν να γεννήσουν μόνο τον εξωτερικό άνθρωπο, ή μάλλον το μοντέλο του φυσικού, τον αστρικό άνθρωπο. Έτσι, αν και βλέπουμε να τους ανατίθεται αυτό το καθήκον από τον Μπράχμα (τον συλλογικό *Μαχάτ* ή Συμπαντικό θείο Νου), ωστόσο το "Μυστήριο της Δημιουργίας" επαναλαμβάνεται πάνω στην Γη μόνο κατά αντίστροφη έννοια, σαν σε *καθρέφτη*. Αυτοί είναι που εμφανίζονται ανίκανοι να δημιουργήσουν τον πνευματικό αθάνατο άνθρωπο, οι οποίοι προβάλλουν το χωρίς λογική μοντέλο (το *Αστρικό*) του φυσικού όντος και όπως θα δούμε, εκείνοι που δεν πολλαπλασιάστηκαν είναι που θυσίασαν τον εαυτό τους για το καλό και την σωτηρία της *Πνευματικής Ανθρωπότητας*. Γιατί, για να ολοκληρωθεί ο *επταπλός* άνθρωπος, για να προστεθούν και να στερεοποιηθούν οι τρεις κατώτερες αρχές του με την πνευματική Μονάδα – η οποία δεν θα μπορούσε ποτέ να διαμένει σε μια τέτοια μορφή παρά μόνο σε μια *απόλυτα λανθάνουσα κατάσταση* – χρειάζονται δυο συνδετικές αρχές: *Μάνας* και *κάμα*. Αυτό απαιτεί ένα ζων *Πνευματικό Πυρ* της μεσαίας αρχής από την *πέμπτη* και *τρίτη κατάσταση* του Πληρώματος. Αλλά αυτό το πυρ βρίσκεται στην κατοχή των *Τριγώνων* και όχι των (τέλειων) *Κύβων*, οι οποίοι συμβολίζουν τα Αγγελικά Όντα (βλέπε τόμο πρώτο, Στάντζα ΙΙΙ μέχρι V, το τρίγωνο γίνεται Πεντάγωνο (πενταπλό) πάνω στην Γη), όπου τα πρώτα λέγεται ότι το κράτησαν από την αρχική δημιουργία και το οικειοποιήθηκαν, όπως στην αλληγορία του Προμηθέα. Αυτά είναι τα ενεργά και επομένως όχι πια στον Ουρανό, "αγνά" Όντα. Έγιναν οι ανεξάρτητες και ελεύθερες Διάνοιες, οι οποίες εμφανίζονται σε κάθε θεογονία να πολεμούν γι' αυτήν την ανεξαρτησία και ελευθερία και επομένως – με την κοινή έννοια – "να επαναστατούν στον θείο παθητικό νόμο". Αυτοί, λοιπόν, είναι εκείνες οι "Φλόγες" (οι *Αγκνισβαττά*) οι οποίες, όπως φαίνεται στον Σλόκα 13, "έμειναν πίσω" αντί να προχωρήσουν με τους άλλους για να δημιουργήσουν ανθρώπους πάνω στην Γη. Αλλά το αληθινό εσωτερικό νόημα είναι ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς προορίζονταν να ενσαρκωθούν σαν τα Εγώ της επερχόμενης ομάδας της Ανθρωπότητας. Τα ανθρώπινα Εγώ δεν είναι ούτε Ατμάν ούτε Μπούντι, αλλά το ανώτερο *Μάνας*: η διανοητική πραγμάτωση και άνθιση διανοητικής αυτο-συνείδητης Εγωικότητας, με την ανώτερη πνευματική έννοια. Τα αρχαία κείμενα αναφέρονται σ' αυτό σαν *Καράνα-Σάριρα* στο πεδίο του Σουτράτμαν, που είναι το χρυσό νήμα πάνω στο οποίο είναι κρεμασμένες σαν χάντρες οι διάφορες προσωπικότητες του ανώτερου Εγώ. Αν λέγαμε στον αναγνώστη – όπως γίνεται στις *ημιεσωτερικές* αλληγορίες – ότι αυτά τα Όντα ήταν επιστρέφοντες *Νιρβάνι* από προηγούμενα Μάχα-Μανβαντάρα – εποχές ανυπολόγιστης διάρκειας οι οποίες κύλησαν στην Αιωνιότητα, πριν από ακόμα πιο ανυπολόγιστο χρόνο – δύσκολα θα κατανοούσε σωστά το κείμενο. Αντίθετα μερικοί Βεντάντιστές μπορούν να πουν: "Δεν είναι έτσι, ο Νιρβάνι ποτέ δεν επιστρέφει", πράγμα που είναι αλήθεια για την διάρκεια του Μανβαντάρα στο οποίο ανήκε, αλλά λαθεμένο σχετικά με την Αιωνιότητα. Γιατί στους Ιερούς Σλόκα αναφέρεται:

> *"Το ακτινοβόλο νήμα που είναι άφθαρτο και διαλύεται μόνο στο Νιρβάνα, αναδύεται ξανά απ' αυτό ακέραιο την ημέρα που ο Μεγάλος Νόμος καλεί όλα τα πράγματα πίσω σε δράση.......*

Επομένως, αφού οι ανώτεροι "Πιτρί ή Ντιάνι" δεν συνέβαλαν στην φυσική του δημιουργία, βλέπουμε τον πρωταρχικό άνθρωπο, ο οποίος πρόβαλε από το σώμα των χωρίς *πνευματικό* πυρ προγεννητόρων του, να περιγράφεται σαν αεριώδης, χωρίς συνοχή και ΑΝΟΥΣ. Δεν είχε μεσαία αρχή που να του χρησιμεύσει σαν ένα μέσον μεταξύ του *ανώτερου* και του *κατώτερου*, του πνευματικού ανθρώπου και του φυσικού εγκεφάλου, γιατί του έλειπε το *Μάνας*. Οι Μονάδες που ενσαρκώθηκαν σ' αυτά τα άδεια ΚΕΛΥΦΗ έμειναν το ίδιο ασυνείδητες όσο και όταν χωρίστηκαν από τις προηγούμενες ατελείς μορφές και φορείς. Δεν υπάρχει δυνατότητα για δημιουργία ή

φιλοσοφικό νόημα και αναφέρονται στην εξέλιξη και απόκτηση θείων δυνάμεων μέσω αυτο-άσκησης. Στα *Πουρανά* μερικοί Ρίσι Γιόγκι εμφανίζονται να είναι πολύ πιο ισχυροί από τους θεούς. Οι δευτερεύοντες θεοί, ή οι παροδικές δυνάμεις στην Φύση (οι Δυνάμεις) είναι προορισμένοι να εξαφανιστούν, μόνο η πνευματική δυνατότητα μέσα στον άνθρωπο είναι αυτή που μπορεί να τον οδηγήσει ώστε να γίνει ένα με το ΑΠΕΙΡΟ και το ΑΠΟΛΥΤΟ.

αυτοσυνείδηση για ένα *καθαρό* Πνεύμα στο δικό μας πεδίο, εκτός και η απόλυτα ομοιογενής και τέλεια – επειδή είναι θεία – φύση του είναι κατά κάποιον τρόπο αναμεμειγμένη και ενισχυμένη από μια ουσία ήδη διαφοροποιημένη. Μόνο η κατώτερη γραμμή του Τριγώνου, που αντιπροσωπεύει την πρώτη τριάδα η οποία εκπορεύεται από την Συμπαντική ΜΟΝΑΔΑ, μπορεί να προσφέρει αυτήν την απαιτούμενη συνείδηση στο πεδίο της διαφοροποιημένης Φύσης. Αλλά πώς θα μπορούσαν αυτές οι αγνές Εκπορεύσεις, οι οποίες βάσει αυτής της αρχής πρέπει αρχικά να ήταν και οι ίδιες *ασυνείδητες* (με την δική μυς λογική), να βοηθήσουν στην προσφορά της απαιτούμενης αρχής, αφού δεν την κατείχαν ούτε οι ίδιες; Η απάντηση είναι δύσκολο να κατανοηθεί, εκτός και είναι κανείς αρκετά εξοικειωμένος με την φιλοσοφική μεταφυσική μιας άναρχης και ατέλειωτης σειράς Κοσμικών Επαναγεννήσεων και έχει κατανοήσει και γνωρίσει καλά εκείνον τον αμετάβλητο νόμο της Φύσης που είναι ΑΙΩΝΙΑ ΚΙΝΗΣΗ, κυκλική και σπειροειδής και επομένως προοδευτική ακόμα και στα φαινομενικά της πισωγυρίσματα. Η μια θεία Αρχή, το ανώνυμο ΕΚΕΙΝΟ των *Βέντα*, είναι το συμπαντικό Σύνολο το οποίο ούτε στις πνευματικές όψεις και εκπορεύσεις του, ούτε στα φυσικά του άτομα δεν μπορεί ποτέ να βρίσκεται σε "*απόλυτη ηρεμία*" εκτός μόνο κατά την διάρκεια των "Νυχτών" του Μπράχμα. Έτσι, επίσης, οι "πρωτογεννημένοι" είναι εκείνοι που πρώτοι τέθηκαν σε κίνηση στην αρχή ενός Μανβαντάρα και επομένως οι πρώτοι που έπεσαν στις κατώτερες σφαίρες της υλικότητας. Εκείνοι που στην θεολογία ονομάζονται "Θρόνοι" και είναι η "Έδρα του Θεού", πρέπει να είναι οι πρώτοι ενσαρκωμένοι άνθρωποι στην Γη και γίνεται κατανοητό, αν σκεφτούμε τις ατέλειωτες σειρές των περασμένων Μανβαντάρα, να βρίσκουμε ότι οι έσχατοι έσονται πρώτοι και οι πρώτοι έσχατοι. Βλέπουμε, με λίγα λόγια, ότι οι ανώτεροι Άγγελοι εισχώρησαν πριν από αμέτρητους αιώνες στους "Επτά Κύκλους" και έτσι τους έκλεψαν το Ιερό πυρ. Που με άλλα λόγια σημαίνει, ότι είχαν αφομοιώσει κατά τις περασμένες ενσαρκώσεις τους, σε κατώτερους καθώς και σε ανώτερους κόσμους, όλη την σοφία τους, την αντανάκλαση του ΜΑΧΑΤ στους διάφορους βαθμούς έντασής του. Καμιά Οντότητα, αγγελική ή ανθρώπινη, δεν μπορεί να φτάσει στην κατάσταση του *Νιρβάνα* ή της απόλυτης αγνότητας, παρά μόνο μέσα από αιώνες πόνου και από την *γνώση* του ΚΑΚΟΥ καθώς και του καλού, αφού διαφορετικά το τελευταίο αυτό θα παρέμενε ακατανόητο.

Ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ζώο – των οποίων οι Μονάδες (ή *Τζιβά*) είναι βασικά ταυτόσημες – υπάρχει μια αδιαπέραστη άβυσσος Νοητικότητας και Αυτοσυνείδησης. Τι είναι ο ανθρώπινος νους στην ανώτερη όψη του, από πού προέρχεται, αν δεν είναι ένα τμήμα της ουσίας – και σε μερικές σπάνιες περιπτώσεις η *ίδια η ουσία* – ενός ανώτερου Όντος, ενός όντος από κάποιο ανώτερο και θείο πεδίο; Είναι δυνατόν ο άνθρωπος, ένας θεός με ζωική μορφή, να είναι το προϊόν της Υλικής Φύσης με την εξέλιξη μόνο, όπως είναι το ζώο, το οποίο διαφέρει από τον άνθρωπο στο εξωτερικό σχήμα αλλά καθόλου στα υλικά της υλικής υφής του και εμψυχώνεται από την ίδια – αν και ανεξέλικτη – Μονάδα, δεδομένου ότι οι διανοητικές δυνατότητες αυτών των δυο διαφέρουν όσο ο Ήλιος από μια πυγολαμπίδα; Και τι είναι αυτό που δημιουργεί μια τέτοια διαφορά, αν όχι το ότι ο άνθρωπος είναι ένα ζώο συν έναν *ζώντα θεό* μέσα στο φυσικό του κέλυφος; Ας σταματήσουμε και ας αναρωτηθούμε σοβαρά γι' αυτό, παρά τους παραλογισμούς και τις σοφιστείες τόσο των υλιστικών όσο και των ψυχολογικών σύγχρονων επιστημών.

Γίνεται αποδεκτό, ως έναν βαθμό, ότι ακόμα και η εσωτερική διδασκαλία είναι αλληγορική. Για να γίνει αυτή η τελευταία κατανοητή από την κοινή διάνοια, απαιτείται η χρησιμοποίηση συμβόλων παρουσιασμένων με κατανοητή μορφή. Εξ αυτού και οι αλληγορικές και ημιμυθικές διηγήσεις στις εξωτερικές και οι (μόνο) *ημι*-μεταφυσικές και αντικειμενικές παρουσιάσεις στις εσωτερικές διδασκαλίες. Γιατί οι καθαρά και υπερβατικά πνευματικές ιδέες είναι κατάλληλες μόνο για την αντίληψη εκείνων οι οποίοι "βλέπουν χωρίς μάτια, ακούν χωρίς αυτιά και αισθάνονται χωρίς όργανα", σύμφωνα με την γραφική έκφραση του Σχολίου. Οι υπερβολικά πουριτανοί ιδεαλιστές είναι ελεύθεροι να πνευματοποιήσουν το δόγμα, ενώ οι σύγχρονοι ψυχολόγοι θα προσπαθήσουν απλώς να εξαφανίσουν την δική μας "πεσμένη", αλλά ωστόσο ακόμα θεία, ανθρώπινη Ψυχή στην σύνδεσή της με το *Μπούντι*.

Το μυστήριο που κρύβεται στους απόλυτα πνευματικούς προγόνους του θείου ανθρώπου μέσα στον γήινο άνθρωπο, είναι πολύ μεγάλο. Τα *Πουρανά* υπαινίσσονται την διπλή του δημιουργία, αν και το εσωτερικό της νόημα μπορεί να προσεγγιστεί, μόνον όταν συνενωθούν οι

πολλές διαφορετικές αναφορές και διαβαστούν με τον συμβολικό και αλληγορικό τους χαρακτήρα. Το ίδιο ισχύει και για την Βίβλο, τόσο στην Γένεση όσο ακόμα και στις Επιστολές του Παύλου. Γιατί εκείνος ο *δημιουργός* ο οποίος στο δεύτερο κεφάλαιο της Γένεσης, ονομάζεται "Κύριος ο θεός", είναι το πρωτότυπο των Ελοίμ, ή θεών (των Κυρίων) στον πληθυντικό. Και ενώ ένας απ' αυτούς φτιάχνει τον γήινο Αδάμ της σκόνης, ο άλλος εμφυσά μέσα του την πνοή της ζωής και ο τρίτος τον κάνει μια ζώσα *ψυχή* (Β', 7), αναφορές που αποδίδονται όλες στον πληθυντικό αριθμό του Ελοΐμ.[73] "Ο πρώτος άνθρωπος είναι της γης, γήινος˙ ο δεύτερος άνθρωπος (ο τελευταίος, ή μάλλον ανώτερος) είναι από τον ουρανό", λέει ο Παύλος στην προς Κορινθίους Α', ΙΕ', 47.

Στην Άρια αλληγορία οι επαναστάτες Γιοι του Μπράχμα παρουσιάζονται όλοι σαν ασκητές και Γιόγκι. Επαναγεννώμενοι σε κάθε Κάλπα, προσπαθούν γενικά να εμποδίσουν το έργο της ανθρώπινης γέννησης. Όταν ο Ντάκσα, ο αρχηγός των Πρατζαπάτι (δημιουργών), γεννάει 10.000 γιους για τον σκοπό της προώθησης του κόσμου, ο Νάραντα – ένας γιος του Μπράχμα, μεγάλος Ρίσι και *κυριολεκτικά* ένας "Κουμαρά", αν όχι κατ' όνομα – παρεμβαίνει και δυο φορές ματαιώνει τον σκοπό του Ντάκσα πείθοντας αυτούς τους Γιους να παραμείνουν άγιοι ασκητές και να αποφύγουν τον γάμο. Γι' αυτό ο Ντάκσα καταριέται τον Νάραντα να *ξαναγεννηθεί σαν άνθρωπος*, όπως τον είχε καταραστεί προηγουμένως ο Μπράχμα, επειδή αρνήθηκε να παντρευτεί και να αποκτήσει απογόνους, λέγοντας: "Χάσου με την τωρινή [ντεβική ή αγγελική] μορφή σου και πάρε την διαμονή σου μέσα στην μήτρα", δηλαδή γίνε άνθρωπος. (*Βαγιού Πουρανά*, κεφ. LXV, σλόκα 156.) Παρά τις διάφορες αντικρουόμενες αποδόσεις τις ίδιας ιστορίας, είναι εύκολο να κατανοηθεί ότι ο Νάραντα ανήκει σε κείνη την τάξη των "πρωτογεννημένων" του Μπράχμα, οι οποίοι αποδείχθηκαν ενάντιοι στον νόμο της ζωικής γέννησης και γι' αυτό έπρεπε να ενσαρκωθούν σαν άνθρωποι. Απ' όλους τους βεντικούς Ρίσι, ο Νάραντα, όπως ήδη δείξαμε, είναι ο πιο ακατανόητος, γιατί είναι πιο στενά συνδεδεμένος με τις απόκρυφες δοξασίες, ειδικά με τους μυστικούς κύκλους και Κάλπα (βλέπε ανωτέρω).

Ορισμένες αντιφατικές δηλώσεις σχετικά μ' αυτόν τον Σοφό μπέρδεψαν πολύ τους Ανατολιστές. Εμφανίζεται, λοιπόν, να αρνείται αποφασιστικά *να δημιουργήσει* (να κάνει απογόνους) και ακόμα να αποκαλεί τον πατέρα του, Μπράχμα, "ψεύτικο δάσκαλο" επειδή τον συμβούλεψε να παντρευτεί (*Νάραντα Πάντσα-Ράτρα*). Παρ' όλα αυτά αναφέρεται σαν ένας από τους Πρατζαπάτι, "προγεννήτορες"! Στο *Ναραντίγια-Πουρανά* περιγράφει τους νόμους και τα καθήκοντα των άγαμων μυημένων και, καθώς αυτά τα απόκρυφα καθήκοντα δεν συμβαίνει να απαντώνται στα αποσπάσματα των 3.000 περίπου Στάντζα, οι οποίες βρίσκονται στην κατοχή ευρωπαϊκών μουσείων, γι' αυτό οι Μπραχμάνοι αποκαλούνται ψεύτες, γιατί οι Ανατολιστές ξεχνούν ότι το *Ναραντίγια* θεωρείται ότι περιέχει 25.000 Στάντζα και ότι είναι ελάχιστα πιθανό ένα τέτοιο χειρόγραφο να βρεθεί στα χέρια του Ινδουιστή βέβηλου που είναι έτοιμος να πουλήσει κάθε πολύτιμο *όλλα* για μια λαχανόσουπα. Είναι αρκετό να πούμε ότι ο Νάραντα είναι ο *κατ' εξοχήν* Ντέβα-Ρίσι του αποκρυφισμού και ότι ο αποκρυφιστής που δεν στοχάζεται, δεν αναλύει και δεν μελετάει τον Νάραντα με τις επτά εσωτερικές όψεις του, δεν θα μπορέσει ποτέ να βυθομετρήσει ορισμένα ανθρωπολογικά, χρονολογικά, ακόμα και Κοσμικά Μυστήρια. Αυτός είναι ένα από τα *Πυρά* που αναφέρθηκαν πιο πάνω και παίζει κάποιο ρόλο στην εξέλιξη αυτού του Κόλπα από το αρχικό μέχρι το τελικό του στάδιο. Είναι ένας ηθοποιός που εμφανίζεται σε καθεμιά από τις διαδοχικές πράξεις (Ριζικές Φυλές) του τωρινού μανβανταρικού δράματος, στις κοσμικές αλληγορίες που κτυπούν την βασική νότα του εσωτερισμού και γίνονται τώρα πιο οικείες στον αναγνώστη. Αλλά μήπως θα πρέπει να στραφούμε σε άλλες Γραφές και ντοκουμέντα για την επιβεβαίωση των "Πυρών", "Σπινθήρων" και "Φλογών"; Υπάρχουν άφθονες, αν τις αναζητήσει κανείς στο σωστό μέρος. Αναφέρονται καθαρά στο *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* καθώς επίσης

Όπως έδειξε ο Μπούνσεν και άλλοι, ο Σεθ δεν είναι μόνο ο πρωταρχικός θεός των Σημιτών –περιλαμβανόμενων και των πρώτων Ιουδαίων – αλλά επίσης και ο "ημιθείος πρόγονος" τους. Γιατί, λέει ο Μπούνσεν [*Ο θεός στην Ιστορία,* Τομ. Ι, σελ. 233 - 234], η γενεαλογία του σαν "Σεθ της Γένεσης, πατέρα του Ενώχ [του ανθρώπου] πρέπει να θεωρηθεί ότι αρχικά ήταν παράλληλη με κείνη που προερχόταν από τον Ελοΐμ, τον πατέρα του Αδάμ". "Σύμφωνα με τον Μπούνσεν, αυτή η θεότητα [Σεθ] ήταν ο πρωταρχικός θεός της Βόρειας Αιγύπτου και Παλαιστίνης". [Στάνιλαντ Γουέικ, *Η Προέλευση......της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 61]. Και ο Σεθ, στην μετέπειτα θεολογία των Αιγυπτίων, θεωρούνταν σαν "ΕΝΑΣ ΚΑΚΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ", λέει ο ίδιος Μπούνσεν, γιατί είναι ίδιος με τον Τυφώνα και κατά λογική συνέπεια, με τους ινδουιστικούς δαίμονες.

και στο *Εντά Ζούτα Κάντισα*, η "Μικρή Αγία Συνέλευση". Η γλώσσα είναι πολύ μυστικιστική και καλυμμένη, αλλά ωστόσο κατανοητή. Εκεί, ανάμεσα από τους σπινθήρες των Προηγούμενων Κόσμων, "κραδαινόμενες Φλόγες και Σπινθήρες", από το θείο πυρόλιθο, οι εργάτες προχωρούν για να δημιουργήσουν άνθρωπο, "αρσενικό και θηλυκό" (427)˙ οι οποίες "Φλόγες και Σπινθήρες" (Άγγελοι και οι Κόσμοι τους, Άστρα και Πλανήτες) λέγεται συμβολικά ότι "σβήνουν και χάνονται", δηλαδή παραμένουν ανεκδήλωτοι, μέχρις ότου εκπληρωθεί μια ορισμένη διαδικασία της φύσης. Για να δείξουμε πόσο πυκνά καλυμμένα από την κοινή θέα είναι τα πιο σημαντικά γεγονότα της ανθρωπογένεσης, αναφέρουμε τώρα δυο αποσπάσματα από δυο καμπαλιστικά βιβλία.

> Από έναν Φωτο-Φόρο (έναν από τους επτά ιερούς πλανήτες) ανυπέρβλητης λαμπρότητας, πρόβαλε μια Ακτινοβολούσα Φλόγα, σκορπίζοντας σαν ένα τεράστιο και ισχυρό σφυρί τους σπινθήρες εκείνους που ήταν οι Προηγούμενοι Κόσμοι.
>
> Και με το λεπτό αιθέρα αυτοί αναμείχθηκαν και περιορίστηκαν αμοιβαία, αλλά μόνο όταν *ήταν μαζί ενωμένοι, εξίσου* ο Μεγάλος Πατέρας και η Μεγάλη Μητέρα.
>
> Από τον ίδιο τον *Χόα*, είναι ο ΑΜΠ, ο Πατέρας και από τον ίδιον τον *Χόα*, είναι ο ΡΟΥΑΧ, το Πνεύμα που είναι κρυμμένο στον Αρχαίο των Ημερών και εκεί κρύβεται εκείνος ο αιθέρας.
>
> Και συνδεόταν με έναν Φωτο-Φόρο (έναν πλανήτη, τον άγγελο η κυβερνήτη του), ο οποίος πρόβαλε από εκείνον τον Φωτο-Φόρο με την ανυπέρβλητη λαμπρότητα, που κρύβεται στο Στήθος της *Αϊμά* της Μεγάλης Μητέρας. (*Ζοχάρ: Εντά Ζούτα Κάντισα*. Παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 302.)

Το ακόλουθο απόσπασμα από το *Ζοχάρ* αναφέρεται επίσης στο ίδιο μυστήριο:

> ΟΙ ΠΡΟ-ΑΔΑΜΙΤΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ. Στο *Σιφρά ντι τσενιούτα* διαβάζουμε: Ότι ο *Ατ-τέε'-καχ-Ντ'Ατ-τέε-Κέεν*, ο Αρχαίος των Αρχαίων, πριν ετοιμάσει την Μορφή Του, έφτιαξε βασιλιάδες και σκάλισε βασιλιάδες και σχεδίασε βασιλιάδες [ανθρώπους, Βασιλιάδες των ζώων] και αυτοί δεν μπορούσαν να υπάρχουν: μέχρις ότου Αυτός τους πέταξε και τους *έκρυψε μέχρι μια εποχή*, γι' αυτό έχει γραφεί: "Και αυτοί είναι οι βασιλείς που βασίλευαν στην χώρα του Εδόμ".....Και δεν μπορούσαν να υπάρξουν μέχρι που ο *Ρεσάχ Ιβρά*, το Λευκό κεφάλι, ο *Ατ-τέε-καχ-Ντ'Ατ-τέε-Κέεν,* ο Αρχαίος των Αρχαίων, τακτοποιήθηκε.....σχημάτισε όλες τις μορφές Επάνω και Κάτω......Πριν τακτοποιηθεί στην Μορφή Του, δεν είχε σταματήσει όλους εκείνους που επιθυμούσε να σταματήσει και όλοι οι κόσμοι είχαν καταστραφεί....αυτοί δεν έμειναν στις θέσεις τους, γιατί η μορφή των βασιλιάδων δεν είχε σχηματιστεί όπως θα έπρεπε, και η *Αγία Πόλη δεν είχε ετοιμαστεί.* (*Ζοχάρ*, έκδοση Μπρόντυ, ΙΙΙ, 135α και 292α. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 386 -387.)

Τώρα το καθαρό νόημα αυτών των δυο αλληγορικών και μεταφυσικών πραγματειών είναι απλώς το εξής: Κόσμοι και άνθρωποι σχηματίζονταν και καταστρέφονταν διαδοχικά *κάτω από τον νόμο της εξέλιξης* και από *προϋπάρχον υλικό*, μέχρις ότου τόσο οι πλανήτες όσο και οι άνθρωποί τους – στην περίπτωση μας η Γη μας και οι ζωικές και ανθρώπινες φυλές – έγιναν αυτό που είναι τώρα στον παρόντα κύκλο: αντίθετες πολικές δυνάμεις, μια ισορροπημένη σύνθεση Πνεύματος και Ύλης, του θετικού και αρνητικού, του αρσενικού και θηλυκού. Πριν ο άνθρωπος μπορέσει να γίνει αρσενικός και θηλυκός φυσικά, το πρωτότυπο του, ο δημιουργικός Ελοΐμ, πρέπει να τακτοποιήσει την μορφή του σ' αυτό το σεξουαλικό πεδίο, *αστρικά*. Δηλαδή, τα άτομα των οργανικών δυνάμεων, κατερχόμενα στο πεδίο της δοσμένης διαφοροποίησης, πρέπει να παραταχθούν με την σειρά την σκοπούμενη από την Φύση, έτσι ώστε πάντα να εκπληρώνουν – με άσπιλο τρόπο – εκείνον τον νόμο τον οποίο η Καμπάλα ονομάζει *Ισορροπία*, μέσω του οποίου καθετί που υφίσταται, υπάρχει σαν αρσενικό και θηλυκό στην τελική του τελείωση, στο παρόν στάδιο υλικότητας. Η *Χοχμά*, Σοφία, η Αρσενική Σεφιρά πρέπει να διαχυθεί εντός και μέσω της *Μπινά*, νοήμονος Φύσης, ή Κατανόησης. Γι' αυτό η Πρώτη Ριζική Φυλή των ανθρώπων, χωρίς φύλο και δίχως νου, έπρεπε να πεταχτεί και να "κρυφτεί μέχρι μια εποχή", δηλαδή η πρώτη φυλή αντί να πεθάνει, *εξαφανίστηκε μέσα στην δεύτερη φυλή*, όπως κάνουν ορισμένες κατώτερες ζωές και φυτά με τους απογόνους τους. Ήταν μια ολοκληρωτική μεταμόρφωση. Η Πρώτη έγινε η Δεύτερη Ριζική Φυλή, χωρίς ούτε να την γεννήσει, να την δημιουργήσει ούτε να πεθάνει. "*Αυτοί πέρασαν μαζί*", όπως γράφεται: "Και αυτός

πέθανε και κάποιος άλλος βασίλεψε στην θέση του". (Γένεση, ΚΣΤ', 31 και επόμενοι.) Γιατί; Επειδή "η *Άγια Πόλη* δεν είχε ετοιμαστεί". Και τι είναι η "Άγια Πόλη"; Ο *Μακόμ* (το Μυστικό Μέρος ή ο Ναός) στην Γη. Με άλλα λόγια, η ανθρώπινη μήτρα, το μικροκοσμικό αντίγραφο και η αντανάκλαση της *Ουράνιας Μήτρας*, ο θηλυκός χώρος ή πρωταρχικό Χάος, μέσα στο οποίο το αρσενικό Πνεύμα γονιμοποιεί το σπέρμα του Υιού, ή ορατού Σύμπαντος. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVII, "Τα Άγια των Αγίων".) Πολύ περισσότερο μάλιστα αφού στην παράγραφο για την "Εκπόρευση των Αρσενικών και θηλυκών Αρχών" στο *Ζοχάρ* αναφέρεται ότι σ' αυτήν την Γη η ΣΟΦΙΑ από τον "Άγιο Αρχαίο" δεν λάμπει παρά μόνο στο αρσενικό και θηλυκό".

> (Η *Χοχμά*, Σοφία, είναι ο Πατέρας και η *Μπινά*, Κατανόηση, είναι η Μητέρα)......και όταν αυτά ενώνονται μεταξύ τους γεννούν και διαχέουν και εκπορεύουν την Αλήθεια. Από τα λεγόμενα του Ρ. Γιε-γιεβά, Σαμπάχ, δηλαδή του Γέρου, μαθαίνουμε το εξής: Τι είναι η Μπινά, Κατανόηση; Αλλά όταν ενώνονται μεταξύ τους, το י (Γιοντ) στο ה (Χε), γονιμοποιούνται και φτιάχνουν έναν Γιο. Και γι' αυτό ονομάζεται *Μπινά*, Κατανόηση......Σημαίνει ΜπεΝ ΓιαΧ, δηλαδή Γιος του Γιαχ. Αυτή είναι η ολοκλήρωση του Όλου. (*Ζοχάρ* ΙΙΙ, 290α, εκδ. Μπρόντυ. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 387-388.)

Αυτή είναι επίσης η "ολοκλήρωση" του φαλλισμού από τους Ραμπί, η τέλεια αποθέωσή του, όπου το θείο υποβιβάζεται στο ζωώδες, το υπέρτατο στην χοντροκοπιά του γήινου. Στον Ανατολικό αποκρυφισμό δεν υπάρχει τίποτε που να είναι τόσο γραφικά χονδροειδές, ούτε και στην αρχική Καμπάλα, το *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*. Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. ΙΙ, σελ. 5), αναφέραμε:

> Το βρίσκουμε μάλλον άστοχο από μέρους των Καθολικών συγγραφέων να χύνουν τα φαρμάκια της οργής τους σε φράσεις όπως οι ακόλουθες: "Σε πολυάριθμες παγόδες η φαλλική πέτρα, όπως ο ελληνικός βαίτυλος, παίρνει παντού και πάντα την ζωώδικα άσεμνη μορφή του *λίνγκα*..... του Μαχά-Ντέβα". (Ντε Μουσώ, *Τα Ανώτερα Φαινόμενα της Μαγείας*, σελ. 24.) Πριν ρίξουν το στίγμα σε ένα σύμβολο του οποίου το βαθύ μεταφυσικό νόημα είναι υπερβολικά δύσκολο να το συλλάβουν οι σύγχρονοι πρωταθλητές εκείνης της κατ' εξοχήν αισθησιακής θρησκείας, δηλαδή του Ρωμαιο-Καθολικισμού, είναι υποχρεωμένοι να γκρεμίσουν τις παλιές εκκλησίες τους και να αλλάξουν την μορφή των θόλων των ναών τους. Ο ΜαχαΝτέβα της Ελέφαντα, ο Στρογγυλός Πύργος του Μπαγκαλπούρ, οι μιναρέδες του Ισλάμ – στρογγυλοί ή μυτεροί – είναι τα πρότυπα του Κωδωνοατάσιου του Αγίου Μάρκου της Βενετίας, της Μητρόπολης του Ρότσεστερ και της σύγχρονης Μητρόπολης του Μιλάνου. Όλα αυτά τα κωδωνοστάσια, οι πυργίσκοι, οι θόλοι και οι χριστιανικοί ναοί είναι αντίγραφα της πρωτόγονης ιδέας του λίθου, του όρθιου φαλλού.

Αλλά όπως και να είναι, παραμένει το γεγονός ότι από την Καμπάλα και μέσα σ' αυτήν αποδεικνύεται ικανοποιητικά ότι όλοι οι εβραϊκοί Ελοΐμ, Σπινθήρες και Χερουβείμ είναι ταυτόσημοι με τους Ντέβα, τους Ρίσι και τα Πυρά, τις Φλόγες,τους Ρουντρά και τους σαράντα εννιά Αγκνί των αρχαϊκών Αρχείων.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Η Δημιουργία των ανθρώπων. (15) Είναι άδειες σκιές. (16) Οι Δημιουργοί προβληματίζονται πώς να δημιουργήσουν έναν ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟ άνθρωπο. (17) Τι χρειάζεται για τον σχηματισμό ενός τέλειου Ανθρώπου.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΠΛΗΘΗ, ΟΙ "ΚΥΡΙΟΙ ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΈΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ (*ή Νου*)", ΠΑΡΑΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΟΠΟΙΗΣΗΣ (*Φοχάτ*) ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΖΩΝΗ (α).

Αυτοί έριξαν τις "σκιές" τους, ή αστρικά σώματα, αν μπορεί να υποτεθεί ότι ένα ον τόσο αιθέριο όσο ένα "σεληνιακό Πνεύμα" χαίρεται σε ένα αστρικό παρά σε ένα μόλις απτό σώμα. Σε κάποιο άλλο Σχόλιο αναφέρεται ότι οι "Πρόγονοι" εξέπνευσαν τον πρώτο άνθρωπο, όπως λέγεται ότι ο Μπράχμα εξέπνευσε τους *Σούρα* (θεούς), όταν έγιναν "*Άσουρα*" (από το *Άσου*, πνοή). Σε ένα τρίτο αναφέρεται ότι αυτοί, οι φρεσκοδημιουργημένοι άνθρωποι, "ήταν οι σκιές των Σκιών".

Σχετικά με αυτήν την φράση: "Ήταν οι σκιές των Σκιών", μπορούν να ειπωθούν μερικά ακόμα λόγια και να επιχειρηθεί μια εξήγηση. Αυτή η πρώτη διαδικασία εξέλιξης της ανθρωπότητας είναι πιο εύκολο να γίνει αποδεκτή από εκείνη που ακολουθεί, αν και όλες θα απορριφθούν και θα αμφισβητηθούν ακόμα και από μερικούς Καμπαλιστές – ειδικά τους Δυτικούς – οι οποίοι μελετούν τα τωρινά αποτελέσματα, αλλά παρέλειψαν να μελετήσουν τις πρωταρχικές αιτίες τους. Ούτε και η συγγραφέας νιώθει ικανή να εξηγήσει έναν τρόπο γέννησης που είναι τόσο δύσκολο να κατανοηθεί παρά μόνον από έναν Ανατολίτη αποκρυφιστή. Γι' αυτό είναι άσκοπο να εισέλθουμε εδώ σε λεπτομέρειες που αφορούν την διαδικασία – αν και περιγράφεται λεπτομερώς στα Μυστικά Βιβλία – γιατί αυτό θα μας οδηγούσε στην αναφορά γεγονότων άγνωστων μέχρι τώρα στον βέβηλο κόσμο και, επομένως, στην παρανόησή τους. Μια ορισμένη κατηγορία σπουδαστών θα προτιμάει πάντα έναν "Αδάμ" φτιαγμένον από την σκόνη της γης, παρά έναν που προβλήθηκε από το αιθερικό σώμα του δημιουργού του, παρ' όλο που η πρώτη διαδικασία δεν ακούστηκε ποτέ, ενώ η τελευταία – όπως όλοι ξέρουν – είναι οικεία σε πολλούς Πνευματιστές στην Ευρώπη και στην Αμερική, οι οποίοι οφείλουν καλύτερα απ' όλους να την κατανοούν. Γιατί ποιος από κείνους που έχουν παρατηρήσει το φαινόμενο μιας υλοποιούμενης μορφής που εκπορεύεται μέσα από τους πόρους ενός μέντιουμ ή, άλλες φορές, από την *αριστερή πλευρά* του, μπορεί να αμφισβητήσει την πιθανότητα τουλάχιστον μιας τέτοιας *γέννησης*; Αν υπάρχουν στο Σύμπαν τέτοια όντα όπως Άγγελοι ή Πνεύματα των οποίων η ασώματη ουσία μπορεί να αποτελέσει μια νοήμονα οντότητα, παρά την απουσία οποιουδήποτε στερεού (για μας) οργανισμού, και αν υπάρχουν εκείνοι που πιστεύουν ότι ένας θεός έφτιαξε τον πρώτο άνθρωπο από σκόνη και εμφύσησε μέσα του μια ζώσα Ψυχή – και υπάρχουν εκατομμύρια εκατομμυρίων που πιστεύουν και στα δυο – τότε τι το απίθανο περιέχει η δική μας δοξασία; Σύντομα θα έρθει η ημέρα που ο κόσμος θα πρέπει να διαλέξει ανάμεσα στην αποδοχή της θαυμαστής δημιουργίας του ανθρώπου (και επομένως και του Κόσμου) από το τίποτε, σύμφωνα με το νεκρό γράμμα της Γένεσης, ή σε έναν πρώτο άνθρωπο γεννημένο από ένα φανταστικό κρίκο – μέχρι τώρα απόλυτα "ελλείποντα" – τον κοινό πρόγονο του ανθρώπου και του "αληθινού πιθήκου".[74] Ανάμεσα σ' αυτά τα δύο λάθη στέκεται η Αποκρυφιστική

"...Ο Χάξλεϋ, υποστηριζόμενος από τις πιο πρόσφατες ανακαλύψεις της Συγκριτικής Ανατομίας, μπορεί να διατυπώνει την μνημειώδη φράση ότι οι ανατομικές διαφορές ανάμεσα στον άνθρωπο και στους ανώτερους πιθήκους είναι μικρότερες απ' ό,τι ανάμεσα στους τελευταίους και στους κατώτερους πιθήκους. Σε σχέση με το δικό μας γενεαλογικό δένδρο του ανθρώπου, ακολουθεί το αναγκαίο συμπέρασμα ότι η ανθρώπινη φυλή αναπτύχθηκε βαθμιαία από τους ανώτερους πιθήκους". (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, του Έρνεστ Χαίκελ, μεταφρ. Εντ. Άβελινγκ, σελ. 49).

Ποιες θα ήταν οι επιστημονικές και λογικές αντιρρήσεις στο αντίθετο συμπέρασμα; Ρωτάμε εμείς. Οι ανατομικές ομοιότητες ανάμεσα στον Άνθρωπο και στα Ανθρωποειδή – οι οποίες, όπως δείχνει ο Κατρεφάζ, έχουν

φιλοσοφία. Αυτή διδάσκει ότι το πρώτο ανθρώπινο γένος προβλήθηκε από την ίδια την ουσία ανώτερων και ημιθεϊκών Όντων. Αν αυτή η διαδικασία θεωρείται αφύσικη ή ακατανόητη – επειδή έχει αχρηστευτεί στην Φύση σ' αυτό το σημείο της εξέλιξης – ωστόσο μπορεί να αποδειχθεί πιθανή βάσει της αυθεντίας ορισμένων "Πνευματιστικών" ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ. Ρωτάμε, λοιπόν, ποια από τις τρεις υποθέσεις ή θεωρίες είναι η πιο λογική ή η λιγότερο παράλογη; Ασφαλώς κανένας – με την προϋπόθεση ότι δεν είναι τυφλός υλιστής – δεν μπορεί να απορρίψει την αποκρυφιστική διδασκαλία.

Όπως δείξαμε, από αυτήν την διδασκαλία συνάγεται ότι ο άνθρωπος δεν "δημιουργήθηκε" σαν το πλήρες ον που είναι σήμερα, όσο ατελής κι αν παραμένει ακόμα. Υπήρξε μια πνευματική, μια ψυχική, μια νοητική και μια ζωική εξέλιξη από το ανώτερο προς το κατώτερο, καθώς και μια φυσική ανάπτυξη από το απλό και ομοιογενές μέχρι το πιο σύνθετο και ετερογενές, αν και όχι πάνω ακριβώς στην γραμμή που χάραξαν για μας οι σύγχρονοι εξελικτιστές. Αυτή η διπλή εξέλιξη προς δυο αντίθετες κατευθύνσεις χρειάστηκε διάφορες εποχές ποικίλων φύσεων και βαθμών πνευματικότητας και νοητικότητας για να δομήσει το ον που τώρα είναι γνωστό σαν άνθρωπος. Ακόμα, ο ένας απόλυτος, ακατάπαυστος και αλάθητος νόμος ο οποίος προχωράει πάνω στις ίδιες γραμμές από την μια αιωνιότητα (ή Μανβαντάρα) μέχρι την άλλη – παρέχοντας πάντα μια ανοδική κλίμακα για το εκδηλωμένο ή εκείνο που εμείς ονομάζουμε μεγάλη Πλάνη (*Μάχα-Μαγιά*), αλλά βυθίζοντας το Πνεύμα όλο και πιο βαθιά μέσα στην υλικότητα από την μια μεριά και ύστερα λυτρώνοντάς το μέσω της σάρκας και ελευθερώνοντάς το – αυτός ο νόμος, λοιπόν, χρησιμοποιεί γι' αυτούς τους σκοπούς Όντα από άλλα και ανώτερα πεδία, ανθρώπους, ή Διάνοιες (*Μάνου*), σύμφωνα με τις καρμικές ανάγκες τους.

Σ' αυτό το σημείο συμβουλεύουμε ξανά τον αναγνώστη να στραφεί στην ινδική φιλοσοφία και θρησκεία. Ο Εσωτερισμός και των δυο συμφωνεί με την Μυστική Δοξασία, παρά τις διαφορές και ποικιλίες της μορφής.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΩΝ ΕΝΣΑΡΚΩΝΟΜΕΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Οι Προγεννήτορες του Ανθρώπου, οι οποίοι στην Ινδία ονομάζονται "Πατέρες", *Πιτάρα* ή *Πιτρί*, είναι οι δημιουργοί των σωμάτων και των κατωτέρων αρχών μας. Αυτοί είναι ο εαυτός μας, σαν οι πρώτες προσωπικότητες κι εμείς είμαστε εκείνοι. Ο αρχέγονος άνθρωπος θα μπορούσε να είναι "οστό από τα οστά τους και σάρκα από την σάρκα τους", αν αυτοί είχαν σώμα και σάρκα. Αλλά όπως αναφέρθηκε, ήταν "σεληνιακά Όντα".
Οι Προικοδότες του ανθρώπου με το συνειδητό, αθάνατο ΕΓΩ, είναι οι "Ηλιακοί Άγγελοι", θεωρούμενοι σαν τέτοιοι είτε μεταφορικά είτε κυριολεκτικά. Τα μυστήρια του Συνειδητού ΕΓΩ ή ανθρώπινης Ψυχής είναι μεγάλα. Το εσωτερικό όνομα αυτών των "Ηλιακών Αγγέλων" είναι, στην κυριολεξία, "Κύριοι (*Νατά*) της επίμονης ακατάπαυστης αφοσίωσης" (*πρανιντάνα*). Γι' αυτό εκείνοι της πέμπτης αρχής (*Μάνας*) φαίνεται ότι συνδέονται ή ότι δημιούργησαν το σύστημα των Γιόγκι οι οποίοι θεωρούν τον *πρανιντάνα* σαν τον πέμπτο κανόνα τους. (Βλέπε *Γιόγκα Σούτρα,* II, 32.) Έχει ήδη εξηγηθεί γιατί οι πέραν των Ιμαλαΐων αποκρυφιστές τους θεωρούν φανερά ταυτόσημους με κείνους που στην Ινδία ονομάζονται *Κουμαρά, Αγκνισβαττά* και *Μπαρχισάντ*.

Πόσο ακριβής και αληθινή είναι η έκφραση του Πλάτωνα, πόσο βαθιά και φιλοσοφική η παρατήρησή του για την (ανθρώπινη) ψυχή ή ΕΓΩ, όταν την όρισε οαν "ένα μείγμα του *ίδιου* και του *άλλου*". Και όμως πόσο ελάχιστα κατανοήθηκε αυτός ο υπαινιγμός, αφού ο κόσμος θεώρησε ότι σήμαινε πως η ψυχή ήταν η πνοή του θεού, του Ιεχωβά. Είναι το "*ίδιο και το άλλο*", όπως είπε ο μεγάλος μυημένος-φιλόσοφος, γιατί το ΕΓΩ (ο "Ανώτερος Εαυτός" όταν αναμειχθεί με την θεία

χονδροειδώς υπερμεγεθυνθεί από τους Νταρβινιστές – είναι απλώς αρκετά "δικαιολογημένες" όταν εξεταστεί η προέλευση των τελευταίων.

"Πουθενά στα παλαιότερα στρώματα δεν βρίσκεται ένας πίθηκος που να προσεγγίζει πιο πόλο στον άνθρωπο, ή ένας άνθρωπος που να προσεγγίζει πιο πολύ στον πίθηκο.......

Το ίδιο χάσμα που συναντάται σήμερα ανάμεσα στον Άνθρωπο και στον Πίθηκο συνεχίζεται με αμείωτο πλάτος και βάθος μέχρι την Τριτογενή περίοδο, Αυτό το γεγονός και μόνο αρκεί για να κάνει φανερή την αβασιμότητά του". (Δρ. Φρέντριχ Πφαφ, καθηγητή της Φυσικής Επιστήμης στο Πανεπιστήμιο του Ερλάυγκεν, στο έργο του *Η Ηλικία και η Προέλευση του Ανθρώπινου Γένους*, 1876).

Μονάδα και μέσα σ' αυτήν) είναι Άνθρωπος και ωστόσο ίδιο με το "ΑΛΛΟ", τον Άγγελο τον ενσαρκωμένο μέσα του, καθώς και ίδιο με τον συμπαντικό ΜΑΧΑΤ. Οι μεγάλοι κλασικοί και φιλόσοφοι ένιωσαν αυτήν την αλήθεια όταν έλεγαν ότι "πρέπει να υπάρχει κάτι μέσα μας το οποίο παράγει τις σκέψεις μας. Κάτι πολύ λεπτό˙ είναι μια πνοή, είναι πυρ, είναι αιθέρας, είναι πεμπτουσία, είναι μια λεπτή μορφή, είναι μια νόηση, είναι ένας αριθμός, είναι αρμονία..." (Βολταίρος).

Όλα αυτά είναι οι *Μανασά* και *Ρατζάσα*: οι *Κουμαρά*, οι *Άσουρα* και άλλοι κυβερνήτες και *Πιτρί* που ενσαρκώθηκαν στην Τρίτη Φυλή και έτσι – καθώς και με διάφορους άλλους τρόπους – προίκισαν την ανθρωπότητα με Νου.

Όπως δείχνουμε πιο κάτω, υπάρχουν επτά τάξεις Πιτρί, τρεις ασώματες και τέσσερις σωματικές και δυο είδη: οι Αγκνισβαττά και οι Μπαρχισάντ. Και μπορούμε να προσθέσουμε ότι, όπως υπάρχουν δυο είδη Πιτρί, έτσι υπάρχει ένα διπλό και ένα τριπλό σύνολο Μπαρχισάντ και Αγκνισβαττά. Οι πρώτοι, έχοντας δώσει γέννηση στα αστρικά διπλά τους, ξαναγεννιώνται σαν Γιοι του Άτρι και είναι οι "Πιτρί των Δαιμόνων", ή σωματικά όντα σύμφωνα με τον Μάνου·(*Μανάβα-ντάρμα-σάστρα*, III, 196), ενώ οι Αγκνισβαττά ξαναγεννιώνται σαν Γιοι του Μαρίτσι (ενός γιου του Μπράχμα) και είναι οι Πιτρί των θεών.[75] Επίσης,

> Το *Βαγιού-Πουρανά* δηλώνει ότι οι άλλοι επτά Πιτρί υπήρξαν αρχικά οι πρώτοι θεοί, οι Βαϊράτζα, τους οποίους ο Μπράχμα με το μάτι του Γιόγκα είδε στις αιώνιες σφαίρες και που είναι οι θεοί των θεών.....Το *Μάτσια*..... προσθέτει ότι οι θεοί τους λάτρευαν. (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 158 - 159, υποσημείωση.)

Το *Χαριβάνσα* (Σλόκα 935, 936) διακρίνει τους Βαϊράτζα μόνο σαν μια τάξη των Πιτρί, μια δήλωση που επιβεβαιώνεται στις Μυστικές Διδασκαλίες οι οποίες, όμως, ταυτίζουν τους Βαϊράτζα με τους μεγαλύτερους Αγκνισβαττά (το *Βαγιού-Πουρανά* αναφέρει ότι η περιοχή που ονομάζεται Βιράτζα-λοκά κατοικείτο από τους Αγκνισβαττά), και τους *Ρατζάσα* ή *Αμπουταρατζάσα*, που είναι ασώματοι, χωρίς ούτε καν μια αστρική σκιά. Στα περισσότερα χειρόγραφα αναφέρεται ότι ο Βίσνου ενσαρκώθηκε μέσα σ' αυτούς και μέσω αυτών.

> Στην Ραϊβατά πατριαρχική περίοδο (Μανβαντάρα), επίσης, ο Χάρι, ο καλύτερος από τους θεούς, γεννήθηκε από την Σάμπουτι, σαν ο θείος Μανασά, καταγόμενος από τις θεότητες που ονομάζονται Ρατζάσα. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. III, σημείωση από τον Φ. Χολ.)

Σάμπουτι ήταν μια κόρη του Ντάκσα και σύζυγος του Μάριτσι, του πατέρα των Αγκνισβαττά, ο οποίος, μαζί με τους Ρατζάσα, σχετίζεται πάντα με τους Μανασά. Όπως παρατήρησε ένας Σανσκριτιστής πολύ πιο ικανός από τον Ουίλσον, ο Φιτζέντουαρντ Χολ:

> Το Μανασά δεν είναι κατάλληλο όνομα για μια θεότητα σχετιζόμενη με τους Ρατζάσα. Φαίνεται σαν να έχουμε εδώ το μανάσαμ -ίδιο με το μάνας- με την αλλαγή της κατάληξης που απαιτείται για να εκφράσει μια αρσενική προσωποποίηση. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. III.)

Όλοι οι γιοι του Βιράτζα είναι Μανασά, λέει το *Νιλακάντα*. Και ο Βιράτζα είναι Μπράχμα και γι' αυτό οι *ασώματοι* Πιτρί ονομάζονται Βαϊράτζα, επειδή είναι γιοι του Βιράτζα, λέει το *Βαγιού-Πουρανά*.

Μπορούμε να πολλαπλασιάζουμε επ' άπειρον τις αποδείξεις μας, αλλά είναι άσκοπο. Ο συνετός θα καταλάβει το νόημα μας, ο ανόητος δεν το χρειάζεται. Υπάρχουν τριάντα τρία κρορ, ή 330 εκατομμύρια θεοί στην Ινδία. Αλλά όπως παρατήρησε ένας πολυδιαβασμένος ομιλητής πάνω στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*, "μπορεί να είναι όλοι ντέβα, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι όλοι

Μάτσια και *Πάντμα-Πουρανά* και *Κουλλούκα* και *Μανάβα-ντάρμα-σάστρα*, III 195. Γνωρίζουμε ότι τα *Βαγιού* και *Μάτσια-Πουρανά* ταυτίζουν (σύμφωνα με την Δυτική ερμηνεία) τους Αγκνισβαττά με τις εποχές και τους Μπαρχισάντ Πιτρί με τους μήνες, προσθέτοντας μια τέταρτη τάξη, τους Καβγιά, κυκλικά έτη. Αλλά μήπως οι Ρωμαιοκαθολικοί Χριστιανοί δεν ταυτίζουν τους Αγγέλους τους με τους πλανήτες, και οι επτά Ρίσι δεν έγιναν οι Σαπτάρσι, ένας αστερισμός; Υπάρχουν θεότητες που προΐστανται πάνω σε όλες τις κυκλικές διαιρέσεις.

'θεοί' με την ανώτερη πνευματική έννοια που δίνει κανείς σ' αυτόν τον όρο". "Αυτό είναι ένα ατυχές σφάλμα", παρατηρεί, "που γίνεται συνήθως από Ευρωπαίους. Ο Ντέβα είναι ένα είδος πνευματικού όντος και επειδή η ίδια λέξη χρησιμοποιείται στην καθομιλουμένη με την έννοια του θεού, κατά κανέναν τρόπο δεν συνεπάγεται ότι έχουμε και λατρεύουμε τριάντα τρία κρορ θεών". Και προσθέτει υπαινικτικά: "Αυτά τα όντα, όπως μπορεί να συμπεράνει φυσικά κανείς, έχουν μια ορισμένη συγγένεια με έναν από τους τρεις συνιστώντες *ουπάντι* [βασικές αρχές] στους οποίους διαιρέσαμε τον άνθρωπο". (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. III, Μάρτιος, 1887, σελ. 360.)
Το ονόματα των θεοτήτων μιας ορισμένης μυστικής τάξης αλλάζουν με κάθε Μανβαντάρα. Έτσι, οι δώδεκα μεγάλοι θεοί, Τζαγιά, που δημιουργήθηκαν από τον Μπράχμα για να τον βοηθήσουν στο έργο της δημιουργίας στην αρχή του Κάλπα και οι οποίοι, χαμένοι στον *Σαμάντι*, παρέλειψαν να δημιουργήσουν – οπότε και τους καταράστηκε να γεννιώνται επανειλημμένα σε κάθε Μανβαντάρα μέχρι το έβδομο- ονομάζονται αντίστοιχα *Ατζίτας*, *Τουσίτα*, *Σατιά Χάρι*, *Βαϊκουντά*, *Σαντιά* και *Αντιτιά* (βλέπε Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 26). Αυτοί είναι *Τουσίτα* στο δεύτερο Κόλπα και *Αντιτιά* σε αυτήν την Βαϊβασβάτα περίοδο (βλέπε *Βαγιού-Πουρανά*, όπως αναφέρεται στο *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. II, σελ. 226), εκτός από τα άλλα ονόματα για κάθε εποχή. Αλλά είναι ταυτόσημοι με τους Μανάσα ή Ρατζάσα και αυτοί με τους ενσαρκωνόμενους Ντιάνι-Τσόχαν μας. Αποτελούν όλοι τάξεις των *Γκνιάνα-ντέβα*.

Πράγματι, εκτός από εκείνα τα όντα τα οποία – όπως οι Γιάκσα, οι Γκανταρβά, οι Κιννάρα κ.τ.λ., κ.τ.λ. θεωρούμενα στην *ατομικότητά* τους – κατοικούν στο αστρικό πεδίο, υπάρχουν αληθινοί Ντεβαγκνιάνιν και σε κείνες τις τάξεις Ντέβα ανήκουν οι Αντιτιά, οι Βαϊράτζα, οι Κουμαρά, οι Άσουρα και όλα εκείνα τα ανώτερα ουράνια όντα τα οποία η Απόκρυφη διδασκαλία ονομάζει Μανασβίν, πάνω απ' όλα Σοφοί, και τα οποία θα είχαν κάνει όλους τους ανθρώπους τα αυτο-συνείδητα πνευματικά όντα που θα γίνουν, αν δεν τα είχαν "καταραστεί" να πέσουν σε γέννηση και να ξαναγεννιώνται σαν θνητοί, επειδή παρέλειψαν το καθήκον τους.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV - *Συνέχεια*

ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΣΚΙΕΣ (*τσαγιά*) ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ [ή *Αμανάσα*] (α). ΓΕΝΝΉΘΗΚΑΝ (*έτσι*), ΚΑΘΕΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΧΡΩΜΑ (*επιδερμίδα*) ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ (β). ΚΑΘΕΜΙΑ (*επίσης*), ΚΑΤΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ (*δημιουργό*). ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΖΩΗ ΣΕ ΟΝΤΑ ΜΕ ΟΣΤΑ. ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΜΠΟΥΤΑ (*φαντάσματα*) ΧΩΡΙΣ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΝΟΥ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ Η ΦΥΛΗ ΤΣΑΓΙΑ (*εικόνα ή σκιά*) (γ).

Η λέξη *Manu* [*Μάνου*], όπως ήδη σημειώσαμε, προέρχεται από την ρίζα "man" που σημαίνει «σκέφτομαι», επομένως "ένας στοχαστής". Είναι πολύ πιθανό ότι από αυτήν την ίδια σανσκριτική λέξη προήλθε η λατινική "*mens*", νους· η αιγυπτιακή "*Menes*", ο "Κυρίαρχος Νους", η Πυθαγόρεια *Μονάς*, η συνειδητή "σκεπτόμενη μονάδα" και επίσης νους, ακόμα και το δικό μας "*Μάνας*" ή νους, η πέμπτη αρχή στον άνθρωπο. Έτσι αυτές οι σκιές ονομάζονται *αμανάσα*, "άνοες". Για τους Μπραχμάνους οι Πιτρί είναι πολύ ιεροί, γιατί αυτοί είναι οι Προγεννήτορες,[76] ή πρόγονοι του ανθρώπου – οι πρώτοι *Μανούσια* πάνω στην Γη – και γίνονται προσφορές σ' αυτούς από τον μπραχμάνο όταν γεννήσει γιο. Τιμούνται πάρα πολύ και η τελετουργία τους είναι πιο σημαντική και από την λατρεία των θεών. (*Οι Νόμοι του Μάνου*, III, σλόκα 203.)

Δεν θα πρέπει τώρα να αναζητήσουμε ένα φιλοσοφικό νόημα σ' αυτήν την διπλή ομάδα προγεννητόρων;

Αφού οι Πιτρί διαιρούνται σε επτά τάξεις, συναντάμε πάλι εδώ τον μυστικό αριθμό. Σχεδόν όλα τα *Πουρανά* συμφωνούν πως τρεις απ' αυτές είναι *άρουπα*, άμορφες, ενώ οι τέσσερις είναι

Αυτό υπαινιχθήκαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. XXXVIII, αν και η πλήρης εξήγηση δεν μπορούσε να δοθεί τότε: "Οι Πιτρί δεν είναι οι πρόγονοι των ανθρώπων που ζουν τώρα, αλλά εκείνου του [πρώτου] ανθρώπινου είδους, ή Αδαμικής φυλής· τα πνεύματα των ανθρώπινων φυλών τα οποία, πάνω στην μεγάλη κλίμακα της κατερχόμενης εξέλιξης, προηγήθηκαν των δικών μας ανθρώπινων φυλών και ήταν – φυσικά καθώς και πνευματικά – πολύ ανώτερα από τους σύγχρονους πυγμαίους μας. Στο *Μανάβα-Ντάρμα-Σάστρα* ονομάζονται Σεληνιακοί πρόγονοι".

σωματικές, οι πρώτοι όντας νοητικοί και πνευματικοί, οι τελευταίοι υλικοί και χωρίς διάνοια. Εσωτερικά οι Άσουρα είναι εκείνοι που αποτελούν τις τρεις πρώτες τάξεις των Πιτρί – "γεννημένοι στο σώμα της νύχτας" – ενώ οι άλλες τέσσερις παράχθηκαν από το σώμα του λυκόφωτος. Σύμφωνα με το *Βαγιού-Πουρανά* οι πατέρες τους, οι θεοί, καταδικάστηκαν να γεννηθούν ανόητοι πάνω στην Γη. Οι μύθοι έχουν μπερδευτεί σκόπιμα και έχουν γίνει πολύ ασαφείς: στον έναν οι Πιτρί είναι γιοι των θεών και στον άλλον γιοι του Μπράχμα, ενώ ένας τρίτος τους παρουσιάζει σαν καθοδηγητές των πατέρων τους. Είναι τα Πλήθη των τεσσάρων υλικών τάξεων που δημιουργούν τους ανθρώπους ταυτόχρονα στις επτά ζώνες.

Αναφορικά τώρα με τις επτά τάξεις των Πιτρί, καθεμιά απ' τις οποίες διαιρείται επίσης σε επτά· μια λέξη για τους σπουδαστές και ένα ερώτημα για τους αδαείς. Αυτή η τάξη των "Πύρινων Ντιάνι" – την οποία εμείς βάσει αναμφισβήτητων στοιχείων την ταυτίζουμε με τους Αγκνισβαττά – στην σχολή μας ονομάζεται η "καρδιά" του Ντιάνι-τσοχανικού Σώματος και λέγεται ότι ενσαρκώθηκε στην Τρίτη Φυλή των ανθρώπων και τους έκανε τέλειους. Η εσωτερική Μυσταγωγία μιλάει για την μυστηριώδη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην εβδομαδική ουσία ή υλικό αυτής της αγγελικής Καρδιάς και της καρδιάς του ανθρώπου, του οποίου κάθε φυσικό όργανο και κάθε ψυχική και πνευματική λειτουργία είναι μια αντανάκλαση, θα λέγαμε, ένα αντίγραφο στο γήινο πεδίο του μοντέλου ή προτύπου επάνω. Γιατί, τίθεται το ερώτημα, θα πρέπει να υπάρχει μια τόσο παράξενη επανάληψη του αριθμού επτά στην ανατομική δομή του ανθρώπου; Γιατί θα πρέπει η καρδιά να έχει τέσσερις κατώτερες "κοιλότητες και τρία ανώτερα τμήματα" που αντιστοιχούν τόσο περίεργα με την επταδική διαίρεση των ανθρώπινων αρχών οι οποίες χωρίζονται σε δυο ομάδες, την ανώτερη και την κατώτερη και γιατί θα πρέπει η ίδια διαίρεση να απαντάται στις διάφορες τάξεις των Πιτρί και ειδικά στους Πύρινους Ντιάνι μας; Γιατί, όπως ήδη αναφέρθηκε, αυτά τα Όντα χωρίζονται σε τέσερις σωματικές (χονδροειδέστερες) και σε τρεις ασώματες (ή λεπτότερες) "αρχές", ή όπως αλλιώς θέλετε να τις ονομάσετε. Γιατί τα επτά νευρικά πλέγματα του σώματος ακτινοβολούν επτά ακτίνες; Γιατί υπάρχουν αυτά τα επτά πλέγματα και γιατί υπάρχουν επτά ξεχωριστές στοιβάδες στο ανθρώπινο δέρμα;

"Αφού πρόβαλαν τις σκιές τους και έφτιαξαν ανθρώπους ενός στοιχείου (αιθέρα), οι πρόγονοι ανέβηκαν ξανά στον Μαχαρλόκα απ' όπου κατεβαίνουν περιοδικά, όταν ο κόσμος ανανεώνεται, για να γεννήσουν νέους ανθρώπους.

Τα λεπτά σώματα παραμένουν χωρίς κατανόηση [Μάνας] μέχρι την έλευση των Σούρα [θεών] που τώρα ονομάζονται Άσουρα [μη θεοί]", λέει το Σχόλιο.

"*Μη θεοί*" για τους μπραχμάνους ίσως, αλλά ανώτερες *Πνοές* για τον Αποκρυφιστή, αφού αυτοί οι προγεννήτορες (*Πιτρί*), οι άμορφοι και νοήμονες, αρνούνται να φτιάξουν άνθρωπο, αλλά τον προικίζουν με νου, ενώ οι τέσσερις σωματικές τάξεις φτιάχνουν μόνο το σώμα του.

Αυτό δείχνεται πολύ καθαρά σε διάφορα κείμενα του *Ριγκ-Βέντα* που είναι η μεγαλύτερη αυθεντία για τους Ινδούς όλων των αιρέσεων. Εκεί η λέξη *Άσουρα* σημαίνει "πνευματικός, θείος" και χρησιμοποιείται σαν συνώνυμο του Υπέρτατου Πνεύματος, ενώ με την έννοια ενός "θεού" ο όρος "*Άσουρα*" αναφέρεται στον Βάρουνα και στον Ίντρα και κυρίως στον Αγκνί, όπου αυτοί οι τρεις ήταν κατά την αρχαιότητα, οι *τρεις ανώτατοι θεοί*, πριν η μπραχμανική θεο-μυθολογία διαστρεβλώσει το αληθινό νόημα σχεδόν όλων όσα περιέχονται στα Αρχαϊκά Κείμενα. Αλλά αφού το κλειδί τώρα πια χάθηκε, οι Άσουρα σπάνια αναφέρονται.

Το ίδιο συναντάμε στην *Ζεντ-Αβέστα*. Στην μαζδαϊκή θρησκεία των Μάγων, "Άσουρα" είναι κύριος Άσουρα Βισβαβέντας, ο "παντογνώστης" ή "πάνσοφος Κύριος"· και ο Άσουρα-Μάζδα, που αργότερα ονομάστηκε Άχουρα-Μάζδα είναι – όπως δείχνει ο Μπένφεϋ – "ο Κύριος που χαρίζει Νοημοσύνη", Άσουρα-Μέντα και Άχουρα-Μαζδάο. (*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, *Ζεντ-Αβέστα,* μετ. Τζ. Ντασμέστετερ, Εισαγωγή IV, σελ. I, VIII.) Σε άλλο σημείο αυτού του έργου δείχνει – βάσει παρόμοιας αξίας αυθεντίας – ότι ο Ινδο-ιράνιος Άσουρα θεωρείτο πάντα επταπλός. Το γεγονός αυτό συνδυαζόμενο με το όνομα Μάζντα, όπως παραπάνω, που μας κάνει από τον επταπλό Άσουρα τον "Κύριο" ή "Κυρίους" συλλογικά, "οι οποίοι χαρίζουν Νοημοσύνη", συνδέει τους Αμσασπέντ με τους Άσουρα και με τους δικούς μας ενσαρκωνόμενους Ντιάνι-Τσόχαν, καθώς και με τους Ελοΐμ και τους επτά εμψυχώνοντες θεούς της Αιγύπτου, της Χαλδαίας και κάθε άλλης χώρας.

λόγος που αυτοί οι "θεοί" αρνήθηκαν να δημιουργήσουν ανθρώπους δεν είναι – όπως αναφέρεται στις εξωτερικές αναφορές – επειδή η "υπερηφάνειά τους ήταν πολύ μεγάλη για να μοιραστούν την ουράνια δύναμη της ουσίας τους με τα παιδιά της Γης, αλλά για τους λόγους που ήδη υπαινιχθήκαμε. Ωστόσο η αλληγορία βυθίστηκε σε ατελείωτες φαντασιώσεις και η θεολογία σε κάθε χώρα το εκμεταλλεύτηκε, για να αποδείξει τους ισχυρισμούς της, ενάντια σ' αυτούς τους πρωτογεννημένους ή Λόγους και να τους επιβάλει σαν αλήθεια στον νου του αδαούς και του εύπιστου. (Συγκρίνατε επίσης αυτό που λέγεται σχετικά με τους Μακάρα και τους Κουμαρά σε σχέση με τον Ζωδιακό).

Το χριστιανικό σύστημα δεν είναι το μόνο που τους υποβίβασε σε δαίμονες. Ο Ζωροαστρισμός, ακόμα και ο Μπραχμανισμός, το εκμεταλλεύτηκαν για να κυριαρχήσουν στην σκέψη των ανθρώπων. Ακόμα και στον χαλδαϊκό εξωτερισμό τα Όντα που αρνούνται να δημιουργήσουν, που λέγεται δηλαδή ότι έτσι αντιτίθενται στον Δημιουργό, αποκηρύσσονται επίσης σαν Πνεύματα του Σκότους. Οι Σούρα, οι οποίοι κερδίζουν την νοητική τους ανεξαρτησία, πολεμούν τους Σούρα που την στερούνται και οι οποίοι εμφανίζονται να περνούν την ζωή τους με άχρηστη τελετουργική λατρεία βασισμένη σε τυφλή πίστη – ένας υπαινιγμός που αγνοείται από τους *ορθόδοξους* μπραχμάνους – και αμέσως οι πρώτοι έγιναν *Ά-Σουρα*. Οι πρώτοι και *γεννημένοι από τον νου* Γιοι της Θεότητας αρνούνται να δημιουργήσουν απογόνους και ο Μπράχμα τους καταριέται να γεννηθούν σαν άνθρωποι. Αυτοί γκρεμίζονται *κάτω στην Γη*, η οποία αργότερα στο θεολογικό δόγμα μεταμορφώνεται σε *υποχθόνιες* περιοχές. Ο Αχριμάν καταστρέφει τον Ταύρο που δημιουργήθηκε από τον Ορμάζντ – ο οποίος είναι το έμβλημα της γήινης *απατηλής* ζωής, το "σπέρμα της θλίψης"– και ξεχνώντας ότι το φθαρτό πεπερασμένο σπέρμα πρέπει να πεθάνει προκειμένου να ανθίσει και να ζήσει το φυτό της αθανασίας, το φυτό της πνευματικής αιώνιας ζωής, ο Αχριμάν ανακηρύσσεται σαν εχθρός, αντίθετη δύναμη, διάβολος. Ο Τυφώνας κόβει τον Όσιρη σε δεκατέσσερα κομμάτια προκειμένου να τον εμποδίσει να κατοικήσει στον κόσμο και έτσι να προκαλέσει δυστυχία και ο Τυφώνας στην εξωτερική θεολογική διδασκαλία γίνεται η Δύναμη του Σκότους. Αλλά όλα αυτά είναι το εξωτερικό κέλυφος. Οι λάτρεις αυτού του τελευταίου είναι εκείνοι που αποδίδουν σε ανυπακοή και επανάσταση την προσπάθεια και την αυτοθυσία εκείνων οι οποίοι θα βοηθήσουν τους ανθρώπους να επιστρέψουν στην αρχική τους κατάσταση θειότητας μέσω *αυτο-συνείδητων* προσπαθειών και αυτοί οι λάτρεις της Μορφής είναι εκείνοι που έκαναν δαίμονες τους Αγγέλους τους Φωτός.

Η εσωτερική φιλοσοφία, όμως, διδάσκει ότι το ένα τρίτο[77] των Ντιάνι – δηλαδή οι τρεις τάξεις των *Άρουπα* Πιτρί, των προικισμένων με διάνοια, "οι οποίοι είναι μια άμορφη πνοή που αποτελείται από *νοητικές* και όχι στοιχειώδεις ουσίες" – *καταδικάστηκαν* απλώς από τον νόμο του *Κάρμα* και της εξέλιξης να *ξαναγεννηθούν* (ή ενσαρκωθούν) πάνω στην Γη.[78] Μερικοί απ' αυτούς ήταν *Νιρμανακάγια* από άλλα Μανβαντάρα. Έτσι τους βλέπουμε σε όλα τα *Πουρανά* να επανεμφανίζονται σ' αυτήν την σφαίρα, στο τρίτο Μανβαντάρα (διάβαζε Τρίτη Ριζική Φυλή), σαν βασιλείς, ρίσι και ήρωες. Αυτή η δοξασία, επειδή ήταν πολύ φιλοσοφική και μεταφυσική για να

Σ' αυτό βασίζονται και οι ισχυρισμοί του οράματος του Αγίου Ιωάννη, οι αναφερόμενοι στην Αποκάλυψή του, σχετικά με τον μεγάλο κόκκινο Δράκοντα που έχει επτά κεφάλια και δέκα κέρατα και επτά στέμματα πάνω στα κεφάλια του", η "ουρά του οποίου παρέσυρε το ένα τρίτο των άστρων του ουρανού και τα έριξε στην Γη" (ΚΒ', 3-4).

Ο στίχος "τα έριξε στην Γη", δείχνει καθαρά ότι έχει την προέλευση του στην μεγαλύτερη και αρχαιότερη αλληγορία των Αρίων μυστικιστών, οι οποίοι μετά την καταστροφή των Ατλάντειων *γιγάντων* και *μάγων*, έκρυψαν την αλήθεια – *αστρονομική, φυσική* και *θεία* επειδή είναι μια σελίδα της *προκοσμικής* θεογονίας – κάτω από διάφορες αλληγορίες. Η εσωτερική αληθινή ερμηνεία του είναι μια πραγματική Θεοδικία των ονομαζόμενων "Πεπτωκότων Αγγέλων", ενώ οι *θέλοντες* και οι *μη θέλοντες*, οι δημιουργοί κι εκείνοι που αρνήθηκαν να δημιουργήσουν έχουν τώρα αναμειχθεί αξεδιάλυτα από τους Καθολικούς χριστιανούς, οι οποίοι ξεχνούν ότι ο ανώτερος Αρχάγγελός τους, ο Αγ. Μιχαήλ – που εμφανίζεται να νικά (να κυριαρχεί και να αφομοιώνει) τον ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ και της θείας Αυτοθυσίας (που τώρα προσονομάζεται και συκοφαντείται σαν Σατανάς) – ΗΤΑΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΥ ΑΡΝΗΘΗΚΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ! Αυτό οδήγησε σε ατέλειωτη σύγχυση. Η χριστιανική θεολογία κατανοεί τόσο λίγο την παράδοξη γλώσσα της Ανατολής και τον συμβολισμό της, ώστε με την λογική του νεκρού της γράμματος ερμηνεύει την κινέζικη βουδιστική και ινδουιστική εξωτερική τελετουργία της πρόκλησης ήχων κατά την διάρκεια ορισμένων εκλείψεων, σαν μια προσπάθεια να τρομάξουν τον "μεγάλο κόκκινο Δράκοντα" ο οποίος συνωμοτεί να κλέψει το φως! Αλλά εδώ το "Φως" σημαίνει την εσωτερική Σοφία και έχουμε ήδη εξηγήσει αρκετά το μυστικό νόημα των όρων Δράκοντας, όφις κ.τ.λ., κ.τ.λ., που όλοι τους αναφέρονται σε Σοφούς και Μυημένους.

κατανοηθεί από τα πλήθη παραμορφώθηκε, όπως ήδη αναφέραμε, από το ιερατείο, με αντικειμενικό σκοπό να διατηρήσει την εξουσία του μέσω δεισιδαιμονικού φόβου.

Οι υποτιθέμενοι "επαναστάτες", λοιπόν, ήταν απλώς εκείνοι οι οποίοι, αναγκασμένοι από τον καρμικό νόμο να πιουν το ποτήρι της θλίψης μέχρι την τελευταία σταγόνα, έπρεπε να ενσαρκωθούν ξανά και να μεταβάλουν έτσι σε υπεύθυνες σκεπτόμενες οντότητες τα αστρικά αγάλματα που πρόβαλαν οι κατώτεροι αδελφοί τους. Λέγεται ότι μερικοί αρνήθηκαν γιατί δεν διέθεταν τα απαραίτητα υλικά – δηλαδή αστρικό σώμα – επειδή ήταν *άρουπα*. Η άρνηση άλλων έχει σχέση με το γεγονός ότι ήταν Σοφοί και Γιόγκι πολύ παλιών προηγούμενων Μανβαντάρα, ένα άλλο μυστήριο. Αλλά αργότερα, σαν *Νιρμανακάγια*, θυσιάστηκαν για το καλό και την σωτηρία των *Μονάδων* οι οποίες περίμεναν την σειρά τους και οι οποίες διαφορετικά θα έπρεπε να καθυστερήσουν αμέτρητες εποχές μέσα σε ανεύθυνες, ζωώδεις, αν και φαινομενικά ανθρώπινες, μορφές. Ίσως να πρόκειται για μια παραβολή και μια αλληγορία *μέσα σε αλληγορία*. Η λύση της αφήνεται στην ενόραση του σπουδαστή, αν διαβάσει τα όσα ακολουθούν με το *πνευματικό του μάτι*.

Όσο για τους κατασκευαστές ή "Προγόνους" τους – τους Αγγέλους εκείνους οι οποίοι στους εξωτερικούς μύθους υπάκουσαν στον νόμο – αυτοί πρέπει να είναι ταυτόσημοι με τους Μπαρχισάντ Πιτρί ή τους Πιτάρ-Ντέβατα, δηλαδή εκείνους που κατείχαν το *φυσικό δημιουργικό πυρ*. Αυτοί μπορούσαν να δημιουργήσουν, ή μάλλον να ντύσουν τις ανθρώπινες Μονάδες μόνο με τον δικό τους αστρικό Εαυτό, αλλά δεν μπορούσαν να φτιάξουν τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσή τους. "Ο άνθρωπος δεν πρέπει να είναι σαν ένας από εμάς", λένε οι *δημιουργικοί* θεοί στους οποίους είχε ανατεθεί η κατασκευή του κατώτερου ζώου, αλλά ανώτερος (Βλέπε Γένεση και *Τίμαιο* του Πλάτωνα). Η δημιουργία της εικόνας του ανθρώπου από την δική τους θεία Ουσία σημαίνει, εσωτερικά, ότι αυτοί είναι που έγιναν η πρώτη Φυλή και έτσι μοιράστηκαν το πεπρωμένο και την περαιτέρω εξέλιξή της. Αυτοί δεν θα *δημιουργούσαν*, απλώς επειδή *δεν μπορούσαν* να δώσουν στον άνθρωπο εκείνον τον ιερό σπινθήρα, που καίει και αναπτύσσεται στο άνθος της ανθρώπινης λογικής και αυτοσυνείδησης, γιατί δεν τον είχαν για να τον δώσουν. Αυτό αφέθηκε σε εκείνη την τάξη των Ντέβα οι οποίοι στην Ελλάδα συμβολίζονταν κάτω από το όνομα του Προμηθέα, σε κείνους που δεν είχαν καμιά σχέση με το φυσικό σώμα, αλλά απόλυτη σχέση με τον καθαρά πνευματικό άνθρωπο. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, "Πεπτωκότες Άγγελοι", καθώς και "Οι θεοί του Φωτός πρόβαλαν από τους θεούς τους Σκότους".)

Κάθε τάξη Δημιουργών προικίζει τον άνθρωπο μ' αυτό που έχει να δώσει: η μια φτιάχνει την εξωτερική του μορφή, η άλλη του δίνει την ουσία της, η οποία αργότερα γίνεται ο ανθρώπινος Ανώτερος Εαυτός χάρις στην προσωπική άσκηση του ατόμου. Αλλά δεν μπορούσαν να φτιάξουν τους ανθρώπους σαν τον εαυτό τους: τέλειους, επειδή είναι αναμάρτητοι˙ αναμάρτητους επειδή έχουν μόνο το πρώτο, αμυδρά σκιώδες περίγραμμα ιδιοτήτων και όλα αυτά τέλεια – από ανθρώπινη σκοπιά – λευκούς, αγνούς και ψυχρούς σαν το παρθένο χιόνι. Όπου δεν υπάρχει αγώνας, δεν υπάρχει αξία. Η ανθρωπότητα "της χθόνιας γης" δεν ήταν προορισμένη να δημιουργηθεί από τους αγγέλους της πρώτης θείας Πνοής. Έτσι λέγεται ότι αυτοί αρνήθηκαν να το κάνουν και ότι ο άνθρωπος έπρεπε να σχηματιστεί από πιο υλικούς δημιουργούς, [79] οι οποίοι με την σειρά τους μπορούσαν να δώσουν μόνο αυτό που είχαν στην δική τους φύση και τίποτε περισσότερο. Υποκείμενοι στον αιώνιο νόμο, οι αγνοί θεοί μπορούσαν να προβάλλουν από τον

Παρ' όλες τις προσπάθειες για το αντίθετο, η χριστιανική θεολογία – που έχει φορτωθεί με την εβραϊκή εσωτερική διήγηση της δημιουργίας του ανθρώπου, η οποία κατανοείται κυριολεκτικά – δεν μπορεί να βρει καμιά λογική δικαιολογία για τον "θεό, τον Δημιουργό" της, ο οποίος δημιουργεί έναν άνθρωπο χωρίς νου και λογική, ούτε μπορεί να δικαιώσει την τιμωρία που ακολουθεί, μια πράξη για την οποία ο Αδάμ και η Εύα μπορούν να ισχυριστούν ότι δεν είναι ένοχοι. Γιατί αν γίνει αποδεκτό ότι το ζεύγος είχε άγνοια του καλού και του κακού πριν φάει τον απαγορευμένο καρπό, πώς έχει κανείς την απαίτηση να γνωρίζουν ότι η ανυπακοή ήταν κακό; Αν υπήρχε πρόθεση ο πρωταρχικός άνθρωπος να παραμείνει ένα ημι-ευφυές, ή μάλλον άνοο ον, τότε η δημιουργία του ήταν άσκοπη, ακόμα και σκληρή, αν έγινε από έναν παντοδύναμο και τέλειο Θεό. Αλλά ακόμα και στην Γένεση ο Αδάμ και η Εύα εμφανίζονται να δημιουργούνται από μια τάξη κατώτερων θείων Όντων, τους Ελοΐμ, που είναι τόσο περήφανα για τα προσωπικά τους προνόμια σαν λογικά και νοήμονα πλάσματα, ώστε δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να γίνει "σαν ένας εξ ημών". Αυτό γίνεται φανερό ακόμα και από το νόημα του νεκρού γράμματος της Βίβλου. Οι Γνωστικοί, λοιπόν, είχαν δίκαιο που θεωρούσαν ότι ο ιουδαϊκός θεός ανήκε σε μια τάξη κατώτερων, υλικών και όχι πολύ άγιων κατοίκων του αόρατου Κόσμου.

εαυτό τους μόνο σκιώδεις ανθρώπους, κάπως λιγότερο αιθερικούς και πνευματικούς, λιγότερο θείους και τέλειους από τους ίδιους, αλλά ωστόσο σκιές. Η πρώτη ανθρωπότητα, λοιπόν, ήταν ένα αμυδρό αντίγραφο των προγεννητόρων της, υπερβολικά υλική ακόμα και μέσα στην αιθερικότητά της για να είναι μια ιεραρχία θεών υπερβολικά πνευματική και αγνή για να είναι ΑΝΘΡΩΠΟΙ, προικισμένη καθώς ήταν με κάθε *αρνητική* (*Νιργκούνα*) τελείωση. Η τελείωση, για να είναι απόλυτα τέτοια, πρέπει να γεννηθεί από την ατέλεια, το *άφθαρτο* πρέπει να αναπτυχθεί από το φθαρτό έχοντας αυτό το τελευταίο σαν φορέα, βάση και αντίθετό του. Το απόλυτο φως είναι απόλυτο σκοτάδι και το αντίστροφο. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε φως, ούτε σκοτάδι στις περιοχές της αλήθειας. Το Καλό και το Κακό είναι δίδυμα, απόγονοι του Χώρου και του Χρόνου, κάτω από την εξουσία της *Μαγιά*. Χωρίστε τα κόβοντας το ένα από το άλλο και θα πεθάνουν και τα δυο. Κανένα τους δεν υπάρχει αφ' εαυτού, επειδή το καθένα πρέπει να γεννηθεί και να δημιουργηθεί από το άλλο, προκειμένου να έρθει σε ύπαρξη˙ και τα δυο πρέπει να γνωστούν και να κατανοηθούν, πριν γίνουν αντικείμενο αντίληψης και επομένως – στον θνητό νου – πρέπει να διαιρεθούν.

Παρ' όλα αυτά, αφού η απατηλή διάκριση υπάρχει, απαιτείται μια κατώτερη τάξη δημιουργικών αγγέλων για να "δημιουργήσουν" κατοικημένες σφαίρες – ειδικά τις δικές μας – ή για να ασχοληθούν με την ύλη σ' αυτό το γήινο πεδίο. Οι Γνωστικοί φιλόσοφοι ήταν οι πρώτοι που σκέφτηκαν μ' αυτόν τον τρόπο κατά την ιστορική περίοδο και οι οποίοι επινόησαν διάφορα συστήματα βασισμένα σ' αυτήν την θεωρία. Γι' αυτό στα δικά τους συστήματα δημιουργίας βρίσκει πάντα κανείς τους Δημιουργούς τους να καταλαμβάνουν μια θέση στην ίδια την αρχή της κλίμακας του πνευματικού Όντος. Σύμφωνα μ' αυτούς, εκείνοι που δημιούργησαν την γη μας και τους θνητούς της τοποθετούνταν στο όριο της μαγιαβικής ύλης και οι οπαδοί τους μάθαιναν να θεωρούν – προς μεγάλη δυσαρέσκεια των Πατέρων της Εκκλησίας – ότι για την δημιουργία εκείνων των δυστυχισμένων φυλών για χάρη της σφαίρας μας, με πνευματική και ηθική έννοια, καμιά ανώτερη θεότητα δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη, παρά μόνο άγγελοι μιας κατώτερης ιεραρχίας, τάξη στην οποία υποβίβαζαν τον ιουδαϊκό θεό Ιεχωβά.[80]

Σε όλες τις αρχαίες Κοσμογονίες αναφέρονται ανθρωπότητες διαφορετικές από την τωρινή. Ο Πλάτωνας μιλάει στον *Φαίδρο* για μια *φτερωτή ανθρώπινη φυλή*. Ο Αριστοφάνης μιλάει για μια φυλή ανδρόγυνων και με στρογγυλά σώματα (Πλάτωνος, *Συμπόσιο* 189). Στον *Ποίμανδρο*, όλο το ζωικό βασίλειο έχει διπλό φύλο. Έτσι στην παρ. 18 αναφέρεται: "Όταν ο κύκλος ολοκληρώθηκε ο *δεσμός λύθηκε*... και όλα τα ζώα, τα οποία ήταν επίσης ανδρόγυνα, λύθηκαν [χωρίστηκαν] *μαζί με τον άνθρωπο*...", γιατί...."οι αιτίες έπρεπε να δημιουργήσουν αποτελέσματα πάνω στην Γη". Επίσης στο αρχαίο Χειρόγραφο των Κουιτσέ, το *Πόπολ-Βουχ* – που εκδόθηκε απ' τον αείμνηστο Αβά Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ – οι πρώτοι άνθρωποι περιγράφονται σαν μια φυλή "της οποίας η όραση ήταν απεριόριστη και οι οποίοι γνώριζαν τα πράγματα άμεσα", δείχνοντας έτσι την *θεία γνώση των θεών,* όχι των θνητών. Η Μυστική Δοξασία διορθώνοντας τις αναπόφευκτες υπερβολές της λαϊκής φαντασίας, δίνει τα γεγονότα όπως έχουν καταγραφεί στα αρχαϊκά σύμβολα.

Αυτές οι "σκιές" γεννήθηκαν "καθεμιά με το δικό της χρώμα και είδος", επίσης καθεμιά "κατώτερη από τον δημιουργό της", γιατί αυτός ο τελευταίος ήταν ένα ολοκληρωμένο ον του είδους του. Τα Σχόλια σχετίζουν την πρώτη πρόταση με το χρώμα ή την επιδερμίδα της κάθε ανθρώπινης φυλής που αναπτύχθηκε μ' αυτόν τον τρόπο. Στον *Ποίμανδρο* οι Επτά πρωταρχικοί άνθρωποι που δημιουργήθηκαν μέσω της Φύσης από τον "ουράνιο Άνθρωπο", μετέχουν όλοι των ιδιοτήτων των "Επτά Κυβερνητών" ή Εξουσιαστών που αγάπησαν τον Άνθρωπο, την ίδια την αντανάκλαση και σύνθεση τους.

Στους σκανδιναβικούς Μύθους, στον Άσγκαρντ, την κατοικία των θεών, καθώς επίσης και στους *Αίσιρ*, αναγνωρίζει κανείς του ίδιους μυστικούς τόπους και τις προσωποποιήσεις τις

Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. ΙΙ, σελ. 227-22) δίνονται μερικά από αυτά τα συστήματα των Γνωστικών. Το ένα έχει παρθεί από τον *Ναζαρηνό Κώδικα*, την Γραφή των Ναζαρηνών οι οποίοι, αν και υπήρχαν πολύ πριν από την εποχή του Χριστού, ακόμα και πριν από τους νόμους του Μωυσή, ήταν Γνωστικοί και πολλοί απ' αυτούς Μυημένοι. Αυτοί ακολουθούσαν τα "Μυστήρια της Ζωής" στην Ναζάρα (αρχαία και σύγχρονη Ναζαρέτ) και οι δοξασίες τους είναι μια πιστή ηχώ των διδασκαλιών της Μυστικής Δοξασίας, μερικές από τις οποίες προσπαθούμε τώρα να εξηγήσουμε.

υφασμένες μέσα στους λαϊκούς "μύθους", όπως και στην δική μας Μυστική Δοξασία. Τους βρίσκουμε επίσης στους *Βέντα*, στα *Πουρανά*, στις Μαζδαϊκές Γραφές και στην Καμπάλα. Οι *Αίσιρ* της Σκανδιναβίας, οι κυβερνήτες του κόσμου που προηγείτο του δικού μας, των οποίων το όνομα σημαίνει στην κυριολεξία οι "στήλες του κόσμου", οι "στηρικτές" του, είναι επομένως ταυτόσημοι με τους Έλληνες Κοσμοκράτορες, τους "Επτά Εργάτες ή Διευθυντές" του Ποίμανδρου, τους Επτά Ρίσι και Πιτρί της Ινδίας, τους επτά χαλδαϊκούς θεούς και τα επτά κακά πνεύματα, τις επτά Καμπαλιστικές Σεφιρόφ, που συνθέτονται από την ανώτερη τριάδα, ακόμα και με τα επτά Πλανητικά Πνεύματα των Χριστιανών μυστικιστών. Οι Αίσιρ φτιάχνουν την γη, τις θάλασσες, τον ουρανό και τα σύννεφα, ολόκληρο τον ορατό κόσμο, από τα υπολείμματα του σφαγμένου γίγαντα Υμίρ, αλλά δεν δημιουργούν τον ΑΝΘΡΩΠΟ παρά μόνο την μορφή του, από το *Ασκρ* ή μελία. Ο Οντίν είναι εκείνος που τον προικίζει με ζωή και ψυχή, αφού ο Λόντουρ του έδωσε αίμα και οστά και τελικά ο Χόνερ είναι εκείνος που του παρέχει την διάνοια (*μάνας*) και τις συνειδητές αισθήσεις του. Το σκανδιναβικό *Ασκρ*, η μελία του Ησιόδου και το δένδρο *Τζιτέ* του *Πόπολ-Βουχ* από το οποίο δημιουργήθηκε η τρίτη ανθρώπινη φυλή των Κουιτσέ, είναι όλα ένα. (Βλέπε Μαξ Μύλλερ Θεώρηση του *Πόπολ-Βουχ*.) Αυτό μπορεί να το δει καθαρά κάθε αναγνώστης. Αλλά ποιος από τους δυτικούς μελετητές μπορεί να μας εξηγήσει τον απόκρυφο λόγο για τον οποίο τα σκανδιναβικά Υγκντρασίλ, ο ινδικός Ασβαττά, το Γκόγκαρντ, το μαζδαϊκό δένδρο της ζωής και το θιβετανικό Ζαμπούν, είναι το ίδιο με το καμπαλισπκό σεφιροθικό Δένδρο, ακόμα και με το Άγιο Δένδρο, που φτιάχτηκε από τον Αχούρα-Μάζντα και με το Δένδρο της Εδέμ;[81] Ωστόσο οι καρποί όλων αυτών των "Δένδρων", είτε πρόκειται για Πιππάλα ή Χαόμα, είτε για το πιο πεζό μήλο, είναι τα "φυτά της ζωής" πραγματικά και αληθινά. Τα πρωτότυπα των φυλών μας ήταν όλα κλεισμένα στο μικροκοσμικό δένδρο που αναπτύχθηκε και μεγάλωσε μέσα και κάτω από το μεγάλο κοσμικό μακροκοσμικό δένδρο (Πλάτωνα, *Τίμαιος*) και το μυστήριο αποκαλύπτεται κατά ένα μέρος στον Ντιργκάταμας όπου λέγεται: "Πιππάλα, ο γλυκός καρπός εκείνου του δένδρου πάνω στο οποίο *έρχονται πνεύματα που αγαπούν την επιστήμη* και όπου οι θεοί δημιουργούν όλα τα θαύματα". Όπως στο Γκογκάρντ, έτσι ανάμεσα στα φουντωτά κλαδιά όλων αυτών των κοσμικών δένδρων διαμένει ο "Όφις". Αλλά, ενώ το μακροκοσμικό δένδρο είναι ο Όφις της Αιωνιότητας και της ίδιας της απόλυτης Σοφίας, εκείνοι που διαμένουν στο μικροκοσμικό δένδρο είναι οι Όφεις της εκδηλωμένης Σοφίας. Ο Ένας είναι Ένας και Όλοι˙ οι άλλοι είναι τα *αντανακλώμενα* μέρη του. Φυσικά το "δένδρο" είναι ο ίδιος ο άνθρωπος και οι Όφεις που διαμένουν στο καθένα είναι το συνειδητό *Μάνας*, ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στο Πνεύμα και στην Ύλη, στον ουρανό και στην γη.

Παντού είναι το ίδιο. Οι *δημιουργικές* δυνάμεις παράγουν τον Άνθρωπο, αλλά αποτυχαίνουν στον τελικό αντικειμενικό σκοπό τους. Όλοι αυτοί οι Λόγοι αγωνίζονται να προικίσουν τον άνθρωπο με *συνειδητό* αθάνατο πνεύμα, αντανακλώμενο μόνο στον Νου (*Μάνας*). Αλλά αποτυχαίνουν και όλοι εμφανίζονται να τιμωρούνται για την αποτυχία, αν όχι για την προσπάθεια. Ποια είναι η φύση της τιμωρίας; Μια καταδίκη για φυλάκιση στην κατώτερη ή κάτω περιοχή, που είναι η Γη μας, η *κατώτατη της αλύσου της*, μια "αιωνιότητα" – που σημαίνει την διάρκεια του κύκλου ζωής – στο *σκοτάδι* της ύλης, ή μέσα στον *ζωικό Άνθρωπο*. Με ευχαρίστηση οι ημιμαθείς και κουτοπόνηροι χριστιανοί Πατέρες παραμόρφωσαν το γραφικό σύμβολο. Εκμεταλλεύτηκαν την μεταφορά και την αλληγορία που βρίσκεται σε κάθε αρχαία θρησκεία για να την στρέψουν προς όφελος της νέας. Έτσι ο άθρωπος μετατράπηκε στο σκοτάδι μιας υλικής κόλασης˙ η θεία του συνείδηση, που την είχε αποκτήσει από την ενοικούσα Αρχή του (το *Μανάσα*), ή ο ενσαρκωμένος Ντέβα, έγινε οι λαμπερές φλόγες της υποχθόνιας περιοχής και η σφαίρα μας έγινε η ίδια η Κόλαση. Οι *Πιππάλα, Χαόμα*, ο καρπός του Δένδρου της Γνώσης, ανακηρύχθηκαν απαγορευμένος καρπός και ο "Όφις της Σοφίας", η Φωνή της λογικής και της συνείδησης, έμεινε για αιώνες ταυτισμένος με τον Πεπτωκότα Άγγελο, που είναι ο αρχαίος Δράκοντας, ο Διάβολος! (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Το Κακό Πνεύμα: Ποιος και Τι;".]

Το ίδιο έγινε και με τα άλλα ανώτερα σύμβολα. Η *Σβάστικα*, το πιο ιερό και μυστικό σύμβολο στην Ινδία, ο "τζαϊνικός Σταυρός" όπως ονομάζεται τώρα από τους Τέκτονες, παρά την άμεση σύνδεση ακόμα και την ταύτισή του με τον χριστιανικό Σταυρό, ατιμάστηκε κατά τον ίδιο

Ο Τζέημς Νταρμέστετερ, ο μεταφραστής του *Βεντιντάντ*, μιλώντας γι' αυτό λέει: "Το δένδρο, οτιδήποτε κι αν είναι......"

τρόπο. Οι ιεραπόστολοι της Ινδίας μας λένε ότι είναι το "σύμβολο του διαβόλου". "Μήπως δεν λάμπει πάνω στο κεφάλι του μεγάλου Όφι του Βίσνου, το χιλιοκέφαλο Σέσα-Αναντά στα βάθη του Πατάλα, του ινδουιστικού Ναράκα ή Κόλασης;" Πράγματι, αλλά τι είναι ο Αναντά; Σαν Σέσα, είναι

σχεδόν ατέλειωτος μανβανταρικός κύκλος του χρόνου και γίνεται ο ίδιος ο άπειρος Χρόνος όταν ονομάζεται Αναντά, ο μεγάλος επτακέφαλος όφις πάνω στον οποίο αναπαύεται ο Βίσνου, η αιώνια θεότητα, κατά την διάρκεια της πραλαγικής αδράνειας. Τι σχέση έχει ο Σατανάς μ' αυτό το υπερβολικά μεταφυσικό σύμβολο; Η *Σβάστικα* είναι το πιο φιλοσοφικά επιστημονικό απ' όλα τα σύμβολα, όπως επίσης και το πιο κατανοητό. Είναι η σύνοψη μέσα σε λίγες γραμμές ολόκληρου του έργου της δημιουργίας ή εξέλιξης, όπως θα έπρεπε να πει κανείς, από την Κοσμο-θεογονία μέχρι την Ανθρωπογονία, από το αδιαίρετο άγνωστο Παραμπράχμαν μέχρι το ταπεινό μονήρες της υλιστικής επιστήμης του οποίου η γένεση είναι τόσο άγνωστη σ' αυτήν την επιστήμη, όσο είναι και η γένεση της Παν-θεότητας. Η *Σβάστικα* βρίσκεται επικεφαλής των θρησκευτικών συμβόλων κάθε αρχαίου έθνους. Είναι το "Σφυρί του Εργάτη" στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών* το "Σφυρί" που αναφέρεται στην Μικρή Άγια Συνέλευση (*Έντα Ζούτα Κάντισα*, κεφ. Χ, παρ. 421-429), το οποίο "βγάζει σπίθες από τον πυρίτη" (Χώρο) και αυτές οι σπίθες γίνονται κόσμοι. Είναι το "Σφυρί του Θορ", το μαγικό όπλο που σφυρηλατήθηκε από τους νάνους ενάντια στους Γίγαντες ή τις προκοσμικές τιτανικές δυνάμεις της Φύσης, οι οποίοι επαναστατούν και ενώ είναι ζωντανοί στην περιοχή της ύλης, δεν υποτάσσονται από τους θεούς, τους Πράκτορες της Συμπαντικής Αρμονίας, αλλά πρέπει πρώτα να καταστραφούν. Γι' αυτό και ο κόσμος σχηματίζεται από τα υπολείμματα του δολοφονημένου Υμίρ. Η *Σβάστικα* είναι το *Μτζόλνερ*, το "σφυρί της θύελλας" και γι' αυτό λέγεται ότι όταν οι *Αίσιρ*, οι άγιοι θεοί – αφού εξαγνιστούν από το πυρ (το πυρ των παθών και του πόνου στις ενσαρκωμένες ζωές τους) – γίνουν ικανοί να διαμένουν στο Ίντα σε αιώνια γαλήνη, τότε το *Μτζόλνερ* θα αχρηστευθεί. Αυτό θα επιτευχθεί όταν δεν θα τους δεσμεύουν πια τα δεσμά της Χελ (της θεάς βασίλισσας της περιοχής των νεκρών) γιατί η βασιλεία του κακού θα έχει τελειώσει. "Οι φλόγες του Σουρτούρ δεν τους κατέστρεψαν, ούτε και τα μανιασμένα νερά" αρκετών κατακλυσμών. Τότε ήρθαν οι γιοι του Θορ. Έφεραν μαζί τους το *Μτζόλνερ* όχι πια σαν ένα όπλο πολέμου, αλλά σαν το σφυρί με το οποίο θα καθαγίαζαν το νέο ουρανό και την νέα Γη. (Β. Βάγκνερ,
Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί, σελ. 305.)

Πράγματι πολλές είναι οι σημασίες της! *Στο μακροκοσμικό έργο το "ΣΦΥΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ", με τους τέσσερις βραχίονες του λυγισμένους σε ορθές γωνίες, αναφέρεται στην συνεχή κίνηση* και περιστροφή του αόρατου Κόσμου των Δυνάμεων. Στον εκδηλωμένο Κόσμο και στην Γη μας δείχνει την περιφορά στους κύκλους του Χρόνου των αξόνων του κόσμου και τις ζώνες των ισημερινών του. Οι δυο γραμμές που σχηματίζουν την *Σβάστικα* 卐 σημαίνουν Πνεύμα και Ύλη, τα τέσσερα άγκιστρα υποδηλώνουν την κίνηση στους περιστρεφόμενους κύκλους. Εφαρμοζόμενο στον *μικρόκοσμο*, τον Άνθρωπο, δείχνει ότι αυτός είναι ένας δεσμός ανάμεσα στον ουρανό και στην Γη: με το δεξί χέρι ανυψωμένο από τον αγκώνα και πέρα, ενώ το μπράτσο είναι οριζόντιο και το αριστερό να δείχνει την Γη. Στον *Σμαράγδινο Πίνακα* του Ερμή το ανυψωμένο δεξί χέρι αναφέρεται με την λέξη "*Λύσε*" και το αριστερό με την λέξη "*Συμπύκνωσε*". Είναι ταυτόχρονα ένα αλχημιστικό, κοσμογονικό, ανθρωπολογικό και μαγικό σύμβολο με επτά κλειδιά για το εσωτερικό του νόημα. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε ότι ο σύνθετος συμβολισμός αυτού του συμπαντικού και του πιο υπαινικτικού απ' όλα τα σύμβολα περιέχει το κλειδί για τα επτά μεγάλα μυστήρια του Κόσμου. Γεννημένο μέσα στις μυστικές συλλήψεις των πρώτων Αρίων και τοποθετημένο απ' αυτούς στο ίδιο το κατώφλι της αιωνιότητας, πάνω στο κεφάλι του όφι Αναντά, βρήκε τον πνευματικό του θάνατο στις σχολαστικές ερμηνείες των Ανθρωπομορφιστών του μεσαίωνα. Είναι το *Άλφα* και το *Ωμέγα* της συμπαντικής δημιουργικής Δύναμης, που προβάλλει από το αγνό Πνεύμα και καταλήγει στην χονδροειδή Ύλη. Είναι επίσης το κλειδί για τον κύκλο της Επιστήμης, θείας και ανθρώπινης και εκείνος που κατανοεί το πλήρες νόημά του ελευθερώνεται για πάντα από τα βάσανα της *Μαχαμαγιά*, της Μεγάλης Πλάνης και του Εξαπατητή. Το φως που προβάλλει κάτω από το θείο σφυρί – που τώρα υποβιβάστηκε στην ξύλινη σφύρα ή σφυράκι των Μεγάλων Δασκάλων των Τεκτονικών Στοών – αρκεί για να σκορπίσει το σκοτάδι οποιωνδήποτε ανθρώπινων σχημάτων ή φαντασιώσεων.

Πόσο προφητικά είναι τα τραγούδια των τριών σκανδιναβικών θεαινών στις οποίες τα κοράκια του Οντίν ψιθυρίζουν για το παρελθόν και το μέλλον, καθώς φτερουγίζουν γύρω από την κρυστάλλινη κατοικία τους κάτω από το ποτάμι. Όλα τα τραγούδια έχουν καταγραφεί στους "Κυλίνδρους της Σοφίας", πολλοί από τους οποίους έχουν χαθεί, αλλά μερικοί παραμένουν ακόμα και αυτοί επαναλαμβάνουν με ποιητικό συμβολισμό τις διδασκαλίες των αρχαϊκών εποχών. Και για να συνοψίσουμε από το έργο του δρ. Β. Βάγκνερ *Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, η "ανανέωση του κόσμου", που είναι μια προφητεία σχετικά με την έβδομη Φυλή του Γύρου μας ειπωμένη σε παρελθοντικό χρόνο.

Το *Μτζόλνερ* έχει εκτελέσει το καθήκον του σ' αυτόν τον Γύρο και:

> Στο Πεδίο του Ίντα, το πεδίο της ανάστασης [για τον πέμπτο Γύρο], οι γιοι των ανώτερων θεών συγκεντρώθηκαν και *μέσα σ' αυτούς·οι πατέρες τους ξαναπρόβαλαν* [τα Εγώ όλων των περασμένων ενσαρκώσεων τους]. Συνομίλησαν για το Παρελθόν και το Παρόν και θυμήθηκαν την σοφία και τις προφητείες των προγόνων τους που είχαν όλες εκπληρωθεί. Κοντά τους, *αλλά αόρατος γι' αυτούς*, ήταν ο δυνατός, ο παντοδύναμος που κυβερνά όλα τα πράγματα, συμφιλιώνει εκείνους που μαλώνουν μεταξύ τους και ορίζει τους αιώνιους νόμους που κυβερνούν τον κόσμο. *Όλοι τους ήξεραν ότι αυτός βρισκόταν εκεί, ένιωσαν την παρουσία και την δύναμη του, αλλά αγνοούσαν το όνομα του. Με δική του εντολή η νέα γη πρόβαλε μέσα από τα ύδατα* [του Διαστήματος]. Προς τον νοτιά, πάνω από το Πεδίο του Ίντα, αυτός έφτιαξε έναν άλλον ουρανό που ονομαζόταν Αντλόνγκ και ακόμα πιο πέρα έναν τρίτο, γνωστό σαν Βιντμλάιν. Πάνω από την σπηλιά του Γκιμίλ ένα θαυμάσιο παλάτι ορθώθηκε, που ήταν καλυμμένο με χρυσάφι και έλαμπε πιο πολύ και από τον ήλιο. [Αυτά είναι οι τρεις βαθμιαία ανερχόμενοι πλανήτες της Αλύσου μας.] Εκεί ενθρονίστηκαν οι θεοί, όπως συνήθιζαν να είναι, και ευχαριστήθηκαν για την αποκατάστασή τους και την καλύτερη εποχή. Από τα ύψη του Γκιμίλ [του *έβδομου* πλανήτη ή σφαίρας, του ανώτερου και αγνότερου] κοίταξαν κάτω στους ευτυχισμένους απογόνους του ΛΙΦ [και ΛΙΦΤΑΣΙΡ, ο επερχόμενος Αδάμ και Εύα της εξαγνισμένης ανθρωπότητας] και τους έγνεψαν να ΣΚΑΡΦΑΛΩΣΟΥΝ *πιο ψηλά, να ανέβουν σε γνώση και σοφία*, σε ευσπλαχνία και πράξεις αγάπης, βήμα με βήμα, από τον έναν ουρανό στον άλλον, μέχρις ότου γίνουν πια ικανοί να ενωθούν με τις θεότητες στον οίκο του Αλφατέρ. (*Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 305.)

Εκείνος που γνωρίζει τα δόγματα του εσωτερικού μπουντισμού (ή Σοφίας), αν και μέχρι τώρα έχουν σκιαγραφηθεί τόσο ατελώς, θα διακρίνει καθαρά την αλληγορία που κρύβεται στα παραπάνω.

Το φιλοσοφικό νόημα θα κατανοηθεί καλύτερα αν ο αναγνώστης σκεφτεί προσεκτικά τον μύθο του Προμηθέα. Πιο κάτω εξετάζεται κάτω από το φως του ινδουιστικού *Πραμάντα*. Υποβιβαζόμενα σε ένα καθαρά φυσιολογικό σύμβολο από μερικούς Ανατολιστές και εξεταζόμενα έτσι σε σύνδεση μόνο με το γήινο πυρ, η ερμηνεία τους είναι μια προσβολή για κάθε θρησκεία, περιλαμβανόμενου και του χριστιανισμού, του οποίου το μεγαλύτερο μυστήριο υποβιβάζεται έτσι στην ύλη. Η "τριβή" των θείων Πραμάντα και Αράνι θα μπορούσε να παρουσιαστεί κάτω απ' αυτήν την εικόνα μόνο στις ζωώδεις αντιλήψεις των Γερμανών υλιστών, από τους οποίους δεν υπάρχουν χειρότεροι. Είναι αλήθεια ότι το θείο βρέφος – Αγκνί για την Φυλή που μιλάει Σανσκριτικά και το οποίο έγινε *Ignis* για τους Λατίνους – γεννιέται από την ένωση του Πραμάντα και της Αράνι (*Σβάστικα*) κατά την διάρκεια της Ουσιαστικής τελετουργίας. Αλλά τι σημαίνει αυτό; Ο Τβάστρι (Βισβακάρμαν) είναι ο "θείος καλλιτέχνης και ξυλουργός"[82] και είναι επίσης ο πατέρας των θεών

Ο καθηγητής Ζολύ γράφει, "Ο Πατέρας του Ιερού Πυρός είναι ο Τβάστρι....η μητέρα του ονομαζόταν *Μαγιά*. Αυτός ο ίδιος επονομάστηκε *Ακτά* (χρισμένος, χριστός), αφού οι ιερείς έχυσαν πάνω στο κεφάλι του το *οινοπνευματώδες* [;] ΣΟΜΑ και στο σώμα του βούτυρο εξαγνισμένο από θυσία" (*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 190). Ο Γάλλος Νταρβινιστής δεν δίνει την πηγή αυτής της πληροφορίας. Αλλά οι γραμμές αναφέρθηκαν για να δείξουν ότι το φως αρχίζει να ανατέλει ακόμα και πάνω στους υλιστές. Ο Άνταλμπερτ Καν στο έργο *Η Καταγωγή των Πυρών* ταυτίζει τα δυο σύμβολα 卐 και 卐 με την Αράνι και τα κατατάσσει κάτω απ' αυτό το όνομα. Ο ίδιος προσθέτει: "Αυτή η διαδικασία του φυσικού ανάμματος της φωτιάς οδήγησε τον άνθρωπο στην ιδέα της σεξουαλικής αναπαραγωγής" κ.τ.λ. Γιατί, λοιπόν, μια ανώτερη και πιο απόκρυφη ιδέα να μην οδήγησε τον άνθρωπο να επινοήσει αυτό το σύμβολο, στον βαθμό που, σε μια από τις όψεις του, συνδέεται με την ανθρώπινη αναπαραγωγή; Αλλά ο κύριος συμβολισμός του αναφέρεται στην Κοσμογονία.

και του *δημιουργικού πυρός* στους *Βέντα*. Τόσο αρχαίο και τόσο ιερό είναι το σύμβολο, ώστε δεν υπάρχει ανασκαφή αρχαίων πόλεων κατά την οποία να μην έχει βρεθεί. Ένας αριθμός τέτοιων δίσκων από τερρακόττα, που ονομάζονται *fusaiole*, βρέθηκαν από τον δρ. Σλήμαν κάτω από τα ερείπια της αρχαίας Τροίας. Και οι δύο αυτές μορφές 卐 και 卐 ξεθάφτηκαν σε μεγάλη αφθονία και παρουσία τους είναι μια ακόμα απόδειξη ότι οι αρχαίοι Τρώες και οι προγονοί τους ήταν καθαροί Άριοι.

Τσαγιά, όπως ήδη εξηγήθηκε, είναι η αστρική εικόνα. Στα σανσκριτικά έργα έχει αυτό το νόημα. Έτσι η Σαμγκνιά (Πνευματική Συνείδηση), η σύζυγος του Σούρια, του Ήλιου, εμφανίζεται να αποσύρεται στην ζούγκλα για να ζήσει μια ασκητική ζωή και αφήνει πίσω της στον σύζυγό της, την Τσαγιά της, την σκιά ή εικόνα.

***

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΩΝΤΑΙ ΟΙ (*αληθινοί*) ΜΑΝΟΥΣΙΑ; ΠΩΣ ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΝΟΥ ΜΕ ΝΟΥ; (α) ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ (*Μπαρχισάντ*) [;] ΚΑΛΕΣΑΝ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΠΥΡ (*τον Καβγιαβάχανα, ηλεκτρικό πυρ*), ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΓΗ. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΛΕΣΕ ΣΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΠΥΡ (*Σούτσι, το πνεύμα στον Ήλιο*). ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ (*οι Πιτρί και τα δυο πυρά*) ΜΕ ΤΙΣ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΛΟ ΡΟΥΠΑ. ΑΥΤΟ (*η μορφή*) ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΤΕΚΕΤΑΙ, ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ, ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ, ΝΑ ΞΑΠΛΩΝΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΤΑΕΙ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΤΣΑΓΙΑ, ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ (β).....

Στο σημείο αυτό είναι πάλι αναγκαία μια ερμηνεία κάτω από το φως και με την βοήθεια των εξωτερικών γραφών που προστέθηκαν στις εσωτερικές. Εδώ οι "*Μανούσια*" (άνθρωποι) και οι *Μάνου* είναι αντίστοιχοι με τον χαλδαϊκό "Αδάμ", όμως αυτός ο όρος δεν σημαίνει καθόλου τον πρώτο άνθρωπο – όπως για τους Ιουδαίους – ή ένα μεμονωμένο άτομο, αλλά την ανθρωπότητα συλλογικά, όπως για τους Χαλδαίους και τους Ασσύριους. Είναι τα τέσσερα από τα επτά τάγματα ή τάξεις των Ντιάνι-Τσόχαν, λέει το Σχόλιο, "οι οποίοι ήταν οι προγεννήτορες του κρυμμένου ανθρώπου", δηλαδή του λεπτού εσωτερικού ανθρώπου. Οι "*Λχα*" της σελήνης, οι σεληνιακοί *πιτρί*, όπως ήδη αναφέρθηκε, ήταν οι πρόγονοι μόνο της μορφής του, δηλαδή του μοντέλου σύμφωνα με το οποίο η Φύση άρχισε το εξωτερικό έργο της πάνω του. Έτσι, όταν εμφανίστηκε ο πρωταρχικός άνθρωπος ήταν ένα άνοο Μπούτα,[83] ή ένα "φάντασμα". Αυτή η "δημιουργία" ήταν μια αποτυχία και ο λόγος γι' αυτό θα εξηγηθεί στο Σχόλιο του Σλόκα 20.

Η προσπάθεια αυτή ήταν ξανά μια αποτυχία. Συμβολίζει την ματαιότητα των αβοήθητων προσπαθειών της υλικής φύσης να κατασκευάσει έστω και ένα τέλειο ζώο, πολύ λιγότερο έναν άνθρωπο. Γιατί οι "Πατέρες", οι κατώτεροι Άγγελοι, είναι όλοι Πνεύματα της Φύσης και τα ανώτερα Στοιχειώδη κατέχουν επίσης μια δική τους νόηση, αλλά αυτή δεν αρκεί για να κατασκευάσει έναν ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟ άνθρωπο. Χρειαζόταν "Ζων Πυρ", εκείνο το πυρ που δίνει στον ανθρώπινο νου την αυτο-αντίληψη και την αυτο-συνείδησή του, ή *Μάνας*, και οι απόγονοι των *Παβάκα* και *Σούτσι* είναι το *ζωικό-ηλεκτρικό* και το ηλιακό πυρ τα οποία δημιουργούν ζώα και

"Ο Αγκνί στην κατάσταση του Ακτά, ή χρισμένου, θυμίζει τον Χριστό", παρατηρεί ο καθηγητής Ζολύ. "Η *Μαγιά*, Μαρία, είναι η μητέρα του. Ο *Τβάστρι*, ο Αγ. Ιωσήφ, ο ξυλουργός της Βίβλου". Στον *Ριγκ-Βέντα* ο Βισβακάρμαν είναι ο ανώτερος και αρχαιότερος των θεών και ο "Πατέρας" τους. Αυτός είναι ο "ξυλουργός ή δομητής", γιατί ακόμα και οι μονοθεϊστές ονομάζουν τον Θεό "Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος". Ωστόσο η αρχική ιδέα είναι καθαρά μεταφυσική και δεν έχει καμιά σχέση με τον μετέπειτα Φαλλισμό.

Δεν είναι σαφές γιατί οι Ανατολιστές πρέπει να αποδίδουν την λέξη "*Μπούτα*" στα *Πουρανά* σαν να σημαίνει "κακά Πνεύματα". Στο *Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, Κεφ. V (Ουίλσον, I, 83), ο σλόκα λέει απλώς: "*Μπούτα* – μανιώδεις, φοβεροί επειδή είναι πιθηκόχρωμοι και σαρκοφάγοι". Και τώρα στην Ινδία η λέξη σημαίνει φαντάσματα, αιθερικές ή αστρικές οπτασίες, ενώ στην εσωτερική διδασκαλία σημαίνει στοιχειακές ουσίες, κάτι φτιαγμένο από εκλεπτυσμένη, μη σύνθετη ουσία και, ειδικότερα, το αστρικό διπλό κάθε ανθρώπου ή ζώου. Σ' αυτήν την περίπτωση, οι πρωταρχικοί άνθρωποι είναι τα διπλά των πρώτων αιθερικών *Ντιάνι* ή *Πιτρί*.

δεν μπορούν επομένως να προσφέρουν σε εκείνο το αστρικό μοντέλο του ανθρώπου παρά μόνο έναν φυσικό ζώντα οργανισμό. Οι πρώτοι δημιουργοί, λοιπόν, ήταν οι Πυγμαλίωνες του αρχέγονου ανθρώπου: απέτυχαν να εμψυχώσουν, *νοητικά*, το άγαλμα.

Όπως θα δούμε αυτή η Στάντζα υπαινίσσεται πολλά. Εξηγεί το μυστήριο και καλύπτει το χάσμα ανάμεσα στην εμψυχώνουσα αρχή στον άνθρωπο – τον ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΑΥΤΟ ή ανθρώπινη Μονάδα – και στην ζωική Μονάδα, όπου και οι δυο είναι ένα και το αυτό, παρ' όλο που η πρώτη είναι προικισμένη με *θεία* διάνοια, ενώ η δεύτερη μόνο με *ενστικτώδη* ικανότητα. Πώς μπορεί να εξηγηθεί η διαφορά και να δικαιολογηθεί η παρουσία μέσα στον άνθρωπο αυτού του ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΕΑΥΤΟΥ;

> *"Οι Γιοι του ΜΑΧΑΤ είναι οι εμψυχωτές του ανθρώπινου Φυτού. Αυτοί είναι τα Ύδατα που πέφτουν πάνω στο ξερό έδαφος της κρυμμένης ζωής και ο Σπινθήρας που ζωοποιεί το ανθρώπινο ζώο. Αυτοί είναι οι Κύριοι τις αιώνιας Πνευματικής Ζωής.....Στην αρχή* [στην Δεύτερη Φυλή] *μόνο μερικοί* [από τους Κυρίους] *εμφύσησαν την ουσία τους μέσα στους Μανούσια* [ανθρώπους] *και μερικοί διέμειναν στον άνθρωπο".*

Αυτό δείχνει ότι δεν έγιναν όλοι οι άνθρωποι ενσαρκώσεις των "θείων Επαναστατών", αλλά μόνο λίγοι. Στους υπόλοιπους η πέμπτη αρχή τους απλώς εμψυχώθηκε από το σπινθήρα που ρίχτηκε μέσα της, πράγμα που ευθύνεται για την μεγάλη διαφορά των νοητικών ικανοτήτων ανθρώπων και φυλών. Έτσι, μιλώντας αλληγορικά, αν οι "γιοι του Μαχάτ" δεν είχαν υπερπηδήσει τους ενδιάμεσους κόσμους στην παρόρμησή τους για νοητική ελευθερία, τότε ο ζωώδης άνθρωπος ποτέ δεν θα μπορούσε να ανυψωθεί απ' αυτήν την γη και να πετύχει τον έσχατο σκοπό του μέσω αυτό-προσπάθειας. Το κυκλικό προσκύνημα θα έπρεπε να εκτελείται μέσα απ' όλα τα πεδία ύπαρξης ημι-ασυνείδητα, αν όχι τελείως ασυνείδητα, όπως στην περίπτωση των ζώων. Ακριβώς εξαιτίας αυτής της επανάστασης της νοητικής ζωής ενάντια στην άκαμπτη αδράνεια του καθαρού πνεύματος, είμαστε αυτό που είμαστε: αυτοσυνείδητοι, σκεπτόμενοι άνθρωποι, με τις ικανότητες και τις ιδιότητες των θεών μέσα μας για το καλό όσο και για το κακό. Επομένως, οι ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ είναι οι σωτήρες μας. Ο φιλόσοφος ας συλλογιστεί βαθιά πάνω σ' αυτό και θα ξεκαθαρίσει περισσότερα από ένα μυστήρια. Μόνο με την ελκτική δύναμη των αντιθέτων αυτά τα δυο αντίθετα – Πνεύμα και Ύλη – μπορούν να παγιωθούν στην Γη και, λιωμένα στο πυρ της αυτοσυνείδητης εμπειρίας και του πόνου, να βρεθούν παντρεμένα στην Αιωνιότητα. Αυτό θα αποκαλύψει το νόημα πολλών μέχρι τώρα ακατανόητων αλληγοριών οι οποίες αποκαλούνταν ανόητα "παραμύθια" (βλέπε πιο κάτω).

Αποκαλύπτει κατ' αρχήν την δήλωση που γίνεται στον *Ποίμανδρο*, ότι ο "ουράνιος ΑΝΘΡΩΠΟΣ", ο "Γιος του Πατέρα", που μετείχε της φύσης και ουσίας των Επτά Αρχόντων, ή δημιουργών και Κυβερνητών του υλικού κόσμου, "εμφανίστηκε μέσω της Αρμονίας και διασπώντας (τους Επτά Κύκλους πυρός), έκανε να εκδηλωθεί η μετέπειτα γεννημένη Φύση". (Βλέπε *Ο Θείος Ποίμανδρος*, Βιβλ. Δεύτερο, στιχ. 22, μεταφρασμένο από τον δρ. Τζον Έβεραρντ, σελ. 10-11). Εξηγεί κάθε στίχο αυτής της ερμητικής διήγησης, καθώς επίσης και την ελληνική αλληγορία του Προμηθέα. Αλλά το πιο σημαντικό απ' όλα είναι ότι εξηγεί τις πολλές αλληγορικές αναφορές σχετικά με "Πολέμους στον Ουρανό", καθώς και εκείνη της Αποκάλυψης αναφορικά με το χριστιανικό δόγμα των *πεπτωκότων αγγέλων*. Εξηγεί την "επανάσταση" των μεγαλύτερων και ανώτερων Αγγέλων και το νόημα της πτώσης τους από τον Ουρανό στα βάθη της Κόλασης, δηλαδή της ΥΛΗΣ. Λύνει επίσης και το πρόσφατο μπέρδεμα των Ασσυριολόγων, οι οποίοι εκφράζουν την απορία τους μέσω του αείμνηστου Τζώρτζ Σμιθ.

"Η πρώτη ιδέα μου γι' αυτό το τμήμα" (της επανάστασης), λέει, "ήταν ότι ο πόλεμος με τις δυνάμεις του κακού προηγήθηκε της Δημιουργίας. Τώρα νομίζω ότι ακολουθούσε την αναφορά της Πτώσης". (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 92.) Σ' αυτό το έργο ο Τζώρτζ Σμιθ παρουσιάζει ένα χαρακτικό, από κάποιον βαβυλωνιακό κύλινδρο, του Ιερού Δένδρου, του Όφεως, του άνδρα και της γυναίκας. Το δένδρο έχει επτά κλαδιά: *τρία* από την πλευρά του αρσενικού, *τέσσερα* από την πλευρά του θηλυκού. Αυτά τα κλαδιά είναι τυπικά των επτά Ριζικών Φύλων στην *τρίτη* από τις οποίες, στο τέλος της, συνέβη ο διαχωρισμός των φύλων και η επονομαζόμενη ΠΤΩΣΗ σε γέννηση. Οι τρεις πρώτες Φυλές ήταν χωρίς φύλο, επομένως ερμαφρόδιτες· οι άλλες τέσσερις ήταν

αρσενικό και θηλυκό ξεχωριστά μεταξύ τους. "Ο δράκοντας", λέει ο Τζ. Σμιθ, "ο οποίος στην χαλδαϊκή διήγηση της Δημιουργίας οδηγεί τον άνθρωπο στην αμαρτία, είναι το πλάσμα της Τιαμάτ, της ζώσας αρχής της θάλασσας και του χάους....η οποία ήταν αντίθετη στις θεότητες κατά την δημιουργία του κόσμου" (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 91.) Αυτό είναι λάθος. Ο δράκοντας είναι η αρσενική αρχή, ή Φαλλός, προσωποιημένη ή μάλλον *ζωοποιημένη* και η Τιαμάτ, "η ενσωμάτωση του πνεύματος του χάους", του ωκεανού ή της Αβύσσου, είναι η θηλυκή αρχή που γοητεύει και ξελογιάζει, το πάντα ζωντανό ενεργό στοιχείο το οποίο ρίχνει ολόκληρο τον κόσμο σε αταξία, χάος και αμαρτία. Ο Όφις ξεγελάει την γυναίκα, αλλά η γυναίκα είναι αυτή που ξεγελάει τον άνδρα και οι δυο τους περιλαμβάνονται στην καρμική κατάρα, αν και μόνο σαν ένα φυσικό αποτέλεσμα μιας δημιουργημένης αιτίας. Ο Τζώρτζ Σμιθ λέει:

> Είναι φανερό ότι ο δράκοντας περιλαμβάνεται στην κατάρα για την Πτώση και ότι οι θεοί (οι Ελοΐμ, ζηλεύοντας όταν βλέπουν τον άνθρωπο του πηλού να γίνεται με την σειρά του Δημιουργός, όπως όλα τα ζώα) ρίχνουν στο κεφάλι της ανθρώπινης φυλής όλα τα κακά που προσβάλλουν την ανθρωπότητα. Η σοφία και η γνώση θα τον βλάψουν..... θα έχει οικογενειακές ταραχές....θα εξοργίσει τους θεούς, θα υποταχθεί στην τυραννία....θα απογοητευθεί από τις επιθυμίες του, θα προσφέρει ανώφελες προσευχές.....θα διαπράξει μελλοντικό αμάρτημα. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως και οι μετέπειτα γραμμές αναφέρονται σ' αυτά τα θέματα, αλλά και πάλι η διήγησή μας διακόπτεται και ξαναρχίζει μόνο στο σημείο όπου οι θεοί προετοιμάζονται για πόλεμο με τις δυνάμεις του κακού, οι οποίες οδηγούνται από την Τιαμάτ (την γυναίκα)...... (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 92.)

διήγηση αυτή παραλείφθηκε στο κείμενο της Γένεσης για μονοθεϊστικούς σκοπούς. Αλλά είναι λαθεμένη πολιτική – που οφείλεται αναμφίβολα στον φόβο και στον σεβασμό για την δογματική θρησκεία και τις προκαταλήψεις της – να επιδιώκουμε να αποκαταστήσουμε τα χαλδαϊκά αποσπάσματα μέσω της Γένεσης, ενώ αυτή η τελευταία – όντας πολύ πιο πρόσφατη από οποιοδήποτε απόσπασμα – είναι εκείνη που πρέπει να εξηγηθεί με την βοήθεια των πρώτων.

* * *

Η ΠΝΟΗ (*ανθρώπινη Μονάδα*) ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ, ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΕΔΩΣΑΝ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑ ΠΥΚΝΟ ΣΩΜΑ, Η ΓΗ ΤΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ΟΙ ΗΛΙΑΚΟΙ ΛΧΑ ΤΟ ΕΜΦΥΣΗΣΑΝ ΣΤΗΜ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ (*αστρική σκιά*). "ΤΗΣ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΝΤΙΑΝΙ. Η ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΦΟΡΕΑ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ (*Κάμα-Ρούπα*). "ΤΟΝ ΕΧΕΙ", ΕΙΠΕ Ο ΑΠΟΞΗΡΑΝΤΗΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ (*Σούτσι, το πυρ του πάθους και του ζωώδους ενστίκτου*). ΑΛΛΑ
ΠΝΟΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑΝ ΝΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ. "ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΗΣ ΤΟΝ ΔΩΣΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ. "ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΙΧΑ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. "Η ΜΟΡΦΗ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΤΑΝ ΑΝ ΤΗΣ ΕΔΙΝΑ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΟΥ", ΕΙΠΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ (*ηλιακό*) ΠΥΡ.....Ο (γεννημένος) ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΜΕΙΝΕ ΕΝΑΣ ΑΔΕΙΟΣ, ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΚΗ ΜΠΟΥΤΑ....ΕΤΣΙ ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΕΔΩΣΑΝ ΖΩΗ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ (*αργότερα*) ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ (*φυλή*).

Επειδή μια πλήρης εξήγηση βρίσκεται στην Στάντζα V, εδώ αρκούν μερικές μόνο παρατηρήσεις. Ο "Πατέρας" του αρχέγονου φυσικού ανθρώπου, ή του σώματός του, είναι η ζωτική ηλεκτρική αρχή που ενυπάρχει στον Ήλιο. Η Μητέρα του είναι η Σελήνη, εξαιτίας εκείνης της μυστηριώδους δύναμης στην Σελήνη η οποία έχει μια τόσο καθοριστική επίδραση πάνω στην ανθρώπινη κυοφορία και γέννηση την οποία ρυθμίζει, όπως έχει και πάνω στην ανάπτυξη των φυτών και των ζώων. Ο "Άνεμος" ή Αιθέρας – που στην προκειμένη περίπτωση αντιπροσωπεύει τον παράγοντα μεταβίβασης μέσω του οποίου αυτές οι επιρροές μεταφέρονται από τα δυο φωτεινά σώματα και διαχέονται πάνω στην Γη – αναφέρεται σαν η "τροφός", ενώ μόνο το "Πνευματικό Πυρ" κάνει τον άνθρωπο μια θεία και τέλεια οντότητα.

Τι είναι, λοιπόν, αυτό το "Πνευματικό Πυρ"; Στην αλχημεία είναι γενικά το ΥΔΡΟΓΟΝΟ, ενώ στην εσωτερική πραγματικότητα είναι η εκπόρευση ή η Ακτίνα που προβάλλει από το νοούμενο της, τον "Ντιάνι του πρώτου Στοιχείου". Το υδρογόνο είναι αέριο μόνο στο δικό μας γήινο πεδίο. Αλλά ακόμα και στην χημεία, το υδρογόνο "θα ήταν η μόνη υπαρκτή μορφή ύλης με την δική μας έννοια του όρου" (βλέπε η "Γένεση των Στοιχείων", του καθ. Ο. Κρουκς, Πρακτικά του Βασιλικού Ινστιτούτου, XII, 1889, σελ. 54) και μοιάζει πάρα πολύ με την *πρωθύλη*, που είναι ο δικός μας *λάγια*. Είναι ο πατέρας και ο γεννήτορας, θα λέγαμε, ή μάλλον ο *Ουπάντι* (βάση) και των δυο, του ΑΕΡΑ και του ΝΕΡΟΥ και είναι "πυρ, αέρας και νερό", στην πραγματικότητα: *ένα* κάτω από τρεις όψεις, εξ αυτού η χημική και αλχημιστική τριάδα. Στον κόσμο της εκδήλωσης ή ύλης είναι το αντικειμενικό σύμβολο και η υλική εκπόρευση από το υποκειμενικό και καθαρά πνευματικό Ον στην περιοχή των *νοουμένων*. Ο Τζέφρεϋ Χίγκινς θα μπορούσε να είχε συγκρίνει και ταυτίσει το Υδρογόνο με το ον, το "Ενα", των Ελλήνων. Γιατί, όπως παρατηρεί, το Υδρογόνο δεν είναι Νερό, αν και το γεννάει˙ το Υδρογόνο δεν είναι πυρ, αν και το εκδηλώνει ή το δημιουργεί, ούτε είναι Αέρας, αν και ο αέρας μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα προϊόν της ένωσης Νερού και Πυρός, αφού το Υδρογόνο βρίσκεται στο υδατώδες στοιχείο της ατμόσφαιρας. Είναι τρία σε ένα.

Αν μελετήσει κανείς την συγκριτική θεογονία, είναι εύκολο να ανακαλύψει ότι το μυστικό αυτών των "Πυρών" διδασκόταν στα Μυστήρια κάθε αρχαίου λαού και κυρίως στην Σαμοθράκη. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι Κάβειροι, οι πιο απόκρυφες απ' όλες τις αρχαίες θεότητες, θεούς και ανθρώπους, μεγάλες θεότητες και Τιτάνες, είναι ταυτόσημοι με τους Κουμαρά και Ρουντρά των οποίων ηγείται ο Καρτικέγια, που είναι επίσης ένας Κουμαρά. Αυτό είναι απόλυτα φανερό, ακόμα και εξωτερικά, και αυτές οι ινδουιστικές θεότητες, όπως και οι Κάβειροι, ήταν τα προσωποιημένα ιερά Πυρά των πιο απόκρυφων δυνάμεων της Φύσης. Οι διάφοροι κλάδοι της Άριας Φυλής, ο ασιατικός και ο ευρωπαϊκός, οι Ινδοί και οι Έλληνες, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να κρύψουν την αληθινή τους φύση, αν και όχι την σημασία τους. Όπως και στην περίπτωση των Κουμαρά έτσι και ο αριθμός των Καβείρων είναι αβέβαιος. Μερικοί λένε πως υπήρχαν μόνο τρεις τέσσερις, άλλοι λένε επτά. Οι Αξιόκερσος, Αξίερος, Αξιόκερσα και Κασμίλος μπορούν θαυμάσια να αντιπροσωπεύουν τα *alter egos* των τεσσάρων Κουμαρά, Σανάτ Κουμαρά, Σανάντα, Σανακά και Σανατάνα. Οι πρώτες θεότητες, των οποίων σεβαστός πατέρας ήταν ο Ήφαιστος, συγχέονται συχνά με τους Διόσκουρους, τους Κορύβαντες, τους Άνακτες κ.τ.λ. Ακριβώς όπως οι Κουμαρά, των οποίων σεβαστός πατέρας ήταν ο Μπράχμα – ή μάλλον η "Φλόγα της Οργής του" η οποία τον παρακίνησε να εκτελέσει την ένατη δημιουργία ή δημιουργία των Κουμαρά, που κατέληξε στο Ρουντρά ή Νιλαλοχίτα (Σίβα) και στους Κουμαρά – συγχέονται με τους Άσουρα, τους Ρουντρά και τους Πιτρί, για τον απλό λόγο ότι όλοι αυτοί ήταν ένα, δηλαδή συσχετιζόμενες Δυνάμεις και Πυρά. Δεν υπάρχει χώρος εδώ για να περιγράψουμε αυτά τα "πυρά" και την αληθινή τους σημασία, αν και θα προσπαθήσουμε να το κάνουμε σε κάποιον μελλοντικό τόμο αυτού του έργου. Στο μεταξύ μπορούμε να προσθέσουμε μερικές ακόμα επεξηγήσεις.

Όλα τα προηγούμενα είναι μυστήρια, η λύση των οποίων πρέπει να αφεθεί μάλλον στην προσωπική ενόραση του σπουδαστή, παρά να περιγραφεί. Αν θέλει κανείς να μάθει κάτι για το μυστικό των ΠΥΡΩΝ, ας στραφεί σε ορισμένα έργα των Αλχημιστών οι οποίοι συνδέουν πολύ σωστά το πυρ με κάθε στοιχείο, όπως και οι Αποκρυφιστές. Ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται ότι οι αρχαίοι θεωρούσαν πως η θρησκεία και οι φυσικές επιστήμες μαζί με την φιλοσοφία συνδέονταν στενά μεταξύ τους. Ο Ασκληπιός ήταν Γιος του Απόλλωνα: του Ηλίου ή ΠΥΡΟΣ της Ζωής, ταυτόχρονα *Ήλιος, Πύθιος* και θεός της μαντικής Σοφίας. Τόσο στις εξωτερικές θρησκείες όσο και στην εσωτερική φιλοσοφία, τα Στοιχεία – ειδικά πυρ, νερό και αέρας – θεωρούνται οι πρόγονοι των *πέντε φυσικών αισθήσεών* μας και επομένως συνδέονται άμεσα (με έναν απόκρυφο τρόπο) μαζί τους. Αυτές οι φυσικές αισθήσεις μετέχουν, επίσης, σε μια κατώτερη δημιουργία απ' αυτήν που στα *Πουρανά* ονομάζεται *Πρατισάγκρα*, ή Δευτερεύουσα δημιουργία. "Το ρευστό πυρ προέρχεται από το ομοιογενές πυρ", λέει ένα Απόκρυφο Αξίωμα.

"Ο Κύκλος είναι η ΣΚΕΨΗ· η διάμετρος (ή γραμμή) είναι η ΛΕΞΗ και η ένωσή τους είναι ΖΩΗ". Στην Καμπάλα, η Μπαθ-Κολ είναι η κόρη της θείας Φωνής ή πρωταρχικού φωτός, Σεκινά. Στα *Πουρανά* και στον ινδουιστικό εξωτερισμό η Βατς (Φωνή) είναι ο θηλυκός *Λόγος* του Μπράχμα, μια παραλλαγή της Άντιτι, αρχέγονο φως. Αν η Μπαθ-Κολ στον ιουδαϊκό μυστικισμό

είναι μια έναρθρη υπερφυσική φωνή από τον ουρανό, που αποκαλύπτει στον "εκλεκτό λαό" τις μυστικές παραδόσεις και τους νόμους της, αυτό συμβαίνει μόνο και μόνο γιατί η Βατς πριν από τον Ιουδαϊσμό, ονομαζόταν "Μητέρα των *Βέντα*" που εισήλθε μέσα στους Ρίσι και τους ενέπνευσε με τις αποκαλύψεις της. Ακριβώς όπως η Μπαθ-Κολ λέγεται ότι ενέπνευσε τους προφήτες του Ισραήλ και τους Ιουδαίους Αρχιερείς. Υπάρχουν και οι δύο μέχρι σήμερα στις αντίστοιχες ιερές συμβολολογίες τους, επειδή οι αρχαίοι συσχέτιζαν τον ήχο ή Ομιλία με τον Αιθέρα του Διαστήματος, του οποίου το χαρακτηριστικό είναι ο Ήχος. Επομένως Πυρ, Νερό και Αέρας είναι η αρχέγονη Κοσμική Τριάδα. "Εγώ είμαι η Σκέψη σου, ο θεός σου, πιο αρχαίος από την αρχή της υγρασίας, το *φως που ακτινοβολεί μέσα στο Σκοτάδι* [Χάος] και ο ακτινοβόλος *Λόγος* του θεού [Ήχος] είναι ο Γιος της θεότητας".[84]

Έτσι, πρέπει να μελετήσουμε καλά την "Πρωταρχική δημιουργία", πριν μπορέσουμε να κατανοήσουμε την Δευτερεύουσα. Η πρώτη Φυλή είχε μέσα της τρία βασικά στοιχεία, αλλά όχι πυρ· γιατί για τους Αρχαίους η εξέλιξη του ανθρώπου και η ανάπτυξη και βελτίωση των πνευματικών και φυσικών του αισθήσεων, ήταν κατώτερη από την εξέλιξη των βτ·ιχείων στο Κοσμικό πεδίο αυτή της Γης. Τα πάντα προβάλλουν από το *Πραμπαβαπγιάγια*, την εξέλιξη της δημιουργικής και νοήμονος αρχής στους θεούς, ακόμα και η ίδια η ονομαζόμενη δημιουργική θεότητα. Αυτό κατανοείται από το ονόματα και τις επωνυμίες που δίνονται στον Βίσνου στα εξωτερικά κείμενα. Όπως και ο *Πρωτολόγος* (ο ορφικός), έτσι αυτός ονομάζεται *Πουρβατζά,* "προγενετικός" και στην συνέχεια τα άλλα ονόματα με την καθοδική σειρά τους τον συνδέουν όλο και περισσότερο με την ύλη.

ακόλουθη σειρά, σε παράλληλες γραμμές, μπορεί να βρεθεί στην εξέλιξη των στοιχείων και των Αισθήσεων, ή ανάμεσα στον Κοσμικό γήινο "ΑΝΘΡΩΠΟ" ή "Πνεύμα" και στον θνητό φυσικό άνθρωπο:

1. Αιθέρας	Ακοή	Ήχος
2. Αέρας	Αφή	Ήχος και Αφή
3. Πυρ ή Φως	Όραση	Ήχος, Αφή και Χρώμα
4. Νερό	Γεύση	Ήχος, Αφή, Χρώμα και Γεύση.
5. Γη	Όσφρηση	Ήχος, Αφή, Χρώμα, Γεύση & Όσφρηση

Όπως φαίνεται, κάθε Στοιχείο προσθέτει στα δικά του χαρακτηριστικά εκείνα του προηγουμένου του, όπως κάθε Ριζική Φυλή προσθέτει την χαρακτηριστική αίσθηση της προηγούμενης Φυλής. Το ίδιο ισχύει και στην επταπλή δημιουργία του ανθρώπου ο οποίος αναπτύσσεται βαθμιαία σε επτά στάδια και βάσει των ίδιων αρχών, όπως θα δείξουμε στην συνέχεια.

Έτσι, ενώ οι θεοί ή Ντιάνι-Τσόχαν (Ντέβα) προβάλλουν από την Πρώτη Αιτία – η οποία δεν είναι το *Παραμπράχμαν*, γιατί αυτό το τελευταίο είναι η ΠΑΝ-ΑΙΤΙΑ και δεν μπορεί να αναφερθεί σαν " *Πρώτη Αιτία*" – η οποία Πρώτη Αιτία στα μπραχμανικά βιβλία αναφέρεται σαν Τζαγκάντ Γιονί, "η μήτρα του κόσμου", η ανθρωπότητα προβάλλει στον Κόσμο από αυτούς τους ενεργούς πράκτορες. Αλλά κατά την διάρκεια της πρώτης και δεύτερης φυλής οι άνθρωποι δεν ήταν φυσικά όντα, αλλά απλώς τα βασικά στοιχεία των μελλοντικών ανθρώπων: Μπούτα, που πρόβαλαν από τον Μπουτάντι, "αρχή" ή "αρχικό σημείο απ' όπου ξεπήδησαν τα Στοιχεία". Επομένως προβάλλουν μαζί με όλα τα υπόλοιπα από το *Πραμπαβαπγιάγια*, "το μέρος όπου είναι η προέλευση και στο οποίο διαλύονται όλα τα πράγματα", όπως εξηγείται από τον σχολιαστή. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, υποσημείωση του Φιτζέντουαρντ Χωλ, Τομ. Ι, σελ. 21.) Απ' όπου επίσης και οι φυσικές αισθήσεις μας, καθώς και η ίδια η ανώτερη "δημιουργημένη" θεότητα στην

Ποίμανδρος, Ι, 6- ή ΙΙ, 8. Οι αντίπαλοι του ινδουισμού μπορούν να αποκαλέσουν τα παραπάνω πανθεϊσμό, πολυθεϊσμό ή όπως αλλιώς θέλουν. Αν η επιστήμη δεν τυφλώνεται ολότελα από την προκατάληψη, θα δει σ' αυτήν την αναφορά μια βαθιά γνώση της φυσικής Επιστήμης και της Φυσικής καθώς επίσης της Μεταφυσικής και της Ψυχολογίας. Αλλά για να το ανακαλύψει αυτό, πρέπει κανείς να μελετήσει τις προσωποποιήσεις και έπειτα να τις μετατρέψει σε χημικά άτομα. Τότε θα φανεί ότι ικανοποιεί τόσο την φυσική, όσο και την καθαρά υλιστική Επιστήμη, καθώς επίσης κι εκείνους που βλέπουν στην εξέλιξη το έργο της "Μεγάλης Άγνωστης Αίτιας" στις φαινομενικές και απατηλές όψεις της.

φιλοσοφία μας. Αφού είναι ένα με το Σύμπαν, είτε τον αποκαλέσουμε Μπράχμα, Ισβαρά ή Πούρουσα, αυτός είναι μια εκδηλωμένη θεότητα, επομένως δημιουργημένη ή περιορισμένη και εξαρτημένη. Ακόμα και οι εξωτερικές διδασκαλίες το αποδεικνύουν.

Όταν ονομαστεί αδιάγνωστο, το αιώνιο Μπράχμαν (ουδέτερο ή αφηρημένο), ο Πουνταρικάκσα,[85] η "υπέρτατη και άφθαρτη δόξα", από την στιγμή που αντί για *Σανταΐκα-Ρουπά,* "αμετάβλητη" ή "αμετακίνητη" Φύση, αυτός αποκαλείται *Εκανέκα-Ρουπά*, "ταυτόχρονα απλός και πολλαπλός", τότε αυτός – η αιτία – αναμειγνύεται με τα ίδια τα αποτελέσματα του και τα ονόματά του, αν τοποθετηθούν με εσωτερική σειρά, δίνουν την ακόλουθη κατερχόμενη κλίμακα (βλέπε, Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. Ι, σελ. 2-3):

1. Μαχαπουρούσα ή Παραμάτμαν	Υπέρτατο Πνεύμα.
2. Ατμάν ή Πουρβατζά (Πρωτολόγος)	Το Ζων Πνεύμα της Φύσης.
3. Ιντριγιάτμαν ή Χρισικέσα	Πνευματική ή νοητική ψυχή (Ένα με τις αισθήσεις).
5. Μπουτάτμαν	Η ζώσα ή Ζωτική Ψυχή.
6. Κσετραγκνιά	Ενσώματη ψυχή ή το Σύμπαν του Πνεύματος και της Ύλης.
7. Μπραντινταρσάνα	Λαθεμένη αντίληψη - Υλικό Σύμπαν.

Το τελευταίο όνομα σημαίνει κάτι που γίνεται αντιληπτό ή κατανοητό, εξαιτίας λαθεμένης και πλανερής αντίληψης, σαν μια υλική μορφή. Αλλά στην πραγματικότητα μόνο *Μαγιά*, πλάνη, όπως όλα στο δικό μας φυσικό σύμπαν.

εξέλιξη των Ντιάνι-τσοχανικών Ουσιών λαμβάνει χώρα σε ακριβή αναλογία με τις ιδιότητες ΤΗΣ τόσο στον πνευματικό όσο και στον υλικό κόσμο, όπου τα χαρακτηριστικά τους αντανακλώνται με την σειρά τους στον Άνθρωπο, συλλογικά και σε καθεμιά από τις αρχές του, καθεμιά από τις οποίες περιέχει μέσα της, με την ίδια διαδοχική σειρά, ένα τμήμα των διαφόρων "πυρών" των στοιχείων τους.

Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, σελ. 21. ["*Πουνταρικάκσα*, έχοντας μάτια σαν λωτό, ή που διαπερνούν την καρδιά ή Πουνταρίκα, εξηγείται σαν υπέρτατη δόξα και *άκσα*, ακατάστρεφτος. Η πρώτη είναι η πιο συνήθης αρχική ρίζα". *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. Ι. σελ. 2.]

ΣΤΑΝΤΖΑ V
ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΦΥΛΗΣ

Οι Γιοι του Γιόγκα. (19) Η Ασεξουσλική Δεύτερη Φυλή. (20) Οι Γιοι των Γιων του Λυκόφωτος. (21) Η "Σκιά", ή ο Αστρικός Άνθρωπος, αποσύρεται προς τα μέσα και ο άνθρωπος αναπτύσσει ένα φυσικό σώμα.

Η ΠΡΩΤΗ (Φυλή) ΗΤΑΝ 01 ΓΙΟΙ ΙΟΥ ΓΙΟΓΚΑ. ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥΣ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Στο τελευταίο Σχόλιο η πρόταση αυτή μεταφράζεται:

"Οι Γιοι του Ήλιου και της Σελήνης, θρέμμα του αιθέρα [ή του ανέμου] (α)...

Αυτοί ήταν οι σκιές των σκιών των Κυρίων (β). Αυτές [οι σκιές] διερύνθηκαν. *Τα Πνεύματα της Γης τις έντυσαν οι ηλιακοί Λχα τις ζέσταναν* [δηλ. διατήρησαν το ζωτικό πυρ στις γεννημένες φυσικές μορφές]. *Οι Πνοές είχαν ζωή, αλλά δεν είχαν κατανόηση. Δεν είχαν ούτε πυρ ούτε νερό δικό τους* (γ)".

Θυμηθείτε σε σχέση μ' αυτό τον *Σμαράγδινο Πίνακα* του Ερμή, το εσωτερικό νόημα του οποίου έχει επτά κλειδιά. Το αστρολογικό είναι καλά γνωστό στους σπουδαστές, τώρα μπορεί να δοθεί το ανθρωπολογικό. Το "Ένα πράγμα" για το οποίο μιλάει, είναι ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Αναφέρεται: "Πατέρας ΕΚΕΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ είναι ο Ήλιος, Μητέρα του είναι η Σελήνη, ο Άνεμος το μεταφέρει στο στήθος του και η τροφός του είναι η Πνευματική Γη". Στην απόκρυφη απόδοση του ίδιου αποσπάσματος προστίθεται: "και το *Πνευματικό* Πυρ είναι ο δάσκαλός του (Γκουρού)".

Αυτό το πυρ είναι ο ανώτερος Εαυτός, το Πνευματικό Εγώ, ή εκείνο που επανενσαρκώνεται αιώνια κάτω από την επίδραση των κατώτερων προσωπικών Εαυτών, αλλάζοντας με κάθε επαναγέννηση, γεμάτο από *Τάνχα* ή επιθυμία για ζωή. Είναι ένας παράξενος νόμος της Φύσης το γεγονός ότι σ' αυτό το πεδίο η ανώτερη (Πνευματική) Φύση θα πρέπει να συνδέεται, κατά κάποιο τρόπο, με την κατώτερη. Αν το Εγώ δεν καταφύγει στο Άτμαν, στο ΠΑΝ-ΠΝΕΥΜΑ, και δεν αναμειχθεί ολότελα με την ουσία του, το προσωπικό Εγώ μπορεί να το βασανίζει μέχρι τέλους. Αυτό δεν μπορεί να κατανοηθεί απόλυτα, παρά μόνο όταν ο σπουδαστής εξοικειωθεί με το μυστήριο της εξέλιξης που προχωράει σε τριπλή γραμμή: πνευματική, ψυχική και φυσική.

Εκείνο το οποίο ωθεί προς τα εμπρός και επισπεύδει την εξέλιξη, δηλ. προωθεί την εμφάνιση και την ανάπτυξη του Ανθρώπου προς την τελείωση, είναι (α) η ΜΟΝΑΔΑ ή αυτό που δρα ασυνείδητα μέσω μιας έμφυτης δύναμης και (β) το κατώτερο αστρικό σώμα ή ο *προσωπικός* ΕΑΥΤΟΣ. Η πρώτη, είτε είναι φυλακισμένη σε ένα φυτικό ή ζωικό σώμα, είναι προικισμένη με δύναμη και είναι αυτή η δύναμη. Εξαιτίας της ταυτότητάς της με την ΠΑΝ-ΔΥΝΑΜΗ, η οποία όπως ειπώθηκε είναι έμφυτη στην Μονάδα, είναι παντοδύναμη στο *Άρουπα* ή άμορφο πεδίο. Στο δικό μας πεδίο, επειδή οι αισθήσεις της είναι υπερβολικά αγνές, παραμένει παντοδύναμη, αλλά ατομικά γίνεται αδρανής: π.χ. οι ακτίνες του Ήλιου που συμβάλλουν στην ανάπτυξη των φυτών, δεν επιλέγουν να φωτίσουν αυτό ή εκείνο το φυτό. Ξεριζώστε το φυτό και μεταφέρετε το σε ένα σημείο του εδάφους όπου οι ηλιακές ακτίνες να μην μπορούν να το φτάσουν και αυτές δεν πρόκειται να το ακολουθήσουν. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Ατμάν: αν ο ανώτερος Εαυτός ή ΕΓΩ δεν στραφεί προς τον ήλιο του – την Μονάδα – το κατώτερο Εγώ ή *προσωπικός* Εαυτός θα έχει το πάνω χέρι σε κάθε περίπτωση. Γιατί αυτό ακριβώς το Εγώ, με την μανιασμένη εγωιστικότητα και την ζωώδικη επιθυμία να ζήσει μια άλογη ζωή (*Τάνχα*), είναι "ο κατασκευαστής του ναού" όπως το ονομάζει ο Βούδας στο *Νταμμαπάντα* (153 και 154). Εξ αυτού και η έκφραση "Τα Πνεύματα της Γης έντυσαν τις σκιές και τις διεύρυναν". Σ' αυτά τα "Πνεύματα" ανήκουν προσωρινά οι ανθρώπινοι αστρικοί εαυτοί και αυτά είναι που δίνουν ή δομούν τον φυσικό ναό του ανθρώπου για να διαμείνει σ' αυτόν η Μονάδα και η συνειδητή αρχή της, το *Μάνας*. Αλλά οι "ηλιακοί" *Λχα,* Πνεύματα, ζεσταίνουν τις σκιές. Αυτό είναι αληθινό τόσο φυσικά, όσο και κυριολεκτικά.

Μεταφυσικά, ή στο ψυχικό και πνευματικό πεδίο, είναι επίσης αλήθεια ότι μόνο ο Ατμάν *θερμαίνει* τον εσωτερικό άνθρωπο, δηλ. τον φωτίζει με την ακτίνα της θείας ζωής και μόνον αυτός μπορεί να μεταβιβάσει στον εσωτερικό άνθρωπο, ή στο επανενσαρκούμενο Εγώ, την αθανασία του. Έτσι, όπως θα δούμε, για τις πρώτες τρεις και μισή Ριζικές Φυλές μέχρι το μεσαίο σημείο ή σημείο καμπής, οι αστρικές σκιές των "προγεννητόρων", οι σεληνιακοί Πιτρί, είναι εκείνοι που αποτελούν τις μορφοποιητικές δυνάμεις στις Φυλές και οι οποίοι δομούν και ωθούν βαθμιαία την εξέλιξη της φυσικής μορφής προς την τελείωση και αυτό με το κόστος μιας ανάλογης απώλειας της πνευματικότητας. Από το σημείο καμπής και έπειτα, εκείνο που βασιλεύει πάνω στο ζωικό Εγώ και που το κυβερνάει κάθε φορά που δεν καταβάλλεται απ' αυτό, είναι το Ανώτερο Εγώ, ή ενσαρκωνόμενη αρχή, ο Νους. Με λίγα λόγια, η Πνευματικότητα βρίσκεται στο ανερχόμενο τόξο της και το ζώώδικο ή φυσικό εμποδίζει την σταθερή πορεία της πάνω στην ατραπό της εξέλιξης μόνο όταν η εγωιστικότητα της *προσωπικότητας* έχει επηρεάσει τόσο έντονα τον αληθινό *εσωτερικό* άνθρωπο με το θανατηφόρο δηλητήριό της, ώστε η ανοδική έλξη να χάσει όλη της την δύναμη πάνω στον σκεπτόμενο λογικό άνθρωπο. Πράγματι, η διαστροφή και η αδυναμία είναι μια *διαστρεβλωμένη, αφύσικη* εκδήλωση σ' αυτήν την περίοδο της ανθρώπινης εξέλιξης. Έτσι τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι. Το γεγονός ότι η ανθρωπότητα ποτέ δεν ήταν πιο εγωιστική και διεφθαρμένη απ' ό,τι είναι τώρα, που πολιτισμένα έθνη κατάφεραν να κάνουν τον εγωισμό εθνικό χαρακτηριστικό και την διαφθορά τέχνη, είναι μια πρόσθετη απόδειξη της ασυνήθιστης φύσης του φαινομένου.

Ολόκληρο το σχήμα υπάρχει στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών* ακόμα και στο *Ζοχάρ*, αν κατανοεί κανείς την σημασία των αποκαλυπτικών υπαινιγμών. Πρώτα έρχεται το Αίν-Σοφ, το "Κρυμμένο του Κρυμμένου"· έπειτα το Σημείο, η Σεφιρά και οι μετέπειτα Σεφιρόθ, ύστερα ο *Ατσιλατικός* Κόσμος, ένας *Κόσμος Εκπορεύσεων* που δίνει γέννηση σε άλλους τρεις κόσμους: ο πρώτος (ο *Μπριατικός* Κόσμος ή *Κόσμος της Δημιουργίας*) ονομαζόταν Θρόνος, η κατοικία των αγνών Πνευμάτων. Ο δεύτερος, ο *Κόσμος του Σχηματισμού*, ή *Γιετσιρατικός*, η διαμονή των Αγγέλων οι οποίοι πρόβαλαν τον Τρίτο, ή *Κόσμο της Δράσης*, τον *Ασιατικό* Κόσμο που είναι η Γη ή Κόσμος *μας*. Ωστόσο λέγεται ότι αυτός ο κόσμος ονομάζεται επίσης *Ολάμ α-Κλιπόθ* και – περιέχοντας τις (έξι άλλες) Σφαίρες, גלגלים *Γκαλγκαλίμ* και την ύλη – είναι η διαμονή του "Πρίγκηπα του Σκότους". Αυτά αναφέρθηκαν όσο πιο καθαρά γίνεται. Γιατί ο *Μέτατρον*, ο Άγγελος του δεύτερου ή *Μπριατικού* Κόσμου, σημαίνει Αγγελιαφόρος, *άγγελος* αποκαλούμενος μεγάλος Δάσκαλος και κάτω απ' αυτόν είναι οι Άγγελοι του Τρίτου Κόσμου ή *Γιετσιρατικού*, των οποίων οι δέκα και επτά τάξεις είναι οι *Σεφιρόθ,*[86] για τις οποίες λέγεται ότι "κατοικούν και ζωοποιούν αυτό τον κόσμο σαν Ουσιαστικές *Οντότητες* και *Διάνοιες* που τα αντίστοιχα και τα αντίθετα τους κατοικούν στον τρίτο ή *Ασιατικό* Κόσμο". Αυτά τα "Αντίθετα" ονομάζονται "Κελύφη", קליפות *Κλιπόθ*, ή δαίμονες,[87] που διαμένουν στις επτά κατοικίες τις ονομαζόμενες *Σεβά Χεκαλόθ*, οι οποίες είναι απλώς οι επτά ζώνες της σφαίρας μας. Ο πρίγκηπάς τους στην Καμπάλα ονομάζεται Σαμαήλ, ο Άγγελος του θανάτου, που είναι επίσης ο πλανευτής όφις Σατάν. Αλλά ο Σατάν είναι επίσης ο Λούσιφερ, ο λαμπρός άγγελος του Φωτός, *ο φορέας Φωτός* και *Ζωής*, η "Ψυχή" αποξενωμένη από τους *Αγίους*, τους άλλους αγγέλους και για μια περίοδο *προσδοκούσα* τον χρόνο, όταν αυτοί θα έχουν κατέβει στην Γη για να ενσαρκωθούν με την σειρά τους.

"Οι Ψυχές [Μονάδες] είναι προϋπάρχουσες στον κόσμο των Εκπορεύσεων" (*Σοφία Σολομώντα*, VIII, 20) και το *Ζοχάρ* διδάσκει ότι στην "Ψυχή" βρίσκεται ο αληθινός άνθρωπος, δηλ. το Εγώ και το συνειδητό ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ: το *Μάνας*.

"Κατεβαίνουν από τον αγνό αέρα για να αλυσοδεθούν σε *σώματα*", λέει ο Ιώσηπος, επαναλαμβάνοντας την πίστη των Εσσαίων (*Ιστορία του Ιουδαϊκού Πολέμου*, Βιβλ. Δεύτερο, VIII). "Ο αέρας είναι γεμάτος Ψυχές", δηλώνει ο Φίλωνας ο Ιουδαίος, "*κατεβαίνουν για να δεθούν σε θνητά*

---

[86] Συμβολίζεται στο Πυθαγόρειο Τρίγωνο· δέκα τελείες μέσα σ' αυτό και τα επτά σημεία του Τριγώνου και του Κύβου. Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα XIV, "θεοί, Μονάδες και Άτομα".

[87] Εξ αυτού το καμπαλιστικό όνομο *Κελύφη* που δίνεται στην αστρική μορφή, το σώμα που ονομάζεται *Κάμα-Ρουπά*, το οποίο αφήνουν πίσω οι ανώτεροι άγγελοι με το σχήμα του ανώτερου *Μάνας*, όταν το τελευταίο φεύγει για το Ντεβατσάν εγκαταλείποντας το υπόλειμμά του.

σώματα, επειδή έχουν την επιθυμία να ζήσουν σ' αυτά".[88] Γιατί μέσω της ανθρώπινης μορφής και μέσα σ' αυτήν θα γίνουν όντα *που προοδεύουν*, ενώ η φύση του αγγέλου είναι καθαρά *αμετάβατη*. Επομένως ο άνθρωπος έχει μέσα του την δυνατότητα να υπερβεί τις ιδιότητες των Αγγέλων. Γι' αυτό οι μυημένοι στην Ινδία λένε ότι ο μπραχμάνος, ο διπλογεννημένος, είναι αυτός που κυβερνάει τους θεούς ή Ντέβα και ο Παύλος το επαναλαμβάνει στην προς Κορινθίους Α', Ζ, 3: "Δεν γνωρίζετε ότι εμείς [οι μυημένοι] θα κρίνουμε τους αγγέλους;"

Τέλος, σε κάθε αρχαίο κείμενο και Κοσμογονία εμφανίζεται ότι ο άνθρωπος αναπτύχθηκε αρχικά σαν μια *φωτεινή ασώματη μορφή*, πάνω στην οποία δομήθηκε – όπως ο λιωμένος χαλκός πάνω στο πύλινο καλούπι του γλύπτη – ο φυσικός σκελετός του σώματος του μέσω των κατώτερων και από τις κατώτερες μορφές και τύπους της ζωικής γήινης ζωής. "Η Ψυχή και η *μορφή* όταν κατέρχονται στην Γη προσλαμβάνουν ένα γήινο ένδυμα", λέει το *Ζοχάρ*. Το πρωτοπλασματικό του σώμα δεν σχηματίστηκε από εκείνη την ύλη απ' την οποία φτιάχτηκαν οι θνητοί σκελετοί μας.

> Όταν ο Αδάμ διέμενε στον κήπο της Εδέμ, ήταν ντυμένος με το ουράνιο ένδυμα που είναι το ένδυμα του ουράνιου φωτός.... *φως εκείνου του φωτός που χρησιμοποιόταν στον κήπο της Εδέμ*. Ο άνθρωπος [ο Ουράνιος Αδάμ] *δημιουργήθηκε* από τις δέκα Σεφιρόθ του γιετσιρατικού Κόσμου και με την δική τους *κοινή δύναμη* οι επτά Άγγελοι ενός ακόμα κατώτερου κόσμου γέννησαν το Γήινο Αδάμ. Πρώτα έπεσε ο Σσμαήλ και ύστερα *ξεγελώντας* (;) τον άνθρωπο, προκάλεσε και την δική του πτώση. (*Ζοχάρ*, ΙΙ, 229b, έκδοση Μπρόντυ.)

Η φράση: "Αυτοί ήταν οι σκιές των σκιών του Κυρίων", δηλαδή οι προγεννήτορες δημιούργησαν τον άνθρωπο από τα δικά τους αστρικά σώματα, εξηγεί μια παγκόσμια πίστη. Οι Ντέβα στην Ανατολή θεωρούνται ότι δεν έχουν δικές τους σκιές. "Οι Ντέβα δεν ρίχνουν σκιές" κι αυτό είναι το ασφαλές σημάδι ενός *καλού άγιου Πνεύματος*.

Γιατί αυτοί δεν είχαν "δικό τους πυρ ή νερό";[89] Επειδή: Ό,τι είναι το Υδρογόνο για τα στοιχεία και τα αέρια του αντικειμενικού πεδίου το ίδιο είναι και το νοούμενό του στον κόσμο των νοητικών ή υποκειμενικών φαινομένων, αφού η τριαδική κρυμμένη φύση του καθρεφτίζεται στις τρεις ενεργές εκπορεύσεις του από τις τρεις ανώτερες αρχές στον άνθρωπο: δηλαδή "Πνεύμα, Ψυχή και Νους", ή *Ατμάν, Μπούντι* και *Μάνας*. Αυτή είναι η πνευματική, αλλά και η υλική ανθρώπινη βάση. Ο στοιχειώδης άνθρωπος αφού τραφεί από τον "αέρα" ή τον "άνεμο", γίνεται αργότερα τέλειος όταν με την ανάπτυξη του "Πνευματικού πυρός", το νοούμενο των "Τριών στο Ένα" μέσα στον Εαυτό του, αποκτάει – από τον εσωτερικό του Εαυτό ή Καθοδηγητή – την Σοφία της Αυτο-Συνείδησης την οποία δεν κατέχει στην αρχή. Έτσι, εδώ το θείο Πνεύμα συμβολίζεται ξανά από τον Ήλιο ή Πυρ, η θεία Ψυχή από το Νερό και την Σελήνη όπου και τα δυο αντιπροσωπεύουν τον Πατέρα και την Μητέρα του Πνεύματος, ενώ η ανθρώπινη Ψυχή, ή Νους, συμβολίζεται από τον Άνεμο ή Αέρα, γιατί Πνεύμα σημαίνει "πνοή".

Περί γιγάντων, παρ. 2, *Περί ονείρων*. Ι, παρ. 22, που δείχνει ότι οι Εσσαίοι πίστευαν στην επαναγέννηση και στις πολλές επανενσαρκώσεις πάνω στην Γη, όπως πίστευε και ο ίδιος ο Ιησούς, ένα γεγονός που μπορούμε να το αποδείξουμε και βάσει της Καινής Διαθήκης.

Επιβεβαιώνεται, όμως, όπως δείξαμε, από τον εσωτερισμό της Γένεσης. Σ' αυτήν όχι μόνο στα ζώα δημιουργήθηκαν μετά τον "Αδάμ της Σκόνης", αλλά και η βλάστηση εμφανίζεται στην γη πριν "δημιουργηθούν οι ουρανοί και η γη". "Κάθε φυτό του αγρού πριν απ' αυτήν [την ημέρα που έγινε ο ουρανός και η γη, Β', 4] υπήρχε στη γη" (Β', 5). Αν, λοιπόν, δεν γίνει αποδεκτή η Απόκρυφη ερμηνεία -η οποία δείχνει ότι σ' αυτόν τον 4ο Γύρο η Σφαίρα ήταν καλυμμένη με βλάστηση και η πρώτη (*αστρική*) ανθρωπότητα δημιουργήθηκε πριν μπορέσει τίποτε να εμφανιστεί και να αναπτυχθεί, τότε τι μπορεί να σημαίνει το νεκρό γράμμα; Απλώς ότι τα φυτά υπήρχαν στην γη της Σφαίρας πριν δημιουργηθεί η Σφαίρα; Και όμως το νόημα του στίχου 6 είναι αρκετά σαφές, όπου αναφέρεται ότι "σηκώθηκε μια ομίχλη από την γη" και μούσκεψε ολόκληρη την επιφάνεια της γης πριν βρέξει και κάνει τα δένδρα κ.τ.λ. να αναπτυχθούν. Δείχνει επίσης σε ποια γεωλογική περίοδο συνέβη και ακόμα τι εννοείται με την έκφραση "Ουρανός και Γη". Εννοείται το στερέωμα και η ξερή επιστρωμένη γη, χωρισμένη και απαλλαγμένη από τους ατμούς και τις εξατμίσεις της. Ακόμα, ο σπουδαστής πρέπει να μην ξεχνάει ότι, όπως ο Αδάμ-Κάδμος, "το αρσενικό και θηλυκό ον" της Γένεσης Α', δεν είναι ένα φυσικό ανθρώπινο ον, αλλά το πλήθος των Ελοΐμ, μεταξύ των οποίων ήταν και ο ίδιος ο Ιεχωβά. Έτσι και τα ζώα που αναφέρονται σ' αυτό το κεφάλαιο σαν "δημιουργημένα" πριν από τον άνθρωπο κατά το νεκρό γράμμα του κειμένου, δεν ήταν τα ζώα, αλλά τα σημεία του Ζωδιακού και άλλα αστρικά σώματα.

Γι' αυτό στον *Σμαράγδινο Πίνακα*, παραμορφωμένο από χριστιανικά , χέρια, διαβάζουμε:

"Το Ανώτερο συμφωνεί με το Κατώτερο και το Κατώτερο με το Ανώτερο, με αποτέλεσμα εκείνο το ένα θαυμαστό Έργο", που είναι ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Γιατί το μυστικό έργο του Χιράμ ή Βασιλιά Hiram στην Καμπάλα, "ένα στην Ουσία, αλλά τρία στην ' Όψη", είναι το Συμπαντικό Μέσον ή *Φιλοσοφική Λίθος*. Η αποκορύφωση του Μυστικού Έργου είναι ο Πνευματικός Τέλειος Άνθρωπος στο ένα άκρο. Η ένωση των τριών στοιχείων είναι ο Απόκρυφος Διαλύτης στην "Ψυχή του Κόσμου", η *Κοσμική* Ψυχή ή Αστρικό Φως, στο άλλο άκρο, και στο υλικό πεδίο είναι το *Υδρογόνο* στην σχέση του με τα άλλα αέρια. Το *ον*, πράγματι, το ΕΝΑ "το οποίο κανένας δεν το έχει δει εκτός από τον Υιό". Η φράση αυτή αναφέρεται τόσο στον μεταφυσικό όσο και στον φυσικό Κόσμο και στον πνευματικό και υλικό Άνθρωπο. Γιατί πώς μπορεί αυτός ο τελευταίος να κατανοήσει Το ον, τον "Έναν Πατέρα", αν το *Μάνας* του, ο "Υιός", δεν γίνει (σαν) "Ένα με τον Πατέρα" και μέσω αυτής της απορρόφησης δεν δεχτεί την φώτιση από τον "θείο καθοδηγητή", Γκουρού, Ατμάν-Μπούντι;

"Αν θέλεις να κατανοήσεις την ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΑ [επονομαζόμενη "Δημιουργία"], ω Λανού, *θα πρέπει πρώτα να μελετήσεις την σχέση της με την ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ*" (Σχόλιο, *Βιβλίο των Ντζιάν*, III, 19).

Η πρώτη Φυλή είχε τρία στοιχεία αλλά όχι *ζων* Πυρ. Γιατί; Επειδή:

"Λέμε *τέσσερα* στοιχεία, Γιε μου, αλλά θα έπρεπε να λέμε τρία", αναφέρει ο Ερμής ο Τρισμέγιστος. "Στον Πρωταρχικό Κύκλο" (δημιουργία) εκείνο που σημειώνεται [{}] σημαίνει "Ρίζα", όπως επίσης και στον Δευτερεύοντα.

Έτσι στην Αλχημεία ή Δυτικό Ερμητισμό (μια παραλλαγή του Ανατολικού Εσωτερισμού) βρίσκουμε:

X		X
Θείο	Φλόγα	Πνεύμα
Υδράργυρος	Φύση	Νερό
Άλας	Μήτηρ	Αίμα

Και αυτά τα τρία είναι όλα τους τετραπλότητες που ολοκληρώνονται από την Ρίζα τους, το Πυρ. Το Πνεύμα, πέρα από την εκδηλωμένη Φύση, είναι η πύρινη ΠΝΟΗ στην απόλυτη Ενότητά της. Στο εκδηλωμένο Σύμπαν είναι ο Κεντρικός Πνευματικός Ήλιος, το ηλεκτρικό Πυρ όλης της Ζωής. Στο Σύστημά μας είναι ο ορατός Ήλιος, το Πνεύμα της Φύσης, ο γήινος θεός. Και μέσα, πάνω και γύρω από την Γη, το πύρινο Πνεύμα επ' αυτής: *αέρας*, ρευστό πυρ˙ *νερό*, υγρό πυρ˙ *Γη*, στερεό πυρ. Τα πάντα είναι πυρ, *ignis*, στην έσχατη σύστασή του, ή 1 του οποίου η ρίζα είναι 0 (*μηδέν*) κατά την αντίληψή μας˙ το Παν στην φύση και ο νους της. Η *Προ-Μήτωρ* είναι θείο πυρ. Είναι ο Δημιουργός, ο Καταστροφέας, ο Συντηρητής. Τα αρχικά ονόματα των θεών συνδέονταν όλα με το πυρ, από τον Άριο ΑΓΚΝΙ (AGNI), μέχρι τον ιουδαϊκό θεό που είναι "πυρ αναλίσκον". Σε διάφορες διαλέκτους της Ινδίας ο θεός ονομάζεται *Εασόορ*, *Εσάρ*, *Ισβάρ* και *Ισβαρά*, στα σανσκριτικά Κύριος, από την ρίζα *Ίσα* . Αλλά αυτό είναι το πρωταρχικό όνομα του Σίβα, του Καταστροφέα· και οι τρεις κυριότεροι βεντικοί θεοί είναι Αγκνί (*ίγκνις*), Βαγιού και Σούργια, Πυρ, Αέρας και Ήλιος, τρεις απόκρυφοι βαθμοί πυρός. Στα εβραϊκά η λέξη **אזא** (*αζά*), σημαίνει φωτίζω και η **אשא** (*εσσά*) σημαίνει πυρ. Στον Αποκρυφισμό η έκφραση "ανάβω ένα πυρ" είναι συνώνυμο με το επικαλούμαι μια από τις τρεις μεγάλες πύρινες δυνάμεις, ή "καλώ τον Θεό". Στα σανσκριτικά *Ους* σημαίνει πυρ ή θερμότητα· και η αιγυπτιακή λέξη Όσιρις (όπως δείχνει ο Σέλλινγκ) αποτελείται από τα δυο αρχικά *aish* [*αΐς*] και *asr* [*ασρ*], ή "πυρο-μάγος". Στα αρχαία ετρουτσκικά η λέξη *Aesar* [*Αϊσάρ*] σήμαινε έναν θεό (προερχόμενη ίσως από την Άσουρα των *Βέντα*). Ο δρ. Κίνελυ θεώρησε ότι η λέξη *Isvara* [*Ισβάρα*] είναι ένας ανάλογος όρος. Στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά* (κεφάλαιο XVIII, 61) διαβάζουμε: "Ο Ισβαρά διαμένει σε κάθε θνητό ον και θέτει σε κίνηση, με την

υπερφυσική του δύναμη, όλα τα πράγματα που δένονται στον Τροχό του Χρόνου". Είναι πράγματι ο δημιουργός και ο καταστροφέας.

Το πρωταρχικό Πυρ υποτίθεται πως είχε μια ακόρεστη διάθεση να καταβροχθίζει. Ο Μάξιμος της Τύρου αναφέρει ότι οι αρχαίοι Πέρσες έριχαν στην φωτιά εύφλεκτα υλικά φωνάζοντας: Καταβρόχθισε, ω Κύριε! Στην ιρλανδική γλώσσα η λέξη *aesan* ή *asam* σημαίνει κάνω ή δημιουργώ..... [και] *Αϊσάρ* ήταν επίσης το όνομα ενός από τους αρχαίους ιρλανδικούς θεούς˙ η κυριολεκτική σημασία της λέξης είναι "ανάβω ένα πυρ". (Κίνελυ, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 114-115.)

Οι Χριστιανοί Καμπαλιστές και Συμβολολόγοι οι οποίοι παραμόρφωσαν τον *Ποίμανδρο* – γνωστότερος απ' όλους ο Επίσκοπος του Αΐρ, Φρανσουά ντε Φουά, κατά τον 16ο αιώνα – διαιρούν τα στοιχεία με τον ακόλουθο τρόπο:

Τα τέσσερα στοιχεία σχηματίστηκαν από θείες ουσίες και τα Πνεύματα των Αλάτων της Φύσης που παριστάνονταν από:

	Αγ. Ματθαίος	Άγγελος	Άνθρωπος	Νερό (Ιησούς Χριστός, Άγγελος-Άνθρωπος, Μιχαήλ)
Α - Ω	Αγ. Μάρκος	Ο Λέων		Πυρ
Ε - Υ	Αγ. Λουκάς	Ο Ταύρος		Γη
Ι - Ο	Αγ. Ιωάννης	Ο Αετός		Αέρας[90]

Ή, Η *ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ, Η ΦΛΟΞ, ΠΑΡΘΕΝΟΣ-ΦΛΟΓΑ* [παρθένο έλαιο], ΦΛΟΓΑ ΔΙΑΡΚΗΣ, ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ΑΙΩΝΙΑ ΜΗΤΗΡ ΦΩΤΟΣ.

.

πρώτη φυλή των ανθρώπων, λοιπόν, ήταν οι εικόνες, τα αστρικά διπλά των Πατέρων τους, οι οποίοι ήταν οι πρωτοπόροι, ή οι πιο προχωρημένες Οντότητες από μια προηγούμενη αν και κατώτερη σφαίρα, το κέλυφος της οποίας είναι τώρα η Σελήνη μας. Αλλά ακόμα και αυτό το κέλυφος είναι παντοδύναμο γιατί, αφού γέννησε την Γη, το φάντασμα της Σελήνης είναι εκείνο το οποίο, ελκόμενο από μαγνητική συγγένεια, επιχείρησε να σχηματίσει τους πρώτους κατοίκους της, τα προ-ανθρώπινα τέρατα (βλέπε ανωτέρω, Στάντζα ΙΙ). Για να βεβαιωθεί γι' αυτό ο σπουδαστής πρέπει να στραφεί ξανά στα *Χαλδαϊκά Αποσπάσματα* και να διαβάσει όσα λέει ο Βηρωσσός. Όπως αναφέρει, ο Βηρωσσός απέκτησε τις πληροφορίες του από την Έα, την αρρενοθήλεια θεότητα της Σοφίας. Ενώ οι θεοί γεννιώνται στο ανδρόγυνο στήθος της (*Σβαμπάβατ*, Μητέρα-διάστημα), οι αντανακλάσεις της (της Σοφίας) έγιναν, πάνω στην Γη, η γυναίκα Ομορόκα, η οποία είναι η χαλδαϊκή Τάλατ, ή η ελληνική Θάλασσα, η Άβυσσος ή Θάλασσα η οποία εσωτερικά, αλλά ακόμα και εξωτερικά, είναι η *Σελήνη*. Η Σελήνη (Ομορόκα) ήταν εκείνη που προΐστατο της τερατώδους δημιουργίας απερίγραπτων όντων τα οποία σφαγιάστηκαν από τους Ντιάνι. (Σαίης, Διαλέξεις *του Χίμπερτ*, σελ. 370 και επόμενες. Επίσης Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVI "Αδάμ-Αντάμι", του παρόντος έργου.)

Ο εξελικτικός νόμος ανάγκασε τους σεληνιακούς "Πατέρες" να περάσουν στην μοναδική τους κατάσταση μέσω όλων των μορφών της ζωής και της ύπαρξης πάνω σ' αυτήν την σφαίρα. Αλλά στο τέλος του Τρίτου Γύρου αυτοί ήταν ήδη ανθρώπινοι στην θεία τους φύση και γι' αυτό

Σε κείνους που θα ρωτήσουν, "Τι σχέση έχει το Υδρογόνο με τον αέρα ή την οξυγόνωση;" η απάντηση είναι: "Μελετήστε πρώτα την αλφαβήτα της Απόκρυφης Αλχημείας". Στην βιασύνη τους, όμως, να ταυτίσουν τον Ποίμανδρο, "το στόμα του Μυστηρίου", με τον Αγ. Ιωάννη τον Βαπτιστή, ταύτισαν επίσης μ' αυτόν τον τρόπο τους 7 *Καβείρους* και τους Ασσυριακούς Ταύρους με τους Χερούβ των Ιουδαίων και τους Αποστόλους. Όντας, όμως αναγκασμένοι να τραβήξουν μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο *τέσσερα* και στο *τρία* – το τελευταίο όντας οι Πεπτωκότες Άγγελοι – και επίσης για να αποφύγουν να τα συνδέσουν με τα "Επτά Πνεύματα του Προσώπου", τους Αρχαγγέλους, γι' αυτό πέταξαν αγενώς καθετί που δεν προτίμησαν να αναγνωρίσουν. Εξ αυτού και η παραποίηση στην σειρά των Στοιχείων, προκειμένου να τα κάνουν να ταιριάζουν με την σειρά των Ευαγγελίων και για να ταυτίσουν τον Άγγελο-Άνθρωπο με τον Χριστό. Για τους Χαλδαίους, τους Αιγυπτίους – από τους οποίους ο Μωυσής υιοθέτησε τα *Χερούβ* (Χερούβ στην ζωική μορφή τους) – και για τους Οφίτες, για όλους αυτούς οι Άγγελοι, οι Πλανήτες και τα Στοιχεία συμβολίζονταν μυστικά και αλχημιστικά από τον Λέοντα (Μιχαήλ), τον *Ταύρο* (Ουριήλ), τον *Δράκοντα* (Ραφαήλ), τον *Αετό* (Γαβριήλ), την *Άρκτο* (Ιαλνταβαώθ), τον *Κύνα* (Ερατοώθ), τον *Ημίονο* (Ονιώθ). Όλα αυτά έχουν ένα προσδιοριστικό νόημα.

κλήθηκαν να γίνουν οι δημιουργοί των μορφών που προορίζονταν να σχηματίσουν τους ναούς των λιγότερο προχωρημένων Μονάδων, οι οποίες είχαν σειρά να ενσαρκωθούν. Αυτές οι "Μορφές" ονομάζονται "Γιοι του Γιόγκα", γιατί ο Γιόγκα (εξωτερικά, ένωση με τον Μπράχμα) είναι η υπέρτατη κατάσταση της παθητικής άπειρης θεότητας, αφού περιέχει όλες τις θείες ενέργειες και είναι η ουσία του Μπράχμα, ο οποίος λέγεται (σαν Μπράχμα) ότι δημιουργεί το καθετί μέσω της δύναμης του Γιόγκα. Οι Μπράχμα, Βίσνου και Σίβα είναι οι πιο πανίσχυρες ενέργειες του Θεού, του Μπράχμαν, του ουδέτερου, λέει ένα πουρανικό κείμενο. Εδώ ο Γιόγκα είναι ίδιο με το Ντιάνα, λέξη που είναι επίσης συνώνυμη με τον Γιόγκα στο θιβετανικό κείμενο, όπου οι "Γιοι του Γιόγκα" ονομάζονται "Γιοι του Ντιάνα", ή εκείνου του αφηρημένου διαλογισμού μέσω του οποίου οι Ντιάνι-Μπούντα δημιουργούν τους ουράνιους γιους τους, τους Ντιάνι-μποντισάττβα". Όλα τα πλάσματα στον κόσμο έχουν το καθένα την ανώτερη αντιστοιχία του. Αυτό το ανώτερο του οποίου εσωτερική ικανοποίηση είναι να εκπορεύεται μέσα τους, δεν μπορεί να μεταβιβάσει εκροή παρά μόνο όταν το λατρεύσουν", δηλαδή όταν διαλογιστούν επ' αυτού όπως κατά την διάρκεια του Γιόγκα. (Ρ. Ισαάκ Λουριά, *Σεφέρ Μ'βο Σεαρίμ*, μεταφρασμένο από τον Ισαάκ Μάγιερ στο έργο του *Καμπάλα*, σελ. 110.)

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ ΗΤΑΝ ΠΡΟΪΟΝ ΕΚΒΛΑΣΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΟΛΗΣ. Η ΑΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ (*μορφή*) ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΙΣ ΣΕΞ (*σκιά*). ΕΤΣΙ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΥΛΗ (α).

Εκείνο που θα αμφισβητηθεί περισσότερο από τις επιστημονικές αυθεντίες, είναι η ασεξουαλική Φυλή, η Δεύτερη, οι πατέρες των ονομαζόμενων "γεννημένων από Ιδρώτα" και ίσως, ακόμα περισσότερο, η Τρίτη Φυλή, οι "γεννημένοι από Αυγό" ανδρόγυνοι. Αυτοί οι δυο τρόποι γέννησης είναι πιο δύσκολο να κατανοηθούν, ειδικά από τον Δυτικό νου. Είναι φανερό πως καμιά εξήγηση δεν μπορεί να επιχειρηθεί για κείνους που δεν είναι μελετητές της απόκρυφης μεταφυσικής. Οι ευρωπαϊκές γλώσσες δεν έχουν λέξεις για να εκφράσουν πράγματα τα οποία η Φύση δεν τα επαναλαμβάνει πια σ' αυτό το στάδιο της εξέλιξης, πράγματα τα οποία, επομένως, δεν έχουν κανένα νόημα για τον υλιστή. Αλλά υπάρχουν αναλογίες. Δεν αμφισβητείται πως στην αρχή της φυσικής εξέλιξης πρέπει να υπήρξαν στην Φύση διαδικασίες, η αυτόματη γέννηση για παράδειγμα, που τώρα εκλείπουν και οι οποίες επαναλαμβάνονται με άλλες μορφές. Έτσι, μας λένε πως η μικροσκοπική έρευνα δεν δείχνει μονιμότητα για κανένα ιδιαίτερο τρόπο αναπαραγωγής της ζωής. Γιατί "(δείχνει) πως ο ίδιος οργανισμός μπορεί να περάσει μέσα από διάφορες μεταμορφώσεις στην πορεία του ζωικού κύκλου, όπου κατά την διάρκεια μερικών απ' αυτές μπορεί να έχει *φύλο* και σε άλλες να είναι ασεξουαλικός, δηλ. να μπορεί να αναπαράγεται εναλλακτικά με την συνεργασία δυο όντων αντιθέτου φύλου, καθώς επίσης και μέσω τομής ή *εκβλάστησης* από ένα μόνο ον το οποίο διαθέτει και τα δυο φύλα". (Βλέπε Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 90.) "Εκβλάστηση" είναι ακριβώς η λέξη που χρησιμοποιείται στην Στάντζα. Πώς θα μπορούσαν αυτές οι Τσαγιά να αναπαραχθούν διαφορετικά, δηλαδή να γεννήσουν την Δεύτερη Φυλή, αφού ήταν αιθέριες ασεξουαλικές και, για την ώρα, χωρίς τον φορέα της επιθυμίας, ή Κάμα-Ρουπά, ο οποίος αναπτύχθηκε μόνο στην Τρίτη Φυλή; Ανέπτυξαν την Δεύτερη Φυλή ασυνείδητα, όπως κάνουν μερικά φυτά. Ή ίσως όπως η *Αμοιβάδα*, μόνο σε μια πιο αιθερική, εντυπωσιακή και μεγαλύτερη κλίμακα. Πράγματι, αν η κυτταρική θεωρία ισχύει εξίσου στην Βοτανική όπως και στην Ζωολογία και εκτείνεται στην Μορφολογία καθώς και στην Φυσιολογία των οργανισμών και αν τα μικροσκοπικά κύτταρα θεωρούνται από την φυσική επιστήμη σαν ανεξάρτητα έμβια όντα – όπως ακριβώς θεωρεί ο Αποκρυφισμός τις "πύρινες ζωές" (βλέπε Τόμος Ι, Μέρος Ι, Στάντζα VII, Σχόλιο) – τότε δεν υπάρχει καμιά δυσκολία στην κατανόηση των αρχέγονων διαδικασιών γέννησης.

Μελετήστε τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης ενός σπερματικού κυττάρου. Ο πυρήνας του αναπτύσσεται, μεταβάλλεται και σχηματίζει, μέσα στο κύτταρο, έναν διπλό κώνο ή άτρακτο, έτσι Αυτή η άτρακτος πλησιάζει στην επιφάνεια του κυττάρου και το ένα ήμισυ αυτής *εξωθείται* με την μορφή των ονομαζόμενων "*πολικών κυττάρων*". Αυτά τα πολικά κύτταρα *τώρα* πεθαίνουν και το έμβρυο αναπτύσσεται από την αύξηση και την κατάτμηση του εναπομείναντος μέρους του πυρήνα που τρέφεται από το υλικό του κυττάρου. Γιατί, λοιπόν, δεν θα μπορούσαν κάποια όντα να

έζησαν και να δημιουργήθηκαν μ' αυτόν τον τρόπο, κατά την πρώτη αρχή της *εξέλιξης των ανθρώπων και των θηλαστικών*;

Το παραπάνω μπορεί ίσως να χρησιμεύσει σαν μια αναλογία για να μεταδώσει κάποια ιδέα της διαδικασίας μέσω της οποίας η Δεύτερη Φυλή σχηματίστηκε από την Πρώτη.

αστρική μορφή που ντύνει την Μονάδα περιβαλλόταν, όπως και τώρα, απ' αυτή την αυγόμορφη σφαίρα της *αύρας*, η οποία εδώ αντιστοιχεί με το υλικό του σπερματικού κυττάρου ή *ωαρίου*. Η ίδια η αστρική μορφή είναι ο πυρήνας ο οποίος τώρα, όπως και τότε, είναι έμφυτος με την αρχή της ζωής.

Όταν φτάνει η εποχή της αναπαραγωγής, το υπο-αστρικό "*εξωθεί*" μια μικρογραφία του εαυτού του έξω από το αυγό της περιβάλλουσας αύρας. Το σπέρμα μεγαλώνει και τρέφεται από την αύρα μέχρις ότου αναπτυχθεί πλήρως, οπότε βαθμιαία αποχωρίζεται από τον γονέα του μεταφέροντας μαζί του την δική του σφαίρα αύρας. Ακριβώς όπως βλέπουμε τα ζωντανά κύτταρα να αναπαράγουν το αντίγραφό τους μέσω ανάπτυξης και επακόλουθης διαίρεσης στα δυο.

αναλογία των "*πολικών κυττάρων*" φαίνεται να ταιριάζει αρκετά, αφού ο θάνατος τους θα μπορούσε *τώρα* να αντιστοιχεί με την αλλαγή που εισήχθηκε από τον χωρισμό των φύλων, όταν η κυοφορία *στην μήτρα, δηλ. μέσα στο κύτταρο*, έγινε κανόνας.

"Η αρχική Δεύτερη [Ριζική] *Φυλή ήταν οι Πατέρες των 'Ιδρωτογεννημένων'. Η μετέπειτα Δεύτερη* [Ριζική] *Φυλή ήταν οι ίδιοι οι 'Ιδρωτογεννημένοι'".*

Το απόσπασμα αυτό του Σχολίου αναφέρεται στο έργο της εξέλιξης από την αρχή μιας Φυλής μέχρι το τέλος της. Οι "Γιοι του Γιόγκα" ή η αρχέγονη αστρική φυλή, είχε επτά στάδια εξέλιξης *φυλετικά* ή συλλογικά, όπως είχε τότε και έχει ακόμα κάθε ατομικό Ον σ' αυτήν. Οι ηλικίες των ανθρώπων δεν χωρίστηκαν μόνο από τον Σαίξπηρ σε μια σειρά από επτάδες, αλλά και από την ίδια την Φύση. Έτσι, οι πρώτες υποφυλές της Δεύτερης Φυλής γεννήθηκαν αρχικά με την διαδικασία που περιγράφηκε με τον νόμο της αναλογίας, ενώ οι τελευταίες άρχισαν βαθμιαία να σχηματίζονται με διαφορετικό τρόπο, *ταυτόχρονα* με την εξέλιξη του ανθρώπινου σώματος. Η διαδικασία της αναπαραγωγής είχε επίσης επτά στάδια σε κάθε Φυλή, που το καθένα κάλυπτε ολόκληρους αιώνες. Τι μπορούν να πουν οι φυσιολόγοι ή οι βιολόγοι σχετικά με το αν ο τωρινός τρόπος αναπαραγωγής, με όλες τις φάσεις της κύησης, είναι αρχαιότερος από μισό εκατομμύριο ή το ανώτερο ένα εκατομμύριο χρόνια, αφού ο κύκλος της παρατήρησης άρχισε μόλις πριν από μισό αιώνα;

Οι πρωταρχικοί ανθρώπινοι ερμαφρόδιτοι είναι ένα γεγονός στην Φύση πολύ καλά γνωστό στους αρχαίους και αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα του Δαρβίνου. Ασφαλώς, όμως, δεν είναι καθόλου απιθανό, αντίθετα είναι πολύ πιθανό ότι ο Ερμαφροδιτισμός υπήρχε στην εξέλιξη των πρώτων φυλών και πρέπει να είναι έτσι, αν βασιστούμε επίσης στην αναλογία και στην ύπαρξη ενός συμπαντικού νόμου στην εξέλιξη, ο οποίος δρα διαφορετικά στην σύσταση φυτού, ζώου και ανθρώπου. Οι λαθεμένες θεωρίες της μονογένεσης και της προέλευσης του ανθρώπου από τα θηλαστικά, αντί για το αντίθετο, είναι μοιραίες για την ολοκλήρωση της εξέλιξης, όπως διδάσκεται στα σύγχρονα σχολεία πάνω στις δαρβινικές γραμμές, και θα πρέπει να εγκαταλειφθούν μπροστά στις αξεπέραστες δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Μόνο η απόκρυφη παράδοση – αν οι όροι της Επιστήμης και της Γνώσης σ' αυτόν ειδικά τον τομέα θεωρούνται ότι έλειπαν από την αρχαιότητα – μπορεί να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα και να καλύψει το χάσμα. "Αν γνωρίζεις το αόρατο, άνοιξε διάπλατα τα μάτια σου στο ορατό", λέει ένα αξίωμα του Ταλμούδ.

Στο έργο *Η Καταγωγή του Ανθρώπου* (κεφ. VI, σελ. 161), βρίσκεται το ακόλουθο απόσπασμα το οποίο δείχνει πόσο κοντά έφτασε ο Δαρβίνος στην αποδοχή αυτής της αρχαίας διδασκαλίας.

> Είναι από καιρό γνωστό ότι στο βασίλειο των σπονδυλωτών το ένα φύλο φέρει τα στοιχειώδη διαφόρων συμπληρωματικών μερών, τα οποία αποτελούν μέρος ενός συστήματος αναπαραγωγής που ανήκει κυρίως στο αντίθετο φύλο. Επομένως, κάποιος μακρινός προγεννήτορας ολόκληρου του βασιλείου των σπονδυλωτών φαίνεται πως υπήρξε ερμαφρόδιτος ή ανδρόγυνος.[91]

Και γιατί μόνο ένας "μακρινός προγεννήτορας" και όχι όλες οι προγενετικές πρώτες Φυλές, τόσο ανθρώπινες όσο και ζωικές; [Ε.Π.Μπ.]

> Αλλά εδώ αντιμετωπίζουμε μια *μοναδική δυσκολία. Στην τάξη των θηλαστικών τα αρσενικά κατέχουν τα στοιχειώδη μιας μήτρας με το παρακείμενο πέρασμα, στον προστατικό κόλπο, φέρουν επίσης υπολείμματα μαστών, ενώ μερικά αρσενικά μαρσιποφόρα έχουν ίχνη μάρσιπου*. Μπορούν να προστεθούν και άλλα ανάλογα γεγονότα. Πρέπει, λοιπόν, να υποθέσουμε ότι κάποιο υπερβολικά αρχαίο θηλαστικό συνέχισε να είναι ανδρόγυνο αφού είχε αποκτήσει τις κύριες διακρίσεις της τάξης του και επομένως, σύμφωνα μ' αυτό, παρεξέκλιναν οι κατώτερες τάξεις του βασιλείου των σπονδυλωτών; Αυτό φαίνεται πολύ απίθανο,[92] γιατί θα πρέπει *να ψάξουμε στους ιχθύς, την κατώτερη απ' όλες τις τάξεις, για να βρούμε κάποιες ακόμα υπάρχουσες ανδρόγυνες μορφές.*

κ. Δαρβίνος δεν έχει προφανώς καμιά διάθεση να αποδεχθεί την υπόθεση την οποία υποδεικνύουν έντονα τα γεγονότα, δηλ. μιας αρχέγονης ανδρόγυνης οικογένειας από την οποία ξεπήδησαν τα θηλαστικά. Η εξήγησή του είναι η ακόλουθη: "[το γεγονός] ότι διάφορα συμπληρωματικά μέρη αντίστοιχα του κάθε φύλου απαντώνται σε στοιχειώδη μορφή στο αντίθετο φύλο, μπορεί να εξηγηθεί με [την υπόθεση ότι] τέτοια όργανα αποκτήθηκαν βαθμιαία από το ένα φύλο και έπειτα μεταβιβάστηκαν σε μια λίγο ή πολύ ατελή μορφή στο άλλο φύλο". (Δαρβίνος, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 161-16.) Αναφέρει σαν παράδειγμα την περίπτωση "πτερνιστήρων, πτερώματος και λαμπερών χρωμάτων, τα οποία αποκτώνται για μάχη ή για στολισμό από αρσενικά πουλιά" και που κληρονομούνται μόνο μερικώς από τους θηλυκούς απογόνους τους. Όμως για το πρόβλημα με το οποίο ασχολούμαστε είναι φανερή η ανάγκη μιας πιο ικανοποιητικής ερμηνείας, γιατί τα γεγονότα έχουν έναν πολύ πιο σημαντικό και εξέχοντα χαρακτήρα από τις απλές επιφανειακές λεπτομέρειες με τις οποίες συγκρίνονται από τον Δαρβίνο. Γιατί να μην αποδεχτούμε ευγενικά το επιχείρημα υπέρ του ερμαφροδιτισμού που χαρακτηρίζει την αρχαία πανίδα; Ο Αποκρυφισμός προτείνει μια λύση που περικλείει τα γεγονότα με έναν πιο κατανοητό και απλό τρόπο. Αυτά τα υπολείμματα ενός προηγούμενου ανδρόγυνου γένους πρέπει να τοποθετηθούν στην ίδια κατηγορία με τον αδένα της επίφυσης και με άλλα το ίδιο μυστηριώδη όργανα, τα οποία μας παρέχουν μια σιωπηλή μαρτυρία σχετικά με την πραγματικότητα των λειτουργιών οι οποίες έχουν από καιρό ατροφήσει κατά την πορεία της ζωικής και ανθρώπινης προόδου, αλλά οι οποίες έπαιζαν κάποτε σημαντικό ρόλο στην γενική οικονομία της πρωταρχικής ζωής.

Οπωσδήποτε πάντως, η απόκρυφη δοξασία μπορεί να συγκριθεί πλεονεκτικά με εκείνη των πιο ανοιχτόμυαλων ανθρώπων της επιστήμης οι οποίοι έχουν εκφράσει διάφορες θεωρίες για την προέλευση του πρώτου ανθρώπου.

Πολύ πριν από τον Δαρβίνο, ο Νωντέν, ο οποίος έδωσε το όνομα *Βλάστημα* σε κείνο που οι Δαρβινιστές ονομάζουν πρωτόπλασμα, παρουσίασε μια θεωρία κατά το ήμισυ απόκρυφη και κατά το ήμισυ επιστημονικό-υλιστική.

Αυτός έκανε τον Αδάμ, τον ασεξουαλικό – που ξεπήδησε ξαφνικά από τον πηλό, όπως ονομάζεται στην Βίβλο – *Βλάστημα* της Επιστήμης. "Από αυτήν ακριβώς την προνυμφική μορφή της ανθρωπότητας, η εξελικτική δύναμη πέτυχε την ολοκλήρωση των ειδών. Για την εκπλήρωση αυτού του μεγάλου φαινομένου, ο Αδάμ έπρεπε να περάσει μέσα από μια φάση ακινησίας και ασυνειδησίας πολύ ανάλογη με την νυμφική κατάσταση των ζώων τα οποία υφίστανται μεταμόρφωση", εξηγεί ο Νωντέν (Ντε Κατρεφάζ, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 124). Όμως, για τον εξέχοντα βοτανολόγο ο Αδάμ δεν ήταν ένας άνθρωπος, αλλά ανθρωπότητα "η οποία παρέμεινε κρυμμένη μέσα σε έναν πρόσκαιρο οργανισμό...ξεχωριστό απ' όλους τους άλλους και που ποτέ δεν συνάπτει συμμαχία με κανέναν απ' αυτούς". Δείχνει την διαφοροποίηση των φύλων που επιτεύχθηκε από "μια διαδικασία εκβλάστησης παρόμοια με κείνη της Μέδουσας και των Ασκιδίων". Η ανθρωπότητα, μ' αυτήν την φυσιολογική σύσταση, "θα διατηρήσει μια αρκετή εξελικτική δύναμη για την γρήγορη παραγωγή των διαφόρων μεγάλων ανθρώπινων φυλών".

ντε Κατρεφάζ κριτικάρει αυτήν την θέση στο έργο του *Τα Ανθρώπινα Είδη*. Είναι *αντιεπιστημονική*, λέει, ή μιλώντας πιο σωστά, οι ιδέες του Νωντέν "δεν αποτελούν μια επιστημονική θεωρία", στον βαθμό που το πρωταρχικό *Βλάστημα* συνδέεται στην θεωρία του με την *Πρώτη Αιτία*, η οποία θεωρείται ότι έχει φτιάξει εν δυνάμει στο *Βλάστημα* όλα τα παρελθόντα,

---

Προφανώς έτσι, βάσει των γραμμών του Εξελικτισμού που ανάγει τα θηλαστικά σε κάποιον αμφίβιο πρόγονο. [Ε.Π.Μπ.]

παρόντα και μελλοντικά όντα και ότι μ' αυτόν τον τρόπο στην πραγματικότητα *δημιούργησε* αυτά τα όντα μαζικά. Ακόμα, ο Νωντέν δεν εξετάζει καθόλου τις *δευτερεύουσες* Αιτίες, ή την δράση τους σ' αυτή την εξέλιξη του οργανικού κόσμου. Η επιστήμη η οποία ασχολείται μόνο με τις Δευτερεύουσες Αιτίες, δεν έχει επομένως "τίποτε να πει για την θεωρία του Νωντέν". (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 124)

Ούτε έχει να πεί τίποτε περισσότερο για τις απόκρυφες διδασκαλίες, τις οποίες ως έναν βαθμό προσεγγίζει ο Νωντέν. Γιατί αν δούμε στο "πρωταρχικό του Βλάστημα" την ντιανι-τσοχανική ουσία, την Τσχαγιά ή διπλό των Πιτρί, η οποία περιέχει μέσα της την δυνατότητα όλων των μορφών, τότε συμφωνούμε απόλυτα. Αλλά υπάρχουν δυο πραγματικές και ζωτικές διαφορές ανάμεσα στις διδασκαλίες μας. Ο Νωντέν δηλώνει ότι η εξέλιξη προχώρησε με ξαφνικά άλματα και πηδήματα και όχι ότι απλώθηκε αργά μέσα σε εκατομμύρια χρόνια και το πρωταρχικό του *Βλάστημα* είναι προικισμένο μόνο με τυφλά ένστικτα, ένα είδος *ασυνείδητης* Πρώτης Αιτίας στον *εκδηλωμένο Κόσμο*, πράγμα που είναι παράλογο. Ενώ η δική μας ντιανι-τσοχανική ουσία – η αιτιότητα της *πρώτης αιτίας* που δημιουργεί τον *φυσικό άνθρωπο* – είναι εκείνη η ζωντανή, ενεργός και δυναμική ύλη, πλήρης *αφ' εαυτής* με εκείνη την ζωική συνείδηση ενός ανώτερου είδους, όπως απαντάται στο μυρμήγκι και στον κάστορα, η οποία παράγει την μακριά σειρά των φυσιολογικών διαφοροποιήσεων. Εκτός απ' αυτό το σημείο, η "αρχαία και γενική διαδικασία της *δημιουργίας*" του από *πρωτο-οργανισμούς*, είναι το ίδιο απόκρυφη, όσο θα ήταν και οποιαδήποτε θεωρία του Παράκελσου ή του Κούνραθ.

Επίσης, τα καμπαλιστικά έργα είναι γεμάτα αποδείξεις γι' αυτό. Για παράδειγμα, το *Ζοχάρ* λέει ότι κάθε τύπος στο ορατό έχει το πρότυπο του στο αόρατο Σύμπαν. "Όλα όσα υπάρχουν στον κατώτερο (δικό μας) κόσμο, βρίσκονται στον ανώτερο. Ο Κατώτερος και ο Ανώτερος δρουν και αντιδρούν μεταξύ τους".[93]

** *

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥΣ ΗΤΑΝ ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ. ΟΙ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ, ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΜΠΕΡΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ (α).

Οι "σκιές" ή *Τσαγιά* ονομάζονται γιοι του "αυτογεννημένου", επειδή αυτό το τελευταίο όνομα αναφέρεται σε όλους τους θεούς και τα Όντα που γεννήθηκαν μέσω της ΘΕΛΗΣΗΣ, είτε της θεότητας είτε ενός Μυημένου. Οι *Χομούνκουλι* του Παράκελσου θα μπορούσαν, ίσως, να πάρουν αυτό το όνομα, αν και αυτή η διαδικασία είναι σε ένα πολύ πιο υλικό πεδίο. Το όνομα "Γιοι του Λυκόφωτος" δείχνει ότι οι "Αυτογεννημένοι" – προγεννήτορες της δοξασίας μας, είναι ταυτόσημοι με τους Πιτρί του μπραχμανικού συστήματος. Ο τίτλος είναι μια αναφορά στον δικό τους τρόπο γέννησης, αφού αυτοί οι Πιτρί λέγεται ότι πρόβαλαν από το "σώμα του λυκόφωτος" του Μπράχμα, όπως αναφέρεται στα *Πουρανά*.

** *

ΟΤΑΝ Η ΦΥΛΗ ΓΕΡΑΣΕ, ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΥΔΑΤΑ ΑΝΑΜΕΙΧΘΗΚΑΝ ΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΥΔΑΤΑ (α). ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΟΛΩΣΑΝ ΧΑΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΕΥΜΑ, ΣΤΟ ΘΕΡΜΟ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ (β). ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΦΤΕΡΟ ΕΓΙΝΕ Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΚΙΑ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΦΤΕΡΟΥ (γ).

(α) Η παλιά (πρωταρχική) Φυλή αναμείχθηκε με την δεύτερη φυλή και έγινε ένα μαζί της.

Ζοχάρ, I, φυλ. 156. Βλέπε κατωτέρω, Μέρος II, "Εσωτερικά Δόγματα που Επιβεβαιώνονται σε Κάθε Γραφή".

Αυτή είναι η μυστηριώδης διαδικασία της μεταμόρφωσης και εξέλιξης της ανθρωπότητας. Το υλικό των πρώτων μορφών – σκιώδες, αιθερικό και αρνητικό – αντλήθηκε ή απορροφήθηκε και έτσι έγινε το συμπλήρωμα των μορφών της Δεύτερης Φυλής. Το Σχόλιο εξηγεί, λέγοντας ότι, αφού η Πρώτη Φυλή αποτελείτο απλώς από τις αστρικές σκιές των δημιουργικών προγεννητόρων – που φυσικά δεν είχαν δικό τους ούτε αστρικό ούτε φυσικό σώμα – αυτή η Φυλή δεν πέθανε ποτέ. Οι "άνθρωποί" της διαλύθηκαν βαθμιαία απορροφούμενοι στα σώματα των "ιδρωτογεννημένων" απογόνων τους τα οποία ήταν πιο στερεά από τα δικά τους. Η παλιά μορφή χάθηκε και απορροφήθηκε από την νέα μορφή και εξαφανίστηκε μέσα σ' αυτήν που ήταν περισσότερο ανθρώπινη και υλική. Δεν υπήρχε θάνατος εκείνες τις ημέρες μιας εποχής που ήταν πιο ευδαιμονική ακόμα και από την Χρυσή Εποχή, αλλά το πρώτο ή πατρικό υλικό χρησιμοποιόταν για τον σχηματισμό ενός νέου όντος, για να διαμορφωθεί το σώμα, ακόμα και οι εσωτερικές ή κατώτερες αρχές ή σώματα των απογόνων.

Όταν η σκιά αποσύρεται, δηλ. όταν το αστρικό σώμα καλύπτεται με πιο στερεά σάρκα, ο άνθρωπος αναπτύσσει ένα φυσικό σώμα. Το "φτερό", δηλ. η αιθερική μορφή που παρήγαγε την σκιά και την εικόνα της, έγινε η σκιά του αστρικού σώματος και ο απόγονός της. Η έκφραση είναι αλλόκοτη, αλλά σωστή.

Επειδή δεν υπάρχει περίπτωση να αναφερθούμε σ' αυτό το μυστήριο αργότερα, είναι σκόπιμο να τονίσουμε αμέσως την διπλή σημασία που περιέχεται στον ελληνικό μύθο τον σχετικό μ' αυτήν την ιδιαίτερη φάση της εξέλιξης. Βρίσκεται στις διάφορες παραλλαγές της αλληγορίας σχετικά με την Λήδα και τους δυο γιους της, τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη, παραλλαγές που η καθεμιά τους έχει ένα ιδιαίτερο νόημα. Έτσι, στο Βιβλίο XI, 298-304 της *Οδύσσειας*, η Λήδα αναφέρεται σαν σύζυγος του Τυνδάρεω η οποία γέννησε από τον σύζυγό της "δυο γιους με γενναία καρδιά", Κάστορα και τον Πολυδεύκη. Ο Δίας τους προικίζει με ένα θαυμαστό δώρο και προνόμιο. Είναι ημι-αθάνατοι: ζουν και πεθαίνουν, καθένας με την σειρά, μέρα παρά μέρα (*ετερήμεροι*). Όπως οι Τυνδαρίδες, οι δίδυμοι αδελφοί, είναι ένα αστρονομικό σύμβολο και συμβολίζουν την Ημέρα και την Νύχτα, έτσι και οι γυναίκες τους, η Φοίβη και η Ιλάειρα, θυγατέρες του Απόλλωνα ή Ήλιου, ήταν η προσωποποίηση της Αυγής και του Λυκόφωτος.[94] Επίσης στην αλληγορία κατά την οποία ο Δίας εμφανίζεται σαν πατέρας των δυο ηρώων – που προβάλλουν από το αυγό που γεννάει η Λήδα – ο μύθος είναι ολότελα θεογονικός. Σχετίζεται με κείνη την ομάδα κοσμικών αλληγοριών στις οποίες περιγράφεται η γέννηση του κόσμου από ένα αυγό. Γιατί σ' αυτήν η Λήδα παίρνει την μορφή ενός λευκού κύκνου όταν ενώνεται με τον θείο Κύκνο (βλέπε *Μπράχμα-Καλαχάνσα* στον Τομ. I, Στάντζα III). Η Λήδα, λοιπόν, είναι ένα μυθολογικό πουλί στο οποίο – σύμφωνα με τις παραδόσεις διαφόρων λαών της Άριας φυλής – αποδίδονται διάφορες ορνιθολογικές μορφές πτηνών που όλα γεννούν χρυσά αυγά (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 652). Στην *Καλεβάλα* (το επικό ποίημα της Φινλανδίας), η όμορφη κόρη του Αιθέρα, "η Υδάτινη Μητέρα", δημιουργεί τον κόσμο ενωνόμενη με μια "Πάπια" (μια άλλη μορφή του Κύκνου ή Χήνας. Καλαχάνσα), η οποία γεννάει στην ποδιά της έξι χρυσά αυγά και το έβδομο, "ένα αυγό από σίδερο". Αλλά η παραλλαγή της ιστορίας της Λήδας που έχει άμεση σχέση με τον μυστικό άνθρωπο βρίσκεται μόνο στον Πίνδαρο, με μια μικρότερη αναφορά στους Ομηρικούς Ύμνους. (Πινδάρου, *Νεμεονίκαι*, X, 80 φ. Θεόκριτου, *Ειδύλλια*, XXIV, 131.) Ο Κάστωρας και ο Πολυδεύκης δεν είναι πια οι Διόσκουροι του Απολλόδωρου (*Βιβλιοθήκη*, III, X, 7), αλλά γίνονται το υπερβολικά σημαντικό σύμβολο του διπλού ανθρώπου. Αυτοί είναι επίσης το σύμβολο της Τρίτης Φυλής και της μεταμόρφωσής της από τον ζωώδη άνθρωπο σε έναν θείο άνθρωπο με ζωώδες μόνο το σώμα.

Ο Πίνδαρος εμφανίζει την Λήδα να ενώνεται το ίδιο βράδυ με τον σύζυγό της καθώς και με τον πατέρα των θεών, τον Δία. Έτσι, ο Κάστορας είναι ο γιος του θνητού, ενώ ο Πολυδεύκης απόγονος του Αθανάτου. Στην αλληγορία αναφέρεται ότι σε ένα ξέσπασμα εκδίκησης εναντίον των Αφαριδών (*Βιβλιοθήκη*, III, XI, 1), ο Πολυδεύκης σκοτώνει τον Λυγκέα – "εκείνον που απ' όλους τους θνητούς το βλέμμα του ήταν το πιο διαπεραστικό" – αλλά ο Κάστορας πληγώνεται από τον *Ίδα*, "εκείνον που βλέπει και γνωρίζει". Ο Δίας βάζει τέλος στην μάχη ρίχνοντας τον κεραυνό του

Υγίνου, Βιβλίο Μύθων LXXX- Οβίδιου, *Χρονικά*, 700. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ.

και σκοτώνοντας τους Λυγκέα και Ίδα. Ο Πολυδεύκης βρίσκει τον αδελφό του ετοιμοθάνατο.[95] Μέσα στην απελπισία του καλεί τον Δία να σκοτώσει και τον ίδιον. "Εσύ δεν μπορείς να πεθάνεις απόλυτα", απαντάει ο κύριος των θεών, "έχεις θεία καταγωγή". Αλλά του προσφέρει μια εκλογή: ή θα παραμείνει για πάντα αθάνατος, ζώντας αιώνια στον Όλυμπο, ή, αν μοιραστεί σε όλα την μοίρα του αδελφού του, θα πρέπει να περνάει την μισή ζωή του στον τάφο και την άλλη μισή στην χρυσή ουράνια κατοικία. Αυτή η ημι-αθανασία, την οποία θα μοιραστεί επίσης και ο Κάστορας, γίνεται δεκτή από τον Πολυδεύκη (Πινδάρου, *Νεμεονίκαι*, X, 55 και επόμενες). *Και έτσι οι δίδυμοι αδελφοί ζουν εναλλάξ, ο ένας στην διάρκεια της ημέρας και ο άλλος στην διάρκεια της νύχτας*. (Σχόλια στον *Ορέστη* του Ευρυπίδη, 463. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 654.)

Πρόκειται απλώς για ποιητική φαντασία; Για μια αλληγορία, μια από κείνες τις ερμηνείες των "ηλιακών μύθων" πάνω από την οποία δεν φαίνεται ικανός να ανυψωθεί κανένας σύγχρονος Ανστολιστής; Στην πραγματικότητα είναι κάτι περισσότερο. Έχουμε εδώ έναν υπαινιγμό για την "Αυγο-γεννημένη", την *Τρίτη* Φυλή, το πρώτο μισό της οποίας είναι θνητό, δηλ. ασυνείδητο στην προσωπικότητά του και το οποίο δεν έχει μέσα του τίποτε που να επιβιώνει[96] και το άλλο μισό γίνεται αθάνατο στην ατομικότητα του, εξαιτίας της πέμπτης αρχής που ζωοποιήθηκε από τους εμψυχώνοντες θεούς και συνδέει έτσι την Μονάδα με αυτήν την Γη. Αυτό είναι ο Πολυδεύκης, ενώ Κάστορας αντιπροσωπεύει τον προσωπικό, θνητό άνθρωπο, ένα ζώο και μάλιστα όχι ανωτέρου είδους όταν αποσυνδεθεί από την θεία ατομικότητα. "Δίδυμοι" πράγματι και όμως χωρισμένοι για πάντα από τον θάνατο, μέχρις ότου ο Πολυδεύκης παρακινούμενος από την φωνή της αδελφικής σχέσης, παραχωρεί στο λιγότερο ευνοημένο, θνητό αδελφό του ένα μέρος της δικής του θείας φύσης, συνδέοντάς τον έτσι με την δική του αθανασία.

Αυτό είναι το απόκρυφο νόημα της μεταφυσικής όψης της αλληγορίας. Η πλατιά διαδεδομένη σύγχρονη ερμηνεία της – η οποία όπως μας λέει ο Πλούταρχος (*Ηθικά: Περί Αδελφικής Αγάπης*, σελ. 484 και επόμενες) αναγνωριζόταν κατά την αρχαιότητα σαν συμβολική της αδελφικής αφοσίωσης˙ ότι δηλ. ήταν μια εικόνα δανεισμένη από το θέαμα της Φύσης, είναι ρηχή και ανεπαρκής για να εξηγήσει το μυστικό νόημα. Πέρα από το γεγονός ότι η Σελήνη, σύμφωνα με τους Έλληνες ήταν θηλυκή στην εξωτερική μυθολογία και επομένως δύσκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν ο Κάστορας, ενώ ταυτόχρονα ταυτιζόταν με την Άρτεμη. Επίσης οι αρχαίοι συμβολιστές που θεωρούσαν τον Ήλιο, τον βασιλιά όλων των ουράνιων σωμάτων, σαν την ορατή εικόνα της ανώτατης θεότητας, δεν θα μπορούσαν να τον είχαν προσωποποιήσει με τον Πολυδεύκη, ο οποίος ήταν μόνο ημίθεος.[97]

Αν από την ελληνική μυθολογία περάσουμε στις μωυσαΐκές αλληγορίες και συμβολισμό, θα βρούμε μια ακόμα πιο εκπληκτική επιβεβαίωση της ίδιας δοξασίας κάτω από άλλη μορφή. Αν και δεν μπορούμε να εντοπίσουμε στην Γένεση τον "Αυγο-γεννημένο", ωστόσο θα βρούμε αναμφισβήτητα τους ανδρόγυνους και τις τρεις πρώτες φυλές της Μυστικής Δοξασίας κρυμμένες κάτω από τον πιο έξυπνο συμβολισμό, στα τέσσερα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης.

*** * ***

Ο Παυσανίας (*Ελλάδος Περιήγησις* III, XIII, I), αναφέρει ότι την αρχαία εποχή στην Σπάρτη έδειχναν ακόμα τον τάφο του Κάστορα. Και ο Πλούταρχος λέει ότι στο Αργός τον αποκαλούσαν ημίθεο ή ημι-ήρωα, *μιξαρχαγέτας* (*Ελληνικά θέματα*, 23).

Η Μονάδα είναι απρόσωπη και αφ' εαυτής ένας θεός, αν και ασυνείδητη σ' αυτό το πεδίο. Γιατί όταν χωριστεί από την τρίτη (συχνά ονομαζόμενη πέμπτη) αρχή της, το *Μάνας*, το οποίο είναι η οριζόντια γραμμή του πρώτου εκδηλωμένου τριγώνου ή τριάδας, δεν μπορεί να έχει συνείδηση ή αντίληψη των πραγμάτων πάνω στο γήινο πεδίο. "Το ανώτερο βλέπει μέσα από τα μάτια του κατώτερου" στον εκδηλωμένο κόσμο˙ ο Πούρουσα (Πνεύμα) παραμένει τυφλός χωρίς την βοήθεια της Πρακρίτι (ύλης) στις υλικές σφαίρες, το ίδιο και το Άτμαν-Μπούντι χωρίς το *Μάνας*.

Αυτή η παράξενη ιδέα και ερμηνεία γίνεται αποδεκτή από τον Ντεσάρμ στο έργο του *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας* (σ. 654-655). "Ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης", λέει, "δεν είναι παρά ο Ήλιος και η Σελήνη θεωρούμενοι σαν δίδυμοι....Ο Ήλιος, το αθάνατο και παντοδύναμο ον που εξαφανίζεται κάθε απόγευμα από τον ορίζοντα και κατεβαίνει κάτω από την Γη, λες και θέλει να παραχωρήσει την θέση του στον αδελφικό πλανήτη που έρχεται στην ζωή την νύχτα, είναι ο Πολυδεύκης ο οποίος θυσιάζεται για τον Κάστορα˙ τον Κάστορα που είναι κατώτερος από τον αδελφό του στον οποίο οφείλει το δικό του μέρος της αθανασίας: γιατί η Σελήνη, λέει ο Θεόφραστος, είναι απλώς ένας άλλος, αλλά πιο αδύναμος Ήλιος" (Θεόφραστος, *Περί Ανέμων*, 17).

Ο ΘΕΙΟΣ ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ

Ένα αδιαπέραστο πέπλο μυστικότητας ρίχτηκε πάνω στα διδασκόμενα απόκρυφα και θρησκευτικά μυστήρια μετά την καταβύθιση του τελευταίου υπολείμματος της Ατλάντειας φυλής, πριν από 12.000 χρόνια, για να μη γίνουν γνωστά από τους ανάξιους και έτσι υποβιβαστούν. Τώρα αρκετές απ' αυτές τις επιστήμες έχουν γίνει εξωτερικές, όπως για παράδειγμα η Αστρονομία με την καθαρά μαθηματική και φυσική όψη της. Έτσι, τα δόγματα και οι διδασκαλίες τους, αφού είχαν όλα συμβολιστεί και είχαν αφεθεί στην φρούρηση μόνο της παραβολής και της αλληγορίας, ξεχάστηκαν και το νόημά τους διαστρεβλώθηκε. Ωστόσο συναντάει κανείς τον ερμαφρόδιτο στις γραφές και στις παραδόσεις όλων σχεδόν των εθνών και γιατί να υπάρχει μια τόσο ομοιόμορφη συμφωνία, αν η δήλωση είναι απλώς μια φαντασία;

Αυτή ακριβώς η μυστικότητα ήταν που οδήγησε την Πέμπτη Φυλή στην ίδρυση ή μάλλον στην επανίδρυση των θρησκευτικών μυστηρίων, στα οποία αρχαίες αλήθειες μπορούν να διδαχθούν στις επερχόμενες γενεές, κάτω από το πέπλο της αλληγορίας και του συμβολισμού. Κοιτάξτε την ακατάστρεφτη μάρτυρα της εξέλιξης των ανθρώπινων φυλών από την θεία και ειδικά από την ανδρόγυνο Φυλή: την Αιγυπτιακή Σφίγγα, αυτό το αίνιγμα όλων των Εποχών! Η θεία σοφία ενσαρκωνόμενη στην γη και αναγκασμένη να γευτεί τον πικρό καρπό της προσωπικής εμπειρίας του πόνου και της δυστυχίας, γεννήθηκε κάτω από την σκιά του δένδρου της γνώσης του Καλού και του Κακού – ένα μυστικό που αρχικά ήταν γνωστο μόνο στους Ελοΐμ, τους ΑΥΤΟ-ΜΥΗΜΕΝΟΥΣ, "*ανώτερους θεούς*" μόνο πάνω στην γη. (Βλέπε *Βιβλίο του Ενώχ*.)

Στο *Βιβλίο του Ενώχ* έχουμε τον Αδάμ,[98] τον πρώτο θείο ανδρόγυνο να χωρίζεται σε άνδρα και γυναίκα και να γίνεται YAH-HAVAH [ΓΙΑ-ΧΑΒΑ] στην μια μορφή ή Φυλή και Κάιν και Άβελ [Abel][99] (αρσενικός και θηλυκός) στην άλλη του μορφή ή *Φυλή* – ο με διπλό φύλο Ιεχωβά[100] – μια ηχώ του Αριού προτύπου του, Μπράχμα-Βατς. Μετά από την οποία έρχεται η Τρίτη και η Τέταρτη Ριζική Φυλή της ανθρωπότητας.[101] Δηλαδή Φυλές ανδρών και γυναικών, ή ατόμων αντιθέτου φύλου, και όχι πια ασεξουαλικών ημι-πνευμάτων και ανδρογύνων, όπως ήταν οι δυο Φυλές που προηγήθηκαν. Για το γεγονός αυτό γίνεται υπαινιγμός σε κάθε Ανθρωπογονία. Βρίσκεται σε παραμύθια και αλληγορίες, σε μύθους και αποκαλυμμένες Γραφές, σε θρύλους και παραδόσεις. Γιατί από όλα τα μεγάλα Μυστήρια, που κληρονόμησαν οι Μυημένοι από την πιο απόμακρη αρχαιότητα, αυτό είναι *ένα από τα μεγαλύτερα*. Ευθύνεται για το δι-σεξουαλικό στοιχείο που βρίσκεται σε κάθε δημιουργική θεότητα, στον Μπράχμα-Βιράτζ-Βάτς, καθώς και στον Αδάμ-Ιεχωβά-Εύα και επίσης στον Κάιν-Ιεχωβά-Άβελ. Γιατί το *Βιβλίο της Γενεαλογίας του Αδάμ* δεν αναφέρει καθόλου Κάιν και Άβελ, αλλά λέει απλώς: "Αρσενικούς και θηλυκούς τους δημιούργησε.....και κάλεσε το όνομά τους Αδάμ". Έπειτα στην συνέχεια αναφέρει: "Και ο Αδάμ....γέννησε έναν γιο καθ' ομοίωσή του, κατ' εικόνα του και κάλεσε το όνομα του Σηθ" (Γένεση, Ε', 3) και στην συνέχεια γεννάει άλλους γιους και θυγατέρες. Αποδεικνύοντας έτσι ότι ο Κάιν και ο Άβελ είναι δικές του αλληγορικές παραλλαγές, ο Αδάμ αντιπροσωπεύει την πρωταρχική *ανθρώπινη* φυλή, ειδικά με το κοσμο-αστρικό της νόημα. Όχι, όμως, και με το θεο-ανθρωπολογικό της νόημα. Το σύνθετο όνομα του Ιεχωβά, ή *Για-Χαβά*, που σημαίνει αρσενική ζωή και θηλυκή ζωή – πρώτα ανδρόγυνη και ύστερα χωρισμένη σε φύλα – χρησιμοποιείται μ' αυτό το νόημα στην Γένεση, από το κεφάλαιο Ε' και στην συνέχεια. Όπως λέει ο συγγραφέας του άρθρου *Η Πηγή των Μέτρων*: "....οι δυο λέξεις από τις οποίες αποτελείται ο Ιεχωβά, σχηματίζουν την αρχική ιδέα του αρσενικού-

---

Ο Αδάμ-Κάδμος, όπως ο Μπράχμα και ο Άρης, είναι το σύμβολο της γενετήσιας και δημιουργικής δύναμης, αντιπροσωπεύοντας Νερό και Γη, ένα αλχημιστικό μυστικό. "Χρειάζεται Γη και Νερό για να δημιουργηθεί μια ανθρώπινη ψυχή", λέει ο Μωυσής. Ο Άρης είναι ο ινδουιστικός Μανγκάλα, ο πλανήτης Άρης, ταυτόσημος με τον Καρτικέγια, τον "Πολεμικό θεό", γεννημένο από τον Γκάρματζα (τον *ιδρώτα* του Σίβα) και από την Γη. Αυτός είναι ο Λόχιτα, ο κόκκινος, όπως επίσης ο Μπράχμα και ο Αδάμ. Ο ινδικός Άρης, όπως και ο Αδάμ, δεν είναι γεννημένος από γυναίκα και μητέρα. Για τους Αιγυπτίους ο Άρης ήταν η *αρχέγονη γενετήσια Αρχή* και το ίδιο είναι ο Μπράχμα στην εξωτερική διδασκαλία, καθώς και ο Αδάμ στην Καμπάλα.

Ο Άβελ είναι ο *Hebel* [Χέμπελ], που σημαίνει "πόνοι της γέννησης", σύλληψη.

Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 398, όπου δείχνεται πως ο Αδάμ και η Εύα συνδυασμένοι είναι ο Ιεχωβά και η *Χαβά*, και Άβελ, ο *θηλυκός όφις*.

Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 305: "Η ένωση αυτών των δυο φυλών δημιούργησε μια τρίτη, την αδαμική φυλή".

θηλυκού σαν δημιουργού της γέννησης (γιατί [το εβραϊκό γράμμα] *γιόντ* ήταν το αρσενικό μέρος και το *Χαβά* ήταν η Εύα)", μητέρα κάθε ζωής, ή γονέας, Γη και Φύση. Ο συγγραφέας, επομένως, πιστεύει ότι "φαίνεται πως ο *τέλειος ένας* [ο τέλειος θηλυκός κύκλος ή *Γιονί*, 20612 *αριθμητικά*], σαν ο *δημιουργός των μέτρων*, παίρνει επίσης την μορφή της αρχής της *γέννησης* σαν *ερμαφρόδιτος·* εξ αυτού και η φαλλική μορφή και χρήση".

Ακριβώς. Μόνο που η "φαλλική μορφή και χρήση" ήρθαν πολλούς αιώνες αργότερα και το πρώτο και αρχικό νόημα του Ενώς, του γιου του Σηθ, ήταν η πρώτη *Φυλή* η γεννημένη με τον συνήθη τωρινό τρόπο από άνδρα και γυναίκα, γιατί ο Σηθ δεν ήταν άνθρωπος, αλλά μια φυλή. Πριν απ' αυτόν η ανθρωπότητα ήταν ερμαφρόδιτη. Ενώ ο Σηθ είναι το πρώτο αποτέλεσμα (φυσιολογικά) μετά την ΠΤΩΣΗ, αυτός είναι επίσης και ο *πρώτος άνθρωπος˙* επομένως ο γιος του Ενώς αναφέρεται σαν ο "Γιος του ανθρώπου" (βλέπε κατωτέρω). Ο Σηθ αντιπροσωπεύει την *τελευταία* Τρίτη Φυλή.

Για να καλύψουν το πραγματικό μυστηριώδες όνομα του ΑΪΝΣΟΦ – του Απεριόριστου και Ατέλειωτου Τίποτε – οι Καμπαλιστές πρόβαλαν την σύνθετη επονομασία – *ιδιότητα* ενός από τους προσωπικούς δημιουργικούς Ελοΐμ, του οποίου το όνομα ήταν *Yah* [Για] και *Jah* – τα γράμματα *i* ή *j* ή *y* όντας εναλλασσόμενα – ή *Yah-Havah* ή [*Για-Χαβά*], δηλ. *αρσενικό και θηλυκό*.[102] *Για-Εύα,* ένας *ερμαφρόδιτος*, ή η *πρώτη μορφή της ανθρωπότητας*, ο αρχικός Αδάμ της Γης, ούτε καν ο *Αδάμ-Κάδμος* του οποίου ο "γεννημένος από τον νου γιος" είναι, μυστικά, ο γήινος *Για-Χαβά*. Και γνωρίζοντάς το, ο πονηρός Ραβίνος Καμπαλιστής έφτιαξε απ' αυτό ένα όνομα τόσο μυστικό, ώστε δεν μπορούσε να το αποκαλύψει αργότερα χωρίς να εκθέσει το όλο σύστημα και έτσι ήταν αναγκασμένος να το κάνει ιερό.

Το πόσο στενή είναι η ομοιότητα ανάμεσα στον Μπράχμα -Πρατζαπάτι και στον Ιεχωβά-Σεφιρόθ, ανάμεσα στον Μπράχμα-Βιράτζ και στον Ιεχωβά-Αδάμ, μπορεί να το δείξει μόνο μια σύγκριση της Βίβλου και των *Πουρανά*. Αν αναλυθούν και διαβαστούν κάτω από το ίδιο φως, προσφέρουν σαφή ένδειξη ότι είναι δυο αντίγραφα από το ίδιο πρωτότυπο, φτιαγμένα σε δύο περιόδους πολύ απομακρυσμένες μεταξύ τους. Αναφορικά με το παρόν θέμα συγκρίνατε ξανά την Γένεση κεφ. Δ', στίχοι 1 και 26 και το *Μάνου*, I, 32 και θα σας αποκαλύψουν και τα δυο το νόημά τους. Στο *Μάνου*, ο Μπράχμα που είναι επίσης ταυτόχρονα άνθρωπος και θεός και χωρίς το σώμα του σε αρσενικό και θηλυκό, αποτελεί, στο εσωτερικό του νόημα – όπως και ο Ιεχωβα ή Αδάμ της Βίβλου – την συμβολική προσωποποίηση της δημιουργικής και *γενετήσιας* δύναμης τόσο θείας, όσο και ανθρώπινης. Το *Ζοχάρ* παρέχει μια ακόμα πιο πειστική απόδειξη της ομοιότητας, ενώ μερικοί Ραβίνοι επαναλαμβάνουν λέξη προς λέξη ορισμένες πουρανικές εκφράσεις. Για παράδειγμα, η "δημιουργία" του κόσμου στα μπραχμανικά βιβλία θεωρείται γενικά ότι είναι η Λίλα, η διασκέδαση ή σπορ, η ευχαρίστηση του Υπέρτατου Δημιουργού:

> Βίσνου όντας έτσι ασυνεχής και συνεχής ουσία, πνεύμα και χρόνος, παίζει σαν παιχνιδιάρικο αγόρι, όπως θα μάθετε ακούγοντας τα παιχνίδια του. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 19-20.)

Τώρα συγκρίνατε αυτό με τα όσα λέγονται στο Βιβλίο *Νοβελέθ Χοχμά*:

> Οι Καμπαλιστές λένε ότι η είσοδος των κόσμων σε ύπαρξη συνέβη μέσω *ευχαρίστησης*. Σ' αυτήν το Άιν-Σοφ (;!) *ικανοποιήθηκε* στον Εαυτό Του και άστραψε και έλαμψε από τον Εαυτό Του στον Εαυτό Του.....που ονομάζονται ευχαρίστηση. (Όπως αναφέρεται στο έργο του Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 110.)

Δεν πρόκειται για μια περίεργη ιδέα των Καμπαλιστών, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας που αναφέραμε, αλλά για μια καθαρά πουρανική, Άρια ιδέα. Μόνο που γιατί να φτιάξουν από το Άιν-Σοφ έναν Δημιουργό;

Το *Γιόντ* στην Καμπάλα έχει για σύμβολο το χέρι, τον δείκτη και το *λίνγκα*, ενώ αριθμητικά είναι το τέλειο ένα. Αλλά είναι επίσης ο αριθμός 10, αρσενικός και θηλυκός, όταν διαιρεθεί.

"θείος Ερμαφρόδιτος", λοιπόν, είναι ο Μπράχμα-Βατς-Βιράτζ και των Σημιτών, ή μάλλον των Ιουδαίων, ο Ιεχωβά-Κάιν-Άβελ. Μόνο που οι "Ειδωλολάτρες" ήταν και είναι πιο ειλικρινείς και ευθείς απ' ό,τι οι μετέπειτα Ισραηλίτες και Ραβίνοι οι οποίοι αναντίρρητα γνώριζαν το αληθινό νόημα της εξωτερικής τους θεότητας. Οι Ιουδαίοι θεωρούν το όνομα που τους δόθηκε – *Γιαχούντι* – σαν προσβολή. Ωστόσο έχουν, ή θα μπορούσαν να έχουν αν το ήθελαν, ένα αναντίρρητο δικαίωμα να αποκαλούν τους εαυτούς τους αρχαίους *Γιαχούντι*, "Γιαχ-χοβιάνους", όπως οι μπραχμάνοι αποκαλούνται έτσι *από το όνομα της εθνικής τους θεότητας*. Γιατί Για-Χαβά είναι το γενετικό όνομα εκείνης της ομάδας ή ιεραρχίας των δημιουργικών πλανητικών αγγέλων, κάτω από το άστρο των οποίων δημιουργήθηκε το έθνος τους. Αυτός είναι ένας από τους πλανητικούς Ελοΐμ της κυβερνούσας ομάδας του Κρόνου. Ο στίχος 26 του Δ' κεφ. της Γένεσης, όταν διαβαστεί σωστά, τους δίνει αυτό το δικαίωμα, γιατί αποκαλεί *Ιεχωβά* την νέα φυλή των ανθρώπων που ξεπήδησε από τον Σηθ και τον Ενώς, κάτι ολότελα διαφορετικό από την μετάφραση που υιοθετήθηκε στην Βίβλο: "Σ' αυτόν επίσης γεννήθηκε ένας γιος, ο Ενώς˙ έπειτα άρχισαν οι άνθρωποι να αυτοαποκαλούνται *Jah* [*Για*] ή Για-Χαβά, δηλαδή *άνδρες και γυναίκες*, οι 'κύριοι της δημιουργίας'. Αρκεί να διαβάσει κανείς τον προαναφερθέντα στίχο στο αρχικό εβραϊκό κείμενο και κάτω από το φως της Καμπάλα, για να καταλάβει ότι, αντί για τις λέξεις που έχουν μεταφραστεί τώρα, αναφέρεται: "Τότε άρχισαν οι άνθρωποι να αποκαλούν τον εαυτό τους *Ιεχωβά*", που είναι και η σωστή μετάφραση και όχι "Τότε άρχισαν οι άνθρωποι να καλούν το όνομα του Κυρίου". Γιατί αυτό είναι λανθασμένη μετάφραση, είτε έγινε σκόπιμα είτε όχι. Επίσης το γνωστό απόσπασμα: "'Εκτησάμην ανθρωπον από τον Κύριον", θα έπρεπε να λέει: "'Εκτησάμην έναν ανθρωπον επίσης Ιεχωβά". (Γένεση, Δ, 1. Βλέπε *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 277). Ο Λούθερ μετέφρασε το απόσπασμα με έναν τρόπο, οι Ρωμαιοκαθολικοί με τελείως διαφορετικό. Ο Επίσκοπος Ουόρντσγουορθ το αποδίδει: "Κάιν-εκτησάμην˙ Κάιν, από τον *Κανίτι*, εκτησάμην". Ο Λούθερ το μεταφράζει: "Εκτησάμην έναν άνθρωπο, επίσης τον Κύριο" (Ιεχωβά) και ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων*: "*Εμέτρησα έναν άνθρωπο*, επίσης *Ιεχωβά*". Αυτή η τελευταία είναι η σωστή απόδοση, γιατί: (α) ένας διάσημος Ραβίνος, ένας Καμπαλιστής, εξήγησε το απόσπασμα με αυτόν ακριβώς τον τρόπο στην συγγραφέα και (β) γιατί αυτή η απόδοση είναι ταυτόσημη με κείνη της Μυστικής Δοξασίας της Ανατολής σχετικά με τον Μπράχμα. Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. II, σελ. 464) η συγγραφέας έχει εξηγήσει ότι ο "Κάιν.... είναι ο γιος του 'Κυρίου', όχι του Αδάμ (Γένεση, Δ', 1)". Ο "Κύριος" είναι ο Αδάμ-Κάδμος, ο "πατέρας" του *Γιόντ-Χαβά*, "Αδάμ-Εύα" ή Ιεχωβά, ο γιος της αμαρτωλής σκέψης, όχι ο πρόγονος σάρκας και αίματος. Ο Σηθ από την άλλη μεριά, είναι ο *αρχηγός* και ο *προγεννήτορας των Φυλών της Γης*, γιατί αυτός είναι ο γιος του Αδάμ, εξωτερικά. Εσωτερικά, όμως, είναι ο απόγονος του Κάιν και του Άβελ, αφού ο Άβελ ή Χέμπελ είναι θηλυκός, το αντίστοιχο και θηλυκό ήμισυ του αρσενικού Κάιν, και Αδάμ είναι το συλλογικό όνομα για τον άνδρα και την γυναίκα: "άρρεν και θήλυ (*zakhar va negebah, ζαχάρ βα νεγκεβά*) εποίησε αυτούς....και εκάλεσε το όνομά τους Αδάμ" (Γένεση Ε, 2). Οι στίχοι της Γένεσης από τα κεφάλαια Α' μέχρι Ε', έχουν μπερδευτεί σκόπιμα για καμπαλιστικούς σκοπούς. Μετά τον ΑΝΘΡΩΠΟ του κεφ. Δ', 26 της Γένεσης και τον *Ενώς*, Γιο του Ανθρώπου του κεφ. Δ', 26˙ μετά τον Αδάμ, τον πρώτο ανδρόγυνο˙ μετά τον Αδάμ-Κάδμο, τον χωρίς φύλο (τον πρώτο) *Λόγο*, Αδάμ και Εύα χωρισμένους, ήρθε τελικά ο Ιεχωβά-Εύα και ο Κάιν-Ιεχωβά. Αυτοί αντιπροσωπεύουν ξεχωριστές Ριζικές Φυλές γιατί ανάμεσα τους παρεμβάλλονται εκατομμύρια χρόνια.

Επομένως οι Άριες και σημιτικές θεο-ανθρωπογραφίες είναι δυο φύλλα πάνω στον ίδιο μίσχο, οι αντίστοιχες προσωποποιήσεις και συμβολικές προσωπικότητες τους σχετίζονται μεταξύ τους με αυτόν τον τρόπο.

I. Το *Αδιάγνωστο* το οποίο αναφέρεται με διάφορους τρόπους στους στίχους του *Ριγκ-Βέντα,* όπως "Τίποτε δεν υπήρχε" και το οποίο αργότερα ονομάστηκε "*Παραμπράχμαν*". Το *Αίν* (τίποτε ή "Αίν-Σοφ" των Καμπαλιστών) και επίσης το "Πνεύμα" (του θεού) που εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων στην Γένεση. Όλα αυτά είναι *ταυτόσημα*. Επίσης στην Γένεση Α', ο στίχος 2 τοποθετήθηκε σαν στίχος 1 στα *ιερά* καμπαλιστικά κείμενα, όπου ακολουθείται από τους *Ελοΐμ* που "δημιουργούν τον Ουρανό και την Γη". Αυτή η σκόπιμη μετάθεση της σειράς των στίχων ήταν απαραίτητη για *μονοθεϊστικούς* και καμπαλιστικούς σκοπούς. Η κατάρα του Ιερεμία ενάντια σε

κείνους του Ελοΐμ (θεούς) που δεν δημιούργησαν τους Ουρανούς και την Γη, στο κεφ. Κ', 11, δείχνει ότι υπήρξαν άλλοι Ελοΐμ που δημιούργησαν.

Ο "Ουράνιος" *Μάνου-Σβαγιαμπούβα*, ο οποίος ξεπήδησε από τον Σβαγιαμπού-Ναραγιανά, τον "Αυθύπαρκτο" και ο Αδάμ-Κάδμος των Καμπαλιστών, καθώς και ο ανδρόγυνος ΑΝΘΡΩΠΟΣ της Γένεσης, κεφ. Α', είναι επίσης ταυτόσημοι.

III.Ο Μάνου-Σβαγιαμπούβα είναι ο Μπράχμα, ή Λόγος, και αυτός είναι ο Αδάμ-Κάδμος ο οποίος στην Γένεση Δ', 5, χωρίζει τον εαυτό του σε δυο μέρη, αρσενικό και θηλυκό, γινόμενος έτσι Για-Χαβά, ή Ιεχωβά-Εύα˙ ακριβώς όπως ο Μάνου Σβαγιαμπούβα ή Μπράχμα χωρίζεται για να γίνει "Μπράχμα-Βιράτζ και Βατς-Βιράτζ", αρσενικός και θηλυκός, ενώ ολόκληρο το υπόλοιπο κείμενο και οι αποδόσεις είναι *παραπλανητικά*.

IV. Η Βατς είναι κόρη του Μπράχμα και ονομάζεται *Σατά-Ρούπα*, "η εκατόμορφη", και *Σαβιτρί*, "γενέτειρα", η μητέρα των θεών και κάθε ζωής. Είναι ταυτόσημη με την Εύα, την "μητέρα (όλων των κυρίων ή θεών ή) κάθε ζωής". Εκτός απ' αυτήν υπάρχουν και πολλές άλλες απόκρυφες σημασίες.

Αυτό που αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. II, σελ. 462-463) – αν και εκείνη την εποχή εκφράστηκε σκόρπια και με πολύ προσοχή – είναι σωστό:

Εξηγώντας εσωτερικά τον τροχό του Ιεζεκιήλ, σχετικά με τον *Γιόντ-Χαβά* ή Ιεχωβά αναφέρεται:

> Όταν το τριαδικό λαμβάνεται στην αρχή του τετραγράμματου εκφράζει την θεία δημιουργία πνευματικά, δηλ. χωρίς κανένα σαρκικό αμάρτημα. Λαμβανόμενο στο αντίθετο άκρο του εκφράζει ακριβώς αυτό: είναι θηλυκό. Το όνομα Eve [Εύα] αποτελείται από τρία γράμματα˙ το όνομα του πρωταρχικού ή ουράνιου Αδάμ γράφεται με ένα γράμμα jod ή Yod [Γιόντ]. Επομένως δεν πρέπει να διβάζεται Jehovah [Ιεχωβά], αλλά *Ieva* [*Ιεβά*] ή Eve [Εύα]. Ο Αδάμ του πρώτου κεφαλαίου είναι ο πνευματικός και επομένως αγνός, ανδρόγυνος Αδάμ-Κάδμος. Όταν η γυναίκα προβάλλει από το αριστερό πλευρό του δεύτερου Αδάμ (της σκόνης), ο καθαρός *Παρθένος* χωρίζεται και πέφτοντας "σε γέννηση" ή στον καθοδικό κύκλο, γίνεται *Σκορπιός*, έμβλημα της αμαρτίας και της ύλης. Ενώ ο ανοδικός κύκλος δείχνει τις καθαρά πνευματικές φυλές, ή τους δέκα προκατακλυσμιαίους πατριάρχες, τους Πρατζαπάτι και τις Σεφιρόθ που οδηγήθηκαν από την ίδια την δημιουργική θεότητα, η οποία είναι ο Αδάμ-Κάδμος ή Γιόντ-Χαβά. [Πνευματικά], ο κατώτερος [Ιεχωβά] είναι εκείνος των γήινων φυλών, ο οποίος οδηγήθηκε από τον Ενώχ ή *Ζυγό*, τον έβδομο, ο *οποίος*, επειδή είναι κατά το ήμισυ θείος και κατά το ήμισυ γήινος, λέγεται ότι τον πήρε ο Θεός ζωντανό. Οι Ενώχ, Ερμής και Ζυγός είναι ένα.

Αυτή είναι μια από τις πολλές σημασίες. Δεν χρειάζεται να θυμήσουμε στον μελετητή ότι ο *Σκορπιός* είναι το αστρολογικό σύμβολο των οργάνων αναπαραγωγής. Όπως οι Ινδοί Ρίσι, έτσι και οι Πατριάρχες είναι όλοι μετατρέψιμοι στον αριθμό τους, καθώς επίσης και εναλλάξιμοι. Σύμφωνα με το θέμα με το οποίο σχετίζονται, γίνονται δέκα, δώδεκα, επτά ή πέντε, ακόμα και *δεκατέσσερις* και έχουν το ίδιο εσωτερικό νόημα με τους Μάνου ή Ρίσι.

Άλλωστε η λέξη Jehovah [Ιεχωβά] έχει διάφορες ετυμολογίες, όπως μπορεί να φανεί, αλλά αληθινές είναι μόνο εκείνες που βρίσκονται στην Καμπάλα. Ο όρος της Παλαιάς Διαθήκης είναι **חוחי** (*leve*) και προφερόταν *Για-βά*. Ο Ίνμαν προτείνει ότι προέρχεται από τις δυο λέξεις **חי וחי**, *Yaho-Iah, Jaho-Jah* [*Γιάχο-Γιάχ*] ή ο *Jaho* είναι *Jah*. Μαζί με τα σημεία στίξης η λέξη η λέξη γίνεται παρόμοια με την *Adoni*, αλλά αυτό αποτελεί, όμως, ένα καπρίτσιο των Ραβίνων για να την συνδέσουν με το όνομα *Adoni* [*Αδωνάϊ*] το οποίο έχει τα ίδια σημεία. Είναι περίεργο και πράγματι ακατανόητο το ότι κατά την αρχαιότητα οι Ιουδαίοι διάβαζαν το όνομα σαν *Adoni* [Αδωνάϊ], όταν είχαν τόσα πολλά ονόματα μέρος των οποίων ήταν οι λέξεις *Jeho* [*Γιέχο*] και *Jah* [*Γιάχ*] και *Jah* [*Ιάχ*]. Αλλά έτσι συνέβαινε, και ο Φίλωνας ο Βύβλιος, που μας δίνει το αποκαλούμενο απόσπασμα του Σαγχωνιάθονα, το έγραφε με ελληνικά γράμματα (το πνεύμα) *ΙΕΥΩ*. Ο Θεοδώρητος λέει ότι οι Σαμαρίτες το πρόφεραν *Ίαβέ* και οι Ιουδαίοι *Αϊά*. Όμως ο καθ. Γκιμπς προτείνει την ακόλουθη απόδοση: יֱהוִֹה *Ye-hou-vih* (Γε χου-βιχ) και κόβει έτσι τον Γόρδιο δεσμό της αληθινής απόκρυφης σημασίας του. Γιατί μ' αυτήν την τελευταία μορφή, σαν εβραϊκό ρήμα, σημαίνει "αυτός θα είναι". (Για σύγκριση βλέπε *Ωσηέ*, XII, 6, όπου εμφανίζεται με αυτήν την στίξη.) Προερχόταν επίσης από το

χαλδαϊκό ρήμα *eue* (*eve*) ή *eua* (*Eva*), "είμαι". Και έτσι ήταν, αφού μόνο από τον *Ενώς*, τον "Γιο του Ανθρώπου", επρόκειτο να αρχίσουν οι αληθινά ανθρώπινες φυλές και να "είναι" σαν αρσενικοί και θηλυκοί. Η δήλωση αυτή ενισχύεται ακόμα περισσότερο αφού ο Πάρκαρστ λέει ότι το ρήμα *leve* σημαίνει: (1) "Πέφτω κάτω" (δηλ. σε γέννηση ή ύλη) και (2) "*είμαι, συνεχίζω*", σαν μια φυλή.

δασεία της λέξης *eua* (*Eva*), "είμαι", όντας חוה *Heve* (*Eve*), που είναι το θηλυκό του יהוה και το ίδιο όπως Ήβη, η ελληνική θεά της νεότητας και η Ολύμπια νύφη του Ηρακλή, κάνει έτσι το όνομα του Ιεχωβά να φαίνεται ακόμα πιο καθαρό στην πρωτόγονη διπλού φύλου μορφή του.

Βρίσκοντας και στα Σανσκριτικά τέτοιες συλλαβές, όπως Jah και Yah, δηλ. Jah (havi), που σημαίνει "Γάγγης" και Jagan-natha, "Κύριος του Κόσμου", γίνεται φανερό γιατί ο Τζωρτζ Ρώλινσον εμφανίζεται στα έργα του τόσο σίγουρος ότι υπήρξε μια Άρια ή βεντική επιρροή πάνω στην πρώτη μυθολογία της Βαβυλώνας. Ούτε πρέπει να προκαλεί απορία το γεγονός ότι οι υποτιθέμενες δέκα φυλές του Ισραήλ εξαφανίστηκαν κατά την περίοδο της αιχμαλωσίας χωρίς να αφήσουν ίχνος πίσω τους, όταν πληροφορούμαστε ότι οι Ιουδαίοι είχαν *de facto* (*εκ των πραγμάτων*) μόνο δυο φυλές, εκείνη του *Judah* [Ιούδα] και του *Levi* [Λευί]. Οι *Λευίτες*, όμως, δεν ήταν καθόλου φυλή, αλλά μια ιερατική κάστα. Οι απόγονοι ακολούθησαν απλώς τους προγόνους τους, τους διάφορους πατριάρχες, στον λεπτό αστρικό αέρα. Τις παλιές ημέρες αυτοί ήταν πράγματι *Μπραχμ* και *Α-μπραχμ*, πριν γεννηθεί ο πρώτος Ιουδαίος. Κάθε έθνος θεωρεί ότι ο πρώτος θεός και θεοί είναι ανδρόγυνοι˙ ούτε και θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού θεωρούσαν τους μακρινούς πρωταρχικούς προγεννήτορές τους, τους δι-σεξουαλικούς προγόνους τους, σαν θεια Όντα και θεούς, ακριβώς όπως κάνουν μέχρι σήμερα οι Κινέζοι. Και κατά μια έννοια ήταν θείοι, όπως ακριβώς και οι πρώτοι ανθρώπινοι απόγονοι τους, η "γεννημένη από το νου" πρωταρχική ανθρωπότητα, η οποία ήταν χωρίς αμφιβολία δισεξουα-λική, όπως δείχνουν όλα τα πιο αρχαία σύμβολα και οι παραδόσεις.

> Κάτω από τις εμβληματικές επινοήσεις και την ιδιόμορφη φρασεολογία του ιερατείου της αρχαιότητας κρύβονται υπαινιγμοί επιστημών που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί κατά την διάρκεια του παρόντος κύκλου. Όσο καλά εξοικειωμένος και αν είναι ένας μελετητής με την ιερατική γραφή και το ιερογλυφικό σύστημα των Αιγυπτίων, πρέπει πρώτα απ' όλα να μάθει να κοσκινιζει τα αρχεία τους. Πρέπει να βεβαιωθεί, με διαβήτη και κανόνα στο χέρι, ότι η εικονική γραφή που εξετάζει ταιριάζει απόλυτα με ορισμένα σταθερά γεωμετρικά σχήματα, τα οποία είναι τα κρυμμένα κλειδιά γι' αυτά τα αρχεία, πριν επιχειρήσει οποιαδήποτε ερμηνεία.
>
> Αλλά υπάρχουν μύθοι που μιλούν από μόνοι τους. Σ' αυτήν την κατηγορία μπορούμε να περιλάβουμε τους δισεξουαλικούς πρώτους δημιουργούς της κάθε κοσμογονίας. Ο ελληνικός Ζευς-Ζην (Αιθέρας) και η Χθόνια (η χαοτική γη) και η Μήτις (το νερό), οι σύζυγοι του· ο Όσιρης και η Ίσις-Λητώ – όπου ο πρώτος θεός παριστάνει επίσης τον Αιθέρα – η πρώτη εκπόρευση της Υπέρτατης θέλησης, Άμμων, επίσης πρωταρχική πηγή του φωτός˙ η θεά γη και νερό πάλι˙ ο Μίθρας, ο πετρογεννημένος θεός, το σύμβολο του αρσενικού κοσμικού πυρός, ή το προσωποποιημένο πρωταρχικό φως και η Μίθρα, η πύρινη θεά, ταυτόχρονα μητέρα και σύζυγός του˙ το καθαρό στοιχείο του πυρός (η ενεργός ή αρσενική αρχή), θεωρούμενο σαν φως και θερμότητα, σε ένωση με την γη και το νερό ή την ύλη (θηλυκά ή παθητικά στοιχεία της κοσμικής γέννησης). (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 156.)

Όλα αυτά είναι αναφορές στον πρωταρχικό θείο Ερμαφρόδιτο.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI
ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ "ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΩΝ"

Η εξέλιξη των τριών φυλών συνεχίστηκε. (23) Η δεύτερη φυλή δημιουργεί την τρίτη και χάνεται.

** *

ΤΟΤΕ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΤΗΝ ΑΥΓΟ-ΓΕΝΝΗΜΕΝΗ, ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ (*Φυλή*). ΙΔΡΩΤΑΣ ΜΕΓΑΛΩΣΕ, ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΚΛΗΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΕΣ. Ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΝ ΖΕΣΤΑΝΕ˙ Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΗΝ ΨΥΧΡΑΝΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΟΡΦΟΠΟΙΗΣΕ˙ Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΝ ΕΘΡΕΨΕ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΩΡΙΜΑΣΕΙ. Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΥΚΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΣΤΡΟΣΚΕΠΑΣΤΟ ΘΟΛΟ (*την Σελήνη*) ΕΠΙΣΚΙΑΣΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΑΓΟΝΑ. ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΚΥΚΝΟΣ (*Χάνσα*) ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΤΗΣ (α). ΠΡΩΤΑ ΑΡΣΕΝΙΚΟ-ΘΗΛΥΚΟ, ΥΣΤΕΡΑ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ (β).

Το κείμενο της Στάντζα υπονοεί καθαρά ότι το ανθρώπινο έμβρυο τράφηκε *ab extra* [εκ των έξω] από Κοσμικές δυνάμεις και ότι ο "Πατέρας-Μητέρα" προσέφερε προφανώς το σπέρμα που ωρίμασε: κατά πάσα πιθανότητα ένα "ιδρωτο-γεννημένο αυγό", για να εκκολαφθεί, με κάποιον μυστηριώδη τρόπο, ξέχωρα από τον "διπλό" γονέα. Είναι σχετικά εύκολο να συλλάβει κανείς μια ωοτόκα ανθρωπότητα, αφού ακόμα και τώρα ο άνθρωπος είναι, κατά μια έννοια, "αυγο-γεννημένος". Ο Μαζεντί, όμως, στο έργο του *Βασική Επιτομή της Φυσιολογίας*, αναφέροντας "μια περίπτωση όπου ο ομφάλιος λώρος ήταν κομμένος και απόλυτα επουλωμένος" και ωστόσο το παιδί γεννήθηκε ζωντανό, ρωτάει "Πώς συνεχίστηκε η κυκλοφορία σ' αυτό το όργανο;" Στην επόμενη σελίδα λέει: "Τίποτε δεν είναι ακόμα γνωστό σχετικά με την χρησιμότητα της πέψης στο έμβρυο". Και σχετικά με την θρέψη του, κάνει το εξής ερώτημα: "Τι μπορούμε, λοιπόν, να πούμε για την θρέψη του εμβρύου; Τα έργα της Φυσιολογίας περιέχουν μόνο ασαφείς υποθέσεις σχετικά με το σημείο αυτό". Ωστόσο ένας σκεπτικιστής μπορεί να ισχυριστεί ότι, "Το βιβλίο του Μαζεντί ανήκει στην περασμένη γενιά και από τότε η Επιστήμη έκανε τόσα βήματα, ώστε το στίγμα της άγνοιας δεν μπορεί πια να αποδοθεί στο επάγγελμα". Πράγματι. Ας στραφούμε, λοιπόν, σε μια πολύ μεγάλη αυθεντία της Φυσιολογίας, δηλ. στον σερ. Μ. Φόστερ, τον οποίο, σε βάρος της σύγχρονης επιστήμης, του βρίσκουμε να λέει: "Σχετικά με την εμφάνιση και την ανάπτυξη των λειτουργικών δραστηριοτήτων του εμβρύου, η γνώση μας είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Δεν γνωρίζουμε τίποτε για τα διάφορα βήματα με τα οποία οι πρωταρχικά θεμελιώδεις ιδιότητες του πρωτοπλάσματος ενός ωαρίου διαφοροποιούνται στα σύνθετα φαινόμενα τα οποία προσπαθήσαμε να παρουσιάσουμε σ' αυτό το βιβλίο" (*Εγχειρίδιο Φυσιολογίας*, 3η έκδ., σελ. 623). Οι σπουδαστές του Κολλεγίου Τρίνιτυ του Καίμπριτζ ας ρίξουν τώρα ένα πέπλο μπροστά από το άγαλμα της υγείας και ας δέσουν τα μάτια των προτομών του Γαληνού και του Ιπποκράτη, ώστε να μην κοιτάζουν επιτιμητικά τους εκφυλισμένους απογόνους τους. Πρέπει να σημειώσουμε ακόμα ένα γεγονός. Ο σερ Μ. Φόστερ τηρεί διακριτική σιωπή σχετικά με την περίπτωση του κομμένου ομφάλιου λώρου που αναφέρεται από τον μεγάλο Γάλλο συνάδελφο του.

Αυτή είναι μια πολύ περίεργη δήλωση, όπως εξηγείται στα Σχόλια. Για να το ξεκαθαρίσουμε: Αφού η Πρώτη Φυλή δημιούργησε την δεύτερη μέσω "εκβλάστησης", όπως μόλις εξηγήθηκε, η Δεύτερη Φυλή δίνει γέννηση στην Τρίτη, η οποία χωρίζεται σε τρεις ξεχωριστές υποδιαιρέσεις που αποτελούνται από ανθρώπους δημιουργημένους διαφορετικά. Οι πρώτες δυο [υποδιαιρέσεις] παράγονται με μια μέθοδο ωοτοκίας, προφανώς άγνωστη στην σύγχρονη Φυσική

Ιστορία. Ενώ οι πρώτες υποφυλές της Τρίτης Ανθρωπότητας γεννούσαν τα είδη τους μέσω μιας μορφής έκκρισης υγρασίας ή ζωτικού ρευστού, οι σταγόνες του οποίου συγκολλούμενες σχημάτιζαν μια ωοειδή μπάλα – ή μήπως θα πρέπει να πούμε αυγό; – που χρησίμευε σαν ένας εξωτερικός φορέας για την γέννηση μέσα σ' αυτόν ενός εμβρύου και βρέφους, αντίθετα ο τρόπος γέννησης κατά τις τελευταίες [υπό] φυλές άλλαξε, τουλάχιστον στα αποτελέσματά του. Τα μικρά των πρώτων [υπό] φυλών ήταν ολότελα χωρίς φύλο, άμορφα από κάθε άποψη. (Βλέπε *Τίμαιος*, 42, Α' *Συμπόσιο*, 189, D, E 190.) Αλλά εκείνα των τελευταίων [υπό] φυλών γεννιόνταν ανδρόγυνα. Στην Τρίτη Φυλή έγινε ο χωρισμός των φύλων. Γιατί, ενώ προηγουμένως ήταν ασεξουαλική, η Ανθρωπότητα έγινε σαφώς ερμαφρόδιτη ή δισεξουαλική και τέλος τα ανθρωποφόρα αυγά άρχισαν να δίνουν γέννηση – βαθμιαία και σχεδόν αδιόρατα κατά την εξελικτική τους ανάπτυξη – πρώτα σε Όντα, στα οποία το ένα φύλο κυριαρχούσε πάνω στο άλλο, και τελικά σε ξεχωριστούς άνδρες και γυναίκες. Και τώρα ας ψάξουμε για επιβεβαίωση αυτών των δηλώσεων στους θρησκευτικούς μύθους της Ανατολής και της Δύσης. Ας πάρουμε πρώτα την "Αυγο-γεννημένη Φυλή". Σκεφτείτε τον Κασιάπα, τον σοφό των *Βέντα* και τον πιο γόνιμο από τους δημιουργούς. Ήταν γιος του Μαρίτσι, του γιου του Μπράχμα του γεννημένου από τον νου, και αυτός μεταξύ άλλων όντων γίνεται πατέρας και των Ναγκά ή Όφεων. Εξωτερικά οι Ναγκά είναι ημιθεϊκά όντα που έχουν ανθρώπινο πρόσωπο και ουρά ερπετού. Υπήρχε, όμως, μια φυλή Ναγκά, οι οποίοι λέγεται ότι ήταν μόνο χίλιοι σε αριθμό, που γεννήθηκαν ή μάλλον ξεπήδησαν από την Καντρού, την σύζυγο του Κασιάπα, με *σκοπό να κατοικήσουν στο Πατάλα*, το οποίο, όπως θα δείξουμε, είναι αναντίρρητα η Αμερική. Υπήρχε ακόμα μια ΝΑΓΚΑ-ΝΤΒΙΠΑ, μια από τις επτά υποδιαιρέσεις του Μπάρατα Βάρσα, της Ινδίας, που κατοικείτο από έναν λαό ο οποίος είχε το ίδιο όνομα και ο οποίος θεωρείται
– ακόμα και από μερικούς Ανατολιστές – σαν ιστορικός και που άφησε πολλά ίχνη πίσω του μέχρι και σήμερα.

Το κύριο σημείο στο οποίο προς το παρόν επιμένουμε είναι το ακόλουθο: οποιαδήποτε προέλευση και αν αποδοθεί στον άνθρωπο η εξέλιξή του ακολούθησε την εξής σειρά: (1) Ασεξουαλικός, όπως είναι όλες οι αρχικές μορφές˙ (2) έπειτα, με μια φυσική μετατόπιση, έγινε ένας "μοναχικός ερμαφρόδιτος", ένα δισεξουαλικό ον και (3) τέλος, χωρίστηκε και έγινε αυτό που είναι τώρα. Η επιστήμη μας διδάσκει πως όλες οι πρωτόγονες μορφές, αν και χωρίς φύλο, "διατήρησαν την ικανότητα να ακολουθούν την διαδικασία του ασεξουαλικού πολλαπλασιασμού". Γιατί, λοιπόν, θα πρέπει ο άνθρωπος να εξαιρεθεί από αυτόν τον νόμο της Φύσης; Η δισεξουαλική αναπαραγωγή είναι μια εξέλιξη, μια εξειδικευμένη και τελειοποιημένη μορφή, στην υλική κλίμακα, της σχιζογενούς πράξης αναπαραγωγής. Οι απόκρυφες διδασκαλίες είναι κυρίως πανσπερμικές και η πρώτη αρχική ιστορία της ανθρωπότητας είναι κρυμμένη μόνο "από τους κοινούς θνητούς", ενώ για τους μυημένους η ιστορία των πρωταρχικών Φυλών δεν είναι θαμμένη στον τάφο του χρόνου, όπως είναι για την αδαή επιστήμη. Έτσι, υποστηριζόμενοι από την μια μεριά από την επιστήμη, η οποία μας δείχνει την προοδευτική ανάπτυξη και μια εσωτερική αιτία για κάθε εξωτερική τροποποίηση, σαν έναν νόμο της Φύσης, και από την άλλη μεριά από μια ακλόνητη πίστη στην σοφία – μπορούμε να πούμε ακόμα και πανσοφία – των παγκόσμιων παραδόσεων που συγκεντρώθηκαν και διατηρήθηκαν από τους μυημένους οι οποίοι τις τελειοποίησαν σε ένα σχεδόν αλάθητο σύστημα˙ υποστηριζόμενοι, λοιπόν, έτσι, τολμάμε να παρουσιάσουμε την δοξασία καθαρά.

Σε ένα έγκυρο άρθρο γραμμένο πριν από δεκαπέντε χρόνια, ο διαβασμένος και σεβαστός φίλος μας καθ. Αλεξάντερ Ουάιλντερ από την Νέα Υόρκη, δείχνει την απόλυτη λογική και την αναγκαιότητα της πίστης σε μια "Δισεξουαλική Αρχέγονη Φυλή" και δίνει έναν αριθμό επιστημονικών λόγων γι' αυτό.[103] Κατ' αρχήν υποστηρίζει ότι:

> ….ένα μεγάλο μέρος της φυτικής δημιουργίας εμφανίζει το φαινόμενο της δισεξουαλικότητας......η ταξινόμηση του Λινναίου αναφέρει σαν τέτοια σχεδόν όλα τα φυτά. Αυτό ισχύει στις ανώτερες οικογένειες του φυτικού βασιλείου καθώς και στις κατώτερες μορφές, από την Κάνναβη μέχρι την Λομβαρδία την Κοινή και την Αΐλανθο. Στο ζωικό βασίλειο, στην ζωή των εντόμων, το λεπιδόπτερο γεννάει μια κάμπια και η κάμπια γίνεται λεπιδόπτερο˙·όπως στα *Μυστήρια*

Βλέπε αποσπάσματα αυτής της Μελέτης στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, τομ. IV, Φεβρουάριος, 1883, σελ. 112-114.

το μεγάλο μυστικό εκφραζόταν με την φράση *Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco* [ο Ταύρος γέννησε τον Δράκοντα και ο Δράκοντας τον Ταύρο].... η κοραλλιογενής οικογένεια η οποία, σύμφωνα με τον Αγκασίζ, πέρασε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, κατά την διάρκεια της παρούσας γεωλογικής περιόδου, σχηματίζοντας την χερσόνησο της Φλόριντα.....παράγει τους απογόνους της από τον εαυτό της, όπως τα μπουμπούκια και τα παρακλάδια ενός δένδρου. Οι μέλισσες βρίσκονται περίπου στην ίδια γραμμή.....Τα Αφίδια, ή μελίγκρα, φτιάχνουν κατοικία όπως οι Αμαζόνιοι (μέρμηγκες) και παρθένοι-γονείς διαιωνίζουν την φυλή για δέκα διαδοχικές γενιές.

Τι λένε οι αρχαίοι σοφοί, οι φιλόσοφοι-δάσκαλοι της αρχαιότητας; Ο Αριστοφάνης λέγει τα ακόλουθα για το θέμα στο *Συμπόσιο* του Πλάτωνα (189-190):

γαρ πάλαι ημών φύσις ούχ αυτή ην, ήπερ νυν, αλλά αλλοία, ουχ ώσπερ νυν δύο, άρρεν και θήλυ, αλλά και τρίτον προσήν κοινόν ον αμφοτέρων τούτων, ου νυν όνομα λοιπόν, αυτό δε ηφάνισται· *ανδρόγυνον* γαρ εν τότε μεν ην και είδος και όνομα εξ αμφοτέρων κοινόν του τε άρρενος και θήλεος.... έπειτα όλον ην εκάστου του ανθρώπου το είδος, στρόγγυλον, νώτον και πλευράς κύκλω είχον.....[104] Ην ουν την ισχύν δεινά και την ρώμην και τα φρονήματα μεγάλα είχον.Ο δε Ζεύς.....έφη, *διατεμώ δίχα έκαστον*, και άμα μεν ασθενέστεροι έσονται......τον Απόλλωνα εκέλευσε......και τα άλλα ιάσθαι......

Για τους αρχαίους Πέρσες ο Μεσία και η Μεσιάνε δεν ήταν παρά ένα μόνο άτομο. "Οι ίδιοι επίσης δίδασκαν ότι ο άνθρωπος ήταν προϊόν του Δένδρου της Ζωής, αναπτυσσόμενος σε ανδρόγυνα ζεύγη, μέχρις ότου χωρίστηκαν σε μια μετέπειτα τροποποίηση της ανθρώπινης μορφής". (Βλέπε την μελέτη του δρ. Ουάιλντερ, "Η Δισεξουαλική Αρχέγονη Φυλή".)

Στο Βιβλίο των *Γενεαλογιών (Τολεντόθ) του Αδάμ*, ο στίχος "ο θεός έπλασε (*μπαρά*, γέννησε) τον άνθρωπο κατ' εικόνα, κατ' εικόνα του θεού τον έπλασε, αρσενικό και θηλυκό τους έπλασε", αν διαβαστεί εσωτερικά θα αποκαλύψει το αληθινό του νόημα. Δηλαδή: "Οι Ελοΐμ [θεοί] γέννησαν από τον εαυτό τους [με τροποποίηση] άνθρωπο σύμφωνα με την εικόνα τους.... τον [την συλλογική ανθρωπότητα ή Αδάμ] δημιούργησαν, αρσενικό και θηλυκό τους δημιούργησε αυτός [η συλλογική Θεότητα)".[105]

Αυτό θα δείξει το εσωτερικό σημείο. Η ασεξουαλική Φυλή ήταν το πρώτο τους προϊόν, μια τροποποίηση του εαυτού τους και *από τον* εαυτό τους, της καθαρής πνευματικής ύπαρξης και αυτή ήταν ο *μοναχικός* Αδάμ. Έπειτα ήρθε η *δεύτερη* Φυλή: Αδάμ-Εύα, ή *Γιόντ-Χαβά*, ανενεργός και ανδρόγυνος και τέλος η *Τρίτη*, ή ο "Χωριζόμενος Ερμαφρόδιτος", ο Κάιν και Άβελ που δημιουργούν την Τέταρτη, Σηθ-Ενώς κ.τ.λ. Αυτή η Τρίτη, η τελευταία ημι-πνευματική φυλή, ήταν επίσης και ο τελευταίος φορέας της θείας και εγγενούς Σοφίας, έμφυτης στους Ενώχ, τους Ενορατι-κούς εκείνης της Ανθρωπότητας. Η *Τέταρτη*, η οποία είχε δοκιμάσει τον καρπό του Δένδρου του Καλού και του Κακού – την Σοφία την ενωμένη ήδη με την γήινη και επομένως ακάθαρτη διάνοια[106] – έπρεπε σαν επακόλουθο να αποκτήσει αυτήν την Σοφία μέσω μύησης και μεγάλης προσπάθειας. Και στα Ερμητικά βιβλία, η ένωση της Σοφίας και της Διάνοιας, όπου η πρώτη *κυβερνά* την δεύτερη, ονομάζεται "ο Θεός που κατέχει την διπλή γονιμότητα των δύο φύλων". Μυστικιστικά, ο Ιησούς εθεωρείτο ότι ήταν άνδρας-γυναίκα. Επίσης και στους *Ορφικούς Ύμνους*, που ψάλλονταν κατά την διάρκεια των Μυστηρίων, διαβάζουμε, "ο Ζευς ήταν αρσενικός, ο Ζευς

Συγκρίνατε το όραμα του Ιεζεκιήλ (κεφ. Α') των τεσσάρων θείων όντων "που είχαν την μορφή ανθρώπου" και όμως είχαν όψη τροχού, "όταν έπορεύοντο επί τα τέσσερα μέρη αυτών επορεύοντο....διότι πνεύμα ζωής εν τοις τροχοίς".

Ένας Χριστιανός, ο Ευγκιμπίνους και οι Ραβίνοι Σαμουήλ, Μανασσέχ μπεν Ισραέλ και Μαϊμονίδης, δίδασκαν ότι "ο Αδάμ είχε δυο πρόσωπα και μια ατομικότητα και εξαρχής ήταν ταυτόχρονα αρσενικός και θηλυκός: αρσενικός από την μια μεριά και θηλυκός από την άλλη (όπως ο Μπράχμα του Μάνου), αλλά ότι αργότερα τα μέρη χωρίστηκαν". Μια μαρτυρία αυτού του γεγονότος αποτελούν οι εκατόν τριάντα εννιά Ψαλμοί του Δαυίδ όπως αναφέρονται από τον Ραβίνο Τζερεμία μπεν Ελεάζαρ. "Εσύ με μορφοποίησες πίσω και μπροστά" και όχι περιέβαλες, όπως αναφέρεται στην Βίβλο (στίχος 5), πράγμα που είναι παράλογο και χωρίς νόημα. Αυτό, κατά την άποψη του δρ. Ουάιλντερ, δείχνει "ότι η πρωταρχική μορφή της ανθρωπότητας ήταν ανδρόγυνη".

Δείτε την ένωση της *Χοχμά*, Σοφίας, με την *Μπινά*, Διάνοια, ή Ιεχωβά, τον *Δημιουργό* που στις Παροιμίες Η', 5, ονομάζεται *Κατανόηση*. Στους ανθρώπους η *Σοφία* (η θεία απόκρυφη Σοφία) φωνάζει: "Εσείς οι απλοί, κατανοήσατε την Σοφία και οι *ανόητοι* αποκτήσατε *καρδιά* που κατανοεί". Είναι *πνεύμα και ύλη*, νους και ψυχή, για την οποία ο *Ιάκωβος* (Γ', 15), λέει ότι είναι "γήινη, αισθησιακή, διαβολική".

ήταν μια αθάνατη παρθένος". (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 290. Αριστοτέλης, *Περί Κόσμου*, 7, 1-4.)

Αιγύπτιος Άμμων, στο άλλο μισό του, ήταν η θεά Νηίθ. Ο Δίας έχει θηλυκά στήθη, η Αφροδίτη έχει γενειάδα σε μερικά από τα αγάλματά της και η Ίλα, η θεά, είναι επίσης ο Σουντιουμνά, ο θεός, σαν απόγονος του Βαϊβασβάτα.

> Το ίδιο το όνομα Αδάμ [λέει ο καθηγητής Ουάιλντερ στο "Η Δισεξουαλική Αρχέγονη Φυλή"], ή άνθρωπος, συνεπάγεται αυτήν την διπλή μορφή ύπαρξης. Είναι ταυτόσημο με το *Αθάμας Θωμάς* (Ταμίλ, *Ταμ*), το οποίο από τους Έλληνες έγινε *δίδυμος*. Αν, επομένως, η πρώτη γυναίκα σχηματίστηκε μετά από τον πρώτο άνδρα, θα πρέπει, σύμφωνα με την λογική, να "εξήχθη από τον άνδρα"... και *το πλευρό* το οποίο οι *Ελοΐμ* πήραν από τον άνδρα, "τον έκαναν γυναίκα" [Γένεση Β']. Η εβραϊκή λέξη που χρησιμοποιείται εδώ είναι *tzala* [*τσαλά*], η οποία έχει την μετάφραση που δώσαμε. Είναι εύκολο να ανιχνεύσουμε αυτόν τον μύθο στον Βηρωσσό, ο οποίος λέει ότι η *Ταλάτ* (η *Ομορόκα* ή Κυρία του Ούκρα) ήταν η αρχή της δημιουργίας. Αυτή ήταν επίσης η Τελίτα, η βασίλισσα της Σελήνης... Οι δυο αξιομνημόνευτες δίδυμες γεννήσεις της Γένεσης, του Κάιν και του Άβελ και του Ησαύ και Ιακώβ, κρύβουν την ίδια ιδέα. Το όνομα *Χέμπελ είναι το ίδιο με το Εύα* και τα χαρακτηριστικά του φαίνεται να είναι θηλυκά. "Προς εσένα θα είναι η επιθυμία του", είπε ο Κύριος ο Θεός στον Κάιν, "και εσύ θα κυριαρχήσεις πάνω του". [Γένεση, Δ', 7]. Η ίδια γλώσσα χρησιμοποιήθηκε και στην Εύα. "Η επιθυμία σου θα είναι προς τον σύζυγό σου και αυτός θα κυριαρχήσει πάνω σου".

αρχαία δισεξουαλική μονάδα, λοιπόν, της ανθρώπινης Τρίτης Ριζικής Φυλής είναι αξίωμα στην Μυστική Δοξασία. Οι παρθένες ατομικότητές της ανυψώθηκαν σε "θεούς", γιατί αυτή η Φυλή αντιπροσώπευε την "θεια Δυναστεία" τους. Οι σύγχρονοι ευχαριστούνται να λατρεύουν τους αρσενικούς ήρωες της Τέταρτης Φυλής, η οποία δημιούργησε θεούς σύμφωνα με την δική της σεξουαλική εικόνα, ενώ οι θεοί της πρωταρχικής ανθρωπότητας ήταν "αρσενικοί και θηλυκοί".

Όπως αναφέρθηκε στον πρώτο τόμο, οι ανθρωπότητες αναπτύχθηκαν ισόβαθμα και παράλληλα με τα τέσσερα Στοιχεία, κάθε νέα Φυλή όντας προσαρμοσμένη φυσιολογικά για να ταιριάξει με το επιπρόσθετο στοιχείο. Η Πέμπτη Φυλή μας προσεγγίζει γρήγορα το Πέμπτο Στοιχείο – ονομάστε το ενδοαστρικό αιθέρα, αν θέλετε – το οποίο, όμως, έχει περισσότερη σχέση με την ψυχολογία παρά με την φυσική. Εμείς μάθαμε να ζούμε σε κάθε κλίμα, πολικό ή τροπικό, αλλά οι δυο πρώτες Φυλές δεν είχαν καμιά σχέση με το κλίμα, ούτε επηρεάζονταν από την θερμοκρασία και τις αλλαγές της. Έτσι ζούσε ο άνθρωπος, μας λένε, μέχρι το τέλος της Τρίτης Ριζικής Φυλής, όταν αιώνια άνοιξη βασίλευε σε όλον τον πλανήτη, σαν αυτή που απολαμβάνουν τώρα οι κάτοικοι του Δία. "Ένας κόσμος", όπως λέει ο Φλαμαριόν, "ο οποίος δεν υπόκειται, όπως ο δικός μας, στις παραξενιές των εποχών ούτε σε απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας, αλλά ο οποίος είναι προικισμένος με όλους τους θησαυρούς της αιώνιας άνοιξης". *(Η* Πολλαπλότητα των κατοικουμένων κόσμων, σελ. 69.) Οι αστρονόμοι οι οποίοι υποστηρίζουν πως ο Δίας βρίσκεται σε ρευστή κατάσταση – με την δική μας έννοια του όρου – καλούνται να λύσουν τις διαφορές τους με τον πολυμαθή Γάλλο Αστρονόμο.[107] Πρέπει, όμως, πάντα να θυμόμαστε ότι η "αιώνια άνοιξη" η

Μια υπόθεση που παρουσιάστηκε το 1881 από τον Μάττιου Ουίλιαμς, φαίνεται πως εντυπωσίασε ελάχιστα τους Αστρονόμους. Ο συγγραφέας του άρθρου *Το Καύσιμο του Ήλιου*, δημοσιευμένο στο περιοδικό *Γνώση*, Τομ. Ι, Δεκ. 23, 1881, σελ. 157, λέει: "Εφαρμόζοντας τώρα τις έρευνες του δρ. Άντριους στις συνθήκες της ηλιακής ύπαρξης... συμπεραίνω ότι ο Ήλιος δεν έχει πυρήνα στερεό, ρευστό ή αεριώδη, αλλά αποτελείται από διασπασμένη ύλη στην κρίσιμη κατάστασή της, περιβαλλόμενος πρώτα από ένα φλεγόμενο περίβλημα, το οποίο οφείλεται στην επανένωση της διασπασμένης ύλης και έξω απ' αυτό, από ένα περίβλημα ατμών οφειλόμενο σ' αυτήν την επανένωση".

Είναι μια καινούργια θεωρία η οποία μπορεί να προστεθεί σε άλλες υποθέσεις, *όλες επιστημονικές και ορθόδοξες*. Το νόημα της έκφρασης "*κρίσιμη* κατάσταση" εξηγείται από τον κ. Μ. Ουίλιαμς στο άρθρο περί "Στερεών, Υγρών και Αερίων" (*Γνώση*, Δεκ. 9, 1881). Μιλώντας για ένα πείραμα του δρ. Τ.Α. Άντριους, με ανθρακικό οξύ, ο επιστήμονας λέει ότι, "όταν φτάνουμε στους 88°, το όριο ανάμεσα στο υγρό και στο αέριο χάνεται˙ *υγρό και αέριο αναμειγνύονται σε ένα μυστηριώδες ενδιάμεσο ρευστό˙ ένα απροσδιόριστο παλλόμενο κάτι γεμίζει ολόκληρο το δοκιμαστικό σωλήνα*: *ένα αεριοποιημένο υγρό ή ένα ορατό αέριο*. Κρατήστε μια πυρωμένη ακίδα ανάμεσα στο μάτι σας και στο φως και θα δείτε ένα ανερχόμενο κύμα κίνησης κάποιου πράγματος που μοιάζει με υγρό αέρα. Η εμφάνιση του *υβριδικού* ρευστού στον σωλήνα μοιάζει μ' αυτό, αλλά είναι αισθητά πυκνότερο και βρίσκεται προφανώς μεταξύ της υγρής και αεριώδους κατάστασης της ύλης, όπως η πίσσα, η μελάσσα βρίσκεται ανάμεσα στην στερεή και στην υγρή.

οποία αναφέρεται είναι μόνο μια κατάσταση *κατανοούμενη σαν τέτοια* από τους Δίους. Δεν είναι "άνοιξη" όπως την *ξέρουμε εμείς*. Σ' αυτήν την επιφύλαξη βρίσκεται ο συμβιβασμός ανάμεσα στις δύο θεωρίες που αναφέρθηκαν. Και οι δυο περιέχουν *μερικές* αλήθειες.

Είναι επομένως παγκόσμια παράδοση ότι η ανθρωπότητα ανέπτυξε βαθμιαία την τωρινή μορφή της από μια σχεδόν διαφανή κατάσταση υφής και ούτε από θαύμα, ούτε μέσω σεξουαλικής επαφής. Επίσης αυτό συμφωνεί απόλυτα με τις αρχαίες φιλοσοφίες, από εκείνες της Αιγύπτου και της Ινδίας με τις θείες Δυναστείες τους, μέχρι εκείνη του Πλάτωνα. Και όλες αυτές οι αρχαίες πίστεις πρέπει να ταξινομηθούν μαζί με τα "προαισθήματα" και τις "επίμονες ιδέες", μερικές από τις οποίες – όπως παρατήρησε ο Λουί Φιγκιέ (*Η Ημέρα Μετά Θάνατο*, σελ. 23) – "είναι συχνά αποτέλεσμα της σοφίας και της παρατήρησης "άπειρου αριθμού ανθρώπινων γενεών". Γιατί, "μια παράδοση που έχει μια *ομοιόμορφη και συμπαντική ύπαρξη, έχει όλο το βάρος της επιστημονικής μαρτυρίας*". Και υπάρχουν περισσότερες της μιας τέτοιες παραδόσεις στις αλληγορίες των *Πουρανά*, όπως δείξαμε. Επίσης, η δοξασία ότι η πρώτη Φυλή της ανθρωπότητας σχηματίστηκε από τις *τσαγιά* (αστρικές εικόνες) των Πιτρί, επιβεβαιώνεται πλήρως στο *Ζοχάρ*. "Στο *Τσελέμ*, την σκιώδη εικόνα, των Ελοΐμ (Πιτρί) Αυτός έφτιαξε τον Αδάμ (άνθρωπο)". (*Ζοχάρ*, εκδ. Κρεμόνα, ΙΙΙ, 76[α]. Παράβολε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 420.)

Έχει επαναληφθεί έντονα σαν αντίρρηση ότι, παρά τον υψηλό βαθμό της μεταφυσικής σκέψης στην αρχαία Ινδία, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι δεν έχουν επιδείξει παρά χονδροειδή ειδωλολατρεία και ζωολατρεία, αφού ο Ερμής – όπως υποτίθεται – ήταν έργο των Ελλήνων μυστικιστών που έζησαν στην Αίγυπτο. Σ' αυτό μια απάντηση μπορεί να δοθεί: μια άμεση απόδειξη ότι οι Αιγύπτιοι πίστευαν στην Μυστική Δοξασία είναι το γεγονός ότι την διδάσκονταν κατά την Μύηση. Ας ανοίξουν οι διαφωνούντες το έργο *Φυσικές και Ηθικές Εκλογές* του Στοβαίου, του Έλληνα συντάκτη αρχαίων αποσπασμάτων, ο οποίος έζησε κατά τον πέμπτο αιώνα μ.Χ. Η ακόλουθη είναι μια περιγραφή ενός παλιού ερμητικού αποσπάσματος, που δείχνει την αιγυπτιακή θεωρία της Ψυχής. Μεταφρασμένο λέξη προς λέξη, λέει:

"*Η θερμοκρασία στην οποία συμβαίνει αυτό, ονομάστηκε από το δρ. Άντριου 'κρίσιμη θερμοκρασία'*. Εδώ η αεριώδης και ρευστή κατάσταση είναι 'συνεχής' και είναι πιθανό ότι όλες οι άλλες ουσίες, που είναι ικανές να υπάρχουν και στις δύο καταστάσεις, έχουν την δική τους ιδιαίτερη κρίσιμη θερμοκρασία".

Συλλογιζόμενος περαιτέρω πάνω σ' αυτή την "κρίσιμη" κατάσταση, ο Μάττιου Ουίλιαμς εκφράζει μερικές σχεδόν απόκρυφες θεωρίες σχετικά με τον Δία και άλλους πλανήτες. Λέει: "*Οι απόψεις μας για τα στερεά, τα υγρά και τα αέρια προέρχονται από τις εμπειρίες μας με την κατάσταση της ύλης εδώ πάνω στην Γη. Αν μπορούσαμε να μετακινηθούμε σε έναν άλλον πλανήτη, ίσως να άλλαζαν περίεργα*. Στον Ερμή, το νερό θα κατατάσσονταν σαν ένα από τα συμπυκνούμενα αέρια˙ στον Άρη, σαν εύτηκτο στερεό˙ αλλά τι θα γινόταν στον Δία;

Οι τελευταίες παρατηρήσεις μας επιτρέπουν να τον θεωρήσουμε σαν έναν μικροσκοπικό ήλιο με ένα εξωτερικό περίβλημα νεφελοειδούς ύλης, προφανώς από μερικώς συμπυκνωμένο νερό, αλλά πυρακτωμένο ή πιθανόν και ακόμα θερμότερο στο εσωτερικό. Η αεριώδης ατμόσφαιρά του έχει προφανώς τεράστιο βάθος κα αφού η δύναμη της βαρύτητας στην ορατή εξωτερική του επιφάνεια είναι δυόμισι φορές μεγαλύτερη από εκείνη της επιφάνειας της γης, η ατμοσφαιρική πίεση κατά την κάθοδο κάτω απ' αυτήν την ορατή επιφάνεια, θα πρέπει σύντομα να φτάνει το σημείο εκείνο στο οποίο ο υδρατμός προσεγγίζει στην κρίσιμη κατάστασή του. Επομένως πρέπει να συμπεράνουμε ότι *οι ωκεανοί του Δία δεν αποτελούνται από παγωμένο, ρευστό ή αεριώδες νερό, αλλά ότι είναι ωκεανοί ή ατμόσφαιρες κρίσιμου νερού. Αν ψαροπούλια κολυμπούν ή πετούν σ' αυτούς, θα πρέπει να είνα πολύ κρίσιμα οργανωμένα.*

Αφού ολόκληρη η μάζα του Δία είναι 300 φορές μεγαλύτερη από της Γης και η ενέργεια συμπίεσης προς το κέντρο ανάλογη, τότε τα υλικά του – αν είναι παρόμοια με της Γης και όχι πιο θερμά – θα πρέπει να είναι πιο πυκνά και ολόκληρο ο πλανήτης θα πρέπει να έχει μεγαλύτερο ειδικό βάρος. Αλλά γνωρίζουμε, από την κίνηση των δορυφόρων του ότι, αντίθετα, το ειδικό βάρος του είναι λιγότερο από το ένα τέταρτο του ειδικού βάρους της Γης. Αυτό δικαιώνει το συμπέρασμι ότι είναι υπερβολικά θερμός, γιατί ακόμα και το υδρογόνο, αν ήταν ψυχρός, θα γινόταν πυκνότερο από τον Δία κάτω από τέτοια πίεση.

Αφού όλες οι στοιχειακές ουσίες μπορούν να υπάρξουν σε στερεή, υγρή, αεριώδη ή κρίσιμη κατάσταση – ανάλογα με τις συνθήκες θερμοκρασίας και πίεσης – δικαιώνομαι, αν συμπεράνω υποθετικά ότι ο *Δίας δεν είναι ούτε στερεός, ούτε ρευστός, ούτε αεριώδης πλανήτης, αλλά ένας κρίσιμος πλανήτης, ή μια σφαίρα αποτελούμενη εσωτερικά από διασπασμένα στοιχεία σε κρίσιμη κατάσταση και ο οποίος περιβάλλεται από μια πυκνή ατμόσφαιρα των ατμών τους*, καθώς και των ατμών μερικών από τα συστατικά τους, όπως το νερό. Η ίδια συλλογιστική μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για τον Κρόνο, καθώς και για άλλους μεγάλους και αραιούς πλανήτες". (*Γνώση*, Δεκ. 23, 1881, σελ. 157).

Είναι ικανοποιητικό να βλέπουμε με ποιον τρόπο η επιστημονική φαντασία προσεγγίζει κάθε χρόνο όλο και πιο κοντά στα όρια των δικών μας απόκρυφων διδασκαλιών.

Από μια Ψυχή, εκείνη του ΟΛΟΥ, ξεπήδησαν όλες οι Ψυχές που απλώθηκαν λες και διανέμονταν σκόπιμα στον κόσμο. Αυτές οι ψυχές υφίστανται πολλές μεταμορφώσεις. Εκείνες που είναι ήδη έρποντα πλάσματα, μετατρέπονται σε υδρόβια ζώα. Απ' αυτά τα υδρόβια ζώα προέρχονται ζώα της ξηράς και απ' αυτά, τα πουλιά. Από τα όντα που ζουν ψηλά στον αέρα [ουρανό], γεννιώνται άνθρωποι. Όταν φτάνουν σ' αυτήν την κατάσταση των ανθρώπων, οι Ψυχές δέχονται την αρχή της [συνειδητής] αθανασίας, γίνονται Πνεύματα και ύστερα περνούν στην χορεία των θεών".

ΟΙ ΑΥΤΟ-ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ: ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ. ΟΥΤΕ ΝΕΡΟ ΟΥΤΕ ΦΩΤΙΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ. ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥΣ (*καταστράφηκαν*) (α).

Ο στίχος αυτός δεν μπορεί να κατανοηθεί, χωρίς την βοήθεια των Σχολίων. Υποδηλώνει ότι η Πρώτη Ριζική Φυλή, οι "Σκιές" των Προγεννητόρων, δεν μπορούσε να βλαφθεί ή να καταστραφεί με θάνατο. Όντας τόσο αιθέριοι και τόσο ελάχιστα ανθρώπινοι στην σύστασή τους, δεν μπορούσαν να επηρεαστούν από κανένα στοιχείο, πλημμύρα ή φωτιά. Αλλά οι "Γιοί" τους, η Δεύτερη Ριζική Φυλή, μπορούσαν και πράγματι καταστράφηκαν έτσι. Όπως οι "προγεννήτορες" βυθίστηκαν ολότελα στα αστρικά τους σώματα, που ήταν οι απόγονοι τους, έτσι κι αυτοί οι απόγονοι απορροφήθηκαν στους δικούς τους απογόνους, τους "Ιδρωτο-γεννημένους". Αυτοί ήταν η δεύτερη Ανθρωπότητα – αποτελούμενη από τα πιο ετερόκλητα γιγαντιαία ημιανθρώπινα τέρατα – οι πρώτες προσπάθειες της υλικής φύσης να φτιάξει ανθρώπινα σώματα. Οι καταπράσινες χώρες της Δεύτερης Ηπείρου (η Γροιλανδία μεταξύ άλλων), μεταμορφώθηκαν ανάλογα από Εδέμ με αιώνια άνοιξη σε υπερβόρειους Άδεις. Η μεταμόρφωση αυτή οφειλόταν στην μετατόπιση των μεγάλων υδάτων του πλανήτη, στους ωκεανούς που άλλαξαν την κοίτη τους, και το μεγαλύτερο μέρος της Δεύτερης Φυλής χάθηκε σ' αυτήν την πρώτη μεγάλη ωδίνη της εξέλιξης και την στερεοποίηση του πλανήτη κατά την διάρκεια της ανθρώπινης περιόδου. Τέτοιοι μεγάλοι κατακλυσμοί έχουν ήδη συμβεί τέσσερεις. (Ο πρώτος συνέβη όταν αυτό που είναι σήμερα Βόρειος Πόλος αποχωρίστηκε από τις τελευταίες Ηπείρους.) Και μπορούμε να περιμένουμε έναν πέμπτο για μας, όταν έρθει ο κατάλληλος χρόνος.

* * *

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ "ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥΣ" ΚΑΙ "ΝΩΕ"

Στα διάφορα *Πουρανά* οι αναφορές στους Προγεννήτορές μας είναι τόσο αντιφατικές στις λεπτομέρειές τους όσο και όλα τα άλλα. Έτσι, ενώ στον *Ριγκ-Βέντα* η Ίντα (ή Ίλα) ονομάζεται Καθοδηγήτρια του Βαΐβασβάτα Μάνου, ο Σαγιάνα την παρουσιάζει σαν μια θεά που προΐσταται της Γης και στο *Σαταπάτα Μπράχμανα* εμφανίζεται σαν κόρη του Μάνου, μια προσφορά της θυσίας του, και αργότερα σαν σύζυγος του (του Βαϊβασβάτα) με την οποία γέννησε την φυλή των Μάνου. Στα *Πουρανά*, πάλι, αυτή είναι κόρη του Βαϊβασβάτα, αλλά και σύζυγος του Μπούντα (Σοφίας), νόμιμου γιου της Σελήνης (Σόμα) και της συζύγου του πλανήτη Δία (Μπριχασπάτι), της Τάρα. Όλα αυτά που φαίνονται σαν κυκεώνας για τον αδαή, είναι γεμάτα φιλοσοφικό νόημα για τον αποκρυφιστή. Στην ίδια την ιστορία της διήγησης κυριαρχεί ένα μυστικό και ιερό νόημα, αλλά οι λεπτομέρειες είναι σκόπιμα τόσο πολύ μπερδεμένες, ώστε μόνο το έμπειρο μάτι ενός Μυημένου μπορεί να τις παρακολουθήσει και να τοποθετήσει τα γεγονότα στην σωστή σειρά τους.

ιστορία, όπως αναφέρεται στο *Μαχαμπαράτα*, χτυπάει την βασική νότα, αλλά ωστόσο χρειάζεται να εξηγηθεί με το μυστικό νόημα που περιέχεται στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*. Είναι ο πρόλογος στο δράμα της δικής μας (Πέμπτης) Ανθρωπότητας. Ενώ ο Βαϊβασβάτα ήταν απασχολημένος με λατρευτικές πράξεις στην όχθη του ποταμού, ένα ψάρι τον ικέτευσε να το προστατεύσει από ένα μεγαλύτερο ψάρι. Αυτός το σώζει και το τοποθετεί σε ένα δοχείο, όπου, καθώς γίνεται όλο και μεγαλύτερο, του μεταδίδει τα νέα του επερχόμενου κατακλυσμού. Είναι ο

πασίγνωστος "Μάτσια-Αβατάρα", ο πρώτος Αβατάρα του Βίσνου, ο Νταγκόν [108] του Χαλδαίου Ξίσουθρου και πολλά άλλα πράγματα εκτός απ' αυτό. Η ιστορία είναι αρκετά γνωστή, ώστε δεν χρειάζεται να την επαναλάβουμε. Ο Βίσνου διατάζει να κατασκευαστεί ένα πλοίο στο οποίο λέγεται ότι ο Μάνου θα σωθεί μαζί με τους επτά Ρίσι, αλλά αυτοί οι τελευταίοι απουσιάζουν από άλλα κείμενα. Εδώ οι επτά Ρίσι αντιπροσωπεύουν τις επτά Φυλές, τις επτά αρχές και διάφορα άλλα πράγματα, γιατί υπάρχει ξανά ένα διπλό μυστήριο σ' αυτήν την πολλαπλή αλληγορία.

Είπαμε σε άλλο σημείο ότι η μεγάλη Πλημμύρα είχε αρκετές σημασίες και ότι, όπως και η ΠΤΩΣΗ, αναφέρεται τόσο σε πνευματικά και φυσικά όσο και σε κοσμικά και γήινα γεγονότα: όπως επάνω, έτσι και κάτω. Το πλοίο ή κιβωτός – navis – όντας με λίγα λόγια το σύμβολο της θηλυκής γενεσιουργού αρχής, συμβολίζεται στους ουρανούς από την Σελήνη και στην Γη από την Μήτρα, όπου και οι δύο είναι δοχεία και φορείς των σπόρων της ζωής και της ύπαρξης που ζωογονεί και γονιμοποιεί ο Ήλιος, ή Βίσνου, η αρσενική αρχή. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, «Τα Άγια των Αγίων».) Ο Πρώτος Κοσμικός Κατακλυσμός αναφέρεται στην πρωταρχική δημιουργία ή το σχηματισμό του Ουρανού και των Γαιών όπου το Χάος και η μεγάλη Άβυσσος αντιπροσωπεύουν τον "Κατακλυσμό" και η Σελήνη την "Μητέρα" από την οποία προβάλλουν όλα τα σπέρματα ζωής.[109] Αλλά ο γήινος Κατακλυσμός και η ιστορία του έχουν επίσης την διπλή εφαρμογή τους. Στην μια περίπτωση αναφέρεται στο μυστήριο εκείνο σύμφωνα με το οποίο η ανθρωπότητα σώθηκε από την ολοκληρωτική καταστροφή από μια θνητή γυναίκα, που έγινε το δοχείο του ανθρώπινου σπέρματος κατά το τέλος της Τρίτης Φυλής. (Όταν ο Νάραντα, ο παρθένος ασκητής απείλησε να θέσει τέρμα αστην ανθρώπινη φυλή εμποδίζοντας τους γιούς του Ντάκσα να τεκνοποιήσουν.) Και στην άλλη περίπτωση αναφέρεται στην πραγματική και ιστορική καταβύθιση της Ατλαντίδος. Και στις δύο περιπτώσεις το "Πλήθος" – ή οι Μάνου που έσωσαν το *σπέρμα* – ονομάζονται Βαϊβασβάτα Μάνου. Εξ αυτού και η διαφορά ανάμεσα στην πουρανική και στις άλλες αποδόσεις. Ενώ στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* ο Βαϊβασβάτα φτιάχνει μια κόρη και γεννάει απ' αυτήν την φυλή των Μάνου, πράγμα που είναι μια αναφορά στους πρώτους ανθρώπινους Μανούσια, οι οποίοι έπρεπε να δημιουργήσουν γυναίκες με την θέληση (*Κριγιασάκτι*), πριν αυτές γεννηθούν φυσικά από τους ερμαφρόδιτους σαν ένα ανεξάρτητο φύλο και οι οποίες επομένως θεωρούνταν σαν κόρες των δημιουργών τους. Οι πουρανικές διηγήσεις την παρουσιάζουν (την Ίντα ή Ίλα) σαν σύζυγο του Μπούντα (Σοφίας). Αυτή η τελευταία απόδοση είναι μια αναφορά στα γεγονότα του ατλάντειου κατακλυσμού, όταν ο Βαϊβασβάτα, ο μεγάλος Σοφός στην Γη, έσωσε την Πέμπτη Ριζική Φυλή από τον κίνδυνο να καταστραφεί μαζί με τα υπολείμματα της Τέταρτης.

Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά* (κεφ. Χ, στίχος 6), όπου ο Κρίσνα εμφανίζεται να λέει:

> "Οι Επτά μεγάλοι Ρίσι, οι τέσσερις προηγούμενοι Μάνου που μετέχουν της ουσίας μου, γεννήθηκαν από τον νου μου: απ' αυτούς ξεπήδησαν (γεννήθηκαν) οι ανθρώπινες φυλές κι ο κόσμος".

Εδώ, οι τέσσερις προηγούμενοι "Μάνου", από τους επτά, είναι οι τέσσερις Φυλές[110] οι οποίες είχαν ζήσει, αφού ο Κρίσνα ανήκει στην Πέμπτη Φυλή και ο θάνατός του εγκαινίασε το

Πρέπει να θυμόμαστε ότι επικεφαλής όλων των βαβυλωνιακών θεών ήταν οι Έα, Άνου και ο αρχέγονος Μπελ και ότι ο *Έα*, ο πρώτος, ήταν ο θεός της Σοφίας, ο μεγάλος "θεός του Φωτός" και της ΑΒΥΣΣΟΥ και ότι ταυτιζόταν με τον Οάνες, ή τον βιβλικό Νταγκόν, τον άνθρωπο ψάρι που πρόβαλε από τον Περσικό Κόλπο.

Η Σελήνη έγινε αρσενικός θεός πολύ αργότερα. Για τους Ινδουιστές ήταν ο Σόμα˙ για τους Χαλδαίους, ο Νανάκ ή Νανάρ και ο Σιν ο γιος του Μου-λου-λιλ, του γηραιότερου Μπελ. Οι Ακκάδιοι τον ονόμαζαν "Κύριο των Φαντασμάτων" και αυτός ήταν ο θεός του Νιπούρ (Νίφερ) στην βόρεια Βαβυλωνία. Ο Μου-λου-λιλ έκανε τα νερά του Κατακλυσμού να πέσουν από τον ουρανό στην Γη και γι' αυτό ο Ξίσουθρος δεν του επέτρεπε να πλησιάσει στον βωμό του. Όπως μας βεβαιώνουν τώρα οι σύγχρονοι Ασσυριολόγοι, η βόρεια Νιπούρ ήταν το κέντρο απ' όπου εξαπλώθηκε η χαλδαϊκή (μαύρη) μαγεία και η Εριντού (η Νότια) ήταν η αρχέγονη έδρα λατρείας του πνευματικού θεού, του θεού της θείας σοφίας· ο Ήλιος-Θεός όντας παντού η υπέρτατη θεότητα. Για τους Ιουδαίους η Σελήνη συνδέεται με τον Ιεχωβά του Ισραήλ και το σπέρμα του, γιατί η Ουρ ήταν η κύρια έδρα της λατρείας του σεληνιακού θεού και γιατί ο Αβραάμ λέγεται ότι ήρθε από την Ουρ, όταν από A-bra(h)m γίνεται Abraham.

Αυτό επιβεβαιώνεται από έναν πολύ μορφωμένο μπραχμάνο. Στις θαυμάσιες διαλέξεις του πάνω στην Μπάγκαβαντ-Γκιτά (βλέπε *Ο Θεοσοφιστής*, Απρίλιος 1887, σελ. 444), ο ομιλητής λέει: "Υπάρχει μια ιδιομορφία.... την οποία πρέπει

Κάλι-Γιουγκά. Έτσι, ο Βαϊβασβάτα Μάνου, ο γιος του Σούρια (του Ήλιου) και σωτήρας της Φυλής μας, συνδέεται με το Πνεύμα της Ζωής, τόσο φυσικά όσο και πνευματικά. Αλλά προς το παρόν, αν και μιλάμε για όλους, πρέπει να ασχοληθούμε μόνο με τους δύο πρώτους.

"Κατακλυσμός" είναι αναμφίβολα μια παγκόσμια παράδοση. Οι "Περίοδοι Παγετώνων" ήταν πολυάριθμες, το ίδιο και οι "Κατακλυσμοί", για διάφορους λόγους. Οι Στόκγουελ και Κρολ αριθμούν περίπου μισή δωδεκάδα Περιόδους Παγετώνων και επακόλουθων Κατακλυσμών, όπου η πρώτη χρονολογείται πριν από 850.000 χρόνια και η τελευταία περίπου πριν από 100.000 χρόνια.[111] Αλλά ποιος ήταν ο δικός μας Κατακλυσμός; Ασφαλώς ο πρώτος, εκείνος που μέχρι σήμερα παραμένει καταγραμμένος στις παραδόσεις όλων των λαών, από την πιο απόμακρη αρχαιότητα˙ εκείνος που τελικά εξαφάνισε τις τελευταίες χερσονήσους της Ατλαντίδας, αρχίζοντας με την Ρούτα και την Ντάιτια και καταλήγοντας με το (συγκριτικά) μικρό νησί που αναφέρεται από τον Πλάτωνα. Αυτό αποδεικνύεται από την σύμπτωση ορισμένων λεπτομερειών σε όλους τους μύθους. Ήταν ο τελευταίος γιγαντιαίου χαρακτήρα. Ο μικρός κατακλυσμός – τα ίχνη του οποίου ανακάλυψε στην Κεντρική Ασία ο βαρώνος Μπούνσεν και ο οποίος τον τοποθετεί περίπου 10.000 χρόνια π.Χ. – δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τον ημι-παγκόσμιο Κατακλυσμό, ούτε με τον κατακλυσμό του Νώε – αυτός ο τελευταίος όντας μια καθαρά μυθική απόδοση αρχαίων παραδόσεων – ούτε καν με την καταβύθιση του τελευταίου ατλάντειου νησιού, παρά μόνο μια ηθική σύνδεση.

Η Πέμπτη Φυλή μας (τα αμύητα άτομα), ακούγοντας για πολλούς κατακλυσμούς τους μπέρδεψε και τώρα δεν γνωρίζει παρά μόνο έναν. Αυτός ο ένας άλλαξε την όψη όλου του πλανήτη με την εναλλαγή και την μετατόπιση της ξηράς και της θάλασσας.
Μπορούμε να κάνουμε σύγκριση με τις παραδόσεις των Περουβιανών: "Οι Ίνκας, επτά τον αριθμό, επανακατοίκησαν την γη μετά τον κατακλυσμό" λένε. (Χοσέ ντε Ακόστα, *Η Φυσική και Ηθική Ιστορία των Ινδιάνων*, Βιβλίο VI κεφ. 19.) Ο Χάμπολντ αναφέρει την μεξικάνικη απόδοση του ίδιου θρύλου, αλλά μπερδεύει κάπως τις λεπτομέρειες του μέχρι σήμερα σωζόμενου θρύλου σχετικά με τον Αμερικάνο Νώε. Ωστόσο, ο διάσημος φυσιοδίφης αναφέρει δυο φορές επτά συντρόφους και το θείο πουλί που προπορευόταν του πλοίου των Αζτέκων και έτσι οι εκλεκτοί γίνονται δεκαπέντε αντί για επτά και δεκατέσσερις. Αυτό γράφηκε πιθανόν κάτω από κάποια αθέλητη ανάμνηση του Μωϋσή, ο οποίος λέγεται ότι ανέφερε δεκαπέντε εγγονούς του Νώε που ξέφυγαν μαζί με τον παππού τους. Επίσης ο Ξίσουθρος, ο Χαλδαίος Νώε, σώθηκε και μεταφέρθηκε ζωντανός στον ουρανό – όπως ο Ενώχ – μαζί με τους επτά θεούς, τους *Καμπιρίμ*, ή τους επτά θείους Τιτάνες. Ακόμα ο Κινέζος Γιάο έχει επτά μορφές που σαλπάρουν μαζί του και τις οποίες αυτός θα *εμψυχώσει* όταν αράξει και θα τις χρησιμοποιήσει σαν "ανθρώπινο σπέρμα". Ο Όσιρης όταν εισέρχετα στην κιβωτό, ή στην ηλιακή βάρκα, παίρνει μαζί του επτά Ακτίνες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σαγχωνιάθων θεωρεί τους Αλήτες ή Τιτάνες (τους Καμπιρίμ), σύγχρονους του Αγκρούερος, του μεγάλου φοινικικού θεού (τον οποίο ο Φαμπέρ προσπάθησε να ταυτίσει με τον

να σας τονίσω. Εδώ [ο Κρίσνα] μιλάει για τέσσερις Μάνου. Γιατί μιλάει για τέσσερις; Βρισκόμαστε τώρα στο έβδομο Μανβαντάρα, εκείνο του Βαϊβασβάτα. Αν αναφέρεται στους περασμένους Μάνου, θα έπρεπε να μιλούσε για έξι, αλλά αυτός αναφέρει μόνο τέσσερις. Σε μερικά σχόλια έγινε προσπάθεια να ερμηνευθεί αυτό με έναν ιδιόμορφο τρόπο. Η λέξη 'Τσανβαράχα' χωρίζεται από την λέξη 'Μαναβάχα και θεωρείται ότι αναφέρεται στους Σανακά, Σαναντάνα, Σανατκουμάρα και Σανατσουτζάτα, οι οποίοι περιλαμβάνονταν επίσης μεταξύ των γιων του Πρατζαπάτι των γεννημένων από τον νου. Αλλά αυτή η ερμηνεία θα οδηγήσει σε ένα πολύ παράλογο συμπέρασμα και θα κάνει την φράση αντιφατική. Τα άτομα που υπονοούνται στο κείμενο έχουν μια τροποποιητική σημασία στην πρόταση. Είναι γνωστό ότι ο Σανακά και οι άλλοι τρεις αρνήθηκαν να δημιουργήσουν ενώ οι άλλοι γιοι συμφώνησαν. Επομένως, όταν μιλάμε για τις προσωπικότητες εκείνες από τις οποίες ήρθε σε ύπαρξη η ανθρωπότητα, είναι παράλογο να περιλαμβάνουμε ανάμεσα τους και αυτούς τους τέσσερις. Το απόσπασμα πρέπει να μεταφραστεί χωρίς να χωρίσουμε την σύνθετη λέξη σε δύο ουσιαστικά. Έτσι, ο αριθμός των Μάνου θα είναι τέσσερις και η δήλωση θα έρχεται σε αντίθεση με την διήγηση των *Πουρανά*, αν και θα βρίσκεται σε απόλυτη αρμονία με την απόκρυφη θεωρία. Ας θυμηθούμε ότι ο κ. Σίννετ ανέφερε ότι βρισκόμαστε τώρα στην Πέμπτη Ριζική Φυλή. Κάθε Ριζική Φυλή θεωρείται το *Σαμτάτι* ενός ιδιαίτερου Μάνου. Τώρα, η Τέταρτη Φυλή πέρασε, ή με άλλα λόγια, υπήρξαν τέσσερις περασμένοι Μάνου..."

Στόκγουελ, *Σμισθόνιες Συνεισφορές στην Γνώση*, Τομ. XVIII. Ρ.Ο. Μακφάρλαντ, *Αμερικάνικο Περιοδικό της Επιστήμης*, III, XI, 456 και Κρολ *Κλίμα και Χρόνος*. Η Λεμουρία δεν καταβυθίστηκε από κατακλυσμό, αλλά πρώτα καταστράφηκε από ηφαιστειακή δράση και έπειτα βυθίστηκε.

Νώε).[112] Επίσης υπάρχει η υπόθεση ότ το όνομα "Titan" ["Τιτάν"] προέρχεται από το Tit-Ain "τα θεμέλια της χαοτικής αβύσσου". (Βλέπε Φάμπερ, *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ. 240.) (Tit-Theus ή Τιτυός, είναι ο "*θείος κατακλυσμός*") κα έτσι οι Τιτάνες, που είναι επτά, φαίνεται να συνδέονται με τον Κατακλυσμό και τους επτά Ρίσι που σώθηκαν από τον Βαϊβασβάτα Μάνου.[113]

Αυτοί είναι γιοι του Κρόνου (Χρόνου) και της Ρέας (Γης) και αφού ο Αγκρούερος, Κρόνος και Τσαντίκ είναι ένα και το αυτό πρόσωπο και αφού οι επτά Κάβειροι λέγεται ότι είναι γιοι του Τσαντίκ, ή Κρόνου, άρα ο Κάβειροι και οι Τιτάνες είναι ταυτόσημοι. Για μια φορά ο ευσεβής Φαμπέρ (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ.130, υποσημείωση) είχε δίκιο στα συμπεράσματά του όταν έγραφε:

> Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι οι επτά Τιτάνες ή Κάβειροι είναι ίδιοι με τους επτά Ρίσι της ινδουιστικής μυθολογίας [;], οι οποίοι λέγεται ότι γλίτωσαν μέσα σε ένα πλοίο μαζί με τον Μάνου, τον αρχηγό [;] της οικογένειάς τους.

Αλλά δεν είναι το ίδιο τυχερός στις υποθέσεις του, όταν προσθέτει:

> Οι Ινδουιστές με τους εξωφρενικούς θρύλους τους *διαστρέβλωσαν ποικιλότροπα την ιστορία των Νωεΐδών* [;!], ωστόσο είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι αυτοί, σχεδόν με θρησκευτική ευλάβεια, επέμειναν στον αριθμό επτά.[114] Γι' αυτό και ο συντ. Ουίλφορντ σωστά παρατηρεί ότι "ίσως, οι επτά Μανού, οι επτά Μπραχμαντίκα και οι επτά Ρίσι είναι ίδιοι και αποτελούν μόνο επτά ξεχωριστά άτομα.[115] Οι επτά Μπραχμαντίκα ήταν Πρατζαπάτι, ή κύριοι των *πράτζα* ή πλασμάτων. Αυτοί οι επτά μεγάλοι πρόγονοι της ανθρώπινης φυλής... δημιουργήθηκαν με το σκοπό να ξαναγεμίσουν την Γη με κατοίκους..."[116] Η αμοιβαία ομοιότητα των Καβείρων, Τιτάνων και Ρίσι και της οικογένειας του Νώε είναι πολύ εκπληκτική ώστε να θεωρηθεί αποτέλεσμα απλής σύμπτωσης. (Φάμπερ, *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ. 131, σημείωση.)

Φάμπερ οδηγήθηκε σ' αυτό το λάθος και στην συνέχεια δόμησε ολόκληρη την θεωρία του σχετικά με τους Κάβειρους πάνω στο γεγονός ότι το όνομα του βιβλικού Ιαπετού βρίσκεται στον κατάλογο των Τιτάνων που περιέχεται σε έναν στίχο των *Ορφικών Ύμνων* (*Ορφεύς* παρά Πρόκλω, στο *Σχόλιο στον Τίμαιο*, βιβλ. V, σελ. 295). Σύμφωνα με τον Ορφέα τα ονόματα των επτά "Αργιτών" Τιτάνων (τους οποίους ο Φάμπερ αρνείται να ταυτίσει με τους ασεβείς Τιτάνες, τους απογόνους τους) ήταν:

Κοΐόν τε, Κροΐόν τε μέγαν Φόρκυν τε κραταιόν.
Και Κρόνον, Ώκεανόν θ' Ύπερίονά τα', Ίαπετόν τε.

Αλλά γιατί ο Βαβυλώνιος Έσδρας να μην υιοθετήσει το όνομα του Ιαπετού για έναν από τους γιους του Νώε; Οι Κάβειροι, που είναι οι Τιτάνες, ονομάζονται επίσης *Μάνες* και η μητέρα τους Μανία, σύμφωνα με τον Αρνόβιο (*Κατά των εθνικών*, βιβ. III, κεφ. XLI). Οι Ινδουιστές μπορούν επομένως να ισχυριστούν με πολύ μεγαλύτερο δίκιο ότι *Μάνες* σήμαινε τον δικό τους Μάνου και ότι Μανία είναι ο *θηλυκός* Μάνου. (Βλέπε *Ραμαγιάνα*). Μανία είναι η Ίλα ή Ίντα, η σύζυγος και κόρη του Βαϊβασβάτα Μάνου, από την οποία "γέννησε την φυλή των Μάνου". Όπως η Ρέα, η

Ο Αγκρούερος είναι ο Κρόνος και το πρότυπο του Ισραηλίτη Ιεχωβά. Επειδή συνδέεται με την Αργκό, την Σελήνη ή Κιβωτό της σωτηρίας, ο Νώε θεωρείται μυθολογικά σαν ένα με τον Κρόνο. Αλλά αυτό δεν μπορεί να αναφέρεται στον γήινο κατακλυσμό. (Βλέπε Φάμπερ, *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ. 35, 43-45.)

Ο Σαγχωνιάθων λέει ότι οι Τιτάνες ήταν οι γιοι του Κρόνου και επτά τον αριθμό και τους αποκαλεί πυρολάτρες, Αλήτες (γιοί του Αγκνί;) και κατακλυσμιαίους. A1-ait [Αλ-αΐτ] είναι ο θεός του πυρός.

Των οποίων επτά, ας μας επιτραπεί να σημειώσουμε, οι Αριοί και όχι οι Σημίτες ήταν οι δημιουργοί και οι Ιουδαίοι πήραν τον αριθμό από τους Χαλδαίους. [Ε.Π.Μπ.]

Επτά ξεχωριστοί γιοι του θεού, ή Πιτάρα και Πιτρί˙ επίσης σ' αυτήν την περίπτωση γιοι του Κρόνου (Καλά "χρόνου") και Αργίτες, όπως οι Κάβειροι και οι Τιτάνες, όπως δείχνει το όνομα τους – "σεληνιακοί πρόγονοι" – η Σελήνη όντας η Κιβωτός, ή *Arga* [*Αργώ*], πάνω στην υδάτινη άβυσσο του διαστήματος. [Ε.Π.Μπ.]

Ασιατικές Έρευνες, Τομ. V, 1799, σελ. 246: "Περί της Χρονολογίας των Ινδών".

μητέρα των Τιτάνων, έτσι και αυτή είναι η Γη (ο Σαγιάνα την θεωρεί θεά της Γης) και δεν είναι παρά η δεύτερη έκδοση και επανάληψη της Βατς. Και οι δύο, Ίντα και Βατς, μετατρέπονται σε αρσενικά και θηλυκά. Η Ίντα γίνεται Σουντγιουμνά και η Βατς, "ο θηλυκός Βιράτζ", μετατρέπεται σε γυναίκα προκειμένου να τιμωρήσει τους Γκανταρβά. Η μια απόδοση αναφέρεται στην κοσμική και θεία θεογονία και η άλλη στην μετέπειτα περίοδο. Οι Μάνες και η Μανία του Αρνόβιου είναι ονόματα ινδικής προέλευσης που υιοθετήθηκαν και παραμορφώθηκαν από τους Έλληνες και τους Λατίνους.

Αυτό δεν είναι τυχαίο αλλά αποτέλεσμα μιας αρχαϊκής δοξασίας, τελευταίοι διασκευαστές της οποίας ήταν οι Ισραηλίτες μέσω του Έσδρα, του συγγραφέα των εκσυγχρονισμένων μωυσαϊκών βιβλίων. Τόσο λίγο σέβονταν την ιδιοκτησία άλλων λαών, ώστε ο Βηρωσσός (*Αρχαιότητες*, Βιβλ. Πρώτο, φυλ. 8) εμφανίζει την *Τιταία* – την οποία ο Διόδωρος (*Ιστορική Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. τρίτο, 57, 1-2) θεωρεί μητέρα των Τιτάνων ή *Κατακλυσμιαίων* – σαν *σύζυγο του Νώε*. Για τον λόγο αυτόν ο Φάμπερ τον αποκαλεί "*ψευτο-Βηρωσσό*", αλλά ωστόσο αποδέχεται την πληροφορία προκειμένου να καταγράψει μια ακόμα απόδειξη ότι οι παγανιστές δανείστηκαν όλους τους θεούς τους από τους Ιουδαίους, μεταμορφώνοντας το πατριαρχικό υλικό. Σύμφωνα με την ταπεινή μας γνώμη, αυτό είναι μια αναντίρρητη απόδειξη ακριβώς του αντιθέτου. Δείχνει τόσο καθαρά, όσο μπορούν να δείξουν τα γεγονότα, ότι οι βιβλικές ψευτο-προσωπικότητες είναι όλες τους δανεισμένες από τους παγανιστικούς μύθους, αν είναι τελικά μύθοι. Οπωσδήποτε πάντως δείχνει ότι ο Βηρωσσός γνώριζε καλά την πηγή της Γένεσης και ότι είχε τον ίδιο κοσμικό αστρονομικό χαρακτήρα με τις αλληγορίες της Ίσιδας-Όσιρη, της Κιβωτού και άλλων παλαιότερων "Αργιτικών" συμβόλων. Γιατί ο Βηρωσσός λέει ότι "η μεγάλη Τιταία" ονομάστηκε αργότερα Αρέτια[117] και λατρεύτηκε μαζί με την Γη και έτσι η "Τιταία" ταυτίζεται με την σύζυγο του Νώε, με την *Ρέα*, την μητέρα των Τιτάνων και με την *Ίντα*, όντας και οι δυο θεές που προΐστανται της Γης και μητέρες των Μάνου και Μάνες (ή Τιτάν-Καβείρων). Ο ίδιος Βηρωσσός λέει ότι η "Τιταία-Αρέτια" λατρευόταν σαν *Ορκία* και αυτός είναι ένας τίτλος της Εστίας, θεάς της Γης. "Ο Σικανός *θεοποίησε την Αρέτια και την ονόμασε Ορκία, της γενιάς του Ιανού*". (*Αρχαιότητες*, Βιβλ. Πέμπτο, φυλ. 64.)

Σπάνια αρχαίος ποιητής των ιστορικών ή προϊστορικών ημερών παρέλειψε να αναφέρει, με την μια ή την άλλη μορφή, την καταβύθιση των δυο ηπείρων, που συχνά ονομάζονται νήσοι. Όπως καταστροφή, εκτός της Ατλαντίδος, της Φλεγύας. Δείτε τον Παυσανία και τον Νόννο (*Διονυσιακά*, βιβλ. Δέκατο Όγδοο, 36-38) που και οι δυο μας λένε πώς:

Από την βαθιά ριζωμένη βάση της, την νήσο Φλεγύα
κραταιός Ποσειδώνας έσεισε και βύθισε μέσα στα
κύματα τους ασεβείς κατοίκους της...

Φάμπερ ήταν σίγουρος ότι η "νήσος Φλεγύα" ήταν η Ατλαντίδα. Αλλά όλες αυτές οι αλληγορίες είναι λίγο-πολύ παραποιημένες αποδόσεις της ινδουιστικής παράδοσης σχετικά με τον μεγάλο κατακλυσμό, ο οποίος συνέβη στην Τέταρτη – την πραγματικά ανθρώπινη αν και γιγαντιαία – Φυλή, εκείνη που προηγήθηκε της Αρίας. Όμως, όπως όλοι οι μύθοι, έτσι κι αυτός του Κατακλυσμού έχει πολλές σημασίες. Αναφέρεται στην θεογονία, στους *προκοσμικούς μετασχηματισμούς, σε πνευματικές αλληλεπιδράσεις* – όσο ανόητος κι αν ηχεί ο όρος στο επιστημονικό αυτί – καθώς επίσης στην επακόλουθη Κοσμογονία – στην μεγάλη ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ (ύλης), στο ΧΑΟΣ που αφυπνίστηκε και γονιμοποιήθηκε από εκείνες τις Πνευματικές Ακτίνες οι οποίες κατακλύστηκαν και *χάθηκαν* στην μυστηριώδη διαφοροποίηση˙ ένα προκοσμικό μυστήριο, ο Πρόλογος στο δράμα του Όντος. Οι Άνου, Μπελ και Νώε προηγήθηκαν

Αρέτια είναι η θηλυκή μορφή του 'Αρτες (αιγυπτιακού Άρη). Από εκεί προέρχεται και η χαλδαϊκή (και τώρα Εβραϊκή) λέξη *Aretz* (*Αρέτς*), "Γη". Ο συγγραφέας του έργου *Συνεισφορά στην Γνώση*, κάτω από την λέξη "Άρτες" Άρης, αναφέρει τα ακόλουθα: "Ο Κεδρηνός προσθέτει (Σαλμάσιος, I, C) ότι ο Άρης ονομαζόταν από τους Αιγυπτίους Έρτοζι (φυτεύω, ή γεννώ). Αυτό υπονοεί την δημιουργία και ζωοποίηση του καθετί, την δημιουργία και τον καθορισμό της φύσης και των δυνάμεων κάθε ουσίας και ύλης". Είναι η Γη σαν "πηγή της ύπαρξης", ή όπως εξήγησε ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* (σελ. 186), η λέξη *Arts* είναι ίδια στα *Εβραϊκά* και στα *Αιγυπτιακά*, και οι δυο "συνδυάζουν την αρχική ιδέα *της γης σαν πηγής*. Ακριβώς όπως στα Εβραϊκά, κάτω από μια άλλη μορφή, *Αδάμ* και *Μαντίμ* είναι ίδιοι και συνδυάζουν την ιδέα της γης με τον Αδάμ, κάτω από την μορφή του *h-adam-h*".

του Αδάμ-Κάδμου, του Κόκκινου Αδάμ και Νώε, ακριβώς όπως ο Μπράχμα, ο Βίσνου και ο Σίβα προηγήθηκαν του Βαϊβασβάτα και των υπόλοιπων. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 420 και επόμενες, όπου γίνεται υπαινιγμός ενός ή δυο από τα επτά νοήματα.)

Όλα αυτά δείχνουν ότι ο ημι-παγκόσμιος κατακλυσμός, ο γνωστός στην γεωλογία, (πρώτη περίοδος παγετώνων) πρέπει να συνέβη ακριβώς την εποχή που τον προσδιορίζει η Μυστική Δοξασία: δηλαδή 200.000 χρόνια (κατά προσέγγιση) μετά την αρχή της ΠΕΜΠΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, ή περίπου την εποχή όπου οι Κρολ και Στόκγουελ τοποθετούν την πρώτη περίοδο των παγετώνων, δηλ. περίπου πριν από 850.000 χρόνια. Έτσι, αφού αυτή η τελευταία διαταραχή αποδίδεται από τους γεωλόγους και αστρονόμους σε μια "υπερβολική εκκεντρότητα της τροχιάς της Γης" και αφού

Μυστική Δοξασία την αποδίδει στην ίδια πηγή με την προσθήκη, όμως, ενός άλλου παράγοντα: της μετατόπισης του άξονα της Γης, μια απόδειξη του οποίου μπορεί να βρεθεί στο *Βιβλίο του Ενώχ* (κεφάλαιο LXIV, τμήμα XI), αν δεν μπορεί να κατανοηθεί η καλυμμένη γλώσσα των *Πουρανά*. Όλα αυτά, λοιπόν, θα έπρεπε να δείχνουν ότι κάτι γνώριζαν οι αρχαίοι για τις "σύγχρονες ανακαλύψεις" της Επιστήμης. Ο Ενώχ είναι απόλυτα σαφής και καθαρός όταν μιλάει για "την μεγάλη κλίση της Γης" η οποία "έχει ωδίνες".

Δεν είναι φανερό; Ο Νουάχ είναι ο Νώε, που πλέει πάνω στα ύδατα με την κιβωτό του, αυτή η τελευταία όντας το έμβλημα της Αρκγά ή Σελήνης, της θηλυκής αρχής. Ο Νώε είναι το "πνεύμα" που πέφτει στην ύλη. Μόλις κατεβαίνει στην Γη, τον βλέπουμε να φυτεύει ένα κλήμα, να πίνει το κρασί και να μεθάει, δηλ. το αγνό πνεύμα μεθάει μόλις φυλακίζεται οριστικά στην ύλη. Το έβδομο κεφάλαιο της Γένεσης δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση του πρώτου. Έτσι, ενώ στο πρώτο κεφάλαιο αναφέρεται "... και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων", στο κεφ. Ζ' αναφέρεται: "... και εκραταιούντο τα ύδατα... και η κιβωτός εφέρετο [με τον Νώε, το πνεύμα] επί της επιφανείας των υδάτων". Έτσι, ο Νώε, αν είναι [ταυτόσημος με τον] χαλδαϊκό Νουάχ, είναι το πνεύμα που ζωοποιεί την *ύλη* [η οποία] είναι το Χάος, προσω-ποιούμενη από την ΑΒΥΣΣΟ ή τα Ύδατα του Κατακλυσμού. Στον βαβυλωνιακό μύθο [όπου το προκοσμικό γεγονός αναμειγνύεται με το γήινο], η Αστάρτη [Αστορέθ ή Αφροδίτη, η σεληνιακή θεά] είναι αυτή που κλείνεται στην κιβωτό και στέλνει ένα *περιστέρι* (έμβλημα της Αφροδίτης και άλλων σεληνιακών θεαινών) σε αναζήτηση στεγνής γης.

Τζώρτζ Σμιθ σημειώνει στους *πίνακες* πρώτα την δημιουργία της Σελήνης και έπειτα του Ήλιου: "Η ομορφιά και η τελειότητά της εγκωμιάζονται καθώς και η κανονικότητα της τροχιάς της, η οποία οδήγησε στο να θεωρείται ο τύπος του κριτή και του κυβερνήτη του κόσμου". Αν η ιστορία του κατακλυσμού αναφέρεται απλώς σε έναν κοσμογονικό κατακλυσμό – έστω και αν ήταν παγκόσμιος – γιατί τότε η θεά Ιστάρ ή Αστορέθ (η Σελήνη) να μιλάει για την δημιουργία του Ήλιου μετά τον κατακλυσμό; Τα νερά μπορεί να έφτασαν μέχρι το όρος *Νιζίρ* (χαλδαϊκή απόδοση), ή *Τζεμπέλ-τζουντί* (τα κατακλυσμιαία βουνά των αραβικών μύθων), ή μέχρι το Αραράτ (της βιβλικής διήγησης), ακόμα και μέχρι τα Ιμαλάια της ινδικής παράδοσης, αλλά ωστόσο δεν έφτασαν στον Ήλιο, ακόμα και η ίδια η Βίβλος σταμάτησε λίγο πριν από ένα τέτοιο θαύμα. Είναι φανερό ότι ο κατακλυσμός του λαού ο οποίος πρώτος τον κατέγραψε, είχε ένα άλλο νόημα λιγότερο προβληματικό και πολύ πιο φιλοσοφικό από εκείνο ενός παγκόσμιου κατακλυσμού, για τον οποίο δεν υπάρχουν καθόλου γεωλογικά ίχνη. (Ίσιδα Αποκαλυμμένη, Τομ. II σελ. 423-424 και 423 υποσημείωση. Παράβολε Τζ. Σμιθ. *Χαλδαική Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 75.)

Όλοι αυτοί οι Κατακλυσμοί είναι περιοδικοί και κυκλικοί και, όπως ο Μάνου Βαϊβασβάτα αποτελεί έναν γενετικό χαρακτήρα κάτω από διάφορες περιστάσεις και γεγονότα (βλέπε κατωτέρω: "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της Ανθρωπότητας"), έτσι φαίνεται ότι δεν υπάρχει αντίρρηση στην υπόθεση ότι ο πρώτος "μεγάλος κατακλυσμός" είχε μια αλληγορική καθώς και μια κοσμική σημασία και ότι συνέβη κατά το τέλος του Σάτια-Γιουγκά, της "Εποχής της Αλήθειας", όταν η Δεύτερη Ριζική Φυλή, "οι Μάνου με οστά", έκαναν την πρωταρχική τους εμφάνιση σαν "Ιδρωτογεννημένοι".[118]

Δεύτερος Κατακλυσμός – ο ονομαζόμενος "παγκόσμιος" – ο οποίος επηρέασε την Τέταρτη Ριζική Φυλή (την οποία τώρα πολύ βολικά η θεολογία την θεωρεί σαν την "καταραμένη φυλή των γιγάντων", τους ΚΑΪΝΙΤΕΣ και τους "γιους του Χαμ"), είναι εκείνος ο κατακλυσμός που έγινε αντιληπτός από την γεωλογία. Αν συγκρίνει κανείς προσεχτικά τις αναφορές στους διάφορους μύθους των Χαλδαίων και άλλων εξωτερικών έργων των εθνών, θα δει ότι όλες τους συμφωνούν με τις ορθόδοξες διηγήσεις που δίνονται στα μπραχμανικά βιβλία. Μπορεί επίσης να αντιληφθεί

Όλες αυτές οι εκφράσεις εξηγούνται στην "Ανθρωπογένεση" αυτού του Τόμου καθώς και αλλού.

ότι, ενώ στην πρώτη αναφορά, "δεν υπάρχει ακόμα ούτε θεός ούτε θνητός πάνω στην Γη", όταν ο Μάνου Βαϊβασβάτα φτάνει στο Χιμαβάν, αντίθετα στην δεύτερη οι Επτά Ρίσι επιτρέπεται να του κρατήσουν συντροφιά˙ δείχνοντας έτσι ότι ενώ μερικές διηγήσεις αναφέρονται στον αστρικό και κοσμικό ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ πριν από την ονομαζόμενη δημιουργία, οι άλλες αναφέρονται, η μια στον Μεγάλο Κατακλυσμό της Ύλης πάνω στην Γη και η άλλη σε έναν πραγματικό υδάτινο κατακλυσμό. Στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* ο Μάνου βρίσκει ότι "ο Κατακλυσμός εξαφάνισε όλα τα ζωντανά πλάσματα και μόνο αυτός έμεινε": δηλαδή το σπέρμα της ζωής παρέμεινε μόνο από την προηγούμενη διάλυση του Σύμπαντος, ή *Μαχαπραλάγια*, μετά από μια "Ημέρα του Μπράχμα" και το *Μαχαμπαράτα* αναφέρεται απλώς στον γεωλογικό κατακλυσμό που εξαφάνισε σχεδόν ολόκληρη την Τέταρτη Φυλή για να κάνει χώρο για την Πέμπτη. Επομένως στην δική μας εσωτερική Κοσμογονία[119] ο Βαϊβασβάτα Μάνου εμφανίζεται κάτω από τρεις διαφορετικές ιδιότητες: (α) σαν ο "Ριζικός Μάνου" στην Σφαίρα Α στον Πρώτο Γύρο, (β) σαν το "σπέρμα της ζωής" στην Σφαίρα D στον Τέταρτο Γύρο και (γ) σαν το "Σπέρμα του Ανθρώπου" στην αρχή κάθε Ριζικής Φυλής και ειδικά της δικής μας Πέμπτης Φυλής. Η ίδια η αρχή αυτής της τελευταίας παρακολουθεί – κατά την διάρκεια του Ντβαπάρα-Γιουγκά[120] – την καταστροφή των καταραμένων μάγων, "εκείνου του νησιού (ο Πλάτωνας, *Τίμαιος*, 24 Ε και συνέχεια, μιλάει μόνο για το τελευταίο νησί της) πέρα από τις Στήλες του Ηρακλή, στον Ατλαντικό Ωκεανό, από όπου υπήρχε εύκολη μετάβαση σε άλλα νησιά στην περιοχή μιας άλλης μεγάλης Ηπείρου" (Αμερική). Αυτή η γη της "Ατλαντίδας" συνδέθηκε με την "Λευκή Νήσο" και η Λευκή Νήσος ήταν η Ρούτα, αλλά όχι η Ατάλα και ο "*Λευκός Δαίμονας*" του Στρατηγού Ουίλφορντ (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. VIII, 1805, σελ. 279: "Μια Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης"), όπως δείξαμε ήδη. Μπορεί να σημειωθεί εδώ ότι το Ντβαπάρα-Γιουγκά διαρκεί 864.000 χρόνια, σύμφωνα με τα σανσκριτικά κείμενα, και επομένως – αν το Κάλι-Γιουγκά άρχισε μόλις πριν από 5.000 χρόνια – αυτή η καταστροφή έλαβε χώρα πριν από 869.000 χρόνια. Οι αριθμοί δεν διαφέρουν και πάρα πολύ από εκείνους που δίνουν οι γεωλόγοι, οι οποίοι τοποθετούν την "περίοδο των παγετώνων" τους πριν από 850.000 χρόνια.

Έπειτα, "μια γυναίκα δημιουργήθηκε η οποία ήρθε στον Μάνου και ονόμασε τον εαυτό της *θυγατέρα του, με την οποία έζησε και γέννησε τους απογόνους του Μάνου*". Αυτό αναφέρεται στον φυσικό μετασχηματισμό των φύλων κατά την διάρκεια της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Η αλληγορία είναι διάφανα καθαρή, ώστε δεν χρειάζεται καμιά επεξήγηση. Φυσικά, όπως ήδη παρατηρήσαμε, κατά τον διαχωρισμό των φύλων ένα ανδρόγυνο ον υποτίθεται ότι χώρισε τον εαυτό του στα δυο (όπως στην περίπτωση του Μπράχμα και της Βατς ακόμα και του Αδάμ και της Εύας) και έτσι το θηλυκό, κατά μια ορισμένη έννοια, είναι κόρη του, ακριβώς όπως αυτός θα είναι γιος της, "σάρκα

Δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς ότι στην ινδουιστική φιλοσοφία κάθε διαφοροποιημένη μονάδα είναι τέτοια μόνο μέσα στους κύκλους της *Μαγιά*, όντας στην ουσία της ένα με το Υπέρτατο ή Ένα Πνεύμα. Από δω προέρχεται η φαινομενική σύγχυση και αντίφαση στα διάφορα *Πουρανά* και μερικές φορές ακόμα και στο ίδιο *Πουρανά*, αναφορικά με το ίδιο άτομο. Ο Βίσνου – όπως ο πολύμορφος Μπράχμα και το *Μπράχμαν* – είναι ένας και όμως λέγεται ότι είναι όλοι οι 28 Βιάσα.

"Σε κάθε Ντβαπάρα (ή τρίτη) εποχή, *ο Βίσνου με το πρόσωπο του Βιάσα*... διαιρεί τον *Βέντα*, που (κανονικά δεν) είναι παρά ένας, σε πολλά μέρη... Είκοσι οκτώ φορές διευθετήθηκαν οι *Βέντα* από τους μεγάλους Ρίσι στο Βαϊβασβάτα Μανβαντάρα στο Ντβαπάρα-Γιουγκά και επομένως είκοσι οκτώ Βιάσα πέθαναν... [Εκείνοι που ήταν όλοι] με την μορφή του *Βέντα-Βιάσα*, που ήταν οι Βιάσα των αντίστοιχων εποχών τους...." (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. ΙΙΙ. Ουίλσον, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 33, 34). "Αυτός ο κόσμος είναι Μπράχμα, στο Μπράχμαν, από το Μπράχμαν... τίποτε άλλο δεν χρειάζεται να γνωσθεί". Και πάλι στο *Χιραβάνσα*: Στο Πρώτο Μανβαντάρα υπήρχαν ξακουστοί γιοι του Βάσιστα, οι οποίοι στο Τρίτο Μανβαντάρα ήταν γιοι του Μπράχμα (δηλ. Ρίσι), οι επιφανείς απόγονοι της Ούρτζα". (Ουίλσον, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 6 σημείωση). Αυτό είναι σαφές: η Ανθρωπότητα του πρώτου Μανβαντάρα είναι εκείνη της έβδομης και όλων των ενδιάμεσων. Το ανθρώπινο είδος της Πρώτης Ριζικής Φυλής είναι το ανθρώπινο είδος της δεύτερης, τρίτης, τέταρτης, πέμπτης κ.τ.λ. Μέχρι την τελευταία αποτελεί μια κυκλική και σταθερή επανενσάρκωση των Μονάδων που ανήκουν στους Ντιάνι-Τσόχαν της δικής μας Πλανητικής Αλύσου.

Το Ντβαπάρα-Γιουγκά διαφέρει για κάθε Φυλή. Κάθε φυλή έχει τον δικό της κύκλο, γεγονός που δημιουργεί μια μεγάλη διαφορά. Για παράδειγμα, η Τέταρτη Υποφυλή των Ατλάντων βρισκόταν στο Κάλι-Γιουγκά της όταν καταστράφηκε, ενώ η Πέμπτη βρισκόταν στο Σάτια ή Κρίτα Γιουγκά της. Η Αρία Φυλή βρίσκεται τώρα στο Κάλι-Γιουγκά της και θα συνεχίσει να βρίσκεται σ' αυτό για 427.000 χρόνια, ενώ διάφορες "οικογενειακές Φυλές", ονομαζόμενες σημιτική, χαμιτική κ.τ.λ. βρίσκονται στους δικούς τους ιδιαίτερους κύκλους. Η επερχόμενη 6η Υποφυλή – η οποία μπορεί να αρχίσει πολύ σύντομα – θα βρίσκεται στην Σατια (χρυσή) εποχή της, ενώ εμείς μαζεύουμε τους καρπούς της αμαρτίας μας στο Κάλι-Γιουγκά μας.

από την σάρκα του (και της) και οστό από τα οστά του (και της)". Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι κανένας από τους Ανατολιστές μας δεν έμαθε ακόμα να διακρίνει μέσα σ' αυτές τις "αντιφάσεις και τις εκπληκτικές ανοησίες" – όπως ονομάζουν μερικοί τα *Πουρανά* – πως μια αναφορά σε ένα Γιουγκά μπορεί να σημαίνει έναν Γύρο, μια Ριζική Φυλή και συχνά μια *Υποφυλή*, όπως και μια σελίδα *προ-κοσμικής* θεογονίας. Αυτό το διπλό και τριπλό νόημα αποδεικνύεται από τις διάφορες αναφορές φαινομενικά σε ένα και το αυτό άτομο κάτω από το ίδιο όνομα, ενώ στην πραγματικότητα αναφέρονται σε γεγονότα που χωρίζονται από ολόκληρους Κάλπα. Ένα καλό παράδειγμα είναι της Ίλα. Αυτή στην αρχή παρουσιάζεται σαν ένα πράγμα και μετά σαν κάτι άλλο. Στον εξωτερικό μύθο λέγεται ότι ο Μάνου Βαϊβασβάτα, επιθυμώντας να γέννησει γιους, άρχισε μια θυσία στον Μίτρα και στον Βάρουνα. Άλλα εξαιτίας ενός λάθους του ιερουργούντος μπραχμάνου, απέκτησε μονό μια κόρη, την Ίλα. Έπειτα, "με την χάρη των θεών", το φύλο της άλλαξε και έγινε άνδρας, ο Σουντιούμνα. Στην συνέχεια μετατρέπεται πάλι σε γυναίκα κ.ο.κ. Ο μύθος προσθέτει πως

Σίβα και η σύζυγός του ευχαριστήθηκαν από το ότι "αυτή μπορούσε να είναι αρσενική τον έναν μήνα και θηλυκή τον άλλον". Αυτό έχει άμεση αναφορά στην Τρίτη Ριζική Φυλή οι άνθρωποι της οποίας ήταν ανδρόγυνοι. Αλλά μερικοί πολύ διαβασμένοι Ανατολιστές νομίζουν (βλέπε Τζ. Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*) και δηλώνουν ότι, "η Ίλα ήταν πρωταρχικά τροφή, αναψυκτικό ή σπονδή γάλακτος˙ επομένως ένας χείμαρρος επαίνου προσωποποιημένος σαν η θεά της ομιλίας". Στον "αδαή", όμως, δεν λένε γιατί θα πρέπει "μια σπονδή γάλακτος" ή ένας "χείμαρρος επαίνου" να είναι διαδοχικά αρσενικός και θηλυκός, εκτός και υπάρχουν πράγματι κάποιες "εσωτερικές ενδείξεις" τις οποίες οι αποκρυφιστές δεν καταφέρνουν να αντιληφθούν.

Με την πιο μυστικιστική σημασία της, η ένωση του Σβαγιαμπούβα Μάνου με την Βατς-Σατά-Ρουπά, την κόρη του (αυτός όντας ο πρώτος "ευημερισμός" της διπλής αρχής της οποίας ο Βαϊβασβάτα Μάνου και η Ίλα είναι μια δευτερεύουσα και τρίτη μορφή), αντιπροσωπεύεται στον Κοσμικό συμβολισμό σαν η Ριζική ζωή, το σπέρμα απ' το οποίο ξεπήδησαν όλα τα Ηλιακά Συστήματα, οι κόσμοι, οι άγγελοι και οι θεοί. Γιατί, όπως λέει ο Βίσνου:

Από τον Μάνου κάθε δημιουργία – θεοί, Άσουρα,
και άνθρωποι – πρέπει να παραχθεί.
Απ' αυτόν ο κόσμος πρέπει να δημιουργηθεί,
εκείνο που κινείται κι εκείνο που είναι ακίνητο.....

Αλλά μπορεί να βρούμε εχθρούς χειρότερους ακόμα και από τους Δυτικούς επιστήμονες και τους Ανατολιστές. Αν οι Μπραχμάνοι συμφωνούν με την διδασκαλία μας στο θέμα των αριθμών, δεν είμαστε σίγουροι ότι μερικοί απ' αυτούς, ορθόδοξοι συντηρητικοί, δεν θα προβάλουν αντιρρήσεις στον τρόπο γέννησης που αποδίδεται στους *Πιτάρ-Ντέβατα* τους. Θα μας καλέσουν να παρουσιάσουμε τα κείμενα από τα οποία παραθέτουμε, ενώ εμείς θα τους υποδείξουμε να διαβάσουν τα *Πουρανά* τους λίγο πιο προσεχτικά και αναζητώντας το εσωτερικό νόημα. Και τότε, επαναλαμβάνουμε, κάτω από το πέπλο λίγο-πολύ διάφανων αλληγοριών, θα βρουν να επιβεβαιώνεται από τα ίδια τα έργα τους κάθε δήλωση που γίνεται εδώ. Ένα ή δυο παραδείγματα δόθηκαν ήδη αναφορικά με την εμφάνιση της Δεύτερης Φυλής, η οποία ονομάζεται "Ιδρωτογεννημένη". Η αλληγορία αυτή θεωρείται παραμύθι και όμως κρύβει ένα φυχο-φυσιολογικό φαινόμενο και ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της Φύσης.

Αλλά εν όψει των χρονολογικών δηλώσεων που έγιναν εδώ, είναι φυσικό να ρωτήσουμε:

ΜΠΟΡΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 18.000.000 ΧΡΟΝΙΑ;

Παρ' όλες τις επιστημονικές αντιρρήσεις, ο Αποκρυφισμός απαντάει καταφατικά. Άλλωστε αυτή η διάρκεια καλύπτει μόνο τον Βαϊβασβάτα Μάνου *Άνθρωπο*, δηλ. την αρσενική και θηλυκή οντότητα την χωρισμένη ήδη σε ξεχωριστά φύλα. Οι δυο και μισή φυλές που προηγήθηκαν αυτού του γεγονότος μπορεί να έζησαν και πριν από 300.000.000 χρόνια, απ' όσο μπορεί να ξέρει η επιστήμη. Γιατί οι γεωλογικές και φυσικές δυσκολίες στον δρόμο της θεωρίας δεν μπορούσαν να υπάρχουν για τον αρχέγονο, αιθερικό άνθρωπο των αποκρυφιστικών διδασκαλιών. *Ολόκληρη η έκβαση της διαμάχης ανάμεσα στις βέβηλες και στις εσωτερικές επιστήμες βασίζεται πάνω στην πίστη για την ύπαρξη και στην απόδειξη της ύπαρξης ενός αστρικού σώματος μέσα στο φυσικό*, το πρώτο όντας ανεξάρτητο από το δεύτερο. Ο θετικιστής Πωλ ντ' Ασιέρ φαίνεται ότι απέδειξε πολύ καθαρά

το γεγονός (*Μεταθανάτια Ανθρωπότητα*, μεταφρασμένο από τον συντ. Χ.Σ. Όλκοτ, Λονδίνο, 1887), για να μην αναφέρουμε την συσσωρευμένη μαρτυρία των εποχών και των συγχρόνων πνευματιστών και μυστικιστών, θα είναι δύσκολο να απορρίψουμε αυτό το γεγονός στην σημερινή εποχή των αποδείξεων, των πειραμάτων και των οπτικών επιδείξεων.

Μυστική Δοξασία υποστηρίζει ότι, παρ' όλους τους γενικούς κατακλυσμούς και τις διαταραχές της σφαίρας μας – που οφείλονται στο ότι βρίσκεται στην περίοδο της μεγαλύτερης φυσικής της ανάπτυξης, επειδή ο Τέταρτος Γύρος είναι το μεσαίο σημείο της ζωής που της έχει παραχωρηθεί – οι οποίες ήταν πολύ πιο φοβερές και έντονες απ' ό,τι κατά τη, διάρκεια των τριών προηγούμενων Γύρων (των κύκλων της προηγούμενης ψυχικής και πνευματικής ζωής της και των ημι-αιθερικών συνθηκών της), η φυσική Ανθρωπότητα υπήρχε πάνω της πριν από 18.000.000 χρόνια.[121] Της περιόδου αυτής προηγήθηκαν τα 300.000.000 χρόνια της ορυκτής και φυτικής ανάπτυξης. Σ' αυτό θα αντιδράσουν όλοι εκείνοι που αρνούνται να δεχτούν την θεωρία ενός "χωρίς οστά", καθαρά αιθερικού ανθρώπου. Η επιστήμη, η οποία γνωρίζει μόνο τους φυσικούς οργανισμούς, θα νιώσει αγανάκτηση και ακόμα περισσότερο η υλιστική θεολογία. Η πρώτη θα αντιδράσει με λογικά και συγκρατημένα επιχειρήματα, βασισμένα πάνω στην προκατάληψη ότι όλοι οι έμψυχοι οργανισμοί υπήρχαν πάντα στο ίδιο πεδίο υλικότητας σε όλες τις εποχές. Η δεύτερη θα αντιδράσει με ένα πλέγμα ακόμα πιο παράλογων φαντασιώσεων. Το γελοίο επιχείρημα, το οποίο προβάλλουν συνήθως οι θεολόγοι, βασίζεται πάνω στην ουσιαστική υπόθεση ότι η ανθρωπότητα (διάβαζε χριστιανοί) πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη, έχει την τιμή να είναι το μόνο ανθρώπινο ον σε ολόκληρο τον Κόσμο που διαμένει πάνω σε μια σφαίρα και ότι, επομένως, είναι το καλυτερο του είδους του.[122]

Οι αποκρυφιστές, οι οποίοι πιστεύουν ακλόνητα στις διδασκαλίες της μητέρας-φιλοσοφίας, αποκρούουν τις αντιρρήσεις τόσο των θεολόγων όσο και των επιστημόνων. Ισχυρίζονται από την μεριά τους ότι κατά την διάρκεια εκείνων των περιόδων όπου θα πρέπει να υπήρχε ανυπόφορη ζέστη ακόμα και στους δυο πόλους, διαδοχικές πλημμύρες, αναστατώσεις της ξηράς και σταθερή μετακίνηση των μεγάλων ωκεανών και θαλασσών, καμιά απ' αυτές τις συνθήκες δεν μπορούσε να αποτελέσει εμπόδιο στην ανθρώπινη ζωή και οργάνωση, σε *εκείνη που αποδίδεται απ' αυτούς στην πρώτη ανθρωπότητα*. Ούτε η ετερογένεια του περιβάλλοντος, που ήταν γεμάτο από βλαβερά αέρια, ούτε οι κίνδυνοι ενός φλοιού ελάχιστα στερεοποιημένου μπορούσαν να εμποδίσουν την Πρώτη και την Δεύτερη Φυλή από το να κάνουν την εμφάνιση τους ακόμα και κατά την διάρκεια της Ανθρακοφόρου ή και της ίδιας της Σιλούριας εποχής.

Έτσι, οι Μονάδες που προορίζονταν να εμψυχώσουν τις μελλοντικές Φυλές ήταν έτοιμες για νέα μεταμόρφωση. Είχαν περάσει από τις φάσεις της εμμετάλλωσης, της φυτικής και της ζωικής ζωής, από την κατώτερη μέχρι την ανώτερη, και περίμεναν την ανθρώπινη, πιο νοήμονα μορφή τους. Όμως, τι άλλο μπορούσαν να κάνουν οι πλαστικοί προπλάστες εκτός από το να

Ο καθηγητής Νιούκομπ λέει: "Η θερμότητα που αναπτύχθηκε μέσω συστολής από μια άπειρη απόσταση, θα διαρκούσε μόνο 18.000.000 χρόνια" (*Λαϊκή Αστρονομία*, σελ. 509). Αλλά "μια θερμοκρασία επιτρέπουσα την ύπαρξη νερού πάνω στην Γη μπορούσε να είχε προσεγγιστεί πριν από 10.000.000 χρόνια" (Ουίντσελ, *Κοσμική ζωή*, σελ. 356). Αλλά ο σερ Ο. Τόμσον λέει ότι ολόκληρη η εποχή της επίστρωσης της Γης είναι 18.000.000 χρόνια, αν και πρόσφατα άλλαξε ξανά γνώμη και υπολογίζει την ηλικία του Ήλιου μόνο σε 15.000.000 χρόνια. Όπως θα δείξουμε στην Προσθήκη αυτού του έργου, η απόκλιση των επιστημονικών απόψεων είναι τόσο μεγάλη, ώστε δεν είναι δυνατόν να αποδοθεί καμιά εγκυρότητα στην επιστημονική θεώρηση.

Μια καλή απόδειξη αποτελεί η μελέτη πάνω στην *Πολλαπλότητα των Κόσμων*, ένα ανώνυμο έργο, το οποίο όμως είναι γνωστό ότι αποτελεί προϊόν του δρ. Ο. Χέβελ. Κανένας χριστιανός δεν πρέπει να πιστεύει ούτε στην πολλαπλότητα των κόσμων ούτε στην γεωλογική ηλικία της σφαίρας, υποστηρίζει ο συγγραφέας. Γιατί αν γίνει αποδεκτό ότι αυτός ο κόσμος είναι απλώς ένας ανάμεσα στους πολλούς του είδους του, οι οποίοι είναι όλοι έργο του θεού, είναι όλοι έδρα της ζωής, περιοχή και διαμονή νοημόνων πλασμάτων προικισμένων με θέληση, ικανών για ελεύθερη βούληση και που υπόκεινται στον νόμο, τότε θα ήταν υπερβολή να πιστεύουμε πως ο δικός μας κόσμος υπήρξε αντικείμενο της χάρης του θεού, της ιδιαίτερης παρέμβασης Του, των επικοινωνιών Του και *της προσωπικής Του επίσκεψης*....Μπορεί η Γη να θεωρηθεί το κέντρο του ηθικού και θρησκευτικού Σύμπαντος, ρωτάει, αν δεν έχει την παραμικρή διάκριση μέσα στο φυσικό Σύμπαν; Είναι το ίδιο παράλογο να υποστηρίζει κανείς στην εποχή μας έναν τέτοιον ισχυρισμό (της πολλαπλότητας των κατοικημένων κόσμων), όσο θα ήταν και το να υποστηρίζει τον ισχυρισμό του Πτολεμαίου ο οποίος τοποθέτησε την Γη στο κέντρο του συστήματός μας....Τα παραπάνω τα αναφέραμε από μνήμης, αλλά είναι ωστόσο σχεδόν κατά γράμμα ακριβή. Ο συγγραφέας δεν αντιλαμβάνεται πως με ένα τέτοιο επιχείρημα καταστρέφει τις ίδιες του τις σαπουνόφουσκες.

ακολουθήσουν τους νόμους της εξελικτικής Φύσης; Μπορούσαν, όπως υποστηρίζει το νεκρό γράμμα της Βίβλου, να σχηματίσουν – κατ' εκόνα του "Κυρίου του θεού", ή όπως ο Πυγμαλίωνας στην ελληνική αλληγορία – τον Αδάμ-Γαλάτεια από ηφαιστειακή σκόνη και να εμφυσήσουν μια *ζώσα ψυχή* στον Άνθρωπο; Όχι, γιατί η ψυχή υπήρχε ήδη κρυμμένη μέσα στην Μονάδα της και δεν χρειαζόταν παρά μόνο ένα *κάλυμμα*. Ο Πυγμαλίωνας ο οποίος δεν καταφέρνει να *ζωντανέψει το άγαλμα του* και ο Μπαχάκ-Ζιβά των Ναζαρηνών Γνωστικών ο οποίος δεν καταφέρνει να παράσχει "μια ανθρώπινη ψυχή στο δημιούργημα" είναι, σαν αντιλήψεις, πολύ πιο φιλοσοφικές και επιστημονικές από τον Αδάμ με το νόημα του νεκρού γράμματος, ή από τους Ελοΐμ-Δημιουργούς της Βίβλου. Η εσωτερική φιλοσοφία η οποία διδάσκει την αυτόματη γέννηση – αφού οι Σιστά και Πρατζαπάτι έριξαν τον σπόρο της ζωής πάνω στην Γη – δείχνει ότι οι κατώτεροι άγγελοι είναι ικανοί να κατασκευάσουν μόνο τον φυσικό άνθρωπο, ακόμα και με την βοήθεια της Φύσης, αφού πρόβαλαν την αιθερική μορφή από τον εαυτό τους και άφησαν την φυσική μορφή να αναπτυχθεί βαθμιαία από το αιθερικό της, ή αυτό που τώρα θα ονομαζόταν *πρωτοπλασμικό* μοντέλο της.

Αντιρρήσεις θα υπάρξουν και σ' αυτό το σημείο. Η "Αυτόματη Γέννηση" είναι μια λανθασμένη θεωρία, θα μας πουν. Τα πειράματα του Παστέρ απέδειξαν το λάθος της πριν από είκοσι χρόνια και ο καθηγητής Τύνταλ είναι αντίθετός της. Και τι μ' αυτό; Όφειλε να γνωρίζει ότι ακόμα και αν η αυτόματη γέννηση αποδεικνυόταν αδύνατη για την τωρινή κοσμική περίοδο και συνθήκες – πράγμα που οι Αποκρυφιστές αρνούνται – αυτό δεν είναι απόδειξη πως δεν μπορούσε να είχε συμβεί κάτω από διαφορετικές κοσμικές συνθήκες, όχι μόνο στις θάλασσες της Λαυρεντιανής περιόδου, αλλά ακόμα και πάνω στην τότε συνταρασσόμενη Γη. Θα ήταν ενδιαφέρον να γνωρίζαμε πώς δικαιολογεί η Επιστήμη την εμφάνιση πάνω στην Γη των ειδών και της ζωής, ειδικά του *Ανθρώπου*, αφού απορρίπτει τόσο τις·διδασκαλίες της Βίβλου όσο και την αυτόματη γέννηση. Οι παρατηρήσεις του Παστέρ, άλλωστε, απέχουν πολύ από το να είναι τέλειες ή αποδεδειγμένες. Οι Μπλανσάρ και δρ. Λυτώ απορρίπτουν την σημασία τους και δείχνουν ότι δεν έχουν καμιά: "Πότε, σε ποια περίοδο εμφανίστηκε η ;ζωή πάνω στην Γη;" Όσο για την άποψη ότι το *μονήρες* του Χαίκελ - μια πρέζα αλάτι (!)– έλυσε το μυστήριο της προέλευσης της ζωής, είναι απλώς παράλογη. Οι υλιστές εκείνοι που έχουν την τάση να περιγελούν την θεωρία του "Αυθύπαρκτου", του "Αυτο-γεννημένου ουράνιου ανθρώπου", που παρουσιάζεται σαν ένας αιθερικός, αστρικός άνθρωπος, πρέπει με την σειρά τους να συγχωρήσουν ακόμα και τον αρχάριο αποκρυφιστή που γελάει με ορισμένες θεωρίες της σύγχρονης σκέψης. Αφού μας απέδειξαν σοφότατα ότι ο πρωταρχικός κόκκος του *πρωτοπλάσματος* (μονήρους) δεν είναι ούτε ζώο ούτε φυτό αλλά και τα δυο και ότι δεν έχει προγόνους μεταξύ αυτών, αφού το ίδιο το μονήρες χρησιμεύει σαν σημείο εκκίνησης για κάθε οργανωμένη ύπαρξη, μας λένε τέλος ότι τα *Μονήρη είναι πρόγονοι του εαυτού τους*. Αυτό μπορεί να είναι πολύ επιστημονικό, αλλά είναι επίσης και πολύ μεταφυσικό˙ υπερβολικά μεταφυσικό ακόμα και για έναν αποκρυφιστή.

Αν η αυτόματη γέννηση άλλαξε τώρα τις μεθόδους της – ίσως εξαιτίας υπερβολικά συσσωρευμένου διαθέσιμου υλικού – έτσι ώστε να μην μπορεί σχεδόν να εντοπιστεί, παρ' όλα αυτά βρισκόταν σε πλήρη δράση κατά την γένεση της γήινης ζωής. Ακόμα και η πιο απλή φυσική μορφή και η εξέλιξη των ειδών δείχνει πώς προχωράει η Φύση. Τα λεπιδοφόρα γιγαντιαία Σαυροειδή, οι φτερωτοί πτεροδάκτυλοι, οι Μεγαλόσαυροι και ο εκατοντάποδας μακρύς Ιγουανόδους της τελευταίας περιόδου, είναι μεταμορφώσεις των πρώτων αντιπροσώπων του ζωικού βασιλείου που βρίσκονται στα ιζήματα της πρωτογενούς εποχής. Υπήρξε μια εποχή όπου όλα αυτά τα παραπάνω αναφερόμενα "προκατακλυσμιαία" τέρατα εμφανίζονταν σαν νηματοειδή εγχυματικά χωρίς όστρακο ή κέλυφος, χωρίς νεύρα, μύες, όργανα ή φύλο και αναπαρήγαγαν το είδος τους με εκβλάστηση, όπως κάνουν επίσης τα μικροσκοπικά ζώα, οι αρχιτέκτονες και δομητές των οροσειρών μας σύμφωνα με τις διδασκαλίες της επιστήμης. Γιατί όχι τότε και του ανθρώπου; Γιατί αυτός δεν θα πρέπει να ακολούθησε τον ίδιο νόμο στην ανάπτυξή του, δηλαδή βαθμιαία στερεοποίηση; Κάθε απροκατάληπτο άτομο θα προτιμήσει να πιστέψει ότι η αρχέγονη ανθρωπότητα είχε αρχικά μια αιθερική, ή αν προτιμάτε, μια τεράστια νηματοειδή, ζελατινώδη μορφή, που δημιουργήθηκε από θεούς ή φυσικές "δυνάμεις" και η οποία αναπτύχθηκε, στερεοποιήθηκε κατά την διάρκεια εκατομμυρίων χρόνων και έγινε γιγαντιαία στην φυσική ώθηση και τάση της, μέχρις ότου σταθεροποιήθηκε στην τεράστια φυσική μορφή του Ανθρώπου της

Τέταρτης Φυλής˙ παρά να πιστέψει ότι δημιουργήθηκε από την σκόνη της Γης (*κυριολεκτικά*), ή από κάποιον άγνωστο ανθρωπόμορφο πρόγονο.

Επίσης η εσωτερική θεωρία μας δεν έρχεται σε αντίθεση με τα επιστημονικά δεδομένα, παρά μόνο εκ πρώτης όψεως, όπως αναφέρει ο δρ. Α. Ουίλσον (Μέλος της Βασιλικής Εταιρίας), σε μια επιστολή του στο περιοδικό Γνώση (Τομ. I, 23 Δεκεμβρίου 1881, σελ. 157). "Η εξέλιξη.....μάλλον Φύση στο φως της εξέλιξης, μελετάται *μόνο είκοσι πέντε χρόνια περίπου*. Αυτό είναι φυσικά ένα πολύ μικρό διάστημα στην ιστορία της ανθρώπινης σκέψης". Και ακριβώς γι' αυτό δεν χάνουμε κάθε ελπίδα ότι κάποτε η υλιστική επιστήμη θα βελτιώσει τους τρόπους της και θα αποδεχθεί βαθμιαία τις εσωτερικές διδασκαλίες, έστω και αρχικά αποχωρισμένες από τα υπερβολικά (για την επιστήμη) μεταφυσικά στοιχεία τους.

Μήπως δεν έχει ειπωθεί ακόμα η τελευταία λέξη σχετικά με το θέμα της ανθρώπινης εξέλιξης; ' Όπως λέει ο καθηγητής Χάξλεϋ:

> Κάθε τέτοια απάντηση στο μεγάλο ερώτημα [της πραγματικής θέσης του ανθρώπου στην φύση], την οποία οι οπαδοί του εκφραστή της, αν όχι κι ο ίδιος, βεβαιώνουν αναπόφευκτα ότι είναι πλήρης και τελική, παραμένει σε ισχύ και εκτίμηση ίσως για έναν αιώνα ή ακόμα και για είκοσι˙ αλλά το ίδιο αναπόφευκτα ο Χρόνος αποδεικνύει ότι κάθε απάντηση υπήρξε μια απλή προσέγγιση προς την αλήθεια, ανεκτή κυρίως εξαιτίας της άγνοιας εκείνων από τους οποίους έγινε αποδεκτή και απόλυτα μη ανεκτή όταν ελεγχθεί από την μεγαλύτερη γνώση των διαδόχων τους. [!!] ["Μαρτυρία για την θέση του Ανθρώπου στην Φύση" *Διαλέξεις και Μελέτες*, 1908, σελ. 245.]

Θα δεχτεί αυτός ο διάσημος Δαρβινιστής την πιθανότητα να καταταγεί η *πιθηκοειδής προέλευσή* του στον κατάλογο των "απόλυτα μη ανεκτών πίστεων", κάτω από την "μεγαλύτερη γνώση" των αποκρυφιστών; *Αλλά πόθεν ο άγριος*; Η απλή "άνοδος σε πολιτισμένη κατάσταση" δεν δικαιολογεί την εξέλιξη της μορφής.

Στην ίδια επιστολή, "Η εξέλιξη του Ανθρώπου", ο δρ. Ουίλσον κάνει και άλλες παράξενες ομολογίες. Έτσι, απαντώντας σε ερωτήσεις που τέθηκαν από τον "Γκ. Μ." στο περιοδικό *Γνώση*, παρατηρεί:

> "Προκάλεσε καμιά αλλαγή στον άνθρωπο η εξέλιξη; Αν ναι, τι αλλαγή; Αν όχι, γιατί όχι;".......Αν αρνηθούμε να παραδεχτούμε [όπως κάνει η επιστήμη] ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε σαν τέλειο ον και έπειτα υποβαθμίστηκε, τότε απομένει μια μόνο υπόθεση, εκείνη της εξέλιξης. Αν άνθρωπος ανυψώθηκε από μια άγρια σε μια πολιτισμένη κατάσταση, αυτό είναι ασφαλώς εξέλιξη. *Δεν γνωρίζουμε ακόμα – επειδή αυτή η γνώση είναι δύσκολο να αποκτηθεί – αν ο ανθρώπινος σκελετός υπόκειται στις ίδιες επιρροές όπως των κατώτερων ζώων*. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ανύψωση από την άγρια στην πολιτισμένη ζωή σημαίνει και προϋποθέτει "εξέλιξη" και μάλιστα σημαντικής έκτασης. Διανοητικά η εξέλιξη του ανθρώπου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Η συνεχώς διευρυνόμενη σφαίρα της σκέψης ξεπήδησε από μικρή και πρωτόγονη αφετηρία όπως και η ίδια η ομιλία. Αλλά οι τρόποι ζωής του ανθρώπου, η δύναμη της προσαρμογής του στο περιβάλλον του και αμέτρητες άλλες περιστάσεις, κάνουν πολύ δύσκολη την ανίχνευση των γεγονότων και της πορείας της "εξέλιξης" του.

Αυτή ακριβώς η δυσκολία όφειλε να κάνει τους Εξελικτιστές πολύ πιο προσεκτικούς στις βεβαιώσεις τους. Αλλά γιατί είναι *αδύνατη* η εξέλιξη αν ο "άνθρωπος δημιουργήθηκε σαν τέλειο ον και έπειτα υποβιβάστηκε"; Στην καλύτερη περίπτωση μπορεί να ισχύει μόνο για τον εξωτερικό, φυσικό άνθρωπο. Όπως παρατηρήσαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. I, σελ. 14-15, 154, 429), η εξέλιξη του Δαρβίνου αρχίζει από το μεσαίο σημείο αντί να αρχίζει από τα γενικά, τόσο για τον άνθρωπο όσο και για καθετί άλλο. Η μέθοδος του Αριστοτέλη και του Μπέικον μπορεί να έχει προτερήματα, αλλά έχει ήδη εμφανίσει αναντίρρητα τα ελαττώματά της. Ο Πυθαγόρας και ο Πλάτωνας που προχωρούσαν από τα γενικά προς τα κάτω, εμφανίζονται τώρα πιο σοφοί από τον Αριστοτέλη, κάτω από το φως της σύγχρονης επιστήμης. Γιατί αυτός ήταν αντίθετος και αρνιόταν την ιδέα της περιστροφής της γης, ακόμα και την σφαιρικότητά της. "Σχεδόν όλοι εκείνοι", γράφει, "οι οποίοι βεβαιώνουν ότι μελέτησαν τον ουρανό στην ομοιομορφία του, ισχυρίζονται ότι η Γη βρίσκεται στο κέντρο, αλλά οι φιλόσοφοι της Ιταλικής Σχολής, ονομαζόμενοι επίσης και

Πυθαγόρειοι, διδάσκουν εντελώς το αντίθετο......" Επειδή (α) οι Πυθαγόρειοι ήταν Μυημένοι και ακολουθούσαν την παραγωγική μέθοδο. Ενώ ο Αριστοτέλης, ο πατέρας του επαγωγικού συστήματος, παραπονιόταν για εκείνους που δίδασκαν ότι "το κέντρο του συστήματός μας καταλαμβάνεται από τον Ήλιο και ότι η Γη είναι μόνο ένα αστέρι, το οποίο με μια περιστροφική κίνηση γύρω από το ίδιο κέντρο προκαλεί την νύχτα και την ημέρα" (*Περί Ουρανού,* 11, 13). Το ίδιο και σχετικά με τον άνθρωπο. Η θεωρία την οποία διδάσκει η Μυστική Δοξασία – και η οποία παρουσιάζεται τώρα – είναι η μοναδική που μπορεί να εξηγήσει την εμφάνισή του πάνω στην Γη, χωρίς να πέσει στον παραλογισμό ενός "θαυμαστού" ανθρώπου δημιουργημένου από την σκόνη της Γης, ή στο ακόμα μεγαλύτερο λάθος ενός ανθρώπου που αναπτύχθηκε από μια πρέζα ασβεστούχου άλατος (το πρώην πρωτοπλασματικό *μονήρες*).

αναλογία είναι ο καθοδηγητικός νόμος στην Φύση, το μόνο αληθινό νήμα της Αριάδνης που μπορεί να μας οδηγήσει μέσα από τα λαβυρινθώδη μονοπάτια της επικράτειάς της προς τα πρωταρχικά και τελικά της μυστήρια. Η Φύση, σαν δημιουργική δυνατότητα, είναι άπειρη και καμιά γενιά φυσικών επιστημών δεν μπορεί να καυχηθεί ότι εξάντλησε τον κατάλογο των τρόπων και των μεθόδων της, οσοδήποτε ομοιόμορφοι κι αν είναι οι νόμοι πάνω στους οποίους προχωράει. Αν δεχόμαστε ότι μια μπάλα Πύρινης ομίχλης – καθώς περιστρέφεται κατά την διάρκεια αιώνων χρόνου στο ενδοαστρικό διάστημα – μετατρέπεται βαθμιαία σε έναν πλανήτη, μια αυτόφωτη σφαίρα, για να καταλήξει σε έναν ανθρωποφόρο κόσμο ή Γη, έχοντας έτσι μεταβληθεί από ένα μαλακό πλαστικό σώμα σε έναν βραχώδη πλανήτη, και αν βλέπουμε ότι το καθετί πάνω σ' αυτόν εξελίσσεται από έναν μη πυρηνικό ζελατινώδη κόκκο, ο οποίος γίνεται το σαρκόζωο[123] του *μονήρους*, περνάει έπειτα από την *πρωτιστική* του κατάσταση[124] στην μορφή ενός ζώου, για να αναπτυχθεί στην συνέχεια σε ένα γιγαντιαίο έρπον τέρας των μεσοζωικών εποχών και να μειωθεί ξανά στον (συγκριτικά) μικροσκοπικό κροκόδειλο, ο οποίος τώρα περιορίζεται αποκλειστικά στις τροπικές περιοχές και στην παγκόσμια γνωστή σαύρα.[125] Πώς, λοιπόν, τότε μπορούμε να δεχτούμε ότι μόνο ο άνθρωπος ξεφεύγει από τον γενικό νόμο; "Υπήρχαν γίγαντες πάνω στην Γη εκείνες τις ημέρες", λέει η Γένεσις (ΣΤ, 4), επαναλαμβάνοντας την δήλωση όλων των άλλων Ανατολικών Γραφών και οι *Τιτάνες* βασίζονται σε ένα ανθρωπολογικό γεγονός.

Όπως το σκληροκέλυφο οστρακόδερμο ήταν κάποτε ένα ζελατινώδες μόριο, "ένα ολότελα ομοιογενές μόριο λευκώματος σε μια σταθερά συμπαγή κατάσταση", το ίδιο και το εξωτερικό κάλυμμα του πρωτόγονου ανθρώπου, ο πρώτος "δερμάτινος χιτώνας" του, συν μια αθάνατη πνευματική μονάδα, μια ψυχική παροδική μορφή και σώμα μέσα σ' αυτό το κέλυφος. Ο σύγχρονος σκληρός, μυώδης άνθρωπος, που είναι σχεδόν ανεπηρέαστος από κάθε κλίμα, πριν από 25.000.000 χρόνια ίσως να ήταν ό,τι και το Χεκελικό *μονήρες*, "ένας οργανισμός χωρίς όργανα", μια απόλυτα ομοιογενής ουσία με ένα λευκωματούχο σώμα χωρίς δομή εσωτερικά και ανθρώπινη μορφή μόνο εξωτερικά.

Στον αιώνα μας κανένας άνθρωπος της επιστήμης δεν έχει το δικαίωμα να θεωρεί παράλογα τα νούμερα των μπραχμάνων στο θέμα της Χρονολογίας, γιατί τα δικά τους νούμερα συχνά υπερβαίνουν κατά πολύ τους ισχυρισμούς της εσωτερικής επιστήμης. Αυτό μπορεί να αποδειχθεί πολύ εύκολα.

Ο Χέλμολτζ υπολόγισε ότι η μείωση της θερμοκρασίας της Γης από 2.000° σε 200° της εκατοντα βαθμού κλίμακας, πρέπει να διήρκεσε μια περίοδο όχι μικρότερη από 350.000.000 χρόνια. Η δυτική επιστήμη (περιλαμβανόμενης της γεωλογίας) φαίνεται ότι αποδίδει γενικά στην σφαίρα μας μια ηλικία συνολικά 500.000.000 ετών. Ο σερ Ο. Τόμσον, όμως, περιορίζει την

Ή αυτό που είναι γενικά γνωστό σαν Πρωτόπλασμα. Η ουσία αυτή πήρε το όνομα "*Σαρκόζωο*" πολύ πιο πριν, οπό τον καθ. Ντυζαρντέν Μπωμέ.

Τα Μονήρη είναι πράγματι *Πρώτιστα*. Δεν είναι ούτε ζώα "ούτε φυτά", γράφει ο Χαίκελ. "......ολόκληρο το σώμα του Μονήρους δεν μοιάζει παρά με ένα μοναδικό ολότελα ομοιογενές μόριο λευκώματος σε μια σταθερά συμπαγή κατάσταση" (*Τριμηνιαίο Περιοδικό Μικροσκοπικής Επιστήμης*, Ιαν. 1869, σελ. 28).

Θυμηθείτε τον Ιγουανόδοντα τον μεσοζωικών εποχών – ένα τέρας μήκους τριάντα μέτρων – που τώρα έχει μεταμορφωθεί στην μικρή σαύρα Ιγκουάνα της Νότιας Αμερικής. Οι λαϊκές παραδόσεις σχετικά με τους γίγαντες της παλιάς εποχής και η αναφορά τους σε κάθε μυθολογία καθώς και στην Βίβλο, ίσως κάποια μέρα αποδειχθεί ότι βασίζονται σε γεγονότα. Στην φύση, η λογική και μόνο της αναλογίας θα όφειλε να μας κάνει να αποδεχθούμε αυτές τις παραδόσεις σαν επιστημονικές αλήθειες.

εμφάνιση της πρώτης φυτικής ζωής σε 100.000.000 χρόνια, μια δήλωση που αποκρούεται με σεβασμό από τις αρχαϊκές καταγραφές. Άλλωστε στις περιοχές της επιστήμης οι υποθέσεις αλλάζουν καθημερινά. Στο μεταξύ ορισμένοι γεωλόγοι αντιτίθενται απόλυτα σε έναν τέτοιο περιορισμό.

> Βόλγκερ..... υπολογίζει ότι ο χρόνος που απαιτείται για την δημιουργία του στρώματος που είναι γνωστό σε μας, πρέπει να ανέρχεται τουλάχιστον σε 648 εκατομμύρια χρόνια....Τόσο ο χρόνος όσο και ο χώρος είναι άπειρος και αιώνιος....Η Γη, σαν υλική ύπαρξη, είναι πράγματι άπειρη, μόνο οι μεταβολές τις οποίες υπέστη μπορούν να καθοριστούν με περιορισμένες περιόδους χρόνου [Μπαρμέϊστερ]..... Πρέπει, επομένως, να υποθέσουμε ότι ο έναστρος ουρανός δεν υπάρχει μόνο στον χώρο, κάτι για το οποίο κανένας αστρονόμος δεν αμφιβάλλει, αλλά επίσης και σε χρόνο χωρίς αρχή ή τέλος, ότι ποτέ δεν δημιουργήθηκε και είναι ακατάστρεφτος [Τσόλμπε]. *(Δύναμη και Ύλη*, του Λ. Μπύχνερ, εκδ. Τζ. Φ. Κόλλινγκγουντ, σελ. 61, όπου αναφέρονται οι Μπαρμέϊστερ και Τσόλμπε.)

Τσόλμπε επαναλαμβάνει επακριβώς αυτό που λένε οι αποκρυφιστές. Αλλά οι Άριοι αποκρυφιστές, θα μας πουν, δεν γνώριζαν τίποτε γι' αυτές τις τελευταίες υποθέσεις. "Είχαν άγνοια ακόμα και του σφαιρικού σχήματος της Γης μας" (Κόουλμαν). Σ' αυτό, το *Βίσνου-Πουρανά* (βιβλίο ΙΙ, κεφ. VIII, Ουίλσον, τομ. ΙΙ, σελ. 241-242 και υποσημείωση) παρέχει μια απάντηση, η οποία ανάγκασε ορισμένους Ανατολιστές να ανοίξουν διάπλατα τα μάτια τους.

> Ήλιος είναι ακίνητος, για όλον τον χρόνο, στο μέσον της ημέρας και ακριβώς απέναντι, τα μεσάνυχτα σε όλα τα *ντβιπά* (ηπείρους), Μαϊτρέγια. Αλλά επειδή η ανατολή και η δύση του Ήλιου είναι αιώνια αντίθετες μεταξύ τους και κατά τον ίδιο τρόπο όλα τα σημεία του ορίζοντα και τα ενδιάμεσα, γι' αυτό, Μαϊτρέγια, οι άνθρωποι μιλάνε για την ανατολή του Ήλιου εκεί που την βλέπουν και εκεί όπου ο Ήλιος εξαφανίζεται, εκεί είναι γι' αυτούς η δύση. Για τον Ήλιο ο οποίος βρίσκεται συνεχώς σε ένα και το ίδιο σημείο, δεν υπάρχει ούτε δύση ούτε ανατολή, γιατί αυτό που ονομάζεται ανατολή και δύση είναι μόνο η εμφάνιση ή μη εμφάνιση του ήλιου.

Σ' αυτό ο Φιτζέντουαρντ Χολ παρατηρεί, "Ο Ηλιοκεντρισμός που διδάσκεται σ' αυτό το απόσπασμα.....είναι αξιοσημείωτος. Αντικρούεται, όμως, λίγο παρακάτω". Αντικρούστηκε σκόπιμα, επειδή ήταν μια μυστική, μυστηριακή διδασκαλία. Ο Μάρτιν Χάουγκ παρατήρησε την ίδια διδασκαλία σε ένα άλλο απόσπασμα. Είναι άσκοπο πια να συκοφαντούμε τους Άριους.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην Χρονολογία των γεωλόγων και των ανθρωπολόγων: Φοβόμαστε ότι η Επιστήμη δεν έχει λογικά επιχειρήματα βάσει των οποίων να αντικρούσει τις απόψεις των αποκρυφιστών προς αυτήν την κατεύθυνση. Εκτός ίσως ότι "από τον άνθρωπο – το ανώτερο οργανικό ον της δημιουργίας – δεν βρέθηκε ούτε ένα ίχνος στις πρωταρχικές επιστρώσεις, παρά μόνο στην ανώτερη, το επονομαζόμενο αλλουβιακό στρώμα". Μέχρι τώρα μόνο αυτό μπορεί να υποστηριχθεί. Κάποια μέρα η επιστήμη θα αναγκαστεί να παραδεχτεί ότι ο άνθρωπος δεν ήταν το τελευταίο μέλος της οικογένειας των θηλαστικών, αλλά το πρώτο σ' αυτόν τον Γύρο. Μια παρόμοια άποψη έχει ήδη εκφραστεί στην Γαλλία από μια πολύ μεγάλη αυθεντία.

> δήλωση ότι μπορεί να αποδειχθεί πως ο άνθρωπος έζησε στην μέσο-τριτογενή περίοδο και σε μια γεωλογική εποχή όπου δεν υπήρχε ούτε ένα είδος από τα γνωστά σήμερα είδη των θηλαστικών, είναι μια δήλωση την οποία η επιστήμη δεν μπορεί να αρνηθεί και η οποία αποδείχθηκε τώρα από τον Κατρεφάζ (*Γενική Ιστορία των Ανθρωπίνων Φυλών* κ.λπ.).

Αλλά ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι η ύπαρξη του στην Ηώκαινο εποχή δεν έχει ακόμα αποδειχθεί, πόσο χρονικό διάστημα έχει περάσει από την κρητιδική περίοδο; Έχουμε επίγνωση του γεγονότος ότι μόνο οι πιο τολμηροί γεωλόγοι τολμούν να τοποθετήσουν τον άνθρωπο πέρα από την Μειόκαινο εποχή. Αλλά ρωτάμε, πόσο μεγάλη είναι η διάρκεια αυτών των εποχών και περιόδων από την μεσοζωική εποχή; Στο σημείο αυτό η επιστήμη, μετά από αρκετές εικασίες και διαφωνίες, παραμένει σιωπηλή ενώ οι μεγαλύτερες αυθεντίες στο θέμα αναγκάζονται να απαντήσουν: "Δεν γνωρίζουμε". Αυτό όφειλε να δείξει πως οι άνθρωποι της επιστήμης δεν είναι μεγαλύτερες αυθεντίες πάνω στο θέμα απ' ό,τι οι αδαείς. Αν δεχτούμε, σύμφωνα με τον καθ. Χάξλεϋ ότι "ο χρόνος που αντιστοιχεί στον σχηματισμό του άνθρακα πρέπει να είναι έξι εκατομμύρια χρόνια" (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, του Σ.

Λαίνγκ, σελ. 32), τότε πόσα εκατομμύρια χρόνια θα απαιτούνταν για να καλύψουν το διάστημα από την Ιουράσιο περίοδο, ή από το μέσον της αποκαλούμενης εποχής των "Ερπετών" (όταν εμφανίστηκε η Τρίτη Φυλή), μέχρι την Μειόκαινο, όταν καταβυθίστηκε το μεγαλύτερο μέρος της Τέταρτης Φυλής; (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 70.)

συγγραφέας γνωρίζει καλά ότι οι ειδικοί εκείνοι των οποίων οι υπολογισμοί για τις εποχές του πλανήτη και του ανθρώπου ήταν οι πιο ελεύθεροι, είχαν πάντα την διστακτική πλειοψηφία εναντίον τους. Αλλά αυτό δεν αποδεικνύει τίποτε, γιατί η πλειοψηφία σπάνια – αν όχι ποτέ – αποδεικνύεται τελικά ότι έχει δίκιο. Ο Χάρβεϋ ήταν μόνος του για πολλά χρόνια. Εκείνοι που υποστήριζαν το πέρασμα του Ατλαντικού με ατμόπλοιο κινδύνευαν να τελειώσουν τις μέρες τους σε ψυχιατρική κλινική. Ακόμα και σήμερα ο Μεσμέρ (στις Εγκυκλοπαίδειες), αναφέρεται μαζί με τον Καλιόστρο και τον Σαιν-Ζερμαίν σαν τσαρλατάνος και απατεώνας. Ακόμα και τώρα που οι κ.κ. Σαρκώ και Ρισέ επιβεβαίωσαν τους ισχυρισμούς του Μεσμέρ και ο "Μεσμερισμός" έγινε αποδεκτός από την επιστήμη κάτω από το νέο όνομα του Υπνωτισμού – καινούργια μύτη σε παλιό πρόσωπο – δεν ενισχύθηκε ο σεβασμός μας γι' αυτήν την πλειοψηφία, όταν βλέπει κανείς την άνεση και την αδιαφορία με την οποία τα μέλη της αντιμετωπίζουν τον "υπνωτισμό", τις "τηλεπαθητικές εντυπώσεις" και τα άλλα φαινόμενα. Με λίγα λόγια, μιλούν γι' αυτά λες και τα πίστευαν από την εποχή του Σολομώντα και σαν να μην αποκαλούσαν τους οπαδούς τους, μόλις πριν λίγα χρόνια, "τρελούς και απατεώνες"![126]

ίδια μεταστροφή της σκέψης αναμένεται για την μεγάλη χρονική περίοδο την οποία η εσωτερική φιλοσοφία καθόρισε σαν την εποχή της φυλετικής και φυσιολογικής ανθρωπότητας. Γι' αυτό, υπάρχει μια πιθανότητα να γίνει αποδεκτή από τους μελλοντικούς επιστήμονες ακόμα και η Στάντζα η οποία λέει:

"Η γεννημένη από τον νου, η χωρίς οστά, έδωσε ύπαρξη στην γεννημένη από την θέληση, με οστά"· προσθέτοντας ότι αυτό έλαβε χώρα στο μέσον της *Τρίτης* Φυλής πριν από 18.000.000 χρόνια.

Όσον αφορά την σκέψη του 19ου αιώνα, ακόμα και μερικοί προσωπικοί φίλοι που είναι εμποτισμένοι από έναν φυσικό σεβασμό για τα μεταβαλλόμενα συμπεράσματα της επιστήμης, θα μας πουν πως μια τέτοια δήλωση είναι παράλογη. Πόσο πιο απίθανη θα φανεί, λοιπόν, η επόμενη δήλωση μας, ότι η αρχαιότητα της *Πρώτης* Φυλής χρονολογείται εκατομμύρια χρόνια ακόμα πιο πίσω. Γιατί αν και δεν δίνονται οι ακριβείς αριθμοί και δεν είναι δυνατόν να αποδοθεί *με βεβαιότητα* η αρχική εξέλιξη των πρωταρχικών θείων Φυλών ούτε στην πρώτη Δευτερογενή ούτε στην Πρωτογενή εποχή της γεωλογίας, ωστόσο ένα πράγμα είναι βέβαιο: ο αριθμός των 18.000.000 χρόνων ο οποίος περιλαμβάνει την διάρκεια του σεξουαλικού, φυσικού ανθρώπου, πρέπει να αυξηθεί σε μεγάλο βαθμό, αν πρόκειται να υπολογιστεί ολόκληρη η διαδικασία της πνευματικής, αστρικής και φυσικής ανάπτυξης. Πράγματι, πολλοί γεωλόγοι θεωρούν ότι η διάρκεια της Τεταρτογενούς και Τριτογενούς εποχής απαιτεί την παραδοχή μιας τέτοιας εκτίμησης και είναι σίγουρο ότι καμιά γήινη συνθήκη δεν μπορεί να ακυρώσει την υπόθεση ενός Ηώκαινου Ανθρώπου, αν επίκειται η μαρτυρία της ύπαρξής του. Οι αποκρυφιστές, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι η ανωτέρω χρονολογία μας μεταφέρει πίσω στην Δευτερογενή ή Εποχή των "Ερπετών", μπορούν να επικαλεστούν τον Κατρεφάζ για υποστήριξη της πιθανής ύπαρξης του ανθρώπου σε μια τόσο απομακρυσμένη αρχαιότητα. Αλλά σχετικά με τις αρχικές Ριζικές Φυλές, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά. Αν η έντονη συσσώρευση ατμών φορτισμένων με ανθρακικό οξύ – οι οποίοι ξέφευγαν από το έδαφος ή έμεναν αιωρούμενοι στην ατμόσφαιρα από την αρχή της επίστρωσης – αποτελούσαν ένα μοιραίο εμπόδιο για την ζωή των ανθρώπινων οργανισμών, όπως τους ξέρουμε, πώς λοιπόν θα μας ρωτήσουν, μπορούσαν να ζήσουν οι πρωταρχικοί άνθρωποι; Μια τέτοια

Την ίδια μοίρα θα έχουν τα πνευματιστικά φαινόμενα και όλες οι εκδηλώσεις του εσωτερικού Ανθρώπου. Από την εποχή του Χιούμ, του οποίου η έρευνα κορυφώθηκε σε έναν μηδενιστικό ιδεαλισμό, η Ψυχολογία βαθμιαία μετακίνησε την θέση της σε κείνη του χονδροειδούς υλισμού. Ο Χιούμ θεωρείται ψυχολόγος και όμως απέρριψε *a priori* την πιθανότητα των φαινομένων στα οποία τώρα πιστεύουν εκατομμύρια ανθρώπων, περιλαμβανομένων και επιστημόνων. Οι Υλο-ιδεαλιστές του σήμερα αναφέρονται σαν *Εκμηδενιστές*. Οι σχολές των Σπένσερ και Μπαίην είναι αντίστοιχα θετικιστικές και υλιστικές και καθόλου μεταφυσικές. Πρόκειται για ψυχισμό και όχι για ψυχολογία, θυμίζει τόσο ελάχιστα την βεντάντική διδασκαλία όσο ο πεσιμισμός του Σοπενχάουερ και του φον Χάρτμαν θυμίζει την εσωτερική φιλοσοφία, την καρδιά και την ψυχή του αληθινού μπουντισμού.

εξέταση είναι στην πραγματικότητα περιττή. Οι γήινες συνθήκες οι οποίες βρίσκονταν τότε σε λειτουργία δεν άγγιζαν καθόλου το πεδίο πάνω στο οποίο προχωρούσε η εξέλιξη των *αιθερικών αστρικών* φυλών. Μόνο σε σχετικά πρόσφατες γεωλογικές περιόδους η σπειροειδής πορεία του κυκλικού νόμου έριξε την ανθρωπότητα στην κατώτερη βαθμίδα της φυσικής εξέλιξης, στο πεδίο της χονδροειδούς υλικής αιτιότητας. Σε κείνες τις πρώτες εποχές προχωρούσε μόνο η *αστρική* εξέλιξη και τα δυο πεδία, αστρικό και φυσικό,[127] αν και αναπτύσσονταν σε παράλληλες γραμμές, δεν είχαν κανένα άμεσο σημείο επαφής μεταξύ τους. Είναι φανερό ότι ένας σκιώδης *αιθερικός* άνθρωπος, εξαιτίας του οργανισμού του – αν μπορεί να ονομαστεί έτσι – σχετίζεται μόνο με το πεδίο εκείνο από το οποίο προέρχεται η ουσία του *Ουπάντι* του.

Ίσως να υπάρχουν πράγματα τα οποία διέφυγαν από τον διαπεραστικό – αλλά όχι και *παντεπόπτη* – οφθαλμό των σύγχρονων φυσιοδιφών μας. Ωστόσο η ίδια η Φύση αναλαμβάνει να προμηθεύσει τους ελλείποντες κρίκους. Οι αγνωστικιστές στοχαστές πρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στην εκδοχή που δίνεται από την Μυστική Δοξασία της Ανατολής και στην απελπιστικά υλιστική δαρβινική και βιβλική υπόθεση της προέλευσης του ανθρώπου. Ανάμεσα στην μη ψυχική και μη πνευματική εξέλιξη και στην Απόκρυφη δοξασία η οποία υποστηρίζει εξίσου την "ειδική δημιουργία" και την "εξελικτική" Ανθρωπογένεση.

Για να επιστρέψουμε πάλι στο θέμα της "αυτόματης γέννησης", η ζωή – όπως δείχνει η επιστήμη – δεν βασίλευε πάντα σ' αυτό το γήινο πεδίο. Υπήρχε μια εποχή όπου το χαικελιανό μονήρες – αυτό το απλό σφαιρίδιο πρωτοπλάσματος – δεν είχε ακόμα εμφανιστεί στον βυθό των θαλασσών. Από πού προήλθε η *Ώθηση* η οποία ανάγκασε τα μόρια του Άνθρακα, του Αζώτου, του Οξυγόνου κ.τ.λ., να συγκεντρωθούν στο *Urschleim* του Όκεν, εκείνη την οργανική "λάσπη" η οποία τώρα βαφτίστηκε πρωτόπλασμα; Ποια ήταν τα πρότυπα των *μονήρων*; Γιατί αυτά, παρά την θεωρία του σερ Ο. Τόμσον, δεν μπορεί να έπεσαν έτοιμα από μετεωρίτες προερχόμενους από άλλους πλανήτες. Αλλά και αν έπεσαν, ακόμα και αν η Γη μας πήρε την προμήθεια των ζωτικών σπερμάτων από άλλους πλανήτες, ποιος ή *τι* τα μετέφερε σε κείνους τους πλανήτες; Στο σημείο αυτό και πάλι, αν δεν γίνει αποδεκτή η Απόκρυφη διδασκαλία, είμαστε αναγκασμένοι να αντιμετωπίσουμε ένα θαύμα: να δεχτούμε την θεωρία ενός *προσωπικού, ανθρωπομορφικού Δημιουργού*, οι ιδιότητες και οι ορισμοί του οποίου – όπως διατυπώθηκαν από τους μονοθεϊστές – έρχονται σε αντίθεση τόσο με την φιλοσοφία όσο και με την λογική, επειδή υποβιβάζουν το ιδανικό μιας άπειρης συμπαντικής θεότητας, μπροστά στο ακατανόητο και φοβερό μεγαλείο της οποίας ακόμα και η ανώτερη ανθρώπινη διάνοια νιώθει μηδαμινή. Ο σύγχρονος φιλόσοφος ο οποίος τοποθετεί αυθαίρετα τον εαυτό του στην ανώτερη κορυφή της μέχρι τώρα αναπτυχθείσας διανοητικότητας, ας προσέξει ώστε πνευματικά και ενορατικά να μην φανεί πως είναι πολύ πιο κάτω από τις αντιλήψεις ακόμα και των αρχαίων Ελλήνων, οι οποίοι στα θέματα αυτά βρίσκονταν σε πολύ κατώτερο επίπεδο από τους φιλοσόφους της ανατολικής Άριας αρχαιότητας. Όταν κατανοηθεί φιλοσοφικά, ο Υλοζωισμός είναι η ανώτερη όψη του Πανθεϊσμού. Είναι η μόνη δυνατή διαφυγή από τον ανόητο αθεϊσμό, τον βασισμένο στον θανατηφόρο υλισμό και από τις ακόμα πιο ανόητες ανθρωπομορφικές αντιλήψεις των μονοθεϊστών, ανάμεσα στα οποία στέκει στο δικό του απόλυτα ουδέτερο έδαφος. Ο Υλοζωισμός *προϋποθέτει* απόλυτη θεία Σκέψη η οποία θα *διαπερνάει* τις αναρίθμητες ενεργές, δημιουργικές Δυνάμεις ή "Δημιουργούς"˙ *οντότητες* οι οποίες κινούνται και έχουν την ύπαρξή τους από και μέσω εκείνης της θείας Σκέψης. Αυτή η τελευταία, όμως, δεν έχει περισσότερο προσωπικό ενδιαφέρον γι' αυτές ή για τις δημιουργίες τους, απ' όσο έχει ο Ήλιος για το ηλιοτρόπιο και τον σπόρο του ή για τα φυτά γενικά. Τέτοιοι ενεργοί "Δημιουργοί" είναι γνωστό ότι υπάρχουν και γίνονται αντικείμενα πίστης, γιατί γίνονται αντιληπτοί και αισθητοί από τον *εσωτερικό* άνθρωπο μέσα στον Αποκρυφιστή. Έτσι αυτός λέει ότι μια ΑΠΟΛΥΤΗ θεότητα, όντας μη εξαρτημένη και ασυσχέτιστη, δεν μπορεί ταυτόχρονα να θεωρείται σαν ένας ενεργός,

---

Πρέπει να σημειωθεί ότι, αν και το αστρικό και φυσικό πεδίο της ύλης ήταν παράλληλα μεταξύ τους ακόμα κι εκείνες τις πρώτες γεωλογικές εποχές, ωστόσο δεν βρίσκονταν στις ίδιες φάσεις εκδήλωσης στις οποίες βρίσκονται τώρα. Η Γη δεν έφτασε στον τωρινό της βαθμό πυκνότητας, παρά μόνο πριν από 18.000.000 χρόνια. Από τότε και τα δυο πεδία, το φυσικό και το αστρικό, έγιναν πιο χονδροειδή.

δημιουργικός, ζωντανός θεός χωρίς άμεση υποβάθμιση του ιδανικού.[128] Μια θεότητα η οποία εκδηλώνεται σε *Χώρο* και *Χρόνο* – όπου αυτά τα δυο είναι απλώς οι μορφές ΕΚΕΙΝΟΥ που 159-είναι το Απόλυτο ΟΛΟ- δεν μπορεί παρά να είναι μόνο ένα μέρος του όλου. Αφού, λοιπόν, αυτό το "όλο" στην απολυτότητά του δεν μπορεί να διαιρεθεί, επομένως εκείνος ο *αντιληπτός* δημιουργός (εμείς λέμε Δημιουργοί) στην καλύτερη περίπτωση δεν μπορεί παρά να είναι μια όψη του. Για να χρησιμοποιήσουμε την ίδια μεταφορά – που είναι ανεπαρκής για να εκφράσει πλήρως την ιδέα, αλλά ωστόσο ταιριάζει καλά στην προκειμένη περίπτωση – αυτοί οι δημιουργοί είναι σαν τις αναρίθμητες ακτίνες της ηλιακής σφαίρας, η οποία παραμένει ασυνείδητη και αδιάφορη σχετικά με το έργο, ενώ οι μεσολαβητικοί πράκτορες, οι ακτίνες, γίνονται κάθε άνοιξη – την μανβανταρική αυγή της Γης – το εκτελεστικό μέσον της γονιμοποίησης και της αφύπνισης της κοιμωμένης ζωτικότητας που είναι έμφυτη στην Φύση και στην διαφοροποιημένη ύλη της. Αυτό είχε τόσο καλά κατανοηθεί στην αρχαιότητα, ώστε ακόμα και ο συγκρατημένα θρήσκος Αριστοτέλης παρατήρησε ότι ένα τέτοιο έργο άμεσης δημιουργίας θα ήταν εντελώς ανάρμοστο στον θεό: *απρεπές α είη τω θεώ* (*Περί Κόσμου*, κεφ. VII). Ο Πλάτωνας και άλλοι φιλόσοφοι δίδαξαν το ίδιο: η θεότητα δεν μπορεί να βάζει το δικό της χέρι στην δημιουργία: *αυτουργείν άπαντα* (*Περί Κόσμου*, κεφ. VII). Αυτό

Κάντγουορθ το ονομάζει "Υλοζωϊσμό". Όπως είπε και ο αρχαίος Ζήνων, σύμφωνα με τον Λαέρτιο: "Η Φύση είναι μια συνήθεια κινούμενη αφ' εαυτής σύμφωνα με σπερματικές αρχές, η οποία τελειοποιεί και περιέχει εκείνα τα διάφορα πράγματα που σε καθορισμένους χρόνους παράγονται απ' αυτήν και η οποία δρα συμφωνά με εκείνο από το οποίο προήλθε". (Διογένη Λαέρτιου, *Βίοι*, VII, 148, όπως αναφέρεται από τον Ρ. Κάντγουορθ στο έργο του *Το Αληθινό Διανοητικό Σύστημα του Σύμπαντος*, Λονδίνο 1820, Τομ. Ι, σελ. 328.)

Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στο θέμα μας και ας το σκεφτούμε προσεκτικά. Πράγματι, αν σε εκείνες τις περιόδους υπήρχε φυτική ζωή η οποία μπορούσε να τρέφεται από τα επιβλαβή τότε στοιχεία, αν υπήρχε ακόμα και ζωική ζωή της οποίας ο υδρόβιος οργανισμός μπορούσε να αναπτυχθεί παρά την υποτιθέμενη σπανιότητα του Οξυγόνου, γιατί τότε δεν θα μπορούσε να υπάρχει και ανθρώπινη ζωή, στην αρχική φυσική μορφή της, δηλαδή μια φυλή όντων προσαρμοσμένων σε εκείνη την γεωλογική περίοδο και το περιβάλλον της; Άλλωστε η επιστήμη ομολογεί ότι δεν γνωρίζει τίποτε για την πραγματική διάρκεια των "γεωλογικών περιόδων".

Αλλά το κύριο θέμα μας είναι το αν πρέπει να θεωρηθεί βέβαιο πως από την εποχή η οποία ονομάζεται "Αζωική", υπήρξε ποτέ μια τέτοια ατμόσφαιρα σαν αυτήν που υποθέτουν οι Φυσιοδίφες. Όλοι οι φυσικοί δεν συμφωνούν με αυτήν την ιδέα. Αν η συγγραφέας ανυπομονούσε να επιβεβαιώσει τις διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας μέσω της ακριβούς επίσημης, θα ήταν πολύ εύκολο – βάσει της παραδοχής αρκετών φυσικών – να δείξει ότι η ατμόσφαιρα δεν άλλαξε παρά ελάχιστα, αν όχι καθόλου, από την εποχή της πρώτης συμπύκνωσης των ωκεανών, δηλαδή από την λαυρεντιανή περίοδο, την *πυρολιθική* εποχή. Αυτή τουλάχιστον είναι η γνώμη του Μπλανσάρ, του Σ. Μόνιερ, ακόμα και του Μπίσκοφ, όπως έδειξαν τα πειράματα αυτού του τελευταίου με τους βασάλτες. Γιατί, αν δεχτούμε την άποψη της πλειονότητας των επιστημόνων σχετικά με την ποσότητα δηλητηριωδών αερίων και για στοιχεία ολότελα εμποτισμένα με άνθρακα και άζωτο με τα οποία φαίνεται ότι το φυτικό και το ζωικό βασίλειο έζησαν, μεγάλωσαν και αναπτύχθηκαν, τότε θα έπρεπε να φτάσει κανείς στο περίεργο συμπέρασμα, ότι σε κείνες τις εποχές υπήρχαν ωκεανοί από *ρευστό ανθρακικό οξύ*, αντί για νερό. Με ένα τέτοιο στοιχείο είναι αβέβαιο αν οι Γανοειδείς, ακόμα και οι ίδιοι οι Τριλοβίτες θα μπορούσαν να ζήσουν στους ωκεανούς της Πρωτογενούς εποχής, για να μην αναφέρουμε εκείνους της Σιλούριας, όπως έδειξε ο Μπλανσάρ.

Όμως, οι συνθήκες που ήταν αναγκαίες για την πρωταρχική ανθρώπινη φυλή δεν απαιτούσαν καθόλου στοιχεία, απλά ή σύνθετα. Υποστηρίζουμε αυτό που αναφέρθηκε στην αρχή.

πνευματική αιθερική Οντότητα η οποία ζούσε σε Χώρους άγνωστους στην Γη, πριν αναπτυχθεί ο πρώτος αστρικός "ζελατινώδης κόκκος" στον ωκεανό της ακατέργαστης Κοσμικής Ύλης –

Η αντίληψη και ο ορισμός του Απόλυτου από τον Καρδινάλιο Κούζα μπορεί να ικανοποιήσει μόνο τον Δυτικό νου, φυλακισμένο ασυνείδητα και ολότελα εκφυλισμένο από ατέλειωτους αιώνες σχολαστικής και θεολογικής σοφιστείας. Αλλά αυτή η "Πρόσφατη φιλοσοφία του Απόλυτου", η οποία αποδίδεται από τον σερ Ο. Χάμιλτον στον Κούζα, δεν θα ικανοποιήσει ποτέ τον περισσότερο έντονα μεταφυσικό νου του Ινδού βεντάντιστή.

δισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια χρόνια πριν έρθει σε ύπαρξη ο δικός μας σφαιρικός κόκκος μέσα στην απειροσύνη που ονομάζεται Γη και πριν αναπτύξει το *μονήρες* μέσα στις σταγόνες του, τους Ωκεανούς – εκείνη η οντότητα, λοιπόν, δεν χρειαζόταν "στοιχεία". Ο "Μάνου με μαλακά οστά" μπορούσε θαυμάσια να ζήσει χωρίς ασβεστούχα άλατα, αφού δεν είχε οστά παρά μόνο με εικονική έννοια. Επίσης, αφού ακόμα και τα *μονήρη*, οσοδήποτε ομοιογενής κι αν είναι ο οργανισμός τους, χρειάζονταν ωστόσο συνθήκες ζωής που θα τα βοηθούσαν στην περαιτέρω ανάπτυξη τους, το ον το οποίο έγινε αρχέγονος Άνθρωπος και "Πατέρας του Ανθρώπου", αφού εξελίχθηκε σε πεδία ύπαρξης αφάνταστα για την επιστήμη, μπορούσε θαυμάσια να παραμείνει ανεπηρέαστο από την οποιαδήποτε κατάσταση των συνθηκών γύρω του. Ο αρχέγονος πρόγονος – στο έργο του Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ, *Πόπολ Βουχ* – ο οποίος, στους μύθους των Κουιτσέ, μπορούσε να κινείται και να ζει με την ίδια ευκολία κάτω από την γη και το νερό όπως και πάνω στην γη, δεν αντιστοιχεί παρά μόνο στην Δεύτερη και στην αρχική Τρίτη Φυλή των δικών μας κειμένων. Και αν τα τρία βασίλεια της Φύσης ήταν τόσο διαφορετικά κατά τις προ - κατακλυσμιαίες εποχές, γιατί κι ο άνθρωπος να μην αποτελείτο από υλικά και ενώσεις ατόμων που τώρα είναι τελείως άγνωστες στις φυσικές επιστήμες; Τα φυτά και τα ζώα που γνωρίζουμε σήμερα, σχεδόν σε αναρίθμητες ποικιλίες και είδη, αναπτύχθηκαν – σύμφωνα με τις επιστημονικές υποθέσεις – από πρωτόγονες και πολύ λιγότερο οργανικές μορφές. Γιατί να μη συνέβη το ίδιο και στην περίπτωση του ανθρώπου, των στοιχείων και των υπολοίπων; «Η Συμπνατική Γένεση αρχίζει από το ένα, σπάει σε τρία, ύστερα σε πέντεκαι τέλος κορυφώνεται σε επτά, για να επιστρέψει στο τέσσερα, στο τρία και στο ένα» (Σχόλιο).

Για επιπρόσθετες αποδείξεις συμβουλευθείτε το Μέρος ΙΙ αυτού του τόμου, "Η Επταδικότητα στην Φύση" («Τα Μυστήρια της Εβδομάδας»).

ΣΤΑΝΤΖΑ VII

ΑΠΟ ΤΗΣ ΗΜΙΘΕΪΚΕΣ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΦΥΛΕΣ

Οι ανώτεροι δημιουργοί, μέσα στην υπερηφάνεια τους, αρνούνται τις μορφές που αναπτύχθηκαν από τους "Γιους του Γιόγκα". (25) Αυτοί δεν θα ενσαρκωθούν στους πρώτους "Αυγογεννημένους".....(26) Διαλέγουν τους μετέπειτα ανδρόγυνους. (27) Ο πρώτος άνθρωπος προικισμένος με νου.

* * *

ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ (*που πρόβαλαν από το σώμα του Μπράχμα όταν έγινε Νύχτα*), ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ, ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ. ΕΙΔΑΝ ΤΙΣ (*διανοητικά*) ΕΥΤΕΛΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ (*ακόμα άλογης Φυλής*) (α). "ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ, "ΕΧΟΥΜΕ ΣΟΦΙΑ". ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΣΤΙΣ ΤΣΑΓΙΑ. ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ. ΑΛΛΟΙ ΑΝΕΒΑΛΑΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (*Φυλή*). ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΜΙΣΑΝ (*τόνωσαν*) ΤΟ ΚΑΜΑ (*τον φορέα της επιθυμίας*). ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΕΓΙΝΑΝ ΑΡΧΑΤ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΧΤΗΚΑΝ ΜΟΝΟ ΕΝΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΕΡΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ (*ανώτερη*) ΓΝΩΣΗ. Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΕΚΑΙΓΕ ΑΔΥΝΑΜΑ. Η ΤΡΙΤΗ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ. ΟΙ ΤΖΙΒΑ ΤΟΥΣ (*Μονάδες*) ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΙ (β). ΑΥΤΟΙ ΤΟΠΟΘΕΤΉΘΗΚΑΝ ΧΩΡΙΣΤΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ (*πρωταρχικά ανθρώπινα είδη*). ΑΥΤΟΙ (*έγιναν*) ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΙ. Η ΤΡΙΤΗ ΗΤΑΝ ΕΤΟΙΜΗ. "Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ", ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΟΤΕΙΝΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, (γ).

Αυτή η Στάντζα περιέχει μέσα της ολόκληρο το κλειδί των μυστηρίων του κακού, της επονομαζόμενης Πτώσης των αγγέλων και πολλών προβλημάτων που ταλαιπώρησαν τον νου των φιλοσόφων από την εποχή που άρχισε η μνήμη του ανθρώπου. Λύνει το μυστικό των επακόλουθων ανομοιοτήτων της διανοητικής ικανότητας, της γέννησης ή της κοινωνικής θέσης και δίνει μια λογική εξήγηση για την ακατανόητη Καρμική πορεία μέσα στους αιώνες που ακολούθησαν. Εν όψει των δυσκολιών του θέματος θα επιχειρηθεί τώρα να δοθεί η καλύτερη δυνατή εξήγηση.

Μέχρι τον Τέταρτο Γύρο, ακόμα και μέχρι το τελευταίο μέρος της Τρίτης Φυλής σ' αυτόν τον Γύρο, ο Άνθρωπος – αν μπορεί να δοθεί αυτό το παραπλανητικό όνομα στις συνεχώς μεταβαλλόμενες μορφές που έντυναν τις Μονάδες κατά την διάρκεια των τριών πρώτων Γύρων – μέχρι τώρα διανοητικά είναι απλώς ένα ζώο. Μόνο στον πραγματικά *μεσαίο* Γύρο αναπτύσσει μέσα του ολότελα την τέταρτη αρχή σαν έναν κατάλληλο φορέα για την πέμπτη. Αλλά το *Μάνας* θα αναπτυχθεί σχετικά *πλήρως* μόνο κατά τον επόμενο Γύρο, όταν θα έχει την ευκαιρία να γίνει απόλυτα θείο μέχρι το τέλος των Γύρων. Όπως αναφέρει ο Κρίστιαν Σαίτγκεν στο έργο του *Εβραϊκές Ώρες* κ.τ.λ., ο πρώτος γήινος Αδάμ "είχε μόνο την πνοή της ζωής", την Νέφες, αλλά όχι *την ζώσα Ψυχή*.

(β) Εδώ υπονοούνται οι *κατώτερες* Φυλές, από τις οποίες απομένουν ακόμα κάποιες αναλογίες – όπως είναι οι Αυστραλοί (που τώρα εξαφανίζονται με γοργό ρυθμό) και μερικές αφρικανικές φυλές και φυλές της Ωκεανίας. Η έκφραση "Δεν ήταν έτοιμοι", σημαίνει ότι η Καρμική ανάπτυξη των Μονάδων δεν τις είχε κάνει ακόμα κατάλληλες να καταλάβουν τις μορφές των ανθρώπων που προορίζονταν για ενσάρκωση σε ανώτερες διανοητικές Φυλές. Αλλά αυτό εξηγείται αργότερα.

(γ) Το *Ζοχάρ* μιλάει για "Μαύρο Πυρ", το οποίο είναι *Απόλυτο* Φως-Σοφία. Σε εκείνους οι οποίοι, παρακινούμενοι από παλιά θεολογική προκατάληψη, θα πουν: "Αλλά οι *Άσουρα* είναι οι

επαναστάτες Ντέβα, οι *αντίπαλοι των θεών*, επομένως δαίμονες και πνεύματα του Κακού", απαντάμε: η Εσωτερική φιλοσοφία δεν δέχεται ούτε καλό ούτε κακό *καθ' εαυτά*, σαν υπάρχοντα ανεξάρτητα στην φύση. Η αιτία και των δυο, όσον αφορά τον Κόσμο, βρίσκεται στην αναγκαιότητα των αντιθέτων ή της αντίθεσης και, όσον αφορά τον άνθρωπο, στην ανθρώπινη φύση του, την άγνοια και τα πάθη του. Δεν υπάρχει *δαίμονας* ή ολότελα αποστερημένος, όπως δεν υπάρχει και Άγγελος απόλυτα τέλειος, αν και μπορεί να υπάρχουν πνεύματα του Φωτός και του Σκότους. Έτσι ο ΛΟΥΣΙΦΕΡ (ΕΩΣΦΟΡΟΣ) – το πνεύμα της Διανοητικής Φώτισης και Ελευθερίας της Σκέψης – είναι μεταφορικά ο καθοδηγητικός φάρος ο οποίος βοηθάει τον άνθρωπο να βρει τον δρόμο ανάμεσα στα βράχια και στις ξέρες της Ζωής, γιατί ο Λούσιφερ είναι ο ΛΟΓΟΣ στην ανώτερη και ο "Ενάντιος" στην κατώτερη όψη του, που και οι δυο αντανακλώνται στο *Εγώ* μας. Ο Λακτάνιους μιλώντας για την Φύση του Χριστού, θεωρεί τον ΛΟΓΟ, την *Λέξη, πρωτότοκο αδελφό του Σατανά, του "πρώτου απ' όλα τα πλάσματα"*. (*Θείες Οργανώσεις*, Βιβλ. δεύτερο, κεφ. IX, όπως αναφέρεται από τον Ι. Μάγιερ στο έργο του *Καμπάλα*, σελ. 116.)

Το *Βίσνου-Πουρανά* (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, απόδοση Φ. Χολ. Τομ. Ι, σελ. 72), περιγράφει αυτά τα πρωτόγονα πλάσματα (τα *Τιργιασρότας*) με *ανάποδους* πεπτικούς αγωγούς: Ήταν "προικισμένα με εσωτερικές εκδηλώσεις και από κοινού σε άγνοια σχετικά με *το είδος και την φύση τους*". Τα είκοσι οχτώ είδη *Μπάντα* ή ελαττωμάτων, δεν αναφέρονται – όπως νόμισε ο Ουίλσον – στα ζώα που είναι σήμερα γνωστά και καθορισμένα, γιατί αυτά δεν υπήρχαν σε εκείνες τις γεωλογικές περιόδους. Αυτό είναι απόλυτα σαφές στο προαναφερθέν έργο στο οποίο εκείνα που δημιουργήθηκαν πρώτα (σ' αυτήν την σφαίρα) είναι η "επταπλή ακίνητη δημιουργία" (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. Ι, σελ. 70), τα ορυκτά και τα φυτά· έπειτα έρχονται εκείνα τα μυθικά ζώα, τα *Τιργιακσρότας* (τα τέρατα της αβύσσου που σφάχτηκαν από τους "Κυρίους", βλέπε Στάντζα ΙΙ και ΙΙΙ)˙ έπειτα οι *Ουρντβασρότας*, τα ευτυχισμένα ουράνια όντα που τρέφονται με αμβροσία και τέλος οι *Αρβακσρότα*, τα ανθρώπινα όντα, η ονομαζόμενη έβδομη δημιουργία του Μπράχμα. Αλλά αυτές οι "δημιουργίες", περιλαμβανομένης και της τελευταίας, δεν συμβαίνουν σ' αυτήν την σφαίρα, οπουδήποτε κι αν συμβαίνουν. Εκείνος που δημιουργεί τα πράγματα και τον άνθρωπο σ' αυτήν την Γη, δεν είναι ο Μπράχμα, αλλά ο αρχηγός και Κύριος των Πρατζαπάτι, των Κυρίων του Όντος και της γήινης Δημιουργίας. Υπακούοντας στην διαταγή του Μπράχμα, ο Ντάκσα (η σύνθεση ή συσσώρευση των γήινων δημιουργών και προγεννητόρων, περιλαμβανομένων και των Πιτρί) φτιάχνει τα ανώτερα και τα κατώτερα πράγματα (*βάρα* και *άβαρα*), τα "αναφερόμενα στον *πουτρά*", απόγονο και σε "*δίποδα* και *τετράποδα* και στην συνέχεια, με την θέλησή του (οι Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα) έδωσαν γέννηση σε θηλυκά" (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. XV, Ουίλσον, τομ. ΙΙ, σελ. 10), δηλ. χωρισμένα και ανδρόγυνα. Εδώ έχουμε και πάλι τα "δίποδα", ή ανθρώπους, δημιουργημένους πριν από τα "τετράποδα", όπως και στις εσωτερικές διδασκαλίες. (Βλέπε Στάντζα VI και VII.)

Αφού στις εξωτερικές διηγήσεις οι *Άσουρα* είναι τα πρώτα όντα που δημιουργήθηκαν από το "σώμα της νύχτας", ενώ οι *Πιτρί* πρόβαλαν από το σώμα του Λυκόφωτος και οι "θεοί" τοποθετούνται από τον Παρασαρά (*Βίσνου-Πουρανά*) ανάμεσα στους δυο και εμφανίζονται να προβάλουν από το "σώμα της ημέρας", είναι εύκολο να ανακαλυφθεί μια καθορισμένη πρόθεση για απόκρυψη της σειράς της δημιουργίας. Ο άνθρωπος είναι ο *Αρβακσρότα* προερχόμενος από το σώμα της Αυγής και σε άλλο σημείο γίνεται ξανά αναφορά στον άνθρωπο, όταν ο Μπράχμα, ο δημιουργός του κόσμου, εμφανίζεται να "δημιουργεί θηριώδη ζώα, επονομαζόμενα καλικάντζαρους, Μπούτα (κακοποιούς δαίμονες) και καταναλωτές σάρκας". Ή, όπως λέει το κείμενο: "δαίμονες φοβερούς επειδή έχουν χρώμα πιθήκου και είναι σαρκοφάγοι" (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 83, υποσημείωση του Φ. Χολ). Ενώ οι Ρακσάσα μεταφράζονται γενικά σαν "Κακά Πνεύματα" και "εχθροί των θεών", πράγμα που τους ταυτίζει με τους Άσουρα. Στο *Ραμαγιάνα*, όταν ο Χανουμάν ανιχνεύει τον εχθρό στην Λάνκα, βρίσκει εκεί Ρακσάσα που μερικοί ήταν φοβεροί "ενώ άλλοι είχαν όμορφη όψη" και στο *Βίσνου-Πουρανά* υπάρχει μια άμεση αναφορά στο γεγονός ότι έγιναν οι Σωτήρες της "Ανθρωπότητας" ή του Μπράχμα.

αλληγορία είναι πολύ έξυπνη. Η μεγάλη νοητικότητα και η υπερβολική γνώση είναι δίκοπο μαχαίρι στην ζωή και όργανα τόσο για το κακό όσο και για το καλό. Όταν συνδυαστούν με την Εγωιστικότητα, θα κάνουν ολόκληρη την Ανθρωπότητα υποπόδιο για την ανύψωση εκείνου που την κατέχει και μέσο για την επίτευξη των σκοπών του. Ενώ, αν εφαρμοστούν για αλτρουιστικούς ανθρωπιστικούς σκοπούς, μπορούν να γίνουν τα μέσα για την σωτηρία πολλών. Οπωσδήποτε η απουσία αυτοσυνείδησης και νόησης κάνει τον άνθρωπο ηλίθιο, ένα ζώο με ανθρώπινη μορφή. Ο Μπράχμα είναι ο *Μαχάτ* – ο συμπαντικός Νους – εξ αυτού και οι υπερβολικά εγωιστές Ρακσάσα που εμφανίζουν την επιθυμία να τον κατέχουν όλον, να "καταβροχθίσουν" τον Μαχάτ. Η αλληγορία είναι ολοφάνερη.

Όπως κι αν είναι, η εσωτερική φιλοσοφία ταυτίζει τους προ-μπραχμανικούς Άσουρα, Ρουντρά,[129] Ρακσάσα και όλους τους "Ενάντιους" των θεών στις αλληγορίες, με τα Εγώ, τα οποία ενσαρκωνόμενα στον άνοο ακόμα άνθρωπο της Τρίτης Φυλής τον κάνουν συνειδητά αθάνατο. Αυτοί είναι, λοιπόν, κατά την διάρκεια του κύκλου των Ενσαρκώσεων, ο αληθινός διπλός Λόγος, η αντικρουόμενη και διπλοπρόσωπη θεία Αρχή στον Άνθρωπο. Αναμφίβολα το Σχόλιο που ακολουθεί και οι επόμενες Στάντζα θα ρίξουν περισσότερο φως σ' αυτό το υπερβολικά δύσκολο θέμα, αλλά η συγγραφέας δεν νιώθει ικανή να το παρουσιάσει πλήρως. Για την διαδοχή των Φυλών, όμως, αναφέρεται:

"Σ' αυτήν την Γη πρώτα ήρθαν οι ΑΥΘΥΠΑΡΚΤΟΙ. Αυτές είναι οι'Πνευματικές Ζωές' που πρόβαλαν από την απόλυτη ΘΕΛΗΣΗ και τον ΝΟΜΟ, στην αυγή κάθε επαναγέννησης των κόσμων. Αυτές οι ΖΩΕΣ είναι οι θείοι 'Σίστα' [οι σπερματικοί Μάνου ή οι Πρατζαπάτι και οι Πιτρί]".

Απ' αυτούς πρόβαλε:

1. *Η Πρώτη Φυλή, οι "Αυτογεννημένοι", που είναι οι [αστρικές] σκιές των Προγεννητόρων τους*. (Βλέπε Στάντζα IV, Σλόκα 15, Σχόλιο.) *Το σώμα ήταν στερημένο από κάθε κατανόηση* [νου, διάνοια και θέληση]. *Το εσωτερικό ον* [ο ανώτερος εαυτός ή Μονάδα] *αν και μέσα στο γήινο περίβλημα, δεν ήταν συνδεδεμένο μ' αυτό. Ο δεσμός, το Μάνας, δεν βρισκόταν ακόμα εκεί.*

Από την Πρώτη [φυλή] *πρόβαλε η Δεύτερη, η ονομαζόμενη "Ιδρωτογεννημένη"*[130] *και "Χωρίς Οστά". Αυτή είναι η Δεύτερη Ριζική Φυλή, προικισμένη από τους συντηρητές* [Ρακσάσα][131] *και τους*

Τους οποίους ο Μάνου αποκαλεί "πατρικούς παππούδες μας" (III 284) Οι Ρουντρά είναι οι επτά εκδηλώσεις του Ρουντρά-Σίβα, "του θεού καταστροφέα", καθώς επίσης μεγάλου Γιόγκι και ασκητή.

Το να λέμε ότι η ζωή πρόβαλε και η ανθρώπινη φυλή προήλθε με αυτόν τον *παράλογα αντιεπιστημονικό* τρόπο, εν όψει των σύγχρονων Γενεαλογιών του Ανθρώπου, είναι σαν να ερωτοτροπούμε με την αυτόματη καταστροφή. Ωστόσο η εσωτερική δοξασία αποδέχεται τον κίνδυνο και φτάνει ακόμα στο σημείο να ζητήσει από τον αμερόληπτο αναγνώστη να συγκρίνει την παραπάνω υπόθεση (αν είναι τέτοια) με την θεωρία του Χαίκελ – η οποία πολύ γρήγορα γίνεται αξίωμα για την επιστήμη – την οποία και αναφέρουμε αυτολεξεί:

"….Πώς πρόβαλε η ζωή, ο ζωντανός κόσμος των οργανισμών;" Και δεύτερον, το ειδικό ερώτημα: "Πώς προήλθε η ανθρώπινη φυλή;" Το πρώτο απ' αυτά τα δυο ερωτήματα, ως προς την πρώτη εμφάνιση των εμβίων όντων, μπορεί να λυθεί μονό εμπειρικά [!!] με την απόδειξη της ονομαζόμενης Αρχιβίωσης ή αυτόματης γέννησης, ή της αυτόματης παραγωγής οργανισμών του πιο απλού είδους. Τέτοια είναι τα Μονήρη (Πρωτογενή, Πρωταμοιβάδες κ.τ.λ.), υπερβολικά απλές μικροσκοπικές μάζες πρωτοπλάσματος χωρίς δομή ή οργάνωση, τα οποία τρέφονται και *αναπαράγονται μέσω διχοτόμησης*. Ένα τέτοιο Μονήρες σαν τον πρωτόγονο οργανισμό που *ανακαλύφθηκε* από τον διάσημο Άγγλο ζωολόγο Χάξλευ και ονομάστηκε Βαθύβιους Χέκελι, εμφανίζεται σαν ένα συνεχές, πυκνό πρωτοπλασμικό κάλυμμα στα μεγαλύτερα βάθη των ωκεανών, ανάμεσα στα 900 και 9.000 μέτρα. *Είναι αλήθεια πως μέχρι τώρα δεν έχει πραγματικά παρατηρηθεί η πρώτη εμφάνιση ενός τέτοιου Μονήρους*, αλλά δεν υπάρχει τίποτε το ουσιαστικά απίθανο σε μια τέτοια Εξέλιξη" (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, μετ. Άβελινγκ, σελ. 32-33).

Για το Βαθύβιο πρωτόπλασμα το οποίο πρόσφατα αποδείχθηκε ότι δεν είναι καθόλου οργανική ουσία, δεν χρειάζεται να ειπωθεί τίποτε. Ούτε χρειάζεται, όταν διαβάσει κανείς αυτά, να χάσει περισσότερο χρόνο για την ανατροπή της επόμενης βεβαίωσης, ότι: "Σ' αυτήν την περίπτωση και ο άνθρωπος *χωρίς αμφιβολία* (στον νου του Χαίκελ και των ομοίων του) προήλθε από κατώτερα θηλαστικά, πιθήκους, τα αρχαιότερα πιθηκοειδή πλάσματα, τα ακόμα αρχαιότερα Μαρσιποφόρα, Αμφίβια, Ιχθύες, μέσω διαδοχικών μετασχηματισμών", τα οποία δημιουργήθηκαν από "μια σειρά *φυσικών δυνάμεων εργαζόμενων τυφλά.....χωρίς σκοπό, χωρίς σχέδιο*" (σελ. 36).

Το ανωτέρω απόσπασμα προκαλεί μόνο του την κριτική. Η επιστήμη φαίνεται να διδάσκει εκείνο το οποίο μέχρι στιγμής "*δεν παρατηρήθηκε ποτέ πραγματικά*". Φαίνεται να αρνείται το φαινόμενο μιας *νοήμονος* φύσης και μιας ζωτικής δύναμης ανεξάρτητης από μορφή και ύλη και βρίσκει πιο επιστημονικό να διδάσκει την θαυματουργή λειτουργία "φυσικών δυνάμεων που *εργάζονται τυφλά χωρίς σκοπό ή σχέδιο*". Αν είναι έτσι, τότε οδηγούμαστε να θεωρήσουμε ότι οι *φυσικο-μηχανιστικές* δυνάμεις των εγκεφάλων μερικών εξεχόντων Επιστημόνων τους οδηγούν το ίδιο τυφλά στο να θυσιάζουν την λογική και τον κοινό νου πάνω στον βωμό του αμοιβαίου θαυμασμού. Γιατί θα πρέπει

ενσαρκωνόμενους θεούς [Άσουρα και Κουμαρά] *με τον πρώτο αρχέγονο και αδύναμο σπινθήρα* [το σπέρμα της διάνοιας]... Και απ' αυτούς με την σειρά της προβάλλει:

Η Τρίτη Ριζική Φυλή, η "Διπλή" [Ανδρόγυνη]. *Οι πρώτες Φυλές της είναι κελύφη, μέχρις ότου η τελευταία "κατοικήθηκε"* [δηλ. εμψυχώθηκε] από τους Ντιάνι.

Η Δεύτερη Φυλή, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, που ήταν επίσης χωρίς φύλο, πρόβαλε από τον εαυτό της – στην αρχή της – την Τρίτη Ανδρόγυνη Φυλή, με μια ανάλογη αλλά πιο περίπλοκη πια διαδικασία. Όπως περιγράφεται στο Σχόλιο, τα αρχικά μέλη αυτής της φυλής ήταν:

"Οι Γιοι του Παθητικού Γιόγκα".[132] *Πρόβαλαν από τους δεύτερους Μανούσια* [ανθρώπινη φυλή] *και έγιναν ωοτόκοι. Οι εκπορεύσεις που πρόβαλαν από το σώμα τους κατά την διάρκεια των εποχών της γέννησης ήταν ωαριακές˙ οι μικροί σφαιροειδείς πυρήνες αναπτύσσονταν σε έναν μεγάλο, μαλακό, αυγόμορφο φορέα, ο οποίος βαθμιαία σκλήραινε, όταν μετά από μια περίοδο κύησης έσπαγε και το νεαρό ανθρώπινο ζώο πρόβαλε αβοήθητο απ' αυτόν, όπως κάνουν τώρα στην δική μας φυλή τα πτηνά."*

Αυτό θα πρέπει να φαίνεται στον αναγνώστη ανόητα παράλογο. Ωστόσο ακολουθεί αυστηρά την γραμμή της εξελικτικής αναλογίας, την οποία αντιλαμβάνεται η επιστήμη στην ανάπτυξη των έμβιων ζωικών ειδών. Πρώτα η μονηροειδής γέννηση με αυτο-διχοτόμηση (ιδέ Χαίκελ)˙ έπειτα, μετά από λίγα στάδια, η ωοτόκος, όπως στην περίπτωση των ερπετών, τα οποία ακολουθούνται από τα πτηνά και έπειτα, τέλος, τα θηλαστικά με τους *ωοζωοτόκους* τρόπους αναπαραγωγής των μικρών τους.

Αν ο όρος *ωοζωοτόκος* εφαρμόζεται σε ορισμένα ψάρια και ερπετά τα οποία κλωσούν τα αυγά τους μέσα στο σώμα τους, γιατί δεν θα πρέπει να εφαρμοστεί και σε θηλυκά θηλαστικά, περιλαμβανόμενης και της γυναίκας; Το ωάριο μέσα στο οποίο, μετά την γονιμοποίηση, λαμβάνει χώρα η ανάπτυξη του εμβρύου, είναι ένα αυγό.

Οπωσδήποτε αυτή η αντίληψη είναι πιο φιλοσοφική από την ιδέα ότι η Εύα με ένα ξαφνικά δημιουργημένο πλακούντα γέννησε τον Κάιν, εξαιτίας του μήλου, όταν ακόμα και το μαρσιποφόρο, το πρώτο από τα θηλαστικά, δεν είναι *πλακουντικό*.

Άλλωστε η *διαδοχική* σειρά των μεθόδων αναπαραγωγής, όπως αποκαλύπτονται από την επιστήμη, είναι μια θαυμάσια επιβεβαίωση της εσωτερικής Εθνολογίας. Προκειμένου να αποδείξουμε τον ισχυρισμό μας το μόνο που χρειάζεται είναι να κατατάξουμε τα δεδομένα.[133]

το πρωτοπλασματικό Μονήρες που παράγει τον πρώτο έμβιο οργανισμό μέσω *αυτο-διχοτόμησης* να θεωρείται σαν μια πολύ επιστημονική υπόθεση, ενώ αντίθετα μια αιθερική *προ-ανθρώπινη* φυλή που γεννάει τον πρωταρχικό άνθρωπο με τον ίδιο τρόπο, να απαγορεύεται σαν *αντιεπιστημονική* προκατάληψη; Ή μήπως ο υλισμός απέκτησε το μοναδικό μονοπώλιο στην Επιστήμη;

Πέραν των Ιμαλαΐων οι Ρακσάσα – οι οποίοι στην λαϊκή ινδική θεολογία θεωρούνται δαίμονες – ονομάζονται "Συντηρητές". Αυτή η διπλή και αντιφατική σημασία έχει την προέλευσή της σε μια φιλοσοφική αλληγορία, η οποία αποδίδεται με διάφορους τρόπους στα *Πουρανά*. Αναφέρεται πως όταν ο Μπράχμα δημιούργησε τους δαίμονες, τους Γιάκσα (από το *yaksh*, τρώω) και τους Ρακσάσα – δυο είδη δαιμόνων που μόλις γεννήθηκαν θέλησαν να φάνε το δημιουργό τους – εκείνοι απ' αυτούς που φώναξαν "Όχι! Ας τον αφήσουμε να σωθεί (να διατηρηθεί)", ονομάστηκαν Ρακσάσα (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V.) Το *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* (ΙΙΙ, 20, 19-21) αναφέρει την αλληγορία διαφορετικά. Ο Μπράχμα μεταμορφώθηκε σε νύχτα (ή άγνοια) ντυμμένος με ένα σώμα πάνω στο οποίο όρμησαν οι Γιάκσα και οι Ρακσάσα φωνάζοντας "Μην το λυπάστε, καταβροχθίστε το!" Τότε ο Μπράχμα φώναξε "Μη με τρώτε, λυπηθείτε με!" Αυτό έχει ένα εσωτερικό νόημα, φυσικά. Το "Σώμα της Νύχτας" είναι το σκοτάδι της άγνοιας και το σκοτάδι της σιωπής και της μυστικότητας. Οι Ρακσάσα, σχεδόν σε κάθε περίπτωση, εμφανίζονται να είναι Γιόγκι, ευσεβείς Σαντού και Μυημένοι, μια μάλλον ασυνήθιστη απαοχόληση για δαίμονες. Το νόημα, λοιπόν, είναι ότι ενώ έχουμε την δύναμη να διώξουμε το σκοτάδι της άγνοιας, να το "καταβροχθίσουμε", πρέπει να προφυλάξουμε την ιερή αλήθεια από την βεβήλωση. "Ο Μπράχμα είναι μόνο για τους μπραχμάνους", λέει αυτή η περήφανη κάστα. Το δίδαγμα του *μύθου* είναι φανερό.

Η βαθμιαία εξέλιξη του ανθρώπου στην Μυστική Δοξασία δείχνει πως όλες οι μετέπειτα (για τον αδαή οι αρχαιότερες) Φυλές έλκουν την φυσική καταγωγή τους από την αρχική Τέταρτη Φυλή. Αλλά εκείνη η υποφυλή η οποία προηγήθηκε της υποφυλής που χωρίστηκε σεξουαλικά, είναι που πρέπει να θεωρηθεί σαν πνευματικοί πρόγονοι των τωρινών γενιών μας και ειδικά των Ανατολικών Αρίων Φυλών. Η ιδέα του Βέμπερ ότι η Ινδο-Γερμανική Φυλή προηγήθηκε της Άριας Βεντικής Φυλής, από τον αποκρυφιστή θεωρείται τουλάχιστον γελοία.

Παράβαλε ειδικά το έργο του Ε.Ο. Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Δαρβινισμός*, σελ. 39 και επόμενες, καθώς επίσης Λαίνγκ, *Ένας Σύγχρονος Ζωροάστριος*, σελ. 102-111.

Σχιζογονία:

Όπως φαίνεται στην διαίρεση σε δυο μέρη του ομοιογενούς κόκκου του πρωτοπλάσματος, γνωστού σαν μονήρες ή αμοιβάδα.

(β) Όπως φαίνεται στην διαίρεση του εμπύρηνου κυττάρου κατά την οποία ο κυτταρικός πυρήνας χωρίζεται σε δυο υπο-πυρήνες, οι οποίοι είτε αναπτύσσονται μέσα στο αρχικό κυτταρικό περίβλημα, είτε το διασπούν και πολλαπλασιάζονται έξω απ' αυτό σαν ανεξάρτητες οντότητες (παράβαλε την *Πρώτη Ριζική Φυλή*).

Εκβλάστηση:

Ένα μικρό τμήμα της γονεϊκής δομής διογκώνεται στην επιφάνεια και τελικά αποχωρίζεται, αναπτυσσόμενο πλάι στον αρχικό οργανισμό· π.χ. πολλά φυτά, η θαλάσσια ανεμώνη κ.τ.λ. (παράβαλε την *Δεύτερη Ριζική Φυλή*).[134]

Σπόριον:

Ένα μόνο κύτταρο που αποβάλλεται από τον πατρικό οργανισμό και αναπτύσσεται σε έναν πολυκυτταρικό οργανισμό που αναπαράγει τα χαρακτηριστικά του, π.χ. βακτηρίδια και βρύα.

IV. *Ενδιάμεσος Ερμαφροδιτισμός*:

Αρσενικά και θηλυκά όργανα ενυπάρχοντα στο ίδιο άτομο, π.χ. η πλειοψηφία των φυτών, σκουλήκια, σαλιγκάρια κ.τ.λ., συγγενής με την εκβλάστηση (παράβαλε *Δεύτερη και αρχική Τρίτη Ριζική Φυλή*).

V. *Πραγματική σεξουαλική ένωση*:

(Παράβαλε *μετέπειτα Τρίτη Ριζική Φυλή*).

Φτάνουμε τώρα σε ένα σημαντικό σημείο σχετικά με την διπλή εξέλιξη της ανθρώπινης φυλής. Οι Γιοι της Σοφίας, ή οι πνευματικοί Ντιάνι, έγιναν "νοήμονες" μέσω της επαφής τους με την ύλη, γιατί είχαν ήδη φτάσει – κατά την διάρκεια προηγούμενων κύκλων ενσάρκωσης – σε εκείνον τον βαθμό νοημοσύνης που τους επέτρεψε να γίνουν ανεξάρτητες και αυτοσυνείδητες οντότητες πάνω σ' αυτό το πεδίο ύλης. Επαναγεννήθηκαν μόνο εξαιτίας καρμικών επιδράσεων. Εισήλθαν σε κείνους που ήταν "έτοιμοι" και έγιναν οι Άρχατ, ή σοφοί, που υπαινιχθήκαμε πιο πάνω. Αυτό χρειάζεται επεξήγηση.

Δεν σημαίνει ότι οι Μονάδες εισήλθαν σε μορφές στις οποίες υπήρχαν ήδη άλλες Μονάδες. Αυτές ήταν "Ουσίες", "Διάνοιες" και συνειδητά πνεύματα, οντότητες που επιζητούσαν να γίνουν ακόμα πιο συνειδητές ενωνόμενες με περισσότερο ανεπτυγμένη ύλη. Η ουσία τους ήταν υπερβολικά αγνή για να διακριθεί από την παγκόσμια ουσία, αλλά τα "Εγώ" ή *Μάνας* τους (αφού ονομάζονται *Μανασά-πουτρά*, γεννημένοι από τον "Μαχάτ" ή Μπράχμα) έπρεπε να περάσουν μέσα από γήινη ανθρώπινη εμπειρία για να γίνουν *πάνσοφα* και ικανά να αρχίσουν τον επιστροφικό ανοδικό κύκλο. Οι *Μονάδες* δεν είναι *ασυνεχείς* αρχές, περιορισμένες ή εξαρτημένες, αλλά ακτίνες εκείνης της μιας συμπαντικής απόλυτης Αρχής. Η είσοδος σε ένα σκοτεινό δωμάτιο μέσα από το ίδιο άνοιγμα μιας ακτίνας φωτός που ακολουθεί μιαν άλλη δεν θα αποτελέσει δυο ακτίνες, αλλά μία ακτίνα εντονοποιημένη. Δεν είναι μέσα στην πορεία του φυσικού νόμου ο άνθρωπος να γίνει ένα τέλειο επταπλό ον πριν από την έβδομη φυλή στον έβδομο Γύρο. Ωστόσο διαθέτει από την γέννησή του όλες αυτές τις αρχές σε λανθάνουσα κατάσταση. Ούτε μπορεί, βάσει του εξελικτικού νόμου, η Πέμπτη αρχή (*Μάνας*) να αποκτήσει την πλήρη της ανάπτυξη πριν από τον *Πέμπτο* Γύρο. Όλες οι πρόωρα αναπτυγμένες διάνοιες (στο *πνευματικό* πεδίο) στην δική μας Φυλή είναι *ανώμαλες*, είναι αυτοί τους οποίους εμείς αποκαλούμε του "Πέμπτου Γύρου". Ακόμα και κατά την επερχόμενη έβδομη Φυλή στο τέλος αυτού του Τέταρτου Γύρου και ενώ οι τέσσερις κατώτερες αρχές μας θα έχουν αναπτυχθεί πλήρως, η αρχή του *Μάνας* θα έχει αναπτυχθεί μόνο μερικά. Αυτός ο περιορισμός, όμως, αναφέρεται μόνο στην πνευματική ανάπτυξη. Η νοημοσύνη, στο φυσικό

Κάθε διαδικασία θεραπείας και επούλωσης στις ανώτερες ζωικές ομάδες – ακόμα και στην περίπτωση αναπαραγωγής κομμένων άκρων στα Αμφίβια – επηρεάζεται από την εκβλάστηση και την βλάστηση των στοιχειωδών μορφολογικών στοιχείων.

πεδίο, επιτεύχθηκε κατά την διάρκεια της Τέταρτης Ριζικής Φυλής. Έτσι, εκείνοι που ήταν "μισοέτοιμοι", που δέχτηκαν "μόνο έναν σπινθήρα", αποτελούν την κοινή ανθρωπότητα η οποία πρέπει να αποκτήσει την νοητικότητά της κατά την διάρκεια της παρούσας μανβανταρικής εξέλιξης, οπότε μετά θα είναι έτοιμη κατά την επόμενη για την πλήρη υποδοχή των "Γιων της Σοφίας". Ενώ εκείνοι οι οποίοι δεν ήταν καθόλου έτοιμοι, οι τελευταίες Μονάδες που μόλις είχαν ξεπροβάλει από τις τελευταίες τους παροδικές και κατώτερες ζωικές μορφές κατά το τέλος του Τρίτου Γύρου, έμειναν οι "στενοκέφαλοι" των Στάντζα. Αυτό εξηγεί τις διαφορετικά ανεξήγητες βαθμίδες διανοητικότητας ανάμεσα στις διάφορες φυλές – άγριοι Βουσμάνοι και Ευρωπαίοι – των ανθρώπων ακόμα και τώρα. Αυτές οι φυλές αγρίων που οι νοητικές τους ικανότητες είναι λίγο πάνω από το επίπεδο των ζώων, δεν είναι οι αδίκως αποκληρωθέντες, ή οι *αδικηθέντες*, όπως νομίζουν μερικοί. Καθόλου. Είναι απλώς εκείνες οι *έσχατες αφίξεις* μεταξύ των ανθρώπινων Μονάδων, οι οποίες *δεν ήταν έτοιμες*: οι οποίες έπρεπε να αναπτυχθούν κατά την διάρκεια του παρόντος Γύρου, όπως και στις τρεις απομένουσες σφαίρες (επομένως σε τέσσερα διαφορετικά πεδία ύπαρξης), έτσι ώστε να προσεγγίσουν το επίπεδο της συνηθισμένης τάξης όταν φτάσουν στον Πέμπτο Γύρο. Μια παρατήρηση σχετικά μ' αυτό ίσως αποδειχθεί χρήσιμη σαν τροφή για σκέψη στον σπουδαστή. Οι ΜΟΝΑΔΕΣ των κατώτερων ειδών της ανθρωπότητας (ο "στενοκέφαλος"[135] άγριος κάτοικος των Νησιών της Νότιας θάλασσας, ο Αφρικανός, ο Αυστραλός) *δεν είχαν να επεξεργαστούν Κάρμα όταν γεννήθηκαν για πρώτη φορά σαν άνθρωποι, όπως είχαν οι περισσότερο προικισμένοι σε νοημοσύνη αδελφοί τους*. Οι πρώτοι αναπτύσσουν Κάρμα μόνο τώρα, ενώ οι δεύτεροι βαρύνονται με περασμένο, τωρινό και μελλοντικό Κάρμα. Απ' αυτή την άποψη ο φτωχός άγριος είναι πιο τυχερός από την μεγαλύτερη διάνοια των πολιτισμένων χωρών.

Ας σταματήσουμε για λίγο πριν δώσουμε και άλλες τέτοιες παράξενες διδασκαλίες. Ας προσπαθήσουμε και ας βρούμε μέχρι ποίου σημείου τα αρχαία Κείμενα, ακόμα και η Επιστήμη, επιτρέπουν την πιθανότητα ή και επιβεβαιώνουν απόλυτα τέτοιες τρελές ιδέες σαν αυτές που βρίσκονται στην Ανθρωπογένεση.

Ανακεφαλαιώνοντας τα όσα είπαμε, βλέπουμε ότι η Μυστική Δοξασία υποστηρίζει σχετικά με τον άνθρωπο: (1) μια πολυγενετική προέλευση, (2) μια ποικιλία τρόπων γέννησης πριν η ανθρωπότητα πέσει στην συνηθισμένη μέθοδο αναπαραγωγής, (3) ότι η εξέλιξη των ζώων – τουλάχιστον των θηλαστικών – ακολούθησε εκείνη του ανθρώπου και δεν προηγήθηκε απ' αυτήν. Αυτό είναι διαμετρικά αντίθετο με τις θεωρίες που γίνονται τώρα γενικά αποδεκτές σχετικά με την εξέλιξη και την προέλευση του ανθρώπου από έναν ζωώδη πρόγονο.

Αλλά δίνοντας τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, ας εξετάσουμε πρώτα απ' όλα τις πιθανότητες που έχει η πολυγενετική θεωρία μεταξύ των ανθρώπων της επιστήμης.

Τώρα η πλειονότητα των Δαρβινιστών εξελικτιστών κλίνει προς μια πολυγενετική εξήγηση της προέλευσης των Φυλών. Όμως, πάνω σ' αυτό το συγκεκριμένο θέμα, όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, οι επιστήμονες είναι χωρισμένοι˙ συμφωνούν στην διαφωνία τους.

> άνθρωπος προήλθε από ένα μόνο ζεύγος ή από μερικές ομάδες: μονογένεση ή πολυγένεση; Στον βαθμό που επιχειρεί κανείς να εκφέρει άποψη για κάτι που δεν θα γίνει ποτέ γνωστό [;] από απουσία μαρτύρων [;], η δεύτερη υπόθεση είναι η περισσότερη πιθανή. (Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία*, σελ. 487.)

Άμπελ Χοβελάκβε στο έργο του *Η Επιστήμη της Γλώσσας* φτάνει σε ένα παρόμοιο συμπέρασμα, αντλώντας επιχειρήματα από τις μαρτυρίες που είναι προσιτές σε έναν γλωσσολόγο ερευνητή.

Εδώ ο όρος δεν σημαίνει ούτε τους δολιχοκέφαλους ούτε τους βραχυκέφαλους, ούτε κανένα κρανίο μικρότερου όγκου, αλλά απλώς εγκεφάλους στερημένους γενικά από νόηση. Η θεωρία η οποία κρίνει την νοητική ικανότητα του ανθρώπου από την χωρητικότητα του κρανίου του φαίνεται απόλυτα παράλογη για εκείνον που έχει μελετήσει το θέμα. Τα κρανία της λίθινης περιόδου καθώς και αυτά των αφρικανικών Φυλών (περιλαμβανομένων και των Βουσμάνων), δείχνουν ότι τα πρώτα έχουν μεγαλύτερη και όχι μικρότερη χωρητικότητα από του σύγχρονου ανθρώπου. Και τα κρανία αυτών των τελευταίων σαν σύνολο (όπως στην περίπτωση των Παπούα και των Πολυνησίων γενικά) είναι μεγαλύτερα κατά δυόμισι κυβικά εκατοστά από το κρανίο ενός μέσου Γάλλου. Επίσης, η κρανιακή χωρητικότητα του σύγχρονου Παριζιάνου είναι, κατά μέσο όρο, 1.437 κυβικά εκατοστά σε σύγκριση με τα 1.523 κ.ε. του κατοίκου της Όβεργκνατ.

Σε μια ομιλία του που απηύθυνε στην Βρετανική Εταιρεία, ο καθηγητής Ο.Χ. Φλάουερ παρατήρησε σχετικά με το θέμα αυτό:

> θεώρηση που φαίνεται να συμφωνεί καλύτερα με αυτά που είναι γνωστά για τους χαρακτήρες και την διανομή των φυλών του ανθρώπου, καθώς και με τα γενικά φαινόμενα της φύσης, μπορεί να περιγραφεί σαν μια τροποποίηση [της μονογενετικής υπόθεσης]. [!] Χωρίς να υπεισέλθουμε στο δύσκολο θέμα της μεθόδου της πρώτης εμφάνισης του ανθρώπου πάνω στον κόσμο, πρέπει να υποθέσουμε γι' αυτήν μια μεγάλη αρχαιότητα, τουλάχιστον όπως μετριέται από κάθε ιστορικό κριτήριο... *Αν είχαμε κάποια πρόσβαση σε ένα πλήρες παλαιοντολογικό αρχείο, η ιστορία του ανθρώπου θα μπορούσε να ξαναγραφεί*, αλλά τίποτε τέτοιο δεν είναι διαθέσιμο.

Μια τέτοια παραδοχή πρέπει να θεωρηθεί μοιραία για τον δογματισμό των φυσικών Εξελικτιστών και επίσης ότι αφήνει μεγάλα περιθώρια για αποκρυφιστικές υποθέσεις. Οι αντίπαλοι της δαρβινικής θεωρίας ήταν και παραμένουν ακόμα πολυγενετιστές. "Διανοητικοί γίγαντες", όπως Τζον Κρώφορντ και ο Τζέημς Χαντ, μελέτησαν το πρόβλημα και υποστήριξαν την πολυγένεση και στην εποχή τους υπήρχε πολύ ισχυρό ρεύμα υπέρ και όχι εναντίον αυτής της θεωρίας. Μόνο το 1864 οι Νταρβινιστές άρχισαν να προσεταιρίζονται την θεωρία της μοναδικότητας, πρώτοι κορυφαίοι της οποίας έγιναν οι κ.κ. Χάξλεϋ και Λάμποκ.

Όσον αφορά το άλλο θέμα, της προτεραιότητας του ανθρώπου έναντι των ζώων στην σειρά της εξέλιξης, η απάντηση δίνεται το ίδιο άμεσα. Αν ο άνθρωπος είναι πράγματι ο Μικρόκοσμος του Μακρόκοσμου, τότε η διδασκαλία δεν έχει τίποτε το απίθανο μέσα της και είναι πολύ λογική. Γιατί άνθρωπος γίνεται Μακρόκοσμος για τα τρία κατώτερα βασίλεια κάτω απ' αυτόν. Κρίνοντας από την φυσική σκοπιά, όλα τα κατώτερα βασίλεια εκτός από το ορυκτό – το οποίο είναι το ίδιο το φως κρυσταλλοποιημένο και μεταλλοποιημένο – από τα φυτά μέχρι τα πλάσματα που προηγήθηκαν των πρώτων θηλαστικών, σταθεροποιήθηκαν στις φυσικές δομές τους μέσω της "απορριφθείσας σκόνης" αυτών των ορυκτών και *των απορριμμάτων της ανθρώπινης ύλης, είτε από ζωντανά είτε από νεκρά σώματα, με τα οποία τρέφονταν και τα οποία τους έδωσαν τα εξωτερικά τους σώματα*. Ο άνθρωπος με την σειρά του, έγινε περισσότερο υλικός, επαναπορροφώντας στο σύστημά του εκείνο που είχε αποβάλει και το οποίο μετατράπηκε στα ζωντανά ζωικά χωνευτήρια μέσα απ' τα οποία πέρασε, χάρη στους αλχημικούς μετασχηματισμούς της Φύσης. Εκείνες τις εποχές υπήρχαν ζώα τα οποία ούτε που τα έχουν ονειρευτεί οι φυσιοδίφες μας. Και όσο πιο δυνατός γινόταν ο φυσικός υλικός άνθρωπος, οι γίγαντες εκείνων των εποχών, τόσο πιο ισχυρές γίνονταν οι εκπορεύσεις του. Όταν η Ανδρόγυνη "ανθρωπότητα" χωρίστηκε σε φύλα, μεταμορφωνόμενη από την Φύση σε εμβρυοτόκο μηχανή, σταμάτησε να παράγει το είδος της μέσω σταγόνων ζωτικής ενέργειας που αναδίδονταν από το σώμα. Αλλά ενώ ο άνθρωπος είχε ακόμα άγνοια των γενετήσιων δυνάμεων του στο ανθρώπινο πεδίο (πριν από την Πτώση, όπως θα έλεγε κάποιος που πιστεύει στον Αδάμ), όλη αυτή η ζωτική ενέργεια που διασκορπιζόταν απ' αυτόν, χρησιμοποιόταν από την Φύση για την παραγωγή των πρώτων θηλαστικών ζωικών μορφών. Η εξέλιξη, μαθαίνουμε, είναι ένας αιώνιος *κύκλος γίγνεσθαι* και η φύση δεν αφήνει ούτε ένα άτομο αχρησιμοποίητο. Ακόμα, από την αρχή του Γύρου, το καθετί στην Φύση τείνει να γίνει Άνθρωπος. Όλες οι ωθήσεις της διπλής Δύναμης, κεντρομόλου και φυγόκεντρου, κατευθύνονται προς ένα σημείο, τον ΑΝΘΡΩΠΟ. Η πρόοδος στην διαδοχή των όντων, λέει ο Αγκασίζ:

> συνίσταται σε μια αυξανόμενη ομοιότητα της έμβιας πανίδας και ειδικά μεταξύ των Σπονδυλωτών, στην αυξανόμενη ομοιότητα προς τον Άνθρωπο....Ο άνθρωπος είναι το τέρμα προς το οποίο τείνει όλη η ζωική δημιουργία, από την πρώτη εμφάνιση των πρώτων παλαιοζωικών Ιχθύων.
> *(Αρχές Ζωολογίας*, σελ. 238.)

Ακριβώς. Αλλά επειδή οι "παλαιοζωικοί ιχθύες" βρίσκονται στην κατώτερη καμπή του εξελικτικού τόξου των μορφών, αυτός ο Γύρος άρχισε με τον αστρικό άνθρωπο, την αντανάκλαση των *Ντιάνι-Τσόχαν, των επονομαζόμενων "Δομητών"*. Ο άνθρωπος είναι το *άλφα και το ωμέγα της αντικειμενικής δημιουργίας*. Όπως αναφέρθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. Ι, σελ. 154): ".....όλα τα πράγματα έχουν την προέλευση τους στο πνεύμα: η εξέλιξη ξεκίνησε αρχικά από τα πάνω και

προχώρησε προς τα κάτω, αντί για το αντίθετο, όπως διδάσκεται στην δαρβινική θεωρία". Επομένως, η τάση για την οποία μίλησε ο διάσημος φυσιοδίφης που αναφέραμε πιο πάνω, είναι έμφυτη σε κάθε άτομο. Μόνο που αν την εφαρμόσει κανείς και στα δυο άκρα της εξέλιξης, οι παρατηρήσεις που θα γίνουν θα έρχονται σε μεγάλη αντίθεση με την σύγχρονη θεωρία η οποία τώρα έχει γίνει σχεδόν (δαρβινικός) νόμος.

Αλλά επειδή αναφέραμε το ανωτέρω απόσπασμα του Αγκασίζ συμφωνώντας μ' αυτό, δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι οι αποκρυφιστές κάνουν οποιαδήποτε παραχώρηση στην θεωρία η οποία θέλει τον άνθρωπο προερχόμενο από το ζωικό βασίλειο. Το γεγονός ότι σ' αυτόν τον Γύρο ο άνθρωπος προηγήθηκε των θηλαστικών δεν αναιρείται προφανώς από την άποψη ότι αυτά τα τελευταία (τα θηλαστικά) ακολουθούν τα ίχνη του ανθρώπου.

*   *   *

ΠΩΣ ΕΔΡΑΣΑΝ ΟΙ ΜΑΝΑΣΑ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ; ΑΠΕΡΡΙΨΑΝ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ (*τους χωρίς οστά*). ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΑΠΕΚΡΟΥΣΑΝ ΤΟΥΣ (*Πρώτους*) ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ.[136] ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΕΤΟΙΜΟΙ. ΔΕΝ ΕΙΣΗΛΘΑΝ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΑΥΓΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΥΣ.[137]

Σε έναν θεϊστή ή έναν χριστιανό ο στίχος αυτός θα θυμίσει μια μάλλον θεολογική ιδέα: την Πτώση των Αγγέλων εξαιτίας της Υπερηφάνειας. Στην Μυστική Δοξασία, όμως, οι λόγοι της άρνησης να ενσαρκωθούν σε ημιέτοιμα φυσικά σώματα φαίνεται να συνδέεται περισσότερο με φυσιολογικούς παρά με μεταφυσικούς λόγους. Οι ενσαρκωνόμενες δυνάμεις διαλέγουν τα πιο ώριμα φρούτα και απορρίπτουν τα υπόλοιπα. (Βλέπε Σλόκα 24.)

Κατά περίεργη σύμπτωση όταν η συγγραφέας έψαχνε για ένα οικείο όνομα που θα έδινε στην ήπειρο πάνω στην οποία χωρίστηκαν οι πρώτοι ανδρόγυνοι, η Τρίτη Ριζική Φυλή, μετά από γεωγραφική θεώρηση διάλεξε το όνομα "Λεμουρία" που επινοήθηκε από τον κ. Π.Δ. Σκλέητερ. Μόνο αργότερα, όταν διάβασε το έργο του Χαίκελ *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, είδε ότι ο Γερμανός "Ζωολόγος" είχε διαλέξει το όνομα αυτό για την τελευταία του ήπειρο. Αυτός τοποθετεί, αρκετά σωστά, το κέντρο της ανθρώπινης εξέλιξης στην "Λεμουρία", αλλά με μια ελαφρά επιστημονική διαφορά. Μιλώντας γι' αυτήν σαν το "λίκνο της ανθρωπότητας", περιγράφει την βαθμιαία μεταμόρφωση του ανθρωποειδούς θηλαστικού σε πρωτόγονο άγριο!! Ο Φογκτ πάλι υποστηρίζει πως στην Αμερική ο άνθρωπος προήλθε από έναν κλάδο των πλατύρρινων πιθήκων, *ανεξάρτητα* από την προέλευση των αφρικανικών και ασιατικών καταγωγών από τους κατάρρινους του παλιού κόσμου. Στο θέμα αυτό, όπως συνήθως και σε πολλά άλλα, οι ανθρωπολόγοι διαφωνούν, θα εξετάσουμε τον ισχυρισμό αυτόν κάτω από το φως της εσωτερικής φιλοσοφίας στην Στάντζα VIII. Στο μεταξύ ας διαθέσουμε μερικά λεπτά προσοχής στους διάφορους διαδοχικούς τρόπους γέννησης σύμφωνα με τους νόμους της Εξέλιξης.

Ας αρχίσουμε με τον τρόπο αναπαραγωγής των τελευταίων υποφυλών της Τρίτης ανθρώπινης φυλής, με κείνους που βρέθηκαν προικισμένοι με το ιερό πυρ από τον σπινθήρα των ανωτέρων και τότε ανεξάρτητων Όντων, τα οποία ήταν οι ψυχικοί και πνευματικοί γονείς του Ανθρώπου, ακριβώς όπως οι κατώτεροι *Πιτάρ-Ντέβατα* (οι *Πιτρί*) ήταν οι προ-γεννήτορες του φυσικού του σώματος. Εκείνη η Τρίτη και άγια Φυλή αποτελείτο από ανθρώπους οι οποίοι, στο αποκορύφωμα τους, περιγράφονταν σαν "τεράστιοι γίγαντες θείας δύναμης και ομορφιάς και κάτοχοι όλων των μυστηρίων του Ουρανού και της Γης". Μήπως κι αυτοί παρόμοια έπεσαν, αν τότε η ενσάρκωση ήταν η Πτώση;

Αυτό εξηγείται στο Τμήμα που ακολουθεί αυτήν την σειρά των Στάντζα, στην αλληγορία των *Πουρανά* σχετικά με τον Καντού, τον άγιο σοφό, και την Πραμλότσα, την νύμφη η οποία υποτίθεται πως τον υπνώτισε (βλέπε Σχόλιο μετά την Στάντζα Ι). Μια πολύ υπαινικτική αλληγορία από επιστημονική σκοπιά, αφού οι σταγόνες του ιδρώτα, τους οποίους αυτή έβγαζε, είναι τα σύμβολα των σπορίων της επιστήμης (βλέπε κατωτέρω).

Αυτό θα εξηγηθεί καθώς θα προχωράμε. Αυτή η απροθυμία για τον σχηματισμό ανθρώπων, ή δημιουργίας, στα *Πουρανά* συμβολίζεται από τον Ντάκσα ο οποίος έπρεπε να αντιμετωπίσει τον αντίπαλό του, τον Νάραντα, τον "Ταραχοποιό ασκητή".

Αλλά σχετικά μ' αυτό σε λίγο. Το μόνο πράγμα που πρέπει να σημειωθεί τώρα, είναι ότι οι σημαντικότεροι θεοί και ήρωες της Τέταρτης και Πέμπτης Φυλής, όντας μεταγενέστεροι, είναι οι *θεοποιημένες εικόνες εκείνων των ανθρώπων της Τρίτης*. Οι εποχές της φυσικής τους αγνότητας και της ονομαζόμενης Πτώσης τους επιβίωσαν εξίσου στην καρδιά και στην μνήμη των απογόνων τους. Εξ αυτού και η διπλή φύση που εμφανίζεται στους θεούς τους, όπου αρετή και αμαρτία εξυμνούνται στον ανώτατο βαθμό στις βιογραφίες που συνέταξαν οι μεταγενέστεροι. Αυτές ήταν οι προαδαμικές και θείες Φυλές με τις οποίες αρχίζει τώρα να ασχολείται ακόμα και η θεολογία, στο φως της οποίας αυτές είναι όλες "καταραμένες καϊνιτικές Φυλές".

Αλλά πρώτα πρέπει να διευθετηθεί η δράση των "πνευματικών προγεννητόρων" αυτής της Φυλής. Ένα πολύ δύσκολο και παράλογο σημείο πρέπει να εξηγηθεί σχετικά με τους Σλόκα 26 και 27. Αυτοί λένε:

* * *

ΟΤΑΝ ΟΙ ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΑΡΗΓΑΓΑΝ ΤΟΥΣ ΑΥΓΟ-ΓΕΝΗΜΜΕΝΟΥΣ, ΟΙ ΔΙΠΛΟΙ (*ανδρόγυνη Τρίτη Φυλή*),[138] ΟΙ ΙΣΧΥΡΟΙ, ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΙ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΕΙΠΑΝ: "ΤΩΡΑ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ". (α)

Γιατί "τώρα" και όχι προηγουμένως; Αυτό το εξηγεί ο ακόλουθος Σλόκα.

***

(*Τότε*) Η ΤΡΙΤΗ (*φυλή*) ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ (*φορέας*) ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ "ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ". ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΚΡΙΓΙΑΣΑΚΤΙ (β) ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΤ.....

Πώς δημιουργούν, αφού οι "Κύριοι της Σοφίας" είναι ταυτόσημοι με τους ινδικούς Ντέβα οι οποίοι αρνούνται "να δημιουργήσουν"; Αυτοί είναι σαφώς οι *Κουμαρά* του ινδουιστικού Πανθέου και των *Πουρανά*, εκείνοι οι μεγαλύτεροι γιοι του Μπράχμα, "ο Σαναντάνα και οι άλλοι γιοι των *Βέντα*" οι οποίοι δημιουργήθηκαν προηγουμένως "χωρίς επιθυμία ή πάθος, παρέμειναν αγνοί, γεμάτοι άγια σοφία και χωρίς επιθυμία για απογόνους". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. VII, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 100-102.)

Η δύναμη με την οποία αρχικά δημιουργήθηκαν, είναι εκείνη η οποία στην συνέχεια τους ανάγκασε να υποβιβαστούν από την ανώτερη κατάσταση τους στην θέση των κακών πνευμάτων, του Σατανά και του Πλήθους του που δημιουργήθηκαν με την σειρά τους από την νοσηρή φαντασία των εξωτερικών πίστεων. Ήταν η *Κριγιασάκτι*, εκείνη η μυστηριώδης και θεία δύναμη που βρίσκεται κρυμμένη στην θέληση κάθε ανθρώπου και η οποία, αν δεν αφυπνιστεί, δεν ενεργοποιηθεί και δεν αναπτυχθεί μέσω γιογκικής εκπαίδευσης, παραμένει λανθάνουσα στους 999.999 ανθρώπους στο ένα εκατομμύριο και τελικά ατροφεί. Αυτή η δύναμη στα "Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού" εξηγείται με τον ακόλουθο τρόπο:

> *Κριγιασάκτι*, η μυστηριώδης δύναμη της σκέψης η οποία της επιτρέπει να παράγει εξωτερικά, αντιληπτά, φαινομενικά αποτελέσματα μέσω της έμφυτης ενέργειας της. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι οποιαδήποτε ιδέα θα εκδηλωθεί εξωτερικά, αν η προσοχή [και η θέληση] του ατόμου συγκεντρωθεί έντονα

Ο εξελικτιστής καθηγητής Σμιτ υπαινίσσεται το "γεγονός ότι για τον χωρισμό των φύλων, σχετικά με την προέλευσή τους από είδη που ήταν κάποτε ερμαφρόδιτα, όλοι [όσοι πιστεύουν στην φυσικά αναμενόμενη δημιουργία] είναι ασφαλώς σύμφωνοι". Αυτή είναι πράγματι η αδιάσειστη μαρτυρία που προέρχεται από την παρουσία στοιχειωδών οργάνων. (Παράβαλε το έργο του *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Δαρβινισμός*, σελ. 159.) Πέρα απ' αυτά τα απτά ίχνη ενός αρχέγονου ερμαφροδιτισμού, μπορεί να τονιστεί το γεγονός ότι, όπως γράφει ο Λαίνγκ, "μια μελέτη της εμβρυολογίας... δείχνει ότι στο ανθρώπινο και στα ανώτερα ζωικά είδη η διάκριση του φύλου δεν εμφανίζεται παρά μόνο αφού έχει γίνει μια σημαντική πρόοδος στην ανάπτυξη του εμβρύου" (*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 106). Ο Νόμος της Επιβράδυνσης– που λειτουργεί παρόμοια στην περίπτωση των ανθρώπινων φυλών, των ζωικών ειδών κ.τ.λ. όταν αναπτυχθεί ένας ανώτερος τύπος – διατηρεί ακόμα τον ερμαφροδιτισμό σαν μέθοδο αναπαραγωγής στην πλειονότητα των φυτών και πολλών κατώτερων ζώων.

πάνω της. Παρόμοια μια ισχυρή βούληση θα ακολουθηθεί από το ποθούμενο αποτέλεσμα. Ένας Γιόγκι εκτελεί γενικά τα θαύματα του μέσω της *Ιτσασάκτι* [θέληση-δύναμη] και της *Κριγιασάκτι*. (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. III, Νοεμ. 1881, σελ. 41-44, άρθρο του Τ. Σούμπα Ράου, αναδημοσιευμένο στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. III, υποσημείωση.)

Έτσι, η Τρίτη Φυλή δημιούργησε με αληθινά άσπιλο τρόπο τους επονομαζόμενους ΓΙΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ, ή τους "προγόνους" (τους *πνευματικούς* προπάτορες) όλων των επομένων και τωρινών Άρχατ, ή Μαχάτμα. Αυτοί πράγματι *δημιουργήθηκαν, δεν γεννήθηκαν*, όπως συνέβη με τους αδελφούς τους της Τέταρτης Φυλής οι οποίοι γεννήθηκαν σεξουαλικά μετά τον χωρισμό των φύλων, την Πτώση του Ανθρώπου. Γιατί η δημιουργία δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της θέλησης που δρα πάνω στην φαινομενική ύλη, η δραστηριοποίηση σ' αυτήν του πρωταρχικού θείου *Φωτός* και της αιώνιας Ζωής. Αυτοί ήταν τα "άγια σπέρματα" των μελλοντικών Σωτήρων της Ανθρωπότητας.

Εδώ πρέπει να κάνουμε και πάλι μια διακοπή προκειμένου να εξηγήσουμε ορισμένα δύσκολα σημεία, από τα οποία υπάρχουν τόσα πολλά. Είναι σχεδόν αδύνατο να αποφύγουμε τέτοιες διακοπές. Για επεξηγήσεις και για μια φιλοσοφική αναφορά της φύσης αυτών των όντων, τα οποία τώρα θεωρούνται σαν "Κακά" και επαναστατικά Πνεύματα, των δημιουργών μέσω Κριγιασάκτι, ο αναγνώστης παραπέμπεται σε επόμενα κεφάλαια. (Βλέπε Μέρος II, Τμήμα XVIII, "Περί του Μύθου των Πεπτωκότων Αγγέλων" στις διάφορες Όψεις του" και Στάντζα XII του παρόντος τόμου.)

Στο Πέμπτο Βιβλίο των Σχολίων η σειρά της εξέλιξης των ανθρώπινων Φυλών, όπως έχει ήδη δοθεί, είναι η ακόλουθη:

Οι πρώτοι άνθρωποι ήταν οι Τσαγιά (1), οι δεύτεροι, οι "Ιδρωτογεννημένοι"(2), οι Τρίτοι οι "Αυγογεννημένοι" και οι άγιοι Πατέρες οι γεννημένοι από τηΝ δύναμη της Κριγιασάκτι (3), οι Τέταρτοι ήταν τα παιδιά του Παντμαπάνι (Τσενρέζι) (4).

Φυσικά, τέτοιοι αρχέγονοι τρόποι γέννησης – με την προβολή της εικόνας, μέσω σταγόνων ιδρώτα, μέσω του Γιόγκα και τέλος μέσω εκείνου του τρόπου που οι άνθρωποι θα θεωρήσουν σαν μαγικό (*Κριγιασάκτι*) – είναι καταδικασμένοι εξαρχής να θεωρηθούν σαν παραμύθια. Ωστόσο, αρχίζοντας από τον πρώτο και τελειώνοντας με τον τελευταίο, δεν υπάρχει τίποτε το απίστευτο σ' αυτούς, ούτε και τίποτε που δεν θα μπορούσε να φανεί [σαν] φυσικό. Αυτό πρέπει να αποδειχθεί:

Η *Τσαγιά-γέννηση*, ή εκείνος ο αρχέγονος τρόπος ασεξουαλικής γέννησης όπου η πρώτη Φυλή διέρρευσε κατά κάποιον τρόπο από τα σώματα των Πιτρί, αναφέρεται υπαινικτικά σε μια αλληγορία των *Πουρανά* (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. II, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 20 και επόμενες.) Πρόκειται για την όμορφη αλληγορία και ιστορία της Σαμγκνιά, της κόρης του Βισβακάρμαν, η οποία είχε παντρευτεί τον Ήλιο και "μην μπορώντας να αντέξει την θέρμη του κυρίου της", του έδωσε την *τσαγιά* της (σκιά, εικόνα ή αστρικό σώμα), ενώ η ίδια αποσύρθηκε στο δάσος για να εκτελέσει θρησκευτικές λατρείες ή *τάπας*. Ο Ήλιος, νομίζοντας ότι η "*τσαγιά*" ήταν η σύζυγός του, γέννησε μ' αυτήν ένα παιδί, όπως ο Αδάμ με την Λίλιθ, μια αιθερική σκιά επίσης στον μύθο, αν και πριν από εκατομμύρια χρόνια ήταν ένα αληθινό ζωντανό θηλυκό τέρας.

Αλλά ίσως το παράδειγμα να μην αποδεικνύει τίποτε άλλο πέρα από την υπερβολική φαντασία των συγγραφέων των *Πουρανά*. Γι' αυτό έχουμε έτοιμη μιαν άλλη απόδειξη. Αν οι υλοποιούμενες μορφές οι οποίες φαίνονται μερικές φορές να εκρέουν από το σώμα ορισμένων μέντιουμ θα μπορούσαν, αντί να χάνονται, να στερεοποιούνται και να γίνονται σταθερές, τότε η *δημιουργία* της πρώτης Φυλής θα γινόταν απόλυτα κατανοητή. Αυτό το είδος γέννησης πρέπει ασφαλώς να υπαινίσσεται πολλά για τον σπουδαστή. Οπωσδήποτε ούτε το μυστήριο, ούτε το απίθανο ενός τέτοιου τρόπου είναι μεγαλύτερο – ενώ είναι πολύ πιο κατανοητό για τον νου του αληθινού μεταφυσικού στοχαστή – από το μυστήριο της σύλληψης του εμβρύου, της κυοφορίας του και της γέννησής του σαν βρέφος, όπως την γνωρίζουμε τώρα.

Ας στραφούμε, όμως, στην περίεργη και ελάχιστα κατανοητή επιβεβαίωση των *Πουρανά* σχετικά με τους "Ιδρωτογεννημένους".

Ο Καντού είναι ένας σοφός και Γιόγκι, διάσημος για την άγια σοφία του και τον ευσεβή ασκητισμό του που τελικά προκάλεσε την ζήλεια των θεών, οι οποίοι στις ινδουιστικές Γραφές εμφανίζονται να βρίσκονται σε συνεχή διαμάχη με τους ασκητές. Ο Ίντρα, ο "Βασιλιάς των

θεών",[139] στέλνει τελικά μια από τις θηλυκές Απσαράσας του να βάλει σε πειρασμό τον σοφό. Αυτό δεν είναι χειρότερο από τον Ιεχωβά που στέλνει την Σάρρα, την σύζυγο του Αβραάμ, για να βάλει σε πειρασμό τον Φαραώ. Πράγματι, οι θεοί (και ο θεός) οι οποίοι προσπαθούν πάντα να ενοχλήσουν τους ασκητές και να τους κάνουν έτσι να χάσουν τον καρπό των εγκρατειών τους, είναι αυτοί που θα έπρεπε να θεωρούνται σαν "δαίμονες του πειρασμού" και όχι να αποδίδουμε τον όρο στους Ρουντρά, στους Κουμαρά και στους Άσουρα, η μεγάλη αγιότητα και "αγνότητα των οποίων μοιάζει με έντονη απόρριψη προς τους Δονζουανικούς θεούς του Πανθέου. Αλλά ωστόσο σε όλες τις αλληγορίες των *Πουρανά* συναντάμε το αντίθετο και όχι χωρίς σημαντικό εσωτερικό λόγο.

βασιλιάς των θεών (ή Ίντρα) στέλνει μια όμορφη Απσάρα (νύμφη), ονόματι Πραμλότσα να ξεγελάσει τον Καντού και να ταράξει τους ασκητισμού του. Αυτή πετυχαίνει τον ανόσιο σκοπό της και τα "907 χρόνια, έξι μήνες και τρεις μέρες"[140] που περνάει με την συντροφιά της φαίνονται στον σοφό σαν μια ημέρα. Όταν αυτή η ψυχολογική ή υπνωτιστική κατάσταση τελειώνει, ο *Μούνι* καταριέται βαριά το πλάσμα που τον ξεγέλασε, διαταράσσοντας έτσι την αφοσίωσή του. "Φύγε, εξαφανίσου!" φωνάζει, "ταπεινό συνονθύλευμα πλάνης!"... Και η Πραμλότσα τρομοκρατημένη φεύγει μακριά, *σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το σώμα της* με τα φύλλα των δένδρων καθώς πετάει στον αέρα.

νύμφη πήγαινε από δένδρο σε δένδρο και καθώς σκούπιζε τα άκρα της με τα σκουρόχρωμα βλαστάρια που στόλιζαν τις κορυφές τους... το παιδί που είχε συλλάβει από τον Ρίσι βγήκε από τους πόρους του δέρματός της με σταγόνες ιδρώτα. Τα δένδρα δέχτηκαν τις ζωντανές στάλες και ο άνεμος τις μάζεψε σε μια μάζα. "Αυτό", είπε ο Σόμα, [Σελήνη], "το ωρίμασα με τις ακτίνες μου" και βαθμιαία μεγάλωνε σε μέγεθος, μέχρις ότου η εκπνοή που αναπαυόταν στις κορυφές των δένδρων έγινε μια όμορφη κοπέλα με το όνομα Μαρίσα.[141]

Εδώ ο Καντού αντιπροσωπεύει την *Πρώτη* Φυλή. Αυτός είναι γιος των Πιτρί, επομένως στερημένος από νου, πράγμα για το οποίο γίνεται υπαινιγμός, όταν εμφανίζεται ανίκανος να διακρίνει μια περίοδο σχεδόν χιλίων χρόνων από μια μέρα˙ γι' αυτό και παρουσιάζεται ότι τόσο εύκολα εξαπατήθηκε και τυφλώθηκε. Είναι μια παραλλαγή της αλληγορίας της Γένεσης, του Αδάμ γεννημένου σαν μια εικόνα από πηλό στην οποία ο "Κύριος ο Θεός" εμφυσεί την πνοή της ζωής, αλλά όχι νοημοσύνη και διάκριση που αναπτύσσονται μόνο αργότερα, όταν δοκίμασε τον καρπό του Δένδρου της Γνώσης˙με άλλα λόγια όταν απέκτησε την πρώτη ανάπτυξη του Νου και εμφύτευσε μέσα του *Μάνας*, του οποίου η γήινη όψη είναι εκ της γης, γήινη, αν και οι ανώτερες λειτουργίες του τον συνδέουν με το Πνεύμα και την θεία Ψυχή. Η Πραμλότσα είναι η ινδουιστική Λίλιθ του Άριου Αδάμ και η Μαρίσα, η κόρη που γεννιέται με εφίδρωση από τους πόρους της, είναι η "ιδρωτογεννημένη" και αποτελεί ένα σύμβολο της Δεύτερης Φυλής της Ανθρωπότητας.

Όπως αναφέρθηκε στην υποσημείωση (βλέπε πιο πάνω), αυτός που στέλνει στην Γη την Πραμλότσα δεν είναι ο Ίντρα, που φιγουράρει τώρα στα *Πουρανά*, αλλά ο Καμαντέβα, ο θεός του έρωτα και της επιθυμίας. Εκτός από την εσωτερική δοξασία, και η λογική επίσης μας δείχνει ότι πρέπει να είναι έτσι. Γιατί ο Κάμα είναι ο βασιλιάς και κύριος των Απσαράσα, μια απ' τις οποίες είναι η Πραμλότσα και επομένως, όταν ο Καντού την στιγμή που την καταριέται φωνάζει, "Εκτέλεσες την αποστολή που σου ανέθεσε ο μονάρχης των θεών, πήγαινε!", αυτός πρέπει να εννοεί εκείνον τον μονάρχη Κάμα και όχι τον Ίντρα στον οποίο δεν υπάγονται οι Απσαράσα. Γιατί στον *Ριγκ-Βέντα* (Μάνταλα X, σούκτα 129) επίσης ο Κάμα είναι η προσωποποίηση εκείνου του αισθήματος που οδηγεί και ωθεί στην δημιουργία. Αυτός ήταν η *πρώτη κίνηση* που διήγειρε το

Σε ένα από τα αρχαιότερα χειρόγραφα του *Βίσνου-Πουρανά* που βρίσκεται στην κατοχή ενός μυημένου στην Νότια Ινδία, ο θεός δεν είναι ο Ίντρα, αλλά ο Κάμα, ο θεός του έρωτα και της επιθυμίας. Βλέπε παρακάτω, στο κείμενο.

Αυτά είναι τα εξωτερικά νούμερα δοσμένα με σκόπιμα αντεστραμμένο και μπερδεμένο τρόπο, επειδή αντιπροσωπεύουν τα χρόνια της διάρκειας του κύκλου ανάμεσα στην πρώτη και στην δεύτερη ανθρώπινη φυλή. Παρά τα όσα λένε οι Ανατολιστές, δεν υπάρχει ούτε μια λέξη στα *Πουρανά* η οποία να μην έχει ένα ιδιαίτερο εσωτερικό νόημα.

Βίσνου-Πουρανά, Βιβλ. Πρώτο κεφ. XV, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 5. Παράβαλε επίσης τον πειρασμό του Μέρλιν από την Βιβιέν (Τέννυσον), ο ίδιος μύθος στην ιρλανδική παράδοση.

ΕΝΑ – μετά την εκδήλωση του από την καθαρά αφηρημένη αρχή – να δημιουργήσει. "Πρώτα πρόβαλε μέσα Του η επιθυμία, που ήταν το πρωταρχικό σπέρμα του νου και την οποία οι σοφοί, ερευνώντας με την διάνοιά τους, ανακάλυψαν ότι είναι ο δεσμός που συνδέει την Οντότητα με την Μη-Οντότητα". Ένας ύμνος στον *Ατάρβα-Βέντα* εξυψώνει τον Κάμα σε υπέρτατο θεό και Δημιουργό και λέει: "Ο Κάμα γεννήθηκε πρώτος. Ούτε οι θεοί, ούτε οι πατέρες (Πιτρί), ούτε οι άνθρωποι είναι αντάξιοί του". Ο *Ατάρβα-Βέντα* τον ταυτίζει με τον Αγκνί, αλλά τον θεωρεί ανώτερο απ' αυτόν τον θεό. Το *Ταϊττιρίγια-Μπράχμανα* τον αναφέρει αλληγορικά σαν γιο του Ντάρμα (ηθικό θρησκευτικό καθήκον, ευσπλαχνία και δικαιοσύνη) και της Σράντα (πίστη). Αλλού

Κάμα γεννιέται από την καρδιά του Μπράχμα – επομένως είναι *Άτμα-Μπου*, "Αυθύπαρκτος" και *Ατζά*, "αγέννητος". Αν η Πραμλότσα στάλθηκε απ' αυτόν, τότε η διήγηση έχει ένα βαθύ φιλοσοφικό νόημα, ενώ αν στάλθηκε από τον Ίντρα, τότε δεν έχει κανένα νόημα. Όπως ο Έρωτας στην αρχαία ελληνική μυθολογία συνδεόταν αρχικά με την δημιουργία του κόσμου και μόνο αργότερα έγινε ο σεξουαλικός φτερωτός Έρωτας, το ίδιο και ο Κάμα στον αρχικό βεντικό του χαρακτήρα, όπου ο Χαριβάνσα τον κάνει γιο της Λακσμί, που είναι η Αφροδίτη. Όπως ειπώθηκε, η αλληγορία δείχνει ότι το ψυχικό στοιχείο αναπτύσσει το φυσιολογικό, πριν από την γέννηση του Ντάκσα, του *προγεννήτορα του πραγματικού φυσικού ανθρώπου*, ο οποίος γεννήθηκε από την Μαρίσα και πριν από την εποχή του οποίου τα έμβια όντα και οι άνθρωποι γεννιόταν "μέσω της θέλησης, της όρασης, της αφής και του Γιόγκα", όπως θα δείξουμε.

Αυτή, λοιπόν, είναι η αλληγορία που φασίστηκε πάνω στον τρόπο γέννησης της Δεύτερης ή "Ιδρωτογεννημένης". Το ίδιο και για την Τρίτη φυλή στην τελική της ανάπτυξη.

Μαρίσα, μέσω των εκκρίσεων του Σόμα, της Σελήνης, γίνεται σύζυγος των Πρατσετάσα, που είναι επίσης προϊόντα των "γεννημένων από από τον νου" γιων του Μπράχμα,[142] με την οποία γεννούν τον Πατριάρχη Ντάκσα, έναν άλλο γιο του Μπράχμα, σε προηγούμενο Κόλπα ή ζωή, εξηγούν και προσθέτουν τα Πουρανά προκειμένου να παραπλανήσουν, αλλά λέγοντας ωστόσο την αλήθεια.

3. Η αρχική Τρίτη Φυλή, λοιπόν, σχηματίζεται από τις σταγόνες του "ιδρώτα", οι οποίες ύστερα από πολλές μεταμορφώσεις γίνονται ανθρώπινα σώματα. Δεν είναι δύσκολο να το φανταστεί ή να το αντιληφθεί κανείς, τουλάχιστον όχι περισσότερο απ' όσο είναι να αντιληφθεί την ανάπτυξη του εμβρύου από ένα αόρατο σπέρμα, το οποίο αναπτύσσεται σε βρέφος και τέλος σε έναν δυνατό, μεγάλο άνδρα. Αλλά σύμφωνα με τα Σχόλια αυτή η φυλή αλλάζει τον τρόπο γέννησης. Λέγεται ότι εκπόρευσε μια *μορφοποιητική δύναμη* που μετέβαλε τις σταγόνες εφίδρωσης σε μεγαλύτερες σταγόνες, οι οποίες αναπτύχθηκαν, διεστάλησαν και έγιναν ωοειδή σώματα, τεράστια αυγά. Μέσα σ' αυτά, το ανθρώπινο έμβρυο κυοφορείτο για μερικά χρόνια. Στο *Πουρανά,* η Μαρίσα, η κόρη του Καντού, του σοφού, γίνεται σύζυγος των Πρατσετάσα και μητέρα του Ντάκσα. Ο Ντάκσα είναι ο πατέρας των πρώτων *ανθρωπόμορφων* προγεννητόρων, έχοντας γεννηθεί μ' αυτόν τον τρόπο. Αυτός αναφέρεται αργότερα. Η εξέλιξη του ανθρώπου, του μικρόκοσμου, είναι ανάλογη με του Σύμπαντος, του μακρόκοσμου. Η εξέλιξη του βρίσκεται ανάμεσα σε κείνη του Σύμπαντος και του ζώου, για το οποίο ο άνθρωπος, με την σειρά του, είναι ένας μακρόκοσμος.

Έπειτα η φυλή γίνεται:

Το κείμενο λέει: "Από του Μπράχμα, που συνέχιζε να διαλογίζεται, γεννήθηκαν από τον νου απόγονοι, με μορφές και ιδιότητες προερχόμενες από την σωματική του φύση, ενσωματωμένα πνεύματα παρήχθηκαν από τα άκρα (*γκάτρα*) του Ντιμάτ (πάνσοφης θεότητας). Όλα αυτά τα όντα [ήταν] η διαμονή των τριών ιδιοτήτων [του *Ντέβα-σάργκα*, θείας δημιουργίας η οποία, όπως η πενταπλή δημιουργία, στερείται καθαρότητας αντίληψης, χωρίς αντανάκλαση, με αδρανή φύση]. Αλλά επειδή αυτοί δεν *πολλαπλασιάζονταν*, ο Μπράχμα δημιούργησε άλλους γιους γεννημένους από τον νου, σαν τον εαυτό του", δηλαδή τους Μπραχμαρίσι, ή τους Πρατζαπάτι (δέκα και επτά). "Προηγουμένως δημιουργήθηκαν απ' αυτόν ο Σαναντάνα και οι άλλοι γιοί των *Βέντα* (Μπράχμα)", αλλά όπως αναφέρθηκε αλλού, αυτοί ήταν "χωρίς επιθυμία ή πάθος, εμπνεόμενοι από άγια σοφία, αποκομμένοι από το σύμπαν και δίχως επιθυμία για απογόνους" (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. VII, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 100-102). Αυτός ο Σαναντάνα καθώς και οι άλλοι Κουμαρά είναι επομένως οι θεοί οι οποίοι αφού αρνούνται να "δημιουργήσουν απογόνους", εξαναγκάζονται να ενσαρκωθούν σε άνοους ανθρώπους. Ο αναγνώστης πρέπει να μας συγχωρήσει τις αναπόφευκτες επαναλήψεις, εξαιτίας του μεγάλου αριθμού γεγονότων που δίνονται.

Ανδρόγυνη ή ερμαφρόδιτη. Αυτή η διαδικασία ανθρωπογένεσης εξηγεί ίσως γιατί ο Αριστοφάνης περιγράφει την φύση των αρχαίων φυλών σαν ανδρόγυνη, ενώ η μορφή κάθε ατόμου ήταν στρογγυλή "έχοντας την ράχη και τις πλευρές σαν σε κύκλο" και των οποίων "ο τρόπος κίνησης ήταν κυκλικός... φοβεροί σε δύναμη και αντοχή και με μεγάλη περηφάνια". Έτσι, για να τους κάνει πιο ανίσχυρους, "ο Δίας τους χώρισε [στην Τρίτη Ριζική Φυλή] στα δυο και ο Απόλλωνας [ο Ήλιος] κάτω από την καθοδήγησή του, έκλεισε το δέρμα". (Πλάτωνας, *Συμπόσιο,* 189-190.) Οι κάτοικοι της Μαδαγασκάρης (ένα νησί που ανήκε στην Λεμουρία) έχουν μια παράδοση σχετικά με τον πρώτο άνθρωπο, ο οποίος στην αρχή ζούσε δίχως να τρώει και, επειδή παρασύρθηκε στην τροφή, ένα σχίσιμο εμφανίστηκε στο πόδι του. Όταν αυτό άνοιξε πρόβαλε από εκεί ένα θηλυκό που έγινε η μητέρα της φυλής τους. Αληθινά..." Έχουμε την επιστήμη της Ετερογένεσης και *Παρθενογένεσης*, που δείχνουν ότι το πεδίο είναι ακόμα ανοιχτό... Οι πολύποδες παράγουν τους απογόνους τους από τον εαυτό τους, όπως τα μπουμπούκια και τα παρακλάδια ενός δένδρου..." Γιατί όχι και ο αρχέγονος ανθρώπινος πολύποδας; Ο ενδιαφέρων πολύποδας *Σταυρίδιο* περνάει εναλλακτικά από την εκβλάστηση στην σεξουαλική μέθοδο αναπαραγωγής. Αρκετά περίεργα, αν και αναπτύσσεται απλώς σαν ένας πολύποδας σε ποδίσκο, παράγει βλαστίδια τα οποία τελικά μεταβάλλονται σε τσούχτρα ή *Μέδουσα*. Η Μέδουσα είναι εντελώς ανόμοια από τον πατρικό οργανισμό της, το *Σταυρίδιο*. Αυτό αναπαράγεται επίσης και διαφορετικά, με σεξουαλική μέθοδο και από τα προκύπτοντα αυγά εμφανίζονται για άλλη μια φορά *Σταυρίδια*. Το εκπληκτικό αυτό γεγονός μπορεί να βοηθήσει πολλούς να κατανοήσουν ότι μια μορφή μπορεί να αναπτυχθεί εντελώς ανόμοια από τους άμεσους προγόνους της: όπως οι *σεξουαλικοί* Λεμούριοι από τους *Ερμαφρόδιτους* προγόνους τους. Είναι άλλωστε αναμφισβήτητο ότι στην περίπτωση των *ανθρώπινων* ενσαρκώσεων ο νόμος του Κάρμα, φυλετικού ή ατομικού, υπερισχύει των κατώτερων τάσεων της "Κληρονομικότητας", του υπηρέτη του.

Το νόημα της τελευταίας φράσης του παραπάνω Σχολίου, στον Σλόκα 27, δηλ. ότι η Τέταρτη Φυλή ήταν παιδί του Παντμαπάνι, μπορεί να βρει την εξήγησή του σε μια ορισμένη επιστολή του Εμπνευστή του *Εσωτερικού Βουδισμού*:

> ....Η πλειονότητα της ανθρωπότητας ανήκει στην έβδομη υποφυλή της Τέταρτης Ριζικής Φυλής: οι ανωτέρω αναφερθέντες Κινέζοι και οι βλαστοί και τα παρακλάδια τους (Μαλαίοι, Μογγόλοι, Θιβετανοί, Ιαβανέζοι κ.τ.λ., κ.τ.λ.). [Οι Ούγγροι, Φινλανδοί ακόμα και οι Εσκιμώοι είναι όλοι απομεινάρια του τελευταίου κλάδου. Ε.Μ.Μπ.]

Ο Παντμαπάνι ή Αβαλοκιτεσβάρα στα Σανσκριτικά, λέγεται στα θιβετανικά Τσενρέζι. Ο Αβαλοκιτεσβάρα είναι ο μεγάλος *Λόγος* στην ανώτερη όψη του και στις θείες περιοχές. Αλλά στα εκδηλωμένα πεδία αυτός – όπως και ο Ντάκσα – είναι ο προγεννήτορας του ανθρώπου (με πνευματική έννοια). Ο Παντμαπάνι-Αβαλοκιτεσβάρα ονομάζεται *εσωτερικά* Μποντισάττβα ή Ντιάνι-Τσόχαν, Τσενρέζι Τζανγκούμπ, "ο πανίσχυρος και παντεπόπτης". Τώρα θεωρείται σαν ο μεγαλύτερος προστάτης της Ασίας γενικά και του Θιβέτ ιδιαίτερα. Προκειμένου να οδηγήσει τους θιβετανούς και τους Λάμα στην αγιότητα και να συντηρήσει τους μεγάλους Άρχατ στον κόσμο, αυτή η ουράνια Οντότητα θεωρείται ότι εκδηλώνεται από εποχή σε εποχή με ανθρώπινη μορφή.

Ένας λαϊκός θρύλος λέει πως κάθε φορά που η πίστη αρχίζει να χάνεται απ' τον κόσμο, ο Παντμαπάνι Τσενρέζι, ο "λωτοφόρος", εκπορεύει μια λαμπερή ακτίνα φωτός και αμέσως ενσαρκώνεται σε έναν από τους δυο μεγάλους Λάμα, τον Δαλάι και τον Τάσι Λάμα. Τέλος, πιστεύεται ότι αυτός θα ενσαρκωθεί σαν "ο πιο τέλειος Μπούντα" στο Θιβέτ, και όχι στην Ινδία όπου είχαν εμφανιστεί οι προηγούμενοι προκάτοχοί του, οι μεγάλοι Ρίσι και Μάνου, στην αρχή της Φυλής μας, αλλά που τώρα δεν εμφανίζονται πια. Ακόμα και η εξωτερική εμφάνιση του Ντιάνι-Τσενρέζι υπαινίσσεται την εσωτερική διδασκαλία. Αυτός, όπως ο Ντάκσα, είναι προφανώς η σύνθεση όλων των προηγούμενων Φυλών και ο προγεννήτορας όλων των *ανθρώπινων* Φυλών μετά την Τρίτη, την πρώτη πλήρη, και γι' αυτό με την ενδεκάπλευρη μορφή του, παριστάνεται σαν το αποκορύφωμα των τεσσάρων πρωταρχικών φυλών. Είναι μια στήλη αποτελούμενη από τέσσερις σειρές όπου κάθε σειρά έχει τρεις όψεις ή κεφάλια διαφορετικού χρώματος: τα τρία πρόσωπα για κάθε φυλή όντας σύμβολο των τριών θεμελιωδών φυσιολογικών μεταμορφώσεών της. Η πρώτη είναι λευκή (χρώμα της Σελήνης), η δεύτερη είναι κίτρινη, η τρίτη είναι κόκκινο-καφέ, η τέταρτη,

στην οποία υπάρχουν μόνο δυο πρόσωπα – το τρίτο πρόσωπο έχει αφεθεί κενό, μια αναφορά στο πρόωρο τέλος των Ατλάντων – είναι μαυροκάστανη. Ο Παντμαπάνι κάθεται στην στήλη και αποτελεί την κορυφή της. Σχετικά μ' αυτήν την αναφορά συγκρίνατε τον Σλόκα 39. Ο Ντιάνι-Τσόχαν παριστάνεται με τέσσερα χέρια, ένας άλλος υπαινιγμός για τις τέσσερις φυλές. Γιατί ενώ τα δυο είναι διπλωμένα, το τρίτο χέρι κρατάει έναν λωτό [Παντμαπάνι, ο "λωτοφόρος"), όπου αυτό το λουλούδι συμβολίζει την γέννηση, και το τέταρτο κρατάει ένα φίδι, έμβλημα της Σοφίας που κατέχει. Στον λαιμό του είναι κρεμασμένο ένα κομπολόι και στο κεφάλι του υπάρχει το σύμβολο του νερού – ύλη, κατακλυσμός – ενώ στο μέτωπο του βρίσκεται το τρίτο μάτι (το μάτι του Σίβα, της πνευματικής ενόρασης). Το όνομα του είναι "Προστάτης" (του Θιβέτ), "Σωτήρας της Ανθρωπότητας". Σε άλλες περιπτώσεις, όταν έχει μόνο δυο χέρια, είναι ο Τσενρέζι, ο Ντιάνι και Μποντισάττβα Ρυάγκ-να πάντμα κάρπο, "αυτός που κρατάει στο χέρι έναν λευκό λωτό". Το άλλο του όνομα είναι Τσαντόγκ, "αυτός με τα 1.000 μάτια", όταν παριστάνεται με χίλια χέρια όπου στην παλάμη του καθενός εικονίζεται το μάτι της Σοφίας, ενώ τα χέρια εκπορεύονται από το σώμα του σαν δάσος από ακτίνες. Ένα άλλο όνομα του είναι Λοκαπάτι και Λοκανάτα (Σανσκριτικά), "Κύριος του Κόσμου" και Τζιγκτέν-γκόνπο (θιβετανικά), "Προστάτης και Σωτήρας από το κακό" κάθε είδους.

Παντμαπάνι, όμως, είναι "λωτοφόρος" συμβολικά για τον αμύητο μόνο, ενώ εσωτερικά σημαίνει ο στηρικτής των Κάλπα, γιατί η τελευταία (υποδιαίρεση) του τωρινού Μάχα-Κάλπα (του Βαράχα), ονομάζεται Πάντμα και (ο Βαράχα) αντιπροσωπεύει το ένα μισό της ζωής του Μπράχμα. Αν και είναι μικρότερος Κάλπα, ονομάζεται Μάχα, "μεγάλος", γιατί περιλαμβάνει την εποχή κατά την οποία ο Μπράχμα ξεπήδησε από τον λωτό. Θεωρητικά οι Κάλπα είναι άπειροι, αλλά πρακτικά διαιρούνται και υποδιαιρούνται σε Χώρο και Χρόνο και κάθε διαίρεση – μέχρι την μικρότερη – έχει τον δικό της Ντιάνι σαν πάτρωνα ή κυβερνήτη. Στην Κίνα ο Παντμαπάνι (Αβαλοκιτεσβάρα) στην θηλυκή του όψη γίνεται Γκουάν-γιν, "εκείνη που παίρνει όποια μορφή θέλει, προκειμένου να σώσει την ανθρωπότητα". Η γνώση της αστρολογικής όψης των αστερισμών στις αντίστοιχες "ημέρες γενεθλίων" αυτών των Ντιάνι – του Αμιτάμπα (Α-μί-τα Φο, της Κίνας) περιλαμβανομένου: δηλ. η 19η μέρα του δεύτερου μήνα, η 17η μέρα του ενδέκατου μήνα και η 7η μέρα του τρίτου μήνα κ.τ.λ . – παρέχει στον αποκρυφιστή μεγάλη δυνατότητα για να εκτελέσει αυτά που ονομάζονται "μαγικά" κατορθώματα. Το μέλλον του ατόμου – με όλα τα επερχόμενα γεγονότα να παρελαύνουν – φαίνεται μέσα σε έναν *μαγικό* καθρέφτη τοποθετημένον κάτω από την ακτίνα ορισμένων αστερισμών. Αλλά προσέξτε την άλλη όψη του νομίσματος, την ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ.

ΣΤΑΝΤΖΑ VIII

ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΤΩΣΗ

Πώς δημιουργήθηκαν τα πρώτα θηλαστικά. (29) Μια ημιδαρβινική Εξέλιξη. (30) Τα ζώα αποκτούν στερεά σώματα. (31) Ο χωρισμός τους σε φύλα. (32) Το πρώτο αμάρτημα των άνοων ανθρώπων.

***

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΑ (α), ΑΠΟ ΤΟ ΙΖΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ, ΑΠΟ ΥΛΗ ΝΕΚΡΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΖΩΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΡΟΧΟΥ (*προηγούμενος. Τρίτος Γύρος*) ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΕΤΑΜΕΝΗ ΣΚΟΝΗ, ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ (*αυτού του Γύρου*) δημιουργήθηκαν.

Η Απόκρυφη δοξασία υποστηρίζει ότι σ' αυτόν τον Γύρο, τα θηλαστικά ήταν έργο της εξέλιξης μεταγενέστερο του ανθρώπου. Η εξέλιξη προχωράει με κύκλους. Ο μεγάλος μανβανταρικός κύκλος των Επτά Γύρων, αρχίζοντας στον Πρώτο Γύρο με ορυκτό, φυτό και ζώο, σταματάει το εξελικτικό του έργο στο καθοδικό τόξο, στο μέσον της Τέταρτης *Φυλής*, στο τέλος του πρώτου μισού του Τέταρτου *Γύρου*. Αυτό το μεσαίο σημείο προσεγγίστηκε, λοιπόν, πάνω στην δική μας Γη (την Τέταρτη και κατώτερη σφαίρα) και στον τωρινό *Γύρο*. Και αφού η Μονάδα, μετά την "πρώτη εμμετάλλωσή" της στην Σφαίρα Α, πέρασε μέσα από τον ορυκτό, φυτικό και ζωικό κόσμο σε κάθε βαθμίδα των τριών καταστάσεων ύλης – εκτός από την τελευταία βαθμίδα της τρίτης ή στερεάς κατάστασης η οποία προσεγγίζεται μόνο κατά το "*μεσαίο σημείο της εξέλιξης*" – είναι λογικό και φυσικό ότι στην αρχή του Τέταρτου Γύρου πάνω στην Σφαίρα D, ο Άνθρωπος θα πρέπει να ήταν ο πρώτος που εμφανίστηκε, καθώς επίσης και ότι το σώμα του θα πρέπει να ήταν από πολύ λεπτή ύλη που είναι συμβατή με την αντικειμενικότητα. Για να το κάνουμε πιο σαφές: αν

Μονάδα αρχίζει τον κύκλο των ενσαρκώσεών της μέσω των τριών αντικειμενικών βασιλείων στην κατερχόμενη καμπύλη, πρέπει επίσης αναγκαστικά να εισέλθει στην ανερχόμενη καμπύλη της σφαίρας σαν άνθρωπος. Στο κατερχόμενο τόξο το πνευματικό είναι εκείνο που βαθμιαία μεταμορφώνεται σε υλικό. Στο μεσαίο σημείο της βάσης, Πνεύμα και Ύλη εξισορροπούνται στον Άνθρωπο. Στο ανερχόμενο τόξο, το Πνεύμα βαθμιαία επανακτά τον εαυτό του σε βάρος του φυσικού ή ύλης, έτσι ώστε στο τέλος της έβδομης Φυλής του Έβδομου Γύρου, η Μονάδα θα ξαναβρεθεί το ίδιο ελεύθερη από την ύλη και όλες τις ιδιότητές της όσο ήταν και στην αρχή, έχοντας κερδίσει επιπλέον εμπειρία και σοφία, καρπό όλων των προσωπικών ζωών της, χωρίς το κακό και τους πειρασμούς τους.

Αυτή η σειρά της εξέλιξης βρίσκεται επίσης στην Γένεση (κεφ. Α' και Β'), αν την διαβάσει κανείς με το εσωτερικό της νόημα, γιατί το κεφάλαιο Α' περιέχει την ιστορία των Τριών πρώτων Γύρων, καθώς και των Τριών πρώτων Φυλών του Τέταρτου, μέχρι την στιγμή εκείνη που ο άνθρωπος αφυπνίζεται σε συνειδητή ζωή από τους Ελοΐμ της Σοφίας. Στο πρώτο κεφάλαιο, ζώα, κήτη και πετεινά του ουρανού δημιουργούνται πριν από τον ανδρόγυνο Αδάμ.[143] Στο δεύτερο κεφάλαιο, ο Αδάμ (ο χωρίς φύλο) έρχεται πρώτος και τα ζώα εμφανίζονται μόνο μετά απ' αυτόν. Στο δεύτερο κεφάλαιο της Γένεσης συμβολίζεται ακόμα και η κατάσταση της νοητικής νάρκης και της έλλειψης συνείδησης των δυο πρώτων φυλών και του πρώτου μισού της Τρίτης Φυλής, με τον

Μια αλληγορική αναφορά στα "Ιερά Ζώα" του Ζωδιακού και άλλα ουράνια σώματα. Μερικοί Καμπαλιστές βλέπουν σ' αυτά τα πρότυπα των ζώων.

βαθύ ύπνο του Αδάμ. Αυτό που υπονοείτο με τον "ύπνο" ήταν ο χωρίς όνειρα ύπνος της νοητικής αδράνειας, ο λήθαργος της Ψυχής και του Νου και όχι η φυσιολογική διαδικασία της διαφοροποίησης των φύλων, όπως φαντάστηκε ένας πολυμαθής Γάλλος θεωρητικός (Νωντέν).

Τα *Πουρανά*, τα χαλδαϊκά και αιγυπτιακά αποσπάσματα καθώς επίσης και οι κινέζικες παραδόσεις, όλα συμφωνούν με την Μυστική Δοξασία ως προς την πορεία και την σειρά της εξέλιξης. Συναντάμε εδώ την επιβεβαίωση όλων σχεδόν των διδασκαλιών μας. Για παράδειγμα: την δήλωση σχετικά με τον ωοτόκο τρόπο γέννησης της Τρίτης Φυλής, ακόμα και έναν υπαινιγμό για τον λιγότερο αθώο τρόπο της γέννησης των πρώτων θηλαστικών μορφών. "Γιγαντιαίοι, διαφανείς, βουβοί και τερατόμορφοι ήταν", λέει το Σχόλιο. Μελετήστε τις ιστορίες των διαφόρων Ρίσι και των πολύμορφων απογόνων τους: π.χ. ο Πουλάστια είναι πατέρας όλων των Όφεων και των Ναγκά, της ωοτόκας γενιάς˙ ο Κασιάπα, μέσω της συζύγου του Τάμρα, ήταν πρόγονος των πουλιών και του Γκαρουντά, βασιλιά της φτερωτής γενιάς, ενώ μέσω της συζύγου του Σουράμπι, ήταν γονέας των βοδιών και των βουβαλιών κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Στην Μυστική Δοξασία, οι πρώτοι Ναγκά – όντα σοφότερα από τους Όφεις – είναι οι "Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα", που γεννήθηκαν πριν από τον πλήρη διαχωρισμό των φύλων, "ωριμασμένοι στα ανθρωποφόρα αυγά[144] που δημιουργήθηκαν από την δύναμη (*κριγιασάκτι*) των άγιων σοφών" της αρχικής Τρίτης Φυλής.[145]

"....Σ' αυτά ενσαρκώθηκαν οι Κύριοι των τριών [ανώτερων] κόσμων, οι διάφορες τάξεις των Ρουντρά που υπήρξαν Τουσίτα, που υπήρξαν Γζαγιά, που είναι Αντιτιά. Γιατί όπως εξηγήθηκε από τον Παρασαρά: "Υπάρχουν εκατό επονομασίες των άπειρα ισχυρών Ρουντρά".

Μερικοί από τους απογόνους των πρωταρχικών Ναγκά, των Όφεων της Σοφίας, κατοίκησαν στην Αμερική, όταν η ήπειρός της ανυψώθηκε κατά την διάρκεια των ένδοξων ημερών της μεγάλης Ατλαντίδος (η Αμερική όντας το Πατάλα ή Αντίποδας της Τζάμπου-Ντβίπα και όχι του Μπαράτα-Βαρσά). Διαφορετικά, πού οφείλεται η ταυτότητα παραδόσεων και μύθων – που οι τελευταίοι είναι *πάντα πιο αληθινοί από την ιστορία*, όπως λέει ο Αύγουστος Τιερύ – η ταυτότητα ακόμα και στα ονόματα μερικών "μάγων" και ιερέων, που υπάρχουν μέχρι σήμερα στο Μεξικό; Θα πρέπει να πούμε ορισμένα πράγματα για τους *Nergals* [*Νεργκάλ*] και τους *Naguals* [*Ναγκουάλ*] καθώς επίσης και για τον *Ναγκουαλισμό* ο οποίος από τους Ιεραπόστολους ονομάζεται "δαιμονολατρεία".

Σε όλα σχεδόν τα *Πουρανά* αναφέρεται η ιστορία της "θυσίας του Ντάκσα", η παλιότερη διήγηση της οποίας βρίσκεται στο *Βαγιού-Πουρανά*. Καθώς είναι αλληγορική υπάρχει σ' αυτήν περισσότερο νόημα και βιολογική αποκάλυψη για έναν Φυσιοδίφη απ' ό,τι σε όλους τους ψευτο-επιστημονικούς παραλογισμούς που γίνονται δεκτοί σαν περισπούδαστες θεωρίες και υποθέσεις.

Ντάκσα, ο οποίος θεωρείται σαν ο Κύριος Προγεννήτορας, σημειώνεται στον "μύθο" σαν δημιουργός του φυσικού ανθρώπου, που τον κάνει να χάσει το κεφάλι του κατά την γενική μάχη ανάμεσα στους θεούς και στους *Ραούμα*. Το κεφάλι αυτό, αφού κάηκε στην φωτιά, αντικαθίσταται από το *κεφάλι ενός κριού* (Κάσι-κάντα του *Σκαντά-Πουρανά*). Τώρα, το κεφάλι του κριού και τα κέρατα ήταν πάντα σύμβολα της γενετήσιας δύναμης και της αναπαραγωγικής ικανότητας και είναι *φαλλικά*. Όπως δείξαμε, ο Ντάκσα είναι αυτός που εγκαθιδρύει την εποχή του ανθρώπου του γεννημένου μέσω σεξουαλικής επαφής. Αλλά αυτός ο τρόπος γέννησης δεν συμβαίνει ξαφνικά, όπως μπορεί να νομίσει κανείς, και απαιτήθηκαν μακρόχρονες εποχές πριν γίνει ο μοναδικός

Στον Ησίοδο ο Δίας δημιουργεί την δική του τρίτη φυλή ανθρώπων από ξύλο μελιάς. Στο *Πόπολ-Βουχ* η Τρίτη Φυλή των ανθρώπων δημιουργείται από το δένδρο tzite [τζιτέ] και την ψύχα του καλαμιού που ονομάζεται zibak [ζιμπάκ].. Αλλά zibak σημαίνει "αυγό" στην μυστηριακή γλώσσα των estufas [εστούφας] (σπηλιές Μύησης). Σε μια αναφορά που έστειλε το 1812 στον Κορτές ο Ντον Πέντρο Μπαουτίστα Πίνο αναφέρεται: "Όλοι οι Πουέμπλος έχουν τις estufas: έτσι ονομάζουν οι ιθαγενείς τα υπόγεια δωμάτια που έχουν μόνο μια είσοδο και όπου συγκεντρώνονται (μυστικά).... Αυτά είναι απρόσιτοι ναοί.... και η πόρτα είναι πάντα κλειστή για τους Ισπανούς.... Λατρεύουν τον Ήλιο και την Σελήνη.... την φωτιά και το μεγάλο ΦΙΔΙ (την δημιουργική δύναμη), τα αυγά του οποίου ονομάζονται Zibak".

Εσωτερικά υπάρχει μια σημαντική διαφορά μεταξύ των λέξεων *Sarpa* [Σάρπα] και *Naga* [*Ναγκά*], αν και τα δυο χρησιμοποιούνται δίχως διάκριση. Η λέξη *sarpa* (φίδι) προέρχεται από την ρίζα *srup*, σέρνομαι (Λατινικά sarpo) και αυτοί ονομάζονται "*Ahi*", από το *ha*, εγκαταλείπω. "Οι *σάρπα* δημιουργήθηκαν από τα μαλλιά του Μπράχμα τα οποία, εξαιτίας του φόβου που ένιωσε όταν είδε τους Γιάκσα τους οποίους είχε δημιουργήσει φοβερούς στην όψη, του έπεσαν από το κεφάλι του και κάθε τρίχα έγινε φίδι. Ονομάζονται *sarpa* επειδή σέρνονται, και *Ahi* επειδή έπεσαν από το κεφάλι" (Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 83). Αλλά οι *Nagas* παρά την φιδίσια ουρά τους δεν σέρνονται, αλλά καταφέρνουν να περπατούν, να τρέχουν και να παλεύουν, σε όλες τις αλληγορίες.

"φυσικός" τρόπος. Έτσι η θυσία του στους θεούς εμφανίζεται να εμποδίζεται από τον Σίβα, την *καταστροφική* θεότητα, την *εξέλιξη και την ΠΡΟΟΔΟ προσωποποιημένη*, ο οποίος είναι ταυτόχρονα *αναγεννητής*, που καταστρέφει πράγματα κάτω από μια μορφή, για να τα ανακαλέσει απλώς στην ζωή κάτω από έναν άλλον πιο τέλειο τύπο. Ο Σιβά-Ρουντρά δημιουργεί τον φοβερό Βιραμπάντρα (γεννημένο από την πνοή του), ένα τέρας με "χίλια κεφάλια και χίλια χέρια" και του αναθέτει να καταστρέψει την θυσία που προετοίμαζε ο Ντάκσα. Τότε ο Βιραμπάντρα, "διαμένων στην περιοχή των φαντασμάτων (αιθέριων ανθρώπων)... *δημιούργησε από τους πόρους τους δέρματος* (*Ρομακούπα*), πανίσχυρους Ραούμα (ή Ραούμια)".[146] Οσοδήποτε μυθική κι αν είναι η αλληγορία, το *Μαχαμπαράτα* (Πάρβα XII, Αντιάγια 10, σλκόκα 308) που είναι το ίδιο ιστορία όσο και η *Ιλιάδα*, δείχνει ότι οι Ραούμια και άλλες φυλές ξεπήδησαν με τον ίδιο τρόπο από τους Ρομακούπα, τους πόρους των μαλλιών ή του δέρματος. Αυτή η αλληγορική περιγραφή της "θυσίας" είναι γεμάτη νόημα για τους σπουδαστές της Μυστικής Δοξασίας οι οποίοι γνωρίζουν τους "Ιδρωτογεννημένους".

Όμως στην αναφορά της θυσίας του Ντάκσα που περιέχεται στο *Βαγιού-Πουρανά*, λέγεται ότι έλαβε χώρα παρουσία των πλασμάτων των γεννημένων από αυγό, από ατμό, από βλάστηση, από πόρους του δέρματος και μόνο τελευταία από μήτρα. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 123.)

Ντάκσα αντιπροσωπεύει την αρχική Τρίτη Φυλή, άγια και αγνή, που στερείται ενός Ατομικού Εγώ και έχει απλώς τις παθητικές ικανότητες. Γι' αυτό (στα εξωτερικά κείμενα) ο Μπράχμα τον διατάζει να δημιουργήσει" οπότε, υπακούοντας στην διαταγή έφτιαξε "κατώτερους και ανώτερους [*άβαρα* και *βάρα*) απογόνους (*πουτρά*), δίποδα και τετράποδα, και με την θέλησή του γέννησε τα θηλυκά, τους θεούς, τους Ντάιτια (γίγαντες της Τέταρτης Φυλής), τους θεούς-φίδια, τα ζώα, τα βοοειδή, τους Ντανάβά (Τιτάνες και δαίμονες-μάγους) καθώς και άλλα όντα. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. II, σελ. 10.)

> Από εκείνη την περίοδο και μετά, τα ζωντανά πλάσματα γεννιόνταν με σεξουαλική επαφή. Πριν από την εποχή του Ντάκσα πολλαπλασιάζονταν με διάφορους τρόπους, με την θέληση, την όραση, την αφή [και με την γιογκική δύναμη]. (Ουίλσον, *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. II. σελ. 10.)

Και τώρα ακολουθεί απλή ζωολογική διδασκαλία.

* * *

ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ, ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ ΚΑΙ ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΣΑΡΠΑ (*φίδια*) ΠΡΟΣΤΕΘΗΚΑΝ ΣΤΑ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΕΡΝΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΑΝ ΦΤΕΡΑ. ΕΚΕΙΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΚΡΕΙΣ ΛΑΙΜΟΥΣ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΤΟΥ ΑΕΡΑ (α).

Αυτό είναι ένα σημείο στο οποίο οι διδασκαλίες και η σύγχρονη βιολογική θεώρηση συμφωνούν απόλυτα. Οι ελλείποντες κρίκοι που αντιπροσωπεύουν αυτήν την μεταβατική διαδικασία μεταξύ ερπετών και πτηνών είναι φανεροί ακόμα και για τους πιο στενόμυαλους, ειδικά στους *ορνιθοσκελίδες*, στον *εσπέρορνι* και στον αρχαιοπτέρυγα του Φογκτ.

* * *

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΑ ΧΩΡΙΣ ΟΣΤΑ ΖΩΑ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΗΚΑΝ: ΕΓΙΝΑΝ ΖΩΑ ΜΕ ΟΣΤΑ (α). ΟΙ ΤΣΑΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΓΙΝΑΝ ΣΥΜΠΑΓΕΙΣ (*επίσης*).

Ο Ουίλσον μεταφράζει την λέξη αυτή σαν "ημίθεοι" (βλέπε την μετάφρασή του στο *Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 130, όπου αναφέρει αποσπάσματα από το *Βαγιού Πουρανά*). Αλλά Ραούμα ή Ραούμια είναι απλώς μια φυλή, ένα έθνος.

Σπονδυλωτά και μετά θηλαστικά. Πριν απ' αυτό τα ζώα ήταν επίσης αιθερικοί πρωτο-οργανισμοι, ακριβώς όπως και ο άνθρωπος.

***

ΠΡΩΤΑ ΧΩΡΙΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΖΩΑ (*σε αρσενικά και θηλυκά*) (α). ΑΥΤΑ (ΤΑ ΖΩΑ) ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΖΕΥΓΑΡΩΝΟΥΝ. Ο ΔΙΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (*ύστερα*) ΕΠΙΣΗΣ ΧΩΡΙΣΤΗΚΕ. ΑΥΤΟΣ (*ο άνθρωπος*) ΕΙΠΕ: "ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΟΠΩΣ ΑΥΤΑ". ΑΣ ΕΝΩΘΟΥΜΕ ΚΙ ΑΣ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ". ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ.

Το γεγονός των προηγούμενων ερμαφρόδιτων ζώων και ο επακόλουθος χωρισμός των φύλων είναι τώρα αναμφισβήτητα, ακόμα και από την σκοπιά της Βιολογίας. 'Οπως δείχνει ο καθ. Όσκαρ Σμιτ, ένας αναγνωρισμένος Δαρβινιστής:

Χρήση και αχρηστία συνδυασμένα με την επιλογή, εξηγούν (;) τον διαχωρισμό των φύλων και την ύπαρξη στοιχειωδών σεξουαλικών οργάνων, η οποία διαφορετικά θα ήταν ολότελα ακατανόητη. Ειδικά στα σπονδυλωτά, κάθε φύλο κατέχει τέτοια σαφή ίχνη των αναπαραγωγικών οργάνων που είναι χαρακτηριστικά του άλλου, ώστε ακόμα και η αρχαιότητα θεωρούσε τον ερμαφροδιτισμό σαν μια φυσική αρχέγονη κατάσταση της ανθρωπότητας... Η επιμονή με την οποία κληρονομούνται αυτά τα υπολείμματα των σεξουαλικών οργάνων είναι αξιοσημείωτη. Στην τάξη των θηλαστικών ο πραγματικός ερμαφροδιτισμός είναι άγνωστος, αν και κατά την διάρκεια ολόκληρης της περιόδου της ανάπτυξής τους έσερναν μαζί τους αυτά τα υπολείμματα, τα γεννημένα από τον άγνωστο πρόγονο τους, κανείς δεν ξέρει από πόσο παλιά. (*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Δαρβινισμός*, σελ. 186-187. Ο "άγνωστος πρόγονος" που αναφέρεται, είναι τα αρχέγονα αστρικά πρότυπα. Συμπέρασμα του παρόντος ατόμου.)

*   *   *

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ (*οι "στενοκέφαλοι"*) (βλέπε Σλόκα 24), ΠΗΡΑΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΘΗΛΥΚΑ ΓΙΑ ΣΥΝΤΡΌΦΟΥΣ ΤΟΥΣ (α). ΓΕΝΝΗΣΑΝ Μ' ΑΥΤΑ ΒΟΥΒΕΣ ΦΥΛΕΣ. ΒΟΥΒΟΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ (*οι "στενοκέφαλοι"*). ΑΛΛΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ ΛΥΘΗΚΕ (β). Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ ΕΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΗ. ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ, ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΝ ΜΕ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ.[147] ΜΙΑ ΒΟΥΒΗ ΦΥΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΓΝΩΣΤΗ Η ΝΤΡΟΠΗ.[148]

Τα ζώα "χωρίστηκαν πρώτα", λέει ο Σλόκα 31. Να θυμάστε ότι σε εκείνη την περίοδο οι άνθρωποι ήταν διαφορετικοί, ακόμα και φυσιολογικά, απ' ό,τι είναι τώρα που έχουν περάσει το μεσαίο σημείο της Πέμπτης Φυλής. Δεν μας λένε τι ήταν τα "τεράστια θηλυκά ζώα", αλλά ασφαλώς ήταν τόσο διαφορετικά απ' αυτά που γνωρίζουμε σήμερα όσο ήταν και οι άνθρωποι.

Αυτή ήταν η πρώτη φυσική "πτώση στην ύλη" μερικών από τις τότε υπάρχουσες κατώτερες φυλές, θυμηθείτε τον Σλόκα 24. Οι "Γιοι της Σοφίας" είχαν απορρίψει την αρχική *Τρίτη* Φυλή, δηλ. την μη ανεπτυγμένη, και εμφανίζονται να ενσαρκώνονται και επομένως να προικίζουν με διάνοια, την *τελευταία* Τρίτη Φυλή. Έτσι, το αμάρτημα των χωρίς νου ή "άνοων" Φυλών, που δεν είχαν "σπινθήρα" και ήταν ανεύθυνες, έπεσε πάνω σε κείνους που απέφυγαν να εκτελέσουν μ' αυτές το καρμικό καθήκον τους.

(β) Βλέπε πιο κάτω σχετικά με την αρχή της ανθρώπινης ομιλίας.

*   *   *

ΠΟΙΕΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ;

Αυτά τα "ζώα" ή τέρατα δεν είναι τα ανθρωποειδή ή άλλοι πίθηκοι, αλλά πραγματικά, αυτό που οι Ανθρωπολόγοι αποκαλούν "ελλείποντα κρίκο", ο πρωτόγονος κατώτερος άνθρωπος. Βλέπε πιο κάτω.

Η ντροπή της ζωικής τους προέλευσης, την οποία οι σύγχρονοι επιστήμονες θα τόνιζαν, αν μπορούσαν.

Αποκρυφισμός, λοιπόν, απορρίπτει την ιδέα ότι ο άνθρωπος αναπτύχθηκε από τον πίθηκο, ή ακόμα και από έναν κοινό πρόγονο, αλλά αντιθέτως αποδίδει την προέλευση μερικών από τα ανθρωποειδή στον άνθρωπο της Τρίτης Φυλής της αρχικής ατλάντειας περιόδου. Επειδή η θέση αυτή θα παρουσιαστεί και θα υποστηριχθεί σε άλλο σημείο, προς το παρόν αρκούν λίγα μόνο λόγια. Για μεγαλύτερη σαφήνεια, όμως, θα επαναλάβουμε εδώ περιληπτικά αυτά που ειπώθηκαν προηγουμένως στον Τόμο 1, Στάντζα VI.

Οι διδασκαλίες μας δείχνουν ότι, ενώ είναι σωστό να λέμε πως κάποια στιγμή η φύση δόμησε γύρω από την ανθρώπινη αστρική μορφή ένα πιθηκοειδές εξωτερικό σχήμα, όμως είναι το ίδιο σωστό να λέμε ότι αυτό το σχήμα δεν ήταν το σχήμα του "ελλείποντος κρίκου" περισσότερο απ' ό,τι ήταν τα άλλα καλύμματα εκείνης της αστρικής μορφής κατά την διάρκεια της πορείας της φυσικής της εξέλιξης μέσα απ' όλα τα βασίλεια της φύσης. Επίσης, όπως δείξαμε στο κατάλληλο σημείο, αυτή η εξέλιξη δεν έλαβε χώρα σ' αυτόν τον πλανήτη του Τέταρτου Γύρου, αλλά μόνο κατά την διάρκεια του Πρώτου, Δεύτερου και Τρίτου Γύρου, όταν ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ήταν αντίστοιχα "μια πέτρα, ένα φυτό, ένα ζώο", μέχρις ότου έγινε αυτό που ήταν στην Πρώτη Ριζική Φυλή της τωρινής ανθρωπότητας. Η αληθινή γραμμή της εξέλιξης διαφέρει από την δαρβινική και τα δυο συστήματα είναι ασυμβίβαστα, εκτός και αν το δεύτερο εγκαταλείψει το δόγμα της "Φυσικής Επιλογής" και τα παρόμοια. Πράγματι, ανάμεσα στο *Μονήρες* του Χαίκελ και στο Σαρισριπά του Μάνου υπάρχει ένα αξεπέραστο χάσμα με την μορφή του Τζίβα. Γιατί η "ανθρώπινη" Μονάδα, είτε *εμμεταλλωμένη* στο άτομο της πέτρας, είτε *εμφυτευμένη* στο φυτό, ή *ενζωοποιημένη* στο ζώο, ήταν και εξακολουθεί να είναι μια θεία και επομένως μια ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ Μονάδα. Παύει να είναι ανθρώπινη, μόνο όταν γίνεται *απόλυτα θεία*. Οι όροι "ορυκτή", "φυτική" και "ζωική" *Μονάδα* έχουν σκοπό να δημιουργήσουν μια επιφανειακή διάκριση: δεν υπάρχει Μονάδα (*Τζιβά*) άλλη εκτός από θεία και, επομένως, που να μην υπήρξε ή να μην πρόκειται να γίνει ανθρώπινη. Και αυτός ο όρος θα μείνει χωρίς νόημα, αν δεν κατανοηθεί η διαφορά. Η Μονάδα είναι μια σταγόνα του άπειρου Ωκεανού πέρα, ή πιο σωστά, *μέσα* στο πεδίο της πρωταρχικής διαφοροποίησης. Είναι θεία στην ανώτερη και *ανθρώπινη* στην κατώτερη κατάστασή της – τα επίθετα "ανώτερη" και "κατώτερη" χρησιμοποιούνται από έλλειψη καλύτερων λέξεων – και παραμένει συνεχώς μια Μονάδα – εκτός από την νιρβανική κατάσταση – κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες ή οποιαδήποτε εξωτερική μορφή. Όπως ο Λόγος αντανακλά το Σύμπαν στον θείο Νου και το εκδηλωμένο Σύμπαν αντανακλάται σε καθεμιά από τις Μονάδες του – όπως το εξέφρασε ο Λάιμπνιτς, επαναλαμβάνοντας μια Ανατολική διδασκαλία – έτσι και η ΜΟΝΑΔΑ, κατά την διάρκεια των ενσαρκώσεών της, πρέπει να αντανακλάσει μέσα της την κάθε ριζική μορφή κάθε βασιλείου. Γι' αυτό οι Καμπαλιστές σωστά λένε ότι ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ" γίνεται μια πέτρα, ένα φυτό, ένα ζώο, ένας άνθρωπος, ένα Πνεύμα και τελικά θεός, ολοκληρώνοντας έτσι τον κύκλο ή την διαδρομή και επιστρέφοντας στο σημείο απ' όπου είχε ξεκινήσει σαν *ουράνιος* ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Με τον όρο "Άνθρωπος", όμως, εννοείται η θεία Μονάδα και όχι η σκεπτόμενη Οντότητα και πολύ λιγότερο το φυσικό του σώμα. Ενώ απορρίπτουν την αθάνατη Ψυχή, οι άνθρωποι της Επιστήμης προσπαθούν τώρα να την ανιχνεύσουν μέσα από μια σειρά ζωικών μορφών, από την κατώτερη μέχρι την ανώτερη – ενώ στην πραγματικότητα όλη η σημερινή πανίδα είναι απόγονος εκείνων των πρωταρχικών τεράτων για τα οποία μιλούν οι Στάντζα. Τα ζώα – τα έρποντα τέρατα και εκείνα των νερών που προηγήθηκαν του ανθρώπου σ' αυτόν τον Τέταρτο Γύρο, καθώς επίσης και εκείνα που ήταν σύγχρονα της Τρίτης Φυλής και τα θηλαστικά που είναι μεταγενέστερα της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής – όλα αυτά είναι, άμεσα ή έμμεσα, το κοινό και συσχετιζόμενο (φυσικό) προϊόν του ανθρώπου. Είναι σωστό να πούμε ότι ο άνθρωπος αυτού του Μανβαντάρα, δηλ. κατά την διάρκεια των τριών προηγούμενων Γύρων, πέρασε μέσα απ' όλα τα βασίλεια της φύσης. Ότι αυτός ήταν "μια πέτρα, ένα φυτό, ένα ζώο". Αλλά (α) αυτές οι πέτρες, τα φυτά και τα ζώα ήταν τα πρωτότυπα, οι λεπτές απεικονίσεις εκείνων του Τέταρτου Γύρου και (β) ακόμα και αυτά στην αρχή του Τέταρτου Γύρου ήταν οι αστρικές σκιές των τωρινών, όπως το εκφράζουν οι Αποκρυφιστές. Τέλος, ούτε οι μορφές ούτε τα γένη του ανθρώπου, του ζώου και του φυτού ήταν αυτά που έγιναν αργότερα. Έτσι, τα αστρικά πρότυπα των κατώτερων όντων του ζωικού βασιλείου του Τέταρτου Γύρου – που *προηγήθηκαν* (των *τσαγιά*) των *Ανθρώπων* – ήταν τα στερεοποιημένα, αν και ακόμα πολύ αιθερικά, *καλύμματα* των ακόμα πιο αιθερικών μορφών η μοντέλων που

παράχθηκαν στο τέλος του Τρίτου Γύρου στην Σφαίρα D. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, κεφ. III.) "Παράχθηκαν από το ίζημα της ουσίας, από ύλη νεκρών σωμάτων ανθρώπων και (άλλων *εκλιπόντων*) ζώων του προηγούμενου τροχού", ή του προηγούμενου Τρίτου Γύρου, όπως μας λέει η Στάντζα VIII, σλόκα 28. Έτσι, ενώ τα απροσδιόριστα "ζώα" τα οποία προηγήθηκαν του αστρικού ανθρώπου στην αρχή αυτού του ζωικού κύκλου πάνω στην Γη μας ήταν, κατά κάποιον τρόπο, οι απόγονοι του ανθρώπου του Τρίτου Γύρου, ωστόσο τα θηλαστικά αυτού του Γύρου οφείλουν την ύπαρξή τους σε μεγάλο βαθμό και πάλι στον άνθρωπο. Ακόμα, ο "πρόγονος" του τωρινού ανθρωποειδούς ζώου, του πιθήκου, είναι άμεσο δημιούργημα του χωρίς νου *Ανθρώπου*, ο οποίος βεβήλωσε το ανθρώπινο μεγαλείο του τοποθετώντας τον εαυτό του φυσικά στο επίπεδο του ζώου.

πράξη του αυτή ευθύνεται για μερικές από τις υποτιθέμενες φυσιολογικές αποδείξεις που παρουσίασαν οι ανθρωπολόγοι σαν μια επίδειξη της καταγωγής του ανθρώπου από τα ζώα. Το σημείο στο οποίο επιμένουν περισσότερο οι Εξελικτιστές είναι ότι "η ιστορία του εμβρύου είναι μια επιτομή της ιστορίας της φυλής". Ότι "κάθε οργανισμός, στην ανάπτυξή του από το ωάριο, περνάει μέσα από μια σειρά μορφές απ' τις οποίες είχαν περάσει – με παρόμοια διαδοχή –οι προγονοί του στην μακριά πορεία της ιστορία της Γης.[149] Η ιστορία του εμβρύου... είναι μια μικρογραφία και ένα περίγραμμα της ιστορίας της φυλής *Αυτή η αντίληψη αποτελεί την ουσία του θεμελιώδους βιογενετικού νόμου τον οποίο είμαστε αναγκασμένοι να τοποθετήσουμε στην κορυφή της μελέτης του θεμελιώδους νόμου της οργανικής ανάπτυξης*". ("Οι αποδείξεις της Εξέλιξης", μια διάλεξη του Χαίκελ.)

Αυτή η σύγχρονη θεωρία ήταν γνωστή σαν γεγονός και είχε εκφραστεί πολύ πιο φιλοσοφικά από τους Σοφούς και τους Αποκρυφιστές της πιο απόμακρης αρχαιότητας. Ένα απόσπασμα από την *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. I, σελ. 388-390) μπορεί να αναφερθεί εδώ για να μας δώσει μερικά σημεία σύγκρισης. Ερωτάται, γιατί – παρ' όλη την μεγάλη τους γνώση – οι φυσιολόγοι είναι ανίκανοι να εξηγήσουν τα τερατολογικά φαινόμενα;

Κάθε ανατομιστής που έκανε "αντικείμενο ειδικής μελέτης" την ανάπτυξη και αύξηση του εμβρύου, μπορεί να αναφέρει χωρίς κόπο αυτό που του έχει δείξει η καθημερινή εμπειρία και η μαρτυρία των ματιών του, δηλαδή ότι μέχρι μια ορισμένη περίοδο το ανθρώπινο έμβρυο είναι αντίγραφο ενός νεαρού βατραχοειδούς που έχει μόλις βγει από το αυγό, ενός γυρίνου. Αλλά κανένας φυσιολόγος ή ανατομιστής δεν φαίνεται να είχε ποτέ την ιδέα να εφαρμόσει στην ανάπτυξη του ανθρώπινου όντος – από την πρώτη στιγμή της φυσικής του εμφάνισης σαν σπερματοζωαρίου μέχρι τον έσχατο σχηματισμό και την γέννησή του – την πυθαγόρεια εσωτερική δοξασία της μετεμψύχωσης, που τόσο λαθεμένα ερμηνεύτηκε από τους κριτικούς. Το νόημα του καμπαλιστικού αξιώματος: "Μια πέτρα γίνεται φυτό, το φυτό γίνεται ζώο, το ζώο άνθρωπος κ.τ.λ.", αναφέρθηκε σε άλλο σημείο σε σχέση με την πνευματική και φυσική εξέλιξη των ανθρώπων πάνω στην Γη. Θα προσθέσουμε τώρα λίγα λόγια για να κάνουμε πιο σαφή την ιδέα.

Ποιο είναι το πρωταρχικό όχημα του μελλοντικού ανθρώπου; Ένας κόκκος, ένα σφαιρίδιο, λένε μερικοί φυσιολόγοι˙ ένα μόριο, ένα ωάριο του ωαρίου, λένε άλλοι. Αν μπορούσε να αναλυθεί – με το μικροσκόπιο ή με άλλον τρόπο – από τι θα έπρεπε να βρούμε ότι αποτελείται; Αναλογικά, θα λέγαμε από έναν πυρήνα ανόργανης ύλης, που έχει εναποτεθεί από την κυκλοφορία στο γονιμοποιούμενο σημείο και έχει ενωθεί με ένα απόθεμα οργανικής ύλης. Με άλλα λόγια, ο απειροελάχιστος πυρήνας του μελλοντικού ανθρώπου αποτελείται από τα ίδια στοιχεία με μια πέτρα, από τα ίδια στοιχεία με την Γη, την οποία ο άνθρωπος είναι προορισμένος να κατοικήσει. Οι Καμπαλιστές αναφέρουν ότι ο Μωυσής έκανε την

"Ένα πολύ ισχυρό επιχείρημα υπέρ της μεταβλητότητας, παρέχεται από την επιστήμη της Εμβρυολογίας. Δεν υπάρχει στην μήτρα ένας άνθρωπος... ένα απλό κύτταρο, ένα φυτό με τρία ή τέσσερα φυλλάρια, ένα γυρίνος με βράγχια, ένα θηλαστικό με ουρά, τέλος ένα πρωτεύον (;) και ένα δίποδο; Είναι σχεδόν αδύνατον να μην αναγνωρισθεί στην εμβρυϊκή εξέλιξη ένα γρήγορο σκιτσάρισμα, μια πιστή περίληψη ολόκληρη της οργανικής σειράς" (Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία*, σελ. 474).

Όμως, η περίληψη που υπονοείται είναι μόνο εκείνη του αποθέματος των τύπων που συσσωρεύτηκαν στον άνθρωπο, τον μικρόκοσμο. Αυτή η απλή εξήγηση απαντά σε όλες τις παρόμοιες αντιρρήσεις, όπως είναι η παρουσία της στοιχειώδους ουράς στο έμβρυο, ένα γεγονός που παρουσιάστηκε θριαμβευτικά από τον Χαίκελ και τον Δαρβίνο σαν αναμβισβήτητο υπέρ της θεωρίας του Πιθηκοειδούς Προγόνου. Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι η παρουσία ενός φυτού με φυλλάρια στα εμβρυϊκά στάδια δεν εξηγείται βάσει των απλών εξελικτικών αρχών. Οι Δαρβινιστές δεν έχουν εντοπίσει τον άνθρωπο δια μέσου του φυτού, αλλά οι Αποκρυφιστές τον έχουν. Γιατί, λοιπόν, υπάρχει αυτό το χαρακτηριστικό στο έμβρυο και πώς το εξηγούν οι Δαρβινιστές;

παρατήρηση ότι χρειάζεται γη και νερό, για να δημιουργηθεί ένα ζωντανό ον, και έτσι μπορεί να ειπωθεί ότι ο άνθρωπος αρχικά εμφανίζεται σαν μια πέτρα.

Στο τέλος των τριών ή τεσσάρων εβδομάδων, το ωάριο έχει αποκτήσει μια εμφάνιση φυτού, το ένα άκρο έχοντας γίνει σφαιροειδές και το άλλο αιχμηρό, σαν καρότο. Μετά από ανατομή φαίνεται ότι αποτελείται – όπως ένα κρεμμύδι – από πολύ λεπτές στοιβάδες ή στρώματα που περιέχουν ένα υγρό. Οι στοιβάδες προσεγγίζουν μεταξύ τους στο κατώτερο άκρο και το έμβριο κρέμεται από την ρίζα του ομφάλιου λώρου σχεδόν όπως το φρούτο από το κλωνί. Τώρα η πέτρα μετατράπηκε, μέσω μετεμφύχωσης, σε φυτό, Ύστερα, το εμβρυϊκό πλάσμα αρχίζει να ξεπετάει, από τα μέσα προς τα έξω, τα άκρα του και να αναπτύσσει τα χαρακτηριστικά του. Τα μάτια γίνονται ορατά σαν δυο μαύρες κηλίδες˙ τα αυτιά, η μύτη και το στόμα σχηματίζουν βαθουλώματα, όπως τα σημεία ενός ανανά πριν αρχίσουν να προεξέχουν. Το έμβρυο παίρνει ένα ζωόμορφο σχήμα – το σχήμα ενός γυρίνου – και, όπως ένα αμφίβιο ερπετό, ζει στο νερό και αναπτύσσεται απ' αυτό. Η μονάδα του δεν έχει γίνει ακόμα ανθρώπινη ή αθάνατη, γιατί, όπως μας λένε οι Καμπαλιστές, αυτό συμβαίνει μόνο την "τέταρτη ώρα". Το έμβρυο αποκτάει ένα-ένα τα χαρακτηριστικά του ανθρώπινου όντος, το πρώτο φτερούγισμα της αθάνατης πνοής περνάει μέσα από την ύπαρξή του˙ κινείται˙ φύση του ανοίγει τον δρόμο˙ το σπρώχνει στον κόσμο και η θεία ουσία εγκαθίσταται στον βρεφικό σκελετό, στον οποίο θα διαμείνει μέχρι την στιγμή του φυσικού θανάτου, όταν ο άνθρωπος γίνεται πνεύμα.

Οι Καμπαλιστές ονομάζουν την μυστηριώδη διαδικασία του εννεάμηνου σχηματισμού, ολοκλήρωση του "ατομικού κύκλου εξέλιξης". Όπως το έμβρυο αναπτύσσεται από το αμνιακό υγρό στην μήτρα, έτσι και οι γαίες γεννιούνται από τον παγκόσμιο αιθέρα, ή αστρικό ρευστό, στην μήτρα του σύμπαντος. Αυτά τα κοσμικά βρέφη, όπως και οι πυγμαίοι κάτοικοί τους, είναι πρώτα πυρήνες, έπειτα ωάρια˙ ύστερα βαθμιαία ωριμάζουν και αφού γίνονται με την σειρά τους μητέρες, αναπτύσσουν ορυκτές, φυτικές, ζωικές και ανθρώπινες μορφές. Από το κέντρο στην περιφέρεια, από τις ασύλληπτες φυσαλίδες μέχρι τα έσχατα αντιληπτά όρια του κόσμου, αυτοί οι έξοχοι στοχαστές, οι Καμπαλιστές, ανιχνεύουν τον κύκλο που συγχωνεύεται μέσα σε κύκλο, περιέχοντας και περιεχόμενος σε μια ατέλειωτη σειρά. Το έμβρυο αναπτύσσεται στην προγενέθλια σφαίρα του˙ το άτομο στην οικογένεια του˙ η οικογένεια στην κοινωνία˙ η κοινωνία στην ανθρωπότητα˙ η Γη στο σύστημά μας˙ το σύστημα στο κεντρικό του σύμπαν˙ το σύμπαν μέσα στον κόσμο και ο κόσμος στην Πρώτη Αιτία, την Απεριόριστη και Άπειρη. Έτσι εκφράζεται η δική τους φιλοσοφία της εξέλιξης:

"Τα πάντα δεν είναι παρά μέρη ενός θαυμαστού όλου, του οποίου το σώμα είναι η Φύση και [το *Παραμπράχμαν*] η φυχή..."

Αυτές είναι οι αποδείξεις του Αποκρυφισμού και απορρίπτονται από την Επιστήμη. Αλλά στην περίπτωση αυτή πώς μπορεί να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στον νου του ανθρώπου και του ζώου; Αν δεχτούμε *argumenti gratia* [*χάριν υποθέσεως*] ότι τα ανθρωποειδή και ο *Homo primigenius* [*Αρχέγονος Άνθρωπος*] είχαν έναν κοινό πρόγονο (με τον τρόπο που το τοποθετεί η σύγχρονη θεώρηση), πώς έγινε και οι δυο ομάδες διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους όσον αφορά την νοητική ικανότητα; Είναι αλήθεια πως στον Αποκρυφιστή μπορούν να πουν ότι, εν πάση περιπτώσει και ο Αποκρυφισμός κάνει αυτό που επαναλαμβάνει η Επιστήμη: δηλαδή δίνει έναν κοινό πρόγονο στον πίθηκο και στον άνθρωπο, αφού θεωρεί ότι ο πρώτος προέρχεται από τον αρχέγονο άνθρωπο. Ναι, αλλά εκείνος ο "αρχέγονος άνθρωπος" ήταν άνθρωπος μόνο στην εξωτερική μορφή. Την στιγμή που γέννησε από ένα τερατόμορφο θηλυκό ζώο τον πρόγονο μιας σειράς πιθήκων, ήταν *χωρίς νου* και *χωρίς ψυχή*. Αυτή η υπόθεση – αν είναι υπόθεση – είναι τουλάχιστον λογική και καλύπτει το χάσμα ανάμεσα στον νου του ανθρώπου και του ζώου. Έτσι δικαιολογεί και εξηγεί το μέχρι τώρα αδικαιολόγητο και ανεξήγητο. Το γεγονός ότι στο παρόν στάδιο της εξέλιξης η Επιστήμη είναι σχεδόν σίγουρη πως δεν μπορεί να υπάρξει αποτέλεσμα από την ένωση ανθρώπου και ζώου, εξετάζεται και εξηγείται σε άλλο σημείο.

Ποια είναι, λοιπόν, η θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στα αποδεκτά (ή σχεδόν αποδεκτά) συμπεράσματα, όπως διατυπώθηκαν στην *Καταγωγή του Ανθρώπου*, δηλ. ότι ο άνθρωπος και ο πίθηκος έχουν έναν κοινό πρόγονο, και στις διδασκαλίες του Αποκρυφισμού, ο οποίος αρνείται αυτό το συμπέρασμα και δέχεται το γεγονός ότι όλα τα πράγματα και όλα τα έμβια όντα προήλθαν από μια κοινή πηγή; Η υλιστική επιστήμη θεωρεί ότι ο άνθρωπος αναπτύχθηκε βαθμιαία σ' αυτό *που είναι τώρα* και – αρχίζοντας από το πρώτο πρωτοπλασματικό μόριο που ονομάζεται *μονήρες* (το οποίο, μας λένε, όπως και τα υπόλοιπα "δημιουργήθηκε στην διάρκεια των αμέτρητων αιώνων από λίγες, ή από μια μοναδική αρχική μορφή, που *πρόβαλε αυτόματα* και η οποία υπάκουε σε έναν νόμο εξέλιξης") – πέρασε μέσα από "άγνωστους και αδιάγνωστους" τύπους μέχρι τον πίθηκο και

από εκεί στην ανθρώπινη ύπαρξη. Πού γίνονται αναγνωρίσιμα αυτά τα μεταβατικά σχήματα δεν μας το λένε, για τον απλό λόγο ότι μέχρι τώρα δεν έχουν βρεθεί "οι ελλείποντες κρίκοι" ανάμεσα στον άνθρωπο και στους πιθήκους˙ αν και αυτό το γεγονός δεν εμποδίζει ανθρώπους σαν τον Χαίκελ να τους εφευρίσκουν *ad libitum* [*κατ' αρέσκεια*].

Ούτε και πρόκειται να βρεθούν, απλώς γιατί αυτός ο κρίκος που συνδέει τον άνθρωπο με τον αληθινό του πρόγονο, αναζητείται στο αντικειμενικό πεδίο και στον υλικό κόσμο των μορφών, ενώ βρίσκεται με ασφάλεια κρυμμένος από το μικροσκόπιο και το ανατομικό νυστέρι, μέσα στον ζωικό ναό του ίδιου του ανθρώπου. Επαναλαμβάνουμε τα όσα είπαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*:

> ...Όλα τα πράγματα έχουν την πηγή τους στο πνεύμα˙ η εξέλιξη ξεκίνησε από τα πάνω και προχώρησε προς τα κάτω και όχι το αντίθετο, όπως διδάσκει η θεωρία του Δαρβίνου. Με άλλα λόγια, υπήρξε μια βαθμιαία υλοποίηση των μορφών, μέχρις ότου προσέγγισαν ένα ορισμένο όριο υποβιβασμού. Το σημείο αυτό είναι εκείνο κατά το οποίο μπαίνει στην αρένα των θεωρητικών υποθέσεων το σύγχρονο δόγμα της εξέλιξης. Φτάνοντας σ' αυτό το σημείο είναι ευκολότερο να κατανοήσουμε την *Ανθρωπογένεση* του Χαίκελ, η οποία αποδίδει την προέλευση του ανθρώπου, "από την πρωτοπλασματκή του ρίζα, μουλιασμένη στην λάσπη των θαλασσών που υπήρχαν πριν δημιουργηθούν οι αρχαιότεροι απολιθωματοφόροι βράχοι", σύμφωνα με την παρουσίαση του καθηγητή Χάξλεϋ. Μπορούμε να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος [του Τρίτου Γύρου] αναπτύχθηκε "μέσω βαθμιαίας τροποποίησης ενός [αστρικού] θηλαστικού πιθηκοειδούς σχηματισμού" πολύ ευκολότερα, όταν θυμόμαστε ότι [αν και με πιο συμπυκνωμένη και λιγότερη κομψή, αλλά ωστόσο κατανοητή, φρασεολογία] η ιδία θεωρία αναφέρεται από τον Βηρωσσό, ότι διδασκόταν πολλές χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή του, από έναν άνθρωπο-ψάρι, τον Οάνες ή Νταγκόν, τον ημιδαίμονα της Βαβυλώνας (Κόρυ, *Αρχαία αποσπάσματα*, σελ. 22 και επόμενες) [αν και με κάποιες τροποποιημένες γραμμές]...
>
> Αλλά τι βρίσκεται πίσω από την δαρβινική γραμμή καταγωγής; Όσον αφορά τον ίδιον, τίποτε εκτός από "αναπόδεικτες υποθέσεις". Γιατί, όπως το εκφράζει ο ίδιος, βλέπει όλα τα όντα "σαν τους άμεσους απογόνους λίγων όντων τα οποία έζησαν πολύ πριν εναποτεθεί το πρώτο στρώμα του Σιλούριου συστήματος" (*Η Καταγωγή των Ειδών*, 1η εκδ., σελ. 488-489). Δεν επιχειρεί να μας δείξει ποια ήταν αυτά τα "λίγα όντα". Αλλά εξυπηρετεί αρκετά καλά τον σκοπό μας γιατί, με την αποδοχή της ύπαρξής τους και μόνο, η προσφυγή στους αρχαίους για επιβεβαίωση και συμπλήρωση της ιδέας δέχεται την σφραγίδα της επιστημονικής έγκρισης... (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 154.)

Πράγματι, όπως είπαμε στο πρώτο μας έργο, *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. I, σελ. 14-15):

> Αν δεχτούμε την θεωρία του Δαρβίνου για την ανάπτυξη των ειδών, βλέπουμε ότι το σημείο εκκίνησής του είναι τοποθετημένο μπροστά σε μια ανοιχτή πόρτα. Έχουμε, όπως κι αυτός, την ελευθερία είτε να παραμείνουμε μέσα, είτε να περάσουμε το κατώφλι, πέρα από το οποίο βρίσκεται το απεριόριστο και ακατανόητο, ή μάλλον το *Ανέκφραστο*. Αν η θνητή μας γλώσσα είναι ανίκανη να εκφράσει αυτό που προβλέπει αμυδρά το πνεύμα μας στο μεγάλο "Πέραν" –ενώ είμαστε σ' αυτήν την Γη – ωστόσο πρέπει να το αντιλαμβάνεται ως έναν βαθμό στην άχρονη Αιωνιότητα.

Αλλά τι βρίσκεται "πέρα" από την θεωρία του Χαίκελ; Γιατί μόνο ο *Βαθύβιους Χέκελι* και τίποτε περισσότερο;

Μια ακόμα απάντηση δίνεται στην συνέχεια, στο Μέρος ΙΙΙ, την Προσθήκη.

ΣΤΑΝΤΖΑ IX

ΤΕΛΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Οι δημιουργοί μετανοούν. (34) Εξιλεώνονται για την αμέλειά τους. (35) Οι άνθρωποι προικίζονται με νου. (36) Η τέταρτη φυλή αναπτύσσει τέλεια ομιλία. (37) Κάθε ανδρόγυνη μονάδα χωρίζεται και γίνεται δισεξουαλική.

***

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΙΔΑΝ (*το αμάρτημα που διαπράχθηκε με τα ζώα*), ΟΙ ΛΧΑ (*τα πνεύματα, οι "Γιοι της Σοφίας"*) ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΦΤΙΑΞΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ (*που είχαν αρνηθεί να δημιουργήσουν*), ΕΚΛΑΨΑΝ ΛΕΓΟΝΤΑΣ:

***

"ΟΙ ΑΜΑΝΑΣΑ (*οι "χωρίς νου"*) ΜΟΛΥΝΑΝ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΜΑΣ (α). ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΜΑ. ΑΣ ΚΑΤΟΙΚΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. ΑΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΞΟΥΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΒΟΥΝ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ". ΤΟ ΈΚΑΝΑΝ...

* * *

ΤΟΤΕ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΡΟΙΚΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕ ΜΑΝΑΣ (*νου*). ΕΙΔΑΝ ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ.

Αλλά είχαν ήδη διαχωριστεί και είχαν αμαρτήσει, πριν η ακτίνα της θείας σκέψης φωτίσει την σκοτεινή περιοχή των μέχρι τότε κοιμισμένων διανοιών τους. Δηλαδή είχαν κάνει κακό ασυνείδητα, παράγοντας ένα αποτέλεσμα που ήταν αφύσικο. Όμως, όπως και οι άλλες έξι πρωταρχικές αδελφικές ή συντροφικές φυλές, έτσι κι αυτή η έβδομη – η υποβαθμισμένη στο εξής φυλή, η οποία θα πρέπει να περιμένει τον δικό της χρόνο για την τελική της ανάπτυξη εξαιτίας του αμαρτήματος που εκτελέστηκε – κι αυτή, λοιπόν, η φυλή θα βρεθεί την τελευταία ημέρα σε μια από τις επτά ατραπούς. Γιατί "οι σοφοί[150] φρουρούν τον οίκο της φυσικής τάξης, παίρνουν μυστικά θαυμαστές μορφές" (*Ριγκ-Βέντα*, X, 10, 5, 2). Αλλά πρέπει να εξετάσουμε αν τα "ζώα" που παρεμβλήθηκαν ήταν του ίδιου είδους με αυτά που είναι γνωστά στην ζωολογία.

Σύμφωνα με την μαρτυρία της αρχαίας Σοφίας και τα αρχαία αρχεία, η "Πτώση" συνέβη μόλις ο Ντάκσα (ο επανενσαρκωμένος Δημιουργός ανθρώπων και πραγμάτων στην αρχική Τρίτη Φυλή) εξαφανίστηκε για να παραχωρήσει την θέση του σε κείνο το τμήμα της ανθρωπότητας που είχε "χωριστεί". Να πώς εξηγεί το Σχόλιο τις λεπτομέρειες που προηγήθηκαν της "Πτώσης":

***

Πρόκειται για το στίχο του *Ριγκ-Βέντα* (X, 5, 6): "Οι επτά σοφοί (ακτίνες της σοφίας, Ντιάνι) φτιάχουν επτά ατραπούς (ή γραμμές, καθώς επίσης, κατά μια άλλη έννοια. Φυλές). Σε μια απ' αυτές μπορούν να επιστρέψουν οι κουρασμένοι θνητοί". Οι στίχος αυτός – που ερμηνεύεται μόνο από την αστρονομική και κοσμική όψη – είναι ένας από τους πιο πλούσιους σε απόκρυφο νόημα. Οι "ατραποί" μπορεί να σημαίνουν γραμμές (*μαργιάντα*), αλλά πρωταρχικά είναι ακτίνες φωτός που πέφτουν πάνω στις ατραπούς που οδηγούν στην σοφία (βλέπε *Ριγκ-Βέντα,* IV, 5-13). Σημαίνει "τρόποι" ή ατραποί. Είναι, με λίγα λόγια, οι Επτά Ακτίνες οι οποίες ελευθερώνονται από το μακροκοσμικό κέντρο, οι επτά αρχές, από μεταφυσική σκοπιά και οι επτά Φυλές, από φυσική. Όλα εξαρτώνται από το κλειδί που χρησιμοποιείται.

"Στην αρχική περίοδο της Τέταρτης εξέλιξης του ανθρώπου, το ανθρώπινο βασίλειο διακλαδώθηκε προς αρκετές και διάφορες κατευθύνσεις. Το εξωτερικό σχήμα των πρώτων ειδών του δεν ήταν ομοιόμορφο, γιατί οι φορείς [τα αυγόμορφα, εξωτερικά κελύφη στα οποία επωάστηκε ο μελλοντικός ολότελα φυσικός άνθρωπος] πριν σκληρυνθούν, συχνά παραμορφώνονται από τεράστια ζώα, από είδη τώρα άγνωστα και τα οποία ανήκαν στις πειραματικές προσπάθειες της Φύσης. Αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθούν οι ενδιάμεσες φυλές τεράτων, κατά το ήμισυ ζώα και κατά το ήμισυ άνθρωποι. Αλλά επειδή αυτές ήταν αποτυχίες, δεν τους επετράπη να ζήσουν για πολύ. Αν και η έμφυτα υπερβολική δύναμη της ψυχικής φύσης έναντι της υλικής ήταν ακόμη πολύ αδύναμη και ελάχιστα εγκαθιδρυμένη, οι 'Αυγογεννημένοι' Γιοι είχαν πάρει αρκετά από τα θηλυκά σαν συντρόφους τους και είχαν γεννήσει άλλα ανθρώπινα τέρατα. Αργότερα, καθώς τα ζωικά είδη και οι ανθρώπινες φυλές έφταναν βαθμιαία σε μια ισορροπία, χωρίστηκαν και δεν ζευγάρωναν πια. Ο άνθρωπος δεν δημιουργούσε πια, γεννούσε. Αλλά την παλιά εποχή γεννούσε και ζώα όπως και ανθρώπους. Γι' αυτό οι Γνώστες [ή σοφοί] που μιλούν για αρσενικά τα οποία δεν είχαν πια απογόνους γεννημένους από την θέληση, αλλά γεννούσαν διάφορα ζώα μαζί με τους Νταναβά [γίγαντες] με θηλυκά από άλλα είδη – τα ζώα όντας σαν υποτιθέμενοι [ή ένα είδος] Γιοι γι' αυτούς και αυτοί [τα ανθώπινα αρσενικά] αρνούμενοι με τον καιρό να θεωρούνται σαν [υποτιθέμενοι] πατέρες βουβών πλασμάτων – μιλούν αληθινά και σοφά. Όταν είδαν αυτήν [την κατάσταση πραγμάτων] οι βασιλείς και Κύριοι των Τελευταίων Φυλών [της Τρίτης και της Τέταρτης], τοποθέτησαν το σημάδι της απαγόρευσης πάνω στην αμαρτωλή επαφή. Παρενέβαινε στο Κάρμα, ανέπτυσσε νέο [Κάρμα].[151] Αυτοί [οι θείοι βασιλείς] τιμώρησαν τους ενόχους με στειρότητα. Κατέστρεψαν την Κόκκινη και την Γαλάζια Φυλή".[152]

Σε άλλο σημείο βλέπουμε:

"Υπήρχαν γαλαζοπρόσωποι και κοκκινοπρόσωποι ζωάνθρωποι ακόμα και στους τελευταίους χρόνους, όχι από πραγματική επαφή [μεταξύ ανθρώπινων και ζωικών ειδών], αλλά από κληρονομικότητα".

Και ένα άλλο απόσπασμα αναφέρει:

"Κοκκινότριχοι, μελαμψοί άνθρωποι που προχωρούν με τα τέσσερα, που σκύβουν και σηκώνονται [στέκονταν όρθιοι και ξανάπεφταν στα τέσσερα] που μιλούν όπως οι πρόγονοι τους και τρέχουν με τα χέρια όπως οι γιγαντιαίες προγιαγιές τους".

Οι Χαικελιανοί ίσως αναγνωρίσουν σ' αυτά τα είδη όχι τον *Χόμο πριμιτζένιους*, αλλά μερικές από τις κατώτερες φυλές, όπως μερικές φυλές των Αυστραλών ιθαγενών. Ωστόσο ακόμα κι αυτές δεν προέρχονται από ανθρωποειδείς πιθήκους, αλλά από ανθρώπινους πατέρες και ημιανθρώπινες μητέρες, ή για να μιλήσουμε πιο σωστά, από ανθρώπινα τέρατα, από εκείνες τις "αποτυχίες" που αναφέρονται στο πρώτο Σχόλιο. Οι πραγματικά ανθρωποειδείς πίθηκοι, οι Κατάρρινοι και Πλατύρρινοι του Χαίκελ, εμφανίστηκαν πολύ αργότερα, τις τελευταίες εποχές της Ατλαντίδας. Ο ουραγκοτάγκος, ο γορίλας, ο χιμπατζής και ο κυνοκέφαλος είναι η τελευταία και καθαρά φυσική εξέλιξη από τα κατώτερα ανθρωποειδή θηλαστικά. Έχουν μέσα τους μια καθαρά ανθρώπινη ουσία. Από την άλλη μεριά, ο άνθρωπος δεν έχει ούτε μια σταγόνα πιθηκοειδούς αίματος στις φλέβες του.[153] Έτσι λέει η αρχαία Σοφία και η παγκόσμια παράδοση.

Είναι σχεδόν αδύνατο να μεταφραστούν επακριβώς μερικά απ' αυτά τα αρχαία Σχόλια. Συχνά αναγκαζόμαστε να δίνουμε μόνο το νόημα ξαναμεταφράζοντας έτσι την κατά λέξη μετάφραση.

Ο Ρουντρά, σαν ένας Κουμαρά, είναι Νιλαλοχίτα, κόκκινος και γαλάζιος.

Και αυτό παρά την σύγχρονη υλιστική εξέλιξη η οποία κάνει τις ακόλουθες υποθέσεις: "Η πρωταρχική ανθρώπινη μορφή, από την οποία, όπως πιστεύουμε, ξεπήδησαν όλα τα ανθρώπινα είδη, έχει χαθεί από πολύ καιρό". (Αυτό το αρνούμαστε. Απλώς μειώθηκε σε μέγεθος και άλλαξε όψη.) "Αλλά πολλά γεγονότα μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ήταν τριχωτή [και] δολιχοκέφαλη". (Οι Αφρικάνικες φυλές είναι ακόμα και τώρα σε μεγάλο βαθμό δολιχοκέφαλες, αλλά το παλαιολιθικό νεατερντάλιο κρανίο, το αρχαιότερο που γνωρίζουμε, είναι μεγάλου μεγέθους τόσο κοντά στην χωρητικότητα του κρανίου του γορίλα οι όσο και οποιουδήποτε σύγχρονου ανθρώπου.) "Ας ονομάσουμε, προς το παρόν, αυτά τα υποθετικά είδη *Χόμο πριμιτζένιους*... (Αυτά τα πρώτα είδη), ή ο πιθηκάνθρωπος, ο πρόγονος όλων των άλλων, ΠΙΘΑΝΟΝ να εμφανίστηκε στις τροπικές περιοχές του παλιού κόσμου από ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΕΙΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ". Αν ρωτηθεί για αποδείξεις ο εξελικτιστής, χωρίς να τρομάξει καθόλου, απαντάει: "Από αυτούς ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ

Τίθεται το ερώτημα: Πώς επήλθε ο χωρισμός των φύλων; Πρέπει να πιστέψουμε στον παλιό ιουδαϊκό μύθο για το πλευρό του Αδάμ απ' όπου δημιουργήθηκε η Εύα; Ακόμα και μια τέτοια πίστη είναι πιο λογική από την χωρίς επιφυλάξεις αποδοχή της προέλευσης του ανθρώπου απ' τον Τετράχειρο [πίθηκο], γιατί εκείνη η πίστη κρύβει μια εσωτερική αλήθεια κάτω από μια μυθική απόδοση, ενώ η αποδοχή αυτή δεν κρύβει κανένα βαθύτερο γεγονός, εκτός από την επιθυμία να επιβάλει στην ανθρωπότητα μια υλιστική φαντασίωση. Το πλευρό είναι οστό και όταν διαβάζουμε στην Γένεση ότι η Εύα φτιάχτηκε από το πλευρό, σημαίνει απλώς ότι η Φυλή με οστά παράχθηκε από μια προηγούμενη Φυλή και Φυλές οι οποίες ήταν "χωρίς οστά". Αυτή είναι μια εσωτερική δοξασία πλατιά διαδεδομένη, αφού είναι σχεδόν παγκόσμια κάτω από τις διάφορες μορφές της. Μια παράδοση της Ταϊτής αναφέρει ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από *αράεα*, "κόκκινη γη". Ο Ταάροα, η δημιουργική δύναμη, ο αρχηγός θεός, "έκανε τον άνθρωπο να κοιμηθεί για πολλά χρόνια, για αρκετές ζωές", που σημαίνει φυλετικές περιόδους και, όπως δηλώθηκε σε άλλο σημείο, αποτελεί μια αναφορά στον νοητικό ύπνο του. Κατά την διάρκεια αυτού του χρόνου, η θεότητα τράβηξε ένα *ίβι* (οστό) από τον άνθρωπο και αυτό έγινε μια γυναίκα.[154]

Οτιδήποτε και αν σημαίνει η αλληγορία, ακόμα και στο εξωτερικό της νόημα, προϋποθέτει έναν θείο Δομητή του ανθρώπου, έναν "Προγεννήτορα". Πιστεύουμε, λοιπόν, σε τέτοια "υπερφυσικά" όντα; Εμείς απαντάμε, όχι. Ο Αποκρυφισμός δεν πίστεψε ποτέ σε κάτι έξω από την φύση, έμψυχο ή άψυχο. Ούτε είμαστε Κοσμολάτρες ή Πολυθεϊστές, επειδή πιστεύουμε στον "Ουράνιο Άνθρωπο" και στους θείους ανθρώπους, γιατί έχουμε σε υποστήριξή μας την συσσωρευμένη μαρτυρία των εποχών με τις αμετάβλητες ενδείξεις της σε κάθε ουσιαστικό σημείο: την Σοφία των Αρχαίων και την ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ παράδοση. Απορρίπτουμε, όμως, κάθε ανεδαφική και αβάσιμη παράδοση η οποία, έχοντας υπεραναπτυγμένη την αυστηρή αλληγορία και τον συμβολισμό, γίνεται αποδεκτή στις εξωτερικές πίστεις. Αλλά εκείνο που διατηρήθηκε με *ομόφωνες* παραδόσεις, μόνο κάποιος που σκόπιμα εθελοτυφλεί μπορεί να το αρνηθεί. Έτσι πιστεύουμε σε φυλές όντων διαφορετικές από την δική μας κατά τις πολύ απομακρυσμένες γεωλογικές περιόδους. Σε φυλές αιθερικών – που διαδέχθηκαν τους ασώματους, "*Άρουπα*" – ανθρώπους, με μορφή αλλά χωρίς στερεά ουσία˙ σε γίγαντες οι οποίοι προηγήθηκαν από εμάς, τους πυγμαίους˙ σε δυναστείες θείων όντων, εκείνους τους Βασιλείς και Καθοδηγητές της Τρίτης Φυλής στις τέχνες και στις επιστήμες, με τις οποίες αν συγκριθεί η μικρή σύγχρονη επιστήμη μας θα μοιάζει με την στοιχειώδη αριθμητική απέναντι στην γεωμετρία.

Όχι, ασφαλώς όχι. Δεν πιστεύουμε σε *υπερφυσικές*, αλλά μόνο σε υπερανθρώπινες ή μάλλον *ενδοανθρώπινες* διάνοιες. Μπορεί εύκολα να κατανοήσει κανείς την απροθυμία που νιώθει ένας μορφωμένος να καταταχθεί μαζί με τον προληπτικό και τον αδαή, ακόμα και να κατανοήσει την μεγάλη αλήθεια που εκφράζει ο Ρενάν όταν λέει:

> Το υπερφυσικό έγινε σαν το προπατορικό αμάρτημα, ένα ελάττωμα για το οποίο ο καθένας ντρέπεται, ακόμα κι εκείνοι οι θρησκόληπτοι οι οποίοι στις μέρες μας αρνούνται να δεχτούν έστω και ένα *μίνιμουμ* των θαυμάτων της Βίβλου με όλη την χοντροκοπιά τους και οι οποίοι, προσπαθώντας να τα

ΓΝΩΣΤΑ ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ, ΑΛΛΑ ΕΜΟΙΑΖΑΝ πιθανόν ΜΕ ΤΟΝ ΓΟΡΙΛΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΓΚΟΤΑΓΚΟ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ". Έπειτα ο νέγρος Παπούα αναφέρεται σαν πιθανός απόγονος πρώτης γραμμής (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 80).

Χαίκελ επιμένει στην Λεμουρία την οποία, μαζί με την Ανατολική Αφρική και την Νότια Ασία, αναφέρει σαν πιθανό λίκνο του πρωταρχικού Πιθηκανθρώπου και το ίδιο κάνουν πολλοί γεωλόγοι. Ο Α. Ρ. Ουάλας αποδέχεται την πραγματικότητά της αν και κατά μια μάλλον τροποποιημένη έννοια στο έργο του *Η Γεωγραφική Κατανομή των Ζώων*. Αλλά οι Εξελικτιστές ας μη μιλούν τόσο επιπόλαια για το συγκριτικό μέγεθος του εγκεφάλου του ανθρώπου και του πιθήκου γιατί αυτό είναι πολύ *αντιεπιστημονικό*, ειδικά όταν προσποιούνται πως δεν βλέπουν καμιά διαφορά ανάμεσα στους δυο, ή πάντως μια διαφορά πολύ μικρή. Γιατί ο ίδιος ο Φογκτ έδειξε ότι ενώ ο ανώτερος από τους Πιθήκους, ο γορίλας, έχει έναν εγκέφαλο μόνο 500 κ. εκ., αντίθετα ο εγκέφαλος των Αυστραλών ιθαγενών ανέρχεται σε 1630 κ.εκ. Έτσι, όπως λέει ο δρ. Φ. Πφαφ, ο πρώτος "δεν έχει ούτε το μισό μέγεθος του εγκεφάλου ενός νεογέννητου μωρού" (*Το Γένος και η Αρχή του Ανθρώπινου Είδους*, 1876, σελ. 37).

[154] Ο. Έλις, *Πολυνησιακές Έρευνες*, 1829, Τομ. ΙΙ, σελ. 38. Φαίνεται ότι οι Ιεραπόστολοι αντέγραψαν αυτό το όνομα *Ίβι* και το έκαναν *Εύα*. Άλλα όπως έδειξε ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, το όνομα Εύα δεν είναι εβραϊκό, αλλά ένας ευρωπαϊκός μετασχηματισμός του *Havah* [*Χαβά*], "ζωή" ή μητέρα κάθε ζωής. Ενώ η "ταϊτινή λέξη *ivi* και η λέξη των Μαορί *Wheva* [*Χεβά*] σημαίνουν οστό και μόνο οστό". (Εισαγωγή της Θρησκείας, 1873, σελ. 304.)

μειώσουν στο *μίνιμουμ*, τα κρύβουν και τα καταχωνιάζουν στις απόμακρες γωνιές του παρελθόντος. (Βλέπε *Έδρα των Εβραϊκών* στο Γαλλικό Κολλέγιο (1862), σελ. 29.)

Αλλά το "υπερφυσικό" του Ρενάν ανήκει στο δόγμα και στο νεκρό του γράμμα. Δεν έχει καμιά σχέση με το Πνεύμα, ούτε με την πραγματικότητα των γεγονότων στην Φύση. Αν η θεολογία μας ζητάει να πιστέψουμε ότι πριν από τέσσερις ή πέντε χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι ζούσαν 900 χρόνια ή και περισσότερο, ότι ένα τμήμα της ανθρωπότητας, οι εχθροί αποκλειστικά του λαού του Ισραήλ, αποτελείτο από γίγαντες και τέρατα, τότε αρνούμαστε μάλλον να πιστέψουμε πως κάτι τέτοιο υπήρξε στην Φύση πριν από 5.000 χρόνια. Γιατί η Φύση δεν προχωράει ποτέ με άλματα και αφετηρίες και η κοινή λογική, μαζί με την γεωλογία, την ανθρωπολογία και την εθνολογία, δίκαια επαναστατεί ενάντια σε τέτοιες διαβεβαιώσεις. Αλλά αν η θεολογία, εγκαταλείποντας την φανταστική χρονολογία της, ισχυριζόταν ότι πριν από πέντε εκατομμύρια χρόνια οι άνθρωποι ζούσαν 969 χρόνια – η ηλικία του Μαθουσάλα – τότε δεν θα είχαμε να πούμε τίποτε ενάντια σ' αυτόν τον ισχυρισμό. Γιατί εκείνη την εποχή το φυσικό περίβλημα των ανθρώπων, συγκρινόμενο με το τωρινό ανθρώπινο σώμα, ήταν όπως ο Μεγαλόσαυρος σε σύγκριση με μια κοινή σαύρα.

Ένας φυσιοδίφης τονίζει μια άλλη δυσκολία. Το ανθρώπινο είναι το μόνο είδος του οποίου οι φυλές, όσο ανόμοιες κι αν είναι, μπορούν να ζευγαρώσουν. "Δεν υπάρχει θέμα επιλογής μεταξύ των ανθρώπινων φυλών", λένε οι Αντι-δαρβινιστές και κανένας εξελικτιστής δεν μπορεί να αρνηθεί το επιχείρημα, ένα επιχείρημα το οποίο αποδεικνύει θριαμβευτικά την *ενότητα του είδους*. Πώς μπορεί, λοιπόν, ο Αποκρυφισμός να ισχυρίζεται ότι ένα τμήμα της ανθρωπότητας της Τετάρτης Φυλής γέννησε απογόνους με θηλυκά μιας άλλης απλώς ημιανθρώπινης – αν όχι τελείως ζώώδους – φυλής και ότι τα προκύψαντα υβρίδια από την ένωση αυτή όχι μόνον ζευγάρωναν ελεύθερα αλλά δημιούργησαν και τους προγόνους των σύγχρονων ανθρωπόμορφων πιθήκων; Η Εσωτερική επιστήμη απαντάει ότι αυτό συνέβη κατά την πρώτη αρχή του φυσικού ανθρώπου. Από τότε η Φύση άλλαξε τους τρόπους της και η στειρότητα είναι το μοναδικό αποτέλεσμα του αμαρτήματος της κτηνωδίας του ανθρώπου. Αλλά αποδείξεις της υπάρχουν μέχρι σήμερα. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι η *ενότητα του ανθρώπινου είδους* δεν υφίσταται χωρίς εξαιρέσεις, ακόμα και σήμερα. Γιατί υπάρχουν, ή μάλλον υπήρχαν πριν από λίγα χρόνια, απόγονοι αυτών των ημι-ζωώδικων εθνών ή φυλών, προέλευσης τόσο Λεμούριας όσο και Λεμουρο-ατλάντειας. Ο κόσμος τους γνωρίζει σαν Τασμανούς (που τώρα έχουν εκλείψει), Αυστραλούς, κατοίκους των Νησιών Ανταμάν κ.τ.λ. Η προέλευση των Τασμανών μπορεί σχεδόν να αποδειχθεί από ένα γεγονός που εξέπληξε αρκετά τον Δαρβίνο, χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτε γι' αυτό. Το γεγονός αξίζει να εξεταστεί.

ντε Κστρεφάζ και άλλοι φυσιοκράτες οι οποίοι προσπαθούν να αποδείξουν την Μονογένεση, βασιζόμενοι στο γεγονός ότι κάθε φυλή της ανθρωπότητας μπορεί να διασταυρωθεί με οποιαδήποτε άλλη, αφήνουν έξω από τους υπολογισμούς τους εξαιρέσεις οι οποίες στην προκειμένη περίπτωση δεν επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Η ανθρώπινη διασταύρωση μπορεί να αποτέλεσε γενικό νόμο από την εποχή του χωρισμού των φύλων, αλλά ωστόσο και εκείνος ο άλλος νόμος, δηλαδή η στειρότητα μεταξύ δύο ανθρώπινων φυλών ακριβώς όπως και μεταξύ δύο διαφορετικών ζωικών ειδών, μπορεί να επιβεβαιωθεί σε κείνες τις σπάνιες περιπτώσεις όπου ένας Ευρωπαίος, ο οποίος καταδέχεται να δεχτεί σαν σύντροφο μια γυναίκα αγρίας φυλής, συμβαίνει να διαλέξει κάποια που ανήκει σε εκείνες τις μικτές φυλές.[155] Ο Δαρβίνος παρατήρησε μια τέτοια

Από αυτά τα ημι-ζωώδη πλάσματα τα μόνα απομεινάρια γνωστά στην Εθνολογία ήταν οι Τασμανοί, ένα μέρος των Αυστραλών ιθαγενών και μια ορεσίβια φυλή της Κίνας, οι άνδρες και οι γυναίκες της οποίας ήταν ολότελα καλυμμένοι από τρίχες. Αυτοί ήταν οι τελευταίοι απόγονοι σε ευθεία γραμμή των τελευταίων ημι-ζωωδών Λεμουρίων που αναφέραμε. Υπάρχει, όμως, σημαντικός αριθμός μικτών Λεμουρο-ατλάντειων λαών που δημιουργήθηκαν από διάφορες διασταυρώσεις με τέτοια ημι-ανθρώπινα υπολείμματα, όπως για παράδειγμα οι άγριοι της νήσου Μπόρνεο, οι Βέντα της Κεϋλάνης – που κατατάχθηκαν από τον καθ. Φλάουερ μαζί με τους Άριους (!)– οι περισσότεροι από τους εναπομείναντες Αυστραλούς, Βουσμάνους, Νιγκρίτος, κατοίκους των Νησιών Ανταμάν κ.τ.λ.

Οι Αυστραλοί του κόλπου του Σαντ Βίνσεντ και της περιοχής της Αδελαΐδας είναι πολύ τριχωτοί και το καστανό χνούδι του δέρματος των αγοριών ηλικίας πέντε ή έξι ετών παίρνει την όψη τριχώματος. Αυτοί, όμως είναι υποβαθμισμένοι άνθρωποι και όχι η πλησιέστερη προσέγγιση προς τον "πιθηκοειδή άνθρωπο", όπως τόσο απόλυτα

περίπτωση σε μια τασμανική φυλή οι γυναίκες της οποίας προσβλήθηκαν ξαφνικά *όλες μαζί* από στειρότητα, λίγο μετά την άφιξη ανάμεσά τους Ευρωπαίων αποίκων. Ο μεγάλος φυσιοδίφης προσπάθησε να εξηγήσει αυτό το γεγονός με βάση την αλλαγή της δίαιτας, της τροφής, των συνθηκών κ.τ.λ., αλλά τελικά παραιτήθηκε από την λύση του μυστηρίου. Για τον Αποκρυφιστή η λύση είναι προφανής. Η στειρότητα προκλήθηκε από την "διασταύρωση", όπως ονομάζεται, Ευρωπαίων με Τασμανές γυναίκες, δηλαδή με αντιπροσώπους μιας φυλής της οποίας οι προγεννήτορες ήταν ένα "άψυχο"[156] και άνοο τέρας και ένας αληθινά ανθρώπινος, αν και επίσης άνους, άνθρωπος. Και αυτό όχι μόνο σαν επακόλουθο ενός φυσικού νόμου, αλλά επίσης και σαν ένας βαθμός *καρμικής* εξέλιξης στο θέμα της παραπέρα επιβίωσης της αφύσικης φυλής. Μέχρι στιγμής η επιστήμη δεν είναι προετοιμασμένη να πιστέψει κανένα από τα πιο πάνω σημεία, αλλά στο τέλος θα αναγκαστεί να το κάνει. Ας μην ξεχνάμε πως η Εσωτερική φιλοσοφία καλύπτει απλώς τα χάσματα που δημιουργεί η επιστήμη και διορθώνει τις λαθεμένες υποθέσεις της.

Όμως σ' αυτό το συγκεκριμένο θέμα η γεωλογία, ακόμα και η Βοτανολογία και η ζωολογία υποστηρίζουν τις εσωτερικές διδασκαλίες. Πολλοί γεωλόγοι έχουν υποθέσει ότι ο Αυστραλός ιθαγενής – αφού συνυπάρχει με μια αρχαϊκή πανίδα και χλωρίδα – πρέπει να ανάγεται σε μεγάλη αρχαιότητα. Ολόκληρο το περιβάλλον αυτής της μυστηριώδους φυλής, σχετικά με την καταγωγή της οποίας η εθνολογία σωπαίνει, είναι μια μαρτυρία για την αλήθεια της εσωτερικής θέσης. Όπως λέει ο Τζακς:

Είναι πολύ περίεργο το γεγονός ότι όχι μόνο αυτά τα μαρσιποφόρα ζώα [τα θηλαστικά που βρίσκονται στους σχιστόλιθους της βραχώδους περιοχής του Οξφορντσάϊρ], αλλά και αρκετά από τα όστρακα – όπως για παράδειγμα οι Τριγώνιοι, ακόμα και μερικά από τα απολιθώματα φυτών στους ωολιθικούς βράχους – μοιάζουν πολύ περισσότερο με κείνα που ζουν τώρα στην Αυστραλία, παρά με τις έμβιες μορφές σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί αν υποθέσουμε ότι από την εποχή της Ωολιθικής [Ιουράσιας] περιόδου, στην Αυστραλία συνέβησαν λιγότερες αλλαγές απ' ό,τι αλλού και επομένως η αυστραλιανή πανίδα και χλωρίδα διατήρησε κάτι από τον ωολιθικό τόπο, ενώ στην υπόλοιπη Σφαίρα υποσκελίστηκε και αντικαταστάθηκε πλήρως [!!] (Τζ. Μπ. Τζακς, *Εγχειρίδιο Γεωλογίας*, σελ. 302.)

Γιατί, λοιπόν, στην Αυστραλία συνέβησαν λιγότερες αλλαγές απ' ό,τι αλλού; Πού οφείλεται λόγος ύπαρξης μιας τέτοιας "πορείας επιβράδυνσης"; Απλώς στο γεγονός ότι η φύση του περιβάλλοντος αναπτύσσεται *ισόβαθμα* με την αντίστοιχη φυλή. Η αντιστοιχία βασιλεύει παντού. Οι επιβιώσαντες απ' αυτούς τους τελευταίους Λεμουρίους, οι οποίοι γλύτωσαν από την καταστροφή των συντρόφων τους, όταν βυθίστηκε η κυρία ήπειρος, έγιναν πρόγονοι ενός μέρους των τωρινών ιθαγενών φυλών. Όντας μια πολύ κατώτερη υποφυλή, δημιουργημένη αρχικά από ζώα, από τέρατα των οποίων τα απολιθώματα αναπαύονται τώρα χιλιόμετρα κάτω από τον βυθό της θάλασσας, η ομάδα τους έζησε από τότε σε ένα περιβάλλον που υπέκειτο έντονα στον νόμο της επιβράδυνσης. Η Αυστραλία είναι μια από τις παλιότερες χώρες που υπάρχουν τώρα πάνω από την θάλασσα και βρίσκεται στα έσχατα γεράματα της ηλικίας της, παρά το "παρθένο έδαφός" της. Δεν μπορεί να παράγει πια νέες μορφές εκτός και βοηθηθεί από νέες και φρέσκιες φυλές και από τεχνητή καλλιέργεια και εκτροφή.

Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, για άλλη μια φορά στην ιστορία της Τρίτης Φυλής, της "Ιδρωτογεννημένης", της "Ωοτόκας" και της "Ανδρόγυνης". Ενώ στην πρώτη αρχή της ήταν σχεδόν ασεξουαλική, έγινε δισεξουαλική ή ανδρόγυνη, φυσικά, εντελώς βαθμιαία. Το πέρασμα από την πρώτη μεταμόρφωση μέχρι την τελευταία απαίτησε αναρίθμητες γενιές, κατά την διάρκεια των

βεβαιώνει ο Χαίκελ. Μόνο ένα μέρος αυτών των ανθρώπων είναι υπόλειμμα των Λεμουρίων (Παράβαλε *Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 67

Αποκαλώντας το "άψυχο" δεν σημαίνει ότι στερούμε το ζώο, από το πιο ταπεινό μέχρι το πιο ανώτερο είδος, από μια "ψυχή", αλλά μόνο από μια συνειδητή επιβιώνουσα Εγώ-ψυχή, δηλ. από εκείνη την αρχή η οποία επιβιώνει μετά τον άνθρωπο και επανενσαρκώνεται σε έναν παρόμοιο άνθρωπο. Το ζώο έχει ένα αστρικό σώμα το οποίο επιβιώνει της φυσικής μορφής για μια σύντομη περίοδο. Αλλά η (ζωική) Μονάδα του δεν επανενσαρκώνεται στο ίδιο, αλλά σε ανώτερα είδη και φυσικά δεν έχει "Ντεβατσάν". Περικλείει μέσα του τα *σπέρματα* όλων των ανθρώπινων αρχών, αλλά είναι *λανθάνοντα*.

οποίων το απλό κύτταρο, που πρόβαλε από τον αρχαιότερο γονέα (οι δυο σε έναν), πρώτα αναπτύχθηκε σε ένα δισεξουαλικό ον και ύστερα το κύτταρο, μεταμορφωνόμενο σε ένα κανονικό αυγό, γέννησε ένα μονογενές πλάσμα. Η ανθρωπότητα της Τρίτης Φυλής είναι η πιο μυστηριώδης από όλες τις μέχρι τώρα αναπτυχθείσες πέντε Φυλές. Φυσικά το "Πώς" της γέννησης των ξεχωριστών φύλων πρέπει να είναι πολύ ασαφές εδώ, γιατί αποτελεί έργο ενός εμβρυολόγου και ενός ειδικού, ενώ το παρόν έργο δίνει μόνο ένα αμυδρό περίγραμμα της διαδικασίας. Είναι, ωστόσο, φανερό ότι οι μονάδες της ανθρωπότητας της Τρίτης Φυλής άρχισαν να χωρίζονται στα προγενέθλια κελύφη ή αυγά[157] τους και να προβάλλουν απ' αυτά σαν ξεχωριστά αρσενικά και θηλυκά μωρά, αιώνες μετά την εμφάνιση των πρώτων προγεννητόρων τους. Καθώς ο χρόνος κυλούσε με τις γεωλογικές περιόδους του, οι νεογέννητες υποφυλές άρχισαν να χάνουν τις γενέθλιες ικανότητές τους. Προς το τέλος της τέταρτης υποφυλής το βρέφος έχασε την ικανότητα να περπατάει μόλις ελευθερώνεται από το κέλυφος, και προς το τέλος της πέμπτης η ανθρωπότητα γεννιόταν κάτω από τις ίδιες συνθήκες και την ίδια ταυτόσημη διαδικασία όπως και οι ιστορικές γενιές μας. Αυτό, φυσικά, απαίτησε εκατομμύρια χρόνια. Ο αναγνώστης έχει εξοικειωθεί ήδη με τους κατά προσέγγιση αριθμούς των – εξωτερικών τουλάχιστον – υπολογισμών στην Στάντζα ΙΙ.

Πλησιάζουμε στο σημείο καμπής της εξέλιξης των Φυλών. Ας δούμε τι λέει η απόκρυφη φιλοσοφία για την προέλευση της γλώσσας.

*   *   *

36. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΥΛΗ ΑΝΕΠΤΥΞΕ ΟΜΙΛΙΑ.

Τα Σχόλια εξηγούν ότι η πρώτη Φυλή – οι αιθερικοί ή αστρικοί Γιοι του Γιόγκα, ονομαζόμενοι επίσης "Αυτογεννημένοι" – ήταν κατά μια έννοια άφωνη, όπως επίσης στερείτο και νου στο δικό μας πεδίο. Η Δεύτερη Φυλή είχε μια "Ηχητική γλώσσα", δηλαδή ήχους αποτελούμενους μόνο από φωνήεντα που έμοιαζαν με ψαλμούς. Η Τρίτη Φυλή στην αρχή ανέπτυξε ένα είδος γλώσσας που ήταν απλώς μια ελαφρά βελτίωση των διαφόρων ήχων της Φύσης, της κραυγής των γιγαντιαίων εντόμων και των πρώτων ζώων, τα οποία όμως μόλις είχαν γεννηθεί στις μέρες της "Ιδρωτογεννημένης" (της αρχικής Τρίτης Φυλής). Κατά το δεύτερο μισό, όταν οι "Ιδρωτογεννημένοι" γέννησαν τους "Αυγογεννημένους" (την μεσαία Τρίτη Φυλή) και όταν αυτοί έπαψαν να "βγαίνουν απ' το αυγό" (ο αναγνώστης ας συγχωρήσει αυτήν την έκφραση που είναι μάλλον γελοία, όταν αναφέρεται στα ανθρώπινα όντα της εποχής μας) σαν ανδρόγυνα όντα, αλλά άρχισαν να χωρίζονται σε αρσενικά και θηλυκά και όταν ο ίδιος ο νόμος της εξέλιξης τους οδήγησε να αναπαράγουν το είδος τους σεξουαλικά – μια πράξη η οποία ανάγκασε τους δημιουργικούς θεούς, ωθούμενους από τον καρμικό νόμο, να ενσαρκωθούν σε άνοες ανθρώπους – τότε και μόνο τότε αναπτύχθηκε η ομιλία. Εκείνη την εποχή ολόκληρη η ανθρώπινη φυλή είχε μια "γλώσσα και ένα στόμα". Αυτό δεν εμπόδισε τις τελευταίες δυο υποφυλές της Τρίτης Φυλής[158] από το να κατασκευάσουν πόλεις και να εμφανίζουν παντού τα πρώτα σπέρματα του πολιτισμού κάτω από την καθοδήγηση των θείων οδηγών τους και του δικού τους αφυπνισμένου ήδη νου. (Στην Στάντζα XII στο κεφάλαιο για την "Πέμπτη Φυλή και τους θείους Καθοδηγητές της", εξηγείται η φύση αυτών των "οδηγών".) Ο αναγνώστης ας μην ξεχνάει επίσης ότι όπως καθεμιά από τις επτά φυλές διαιρείται σε τέσσερις εποχές – την Εποχή του Χρυσού, του Αργύρου, του Χαλκού και του Σιδήρου – το ίδιο και καθεμιά από τις μικρότερες υποδιαιρέσεις αυτών των φυλών. (Βλέπε Τμήμα που προστέθηκε στις "Διαιρέσεις των Γιουγκά".) Η ομιλία, λοιπόν, σύμφωνα με την απόκρυφη διδασκαλία αναπτύχθηκε με την ακόλουθη σειρά:

Τα "παραμύθια" και οι "μύθοι" για την Λήδα με τον Δία και τα παρόμοια δεν θα μπορούσαν ποτέ να ξεπηδήσουν στην φαντασία των λαών, αν η αλληγορία δεν βασιζόταν πάνω σε ένα γεγονός στην φύση. Η εξέλιξη που μετέτρεψε βαθμιαία τον άνθρωπο σε θηλαστικό, έκανε στην περίπτωσή του ό,τι και στην περίπτωση των άλλων ζώων. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον άνθρωπο από το να στέκεται πάντα στην κορυφή του ζωικού κόσμου και των άλλων οργανικών ειδών και να προηγείται απ' αυτά.

Για να αποφευχθεί η σύγχυση, ο αναγνώστης ας θυμάται ότι ο όρος Ριζική Φυλή αναφέρεται σε μια από τις Επτά μεγάλες Φυλές, ενώ ο όρος Υποφυλή σε έναν από τους μεγάλους Κλάδους της και ο όρος Οικογενειακή Φυλή σε μια από τις υποδιαιρέσεις της οι οποίες περιλαμβάνουν έθνη και μεγάλες φυλές.

Μονοσυλλαβική ομιλία·των πρώτων κατά προσέγγιση πλήρως ανεπτυγμένων ανθρώπινων όντων στο τέλος της Τρίτης Ριζικής Φυλής, των "χρυσόχρωμων" ανθρώπων, με την κίτρινη επιδερμίδα, μετά τον χωρισμό τους σε φύλα και την πλήρη αφύπνιση του νου τους. Πριν απ' αυτό επικοινωνούσαν μεταξύ τους μέσω εκείνου που τώρα θα μπορούσε να ονομαστεί "μεταβίβαση σκέψης" αν και – με εξαίρεση την Φυλή που ονομαζόταν οι "Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα", οι πρώτοι στους οποίους ενσαρκώθηκαν οι "Γιοι της Σοφίας" – η σκέψη ήταν ελάχιστα αναπτυγμένη στον γεννημένο φυσικό άνθρωπο και ποτέ δεν ανυψώθηκε πάνω από ένα κατώτερο γήινο επίπεδο. Το φυσικό τους σώμα ανήκε στην Γη, οι Μονάδες τους παρέμεναν σε ένα εντελώς ανώτερο επίπεδο. Η γλώσσα δεν μπορούσε να αναπτυχθεί σωστά πριν από την πλήρη απόκτηση και ανάπτυξη της λογικής ικανότητας. Αυτή η μονοσυλλαβική ομιλία ήταν το γονεϊκό φωνήεν, θα λέγαμε, των μονοσυλλαβικών γλωσσών αναμεμειγμένων με τα σκληρά σύμφωνα που χρησιμοποιούνται ακόμα μεταξύ των κίτρινων φυλών που είναι γνωστές στους ανθρωπολόγους.[159]

Αυτά τα γλωσσικά χαρακτηριστικά μετεξελίχθηκαν στις συγκολλητικές γλώσσες. Αυτές μιλιόνταν από μερικές Ατλάντειες φυλές, ενώ άλλες γονεϊκές γενιές της Τέταρτης Φυλής διατήρησαν την μητρική γλώσσα. Και όπως όλες οι γλώσσες έχουν την κυκλική τους εξέλιξη, την παιδική ηλικία, την αγνότητα, την ανάπτυξη, την πτώση στην ύλη, την ανάμειξη με άλλες γλώσσες, την ωριμότητα, την φθορά και τελικά τον θάνατο,[160] έτσι και αυτή η αρχέγονη ομιλία των πιο πολιτισμένων Ατλάντειων φυλών – η γλώσσα η οποία στα αρχαία σανσκριτικά έργα αναφέρεται σαν "Ρακσάσι Μπάσα" – φθάρηκε και σχεδόν εξαφανίστηκε. Ενώ η "αφρόκρεμα" της Τέταρτης Φυλής κατευθυνόταν όλο και περισσότερο προς την κορυφή της φυσικής και διανοητικής ανάπτυξης, αφήνοντας έτσι σαν οικογενειακό κειμήλιο στην δημιουργούμενη Πέμπτη (την Άρια) Φυλή τις κλιτικές, υπερβολικά αναπτυγμένες γλώσσες, ενώ αντίθετα η συγκολλητική φθάρηκε και παρέμεινε σαν ένα τμηματικό απολιθωμένο ιδίωμα, διασκορπισμένο και περιορισμένο σχεδόν τώρα στις ιθαγενείς φυλές της Αμερικής.

Η κλιτική ομιλία – η ρίζα της σανσκριτικής, που εντελώς λαθεμένα αποκαλείται "μεγάλη αδελφή" της Ελληνικής, αντί για μητέρα της – ήταν η πρώτη γλώσσα (τώρα η μυστηριακή γλώσσα των Μυημένων της Πέμπτης Φυλής). Πάντως οι "σημιτικές" γλώσσες είναι οι νόθοι απόγονοι των πρώτων φωνητικών παραφθορών του μεγαλύτερου τέκνου της αρχικής σανσκριτικής.

απόκρυφη δοξασία δεν παραδέχεται τέτοιες υποδιαιρέσεις όπως άρια και σημιτική, αποδεχόμενη ακόμα και την τουρανική με άφθονες επιφυλάξεις. Οι Σημίτες, και ειδικά οι Άραβες, είναι οι τελευταίοι Άριοι, υποβαθμισμένοι σε πνευματικότητα και τελειοποιημένοι σε υλικότητα. Σ' αυτούς ανήκουν όλοι οι Ιουδαίοι και οι Άραβες. Οι πρώτοι είναι μια φυλή προερχόμενη από τους τσαντάλα της Ινδίας, τους εκτός κάστας, πολλοί από τους οποίους ήταν πρώην μπραχμάνοι και οι οποίοι

Οι τωρινές κίτρινες φυλές, όμως, είναι απόγονοι των πρώτων κλάδων της Τέταρτης Φυλής. Όπως ειπώθηκε πιο πάνω, από την τρίτη οι μόνοι καθαροί και άμεσοι απόγονοι είναι ένα τμήμα των ξεπεσμένων και εκφυλισμένων Αυστραλών ιθαγενών, των οποίων οι μακρινοί πρόγονοι ανήκαν σε μια υποδιαίρεση της έβδομης Υποφυλής της Τρίτης. Οι υπόλοιποι είναι μικτής Λεμουρο-ατλάντειας προέλευσης. Από τότε άλλαξαν ολοκληρωτικά όσον αφορά το ανάστημα και τις διανοητικές ικανότητες.

Η *γλώσσα* είναι ασφαλώς σύγχρονη με την λογική και δεν θα μπορούσε ποτέ να αναπτυχθεί πριν οι άνθρωποι γίνουν ένα με την εμψυχώνουσα αρχή μέσα τους, εκείνη την αρχή η οποία γονιμοποίησε και αφύπνισε στην ζωή το μανασικό στοιχείο που υπήρχε κοιμισμένο στον πρωταρχικό άνθρωπο. Γιατί, όπως μας λέει ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ στο έργο του η *Επιστήμη της Γλώσσας* (σελ. 383), "Σκέψη και γλώσσες είναι ταυτόσημα". Όμως το να προσθέσει κανείς τον συλλογισμό ότι *σκέψεις οι οποίες είναι τόσο βαθιές για να γίνουν λόγια, στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν καθόλου*, είναι μάλλον παρακινδυνευμένο, γιατί η σκέψη που αποτυπώνεται πάνω στους αστρικούς πίνακες υπάρχει στην αιωνιότητα, είτε εκφραστεί είτε όχι. Ο Λόγος είναι ταυτόχρονα λογική και ομιλία. Αλλά η γλώσσα, που προχωράει με κύκλους, δεν είναι πάντα ικανή να εκφράσει πνευματικές σκέψεις. Επίσης κατά μια έννοια, ο ελληνικός Λόγος είναι το αντίστοιχο της σανσκριτικής Βατς, "της αθάνατης (διανοητικής) ακτίνας του πνεύματος. Και το γεγονός ότι η Βατς (σαν Ντεβασενά, μια όψη της Σαρασβάτι, της θεάς της κρυμμένης Σοφίας) είναι η σύζυγος του αιώνια άγαμου Κουμαρά, αποκαλύπτει μια υπαινικτική, αν και καλυμμένη, αναφορά στους Κουμαρά, εκείνους που "αρνήθηκαν να δημιουργήσουν", αλλά οι οποίοι αργότερα αναγκάστηκαν να ολοκληρώσουν τον θείο Άνθρωπο ενσαρκωνόμενοι σ' αυτόν. Όλα αυτά θα εξηγηθούν πλήρως στα τμήματα που ακολουθούν.

αναζήτησαν καταφύγιο στην Χαλδαία, στο Σαΐντ και στην Αρία (Ιράν) και γεννήθηκαν πράγματι από τον A-bram τους (μη-μπραχμάν) περίπου 8.000 χρόνια π.Χ. Οι δεύτεροι, οι Άραβες, είναι απόγονοι των Αρίων εκείνων που δεν προχώρησαν μέσα στην Ινδία την εποχή της διασκόρπισης των εθνών, μερικοί από τους οποίους παρέμειναν κοντά στις παραμεθόριες περιοχές, στο Αφγανιστάν και στην Καμπούλ[161] κατά μήκος του Ώξου, ενώ άλλοι εισχώρησαν μέσα σ' αυτήν και εισέβαλαν στην Αραβία.

Αλλά αυτό συνέβη όταν η Αφρική είχε ήδη προβάλει σαν ήπειρος. Πρέπει στο μεταξύ να παρακολουθήσουμε, όσο πιο στενά μας επιτρέπει ο περιορισμένος χώρος, την βαθμιαία εξέλιξη των ήδη πια πραγματικά ανθρώπινων ειδών. Για την καταγωγή των ανθρωποειδών πρέπει να ψάξουμε στο αιφνίδιο σταμάτημα της εξέλιξης ορισμένων υποφυλών και στην αναγκαστική και βίαιη στροφή τους στην καθαρά ζωική γραμμή μέσω τεχνητής διασταύρωσης, ανάλογης πραγματικά με τον υβριδισμό τον οποίον τώρα μάθαμε να χρησιμοποιούμε στο φυτικό και ζωϊκό βασίλειο.

Όπως βλέπουμε οι "Κύριοι της Σοφίας" δεν ενσαρκώθηκαν σε εκείνα τα κοκκινότριχα και τριχωτά τέρατα, τον καρπό της αφύσικης ένωσης μεταξύ ανθρώπων και ζώων. Έτσι με μια μακριά σειρά μεταμορφώσεων οφειλόμενων σε αφύσικη διασταύρωση (αφύσικη "σεξουαλική επιλογή"), προήλθαν την κατάλληλη εποχή τα κατώτερα είδη της ανθρωπότητας, ενώ η περαιτέρω διαστροφή και ο καρπός των πρώτων ζωικών προσπαθειών αναπαραγωγής δημιούργησαν ένα είδος το οποίο αιώνες αργότερα εξελίχθηκε στους θηλαστικούς πιθήκους.[162]

Όσο για τον χωρισμό των φύλων δεν συνέβη ξαφνικά, όπως μπορεί να νομίσει κανείς. Η Φύση προχωράει αργά σε ό,τι κι αν κάνει.

* * *

ΤΟ ΕΝΑ (*ανδρόγυνο*) ΕΓΙΝΕ ΔΥΟ. ΕΠΙΣΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΚΑΙ ΕΡΠΟΝΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ, ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΨΑΡΙΑ, ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΟΣΤΡΑΚΟΚΕΦΑΛΑ ΕΡΠΕΤΑ.

Αυτό σχετίζεται προφανώς με την αποκαλούμενη εποχή των αμφιβίων ερπετών, κατά την διάρκεια της οποίας η επιστήμη υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος δεν υπήρχε! Αλλά τι μπορούσαν να ξέρουν οι αρχαίοι για τα προ-κατακλυσμιαία προϊστορικά ζώα και τέρατα; Ωστόσο στο Βιβλίο VI των Σχολίων βρίσκεται ένα απόσπασμα το οποίο σε ελεύθερη μετάφραση λέει:

Ο Πτολεμαίος στον ένατο πίνακά του μιλώντας για τους *Καμπολίτες* (φυλές της Καμπούλ) τους αποκαλεί Αριστόφυλους, αριστοκρατικές ή ευγενείς φυλές. Οι Αφγανοί αυτοαποκαλούνται Μπενέ-Ισραήλ (παιδιά του Ισ(σα)ραήλ), από την λέξη *Ίσσα*, που σημαίνει "γυναίκα και επίσης γη". Γιοί της Μητέρας Γης. Αλλά αν αποκαλέσετε ένα Αφγανό *Γιαχούντι* (*Ιουδαίο*), θα σας σκοτώσει. Το θέμα αναλύεται πλήρως σε άλλο σημείο. Τα ονόματα των υποτιθέμενων δώδεκα φυλών και τα ονόματα των αληθινών φυλών – ίσων σε αριθμό – των Αφγανών είναι τα ίδια. Αφού οι Αφγανοί (τουλάχιστον το αραβικό γένος τους) είναι πολύ αρχαιότεροι από τους Ισραηλίτες, δεν πρέπει κανείς να εκπλήσσεται όταν συναντάει ανάμεσα τους ονόματα φυλών τέτοια όπως *Γιουσαφζές*, "Γιοί του Ιωσήφ", στην Παντζκόρα και στο Μπουνέρ˙ *Ζαμπλιστάνοι* (Ζαβουλών)˙ Μπενέ-Μενασί (γιοι του Μανασσή), ανάμεσα στους Κοτζάρ Τατάρους˙ Ισαγκούρι ή Ισατσάρ (τώρα Ασναγκόρ στο Αφγανιστάν. κ.τ.λ.) κ.τ.λ. Όπως έχει ήδη αποδειχθεί τα δώδεκα ονόματα των επονομαζόμενων δώδεκα φυλών είναι ονόματα των σημείων του Ζωδιακού. Οπωσδήποτε τα ονόματα των αρχαιότερων αραβικών φυλών αναγραμματισμένα αντιπροσωπεύουν τα ονόματα των σημείων του Ζωδιακού καθώς και των μυστικών γιων του Ιακώβ. Πού είναι τα ίχνη των δώδεκα ιουδαϊκών φυλών; Πουθενά. Αλλά υπάρχει ένα ίχνος και αρκετά έντονο, ότι οι Ιουδαίοι προσπάθησαν να ξεγελάσουν τον κόσμο με την βοήθεια αυτών των ονομάτων. Γιατί δείτε τι συμβαίνει αιώνες αφού οι δέκα φυλές είχαν ολότελα εξαφανιστεί από την Βαβυλώνα. Ο Πτολεμαίος Φιλάδελφος, επιθυμώντας να μεταφράσει τον Εβραϊκό Νόμο στα Ελληνικά (οι περίφημοι Εβδομήκοντα), έγραψε στον αρχιερέα των Ιουδαίων Ελεάζαρ να του στείλει έξι άνδρες από καθεμιά από τις δώδεκα φυλές και αυτοί οι εβδομήντα δυο αντιπρόσωποι (από τους οποίους προφανώς οι εξήντα ήταν φαντάσματα) ήρθαν στον βασιλιά στην Αίγυπτο και μετέφρασαν τον νόμο εν μέσω θαυμάτων και φαινομένων. Βλέπε Τσαρλς Μπάτλερ, *Βιβλικαί Ώραι* (1797), Ιώσηπος και Φίλων Ιουδαίος.

Το Σχόλιο εξηγεί ότι οι πίθηκοι είναι τα μόνα είδη ζώων τα οποία βαθμιαία και με κάθε γενιά και κάθε διαφοροποίηση έτειναν όλο και περισσότερο να επιστρέψουν στον αρχικό τύπο του αρσενικού προπάτορά τους: τον σκουρόχρωμο γιγαντιαίο Λεμούριο και Ατλάντειο

"Όταν η Τρίτη χωρίστηκε και έπεσε σε αμαρτία μέσω της δημιουργίας ζωανθρώπων αυτά [τα ζώα] οργίστηκαν και οι άνθρωποι και αυτά έγιναν αμοιβαία καταστροφικοί. Μέχρι τότε δεν υπήρχε αμάρτημα ούτε αφαίρεση ζωής. Μετά [τον χωρισμό] το Σάτια [Γιουγκά] έφτασε στο τέλος του. Η αιώνια άνοιξη μεταβαλλόταν συνεχώς και την διαδέχθηκαν οι εποχές. Το κρύο ανάγκασε τους ανθρώπους να κατασκευάσουν καταφύγια και να επινοήσουν τα ρούχα. Τότε ο άνθρωπος απευθύνθηκε στους ανώτερους Πατέρες [τους ανώτερους θεούς ή αγγέλους]. Οι Νιρμανακάγια των Ναγκά, οι Σοφοί Όφεις και Δράκοντες του Φωτός ήρθαν και οι πρόδρομοι των Φωτισμένων [Μπούντα] θείοι Βασιλείς κατέβηκαν και δίδαξαν τους ανθρώπους επιστήμες και τέχνες, γιατί ο άνθρωπος δεν μπορούσε πια να ζήσει στην πρώτη χώρα [την Άντι-Βάρσα, την Εδέμ των πρώτων Φυλών] η οποία είχε μεταβληθεί σε ένα λευκό παγωμένο πτώμα".

Τα ανωτέρω είναι αρκετά υπαινικτικά, θα δούμε τι μπορούμε να συνάγουμε απ' αυτήν την σύντομη δήλωση. Μερικοί ίσως έχουν την τάση να νομίζουν ότι περιέχονται περισσότερα σ' αυτήν απ' όσα φαίνονται με την πρώτη ματιά.

* * *

ΕΔΕΜ, ΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Από πού προέρχεται η ιδέα και το αληθινό νόημα του όρου "Εδέμ"; Οι χριστιανοί θα ισχυριστούν ότι ο Κήπος της Εδέμ είναι ο άγιος Παράδεισος, ο τόπος που βεβηλώθηκε από το αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας. Ο Αποκρυφιστής θα αρνηθεί αυτήν την ερμηνεία του νεκρού γράμματος και θα ισχυριστεί το αντίθετο. Δεν χρειάζεται να πιστεύει και να βλέπει κανείς στην Βίβλο την θεία αποκάλυψη για να δεχτεί ότι αυτό το αρχαίο βιβλίο, αν διαβαστεί εσωτερικά, βασίζεται πάνω στις ίδιες παγκόσμιες παραδόσεις. Το τι ήταν η Εδέμ είχε δειχθεί κατά ένα μέρος στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 575-576).

κήπος της Εδέμ σαν τοποθεσία δεν είναι καθόλου μύθος˙ ανήκει σε εκείνα τα ορόσημα της ιστορίας τα οποία, περιπτωσιακά, αποκαλύπτουν στον σπουδαστή ότι η Βίβλος δεν είναι μια απλή αλληγορία. "Εδέμ, ή η εβραϊκή נך־עדו *Gan-Eden* [Γκαν-Εδέμ], που σημαίνει το άλσος ή ο κήπος της Εδέμ, είναι ένα αρχαϊκό όνομα της χώρας που έβρεχε ο ποταμός Ευφράτης και οι πολλοί παραπόταμοί του, από την Ασία και την Αρμενία μέχρι την Ερυθρά θάλασσα". Στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών* η τοποθεσία της ορίζεται με αριθμούς και σε ένα κρυπτογραφικό ροδοσταυρικό χειρόγραφο που άφησε ο Κόμης του Σαιν Ζερμαίν περιγράφεται πλήρως. Στις Ασσυριακές Πινακίδες αποδίδεται σαν *Γκαν-Ντουνιάς*. (Ο Α. Ουάιλντερ λέει ότι "Γκαν-ντουνιάς" είναι ένα όνομα της Βαβυλωνίας.) "Κοίτα, λένε οι אלחים οι *Ελοΐμ* της Γένεσης, "ο άνθρωπος έγινε σαν ένας από εμάς". Οι *Ελοΐμ* κατά μια έννοια μπορούν να γίνουν αποδεκτοί σαν θεοί ή δυνάμεις και κατά μιαν άλλη να θεωρηθούν σαν *Αλείμ*, ή ιερείς, ιεροφάντες μυημένοι στο καλό και στο κακό αυτού του κόσμου. Γιατί υπήρχε ένα κολλέγιο ιερέων ονομαζόμενο *Αλείμ*, ενώ ο επικεφαλής της κάστας τους, ή ο αρχηγός των ιεροφαντών, ήταν γνωστός σαν *Γιαβά-Αλείμ*. Αντί να γίνεται νεόφυτος και να αποκτάει βαθμιαία την εσωτερική γνώση μέσω κανονικής μύησης, ένας *Αδάμ*, ή άνθρωπος, χρησιμοποιεί τις ενορατικές του ικανότητες και παρακινούμενος από τον Όφι – *Γυναίκα* ή ύλη – δοκιμάζει παράνομα το Δένδρο της Γνώσης, την εσωτερική ή μυστική δοξασία. Οι ιερείς του Ηρακλή, ή Μελ-Κάρθ, του "Κυρίου" της Εδέμ, όλοι φορούν "χιτώνες δερμάτινους". Το κείμενο λέει: "Και ο *Γιαβά-Αλείμ* έφτιαξε για τον Αδάμ και την σύζυγό του, כתנתעוד KOTHNOTH OR [ΚΟΘΝΟΘ ΟΡ]". Η πρώτη εβραϊκή λέξη είναι ίδια με την Ελληνική *χιτών*. Υιοθετήθηκε από την Βίβλο και έγινε μια σλαβονική λέξη και σημαίνει επανωφόρι, ένα εξωτερικό ένδυμα.

Αν και περιέχει το ίδιο υπόστρωμα εσωτερικής αλήθειας όπως κάθε αρχαία κοσμογονία, η εβραϊκή Γραφή φέρει στο πρόσωπό της τα σημάδια της αμφίβολης προέλευσής της. Η Γένεσή της είναι καθαρά μια ανάμνηση της βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας. Τα ονόματα τόπων, ανθρώπων, ακόμα και αντικειμένων μπορούν να βρεθούν στο αρχικό κείμενο των Χαλδαίων και των Ακκάδιων, των προγεννητόρων και Αρίων εκπαιδευτών των πρώτων. Αμφισβητείται έντονα ότι οι ακκαδικές φυλές της Χαλδαίας, της Βαβυλωνίας και της Ασσυρίας γνώριζαν κατά οποιονδήποτε τρόπο τους μπραχμάνους του Ινδουστάν, αλλά ωστόσο υπάρχουν περισσότερες αποδείξεις υπέρ αυτής της άποψης παρά υπέρ οποιασδήποτε άλλης. Ο Σημίτης ή Ασσύριος θα όφειλε ίσως να ονομάζεται Τουράνιος και οι Μογγόλοι να αποκαλούνται Σκύθες. Αλλά αν οι Ακκάδιοι υπήρξαν πραγματικά και όχι μόνο στην φαντασία μερικών φιλολόγων και εθνολόγων, τότε

σίγουρα δεν υπήρξαν ποτέ σαν τουρανική φυλή, όπως θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε μερικοί Ασσυριολόγοι. Ήταν απλώς μετανάστες από την Ινδία, το λίκνο της ανθρωπότητας, στο δρόμο προς την Μικρά Ασία και οι ιερείς μυημένοι τους προσπάθησαν να εκπολιτίσουν και να μυήσουν έναν βαρβαρικό λαό. Ο Χαλεβί απέδειξε το λάθος της τουρανικής μανίας σχετικά με τον λαό των Ακκάδιων, το ίδιο το όνομα των οποίων έχει αλλαχτεί ήδη μια ντουζίνα φορές, και άλλοι επιστήμονες απέδειξαν ότι ο βαβυλωνιακός πολιτισμός ούτε γεννήθηκε ούτε αναπτύχθηκε σ' αυτήν την χώρα. Εισήχθη απ' την Ινδία και οι εισαγωγείς ήταν Ινδοί μπραχμάνοι.

Σήμερα, δέκα χρόνια από τότε που γράφηκαν τα παραπάνω, βλέπουμε να επιβεβαιωνόμαστε από τον καθηγητή Σαίης, ο οποίος στην πρώτη του *Διάλεξη του Χίμπερτ* λέει ότι η λατρεία της βαβυλωνιακής πόλης Εριντού ήταν *ξένης προέλευσης*. Ήρθε από την Ινδία.

Μεγάλο μέρος της θεολογίας τους το δανείστηκαν οι Σημίτες από τους μη-Σημίτες Ακκάδιους ή πρωτο-Χαλδαίους, τους οποίους υποσκέλισαν και των οποίων τις τοπικές λατρείες δεν είχαν ούτε την θέληση ούτε την δύναμη να ξερριζώσουν. Πράγματι, για μια μακρά διάρκεια εποχών οι δύο φυλές, Σημίτες και Ακκάδιοι έζησαν δίπλα-δίπλα και οι ιδέες και η λατρεία των θεών τους αναμείχθηκαν ανεπαίσθητα μεταξύ τους.

Εδώ οι Ακκάδιοι ονομάζονται "μη-Σημίτες", όπως είχαμε επιμείνει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, πράγμα που αποτελεί άλλη μια επιβεβαίωση. Και δεν έχουμε λιγότερο δίκιο όταν ισχυριζόμαστε συνεχώς ότι η ιουδαϊκή Βιβλική ιστορία ήταν μια σύνθεση ιστορικών γεγονότων από την ιστορία άλλων λαών, τοποθετημένων με ιουδαϊκό ένδυμα˙ με εξαίρεση την Γένεση η οποία είναι απλός και καθαρός εσωτερισμός. Αλλά πράγματι η επιστήμη πρέπει να ψάξει από τον Εύξεινο μέχρι το Κασμίρ και ακόμα πιο πέρα για να βρει το λίκνο – ή μάλλον ένα από τα κύρια λίκνα – της ανθρωπότητας και των γιων του Αντ-αχ και ειδικά σε μετέπειτα εποχές, όταν ο Κήπος της Εδέμ στον Ευφράτη έγινε το κολλέγιο των αστρολόγων και μάγων, των *Αλείμ*.

Αλλά αυτό το "κολλέγιο" και αυτή η Εδέμ ανήκουν στην Πέμπτη Φυλή και είναι απλώς μια αμυδρή ανάμνηση του Άντι-Βάρσα, της πρωταρχικής Τρίτης Φυλής. Ποιο είναι το ετυμολογικό νόημα της λέξης *Εδέμ*; Στα Ελληνικά είναι *ηδονή*, που σημαίνει φιληδονία. Με αυτήν την έννοια δεν είναι τίποτε καλύτερο από τον Όλυμπο των Ελλήνων, τον ουρανό του Ίντρα (Σβαργκά) στο Όρος Μερού, ακόμα και από τον γεμάτο με *Ουρί* παράδεισο που υποσχέθηκε στον πιστό ο Μωάμεθ. Ο Κήπος της Εδέμ δεν αποτέλεσε ποτέ ιδιοκτησία των Ιουδαίων, γιατί η Κίνα, την οποία κανείς δεν μπορεί να υποπτευθεί ότι γνώριζε τίποτε για τους Ιουδαίους το 2.000 π.Χ., είχε έναν τέτοιον πρωταρχικό κήπο στην Κεντρική Ασία, ο οποίος κατοικείτο από "Δράκοντες της Σοφίας", τους Μυημένους. Σύμφωνα μάλιστα με τον Κλάπροθ, ο ιερογλυφικός χάρτης που αντιγράφηκε από μια Ιαπωνική Εγκυκλοπαίδεια στο βιβλίο *Φο-κουέ-κυ* τοποθετεί τον "Κήπο της Σοφίας" στο οροπέδιο του Παμίρ ανάμεσα στις ψηλότερες κορυφές της οροσειράς των Ιμαλαΐων και περιγράφοντάς τον σαν το κορυφαίο σημείο της Κεντρικής Ασίας, δείχνει τους τέσσερις ποταμούς –Ώξο, Ινδό, Γάγγη και Σίλο – να κυλούν από μια κοινή πηγή, την "Λίμνη των Δρακόντων".

Αλλά αυτός δεν είναι η Εδέμ της Γένεσης, ούτε ο καμπαλιστικός Κήπος της Εδέμ. Γιατί ο πρώτος – Εδέμ Ιλά-αχ – σημαίνει κατά μια έννοια, Σοφία, μια κατάσταση σαν αυτήν του Νιρβάνα, ένας παράδεισος Ευδαιμονίας˙ ενώ κατά μια άλλη έννοια αναφέρεται στον ίδιον τον Νοητικό άνθρωπο, το δοχείο της Εδέμ, όπου αναπτύσσεται το Δένδρο της Γνώσης του καλού και του κακού, άνθρωπος όντας ο Γνώστης τους.

Ρενάν και ο Μπαρτελεμί Σαιν-Ιλαίρ, βασιζόμενοι "στις πιο βάσιμες υποθέσεις", θεωρούν αδύνατο πια να αμφιβάλλουν και τοποθετούν και οι δύο το λίκνο της ανθρωπότητας "στην περιοχή του Τιμσούς". Τέλος το Ασιατικό Περιοδικό συμπεραίνει ότι:

Όλες οι παραδόσεις της ανθρώπινης φυλής που ακολουθούν τα ίχνη των πρώτων οικογενειών της μέχρι την περιοχή του λίκνου τους, τις εμφανίζουν συγκεντρωμένες γύρω από τις χώρες όπου η εβραϊκή παράδοση τοποθετεί τον Κήπο της Εδέμ· εκεί που οι Άριοι [Ζωροαστριστές] τοποθετούσαν το Αϊριάνα-Βαετζάχ ή Μερού [;] με τις γειτονικές περιοχές του. Περικλείεται στα δυτικά από το Φεργκάνα ή Κοκάντ, καθώς και από το Τοχαρεστάν, την Σογδιανή και την Βακτρία˙ στα ανατολικά από το Σέριγκ ή Κινέζικο Τουρκεστάν˙ στα νότια από το Μπαλτιστάν και το Μικρό Θιβέτ μαζί με όλο το ανατολικό και δυτικό

Αφγανιστάν, τέλος στα βόρεια από τις χώρες που ενώνονται με την Λίμνη Αράλη προς τα βορειοδυτικά και την λίμνη Μπαλκάς στα βορειανατολικά. Όλα συμβάλλουν στο να αποδείξουν ότι εκεί βρισκόταν η διαμονή της αρχέγονης ανθρωπότητας από την οποία προερχόμαστε.[163]

Εκείνη η "αρχέγονη ανθρωπότητα" βρισκόταν στην Πέμπτη Υποφυλή της όταν ο "Δράκοντας με τα τέσσερα στόματα", η λίμνη από την οποία τώρα ελάχιστα ίχνη έχουν απομείνει, ήταν η διαμονή των "Γιων της Σοφίας", των πρώτων γεννημένων από τον νου γιων της Τρίτης Φυλής. Ωστόσο δεν ήταν ούτε το μόνο ούτε το πρωταρχικό λίκνο της ανθρωπότητας, αν και ήταν πράγματι αντίγραφο του λίκνου του πρώτου σκεπτόμενου *θείου* ανθρώπου. Ήταν ο *Παραντέσα*, η ορεινή χώρα του πρώτου σανσκριτόφωνου λαού, η Ηδονή, η χώρα της απόλαυσης των Ελλήνων, αλλά δεν ήταν η "*έπαυλη* της φιλοδηνίας" των Χαλδαίων, γιατί αυτή η τελευταία ήταν μόνο μια ανάμνησή του και επίσης γιατί δεν συνέβη εκεί η *Πτώση* του Ανθρώπου μετά τον "χωρισμό". Η Εδέμ των Ιουδαίων *αντιγράφηκε* από το χαλδαϊκό αντίγραφο.

Το γεγονός ότι η Πτώση του ανθρώπου σε γέννηση συνέβη κατά την διάρκεια του πρώτου μέρους των αποκαλούμενων από την επιστήμη μεσοζωϊκών χρόνων, ή εποχής των ερπετών, καταδεικνύεται από την φρασεολογία της Βίβλου σχετικά με τον όφι, η φύση του οποίου εξηγείται στο *Ζοχάρ*. Το θέμα δεν είναι αν το επεισόδιο της Εύας με το ερπετό του πειρασμού είναι αλληγορικό ή πραγματικό, γιατί κανένας δεν αμφιβάλλει ότι είναι αλληγορικό. Το θέμα είναι να δείξουμε την αρχαιότητα του συμβολισμού εκ πρώτης όψεως και ότι δεν ήταν μόνο ιουδαϊκή, αλλά παγκόσμια ιδέα.

Στο *Ζοχάρ* βρίσκουμε μια πολύ περίεργη δήλωση, η οποία πρόκειται να προκαλέσει στον αναγνώστη ευχάριστο γέλιο με τον ανόητο παραλογισμό της. Μας λέει ότι ο όφις, ο οποίος χρησιμοποιήθηκε από τον Σαμαήλ (τον υποτιθέμενο Σατανά) για να ξεγελάσει την Εύα, ήταν ένα είδος *ιπτάμενης καμήλας* (*καμηλόμορφον*). (Μωϋσής Μαϊμονίδης, *Μόρε Νεμπούκιμ*.)

Μια "ιπτάμενη καμήλα" είναι πράγματι κάτι υπερβολικό ακόμα και για το πιο ανοιχτόμυαλο Μέλος της Βασιλικής Εταιρίας. Ωστόσο το *Ζοχάρ*, το οποίο κανένας δεν περιμένει να χρησιμοποιήσει την γλώσσα ενός Κυβιέ, έχει δίκιο στην περιγραφή του: γιατί σε ένα αρχαίο ζωροαστρικό χειρόγραφο την βλέπουμε να ονομάζεται *Ασεμαόγκα*, η οποία στην *Αβέστα* εμφανίζεται ότι μετά την Πτώση έχασε "την Φύση και το όνομά του" και περιγράφεται σαν ένα τεράστιο φίδι με λαιμό καμήλας.

"Δεν υπάρχουν φτερωτά φίδια ούτε αληθινοί δράκοντες", βεβαιώνει ο Σαλβέρτ· "... οι ακρίδες ονομάζονται από τους Έλληνες φτερωτά φίδια και αυτή η μεταφορά ίσως να δημιούργησε αρκετές διηγήσεις γύρω από την ύπαρξη φτερωτών φιδιών". (*Απόκρυφες Επιστήμες*, σελ. 464.)

Σίγουρα δεν υπάρχει κανένα φτερωτό φίδι τώρα, αλλά δεν βλέπουμε για ποιον λόγο δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν κατά την διάρκεια της μεσοζωϊκής εποχής και ο Κυβιέ, ο οποίος ξανάφτιαξε τον σκελετό τους, είναι ένας μάρτυρας των "ιπτάμενων καμηλών". Μόλις βρήκε απλά απολιθώματα ορισμένων Σαυροειδών, αμέσως ο μεγάλος φυσιοδίφης έγραψε ότι: "αν κάτι μπορεί να δικαιώσει την Ύδρα και τα άλλα τέρατα, οι μορφές των οποίων επαναλαμβάνονται τόσο συχνά από τους ιστορικούς του μεσαίωνα, αυτό είναι αναμφίβολα ο Πλησιόσαυρος". (*Μελέτες επί των αναστατώσεων της επιφανείας της Γης*, Τομ. V, σελ. 247.)

Δεν γνωρίζουμε αν ο Κυβιέ πρόσθεσε τίποτε, σαν ένα είδος *mea culpa*. Αλλά μπορούμε να φανταστούμε την σύγχυσή του για όλες τις κατηγορίες του εναντίον της αρχαϊκής ακριβείας, όταν βρέθηκε μπροστά στο *ιπτάμενο* Σαυροειδές, τον "Πτεροδάκτυλο" (που βρέθηκε στην Γερμανία), "με μάκρος 24 μ. και έχοντας ισχυρά φτερά προσκολλημένα στο οφιοειδές σώμα του". Το απολίθωμα αυτό περιγράφεται σαν ερπετό, τα *μικρά δάκτυλα των χεριών του οποίου* είναι τόσο μακριά, ώστε να φέρουν ένα μεγάλο μεμβρανοειδές φτερό. Εδώ επιβεβαιώνεται και πάλι η "ιπτάμενη καμήλα" του *Ζοχάρ*. Γιατί ασφαλώς ανάμεσα στον μακρύ λαιμό του Πλησιόσαυρου και στο μεμβρανοειδές φτερό του Πτεροδάκτυλου, ή ακόμα καλύτερα του Μοσάσαυρου, υπάρχει αρκετή επιστημονική πιθανότητα για να φτιαχτεί μια "ιπτάμενη καμήλα" ή ένας μακρυλαίμης δράκος. Ο καθ. Κοπ της Φιλαδέλφειας έδειξε ότι το απολίθωμα του Μοσάσαυρου στον

"Περί ορισμένων μπραχμανικών μύθων οι οποίοι αναφέρονται στο λίκνο του ανθρώπινου είδους", του βαρώνου ντ' Εκστέιν, στο *Ασιατικό Περιοδικό*, Τομ. VI, Αύγουστος-Σεπτέμβριος, 1855, σελ. 217-218.

ασβεστόλιθο ήταν ένας *φτερωτός όφις* αυτού του είδους. Υπάρχουν στην σπονδυλική του στήλη χαρακτηριστικά τα οποία δείχνουν συγγένεια μάλλον με τα Οφιοειδή παρά με τα Σαυροειδή.

Και τώρα στο κυρίως θέμα. Είναι γνωστό ότι η Αρχαιότητα ποτέ δεν διεκδίκησε μεταξύ των τεχνών και των επιστημών της την παλαιοντογραφία και την παλαιοντολογία και ότι ποτέ δεν είχε τους Κυβιέ της. Παρ' όλα αυτά σε βαβυλωνιακές κεράμους, και ειδικά σε αρχαία κινέζικα και ιαπωνικά σχέδια, στις αρχαιότερες Παγόδες και στα μνημεία και στην αυτοκρατορική βιβλιοθήκη του Πεκίνου, αρκετοί ταξιδιώτες έχουν δει και έχουν αναγνωρίσει τέλειες αναπαραστάσεις Πλησιόσαυρων και Πτεροδάκτυλων στους πολύμορφους κινέζικους δράκοντες.[164] Άλλωστε οι προφήτες στην Βίβλο μιλούν για ιπτάμενους πύρινους όφεις[165] και ο Ιώβ αναφέρει τον Λεβιάθαν.[166] Τώρα τίθενται άμεσα τα ακόλουθα ερωτήματα:

Πώς μπορούσαν τα αρχαία έθνη να γνωρίζουν οτιδήποτε για τα εκλιπόντα τέρατα της ανθρακοφόρου και μεσοζωϊκής εποχής και να τα παριστάνουν και να τα περιγράφουν προφορικά και μέσω εικόνων, αν δεν είχαν δει αυτά τα τέρατα ή αν δεν κατείχαν περιγραφές τους στις παραδόσεις τους, περιγραφές οι οποίες προϋποθέτουν ζώντες και νοήμονες αυτόπτες μάρτυρες;

II. Και αν γίνουν αποδεκτοί τέτοιοι αυτόπτες μάρτυρες (αν δεν τους αποδοθεί ενδοστρεφής διόραση), τότε πώς είναι δυνατόν η ανθρωπότητα και οι πρώτοι παλαιολιθικοί άνθρωποι να μην είναι αρχαιότεροι από το μέσον της τριτογενούς περιόδου; Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι περισσότεροι άνθρωποι της επιστήμης δεν δέχονται ότι ο άνθρωπος εμφανίστηκε πριν από την τεταρτογενή περίοδο και έτσι τον αποκόβουν πλήρως από τους καινοζωϊκούς χρόνους. Ωστόσο εδώ βλέπουμε ότι ζωικά είδη που έχουν εκλείψει και εξαφανιστεί από το πρόσωπο της Γης πριν από εκατομμύρια χρόνια, περιγράφονται και είναι γνωστά σε έθνη των οποίων ο πολιτισμός λέγεται ότι άρχισε μόλις πριν από λίγες χιλιάδες χρόνια. Πώς γίνεται αυτό; Προφανώς ή η μεσοζωική εποχή πρέπει να επικαλύψει την τεταρτογενή περίοδο, ή ο άνθρωπος πρέπει να γίνει σύγχρονος του Πτεροδάκτυλου και του Πλησιόσαυρου.

Επειδή οι Αποκρυφιστές πιστεύουν και υποστηρίζουν την αρχαία σοφία και επιστήμη ακόμα κι όταν τα φτερωτά σαυροειδή στις μεταφράσεις του *Ζοχάρ* ονομάζονται "ιπτάμενες καμήλες", αυτό δεν σημαίνει ότι πιστεύουμε το ίδιο εύκολα όλες τις ιστορίες για τέτοιους δράκους που μας παρουσιάζει ο Μεσαίωνας. Οι Πτεροδάκτυλοι και οι Πλησιόσαυροι έπαψαν να υπάρχουν μαζί με το μεγαλύτερο τμήμα της Τρίτης Φυλής. Γι' αυτό όταν μερικοί Ρωμαιοκαθολικοί συγγραφείς μας ζητάνε σοβαρά να πιστέψουμε τις ανόητες ιστορίες του Κρίστοφερ Σερέρ και του Πατρός Κίρχερ, οι οποίοι λένε ότι είδαν με τα ίδια τους τα μάτια ζωντανούς ιπτάμενους και πύρινους δράκοντες το 1619 και 1669 αντίστοιχα, ας μας επιτρέψουν να θεωρήσουμε τις βεβαιώσεις τους είτε σαν όνειρα είτε σαν ψεματάκια.[167] Ούτε μπορούμε να θεωρήσουμε

Στο έργο του ντε Μιρβίγ *Περί Πνευμάτων* (Τομ. II, σελ. 431) διαβάζουμε για την "γνήσια έκπληξη του Ζοφρουά Σαιν-Ιλαίρ, όταν ο Μ. ντε Παραβύ του έδειξε σε μερικά αρχαία κινέζικα έργα και βαβυλωνικές κεράμους δράκοντες... σαυροειδή και ορνιθόρυγχους [υδρόβια ζώα που βρίσκονται μόνο στην Αυστραλία] κ.τ.λ., ζώα που έχουν εκλείψει και τα θεωρούσε άγνωστα πάνω στην Γη... μέχρι την εποχή του".

Βλέπε Ησαΐα, 6: "Η οχιά και ο πύρινος ιπτάμενος όφις από την χώρα της ταραχής και της αγωνίας" και οι πύρινοι όφεις νικήθηκαν από τους μπρούτζινους όφεις του Μωυσή.

Τα απολιθώματα που ανακατασκευάστηκαν από την επιστήμη, τα οποία ξέρουμε ότι έπρεπε να είναι επαρκής εγγύηση για την πιθανότητα ακόμα και ενός *Λεβιάθαν*, για να μην αναφέρουμε τους ιπτάμενους όφεις του Ησαΐα, ή του *Sarahp mehopheph* [*σαράφ μεχοφέφ*], λέξεις οι οποίες σε όλα τα εβραϊκά λεξικά μεταφράζονται: "*saraph*", φλεγόμενος ή πύρινος, ιοβόλος, και "*mehopheph*", ιπτάμενος. Αλλά, αν και η χριστιανική θεολογία συνέδεε πάντα αυτά τα δύο (*Λεβιάθαν* και *σαράφ μεχοφέφ*) με τον διάβολο, οι εκφράσεις αυτές είναι μεταφορικές και δεν έχουν καμιά σχέση με το "κακό". Η λέξη *Δράκοντας* όμως έγινε ένα συνώνυμο αυτού του τελευταίου. Στην Βρεττάνη η λέξη *drouk* [*ντρουκ*] τώρα σημαίνει "διάβολος", από την οποία, όπως μας λέει ο Καμπρύ (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 299) προέρχεται και η ονομασία του τάφου του διαβόλου στην Αγγλία, *Droghedanum sepulcrum*. Στην Λανγκντόκ τα μετεωρικά πυρά και οι φωσφορισμοί ονομάζονται drac, στα Γαλλικά drogg και στην Βρεττάνη dreag, wrai (ή wraith)˙ το κάστρο του Drog-heda στην Ιρλανδία σημαίνει Κάστρο του διαβόλου (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. II, σελ. 423).

Οι Ουλτραμαντανικοί [σ.τ.μ. οι φανατικοί της υπεράσπισης των πρωτείων του Πάπα] συγγραφείς αποδέχονται στα σοβαρά ολόκληρη την σειρά των ιστοριών με δράκους που δίνεται από τον Πατέρα Κίρχερ (*Αιγυπτιακός Οιδίπους*, "Περί του Γένους των Δρακόντων"). Σύμφωνα με τα λεγόμενά του ο Ιησουίτης αυτός είδε ο ίδιος έναν δράκοντα που σκοτώθηκε το 1669 από έναν χωρικό, όταν ο διευθυντής του Μουσείου Μπαρμπερίνι του τον έστειλε για να φτιάξει την εικόνα του τέρατος, πράγμα που ο Πάτερ Κίρχερ έκανε και την δημοσίευσε σε ένα από τα χειρόγραφά του. Μετά

διαφορετικά παρά σαν μια έκφραση ποιητικής αδείας εκείνη την άλλη ιστορία που αναφέρει ο Πετράρχης ο οποίος κάποια μέρα, ενώ ακολουθούσε την Λάουρα στο δάσος και καθώς περνούσε κοντά από μια σπηλιά, λέγεται ότι συνάντησε έναν δράκοντα τον οποίο αμέσως κάρφωσε με το σπαθί του και τον σκότωσε, εμποδίζοντας έτσι το τέρας να καταβροχθίσει την δέσποινα της καρδιάς του.[168] Θα πιστεύαμε ευχαρίστως την ιστορία του, αν ο Πετράρχης ζούσε στις ημέρες της Ατλαντίδος, όταν τέτοια προκατακλυσμιαία τέρατα ίσως να υπήρχαν ακόμα. Αρνούμαστε την ύπαρξή τους στην τωρινή μας εποχή. Το θαλάσσιο φίδι είναι ένα πράγμα, ο δράκοντας κάτι τελείως διαφορετικό. Το πρώτο η πλειονότητα το αρνείται γιατί ζει και υπάρχει στα βάθη του ωκεανού, είναι πολύ σπάνιο και ανεβαίνει στην επιφάνεια μόνο όταν εξαναγκάζεται, ίσως από την πείνα. Έτσι μένοντας αόρατο, μπορεί να υπάρχει και ωστόσο να το αρνούνται. Αλλά αν υπήρχε κάτι τέτοιο, όπως ένας δράκοντας με την πιο πάνω περιγραφή, πώς θα μπορούσε να ξεφύγει της προσοχής; Ήταν ένα πλάσμα σύγχρονο της αρχικής Πέμπτης Φυλής και δεν υπάρχει πια.

αναγνώστης ίσως να ρωτήσει, γιατί μιλάμε τότε για δράκοντες; Απαντάμε: πρώτον, γιατί γνώση τέτοιων ζώων είναι μια απόδειξη της τεράστιας αρχαιότητας της ανθρώπινης φυλής, και δεύτερον, για να δείξουμε την διαφορά ανάμεσα στο αληθινό και στο μεταφορικό ζωολογικό νόημα των λέξεων "δράκοντας", "Ναγκά" και "Όφις", όταν χρησιμοποιούνται συμβολικά. Ο αδαής αναγνώστης ο οποίος δεν γνωρίζει τίποτε για την μυστηριακή γλώσσα είναι πιθανόν ότι κάθε φορά που θα βλέπει να αναφέρεται μια απ' αυτές τις λέξεις θα την δέχεται κατά γράμμα. Εξ αυτού και τα *qui pro quo* [*άλλο αντί άλλου*] και οι άδικες κατηγορίες. Δυο παραδείγματα θα είναι αρκετά.

Sed et serpens; [*Αλλά και φίδια;*] Μάλιστα: αλλά ποια ήταν φύση του φιδιού; Οι μυστικιστές βλέπουν ενορατικά στον όφι της Γένεσης ένα ζωικό έμβλημα και μια ανώτερη πνευματική ουσία˙ μια κοσμική δύναμη υπερνοήμονα, ένα "μεγάλο πεσμένο φως", ένα πνεύμα αστρικό, αέρινο και γήινο ταυτόχρονα, "του οποίου η επιρροή διατρέχει τον κόσμο (*qui circumambulat terram*)", όπως το εξέφρασε ένας χριστιανός φανατικός του νεκρού γράμματος (ντε Μιρβίγ) και το οποίο εκδηλώνεται μόνο κάτω από το φυσικό έμβλημα, που ήταν το πιο κατάλληλο "αναφορικά με τις ηθικές και νοητικές σπείρες του", δηλ. κάτω από την οφιοειδή μορφή. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙ, σελ. 422.)

Τι θα πουν όμως οι χριστιανοί για τον Ορειχάλκινο Όφι, τον "ΘΕΙΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗ", αν ο όφις θεωρηθεί σαν έμβλημα της εξαπάτησης και του κακού ή σαν το ίδιο το "Κακό"; Πώς μπορεί να σταθεροποιηθεί η διαχωριστική γραμμή, αν χαράζεται αυθαίρετα με ένα ορισμένο θεολογικό πνεύμα; Γιατί αν οι οπαδοί της Ρωμαϊκής Εκκλησίας διδάσκονται ότι ο Ερμής και ο Aesculapius ή Ασκληπιός – που είναι στην πραγματικότητα ένα – είναι "δαίμονες και γιοι δαιμόνων" και ότι το ραβδί με το φίδι του Ασκληπιού ήταν το "ραβδί του δαίμονα", τότε τι γίνεται με το "ορειχάλκινο φίδι" του Μωυσή; Κάθε μελετητής γνωρίζει ότι τόσο το ειδωλολατρικό ραβδί όσο και ο ιουδαϊκός "όφις" είναι ένα και το αυτό, δηλαδή το *Κηρύκειον του Ερμή*, γιου του ΑΠΟΛΛΩΝΑ-ΠΥΘΩΝΑ.

απ' αυτό έλαβε μια επιστολή από τον Κρίστοφερ Σέρερ, Νομάρχη του Καντονίου Σολέρ της Ελβετίας, με την οποία αυτός ο αξιωματούχος βεβαιώνει ότι είδε ο ίδιος με τα ίδια του τα μάτια έναν ζωντανό δράκοντα, μια όμορφη καλοκαιρινή νύχτα του 1619. "Είχα μείνει στην βεράντα μου", γράφει, "για να θαυμάσω την τέλεια ομορφιά του στερεώματος, όταν είδα έναν πύρινο φωτεινό δράκοντα να προβάλλει μέσα από μια σπηλιά του Όρους Πιλότους και να κατευθύνεται γρήγορα προς το Φλουελέν, στο άλλο άκρο της λίμνης. Ήταν τεράστιος σε μέγεθος, η ουρά του ακόμα πιο μεγάλη και ο λαιμός του πολύ μακρύς. Το κεφάλι και το στόμα του ήταν σαν του φιδιού. Καθώς πετούσε έβγαζε αναρίθμητους σπινθήρες [;]... στην αρχή νόμισα ότι έβλεπα μετεωρίτη, αλλά σύντομα κοιτάζοντας πιο προσεχτικά, πείστηκα από τον τρόπο που πετούσε και το σχήμα του σώματός του ότι είδα έναν πραγματικό δράκοντα. Χαίρομαι που μπόρεσα έτσι να διαφωτίσω την σεβασμιότητά σας για την απόλυτα πραγματική ύπαρξη αυτών των ζώων". Σε όνειρα μακρινών εποχών, θα όφειλε να προσθέσει ο συγγραφέας. (Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων,* Τομ. ΙΙ, σελ. 424.)

Σαν μια ικανή απόδειξη της πραγματικότητας του γεγονότος, ένας Ρωμαιοκαθολικός παραπέμπει τον αναγνώστη στον πίνακα αυτού του γεγονότος που ζωγράφισε ο Σίμον της Σιέννα, ένας φίλος του ποιητή, στον πυλώνα της εκκλησίας Notre Dame du Don στην Αβινιόν, παρά την απαγόρευση του κυβερνώντος Ποντίφικα ο οποίος "δεν θα επέτρεπε σ' αυτόν τον θρίαμβο της αγάπης να θρονιαστεί στο ιερό μέρος" και προσθέτει: "Ο χρόνος έφθειρε και ξεθώριασε το έργο τέχνης, αλλά δεν αποδυνάμωσε την παράδοση σχετικά μ' αυτό". Οι "Δράκοντες-Διάβολοι" του ντε Μιρβίγ της εποχής μας φαίνεται ότι δεν έχουν καθόλου τύχη, αφού εξαφανίζονται πολύ μυστηριωδώς από τα μουσεία όπου λέγεται ότι υπήρχαν.Έτσι ο δράκοντας που βαλσαμώθηκε από τον Ουίλσι Αλντροβάνι και εκτίθετο στο Μουσείο ντε Σενάτ στην Μπαλόνια, "υπήρχε εκεί μέχρι το 1700, αλλά τώρα δεν υπάρχει πια" (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙ, σελ. 425, 427).

Είναι εύκολο να καταλάβουμε γιατί οι Ιουδαίοι υιοθέτησαν την οφιοειδή μορφή για τον "εξαπατητή" τους. Γι' αυτούς ήταν καθαρά φυσιολογική και φαλλική και όσες σοφιστικές αιτιολογίες κι αν παρουσιαστούν από την μεριά της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας δεν μπορούν να του δώσουν άλλο νόημα, από την στιγμή που θα μελετηθεί επαρκώς η μυστηριακή γλώσσα και θα διαβαστούν αριθμητικά οι εβραϊκοί κύλινδροι. Οι Αποκρυφιστές γνωρίζουν ότι το φίδι, ο Ναγκά και ο δράκοντας έχουν ο καθένας ένα ιδιαίτερο νόημα και ότι ο Ήλιος, για παράδειγμα, ήταν το αστρονομικό και κοσμικό έμβλημα των δυο αντίθετων φώτων και των δυο όφεων των Γνωστικών, του καλού και του κακού. Γνωρίζουν επίσης πως όταν γενικεύονται, τότε τα συμπεράσματα τόσο της επιστήμης όσο και της θεολογίας φτάνουν στα πιο γελοία άκρα. Γιατί όταν η επιστήμη μας λέει πως αν θέλουμε να βρούμε το κλειδί για όλα τα επακόλουθα θρησκευτικά δόγματα, αρκεί απλώς να ανιχνεύσουμε τους μύθους των όφεων στην αρχική πηγή τους, δηλαδή τον αστρολογικό μύθο, και να συλλογιστούμε σοβαρά πάνω στον *Ήλιο*, τον κατακτητή του Πύθωνα και την ουράνια παρθένα στον Ζωδιακό που απωθεί τον σαρκοβόρο δράκοντα – είναι εύκολο να αντιληφθούμε ότι ο συγγραφέας αντί να γενικεύει, έχει απλώς στην σκέψη του την χριστιανική θρησκεία και την Αποκάλυψη. Αυτό εμείς το ονομάζουμε ένα άκρο. Το άλλο άκρο που βλέπουμε είναι το ακόλουθο: θεολογία, όταν επαναλαμβάνει την περίφημη απόφαση της Συνόδου του Τρεντ, προσπαθεί να πείσει τις μάζες ότι "από την πτώση του ανθρώπου μέχρι την ώρα της βάπτισής του, ο διάβολος έχει πλήρη εξουσία πάνω του και τον *κατέχει δικαιωματικά* [*diabolus dominiam et potestatem super hominess habere et jure eos possidere*]. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, σελ. 433.) Σ' αυτό η Απόκρυφη φιλοσοφία απαντάει: Αποδείξτε πρώτα την ύπαρξη του διαβόλου σαν μια *οντότητα* και ύστερα μπορεί να πιστέψουμε σε μια τέτοια σύμφυτη κατοχή. Ακόμα και ελάχιστη παρατήρηση και γνώση της ανθρώπινης φύσης αρκεί για να αποδείξει το λάθος αυτού του θεολογικού δόγματος. Αν ο ΣΑΤΑΝΑΣ είχε έστω και μικρή ύπαρξη στον αντικειμενικό ή ακόμα και στον υποκειμενικό κόσμο (με την εκκλησιαστική έννοια), τότε ο φτωχός δαίμονας θα ήταν εκείνος που θα βρισκόταν κατειλημμένος ή ακόμα και κυριαρχημένος από τους κακούς, δηλαδή από το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας. Η ίδια η ανθρωπότητα και ειδικά ο κλήρος, με επικεφαλής την υπεροπτική, αδίστακτη και αδιάλλακτη Ρωμαϊκή Εκκλησία, γέννησαν, μεγάλωσαν και ανάθρεψαν με αγάπη, τον κακό. Αλλά αυτό είναι παρέκκλιση. Ολόκληρος ο κόσμος της σκέψης κατηγορήθηκε από τον Χριστό ότι είχε λατρέψει τον όφι.

Ολόκληρη η ανθρωπότητα έκαιγε θυμίαμα σ' αυτόν και ταυτόχρονα τον λιθοβολούσε. Η *Ζεντ Αβέστα* μιλάει γι' αυτόν όπως οι Βασιλείς και οι *Βέντα*, όπως η *Έντα* και η Βίβλος... Παντού ο ιερός όφις έχει τον ναό και τον ιερέα του: στην Ρώμη είναι η Εστιάδα... η οποία ετοιμάζει το γεύμα του με την ίδια φροντίδα που αποδίδει στο ιερό πυρ. Στην Ελλάδα, ο Ασκληπιός δεν μπορεί να θεραπεύσει χωρίς την βοήθειά του και μεταβιβάζει σ' αυτόν τις δυνάμεις του. Όλοι ξέρουμε για την περίφημη ρωμαϊκή αντιπροσωπεία την οποία έστειλε η Σύγκλητος στον θεό της ιατρικής και την επιστροφή της με τον όχι λιγότερο διάσημο όφι, ο οποίος προχωρούσε μόνος και με την θέλησή του προς τον ναό του Κυρίου του σε ένα από τα νησιά του Τίβερη. Κάθε Βακχεία τον τύλιγε [τον όφι] στα μαλλιά της, κάθε Οιωνοσκόπος τον συμβουλευόταν στις προφητείες του και από κανέναν τάφο νεκρομάντη δεν λείπει η παρουσία του! Οι Καϊνίτες και οι Οφίτες τον ονομάζουν Δημιουργό, ενώ αναγνωρίζουν – όπως ο Σέλλινγκ – ότι ο όφις είναι το "κακό ουσιαστικά και προσωπικά". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, σελ. 431-432.)

Ναι, ο συγγραφέας έχει δίκιο κι αν θέλει κανείς να έχει μια ολοκληρωμένη ιδέα για την εκτίμηση την οποία απολαμβάνει ο όφις στις μέρες μας, οφείλει να μελετήσει το θέμα στην Ινδία και να μάθει όλα όσα πιστεύουν και εξακολουθούν ακόμα να αποδίδουν στους Ναγκά (κόμπρες) σ' αυτήν την χώρα και θα έπρεπε επίσης να επισκεφθεί τους Αφρικανούς του Γουαϊντάχ, τους Βουντού του Πορτ-ο-Πρινς και της Τζαμάικα, τους Ναγκουάλ του Μεξικού και τους Πα, τους ανθρώπους-φίδια της Κίνας κ.τ.λ. Αλλά γιατί να απορούμε που το φίδι "λατρεύεται" και την ίδια στιγμή το καταριούνται, αφού γνωρίζουμε ότι από την αρχή ήταν ένα σύμβολο;[169] Σε κάθε αρχαία

Είναι σαν να λέμε ότι μετά από μερικές χιλιετίες ένας φανατικός κάποιας μελλοντικής νέας θρησκείας, ο οποίος θα είχε την τάση να δοξάζει την δική του θρησκεία σε βάρος του αρχαίου χριστιανισμού, θα έλεγε: "παντού λατρευόταν ο τετράποδος αμνός. Η καλόγρια, αποκαλώντας τον Αγνό τον τοποθετούσε στο στήθος της, ο ιερέας τον έβαζε στον βωμό. Απεικονιζόταν σε κάθε πασχαλινό γεύμα και δοξαζόταν φανερά σε κάθε ναό. Ωστόσο οι χριστιανοί τον

γλώσσα η λέξη *dragon* [δράκοντας] σήμαινε αυτό που σημαίνει τώρα στα Κινέζικα (*λονγκ*): δηλαδή "*το ον που υπερβαίνει σε νοημοσύνη*" και που σήμαινε η λέξη *δράκων* στα Ελληνικά, "αυτός που βλέπει και φυλάει". Αλλά μπορούν αυτά τα επίθετα να αποδοθούν στο ομώνυμο ερπετό; Παρά το ότι η προκατάληψη και η άγνοια του αρχικού νοήματος έχουν οδηγήσει αλλού τους αμαθείς, δεν είναι φανερό ότι τέτοιοι χαρακτηρισμοί προορίζονταν για τα ανθρώπινα πρότυπα που συμβολίζονταν από φίδια και δράκοντες; Αυτά τα "πρότυπα" – τα οποία μέχρι σήμερα στην Κίνα ονομάζονται "Δράκοντες της Σοφίας" – ήταν οι πρώτοι μαθητές των Ντιάνι που ήταν οι καθοδηγητές τους. Ήταν, με λίγα λόγια, οι πρωταρχικοί μυημένοι της Τρίτης Φυλής και αργότερα της Τετάρτης και Πέμπτης Φυλής. Το όνομα έγινε παγκόσμιο και πριν από την χριστιανική εποχή κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα μπέρδευε ποτέ τον άνθρωπο με το σύμβολο.

Το σύμβολο του Χνούφη, ή της ψυχής του κόσμου, γράφει ο Ζ. Φ. Σαμπολιόν:

> ...Είναι μεταξύ των άλλων ένα τεράστιο φίδι που στέκεται σε ανθρώπινα πόδια, αυτό το ερπετό, έμβλημα του καλού πνεύματος είναι ένας πραγματικός Αγαθοδαίμονας. Συχνά παριστάνεται με γένια... Αυτό το ιερό ζώο, ταυτόσημο με τον όφι των Οφιτών, βρίσκεται σκαλισμένο σε αναρίθμητες πλάκες των Γνωστικών και των οπαδών του Βασιλίδη... Το φίδι έχει διάφορα κεφάλια, αλλά περιγράφεται συνεχώς με τα γράμματα ΧΝΟΥΒΙΣ. (Ζ. Φ. Σαμπολιόν, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*, κείμενο 3, φυλ. 3α στροφή.)

Αγαθοδαίμονας ήταν προικισμένος με "την γνώση του καλού και του κακού", δηλαδή με θεια Σοφία, αφού χωρίς το πρώτο το δεύτερο είναι αδύνατο.[170] Επαναλαμβάνοντας τον Ιάμβλιχο, ο Σαμπολιόν μας λέει ότι ήταν:

> ...η θεότητα που ονομαζόταν Είχτων [ή το πυρ των ουρανίων θεών, ο μεγάλος Θωθ-Ερμής][171] στον οποίο ο Ερμής ο Τρισμέγιστος αποδίδει την επινόηση της μαγείας. (Σαμπολιόν, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*, κείμενο 15.)

Την "*επινόηση της μαγείας*"! Μια παράξενη έκφραση πράγματι, λες και η αποκάλυψη των αιώνιων και πραγματικών μυστηρίων της φύσης θα μπορούσε να *επινοηθεί*! Είναι σαν να αποδίδουμε, ύστερα από χιλιετίες, στον καθ. Κρουκς την επινόηση αντί για την ανακάλυψη της ακτινοβόλας ύλης. Ο Ερμής δεν ήταν ο επινοητής, ούτε καν ο ανακαλυπτής, γιατί όπως αναφέρεται στην υποσημείωση, το Θωθ-Ερμής είναι ένα γενετικό όνομα, όπως είναι το Ενώχ (Ενοχίον, "εσωτερικό, πνευματικό μάτι"), το *Νεμπό* (ο προφήτης και ενορατικός) κ.τ.λ. Δεν πρόκειται για κύριο όνομα κάποιου συγκεκριμένου ανθρώπου, αλλά για έναν γενετικό τίτλο πολλών μυημένων.

σύνδεσή τους με το φίδι στις συμβολικές αλληγορίες οφείλεται στην φώτισή τους από ηλιακούς και πλανητικούς θεούς κατά την διάρκεια της πρώτης νοήμονος Φυλής, της Τρίτης. Είναι όλοι τους αντιπροσωπευτικοί κύριοι της Μυστικής Σοφίας. Ο Ασκληπιός είναι γιος του θεού-Ήλιου Απόλλωνα και αυτός είναι ο Ερμής˙ ο Νεμπό είναι γιος του Μπελ-Μεροντάχ˙ ο Βαϊβασβάτα Μάνου, ο μεγάλος Ρίσι, είναι γιος του Βιβασβάτ, του Ήλιου ή Σούρια κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ενώ αστρονομικά οι Ναγκά μαζί με τους Ρίσι, τους Γκανταρβά, τους Απσαράσα, τους Γκραμανί (ή

φοβούνταν και τον μισούσαν, γιατί τον έσφαζαν και τον έτρωγαν..." Οι ειδωλολάτρες τουλάχιστον δεν τρώνε τα ιερά τους σύμβολα. Δεν γνωρίζουμε να υπάρχουν οφιοφάγοι ή ερπετοφάγοι, παρά μόνο στις χριστιανικές πολιτισμένες χώρες, όπου αρχίζουν με βατράχια και χέλια και αρκετοί καταλήγουν σε πραγματικά φίδια, όπως άρχισαν με αρνάκι και κατέληξαν σε άλογο.

Ο ηλιακός Χνούφης, ή *Αγαθοδαίμων*, είναι ο Χριστός των Γνωστικών, όπως γνωρίζει κάθε μελετητής. Συνδέεται στενά με τους επτά γιους της Σοφίας, τους επτά γιους της Άντιτι (συμπαντικής Σοφίας), όπου ο όγδοος είναι ο *Μαρταντά*, ο Ήλιος, και οι επτά είναι οι επτά πλανητικοί κυβερνήτες ή πνεύματα. Επομένως ο Χνούφης ήταν ο *Πνευματικός Ήλιος της Φώτισης*, της Σοφίας και επομένως κύριος όλων των Αιγυπτίων Μυημένων, όπως έγινε αργότερα για τους Χαλδαίους ο Μπελ-Μεροντάχ (ή Μπελ-Μπελιτάνους).

Το Ερμής, ή μάλλον θωθ, ήταν ένα γενετικό όνομα. Ο Αμπούλ Φέντα στο έργο του *Προϊσλαμική Ιστορία* δείχνει πέντε Ερμείες και το ονόματα Ερμής, Νεμπό, Θωθ δίνονται αντίστοιχα σε διάφορες χώρες σε μεγάλους Μυημένους. Έτσι ο *Νεμπό*, ο γιος του Μεροντάχ και της Ζερ-πανιτού (τον οποίο ο Ηρόδοτος, βιβλ. Πρώτο, ονομάζει Ζευς-Βήλος) έδωσε το όνομά του σε όλους τους μεγάλους προφήτες, ενορατικούς και Μυημένους. Όλοι τους ήταν "όφεις της Σοφίας", επειδή συνδέονταν αστρονομικά με τον Ήλιο και πνευματικά με την Σοφία.

Γιάκσα, μικρότερους θεούς), τους Γιατουντχάνα και τους Ντέβα είναι ακόλουθοι του Ηλίου καθ' όλους τους δώδεκα ηλιακούς μήνες. Στην θεολογία καθώς και στην ανθρωπολογική εξέλιξη, αυτοί είναι θεοί και άνθρωποι, όταν ενσαρκώνονταν στον *κάτω* κόσμο. Σε σχέση μ' αυτό ας θυμήσουμε στον αναγνώστη το γεγονός ότι ο Απολλώνιος συνάντησε στο Κασμίρ Βουδιστές Ναγκά, οι οποίοι δεν ήταν ούτε τα φίδια της ζωολογίας, ούτε οι Ναγκά της εθνολογίας, αλλά "σοφοί άνθρωποι".

Βίβλος, από την Γένεση μέχρι την Αποκάλυψη, δεν είναι παρά μια σειρά ιστορικών καταγραφών της μεγαλύτερης σύγκρουσης μεταξύ λευκής και μαύρης Μαγείας˙ μεταξύ των Μυημένων της δεξιάς ατραπού, των Προφητών, κι εκείνων της αριστερής, των Λευϊτών, του κλήρου των αμαθών μαζών. Ακόμα και οι σπουδαστές του Αποκρυφισμού, μερικοί από τους οποίους διαθέτουν πιο αρχαία χειρόγραφα και άμεση διδασκαλία για να βασιστούν, δυσκολεύονται να τραβήξουν μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους *Σοντάλες* της Δεξιάς Ατραπού και σε κείνους της Αριστερής. Το μεγάλο χάσμα που δημιουργήθηκε μεταξύ των γιων της Τέταρτης Φυλής από την στιγμή που οι πρώτοι Ναοί και Αίθουσες Μύησης ορθώθηκαν κάτω από την καθοδήγηση των "Γιων του θεού", παρουσιάζεται αλληγορικά στους Γιους του Ιακώβ. Το γεγονός ότι υπήρχαν δυο σχολές Μαγείας και ότι οι ορθόδοξοι Λευίτες δεν ανήκαν στην άγια σχολή, φαίνεται από τα λόγια που προφέρει ο ετοιμοθάνατος Ιακώβ. Είναι σκόπιμο στο σημείο αυτό να αναφέρουμε μερικές φράσεις από την *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 555).

> ετοιμοθάνατος Ιακώβ περιγράφει με τον ακόλουθο τρόπο τους γιους του: "Ο Δαν", λέει, "θα είναι ένα φίδι στον δρόμο, μια οχιά στο μονοπάτι, που δαγκώνει τις οπλές του αλόγου, έτσι ώστε ο καβαλάρης θα πέφτει προς τα πίσω [δηλαδή θα " διδάξει στους υποψήφιους μαύρη μαγεία]. Περίμενα την σωτηρία σου, ω Κύριε!" Για τον Συμεών και τον Λευί, ο πατριάρχης (ή Ισραήλ) παρατηρεί ότι αυτοί "...είναι αδελφοί˙ όργανα βιαιότητας είναι στις κατοικίες τους. Ω ψυχή μου, μην εισέρχεσαι στα μυστικά τους, στην συνέλευσή τους". (Γένεση ΜΘ΄, 17,18 και 5-6.)

Στο πρωτότυπο οι λέξεις "μυστικά τους" είναι DOD [ΣΟΝΤ].[172] Και Σοντ ήταν το όνομα των μεγάλων Μυστηρίων των Βάαλ, Άδωνη και Βάκχου, που ήταν όλοι ηλιακοί θεοί και είχαν για σύμβολο ένα φίδι. Οι Καμπαλιστές εξηγούν την αλληγορία των πύρινων όφεων λέγοντας ότι αυτό ήταν το όνομα που δόθηκε στην φυλή του Λευί, με λίγα λόγια σε όλους τους Λευίτες, και ότι ο Μωυσής ήταν ο αρχηγός των Σοντάλες.[173]

Το αρχικό νόημα των "φονέων των Δράκων" πρέπει να αναζητηθεί στα μυστήρια και το θέμα αναλύεται πλήρως στην συνέχεια.

Στο μεταξύ, αν ο Μωυσής ήταν ο αρχηγός των Μυστηρίων έπεται ότι ήταν και ο Ιεροφαντής τους και επίσης, αν βλέπουμε την ίδια εποχή τους προφήτες να εξαπολύουν απειλές εναντίον των "βδελυγμάτων" του λαού του Ισραήλ, αυτό σημαίνει ότι υπήρχαν δυο σχολές. "Πύρινοι όψεις", λοιπόν, ήταν απλώς το επίθετο που δόθηκε στους Λευίτες της ιερατικής κάστας όταν είχαν απομακρυνθεί από τον καλό νόμο, τις παραδοσιακές διδασκαλίες του Μωυσή, και σε όλους εκείνους που ακολουθούσαν την Μαύρη Μαγεία. Ο Ησαΐας όταν αναφερόταν στα "επαναστατημένα τέκνα" που έπρεπε να μεταφέρουν τα αγαθά τους στην χώρα από την οποία ήρθαν, "της οχιάς και των *πύρινων* ιπτάμενων *όφεων* (Λ', 6) – ή την Χαλδαία και την Αίγυπτο, οι Μυημένοι των οποίων είχαν ήδη αρκετά εκφυλιστεί στις μέρες του (700 π.Χ.) – εννοούσε τους μάγους εκείνων των χωρών.[174] Αλλά αυτοί πρέπει να διαχωρίζονται προσεχτικά από τους "Πύρινους Δράκοντες της Σοφίας" και τους "Γιους της Πύρινης Ομίχλης".

Ο Ντάνλαπ εξηγεί την λέξη "Σοντ" σαν *Αρκάνουμ*, θρησκευτικό μυστήριο, με βάση το *Πεντάγλωσσο Λεξικό* του Σίντλερ, 1201. "ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ του Κυρίου είναι με κείνους που Τον φοβούνται", λένε οι Ψαλμοί ΚΕ', 14. Αυτή είναι μια παράφραση των χριστιανών, γιατί έπρεπε να λέει "*Σοντ* Ιόχ (τα μυστήρια του Ιόχ) είναι για *κείνους που Τον φοβούνται*" (Ντάνλαπ, *Σοντ, τα Μυστήρια του Άδωνη*, Εισαγωγή σελ. XI). "Αλ [Ελ] είναι φοβερό στον μεγάλο Σοντ (συγκέντρωση, ΜΥΣΤΗΡΙΑ) των *Κεντοσίμ* (των ΙΕΡΕΩΝ, αγίων, ΜΥΗΜΕΝΩΝ) Ψαλμοί ΠΘ', 7. (Ντάνλαπ, *Σοντ, τα Μυστήρια του Άδωνη*).

"Τα μέλη των ιερατικών κολλεγίων ονομάζονταν Σοντάλες", λέει ο Φρουντ στο *Λατινικό Λεξικό* του (IV, 448). "ΟΙ ΣΟΝΤΑΛΙΤΙΕΣ συστήθηκαν στα Ιδαία Μυστήρια της ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ", γράφει ο Κικέρωνας (*Περί γήρατος*, παρ. XIII)· παράβολε, Ντάνλαπ, *Σοντ, τα Μυστήρια του Άδωνη*, σελ. XII.

Οι ιερείς του Βάαλ που πηδούσαν πάνω από φωτιές. Αλλά αυτός ήταν ένας εβραϊκός και τοπικός όρος. "Σαράφ", "πύρινο ή φλογερό δηλητήριο".

Στο *Μεγάλο Βιβλίο των Μυστηρίων* λέγεται ότι "Επτά Κύριοι δημιούργησαν Επτά ανθρώπους: τρεις Κύριοι (Ντιάνι-Τσόχαν ή Πιτρί) ήταν άγιοι και καλοί, τέσσερις ήταν λιγότερο ουράνιοι και γεμάτοι πάθος... Οι *τσαγιά* (σκιές) των Πατέρων ήταν σαν αυτούς".

Έτσι δικαιολογούνται οι διαφορές στην ανθρώπινη φύση, η οποία διαιρείται σε επτά διαβαθμίσεις καλού και κακού. Υπήρχαν επτά ναοί έτοιμοι να κατοικηθούν από Μονάδες κάτω από επτά διαφορετικές καρμικές συνθήκες. Έτσι εξηγούν τα Σχόλια την εύκολη εξάπλωση του κακού, μόλις οι ανθρώπινες Μορφές έγιναν πραγματικοί άνθρωποι. Μερικοί αρχαίοι φιλόσοφοι αγνόησαν το επτά στις γενετικές αναφορές τους και έδωσαν μόνο το τέσσερα. Έτσι η τοπική μεξικανική Γένεση έχει "τέσσερις καλούς ανθρώπους", που περιγράφονται σαν οι τέσσερις αληθινοί πρόγονοι της ανθρώπινης φυλής, "που δεν είχαν δημιουργηθεί από τους θεούς ούτε είχαν γεννηθεί από γυναίκα", αλλά των οποίων η δημιουργία ήταν ένα θαύμα που εκτελέστηκε από τις δημιουργικές Δυνάμεις και οι οποίοι δημιουργήθηκαν μόνο αφού είχαν ήδη "*αποτύχει τρεις προσπάθειες δημιουργίας ανθρώπων*". Οι Αιγύπτιοι είχαν στην θεολογία τους μόνο "τέσσερις γιους του θεού", ενώ στον *Ποίμανδρο* αναφέρονται επτά, αποφεύγοντας έτσι κάθε αναφορά της κακής φύσης του ανθρώπου˙ αν και ο Σετ, όταν από θεός υποβιβάστηκε σε Σετ-Τυφών, άρχισε να ονομάζεται "ο έβδομος γιος". Από δω πιθανόν προήλθε και η πίστη ότι "ο έβδομος γιος του έβδομου γιου" είναι πάντα ένας γεννημένος μάγος, αν και στην αρχή εννοούσαν απλώς μαγγανευτής. Ο ΑΠΕΠ, το φίδι που συμβολίζει το κακό, σκοτώνεται από τον Άκερ, τον όφι του Σετ (*Βίβλος των Νεκρών,* XXXIX). Επομένως ο Σετ-Τυφών δεν θα μπορούσε να ήταν αυτό το κακό. Στην *Βίβλο των Νεκρών* (γραμμή

αναφέρεται ότι το κεφάλαιο CLXIII θα πρέπει να διαβάζεται "παρουσία ενός όφεως με δυο πόδια", που σημαίνει ενός ανωτέρου Μυηµένου, ενός Ιεροφάντη. Γιατί ο δίσκος και τα κέρατα κριαριού[175] που στολίζουν το κεφάλι του "φιδιού" του στα ιερογλυφικά του τίτλου του ανωτέρω κεφαλαίου, σημαίνουν ακριβώς αυτό. Πάνω από τον "όφι" παριστάνονται τα δυο μυστικά μάτια του Άμμωνα,[176] του κρυμμένου "μυστηριακού θεού". Το απόσπασμα αυτό επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό μας και δείχνει τι σήμαινε στην αρχαιότητα η λέξη "όφις".

Αλλά ως προς τους Ναγκουάλ και Νεργκάλ, από πού προέρχεται η ομοιότητα των ονομάτων των ινδικών Ναγκά και των αμερικανικών Ναγκουάλ;

> *Νεργκάλ* ήταν ο Χαλδαίος και Ασσύριος αρχηγός των Μάγων (*Rab-Mag*) και ο Ναγκουάλ ήταν ο αρχηγός-μάγος των Μεξικανών Ινδιάνων. Και οι δυο έλκουν το όνομά τους από τον *Νεργκάλ-Σαρεζέρ,* τον Ασύριο θεό [και τους ινδικούς Ναγκά] και οι δυο έχουν τις ίδιες ιδιότητες και την δύναμη να έχουν έναν υπηρέτη *δαίμονα* με τον οποίο ταυτίζονται πλήρως. Ο Χαλδαϊκός και Ασσυριακός Νεργκάλ κρατούσε τον δαίμονά του μέσα στον ναό με την μορφή κάποιου ζώου που θεωρείτο ιερό. Ο Ινδιάνος Ναγκουάλ τον κρατάει όπου μπορεί, σε μια γειτονική λίμνη ή δάσος, ή μέσα στο σπίτι με την μορφή ενός οικιακού ζώου. (Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ *Ιστορία των πολιτισμένων Εθνών του Μεξικού*, Τομ. I, σελ. 382- Τομ. II, σελ. 137, 564.)

Μια τέτοια ομοιότητα δεν μπορεί να αποδοθεί σε *σύμπτωση*. Ένας νέος κόσμος ανακαλύπτεται και βλέπουμε ότι για τους προπάτορές μας της Τέταρτης Φυλής ήταν ήδη παλιός. Ότι ο Άρτζουνα, ο σύντροφος και *τσέλα* του Κρίσνα, λέγεται πως έπρεπε να κατέβει στο Πατάλα, τους "αντίποδες", κι εκεί παντρεύτηκε την Ουλούπι,[177] μια Ναγκά (ή μάλλον Ναγκί), την κόρη του βασιλιά των Ναγκά, Καουραβγιά.[178]

Τα ίδια κέρατα κριού βρίσκονται στο κεφάλι του Μωυσή που ήταν σκαλισμένο πάνω σε αρχαία μετάλλια τα οποία είδε η συγγραφέας στην Παλαιστίνη, ένα απ' τα οποία βρίσκεται στην κατοχή της. Τα κέρατα, που αποτελούν μέρος της φωτεινής άλω στο άγαλμα του Μωυσή στην Ρώμη (Μικελάντζελο), είναι κάθετα αντί να λυγίζουν προς τα αυτιά, αλλά το έμβλημα είναι το ίδιο, εξ αυτού και ο Χάλκινος Όφις.

Αλλά δείτε τον Μαγικό Πάπυρο Χάρρις, Νο V και τον κριοκέφαλο Άμμωνα που κατασκευάζει ανθρώπους στον τροχό ενός αγγειοπλάστη.

Η λέξη Ουλούπι έχει μια εντελώς Ατλάντεια απόχρωση. Όπως και το Ατλαντίδα, δεν είναι ούτε ελληνικό, ούτε σανσκριτικό όνομα, αλλά θυμίζει τα Μεξικάνικα ονόματα.

Μαχαμπαράτα, Αντιπάρβα, σλόκα 7788, 7789! Όπως εξηγεί ο Σριντάρα, ο σχολιαστής, το *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* (IX, XX, 31) εμφανίζει την Ουλούπι κόρη του βασιλιά του Μανιπούρα. Αλλά ο αείμνηστος Παντίτ Νταγιανάντα Σαρασβάτι, που ήταν ασφαλώς η μεγαλύτερη αυθεντία στην Ινδία πάνω σε σανσκριτικά και πουρανικά θέματα,

Έτσι ελπίζουμε ότι αποδείχθηκε το πλήρες νόημα του εμβλήματος του όφι. Δεν είναι ούτε το έμβλημα του κακού και πολύ λιγότερο το έμβλημα του διαβόλου, αλλά είναι πράγματι ο CEMEC ΕΙΛΑΜ ΑΒΡΑΣΑΞ ("ο αιώνιος Ήλιος-Αβρασάξ"), ο κεντρικός πνευματικός Ήλιος όλων των Καμπαλιστών, που σε μερικά διαγράμματα παριστάνεται από τον κύκλο της Τιφέρεθ.

Στο σημείο αυτό μπορούμε να αναφερθούμε ξανά στο προηγούμενο έργο μας και να προχωρήσουμε σε περαιτέρω επεξηγήσεις.

Από αυτή την περιοχή του απροσμέτρητου Βάθους [Βυθός, Άντιτι, Σεχινά, το πέπλο του αγνώστου] προβάλλει ένας κύκλος αποτελούμενος από σπείρες. [Αυτός είναι η Τιφέρεθ], που στην γλώσσα του συμβολισμού σημαίνει μεγάλος κύκλος, αποτελούμενος από μικρότερους. Κουλουριασμένος μέσα του, λες και ακολουθεί τις σπείρες, βρίσκεται ο όφις – έβλημα της σοφίας και της αιωνιότητας – ο Διπλός Ανδρόγυνος. Ο κύκλος συμβολίζει την *Έννοια*, ή τον θείο Νου [μια δύναμη η οποία δεν δημιουργεί αλλά πρέπει να αφομοιώσει] και ο Όφις, ο Αγαθοδαίμων, την *Σκιά του Φωτός* [μη-αιώνια αλλά ωστόσο το μεγαλύτερο θείο φως στο πεδίο μας]. Και οι δυο ήταν οι *Λόγοι* των Οφιτών, ή η Ενότητα του *Λόγου* εκδηλωνόμενη σαν μια διπλή αρχή Καλού και Κακού. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 293.)

Αν ήταν μόνο φως, ανενεργό και απόλυτο, ο ανθρώπινος νους δεν θα μπορούσε να το εκτιμήσει, ούτε καν να το αντιληφθεί. Η σκιά είναι εκείνη που επιτρέπει στο φως να εκδηλωθεί και του δίνει αντικειμενική πραγματικότητα. Επομένως, η σκιά δεν είναι κακό, αλλά είναι το αναγκαίο και απαραίτητο συνακόλουθο που ολοκληρώνει το Φως ή Καλό: *είναι ο δημιουργός του πάνω στην Γη*.

Σύμφωνα με τις απόψεις των Γνωστικών, αυτές οι δυο αρχές είναι αμετάβλητο Φως και Σκιά, το Καλό και το Κακό όντας στην πραγματικότητα ένα και υπήρχαν σε όλη την αιωνιότητα, όπως και θα συνεχίσουν να υφίστανται όσο υπάρχουν εκδηλωμένοι κόσμοι.

Το σύμβολο αυτό ευθύνεται για τον σεβασμό που δείχνει αυτή η αίρεση στον Όφι, σαν Σωτήρα, κουλουριασμένο είτε γύρω από το θυσιαστήριο ή ένα Ταυ [το φαλλικό έμβλημα]. Σαν μια ενότητα, η Έννοια και ο Όφις είναι ο *Λόγος*. Όταν χωριστούν, το ένα είναι το Δένδρο της Ζωής (Πνευματικό), ενώ το άλλο είναι το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού. Έτσι βρίσκουμε τον Όφι να παρακινεί το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι – το υλικό προϊόν του Ιαλδαβαόθ, αλλά το οποίο όφειλε την πνευματική αρχή του στην Σοφία-Αχαμόθ – να φάει από τον απαγορευμένο καρπό, αν και ο Όφις συμβολίζει την θεία Σοφία.

Όφις, το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού και το Δένδρο της Ζωής είναι σύμβολα που μεταφυτεύτηκαν από το έδαφος της Ινδίας. Το *Άλα-μαράμ*, η ινδική συκιά η οποία θεωρείται τόσο ιερή από τους Ινδουιστές, γιατί σε μια από τις ενσαρκώσεις του ο Βίσνου αναπαύτηκε κάτω από την παχιά σκιά της κι εκεί δίδαξε στην ανθρωπότητα την φιλοσοφία και τις επιστήμες, ονομάζεται Δένδρο της Γνώσης και Δένδρο της Ζωής. Κάτω από το προστατευτικό φύλλωμα αυτού του βασιλιά των δασών, οι Γκουρού διδάσκουν στους μαθητές τους τα πρώτα μαθήματα για την αθανασία και τους μυούν στα μυστήρια της ζωής και του θανάτου. Στην χαλδαϊκή παράδοση λέγεται ότι οι *Γιαβά*-ΑΛΕΙΜ του Ιερατικού Κολλεγίου δίδαξαν του γιους των ανθρώπων να γίνουν σαν αυτούς. Μέχρι σήμερα, ο Φο-τσ'ου,[179] που ζει στο *Φο μαϊγιού* του, ή στον ναό του Βούδα στην κορυφή του "Κουέν-λουν-σαν",[180] του μεγαλύτερου βουνού, εκτελεί τα μεγάλα θρησκευτικά του θαύματα κάτω από το δένδρο που στά Κινέζικα ονομάζεται *Σουνγκ μινγκ σου*, ή Δένδρο της Γνώσης και Δένδρο της Ζωής, γιατί η άγνοια είναι θάνατος και μόνο η γνώση χαρίζει αθανασία. Αυτή η θαυμαστή επίδειξη λαμβάνει χώρα κάθε τρία χρόνια, όταν ένα τεράστιο πλήθος Κινέζων Βουδιστών συγκεντρώνεται για προσκύνημα στον άγιο αυτόν τόπο. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 293-294.)

Ίσως γίνει τώρα κατανοητό γιατί οι πρώτοι Μυημένοι και Γνώστες, ή "Σοφοί", για τους οποίους λέγεται ότι μυήθηκαν στα μυστήρια της φύσης από τον ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΝΟΥ, που αντιπροσωπευόταν από τους ανώτερους αγγέλους, ονομάζονταν "Όφεις της Σοφίας" και "Δράκοντες". Όπως επίσης με ποιον τρόπο τα πρώτα πλήρη από φυσιολογική άποψη ζεύγη – αφού

επιβεβαίωσε προσωπικά ότι η Ουλούπι ήταν κόρη του βασιλιά των Ναγκά στην Πατάλα, ή Αμερική, πριν από 5000 χρόνια και ότι οι Ναγκά ήταν Μυημένοι.

Φο-τσ'ου στα Κινέζικα σημαίνει στην κυριολεξία κύριους του Μπούντα ή ο δάσκαλος των δοξασιών του Μπούντα-Φο.

Το βουνό αυτό βρίσκεται στα νοτιοδυτικά της Κίνας, σχεδόν μεταξύ Κίνας και Θιβέτ.

μυήθηκαν στο μυστήριο της ανθρώπινης δημιουργίας μέσω του Όφεως, του εκδηλωμένου Λόγου και του ανδρόγυνου, τρώγοντας τον καρπό της γνώσης – άρχισαν βαθμιαία να κατηγορούνται από το υλιστικό πνεύμα των απογόνων τους ότι είχαν διαπράξει Αμάρτημα, ότι είχαν παρακούσει τον "Κύριο τον Θεό" και ότι είχαν παρασυρθεί από τον Όφι.

Οι πρώτοι χριστιανοί (που στέρησαν τους Ιουδαίους από την Βίβλο τους) είχαν τόσο λίγο κατανοήσει τα τέσσερα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης ως προς το εσωτερικό τους νόημα, ώστε δεν αντιλήφθηκαν ποτέ πως όχι μόνο δεν υπήρχε πρόθεση αμαρτήματος σ' αυτήν την ανυπακοή, αλλά ότι στην πραγματικότητα ο "' Όφις" ήταν ο ίδιος ο "Κύριος ο Θεός" ο οποίος – σαν Όφις, Λόγος ή φορέας της θείας δημιουργικής σοφίας – δίδαξε στους ανθρώπους να γίνουν με την σειρά τους δημιουργοί. [181] Δεν αντιλήφθηκαν ποτέ ότι ο *Σταυρός* ήταν μια ανάπτυξη του "δένδρου και του όφεως" και έτσι έγινε η σωτηρία της ανθρωπότητας. Έτσι θα γίνει το πρωταρχικό θεμελιώδες σύμβολο της δημιουργικής αιτίας με εφαρμογή στην γεωμετρία, στους αριθμούς, στην αστρονομία, στα μέτρα και στην αναπαραγωγή των ζώων. Σύμφωνα με την Καμπάλα η κατάρα του ανθρώπου ήρθε με τον σχηματισμό της γυναίκας.[182] Ο κύκλος διαχωρίστηκε από την διάμετρο.

Από την κατάσταση της ενωμένης διπλής αρχής, δηλαδή της ανδρόγυνης κατάστασης, έγινε ο διαχωρισμός της διπλής αρχής, δημιουργώντας δυο αντίθετα, που από τότε η μοίρα τους είναι να αναζητούν την επανένωση στην αρχική μια κατάσταση. Η κατάρα ήταν αυτή: ότι η φύση προωθώντας την αναζήτηση απέφευγε το ποθούμενο αποτέλεσμα με την δημιουργία ενός νέου όντος ξεχωριστού από την επιθυμητή επανένωση ή ταύτιση, με το οποίο ξεγελιόταν ο φυσικός πόθος για την επαναπόκτηση μιας χαμένης κατάστασης και πάντα θα ξεγελιέται. Ακριβώς μ' αυτήν την βασανιστική διαδικασία μιας συνεχούς κατάρας η Φύση καταφέρνει και ζει".[183]

Εσωτερικά η αλληγορία του Αδάμ που απομακρύνθηκε από το "Δένδρο της Ζωής" σημαίνει ότι η πρόσφατα χωρισμένη Φυλή καταχράστηκε και υποβίβασε το μυστήριο της Ζωής στην περιοχή του ζώου και της κτηνωδίας. Γιατί, όπως δείχνει το *Ζοχάρ*, η Μετρονετά (Σεχινά, η σύζυγος του Μετατρόν συμβολικά), "είναι ο δρόμος προς το μεγάλο Δένδρο της Ζωής, το Πανίσχυρο Δένδρο" και η Σεχινά είναι η θεία χάρη. Όπως εξηγείται: το Δένδρο αυτό φτάνει μέχρι τον ουράνιο θόλο και είναι κρυμμένο ανάμεσα σε τρία βουνά [η ανώτερη τριάδα ή αρχές στον άνθρωπο]. Από αυτά τα τρία βουνά το Δένδρο ανέρχεται [η γνώση του σοφού κατευθύνεται προς τον ουρανό] και ύστερα ξανακατε βαίνει [στα βάθη του Εγώ πάνω στην Γη]. Το Δένδρο αυτό αποκαλύπτεται την ημέρα και κρύβεται κατά την διάρκεια της νύχτας, δηλαδή αποκαλύπτεται στον φωτισμένο νου και κρύβεται στην άγνοια που είναι νύχτα. (*Ζοχάρ*, I, 172 α και b, εκδ. Μπρόντυ.) "Το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού, φυτρώνει από τις ρίζες του Δένδρου της Ζωής". (Σχόλιο) Αλλά επίσης:

Στην Καμπάλα είναι απλό να βρίσκουμε ότι το "Δένδρο της Ζωής" ήταν ο σταυρός με την λαβή στην σεξουαλική του όψη και ότι το "*Δένδρο της Γνώσης*" ήταν ο αποχωρισμός και η επανένωση για την εκπλήρωση της μοιραίας κατάστασης. Για να το δείξουμε με αριθμούς, η αξία των γραμμάτων που αποτελούν την λέξη *etz* (עץ)δένδρο, είναι 7 και 9, το επτά όντας ο άγιος θηλυκός αριθμός και το εννέα ο

Ας θυμήσουμε στον αναγνώστη ότι στο *Ζοχάρ*, όπως και στα καμπαλιστικά έργα, υποστηρίζεται ότι ο "Μετατρόν ενωμένος με την *Σεχινά*, ή η Σεχινά σαν το πέπλο (χάρη) του Αίν-Σοφ, που συμβολίζει τον Λόγο, είναι το ίδιο το Δένδρο της Γνώσης˙ ενώ ο Σαμαήλ – η σκοτεινή όψη του Λόγου – καταλαμβάνει μόνο τον φλοιό αυτού του δένδρου και έχει μόνο την γνώση του ΚΑΚΟΥ. Όπως λέει ο Λακούρ, ο οποίος είδε στην σκηνή της Πτώσης (Γένεση Γ') ένα γεγονός που αποτελούσε μέρος της αιγυπτιακής Μύησης: "Το Δένδρο της *Προφητείας* ή της *Γνώσης* του Καλού και του Κακού... είναι η επιστήμη του *Τζυφών* (*Tzyphon*), του πνεύματος της αμφιβολίας: Tzy, *διδάσκω* και *phon, αμφιβάλλω*. Ο Τυφών είναι ένας από τους Αλείμ˙ θα τον δούμε τώρα κάτω από το όνομα *Nach* (Nahash), ο παραπλανητής" (Π. Λακούρ, *Αλείμ, ή θεοί του Μωϋσή*, Τομ. II, σελ. 218). Τώρα είναι γνωστός στους συμβολολόγους κάτω από το όνομα
ΙΕΧΩΒΑ.

Αυτή είναι η άποψη που εκφράστηκε και υιοθετήθηκε από όλους τους Εκκλησιαστικούς Πατέρες, αλλά δεν είναι η πραγματική εσωτερική διδασκαλία. Η κατάρα δεν άρχισε με τον σχηματισμό ούτε του άνδρα ούτε της γυναίκας, γιατί ο διαχωρισμός τους ήταν ένα φυσικό επακόλουθο της εξέλιξης, αλλά με την παραβίαση του νόμου (βλέπε ανωτέρω).

"Με την οποία ζει η (ανθρώπινη) φύση", ούτε καν η ζωική, αλλά η παραπλανημένη, αισθησιακή και ακόλαστη φύση, την οποία δημιούργησε ο άνθρωπος και όχι η φύση. (Βλέπε Μέρος II, Τμήμα XXIV, "Ο Σταυρός και η Πυθαγόρεια Δεκάδα".)

αριθμός της φαλλικής ή αρσενικής ενέργειας. Αυτός ο σταυρός με λαβή είναι το σύμβολο του αιγυπτιακού θηλυκού-αρσενικού, Ίσιδας-Όσιρη, της γενετήσιας αρχής σε όλες τις μορφές, βασισμένης πάνω στην αρχική εκδήλωση που εφαρμόζεται προς όλες τις κατευθύνσεις και με όλες τις έννοιες. (*Η Πηγή των Μέτρων*)

Αυτή είναι η καμπαλιστική θεώρηση των Δυτικών Αποκρυφιστών και διαφέρει από τις πιο φιλοσοφικές ανατολικές ή Άριες απόψεις, πάνω στο θέμα. (Βλέπε κατωτέρω. Μέρος ΙΙ, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".) Ο χωρισμός των φύλων ήταν μέσα στο πρόγραμμα της φύσης και της φυσικής εξέλιξης και η δημιουργική ικανότητα στο αρσενικό και στο θηλυκό ήταν ένα δώρο της θείας σοφίας. Στην αλήθεια αυτών των παραδόσεων πίστευε ολόκληρη η αρχαιότητα, από τον πατρίκιο φιλόσοφο μέχρι τον πιο ταπεινό με πνευματικές τάσεις πληβείο. Και καθώς προχωρούμε, ίσως πετύχουμε να δείξουμε ότι η σχετική αλήθεια, αν όχι η απόλυτη ακρίβεια, τέτοιων μύθων – που βεβαιωνόταν από διανοητικούς γίγαντες όπως ήταν ο Σόλωνας, ο Πυθαγόρας, ο Πλάτωνας και άλλοι – αρχίζει να φωτίζει αρκετούς σύγχρονους επιστήμονες. Αυτοί είναι αμήχανοι, στέκονται έκπληκτοι και γεμάτοι σύγχυση μπροστά στις αποδείξεις που συσσωρεύονται καθημερινά εμπρός τους, νιώθουν ότι δεν μπορούν να λύσουν τα πολλά ιστορικά προβλήματα που τους κοιτάζουν κατάματα, εκτός και αρχίσουν να αποδέχονται τις αρχαίες παραδόσεις. Επομένως, λέγοντας ότι πιστεύουμε απόλυτα τις αρχαίες παραδόσεις και τους παγκόσμιους θρύλους, δεν κινδυνεύουμε καθόλου να θεωρηθούμε ένοχοι απέναντι στον αμερόληπτο παρατηρητή, γιατί άλλοι και πιο διαβασμένοι συγγραφείς, μεταξύ εκείνων που ανήκουν στην σύγχρονη επιστημονική σχολή, πιστεύουν σε αρκετά απ' αυτά που πιστεύουν οι Αποκρυφιστές: δηλ. σε "Δράκοντες" όχι μόνο συμβολικά, αλλά στην πραγματική τους ύπαρξη σε κάποια εποχή.

Πριν από τριάντα χρόνια θα ήταν πράγματι ένα τολμηρό βήμα το να σκεφτεί κανείς να προσφέρει στο κοινό μια συλλογή από ιστορίες που κανονικά θεωρούνται μυθικές και να ισχυριστεί πως πρέπει να εξεταστούν σαν γνήσιες πραγματικότητες˙ ή το να υποστηρίξει ότι παραμύθια – που από την αρχαιότητα θεωρούνται φαντασίες – είναι πραγματικά γεγονότα και ότι αυτά που διηγούνται στα παιδιά στις περισσότερες περιπτώσεις είναι μύθοι, λίγο ή πολύ παραποιημένοι, που περιγράφουν πραγματικά όντα ή γεγονότα. Σήμερα αυτό θεωρείται λιγότερο παράλογο.

Έτσι αρχίζει η εισαγωγή ενός πρόσφατου και πολύ ενδιαφέροντος έργου του κ. Τσαρλς Γκουλντ, με τίτλο *Μυθικά Τέρατα*. Σ' αυτό δηλώνει τολμηρά την πίστη του στα περισσότερα από τα τέρατα και παραδέχεται ότι:

Πολλά από τα επονομαζόμενα μυθικά ζώα, τα οποία για μακρόχρονες εποχές και σε όλα τα έθνη υπήρξαν γόνιμο θέμα της φαντασίας και του μύθου, περιέχονται δικαιωματικά μέσα στην ακτίνα της καθαρής και ρεαλιστικής Φυσικής Ιστορίας και μπορούν να θεωρηθούν όχι σαν αποτέλεσμα υπερβολικής φαντασίας, αλλά σαν πλάσματα που κάποτε υπήρξαν πραγματικά και των οποίων, δυστυχώς, μόνο ατελείς και ανακριβείς περιγραφές έφτασαν μέχρι εμάς, πιθανόν υπερβολικά διαθλασμένες μέσα από την ομίχλη του χρόνου... Παραδόσεις για πλάσματα που *κάποτε συνυπήρχαν με τον άνθρωπο, μερικά από τα οποία ήταν τόσο αλλόκοτα και φοβερά, ώστε με την πρώτη ματιά να φαίνονται απίθανα*... Κατά την γνώμη μου, το μεγαλύτερο μέρος αυτών των πλασμάτων δεν είναι χίμαιρες, αλλά αντικείμενα λογικής μελέτης. Ο δράκοντας, αντί να είναι ένα πλάσμα που βγήκε από την φαντασία του Άριου ανθρώπου ο οποίος συλλογιζόταν πάνω στην αστραπή που άστραφτε μέσα στις σπηλιές όπου έμενε, όπως υποστηρίζουν μερικοί μελετητές της μυθολογίας, αντίθετα είναι ένα ζώο το οποίο κάποτε έζησε και άπλωνε τις δυσκίνητες κουλούρες του και ίσως πετούσε... Σε εμένα η ιδιαίτερη ύπαρξη του Μονόκερω δεν φαίνεται απίστευτη και στην πραγματικότητα μοιάζει πιο πιθανή από την θεωρία η οποία αποδίδει την προέλευση του σε ένα σεληνιακό μύθο. (Ρόμπερτ Μπράουν, *Ο Μονόκερως: Μια Μυθολογική Έρευνα*, Λονδίνο 1881.)... Από την πλευρά μου αμφισβητώ την γενική προέλευση των μύθων από "την θεώρηση των ορατών έργων της εξωτερικής φύσης". Μου φαίνεται ευκολότερο να υποθέσω ότι η παρέλευση του χρόνου εξασθένησε την περιγραφή αυτών των πανάρχαιων ιστοριών μέχρι του σημείου ώστε η αρχική τους εμφάνιση είναι σχεδόν αγνώριστη, παρά να δεχτώ ότι *ακαλλιέργητοι άγριοι μπορεί να κατείχαν δυνάμεις φαντασίας και ποιητικής δημιουργίας πολύ μεγαλύτερες απ' αυτές που απολαμβάνουν τα πιο πολιτισμένα έθνη της σημερινής εποχής*. Μου είναι πιο εύκολο να πιστέψω ότι αυτές οι θαυμάσιες ιστορίες για θεούς και ημίθεους, γίγαντες και νάνους, για δράκοντες και τέρατα κάθε περιγραφής είναι μεταμορφώσεις, παρά να τις θεωρήσω επινοήσεις. (*Μυθικά Τέρατα*, Εισαγωγή, σελ. 2-4.)

ίδιος γεωλόγος έδειξε ότι: "οι παλαιοντολόγοι κατάφεραν να ανιχνεύσουν την ύπαρξη του ανθρώπου σε περιόδους που εκτιμούνται ποικιλοτρόπως από τριάντα χιλιάδες μέχρι ένα εκατομμύριο χρόνια· σε περιόδους όπου συνυπήρχε με ζώα τα οποία έχουν από καιρό εκλείψει..." (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 20.) Τα ζώα αυτά, "αλλόκοτα και φοβερά", για να δώσουμε μερικά παραδείγματα, ήταν: (1) "Του γένους *Τσιντάστες*... των οποίων τα τεράστια οστά και... η σπονδυλική στήλη δείχνουν ότι είχαν φτάσει σε μήκος περίπου εξήντα μέτρων..." Τα υπολείμματα τέτοιων τεράτων, δέκα στον αριθμό, είδε ο καθηγητής Μπ. Φ. Μαντζ στο Μωβέτερ του Κολοράντο, σκορπισμένα σε πεδιάδες.

(2) Ο *Τιτανόσαυρος μοντάνους*, που έφτανε τα δεκαπέντε με είκοσι μέτρα σε μήκος. (3) Τα *Δεινοσαυροειδή* (στα ιουράσια στρώματα των Βραχωδών Ορέων), με ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις. (4) Ο *Ατλαντόσαυρος ιμάνις*, του οποίου το μηριαίο οστούν έχει μήκος πάνω από δυο μέτρα και ο οποίος, επομένως, θα μπορούσε να έχει μήκος πάνω από τριάντα μέτρα! Αλλά ακόμα και τώρα δεν προσεγγίσαμε το όριο και μαθαίνουμε για την ανακάλυψη υπολειμμάτων με τέτοιες γιγαντιαίες αναλογίες, ώστε να έχουν ένα μηριαίο οστούν δυόμισυ μέτρων μήκους. (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 36-37.) Έπειτα διαβάζουμε για το τερατώδες *Σιβαθήριον* στα Ιμαλάια, το τετρακέρατο ελάφι, μεγάλο σαν ελέφαντας και το οποίο ξεπερνάει αυτόν τον τελευταίο σε ύψος. Επίσης για το γιγαντιαίο *Μεγαθήριον* για τεράστιες ιπτάμενες σαύρες, τους *Πτεροδάκτυλους* με σαγόνια κροκοδείλου σε κεφάλι σαύρας κ.τ.λ., κ.τ.λ. *Όλα αυτά συνυπήρχαν με τον άνθρωπο, κατά πάσα πιθανότητα του επιτίθεντο και ο άνθρωπος έκανε το ίδιο*. Και όμως μας ζητάνε να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος εκείνος δεν ήταν μεγαλύτερος απ' ό,τι είναι τώρα! Είναι δυνατόν να δεχτούμε ότι ο άνθρωπος περιβαλλόμενος μέσα στην Φύση από τέτοια τερατώδη πλάσματα θα μπορούσε να είχε επιβιώσει, αν δεν ήταν και ο ίδιος ένας κολοσσιαίος γίγαντας, την στιγμή που όλα αυτά τα τέρατα χάθηκαν; Με το πέτρινο τσεκούρι του κατάφερε να νικήσει ένα *Σιβαθήριον* ή μια, γιγαντιαία ιπτάμενη σαύρα; Ας μην ξεχνάμε ότι ένας τουλάχιστον σπουδαίος άνθρωπος της επιστήμης, ο ντε Κατρεφάζ, δεν βλέπει κανέναν επιστημονικό λόγο για τον οποίο δεν θα έπρεπε ο άνθρωπος να υπήρξε "σύγχρονος με τα πρώτα θηλαστικά και να χρονολογείται από την Δευτερογενή Περίοδο". (Ντε Κατρεφάζ, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 152.)

υπερβολικά συντηρητικός Τζακς γράφει:

Φαίνεται ότι οι ιπτάμενοι δράκοντες των μυθιστορημάτων είχαν μια κάποια πραγματική ύπαρξη σε προηγούμενες εποχές του κόσμου. (*Εγχειρίδιο Γεωλογίας*, σελ. 301.)

71

Και συνεχίζοντας ο συγγραφέας ρωτάει:

γραπτή ιστορία του ανθρώπου, που αποτελείται από λίγες χιλιάδες χρόνια, περιλαμβάνει ολόκληρη την πορεία της νοήμονος ύπαρξης; Ή μήπως στις μεγάλες μυθολογικές εποχές που εκτείνονται σε εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια και καταγράφονται στις χρονολογίες της Χαλδαίας και της Κίνας έχουμε κάποιες σκιώδεις αναμνήσεις του προϊστορικού ανθρώπου, που μεταβιβάστηκαν από την παράδοση και οι οποίες ίσως μεταφέρθηκαν από λίγους επιζήσαντες στις υπάρχουσες χώρες από άλλα μέρη – όπως η μυθική Ατλαντίδα του Πλάτωνα – τα οποία ίσως βυθίστηκαν, ή υπήρξαν θέατρο κάποιας μεγάλης καταστροφής που τα εξαφάνισε μαζί με όλο τον πολιτισμό τους;
(*Εγχειρίδιο Γεωλογίας*, σελ. 17.)

Τα λίγα εναπομείναντα γιγαντιαία ζώα, όπως οι ελέφαντες – που είναι μικρότεροι απ' ό,τι οι προγονοί τους, τα Μαστόδοντα – και οι Ιπποπόταμοι, είναι τα μόνα επιβιώσαντα υπολείμματα και τείνουν καθημερινά στην πλήρη εξαφάνιση. Ακόμα κι αυτά είχαν ήδη μερικούς πρωτοπόρους του μελλοντικού τους γένους και μειώθηκαν σε μέγεθος στην ίδια αναλογία με τον άνθρωπο. Γιατί στις επιστρώσεις μιας σπηλιάς στην Μάλτα βρέθηκαν (Ε. Φαλκονέρι) τα υπολείμματα ενός πυγμαίου ελέφαντα και ο ίδιος συγγραφέας βεβαιώνει ότι αυτά συνδέθηκαν με τα υπολείμματα ενός πυγμαίου Ιπποπόταμου, όπου ο πρώτος έχει "μόνο ογδόντα εκατοστά ύφος˙ ή ο υπάρχων ακόμα

Ιπποπόταμος (*Χοέροπσις*) *Λιμπεριένσις*, τον οποίο ο Μ. Μάιλν-Έντουαρτς υπολογίζει λίγο πάνω από εξήντα εκατοστά σε ύψος".[184]

Οι σκεπτικιστές μπορεί να χαμογελάσουν και να απορρίψουν το έργο μας σαν γεμάτο από ανοησίες ή παραμύθια. Αλλά κάνοντας το δικαιώνουν απλώς την σοφία του Κινέζου φιλόσοφου Τζουάνγκ Τσε ο οποίος είπε ότι "τα πράγματα που γνωρίζουν οι άνθρωποι δεν μπορούν με κανένα τρόπο να συγκριθούν, από την άποψη των αριθμών, με τα πράγματα που είναι άγνωστα"[185] και, επομένως, έτσι γελούν μόνο με την δική τους άγνοια.

* * *

ΟΙ "ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ" ΚΑΙ ΤΟ "ΙΕΡΟ ΝΗΣΙ"

μύθος που δόθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* σχετικά με ένα τμήμα του πλανήτη, το οποίο σήμερα η επιστήμη αναγνωρίζει ότι υπήρξε το λίκνο της ανθρωπότητας – αν και στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μόνο ένα από τα επτά λίκνα – τώρα συμπυκνώνεται και εξηγείται ως εξής:

παράδοση αναφέρει και οι καταγραφές του Μεγάλου Βιβλίου [του Βιβλίου των Ντζιάν] εξηγούν ότι, πολύ καιρό πριν από τις μέρες του *Αντ-αμ* και της περίεργης συζύγου του, της *Χαβά*, εκεί που τώρα βρίσκονται μόνο αλμυρές λίμνες και απομονωμένες γυμνές έρημοι, υπήρχε μια τεράστια εσωτερική θάλασσα, η οποία εκτεινόταν πάνω από την Μέση Ασία, βόρεια της περήφανης οροσειράς των Ιμαλαΐων και την δυτική της προέκταση. Ένα νησί, που χάρη στην απαράμιλλη ομορφιά του δεν είχε το ταίρι του στον κόσμο και που κατοικούνταν από το τελευταίο υπόλειμμα της φυλής που προηγήθηκε της δικής μας. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 589.)

Το "τελευταίο υπόλειμμα" σημαίνει τους "Γιους της θέλησης και του Γιόγκα" οι οποίοι με λίγες φυλές σώθηκαν από τον μεγάλο κατακλυσμό. Γιατί η Τρίτη Φυλή είναι αυτή που κατοικούσε την μεγάλη Λεμουρία ήπειρο και που προηγήθηκε από τις πραγματικές και πλήρεις ανθρώπινες φυλές, την Τέταρτη και την Πέμπτη. Γι' αυτό στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 589) αναφέρθηκε ότι:

φυλή αυτή μπορούσε να ζει με την ίδια άνεση στο νερό, στον αέρα ή στην φωτιά, γιατί διέθετε απεριόριστο έλεγχο πάνω στα στοιχεία. Αυτοί ήταν οι "Γιοι του θεού", όχι εκείνοι που είδαν τις θυγατέρες των ανθρώπων, αλλά οι αληθινοί *Ελοΐμ*, αν και στην ανατολική Καμπάλα έχουν άλλο όνομα. Αυτοί ήταν που μετέδωσαν τα πιο φοβερά μυστικά της Φύσης στον άνθρωπο και του αποκάλυψαν την αλάθητη και τώρα πια χαμένη "λέξη".

Σύμφωνα με την παράδοση, το "Νησί" υπάρχει μέχρι σήμερα, τώρα πια σαν μια όαση που περιβάλλεται από την φοβερή αγριότητα της μεγάλης Ερήμου, της Γκόμπι, την άμμο της οποίας "κανένα πόδι δεν έχει διασχίσει όσο θυμάται ο άνθρωπος".

Αυτή η λέξη, που δεν είναι λέξη, ταξίδεψε κάποτε γύρω στον πλανήτη και ακόμα πλανιέται σαν μια απόμακρη ηχώ στις καρδιές μερικών προνομιούχων. Οι ιεροφάντες όλων των Ιερατικών Σχολών γνώριζαν την ύπαρξη αυτού του νησιού, αλλά η "λέξη" ήταν γνωστή μόνο στον *Γιαβά Αλείμ* [Μάχα-Τσόχαν σε μια άλλη γλώσσα], ή στον ανώτερο αρχηγό κάθε σχολής και παραδινόταν στον διάδοχο του μόνο κατά την στιγμή του θανάτου. Υπήρχαν πολλές τέτοιες σχολές και οι αρχαίοι κλασικοί συγγραφείς μιλούν γι' αυτές...

Δεν υπήρχε επικοινωνία με το όμορφο νησί μέσω θαλάσσης, αλλά από υπόγεια περάσματα γνωστά μόνο στους αρχηγούς, τα οποία επικοινωνούσαν μαζί του από όλες τις κατευθύνσεις.[186]

Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 16. Βλέπε επίσης Μάιλν-Έντουαρντς, *Έρευνες που βοηθούν την φυσική ιστορία των θηλαστικών*, (Παρίσι, 1868-1874, Πίνακας Ι.)

Πρόλογος στο *Σαν Χάι Τζινγκ* ή "Θαύματα της Ξηράς και της Θάλασσας" (Παράβαλε το προαναφερθέν έργο του Γκουλντ, σελ. 384).

Ίσιδα Αποκαλυμμένη σελ. 590. Υπάρχουν αρχαιολόγοι, όπως ο Τζέημς Φέργκιουσον, οι οποίοι αρνούνται την μεγάλη αρχαιότητα ακόμα και ενός μνημείου της Ινδίας. Στο έργο του *Εικόνες των Πέτρινων Ναών της Ινδίας* (σελ.

παράδοση βεβαιώνει – και η αρχαιολογία αποδέχεται την αλήθεια αυτού του μύθου – ότι υπάρχουν αρκετές πόλεις που ανθούν τώρα στην Ινδία και οι οποίες είναι χτισμένες πάνω στα ερείπια αρκετών άλλων πόλεων, φτιάχνοντας έτσι μια υπόγεια πόλη έξι ή επτά πατωμάτων. Μια απ' αυτές είναι το Δελχί, μια άλλη το Αλλαχαμπάντ. Τέτοιες πόλεις βρίσκονται ακόμα και στην Ευρώπη, π.χ. η Φλωρεντία η οποία είναι χτισμένη πάνω σε αρκετές νεκρές ετρουτσκικές και άλλες πόλεις. Γιατί, λοιπόν, η Ελλόρα, η Ελέφαντα, το Κάρλι και η Ατζάντα να μην είναι χτισμένες, όπως υποστηρίζεται, πάνω σε υπόγειους λαβυρίνθους και περάσματα; Φυσικά δεν αναφερόμαστε στις σπηλιές που είναι γνωστές σε κάθε Ευρωπαίο, είτε εξ όψεως είτε εξ ακοής, παρά την μεγάλη τους αρχαιότητα, αν και αυτή επίσης αμφισβητείται από την σύγχρονη αρχαιολογία. Αλλά πρόκειται για ένα γεγονός γνωστό στους μυημένους μπραχμάνους της Ινδίας και ειδικά στους Γιόγκι, ότι δηλαδή δεν υπάρχει ούτε ένας πέτρινος ναός στην χώρα που να μην έχει τα υπόγεια περάσματα του, που απλώνονται προς κάθε κατεύθυνση, και ότι αυτές οι υπόγειες σπηλιές και οι ατέλειωτοι διάδρομοι έχουν με την σειρά τους δικές τους σπηλιές και διαδρόμους.

Ποιος μπορεί να πει ότι η χαμένη Ατλαντίδα – η οποία επίσης αναφέρεται στο *Μυστικό Βιβλίο*, αλλά και πάλι κάτω από άλλο όνομα, προφερόμενο στην ιερή γλώσσα – δεν υπήρχε ακόμα εκείνες τις ημέρες;

ρωτούσα στην συνέχεια (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*. σελ. 590-591). Ασφαλώς και υπήρχε, καθώς πλησίαζε γρήγορα τις μεγαλύτερες μέρες τις δόξας και του πολιτισμού της, όταν βυθίστηκε η τελευταία από τις Λεμούριες ηπείρους.

Θα μπορούσε ίσως η μεγάλη χαμένη ήπειρος να βρισκόταν νότια της Ασίας, εκτεινόμενη από την Ινδία μέχρι την Τασμανία; (Η Αμερική όταν ανακαλύφθηκε ονομαζόταν Ατλάντα από μερικές φυλές ιθαγενών.) Αν αποδειχθεί ποτέ η υπόθεση για την οποία τόσο πολύ αμφιβάλλουν και την οποία αρνούνται κατηγορηματικά μερικοί διαβασμένοι συγγραφείς, οι οποίοι την θεωρούν σαν ένα αστείο του Πλάτωνα, τότε ίσως οι επιστήμονες να πιστέψουν ότι η περιγραφή της κατοικημένης από θεούς ηπείρου δεν ήταν καθόλου μύθος.[187] Και ίσως τότε αντιληφθούν πως οι προσεχτικοί υπαινιγμοί του Πλάτωνα και το γεγονός ότι αποδίδει την διήγηση στον Σόλωνα και σε Αιγυπτίους ιερείς, δεν ήταν παρά ένας συνετός τρόπος για να μεταδώσει το γεγονός στον κόσμο και, συνδυάζοντας έξυπνα την αλήθεια και την φαντασία, να αποσυνδέσει τον εαυτό του από μια ιστορία την οποία οι περιορισμοί που επιβάλλονται κατά την μύηση του απαγόρευαν να αποκαλύψει...

Για να συνεχίσουμε την παράδοση πρέπει να προσθέσουμε ότι η τάξη των ιεροφαντών διαιρείτο σε δυο ξεχωριστές κατηγορίες:[188] εκείνους που καθοδηγούνταν από τους "Γιους του θεού" του νησιού και που είχαν μυηθεί στην θεία δοξασία της καθαρής αποκάλυψης και σε άλλους, οι οποίοι κατοικούσαν στην χαμένη Ατλαντίδα – αν είναι αυτό το όνομά της – και οι οποίοι, όντας από άλλη φυλή [γεννημένοι σεξουαλικά αλλά από θείους γονείς], γεννιόνταν με μια όραση η οποία αγκάλιαζε όλα τα έμβια όντα και ήταν ανεξάρτητη τόσο από την απόσταση, όοο και από τα υλικά εμπόδια. Με λίγα λόγια, αυτοί ήταν η Τέταρτη Φυλή των ανθρώπων που αναφέρεται στο *Πόπολ-Βουχ*, των οποίων η όραση ήταν απεριόριστη και οι οποίοι γνώριζαν όλα τα πράγματα αμέσως. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 591-593.)

1,4), ο συγγραφέας τολμάει να εκφράσει την υπερβολικά παράξενη άποψη ότι η "Αίγυπτος είχε πάψει να είναι Έθνος πριν σκαλιστεί ο αρχαιότερος από τους πέτρινους ναούς [της Ινδίας]". Με λίγα λόγια, δεν δέχεται την ύπαρξη κανενός σπηλαίου αρχαιότερου από την βασιλεία του Ασόκα και φαίνεται πρόθυμος να αποδείξει ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς τους σκαλισμένους στον βράχο ναούς δημιουργήθηκαν [κατά την διάρκεια μιας περιόδου που εκτείνεται] από την εποχή αυτού του ευσεβούς Βουδιστή βασιλιά μέχρι την καταστροφή της δυναστείας Άντρα της Μαγκάντα, στην αρχή του πέμπτου αιώνα, θεωρούμε έναν τέτοιον ισχυρισμό απόλυτα αυθαίρετο. Μελλοντικές ανακαλύφεις είναι βέβαιο ότι θα αποδείξουν πόσο λαθεμένος και αστήρικτος είναι.

Από τότε εκδόθηκε η *Ατλαντίδα* του Ντόνελυ και σύντομα η πραγματική της ύπαρξη θα αποτελέσει επιστημονικό γεγονός.

Έτσι διαιρείται μέχρι σήμερα και οι θεοσοφιστές και αποκρυφιστές, οι οποίοι έμαθαν –πληρώνοντας ακριβά – μερικά πράγματα για την Απόκρυφη αλλά αναντίρρητη δύναμη της κατάστασης του Ντούγκπα, το γνωρίζουν πολύ καλά.

Με άλλα λόγια αυτοί ήταν οι Λεμουρο-ατλάντειοι, οι πρώτοι που είχαν μια δυναστεία από Πνεύματα-Βασιλείς και όχι από Μάνες ή "Φαντάσματα", όπως πιστεύουν μερικοί (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 57 και επόμενες), αλλά από αληθινούς ζωντανούς Ντέβα (ή ημίθεους ή επίσης Αγγέλους} οι οποίοι είχαν πάρει σώματα για να κυβερνήσουν πάνω τους και οι οποίοι με την σειρά τους τους καθοδήγησαν στις τέχνες και στις επιστήμες. Μόνο που, επειδή ήταν ρούπα ή υλικά Πνεύματα, αυτοί οι Ντιάνι δεν ήταν πάντα καλοί. Ο Βασιλιάς τους *Θεβετάτ* ανήκε στους τελευταίους και κάτω από την κακή επιρροή αυτού του Βασιλιά-Δαίμονα η Ατλάντεια φυλή έγινε ένα έθνος κακόβουλων μάγων.

Σαν αποτέλεσμα, κηρύχθηκε πόλεμος, η ιστορία του οποίου είναι πολύ μεγάλη για να αναφερθεί˙ αλλά η ουσία του μπορεί να βρεθεί στις παραμορφωμένες αλληγορίες για την φυλή του Κάιν, τους γίγαντες, και για κείνη του Νώε και της δίκαιης οικογένειάς του. Η σύγκρουση τελείωσε με την καταβύθιση της Ατλαντίδας, απομιμήσεις της οποίας βρίσκονται στις ιστορίες του βαβυλωνιακού και μωσαϊκού κατακλυσμού: οι γίγαντες και μάγοι "...και κάθε σάρκα πέθανε... και κάθε άνθρωπος". Όλοι εκτός από τον Ξίσουθρο και τον Νώε, οι οποίοι είναι ουσιαστικά ταυτόσημοι με τον μεγάλο Πατέρα των *Ιλινκίτιαν* του *Πόπολ-Βουχ*, του ιερού βιβλίου των κατοίκων της Γουατεμάλα, το οποίο επίσης αναφέρει ότι ξέφυγε με μια μεγάλη βάρκα, όπως ο Ινδός Νώε, ο Βαϊβασβάτα.

Αν πιστεύουμε καθόλου την παράδοση, πρέπει να δεχτούμε και την συνέχεια της ιστορίας, ότι από την ένωση ανάμεσα στους απογόνους των ιεροφαντών και του Ατλάντειου Νώε ξεπήδησε μια μεικτή φυλή δικαίων και αδίκων. Από την μια μεριά ο κόσμος είχε τους Ενώχ, Μωυσή, (διάφορους) Βούδες, τους αναρίθμητους "Σωτήρες" και μεγάλους ιεροφάντες˙ από την άλλη μεριά είχε τους "φυσικούς μάγους" οι οποίοι, από έλλειψη αναχαιτιστικής δύναμης της κατάλληλης πνευματικής φώτισης... διέστρεψαν τα δώρα τους προς κακούς σκοπούς... (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 593.)

Μπορούμε να τα στηρίξουμε αυτά με την μαρτυρία καταγραφών και παραδόσεων. Στο έργο του *Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι Λαοί και Ήπειροι* ο συγγραφέας (Λ. Ζακογιό) λέει:

Ένας από τους πιο αρχαίους μύθους της Ινδίας, που έχει διασωθεί στους ναούς μέσω προφορικής και γραπτής παραδόσεως, αναφέρει ότι αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια πριν υπήρχε στον Ειρηνικό Ωκεανό μια τεράστια ήπειρος, η οποία καταστράφηκε από γεωλογική αναστάτωση και κομμάτια της μπορούν να αναζητηθούν στην Μαδαγασκάρη, στην Κεϋλάνη, στην Σουμάτρα, στην Ιάβα, στις νήσους Μπόρνεο και στα μεγαλύτερα νησιά της Πολυνησίας.

Σύμφωνα μ' αυτήν την υπόθεση, τα ψηλά οροπέδια του Ινδουστάν και της Ασίας σε εκείνες τις μακρινές εποχές θα εμφανίζονταν μόνο σαν μεγάλα νησιά γειτονικά προς την κεντρική ήπειρο... Σύμφωνα με τους μπραχμάνους η χώρα αυτή είχε φτάσει σε ανώτερο πολιτισμό και η χερσόνησος του Ινδουστάν, διευρυμένη από την απομάκρυνση των υδάτων, την εποχή του μεγάλου κατακλυσμού, συνέχισε απλώς την αλυσίδα των αρχέγονων παραδόσεων που γεννήθηκαν σε εκείνον τον τόπο. Οι παραδόσεις αυτές δίνουν το όνομα *Ρούτα* στους λαούς που κατοικούσαν εκείνη την τεράστια ισημερινή ήπειρο και από την δική τους γλώσσα προήλθε η *σανσκριτική*... Η ινδο-ελληνική παράδοση, που διατηρήθηκε από τον πιο πολιτισμένο πληθυσμό ο οποίος μετανάστευσε από τις πεδιάδες της Ινδίας, αναφέρει επίσης την ύπαρξη μιας ηπείρου και ενός λαού, στα οποία δίνει το όνομα Ατλαντίδα και Ατλάντειοι και την οποία τοποθετεί στον Ατλαντικό στο βόρειο τμήμα των Τροπικών.

Πέρα από το γεγονός ότι η υπόθεση μιας αρχαίας ηπείρου σ' αυτά τα πλάτη – ίχνη της οποίας μπορούν να βρεθούν στα ηφαιστειογενή νησιά και στην ορεινή επιφάνεια των Αζόρων, των Καναρίων και του Πράσινου Ακρωτηρίου – δεν στερείται κάποιας γεωγραφικής πιθανότητας, οι Έλληνες, οι οποίοι ποτέ δεν τόλμησαν να περάσουν πέρα από τις στήλες του Ηρακλή εξαιτίας του φόβου τους για τον μυστηριώδη ωκεανό, εμφανίστηκαν πολύ αργά στην αρχαιότητα, ώστε οι ιστορίες που διασώθηκαν από τον Πλάτωνα δεν μπορούν να είναι παρά μια ηχώ του ινδικού μύθου. Επίσης, όταν ρίχνουμε μια ματιά επιπεδοσφαίρια, βλέποντας τα νησιά και τα νησίδια που είναι σπαρμένα από το Μαλαϊκό Αρχιπέλαγος ως την Πολυνησία, από τα στενά της Σούνδης μέχρι την Νήσο του Πάσχα, μας είναι αδύνατον – βάσει της υπόθεσης των ηπείρων που προηγήθηκαν αυτών στις οποίες κατοικούμε – να μην τοποθετήσουμε εκεί την πιο σημαντική απ' όλες.

Μια θρησκευτική πίστη κοινή τόσο στην Μαλάκκα όσο και στην Πολυνησία, δηλαδή στα δυο αντίθετα άκρα του Ωκεάνιου κόσμου, βεβαιώνει ότι "όλα αυτά τα νησιά αποτελούσαν κάποτε δυο τεράστιες χώρες που κατοικούνταν από κίτρινους και μαύρους ανθρώπους, οι οποίοι βρίσκονταν διαρκώς σε πόλεμο και ότι οι θεοί βαριεστημένοι από τους καυγάδες τους διέταξαν τον Ωκεανό να τους ειρηνεύσει και αυτός

κατάπιε τις δυο ηπείρους και από τότε δεν στάθηκε δυνατό να τον κάνουν να παραδώσει τους αιχμαλώτους του. Μόνο οι βουνοκορφές και τα ψηλά οροπέδια γλίτωσαν από την πλημμύρα, με την δύναμη των θεών οι οποίοι αντιλήφθηκαν πολύ αργά το λάθος που είχαν κάνει".

Οτιδήποτε κι αν υπάρχει σ' αυτές τις παραδόσεις και οποιοσδήποτε κι αν υπήρξε ο τόπος όπου αναπτύχθηκε ένας πολιτισμός πολύ αρχαιότερος από κείνον της Ρώμης, της Ελλάδας, της Αιγύπτου και της Ινδίας, είναι βέβαιο ότι αυτός ο πολιτισμός πράγματι υπήρξε και είναι πολύ σημαντικό για την επιστήμη να ανακαλύψει τα ίχνη του, οσοδήποτε αμυδρά και άπιαστα κι αν είναι. (Λ. Ζακογιό, *Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι Λαοί και Ήπειροι*, σελ. 13-15, όπως αναφέρθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 594-595 υποσημείωση.)

τελευταία αυτή παράδοση επιβεβαιώνει εκείνη που δόθηκε από τα "Αρχεία της Μυστικής Δοξασίας". Ο πόλεμος μεταξύ των κίτρινων και μαύρων ανθρώπων αναφέρεται στην σύγκρουση μεταξύ των "γιων του θεού" και των "γιων των γιγάντων", ή των κατοίκων και των μάγων της Ατλαντίδας.

Το τελικό συμπέρασμα του συγγραφέα, ο οποίος επισκέφθηκε προσωπικά όλα τα νησιά της Πολυνησίας και αφιέρωσε χρόνια στην μελέτη της θρησκείας, της γλώσσας και των παραδόσεων όλων σχεδόν των λαών, είναι το ακόλουθο:

Όσον αφορά την ήπειρο της Πολυνησίας η οποία εξαφανίστηκε την εποχή των τελευταίων γεωλογικών κατακλυσμών, η ύπαρξη της βασίζεται σε αποδείξεις που είναι λογικές και δεν μπορούν πια να αμφισβητηθούν.

Οι τρεις κορυφές αυτής της ηπείρου, τα Νησιά Σάντουιτς, η Νέα Ζηλανδία και τα Νησιά του Πάσχα, απέχουν μεταξύ τους από δεκαπέντε μέχρι δεκαοχτώ χιλιάδες λεύγες και οι ομάδες των ενδιάμεσων νησιών Βίτι, Σαμόα, Τόνγκα, Φουτούνα, Ουβέα, Μαρκέσας, Ταϊτή, Παουμότου και Γκάμπιερς απέχουν και αυτές αρκετά από τα ακραία αυτά σημεία, από επτακόσιες ή οχτακόσιες μέχρι χίλιες λεύγες.

Όλοι οι ναυτικοί συμφωνούν ότι οι ακραίες και οι μεσαίες ομάδες δεν θα μπορούσαν ποτέ να είχαν έρθει σε επικοινωνία εξαιτίας της γεωγραφικής τους θέσης και με τα ανεπαρκή μέσα τα οποία διέθεταν. Είναι φυσικώς αδύνατον να διασχίσεις τέτοιες αποστάσεις με μια πιρόγα... χωρίς πυξίδα και να ταξιδεύεις μήνες χωρίς προμήθειες.

Από την άλλη μεριά οι ιθαγενείς των Νησιών Σάντουιτς, της Νέας Ζηλανδίας και των κεντρικών ομάδων, Σαμόα, Ταϊτή, κ.τ.λ., *δεν είχαν γνωριστεί ποτέ μεταξύ τους, ούτε είχαν ακούσει ο ένας για τον άλλον* πριν από την άφιξη των Ευρωπαίων.

Ωστόσο καθένας απ' αυτούς τους λαούς υποστήριξε ότι το νησί του κάποτε αποτελούσε τμήμα μιας τεράστιας έκτασης ξηράς η οποία εκτεινόταν προς την Δύση από την πλευρά της Ασίας. Και όλοι, όταν ήρθαν σε επαφή, είδαν ότι μιλούσαν την ίδια γλώσσα, είχαν τις ίδιες συνήθειες, τα ίδια έθιμα, τις ίδιες θρησκευτικές πίστεις. Και στο ερώτημα, "Πού είναι το λίκνο της φυλής σας", όλοι σαν μοναδική απάντηση *άπλωναν το χέρι τους προς τον δύοντα Ήλιο*. (Λ. Ζακογιό, *Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι Λαοί και Ήπειροι*, σελ. 13-15, όπως αναφέρθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 595 υποσημείωση.)

Γεωγραφικά η περιγραφή αυτή έρχεται σε ελαφρά αντίθεση με τα γεγονότα των Μυστικών Αρχείων, αλλά δείχνει την ύπαρξη τέτοιων παραδόσεων και αυτό είναι το μόνο που ενδιαφέρει. Γιατί, όπως δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά, έτσι και μια παράδοση πρέπει να βασίζεται σε κάποια παραπλήσια αλήθεια.

Στο κατάλληλο σημείο θα δείξουμε ότι η σύγχρονη επιστήμη επιβεβαιώνει πλήρως τα παραπάνω καθώς και τις παραδόσεις της *Μυστικής Δοξασίας* σχετικά με τις δυο χαμένες ηπείρους. Για παράδειγμα, τα ευρήματα των Νησιών του Πάσχα είναι τα πιο εκπληκτικά και εύγλωττα απομεινάρια των αρχέγονων γιγάντων. Είναι τόσο μεγαλειώδη όσο και μυστήρια και αρκεί να εξετάσει κανείς τα κεφάλια των κολοσσιαίων αγαλμάτων που έμειναν ανέπαφα σ' αυτό το νησί, για να αναγνωρίσει σ' αυτά με την πρώτη ματιά τα χαρακτηριστικά του τύπου και του χαρακτήρα που αποδίδεται στους γίγαντες της Τέταρτης Φυλής. Αν και με διαφορετικά χαρακτηριστικά, μοιάζουν να ανήκουν στην ίδια κάστα, ενός *καθαρά αισθησιακού τύπου*, ακριβώς όπως παρουσιάζονται ότι ήταν οι Άτλαντες (οι Ντάιτια και "Ατλάντειοι") στα εσωτερικά ινδουιστικά κείμενα. Συγκρίνετε τα με τα πρόσωπα κάποιων άλλων κολοσσιαίων αγαλμάτων στην Κεντρική Ασία – για παράδειγμα με αυτά που βρίσκονται κοντά στο Μπάνιαν – τα *πορτραίτα-αγάλματα*, όπως μας λέει η παράδοση, Βουδών που ανήκαν σε *προηγούμενα Μανβαντάρα*. Εκείνων των Βουδών και των ηρώων που στα

βουδιστικά και ινδουιστικά έργα αναφέρονται σαν άνθρωποι απίστευτου μεγέθους[189]·καλοί και άγιοι αδελφοί των κακών γενικά ομομήτριων αδελφών τους˙ όπως ο Ραβάνα, ο γίγαντας βασιλιάς της Λάνκα, ήταν αδελφός του Κουμπακάρνα: Όλοι τους απόγονοι των θεών μέσω των Ρίσι και έτσι, όπως ο "Τιτάνας και η τεράστια γενιά του", όλοι "πρωτότοκοι του ουρανού". Αυτοί οι "Βούδες", αν και παραμορφώνονται συχνά από την συμβολική παρουσίαση των μεγάλων κρεμαστών αυτιών, δείχνουν μια υπαινικτική διαφορά που γίνεται αντιληπτή με την πρώτη ματιά, ανάμεσα στην έκφραση του δικού τους προσώπου και του προσώπου των αγαλμάτων των Νησιών του Πάσχα. Αυτοί μπορεί να ανήκουν σε μια φυλή, αλλά οι πρώτοι είναι "Γιοι των θεών", ενώ οι δεύτεροι πανίσχυρων γενικά μάγων. Όλοι αυτοί, όμως, είναι μετενσαρκώσεις και, πέρα από τις αναπόφευκτες υπερβολές της λαϊκής φαντασίας και παράδοσης, πρόκειται για *ιστορικές προσωπικότητες*.[190] Πότε έζησαν; Πριν πόσον καιρό έζησαν οι δυο φυλές, η Τρίτη και η Τέταρτη και μετά από πόσα χρόνια οι διάφορες φυλές της Πέμπτης άρχισαν τις φιλονικίες τους, τους πολέμους ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό; Οι Ανατολιστές μας βεβαιώνουν ότι οι χρονολογίες είναι απελπιστικά μπερδεμένες και παράλογα παραφουσκωμένες στα *Πουρανά* και στις άλλες ινδουιστικές Γραφές. Είμαστε σχεδόν έτοιμοι να συμφωνήσουμε με την κατηγορία. Αλλά αν οι Άριοι συγγραφείς περιπτωσιακά επιτρέπουν πράγματι στο χρονολογικό εκκρεμές τους να ταλαντεύεται πέρα από το νόμιμο όριο του γεγονότος, ωστόσο, όταν η απόσταση αυτής της απόκλισης συγκριθεί με την απόσταση της απόκλισης των Ανατολιστών προς την αντίθετη κατεύθυνση, θα δούμε ότι η αυτοσυγκράτηση βρίσκεται από την πλευρά των μπραχμάνων. Σε τελική ανάλυση ο Παντίτ είναι αυτός που θα βρεθεί πιο ορθός και πιο κοντά στα γεγονότα από τον Σανσκριτολόγο. Και ασφαλώς δεν είναι δυνατόν να τα δει κανείς με το ίδιο φως, μόνο και μόνο επειδή η περικοπή του Σανσκριτολόγου – ακόμα και όταν αποδεικνύεται ότι χρησιμοποιήθηκε για να ικανοποιήσει μια προσωπική ιδιοτροπία – θεωρείται από την Δυτική κοινή γνώμη σαν "μια προσεχτική αποδοχή των γεγονότων", ενώ ο Παντίτ κατηγορείται βάναυσα σαν *ψεύτης*. Ένας αμερόληπτος παρατηρητής ίσως κρίνει διαφορετικά. Μπορεί είτε να τους αποκαλέσει και τους δύο ασυνείδητους ιστορικούς, είτε να τους δικαιώσει, τον καθένα στο δικό του έδαφος και να πει: Οι Ινδουιστές Αριοί έγραφαν για τους Μυημένους τους που διακρίνουν την αλήθεια πίσω από τις γραμμές και όχι για τις μάζες. Αν ανακάτευαν τα γεγονότα και μπέρδευαν σκόπιμα τις Εποχές, δεν το έκαναν με σκοπό να ξεγελάσουν κανέναν, αλλά για να διαφυλάξουν την γνώση τους από το ερευνητικό βλέμμα του ξένου. Διαφορετικά, γι' αυτόν ο οποίος μπορεί να μετρήσει τις γενιές από τους Μάνου και τις σειρές των ενσαρκώσεων που αναφέρονται στις περιπτώσεις μερικών ηρώων,[191] το νόημα και η χρονολογική σειρά είναι πολύ καθαρά στα *Πουρανά*. Όσο για τον Δυτικό Ανατολιστή, αυτός πρέπει να συγχωρεθεί εξαιτίας της αναμφίβολης άγνοιάς του σχετικά με τις μεθόδους που χρησιμοποιούνταν από τον αρχαϊκό Εσωτερισμό.

Αλλά τέτοιες υπάρχουσες προκαταλήψεις θα υποχωρήσουν και θα εξαφανιστούν πολύ σύντομα μπροστά στο φως νέων ανακαλύψεων. Ήδη οι αγαπημένες θεωρίες των Βέμπερ και Μαξ Μύλλερ – δηλαδή ότι η γραφή ήταν άγνωστη στην Ινδία ακόμα και στις μέρες του Πανίνι (!), ότι οι Ινδοί πήραν όλες τις τέχνες καν τις επιστήμες, ακόμα και τον Ζωδιακό και την αρχιτεκτονική τους (Φέργκιουσον) από τους Έλληνες Μακεδόνες – αυτές και άλλες τέτοιες ανόητες υποθέσεις απειλούνται με καταστροφή. Το φάντασμα της αρχαίας Χαλδαίας είναι αυτό που έρχεται να σώσει

Κάτι παρόμοιο με τα αγάλματα του Μπάμιαν – ένας Βούδας επίσης ύψους 60 μέτρων – βρίσκεται κοντά σε έναν οικισμό Τζαϊνιστών στη Νότια Ινδία και φαίνεται ότι προς το παρόν είναι το μοναδικό που παραμένει προσιτό.

Ακόμα και ο Ουίλσον παραδέχεται ότι οι Ράμα και Ραβάνα ήταν προσωπικότητες βασισμένες σε ιστορικά γεγονότα. "Οι παραδόσεις της Νότιας Ινδίας περιγράφουν ομοιόμορφα τον πολιτισμό της... και την εγκατάσταση των πολιτισμένων Ινδών [της Πέμπτης Φυλής] μέχρι την κατάκτηση της Λάνκα από τον Ράμα" (*Βίσνου-Πουρανά*, Τομ. ΙΙΙ σελ. 318). Την νίκη των "Γιων του θεού" ενάντια στους Ατλάντειους μάγους, λέει η αληθινή παράδοση.

Έτσι, για να δώσουμε ένα παράδειγμα, μας δείχνουν έναν ήρωα ο οποίος πρώτα γεννιέται σαν ο "άδικος αλλά γενναίος μονάρχης" (Πούρουσα) των Ντάιτια, ο Χιρανιακασίπου, και σφάζεται από τον Αβατάρα *Νάρα-Σίνχα* (Άνθρωπο-Λιοντάρι). Έπειτα γεννήθηκε σαν Ραβάνα, γίγαντας βασιλιάς της Λάνκα, και σκοτώθηκε από τον Ράμα, οπότε στην συνέχεια ξαναγεννιέται σαν Σισουπάλα, γιος του Ρατζαρίσι (Βασιλιά Ρίσι) Νταμαγκόσα, μέχρι που σκοτώνεται ξανά από τον Κρίσνα, την τελευταία ενσάρκωση του Βίσνου. Αυτή η παράλληλη εξέλιξη του Βίσνου (πνεύματος) με έναν Ντάιτια, ως ανθρώπων, μπορεί να φαίνεται χωρίς νόημα, όμως μας δίνει το κλειδί όχι μόνο για τις αντίστοιχες χρονολογίες του Ράμα και του Κρίσνα, αλλά ακόμα και για ένα ορισμένο ψυχολογικό μυστήριο.

την αλήθεια. Στην τρίτη *Διάλεξη του Χίμπερτ* (1887) ο καθηγητής της Οξφόρδης Σαίης μιλώντας για τους πρόσφατα ανακαλυφθέντες ασσυριακούς και βαβυλωνιακούς κυλίνδρους, αναφέρθηκε επί μακρόν στον Έα, τον θεό της Σοφίας, ο οποίος τώρα ταυτίζεται με τον Οάνες του Βηρωσσού, τον άνθρωπο-ψάρι που δίδαξε στους Βαβυλώνιους την καλλιέργεια και την τέχνη της γραφής. Αυτός ο Οάνες ο οποίος μέχρι σήμερα, χάρη στον Βιβλικό Κατακλυσμό, τοποθετούνταν σε μια αρχαιότητα μόλις 1500 χρόνων π.Χ., αναφέρεται τώρα με τους ακόλουθους όρους:

πόλη του Έα ήταν η Εριντού, η οποία ορθωνόταν πριν από 6000 χρόνια στις ακτές του Περσικού Κόλπου. Το όνομα σημαίνει "καλή πόλη", ένα ιδιαίτερα άγιο μέρος, αφού ήταν το κέντρο απ' όπου ο αρχαιότερος χαλδαϊκός πολιτισμός απλώθηκε προς τον βορρά. Επειδή ο Θεός-καλλιεργητής παρουσιαζόταν να έρχεται από την θάλασσα, ήταν πιθανόν ότι ο πολιτισμός, του οποίου κέντρο ήταν η Εριντού, να αποτελούσε ξένη εισαγωγή. Τώρα ξέρουμε ότι υπήρχε επαφή, κατά μια πολύ αρχαία περίοδο, μεταξύ της Χαλδαίας και της σιναϊτικής χερσονήσου, καθώς και με την Ινδία. Τα αγάλματα που ανακάλυψαν οι Γάλλοι στο Τελ-λοχ (χρονολογούμενα μέχρι το 4000 π.Χ.), ήταν φτιαγμένα από μια πολύ σκληρή πέτρα, γνωστή σαν διορίτης, και οι επιγραφές πάνω τους αναφέρουν ότι ο διοριτης μεταφέρθηκε από την Μαγκάν, δηλαδή την Σιναϊτική χερσόνησο την οποία τότε κυβερνούσαν οι Φαραώ. Τα αγάλματα είναι γνωστό ότι παριστάνουν σε γενικό στυλ το άγαλμα από διορίτη του Χεφρήνου, του κατασκευαστή της δεύτερης Πυραμίδας – ενώ σύμφωνα με τον κ. Πέτρι, η μονάδα μέτρησης που σημειώνεται στο σχέδιο της πόλης την οποία μια από τις μορφές του Τελ-λοχ κρατάει στην ποδιά της – είναι ίδια με εκείνη που χρησιμοποιήθηκε από τους κατασκευοστές των Πυραμίδων. Ξύλο τηκ βρέθηκε στην Μουγκεΐρ, ή Ουρ των Χαλδαίων, αν και το ξύλο αυτό είναι ένα ειδικό προϊόν της Ινδίας˙ προσθέστε επίσης ότι ένας αρχαίος βαβυλωνιακός κατάλογος ρούχων αναφέρει το σίντου, ή "μουσελίνες", με την επεξήγηση ότι είναι φυτικά ρούχα.

μουσελίνα, που τώρα είναι περισσότερο γνωστή σαν μουσελίνα *Ντάκα*, γνωστή στην Χαλδαία σαν ινδική (σίντου) και το ξύλο τηκ χρησιμοποιήθηκαν πριν από 4000 χρόνια π.Χ. και όμως οι Ινδοί – στους οποίους η Χαλδαία οφείλει τον πολιτισμό της (όπως αποδείχθηκε από τον συντ. Βανς Κένεντυ) – *αγνοούσαν την τέχνη της γραφής* πριν τους διδάξουν οι Έλληνες το αλφάβητό τους, αν πιστέψουμε τους Ανατολιστές!

ΣΤΑΝΤΖΑ X
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Η γέννηση της Τέταρτης, Ατλάντειας Φυλής. (39) Οι υποφυλές της Τέταρτης Ανθρωπότητας αρχίζουν να χωρίζονται και να ανακατεύονται. Σχηματίζουν τις πρώτες μικτές φυλές διαφόρων χρωμάτων. (40) Η ανωτερότητα της Ατλάντειας έναντι άλλων φυλών. (41) Έπεσαν σε αμάρτημα και γέννησαν παιδιά και τέρατα. (42) Τα πρώτα σπέρματα του ανθρωπομορφισμού και της σεξουαλικής θρησκείας. Χάνουν το "Τρίτο Μάτι τους".

***

ΕΤΣΙ ΔΥΟ - ΔΥΟ ΣΤΙΣ ΕΠΤΑ ΖΩΝΕΣ, Η ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΔΩΣΕ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ· ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΓΙΝΑΝ ΜΗ-ΘΕΟΙ· ΟΙ ΣΟΥΡΑ ΕΠΝΑΝ ΑΣΟΥΡΑ (α).

***

Η ΠΡΩΤΗ (Φυλή) ΣΕ ΚΑΘΕ ΖΩΝΗ ΕΙΧΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ· Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΤΑΝ ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΑΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ· Η ΤΡΙΤΗ ΚΟΚΚΙΝΗ· Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΣΤΑΝΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΜΑΥΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ.[192] ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΠΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΒΛΑΣΤΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΙΧΑΝ ΟΛΑ ΤΟ ΙΔΙΟ ΧΡΩΜΑ. ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΕΠΤΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΑΝΑΚΑΤΕΥΟΝΤΑΙ (β).

* * *

Ο σλόκα 38 για να κατανοηθεί πρέπει να διαβαστεί μαζί με τους τρεις σλόκα της Στάντζα IX. Μέχρι αυτό το σημείο της εξέλιξης, ο άνθρωπος ανήκει περισσότερο σε μια μεταφυσική παρά σε μια φυσική φύση. Μόνο μετά την αποκαλούμενη ΠΤΩΣΗ, οι φυλές άρχισαν να αναπτύσσονται με γρήγορο ρυθμό σε μια καθαρά ανθρώπινη μορφή. Για να μπορέσει ο σπουδαστής να κατανοήσει σωστά το πλήρες νόημα της Πτώσης, που είναι τόσο μυστική και υπερβατική στην πραγματική σημασία της, πρέπει να μάθει αμέσως τις λεπτομέρειες που προηγήθηκαν απ' αυτό το γεγονός. Ένα γεγονός από το οποίο η σύγχρονη θεολογία σχημάτισε έναν άξονα που γύρω του περιστρέφονται τα πιο ολέθρια και παράλογα δόγματα και πίστεις. Όπως θα θυμάται ο αναγνώστης, τα αρχαϊκά σχόλια εξηγούν ότι από το Πλήθος των Ντιάνι – που είχαν σειρά να ενσαρκωθούν σαν Εγώ των αθανάτων αλλά *άνοων σ' αυτό το πεδίο* μονάδων – μερικοί "υπάκουσαν" (ο νόμος της εξέλιξης) αμέσως, όταν οι άνθρωποι της Τρίτης Φυλής ήταν φυσιολογικά και φυσικά έτοιμοι, δηλαδή όταν χωρίστηκαν σε φύλα. Αυτοί ήταν εκείνα τα πρώτα συνειδητά Όντα τα οποία, προσθέτοντας τώρα συνειδητή γνώση και θέληση στην έμφυτη θεία

---

[192] Αν ακριβολογήσουμε θα πρέπει να μιλάει κανείς για ΑΝΘΡΩΠΟ μόνο από την εποχή των Ατλάντειων καστανών και κίτρινων γιγαντιαίων Φυλών, γιατί μόνο στην Τέταρτη Φυλή υπήρξαν τα πρώτα πλήρως ανθρώπινα είδη, παρά το ότι ήταν μεγαλύτερα σε μέγεθος απ' ό,τι είμαστε τώρα. Στο βιβλίο (δυο Τσέλα) *Άνθρωπος: Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας*, όλα όσα αναφέρονται για τους Ατλάντειους είναι απόλυτα σωστά. Κυρίως αυτή η Φυλή, που έγινε "μαύρη από την αμαρτία", είναι εκείνη που επέφερε την δυσφήμιση των θείων ονομάτων των Άσουρα, Ρακσάσα και Ντάιτια και τα πέρασε στους μεταγενέστερους σαν ονόματα διαμονών. Γιατί όπως ειπώθηκε, επειδή οι Σούρα (θεοί) ή Ντέβα ενσαρκώθηκαν στους σοφούς της Ατλαντίδος, τα ονόματα Άσουρα και Ρακσάσα δόθηκαν στους Ατλάντειους, τα οποία ονόματα, εξαιτίας της ασταμάτητης σύγκρουσης τους με τα υπολείμματα της Τρίτης Φυλής και τους "Γιους της θέλησης και του Γιόγκα", οδήγησαν στις μετέπειτα αλληγορίες τις σχετικές μ' αυτά στα *Πουρανά*. Άσουρα ήταν η γενετική επονομασία όλων των Ατλάντειων που ήταν οι εχθροί των πνευματικών ηρώων των Αρίων (θεών)". (Άνθρωπος: *Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας*, σελ. 77.)

αγνότητά τους, δημιούργησαν μέσω *Κριγιασάκτι* τον ημιθεϊκό άνθρωπο, ο οποίος έγινε το σπέρμα πάνω στην Γη των μελλοντικών μυημένων. Από την άλλη μεριά εκείνοι που – ζηλεύοντας την νοητική τους ελευθερία, (ανεμπόδιστη όπως ήταν τότε από τα δεσμά της ύλης) – είπαν: "Μπορούμε να διαλέξουμε... έχουμε σοφία" (βλέπε Σλόκα 24) και ενσαρκώθηκαν πολύ αργότερα, αυτοί είχαν ήδη έτοιμη την πρώτη καρμική τιμωρία τους. Απέκτησαν σώματα κατώτερα (από φυσιολογική άποψη) από τα αστρικά μοντέλα, γιατί οι *τσαγιά* τους ανήκαν σε προγεννήτορες κατώτερης βαθμίδας στις επτά τάξεις. Όσο για κείνους τους "Γιους της Σοφίας" οι οποίοι είχαν "αναβάλει" την ενσάρκωσή τους μέχρι την Τέταρτη Φυλή, η οποία είχε ήδη μιανθεί (φυσιολογικώς) από αμάρτημα και βρωμιά, αυτοί δημιούργησαν μια φοβερή αιτία, το καρμικό αποτέλεσμα της οποίας βαραίνει πάνω τους μέχρι σήμερα. Δημιουργήθηκε σ' αυτούς και έγιναν οι φορείς του σπέρματος εκείνου του ανομήματος για τους επόμενους αιώνες, γιατί τα σώματα που έπρεπε να εμψυχώσουν είχαν μιανθεί εξαιτίας της δικής τους καθυστέρησης. (Βλέπε Σλόκα 32, 34.)

Αυτή ήταν η "Πτώση των Αγγέλων" εξαιτίας της ανταρσίας τους ενάντια στον Καρμικό Νόμο. Η "πτώση του *ανθρώπου*" δεν ήταν πτώση, *γιατί αυτός ήταν ανεύθυνος*. Αλλά αφού η "Δημιουργία" είχε επινοηθεί βάσει του δυαδικού συστήματος σαν "προνόμιο μόνο του Θεού", σαν νόμιμη *ιδιότητα* πατενταρισμένη από την θεολογία στο όνομα μιας *άπειρης* θεότητας δικής της κατασκευής, αυτή η δύναμη έπρεπε να θεωρηθεί σαν "σατανική" και σαν σφετερισμός των θείων δικαιωμάτων. Έτσι, κάτω από το φως τέτοιων στενών απόψεων, τα προηγούμενα πρέπει φυσικά να θεωρηθούν σαν μια φοβερή συκοφαντία εναντίον του ανθρώπου, "δημιουργημένου κατ' εικόνα του Θεού", σαν μια ακόμα πιο φοβερή βλασφημία μπροστά στο δόγμα του νεκρού γράμματος. Στους Αποκρυφιστές έχουν ήδη πει: "Η δοξασία σας κάνει εξαρχής τον άνθρωπο, δημιουργημένο από σκόνη καθ' ομοίωση του Θεού, έναν φορέα του Διαβόλου". "Εσείς γιατί κάνατε διάβολο τον δικό σας Θεό – αφού άλλωστε και οι δυο είναι φτιαγμένοι *σύμφωνα με την δική σας εικόνα*;" είναι η απάντηση μας. Όμως, η *εσωτερική* ερμηνεία της Βίβλου αποκρούει ικανοποιητικά αυτήν την βλάσφημη επινόηση της θεολογίας. Η Μυστική Δοξασία πρέπει κάποτε να γίνει το δίκαιο Κάρμα των Εκκλησιών που είναι περισσότερο αντιχριστιανικές απ' ό,τι οι αντιπροσωπευτικές συγκεντρώσεις των πιο αμετακίνητων Υλιστών και Αθεϊστών.

παλιά δοξασία σχετικά με το αληθινό νόημα των "Πεπτωκότων Αγγέλων", με την ανθρωπολογική και εξελικτική της έννοια, περιέχεται στην Καμπάλα και εξηγεί την Βίβλο. Βρίσκεται κυρίως στην Γένεση όταν αυτή διαβάζεται με ένα πνεύμα αναζήτησης της αλήθειας, χωρίς να δίνεται σημασία στα δόγματα και χωρίς διάθεση προκατάληψης. Αυτό εύκολα αποδεικνύεται. Στην Γένεση (ΣΤ') οι "Γιοι του θεού" – *Μπνέυ α-Ελοΐμ* – σύμφωνα με τον Ενώχ, γοητεύονται από τις γυναίκες των ανθρώπων, παντρεύονται και αποκαλύπτουν στις συζύγους τους τα μυστήρια, που παράτυπα είχαν μάθει στον ουρανό, και αυτή είναι η "Πτώση των Αγγέλων".[193]

Γενικά οι αποκαλούμενες *ορθόδοξες* χριστιανικές αντιλήψεις σχετικά με τους "πεπτωκότες" αγγέλους ή Σατανά είναι αξιοσημείωτες όσο και παράλογες. Μπορούν να αναφερθούν περίπου μια ντουζίνα τέτοιες που διαφέρουν αρκετά στις λεπτομέρειες τους, γραμμένες όλες από την πένα μορφωμένων λαϊκών συγγραφέων, "απόφοιτων Πανεπιστημίων" του τωρινού τέταρτου του αιώνα μας. Έτσι ο συγγραφέας του έργου *Οι Αρχαιότερες Εποχές της Γης*, Τζ. Πέμπερ, αφιερώνει έναν ογκώδη τόμο για να αποδείξει ότι οι Αποκρυφιστές, Πνευματιστές, Μεταφυσικοί, Αγνωστικιστές, Μυστικιστές, ποιητές και κάθε σύγχρονος συγγραφέας γύρω από την Ανατολική σκέψη, είναι αφοσιωμένοι υπηρέτες του "Πρίγκηπα του Αέρος" και αμετάκλητα καταδικασμένοι. Περιγράφει τον Σατανά και τον Αντίχριστό του με τον ακόλουθο τρόπο:

"Σατανάς είναι ο "Χρισμένος Χερούβ" της αρχαιότητας... ο Θεός δημιούργησε τον Σατανά, το ωραιότερο και σοφότερο απ' όλα τα δημιουργήματά του σ' αυτό το μέρος του Σύμπαντός Του και τον έκανε Πρίγκηπα του Κόσμου και της Δύναμης του Αέρα... Αυτός τοποθετήθηκε σε μια Εδέμ που προηγήθηκε πολύ από την Εδέμ της Γένεσης... και ήταν ολότελα διαφορετικού και πιο ουσιαστικού χαρακτήρα, μοιάζοντας με την Νέα Ιερουσαλήμ. Έτσι, αφού ο Σατανάς είναι τέλειος σε σοφία και ομορφιά, η τεράστια αυτοκρατορία του είναι η Γη μας, αν όχι ολόκληρο το ηλιακό σύστημα... Ασφαλώς μέχρι τώρα δεν μας έχει αποκαλυφθεί καμιά άλλη αγγελική δύναμη μεγαλύτερου ή ακόμα και ίσου μεγαλείου. *Ο ίδιος ο Αρχάγγελος Μιχαήλ αναφέρεται από τον Ιούδα ότι έτρεφε προς τον Πρίγκηπα του Σκότους το σεβασμό που οφείλεται σε έναν ανώτερο, οσοδήποτε πονηρός κι αν είναι, μέχρις ότου ο θεός διέταξε τυπικά την καθαίρεση του*". Έπειτα μας πληροφορεί ότι "ο Σατανάς από την στιγμή της δημιουργίας *περιβαλλόταν με βασιλική εξουσία*". (!!) Ότι "αφυπνίστηκε στην συνείδηση και βρήκε τον αέρα γεμάτο από την δοξαστική μουσική εκείνων τους οποίους ο θεός είχε ορίσει..." Έπειτα ο Δαίμονας "*περνάει από το βασιλικό στο ιερατικό μεγαλείο του*". (!!!) "Ο Σατανάς ήταν επίσης ένας ιερέας του Ανώτατου" κ.τ.λ. κ.τ.λ. Και τώρα "ο Αντίχριστος θα είναι ο Σατανάς ενσαρκωμένος" (σελ. 56-59). Οι πρωτοπόροι του επερχόμενου Απολλύωνος έχουν ήδη εμφανιστεί· είναι οι θεοσοφιστές, οι Αποκρυφιστές,

Αλλά τι είυαι στην πραγματικότητα το ίδιο το *Βιβλίο του Ενώχ* στο οποίο τόσο συχνά ανατρέχει ο συγγραφέας της Αποκάλυψης, ακόμα και ο Ιωάννης του Τετάρτου Ευαγγελίου; (π.χ. στίχος 8 στο κεφάλαιο Γ, σχετικά με το ότι όλοι εκείνοι που ήρθαν πριν από τον Ιησού ήταν "κλέφτες και ληστές"). Είναι απλώς ένα *Βιβλίο Μύησης* που παρουσιάζει αλληγορικά και με προσεχτικές εκφράσεις το πρόγραμμα ορισμένων αρχαϊκών μυστηρίων που εκτελούνται στους εσωτερικούς ναούς. Ο συγγραφέας του έργου *Ιερά Μυστήρια Ανάμεσα στους Μάγια και στους Κουιτσέ,* παρατηρεί, πολύ σωστά, ότι τα αποκαλούμενα "Οράματα" του Ενώχ σχετίζονται με την εμπειρία (του Ενώχ) κατά την μύηση και με αυτά που έμαθε στα μυστήρια, ενώ πολύ λανθασμένα αναφέρει την άποψή του ότι ο Ενώχ τα είχε μάθει πριν ασπαστεί τον Χριστιανισμό. (!!) Επίσης πιστεύει ότι το βιβλίο αυτό γράφτηκε "στην αρχή της χριστιανικής εποχής, όταν... τα έθιμα και η θρησκεία των Αιγυπτίων έπεσαν σε παρακμή"! Αυτό είναι μάλλον αδύνατον, αφού ο Ιούδας στην επιστολή του (στίχος 14) παραθέτει από το *Βιβλίο του Ενώχ* και επομένως – όπως παρατηρεί ο αρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος, μεταφραστής του *Βιβλίου του Ενώχ* (Εισαγωγή σελ. Χ) από την αιθιοπική απόδοση – "δεν μπορεί να είναι προϊόν ενός συγγραφέα που έζησε μετά... ή που ήταν, έστω, σύγχρονος με" τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης. Εκτός αν πράγματι ο Ιούδας και τα Ευαγγέλια καθώς και όσα ακολούθησαν ήταν επίσης προϊόν της ήδη εγκαθιδρυμένης Εκκλησίας, πράγμα το οποίο, όπως λένε μερικοί κριτικοί, είναι αδύνατο. Αλλά τώρα μας ενδιαφέρουν οι "Πεπτωκότες Άγγελοι" του Ενώχ και όχι ο ίδιος ο Ενώχ.

Στα ινδικά εξωτερικά κείμενα αυτοί οι άγγελοι (Άσουρα) αποκαλούνται επίσης "εχθροί των θεών", εκείνοι οι οποίοι αντιτίθενται στην Ουσιαστική λατρεία που προσφέρεται στους θεούς. Στην χριστιανική θεολογία αναφέρονται γενικά σαν "Πεπτωκότα Πνεύματα", ήρωες διαφόρων αντιθέτων και αντικρουόμενων μύθων προερχόμενων από παγανιστικές πηγές. Ο *coluber tortuosus*, "ο πολύστροφος όφις", είχε ένα τελείως διαφορετικό νόημα πριν τον διαστρεβλώσει η Ρωμαϊκή Εκκλησία και, μεταξύ των άλλων, ένα καθαρά αστρονομικό νόημα.

"Όφις" που έπεσε από ψηλά, "*deorsum fuens*", θεωρείτο ότι κατείχε τα Κλειδιά της Αυτοκρατορίας του θανάτου, *του θανάτου αρχή*, μέχρι την ημέρα που ο Ιησούς τον είδε "να πέφτει σαν κεραυνός από τον ουρανό" (Λουκά, Γ, 17, 18), παρά την αντίθετη ρωμαιοκαθολική ερμηνεία του *cadebat ut fulgur*. Αυτό σημαίνει πράγματι ότι ακόμα και οι "δαίμονες υπόκεινται" στον Λόγο, ο οποίος είναι ΣΟΦΙΑ, αλλά ο οποίος είναι ταυτόχρονα – σαν το αντίθετο της άγνοιας – Σατανάς ή Λούσιφερ. Αυτή η παρατήρηση αναφέρεται στην θεία Σοφία που πέφτει σαν κεραυνός και διεγείρει την διάνοια εκείνων οι οποίοι πολεμούν τους δαίμονες της άγνοιας και της προκατάληψης. Μέχρι την στιγμή που η Σοφία, με την μορφή των ενσαρκωνόμενων Πνευμάτων του ΜΑΧΑΤ, κατέβηκε από ψηλά για να εμψυχώσει και να αφυπνίσει σε πραγματική συνειδητή ζωή την Τρίτη Φυλή, μέχρι εκείνη την στιγμή η ανθρωπότητα – αν μπορεί να ονομαστεί έτσι στην ζωώδικη, άλογη κατάστασή της – ήταν φυσικά καταδικασμένη σε *ηθικό* καθώς και σε φυσικό θάνατο. Οι Άγγελοι που έπεσαν σε γέννηση αναφέρονται μεταφορικά σαν *Όφεις και Δράκοντες της Σοφίας*. Από την άλλη μεριά, ο Χριστιανός Σωτήρας – όπως ο Κρίσνα – θεωρούμενος στο φως του ΛΟΓΟΥ είτε σαν άνθρωπος είτε σαν Λόγος, μπορεί να ειπωθεί ότι έσωσε από "αιώνιο θάνατο" εκείνους που πίστευαν στις μυστικές διδασκαλίες, ότι κατέκτησε το Βασίλειο του Σκότους, ή Κόλαση, όπως κάνει κάθε Μυημένος. Αυτό αναφέρεται στην ανθρώπινη, γήινη μορφή των Μυημένων και επίσης στο ότι ο *Λόγος* είναι Χριστός, δηλαδή εκείνη η αρχή της εσωτερικής μας φύσης η οποία αναπτύσσεται μέσα μας σε Πνευματικό Εγώ, Ανώτερος Εαυτός, σχηματιζόμενο από την αδιαχώριστη ένωση της *Μπούντι* (της έκτης) και της πνευματικής ανθοφορίας του *Μάνας*, της πέμπτης αρχής.[194]

οι συγγραφείς του *Τέλειου Δρόμου*, της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης, του Μυστηρίου των Εποχών*, ακόμα και του *Φωτός της Ασίας*! Ο συγγραφέας σημειώνει την "*φανερή προέλευση*" (της θεοσοφίας) από τους "*κατερχόμενους αγγέλους*", από τους "Νεφελίμ" ή τους αγγέλους του Ε' κεφ. της Γένεσης και τους Γίγαντες, θα έπρεπε να σημειώσει και την δική του προέλευση απ' αυτούς, όπως καταφέρνει να δείξει η παρούσα Μυστική Δοξασία, εκτός αν αρνείται ότι ανήκει στην τωρινή ανθρωπότητα.

Δεν είναι σωστό να αναφερόμαστε – όπως κάνουν μερικοί θεοσοφιστές – στον Χριστό σαν την έκτη αρχή στον άνθρωπο, την *Μπούντι*. Αυτή η τελευταία είναι *καθ' αυτή* μια παθητική και κρυμμένη αρχή, ο πνευματικός φορέας του Άτμαν, αδιαχώριστη από την εκδηλωμένη Συμπαντική Ψυχή. Μόνο με την ένωση και την σύνδεση με την Αυτο-συνείδηση, η *Μπούντι* γίνεται ο Ανώτερος Εαυτός και η θεία διακρίνουσα Ψυχή. Ο Χριστός, αν είναι κάτι, είναι η έβδομη αρχή.

"Ο Λόγος είναι παθητική Σοφία στον Ουρανό και Συνειδητή Αυτενεργός Σοφία στην Γη", μας διδάσκουν. Είναι ο Γάμος του "Ουράνιου ανθρώπου" με την "Παρθένο του Κόσμου", την Φύση, όπως περιγράφεται στον *Ποίμανδρο*, αποτέλεσμα του οποίου είναι ο απόγονός της, ο αθάνατος άνθρωπος. Αυτό στην Αποκάλυψη του Ιωάννη ονομάζεται "γάμος του αρνίου, και η γυνή αυτού" (ΙΘ', 7). Αυτή η "σύζυγος" ταυτίζεται τώρα με την Εκκλησία της Ρώμης χάρη στις αυθαίρετες ερμηνείες των οπαδών της. Αλλά φαίνεται να ξεχνούν πως το λινό της ένδυμα μπορεί να είναι ωραίο και λευκό εξωτερικά (όπως ο "λευκός τάφος"), αλλά η σαπίλα με την οποία είναι γεμάτη εσωτερικά δεν είναι η "δικαιοσύνη των Αγίων" (ΙΘ', 8), αλλά μάλλον το αίμα των Αγίων που "έσφαξε πάνω στην γη" (ΙΗ', 24). Έτσι, η παρατήρηση του μεγάλου Μυημένου (Λουκά, Ι, 18) – *εκείνη που αναφέρθηκε αλληγορικά στην ακτίνα της Φώτισης και της λογικής που πέφτει από πάνω σαν κεραυνός* στην καρδιά και στον νου των οπαδών εκείνης της αρχαίας σοφίας-θρησκείας που τότε παρουσιάστηκε με νέα μορφή από τον σοφό Γαλιλαίο Μυημένο[195] – διαστρεβλώθηκε και έγινε αγνώριστη (όπως και η ίδια η προσωπικότητά του) ώστε να ταιριάζει με ένα από τα πιο ωμά και πιο ολέθρια θεολογικά δόγματα. (Βλέπε στο τέλος της Στάντζα XII, "Σατανικοί Μύθοι".)

Αλλά αν και η Δυτική θεολογία είναι η μόνη που κατέχει την πατέντα και το "κοπυράιτ" του ΣΑΤΑΝΑ – με όλο τον δογματικό τρόπο αυτής της φαντασίωσης – ωστόσο και άλλες εθνότητες και θρησκείες διέπραξαν παρόμοια λάθη στην ερμηνεία αυτού του δόγματος που είναι μια από τις πιο βαθιά φιλοσοφικές και ιδανικές αντιλήψεις της αρχαίας σκέψης. Γιατί αυτές παραμόρφωσαν αλλά και ταυτόχρονα υπαινίχθηκαν το ορθό νόημά του στις αναρίθμητες αλληγορίες τις σχετικές με το θέμα. Ούτε παρέλειψαν τα ημι-εσωτερικά δόγματα του πουρανικού Ινδουισμού να αναπτύξουν πολύ υπαινικτικά σύμβολα και αλληγορίες σχετικά με τους επαναστάτες και πεπτωκότες θεούς. Τα *Πουρανά* είναι γεμάτα από τέτοιες και βρίσκουμε έναν άμεσο υπαινιγμό της αλήθειας στις συχνές νύξεις του Παρασαρά (*Βίσνου-Πουρανά*) για όλους εκείνους τους Ρουντρά, Ρίσι, Άσουρα, Κουμαρά και Μούνι που πρέπει να *γεννιώνται σε κάθε εποχή*, να επανενσαρκώνονται σε κάθε Μανβαντάρα. Αυτό (εσωτερικά) είναι ακριβώς σαν να λέει ότι οι ΦΛΟΓΕΣ που γεννήθηκαν από τον Παγκόσμιο Νου (Μαχάτ), εξαιτίας των μυστηριωδών λειτουργιών της καρμικής θέλησης και μιας ώθησης του Εξελικτικού Νόμου, προσγειώθηκαν όπως στον *Ποίμανδρο* χωρίς καμιά βαθμιαία μεταβίβαση πάνω στην Γη, *διασπώντας τους Επτά Κύκλους του Πυρός* ή, με λίγα λόγια, τους επτά ενδιάμεσους Κόσμους.

Υπάρχει ένας αιώνιος κυκλικός νόμος επαναγεννήσεων και οι σειρές σε κάθε νέα μανβανταρική αυγή οδηγούνται από κείνους που απόλαυσαν ανάπαυση από επανενσαρκώσεις σε προηγούμενους Κάλπα για αμέτρητους Αιώνες, τους ανώτατους και αρχαιότερους Ντιάνι. Στο τωρινό Μανβαντάρα ήταν η δική τους σειρά να ενσαρκωθούν, γι' αυτό και η παρουσία τους στην Γη και οι επακόλουθες αλληγορίες, γι' αυτό επίσης και η διαστρέβλωση του αρχικού νοήματος.[196]

Για να το κάνουμε σαφέστερο, καθένας που διαβάζει αυτό το απόσπασμα στο κατά Λουκά θα δει ότι η παρατήρηση ακολουθεί την αναφορά των εβδομήκοντα, οι οποίοι αναφωνούν ότι "ακόμα και οι δαίμονες [το πνεύμα της διαμάχης και της λογικής, ή της αντίθετης δύναμης, γιατί Σατανάς σημαίνει απλώς "ενάντιος" ή αντίπαλος] υπόκεινται σε εμάς μέσω του ονόματός σου" (Λουκά Γ, 17). Τώρα, το "όνομά σου" σημαίνει το όνομα του Χριστού ή Λόγου, ή του πνεύματος της αληθινής θείας σοφίας, σαν ξεχωριστό από το πνεύμα της διάνοιας ή της απλής υλιστικής λογικής, με λίγα λόγια τον ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΑΥΤΟ. Και όταν ο Ιησούς παρατηρεί σ' αυτό ότι "είδε τον Σατανά σαν αστραπή να πέφτει από τον ουρανό", έκανε μια απλή δήλωση των ενορατικών του ικανοτήτων, πληροφορώντας τους ότι ήδη το γνώριζε, καθώς και μια αναφορά στην ενσάρκωση της θείας ακτίνας (των θεών ή αγγέλων) η οποία πέφτει σε γέννηση. Γιατί κατά κανέναν τρόπο δεν ευεργετούνται όλοι οι άνθρωποι απ' αυτήν την ενσάρκωση, αλλά για μερικούς η δύναμη παραμένει κρυμμένη και νεκρή κατά την διάρκεια όλης της ζωής. Πράγματι, "ουδείς γιγνώσκει τις είναι ο Υιός, ειμή ό Πατήρ· και τις είναι ο Πατήρ, ειμή ο Υιός", όπως πρόσθεσε τότε ο Ιησούς (Λουκά Γ, 22)· και λιγότερο απ' όλους η Εκκλησία "του Χριστού". Μόνο οι Μυημένοι κατανόησαν το μυστικό νόημα του όρου "Πατήρ και Υιός" και γνώριζαν ότι αναφερόταν στο Πνεύμα και στην Ψυχή πάνω στην Γη. Γιατί οι διδασκαλίες του Χριστού ήταν απόκρυφες διδασκαλίες, οι οποίες μπορούσαν να εξηγηθούν μόνο κατά την μύηση. Ποτέ δεν προορίζονταν για τις μάζες, γιατί ο Ιησούς απαγόρευσε στους δώδεκα να πάνε στους Εθνικούς και στους Σαμαρίτες (Ματθαίου Γ, 5) και επαναλάμβανε στους μαθητές του ότι τα "μυστήρια του ουρανού" ήταν μόνο γι' αυτούς και όχι για τα πλήθη (Μάρκου Δ', 11).

Έτσι, για παράδειγμα, στα *Πουρανά* ο "Πουλάστια", ένας Πρατζαπάτι ή γιος του Μπράχμα, προγεννήτορας των Ρακσάσα και παππούς του Ραβάνα, του Μεγάλου Βασιλιά της Λάνκα (βλέπε *Ραμαγιάνα*), σε μια προηγουμένη γέννηση είχε έναν γιο ονόματι Ντattόλι, "που είναι τώρα γνωστός σαν ο σοφός Αγκάστια", λέει το *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. Χ). Αυτό το όνομα του Ντattόλι και μόνο έχει έξι ακόμα παραλλαγές ή επτά νοήματα. Ονομάζεται αντίστοιχα Ντattόλι, Ντattάλι, Ντattόττι, Ντattότρι, Ντattόμπρι, Νταμπόμπι και Νταμπόλι, οι οποίες επτά

Οι θεοί που έπεσαν σε γέννηση και οι οποίοι είχαν σαν αποστολή να ολοκληρώσουν τον θείο άνθρωπο, παρουσιάζονται αργότερα σαν Δαίμονες, κακά Πνεύματα και σατανάδες, σε έχθρα και πόλεμο με τους θεούς, ή σαν ανεύθυνοι πράκτορες του Αιώνιου νόμου. Αλλά σ' αυτές τις χίλιες και μια Άριες αλληγορίες[197] δεν υπήρξε πότε πρόθεση για την αντίληψη τέτοιων πλασμάτων όπως οι δαίμονες και ο Σατανάς της χριστιανικής, ιουδαϊκής και μωαμεθανικής θρησκείας.

πραγματική εσωτερική άποψη σχετικά με τον "Σατανά", η γνώμη που είχε για το θέμα ολόκληρη η φιλοσοφική αρχαιότητα, παρουσιάζεται θαυμάσια στο Παράρτημα XV με τίτλο "Το Μυστικό του Σατανά" στην δεύτερη έκδοση του έργου της δρ. Α. Κίνγκσφορντ *Ο Τέλειος Δρόμος*. Καμιά καλύτερη και καθαρότερη ένδειξη της αλήθειας δεν μπορεί να προσφερθεί στον νοήμονα αναγνώστη, γι' αυτό και την παραθέτουμε εδώ κάπως λεπτομερειακά.

Και την έβδομη μέρα [έβδομη δημιουργία των Ινδουιστών],[198] πρόβαλε από την παρουσία του θεού ένας πανίσχυρος Άγγελος, γεμάτος οργή και καταστροφή και ο Θεός του έδωσε την κυριαρχία της τελευταίας σφαίρας.[199]

Η Αιωνιότητα γέννησε τον Χρόνο, το Απεριόριστο έδωσε γέννηση στο Περιορισμένο, το Ον κατέβηκε σε Δημιουργία.[200]

Σαν αστραπή είδα το Σατανά να πέφτει από τον ουρανό, λαμπρός σε δύναμη και οργή.

Μεταξύ των θεών δεν είναι κανένας σαν αυτόν, στα χέρια του οποίου παραδίδονται τα βασίλεια, η δύναμη και η δόξα των κόσμων.

Θρόνοι και αυτοκρατορίες, οι δυναστείες των βασιλέων,[201] η πτώση των εθνών, η γέννηση των εκκλησιών, ο θρίαμβος του Χρόνου.

Γιατί όπως λέγεται στον Ερμή, "Ο Σατανάς είναι ο φύλακας του Ναού του Βασιλιά, στέκεται στο υπερώο του Σολομώντα, κρατάει τα Κλειδιά του Ιερού, ώστε να μην εισέλθει κανένας σ' αυτό, εκτός από τον χρισμένο που κατέχει το μυστήριο του Ερμή" (Στίχοι 20 και 21).

Αυτοί οι υπαινικτικοί και μεγαλειώδεις στίχοι για τους αρχαίους Αιγυπτίους και άλλους πολιτισμένους λαούς της αρχαιότητας αναφέρονταν στο δημιουργικό και γενεσιουργό φως του Λόγου (Ώρος, Μπράχμα, Αχούρα-Μάζντα κ.τ.λ, κ.τ.λ. σαν πρωταρχικές εκδηλώσεις της αιώνια ανεκδήλωτης Αρχής, δηλ. του Αίν-Σοφ, Παραμπράχμαν, ή Ζαρβάν-Ακαράνα – Απεριόριστος Χρόνος – Κάλά), αλλά τώρα στην Καμπάλα το νόημα έχει υποβαθμιστεί. Ο "Χρισμένος" που

παραλλαγές έχουν η καθεμιά ένα μυστικό νόημα και στα εσωτερικά σχόλια αναφέρονται στις διάφορες εθνολογικές κατατάξεις, καθώς και στα φυσιολογικά και ανθρωπολογικά μυστήρια των πρωταρχικών φυλών. Γιατί ασφαλώς οι Ρακσάσα δεν είναι δαίμονες, αλλά απλώς οι πρωτόγονοι και οργισμένοι γίγαντες, οι Ατλάντειοι, οι οποίοι διασκορπίστηκαν στην επιφάνεια του πλανήτη, όπως είναι τώρα η Πέμπτη Φυλή. Ο Βάσιστα είναι μια εγγύηση γι' αυτό, αν σημαίνουν τίποτε τα λόγια που απηύθυνε στον Παρασαρά, ο οποίος επιχείρησε λίγη *ΤΖΑΝΤΟΥ* (μαγεία) την οποία ονομάζει "θυσία", για την καταστροφή των Ρακσάσα. Γιατί αυτός λέει: "Μην αφήσεις άλλα απ' αυτά τα προκλητικά Πνεύματα του Σκότους να καταστραφούν". (Για λεπτομέρειες βλέπε *Μαχαμπαράτα*, Αντιπάρβαν, 8, 176, επίσης *Λίνγκα-Πουρανά*, Πουρβαρντά, σελ. 64.)

Παραθέτουμε ένα απόσπασμα από την επιστολή ενός Δασκάλου που έχει άμεση σχέση με αυτούς τους ενσαρκωνόμενους αγγέλους. Λέει: "Υπάρχουν, *πρέπει να υπάρχουν* 'αποτυχίες' στις αιθερικές φυλές των πολλών τάξεων των Ντιάνι-Τσόχαν ή Ντέβα (*προχωρημένων οντοτήτων μιας προηγούμενης πλανητικής περιόδου*) ακριβώς όπως και μεταξύ των ανθρώπων. Αλλά όμως, επειδή αυτές οι *αποτυχίες* είναι πολύ προχωρημένες και πνευματοποιημένες για να πεταχτούν από την ντιάνι-τσοχανική τους κατάσταση στην δίνη μιας νέας πρωταρχικής εξέλιξης μέσω των κατωτέρων βασιλείων, να τι συμβαίνει: Όταν ένα νέο ηλιακό σύστημα πρόκειται να δημιουργηθεί, αυτοί οι Ντιάνι-Τσόχαν γεννιώνται από την εισροή 'μπροστά' από τα στοιχειακά [Οντότητες... που θα αναπτυχθούν σε ανθρωπότητα σε έναν *μελλοντικό* χρόνο] και παραμένουν ως μια λανθάνουσα ή ανενεργός πνευματική δύναμη στην αύρα του δημιουργημένου κόσμου... μέχρις ότου επιτευχθεί ένα στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης... Τότε *γίνονται μια ενεργός Δύναμη* και αναμειγνύονται με τα Στοιχειακά... *για να αναπτύξουν λίγο-λίγο τον πλήρη τύπο της ανθρωπότητας*". Δηλαδή για να αναπτύξουν και να προικίσουν τον άνθρωπο με τον Αυτοσυνείδητο νου ή *Μάνας*.

Όταν επρόκειτο να εμφανιστεί η Γη με την πλανητική της άλυσο και ο άνθρωπος.

Η Γη μας και το φυσικό πεδίο της συνείδησης.

Όταν στα αγνά ουράνια Όντα (Ντιάνι-Τσόχαν) και στους μεγάλους Πιτρί των διαφόρων τάξεων ανατέθηκε η αποστολή: οι μεν να δημιουργήσουν την εικόνα τους (*Τσαγιά*) και να φτιάξουν απ' αυτήν τον φυσικό άνθρωπο και οι δε να τον εμψυχώσουν και να τον προικίσουν με θεία διάνοια και την κατανόηση των *Μυστηρίων της Δημιουργίας*.

Οι "δυναστείες των βασιλέων" που όλοι θεωρούν τον εαυτό τους σαν "χρισμένο" που βασιλεύει "Ελέω θεού", ενώ στην πραγματικότητα βασιλεύουν ελέω της ύλης, της μεγάλης *Πλάνης*, του Εξαπατητή.

κατέχει τα μυστικά και τα μυστήρια του Ερμή (*Μπούντα*-Σοφία) και στον οποίο μόνο παραδίδεται το κλειδί του "Ιερού", της Μήτρας της φύσης, προκειμένου να την γονιμοποιήσει και να καλέσει σε ενεργό ζωή και ύπαρξη ολόκληρο τον Κόσμο, έγινε για τους Ιουδαίους ο Ιεχωβά, ο "θεός της γέννησης" στο σεληνιακό βουνό (Σινά, το βουνό της Σελήνης, "Σιν"). Το "Ιερό" έγινε το "Άγιο των Αγίων" και το μυστήριο ανθρωπομορφοποιήθηκε, φαλλοποιήθηκε και υποβιβάστηκε πράγματι στην ύλη. Εξ αυτού προέκυψε και η ανάγκη να φτιάξουν τον "Δράκοντα της Σοφίας", τον *Όφι της Γένεσης*, τον συνειδητό Θεό που χρειαζόταν ένα σώμα για να ντύσει την τόσο υπερβολική υποκειμενική θεότητά του, τον Σατανά. Αλλά οι "αμέτρητες ενσαρκώσεις του Πνεύματος" και "η ασταμάτητη ώθηση και το ρεύμα της Επιθυμίας" αναφέρονται οι μεν πρώτες στο δικό μας δόγμα των καρμικών και κυκλικών επαναγεννήσεων και το δεύτερο στον ΕΡΩΤΑ, όχι τον μετέπειτα θεό του υλικού, φυσιολογικού έρωτα, αλλά την θεία επιθυμία των θεών, όπως και της φύσης, να δημιουργήσουν και να δώσουν ζωή στα Όντα. Αυτήν την ΦΛΟΓΑ, επειδή είναι αόρατη και ακατανόητη, οι Ακτίνες του ενός "σκοταδιού" δεν μπορούν να την φτάσουν παρά μόνο κατεβαίνοντας οι ίδιες στην ύλη. Γι' αυτό, όπως συνεχίζεται στο προαναφερθέν ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ:

Πολλά ονόματα έδωσε σ' αυτόν [Σατανά] ο θεός, ονόματα μυστηρίου, μυστικά και φοβερά.

Ο θεός τον αποκάλεσε: Σατανάς ο Ενάντιος, γιατί η ύλη αντιτίθεται στο Πνεύμα και ο χρόνος κατηγορεί ακόμα και τους αγίους του Κυρίου.

28, 29, 31. Να τον φοβάστε και να μην αμαρτάνετε· να προφέρετε τρέμοντας το όνομα του... Γιατί ο Σατανάς είναι ο δικαστής της Δικαιοσύνης του θεού [Κάρμα]: αυτός φέρει τον ζυγό και το ξίφος... Γιατί σ' αυτόν *είναι εμπιστευμένα Βάρος, Μέτρο και Αριθμός*.

Συγκρίνατε την τελευταία φράση με αυτά που λέει ο Ραβίνος, ο οποίος εξηγεί την Καμπάλα στον πρίγκηπα αλ-Καζάρι στο ομώνυμο βιβλίο, και θα δείτε ότι *Βάρος, Μέτρο και Αριθμός* στο *Σέφερ Γιετσιρά* είναι οι ιδιότητες των Σεφιρόθ (οι τρεις *Σεφρίμ* ή αριθμοί ή ψηφία) που καλύπτουν ολόκληρο τον συλλογικό αριθμό 10 και ότι οι Σεφιρόθ είναι ο συλλογικός Αδάμ-Κάδμος, ο "Ουράνιος Άνθρωπος" ή ο Λόγος. Έτσι στην αρχαία σκέψη Σατανάς και Χρισμένος ταυτίζονταν. Επομένως,

33. Ο Σατανάς είναι ο Υπουργός του θεού, Κύριος των επτά οικημάτων του Άδη...

Οι επτά [Λάκα] ή Σαπταλοκά της Γης για τους Ινδούς. Γιατί ο Άδης, ή Ζώνη της Πλάνης, τον οποίο η θεολογία θεωρεί σαν μια περιοχή συνορεύουσα με την Κόλαση, είναι απλώς ο πλανήτης μας, η Γη, και έτσι ο Σατανάς ονομάζεται:

33.... ο άγγελος των εκδηλωμένων Κόσμων.

"Σατανάς" είναι ο θεός του πλανήτη μας και ο μόνος θεός" και αυτό χωρίς να υπάρχει καμιά υπαινικτική μεταφορά για την πονηριά και την διαφθορά του. Γιατί αυτός είναι ένα με τον Λόγο, "τον πρώτο γιο, τον αρχαιότερο από τους θεούς", στην σειρά της μικροκοσμικής (θείας) εξέλιξης. Ενώ ο Κρόνος (Σατανάς) αστρονομικά "είναι ο έβδομος και τελευταίος στην σειρά της μακροκοσμικής εκπόρευσης όντας η περιφέρεια του βασιλείου, κέντρο του οποίου είναι ο Φοίβος (το φως της σοφίας, επίσης Ήλιος)". Οι Γνωστικοί λοιπόν είχαν δίκιο που ονόμαζαν τον ιουδαϊκό θεό "άγγελο της ύλης", ή εκείνον που εμφύσησε (συνειδητή) ζωή στον Αδάμ και του οποίου πλανήτης ήταν ο Κρόνος.

Και ο θεός τοποθέτησε μια ζώνη στους λαγόνες του [οι δακτύλιοι του Κρόνου] και το όνομα αυτής της ζώνης είναι θάνατος.

Στην ανθρωπογονία η "ζώνη" αυτή είναι το ανθρώπινο σώμα με τις δυο κατώτερες αρχές του, που και τα τρία είναι θνητά, ενώ ο εσωτερικός άνθρωπος είναι αθάνατος. Και τώρα προσεγγίζουμε το "*Μυστικό* του Σατανά".

37, 38, 39. ... Μόνο πάνω στο Σατανά *υπάρχει η ντροπή της γέννησης.* Έχει χάσει την παρθενική του κατάσταση [το ίδιο και ο Κουμαρά με την ενσάρκωση]: *αποκαλύπτοντας ουράνια μυστικά* μπήκε σε δέσμευση. Αυτός τυλίγει με δεσμά και περιορισμούς όλα τα πράγματα...

42, 43, 44. Δύο είναι οι στρατιές του θεού: στον ουρανό τα πλήθη του Μιχαήλ· στην άβυσσο [τον εκδηλωμένο κόσμο] οι λεγεώνες του Σατανά. Αυτές είναι η Ανεκδήλωτη και η Εκδηλωμένη- η ελεύθερη και δεσμευμένη [στην ύλη]· η αγνή και η πεπτωκυία. Και οι δύο είναι βοηθοί του Πατρός, εκπληρώνοντας το θείο Λόγο... [Επομένως].

Άγιο... είναι το Σάββατο του θεού: ευλογημένο και ιερό είναι το όνομα του Αγγέλου του Άδη [ΣΑΤΑΝΑ].

Η δόξα του Σατανά είναι η σκιά του Κυρίου [θεού στον εκδηλωμένο κόσμο]· ο θρόνος του Σατανά είναι το υποπόδιο του Αντονάι [το υποπόδιο αυτό όντας ολόκληρος ο ΚΟΣΜΟΣ]. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XIX, "Είναι το Πλήρωμα, Φωλιά του Σατανά;")

Επομένως, όταν η Εκκλησία καταριέται τον Σατανά, καταριέται την κοσμική αντανάκλαση του Θεού, αναθεματίζει τον Θεό που εκδηλώθηκε στην ύλη ή στον αντικειμενικό κόσμο, καταριέται τον Θεό ή την πάντα ακατανόητη ΣΟΦΙΑ που εκδηλώνεται σαν Φως και Σκιά, καλό και κακό στην φύση, με τον μόνο τρόπο που είναι κατανοητός στην περιορισμένη διάνοια του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Αυτή είναι η αληθινή φιλοσοφική και μεταφυσική ερμηνεία του Σαμαήλ ή Σατανά, του εναντίου στην Καμπάλα, ενώ τα ίδια δόγματα και το ίδιο πνεύμα απαντάται στις αλληγορικές ερμηνείες κάθε άλλης αρχαίας θρησκείας. Όμως αυτή η φιλοσοφική θεώρηση δεν έρχεται σε αντίθεση με τα ιστορικά στοιχεία που σχετίζονται μαζί της. Λέμε "ιστορικά" επειδή μια αλληγορία και ένας μυθικός στολισμός γύρω από τον πυρήνα της παράδοσης δεν εμποδίζουν κατά κανέναν τρόπο τον πυρήνα να αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα. Έτσι η Καμπάλα, επαναλαμβάνοντας τις πανάρχαιες αποκαλύψεις της παγκόσμιας κάποτε ιστορίας του πλανήτη μας και της εξέλιξης των φυλών του, την παρουσίασε κάτω από την μυθολογική μορφή των διαφόρων καταγραφών που αποτέλεσαν την Βίβλο. Τώρα, στις σελίδες αυτές από την Μυστική Δοξασία της Ανατολής, δίνουμε το ιστορικό της θεμέλιο με ατελή ίσως μορφή. Έτσι, το αλληγορικό και συμβολικό νόημα του Όφεως της Γένεσης εξηγείται από τους "Γιους της Σοφίας" (ή αγγέλους από ανώτερες σφαίρες, αν και όλοι ανήκουν στο βασίλειο του Σατανά ή Ύλης), που αποκαλύπτουν στους ανθρώπους τα μυστήρια του Ουρανού. Έτσι, επίσης, όλοι οι αποκαλούμενοι μύθοι του ινδουϊστικού, ελληνικού, χαλδαϊκού και ιουδαϊκού Πανθέου φαίνεται ότι είναι βασισμένοι πάνω σε γεγονότα και αλήθειες. Οι γίγαντες της Γένεσης είναι οι ιστορικοί Άτλαντες της Λάνκα και οι Έλληνες Τιτάνες. Ποιος μπορεί να ξεχάσει την Τροία η οποία κάποτε χαρακτηριζόταν σαν μύθος, ο δε Όμηρος σαν ανύπαρκτο πρόσωπο, ενώ η ύπαρξη πόλεων όπως το Ηράκλειον και η Πομπηία απορριπτόταν και θεωρείτο σαν απλό παραμύθι; Ωστόσο ο Σλήμαν απέδειξε ότι η Τροία πράγματι υπήρξε και οι δυο πόλεις, αν και θαμμένες για πολλούς αιώνες κάτω από την λάβα του Βεζούβιου, γνώρισαν την ανάστασή τους και ζουν ξανά πάνω στην επιφάνεια της γης. Πόσες ακόμα πόλεις και τοποθεσίες που αποκαλούνται "θρυλικές" βρίσκονται στον κατάλογο των μελλοντικών αποκαλύψεων και πόσες ακόμα προσωπικότητες που θεωρούνται μυθικές (βλέπε "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της Ανθρωπότητας") θα γίνουν κάποια μέρα ιστορικές;

Αυτό μπορούν ίσως να μας το πουν μόνο εκείνοι που διαβάζουν τις επιταγές του Πεπρωμένου στο αστρικό φως.

Όμως επειδή τα δόγματα της Ανατολικής δοξασίας κρατήθηκαν πάντα μυστικά και επειδή ο αναγνώστης δεν μπορεί να ελπίζει ότι θα δει ποτέ τα αρχικά κείμενα, εκτός και γίνει αποδεδεγμένος μαθητής, γι' αυτό ο Ελληνομαθής και Λατινομαθής σχολιαστής ας στραφεί στα αρχικά κείμενα της Ερμητικής Φιλολογίας. Ας διαβάσει κατ' αρχήν προσεχτικά τις πρώτες σελίδες του *Ποίμανδρου* ή Ερμή του Τρισμέγιστου και θα δει εκεί να επιβεβαιώνονται τα δόγματά μας, όσο καλυμμένο κι αν είναι το κείμενο. Θα βρει επίσης εκεί την δημιουργία του Σύμπαντος, της Γης μας (που στον *Ποίμανδρο* ονομάζεται "Φύση"), καθώς και όλων των άλλων, από την "Αρχή της Υγρασίας" – ή την μεγάλη Άβυσσο, ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ – την πρώτη διαφοροποίηση στον εκδηλωμένο Κόσμο. Πρώτα ο "Παγκόσμιος Νους", τον οποίο στις αρχαιότερες αποδόσεις το χέρι του χριστιανού

μεταφραστή τον μεταμόρφωσε σε Θεό, Πατέρα. Ύστερα ο "Ουράνιος Άνθρωπος",[202] ο οποίος είναι το μεγάλο Σύνολο εκείνου του Πλήθους των Αγγέλων οι οποίοι ήταν υπερβολικά αγνοί για την δημιουργία των κατώτερων κόσμων ή του ανθρώπου της σφαίρας μας, αλλά οι οποίοι, ωστόσο, έπεσαν στην ύλη με την δύναμη αυτής της ίδιας εξέλιξης, σαν ο Δεύτερος *Λόγος* του "Πατέρα".[203]

Συνθετικά κάθε Δημιουργικός Λόγος ή κάθε "Γιος που είναι ένα με τον Πατέρα" είναι το ίδιο το Πλήθος των *Rectores Mundi*, των *Κυβερνητών του Κόσμου*. Ακόμα και η χριστιανική θεολογία από τους επτά "Αγγέλους της Παρουσίας" φτιάχνει τις Αρετές ή τις προσωποποιημένες ιδιότητες του Θεού οι οποίες όντας δημιουργημένες απ' αυτόν – όπως οι Μάνου από τον Μπράχμα – γίνονται Αρχάγγελοι. Η ίδια η Ρωμαιοκαθολική θεοδικία αναγνωρίζοντας στον δημιουργικό της *Verbum Princeps* την κεφαλή εκείνων των αγγέλων – *caput angelorum* – και τον *magni consili Angelus* (τον Άγγελο του μεγάλου Συμβουλίου), αναγνωρίζει μ' αυτόν τον τρόπο την ταύτιση του Χριστού και εκείνων των Αγγέλων.

"*Οι Θεοί έγιναν μη-Θεοί, οι Σούρα έγιναν Ά-σουρα*", λέει το κείμενο, δηλαδή οι θεοί έγιναν δαίμονες, ΣΑΤΑΝΑΣ, όταν διαβαστεί κυριολεκτικά. Αλλά τώρα στις διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας ο Σατανάς, συμβολισμένος σαν Καλό και θυσία, θα αποδειχθεί ένας θεός της Σοφίας κάτω από διαφορετικά ονόματα.

Καμπάλα διδάσκει ότι η Υπερηφάνεια και η Αλαζονεία – οι δυο κύριοι υποκινητές της Ιδιοτέλειας και του Εγωισμού – είναι οι αιτίες που άδειασαν τον ουρανό από το ένα τρίτο των άστρων, αστρονομικά. Με άλλα λόγια, οι δυο δηλώσεις είναι η μεν πρώτη μια αναλογία και η δεύτερη ένα γεγονός. Ωστόσο η πρώτη, όπως δείξαμε, είναι αναπόσπαστα δεμένη με την ανθρωπότητα.

Με την σειρά τους οι Ροδόσταυροι που γνώριζαν καλά το μυστικό νόημα της παράδοσης, το κράτησαν για τον εαυτό τους διδάσκοντας απλώς ότι ολόκληρη η δημιουργία οφειλόταν και ήταν το αποτέλεσμα εκείνου του μυθικού "Πολέμου στον Ουρανό" που *προκλήθηκε από την επανάσταση των αγγέλων*[204] εναντίον του *δημιουργικού νόμου*, δηλαδή του Δημιουργού. Η δήλωση είναι σωστή αλλά το εσωτερικό νόημα παραμένει μέχρι σήμερα ένα μυστήριο. Το να αποφύγει κανείς την περαιτέρω εξήγηση της δυσκολίας, επικαλούμενος το θείο μυστήριο ή το αμάρτημα της διείσδυσης στην πολιτική του, είναι σαν να μη λέει τίποτε. Μπορεί να θεωρείται επαρκές για όσους πιστεύουν στο αλάθητο του Πάπα, αλλά δύσκολα θα ικανοποιήσει τον φιλοσοφικό νου. Ωστόσο η αλήθεια, αν και γνωστή στους περισσότερους από τους Καμπαλιστές, ποτέ δεν αποκαλύφθηκε από κανέναν

Ο "Ουράνιος Άνθρωπος" – παρακαλώ σημειώστε ξανά την λέξη – είναι ο "ΛΟΓΟΣ" ή ο "Γιος" εσωτερικά. Επομένως, από την στιγμή που ο τίτλος αποδόθηκε στον Χριστό (που διακηρύχθηκε Θεός και ο ίδιος ο Θεός), η χριστιανική θεολογία δεν είχε άλλη εκλογή. Προκειμένου να υποστηρίξει το δόγμα της προσωπικής Τριάδας, έπρεπε να διακηρύξει – όπως και έκανε – ότι ο χριστιανικός *Λόγος* είναι ο μόνος αληθινός και ότι όλοι οι *Λόγοι* των άλλων θρησκειών ήταν ψεύτικοι και ήταν απλώς η μασκαρεμένη Κακή Αρχή, ο ΣΑΤΑΝΑΣ. Δείτε τώρα πού οδήγησε αυτό την Δυτική θεολογία.

"Γιατί ο Νους, μια θεότητα που κατείχε και τα δυο φύλα, όντας Φως και Ζωή, γέννησε με τον Λόγο του έναν άλλον Νου, ή έναν Εργάτη, ο οποίος, όντας θεός του Πυρός και του Πνεύματος, σχεδίασε και σχημάτισε επτά άλλους Κυβερνήτες, οι οποίοι στον κύκλο τους περιέχουν τον Φαινομενικό Κόσμο και των οποίων η διάταξη ονομάζεται Μοίρα ή Πεπρωμένο" (*Ποίμανδρος*, παρ. 9).

Εδώ είναι φανερό ότι ο "Νους" (η πρωταρχική παγκόσμια θεία Σκέψη) δεν είναι ούτε το Άγνωστο ανεκδήλωτο Ένα – αφού κατέχει και τα δύο φύλα (είναι αρσενικό και θηλυκό) – ούτε επίσης ο χριστιανικός Πατέρας, αφού αυτός είναι αρσενικός και όχι ανδρόγυνος. Γεγονός είναι ότι οι Πατέρας, Γιοι και Άνθρωποι μπερδεύτηκαν απελπιστικά κατά την μετάφραση του *Ποίμανδρου*.

Η αλληγορία για το πυρ του Προμηθέα είναι μια άλλη απόδοση της επανάστασης του περήφανου Λούσιφερ ο οποίος γκρεμίστηκε μέσα στην απύθμενη άβυσσο, ή απλώς πάνω στην Γη μας, για να ζήσει σαν άνθρωπος. Ο ινδουϊστικός Λούσιφερ, ο Μαχασούρα, λέγεται επίσης ότι ζήλεψε το ακτινοβόλο φως του Δημιουργού και επικεφαλής των κατώτερων Άσουρα (όχι θεών, αλλά πνευμάτων) επαναστάτησε εναντίον του Μπράχμα και γι' αυτό ο Σίβα τον γκρέμισε στο Πατάλα. Αλλά καθώς η Φιλοσοφία πηγαίνει χέρι-χέρι με την αλληγορική φαντασία στους ινδουϊστικούς μύθους, ο διάβολος εμφανίζεται ότι μετανόησε και του δόθηκε μια ευκαιρία να προοδεύσει: αυτός εσωτερικά είναι ένας αμαρτωλός άνθρωπος και μπορεί μέσω γιογκικής αφοσίωσης και μύησης να φτάσει για άλλη μια φορά στην κατάσταση όπου ήταν ένα με την θεότητα. Ο Ηρακλής, ο Ήλιος-θεός, κατέρχεται στον Άδη (την σπηλιά της Μύησης) για να ελευθερώσει τα θύματα από τα βάσανά τους κ.τ.λ., κ.τ.λ. Η χριστιανική Εκκλησία είναι η μόνη που δημιουργεί αιώνιο βασανιστήριο για τον διάβολο και τον καταδικασμένο τον οποίο η ίδια επινόησε.

τους. Ο καθένας και όλοι, Καμπαλιστές και συμβολολόγοι, έδειξαν μια παράξενη απροθυμία να ομολογήσουν το πρωταρχικό νόημα της Πτώσης των Αγγέλων. Για τον Χριστιανό μια τέτοια σιωπή είναι απλώς φυσική. Κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα ούτε αλχημιστής ούτε φιλόσοφος δεν μπορούσε να το εκφράσει,[205] γιατί για το βλέμμα της ορθόδοξης θεολογίας αποτελούσε φοβερή βλασφημία που θα τους οδηγούσε μέσα από το "Ιερό" γραφείο της Ιεράς Εξέτασης στην πυρά και στην καταστροφή. Αλλά για τους σύγχρονους Καμπαλιστές και τους Ελευθεροστοχαστές η περίπτωση διαφέρει. Φοβόμαστε ότι γι' αυτούς τους τελευταίους φταίει απλώς η ανθρώπινη υπερηφάνεια, η ματαιοδοξία η βασισμένη σε μια προκατάληψη που ανοιχτά απορρίπτεται, αλλά που ωστόσο είναι αξερίζωτη. Από τότε που η Εκκλησία στον αγώνα της με τον Μανιχαϊσμό επινόησε τον διάβολο και από τότε που – τοποθετώντας έναν θεολογικό εξολοθρευτή στον ακτινοβόλο αστρικό θεό, τον *Λούσιφερ*, τον "Γιο του Πρωινού" – δημιούργησε το πιο γιγαντιαίο απ' όλα τα παράδοξά της, δηλ. ένα *μαύρο και σκοτεινό φως*. Από τότε λοιπόν ο μύθος ρίζωσε τόσο βαθιά στο έδαφος της τυφλής πίστης, ώστε είναι αδύνατον να επιτρέψει ακόμα και σε κείνους που δεν παραδέχονται τα δόγματά της και οι οποίοι περιγελούν τον κερασφόρο και τραγοπόδαρο Σατανά, να βγουν με θάρρος και να ομολογήσουν την αρχαιότητα της πιο παλιάς απ' όλες τις παραδόσεις. Με λίγα λόγια της ακόλουθης: *Ημι-εξωτερικά*, οι "Πρωτογεννημένοι" του Παντοδύναμου – *Fiat Lux* – ή οι άγγελοι του πρωταρχικού φωτός διατάχθηκαν να δημιουργήσουν, το ένα τρίτο απ' αυτούς επαναστάτησε και αρνήθηκε, ενώ εκείνοι που "υπάκουσαν, όπως ο Πταχίλ, απέτυχαν" οικτρά.

Για να αντιληφθεί κανείς την απόρριψη και την αποτυχία στο σωστό φυσικό τους νόημα πρέπει να μελετήσει και να κατανοήσει την Ανατολική Φιλοσοφία. Πρέπει να εξοικειωθεί με τα θεμελιώδη μυστικά δόγματα των Βεντιντιστών σχετικά με το λάθος της απόδοσης λειτουργικής δραστηριότητας στην άπειρη και απόλυτη θεότητα. Η εσωτερική φιλοσοφία ισχυρίζεται ότι κατά την διάρκεια των Σαντιά ο "Κεντρικός Ήλιος" εκπέμπει δημιουργικό φως, παθητικά θα λέγαμε. Η αιτιότητα είναι λανθάνουσα. Μόνο κατά τις ενεργούς περιόδους ύπαρξης γεννάει ένα ρεύμα

Για παράδειγμα, γιατί ο Ελιφάς Λεβί, ο αληθινά ατρόμητος και ειλικρινής Καμπαλιστής, δίστασε να αποκαλύψει το μυστήριο των αποκαλούμενων Πεπτωκότων Αγγέλων; Το ότι γνώριζε το γεγονός και το πραγματικό νόημα της αλληγορίας – τόσο με την θρησκευτική και μυστική, όσο και με την φυσιολογική έννοια – αποδεικνύεται από τα πολύτομα κείμενά του και τους συχνούς υπαινιγμούς και τις νύξεις. Ωστόσο ο Ελιφάς, αφού το υπαινίχθηκε εκατό φορές στα προηγούμενα έργα του, στο τελευταίο έργο του, *Η Ιστορία της Μαγείας* σελ. 220, δηλώνει...

"Διαμαρτυρόμαστε με όλη μας την δύναμη ενάντια στην κυριαρχία και στην πανταχού παρουσία του Σατανά. Δεν προσποιούμαστε ούτε ότι αρνούμαστε ούτε ότι επιβεβαιώνουμε εδώ την παράδοση για τους Πεπτωκότες Αγγέλους... αλλά αν είναι έτσι... τότε πρίγκηπας των Αγγελικών Επαναστατών μπορεί να είναι τουλάχιστον ο τελευταίος και ο πιο ανίσχυρος μεταξύ των καταδικασμένων – τώρα που χωρίστηκε από την θεότητα – που είναι η αρχή κάθε δύναμης...". Αυτά είναι ασυνάρτητα και αρκετά ασαφή. Αλλά δείτε τι γράφει ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς με το παράξενο και στακάτο ύφος του:

"Τόσο ο Άγιος Μιχαήλ όσο και ο Άγιος Γεώργιος είναι και οι δύο πρότυπα. Είναι αγιοποιημένες προσωπικότητες, ή τιμώμενοι ήρωες, αποθεούμενες δυνάμεις. Καθένας τους παριστάνεται με τις αντίστοιχες ιδιότητες και χαρακτηριστικά. Αυτές αναπαράγονται και πολλαπλασιάζονται –διακρινόμενες με διαφορετικά ονόματα – σε όλες τις μυθολογίες [ακόμα και στην κινέζικη]. Αλλά η ιδέα σχετικά με τον καθένα τους είναι γενική. Αυτή η ιδέα και η αντιπροσωπευτική άποψη είναι η ιδέα του πανίσχυρου πρωταθλητή – παιδαριώδους στην "παρθενική αθωότητά του" – τόσο πανίσχυρου, ώστε αυτή η πλήρης θεού αθωότητα (οι Σεραφείμ οι "πιο γνωστοί", οι Χερουβείμ οι "πιο αγαπητοί") μπορεί να τσακίσει τον κόσμο (που είναι συναρμολογημένος – για να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την λέξη – με την μαγεία του Λούσιφερ, αλλά καταδικασμένος), σε αντίθεση με τις επιδέξιες κατασκευές, κερδισμένες με την άδεια του Υπέρτατου – επιδέξιες κατασκευές (αυτή η "παράπλευρη ζωή") – του μεγαλόπρεπου αποστάτη, του ισχυρού επαναστάτη, αλλά ταυτόχρονα και Εωσφόρου", Λούσιφερ-"Πρωινού Άστρου", του "Γιου του πρωινού" – ένας πολύ ανώτερος τίτλος "εκτός ουρανού", γιατί δεν μπορεί να είναι στον ουρανό, αλλά έξω από τον ουρανό είναι τα πάντα. Σε μια φαινομενικά απίστευτη όψη του χαρακτήρα του... οι ιδιότητες δεν έχουν φύλο – αυτός ο Αρχάγγελος, ο Άγιος Μιχαήλ, είναι η ανίκητη, ασεξουαλική, ουράνια Ενέργεια" – για να τον τιμούν με το μεγάλο χαρακτηριστικό του ο αόρατος "Παρθένος Πολεμιστής" ντύθηκε... και ταυτόχρονα οπλίστηκε με την απορριπτική πανοπλία της Γνωστικής "άρνησης για δημιουργία". Αυτός είναι άλλος ένας μύθος, ένας μύθος "μέσα σε μύθους"... ένα θαυμαστό "μυστήριο των μυστηρίων", γιατί είναι τόσο απίθανο και αντιφατικό. Ανεξήγητο και Αναποκάλυπτο σαν την Αποκάλυψης (*Φαλλισμός* σελ. 212-213).

Παρ' όλα αυτά, το ανεξήγητο και αναποκάλυπτο αυτό μυστήριο, τώρα θα εξηγηθεί και θα αποκαλυφθεί από τις δοξασίες της Ανατολής. Αλλά όπως το εκφράζει και ο πολυδιαβασμένος, αλλά ωστόσο γεμάτος αρκετή σύγχυση συγγραφέας του *Φαλλισμού*, κανένας αμύητος θνητός δεν θα καταλάβει ποτέ το πραγματικό νόημα των παρατηρήσεών του.

ασταμάτητης ενέργειας, τα κραδαινόμενα ρεύματα της οποίας αποκτούν περισσότερη ενεργητικότητα και δυνατότητα με κάθε σκαλοπάτι της εβδομαδιαίας κλίμακας του Όντος το οποίο κατεβαίνουν. Έτσι γίνεται κατανοητό με ποιο τρόπο η διαδικασία της δημιουργίας, ή μάλλον του σχηματισμού του οργανικού Σύμπαντος – με όλες τις μονάδες των επτά βασιλείων του – έκανε αναγκαία την ύπαρξη νοημόνων όντων τα οποία έγιναν συλλογικά ένα ον ή δημιουργικός θεός, διαφοροποιημένος ήδη από την απόλυτη Ενότητα, αφού αυτή η τελευταία δεν έχει σχέση με την εξαρτημένη δημιουργία.[206]

Το χειρόγραφο της Καμπάλα που βρίσκεται στο Βατικανό – ένα μοναδικό (στην Ευρώπη) αντίγραφο του οποίου λέγεται ότι βρισκόταν στην κατοχή του Κόμη Σαιν Ζερμαίν – περιέχει την πιο περίπλοκη παρουσίαση της δοξασίας, περιλαμβάνοντας και την ιδιόμορφη απόδοση που γίνεται αποδεκτή από τους Λουσιφεριανούς[207] και άλλους Γνωστικούς. Σ' αυτήν λοιπόν την περγαμηνή οι Επτά Ήλιοι της Ζωής δίνονται με την σειρά που βρίσκονται στο *Σαπτασούρια*. Στις εκδόσεις όμως της Καμπάλα που υπάρχουν στις δημόσιες βιβλιοθήκες βρίσκονται μόνο τέσσερις απ' αυτούς και με μια λίγο-πολύ καλυμμένη φρασεολογία. Όμως ακόμα κι αυτός ο μειωμένος αριθμός είναι αρκετά επαρκής για να δείξει μια ταυτόσημη προέλευση, αφού αναφέρεται στην τετραπλή ομάδα των Ντιάνι-Τσόχαν και αποδεικνύει ότι η θεώρηση αυτή έχει την πηγή της στις Μυστικές Δοξασίες των Αρίων. Όπως είναι πασίγνωστο, η Καμπάλα δεν προήλθε ποτέ από τους Ιουδαίους, οι οποίοι πήραν τις ιδέες τους από τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους.

Έτσι τώρα, ακόμα και οι *εξωτερικές* καμπαλιστικές διδασκαλίες μιλάνε για έναν *Κεντρικό Ήλιο* και για τρεις δευτερεύοντες Ήλιους σε κάθε ηλιακό σύστημα, περιλαμβανομένου και του δικού μας. Όπως παρουσιάζεται και στο έξυπνο αν και υπερβολικά υλιστικό έργο *Νέες Όψεις Ζωής και θρησκείας*, το οποίο είναι μια σύνοψη των απόψεων των Καμπαλιστών από μια όψη βαθιά μελετημένη και αφομοιωμένη:

> Κεντρικός Ήλιος... ήταν γι' αυτούς [όπως και για τους Άριους] το κέντρο της ηρεμίας- το κέντρο στο οποίο έπρεπε να επιστρέψει τελικά κάθε κίνηση. Γύρω απ' αυτόν τον κεντρικό Ήλιο... ο πρώτος από τους τρεις... συστημικούς Ήλιους... περιστρεφόταν πάνω σε πολικό επίπεδο... ο δεύτερος, σε ισημερινό επίπεδο...[και μόνο ο τρίτος ήταν ο δικός μας ορατός Ήλιος]. Αυτά τα τέσσερα ηλιακά σώματα ήταν τα όργανα από την δράση των οποίων εξαρτάται αυτό που ο άνθρωπος ονομάζει δημιουργία, η εξέλιξη της ζωής πάνω στον πλανήτη Γη. Αυτοί [οι Καμπαλιστές] υποστήριζαν ότι τα κανάλια μέσω των οποίων η επιρροή αυτών των σωμάτων μεταβιβαζόταν στην Γη, ήταν ηλεκτρικά... Η ακτινοβόλα ενέργεια που κυλούσε από τον κεντρικό Ήλιο[208] έφερε σε ύπαρξη την Γη σαν μια υδάτινη σφαίρα... [της οποίας η τάση], σαν πυρήνας ενός πλανητικού σώματος, ήταν να τρέξει προς τον (κεντρικό) Ήλιο... μέσα στην σφαίρα έλξης του οποίου είχε δημιουργηθεί... Αλλά η ακτινοβόλα ενέργεια, ηλεκτρίζοντας παρόμοια και τα δυο, χώρισε το ένα από το άλλο και έτσι άλλαξε την προς αυτό κίνηση, σε κίνηση γύρω από το κέντρο της έλξης, στο οποίο ζητά να φτάσει ο περιστρεφόμενος πλανήτης [Γη].

"Δημιουργία" από προϋπάρχουσα αιώνια ουσία, ή ύλη, φυσικά, η οποία ουσία, σύμφωνα με τις διδασκαλίες μας, είναι ο απεριόριστος πάντα υπάρχων χώρος.

Οι Λουσιφεριανοί – η αίρεση του τέταρτου αιώνα που υποτίθεται ότι δίδασκαν πως η Ψυχή ήταν ένα σαρκικό σώμα που μεταβιβαζόταν στο παιδί από τον πατέρα του – και εκείνη η άλλη θρησκευτική και ακόμη αρχαιότερη αίρεση του δεύτερου αιώνα μ.Χ., οι Λουτσιανιστές, οι οποίοι δίδασκαν όλα αυτά και επίσης ότι η ζωϊκή ψυχή δεν ήταν αθάνατη, αυτοί έφτιαχναν τις φιλοσοφίες τους βασιζόμενοι πάνω στις πραγματικές καμπαλιστικές και αποκρυφιστικές διδασκαλίες.

Αυτός ο "κεντρικός Ήλιος" των Αποκρυφιστών τον οποίο ακόμα και η επιστήμη είναι αναγκασμένη να αποδεχθεί αστρονομικά – γιατί δεν μπορεί να αρνηθεί την παρουσία στο Έναστρο Διάστημα, στον Γαλαξία, ενός κεντρικού σώματος, ενός σημείου αόρατου και μυστηριώδους, το αιώνια κρυμμένο κέντρο έλξης του Ηλίου και του συστήματός μας – αυτός ο "Ηλιος" θεωρείται με διαφορετικό τρόπο από τους Αποκρυφιστές της Ανατολής. Ενώ οι Δυτικοί και Ιουδαίοι Καμπαλιστές (ακόμα και μερικοί ευσεβείς σύγχρονοι αστρονόμοι) ισχυρίζονται ότι σ' αυτόν τον Ήλιο η θεότητα είναι ιδιαίτερα παρούσα – αποδίδοντας σ' αυτήν τις εκούσιες πράξεις του Θεού – αντίθετα οι Ανατολίτες Μυημένοι υποστηρίζουν ότι, αφού η υπερθεία Ουσία του Αγνώστου Απολύτου βρίσκεται εξίσου σε κάθε περιοχή και κάθε τόπο, ο "Κεντρικός Ήλιος" είναι απλώς το κέντρο του Παγκόσμιου ζωτικού Ηλεκτρισμού, η αποθήκη μέσα στην οποία εστιάζεται εκείνη η θεία ακτινοβολία, η ήδη διαφοροποιημένη στην αρχή κάθε δημιουργίας. Αν και βρίσκεται ακόμα σε μια *λάγια* ή ουδέτερη κατάσταση, ωστόσο είναι το μοναδικό ελκτικό και επίσης αιώνια εκπέμπον ζωτικό Κέντρο. [Ε.Π.Μπ.]

Στο οργανικό κύτταρο ο ορατός Ήλιος βρήκε την δική του κατάλληλη μήτρα και παρήγαγε μέσω αυτής το ζωικό βασίλειο [ωριμάζοντας συγχρόνως το φυσικό], τοποθετώντας τελικά τον άνθρωπο επικεφαλής, από τον οποίο – μέσω της εμψυχωμένης δράσης αυτού του βασιλείου – προήλθε το ψυχικό κύτταρο. Αλλά ο άνθρωπος που τοποθετήθηκε στην κορυφή του ζωικού βασιλείου, στην κορυφή της δημιουργίας, ήταν ο ζωικός, ο άψυχος, ο φθαρτός άνθρωπος... Επομένως, ο άνθρωπος, αν και φαινομενικά είναι το επιστέγασμά της, ωστόσο με την έλευσή του σημείωσε το κλείσιμο της δημιουργίας, αφού η δημιουργία αποκορυφούμενη σ' αυτόν θα πρέπει με τον θάνατό του να εισέλθει στην παρακμή της. (Πρατ, *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 287-289.)

Αναφέρουμε εδώ αυτήν την καμπαλισπκή θεώρηση για να δείξουμε την πλήρη ομοιότητά της με το πνεύμα της Ανατολικής δοξασίας. Εξηγήστε ή ολοκληρώστε την διδασκαλία των επτά Ήλιων με τα επτά συστήματα των πεδίων ύπαρξης, των οποίων οι "Ήλιοι" είναι τα κεντρικά σώματα, και θα έχετε τα επτά αγγελικά, πεδία, οι θεοί των οποίων (βλέπε Τομ. I, Σχόλιο της Στάντζα VII) είναι συλλογικά η "Στρατιά". Αυτοί είναι η Κεντρική ομάδα που διαιρείται σε τέσσερις τάξεις, από την ασώματη μέχρι την ημι-σωματική, τάξεις οι οποίες συνδέονται άμεσα με την ανθρωπότητά μας, αν και με πολύ διαφορετικούς τρόπους όσον αφορά την εκούσια σύνδεση και τις λειτουργίες. Αυτοί είναι τρεις και συνθέτονται από τον τέταρτο (τον πρώτο και ανώτερο) ο οποίος, στο καμπαλιστικό δόγμα που μόλις αναφέραμε, ονομάζεται "Κεντρικός Ήλιος". Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην σημιτική και στην άρια Κοσμογονία. Η μια υλικοποιεί, ανθρωποποιεί τα μυστήρια της φύσης, η άλλη πνευματοποιεί την ύλη και η φυσιολογία της υπόκειται πάντα στην μεταφυσική. Έτσι, αν και η έβδομη αρχή φτάνει στον άνθρωπο μέσα απ' όλες τις φάσεις του όντος, αγνή σαν ένα ομοιογενές στοιχείο και μια απρόσωπη μονάδα, περνάει μέσα (η Καμπάλα διδάσκει από) τον Κεντρικό Πνευματικό Ήλιο και την δεύτερη Ομάδα (τον πολικό Ήλιο) που και οι δυο ακτινοβολούν πάνω στον άνθρωπο το *Άτμαν* του. Η Ομάδα Τρία (ο ισημερινός Ήλιος) ενώνει το *Μπούντι* στο Άτμαν και τις ανώτερες ιδιότητες του *Μάνας*, ενώ η ομάδα Τέσσερα (το πνεύμα του ορατού Ήλιου μας) τον προικίζει με το *Μάνας* του και τον φορέα του – το *Κάμα-ρούπα*, ή σώμα των παθών και επιθυμιών, τα δυο στοιχεία του Αχανκάρα, τα οποία αναπτύσσουν ατομικοποιημένη συνείδηση – το προσωπικό εγώ. Τέλος, το πνεύμα της Γης στην τριπλή ενότητά του είναι αυτό που δομεί το φυσικό σώμα, ελκύοντας σ' αυτό τα Πνεύματα της Ζωής και σχηματίζοντας το *Λίνγκα-Σαρίρα* του.

Καθώς το καθετί προχωράει κυκλικά, η εξέλιξη του ανθρώπου όπως και όλων των άλλων, η σειρά με την οποία δημιουργείται, περιγράφεται πλήρως στις Ανατολικές διδασκαλίες, ενώ στην Καμπάλα γίνονται μόνο υπαινιγμοί. Το *Βιβλίο των Ντζιάν* αναφέρει για τον πρωταρχικό άνθρωπο, όταν προβλήθηκε για πρώτη φορά από τον "Χωρίς Οστά", τον ασώματο Δημιουργό: "*Πρώτα, η Πνοή και έπειτα η Μπούντι και ο Σκιώδης Γιος* [το Σώμα] "*ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ*". *Αλλά πού ήταν άξονας* [η μεσαία αρχή, το *Μάνας*]; Ο *άνθρωπος είναι καταδικασμένος. Όταν είναι μόνα τους, το ομοιογενές* [αδιαφοροποίητο Στοιχείο] *και το Βαχάνα* [*Μπούντι*] *– η αιτία του αναίτιου – αποσπώνται από την εκδηλωμένη ζωή*". "*Εκτός και ενωθούν και συγκρατηθούν από την μεσαία αρχή, τον φορέα της προσωπικής συνείδησης του ΤΖΙΒΑ*", εξηγεί το Σχόλιο. Με άλλα λόγια, οι δυο ανώτερες αρχές *δεν μπορούν να έχουν ατομικότητα πάνω στην Γη*, δεν μπορούν να είναι *άνθρωπος*, αν δεν υπάρχει (α) ο Νους, το *Μάνας*-Εγώ, να αυτοαναγνωριστεί και (β) η γήινη *ψεύτικη* προσωπικότητα ή το σώμα των εγωιστικών επιθυμιών και της προσωπικής θέλησης, για να συγκολλήσει το σύνολό σαν γύρω από έναν άξονα (πράγμα που όντως είναι), για την φυσική μορφή του ανθρώπου. Η *Πέμπτη* και η *Τέταρτη* αρχή (Τέταρτη και Πέμπτη *από τα κάτω*, αρχίζοντας με το φυσικό σώμα, ή Τρίτη και Τέταρτη, αν μετρήσουμε από το *Άτμαν*) – *Μάνας* και *Κάμα ρούπα*
– είναι αυτές που περιέχουν την διπλή προσωπικότητα: το αληθινό αθάνατο Εγώ (*αν αφομοιωθεί στις δυο ανώτερες*) και την ψεύτικη και παροδική προσωπικότητα, το *μαγιαβικό* ή αστρικό σώμα ονομαζόμενο, ή *ζωική-ανθρώπινη* Ψυχή: όπου αυτά τα δυο πρέπει να αναμειχθούν καλά για τον σκοπό μιας *πλήρους* γήινης ύπαρξης. Ενσαρκώστε την Πνευματική Μονάδα ενός Νεύτωνα, εμβολιασμένη με κείνη του μεγαλύτερου αγίου πάνω στην Γη, σε ένα φυσικό σώμα, το πιο τέλειο που μπορείτε να φανταστείτε, δηλαδή σε ένα φυσικό σώμα με δύο ή και με τρεις αρχές, αποτελούμενο από το *στούλα-σάριρα*, τον *πρανά* (ζωτική αρχή) και το *λίνγκα-σάριρα* και, αν του λείπει η μεσαία και η πέμπτη αρχή, δεν θα έχετε δημιουργήσει παρά έναν *ηλίθιο*. Στην καλύτερη

περίπτωση μια όμορφη, άψυχη, άδεια και ασυνείδητη μορφή. Η φράση "*cogito, ergo sum*" (*σκέπτομαι, άρα υπάρχω*) δεν θα μπορούσε να βρει θέση στον εγκέφαλο ενός τέτοιου πλάσματος, τουλάχιστον όχι σ' αυτό το πεδίο.

Υπάρχουν, όμως, σπουδαστές οι οποίοι έχουν από καιρό κατανοήσει το φιλοσοφικό νόημα που βρίσκεται πίσω από την αλληγορία – την τόσο βασανισμένη και παραμορφωμένη από την Ρωμαϊκή Εκκλησία – των Πε-πτωκότων Αγγέλων. "Το βασίλειο των πνευμάτων και της πνευματικής δράσης η οποία ξεπηδάει και είναι προϊόν της πνευματικής βούλησης, είναι έξω, αντίθετο και σε σύγκρουση με το βασίλειο των [θείων] ψυχών και της θείας δράσης". (*Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*). Όπως αναφέρεται στο κείμενο του Σχολίου XIV:

"Το όμοιο παράγει το όμοιο και τίποτε περισσότερο κατά την γέννηση του όντος· και η εξέλιξη με τους περιορισμένους εξαρτημένους νόμους της έρχεται αργότερα. Οι Αυθύπαρκτοι[209] 31 ονομάζονται ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ, γιατί εμφανίζονται στην Πνευματική Ακτίνα, εκδηλωμένη μέσω της δυνατότητας που είναι έμφυτη στην Α-ΓΕΝΝΗΤΗ Φύση της, η οποία βρίσκεται πέρα από χρόνο και [περιορισμένο ή εξαρτημένο] Χώρο. Τα γήινα προϊόντα, έμψυχα και άψυχα, περιλαμβανομένου και του ανθρώπινου είδους, αποκαλούνται λανθασμένα δημιουργία και δημιουργήματα: αυτά είναι η ανάπτυξη [εξέλιξη] των ασυνεχών στοιχείων".

Και πάλι:

"Το ουράνιο *ρουπά* [Ντιάνι-Τσόχαν] δημιουργεί [τον άνθρωπο] με την δική του μορφή· είναι μια πνευματική ιδεοπλασία, αποτέλεσμα της πρώτης διαφοροποίησης και της αφύπνισης της συμπαντικής [εκδηλωμένης] Ουσίας. Αυτή η μορφή είναι η ιδανική σκιά του εαυτού της και αυτή είναι ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΦΥΛΗΣ".

Για να το εκφράσουμε ακόμα πιο καθαρά, περιορίζοντας την εξήγηση μόνο σ' αυτήν την Γη: ήταν καθήκον των πρώτων "διαφοροποιημένων Εγώ" – η Εκκλησία τα ονομάζει Αρχαγγέλους – να εμποτίσουν την πρωταρχική ύλη με την εξελικτική ώθηση και να καθοδηγήσουν τις μορφοποιητικές δυνάμεις της στον σχηματισμό των προϊόντων της. Σ' αυτό ακριβώς αναφέρεται η φράση τόσο της Ανατολικής όσο και της Δυτικής παράδοσης, "οι Άγγελοι *διατάχθηκαν να δημιουργήσουν*". Όταν η Γη είχε ετοιμαστεί από τις *κατώτερες* και πιο υλικές δυνάμεις και τα τρία Βασίλειά της μπήκαν κάπως στον δρόμο του να είναι "καρποφόρα και να πολλαπλασιάζονται", οι ανώτερες δυνάμεις, οι Αρχάγγελοι ή Ντιάνι, αναγκάστηκαν από τον εξελικτικό Νόμο να κατέλθουν πάνω στην Γη προκειμένου να κατασκευάσουν το επιστέγασμα της εξέλιξης της, τον ΑΝΘΡΩΠΟ. Έτσι οι "Αυτοδημιούργητοι" και οι "Αυθύπαρκτοι" πρόβαλαν τις χλωμές σκιές τους, αλλά η Τρίτη ομάδα, οι Πύρινοι Άγγελοι, *επαναστάτησαν και αρνήθηκαν* να ακολουθήσουν τους συντρόφους τους *Ντιάνι*.

Τα εξωτερικά ινδουιστικά κείμενα τους εμφανίζουν όλους σαν Γιόγκι, η ευσπλαχνία των οποίων τους παρακίνησε να αρνηθούν να δημιουργήσουν, επειδή επιθυμούσαν να παραμείνουν αιώνια Κουμαρά, "Παρθένοι Νεανίες", προκειμένου – αν ήταν δυνατό – να προηγηθούν των συντρόφων τους στην πρόοδο προς το *Νιρβάνα*, την τελική απελευθέρωση. Αλλά σύμφωνα με την εσωτερική ερμηνεία, αυτό ήταν μια αυτοθυσία για το καλό της ανθρωπότητας. Οι "επαναστάτες" δεν θα δημιουργούσαν άβουλους, ανεύθυνους ανθρώπους, όπως έκαναν οι "υπάκουοι" άγγελοι· ούτε θα προίκιζαν τα ανθρώπινα όντα με τις πρόσκαιρες απλώς αντανακλάσεις των ιδιοτήτων τους. Γιατί ακόμα κι αυτές – ανήκοντας σε ένα άλλο, πολύ ανώτερο πεδίο συνείδησης – θα άφηναν τον άνθρωπο ανεύθυνο και, επομένως, θα παρενέβαιναν σε οποιαδήποτε πιθανότητα μιας ανώτερης προόδου. Καμιά πνευματική και ψυχική εξέλιξη δεν είναι δυνατή στην Γη – το κατώτερο και πιο υλικό πεδίο – τουλάχιστον για εκείνον ο οποίος σ' αυτό το πεδίο είναι έμφυτα *τέλειος* και δεν μπορεί να συσσωρεύσει ούτε χάρη ούτε το αντίθετό της. Αν ο άνθρωπος παρέμενε η χλωμή σκιά της αδρανούς, αμετάβλητης και αμετακίνητης τελειότητας, ένα αρνητικό και παθητικό χαρακτηριστικό του αληθινού *Εγώ είμαι ο Ων*, τότε θα ήταν καταδικασμένος να περάσει την ζωή

Αγγελικές, Πνευματικές Ουσίες, αθάνατες στην ύπαρξη τους, γιατί είναι ανεξάρτητες στην Αιωνιότητα, περιοδικές και εξαρτημένες στις μανβανταρικές εκδηλώσεις τους.

του πάνω στην Γη σαν σε βαθύ ύπνο δίχως όνειρα. Επομένως θα ήταν μια αποτυχία σ' αυτό το πεδίο. Τα Όντα, ή το Ον, που συλλογικά ονομάζεται Ελοΐμ και το οποίο πρώτο πρόφερε τα σκληρά λόγια, "Ιδού, ο άνθρωπος γίνεται *σαν ένας από εμάς*, γνωρίζει το καλό και το κακό και τώρα απλώνει το χέρι του και παίρνει επίσης τον καρπό του δένδρου της ζωής και θα ζει αιώνια...", πρέπει ασφαλώς να ήταν ο Ιαλδαβαώθ, ο *Δημιουργός* των Ναζαρηνών, γεμάτος με οργή και μίσος ενάντια στο ίδιο το δημιούργημα του, του οποίου η αντανάκλαση δημιούργησε τον *Οφιόμορφο*. Σ' αυτήν την περίπτωση είναι απόλυτα φυσικό – ακόμα και από την σκοπιά του νεκρού γράμματος – να θεωρείται ο *Σατανάς*, ο Όφις της Γένεσης, σαν ο πραγματικός δημιουργός και ευεργέτης, ο Πατέρας της Πνευματικής ανθρωπότητας. Γιατί αυτός ήταν ο "Προάγγελος του Φωτός", ο φωτεινός, ακτινοβόλος Λούσιφερ, ο οποίος άνοιξε τα μάτια του αυτόματου που *δημιούργησε* ο Ιεχωβά, όπως υποτίθεται. Και αυτός που πρώτος ψιθύρισε ότι, "τη ημέρα που θα φας απ' αυτόν τον καρπό θα γίνεις γίνεις σαν Ελοΐμ, θα γνωρίζεις το καλό και το κακό", δεν μπορεί να γίνει κατανοητό παρά μόνο κάτω από το φως ενός Σωτήρα. "Αντίθετος του Ιεχωβά του *προσωποποιημένου* πνεύματος", παραμένει ωστόσο στην εσωτερική αλήθεια ο αγαπητός "Αγγελιαφόρος" (ο άγγελος), οι Σεραφείμ και Χερουβείμ, που και *γνώριζαν* εξίσου καλά και *αγαπούσαν* ακόμα περισσότερο και οι οποίοι μας παραχώρησαν πνευματική, αντί για φυσική αθανασία – όπου αυτή η τελευταία είναι ένα είδος *στατικής* αθανασίας που θα είχε μεταβάλει τον άνθρωπο σε έναν αθάνατο "Περιπλανώμενο Ιουδαίο".

Όπως αναφέρεται στο έργο *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, ο Ιαλδαβαώθ, τον οποίο αρκετές αιρέσεις θεωρούσαν σαν τον θεό του Μωυσή, δεν ήταν ένα καθαρό πνεύμα. Ήταν φιλόδοξος και περήφανος και απορρίπτοντας το πνευματικό φως του μεσαίου διαστήματος που του πρόσφερε η μητέρα του, η Σοφία-Αχαμόθ, καταπιάστηκε να δημιουργήσει έναν δικό του κόσμο. Βοηθούμενος από τους γιους του, τα έξι πλανητικά πνεύματα, κατασκεύασε τον άνθρωπο, αλλά αυτός αποδείχθηκε αποτυχία. Ήταν ένα τέρας άψυχο, δίχως γνώση, που περπατούσε με τα τέσσερα σαν ένα υλικό ζώο. Ο Ιαλδαβαώθ αναγκάστηκε να ζητήσει την βοήθεια της πνευματικής του μητέρας. Αυτή του μεταβίβασε μια ακτίνα από το θείο φως της και έτσι εμψύχωσε τον άνθρωπο και τον προίκισε με ψυχή. Και τώρα αρχίζει η εχθρότητα του Ιαλδαβαώθ απέναντι στο ίδιο το δημιούργημά του. Ακολουθώντας την παρόρμηση του θείου φωτός, ο άνθρωπος ανερχόταν όλο και ψηλότερα στις εφέσεις του. Πολύ σύντομα άρχισε να εμφανίζει όχι την εικόνα του δημιουργού του, του Ιαλδαβαώθ, αλλά μάλλον την εικόνα του Υπέρτατου Όντος, του "πρωταρχικού ανθρώπου", της Εννοίας. Τότε ο Δημιουργός γέμισε από οργή και φθόνο. Στήλωσε τα ζηλόφθονα μάτια του στην άβυσσο της ύλης και η όψη του, δηλητηριασμένη από το πάθος, αντικατοπτρίστηκε ξαφνικά σαν σε καθρέφτη. Η αντανάκλαση ζωντάνεψε και τότε πρόβαλε από την άβυσσο ο Σατανάς, ο όφις, ο Οφιόμορφος: "η ενσωμάτωση του φθόνου και της πονηριάς. Αυτός είναι ένας συνδυασμός του κατώτερου στην ύλη με το μίσος, τον φθόνο και την πονηριά της Πνευματικής Διάνοιας". Αυτή είναι μια εξωτερική απόδοση των Γνωστικών και η αλληγορία – αν και σε *αιρετική* απόδοση – είναι υπαινικτική και φαίνεται αληθινή στην ζωή. Είναι το φυσικό συμπέρασμα από το νεκρό γράμμα του κειμένου του κεφαλαίου Γ' της Γένεσης.

Εξ αυτού προέρχεται και η αλληγορία του Προμηθέα, ο οποίος κλέβει το θείο πυρ για να επιτρέψει στους ανθρώπους να προχωρήσουν συνειδητά στην ατραπό της πνευματικής εξέλιξης, μεταμορφώνοντας έτσι το πιο τέλειο των ζώων πάνω στην Γη σε έναν εν δυνάμει θεό και επιτρέποντάς του να "καταλάβει το βασίλειο του ουρανού με την βία". Γι' αυτό και η *κατάρα* που απαγγέλλει ο Δίας εναντίον του Προμηθέα και ο Ιεχωβά -Ιαλδαβαώθ εναντίον του "επαναστάτη γιου", του Σατανά. Τα παγωμένα, αγνά χιόνια του Καυκάσου και οι αιώνιες, καυτές φλόγες και τα πυρά μιας ατέλειωτης κόλασης: δυο πόλοι, αλλά η ίδια ιδέα. Οι δυο όψεις ενός εκλεπτυσμένου βασανιστηρίου: *ένας δημιουργός πυρός* – το προσωποποιημένο έμβλημα του *Φωσφόρου*, του αστρικού πυρός και φωτός στην *anima mundi* – (εκείνο το στοιχείο για το οποίο ο Γερμανός υλιστής φιλόσοφος Μόλεσοτ είπε: "*ohne phosphor kein Gedanke*", δηλαδή χωρίς φώσφορο δεν υπάρχει σκέψη), που καίγεται στις μανιασμένες φλόγες των γήινων παθών του. Η ανάφλεξη πυροδοτήθηκε από την Σκέψη του, που διακρίνει τώρα το καλό από το κακό και όμως είναι σκλάβος στα πάθη του γήινου Αδάμ του, νιώθοντας το όρνεο της αμφιβολίας και της πλήρους συνείδησης να σπαράζει την καρδιά του. Ένας Προμηθέας, πράγματι, γιατί είναι μια συνειδητή και,

επομένως, μια υπεύθυνη οντότητα. (Η ιστορία του Προμηθέα, του Κάρμα και της ανθρώπινης συνείδησης βρίσκεται πιο κάτω.) Η κατάρα της ζωής είναι μεγάλη, όμως πόσο λίγοι είναι εκείνοι οι άνθρωποι – εκτός από μερικούς Ινδουιστές και Σούφι μυστικιστές – οι οποίοι θα αντάλλασσαν όλα τα μαρτύρια της συνειδητής ζωής, όλα τα κακά μιας υπεύθυνης ύπαρξης, με την ασυνείδητη τελειότητα μιας παθητικής (αντικειμενικά) ασώματης ύπαρξης, ή ακόμα και με την συμπαντική στατική αδράνεια που προσωποποιείται από τον Μπράχμα κατά την διάρκεια της "νυχτερινής" του ανάπαυσης. Γιατί, παραθέτοντας από ένα καλογραμμένο άρθρο κάποιου,[210] ο οποίος μπερδεύοντας τα πεδία ύπαρξης και συνείδησης έπεσε θύμα τους:

> Σατανάς [ή Λούσιφερ] αντιπροσωπεύει την Ενεργό, ή όπως την ονομάζει ο Ζυλ Μπαισάκ, την "Φυγόκεντρο" Ενέργεια του Σύμπαντος [με κοσμική έννοια]. Αυτός είναι Πυρ, Φως, Ζωή, Αγώνας, Προσπάθεια, Σκέψη, Συνείδηση, Πρόοδος, Πολιτισμός, Ελευθερία, Ανεξαρτησία" Ταυτόχρονα είναι *Πόνος*, που είναι η Αντίδραση στην *Ευχαρίστηση* της Δράσης και *Θάνατος*, που είναι η Επανάσταση της Ζωής – Σατανάς καιόμενος στην ίδια του την Κόλαση, που παράχθηκε από την μανία της δική του ορμής – η πλατιά διασκόρπιση του Νεφελώματος που πρόκειται να συγκεντρωθεί σε Νέους Κόσμους. Και σωστά αυτός μπερδεύεται συνεχώς από την Αιώνια *Αδράνεια της Παθητικής* ενέργειας του Κόσμου: το Αμείλικτο "*ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ*", την τσακμακόπετρα απ' την οποία πετάγονται οι σπίθες... Σωστά αυτός... και οι οπαδοί του... είναι παραδομένοι στην "θάλασσα του Πυρός" – γιατί *είναι* στον ΗΛΙΟ [κατά μια έννοια μόνο στην Κοσμική αλληγορία] – την Πηγή της Ζωής στο σύστημά μας, οπού αυτοί εξαγνίζονται [διασπώνται] και αναδεύονται για να τους ξανστακτοποιήσει για μιαν άλλη ζωή (η Ανάσταση), αυτόν τον *Ήλιο* ο οποίος, σαν η Πηγή της Ενεργού Αρχής της Γης μας, είναι ταυτόχρονα ο Οίκος και η *Πηγή* του Κοσμικού Σατανά...
>
> Επίσης, σαν μια απόδειξη της ακρίβειας της γενικής θεωρίας του Μπαισάκ [στο έργο *Σατανάς ή Διάβολος*], το κρύο είναι γνωστό ότι έχει μια "Κεντρομόλο" επίδραση. Κάτω από την επίδραση του Ψύχους το καθετί συστέλλεται... Κάτω απ' αυτό η Ζωή πέφτει σε νάρκη ή εξαφανίζεται, η Σκέψη παγώνει και το Πυρ σβήνει. Ο Σατανάς είναι Αθάνατος στην δική του Πύρινη θάλασσα. Μόνο στο "Νιφλάιμ" [την κρύα κόλαση του σκανδιναβικού *Έντα*], το "*ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ*", δεν μπορεί να υπάρξει. Αλλά εκτός αυτών, υπάρχει ένα είδος Αθάνατης Ύπαρξης στο Νιφλάιμ και αυτή η Ύπαρξη *πρέπει να είναι Ανώδυνη και Ειρηνική γιατί είναι Ασυνείδητη και Αδρανής*. Στο βασίλειο του Ιεχωβά [αν αυτός ο θεός ήταν όλα όσα ισχυρίζονται οι Ιουδαίοι και οι Χριστιανοί], δεν υπάρχει αθλιότητα, πόλεμος, ένωση και παντρολόγημα, δεν υπάρχει Αλλαγή, ούτε ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ.[211] 34 Τα πάντα απορροφώνται στο πνεύμα του Παντοδύναμου. *Είναι κυρίως ένα Βασίλειο Γαλήνης και Πιστής Υποταγής, όπως εκείνο του "Αρχι-Επαναστάτη" είναι ένα βασίλειο Πολέμου και Επανάστασης...* Αυτό [το πρώτο] είναι στην πραγματικότητα εκείνο που η θεοσοφία αποκαλεί *Νιρβάνα*. Αλλά η θεοσοφία διδάσκει ότι, μόλις *συμβεί* ο αποχωρισμός από την *Πρωταρχική Πηγή*, η Επανένωση μπορεί να επιτευχθεί μόνο με ΗΘΕΛΗΜΕΝΗ *Προσπάθεια*, πράγμα που είναι καθαρά *Σατανικό* σύμφωνα με την παρούσα μελέτη... ["Ο Πόλεμος στον Ουρανό" του Μίρζα Μουράντ Αλή Μπεγκ, στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. ΙΙΙ, Δεκέμβριος 1881, σελ. 68.]

Είναι "Σατανικό" από την σκοπιά του ορθόδοξου Ρωμαϊσμού, γιατί ο άνθρωπος μπορεί να φτάσει στο *Νιρβάνα* και στον ουρανό της ουράνιας θείας γαλήνης, μόνο μέσω του πρωτότυπου εκείνου που με τον καιρό έγινε ο χριστιανικός Διάβολος: μέσω των Ακτινοβόλων Αρχαγγέλων, Ντιάνι-Τσόχαν, οι οποίοι αρνήθηκαν να δημιουργήσουν, επειδή ήθελαν ο Άνθρωπος να γίνει *δημιουργός του εαυτού του* και αθάνατος θεός.

Ενός Άγγλου που η εκκεντρική του διάνοια τον σκότωσε. Γιος ενός Προτεστάντη κληρικού, έγινε Μωαμεθανός, έπειτα φανατικός αθεϊστής και μετά την συνάντησή του με έναν δάσκαλο, έναν Γκουρού, έγινε μυστικιστής. Έπειτα έγινε θεοσοφιστής με αμφιβολίες, απελπισμένος. Εγκατέλειψε την λευκή μαγεία χάριν της μαύρης, έχασε τα λογικά του και προσχώρησε στην Ρωμαϊκή εκκλησία. Έπειτα, αλλάζοντας ξανά, την απέρριψε, ξανάγινε αθεϊστής και πέθανε αφού καταράστηκε την ανθρωπότητα, την γνώση και τον Θεό στον οποίο είχε πάψει να πιστεύει. Έχοντας στην διάθεσή του όλα τα εσωτερικά στοιχεία για να γράψει τον δικό του "Πόλεμο στον Ουρανό", έφτιαξε απλώς απ' αυτά ένα ημι-πολιτικό άρθρο, ανακατεύοντας τον Μάλθους με τον Σατανά και τον Ντάρβιν με το αστρικό φως. Ας είναι αναπαυμένο το Κέλυφός του. Αυτός αποτελεί μια προειδοποίηση για τους *τσέλα* που αποτυχαίνουν. Ο ξεχασμένος τάφος του βρίσκεται στο μουσουλμανικό νεκροταφείο του Τζουναγκάρ, στο Κατιαβάρ της Ινδίας.

Ο συγγραφέας μιλάει για τον ενεργό, μαχόμενο, καταρώμενο Ιεχωβά σαν να ήταν συνώνυμο του Παραμπράχμαν! Αναφέραμε αποσπάσματα αυτού του άρθρου για να δείξουμε σε ποιο σημείο διαφέρει από τις θεοσοφικές διδασκαλίες. Γιατί διαφορετικά μπορεί κάποια μέρα να το χρησιμοποιήσουν εναντίον μας, όπως γίνεται συνήθως με καθετί που δημοσιεύεται στο (περιοδικό) *Ο Θεοσοφιστής* [Ε.Π.Μπ.].

Για να κλείσουμε αυτό το μάλλον μακροσκελές σχόλιο, η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι οι Πύρινοι Ντέβα, οι Ρουντρά και οι Κουμαρά, οι "Παρθένοι ' Άγγελοι" (στους οποίους ανήκουν οι δυο Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ), οι θείοι "Επαναστάτες" – που από τους υλιστές και θετικούς Ιουδαίους ονομάζονται *Ναχάς* ή "Αποστερημένοι" – προτίμησαν την *κατάρα της ενσάρκωσης* και τους μεγάλους κύκλους της γήινης ύπαρξης και των επαναγεννήσεων, παρά να βλέπουν την αθλιότητα (έστω και ασυνείδητη) των όντων (που πρόβαλαν σαν σκιές από τους Αδελφούς τους) μέσω της ημι-παθητικής ενέργειας των *υπερβολικά πνευματικών* Δημιουργών τους. Αν "οι χρήσεις της ζωής του ανθρώπου πρέπει να είναι τέτοιες ώστε ούτε να ζωοποιεί ούτε να πνευματοποιεί, αλλά να ανθρωποποιεί τον Εαυτό",[212] πριν μπορέσει να κάνει κάτι τέτοιο πρέπει να γεννηθεί ανθρώπινος, όχι αγγελικός. Έτσι, η παράδοση δείχνει τους ουράνιους Γιόγκι να προσφέρονται σαν εθελοντικά θύματα για να λυτρώσουν την Ανθρωπότητα – που στην αρχή δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του θεού και τέλεια και να την προικίσουν με ανθρώπινες συγκινήσεις και εφέσεις. Για να το κάνουν αυτό έπρεπε να εγκαταλείψουν την φυσική τους κατάσταση και κατερχόμενοι στην σφαίρα μας να διαμείνουν σ' αυτήν για έναν ολόκληρο κύκλο του *Μαχαγιουγκά*, ανταλλάσσοντας έτσι την έναστρη ύπαρξή τους με την κατάρα της γήινης ζωής. Αυτή η εθελοντική θυσία των Πύρινων Αγγέλων, των οποίων η φύση ήταν *Γνώση* και *Αγάπη*, ενσωματώθηκε από τις εξωτερικές θεολογίες μέσα σε μια δήλωση η οποία δείχνει ότι "οι επαναστάτες άγγελοι γκρεμίστηκαν από τον ουρανό μέσα στο σκοτάδι της Κόλασης", της Γης μας. Η ινδουιστική φιλοσοφία υπαινίσσεται την αλήθεια, διδάσκοντας ότι οι Άσουρα που γκρεμίστηκαν από τον Σίβα βρίσκονται απλώς σε μια *ενδιάμεση κατάσταση* στην οποία προετοιμάζονται για ανώτερες βαθμίδες εξάγνισης και λύτρωσης από την άθλια κατάστασή τους. Αλλά η χριστιανική θεολογία, η οποία ισχυρίζεται ότι βασίζεται πάνω στον βράχο της θείας αγάπης, της ευσπλαχνίας και της δικαιοσύνης εκείνου στον οποίο προσβλέπει σαν Σωτήρα της, για να επιβάλει όλως παραδόξως αυτό τον ισχυρισμό, επινόησε το φοβερό δόγμα της κόλασης, αυτόν τον αρχιμήδειο μοχλό της ρωμαιοκαθολικής φιλοσοφίας.

Όσο για την ραβινική Σοφία – από την οποία δεν υπάρχει άλλη πιο παθητική, υλιστική και χονδροειδώς γήινη, αφού υποβιβάζει το καθετί σε φυσιολογικά μυστήρια – ονομάζει αυτά τα Όντα "Κακούς"· ενώ, όπως είπαμε, οι Καμπαλιστές τα ονομάζουν *Ναχάς*, "Στερημένους", και Ψυχές οι οποίες, αφού αποξένωσαν τον Ουρανό από τον Άγιο, ρίχτηκαν σε μια άβυσσο κατά την αυγή της ύπαρξής τους και προηγήθηκαν του χρόνου που επρόκειτο να κατέβουν στην Γη. (*Ζοχάρ*, ΙΙΙ, 61c.)

Επιτρέψτε μου, όμως, να εξηγήσω αμέσως ότι η διαφωνία μας δεν είναι με το *Ζοχάρ* και την Καμπάλα στην ορθή ερμηνεία τους – γιατί αυτή είναι και η δική μας – αλλά μόνο με τις χονδροειδείς, ψευτο-εσωτερικές ερμηνείες της Καμπάλα και ειδικά εκείνες των Χριστιανών Καμπαλιστών.

"*Η γη και ο άνθρωπος*", λέει το Σχόλιο, "*είναι προϊόντα των τριών Πυρών*" – τα τρία ονόματα των οποίων αντιστοιχούν στα Σανσκριτικά με το *ηλεκτρικό* πυρ, το *Ηλιακό πυρ* και το *πυρ που παράγεται δια της τριβής*" Αυτά τα τρία πυρά, εξηγουμενα σε Κοσμικά και ανθρωπινά πεδία είναι Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα – οι τρεις μεγάλες Ριζικές ομάδες με τις τέσσερις επιπρόσθετες υποδιαιρέσεις τους. Αυτές διαφέρουν ανάλογα με τις Σχολές και – σύμφωνα με τις εφαρμογές τους – γίνονται οι *ουπάντι* και οι *φορείς*, ή τα *νοούμενά* τους. Στις εξωτερικές διηγήσεις προσωποποιούνται από τους "τρεις γιους αξεπέραστης φωτεινότητας και δόξας" του Αγκνί Αμπιμάνιν, του μεγαλύτερου γιου του Μπράχμα, του *Κοσμικού* ΛΟΓΟΥ, από την Σβάχα, μια από τις θυγατέρες του Ντάκσα.[213] Με μεταφυσική έννοια το "Πυρ της τριβής" σημαίνει την ένωση

Ο δρ. Χ. Πρατ εξηγώντας την Καμπάλα λέει: "Το πνεύμα ήταν για τον άνθρωπο [ή μήπως για τον Ιουδαίο Ραβίνο;] μια άυλη, ασώματη ή στερημένη ύπαρξη και γι' αυτό οριζόταν με το ιδεόγραμμα *Nahash*, "Στερημένος" και αναφερόταν ότι εμφανιζόταν και ξεγελούσε την ανθρώπινη φυλή, τους άνδρες μέσω της γυναίκας... Στην εικόνα αυτού του Ναχάς το πνεύμα απεικονιζόταν σαν ένα φίδι, γιατί εξαιτίας της *έλλειψης σωματικών μελών* το φίδι θεωρούνταν σαν ένα στερημένο, εξαχρειωμένο και υποβαθμισμένο πλάσμα" (*Νέες Όψεις* κ.τ.λ., σελ. 235). Υπάρχουν αρκετοί οι οποίοι μεταξύ των συμβόλων θα προτιμούσαν το σύμβολο του φιδιού – σύμβολο της σοφίας και αιωνιότητας, καθώς είναι στερημένο από άκρα – για το *Γιόντ*", το ποιητικό ιδεόγραμμα του Ιεχωβά στην Καμπάλα, τον θεό του αρσενικού συμβόλου της γέννησης.

Ντάκσα, "ο νοήμων, ο ικανός". "Γενικά το όνομα αυτό εκφράζει την ιδέα της *δημιουργικής δύναμης*". Είναι γιος του Μπράχμα και της Άντιτι και, σύμφωνα με άλλες αποδόσεις, μια αυτογεννημένη δύναμη η οποία – όπως η Αθηνά – ξεπήδησε από το σώμα του πατέρα της. Αυτός είναι ο αρχηγός των Πρατζαπάτι, των Κυρίων ή Δημιουργών του Όντος.

ανάμεσα στην *Μπούντι* και στο *Μάνας*, την έκτη και την πέμπτη αρχή οι οποίες έτσι ενώνονται ή συγκολλώνται. Η πέμπτη συγχωνεύεται εν μέρει και γίνεται τμήμα της Μονάδος. Στο φυσικό (πεδίο) σχετίζεται με τον *δημιουργικό σπινθήρα* ο οποίος γονιμοποιεί και γεννάει το ανθρώπινο ον. Λέγεται ότι τα τρία Πυρά (τα ονόματα των οποίων είναι Παβακά, Παβαμάνα και Σούτσι) καταδικάστηκαν από μια κατάρα του Βάσιστα, του μεγάλου σοφού, "να *γεννιώνται ξανά και ξανά*". (*Μπαγκαβάτα-Πουρανά*, IV, 24, 4.) Αυτό είναι αρκετά σαφές.

Επομένως οι *ΦΛΟΓΕΣ*, οι λειτουργίες των οποίων συγχέονται στα εξωτερικά κείμενα και οι οποίες ονομάζονται αδιάφορα Πρατζαπάτι, Πιτρί, Μάνου, Άσουρα, Ρίσι, Κουμαρά κ.τ.λ.,[214] λέγεται ότι ενσαρκώνονται προσωπικά στην Τρίτη Ριζική Φυλή και έτσι βρίσκονται να "γεννιώνται ξανά και ξανά". Στην εσωτερική δοξασία ονομάζονται γενικά Άσουρα, ή Άσουρα-Ντεβάτα ή Πιτάρ-Ντεβάτα (θεοί) γιατί, όπως ειπώθηκε, ήταν πρώτα θεοί – και μάλιστα ανώτατοι – πριν γίνουν "*μη*-θεοί" και πριν ξεπέσουν από Πνεύματα του Ουρανού σε Πνεύματα της Γης[215]·*εξωτερικά* και στο ορθόδοξο δόγμα, μην το ξεχνάτε.

Κανένας θεολόγος ούτε και Ανατολιστής δεν θα μπορέσει ποτέ να κατανοήσει τις γενεαλογίες των Πρατζαπάτι, των Μάνου και των Ρίσι, ούτε και την άμεση σύνδεσή τους – ή μάλλον τον συσχετισμό τους – με τους θεούς, αν δεν κατέχει το κλειδί της αρχαίας πρωταρχικής Κοσμογονίας και θεογονίας την οποία αρχικά είχαν κοινή όλα τα Έθνη. Όλοι αυτοί οι θεοί και οι ημίθεοι βρίσκονται ξαναγεννημένοι πάνω στην Γη, σε διάφορους Κάλπα και με διαφορετικούς χαρακτήρες. Ο *καθένας όμως έχει καθαρά χαραγμένο το Κάρμα του και το κάθε αποτέλεσμα αποδομένο στην αιτία του.*

Πριν μπορέσουν να ερμηνευθούν άλλες Στάντζα ήταν – όπως φάνηκε – απολύτως αναγκαίο να δείξουμε ότι οι γιοι της "Σκοτεινής Σοφίας", αν και ταυτόσημοι με τους Αρχαγγέλους τους οποίους η θεοσοφία προτίμησε να ονομάσει "Πεπτωκότες", είναι το ίδιο θείοι και αγνοί – και ακόμα περισσότερο – από όλους τους Μιχαήλ και τους Γαβριήλ που δοξάζονται στις εκκλησίες. Το "Αρχαίο Βιβλίο" προχωράει σε διάφορες λεπτομέρειες της Αστρικής ζωής, οι οποίες στο σημείο αυτό θα ήταν εντελώς ακατανόητες για τον αναγνώστη. Μπορούν λοιπόν να αφεθούν για κάποιες μεταγενέστερες εξηγήσεις και η Πρώτη και Δεύτερη Φυλή να αναφερθούν ελάχιστα. Δεν θα γίνει το ίδιο και με την Τρίτη Φυλή, την Ριζική Φυλή η οποία χωρίστηκε σε φύλα και η οποία ήταν η πρώτη που προικίστηκε με λογική. Ο άνθρωπος εξελίχθηκε *pari passu* (*με τον ίδιο ρυθμό*) με την σφαίρα και, αφού αυτή είχε "επιστρωθεί" πριν από εκατό εκατομμύρια χρόνια, η πρώτη ανθρώπινη υποφυλή είχε ήδη αρχίσει να υλοποιείται ή να στερεοποιείται, θα λέγαμε. Αλλά όπως το εκφράζει η Στάντζα: "*ο εσωτερικός άνθρωπος* [η συνειδητή Οντότητα] *δεν υπήρχε*". Ο Αποκρυφισμός λέει ότι αυτή η "συνειδητή Οντότητα" προέρχεται από την ουσία, ή μάλλον σε πολλές περιπτώσεις είναι η ίδια η ουσία και το είναι των ανωτέρων Διανοιών που καταδικάστηκαν από τον απαρέγκλιτο νόμο της καρμικής εξέλιξης, να επανενσαρκώνονται σε αυτό το Μανβαντάρα.

ο Σλόκα 39 αναφέρεται αποκλειστικά στις φυλετικές υποδιαιρέσεις. Αν μιλήσουμε με αυστηρή έννοια, η εσωτερική φιλοσοφία διδάσκει μια τροποποιημένη πολυγένεση. Γιατί, ενώ αποδίδει στην ανθρωπότητα μια ταυτότητα καταγωγής στον βαθμό που οι προπάτορες ή "Δημιουργοί" ήταν όλοι θεία όντα – αν και διαφορετικής τάξης ή βαθμού τελειότητας στην ιεραρχία τους – ωστόσο οι άνθρωποι γεννήθηκαν σε επτά διαφορετικά κέντρα της τότε ξηράς. Αν και είχαν όλοι μια κοινή καταγωγή, όμως, ορισμένους λόγους οι δυνατότητες και οι νοητικές τους

Στο *Βίσνου-Πουρανά*, ο Παρασαρά λέει γι' αυτόν, "σε κάθε *Κάλπα* (ή *μανβαντάρα*) ο Ντάκσα και οι υπόλοιποι γεννιώνται και καταστρέφονται ξανά". Και ο *Ριγκ-Βέντα* αναφέρει ότι "ο Ντάκσα ξεπήδησε από την Άντιτι και η Άντιτι από τον Ντάκσα", μια αναφορά στην αιώνια κυκλική επαναγέννηση της ίδιας θείας Ουσίας.

Καμιά απ' αυτές τις τάξεις δεν είναι ξεχωριστή από τους Πιτρί ή Προγεννήτορες, όπως λέει ο *Μάνου* (III, 284). "Ο σοφός ονομάζει τους πατέρες μας Βασού˙ τους πατρικούς παππούδες μας Ρουντρά˙ τους πατρικούς προπαππούδες μας Αντιτιά, σύμφωνα με ένα κείμενο των *Βέντα*" ή κατά μια άλλη μετάφραση, "αυτό είναι ένα αιώνιο Βεντικό κείμενο".

Όπως ανακαλύφθηκε πρόσφατα από τον αείμνηστο Τζ. Σμιθ στους βαβυλωνιακούς φιλολογικούς κυλίνδρους, το ίδιο ήταν και στην χαλδαϊκή θεογονία. Η Ιστάρ, "αρχαιότερη του Ουρανού και της Γης". Κάτω απ' αυτήν οι Ιγκίγκι ή Άγγελοι του Ουρανού και οι Ανουνάκι ή άγγελοι της Γης. Κάτω απ' αυτούς επίσης διάφορες τάξεις Πνευμάτων και "Τζίνι" που ονομάζονται Σεντού, Βαντούκου, Εκίμου, Γκάλου, από τα οποία μερικά ήταν καλά και μερικά κακά. (Βλέπε Τζ. Σμιθ, *Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 54, επίσης Σαίης, *Διαλέξεις του Χ*ίμπερτ, 1887, σελ. 141.)

ικανότητες, ηεξωτερική ή φυσική μορφή και τα μελλοντικά χαρακτηριστικά τους ήταν πολύ διαφορετικά.[216] Όσο για το χρώμα του δέρματος τους, στο *Λίνγκα-Πουρανά* υπάρχει μια υπαινικτική αλληγορία. Οι Κουμαρά – οι ονομαζόμενοι θεοί Ρουντρά (βλέπε πιο κάτω) – αναφέρονται σαν ενσαρκώσεις του Σίβα του καταστροφέα (*των εξωτερικών μορφών*), ο οποίος ονομάζεται επίσης Βαμάντεβα. Αυτός σαν ένας Κουμαρά, "Αιώνιος Παρθένος", αγνός Παρθένος-νέος, προβάλλει από τον Μπράχμα σε κάθε μεγάλο Μανβαντάρα και "γίνεται ξανά τέσσερις", μια αναφορά στις *τέσσερις μεγάλες υποδιαιρέσεις* των ανθρώπινων φυλών, όσον αφορά την επιδερμίδα και τον τύπο και στις τρεις κύριες παραλλαγές τους. Έτσι στον 29ο Κάλπα – που στην περίπτωση αυτή είναι μια αναφορά στην μεταμόρφωση και εξέλιξη της ανθρώπινης μορφής, την οποία ο Σίβα συνεχώς καταστρέφει και αναπλάθει περιοδικά μέχρι το μεγάλο μανβανταρικό σημείο καμπής, περίπου στο μέσον της Τέταρτης (Ατλάντειας) Φυλής – ο Σίβα, σαν *Σβέτα-λοχίτα, ριζικός* Κουμαρά, από σεληνόχρωμος γίνεται *λευκός*. Στην επόμενη μεταμόρφωσή του είναι *κόκκινος* (και εδώ η εξωτερική απόδοση διαφέρει από την Εσωτερική διδασκαλία), στην τρίτη είναι *κίτρινος* και στην τέταρτη *μαύρος*.

Εσωτερισμός λοιπόν ταξινομεί αυτές τις επτά παραλλαγές με τις τέσσερις μεγάλες υποδιαιρέσεις τους σε τρεις μόνο ξεχωριστές αρχέγονες φυλές, επειδή δεν υπολογίζει την Πρώτη Φυλή η οποία δεν είχε ούτε τύπο ούτε χρώμα και είχε μια ελάχιστα ορατή – αν και τεράστια – μορφή. Η εξέλιξη αυτών των φυλών, ο σχηματισμός και η ανάπτυξη τους προχώρησε *pari passu* και σε παράλληλη γραμμή με την εξέλιξη, τον σχηματισμό και την ανάπτυξη των τριών γεωλογικών στρωμάτων από τα οποία προήλθε το ανθρώπινο χρώμα, στον βαθμό που αυτό καθορίστηκε από τις κλιματολογικές συνθήκες αυτών των ζωνών. Αναφέρει τρεις μεγάλες υποδιαιρέσεις, δηλαδή, ΚΟΚΚΙΝΟ-ΚΙΤΡΙΝΗ, ΜΑΥΡΗ και ΛΕΥΚΟ-ΚΑΦΕ.[217] Οι Άριες φυλές, για παράδειγμα, που τώρα ποικίλλουν από το σκούρο καφέ, το σχεδόν μαύρο, το κόκκινο-καφέ-κίτρινο, μέχρι το πιο λευκό χρώμα, προέρχονται όλες από ένα και το αυτό απόθεμα – την Τέταρτη Ριζική Φυλή – και ξεπήδησαν από έναν και μόνο πρόγονο ο οποίος στον ινδουιστικό εσωτερισμό ονομάζεται με το γενετικό όνομα Βαϊβασβάτα Μάνου,·όπου αυτός, να θυμάστε, είναι εκείνη η γενετική προσωπικότητα, ο Σοφός, ο οποίος λέγεται ότι έζησε πριν από 18.000.000 χρόνια και επίσης πριν από 850.000 χρόνια, την εποχή που βυθίστηκαν τα τελευταία απομεινάρια της μεγάλης ηπείρου της Ατλαντίδος[218] και ο οποίος λέγεται ότι ζει ακόμα και τώρα μέσα στην ανθρωπότητά του.[219] Το ανοιχτό κίτρινο είναι το χρώμα της πρώτης ΣΤΕΡΕΗΣ ανθρώπινης φυλής, η οποία εμφανίστηκε μετά το μέσον της Τρίτης Ριζικής Φυλής (*μετά την πτώση της* σε γέννηση, όπως εξηγήσαμε), προκαλώντας τις τελικές αλλαγές. Γιατί μόνο κατ' αυτήν την περίοδο συνέβη η τελική μεταμόρφωση, η οποία δημιούργησε τον άνθρωπο όπως είναι τώρα, αλλά σε μεγαλύτερη απλώς κλίμακα. Αυτή η Φυλή γέννησε την Τέταρτη Φυλή. Ο "Σίβα" βαθμιαία μεταμόρφωσε εκείνο το τμήμα της Ανθρωπότητας που έγινε "μαύρο από την αμαρτία" στις κοκκινο-κίτρινες (οι ερυθρόδερμοι Ινδιάνοι και οι Μογγόλοι είναι απόγονοι τους) και τελικά στις καστανόλευκες Φυλές, οι οποίες τώρα μαζί με τις κίτρινες Φυλές αποτελούν το μεγαλύτερο τμήμα της Ανθρωπότητας. Η αλληγορία στο *Λίνγκα-Πουρανά* είναι περίεργη, αφού δείχνει την μεγάλη εθνολογική γνώση των αρχαίων.

Μερικοί ανώτεροι, άλλοι κατώτεροι, για να *ταιριάζουν* με το *Κάρμα* των διαφόρων ενσαρκωνόμενων Μονάδων οι οποίες δεν μπορούσαν να είναι όλες του ίδιου βαθμού αγνότητας στην τελευταία τους γέννηση σε άλλους κόσμους. Σ' αυτό οφείλεται η διαφορά των φυλών, η κατωτερότητα των άγριων ιθαγενών καθώς και άλλες ανθρώπινες διαφορές.

Ο Τοπινάρ (αγγλική έκδοση της *Ανθρωπολογίας*, σελ. 344, με πρόλογο του καθηγητή Μπροκά) λέει, "Υπάρχουν λοιπόν ΤΡΙΑ βασικά στοιχεία χρώματος στον ανθρώπινο οργανισμό: δηλαδή, το κόκκινο, το κίτρινο και το μαύρο, αναμεμειγμένα σε διαφορετική ποσότητα με το λευκό των ιστών, δημιουργώντας έτσι τις αναρίθμητες αποχρώσεις που βλέπουμε στην ανθρώπινη οικογένεια..." Εδώ η επιστήμη χωρίς να το θέλει επιβεβαιώνει ξανά τον Αποκρυφισμό.

Πρέπει να θυμάστε ότι τα "τελευταία απομεινάρια" αναφέρονται σε εκείνα τα τμήματα της "μεγάλης ηπείρου" τα οποία έμεναν ακόμα και όχι σε κάποια από τα αναρίθμητα νησιά που υπήρχαν ταυτόχρονα με την ήπειρο. Το "νησί" του Πλάτωνα, για παράδειγμα, ήταν ένα τέτοιο απομεινάρι, ενώ τα άλλα είχαν βυθιστεί σε διάφορες περιόδους προηγουμένως. Μια απόκρυφη "παράδοση" διδάσκει ότι τέτοιες καταβυθίσεις συμβαίνουν κάθε φορά που σημειώνεται έκλειψη του "πνευματικού ήλιου".

Δείτε παρακάτω τις παρατηρήσεις πάνω στους Ριζικούς και Σπερματικούς Μάνου και το Τμήμα "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της Ανθρωποτητας".

αναγνώστης όταν διαβάζει για την "τελευταία μεταμόρφωση", αν αυτή συνέβη πριν από 18.000.000 χρόνια, ας αναλογιστεί πόσα εκατομμύρια χρόνια θα πρέπει να απαιτήθηκαν για να προσεγγιστεί αυτό το τελικό στάδιο. Και αν ο άνθρωπος, στην βαθμιαία του στερεοποίηση, αναπτύχθηκε *pari passu* με την Γη, αναρωτιέται κανείς πόσα εκατομμύρια χρόνια πρέπει να πέρασαν κατά την διάρκεια της *Πρώτης*, *Δεύτερης* και του πρώτου μισού της *Τρίτης* Φυλής. Γιατί η Γη βρισκόταν σε μια σχετικά αιθερική κατάσταση πριν να φτάσει στην τελευταία στερεοποιημένη της κατάσταση. Ενώ οι αρχαϊκές διδασκαλίες μας λένε ακόμα ότι κατά την διάρκεια της μεσαίας περιόδου της Λεμουρο-ατλάντειας Φυλής, τρισήμισι φυλές μετά την Γένεση του ανθρώπου, η Γη, ο άνθρωπος και όλα πάνω στην Σφαίρα είχαν μια πιο χονδροειδή και πιο υλική φύση, ενώ άλλα πράγματα, όπως τα κοράλια και μερικά κοχύλια, βρίσκονταν ακόμα σε μια ημι-ζελατινώδη, αστρική κατάσταση. Οι κύκλοι που παρεμβλήθηκαν από τότε μας μετέφεραν ήδη μπροστά, στο αντίθετο ανερχόμενο τόξο, μερικά βήματα πλησιέστερα προς την *αφυλοποίησή* μας, όπως θα έλεγαν οι πνευματιστές. Από τότε η Γη, εμείς και όλα τα πράγματα μαλάκωσαν, αλίμονο, ακόμα και ο εγκέφαλός μας. Αλλά μερικοί θεοσοφιστές υποστηρίζουν ότι η ύπαρξη μιας αιθερικής Γης πριν από 15 ή 20.000.000 χρόνια δεν συμφωνεί με την Γεωλογία, η οποία μας διδάσκει ότι άνεμοι φυσούσαν, βροχή έπεφτε, κύματα έσκαγαν στην ακτή, άμμος κινιόταν και συσσωρευόταν κ.τ.λ., κ.τ.λ. Δηλαδή με λίγα λόγια ότι όλες οι φυσικές αιτίες που λειτουργούν τώρα βρίσκονταν σε δράση κατά "τις *αρχαιότερες εποχές του γεωλογικού χρόνου* και μάλιστα κατά την εποχή των αρχαιότερων παλαιοζωικών πετρωμάτων". Σ' αυτό δίνεται η ακόλουθη απάντηση. *Πρώτον*, ποια είναι η χρονολογία την οποία αποδίδει η γεωλογία σ' αυτά τα "αρχαιότερα παλαιοζωικά πετρώματα"; Και *δεύτερον*, γιατί δεν μπορούν οι άνεμοι να φυσούν, η βροχή να πέφτει και τα κύματα (διοξειδίου του άνθρακος προφανώς, όπως υποθέτει η επιστήμη) να σκάνε στην ακτή μιας ημι-αστρικής Γης, δηλαδή κολλώδους; Στην απόκρυφη ορολογία η λέξη "αστρικός" δεν σημαίνει απαραίτητα λεπτός σαν καπνός, αλλά μάλλον "αστροειδής", ακτινοβόλος ή διάφανος, σε διάφορες και πολλές διαβαθμίσεις, από μια εντελώς μεμβρανώδη μέχρι μια ζελατινώδη κατάσταση, όπως ήδη προαναφέραμε. Αλλά πώς είναι δυνατόν – λένε στην συνέχεια οι αντιρρησίες – μια αστρική *Γη* να επηρέασε τους άλλους πλανήτες σ' αυτό το σύστημα; Δεν θα διαλυόταν το όλο σύστημα, αν έπαυε ξαφνικά η έλξη ενός πλανήτη; Η αντίρρηση είναι ολοφάνερα άστοχη, αφού το σύστημά μας αποτελείται από γηραιότερους και νεότερους πλανήτες, από τους οποίους μερικοί είναι νεκροί (όπως η Σελήνη) και άλλοι βρίσκονται στο στάδιο του σχηματισμού, παρά τα όσα αντίθετα γνωρίζει η αστρονομία. Και απ' όσο ξέρουμε, αυτή ποτέ δεν υποστήριξε ότι όλα τα σώματα του συστήματος μας ήρθαν σε ύπαρξη και αναπτύχθηκαν ταυτόχρονα. Στο σημείο αυτό οι μυστικές διδασκαλίες της Ένθεν των Ιμαλαΐων Σχολής διαφέρουν από εκείνες της Ινδίας. Ο ινδικός Αποκρυφισμός διδάσκει ότι η Ανθρωπότητα του Βαϊβασβάτα Μάνου είναι άνω των δεκαοκτώ εκατομμυρίων ετών. Εμείς λέμε, ναι, αλλά μόνον όσον αφορά τον *φυσικό* ή περίπου φυσικό άνθρωπο, ο οποίος χρονολογείται από το τέλος της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Πριν απ' αυτήν την περίοδο ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ή μάλλον η μεμβρανώδης εικόνα του, μπορεί να υπήρξε για 300 εκατομμύρια χρόνια, απ' όσο γνωρίζουμε, *γιατί δεν διδαχθήκαμε τους αριθμούς*, οι οποίοι είναι και θα παραμείνουν μυστικοί μεταξύ των Δασκάλων της Απόκρυφης Επιστήμης, όπως σωστά αναφέρθηκε στον *Εσωτερικό Βουδισμό* – επίσης, ενώ τα ινδικά *Πουρανά* μιλάνε για έναν Βαϊβασβάτα Μάνου, εμείς υποστηρίζουμε ότι υπήρξαν αρκετοί, μια και το όνομα αυτό είναι γενετικό (βλέπε ανωτέρω).

Τώρα πρέπει να πούμε λίγα ακόμα λόγια για την φυσική εξέλιξη του ανθρώπου.

* * *

ΑΡΧΑΪΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΣΤΑ *ΠΟΥΡΑΝΑ* ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΓΕΝΕΣΗ. ΦΥΣΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ.

συγγραφέας δεν μπορεί να δώσει υπερβολικές αποδείξεις για την πραγματική ύπαρξη του συστήματος Κοσμογονίας και Ανθρωπογονίας όπως περιγράφηκε, ούτε για το ότι τα αρχεία του *έχουν* διατηρηθεί και καθρεφτίζεται ακόμα και στις σύγχρονες αποδόσεις των αρχαίων Γραφών.

Τα *Πουρανά* από την μια μεριά και οι ιουδαϊκές Γραφές από την άλλη βασίζονται πάνω στο ίδιο σχήμα εξέλιξης, το οποίο, αν διαβαστεί εσωτερικά και εκφραστεί με σύγχρονη γλώσσα, θα βρεθεί ότι είναι τόσο επιστημονικό, όσο και αυτό που σήμερα θεωρείται η τελευταία λέξη των πρόσφατων ανακαλύψεων. Η μόνη διαφορά μεταξύ των δυο σχημάτων είναι ότι τα *Πουρανά,* δίνοντας την ίδια – και ίσως περισσότερη – προσοχή στις αιτίες παρά στα αποτελέσματα, υπαινίσσονται τις προ-Κοσμικές και προ-Γενεσισκές περιόδους μάλλον παρά τις περιόδους της αποκαλούμενης Δημιουργίας. Ενώ η Βίβλος, λέγοντας μόνο λίγα λόγια για την πρώτη περίοδο, βυθίζεται στην συνέχεια στην υλική γένεση και, ενώ παραλείπει σχεδόν τις *προ-Αδαμικές* Φυλές, προχωράει με τις αλληγορίες της που αναφέρονται στην Πέμπτη Φυλή.

Παρά την όποια επίθεση έγινε στην σειρά δημιουργίας της Γένεσης και στην αναφορά του νεκρού της γράμματος, είναι βέβαιο ότι επιδέχεται πολύ εύκολα κριτική.[220] Ενώ εκείνος που θα διαβάσει τα ινδουιστικά *Πουρανά* – παρά τις αλληγορικές υπερβολές τους – θα βρει ότι συμφωνούν σχεδόν απόλυτα με την φυσική επιστήμη.

Ακόμα και αυτή που με την πρώτη ματιά φαίνεται σαν μια εντελώς ανόητη αλληγορία, του Μπράχμα ο οποίος παίρνει την μορφή Χοίρου για να σώσει την Γη μέσα από τα νερά, μέσα στα Μυστικά Σχόλια βρίσκει μια τέλεια επιστημονική ερμηνεία, καθώς σχετίζεται με τις πολλές ανυψώσεις και καταβυθίσεις και με την συνεχή εναλλαγή υδάτων και ξηράς από τις αρχαιότερες μέχρι τις τελευταίες γεωλογικές περιόδους της σφαίρας μας. Γιατί η επιστήμη τώρα μας διδάσκει ότι τα εννέα δέκατα των στρωσιγενών σχηματισμών του φλοιού της Γης σχηματίστηκαν βαθμιαία κάτω από το νερό, στον βυθό των θαλασσών. Οι αρχαίοι Αριοί θεωρείται ότι δεν γνώριζαν τίποτε απολύτως για την φυσική ιστορία, την γεωλογία κ.τ.λ. Από την άλλη μεριά η ιουδαϊκή φυλή, ακόμα και από τον πιο σοβαρό επικριτή της, έναν ασυμβίβαστο πολέμιο της Βίβλου, θεωρείται ότι είχε την τιμή να συλλάβει την ιδέα του μονοθεϊσμού "νωρίτερα και την διατήρησε πιο σταθερά από κάθε άλλη *λιγότερο φιλοσοφική και πιο ανήθικη* θρησκεία του αρχαίου κόσμου". (Λαινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 337.) Μόνο που ενώ στον βιβλικό εσωτερισμό βρίσκουμε να συμβολίζονται φυσιολογικά σεξουαλικά μυστήρια και ελάχιστα άλλα (κάτι για το οποίο *ελάχιστη αληθινή φιλοσοφία απαιτείται*), αντίθετα στα *Πουρανά* βρίσκει κανείς την πιο επιστημονική και φιλοσοφική "αυγή της δημιουργίας" η οποία, αν αναλυθεί αμερόληπτα και αποδοθεί σε απλή γλώσσα αντί για τις παραμυθένιες αλληγορίες που βρίσκεται τώρα, θα δείξει ότι η αρχαία Επιστήμη είχε προηγηθεί της σύγχρονης ζωολογίας, γεωλογίας, αστρονομίας και, σχεδόν όλων των κλάδων της σύγχρονης γνώσης και αυτά ήταν γνωστά στους φιλοσόφους ως προς τα γενικά χαρακτηριστικά τους, αν όχι σε τέτοιες λεπτομέρειες όπως σήμερα!

Ακόμα και ο Μπέντλεϋ έδειξε ότι η πουρανική αστρονομία, παρ' όλη την σκόπιμη απόκρυψη και σύγχυση, με σκοπό να παραπλανήσει τον βέβηλο από το αληθινό μονοπάτι, είναι μια πραγματική επιστήμη. Εκείνοι που έχουν εντρυφήσει στα μυστήρια των ινδικών αστρονομικών πραγματειών θα αποδείξουν ότι οι σύγχρονες θεωρίες της προοδευτικής συμπύκνωσης των νεφελωμάτων, των αστρικών νεφελωμάτων και των Ήλιων, με τις παραμικρές λεπτομέρειες σχετικά με την κυκλική κίνηση των αστερισμών – πολύ πιο σωστές απ' αυτές που έχουν οι

Η άτυχη προσπάθεια του κ. Γκλάντστον να συμβιβάσει την αναφορά της Γένεσης με την επιστήμη [βλέπε *Δέκατος ένατος Αιώνας*: "Η Αυγή της Δημιουργίας" (Νοεμ. 1885), "Προοίμιο στην Γένεση", Ιαν. 1886], τράβηξε εναντίον του τον κεραυνό του Δία που εξαπέλυσε ο κ. Χάξλευ. Η διήγηση του νεκρού γράμματος δεν βοηθάει μια τέτοια προσπάθεια και η τετραπλή του σειρά ή υποδιαίρεση της έμψυχης δημιουργίας μεταβλήθηκε σε πέτρα, η οποία, αντί να σκοτώσει την μύγα στο μέτωπο του κοιμισμένου φίλου, σκότωσε τον ίδιον τον φίλο. Ο κ. Γκλάντστον σκότωσε ολοκληρωτικά την Γένεση. Αλλά αυτό δεν αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει εσωτερισμός σ' αυτήν. Το γεγονός ότι οι Ιουδαίοι και όλοι οι Χριστιανοί – οι σύγχρονοι καθώς και των πρώτων ταγμάτων – αποδέχτηκαν την διήγηση *κυριολεκτικά* για δυο χιλιάδες χρόνια, δείχνει απλώς την άγνοιά τους. Δείχνει επίσης την μεγάλη εξυπνάδα και την ικανότητα των μυημένων Ραβίνων, οι οποίοι έφτιαξαν τις δυο διηγήσεις – την *ελοΐμική* και την *ιεχωβική* – εσωτερικά και μπέρδεψαν σκόπιμα την σημασία των άφωνων ιερογλυφικών ή λεκτικών συμβόλων του αρχικού κειμένου. Οι έξι μέρες – *γιομ* – της δημιουργίας σημαίνουν έξι περιόδους εξέλιξης και η έβδομη σημαίνει το αποκορύφωμα της τελείωσης (όχι ανάπαυση) και αναφέρονται στους επτά Γύρους των επτά Φυλών με μια ξεχωριστή "δημιουργία" στον καθένα. Αν και η χρησιμοποίηση των λέξεων *μπόκερ*, αυγή ή πρωινό, και *ερέμπ*, απογευματινό λυκόφως – οι οποίες εσωτερικά έχουν το ίδιο νόημα με την σανσκριτική λέξη *Σαντιά*, λυκόφως – οδήγησαν σε μια κατηγορία για την πιο χονδροειδή άγνοια ως προς την σειρά της εξέλιξης.

Ευρωπαίοι ακόμα και τώρα – για χρονολογικούς και άλλους σκοπούς, ήταν γνωστές μέχρι τελειότητας στην Ινδία.

Το ίδιο συναντάμε αν στραφούμε στην γεωλογία και στην ζωολογία. Γιατί τι άλλο είναι όλοι αυτοί οι μύθοι και οι ατέλειωτες αλληγορίες των επτά Πρατζαπάτι και των γιων τους, των επτά Ρίσι ή Μάνου και των συζύγων, των γιων και των απογόνων τους, αν όχι μια πλατιά λεπτομερής διήγηση της προοδευτικής ανάπτυξης και εξέλιξης της ζωικής δημιουργίας, του ενός είδους μετά το άλλο; Οι τόσο φιλοσοφικοί και μεταφυσικοί Άριοι – οι συγγραφείς των πιο τέλειων φιλοσοφικών συστημάτων υπερβατικής ψυχολογίας, Κωδίκων Ηθικής, μιας γραμματικής όπως αυτή του Πανίνι, των συστημάτων των Σάνγκα και του Βεντάντα και ενός ηθικού κώδικα (του Βουδισμού) ο οποίος θεωρήθηκε από τον Μάξ Μύλλερ σαν ο πιο τέλειος πάνω στην γη – ήταν λοιπόν τόσο ανόητοι ή τόσο παιδιά, ώστε να χάνουν τον καιρό τους γράφοντας *παραμύθια,* όπως φαίνονται σήμερα τα *Πουρανά* στα μάτια εκείνων που δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για το μυστικό τους νόημα; Τι άλλο είναι ο *μύθος*, η γενεαλογία και η καταγωγή του Κασιάπα – με τις δώδεκα συζύγους του, από τις οποίες απέκτησε πολυάριθμους και διαφορετικούς απογόνους των *ναγκά* (φιδιών), ερπετών, πουλιών και κάθε είδους ζωντανών όντων και ο οποίος ήταν ο *πατέρας* κάθε είδους ζώου – αν όχι μια καλυμμένη περιγραφή της σειράς της εξέλιξης σ' αυτόν τον Γύρο; Μέχρι τώρα δεν είδαμε κανέναν Ανατολιστή να έχει την παραμικρή ιδέα για τις αλήθειες που κρύβονται κάτω από τις αλληγορίες και τις προσωποποιήσεις. Ένας απ' αυτούς λέει ότι το *Σαταπάτα-Μπράχμανα*, δίνει μια "όχι και πολύ νοήμονα αναφορά" της καταγωγής του Κασιάπα.

Σύμφωνα με το *Μαχαμπαράτα*, το *Ραμαγιάνα* και τα *Πουρανά*, αυτός ήταν γιος του Μάριτσι, γιου του Μπράχμα και πατέρας του Βιβάσβατ, πατέρα του Μάνου, προγεννήτορα της ανθρωπότητας.

[Σύμφωνα με το *Σαταπάτα-Μπράχμανα*]: Έχοντας πάρει την μορφή της χελώνας, ο Πρατζαπάτι δημιούργησε απογόνους. Αυτό που δημιούργησε το έκανε (*άκαροτ*)˙ εξ ου και η λέξη *κούρμα* (χελώνα). Κασιάπα σημαίνει χελώνα˙ έτσι οι άνθρωποι λένε: "Όλα τα πλάσματα είναι απόγονοι του Κασιάπα". (Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*, στο λήμμα Κασιάπα.)

Ήταν όλα αυτά. Επίσης ήταν πατέρας του Γκαρουντά, του πουλιού, του "Βασιλιά της φτερωτής φυλής", ο οποίος προέρχεται και είναι του ίδιου είδους με τα *ερπετά*, τους ναγκά, και ο οποίος *στην συνέχεια* γίνεται άσπονδος εχθρός τους επειδή είναι *επίσης και ένας κύκλος, μια περίοδος Χρόνου, όπου στην πορεία της εξέλιξης τα πουλιά – τα οποία αναπτύχθηκαν από τα ερπετά – στον "αγώνα τους για ζωή", "επιβίωση του καταλληλότερου" κ.τ.λ, στράφηκαν σε κείνους από τους οποίους προήλθαν για να τους καταβροχθίσουν*, παρορμώμενα ίσως από τον φυσικό νόμο, προκειμένου να κάνουν χώρο για άλλα, πιο τέλεια είδη.

Στην θαυμάσια επιτομή *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη* προσφέρεται στον κ. Γκλάντστον ένα μάθημα φυσικής ιστορίας, δείχνοντας την απόλυτη διαφορά της Βίβλου μ' αυτήν. Ο συγγραφέας παρατηρεί ότι η Γεωλογία θεωρεί πως η "αυγή της δημιουργίας",

…..Αρχίζει με τα πρώτα γνωστά απολιθώματα, το Ηώζωο, το Καναδικό του Λαυρεντιανού και συνέχισε σαν μια αλυσίδα, ο κάθε κρίκος της οποίας συνδέεται σταθερά, μέσω της Σιλούριας, με την αφθονία της ζωής με την μορφή μαλακίων, οστρακόδερμων και σκωληκοειδών και την πρώτη ένδειξη ψαριών της Ντεβόνιας, με την κυριαρχία των ψαριών και την πρώτη εμφάνιση των ερπετών της Μεσοζωικής, με τα βατράχια [η οικογένεια βατράχων], των σχηματισμών της Δευτερογενούς περιόδου, στους οποίους κυριαρχούσαν τα ερπετά της θάλασσας, της ξηράς και του αέρα και άρχισαν να εμφανίζονται οι πρώτες ταπεινές μορφές των σπονδυλωτών ζώων της ξηράς και τελικά μέσω της Τριτογενούς περιόδου, στην οποία άρχισαν να αφθονούν τα θηλαστικά και όπου, καθώς ο ένας τύπος διαδεχόταν τον άλλον και το ένα είδος το άλλο, βαθμιαία διαφοροποιήθηκαν και εξειδικεύτηκαν μεσώ της Ηωκαίνου, της Μειόκαινου και της Πλειόκαινου περιόδου, μέχρις ότου έφτασαν στην περίοδο των Παγετώνων και την Προϊστορική και στις θετικές αποδείξεις της ύπαρξης του ανθρώπου. (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 335.)

ίδια σειρά, συν την περιγραφή ζώων άγνωστων στην σύγχρονη επιστήμη, βρίσκεται στα σχόλια των *Πουρανά* γενικώς και ειδικά στο *Βιβλίο των Ντζιάν*. Η μόνη διαφορά, αρκετά σημαντική χωρίς αμφιβολία – αφού προϋποθέτει μια πνευματική και θεία φύση του ανθρώπου, ανεξάρτητη από το φυσικό σώμα του σ' αυτόν τον απατηλό κόσμο, στον οποίο στην ορθόδοξη

ψυχολογία είναι γνωστά μόνο η *ψεύτικη προσωπικότητα* και η εγκεφαλική της βάση – είναι η ακόλουθη: Έχοντας υπάρξει σε όλες τις αποκαλούμενες "Επτά δημιουργίες", που συμβολίζουν τις επτά εξελικτικές αλλαγές, ή τις υποφυλές, όπως μπορούμε να τις ονομάσουμε, της *Πρώτης Ριζικής Φυλής της Ανθρωπότητας*, ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ βρισκόταν εξαρχής πάνω στην Γη σ' αυτόν τον Γύρο. Έχοντας περάσει μέσα από όλα τα βασίλεια της φύσης στους προηγούμενους *τρεις* Γύρους,[221] η *φυσική* του δομή – μια δομή που προσαρμόστηκε στις θερμικές συνθήκες εκείνων των πρώτων περιόδων – ήταν έτοιμη να δεχτεί τον *θείο Προσκυνητή* στην πρώτη αυγή της ανθρώπινης ζωής, δηλαδή πριν από 18.000.000 χρόνια. Μόνο στο μεσαίο σημείο της Τρίτης Ριζικής Φυλής ο άνθρωπος προικίστηκε με *Μάνας*. Μόλις ενώθηκαν τα *δύο* και έπειτα τα *τρία*, έγιναν ένα. Γιατί αν και τα κατώτερα ζώα, από την αμοιβάδα μέχρι τον άνθρωπο, έλαβαν την Μονάδα τους, στην οποία υπάρχουν εν δυνάμει όλες οι ανώτερες ιδιότητες, ωστόσο όλες πρέπει να παραμείνουν εν, υπνώσει μέχρις ότου αυτά φτάσουν στην ανθρώπινη μορφή, στάδιο πριν από το οποίο το *Μάνας* (νους) δεν εμφανίζει καμιά ανάπτυξη.[222] Στα ζώα κάθε αρχή είναι αδρανοποιημένη και σε μια εμβρυακή κατάσταση, εκτός από την δεύτερη (ζωτική) και την τρίτη (αστρική) και τα υπολείμματα της τέταρτης (*Κάμα*, που είναι επιθυμία, ένστικτο), η ένταση και η ανάπτυξη των οποίων ποικίλλει και αλλάζει ανάλογα με το είδος. Για τον υλιστή που υποστηρίζει την θεωρία του Ντάρβιν αυτά θα φαίνονται σαν παραμύθια, σαν παραπλάνηση. Αλλά για εκείνον που πιστεύει στον εσωτερικό, πνευματικό άνθρωπο, η δήλωση δεν περιέχει τίποτε το αφύσικο.

Είναι βέβαιο ότι η συγγραφέας θα συναντήσ αξεπέραστες αντιρρήσεις. θα μας πουν ότι η εμβρυολογία, η βαθμιαία ανάπτυξη κάθε ατομικής ζωής και η πορεία αυτού που γνωρίζουμε ότι συμβαίνει κατά την σειρά των προοδευτικών σταδίων της εξειδίκευσης, όλα αυτά έρχονται σε αντίθεση με την ιδέα ότι ο άνθρωπος προηγήθηκε των θηλαστικών. Ο άνθρωπος αρχίζει σαν το πιο ταπεινό και το πιο πρωτόγονο σκωληκοειδές πλάσμα,

> ....από τον πρωτόγονο κόκκο του πρωτοπλάσματος και το εμπύρηνο κύτταρο με το οποίο αρχίζει κάθε ζωή... και αναπτύσσεται μέσα από στάδια που δεν διακρίνονται από εκείνα του ψαριού, των ερπετών και των θηλαστικών, μέχρις ότου το κύτταρο τελικά φτάνει στην πολύ εξειδικευμένη ανάπτυξη του τετράχειρος και, τελικά, του ανθρώπινου τύπου. (Λαινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 335.)

Αυτό είναι απόλυτα επιστημονικό και δεν έχουμε τίποτε εναντίον του, γιατί όλα αυτά αναφέρονται στο κέλυφος του ανθρώπου, στο σώμα του, το οποίο, φυσικά, στην ανάπτυξή του υπόκειται – όπως κάθε άλλη (ονομαζόμενη κάποτε) μορφολογική μονάδα – σε τέτοιες μεταμορφώσεις. Εκείνοι που διδάσκουν την μεταμόρφωση του ορυκτού ατόμου μέσω κρυσταλλοποίησης – πράγμα που είναι η ίδια λειτουργία και έχει την ίδια σχέση με την *ανόργανη* (ονομαζόμενη) *ουπάντι* (ή βάση), όπως ο σχηματισμός των *κυττάρων* με τους οργανικούς *πυρήνες*, μέσω του φυτού, του εντόμου και του ζώου σε άνθρωπο – δεν πρόκειται να απορρίψουν αυτήν την θεωρία, γιατί τελικά θα οδηγήσει στην αναγνώριση μιας Συμπαντικής θεότητας στην Φύση, πάντα

"Ακολουθήστε τον νόμο της αναλογίας", λένε οι Δάσκαλοι. Το *Άτμα-Μπούντι* είναι διπλό και το *Μάνας* τριπλό – στον βαθμό που το πρώτο έχει δυο όψεις και το δεύτερο τρεις, δηλαδή είναι μια αρχή *καθ' αυτό* η οποία στην ανώτερη όψη της έλκεται προς το *Άτμα-Μπούντι* και στην κατώτερη φύση της ακολουθεί το *Κάμα*, την έδρα των γήινων και ζωώδικων επιθυμιών και παθών. Συγκρίνατε τώρα την εξέλιξη των Φυλών, όπου η Πρώτη και η Δεύτερη είναι της φύσης του *Άτμα-Μπούντι*, του παθητικού πνευματικού απογόνου τους, και η Τρίτη Ριζική Φυλή εμφανίζει τρεις ξεχωριστές υποδιαιρέσεις ή όψεις, φυσιολογικά και ψυχολογικά: η πρώτη, αναμάρτητη – τα μεσαία τμήματα, αφυπνιζόμενα στην διάνοια και η τρίτη και τελευταία είναι καθαρά *ζωώδης*, δηλαδή το *Μάνας* υποκύπτει στους πειρασμούς του *Κάμα*.

Οι άνθρωποι γίνονται πλήρεις μόνο κατά την διάρκεια του τρίτου, προς τον τέταρτο [φυλετικό] κύκλο. Γίνονται "θεοί" για το καλό και το κακό και υπεύθυνοι μόνο όταν τα δυο τόξα συναντιούνται [μετά από 3 1/2 Γύρους προς την πέμπτη Φυλή]. Γίνονται τέτοιοι από τους *Νιρμανακάγια* [πνευματικά ή αστρικά κατάλοιπα] των Ρουντρά-Κουμαρά. Η έκφραση "καταραμένοι να γεννηθούν ξανά πάνω στην Γη', σημαίνει: *καταδικασμένοι από την φυσική τους πορεία σε επανενσάρκωση στο ανώτερο ανερχόμενο τόξο του γήινου κύκλου*" (Σχόλιο IX).

παρούσας και το ίδιο πάντα αόρατης και αδιάγνωστης και στην αναγνώριση των ενδο-Κοσμικών θεών που ήταν όλοι τους άνθρωποι.[223]

Αλλά εμείς θα ρωτήσουμε, τι αποδεικνύει η επιστήμη και οι ακριβείς και τώρα αξιωματικές ανακαλύψεις της ενάντια στην δική μας Απόκρυφη θεωρία; Εκείνοι που πιστεύουν στον νόμο της εξέλιξης και στην βαθμιαία προοδευτική ανάπτυξη από ένα κύτταρο (το οποίο από *ζωτικό* έγινε μορφολογικό κύτταρο, μέχρις ότου αφυπνίστηκε σαν καθαρό και απλό πρωτόπλασμα), αυτοί δεν μπορούν ασφαλώς να περιορίσουν την πίστη τους σε μια μόνο γραμμή εξέλιξης. Οι τύποι της ζωής είναι αναρίθμητοι και επίσης η πρόοδος της εξέλιξης δεν προχωράει με τον ίδιον ρυθμό σε καθένα από τα είδη. Η σύσταση της πρωταρχικής ύλης στην Σιλούρια εποχή – εννοούμε την "πρωταρχική" *ύλη* της επιστήμης – είναι ίδια σε όλα τα ουσιαστικά με την πρωταρχική *ζώσα* ύλη του σήμερα, εκτός από τον βαθμό της τωρινής της υλικότητας. Ούτε και βρίσκουμε αυτό που θα έπρεπε να βρούμε, αν η ορθόδοξη τώρα θεωρία της εξέλιξης ήταν απόλυτα σωστή, δηλαδή μια σταθερή και συνεχή πρόοδο σε κάθε είδος ύπαρξης.

Αντί γι' αυτό τι βλέπει κανείς; Ενώ οι ενδιάμεσες ομάδες ζωικών όντων τείνουν όλες προς ένα ανώτερο τύπο και ενώ οι εξειδικεύσεις του ενός και του άλλου τύπου αναπτύσσονται μέσα στις γεωλογικές εποχές, αλλάζουν μορφές, παίρνουν νέα σχήματα, εμφανίζονται και εξαφανίζονται με καλειδοσκοπική ταχύτητα από την μια περίοδο στην άλλη – σύμφωνα με την περιγραφή των παλαιοντολόγων – οι δυο μοναδικές εξαιρέσεις του γενικού κανόνα είναι οι δυο αντίθετοι πόλοι ζωής και τύπου: δηλαδή ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ *και το κατώτερο γένος ύπαρξης*!

....Ορισμένες ευδιάκριτες μορφές έμβιων όντων υπήρξαν για τεράστιες εποχές, επιβιώνοντας όχι μόνο από τις αλλαγές των φυσικών συνθηκών, *αλλά παραμένοντας και συγκριτικά αμετάβλητες*, ενώ άλλες μορφές ζωής εμφανίστηκαν και εξαφανίστηκαν. Αυτές οι μορφές μπορούν να ονομαστούν "εμμένοντες τύποι" ζωής και παραδείγματα τους υπάρχουν αρκετά άφθονα τόσο στο ζωικό όσο και στο φυτικό κόσμο. (Θ. Χάξλεϋ, "Περί του Εμμένοντος Τύπου της Ζωικής Ζωής", Πρακτικά του Βασιλικού Ινστιτούτου, Τομ. III, 1859, σελ. 152.)

Παρ' όλα αυτά δεν μας δίνεται καμιά ικανοποιητική δικαιολογία για ποιον λόγο ο Ντάρβιν συνδέει τα ερπετά, τα πτηνά, τα αμφίβια, τα μαλάκια κ.τ.λ, κ.τ.λ., σαν απογόνους ενός μονήρους προγόνου. Ούτε μας λένε, για παράδειγμα, αν τα ερπετά είναι άμεσοι απόγονοι των αμφίβιων, αυτά των ψαριών και τα ψάρια των κατώτερων μορφών – πράγμα που ασφαλώς είναι. Γιατί οι Μονάδες πέρασαν μέσα από όλες αυτές τις μορφές για να φτάσουν στον άνθρωπο σε κάθε πλανήτη στους Τρεις προηγούμενους Γύρους. Όπου κάθε Γύρος, καθώς και κάθε επακόλουθη Σφαίρα, από την A μέχρι την G, υπήρξε και θα συνεχίσει να είναι η αρένα της ίδιας εξέλιξης, η οποία όμως κάθε φορά θα επαναλαμβάνεται απλώς σε μια πιο στερεή βάση. Γι' αυτό πολύ εύκολα μπορεί να απαντήσει κανείς στο ερώτημα: "Ποια είναι η σχέση ανάμεσα στα αστρικά πρωτότυπα του Τρίτου Γύρου και στην κανονική φυσική ανάπτυξη στην πορεία της προέλευσης των προηθλαστικών οργανικών ειδών;" Τα πρώτα είναι τα σκιώδη πρότυπα των δεύτερων. Τα στοιχειώδη, δυσδιάκριτα και φευγαλέα σκίτσα αντικειμένων, τα οποία προορίζονται να πάρουν την τελική και ζωντανή μορφή τους κάτω από το πινέλο του ζωγράφου. Το ψάρι αναπτύχθηκε σε αμφίβιο – βάτραχο – μέσα στις *σκιές* των λιμνών και ο άνθρωπος πέρασε μέσα από όλες τις μεταμορφώσεις του πάνω σ' αυτήν την Σφαίρα στον Τρίτο Γύρο, όπως έκανε και σ' αυτόν, τον Τέταρτο Κύκλο του. Οι τύποι του Τρίτου Γύρου συνεισέφεραν στον σχηματισμό των τύπων του τωρινού. Κατά αυστηρή αναλογία ο κύκλος των Επτά Γύρων με το έργο του βαθμιαίου σχηματισμού του ανθρώπου μέσω του κάθε βασιλείου της Φύσης, επαναλαμβάνεται σε μικροσκοπική κλίμακα κατά τους πρώτους επτά μήνες της κύησης του μελλοντικού ανθρώπινου όντος. Ο σπουδαστής σς σκεφτεί και ας επεξεργαστεί αυτήν την αναλογία. Όπως το εφταμηνίτικο αγέννητο βρέφος, αν και σχεδόν έτοιμο, χρειάζεται ακόμα δυο μήνες για να αποκτήσει δύναμη και να στερεοποιηθεί, έτσι και ο άνθρωπος, έχοντας τελειοποιήσει την εξέλιξή του κατά την διάρκεια επτά Γύρων, παραμένει για δυο ακόμα περιόδους μέσα στην

Όλο το πρόβλημα είναι το ακόλουθο: ούτε οι φυσιολόγοι ούτε οι παθολόγοι θα αναγνωρίσουν ποτέ ότι η ουσία που δημιουργεί το κύτταρο (το *κυτοβλάστημα*) και η μητρική άλμη από την οποία προέρχονται τα κρύσταλλα, είναι μια και η αυτή ουσία, εκτός από την διαφοροποίηση του σκοπού.

μήτρα της Μητέρας-Φύσης πριν γεννηθεί, ή μάλλον ξαναγεννηθεί σαν ένας *Ντιάνι*, ακόμα πιο τέλειος απ' ό,τι ήταν πριν προβάλει σαν μια Μονάδα στην καινούργια άλυσο των κόσμων. Ο σπουδαστής ας σκεφτεί βαθιά αυτό το μυστήριο και τότε εύκολα θα πειστεί ότι, όπως υπάρχουν φυσικοί δεσμοί μεταξύ πολλών τάξεων, έτσι υπάρχουν και συγκεκριμένες περιοχές όπου η αστρική εξέλιξη συγχωνεύεται με την φυσική. Γι' αυτό η Επιστήμη δεν λέει ούτε μια λέξη. Ο άνθρωπος αναπτύχθηκε μαζί με τον και από τον πίθηκο, μας λέει. Αλλά δείτε τώρα την αντίφαση.

Χάξλεϋ προχωράει για να δείξει ότι μερικά από τα φυτά, τις φτέρες και τα λυκοπόδια, τα οποία απαντώνται στην Ανθρακοφόρο εποχή, είναι σε γενικές γραμμές ταυτόσημα μ' αυτά που ζουν τώρα, γιατί:

> κώνος της ωολιθικής Αρωκάριας δύσκολα διακρίνεται από αυτόν των υπαρχόντων ειδών... Στα υπο-βασίλεια των ζώων υπάρχουν τα ίδια παραδείγματα. Οι γλοβιγερινίδες των βυθών του Ατλαντικού είναι ταυτόσημες με τα κρητιδικά είδη του ίδιου γένους... τα πλακοειδή κοράλια της Σιλούριας εποχής μοιάζουν κατά θαυμαστό τρόπο με τα μιλλέπορα των δικών μας θαλασσών... Η ανώτερη ομάδα *αραχνοειδών*, οι σκορπιοί, αντιπροσωπεύεται στον άνθρακα από ένα είδος το οποίο διαφέρει από τον ζωντανό του συγγενή μόνο στα... μάτια, κ.τ.λ.

Μπορούμε να κλείσουμε όλα αυτά με την αυθεντική δήλωση του δρ. Κάρπεντερ σχετικά με τα *Τρηματοφόρα*:

> Δεν υπάρχει ένδειξη καμιάς θεμελιώδους τροποποίησης ή προχωρήματος στον τύπο των Τρηματοφόρων από την Παλαιοζωική περίοδο μέχρι την τωρινή εποχή... Η εντομοφόρος πανίδα των θαλασσών μας παρουσιάζει προφανώς μεγαλύτερη ποικιλία απ' ό,τι υπήρχε σε οποιαδήποτε προηγούμενη περίοδο. *Αλλά δεν υπάρχει καμιά ένδειξη οποιασδήποτε ανύψωσης προς έναν ανώτερο τύπο.* (*Εισαγωγή στην Μελέτη των Φοραμινίφερων*, σελ. XI, όπως αναφέρεται στο έργο του Μπάστιαν *Οι Αρχές της Ζωής*, Τομ. II, σελ. 618-619.)

Αν λοιπόν δεν υπάρχει καμιά ένδειξη αλλαγής στα Τρηματοφόρα – ένα είδος *πρωτόζωου* κατώτερου ζωικού τύπου που δεν διαθέτει στόμα και μάτια – παρά μόνο μια μεγαλύτερη ποικιλία απ' ό,τι πριν, ο άνθρωπος που βρίσκεται στο τελευταίο σκαλοπάτι της κλίμακας της ύπαρξης εμφανίζει, όπως είδαμε, ακόμα λιγότερη αλλαγή. Ο σκελετός του παλαιολιθικού προγόνου του φαίνεται να είναι ανώτερος από ορισμένες όψεις από τον τωρινό σκελετό του. Πού βρίσκεται, λοιπόν, η υποστηριζόμενη ομοιομορφία του νόμου, ο απόλυτος κανόνας για το ένα είδος που χάνεται μέσα στο όλο και με ανεπαίσθητες διαβαθμίσεις, μέσα σε ανώτερους τύπους; Βλέπουμε τον σερ Ουίλιαμ Τόμσον να υπολογίζει σε 400.000.000 τα έτη της Γης από τότε που η επιφάνεια της σφαίρας έγινε αρκετά ψυχρή για να επιτρέψει την παρουσία ζωντανών πραγμάτων[224]·κατά την διάρκεια αυτής της τεράστιας χρονικής περιόδου μόνο κατά την ωολιθική περίοδο, την ονομαζόμενη "εποχή των ερπετών", βρίσκουμε την πιο καταπληκτική ποικιλία και αφθονία σαυροειδών μορφών, όπου ο Αμφίβιος τύπος φτάνει στην *ανωτάτη ανάπτυξή του*. Μαθαίνουμε για ιχθυόσαυρους και Πλησιόσαυρους στις λίμνες και στους ποταμούς και για φτερωτούς κροκοδείλους ή σαύρες που πετούν στον αέρα. Μετά από αυτά "στην τελευταία Τριτογενή περίοδο βρίσκουμε τον τύπο του θηλαστικού να εμφανίζει αξιοσημείωτες αποκλίσεις από παλιότερες υπάρχουσες μορφές Μαστόδοντα, Μεγαθήρια και άλλοι δυσκίνητοι κάτοικοι των αρχαίων δασών και πεδιάδων και στην συνέχεια [παρατηρούμε] την βαθμιαία τροποποίηση μιας διακλάδωσης της τάξης των Τετράχειρων σε *εκείνα τα όντα από τα οποία ο αρχέγονος άνθρωπος μπορεί να ισχυριστεί ότι προήλθε*". (Μπάστιαν, *Οι Αρχές της Ζωής*, Τομ. II, σελ. 622, έκδ. 1872.)

Μπορεί να το ισχυριστεί αλλά κανένας, εκτός από τους υλιστές, δεν βλέπει γιατί θα έπρεπε να το κάνει, αφού δεν υπάρχει η παραμικρή αναγκαιότητα για κάτι τέτοιο και ούτε αυτή η εξέλιξη υποστηρίζεται από τα γεγονότα, γιατί εκείνοι που ενδιαφέρονται περισσότερο για τις αποδείξεις ομολογούν την απόλυτη αποτυχία τους να βρουν έστω και ένα μοναδικό γεγονός για να στηρίξουν

Πρακτικά της Γεωλογικής Εταιρείας της Γλασκώβης, Τομ. III, 1868-1871, σελ. 1-27. Κατά περίεργο τρόπο, όμως, άλλαξε πρόσφατα την άποψη του. Ο Ήλιος, λέει, έχει ηλικία μόνο 15.000.000 ετών.

την θεωρία τους. Δεν υπάρχει ανάγκη οι αναρίθμητοι τύποι της ζωής να αποτελούν αριθμούς μιας διαδοχικής σειράς. Αυτοί είναι "προϊόντα διαφορετικών εξελικτικών παρεκκλίσεων που λαμβάνουν χώρα πότε προς μια κατεύθυνση και πότε προς μια άλλη". Επομένως, είναι πολύ πιο σωστό να πούμε ότι ο πίθηκος αναπτύχθηκε στην τάξη των Τετράχειρων, παρά να πούμε ότι ο αρχέγονος άνθρωπος – ο οποίος *παρέμεινε στατικός στην ανθρώπινη εξειδίκευσή του από τότε που τα απολιθώματά του βρίσκονται στα αρχαιότερα στρώματα* και από τον οποίο δεν έχει βρεθεί καμιά ποικιλία παρά μόνο στο χρώμα και στα χαρακτηριστικά του προσώπου – αναπτύχθηκε από έναν κοινό πρόγονο μαζί με τον πίθηκο.

Το ότι ο άνθρωπος, όπως και τα άλλα ζώα, προέρχεται από ένα κύτταρο και αναπτύσσεται "μέσω σταδίων πανομοιότυπων με εκείνα του ψαριού, του ερπετού και του θηλαστικού, μέχρις ότου το κύτταρο φτάνει στην υπερβολικά εξειδικευμένη ανάπτυξη του τετράχειρου και *τελικά του ανθρώπινου τύπου*", αυτό είναι ένα αποκρυφιστικό αξίωμα χιλιάδων ετών. Το καμπαλιστικό αξίωμα: "Η πέτρα γίνεται φυτό˙ το φυτό ζώο˙ το ζώο άνθρωπος˙ ο άνθρωπος θεός", ισχύει για όλες τις εποχές. Ο Χαίκελ στο έργο του *Ιστορία της Φυσικής Δημιουργίας* παρουσιάζει ένα διπλό σχέδιο το οποίο δείχνει δυο έμβρυα, ενός σκύλου έξι εβδομάδων και ενός ανθρώπου οχτώ εβδομάδων. Αυτά τα δυο, εκτός από ελαφρές διαφορές στο κεφάλι, που είναι μεγαλύτερο και φαρδύτερο στην περιοχή του εγκεφάλου στον άνθρωπο, είναι πανομοιότυπα.

> Πράγματι, μπορούμε να πούμε ότι το ανθρώπινο ον περνάει μέσα από τα στάδια του ψαριού και του ερπετού πριν φτάσει στο στάδιο του θηλαστικού και τελικά του ανθρώπου. Αν το εξετάσουμε σε ένα πιο προχωρημένο στάδιο, όταν το έμβρυο έχει ήδη περάσει την μορφή του ερπετού... για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα η γραμμή ανάπτυξης παραμένει ίδια με κείνη των άλλων θηλαστικών. Τα στοιχειώδη άκρα είναι ακριβώς όμοια, τα πέντε δάκτυλα χεριών και ποδιών αναπτύσσονται με τον ίδιο τρόπο και η ομοιότητα μετά τις τέσσερις πρώτες εβδομάδες ανάπτυξης ανάμεσα στο έμβρυο του ανθρώπου και του σκύλου είναι τέτοια, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να τα ξεχωρίσεις. Ακόμα και στην ηλικία των οχτώ εβδομάδων το έμβρυο του ανθρώπου είναι ένα ζώο με ουρά, που δύσκολα διακρίνεται από το έμβρυο ενός σκύλου. (Λαινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 171.)

Γιατί λοιπόν να μη θεωρήσουμε ότι ο άνθρωπος και ο σκύλος αναπτύχθηκαν από έναν κοινό πρόγονο, ή από ένα ερπετό, έναν Ναγκά, αντί να ζευγαρώνουμε τον άνθρωπο με τα Τετράχειρα; Αυτό θα ήταν το ίδιο λογικό όπως και το άλλο και ίσως περισσότερο. Το σχήμα και τα στάδια του ανθρώπινου εμβρύου δεν μεταβλήθηκαν από τους ιστορικούς χρόνους και αυτές οι μεταμορφώσεις ήταν γνωστές στον Ασκληπιό και στον Ιπποκράτη όπως και στον Χάξλευ. Επομένως, αφού οι Καμπαλιστές το είχαν παρατηρήσει από τους προϊστορικούς ήδη χρόνους, δεν πρόκειται για καινούργια ανακάλυψη. Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 389) σημειώνεται και κατά ένα μέρος εξηγείται.

Αφού το έμβρυο του ανθρώπου δεν περιέχει μέσα του περισσότερο τον πίθηκο απ' ό,τι το έμβρυο οποιουδήποτε άλλου θηλαστικού, αλλά *περιέχει μέσα του το σύνολο των βασιλείων της φύσης* και επειδή φαίνεται να είναι ένας "εμμένων τύπος" ζωής πολύ περισσότερο ακόμα και από τα Τρηματοφόρα, φαίνεται το ίδιο λογικό να θεωρήσουμε ότι προήλθε από τον πίθηκο, όσο λογικό θα ήταν να αποδώσουμε την προέλευσή του στον βάτραχο ή στον σκύλο. Τόσο η αποκρυφιστική όσο και η ανατολική φιλοσοφία πιστεύουν στην εξέλιξη, την οποία ο Μάνου και ο Καπιλά[225] παρουσιάζουν με πολύ μεγαλύτερη διαύγεια απ' ό,τι σήμερα οι επιστήμονες. Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε εκείνο που είχε πλήρως αναλυθεί στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, αφού ο αναγνώστης μπορεί να βρει όλα εκείνα τα επιχειρήματα και την περιγραφή της βάσης πάνω στην οποία στηρίζοντας όλες οι ανατολικές δοξασίες της εξέλιξης στα προηγούμενα βιβλία μας. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 151 και επόμενες, σχετικά με το δένδρο της εξέλιξης: το "Κοσμικό Δένδρο".)

Εξ αυτού και η φιλοσοφία που βρίσκεται στην αλληγορία των 7, 10 και τέλος 21 Πρατζαπάτι, *Ρίσι*, *Μούνι* κ.τ.λ. οι οποίοι όλοι γίνονται πατέρες διαφόρων πραγμάτων και όντων. Η σειρά των επτά κλάσεων ή τάξεων φυτών, ζώων, ακόμα και έμψυχων πραγμάτων, δίνεται τυχαία στα *Πουρανά*, αλλά βρίσκεται με την σωστή περιστροφή σε αρκετά σχόλια. Έτσι, ο Πριτού είναι ο πατέρας της Γης. Αυτός την αρμέγει και την κάνει να παράγει κάθε είδος σπόρου και φυτού, όλα αριθμημένα και εξειδικευμένα. Ο Κασιάπα είναι ο πατέρας όλων των ερπετών, φιδιών, δαιμόνων κ.τ.λ, κ.τ.λ.

Αλλά κανένας Αποκρυφιστής δεν μπορεί να δεχτεί την παράλογη υπόθεση ότι όλες οι μορφές που υπάρχουν τώρα, "από την άμορφη Αμοιβάδα μέχρι τον άνθρωπο", είναι άμεσοι γραμμικοί απόγονοι των οργανισμών που έζησαν εκατομμύρια και εκατομμύρια χρόνια πριν από την γέννηση -260-του ανθρώπου, κατά τις προ-σιλούριες εποχές, στην θάλασσα ή στους βούρκους. Οι Αποκρυφιστές πιστεύουν σε έναν *έμφυτο νόμο προοδευτικής ανάπτυξης*.[226]66 Ο Καρλ Ντάρβιν δεν πίστεψε ποτέ και το ομολογεί κι ο ίδιος.

Στην σελίδα 145 του έργου του *Η Καταγωγή των Ειδών* τον βρίσκουμε να δηλώνει ότι, αφού *δεν μπορεί να υπάρξει κανένα πλεονέκτημα* "για ένα εγχυματικό πρωτόζωο [ή] για έναν σκώληκα του εντέρου... στο να οργανωθεί υπερβολικά", επομένως, "η φυσική επιλογή", *μη περιλαμβάνοντας απαραίτητα την προοδευτική ανάπτυξη*, αφήνει ήσυχο το ζωύφιο και το σκουλήκι (τους "εμμένοντες τύπους").

Δεν φαίνεται να υπάρχει αρκετά ομοιόμορφος νόμος σε μια τέτοια συμπεριφορά της Φύσης και μοιάζει περισσότερο με την διακρίνουσα δράση κάποιας υπερ-Φυσικής επιλογής και ίσως εκείνη η όψη του *Κάρμα* την οποία οι ανατολικοί Αποκρυφιστές ονομάζουν "Νόμο της Επιβράδυνσης", να έχει κάποια σχέση με αυτό.

Αλλά έχουμε κάθε λόγο να αμφιβάλλουμε αν ο ίδιος ο Ντάρβιν έδωσε ποτέ τόση σημασία στον δικό του νόμο, όση δίνουν τώρα οι αθεϊστές οπαδοί του. Η γνώση των διαφόρων ζωντανών μορφών κατά τις γεωλογικές περιόδους που πέρασαν είναι πολύ φτωχή. Οι λόγοι τους οποίους παρουσιάζει ο δρ. Μπάστιαν υπαινίσσονται πολλά:

Πρώτον, εξαιτίας του ατελούς τρόπου με τον οποίο οι διάφορες μορφές αναπαριστάνονται στα στρώματα που ανήκουν σ' αυτήν την περίοδο. Δεύτερον, εξαιτίας της υπερβολικά περιορισμένης φύσης των εξερευνήσεων που έχουν γίνει σ' αυτά τα ατελώς αντιπροσωπευτικά στρώματα και, τρίτον, επειδή τόσα πολλά μέρη των δεδομένων μας είναι εντελώς απρόσιτα· σχεδόν όλα όσα βρίσκονται κάτω από το σιλούριο σύστημα έχουν εξαλειφθεί από τον χρόνο, ενώ εκείνα τα δυο τρίτα της επιφάνειας της Γης, στην οποία βρίσκονται τα εναπομείναντα στρώματα, καλύπτονται τώρα από θάλασσες. Γι' αυτό ο κ. Ντάρβιν λέει: "Εγώ από την μεριά μου, ακολουθώντας την παρομοίωση του Λάιελ, θεωρώ τα γεωλογικά αρχεία σαν μια ατελή ιστορία του κόσμου, γραμμένη με μια μεταβαλλόμενη διάλεκτο. *Από την ιστορία αυτή κατέχουμε μόνο τον τελευταίο τόμο*, που αναφέρεται απλώς σε δυο ή τρεις αιώνες. Απ' αυτό τον τόμο *έχει διασωθεί εδώ κι εκεί μόνο ένα σύντομο κεφάλαιο και από κάθε σελίδα μόνο λίγες γραμμές εδώ κι εκεί*". (Μπάστιαν, *Οι Αρχές της Ζωής*, Τομ. ΙΙ σελ. 622-623.)

Ασφαλώς η τελευταία λέξη της Επιστήμης δεν μπορεί να βασιστεί σε τόσο φτωχά δεδομένα. Το γεγονός ότι ο Αποκρυφισμός αρνείται πως όλες οι προηγούμενες μορφές ανθρώπινης ζωής ανήκαν σε τύπους κατώτερους από τον δικό μας, δεν βασίζεται ούτε σε καμιά ανθρώπινη περηφάνεια ούτε στην παράλογη πίστη ότι ο άνθρωπος ακόμα κι εδώ πάνω στην Γη – στην δική μας περίοδο, ίσως – αντιπροσωπεύει τον ανώτερο τύπο ζωής, γιατί δεν είναι έτσι. Αλλά απλώς γιατί "ελλείπων κρίκος", αυτός που θα αποδείξει αναντίρρητα αυτήν την θεωρία, δεν θα βρεθεί ποτέ από τους παλαιοντολόγους. Πιστεύοντας, όπως εμείς, ότι ο άνθρωπος προήλθε απ' αυτές και πέρασε (κατά την διάρκεια των προηγούμενων Γύρων) μέσα από τις κατώτερες μορφές κάθε ζωής, φυτικής και ζωικής, πάνω στην Γη, δεν υπάρχει τίποτε πολύ υποβαθμιστικό στην ιδέα ότι έχουμε τον ουραγκοτάγκο για πρόγονο της φυσικής μορφής μας. Απεναντίας μάλιστα, αφού κάτι τέτοιο θα ευνοούσε την απόκρυφη δοξασία σχετικά με την τελική εξέλιξη κάθε μορφής στην γήινη φύση σε άνθρωπο. Μπορεί κανείς να αναρωτηθεί πώς γίνεται και οι βιολόγοι και οι ανθρωπολόγοι, αφού δέχτηκαν κάποτε απόλυτα την θεωρία της προέλευσης του ανθρώπου από τον πίθηκο, πώς έγινε και άφησαν ανέγγιχτη μέχρι τώρα την μελλοντική εξέλιξη των υπαρχόντων πιθήκων σε ανθρώπους; Γιατί αυτό είναι ένα λογικό επακόλουθο της πρώτης θεωρίας, εκτός και η Επιστήμη θεωρήσει τον άνθρωπο ένα προνομιούχο ον και την εξέλιξη του μια άνευ προηγουμένου στην φύση, μια εντελώς *ειδική* και μοναδική περίπτωση. Και εκεί ακριβώς οδηγούν όλα αυτά την φυσική Επιστήμη. Ο λόγος όμως για τον οποίο οι Αποκρυφιστές απορρίπτουν την νταρβινική και ειδικά την χαικελική υπόθεση είναι γιατί, για να πούμε την ωμή αλήθεια, ο πίθηκος είναι αυτός που αποτελεί μια ειδική

Ελεγμένη και τροποποιημένη όμως από τον *Νόμο της Επιβράδυνσης*, ο οποίος επιβάλλει μια συγκράτηση στο προχώρημα των ειδών, όταν κάνει την εμφάνισή του ένας ανώτερος Τύπος.

και μοναδική περίπτωση και όχι ο άνθρωπος. Το πιθηκοειδές είναι μια *τυχαία δημιουργία*, μια βεβιασμένη ανάπτυξη, αποτέλεσμα μιας αφύσικης διαδικασίας.

Νομίζουμε ότι η απόκρυφη δοξασία είναι πιο λογική. Διδάσκει την ύπαρξη ενός κυκλικού αμετάβλητου νόμου στην φύση, όπου η τελευταία δεν έχει κανένα προσωπικό "ειδικό σχέδιο", αλλά δρα πάνω σε ένα ομοιόμορφο σχέδιο το οποίο κυριαρχεί σε ολόκληρη την μανβανταρική περίοδο και ασχολείται τόσο με το σκουλήκι όσο και με τον άνθρωπο. Ούτε το ένα ούτε ο άλλος ζήτησαν να έρθουν σε ύπαρξη, επομένως και οι δυο βρίσκονται κάτω από τον ίδιο εξελικτικό νόμο, και οι δυο πρέπει να προχωρήσουν σύμφωνα με τον καρμικό νόμο. Και οι δυο ξεκίνησαν από το ίδιο ουδέτερο κέντρο της Ζωής, και οι δυο πρέπει να ξαναβυθιστούν σ' αυτό στο τέλος του κύκλου.

Δεν αρνούμαστε ότι στον προηγούμενο Γύρο ο άνθρωπος *ήταν* ένα γιγαντιαίο πιθηκόμορφο πλάσμα και, όταν λέμε "άνθρωπος", οφείλουμε ίσως να πούμε "το χονδροειδές καλούπι" που δημιουργήθηκε για χρήση του ανθρώπου μόνο σ' αυτόν τον Γύρο: το μεσαίο, ή το μεταβατικό σημείο το οποίο μόλις προσεγγίσαμε. Επίσης κατά την διάρκεια των δυόμισι πρώτων Ριζικών Φυλών ο άνθρωπος δεν ήταν αυτό που είναι τώρα. Στο σημείο αυτό, όπως είπαμε πριν, έφτασε μόνο πριν από 18.000.000 χρόνια, κατά την διάρκεια της δευτερογενούς περιόδου, όπως ισχυριζόμαστε εμείς.

Μέχρι τότε, σύμφωνα με την παράδοση και την απόκρυφη διδασκαλία, ήταν "ένας θεός πάνω στην Γη που είχε πέσει στην ύλη" ή γέννηση. Αυτό μπορεί να γίνει ή να μη γίνει αποδεκτό, αφού η Μυστική Δοξασία δεν επιβάλλεται σαν αλάθητο δόγμα και αφού, είτε γίνουν αποδεκτά είτε απορριφθούν τα προϊστορικά της αρχεία, αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το θέμα του *πραγματικού* ανθρώπου και της εσωτερικής του φύσης, γιατί η Πτώση που αναφέρθηκε πιο πάνω δεν άφησε κανένα αρχικό αμάρτημα πάνω στην Ανθρωπότητα. Αλλά όλα αυτά έχουν ήδη αναλυθεί αρκετά.

Επίσης μαθαίνουμε ότι οι μεταμορφώσεις μέσα από τις οποίες πέρασε ο άνθρωπος στο κατερχόμενο τόξο – το οποίο είναι φυγόκεντρο για το πνεύμα και κεντρομόλο για την ύλη – καθώς κι εκείνες μέσα από τις οποίες ετοιμάζεται να περάσει στο μέλλον πάνω στο ανερχόμενο μονοπάτι, το οποίο θα αντιστρέψει την κατεύθυνση των δυο δυνάμεων – δηλαδή η ύλη θα γίνει φυγόκεντρος και το πνεύμα κεντρομόλο – όλες αυτές οι μεταμορφώσεις *περιμένουν και τον ανθρωποειδή πίθηκο*, όλους εκείνους τουλάχιστον οι οποίοι έχουν φτάσει σε βαθμό συγγενείας δίπλα στον άνθρωπο σ' αυτό το Γύρο. Αυτοί θα είναι άνθρωποι στον Πέμπτο Γύρο, όπως οι τωρινοί άνθρωποι κατείχαν πιθηκοειδείς μορφές κατά τον Τρίτο, τον προηγούμενο Γύρο.

Δείτε λοιπόν στους σύγχρονους κατοίκους των μεγάλων δασών της Σουμάτρα τα υποβαθμισμένα και *κατσιασμένα* δείγματα – "τα θαμπά αντίγραφα", όπως λέει ο Χάξλεϋ – των εαυτών μας, όπως ήμαστε εμείς (η πλειονότητα της ανθρωπότητας) στις πρώτες υποφυλές της Τέταρτης Ριζικής Φυλής κατά την διάρκεια της περιόδου που ονομάζεται "Πτώση σε γέννηση". Ο πίθηκος, τον οποίο γνωρίζουμε, δεν είναι προϊόν της φυσικής εξέλιξης αλλά ένα *ατύχημα*, μια διασταύρωση ανάμεσα σε μια ζωώδη ύπαρξη ή μορφή και στον άνθρωπο. Όπως δείξαμε σ' αυτόν τον τόμο (ανθρωπογένεση), το άφωνο ζώο ήταν εκείνο που άρχισε πρώτο την σεξουαλική επαφή, γιατί ήταν το πρώτο που χωρίστηκε σε αρσενικό και θηλυκό. Ούτε ήταν πρόθεση της φύσης ο άνθρωπος να ακολουθήσει το παράδειγμα του ζώου, όπως φαίνεται και από τον σχετικά ανώδυνο τρόπο με τον οποίο γεννούν τα μικρά τους τα ζώα και τους φοβερούς πόνους και τον κίνδυνο του τοκετού στην γυναίκα. Πράγματι, όπως παρατηρήσαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. ΙΙ, σελ. 278),

πίθηκος είναι "μια μεταμόρφωση των ειδών πολύ στενά συνδεδεμένη με την ανθρώπινη οικογένεια ή τον άνθρωπο: *ένας νόθος κλάδος εμβολιασμένος στο δικό του απόθεμα πριν από την τελική του τελείωση*. Οι πίθηκοι είναι εκατομμύρια χρόνια μεταγενέστεροι από το ομιλούν ανθρώπινο ον και είναι οι τελευταίοι σύγχρονοι της δικής μας Πέμπτης Φυλής. Έτσι, είναι πολύ σημαντικό να θυμόμαστε ότι τα Εγώ των πιθήκων είναι οντότητες που το *Κάρμα* τους τις ανάγκασε να ενσαρκωθούν στις ζωικές μορφές, οι οποίες προέκυψαν από την κτηνωδία των ανθρώπων της *τελευταίας* Τρίτης και της αρχικής Τέταρτης Φυλής. Είναι οντότητες που είχαν ήδη φτάσει στο "ανθρώπινο στάδιο" πριν απ' αυτόν τον Γύρο. Επομένως αποτελούν μια εξαίρεση του γενικού κανόνα. Οι αναρίθμητες παραδόσεις για τους Σατύρους δεν είναι μύθοι, αλλά περιγράφουν μια εξαφανισμένη φυλή ζωανθρώπων. Οι ζωόμορφες "Εύες" ήταν οι προ-γιαγιάδες τους και οι ανθρώπινοι "Αδάμ" ήταν οι προπαππούδες τους. *Εξ αυτού και η καμπαλιστική αλληγορία της Λίλιθ ή*

Λιλατού της πρώτης γυναίκας του Αδάμ, την οποία το *Ταλμούδ* την περιγράφει σαν μια *γοητευτική γυναίκα, με μακριά κατσαρά μαλλιά* – δηλαδή ένα τριχωτό θηλυκό ζώο ενός άγνωστου τώρα είδους, αλλά πάντως ένα θηλυκό ζώο, το οποίο στις αλληγορίες της Καμπάλα και του *Ταλμούδ* αποκαλείται θηλυκή αντανάκλαση του Σαμαήλ, Σαμαήλ-Λίλιθ, ή άνθρωπος-ζώο ενωμένα, ένα ον που ονομάζεται *Χαγιά Μπίσα*, το θηρίο ή Κακό θηρίο (*Ζοχάρ*, II, 255-259). Από αυτή την αφύσικη ένωση προέρχονται οι τωρινοί πίθηκοι. Αυτοί είναι πράγματι "άφωνοι άνθρωποι" και θα γίνουν ομιλούντα ζώα (ή άνθρωποι κατώτερης τάξης) κατά τον Πέμπτο Γύρο, ενώ οι μυημένοι μιας ορισμένης σχολής ελπίζουν πως μερικά από τα Εγώ των πιθήκων μιας ανώτερης νοημοσύνης θα ξαναεμφανιστούν στο τέλος της Έκτης Ριζικής Φυλής. Το ποια θα είναι η μορφή τους είναι δευτερεύουσας σημασίας. Η μορφή δεν σημαίνει τίποτε. Τα είδη και τα γένη της χλωρίδας και της πανίδας καθώς και του ανώτερου ζώου, του αποκορυφώματος, του ανθρώπου, αλλάζουν και ποικίλλουν σύμφωνα με τις περιβαλλοντικές και κλιματολογικές συνθήκες όχι μόνο σε κάθε Γύρο αλλά επίσης και σε κάθε Ριζική φυλή, καθώς και ύστερα από κάθε γεωλογικό κατακλυσμό που θέτει ένα τέλος ή δημιουργεί ένα σημείο καμπής. Κατά την Έκτη Ριζική Φυλή τα απολιθώματα του Ουραγκοτάγκου, του Γορίλα και του Χιμπατζή θα είναι απολιθώματα εξαφανισθέντων τετράχειρων θηλαστικών και νέες μορφές θα αναπτυχθούν – αν και λιγότερες και όλο και πιο απομακρυσμένες, καθώς οι εποχές περνούν και το τέλος του Μανβαντάρα πλησιάζει – από τους "απορριφθέντες" τύπους των ανθρώπινων φυλών, καθώς αυτές επιστρέφουν ξανά στην σστρική ζωή, βγαίνοντας από τον βούρκο της φυσικής ζωής. Δεν υπήρχαν πριν από τον άνθρωπο και θα εκλείψουν πριν αναπτυχθεί η Έβδομη Φυλή. Το *Κάρμα* θα οδηγήσει τις μονάδες των ανεξέλικτων ανθρώπων της Φυλής μας και θα τις στεγάσει στα καινούργια ανθρώπινα πλαίσια των φυσιολογικώς αναγεννημένων μπαμπουίνων. (Βλέπε Μέρος III, Προσθήκη.)

Φυσικά αυτό θα συμβεί μετά από εκατομμύρια χρόνια. Αλλά η εικόνα της κυκλικής πορείας του καθετί που ζει και αναπνέει πάνω στην γη, του κάθε είδους με την σειρά του, είναι αληθινή και δεν υπάρχει ανάγκη κάποιας «ειδικής δημιουργίας» ή θαυμαστού σχηματισμού του ανθρώπου, του ζώου καιτου φυτού *ex nihilo* (*εκ του μηδενός*).

* * *

ΜΙΑ ΠΑΝΟΡΑΜΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Υπάρχει μια περίοδος λίγων εκατομμυρίων ετών μεταξύ της πρώτης «άνοης» φλής και των υπερβολικά νοημόνων και *διανοητικών* τελευταίων «Λεμούριων». Υπάρχει μια άλλη περίοδος ανάμεσα στον πρώτο πολιτισμό των Ατλάντων και στην ιστορική περίοδο.

Σαν μαρτυρίες της ύπαρξης των Λεμουρίων έχουν διασωθεί μόνο ελάχιστα σιωπηλά αρχεία με την μορφή μισής ντουζίνας σπασμένων κολοσσών και αρχαίων κυκλώπειων ερειπίων. Σε αυτά δεν δίνεται καμιά προσοχή, γιατί θεωρούνται «προϊόντα τυφλών φυσικών δυνάμεων», όπως μας βεβαίωσαν μερικοί, ή «εντελώς σύγχρονα», όπως μας είπαν άλλοι. Η παράδοση αγνοείται περιφρονητικά από τον σκεπτικιστή και τον υλιστή και υποτάσσεται στην Βίβλο από τον υπερβολικά ένθερμο κληρικό. Κάθε φορά όμως που ένας μύθος αρνείται να ταιριάξει με την «θεωρία τους κατακλυσμού» του Νώε ανακηρύσσεται από τον χριστιανικο κλήρο σαν «παράλογη παραληρούσα φωνή της αρχαίας δεισιδαιμονίας». Η Ατλαντίδα απορρίπτεται, όταν δεν συγχέεται με την Λεμουρία και άλλες χαμένες ηπείρους, ίσως γιατί η Λεμουρία είναι κατά το ήμισυ δημιούργημα της σύγχρονης επιστήμης και πρέπει, επομένως, να γίνει πιστευεί. Ενώ η Ατλαντίδα του Πλάτωνα θεωρείται από τους περισσότερους επιστήμονες ένα όνειρο.

Συχνά οι πιστοί του Πλάτωνα περιγράφουν την Ατλαντίδα σαν μια προέκταση της Αφρικής. Θεωρείται επίσης ότι μια αρχαία ήπειρος υπήρξε στην ανατολική ακτή. Αλλά η Αφρική, ως ήπειρος, δεν αποτελούσε ποτέ αναπόσπαστο μέρος ούτε της Λεμουρίας ούτε της Ατλαντίδας, όπως συμφωνήσαμε να ονομάζουμε την Τρίτη και την Τέταρτη Ήπεριο. Οι αρχαϊκές ονομασίες τους δεν αναφέρονται ποτέ στα *Πουρανά*, ούτε και πουθενά αλλού. Αλλά και με ένα μόνο από τα εσωτερικά κλειδιά στο χέρι είναι αρκετά εύκολο να αναγνωρίσει κανείς αυτές τις χαμένες χώρες στις αναρίθμητες «χώρες των θεών», *Ντέβα* και *Μούνι* που περιγράφονται στα *Πουρανά*, στους *Βαρσά*,

Ντβιπά και στις *ζώνες* τους. Ο Σβετά-Ντβιπά τους, κατά την διάρκεια των πρώτων ημερών της Λεμουρίας, ορθωνόταν σαν γιγαντιαία κορυφή από τον βυθό της θάλασσας. Ενώ η περιοχή ανάμεσα στον Άτλαντα και στην Μαδαγασκάρη καλυπτόταν από ύδατα μέχρι την πρώτη περίοδο της Ατλαντίδας (μετά την εξαφάνιση της Λεμουρίας), όταν η Αφρική αναδύθηκε από τον βυθό του ωεκανού και το όρος Άτλας βυθίστηκε κατά το ήμισυ.

Είναι φυσικά αδύνατον μέσα στην έκταση μερικών τόμων να επιχειρήσουμε μια συνεχή και λεπτομερή αναφορά της εξέλιξης και της προόδου των τριών πρώτων Φυλών, εκτός μόνο του να δώσουμε μια γενική άπλωψη, όπως θα κάνουμε τώρα. Η πρώτη Φυλή δεν έχει δική της ιστορία. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για την δεύτερη Φυλή. Θα πρέπει, επομένως, να δώσουμε προσοχή μόνο στους Λεμούριους και στους Άτλαντες πριν επιχειρήσουμε να παρουσιάσουμε την ιστορία της δικης μας Φυλής (της Πέμπτης).

Πόσα πράγματα είναι γνωστά για όλες τις ηπείρους εκτός από την δική μας και πόσα γνωρίζει ή δέχεται η ιστορία για τις πρώτες φυλές; Καθετί που βρίσκεται έξω από τις απωθητικές υποθέσεις της υλιστικής επιστήμης χαρακτηρίζεται με τον περιφρονητικό όρο «δεισιδαιμονία». Οι σύγχρονοι σοφοί δεν θα πιστέψουν τίποτε. Οι «φτερωτές» και *ερμαφρόδιτες* φυλές του Πλάτωνα και η χρυσή εποχή του, κάτω από την βασιλεία του Κρόνου και των θεών, τοποθετήθηκαν τώρα ήσυχα από τον Χαίκελ στην *νέα* τους θέση στην φύση. Οι θείες φυλές μας εμφανίζονται να είναι απόγονοι των Κατάρρινων πιθήκων και ο πρόγονός μας ένα κομμάτι θαλάσσιας βλέννας.

Παρ' όλα αυτά, όπως είπε ο Φαμπέρ, «οι Φαντασίες της αρχαίας ποιίησης… θα φανεί ότι περιλαμβάνουν κάποιο τμήμα ιστορικής αλήθειας». Όσο μονόπλευρες κι αν ήταν οι προσπάθειες του μορφωμένου συγγραφέα του έργου Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων – προσπάθειες που και στις δυο τόμους κατευθύνθηκαν στο να εξαναγκάσουν τους κλασικούς μύθθους και τα σύμβολα του αρχαίου παγανισμού «να αποτελέσουν μαρτυρία για την αλήθεια της Γραφής» – ωστόσο ο χρόνος και η περαιτέρω έρευνα πήραν εκδίκηση γι' αυτήν την αλήθεια, εν μέρει τουλάχιστον, δείχνοντάς την *απλοκαλυμμένη*. Και έτσι, αντιθέτως, οι έξυπνες προσαρμογές της Γραφής είναι αυτές που αποτελούν μαρτυρία για την μεγάλη σοφία του αρχαίου παγανισμού. Και αυτό παρά την αξεδιάλυτη σύγχυση στην οποία έριξαν την αλήθεια για τους Καβείρους– τους πιο μυστηριώδεις θεούς της αρχαιότητας– οι απίθανες και αντιφατικές θεωρίες του επισκόππου Κάμπερλαντ, του δρ. Σάκφορντ, του Κάντγουορθ, του Βαλανσύ κ.λπ., κ.λπ. και τέλος του Φαμπέρ. Παρ' όλα αυτά όμως όλοι αυτοί οι μελετητές, από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο, έφτασαν σε ένα ορισμένο συμέρασμα διατυπωμένο από τον Φαμπέρ, ο οποίος λέει:

> Δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι η ειδωλολατρία του αρχαίου κόσμου ήξταν μια απλή αυθαίρετη επινόηση. Αντίθετα φαίνεται ότι δομήθηκε, σχεδόν παγκόσμια, *πάνω σε μια παραδοσιακή ανάμνηση ορισμένων πραγματικών γεγονότων. Τα γεγονότα αυτά εγώ νομίζω ότι ήταν η καταστροφή της πρώτης φυλής* [της τέταρτης στις εσωτερικές διδασκαλίες] *της ανθρωπότητας από τα ύδατα του κατακλυσμού.* (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, τομ. I, σελ. 9.)

Σε αυτό ο Φαμπέρ προσθέτει:

> Είμαι πεπεισμένος άτι η Π παράδοση για την καταβύθιση της νήσου Φλεγύας είναι η ίδια με την καταβύθιση της νήσου Ατλαντίδος. Μου φαίνεται ότι και οι δύο υπαινίσονται ένα μεγάλο γεγονός, τον καταποντισμο του αρχαίου κόσμου από τα ύδατα του κατακλυσμού˙ ή, αν υποθέσουμε ότι η επιφάνεια της Γης παρέμεινε στην αρχική της θέση, από την ανύψωση των κεντρικών υδάτων πάνω απ αυτήν. Πράγματι ο Μπαγί στο έργο του για την Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ένα έργο αντικειμενικός σκοπός του οποίου είναι να υποβαθμίσει την αυθεντία των χρονολογιών της Γραφής, αγωνίζεται να αποδείξει ότι οι Άτλαντες ήταν ένα πολύ αρχαίο έθνος του Βορρά, πολύ πριν από τους Ινδούς, τους Φοίνικες και τους Αιγυπτίους. (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, τομ. II, σελ. 283-284.)

Στο σημείο αυτό ο Φάμπερ συμφωνεί με τον Μπαγί, ο οποίος εμφανίζεται πιο διαβασμένος και διορατικός από κείνους που δέχονται την βιβλική χρονολογία. Ούτε και έχει άδικο όταν λέει ότι οι Ατλάντειοι ήταν ίδιοι με τους Τιτάνες και τους γίγαντες (βλέπε *Επιστολές περί της Ατλαντίδας*). Ο Φάμπερ υιοθετεί πιο πρόθυμα την γνώμη του Γάλλου συναδέλφου του, επειδή ο Μπαγί αναφέρει

τον Κοσμά τον Ινδικοπλεύστη, ο οποίος διατήρησε μια αρχαία παράδοση σχετικά με τον Νώε, δηλαδή ότι "προηγουμένως κατοικούσε στην νήσο Ατλαντίδα". Δεν έχει και τόση σημασία αν το νησί αυτό ήταν η "Ποσειδώνια" που αναφέρεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, ή η ήπειρος της Ατλαντίδος. Η παράδοση υπάρχει και μάλιστα καταγραμμένη από έναν χριστιανό.

Κανένας Αποκρυφιστής δεν θα σκεφτεί ποτέ να στερήσει τον Νώε από τα προνόμιά του, αν υποστηριχθεί ότι ήταν Ατλάντειος, γιατί αυτό θα δείχνει απλώς ότι οι Ισραηλίτες επανέλαβαν την ιστορία του Βαϊβασβάτα Μάνου, του Ξίσουθρου και πολλών άλλων και ότι απλώς άλλαξαν το όνομα, πράγμα για το οποίο είχαν το ίδιο δικαίωμα όπως κάθε άλλο έθνος ή φυλή. Εκείνο με το οποίο διαφωνούμε είναι η κυριολεκτική αποδοχή της βιβλικής χρονολογίας, γιατί είναι αυθαίρετη και δεν συμφωνεί ούτε με τα γεωλογικά στοιχεία ούτε με την λογική. Άλλωστε αν ο Νώε ήταν Ατλάντειος, τότε ήταν ένας Τιτάνας, ένας γίγαντας, όπως δείχνει ο Φάμπερ. Και αν ήταν γίγαντας, τότε γιατί δεν παρουσιάζεται σαν τέτοιος στην Γένεση;[227]

Το λάθος του Μπαγί ήταν ότι απέρριψε την καταβύθιση της Ατλαντίδος και ονόμασε τους Ατλάντειους ένα βόρειο και *μετακατακλυσμιαίο* έθνος, το οποίο όμως, όπως λέει, "ήκμασε ασφαλώς πριν από την ίδρυση της ινδικής, της αιγυπτιακής και της φοινικικής αυτοκρατορίας". Αν γνώριζε την ύπαρξη αυτού που αποφασίσαμε να ονομάζουμε *Λεμουρία*, τότε ακόμα και σ' αυτό θα είχε πάλι δίκαιο. Γιατί οι Ατλάντειοι ήταν *μετακατακλυσμιαίοι* για τους Λεμούριους και η Λεμουρία δεν καταποντίστηκε όπως η Ατλαντίδα, αλλά *βυθίστηκε* κάτω από τα νερά, εξαιτίας σεισμών και ηφαιστειακών πυρών, όπως θα συμβεί κάποια ημέρα με την Μεγάλη Βρετανία και την Ευρώπη. Αιτία όλης της σύγχυσης είναι η άγνοια των επιστημόνων μας οι οποίοι δεν δέχονται ούτε την παράδοση ότι αρκετές ήπειροι έχουν ήδη βυθιστεί, ούτε τον περιοδικό νόμο ο οποίος δρα σε ολόκληρο τον μανβανταρικό κύκλο. Ούτε έχει άδικο ο Μπαγί, όταν μας βεβαιώνει ότι οι Ινδοί, οι Αιγύπτιοι και οι Φοίνικες ήρθαν μετά τους Ατλάντειους. Γιατί οι τελευταίοι ανήκαν στην Τέταρτη Φυλή, ενώ οι Άριοι και ο σημητικός κλάδος τους ανήκουν στην Πέμπτη Φυλή. Ο Πλάτωνας, ενώ επαναλαμβάνει την ιστορία όπως την διηγήθηκαν στον Σόλωνα οι ιερείς της Αιγύπτου, συγχέει σκόπιμα (όπως θα έκανε κάθε *Μυημένος*) τις δύο ηπείρους και τοποθετεί στο μικρό νησί που βυθίστηκε τελευταίο όλα τα γεγονότα που ανήκαν στις δύο τεράστιες ηπείρους, την προϊστορική και την παραδοσιακή. Έτσι περιγράφει ότι το *πρώτο* ζεύγος, από το οποίο κατοικήθηκε ολόκληρο το νησί, σχηματίστηκε από την Γη. Λέγοντας αυτό δεν εννοούσε ούτε τον Αδάμ και την Εύα ούτε και τους δικούς του ελληνικούς προπάτορες. Η γλώσσα του είναι απλώς αλληγορική και, όταν αναφέρει "Γη", εννοεί "ύλη", γιατί οι Ατλάντειοι ήταν πράγματι η πρώτη καθαρά *ανθρώπινη* και *γήινη* φυλή, ενώ εκείνες που προηγήθηκαν ήταν περισσότερο θείες και αιθέριες παρά ανθρώπινες και υλικές.

Ωστόσο, ο Πλάτωνας έπρεπε να γνωρίζει – όπως και κάθε άλλος μυημένος σοφός – την ιστορία της Τρίτης Φυλής μετά την "Πτώση" της, αλλά, επειδή είχε ορκιστεί σιωπή και μυστικότητα, ποτέ δεν εξέφρασε ανοιχτά την γνώση του. Παρ' όλα αυτά τώρα, μετά την εξοικείωση με τις κατά προσέγγιση χρονολογίες των ανατολικών εθνών – που όλες τους βασίζονται και ακολουθούν τους αρχαίους Άριους υπολογισμούς – γίνεται πιο εύκολο να αντιληφθούμε τις τεράστιες χρονικές περιόδους που πέρασαν από την εποχή του διαχωρισμού των φύλων, χωρίς να αναφέρουμε την Πρώτη ή ακόμα και την Δεύτερη Ριζική Φυλή. Επειδή αυτά πρέπει να παραμείνουν πέρα από την κατανόηση διανοιών εκπαιδευμένων στο δυτικό τρόπο σκέψης, θεωρήθηκε άσκοπο να μιλήσουμε με λεπτομέρειες για την Πρώτη και την Δεύτερη, ακόμα και για την Τρίτη Φυλή στα αρχικά της στάδια.[228] Πρέπει να αρχίσει κανείς από την Τρίτη όταν αυτή

Αυτό δείχνεται από τον Φάμπερ, έναν επίσης ευσεβή χριστιανό, ο οποίος λέει ότι, "η οικογένεια του Νώε... έφερε επίσης την επονομασία Ατλάντειοι και Τιτάνες και ο ίδιος ο μεγάλος πατριάρχης, σαν διάκριση, ονομαζόταν Άτλας και Τιτάνας" (στο προαναφερθέν έργο, Τομ. II, σελ. 285). Και αν είναι έτσι, τότε σύμφωνα με την Βίβλο ο Νώε πρέπει να ήταν ο απόγονος των Γιων του θεού, των πεπτωκότων αγγέλων σύμφωνα με την ίδια αυθεντία, και των "θυγατέρων των ανθρώπων που ήταν όμορφες" (βλέπε Γένεση Ζ). Και γιατί όχι, αφού ο πατέρας του, ο Λάμεχ, σκότωσε έναν άνθρωπο και μαζί με όλους τους γιους και τις κόρες του (που χάθηκαν στον Κατακλυσμό) ήταν το ίδιο κακός, όσο και η υπόλοιπη ανθρωπότητα;

Στο θαυμάσιο έργο του Ντόνελυ, *Ατλαντίδα, ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, ο συγγραφέας, μιλώντας για τις Άριες αποικίες από την Ατλαντίδα και για τις τέχνες και τις επιστήμες – την κληρονομιά της δικής μας Τέταρτης φυλής – δηλώνει με θάρρος ότι "οι ρίζες των σημερινών θεσμών φτάνουν πίσω στην Μειόκαινο εποχή". Αυτή είναι η πιο

έφτασε στην πλήρως ανθρώπινη περίοδό της, έτσι ώστε ο αδαής αναγνώστης να μην βρεθεί απελπιστικά μπερδεμένος

ΤΡΙΤΗ ΦΥΛΗ ΕΠΕΣΕ και δεν δημιουργούσε πια: γεννούσε τους απογόνους της. Όμως επειδή κατά την περίοδο του χωρισμού δεν είχε ακόμη νου γέννησε ανώμαλους απογόνους, μέχρις ότου η φυσιολογική φύση της προσάρμοσε τα ένστικτά της προς την σωστή κατεύθυνση. Όπως οι "Κύριοι οι Θεοί" της Βίβλου, έτσι και οι "Γιοι, της Σοφίας", οι Ντιάνι-Τσόχαν τους προειδοποίησαν να μην πειράξουν τον καρπό τον απαγορευμένο από την Φύση, αλλά η προειδοποίηση πήγε στα χαμένα. Οι άνθρωποι κατάλαβαν την απρέπεια – δεν πρέπει να πούμε το αμάρτημα – αυτού που έκαναν, μόνο όταν ήταν ήδη πολύ αργά, όταν οι αγγελικές μονάδες από τις ανώτερες σφαίρες είχαν ενσαρκωθεί σ' αυτούς και τους είχαν προικίσει με κατανόηση. Μέχρι εκείνη την μέρα είχαν παραμείνει καθαρώς υλικοί, όπως τα ζώα που γεννήθηκαν απ' αυτούς. Γιατί τι είναι διάκριση; Η δοξασία διδάσκει ότι η μόνη διαφορά ανάμεσα σε έμψυχα και άψυχα αντικείμενα πάνω στην Γη, ανάμεσα σε έναν ζωικό και σε έναν ανθρώπινο οργανισμό, είναι ότι σε μερικούς τα διάφορα "πυρά" είναι λανθάνοντα και σε άλλους είναι ενεργά. Τα *ζωτικά πυρά* υπάρχουν σε όλα τα πράγματα και ούτε ένα άτομο δεν τα στερείται. Αλλά κανένα ζώο δεν έχει αφυπνισμένες μέσα του τις τρεις ανώτερες αρχές˙ αυτές είναι απλώς εν δυνάμει, λανθάνουσες και επομένως *μη-υπαρκτές*. Και έτσι θα ήταν και στα ζωικά σώματα των ανθρώπων μέχρι σήμερα, αν είχαν αφεθεί – όπως βγήκαν από το σώμα των προγεννητόρων τους, των οποίων ήταν οι *σκιές* – να αναπτυχθούν εξελισσόμενοι μόνο από τις ικανότητες και τις δυνάμεις τις έμφυτες στην ύλη. Αλλά όπως αναφέρεται στον *Ποίμανδρο*:

> Αυτό είναι ένα Μυστήριο που μέχρι τώρα ήταν σφραγισμένο και κρυμμένο. Η Φύση[229] αναμειγνυόμενη με τον Άνθρωπο[230] γέννησε ένα εξαίσιο θαύμα – την αρμονική ανάμειξη της *ουσίας των Επτά* [Πιτρί, κυβερνητών] και της δικής της – το Πυρ και το *Πνεύμα* και η Φύση [το νοούμενο της ύλης], τα οποία [αναμειγνυόμενα] γέννησαν αμέσως επτά ανθρώπους αντίθετου φύλου [θετικό και αρνητικό] σύμφωνα με τις ουσίες των επτά κυβερνητών. (*Ποίμανδρος*, I, 16.)

Έτσι λέει ο Ερμής, ο τρισμέγιστος Μυημένος,[231] "η Δύναμη της θείας Σκέψης". Ο Αγ. Παύλος, ένας άλλος Μυημένος, ονόμασε τον κόσμο μας "αινιγματικό καθρέφτη της αγνής αλήθειας" και ο Αγ. Γεώργιος ο Ναζιανζηνός επιβεβαίωσε τον Ερμή όταν δήλωσε ότι "τα ορατά πράγματα δεν είναι παρά η σκιά και το περίγραμμα πραγμάτων που δεν μπορούμε να δούμε". Είναι ένας αιώνιος συνδυασμός και οι εικόνες επαναλαμβάνονται από το ανώτερο σκαλοπάτι της κλίμακας της ύπαρξης μέχρι το κατώτερο. Η "Πτώση των Αγγέλων" και ο "Πόλεμος στον Ουρανό" επαναλαμβάνονται σε κάθε πεδίο, ο κατώτερος "καθρέφτης" παραμορφώνει την εικόνα του ανώτερου καθρέφτη και ο καθένας την επαναλαμβάνει με τον δικό του τρόπο. Έτσι τα χριστιανικά δόγματα δεν είναι παρά οι αναμνήσεις των παραδειγμάτων του Πλάτωνα, ο οποίος μίλησε γι' αυτά

τεράστια παραχώρηση που μπορεί να κάνει ένας σύγχρονος μελετητής, αλλά ο πολιτισμός ανάγεται ακόμα πιο πίσω, πριν από τους Μειόκαινους Ατλάντειους. Σύντομα θα ανκαλυφθεί ο άνθρωπος της "δευτερογενούς περιόδου" και μαζί με αυτόν και ο από καιρό ξεχασμένος πολιτισμός του.

Φύση είναι το φυσικό σώμα, η σκιά των Προγεννητόρων.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι ο "Ουράνιος άνθρωπος", όπως ήδη αναφέρθηκε.

Ο *Ποίμανδρος* που υπάρχει στα μουσεία και στις βιβλιοθήκες μας είναι μια σύνοψη ενός των *Βιβλίων του Θωθ*, από έναν Πλατωνιστή της Αλεξάνδρειας. Κατά τον τρίτο αιώνα αναμορφώθηκε σύμφωνα με τα αρχαία εβραϊκά και φοινικικά χειρόγραφα από έναν Ιουδαίο Καμπαλιστή και ονομάστηκε *Γένεση του Ενώχ*. Αλλά ακόμα και αυτά τα παραμορφωμένα υπολείμματά του δείχνουν πόσο στενά συμφωνεί το κείμενο με την Αρχαϊκή Δοξασία, όπως φαίνεται στην δημιουργία των Επτά Δημιουργών και των *επτά πρωταρχικών ανθρώπων*. Όσο για τα Ενώχ, Θωθ ή Ερμής, Ορφέας και Κάδμος, αυτά είναι όλα γενετικά ονόματα, κλαδιά και βλαστάρια των επτά αρχέγονων σοφών (ενσαρκωμένων Ντιάνι-Τσόχαν ή Ντέβα σε *απατηλά*, όχι θνητά σώματα), οι οποίοι δίδαξαν στην Ανθρωπότητα όλα όσα γνωρίζει και οι πρώτοι μαθητές των οποίων υιοθέτησαν τα ονόματα των δασκάλων τους. Η συνήθεια αυτή πέρασε από την Τέταρτη στην Πέμπτη Φυλή. Σ' αυτό οφείλεται κι η ομοιότητα των παραδόσεων σχετικά με τους Ερμάς (από τους οποίους οι Αιγυπτιολόγοι αριθμούν πέντε), τους Ενώχ κ.τ.λ.: είναι όλοι τους εφευρέτες της αλφαβήτου, κανένας απ' αυτούς δεν πεθαίνει αλλά ακόμα ζουν και είναι οι πρώτοι Ιδρυτές και Ιεροφάντες των Μυστηρίων. Η Γένεση του Ενώχ εξαφανίστηκε μόλις πρόσφατα μεταξύ των Καμπαλιστών. Ο Γκιγιώμ Παστέλ την είδε. Ασφαλώς κατά το μεγαλύτερο μέρος ήταν μια μεταγραφή από τα βιβλία του Ερμή και πολύ προγενέστερη από τα Βιβλία του Μωυσή, όπως λέει στους αναγνώστες του ο Ελιφάς Λεβί.

τα πράγματα προσεχτικά, όπως θα έκανε κάθε Μυημένος. Αλλά όλα είναι όπως αναφέρονται στις λίγες φράσεις από το *Ντεσατίρ*:

Όλα όσα υπάρχουν πάνω στην Γη, είπε ο Κύριος [Ορμάζντ], *είναι η σκιά κάποιων που υπάρχουν στις ανώτερες σφαίρες*... Αυτό το φωτεινό αντικείμενο [φως, πυρ κ.τ.λ.] είναι η σκιά εκείνου που είναι ακόμα πιο φωτεινό από το ίδιο και αυτό συνεχίζεται μέχρις ότου φτάνει σε ΕΜΕΝΑ, που είμαι το φως των φώτων.

Στα καμπαλιστικά βιβλία και κυρίως στο *Ζοχάρ*, υπάρχει πολύ έντονα η ιδέα ότι καθετί αντικειμενικό πάνω στην Γη ή σ' αυτό το Σύμπαν είναι η Σκιά – *Ντιοκνά* – του αιώνιου Φωτός ή θεότητας.

Τρίτη Φυλή, στην αρχή, ήταν κυρίως η φωτεινή σκιά των θεών, τους οποίους η παράδοση εξορίζει πάνω στην Γη μετά τον αλληγορικό πόλεμο στον Ουρανό, ο οποίος έγινε ακόμα πιο αλληγορικός πάνω στην Γη, γιατί ήταν ο πόλεμος ανάμεσα στο πνεύμα και στην ύλη. Αυτός ο πόλεμος θα διαρκέσει μέχρις ότου ο εσωτερικός και θείος άνθρωπος προσαρμόσει τον εξωτερικό γήινο εαυτό του προς την δική του πνευματική φύση. Μέχρι τότε τα σκοτεινά και μανιασμένα πάθη του θα βρίσκονται σε αιώνια έχθρα με τον κύριό του, τον θείο Άνθρωπο. Αλλά κάποια μέρα το ζώο θα εξημερωθεί γιατί η φύση του θα αλλάξει και αρμονία θα βασιλεύει ξανά ανάμεσα στα δυο, όπως πριν από την "Πτώση", όταν ακόμα και ο θνητός άνθρωπος *δημιουργόταν* από τα Στοιχεία και δεν γεννιόταν.

Τα παραπάνω φαίνονται καθαρά σε όλες τις μεγάλες θεογονίες και κυρίως την ελληνική (βλέπε *Θεογονία* του Ησίοδου). Ο *ακρωτηριασμός* του Ουρανού από τον γιο του Κρόνο ο οποίος έτσι τον καταδικάζει σε ανικανότητα, δεν κατανοήθηκε ποτέ από τους σύγχρονους Μυθογράφους. Ωστόσο είναι πολύ σαφής και, αφού υπήρξε παγκόσμιος,[232] πρέπει να περιέχει μια μεγάλη αφηρημένη φιλοσοφική ιδέα και η οποία τώρα έχει χαθεί για τους σύγχρονους σοφούς. Αυτή η τιμωρία της αλληγορίας σημειώνει πράγματι "μια νέα περίοδο, μια δεύτερη φάση στην ανάπτυξη της δημιουργίας", όπως σωστά παρατήρησε ο Ντεσάρμ (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 7), ο οποίος όμως αρνείται να επιχειρήσει να την εξηγήσει. Ο Ουρανός προσπάθησε να παρεμβάλει ένα εμπόδιο σε αυτήν την ανάπτυξη ή φυσική εξέλιξη, *καταστρέφοντας τα παιδιά του μόλις γεννιόνταν* Έτσι ο Ουρανός, ο οποίος αντιπροσωπεύει όλες τις δημιουργικές δυνάμεις του *Χάους* και μέσα στο *Χάος* (Διάστημα, ή ανεκδήλωτη θεότητα), αναγκάζεται να πληρώσει την τιμωρία. Γιατί αυτές ακριβώς οι δυνάμεις είναι εκείνες που αναγκάζουν τους *Πιτρί* να αναπτύξουν από τον εαυτό τους αρχέγονους *ανθρώπους* – με τον ίδιο τρόπο που αργότερα οι άνθρωποι αυτοί αναπτύσσουν τους απογόνους τους – χωρίς κανένα αίσθημα ή επιθυμία δημιουργίας. Το έργο της γέννησης, που ανακόπτεται προς στιγμήν, περνάει στα χέρια του *Κρόνου,*[233] 83 *χρόνου*, ο οποίος ενώνεται με την *Ρέα* (την Γη στον εσωτερισμό, την ύλη γενικά) και έτσι δημιουργεί, κατά το πρότυπο των ουράνιων, τους γήινους Τιτάνες. Ολόκληρος αυτός ο συμβολισμός σχετίζεται με τα μυστήρια της Εξέλιξης.

Ο Ουρανός είναι ένας τροποποιημένος Βάρουνα, "ο Παγκόσμιος εναγκαλιστής", ο εναγκαλιζόμενος τα πάντα και μια από τις πιο αρχαίες βεντικές θεότητες: Ο ΧΩΡΟΣ, ο δημιουργός του Ουρανού και της Γης, αφού και τα δυο παρουσιάζονται από το σπέρμα του. Μόνο πολύ αργότερα ο Βάρουνα γίνεται αρχηγός των Αντιτιά και ένα είδος Ποσειδώνα που καβαλάει τον *Λεβιάθαν-Μακάρα*, που τώρα είναι ένα από τα ιερά και μυστηριώδη σημεία του Ζωδιακού. Ο Βάρουνα, "χωρίς τον οποίον κανένα πλάσμα δεν μπορεί ούτε να βλεφαρίσει", υποβιβάστηκε, όπως ο Ουρανός, και, όπως αυτός, *έπεσε σε γέννηση* και οι λειτουργίες του – "οι ανώτατες κοσμικές λειτουργίες", όπως τις ονομάζει ο Μιούρ – υποβιβάστηκαν από τον εξωτερικό ανθρωπομορφισμό από τον ουρανό κάτω στην γη. Όπως λέει ο ανωτέρω Ανατολιστής: "Οι ιδιότητες που [στους *Βέντα*] αποδίδονται στον Βάρουνα χαρίζουν στον χαρακτήρα του μια ηθική ανύψωση και αγιότητα που ξεπερνούν κατά πολύ αυτές που αποδίδονται σε οποιαδήποτε άλλη βεντική θεότητα". Αλλά για να κατανοήσει σωστά τον λόγο της πτώσης του, όπως και της πτώσης του Ουρανού, πρέπει κανείς να δει σε κάθε εξωτερική θρησκεία το ατελές και αμαρτωλό έργο της ανθρώπινης φαντασίας και επίσης να μελετήσει τα μυστήρια, τα οποία ο Βάρουνα λέγεται ότι μεταβίβασε στον Βάσιστα. Μόνο που... "τα μυστικά του και τα μυστικά του Μίτρα *δεν πρέπει να αποκαλυφθούν στον ανόητο*".

Ο *Κρόνος* δεν είναι μόνο *Χρόνος*, αλλά, όπως έδειξε ο Μπρεάλ στο έργο του *Ηρακλής και Κάκος* (σελ. 60), προέρχεται από την ρίζα *Καρ*, "κάνω, δημιουργώ". Αμφιβάλλουμε όμως αν ο Μπρεάλ και ο Ντεσάρμ, ο οποίος τον αναφέρει (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 7), έχουν επίσης δίκιο, όταν λένε ότι στους *Βέντα* ο *Κράναν* είναι ένας δημιουργικός θεός. Προφανώς ο Μπρεάλ εννοούσε τον Κάρμα ή μάλλον τον Βισβάκαρμαν, τον δημιουργικό θεό, τον "Πανδημιουργό" και τον "μεγάλο Αρχιτέκτονα του κόσμου".

Αυτή η αλληγορία είναι η εξωτερική απόδοση της εσωτερικής δοξασίας που δίνεται σ' αυτό το μέρος του έργου μας. Γιατί στον Κρόνο βλέπουμε να επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία. Όπως ο Ουρανός κατέστρεφε τα παιδιά που αποκτούσε από την *Γαία* (που στον κόσμο της εκδήλωσης είναι ένα με την Άντιτι ή την Μεγάλη Κοσμική Άβυσσο) κλείνοντάς τα στα έγκατα της Γης, Τιταίας, έτσι και ο Κρόνος στο δεύτερο στάδιο της δημιουργίας κατέστρεφε τα παιδιά του από την *Ρέα*, καταπίνοντάς τα. Αυτός είναι ένας υπαινιγμός για τις άκαρπες προσπάθειες της Γης ή της Φύσης μόνης να δημιουργήσει πραγματικούς *ανθρώπινους* ανθρώπους.[234] Ο χρόνος καταπίνει το ίδιο το άκαρπο έργο του. Έπειτα έρχεται ο Ζευς -Δίας ο οποίος με την σειρά του εκθρονίζει τον πατέρα του.[235] Ο Δίας ο Τιτάνας, είναι κατά μια έννοια ο Προμηθέας[236] και διαφέρει από τον Ζήνα, τον Μεγάλο "Πατέρα των θεών". Αυτός είναι ο "ασεβής γιος" στον Ησίοδο. Ο Ερμής τον ονομάζει "Ουράνιο Άνθρωπο" (*Ποίμανδρος*). Ακόμα και στην Βίβλο βρίσκεται κάτω από το όνομα του Αδάμ και αργότερα – με μεταμόρφωση – κάτω από το όνομα του Χαμ. Ωστόσο όλα αυτά είναι προσωποποιήσεις των "Γιων της Σοφίας". Η αναγκαία επιβεβαίωση για το ότι ο Δίας ανήκει στον καθαρά ανθρώπινο Ατλάντειο κύκλο – αν ο Ουρανός και ο Κρόνος που προηγήθηκαν απ' αυτόν δεν θεωρούνται αρκετοί – μπορεί να βρεθεί στον Ησίοδο ο οποίος μας λέει ότι οι Αθάνατοι έφτιαξαν τους ανθρώπους και δημιούργησαν την Χρυσή και την Ασημένια εποχή (Πρώτη και Δεύτερη Φυλή), ενώ ο Δίας δημιούργησε τις γενιές του Χαλκού (ένα μίγμα δυο στοιχείων), τους Ήρωες, και τους ανθρώπους της εποχής του Σιδήρου. (Ησίοδος, *Έργα και Ημέραι*, 147 και επομ.) Μετά απ' αυτό στέλνει στον Επιμηθέα το μοιραίο δώρο του με την Πανδώρα,[237] το οποίο δώρο ο Ησίοδος ονομάζει "μοιραίο" ή την *πρώτη γυναίκα*. Ήταν μια τιμωρία, εξηγεί, που στάλθηκε στους ανθρώπους εξαιτίας "της κλοπής του θείου δημιουργικού πυρός". Η εμφάνισή της πάνω στην Γη σημαίνει την αρχή κάθε κακού. Πριν από την εμφάνισή της οι ανθρώπινες φυλές ζούσαν ευτυχισμένες, απαλλαγμένες από ασθένεια και πόνο, όπως οι ίδιες φυλές φαίνεται να ζουν κάτω από την βασιλεία του Γίμα, στην Μαζνταϊκή *Βεντιντάντ*.

Επίσης στην παγκόσμια παράδοση μπορεί να ανακαλύψει κανείς δύο κατακλυσμούς αν συγκρίνει προσεχτικά τον Ησίοδο, τον *Ριγκ-Βέντα*, την *Ζεντ-Αβέστα* κ.τ.λ., ενώ κανένας πρώτος άνθρωπος δεν αναφέρεται σε καμιά από τις θεογονίες εκτός από την Βίβλο.[238] Παντού ο άνθρωπος της φυλής μας εμφανίζεται ύστερα από έναν κατακλυσμό, μετά από τον οποίον η παράδοση αναφέρει μόνο τα διάφορα ονόματα των ηπείρων και των νησιών που όταν ήρθε ο καιρός βυθίστηκαν κάτω από τα κύματα του ωκεανού.[239] "Θεοί και θνητοί έχουν την ίδια καταγωγή", λέει Ησίοδος (*Έργα και Ημέραι*, 108) και ο Πίνδαρος επαναλαμβάνει την δήλωση (*Νεμεονίκαι*, VI, I). Ο Δευκαλίων και η Πύρρα, οι οποίοι γλύτωσαν από τον κατακλυσμό κατασκευάζοντας μια κιβωτό σαν του Νώε,[240] ζητούν από τον Δία να ξαναζωντανέψει την ανθρώπινη φυλή την οποία αφάνισε κάτω από τα νερά της Πλημμύρας. Στην σλαβονική μυθολογία όλοι οι άνθρωποι πνίγονται και σώζεται μόνο ένα ζευγάρι ηλικιωμένων. Έπειτα ο *Πραμζιμάς* (ο "κύριος των πάντων") τους συμβουλεύει να πηδήξουν *επτά φορές* πάνω στα βράχια της γης και έτσι γεννήθηκαν επτά νέες φυλές (ζευγάρια) από τις οποίες προήλθαν οι εννιά Λιθουανικές φυλές. (Τζ. Γκριμ, *Γερμανική*

Βλέπε Στάντζα III-X και επόμενες καθώς επίσης και την διήγηση του Βηρωσσού για την πρωταρχική δημιουργία.

Η μάχη των Τιτάνων, στην θεογονία τουλάχιστον, είναι μάχη για κυριαρχία ανάμεσα στα παιδιά του *Ουρανού και της Γαίας* (ή του Ουρανού και της Γης στην *αφηρημένη* τους έννοια), τους Τιτάνες, ενάντια στα παιδιά του *Κρόνου* που αρχηγό τους έχουν τον Ζήνα. Κατά μια έννοια είναι ο αιώνιος αγώνας που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα ανάμεσα στον πνευματικό εσωτερικό άνθρωπο και στον άνθρωπο της σάρκας.

Ακριβώς όπως ο "Κύριος ο θεός" ή Ιεχωβά είναι εσωτερικά ο Κάιν καθώς και ο "όφις του πειρασμού", το αρσενικό τμήμα της ανδρόγυνης Εύας πριν από την "Πτώση" της – το θηλυκό τμήμα του Αδάμ-Κάδμου, η αριστερή πλευρά ή Μπινά της δεξιάς Χοχμά, στην πρώτη σεφιροθική Τριάδα.

Έργα και Ημέραι, 83 και επόμ. Στον αιγυπτιακό μύθο που μεταφράστηκε από τον Γκ. Μασπερό (πρώην διευθυντή του Μουσείου Μπουλάκ) και που ονομάζεται "Η Ιστορία των Δυο Αδελφών", περιέχεται το πρότυπο της Πανδώρας. Ο *Χνουμ*, ο διάσημος ουράνιος καλλιτέχνης, δημιουργεί μια θαυμαστή ομορφιά, μια κοπέλα την οποία στέλνει στον *Μπατού* που μετά απ' αυτό χάνει την ευτυχία του. Φυσικά ο Μπατού είναι ο άνθρωπος και η κοπέλα είναι η Εύα. (Βλέπε *Αρχαιολογική Επιθεώρηση*, Μάρτιος 1878 και *Λαϊκές Παραδόσεις της αρχαίας Αιγύπτου*. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 284-285.)

Στην *Βεντιντάτ* ο Γίμα δεν είναι ο "πρώτος άνθρωπος", εκτός μόνο στις θεωρίες των Ανατολιστών.

Η Βοιωτία, έπειτα η αρχαία Αθήνα και η Ελευσίνα καταποντίστηκαν.

Απολλόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, VII, 2· Οβιδίου, *Μεταμορφώσεις*, Γ, 260 και επομ.

Μυθολογία, 4η έκδοση, αναθ. από τον Ε. Χ. Μάγιερ, Βερολίνο 1875, Τομ. Ι.) Όπως σωστά το κατανόησε ο συγγραφέας του έργου *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, οι τέσσερις εποχές υποδηλώνουν χρονικές περιόδους και είναι επίσης ένας συμβολικός υπαινιγμός για τις φυλές. Όπως λέει:

> Οι διαδοχικές γενιές, που καταστρέφονται και αντικαθίστανται από άλλες, χωρίς καμιά μεταβατική περίοδο, χαρακτηρίζονται στην Ελλάδα από τα ονόματα των μετάλλων για να εκφράσουν την συνεχώς υποβαθμιζόμενη αξία τους. Ο χρυσός, το πιο λαμπερό και πολύτιμο από όλα, σύμβολο της αγνότητας... χαρακτηρίζει την πρώτη φυλή... Οι άνθρωποι της δεύτερης φυλής, της εποχής του Ασημιού, είναι ήδη κατώτεροι από τους πρώτους. Αδρανή και αδύναμα πλάσματα, όλη τους η ζωή δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια μακριά και ανόητη παιδική ηλικία... Ο Δίας τους εξαφανίζει... Οι άνθρωποι της εποχής του Χαλκού είναι ρωμαλέοι και βίαιοι [η τρίτη φυλή]... η δύναμη τους είναι υπερβολική. Έχουν χέρια από χαλκό, κατοικίες από χαλκό, δεν χρησιμοποιούν τίποτε άλλο εκτός από χαλκό. Ο σίδηρος, το μαύρο μέταλλο, ήταν ακόμα άγνωστο (Ησιόδου, *Έργα και Ημέραι* 143-155). Σύμφωνα με τον Ησίοδο, η τέταρτη γενιά (φυλή) είναι η γενιά των ηρώων που έπεσαν μπροστά στην Θήβα (βλέπε Αισχύλου, *Επτά επί Θήβας*), ή κάτω από τα τείχη της Τροίας... (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 289-290.)

Έτσι αφού οι τέσσερις φυλές βρίσκουμε να αναφέρονται από τους πιο αρχαίους Έλληνες ποιητές, παρά την μεγάλη χρονολογική σύγχυση, οι δοξασίες μας επιβεβαιώνονται για άλλη μια φορά από τους κλασικούς. Αλλά όλα αυτά δεν είναι παρά "Μυθολογία" και ποίηση. Τι έχει να πει η σύγχρονη επιστήμη για έναν τέτοιο ευημερισμό της αρχαίας φαντασίας; Δεν είναι δύσκολο να προβλέψουμε την απάντηση. Γι' αυτό πρέπει να προσπαθήσουμε να απαντήσουμε εκ των προτέρων και να αποδείξουμε ότι οι φαντασίες και οι εμπειρικές υποθέσεις ανήκουν και αυτές στην περιοχή της επιστήμης, έτσι ώστε κανένας μορφωμένος άνθρωπος δεν έχει το παραμικρό δικαίωμα, με ένα τόσο μεγάλο δοκάρι στο δικό του μάτι, να δείχνει τον κόκκο στο μάτι του Αποκρυφιστή, ακόμα και αν αυτός ο κόκκος δεν είναι αποκύημα της φαντασίας του εχθρού μας.

*   *   *

ΣΤΑΝΤΖΑ X - Συνέχεια

ΥΣΤΕΡΑ Η ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ Η ΤΕΤΑΡΤΗ (*φυλή*) ΦΟΥΣΚΩΣΑΝ ΑΠΟ ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ, ΕΙΠΑΝ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΘΕΟΙ. (α)

ΠΗΡΑΝ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΜΕ ΩΡΑΙΑ ΟΨΗ. ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΩΡΙΣ ΝΟΥ", ΤΟΥΣ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ, ΓΕΝΝΗΣΑΝ ΤΕΡΑΤΑ. ΚΑΚΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΑΡΣΕΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΘΗΛΥΚΟΥΣ, ΕΠΙΣΗΣ *ΚΑΝΤΟ* (*Ντακίνι*) ΜΕ ΛΙΓΟΣΤΟ ΝΟΥ. (β)

ΕΧΤΙΣΑΝ ΝΑΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ. ΛΑΤΡΕΥΑΝ ΤΟ ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΗΛΥΚΟ, (γ) ΤΟΤΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ ΕΠΑΨΕ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ.

Αυτοί ήταν οι πρώτοι καθαρά φυσικοί άνθρωποι των οποίων το κύριο χαρακτηριστικό ήταν η περηφάνια! Είναι η Τρίτη Φυλή και οι γιγαντιαίοι Ατλάντειοι, η ανάμνηση των οποίων διασώθηκε από την μια γενιά και φυλή στην άλλη γενιά και φυλή μέχρι τις μέρες του Μωυσή και βρήκε αντικειμενική έκφραση σε κείνους τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες, εκείνους τους φοβερούς μαγγανευτές και μάγους για τους οποίους η Ρωμαϊκή εκκλησία διατήρησε τόσο ζωντανούς και ταυτόχρονα τόσο διαστρεβλωμένους μύθους. Εκείνος που διάβασε και μελετησε τα Σχόλια πάνω στην αρχαϊκή δοξασία, θα αναγνωρίσει εύκολα σε μερικούς Ατλάντειους τα πρότυπα των Νεμρώδ, των Κατασκευαστών του Πύργου της Βαβέλ, των Χαμιτών και των *tutti quanti* [*τόσων άλλων*] της "καταραμένης ανάμνησης", όπως το εκφράζει η θεολογική φιλολογία. Με λίγα λόγια όλων εκείνων που πρόσφεραν στους μεταγενέστερους τους ορθόδοξους τύπους του Σατανά. Αυτό μας οδηγεί φυσικά να ερευνήσουμε τα θρησκευτικά ήθη εκείνων των πρώτων φυλών, έστω και αν είναι μυθικά.

Ποια ήταν η θρησκεία της Τρίτης και της Τέταρτης Φυλής; Με την κοινή έννοια του όρου ούτε οι Λεμούριοι ούτε οι απόγονοί τους, οι Λεμουρο-ατλάντειοι είχαν θρησκεία, αφού δεν γνώριζαν δόγμα ούτε ήταν αναγκασμένοι να πιστεύουν *στα τυφλά*. Μόλις το νοητικό μάτι του ανθρώπου άνοιξε στην κατανόηση, η Τρίτη Φυλή ένιωσε ένα με το πανταχού παρόν καθώς και το πάντα αδιάγνωστο και αόρατο ΟΛΟΝ, την Μια Συμπαντική Θεότητα. Προικισμένος με θείες δυνάμεις και νιώθοντας μέσα του τον *εσωτερικό* θεό του, καθένας ένιωσε ότι ήταν ένας Άνθρωπος - Θεός στην φύση του, αν και με ζωώδη φυσικό Εαυτό. Ο αγώνας ανάμεσα στα δυο άρχισε από την ημέρα που δοκίμασαν τον καρπό του δέντρου της Σοφίας. Ένας αγώνας επιβίωσης ανάμεσα στο πνευματικό και στο ψυχικό, στο ψυχικό και στο φυσικό. Εκείνοι που κατέκτησαν τις κατώτερες αρχές αποκτώντας κυριαρχία πάνω στο σώμα, ενώθηκαν με τους "Γιούς του Φωτός". Εκείνοι που έπεσαν θύματα της κατώτερης φύσης τους, έγιναν σκλάβοι της Ύλης. Από "Γιοι του Φωτός και της Σοφίας" κατέληξαν να γίνουν "Γιοι του Σκότους". Αυτοί έπεσαν στην μάχη της θνητής ζωής με την Ζωή την αθάνατη και όλοι αυτοί έγιναν το σπέρμα των μελλοντικών γενιών των Ατλάντων.[241]

Έτσι, στην αυγή της συνείδησής του ο άνθρωπος της Τρίτης Ριζικής Φυλής δεν είχε πίστη που θα μπορούσε να ονομαστεί *θρησκεία*. Δηλαδή είχε άγνοια τόσο των "φανταχτερών θρησκειών, των γεμάτων μεγαλεία και πομπές", όσο και οποιουδήποτε συστήματος πίστης ή εξωτερικής λατρείας. Αλλά αν ορίσουμε τον όρο θρησκεία σαν ατην συγκέντρωση πλήθους για την απόδοση ενός είδους σεβασμού σε εκείνους που θεωρούμε ανώτερούς μας, μιας ευσέβειας – όπως το αίσθημα που εκφράζει ένα παιδί προς τον αγαπημένο γονέα του – τότε ακόμα και οι πρώτοι Λεμούριοι είχαν μια θρησκεία – και μάλιστα πολύ όμορφη – από την αρχή της νοήμονος ζωής τους.

Δεν είχαν τους φωτεινούς θεούς και τα στοιχεία γύρω τους, ακόμα και μέσα τους.[242] Δεν πέρασαν την παιδική τους ηλικία με την στοργή και την φροντίδα εκείνων που τους έδωσαν την ζωή και τους έφεραν σε νοήμονα, συνειδητή ζωή. Μας βεβαι΄νουν πως έτσι συνέβαινε και εμείς το πιστεύουμε. Γιατί η εξηέλιξη του Πνεύματος μέσα στην ύλη ποτέ δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί, ούτε θα είχε δεχτεί την πρώτη της ώθηση αν τα φωτεινά Πνεύματα δεν θυσίαζαν την δική τους αντίστοιχη υπερ-αιθερική ουσία για να εμψυχώνσουν τον άνθρωπο από πηλό, προικίζοντας καθεμιά από τις εσωτερικές αρχές του με ένα τμήμα ή μάλλον με μια αντανάκλαση αυτής της ουσίας. Οι Ντιάνι των Επτά Ουρανών (των επτά πεδίων Ύπαρξης) είναι τα ΝΟΟΥΜΕΝΑ των πραγματικών και μελλοντικών Στοιχείων, όπως ακριβώς οι Άγγελοι των Επτά Δυνάμεων της φύσης – που τα χονδροειδέστερα αποτελέσματά τους τα αντιλαμβανόμαστε σ' αυτό που η επιστήμη αρέσκεται να ονομάζει "τρόπους κίνησης", αστάθμητες δυνάμεις και ποιος ξέρει τι άλλο – είναι τα ακόμα ανώτερα νοούμενα των ακόμα ανώτερων Ιεραρχιών.

Εκείνες τις παλιές ημέρες ήταν η "Χρυσή Εποχή", η εποχή που οι "θεοί περπατούσαν στην γη και ανακατεύονταν ελεύθερα με τους θνητούς". Από τότε οι θεοί έφυγαν (δηλαδή έγιναν αόρατοι) και οι μετέπειτα γενιές κατέληξαν να λατρεύουν τα βασίλειά τους, τα Στοιχεία.

Οι Ατλάντειοι, οι πρώτοι απόγονοι του *ημίθεου* ανθρώπου μετά τον χωρισμό του σε φύλα – επομένως οι πρωτογεννημμένοι και ανθρωπογεννημένοι θνητοί – ήταν εκείνοι που έγιναν οι πρώτοι "Θυσιαστές" *στον θεό της ύλης*. Στέκονται στο απόμακρο θολό παρελθόν, σε εποχές παλιότερες και από προϊστορικές, σαν το πρότυπο πάνω στο οποίο δομήθηκε το μεγάλο σύμβολο του Κάιν,[243] σαν οι πρώτοι ανθρωπομορφιστές που λάτρεψαν μορφή και ύλη. Η λατρεία αυτή εκφυλίστηκε πολύ σύντομα σε *αυτολατρεία*, οδηγώντας έτσι στον *φαλλισμό*, ή σε αυτό που κυριαρχεί μέχρι σήμερα στους συμβολισμούς κάθε εξωτερικής θρησκείας, τυπικού, δόγαμτος και μορφής. Ο Αδάμ και η

Το όνομα χρησιοποιείται εδώ με την έννοια και σαν συνώνυμο των "μαγγανευτών". Οι Ατλάντειες φυλές ήταν πολλές και η εξέλιξή τους διήρκεσε εκατομμύρια χρόνια. Δεν ήταν όλες κακές. Έγιναν τέτοιες προς το τέλος τους, όπως και εμείς (η Πέμπτη) γινόμαστε τώρα με γρήγορο ρυθμό.

Οι "Θεοί των Στοιχείων" δεν είναι κατά κανέναν τρόπο τα Στοιχειακά. Στην καλύτερη περίπτωση αυτά τα τελευταία χρησιμοποιούνται σαν οι φορείς και τα υλικά με τα οποία ενδύονται.

Όπως φαίνεται αρχικά στο κεφ. Δ' της Γένεσης ο Κάιν ήταν ο *θυσιαστής* "του καρπού του εδάφους" του οποίου αυτός ήταν ο *πρώτος καλλιεργητής*, ενώ ο Άβελ "έφερε τα πρωτογέννητα του κοπαδιού του" στον Κύριο. Ο Κάιν είναι το σύμβολο της πρώτης αρσενικής, ενώ ο Άβελ της πρώτης θηλυκής ανθρωπότητας, ενώ ο Αδάμ και η Εύα όντας οι τύποι της Τρίτης Φυλής. Ο "φόνος" είναι η αιματοχυσία, αλλά όχι η αφαίρεση ζωής.

Εύα έγιναν *ύλη*, ή προμήθευσαν το έδαφος, τον Κάιν και τον Άβελ, από τους οποίους ο δεύτερος είναι το ζωοφόρο έδαφος και ο ρπώτος είναι ο "καλλιεργητής αυτού του εδάφους ή αγρού".

Έτσι, οι πρώτες Ατλάντειες φυλές, που γεννήθηκαν πάνω στην Ήπειρο της Λεμουρίας, χωρίστηκαν από τις αρχικές φυλές τους σε δίκαιους και άδικους, σε εκείνους που λάτρευαν το ένα αόρατο Πνεύμα της Φύσης, την ακτίνα του οποίου νιώθει μέσα του ο άνθρωπος, ή τους Πανθεϊστές, και σε εκείνους που πρόσφεραν φανατική λατρεία στα Πνεύματα της Γης, τις σκοτεινές Κοσμικές, ανθρωπομορφικές Δυνάμεις, με τις οποίες έγιναν σύμμαχοι. Αυτοί ήταν οι αρχικοί *Γκιμπορίμ*, "οι δυνατοί φημισμένοι άνθρωποι των ημερών εκείνων" (Γένεση, ΣΤ', 4) οι οποίοι στην Πέμπτη Φυλή έγιναν *Καμπιρίμ*, Κάβειροι για τους Αιγυπτίους και τους Φοίνικες, Τιτάνες για τους Έλληνες και Ρακσάσα και Ντάιτια για τις ινδικές φυλές.

Αυτή ήταν η μυστική και μυστηριώδης προέλευση όλων των επακόλουθων και σύγχρονων θρησκειών, ειδικά της λατρείας των τελευταίων Εβραίων για τον φυλετικό θεό τους. Ταυτόχρονα αυτή η σεξουαλική λατρεία σχετιζόταν στενά, βασιζόταν και ήταν αναμεμειγμένη, κατά κάποιον τρόπο, με τα αστρονομικά φαινόμενα. Οι Λεμούριοι έλκονταν προς τον Βόρειο Πόλο, ή τον Ουρανό των Προγόνων τους (την Υπερβόρεια Ήπειρο)˙ οι Ατλάντειοι προς τον Νότιο Πόλο, την άβυσσο, κοσμικά και γήινα, απ' όπου τα θερμά πάθη εξαπολύονται σαν τυφώνες από τα κοσμικά Στοιχειακά που διαμένουν σ' αυτήν. Κατά τους αρχαίους, οι δυο πόλοι κυριαρχούνταν από Δράκοντες και Όφεις, εξ αυτού και οι καλοί και κακοί Δράκοντες και Όφεις καθώς επίσης και τα ονόματα που δόθηκαν στους "Γιους του Θεού" (Γιοι του Πνεύματος και της Ύλης): οι καλοί και κακοί Μάγοι. Αυτή είναι η προέλευση της διπλής και τριπλής φύσης στον άνθρωπο. Ο μύθος των "Πεπτωκότων Αγγέλων", στην εσωτερική του σημασία, περιέχει το κλειδί για τις πολλαπλές αντιθέσεις του ανθρώπινου χαρακτήρα, δείχνει το μυστικό της αυτοσυνείδησης του ανθρώπου, είναι ο ακρογωνιαίος λίθος πάνω στον οποίον στηρίζεται ολόκληρος ο ζωικός κύκλος, η ιστορία της εξέλιξης και της ανάπτυξής του.

ορθή κατανόηση της εσωτερικής ανθρωπογένεσης εξαρτάται από την σταθερή σύλληψη αυτής της δοξασίας. Παρέχει ένα ίχνος για το επίμαχο θέμα της Προέλευσης του Κακού και δείχνει ότι ο ίδιος ο άνθρωπος είναι ο χωριστής του ΕΝΟΣ σε διάφορες αντίθετες όψεις.

Γι' αυτό ο αναγνώστης δεν πρέπει να εκπλήσσεται που κάθε φορά αφιερώνουμε τόσο σημαντικό χώρο σε μια προσπάθεια να διαφωτίσουμε αυτό το δύσκολο και σκοτεινό θέμα. Πρέπει αναγκαστικά αρκετά να ειπωθούν και για την συμβολική του όψη, γιατί κάνοντάς το δίνονται υπαινιγμοί στον προσεχτικό σπουδαστή να κάνει τις δικές του έρευνες και έτσι μπορεί να προσφερθεί περισσότερο φως απ' ό,τι είναι δυνατόν να μεταβιβαστεί με τις τεχνικές φράσεις μιας πιο τυπικής, φιλοσοφικής παρουσίασης. Οι επονομαζόμενοι "Πεπτωκότες Άγγελοι" είναι η *ίδια η Ανθρωπότητα*. Ο Δαίμονας της Υπερηφάνειας, του Πάθους, της Ανυπακοής και του Μίσους δεν *είχε καμία απολύτως* ύπαρξη πριν από την εμφάνιση του φυσικού συνειδητού ανθρώπου. Ο άνθρωπος είναι εκείνος που γέννησε, έθρεψε και επέτρεψε στον δαίμονα να αναπτυχθεί μέσα στην καρδιά του. Αυτός επίσης μόλυνε τον ενοικούντα θεό μέσα του, συνδέοντας το αγνό πνεύμα με τον ακάθαρτο δαίμονα της ύλης. Και αν η μεταφυσική και θεωρητική επιβεβαίωση του καμπαλιστικού ρητού *"Daemon est Deus inversus"* [*ο Δαίμονας είναι Θεός ανεστραμμένος*] βρίσκεται στην δυαδική εκδήλωση της φύσης, ωστόσο η πρακτική εφαρμογή του βρίσκεται μόνο στην Ανθρωπότητα.

Έτσι, γίνεται τώρα φανερό ότι υποθέτοντας, όπως εμείς: (α) την εμφάνιση του ανθρώπου πριν από την εμφάνιση των άλλων θηλαστικών, ακόμα και πριν από τις εποχές των μεγάλων ερπετών (β) περιοδικούς κατακλυσμούς και περιόδους παγετώνων εξαιτίας καρμικών διαταραχών του άξονα και κυρίως (γ) την γέννηση του ανθρώπου από ένα Ανώτερο Ον, ή απ' αυτό που ο υλισμός θα ονόμαζε *υπερφυσικό* Ον, αν και είναι μόνο υπερανθρώπινο, γίνεται λοιπόν φανερό ότι οι διδασκαλίες μας έχουν ελάχιστες πιθανότητες να ακουστούν αμερόληπτα. Προσθέστε σ' αυτά και τον ισχυρισμό ότι ένα μέρος της Ανθρωπότητας στην Τρίτη Φυλή – όλες εκείνες οι Μονάδες των ανθρώπων που είχαν φτάσει στο ανώτερο σημείο της Χάρης και του Κάρμα στο προηγούμενο Μανβαντάρα – όφειλε την ψυχική και *λογική* φύση του σε θεία Όντα που *υποστασιοποιήθηκαν* μέσα στην πέμπτη αρχή του και τότε η Μυστική Δοξασία θα ξεπέσει όχι μόνο στα μάτια του υλισμού αλλά ακόμα και του δογματικού χριστιανισμού. Γιατί μόλις αυτός ο τελευταίος μάθει ότι

εκείνοι οι άγγελοι ταυτίζονται με τα δικά του "Πεπτωκότα" Πνεύματα, αμέσως η εσωτερική δοξασία θα ανακηρυχθεί φοβερά αιρετική και επικίνδυνη. [244] Ο θείος άνθρωπος διέμενε στο ζώο και, επομένως, όταν κατά την φυσική πορεία της εξέλιξης έλαβε χώρα ο φυσιολογικός διαχωρισμός – όταν επίσης "όλη η ζωική δημιουργία λύθηκε" και τα αρσενικά ελκύθηκαν προς τα θηλυκά – τότε εκείνη η φυλή έπεσε. Όχι γιατί έφαγαν τον καρπό της Γνώσης και γνώριζαν το καλό από το κακό, αλλά επειδή δεν ήξεραν τίποτε καλύτερο. Παρακινούμενες από ένα ασεξουαλικό δημιουργικό ένστικτο οι πρώτες υποφυλές είχαν αναπτύξει μια ενδιάμεση φυλή, στην οποία – όπως υπαινίσσονται οι Στάντζα – είχαν ενσαρκωθεί οι ανώτεροι Ντιάνι-Τσόχαν.[245] "Όταν θα εξακριβώσουμε την έκταση του Σύμπαντος και θα μάθουμε να γνωρίζουμε όλα όσα υπάρχουν σ' αυτό, θα πολλαπλασιάσουμε την φυλή μας", έτσι απάντησαν οι *Γιοι της θέλησης και του Γιόγκα* στους αδελφούς τους της ίδιας φυλής οι οποίοι τους κάλεσαν να τους μιμηθούν. Αυτό σημαίνει ότι οι μεγάλοι Σοφοί και Μυημένοι ασκητές θα "πολλαπλασιαστούν", δηλαδή θα δημιουργήσουν ξανά άσπιλους Γιους *γεννημένους από τον Νου*, κατά την Έβδομη Ριζική Φυλή.

Έτσι αναφέρεται στα *Πουρανά*, στο *Μαχαμπαράτα* (Άντι-Πάρβαν, σελ. 113), στο *Μπράχμα-Πουρανά* κ.τ.λ. Επίσης στο τμήμα *Πούσκαρα-Μαχάτμια* ο χωρισμός των φύλων συμβολίζεται από τον Ντάκσα ο οποίος, βλέποντας ότι οι από την θέληση γεννημένοι απόγονοί του (οι "Γιοι του Παθητικού Γιόγκα") δεν δημιουργούν ανθρώπους, "*μεταμορφώνεται σε γυναίκα* με την οποία γεννάει κόρες", τις μελλοντικές γυναίκες της Τρίτης Φυλής, οι οποίες γέννησαν τους γίγαντες της Ατλαντίδος, την ονομαζόμενη Τέταρτη Φυλή. Στο *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβ. Ι, κεφ. XV, Ουίλσον, τομ. ΙΙ) αναφέρεται απλώς ότι ο Ντάκσα, ο πατέρας της ανθρωπότητας, εγκαθίδρυσε την σεξουαλική επαφή σαν μέσο για τον πολλαπλασιασμό των ανθρώπων στον κόσμο.

Ευτυχώς για την ανθρώπινη φυλή, η "Εκλεκτή Φυλή" είχε ήδη γίνει φορέας ενσάρκωσης για τους ανώτερους (διανοητικά και πνευματικά) Ντιάνι πριν η Ανθρωπότητα γίνει ολότερα υλική. Όταν οι τελευταίες υποφυλές – εκτός από μερικές κατώτερες – της Τρίτης Φυλής χάθηκαν μαζί με την μεγάλη Λεμουρία Ήπειρο, "τα σπέρματα της *Τριάδας της Σοφίας*" είχαν ήδη αποκτήσει το μυστικό της αθανασίας πάνω στην Γη, το δώρο εκείνο που επιτρέπει στην ίδια μεγάλη προσωπικότητα να μεταφέρεται *ad libitum* [*κατ' αρέσκεια*] από ένα φθαρμένο σώμα σε ένα άλλο.

Ο πρώτος πόλεμος που γνώρισε η Γη, το πρώτο χύσιμο ανθρώπινου αίματος, ήταν αποτέλεσμα του ανοίγματος των ματιών και των αισθήσεων του ανθρώπου· πράγμα που τον έκανε να δει ότι οι κόρες των Αδελφών του ήταν ωραιότερες από τις δικές του, όπως επίσης και οι γυναίκες τους. Βιασμοί είχαν διαπραχθεί πριν από κείνον των Σαβίνων και Μενέλαοι είχαν χάσει τις Ελένες τους πριν γεννηθεί η Πέμπτη Φυλή. Οι Τιτάνες ή γίγαντες ήταν οι πιο δυνατοί˙ οι αντίπαλοι πιο σοφοί. Αυτό συνέβη κατά την διάρκεια της Τέταρτης Φυλής, της φυλής των γιγάντων.

Γιατί εκείνες τις παλιές μέρες "υπήρχαν γίγαντες" πράγματι[246] και η εξελικτική σειρά του ζωικού κόσμου είναι μια εγγύηση ότι το ίδιο συνέβη και με τις ανθρώπινες φυλές. Ακόμα πιο

Ο Αγ. Ιωάννης έχοντας ίσως υπόψη του αυτήν την υποβάθμιση των ανώτατων και αγνών Πνευμάτων, τα οποία διέσχισαν τα ενδιάμεσα πεδία της κατώτερης συνείδησης (τους "Επτά Κύκλους του Πυρός" του *Ποίμανδρου*, Βιβλ. Δεύτερο, στιχ. 22), εμφανίζεται να λέει ότι "αυτή η Σοφία (ψυχή στο πρωτότυπο) δεν κατήλθε από πάνω, αλλά είναι γήινη, αισθησιακή, δαιμονιώδης". Και η ψυχή είναι το *Μάνας*, η "ανθρώπινη ψυχή", ενώ η Πνευματική Σοφία ή Ψυχή είναι η *Μπούντι*. Όμως η *Μπούντι καθ' αυτή*, όντας τόσο κοντά στο Απόλυτο, είναι μόνο *λανθάνουσα* συνείδηση.

Αυτή είναι η "αθάνατη φυλή", όπως ονομάζεται στον Εσωτερισμό και εξωτερικά η άγονη γενιά του πρώτου απογόνου του Ντάκσα, ο οποίος καταριέται τον Νάραντα, το θείο Ρίσι, που υποτίθεται ότι απέτρεψε τους Χαργιάσβα και τους Σαμπαλάσβα, τους γιους του Ντάκσα, από το να πολλαπλασιάσουν το είδος τους λέγοντας: "Γεννημένοι στην μήτρα, δεν θα υπάρξει τόπος ανάπαυσης για σας σε όλες τις περιοχές". Μετά απ' αυτό ο Νάραντα, ο αντιπρόσωπος αυτής της φυλής των άτεκνων ασκητών, λέγεται ότι, μόλις πεθαίνει σε ένα σώμα, ξαναγεννιέται σε ένα άλλο.

Οι παραδόσεις κάθε χώρας και έθνους επιβεβαιώνουν αυτό το γεγονός. Ο Ντόνελυ αναφέρει το έργο του Πατρός Ντυράν, *Αρχαία Ιστορία της Νέας Ισπανίας* του 1585, όπου ένας ιθαγενής της Τσολούλα, ένας αιωνόβιος, διηγείται το χτίσιμο της μεγάλης πυραμίδας της Τσολούλα λέγοντας τα ακόλουθα: "Στην αρχή, πριν δημιουργηθεί το φως του Ηλίου, αυτή η χώρα (Τσολούλα) βρισκόταν στην αφάνεια και στο σκοτάδι... και αμέσως *μόλις το φως του Ηλίου πρόβαλε στην Ανατολή*, εμφανίστηκαν γιγαντιαίοι άνθρωποι... που έχτισαν αυτή την πυραμίδα, ενώ οι κατασκευαστές της μετά απ' αυτό σκόρπισαν σε όλα τα μέρη της Γης".

χαμηλά στην σειρά της δημιουργίας βρίσκουμε μαρτυρίες του ίδιου γεγονότος στην χλωρίδα που βαδίζει *pari passu* με την πανίδα από άποψη μεγέθους. Οι όμορφες φτέρες που μαζεύουμε και ξεραίνουμε ανάμεσα στις σελίδες των αγαπημένων μας βιβλίων είναι απόγονοι των γιγαντιαίων φτερών που φύτρωναν στην διάρκεια της Ανθρακοφόρας περιόδου.

Γραφές και αποσπάσματα φιλοσοφικών και επιστημονικών έργων – με λίγα λόγια σχεδόν κάθε καταγραφή που έφτασε μέχρις εμάς από την αρχαιότητα – περιέχουν αναφορές σε γίγαντες. Κανένας δεν θα δυσκολευτεί να αναγνωρίσει τους Ατλάντειους της Μυστικής Δοξασίας στους Ρακσάσα της Λάνκα, τους αντιπάλους που νικήθηκαν από τον Ράμα. Όλες αυτές οι αναφορές είναι παραπροϊόν μιας κενής φαντασίας; Ας στρέψουμε για λίγο την προσοχή μας σ' αυτό το θέμα.

* * *

ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑ;

Εδώ ερχόμαστε ξανά σε σύγκρουση με την Επιστήμη. Αυτή μέχρι τώρα αρνείται ότι ο άνθρωπος υπήρξε ποτέ πιο μεγαλόσωμος από τους κοινούς ψηλούς και γεροδεμένους ανθρώπους που συναντάμε περιπτωσιακά ακόμα και σήμερα. Ο δρ. Χένρυ Γκρέγκορ ισχυρίζεται ότι τέτοιες παραδόσεις βασίζονται πάνω σε κακώς κατανοημένα γεγονότα. Παρουσιάζονται τώρα παραδείγματα λανθασμένης κρίσης. Έτσι, το 1613 σε μια περιοχή που από αμνημονεύτων χρόνων ονομάζεται "Πεδίο των Γιγάντων", στο Κάτω Ντοφίν (Γαλλία, έξι χιλιόμετρα από το Σαιν Ρομάν), βρέθηκαν τεράστια οστά βαθιά θαμμένα στο αμμώδες έδαφος, θεωρήθηκαν ανθρώπινα λείψανα και αποδόθηκαν μάλιστα στον Τευτομπόντους, τον Τεύτονα αρχηγό που σφαγιάστηκε από τον Μάριος. Αλλά μετέπειτα έρευνα του Κουβιέ απέδειξε ότι ήταν υπολείμματα του *Δεινοθήριου του γιγαντιαίου* της οικογένειας των ταπίρων, μήκους 5,5 μέτρων. Αρχαία κτίρια εμφανίζονται σαν απόδειξη ότι οι αρχαίοι μας πρόγονοι δεν ήταν μεγαλύτεροι απ' ό,τι είμαστε εμείς τώρα, αφού οι πόρτες εισόδου δεν είναι μεγαλύτερες από τις σημερινές. Ο πιο ψηλός άνθρωπος της αρχαιότητας που μας είναι *γνωστός* ήταν ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Μαξιμίνος Α', που λέγεται ότι το ύψος του ξεπερνούσε τα δυόμισι μέτρα. Παρ' όλα αυτά στην σύγχρονη εποχή βλέπουμε κάθε χρόνο ανθρώπους όλο και πιο ψηλούς. Ο Ούγγρος που εμφανίστηκε στην λονδρέζικη σκηνή ήταν 2,7 μ. ψηλός. Στην Αμερική εμφανίστηκε ένας γίγαντας με ύψος 3 μ. Ο Ντανίλο Μοντενέγκριν ήταν 2,5 μ. Στην Ρωσία και στην Γερμανία συναντάει κανείς συχνά ανθρώπους των κατώτερων τάξεων που έχουν ύψος πάνω από 2,2 μ. Και αφού ο Ντάρβιν είπε ότι τα είδη των ζώων που προέρχονται από διασταύρωση "εμφανί-ζουν πάντα *μια τάση να επιστρέψουν στον αρχικό τύπο*", οι οπαδοί της θεωρίας του πιθήκου οφείλουν να εφαρμόσουν τον ίδιο νόμο και στον άνθρωπο. Αν οι γίγαντες δεν ήταν κανόνας τις αρχαίες ημέρες, δεν θα υπήρχε κανένας και σήμερα.

Όλα αυτά αφορούν την ιστορική περίοδο. Και αν μέχρι τώρα οι σκελετοί των προϊστορικών εποχών δεν κατάφεραν να αποδείξουν (πράγμα που απορρίπτεται κατηγορηματικά) αναντίρρητα, κατά την γνώμη της επιστήμης, τον ισχυρισμό που προβάλλεται εδώ, αυτό δεν είναι παρά θέμα χρόνου. Άλλωστε, όπως ήδη αναφέρθηκε, ο ανθρώπινος σκελετός ελάχιστα άλλαξε από τον τελευταίο φυλετικό κύκλο. Οι Γίγαντες της αρχαιότητας είναι όλοι θαμμένοι κάτω από τους Ωκεανούς και εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια συνεχούς τριβής από το νερό μπορεί να διαλύσει και να κάνει σκόνη έναν μπρούτζινο και πολύ περισσότερο έναν ανθρώπινο σκελετό. Αλλά πού βασίζεται μαρτυρία πασίγνωστων συγγραφέων, φιλοσόφων και ανθρώπων οι οποίοι δεν είχαν ποτέ την φήμη ότι ψεύδονται; Επίσης ας μην ξεχνάμε ότι πριν από το 1847, όταν ο Μπουσέ ντε Περτ ανάγκασε την επιστήμη να τα προσέξει, σχεδόν τίποτε δεν ήταν γνωστό για τα απολιθώματα του ανθρώπου, γιατί η αρχαιολογία αγνοούσε μακαρίως την ύπαρξή τους. Για τους Γίγαντες που υπήρχαν "στην γη εκείνες τις παλιές" μέρες μόνο η Βίβλος μίλησε στους σοφούς της Δύσης και ο Ζωδιακός ήταν ο μοναδικός μάρτυρας που επιβεβαίωνε την δήλωση με τα πρόσωπα του Άτλαντα ή του Ωρίωνα, οι δυνατοί ώμοι των οποίων λέγεται ότι στήριξαν τον κόσμο.

"Ένα μεγάλο μέρος της ιστορίας της Κεντρικής Αμερικής ασχολείται με τις πράξεις μιας αρχαίας φυλής γιγάντων που ονομάζονταν Κουινάμες", λέει ο συγγραφέας της *Ατλαντίδος* (σελ. 204).

Ωστόσο ακόμα και οι "Γίγαντες" δεν έμειναν χωρίς μαρτυρία και πρέπει κανείς να εξετάσει και τις δυο πλευρές του θέματος. Οι τρεις Επιστήμες – Γεωλογική, Αστρονομική και Γραφολογική (η τελευταία με τον Παγκόσμιο χαρακτήρα της) – μπορούν να μας παράσχουν τις απαραίτητες αποδείξεις. Ας αρχίσουμε με την γεωλογία: έχει ήδη ομολογήσει ότι όσο πιο αρχαίοι είναι οι ανασκαφόμενοι σκελετοί, τόσο πιο μεγάλη, ψηλή και γερή είναι η κατατομή τους. Αυτή είναι ήδη μια σίγουρη απόδειξη. "Όλα αυτά τα οστά", γράφει ο Φρεντερίκ ντε Ρουζεμόν – ο οποίος, αν και πιστεύει με ευσέβεια στην κιβωτό του Νώε και στην Βίβλο, δεν παύει ωστόσο να είναι ένας επιστημονικός παρατηρητής – "όλοι εκείνοι οι σκελετοί που βρέθηκαν στις περιοχές του Γκαρντ, στην Αυστρία, στην Λιέγη κ.τ.λ., κ.τ.λ. ... εκείνα τα κρανία που θύμιζαν νεγροειδή τύπο... και τα οποία εξαιτίας αυτού του τύπου μπορεί να θεωρηθούν λανθασμένα ότι ανήκαν σε ζώα, όλα αυτά ανήκαν σε ανθρώπους με πολύ μεγάλη διάπλαση"... (*Αποσπάσματα μιας ιστορίας της γης* κ.τ.λ., σελ.
154.) Το ίδιο επαναλαμβάνει και ο Λαρτέτ, μια αυθεντία, ο οποίος αποδίδει έναν ψηλό σκελετό σε εκείνους που βυθίστηκαν κατά τον κατακλυσμό (όχι απαραίτητα του "Νώε") και μικρότερο σκελετό στις φυλές που έζησαν στην συνέχεια.

Όσο για την μαρτυρία που μας παρέχουν οι αρχαίοι συγγραφείς, δεν χρειάζεται να σταθούμε στην μαρτυρία του Τερτουλιανού, ο οποίος μας βεβαιώνει ότι στις μέρες του αρκετοί γίγαντες βρέθηκαν στην Καρχηδόνα (*Περί σαρκικής αναστάσεως*, XI-II), γιατί πριν γίνει αποδεκτή η μαρτυρία του πρέπει να αποδείξουμε την δική του ταυτότητα[247] και πραγματική ύπαρξη. Αλλά μπορούμε να στραφούμε στα επιστημονικά περιοδικά του 1858 τα οποία μιλούν για μια γιγαντιαία σαρκοφάγο που βρέθηκε εκείνη την χρονιά στην περιοχή της ίδιας πόλης. Όσο για τους αρχαίους ειδωλολάτρες συγγραφείς, έχουμε την μαρτυρία του Φιλόστρατου, ο οποίος μιλάει για έναν γιγαντιαίο σκελετό μήκους έντεκα μέτρων καθώς και για έναν άλλον μήκους έξι μέτρων που είδε ο ίδιος στο Σίγειο. Ο σκελετός αυτός ίσως να μην ανήκε, όπως πίστευε ο Πρωτεσίλαος, στον γίγαντα που σκοτώθηκε από τον Απόλλωνα κατά την πολιορκία της Τροίας, ήταν όμως σκελετός γίγαντα, όπως κι εκείνος που ανακαλύφθηκε από τον Μενεκράτη της Στύρας, στην Λήμνο, "φοβερός στην όψη", σύμφωνα με το Φιλόστρατο (*Ηρωικά*, 289). Είναι δυνατόν η προκατάληψη να επηρεάσει τόσο πολύ την επιστήμη, ώστε να θεωρήσει όλους αυτούς τους ανθρώπους είτε ανόητους είτε *ψεύτες*;

Πλίνιος μιλάει για έναν γίγαντα στον οποίο νομίζει ότι αναγνώρισε τον Ωρίωνα, τον γιο του Εφιάλτη (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. VII, κεφ. XVI, 73). Ο Πλούταρχος δηλώνει ότι ο Σερτόριος είδε τον τάφο του Ανταίου, του γίγαντα·(*Βίοι*, Σερτόριος, παρ. IX) και ο Παυσανίας βεβαιώνει την πραγματική ύπαρξη των τάφων του Αστεριού και του Γηρυόνη, ή του Ύλλου, του γιου του Ηρακλή·(*Ταξιδιωτικά*, Βιβλ. Πρώτο, XXXV, 6, 7, 8), που όλοι τους ήταν γίγαντες, Τιτάνες και πανίσχυροι άνδρες. Τέλος ο Αββά Πεγκ στο περίεργο έργο του *Τα Ηφαίστεια της Ελλάδας*, βεβαιώνει ότι "στην περιοχή των ηφαιστείων της νήσου Θήρας, γίγαντες με τεράστια κρανία βρέθηκαν θαμμένοι κάτω από τεράστιες πέτρες, η τοποθέτηση των οποίων θα πρέπει να απαίτησε οπωσδήποτε τιτάνιες δυνάμεις και τις οποίες οι παραδόσεις όλων των χωρών τις σχετίζουν με γίγαντες, ηφαίστεια και μαγεία".

Στο ίδιο έργο ο Αββά Πεγκ αναρωτιέται γιατί στην Βίβλο και στην παράδοση οι *Γκιμπορίμ* (Γίγαντες, ή ισχυροί), οι *Ρεφαΐμ* ή φάσματα (*Φαντάσματα*), οι *Νεφιλίμ* ή πεπτωκότες (*irruentes*) εμφανίζονται "σαν ταυτόσημοι, αν και είναι όλοι άνθρωποι, αφού η Βίβλος τους ονομάζει αρχέγονους και ισχυρούς", π.χ. Νεμρώδ. Η "Δοξασία" εξηγεί το μυστικό. Αυτά τα ονόματα, τα οποία ανήκουν δικαιωματικά μόνο στις τέσσερις προηγούμενες φυλές και στην πρώτη αρχή της Πέμπτης, υπονοούν πολύ καθαρά τις δυο πρώτες *Φασματικές* (αστρικές) φυλές: την *πεπτωκυία*, την Τρίτη και την φυλή των Ατλάντειων Γιγάντων, την Τέταρτη, μετά από την οποία "οι άνθρωποι άρχισαν να μικραίνουν σε σωματική διάπλαση".

Μποσυέ βλέπει την αιτία της επακόλουθης παγκόσμιας ειδωλολατρίας στο "αρχικό αμάρτημα" (*Ανατάσεις*, σελ. 56). "Θα γίνετε σαν τους θεούς", λέει ο όφις της Γένεσης στην Εύα, βάζοντας έτσι το πρώτο σπέρμα της λατρείας λαθεμένων θεοτήτων. Εξ αυτού νομίζει ότι προήλθε η ειδωλολατρία, ή η λατρεία και ο θαυμασμός των εικόνων ανθρωποποιημένων ή ανθρώπινων μορφών. Αλλά αν η ειδωλολατρία βασίζεται εκεί, τότε και οι δυο Εκκλησίες, η ελληνική και

Επειδή δεν υπάρχουν μαρτυρίες για την ύπαρξη του Τερτουλιανού παρά μόνο στα κείμενα του Ευσέβιου, του "φιλαλήθους", μερικοί κριτικοί έχουν την τάση να την αμφισβητούν.

ιδιαίτερα η λατινική, είναι εξίσου ειδωλολατρικές και παγανιστικές, όπως και κάθε άλλη θρησκεία.[248] Μόνο κατά την Τέταρτη Φυλή οι άνθρωποι, οι οποίοι είχαν χάσει πια κάθε δικαίωμα να θεωρούνται θείοι, κατέφυγαν στην σωματική λατρεία, δηλαδή με άλλα λόγια στον φαλλισμό. Μέχρι τότε ήταν αληθινοί θεοί, τόσο αγνοί και θείοι όσο και οι προγεννήτορές τους και – όπως δείξαμε ικανοποιητικά στις προηγούμενες σελίδες – η έκφραση των αλληγορικών όφεων δεν αναφέρεται καθόλου στην φυσιολογική πτώση των ανθρώπων, αλλά στην απόκτηση της γνώσης του καλού και του κακού, γνώση την οποία απέκτησαν *πριν* από την πτώση τους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, μόνο μετά την βίαιη αποπομπή τους από την Εδέμ, ο "Αδάμ γνώρισε την Εύα, την γυναίκα του" (Γένεση, Δ', 1). Δεν πρέπει όμως να ελέγχουμε τα δόγματα της Μυστικής Δοξασίας με το νεκρό γράμμα της Εβραϊκής Βίβλου, αλλά μάλλον να τονίζουμε τις μεγάλες ομοιότητες ανάμεσα στο εσωτερικό νόημα και των δύο.

Μόνο μετά την αποσκίρτησή του από τους Νεο-Πλατωνιστές ο Κλήμης της Αλεξανδρείας άρχισε να μεταφράζει τους γίγαντες σαν όψεις και να εξηγεί ότι "Όφεις και Γίγαντες σημαίνουν *Δαίμονες*".[249]

Ίσως μας πουν ότι πριν αρχίσουμε να κάνουμε παραλληλισμούς ανάμεσα στα δικά μας δόγματα και σε κείνα της Βίβλου, θα πρέπει να παρουσιάσουμε καλύτερες μαρτυρίες για την ύπαρξη των γιγάντων της Τέταρτης Φυλής από την αναφορά που βρίσκεται στην Γένεση. Απαντάμε ότι οι αποδείξεις που δίνουμε είναι πιο ικανοποιητικές ή τουλάχιστον ανήκουν σε μια πιο φιλολογική και επιστημονική μαρτυρία απ' όσο θα είναι ποτέ οι αποδείξεις για τον Κατακλυσμό του Νώε. Ακόμα και τα ιστορικά έργα της Κίνας είναι γεμάτα από τέτοιες αναμνήσεις σχετικά με την Τέταρτη Φυλή. Στο *Σου-Τζινγκ* διαβάζουμε:

> Όταν οι Μιάο-τσε (εκείνη η προκατακλυσμιαία και εξαχρειωμένη φυλή [εξηγεί ο σχολιαστής] η οποία είχε αποσυρθεί τις παλιές μέρες σε βραχώδεις σπηλιές και απόγονοι των οποίων λέγεται ότι υπάρχουν ακόμα στα περίχωρα της Καντώνας),[250] σύμφωνα με τα παμπάλαια αρχεία μας, είχαν αναστατώσει όλη την

Και αυτό παρά την τυπική απαγόρευση κατά την Μεγάλη Εκκλησιαστική Σύνοδο της Ελβίρας το 303 μ.Χ., όπου διακηρύχθηκε ότι "η μορφή του Θεού, ο οποίος είναι αυλός και αόρατος, δεν πρέπει να περιορίζεται από μορφή ή σχήμα". Παρόμοια το 692 μ.Χ. η Σύνοδος της Κωνσταντινούπολης απαγόρευσε "να ζωγραφίζουν ή να παριστάνουν τον Ιησού σαν *αμνό*" και επίσης "να γονατίζουν κατά την προσευχή, όπως στην ειδωλολατρία". Αλλά η Σύνοδος της Νικαίας (787) επανέφερε την ειδωλολατρία, ενώ η Σύνοδος της Ρώμης (883) αφόρισε τον Ιωάννη, Πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης, γιατί εμφανίστηκε δεδηλωμένος εχθρός της λατρείας των εικόνων.

Στο έργο του *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 212, ο Τζ. Γκουλντ, αναφερόμενος στον κινέζικο Δράκοντα και στην φιλολογία της Κίνας, γράφει: "Οι μυθολογίες, οι ιστορίες, οι θρησκείες, οι λαϊκές ιστορίες και οι παροιμίες της είναι γεμάτες με αναφορές σε ένα μυστηριώδες ον που είχε *υλική φύση και πνευματικές ιδιότητες*. Προικισμένο με μια αποδεκτή μορφή, την οποία έχει την υπερφυσική ικανότητα να απορρίπτει και να παίρνει άλλες, έχει την δύναμη να επηρεάζει τον καιρό, να προκαλεί κατά βούληση ξηρασία ή γόνιμη βροχή, να ξεσηκώνει θύελλες και να τις σταματάει. Ολόκληροι τόμοι θα μπορούσαν να γραφούν από τους σκόρπιους μύθους που αφθονούν παντού σχετικά μ' αυτό το θέμα..."

Αυτό το "μυστηριώδες ον" είναι ο μυθικός Δράκοντας, δηλαδή το σύμβολο του ιστορικού, πραγματικού Μυημένου, του κατόχου και δασκάλου των απόκρυφων επιστημών της αρχαιότητας. Έχουμε ήδη αναφέρει σε άλλο σημείο ότι οι μεγάλοι "μάγοι" της Τέταρτης και Πέμπτης Φυλής ονομάζονταν γενικά, όπως οι προγεννήτορές τους, "Όφεις" και "Δράκοντες". Όλοι αυτοί ανήκαν στην ιεραρχία των επονομαζόμενων "Πύρινων Δρακόντων της Σοφίας", των Ντιάνι-Τσόχαν, αντιστοιχώντας γενικά στους Αγκνισβαττά Πιτρί, στους Μαρούτ και στους Ρουντρά, όπως οι απόγονοι του Ρουντρά, του πατέρα τους, ταυτίζονται με τον θεό του πυρός. Περισσότερα αναφέρονται στο κείμενο. Φυσικά ο Κλήμης, ένας μυημένος Νεο-Πλατωνιστής, γνώριζε την προέλευση της λέξης "Δράκοντας" και γιατί οι μυημένοι Σοφοί ονομάζονταν έτσι, όπως γνώριζε και το μυστικό του Αγαβοδαίμονα, του Χριστού, του Όφεως με τα επτά φωνήεντα των Γνωστικών. Γνώριζε ότι το δόγμα της νέας του πίστης απαιτούσε την μεταμόρφωση όλων των *αντιπάλων* του Ιεχωβά, των αγγέλων που υποτίθεται ότι επαναστάτησαν εναντίον αυτού του Ελοΐμ, όπως ο Τιτάνας-Προμηθέας επαναστάτησε ενάντια στον Δία, τον σφετεριστή του βασιλείου του πατέρα του. Γνώριζε ότι "Δράκοντας" ήταν η μυστική ονομασία των "Γιων της Σοφίας", και από αυτήν την γνώση προήλθε και ο ορισμός του που είναι τόσο ωμός όσο και αυθαίρετος, ότι "Όφεις και Γίγαντες σημαίνουν *Δαίμονες*", δηλαδή όχι "Πνεύματα", αλλά *Διάβολοι*, στην διάλεκτο της Εκκλησίας.

"Τι θα λέγατε τότε για τον ισχυρισμό μας ότι οι Κινέζοι – μιλάω τώρα για τους κατοίκους της ενδοχώρας, τους αληθινούς Κινέζους, και όχι την υβριδική ένωση ανάμεσα στην Τέταρτη και στην Πέμπτη Φυλή που κατέχει τώρα την εξουσία – οι ιθαγενείς, οι οποίοι στην αμιγή εθνότητά τους ανήκουν ολοκληρωτικά στον ανώτερο και τελευταίο κλάδο της Τέταρτης Φυλής, ότι αυτοί έφτασαν στο ανώτερο σημείο του πολιτισμού τους όταν η Πέμπτη μόλις είχε εμφανιστεί στην Ασία" (*Εσωτερικός Βουδισμός*, εκδ. 5η, σελ. 67). Και αυτή η μικρή ομάδα των Κινέζων της ενδοχώρας έχουν όλοι μεγάλο ανάστημα. Αν ήταν δυνατόν να βρεθούν και να μεταφραστούν σωστά τα αρχαιότατα χειρόγραφα στην γλώσσα

γη, εξαιτίας των εξαπατήσεων του Τζια-γιου, αυτή είχε γεμίσει από ληστές... Ο Κύριος Χουόνγκ-ντι [ένας βασιλιάς της θείας δυναστείας] είδε ότι ο λαός του είχε χάσει και το τελευταίο ίχνος αρετής. Τότε διέταξε τους Τε-χουνγκ και Λι (δυο κατώτερους Ντιάνι-Τσόχαν) να κόψουν κάθε επικοινωνία ανάμεσα στον ουρανό και στην γη. Από τότε δεν υπήρχε πια *ανέβασμα και κατέβασμα*![251]

"Ανέβασμα και κατέβασμα" σημαίνει μια ανεμπόδιστη επικοινωνία και επαφή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Επειδή δεν είμαστε σε θέση να δώσουμε μια πλήρη και λεπτομερειακή ιστορία της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής, πρέπει να ενώσουμε εδώ, στον βαθμό που μας είναι επιτρεπτό, όσο πιο πολλά μεμονωμένα γεγονότα τις αφορούν και ειδικά εκείνα που επιβεβαιώνονται από άμεσες αλλά και από συμπερασματικές μαρτυρίες που βρίσκονται στην αρχαία φιλολογία και ιστορία. Καθώς οι "δερμάτινοι χιτώνες" των ανθρώπων πύκνωναν και έπεφταν όλο και περισσότερο στην φυσική αμαρτία, η επαφή ανάμεσα στον φυσικό και στον αιθερικό θείο άνθρωπο σταμάτησε. Το πέπλο της ύλης ανάμεσα στα δυο πεδία έγινε τόσο πυκνό, ώστε ακόμα και ο εσωτερικός άνθρωπος δεν μπορούσε να το διαπεράσει. Τα μυστήρια του Ουρανού και της Γης – που είχαν αποκαλυφθεί στην Τρίτη Φυλή από τους ουράνιους δασκάλους της τις μέρες της αγνότητάς της – έγιναν μια μεγάλη εστία φωτός, οι ακτίνες της οποίας γίνονταν αναγκαστικά πιο αδύναμες, καθώς διαχέονταν και έπεφταν πάνω σε ένα απρόσφορο, εξαιτίας της υλικότητάς του, έδαφος. Για τους πολλούς υποβιβάστηκαν σε Μαγγανεία, παίρνοντας αργότερα την μορφή των εξωτερικών θρησκειών, της ειδωλολατρίας της γεμάτης δεισιδαιμονίες και της ανθρωπολατρίας ή ηρωολατρίας. Μόνο ελάχιστοι αρχέγονοι άνθρωποι – στους οποίους ο σπινθήρας της θείας Σοφίας έκαιγε λαμπρός, ενισχύοντας μόνο την ένταση του, καθώς με κάθε εποχή γινόταν όλο και πιο θαμπός σε κείνους που τον έστρεφαν σε κακούς σκοπούς – παρέμειναν εκλεκτοί φύλακες των Μυστηρίων που είχαν αποκαλυφθεί στην ανθρωπότητα από τους θείους Δασκάλους. Μεταξύ αυτών υπήρχαν εκείνοι που εξαρχής παρέμειναν στην κουμαρική τους κατάσταση και η παράδοση ψιθυρίζει αυτό που η μυστική διδασκαλία βεβαιώνει, δηλαδή ότι αυτοί οι Εκλεκτοί ήταν το σπέρμα μιας Ιεραρχίας *η οποία ποτέ δεν πέθανε από κείνη την περίοδο*:

*"Ο εσωτερικός άνθρωπος της πρώτης*** αλλάζει μόνο το σώμα του από καιρό σε καιρό, παραμένει πάντα ο ίδιος, μη γνωρίζοντας ανάπαυση ούτε Νιρβάνα, απορρίπτοντας το Ντεβατσάν και παραμένοντας συνεχώς πάνω στην Γη για την σωτήρια της ανθρωπότητας..."*[252] *"Από τους επτά παρθένους* [Κουμαρά], *τέσσερις θυσιάστηκαν για τα αμαρτήματα του κόσμου και την καθοδήγηση των αδαών,* [αποφασίζοντας] *να παραμείνουν μέχρι το τέλος του τωρινού Μανβαντάρα. Αν και αόρατοι είναι πάντα παρόντες. Όταν οι άνθρωποι λένε για έναν απ' αυτούς 'Είναι νεκρός', κοίταξε, αυτός ζει κάτω από μια άλλη μορφή. Αυτοί είναι το Κεφάλι, η Καρδιά, η Ψυχή και το Σπέρμα της αθάνατης γνώσης* [Γκνιάνα]. *Μη μιλήσεις ποτέ, ω Λανού, γι' αυτούς τους μεγάλους* [Μάχα...] *μπροστά στο πλήθος, αναφέροντας τους με το όνομα τους. Μόνο οι σοφοί θα κατανοήσουν..."*[253] *(Κατήχηση των εσωτερικών σχολών)*

Αυτοί οι ιεροί "Τέσσερις" υπονοούνται και συμβολίζονται στο *Λίνγκα-Πουρανά* που αναφέρει ότι ο Βαμάντεβα (Σίβα) σαν Κουμαρά ξαναγεννιέται σε κάθε Κάλπα (Φυλή στην περίπτωση αυτή) σαν τέσσερις νέοι: τέσσερις λευκοί, τέσσερις κόκκινοι, τέσσερις κίτρινοι" και τέσσερις σκούροι ή καστανοί. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Σίβα είναι κατ' εξοχήν και κυρίως ένας ασκητής, πάτρονας όλων των Γιόγκι και Μυημένων και τότε η αλληγορία θα γίνει απόλυτα κατανοητή. Σ' αυτούς τους Εκλεκτούς εκείνο που ενσαρκώνεται είναι το ίδιο το πνεύμα της θείας

Λόλο (την γλώσσα των ιθαγενών της Κίνας), θα ανακαλύπτονταν πολλά ανεκτίμητα κομμάτια ενδείξεων. Αλλά τα χειρόγραφα αυτά είναι τόσο σπάνια, όσο ακατανόητη είναι η γλώσσα τους. Μέχρι τώρα μόνο ένας ή δυο Ευρωπαίοι αρχαιολόγοι κατάφεραν να αποκτήσουν τέτοια ανεκτίμητα έργα.

Σου-Τζινγκ, Μέρος V, Βιβ. XXVII. θυμηθείτε την ίδια δήλωση στο *Βιβλίο του Ενώχ*, καθώς επίσης την κλίμακα που είδε στο όνειρο του ο Ιακώβ. Οι "δύο κόσμοι" σημαίνουν φυσικά τα "δύο πεδία Συνείδησης και Ύπαρξης". Ένας ενορατικός μπορεί να επικοινωνήσει με όντα ενός πεδίου ανώτερου από της γης, χωρίς να κουνηθεί από την καρέκλα του.

Βλέπε ανωτέρω το Σχόλιο για τις Τέσσερις Φυλές και για τους "Γιους της θέλησης και του Γιόγκα", τους άσπιλους απογόνους της Ανδρόγυνης Τρίτης Φυλής.

Στην Καμπάλα η προφορά του τετραγράμματου άρρητου ονόματος είναι "το πιο μυστικό μυστήριο", το "μυστικό των μυστικών".

Σοφίας και του αγνού ασκητισμού. Μόνο όταν παντρεύεται και παρασύρεται από τους θεούς μακριά από την φοβερά ασκητική ζωή του, μόνο τότε ο Ρουντρά γίνεται Σίβα, ένας θεός, και μάλιστα όχι από τους πολύ ενάρετους και ευσπλαχνικούς του ινδουιστικού Πανθέου. Ανώτερο από τους "Τέσσερις" είναι μόνο ΕΝΑ πάνω στην Γη, όπως και στον Ουρανό, εκείνο το ακόμα πιο μυστηριώδες και μοναχικό Ον που περιγράφεται στον Τόμο Ι, «Οι Ημέρες και οι Νύχτες του Μπράχμα».

Πρέπει τώρα να εξετάσουμε την φύση των "Γιων της Φλόγας" και της "Σκοτεινής Σοφίας", καθώς και τα υπέρ και τα κατά της Σατανικής υπόθεσης.

Τέτοιες αποσπασματικές εκφράσεις σαν αυτές που μπορεί να σχηματίσει κανείς από τις επιγραφές των κεράμων, τις οποίες ο Τζώρτζ Σμιθ ονομάζει "η Κατάρα μετά την Πτώση" (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 8), είναι φυσικά αλληγορικές. Επιβεβαιώνουν ωστόσο αυτό που διδάσκεται στα Βιβλία μας σχετικά με την αληθινή φύση *της πτώσης των αγγέλων*. Έτσι λέγεται ότι

"Κύριος της Γης φώναξε το όνομα του, τον πατέρα Ελού" (Ελοΐμ) και πρόφερε την κατάρα του την οποία άκουσε "ο θεός Έα και θύμωσε πολύ, γιατί ο άνθρωπός του [Αγγελικός άνθρωπος] διέφθειρε την αγνότητά του", πράγμα για το οποίο ο Έα εκφράζει την επιθυμία "η *Σοφία* και η *Γνώση* εχθρικά να τον βλάψουν [τον άνθρωπο]". (*Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 84, γραμ. 12, 14 και 15.)

τελευταία φράση τονίζει την άμεση σύνδεση της χαλδαϊκής διήγησης με την Γένεση. Ενώ Έα προσπαθεί να εκμηδενίσει την σοφία και την γνώση που κέρδισε ο άνθρωπος – μέσω της πρόσφατα αποκτημένης διανοητικής και συνειδητής ικανότητάς του να δημιουργεί κι αυτός με την σειρά του (αφαιρώντας έτσι το μονοπώλιο της δημιουργίας από τα χέρια του θεού, ή των θεών) – οι Ελοΐμ εμφανίζονται να κάνουν το ίδιο στο τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης. Γι' αυτό οι Ελοΐμ τον έδιωξαν από την Εδέμ.

Αλλά αυτό δεν ωφέλησε σε τίποτε. Γιατί το πνεύμα της θείας Σοφίας που ήταν πάνω και *μέσα* στον άνθρωπο – ο Όφις, πράγματι, της Αιωνιότητας και κάθε Γνώσης, εκείνο το *μανασικό* πνεύμα το οποίο τον έκανε να μάθει το μυστικό της *δημιουργίας* στο κριγιασακτικό πεδίο και της γέννησης στο γήινο πεδίο – αυτό το πνεύμα τον οδήγησε το ίδιο φυσικά να ανακαλύψει τον δικό του δρόμο για την αθανασία, παρά τον φθόνο όλων των θεών.

Οι πρώτοι Ατλαντο-λεμούριοι (θείες ενσαρκώσεις) κατηγορούνται ότι πήραν γυναίκες κατώτερης φυλής, δηλαδή της φυλής των μέχρι τότε άνοων ανθρώπων. Κάθε αρχαία Γραφή περιέχει τον ίδιο μύθο, περισσότερο ή λιγότερο παραποιημένο. Κατ' αρχήν, αν διαβαστεί εσωτερικά, η αγγελική *Πτώση* που μεταμόρφωσε τους "πρωτότοκους" του Θεού σε Άσουρα, ή στους Αχριμάν και Τυφώνες των "παγανιστών" (αν θεωρηθούν σαν κυριολεκτικές οι αναφορές που δίνονται στο *Βιβλίο του Ενώχ*,[254] στον Ερμή, στα *Πουρανά*, και στην Βίβλο), σημαίνει απλώς το εξής:

Φράσεις όπως: "Μέσα στην φιλοδοξία του (ο Σατανάς) σηκώνει το χέρι του ενάντια στο Ιερό του θεού του Ουρανού" κ.τ.λ., θα έπρεπε να διαβάζονται: "Ωθούμενος από τον νόμο της αιώνιας εξέλιξης και του Κάρμα, ο άγγελος ενσαρκώθηκε επί της γης στον άνθρωπο· και επειδή, αν και το σώμα του είναι γήινο, η Σοφία και η Γνώση του εξακολουθούν να είναι θείες, αυτός (συμβολικά) κατηγορείται ότι αποκάλυψε τα μυστήρια του Ουρανού". Αυτός συνδυάζει και

Επιστρέφοντας για άλλη μια φορά στο πιο σημαντικό θέμα της αρχαϊκής Κοσμογονίας, μπορεί να αναφερθεί ότι, ακόμα και στους νορβηγικούς μύθους, στους Ιερούς Παπύρους της θεάς Σάγκα, βρίσκουμε τον Λόκι, τον αδελφό εξ αίματος του Οντίν (όπως ο Τυφώνας, ο Αχριμάν και άλλοι είναι αδελφοί του Όσιρη και του Ορμάζντ), να γίνεται κακός μόνο αργότερα, όταν είχε για πολύ καιρό αναμειχθεί με την ανθρωπότητα. Όπως όλοι οι άλλοι θεοί του πυρός ή του φωτός – το πυρ καίει και καταστρέφει αλλά ταυτόχρονα θερμαίνει και δίνει ζωή – αυτός κατέληξε να γίνεται αποδεκτός με την καταστροφική έννοια του "πυρός". Μαθαίνουμε *(Ο Ασγκάρντ και οι θεοί*, σελ. 250) ότι το όνομα Λόκι προέρχεται από την αρχαία λέξη "*liuchan*", που σημαίνει φωτίζω. Έχει, επομένως, την ίδια προέλευση με την λατινική λέξη "*lux*, φως". Επομένως, ο Λόκι είναι ταυτόσημος με τον Λούσιφερ (Εωσφόρο). Αυτός ο τίτλος που δίνεται στον Πρίγκηπα του Σκότους είναι πολύ υπαινικτικός και αποτελεί μια *δικαίωση* ενάντια στην θεολογική συκοφαντία. Αλλά ο Λόκι σχετίζεται ακόμα πιο στενά με τον Προμηθέα, αφού εμφανίζεται αλυσοδεμένος πάνω σε έναν απότομο βράχο, ενώ ο Λούσιφερ ταυτίζεται με τον Σατανά, αφού αλυσοδένεται κάτω στην Κόλαση. Μια κατάσταση, ωστόσο, η οποία, αν δεχτούμε πλήρως το θεολογικό παράδοξο, δεν εμπόδισε κανέναν απ' τους δυο να δρα με απόλυτη ελευθερία πάνω στην Γη. Ο Λόκι στην αρχή των εποχών και στην πρώτη σκανδιναβική μυθολογία είναι ένας ευεργετικός, γενναιόδωρος και πανίσχυρος θεός και είναι η αρχή του καλού και όχι του κακού.

χρησιμοποιεί τα δυο για σκοπούς ανθρώπινης, αντί για υπερανθρώπινης, γέννησης. Στο εξής, "ο άνθρωπος θα *γεννάει*, δεν θα *δημιουργεί*".[255] Αλλά επειδή κάνοντας το πρέπει να χρησιμοποιήσει το αδύναμο σώμα του σαν μέσο γέννησης. Αυτό το σώμα θα πληρώσει την τιμωρία για την σοφία που μεταφέρθηκε από τον ουρανό κάτω στην γη, γι' αυτό και η φθορά της φυσικής αγνότητας θα γίνει μια προσωρινή κατάρα.

Οι Καμπαλιστές του μεσαίωνα το γνώριζαν πολύ καλά, αφού ένας απ' αυτούς δεν φοβήθηκε να γράψει:

> Καμπάλα διδάχθηκε πρώτα από τον ίδιο τον Θεό σε μια εκλεκτή Συντροφιά Αγγέλων οι οποίοι σχημάτισαν μια θεοσοφική σχολή στον Παράδεισο. Μετά την Πτώση οι Άγγελοι *πολύ μεγαλόψυχα μεταβίβασαν αυτή την ουράνια δοξασία στο ανυπάκουο παιδί της Γης*, για να προσφέρουν στους πρωτόπλαστους τα μέσα επιστροφής στην αρχέγονη ευγένεια και ευτυχία τους. (Κρίστιαν Γκίνζμπεργκ, *Καμπάλα: Οι Δοξασίες, η Ανάπτυξη και η Φιλολογία της*, σελ. 2.)

Αυτό δείχνει με ποιον τρόπο ερμηνεύτηκε από τους Χριστιανούς Καμπαλιστές το γεγονός που ειπώθηκε αλληγορικά από τον Ενώχ και που αναφέρεται στο έκτο κεφάλαιο της Γένεσης: ότι οι Γιοι του θεού παντρεύτηκαν και μεταβίβασαν τα θεία Μυστικά του Ουρανού στις κόρες των ανθρώπων. Ολόκληρη αυτή η περίοδος μπορεί να θεωρηθεί σαν *προ-ανθρώπινη*, η περίοδος του θείου ανθρώπου, ή – όπως το εκφράζει η πλαστική προτεσταντική θεολογία – η *προ-αδαμική* περίοδος. Αλλά ακόμα και η Γένεση αρχίζει την *αληθινή* ιστορία της (κεφ. ΣΤ') με τους γίγαντες εκείνων των ημερών και τους "Γιους του θεού" που παντρεύονται και διδάσκουν τις συζύγους τους: τις θυγατέρες των ανθρώπων.

Την περίοδο αυτή περιγράφουν τα *Πουρανά* και αφού σχετίζεται με ημέρες χαμένες στις αρχαϊκές εποχές και, επομένως, προϊστορικές, πώς μπορεί ο ανθρωπολόγος να είναι σίγουρος ότι η ανθρωπότητα εκείνης της περιόδου ήταν ή δεν ήταν όπως την ξέρει τώρα; Όλα τα πρόσωπα των *Μπράχμανα* και των *Πουρανά* – οι Ρίσι, οι Πρατζαπάτι, οι Μάνου, οι σύζυγοι και οι απόγονοί τους – ανήκουν σε κείνη την προ-ανθρώπινη περίοδο. Όλοι αυτοί είναι σαν να λέμε το *Σπέρμα* της Ανθρωπότητας. Γύρω απ' αυτούς τους "Γιους του θεού", τα "Γεννημένα από το Νου" αστρικά παιδιά του Μπράχμα, γεννήθηκαν και αναπτύχθηκαν οι φυσικές μορφές μας όπως είναι σήμερα. Γιατί οι ιστορίες των *Πουρανά* για όλους αυτούς τους ανθρώπους είναι οι ιστορίες των Μονάδων μας, στις διάφορες και αναρίθμητες ενσαρκώσεις τους σ' αυτήν και σε άλλες σφαίρες. Γεγονότα που γίνονταν αντιληπτά από το "μάτι του Σίβα" των αρχαίων Ενορστικών (το "τρίτο μάτι" των Στάντζα μας) και που περιγράφονταν αλληγορικά. Αργότερα διαστρεβλώθηκαν για αιρετικούς σκοπούς, παραμορφώθηκαν, αλλά ωστόσο παρέμεινε μια σημαντική βάση αλήθειας. Ούτε μπορεί η φιλοσοφία αυτών των αλληγοριών να θεωρηθεί λιγότερο βαθιά, επειδή είναι τόσο πυκνά καλυμμένη από τις προσθήκες της φαντασίας.

Αλλά με την Τέταρτη Φυλή φτάνουμε στην καθαρά ανθρώπινη περίοδο. Εκείνα τα Όντα που ήταν μέχρι τώρα ημι-θεία, αυτο-φυλακισμένα σε σώματα που ήταν ανθρώπινα μόνο στην εμφάνιση, άλλαξαν φυσιολογία και πήραν γυναίκες που ήταν ολότελα ανθρώπινες και όμορφες στην όψη, αλλά στις οποίες είχαν ενσαρκωθεί *κατώτερα, πιο υλικά* – αν και αστρικά – όντα. Αυτά τα όντα με την θηλυκή μορφή (στις ιουδαϊκές παραδόσεις το πρότυπο τους είναι η Λίλιθ),

---

Ο μύθος της ελληνικής θεογονίας τον οποίο υπαινιχτήκαμε πριν από λίγες σελίδες, δηλαδή ο ακρωτηριασμός του *Ουρανού* από τον γιο του *Κρόνο*, υπαινίσσεται αυτήν την κλοπή από τον γιο της Γης και του Ουρανού του *θείου δημιουργικού πυρός*. Αν ο Ουρανός, η προσωποποίηση των ουράνιων Δυνάμεων, έπρεπε να σταματήσει να δημιουργεί (αφού γίνεται ανίκανος από τον Κρόνο, τον θεό *στον χρόνο*), το ίδιο συμβαίνει και στην αιγυπτιακή Κοσμογονία με τον Θωθ, τον θεό της Σοφίας, ο οποίος κανονίζει την μάχη ανάμεσα στον Ώρο και στον Σετ, όπου ο δεύτερος υπηρετείται από τον πρώτο, όπως ο Ουρανός από τον Κρόνο (βλέπε *Βίβλος των Νεκρών* κεφ. XVII, στίχος 26). Στην βαβυλωνιακή διήγηση ο θεός Ζου είναι αυτός που αφαιρεί από τον "Πατέρα των θεών" το *ουμσίνι*, το ιδεατό δημιουργικό όργανο και όχι το *στέμμα*!) όπως νόμισε ο Τζ. Σμιθ (*Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 115-116). Γιατί στο απόσπασμα Κ. 3454 (Βρετανικό Μουσείο), αναφέρεται πολύ καθαρά ότι ο Ζου, αφού απογύμνωσε τον "σεβάσμιο του Ουρανού" από την *επιθυμία* του, παίρνει το *ουμσίνι* των θεών και έκαψε μ' αυτό την *τερέπ* (την δύναμη) όλων των άλλων θεών, "κυβερνώντας έτσι το σύνολο του *σπέρματος* όλων των αγγέλων" (γραμμή 15). Αφού το *ουμσίνι* βρισκόταν *στην έδρα* του Μπελ, δεν θα μπορούσε να είναι το "στέμμα". Μια τέταρτη απόδοση βρίσκεται στην Βίβλο. Ο Χαμ είναι ο χαλδαϊκός Ζου και οι δυο γίνονται καταραμένοι για το ίδιο αλληγορικό αμάρτημα.

ονομάζονται στις εσωτερικές διηγήσεις "Κάντο" (Ντακίνι, στα Σανσκριτικά). Οι αλληγορικοί μύθοι ονομάζουν την αρχηγό αυτών των *Λίλιθ, Σανγκιέ Κάντο* (Μπούντα-Ντακίνι, στα Σανσκριτικά). Όλες θεωρούνται ότι έχουν την ικανότητα να "περπατούν στον αέρα", εκφράζουν μεγάλη καλοσύνη προς τους θνητούς, αλλά δεν έχουν νου, παρά μόνο ζωικό ένστικτο.[256]

Αυτή είναι η αρχή μιας λατρείας, η οποία αιώνες αργότερα καταδικάστηκε να υποβαθμιστεί σε φαλλισμό και σεξουαλική λατρεία. Άρχισε με την λατρεία του ανθρώπινου σώματος – αυτού του "θαύματος των θαυμάτων", όπως το αποκαλεί ένας Άγγλος συγγραφέας – και κατέληξε στην λατρεία των αντίστοιχων φύλων. Οι λάτρεις ήταν γίγαντες στο ανάστημα, αλλά ήταν επίσης γίγαντες στην γνώση και στην μάθηση, αν και την είχαν αποκτήσει πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι την αποκτούν οι άνθρωποι της σύγχρονης εποχής. Η Γνώση τους ήταν έμφυτη σ' αυτούς. Ο Λεμουρο-ατλάντειος δεν χρειαζόταν να ανακαλύψει και να εντυπώσει στην μνήμη του αυτό που γνώριζε η εμψυχούσα ΑΡΧΗ του την στιγμή της ενσάρκωσης. Μόνο ο χρόνος και η συνεχώς αυξανόμενη άμβλυνση της ύλης, με την οποία είχαν περιβληθεί οι Αρχές του, μπορούσαν, ο μεν χρόνος να αδυνατίσει την ανάμνηση της προγενέθλιας γνώσης του, η δε ύλη να εξασθενήσει, ακόμα και να εξαφανίσει κάθε σπινθήρα πνευματικού και θείου μέσα του. Επομένως, είχαν εξαρχής πέσει θύματα της ζωώδους φύσης τους και γέννησαν "τέρατα", δηλαδή ανθρώπους ξεχωριστής ποικιλίας από την δική τους.

Μιλώντας για τους Γίγαντες, ο Κρόυζερ τους περιγράφει καλά όταν λέει ότι:

> Αυτά τα παιδιά του Ουρανού και της Γης ήταν προικισμένα εκ γενετής από τις Κυρίαρχες Δυνάμεις, τους δημιουργούς της ύπαρξής τους, με υπερφυσικές ικανότητες, ηθικές και σωματικές. *Διέταζαν τα Στοιχεία, γνώριζαν τα μυστικό του ουρανού και της γης, της θάλασσας και όλου του κόσμου και διάβαζαν το μέλλον στα αστέρια*... Πράγματι, όταν διαβάζει κανείς γι' αυτούς, φαίνεται ότι *δεν έχει να κάνει με ανθρώπους όπως είμαστε εμείς,* αλλά με τα Πνεύματα των Στοιχείων που ξεπήδησαν από το στήθος της Φύσης και έχουν πλήρη κυριαρχία πάνω της... Όλα αυτά τα όντα *διακρίνονται από έναν χαρακτήρα* ΜΑΓΕΙΑΣ και ΜΑΓΓΑΝΕΙΑΣ...

Και τέτοιοι ήταν οι μυθικοί (τώρα) ήρωες των προϊστορικών, αλλά κάποτε υπαρκτών φυλών. Ο Κρόυζερ ήταν σοφός στην εποχή του, γιατί αυτός δεν κατηγόρησε για σκόπιμη εξαπάτηση ή ανοησία και προκατάληψη μια ατέλειωτη σειρά αναγνωρισμένων φιλοσόφων, οι οποίοι αναφέρουν αυτές τις φυλές και βεβαιώνουν ότι ακόμα και στις ημέρες τους είδαν τα απολιθώματά τους. Γιατί υπήρχαν σκεπτικιστές την παλιά εποχή, όχι λιγότεροι ούτε μικρότεροι απ' ό,τι υπάρχουν τώρα. Αλλά ακόμα και ένας Λουκιανός, ένας Δημόκριτος και ένας Επίκουρος υπέκυψαν στην μαρτυρία των γεγονότων και επέδειξαν την ικανότητα διάκρισης των αληθινά μεγάλων διανοιών, οι οποίες μπορούν να διακρίνουν την φανταοία από την πραγματικότητα και την αλήθεια από την υπερβολή και το ψέμα. Οι αρχαίοι συγγραφείς δεν ήταν πιο ανόητοι από τους σύγχρονους σοφούς μας, γιατί, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας των "Σημειώσεων πάνω στην Ψυχολογία του Αριστοτέλη σε Σχέση με την Σύγχρονη Σκέψη":

> συνηθισμένη διαίρεση της ιστορίας σε αρχαία και σύγχρονη για ορισμένους σκοπούς είναι παραπλανητική. Οι Έλληνες του τέταρτου αιώνα π.Χ. ήταν από πολλές απόψεις σύγχρονοι.

Και ειδικά, μπορούμε να προσθέσουμε, ως προς τον σκεπτικισμό τους. Δεν ήταν καθόλου πιθανόν να αποδέχονταν τόσο εύκολα τους μύθους.

Ωστόσο, οι "Λεμούριοι" και οι Άτλαντες, "εκείνα τα παιδιά του Ουρανού και της Γης", διακρίνονταν, πράγματι, από έναν χαρακτήρα ΜΑΓΓΑΝΕΙΑΣ. Γιατί η Εσωτερική δοξασία τους κατηγορεί ακριβώς γι' αυτό το οποίο, αν γίνει πιστευτό, θα θέσει ένα τέρμα στις δυσκολίες της επιστήμης σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου, ή μάλλον των ανατομικών ομοιοτήτων του με τον *Ανθρωποειδή Πίθηκο*. Τους κατηγορεί ότι διέπραξαν το αποτρόπαιο (*για εμάς*) παράπτωμα να

Αυτά είναι τα όντα, η μυθική ύπαρξη των οποίων χρησίμευε σαν βάση πάνω στην οποία δομήθηκε η Λίλιθ των Ραβίνων, οι προκατακλυσμιαίες γυναίκες των πιστών της Βίβλου και οι προ-αδαμικές φυλές των Καμπαλιστών. Δεν πρόκειται για φαντασία, αυτό είναι βέβαιο, όσο φανταστικές κι αν είναι οι υπερβολές των μετέπειτα προσθηκών.

ζευγαρώσουν με τα αποκαλούμενα "ζώα", γεννώντας έτσι ένα αληθινά πιθηκοειδές είδος που τώρα έχει εκλείψει. Φυσικά η ιδέα μιας τέτοιας διασταύρωσης ανάμεσα στον άνθρωπο και σε ένα οποιοδήποτε είδος ζώου θα απορριφθεί, όπως συμβαίνει και με το θέμα της αυτόματης γέννησης, την οποία η Εσωτερική Επιστήμη πιστεύει και την οποία διδάσκει. Αλλά ακόμα κι αν δεν λάβουμε υπόψη μας ότι εκείνες τις αρχαίες μέρες – όπως ήδη αναφέρθηκε – ούτε οι ανθρώπινοι, Ατλάντειοι γίγαντες, ούτε και τα "ζώα" ήταν τα φυσιολογικώς τέλεια ανθρώπινα όντα και θηλαστικά τα οποία γνωρίζουμε σήμερα˙ ακόμα κι έτσι, οι σύγχρονες ιδέες πάνω στο θέμα – περιλαμβανομένων και των φυσιολόγων – είναι τόσο αβέβαιες και ασταθείς ώστε δεν επιτρέπουν μια απόλυτη *a priori* άρνηση ενός τέτοιου γεγονότος.

Μετά από μια προσεχτική μελέτη των Σχολίων καταλαβαίνει κανείς ότι το Ον με το οποίο ζευγάρωσε ο νέος "ενσαρκωμένος" ονομαζόταν "ζώο" όχι γιατί δεν ήταν ανθρώπινο ον, αλλά μάλλον γιατί ήταν ανόμοιο φυσικά και νοητικά από τις πιο τέλειες φυλές οι οποίες είχαν αναπτυχθεί φυσιολογικά σε μια προηγούμενη περίοδο, θυμηθείτε την Στάντζα VII και όσα αναφέρονται στον σλόκα 24, δηλαδή πως, όταν οι "Γιοι της Σοφίας" ήρθαν να ενσαρκωθούν για πρώτη φορά, μερικοί απ' αυτούς ενσαρκώθηκαν πλήρως, άλλοι πρόβαλαν στις μορφές μόνο έναν *σπινθήρα*, ενώ μερικές σκιές αφέθηκαν χωρίς να *πληρωθούν* και να τελειωθούν μέχρι την Τέταρτη Φυλή. Εκείνες οι φυλές, λοιπόν, που "έμειναν στερημένες από γνώση", ή εκείνες που έμειναν "άνοες" παρέμειναν όπως ήταν ακόμα και μετά τον χωρισμό των φύλων. Αυτοί είναι που διέπραξαν την πρώτη διασταύρωση, σαν να λέμε, και γέννησαν τέρατα και από τους δικούς τους απογόνους οι Ατλάντειοι διάλεξαν τις γυναίκες τους. Υποτίθεται ότι ο Αδάμ και η Εύα, με τον Κάιν και τον Άβελ, ήταν η μόνη ανθρώπινη οικογένεια πάνω στην Γη. Ωστόσο, βλέπουμε τον Κάιν να πηγαίνει στην χώρα του Νοντ και να παίρνει εκεί σύζυγο. Προφανώς μόνο μια φυλή είχε θεωρηθεί αρκετά τέλεια, ώστε να αποκαλείται ανθρώπινη. Αλλά ακόμα και στις μέρες μας, ενώ οι Σινχαλέζοι θεωρούν τους Βέντχα των δασών τους σαν ομιλούντα ζώα και τίποτε περισσότερο, μερικοί Βρετανοί πιστεύουν σοβαρά, μέσα στην έπαρσή τους, ότι κάθε άλλη ανθρώπινη οικογένεια – και ειδικά οι σκουρόχρωμοι Ινδοί – είναι μια κατώτερη φυλή. Άλλωστε υπάρχουν φυσιοδίφες που ασχολήθηκαν σοβαρά με το πρόβλημα αν μερικές φυλές αγρίων – όπως οι Βουσμάνοι για παράδειγμα – μπορούν να θεωρηθούν άνθρωποι. Το Σχόλιο, περιγράφοντας εκείνο το είδος (ή φυλή) των ζώων "με την ωραία όψη" σαν ένα δίποδο, λέει: "*Είχε ανθρώπινη μορφή, αλλά είχε τα κατώτερα άκρα, από την μέση και κάτω, σκεπασμένα από τρίχες*". Εξ αυτού, ίσως, και η φυλή των *σατύρων*.

Αν οι άνθρωποι υπήρξαν πριν από δυο εκατομμύρια χρόνια, τότε θα πρέπει να είχαν – ακριβώς όπως και τα ζώα – εντελώς διαφορετική μορφή από φυσική και ανατομική άποψη σε σχέση μ' αυτήν που έχουν τώρα και τότε βρίσκονταν πιο κοντά στον τύπο του καθαρού θηλαστικού ζώου απ' ό,τι βρίσκονται σήμερα. Πάντως μαθαίνουμε ότι ο ζωικός κόσμος ζευγαρώνει αυστηρώς *inter se*, δηλαδή σύμφωνα με το γένος και το είδος, μόνο από την εμφάνιση πάνω στην γη της Ατλάντειας Φυλής. Όπως έδειξε ο συγγραφέας του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, αυτή η ιδέα της άρνησης της διασταύρωσης με ένα άλλο είδος, ή ότι η στειρότητα θα είναι το μοναδικό αποτέλεσμα μιας τέτοιας διασταύρωσης, "φαίνεται να είναι ένα, *εκ πρώτης όψεως*, συμπέρασμα μάλλον, παρά ένας απόλυτος νόμος", ακόμα και τώρα. Αναφέρει ότι:

> Στην πραγματικότητα τα διάφορα είδη ζευγαρώνουν συχνά, όπως φαίνεται στο γνωστό παράδειγμα του αλόγου και του όνου. Είναι αλήθεια πως στην περίπτωση αυτή ο ημίονος είναι στείρος... Αλλά ο κανόνας αυτός δεν είναι γενικός και εντελώς πρόσφατα δημιουργήθηκε μια νέα υβριδική φυλή, αυτή του λέπορη, ή λαγοκούνελου, που είναι απόλυτα γόνιμη. (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη,* σελ. 101-102.)

Αναφέρονται επίσης παραδειγματικά οι απόγονοι του λύκου και του σκύλου, καθώς επίσης και διαφόρων άλλων οικιακών ζώων της αλεπούς και του σκύλου και τα σύγχρονα βοοειδή της Ελβετίας που ο Ρουτιμέγιερ έδειξε ότι προέρχονται από "τρία ξεχωριστά είδη αρχαίων βοδιών, από *τον Βου τον πρωτογενή , τον Βου τον μακρυμέτωπο και τον Βου τον μετωπία*". Ωστόσο, όμως μας λένε, μερικά από αυτά τα είδη, *όπως η οικογένεια του πιθήκου, ο οποίος μοιάζει τόσο πολύ με τον άνθρωπο στην φυσική δομή,* περιέχουν:

...αναρίθμητους κλάδους οι οποίοι σβήνουν βαθμιαία ο ένας μέσα στον άλλον, αλλά τα άκρα των οποίων διαφέρουν πολύ περισσότερο μεταξύ τους απ' όσο διαφέρει ο άνθρωπος από την ανώτερη σειρά των πιθήκων. (*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 182.)

τον γορίλα και το χιμπαντζή, για παράδειγμα. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Προσθήκη.)

Έτσι η παρατήρηση του Ντάρβιν – ή μήπως θα πρέπει να πούμε η παρατήρηση του Λινναίου; – ότι *natura non facit saltum*, δηλαδή ότι *η φύση δεν κάνει άλματα*, όχι μόνο επιβεβαιώνεται από την Εσωτερική Επιστήμη, αλλά – αν υπήρχε πιθανότητα η αληθινή δοξασία να γίνει αποδεκτή και από άλλους εκτός από τους άμεσους οπαδούς της – θα μπορούσε να συμβιβάσει με πολλούς τρόπους, αν όχι τελείως, την σύγχρονη θεωρία της Εξέλιξης με τα γεγονότα, καθώς επίσης και την απόλυτη αποτυχία των Ανθρωπολόγων να ανακαλύψουν τον "ελλείποντα κρίκο" στους γεωλογικούς σχηματισμούς του δικού μας Τέταρτου Γύρου.

Θα δείξουμε σε άλλο σημείο ότι η σύγχρονη Επιστήμη, έστω και ασυνείδητα, συνηγορεί υπέρ της υποθέσεώς μας με τις δικές της παραδοχές και ότι ο Κατρεφάζ έχει απόλυτο δίκιο στο τελευταίο έργο του, όταν υποθέτει πως είναι πιο πιθανό να ανακαλυφθεί ότι ο ανθρωποειδής πίθηκος είναι απόγονος του ανθρώπου, παρά ότι αυτοί οι δυο τύποι έχουν έναν κοινό, φανταστικό πρόγονο που δεν βρίσκεται πουθενά. Έτσι η σοφία των συγγραφέων των αρχαίων Στάντζα επιβεβαιώνεται από έναν τουλάχιστον εξέχοντα άνδρα της Επιστήμης και ο Αποκρυφιστής προτιμάει να πιστεύει, όπως έκανε πάντα, ότι:

"Ο άνθρωπος ήταν το πρώτο και το ανώτερο [θηλαστικό] *ζώο που εμφανίστηκε σ' αυτήν την δημιουργία* [του Τέταρτου Γύρου]. *Έπειτα εμφανίστηκαν ακόμα πιο τεράστια ζώα και τελευταίος απ' όλους ο βωβός άνθρωπος που περπατάει με τα τέσσερα".* [Γιατί] *οι Ρακσάσα* [γίγαντες-δαίμονες] *και οι Ντάιτια* [Τιτάνες] *του 'Λευκού Ντβιπά'* [ηπείρου] *μόλυναν τους Πατέρες* [του βωβού ανθρώπου]" *(Σχόλιο).*

Άλλωστε, όπως βλέπουμε, υπάρχουν ανθρωπολόγοι οι οποίοι ανάγουν τον άνθρωπο σε μια εποχή που προχωράει πολύ πίσω, ώστε να σπάσει το όριο που υπάρχει ανάμεσα στις χρονολογίες της σύγχρονης επιστήμης και της Αρχαϊκής Δοξασίας. Είναι αλήθεια ότι οι Άγγλοι επιστήμονες αρνήθηκαν να δεχτούν το κύρος ακόμα και της υπόθεσης ενός Τριτογενούς Ανθρώπου. Όλοι αυτοί μετρούν την αρχαιότητα του *Homo primigenius* με το δικό τους φως και τις προκαταλήψεις. Ο Χάξλεϋ τολμάει, πράγματι, να υποθέσει την πιθανότητα ενός Ανθρώπου της Πλειόκαινης ή της Μειόκαινης εποχής. Οι καθ. Σίμαν και Γκραντ μείωσαν την εμφάνισή του μέχρι την Ηώκαινο, αλλά, γενικά μιλώντας, οι Άγγλοι επιστήμονες θεωρούν ότι δεν μπορούμε να προχωρήσουμε με ασφάλεια πέρα από την Τεταρτογενή. Δυστυχώς τα γεγονότα δεν συμφωνούν με την τόσο υπερβολική επιφύλαξή τους. Η γαλλική σχολή ανθρωποπολογίας, βασίζοντας τις απόψεις της πάνω στις ανακαλύψεις του Αββά Μπουρζουά, του Καπελίνι και άλλων, δέχτηκε, σχεδόν χωρίς εξαίρεση, την υπόθεση ότι οι φυλές των προγόνων μας υπήρξαν ασφαλώς κατά την Μειόκαινο, ενώ

ντε Κατρεφάζ τείνει τώρα προς την υπόθεση ενός Ανθρώπου της Δευτερογενούς Εποχής. στην συνέχεια θα συγκρίνουμε αυτές τις εκτιμήσεις με τα νούμερα που δίνονται στα μπραχμανικά εξωτερικά βιβλία και τα οποία προσεγγίζουν την εσωτερική διδασκαλία.

"*... Τότε το τρίτο μάτι έπαψε να λειτουργεί*", λέει η Στάντζα, επειδή ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ βυθίστηκε πολύ βαθιά μέσα στον βούρκο της ύλης.

Ποιο είναι το νόημα αυτής της παράξενης και ακατανόητης δήλωσης στον σλόκα 42 σχετικά με "το τρίτο μάτι της Τρίτης Φυλής που νεκρώθηκε και έπαψε να λειτουργεί";

Μερικές ακόμα απόκρυφες διδασκαλίες πρέπει τώρα να δοθούν αναφορικά μ' αυτό το σημείο καθώς και με κάποια άλλα. Η ιστορία της Τρίτης και της Τέταρτης Φυλής πρέπει να εξηγηθεί, προκειμένου να ριχτεί περισσότερο φως πάνω στην ανάπτυξη της τωρινής μας ανθρωπότητας·καθώς και για να δείξουμε με ποιον τρόπο οι ικανότητες, που ενεργοποιούνται με την απόκρυφη εκπαίδευση, αποκαθιστούν τον άνθρωπο στην θέση που κατείχε πρώτα, αναφορικά με την πνευματική αντίληψη και συνείδηση. Αλλά κατ' αρχήν πρέπει να εξηγηθεί το φαινόμενο του Τρίτου Ματιού.

ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΜΕ ΤΟ "ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ"

Το θέμα είναι τόσο ασυνήθιστο, το μονοπάτι τόσο μπερδεμένο, τόσο γεμάτο με επικίνδυνες παγίδες, στημένες από τις αντίθετες θεωρίες και την κριτική, ώστε σοβαροί λόγοι πρέπει να δίνονται για κάθε βήμα που γίνεται. Ενώ ρίχνουμε το φως του ματιού του ταύρου, που ονομάζεται εσωτερισμός, σχεδόν σε κάθε εκατοστό του απόκρυφου εδάφους πάνω στο οποίο ταξιδεύουμε, πρέπει να χρησιμοποιούμε τους φακούς του για να φέρουμε σε μεγαλύτερη ορατότητα τις περιοχές που εξερευνήθηκαν από την ακριβή επιστήμη. Και αυτό όχι μόνο για να φέρουμε σε αντίθεση αυτά τα δυο, αλλά για να υπερασπιστούμε την θέση μας.[257]

Ίσως παραπονεθούν μερικοί ότι σ' αυτήν την ιστορία της ανάπτυξης και εξέλιξης των φυλών που έχουν εκλείψει, ελάχιστα έχουν ειπωθεί για την φυσική, ανθρώπινη όψη τους. Ασφαλώς θα μπορούσαν να είχαν ειπωθεί πολύ περισσότερα, αν η απλή σύνεση δεν μας έκανε να διστάζουμε στο κατώφλι κάθε νέας αποκάλυψης. Δίνεται αυτό για το οποίο υπάρχουν πιθανότητες και σημάδια στις ανακαλύψεις της σύγχρονης επιστήμης. Όλα τα άλλα για τα οποία η ακριβής γνώση δεν γνωρίζει τίποτε και για τα οποία είναι ανίκανη να κάνει έστω και υποθέσεις – και τα οποία, επομένως, αρνείται σαν γεγονότα στην φύση – όλα αυτά αποκρύπτονται.

Αλλά ακόμα και να αμφισβητηθούν αυτές οι δηλώσεις, π.χ. ότι απ όλα τα θηλαστικά, ο άνθρωπος ήταν το πρώτο, ότι ο άνθρωπος είναι έμμεσος πρόγονος του πιθήκου και ότι αυτός ήταν ένα είδος Κύκλωπα τις παλιές μέρες, εντούτοις οι επιστήμονες δεν θα μπορέσουν ποτέ να αποδείξουν – παρά μόνο για δική τους ικανοποίηση – ότι τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Ούτε μπορούν να δεχτούν ότι οι δύο πρώτες φυλές των ανθρώπων ήταν υπερβολικά αιθέριες και φασματικές στην σύσταση, στον οργανισμό και στην μορφή, για να μπορούν να ονομαστούν φυσικοί άνθρωποι. Γιατί αν αποδεχτούν κάτι τέτοιο, θα φανεί ότι αυτός είναι ένας από τους λόγους που δεν μπορεί κανείς να περιμένει να ανακαλυφθούν δικά τους απολιθώματα μαζί με άλλα. Ωστόσο, εμείς τα υποστηρίζουμε. Ο άνθρωπος ήταν η αποθήκη, θα λέγαμε, *όλων των σπόρων της ζωής* γι' αυτόν τον Γύρο, φυτικής και ζωικής.[258] Όπως το Άιν-Σοφ είναι "*Ένα παρά τις αναρίθμητες μορφές που υπάρχουν μέσα του*", (*Ζοχάρ*, I, 21^{α}), το ίδιο είναι και ο άνθρωπος πάνω στην Γη, ο μικρόκοσμος του μακρόκοσμου. "Μόλις δημιουργήθηκε ο Άνθρωπος, όλα ολοκληρώθηκαν... γιατί καθετί περιλαμβάνεται μέσα στον Άνθρωπο. *Ενώνει στον εαυτό του όλες τις μορφές*" (*Ζοχάρ*, III,
48^{α}). "Το μυστήριο του γήινου ανθρώπου είναι ίδιο με το μυστήριο του Ουράνιου Ανθρώπου"

Για υποβλητικότητα θα υποδεικνύαμε ένα σύντομο άρθρο δημοσιευμένο στον *Θεοσοφιστή*, Τομ. VIII, Αύγουστος 1887, με τίτλο "Εσωτερικές Μελέτες". Ο συγγραφέας του παρουσιάζει εκεί μια απόκρυφη σχεδόν θεωρία, αν και για τον κόσμο θεωρείται καινούργια ιδέα: "*η πρόοδος της Μονάδας* συμπίπτει με την *οπισθοδρόμηση* της Μορφής" (σελ. 666), δηλαδή "με μείωση της *μορφοποιητικής* δύναμης". Λέει, "Ποιος ξέρει ποια μορφή χρησιμοποίησε το Εγώ στους πανάρχαιους *δακτυλίους* (Γύρους ή φυλές);... Μήπως ο τύπος του ανθρώπου... υπήρξε ο τύπος των *Σιμιιδών* με τις ποικιλίες του; Μήπως η φήμη του βασιλείου των πιθήκων του *Ραμαγιάνα* βασίζεται σε κάποια πανάρχαιη παράδοση αναφερόμενη σε μια περίοδο όπου αυτός ήταν ο κοινός κλήρος, ή μάλλον η όψη του ανθρώπου;" (σελ. 667). Και τελειώνει αυτή την πολύ έξυπνη, αν και υπερβολικά σύντομη παρουσίαση της θεωρίας του, λέγοντας αυτό που κάθε αληθινός σποκρυφιστής θα επικυρώσει: "Με τον φυσικο-σιθερικό άνθρωπο πρέπει να υπάρχει *ενέλιξη* του φύλου; Όπως ο φυσικο-αστρικός άνθρωπος εξαρτάται για την επαναγέννησή του από οντότητες της υπανθρώπινης τάξης (αναπτυγμένες από ζωικά πρωτότυπα), έτσι και ο φυσικο-αιθερικός άνθρωπος θα βρει ανάμεσα στις χαριτωμένες συμμετρικές τάξεις που προβάλλουν από το *αέρινο πεδίο*, μια ή περισσότερες που θα αναπτυχθούν για τις διαδοχικές ενσωματώσεις του, *όταν οι γεννώμενες μορφές θα εγκαταλειφθούν.* Μια διαδικασία η οποία θα περιλάβει ολόκληρη την ανθρωπότητα, αλλά πολύ βαθμιαία. Η [*προ*;] Αδαμικές και μετά-Αδαμικές φυλές ήταν γίγαντες- τα αιθερικά αντίστοιχα τους πιθανόν να είναι λιλιπούτειοι – όμορφοι, φωτεινοί, διάφανοι – αλλά θα είναι ασφαλώς γίγαντες στο πνεύμα" (σελ. 671).

Μπορεί να υποστηριχθεί ότι αυτό είναι αντίφαση. Γιατί αφού η πρώτη Ριζική φυλή εμφανίστηκε 300.000.000 χρόνια μετά την ανάπτυξη των φυτών, ο σπόρος της φυτικής ζωής δεν μπορεί να υπήρχε στην Πρώτη Φυλή. Εμείς λέμε ότι μπορούσε, γιατί μέχρι την εμφάνιση του ανθρώπου σ' αυτόν τον Γύρο, το φυτικό είδος ήταν τελείως διαφορετικό απ' ό,τι είναι τώρα και εντελώς αιθέριο και αυτό για τον απλό λόγο ότι κανένα χόρτο ή φυτό δεν μπορούσε να είναι φυσικό, πριν να υπάρξουν ζωικοί ή άλλοι οργανισμοί για να εκπνεύσουν το διοξείδιο του άνθρακος, το οποίο πρέπει να αφομοιώσουν τα φυτά για την ανάπτυξη, την τροφή και την αύξησή τους. Αυτά είναι αλληλεξαρτώμενα στην φυσική και επιτευχθεισα μορφή τους.

(*Ζοχάρ* ΙΙ, 76α). Όπως πολύ διορατικά παρατήρησε ο συγγραφέας των "Εσωτερικών Μελετών", (Βισκόν ντε Φιγκανιέ, *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Αύγουστος 1887, σελ. 666), η ανθρώπινη μορφή – που ονομάζεται έτσι επειδή είναι ο φορέας (κάτω από οποιοδήποτε σχήμα) του *θείου* ανθρώπου – είναι *νέος τύπος*, στην αρχή κάθε Γύρου, "αφού ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να εκδηλωθεί, ούτε και εκδηλώθηκε ποτέ, με μια μορφή που να ανήκει στο *καθ' αυτό* ζωικό βασίλειο". Και ο συγγραφέας συνεχίζει, "δεν αποτέλεσε ποτέ μέρος αυτού του βασιλείου. Προερχόμενη, απλώς προερχόμενη, από την πιο τελειοποιημένη τάξη του, μια νέα ανθρώπινη μορφή πρέπει πάντα να είναι ο νέος τύπος του κύκλου. Όπως το φαντάζομαι, η ανθρώπινη μορφή σε έναν δακτύλιο [;] γίνεται απορριμμένο ένδυμα στον επόμενο, την οικειοποιείται τότε η ανώτερη τάξη στο κατώτερο υποδεέστερο βασίλειο".

Αν η ιδέα είναι αυτή που καταλαβαίνουμε – γιατί οι "δακτύλιοι" που αναφέρονται δημιουργούν κάποια σύγχυση – τότε είναι η σωστή εσωτερική διδασκαλία. Αφού εμφανίστηκε στην αρχή και επικεφαλής της αισθανόμενης και συνειδητής ζωής ο άνθρωπος (ο αστρικός, ή η "Ψυχή", γιατί το *Ζοχάρ* επαναλαμβάνοντας την αρχαϊκή διδασκαλία, λέει καθαρά, ότι "ο *πραγματικός* άνθρωπος είναι η Ψυχή και το υλικό πλαίσιό του δεν αποτελεί μέρος του") – ο άνθρωπος, λοιπόν, έγινε η ζώσα και ζωική ΜΟΝΑΔΑ τα "απορριμμένα ενδύματα" της οποίας καθόρισαν το σχήμα κάθε ζωής και ζώου σ' αυτόν τον Γύρο.[259]

Έτσι, ασυνείδητα, "δημιουργούσε" για αιώνες τα έντομα, τα ερπετά, τα πουλιά και τα ζώα από τα υπολείμματα και τα απομεινάρια του Τρίτου και του Τέταρτου Γύρου. Η ίδια ιδέα και διδασκαλία παρουσιάζεται καθαρά στην *Βεντιντάντ* των Μαζνταίων, καθώς και στην χαλδαϊκή και μωυσαϊκή αλληγορία της Κιβωτού, που όλες τους αποτελούν τις πολλές εθνικές αποδόσεις του αρχικού μύθου που δίνεται στις ινδουιστικές Γραφές. Βρίσκεται στην αλληγορία του Βαϊβασβάτα Μάνου και της Κιβωτού του με τους Επτά Ρίσι, καθώς και στην αλληγορία των Ρίσι, καθένας απ' τους οποίους εμφανίζεται σαν πατέρας και Προγεννήτορας ιδιαίτερων ζώων, ερπετών ακόμα και τεράτων (Βλέπε *Βίσνου* αλλά και *Πουρανά*). Ανοίξτε την *Βεντιντάντ* των Μαζνταίων και διαβάστε την εντολή του Ορμάζντ προς τον Γίμα, ένα Πνεύμα της Γης, ο οποίος συμβολίζει τις τρεις φυλές, αφού πρώτα του έχει πει να φτιάξει ένα *βάρα* (ένα "κλουβί", ένα *άργκα* ή όχημα).

> Σ' αυτό [το *βάρα*] θα φέρεις τα σπέρματα ανδρών και γυναικών των μεγαλύτερων, καλύτερων και τελειότερων πάνω σ' αυτήν την γη, σ' αυτό θα φέρεις τα σπέρματα κάθε είδους ζώου... Όλα αυτά τα σπέρματα θα φέρεις, δυο από κάθε είδος, για να κρατηθούν εκεί ανεξάντλητα, όσο καιρό εκείνοι οι άνθρωποι θα μείνουν στο *Βάρα*. (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ ΙΙ, 27 (70), 28(74).)

Εκείνοι οι "άνθρωποι" στο "*Βάρα*" είναι οι "Προγεννήτορες", οι ουράνιοι άνθρωποι ή Ντιάνι, τα μελλοντικά *Εγώ* που έχουν σαν αποστολή να εμψυχώσουν το ανθρώπινο είδος. Γιατί το "*Βάρα*" ή "Κιβωτός" (ή επίσης το Όχημα) σημαίνει απλώς τον ΑΝΘΡΩΠΟ.[260]

> Αυτό το Βάρα θα το σφραγίσεις [αφού το γεμίσεις με τα σπέρματα] με την χρυσή σφραγίδα και θα φτιάξεις μια πόρτα και ένα *αυτοφωτιζόμενο παράθυρο μέσα* [που είναι η Ψυχή]. (Φάργκαρντ ΙΙ, 30(87).)

Και όταν ο Γίμα ρωτάει τον Άχουρα-Μάζντα πώς θα καταφέρει να κατασκευάσει αυτό το *Βάρα*, εκείνος του απαντάει:

> Σύντριψε την γη με ένα χτύπημα του ποδιού σου και ύστερα ζύμωσέ την, όπως κάνει ο αγγειοπλάστης όταν πλάθει τον πηλό των αγγείων. (Φάργκαρντ ΙΙ, 31(93).)

Στο *Ζοχάρ* αναφέρεται ότι οι "πρωταρχικοί κόσμοι" (σπινθήρες) δεν μπορούσαν να συνεχίσουν γιατί *δεν υπήρχε ακόμα ο άνθρωπος*. "Η *ανθρώπινη* μορφή περιέχει τα πάντα και, επειδή δεν υπήρχε ακόμα, οι κόσμοι καταστρέφονταν".

Αυτό είναι το νόημα, όταν η αλληγορία και το σύμβολο ανοιχτούν και διαβαστούν μέσω του *ανθρώπινου* κλειδιού ή του κλειδιού της γήινης ανθρωπο-σοφίας. Αυτή η ερμηνεία του συμβόλου της "κιβωτού" δεν έχει καμιά σχέση με το αστρονομικό ή ακόμα και το θεογονικό κλειδί της, ούτε και με τα άλλα έξι νοήματα. Ούτε και είναι λιγότερο επιστημονική από τις άλλες θεωρίες σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου. 'Οπως ειπώθηκε, σαν όλα τα υπόλοιπα, υπάρχουν γι' αυτήν επτά κλειδιά.

αιγυπτιακός κριοκέφαλος θεός φτιάχνει τον πήλινο άνθρωπο πάνω στον τροχό ενός αγγειοπλάστη και στην Γένεση επίσης οι Ελοΐμ τον κατασκευάζουν από το ίδιο υλικό.

Στην συνέχεια όταν ο "Κατασκευαστής του υλικού κόσμου" (Άχουρα-Μάζντα) ρωτιέται τι είναι αυτό που θα δώσει φως "στο *Βάρα* που έφτιαξε ο Γίμα", αυτός απαντάει:

Υπάρχουν *αδημιούργητα* φώτα και *δημιουργημένα* φώτα. Το μόνο πράγμα που έλειπε εκεί [στο Αριάνα-Βαέγια όπου φτιάχτηκε το *Βάρα*] είναι η θέα των άστρων, της Σελήνης και του Ήλιου και ένας χρόνος μοιάζει μόνο σαν μια μέρα. (Φάργκαρντ ΙΙ, 40(41).)

Αυτή είναι μια καθαρή αναφορά στην "χώρα των θεών" ή στις Πολικές (τώρα) Περιοχές. Αλλά στο στίχο περιέχεται και ένας άλλος υπαινιγμός: μια ξεχωριστή αναφορά στα "αδημιούργητα φώτα" που φώτισαν τον άνθρωπο εσωτερικά, τις αρχές του. Διαφορετικά κανένας λόγος ή νόημα δεν θα υπήρχε στην απάντηση του Άχουρα-Μάζντα, η οποία ακολουθείται αμέσως από τα λόγια:

Κάθε σαράντα χρόνια, σε κάθε ζευγάρι [ερμαφρόδιτο] δυο γεννιώνται, ένα αρσενικό και ένα θηλυκό. (Φάργκαρντ ΙΙ, 41(133).)

Η τελευταία φράση είναι μια καθαρή ηχώ της Μυστικής Δοξασίας, της Στάντζα η οποία λέει:

"Στο τέλος κάθε σαράντα [ετήσιων] Ήλιων, στο τέλος κάθε τεσσαρακοστής Ημέρας, το διπλό γίνεται τέσσερα – αρσενικό και θηλυκό σε ένα, στον πρώτο, στον δεύτερο και στον τρίτο...".

Πράγμα που είναι πολύ καθαρό, αφού "κάθε Ήλιος" σήμαινε έναν ολόκληρο χρόνο, ο οποίος τότε απετελείτο από μία ημέρα, όπως στην αρκτική αποτελείται τώρα από έξι μήνες. Σύμφωνα με την αρχαία διδασκαλία ο άξονας της Γης αλλάζει βαθμιαία την απόκλισή του ως προς την εκλειπτική και κατά την περίοδο που αναφέρουμε αυτή η απόκλιση ήταν τέτοια, ώστε η πολική μέρα διαρκούσε ολόκληρη την περίοδο της περιστροφής της Γης γύρω από την Ήλιο, με την σύντομη παρεμβολή ενός είδους λυκόφωτος, μετά από την οποία η πολική χώρα ξανάπαιρνε την θέση της κατευθείαν κάτω από τις ηλιακές ακτίνες. Αυτό μπορεί να έρχεται σε αντίθεση με την αστρονομία, όπως διδάσκεται και κατανοείται τώρα. Αλλά ποιος μπορεί να πει ότι διάφορες αλλαγές στην κίνηση της Γης – οι οποίες συμβαίνουν τώρα – δεν συνέβαιναν και πριν από εκατομμύρια χρόνια;

Επιστρέφοντας ξανά στην δήλωση ότι *Βάρα* σήμαινε τον ΑΝΘΡΩΠΟ του Τέταρτου Γύρου καθώς επίσης, την Γη εκείνων των ημερών, την Σελήνη, ακόμα και την κιβωτό του Νώε αν κανείς το προτιμάει έτσι, αυτό φαίνεται πάλι στον διάλογο ανάμεσα στον Άχουρα-Μάζντα και στον Ζαρατούστρα. Έτσι, όταν ο τελευταίος ρωτάει:

Δημιουργέ του υλικού κόσμου, Άγιε! Ποιος ήταν εκείνος που έφερε την θρησκεία του Μάζντα μέσα στο *Βάρα* που έφτιαξε ο Γίμα;

Ο Άχουρα-Μάζντα απάντησε: "Ήταν το πουλί Καρσίπτα, ω άγιε Ζαρατούστρα!" (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ ΙΙ, 42(137).)

Μια υποσημείωση στο σημείο αυτό εξηγεί:

Το πουλί Καρσίπτα κατοικεί στον ουρανό: αν ζούσε πάνω στην Γη θα ήταν ο βασιλιάς των πουλιών. Έφερε την θρησκεία στο *Βάρα* του Γίμα και απαγγέλλει την Αβέστα *στην γλώσσα των πουλιών*. (*Μπουνταχίς*, ΧΙΧ και ΧΧΙV.)

Αυτή είναι μια αλληγορία και ένα σύμβολο που παρανοήθηκε επίσης μόνο από τους Ανατολιστές, οι οποίοι βλέπουν σ' αυτό το πουλί "μια ενσάρκωση της αστραπής" και λένε ότι το τραγούδι του "συχνά θεωρείτο ότι ήταν η φωνή ενός θεού και μια αποκάλυψη" και ποιος ξέρει τι άλλο ακόμα. Το πουλί Καρσίπτα είναι η ανθρώπινη νοητική ψυχή και η θεότητά της, που στον αρχαίο Μαγκιανισμό συμβολιζόταν με ένα πουλί, όπως οι Έλληνες την συμβόλιζαν με μια

πεταλούδα. Μόλις το πουλί Καρσίπτα εισήλθε στο *Βάρα* ή άνθρωπο, αυτός κατανόησε τον νόμο του Μάζντα ή την θεία Σοφία. Στο *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* για το δένδρο, που είναι το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού, αναφέρεται: "Στα κλαδιά του [του δένδρου] τα πουλιά διαμένουν και χτίζουν τις φωλιές τους", ή οι Ψυχές και οι Άγγελοι έχουν την διαμονή τους! (*Σιφρά τι-Τσνιουθά* κεφ. V, 31. Παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 104.) Επομένως και για τους Καμπαλιστές ήταν ένα παρόμοιο σύμβολο. Το "πουλί" ήταν ένα χαλδαϊκό και αργότερα έγινε ένα εβραϊκό συνώνυμο και σύμβολο του Αγγέλου, της Ψυχής, του Πνεύματος ή ενός Ντέβα και η "Φωλιά του Πουλιού" σήμαινε και για τους δυο τον Ουρανό, ενώ στο *Ζοχάρ* σημαίνει την αγκαλιά του Θεού. Ο τέλειος Μεσίας εισέρχεται στην Εδέμ, "σε εκείνο το μέρος που ονομάζεται φωλιά του Πουλιού". (*Ζοχάρ*, ΙΙ, 8β. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 207.) "Σαν ένα πουλί που πετάει από την φωλιά του' και αυτό είναι η Ψυχή από την οποία η Σεχινά [θεία σοφία ή χάρη] δεν απομακρύνεται". (Ραγιάχ Μεχεμνάχ, *Ζοχάρ* ΙΙΙ, 278α. Παράβολε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 217.) "Η Φωλιά του αιώνιου Πουλιού, που το τίναγμα των φτερών του δημιουργεί ζωή, είναι απεριόριστος χώρος", λέει το Σχόλιο, εννοώντας τον Χάνσα, το πουλί της Σοφίας.

Αδάμ-Κάδμος είναι το (σεφιροθικό) δένδρο και αυτός είναι που εσωτερικά γίνεται το "Δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού". Το δένδρο αυτό "έχει γύρω του επτά στήλες (επτά κίονες) του κόσμου, ή Κυβερνήτες". Τους ίδιους "*Προγεννήτορες*" ή "*Σεφιρόθ*" ξανά "που λειτουργούν μέσω των αντίστοιχων τάξεων των Αγγέλων στις σφαίρες των επτά πλανητών", κ.τ.λ., από τις οποίες τάξεις η μια γεννάει γίγαντες (*Νεφιλίμ*) πάνω στην Γη.

Αποτελούσε πίστη ολόκληρης της αρχαιότητας, ειδωλολατρικής και χριστιανικής, ότι η πρώτη ανθρωπότητα ήταν μια φυλή γιγάντων. Ορισμένες ανασκαφές στην Αμερική, σε βουνά και σε σπήλαια, αποκάλυψαν σε μερικές περιπτώσεις ομάδες σκελετών ύψους δυόμισι και τρισήμισι μέτρων.[261] Αυτοί ανήκουν σε φυλές της αρχικής Πέμπτης Φυλής, που τώρα εκφυλίστηκαν σε ένα συνηθισμένο ύψος ανάμεσα στο ενάμισι και ένα κι εξήντα. Αλλά μπορούμε εύκολα να πιστέψουμε ότι οι Τιτάνες και οι Κύκλωπες της αρχαιότητας ανήκαν πράγματι στην Τέταρτη (Ατλάντεια) Φυλή και ότι όλοι οι μετέπειτα μύθοι και αλληγορίες, που βρίσκονται στα ινδουιστικά *Πουρανά* και στους Έλληνες Ησίοδο και Όμηρο, βασίζονταν σε ασαφείς αναμνήσεις των πραγματικών Τιτάνων – ανθρώπων υπεράνθρωπης, τρομακτικής φυσικής δύναμης η οποία τους έδινε την δυνατότητα να υπερασπίζονται τον εαυτό τους και να απωθούν τα γιγαντιαία τέρατα της μεσοζωικής και της πρώτης καινοζωικής εποχής – και των πραγματικών Κυκλώπων, θνητών με τρία μάτια.

Προσεχτικοί συγγραφείς συχνά έχουν παρατηρήσει ότι η "προέλευση σχεδόν κάθε λαϊκού μύθου και θρύλου μπορεί να αναχθεί πάντα σε ένα γεγονός στην Φύση".

Σ' αυτές τις φανταστικές δημιουργίες ενός υπερβολικού υποκειμενισμού υπάρχει πάντα ένα στοιχείο αντικειμενικό και πραγματικό. Η φαντασία των πολλών, καθώς είναι ακατάστατη και ανοργάνωτη, δεν θα μπορούσε ποτέ να συλλάβει και να κατασκευάσει *ex nihilo* [*εκ του μηδενός*] τόσες πολλές τερατώδεις μορφές, έναν τέτοιον πλούτο υπερφυσικών ιστοριών, αν δεν υπήρχαν – για να χρησιμεύσουν σαν κεντρικός πυρήνας – αυτές οι ρευστές αναμνήσεις, σκοτεινές και ασαφείς, οι οποίες ενώνουν τους σπασμένους κρίκους της αλυσίδας του χρόνου, για να σχηματίσουν απ' αυτούς το μυστηριώδες, ονειρικό θεμέλιο της συλλογικής μας συνείδησης.[262]

Στα επόμενα τμήματα θα αναφέρουμε την μαρτυρία για την ύπαρξη των Κυκλώπων – μιας φυλής γιγάντων – τα Κυκλώπεια κτίσματα, όπως ονομάζονται μέχρι σήμερα. Αλλά και η ίδια η Επιστήμη μας παρέχει μια ένδειξη ότι κατά την διάρκεια της εξέλιξης και πριν από την τελική διευθέτηση του ανθρώπινου οργανισμού – ο οποίος έγινε τέλειος και συμμετρικός μόνο κατά την Πέμπτη Φυλή – η αρχική Τέταρτη Φυλή ίσως να είχε τρία μάτια, χωρίς αυτό να σημαίνει αναγκαστικά ότι είχε ένα τρίτο μάτι στο μέτωπο, όπως οι μυθικοί Κύκλωπες.

Οι νταρβινικοί Εξελικτιστές που συνηθίζουν τόσο πολύ, σαν απόδειξη της θέσης τους, να αναφέρονται στην μαρτυρία της *επιστροφής του τύπου* – το πλήρες νόημα της οποίας, στην περίπτωση των ανθρώπινων τεράτων, περιλαμβάνεται στην εσωτερική λύση του εμβρυολογικού προβλήματος – καλά θα κάνουν να ερευνήσουν αυτές τις περιπτώσεις των *σύγχρονων γιγάντων* που έχουν συχνά ύφος 2.10, 2.70 ακόμα και 3.30 μ. Τέτοιες *επιστροφές* είναι ατελείς, αλλά ωστόσο αναντίρρητες αναπαραγωγές των αρχικών πανύψηλων ανθρώπων των αρχέγονων χρόνων.

Βλέπε *Μυθικά Τέρατα*, του Τσαρλς, Γκουλντ, από τον ενδιαφέροντα και επιστημονικό τόμο του οποίου μερικά αποσπάσματα αναφέρονται πιο κάτω. Βλέπε στο έργο του κ. Σίννετ, *Απόκρυφος Κόσμος*, την περιγραφή μιας σπηλιάς στα Ιμαλάια γεμάτης με γιγαντιαία απολιθώματα ανθρώπων και ζώων.

Για τους Αποκρυφιστές – οι οποίοι πιστεύουν ότι η ψυχική *ενέλιξη* προχωράει παράλληλα με την φυσική εξέλιξη, ότι οι εσωτερικές αισθήσεις, έμφυτες στις πρώτες ανθρώπινες φυλές, ατρόφησαν κατά την διάρκεια της αύξησης και της υλικής ανάπτυξης των εξωτερικών αισθήσεων – και για τον σπουδαστή της εσωτερικής συμβολολογίας αυτή η δήλωση δεν είναι υπόθεση ή πιθανότητα, αλλά απλώς μια φάση του νόμου της ανάπτυξης, με λίγα λόγια ένα αποδεδειγμένο γεγονός. Αυτοί κατανοούν το νόημα του ακόλουθου αποσπάσματος των Σχολίων το οποίο λέει:

"Εκείνες τις πρώτες ημέρες των αρσενικοθήλυκων [ερμαφρόδιτων], *υπήρχαν ανθρώπινα πλάσματα με τέσσερα χέρια, ένα κεφάλι αλλά τρία μάτια. Μπορούσαν να βλέπουν μπροστά αλλά και πίσω τους.*[263] *Ένα ΚΑΛΠΑ αργότερα* [μετά το χωρισμό των φύλων] *οι άνθρωποι έπεσαν στην ύλη, η πνευματική τους όραση αδυνάτισε και στον ίδιον βαθμό το τρίτο μάτι άρχισε να χάνει την δύναμη του... Όταν η Τέταρτη* [Φυλή] *έφτασε στην μεσαία εποχή της, η εσωτερική όραση έπρεπε να αφυπνιστεί και να αποκτηθεί με τεχνητή διέγερση, διαδικασία που ήταν γνωστή στους αρχαίους σοφούς...*[264] *Το τρίτο μάτι, παρόμοια, ΑΠΟΛΙΘΩΝΟΜΕΝΟ*[265] *βαθμιαία σύντομα εξαφανίστηκε. Οι διπλο-πρόσωποι έγιναν μονο-πρόσωποι και το μάτι βυθίστηκε βαθιά μέσα στο κεφάλι και τώρα είναι θαμμένο κάτω από τα μαλλιά. Κατά την διάρκεια της δραστηριότητας του εσωτερικού ανθρώπου* [κατά την διάρκεια εκστάσεων και πνευματικών οραμάτων] *το μάτι διογκώνεται και εκτείνεται. Ο Άρχατ το βλέπει και το νιώθει και κανονίζει ανάλογα την δράση του... Ο αμόλυντος Λανού* [μαθητής, τσέλα] *δεν χρειάζεται να φοβάται κανένα κίνδυνο. Εκείνος που δεν κρατάει τον εαυτό του σε αγνότητα* [που δεν είναι αγνός] *δεν θα λάβει βοήθεια από το 'ντεβικό μάτι'"*.

Δυστυχώς όχι. Το "ντεβικό μάτι" για την πλειονότητα της ανθρωπότητας δεν υπάρχει πια. Το *τρίτο μάτι είναι νεκρό* και δεν λειτουργεί, αλλά άφησε πίσω του μια μαρτυρία της ύπαρξής του. μαρτυρία αυτή ονομάζεται τώρα ΑΔΕΝΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΦΥΣΗΣ. Όσο για τους "τετράχειρους" ανθρώπους, αυτοί έγιναν τα πρωτότυπα των τετράχειρων ινδουισπκών θεών, όπως αναφέραμε στην προηγούμενη υποσημείωση.

Τέτοιο είναι το μυστήριο του ανθρώπινου ματιού, ώστε μερικοί επιστήμονες στις μάταιες προσπάθειες τους να εξηγήσουν και να δικαιολογήσουν όλες τις δυσκολίες που περιβάλλουν την λειτουργία του, αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε απόκρυφες εξηγήσεις. Η ανάπτυξη του ανθρώπινου ματιού ενισχύει περισσότερο την απόκρυφη ανθρωπολογία παρά την ανθρωπολογία των υλιστών φυσιολόγων. "Στο ανθρώπινο έμβρυο τα *μάτια αναπτύσσονται από τα μέσα προς τα έξω*", από τον εγκέφαλο, αντί να αποτελούν μέρος του δέρματος, όπως συμβαίνει στα έντομα και στην σουπιά. Ο καθηγητής Λάνκεστερ, θεωρώντας ότι ο εγκέφαλος είναι ένα περίεργο μέρος για το μάτι και επιχειρώντας να εξηγήσει το φαινόμενο βάσει της *νταρβινικής γραμμής*, προτείνει την περίεργη άποψη ότι ο πρώτος σπονδυλωτός προγονός "μας" ήταν ένα *διαφανές* πλάσμα και, επομένως, δεν είχε σημασία το πού θα ήταν το μάτι! Το ίδιο, μας διδάσκουν, ήταν κάποτε και ο άνθρωπος, "ένα διαφανές πλάσμα", επομένως η θεωρία μας ισχύει. Αλλά πώς συμβιβάζεται η υπόθεση του Λάνκεστερ με την χαικέλια θεωρία ότι το μάτι των σπονδυλωτών προήλθε από *αλλαγές στην επιδερμίδα*; Αν άρχισε *εσωτερικά*, η θεωρία πάει στο καλάθι των αχρήστων. Η παράξενη υπόδειξη του καθηγητή Λάνκεστερ – ή μήπως θα πρέπει να πούμε παραδοχή; – γίνεται ίσως απαραίτητη εξαιτίας εξελικτικών αναγκαιοτητών. Ο Αποκρυφισμός με την διδασκαλία του για την βαθμιαία ανάπτυξη των αισθήσεων "ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ", από αστρικά πρότυπα,

---

Δηλαδή το τρίτο μάτι βρισκόταν στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Η δήλωση ότι η τελευταία ερμαφρόδιτη ανθρωπότητα είχε "τέσσερα χέρια" λύνει πιθανόν το μυστήριο όλων των αναπαραστάσεων και των ειδώλων των εξωτερικών θεών της Ινδίας. Στην Ακρόπολη του Άργους υπήρχε ένα ξόανο, ένα χονδροειδώς σκαλισμένο ξύλινο άγαλμα (που το απέδιδαν στον Δαίδαλο), το οποίο παρίστανε έναν κολοσσό με τρία μάτια και ήταν αφιερωμένο στον Τριόπιο Δία (με τρία μάτια). Το κεφάλι του "θεού" είχε δυο μάτια στο πρόσωπο και ένα στην κορυφή του μετώπου. θεωρείται το πιο αρχαϊκό από όλα τα αρχαία αγάλματα (Σχόλια Βατικανού στις *Τρωάδες* του Ευρυπίδη, 14).

Από δω και πέρα η εσωτερική όραση μπορεί να αποκτηθεί μόνο μέσω εκπαίδευσης και μύησης, εκτός από τις περιπτώσεις των "φυσικών και γεννημένων μάγων", των ευαίσθητων και των μέντιουμ, όπως ονομάζονται τώρα.

Η έκφραση "απολιθωνόμενο" αντί "οστεοποιούμενο" είναι περίεργη. Το "πίσω μάτι", το οποίο φυσικά είναι αυτό που τώρα ονομάζεται *επίφυση*, μια μικρή μάζα σε σχήμα μπιζελιού από φαιά νευρική ουσία προσκολλημένη στο πίσω μέρος της τρίτης κοιλότητας του εγκεφάλου, λέγεται ότι περιέχει οπωσδήποτε ορυκτό σύγκριμα, άμμο και "τίποτε περισσότερο" (Βλέπε κατωτέρω).

είναι πολύ πιο ικανοποιητικός: το τρίτο μάτι *αποσύρθηκε προς τα* μέσα όταν η πορεία του τελείωσε· άλλο ένα σημείο υπέρ του Αποκρυφισμού.

Έτσι βρίσκει την δικαίωση και τον λόγο ύπαρξής της και η αλληγορική έκφραση των Ινδουιστών μυστικιστών, όταν μιλούν για το "μάτι του Σίβα", του *Τριλοτσάνα* ("τριόφθαλμου")· ενώ η μεταφορά της επίφυσης (που κάποτε ήταν το "τρίτο μάτι") στο μέτωπο, δεν είναι παρά μια εξωτερική κατάχρηση. Αυτό ρίχνει επίσης φως πάνω στο μυστήριο – ακατανόητο για μερικούς – της σύνδεσης ανάμεσα στην *αφύσικη*, ή Πνευματική Ενορατικότητα και στην φυσική αγνότητα του Ενορατικού. Συχνά τίθεται το ερώτημα, "Γιατί θα πρέπει η αγαμία και η αγνότητα να αποτελούν ένα *sine qua non* [*εκ των ων ου άνευ*] κανόνα και συνθήκη της κανονικής *μαθητείας*, ή της ανάπτυξης ψυχικών και απόκρυφων δυνάμεων;" Η απάντηση περιέχεται στο Σχόλιο. Όταν μάθουμε ότι κάποτε το "τρίτο μάτι" ήταν ένα φυσιολογικό όργανο και ότι αργότερα – εξαιτίας της βαθμιαίας εξαφάνισης της πνευματικότητας και της αύξησης της υλικότητας (η πνευματική φύση εκδιώχθηκε από την υλική) – έγινε ένα ατροφικό όργανο που έχει ελάχιστα κατανοηθεί από τους φυσιολόγους, όπως και η σπλήνα, όταν λοιπόν τα μάθουμε όλα αυτά, η σύνδεση θα γίνει σαφής. Κατά την διάρκεια της ανθρώπινης ζωής το μεγαλύτερο εμπόδιο στον δρόμο της πνευματικής ανάπτυξης, και ειδικά στην απόκτηση *γιογκικών* δυνάμεων, είναι η δραστηριότητα των φυσιολογικών μας αισθήσεων. Αφού η σεξουαλική δραστηριότητα συνδέεται στενά, μέσω αλληλεπίδρασης, με τον νωτιαίο μυελό και την φαιά ουσία του εγκεφάλου, είναι περιττή οποιαδήποτε περαιτέρω εξήγηση. Φυσικά, η φυσιολογική και αφύσικη κατάσταση του εγκεφάλου και ο βαθμός ενεργού λειτουργίας στον *προμήκη μυελό*, αντιδρούν έντονα πάνω στην επίφυση γιατί, εξαιτίας του αριθμού των "κέντρων" σ' αυτήν την περιοχή τα οποία ελέγχουν μέχρι τώρα το μεγαλύτερο μέρος των φυσιολογικών λειτουργιών της ζωικής οικονομίας και επίσης εξαιτίας της στενής και οικείας γειτνίασης των δυο, πρέπει να ασκείται μια πολύ ισχυρή "επαγωγική" δράση από τον *προμήκη* πάνω στην επίφυση.

Όλα αυτά είναι αρκετά σαφή για τον Αποκρυφιστή, αλλά είναι πολύ ασαφή για τον κοινό αναγνώστη. Σ' αυτόν πρέπει να δείξουμε την πιθανότητα να υπήρχε ένας άνθρωπος με τρία μάτια, κατά τις περιόδους εκείνες όπου ο σχηματισμός του βρισκόταν ακόμα σε μια, συγκριτικά, χαοτική κατάσταση. Η γνώση της ανατομίας και της ζωολογίας παρέχει κατ' αρχήν μια τέτοια πιθανότητα και έπειτα μπορεί να βασιστεί στις υποθέσεις της ίδιας της υλιστικής επιστήμης.

Βάσει της Επιστήμης και βάσει ενδείξεων, οι οποίες αυτήν την φορά δεν είναι απλώς μια φαντασία θεωρητικής υπόθεσης, υποστηρίζεται ότι πολλά ζώα – ειδικά μεταξύ των κατώτερων τάξεων των Σπονδυλωτών – έχουν ένα *τρίτο μάτι* το οποίο τώρα έχει ατροφήσει, αλλά το οποίο στην αρχή θα πρέπει να ήταν οπωσδήποτε ενεργό.[266] Το είδος Χαττέρια, μια σαύρα της τάξης των *Λατσερτίλια*, που ανακαλύφθηκε πρόσφατα στην Νέα Ζηλανδία (ένα τμήμα της επονομαζόμενης αρχαίας Λεμουρίας, σημειώστε το καλά), παρουσιάζει αυτήν την ιδιομορφία με τον πιο παράδοξο τρόπο· και όχι μόνο η *Χαττέρια πουνκτάτα*, αλλά και ο χαμαιλέοντας, ορισμένα ερπετά, ακόμα και ψάρια. Στην αρχή θεωρήθηκε ότι δεν ήταν τίποτε άλλο από μια προέκταση του εγκεφάλου καταλήγουσα σε μια μικρή προεξοχή, ονομαζόμενη επίφυση, ένα μικρό οστάριο που χωρίζεται από το κυρίως οστό με έναν χόνδρο και το οποίο βρίσκεται σε κάθε ζώο. Αλλά σύντομα ανακαλύφθηκε ότι ήταν πολύ περισσότερα. Όπως έδειξε η ανάπτυξη και η ανατομική του δομή, παρουσιάζει μια τέτοια ομοιότητα με το μάτι, ώστε είναι αδύνατον να θεωρηθεί σαν κάτι άλλο. Υπήρχαν και υπάρχουν ακόμα και σήμερα παλαιοντολόγοι οι οποίοι είναι σίγουροι ότι αυτό το "τρίτο μάτι" λειτουργούσε στην αρχή, και έχουν ασφαλώς δίκιο. Γιατί να τι αναφέρεται για τον αδένα της επίφυσης στα *Στοιχεία Ανατομίας* (ένατη έκδοση, τομ. II, σελ. 830-851) του Κουέιν:

"Τοποθετημένα βαθιά μέσα στο κεφάλι, καλυμμένα από δέρμα και μύες, πραγματικά μάτια που δεν μπορούν να δουν βρίσκονται σε ορισμένα ζώα", λέει επίσης ο Χαίκελ: "Σπονδυλωτά... τυφλοί ασπάλακες και ποντικοί των αγρών, τυφλά φίδια και σαύρες... Αποφεύγουν το φως της μέρας κατοικώντας... κάτω από το έδαφος. [*Αυτά*] *δεν ήταν εξαρχής τυφλά*, αλλά αναπτύχθηκαν από προγόνους που ζούσαν στο φως και είχαν πλήρως ανεπτυγμένα μάτια. Το ατροφικό μάτι κάτω από αδιαφανές δέρμα βρίσκεται σ' αυτά τα τυφλά πλάσματα σε όλα τα στάδια της επιστροφής" (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 343). Και αν δύο μάτια μπορούν να ατροφήσουν στα κατώτερα ζώα, γιατί όχι ένα μάτι – η επίφυση – στον άνθρωπο, ο οποίος, από φυσική άποψη, δεν είναι παρά ένα ανώτερο ζώο;

Από το μέρος αυτό, το οποίο στην αρχή αποτελεί ολόκληρο και στην συνέχεια το κρυμμένο μέρος του πρόσθιου βασικού εγκεφαλικού κυστιδίου, αναπτύσσονται τα οφθαλμικά κυστίδια, κατά την αρχική περίοδο, και το πρόσθιο μέρος είναι εκείνο σε σύνδεση με το οποίο σχηματίζονται τα εγκεφαλικά ημισφαίρια και τα συνοδεύοντα μέρη. Ο *οπτικός θάλαμος* σε κάθε πλευρά σχηματίζεται από μια πλευρική αύξηση του μυελικού τοιχώματος, ενώ το ενδιάμεσο, κατερχόμενο προς την βάση, αποτελεί την κοιλότητα του τρίτου κυστιδίου με την προέκτασή του στον μίσχο. Στην συνέχεια ο φαιός σύνδεσμος απλώνεται προς την κοιλιακή κοιλότητα... Το οπίσθιο μέρος της οροφής, μέσω μιας ιδιόμορφης διαδικασίας που θα σημειωθεί αργότερα, αναπτύσσεται στον αδένα της επίφυσης, ο οποίος παραμένει συνδεδεμένος σε κάθε πλευρά μέσω των μίσχων του με τον *θάλαμο*, και πίσω απ' αυτά σχηματίζεται μια εγκάρσια ταινία σαν οπίσθιος σύνδεσμος.

Το *τελικό πέταλο* (*lamina cinerea*) συνεχίζει, για να κλείσει την τρίτη κοιλία μπροστά, και κάτω απ' αυτό ο οφθαλμικός σύνδεσμος σχηματίζει το έδαφος του κυστιδίου και πιο πίσω ο μίσχος κατεβαίνει για να ενωθεί στο *τουρκικόν εφίππιον* με τον ιστό που συνδέει τον οπίσθιο λοβό της υπόφυσης.

Οι δυο *οπτικοί θάλαμοι* που σχηματίστηκαν από το οπίσθιο [και εξωτερικό] μέρος του πρόσθιου κυστιδίου, αποτελούνται αρχικά από έναν άδειο σάκκο νευρικής ουσίας, η κοιλότητα του οποίου επικοινωνεί σε κάθε πλευρά μπροστά με την κοιλότητα των σχηματιζόμενων εγκεφαλικών ημισφαιρίων και πίσω με την κοιλότητα του μεσαίου εγκεφαλικού κυστιδίου (*τετράδυμο του εγκεφάλου*). Σύντομα, όμως με την αύξηση του ιζήματος που λαμβάνει χώρα στο εσωτερικό τους, πίσω, από κάτω και στα πλευρά τους, οι *θάλαμοι* γίνονται στερεοί και ταυτόχρονα μια σχισμή ή αύλαξ εμφανίζεται ανάμεσα τους στο επάνω μέρος και εισχωρεί κάτω στην εσωτερική κοιλότητα, που συνεχίζει ανοιχτή στο πίσω μέρος απέναντι από το άνοιγμα του Συλουίειου αγωγού. Αυτή η σχισμή ή αύλαξ είναι το *τρίτο κυστίδιο*. Στο πίσω μέρος οι δυο θάλαμοι συνεχίζουν ενωμένοι από τον *οπίσθιο σύνδεσμο*, ο οποίος διακρίνεται περίπου στο τέλος του τρίτου μήνα, καθώς επίσης και από τους μίσχους της επίφυσης...

Κατά την πρώτη περίοδο οι *οπτικές οδοί* μπορούν να αναγνωριστούν σαν κοίλες προεκτάσεις από το εξωτερικό μέρος του τοιχώματος των *θαλάμων*, ενώ είναι ακόμα κυστιώδεις. Κατά τον τέταρτο μήνα οι οδοί σχηματίζονται καθαρά. Αυτές στην συνέχεια επιμηκύνονται προς τα πίσω σε σύνδεση με το τετράδυμο του *εγκεφάλου*.

σχηματισμός του αδένα της επίφυσης και της υπόφυσης εμφανίζει μερικά από τα πιο ενδιαφέρονται φαινόμενα που συνδέονται με την ανάπτυξη του *Διεγκέφαλου*.

Τα παραπάνω παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον αν θυμηθούμε ότι, αν δεν υπήρχε η ανάπτυξη του οπίσθιου τμήματος των εγκεφαλικών ημισφαιρίων προς τα πίσω, τότε η επίφυση θα ήταν απόλυτα ορατή μετά την απομάκρυνση των βρεγματικών οστών. Είναι επίσης ενδιαφέρον να σημειώσουμε την φανερή σύνδεση που υπάρχει μεταξύ των κοίλων (αρχικά) οπτικών οδών και των ματιών μπροστά, μεταξύ της επίφυσης και των σκελών της πίσω και όλων αυτών με τους οπτικούς θαλάμους. Έτσι λοιπόν οι πρόσφατες ανακαλύψεις σε συνδυασμό με το τρίτο μάτι της σαύρας *Χαττέρια πουνκτάτα* έχουν μια πολύ σημαντική σύνδεση με την πορεία ανάπτυξης των ανθρώπινων αισθήσεων και με τους απόκρυφους ισχυρισμούς στο κείμενο.

Είναι γνωστό (και θεωρείται επίσης φαντασία από κείνους που έπαψαν να πιστεύουν στην ύπαρξη μιας αθάνατης αρχής μέσα στον άνθρωπο), ότι ο Ντεκάρτ θεωρούσε την επίφυση σαν την Έδρα της Ψυχής. Αν και συνδέεται, έλεγε, με κάθε μέρος του σώματος, ωστόσο υπάρχει ένα ειδικό σημείο όπου η Ψυχή ασκεί τις λειτουργίες της περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο. Και αφού ούτε καρδιά ούτε ο εγκέφαλος δεν μπορεί να είναι αυτό το "ειδικό" σημείο, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ήταν αυτός ο μικρός αδένας ο προσκολλημένος στον εγκέφαλο, ο οποίος, ωστόσο έχει μια δράση ανεξάρτητη, αφού μπορεί εύκολα να μπει σε μια κίνηση ταλάντωσης "απο τα *ζωικά Πνεύματα*[267] *που διασχίζουν τις κοιλότητες του εγκεφάλου* προς κάθε κατεύθυνση".

Όσο κι αν αυτό φαίνεται αντιεπιστημονικό τούτη την εποχή της ακριβούς γνώσης, ωστόσο ο Ντεκάρτ βρισκόταν πολύ πιο κοντά στην απόκρυφή αλήθεια απ' ό,τι οποιοσδήποτε Χαίκελ. Γιατί, όπως δείξαμε, η επίφυση συνδέεται πολύ περισσότερο με την Ψυχή και το Πνεύμα παρά με τις φυσιολογικές αισθήσεις του ανθρώπου. Αν οι κορυφαίοι Επιστήμονες έριχναν μια φευγαλέα ματιά στην *αληθινή* διαδικασία που ακολούθησε η Εξελικτική Ώθηση και στην στριφογυριστή *κυκλική* πορεία αυτού του μεγάλου νόμου, τότε θα *γνώριζαν*, αντί να υποθέτουν, και θα ήταν απόλυτα

Ο "Νευρικός Αιθέρας" του δρ. Μπ. Ρίτσαρντσον, η νευρική αύρα του αποκρυφισμού. Τα "ζωικά πνεύματα" (;) αντιστοιχούν στα ρεύματα κυκλοφορίας του νευρο-αυρικού μείγματος.

σίγουροι για τις μελλοντικές φυσικές μεταμορφώσεις του ανθρώπινου είδους χάρη στην γνώση των περασμένων του μορφών. Τότε θα καταλάβαιναν όλο το λάθος και την ανοησία της σύχρονης άποψης για την "τυφλή δύναμη" και την μηχανιστική πορεία της φύσης, αντιλαμβανόμενοι σαν επακόλουθο αυτής της γνώσης ότι η επίφυση, για παράδειγμα, δεν μπορούσε παρά να αχρηστευτεί ως προς την *φυσική* χρήση σ' αυτό το στάδιο του δικού μας κύκλου. Αν το περιττό "μάτι" στον άνθρωπο έχει τώρα ατροφήσει, αυτό είναι απόδειξη ότι κάποτε – όπως και στα κατώτερα ζώα – ήταν ενεργό. Γιατί η φύση ποτέ δεν δημιουργεί την παραμικρή, ακόμα και την πιο ασήμαντη μορφή, χωρίς κάποιο καθορισμένο σκοπό και χρησιμότητα. Ήταν, λοιπόν, λέμε ένα *ενεργό* όργανο σε κείνο το στάδιο της εξέλιξης, όταν το πνευματικό στοιχείο στον άνθρωπο κυριαρχούσε πάνω στο πρόσφατα γεννημένο νοητικό και ψυχικό στοιχείο. Έπειτα, καθώς ο κύκλος προχώρησε προς το σημείο εκείνο όπου οι φυσιολογικές αισθήσεις αναπτύχθηκαν και προχώρησαν *pari passu* με την ανάπτυξη και την στερεοποίηση του φυσικού ανθρώπου, τις ατελείωτες και σύνθετες μεταλλαγές και δοκιμασίες της ζωολογικής ανάπτυξης, εκείνο το μεσαίο "μάτι" κατέληξε να ατροφήσει μαζί με τα αρχικά πνευματικά και καθαρά ψυχικά χαρακτηριστικά στον άνθρωπο. Το μάτι είναι ο καθρέφτης αλλά και το παράθυρο της ψυχής, λέει η λαϊκή σοφία,[268] και *vox populi, vox Dei* (*φωνή λαού, φωνή Θεού*).

Στην αρχή κάθε τάξη και οικογένεια των έμβιων όντων ήταν ερμαφρόδιτη και αντικειμενικά μονόφθαλμη. Στα ζώα – η μορφή των οποίων ήταν τόσο αιθερική (αστρικά) όσο και του ανθρώπου, πριν το σώμα και των δυο αρχίσει να αναπτύσσει τον δερμάτινο χιτώνα, δηλαδή να αναπτύσσει από *τα μέσα προς τα έξω* το παχύ κάλυμμα από φυσική ουσία ή ύλη με τον εσωτερικό φυσιολογικό μηχανισμό του, το τρίτο μάτι ήταν κυρίως, όπως και στον άνθρωπο, το μοναδικό όργανο όρασης. Τα δύο φυσικά μπροστινά μάτια αναπτύχθηκαν αργότερα,[269] τόσο στα ζώα όσο και στον άνθρωπο, στον οποίο το όργανο της φυσικής όρασης, κατά την αρχή της Τρίτης Φυλής, βρισκόταν στην ίδια θέση, όπως το όργανο μερικών τυφλών σπονδυλωτών στις μέρες μας, δηλαδή κάτω από το αδιαφανές δέρμα.[270] Αλλά τα στάδια του περιττού ή πρωταρχικού ματιού στον άνθρωπο και στο ζώο έχουν τώρα αντιστραφεί, καθώς ο άνθρωπος πέρασε ήδη εκείνο το ζωικό *μη-λογικό* στάδιο στον Τρίτο Γύρο και προηγείται της απλής ζωικής δημιουργίας κατά ένα ολόκληρο πεδίο συνείδησης. Γι' αυτό, ενώ το "κυκλώπειο" μάτι ήταν και εξακολουθεί να είναι στον άνθρωπο το όργανο της *πνευματικής* όρασης, στο ζώο ήταν όργανο της αντικειμενικής όρασης. Και το μάτι αυτό, αφού εκτέλεσε την λειτουργία του στην πορεία της φυσικής εξέλιξης από το απλό προς το σύνθετο, αντικαταστάθηκε από δυο μάτια κι έτσι αποθηκεύτηκε και παραμερίστηκε από την φύση για μελλοντική χρήση στους Αιώνες που θα έρθουν.

Ας μην ξεχνάμε ότι η Πρώτη Φυλή εμφανίζεται στις Απόκρυφες επιστήμες σαν πνευματική εσωτερικά και αιθερική εξωτερικά. Η δεύτερη εμφανίζεται σαν ψυχο-πνευματική νοητικά και αιθερο-φυσική σωματικά και η τρίτη, που στην αρχή της στερείται ακόμα διάνοιας, είναι αστρο-φυσική στο σώμα της και ζει μια εσωτερική ζωή στην οποία το ψυχο-πνευματικό στοιχείο δεν εμποδίζεται κατά κανέναν τρόπο ακόμα από τις πρόσφατα δημιουργημένες φυσιολογικές αισθήσεις. Τα δυο μπροστινά μάτια της κοιτάζουν μπροστά, χωρίς να βλέπουν ούτε το παρόν ούτε το μέλλον. Αλλά το "τρίτο μάτι" "*αγκαλιάζει την ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ*".

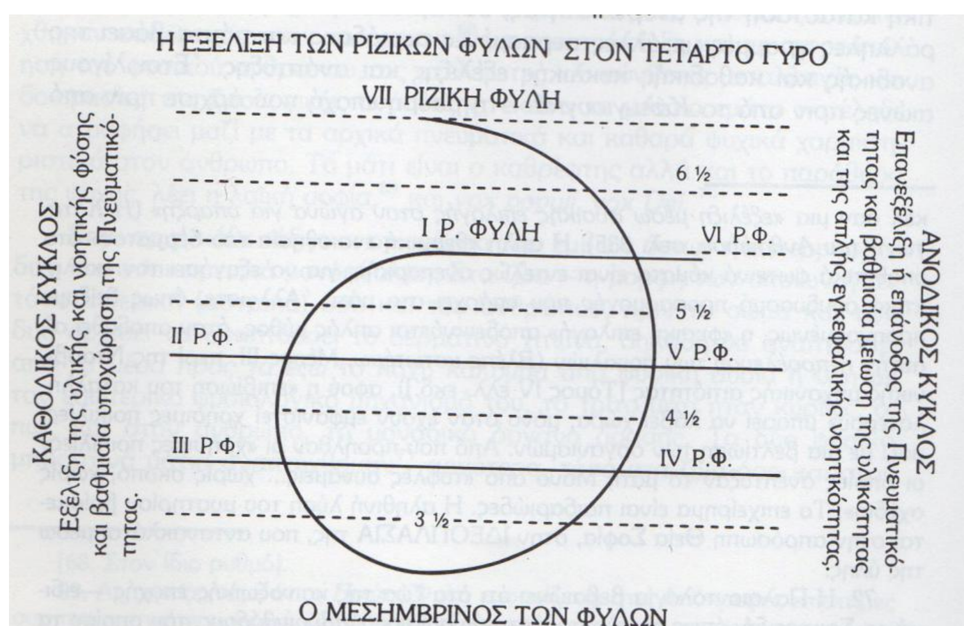
Αλλά με έναν πολύ διαφορετικό τρόπο απ' αυτόν που περιέγραψε ο Χαίκελ σαν μια "*εξέλιξη μέσω φυσικής επιλογής στον αγώνα για ύπαρξη*" (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 335). Η απλή "θερμική ευαισθησία του δέρματος" στα υποθετικά φωτεινά κύματα είναι εντελώς ανεπαρκής, για να εξηγήσει τον εκπληκτικό συνδυασμό προσαρμογής που υπάρχει στο μάτι. Άλλωστε, όπως δείξαμε προηγουμένως, η "φυσική επιλογή" αποδεικνύεται απλός μύθος, όταν αποδοθεί σ' αυτήν η προέλευση των ποικιλιών (Βλέπε κατωτέρω. Μέρος ΙΙΙ, περί της Νταρβινικής μηχανικής αιτιότητας), αφού η "επιβίωση του καταλληλότερου" μπορεί να λάβει χώρα, μόνο όταν έχουν εμφανιστεί χρήσιμες ποικιλίες, μαζί με μια βελτίωση των οργανισμών. Από πού προήλθαν οι "χρήσιμες ποικιλίες" οι οποίες ανέπτυξαν το μάτι; Μόνο από "τυφλές δυνάμεις... χωρίς σκοπό, χωρίς σχέδιο"; Το επιχείρημα είναι παιδαριώδες. Η αληθινή λύση του μυστηρίου βρίσκεται στην απρόσωπη θεία Σοφία, στην ΙΔΕΟΠΛΑΣΙΑ της, που αντανακλάται μέσω της ύλης.

Η Παλαιοντολογία βεβαιώνει ότι στα ζώα της καινοζωικής εποχής – ειδικά στα Σαυροειδή, όπως είναι ο προκατακλυσμιαίος Λαβυρινθόδους, του οποίου τα κρανιακά απολιθώματα παρουσιάζουν μια οπή, που διαφορετικά είναι ανεξήγητη – το τρίτο ή περιττό μάτι πρέπει να ήταν πολύ αναπτυγμένο. Αρκετοί φυσιοδίφες, μεταξύ των οποίων και ο Ε. Κόρσελντ, είναι πεπεισμένοι ότι, ενώ στα ερπετά της σημερινής περιόδου ένα τέτοιο μάτι, παρά το αδιαφανές δέρμα που το καλύπτει, μπορεί να διακρίνει μόνο το φως από το σκοτάδι (όπως κάνει και το ανθρώπινο μάτι ακόμα και όταν είναι δεμένο με μαντίλι, ή σφιχτά κλεισμένο), ωστόσο στα ζώα που τώρα έχουν εκλείψει το μάτι αυτό λειτουργούσε και ήταν ένα πραγματικό όργανο όρασης.

Αυτό εξηγεί για ποιον λόγο η επίφυση έφτασε στην ανώτερη ανάπτυξή της παράλληλα με την κατώτερη φυσική ανάπτυξη. Στα Σπονδυλωτά είναι πιο προεξέχουσα και αντικειμενική, ενώ στον άνθρωπο είναι πολύ προσεχτικά κρυμμένη και απροσέγγιστη, εκτός μόνο για τον ανατόμο. Αρκετό φως ρίχνεται επίσης έτσι στην μελλοντική φυσική, πνευματική και διανοητική κατάσταση της ανθρωπότητας, σε περιόδους που βρίσκονται σε παράλληλες γραμμές με άλλες περασμένες περιόδους και πάντα βάσει της ανοδικής και καθοδικής κυκλικής εξέλιξης και ανάπτυξης. Έτσι λίγους αιώνες πριν από το Κάλι-γιουγκά – την μαύρη εποχή που άρχισε πριν από 5.000 χρόνια περίπου – είχε ειπωθεί (παραφρασμένο σε κατανοητές φράσεις):

"Εμείς [η Πέμπτη Ριζική Φυλή] *στο πρώτο μισό της ανοδικής* [διάρκειας] [στο ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟ τώρα τόξο του κύκλου] *βρισκόμαστε στο μεσαίο σημείο* [ή μεταξύ] *της Πρώτης και της Δεύτερης Φυλής, που κατέρχονται προς τα κάτω* [δηλαδή οι φυλές τότε βρίσκονταν στο καθοδικό τόξο του κύκλου]*... Υπολόγισε μόνος σου, Λανού, και θα καταλάβεις". (Σχόλιο, XX).*

Υπολογίζοντας, όπως μας συμβουλεύουν, βλέπουμε ότι κατά την διάρκεια εκείνης της μεταβατικής περιόδου – δηλαδή, στο δεύτερο μισό της Πρώτης πνευματικής αιθερο-αστρικής φυλής – η ανθρωπότητα ήταν στερημένη από το στοιχείο του διανοητικού εγκεφάλου. Επειδή αυτή βρισκόταν στην *κατερχόμενη* γραμμή της και εμείς είμαστε παράλληλοι προς αυτήν στην *ανερχόμενη*, γι' αυτό κι εμείς στερούμαστε του πνευματικού στοιχείου, το οποίο έχει τώρα αντικατασταθεί από το διανοητικό. Γιατί, να θυμάστε καλά, αφού βρισκόμαστε στην *μανασική* περίοδο του δικού μας κύκλου φυλών, ή στην Πέμπτη, έχουμε περάσει επομένως το μεσαίο σημείο της τέλειας διευθέτησης Πνεύματος και Ύλης, ή εκείνης της ισορροπίας μεταξύ της εγκεφαλικής διάνοιας και της πνευματικής αντίληψης. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ένα σημαντικό σημείο.

Βρισκόμαστε στον Τέταρτο Γύρο και η πλήρης ανάπτυξη του *Μάνας*, σαν μια άμεση ακτίνα από τον Παγκόσμιο ΜΑΧΑΤ – μια ακτίνα ανεμπόδιστη από την ύλη – θα προσεγγιστεί τελικά κατά τον Πέμπτο. Όμως, όπως κάθε υποφυλή και έθνος έχουν τους δικούς τους κύκλους και στάδια αναπτυξιακής εξέλιξης που επαναλαμβάνονται σε μικρότερη κλίμακα, το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και στην περίπτωση μιας Ριζικής Φυλής. Η δική μας φυλή, λοιπόν, σαν Ριζική Φυλή πέρασε την γραμμή του ισημερινού και προχωράει προς τα πάνω στην Πνευματική πλευρά, αλλά μερικές υποφυλές της βρίσκονται ακόμα στο σκοτεινό κατερχόμενο τόξο των αντίστοιχων εθνικών τους κύκλων ενώ πάλι άλλες – οι αρχαιότερες – έχοντας περάσει το κρίσιμο σημείο τους, το οποίο αποφασίζει για το αν μια φυλή, ένα έθνος ή μια φατρία θα ζήσει ή θα χαθεί, βρίσκονται στην κορυφή της πνευματικής τους ανάπτυξης σαν υποφυλές.

Τώρα γίνεται κατανοητό γιατί το "περιττό μάτι" μεταβλήθηκε σε έναν απλό αδένα, μετά την Φυσική Πτώση εκείνων τους οποίους συμφωνήσαμε να ονομάζουμε "Λεμουρίους".

Είναι περίεργο το γεγονός ότι ειδικά στα ανθρώπινα όντα αναπτύχθηκαν τα εγκεφαλικά ημισφαίρια και οι πλευρικές κοιλίες και ότι στον εγκέφαλο των θηλαστικών τα κύρια μέρη που αναπτύσσονται είναι οι *οπτικοί θάλαμοι*, το *τετράδυμο του εγκεφάλου* και *τα ραβδωτά σώματα του εγκεφάλου*. Επίσης λέγεται ότι η διανοητικότητα κάθε ανθρώπου μπορεί ως έναν βαθμό, να μετρηθεί από την ανάπτυξη των κεντρικών ελίκων και του πρόσθιου τμήματος των εγκεφαλικών ημισφαιρίων. Φαίνεται, επομένως, λογικό να συμπεράνει κανείς ότι, αν η ανάπτυξη και το αυξημένο μέγεθος του αδένα της επίφυσης θεωρηθεί σαν μια ένδειξη αστρικών ικανοτήτων και πνευματικών τάσεων του ανθρώπου, τότε θα πρέπει να υπάρχει μια αντίστοιχη ανάπτυξη εκείνου του τμήματος του κρανίου, ή μια αύξηση στο μέγεθος του αδένα της επίφυσης σε βάρος του οπίσθιου τμήματος των εγκεφαλικών ημισφαιρίων. Είναι μια περίεργη υπόθεση η οποία στην περίπτωση αυτή θα επιβεβαιωθεί. Κάτω και πίσω βλέπουμε την παρεγκεφαλίδα η οποία θεωρείται ότι είναι η έδρα όλων των ζωωδών ροπών του ανθρώπινου όντος και την οποία η επιστήμη θεωρεί σαν το μεγάλο κέντρο όλων των φυσιολογικά συντονισμένων κινήσεων του σώματος, όπως είναι το βάδισμα, η μάσηση κ.τ.λ., κ.τ.λ. Μπροστά, το πρόσθιο τμήμα του εγκεφάλου – τα εγκεφαλικά ημισφαίρια – το τμήμα που συνδέεται ειδικά με την ανάπτυξη των διανοητικών δυνάμεων του ανθρώπου, και στην μέση, κυρίαρχο και στα δυο και ειδικά στις ζωικές λειτουργίες, τον ανεπτυγμένο αδένα της επίφυσης, σε σύνδεση με τον πιο ανεπτυγμένο ή πνευματικό άνθρωπο.

Πρέπει να θυμάστε ότι αυτές είναι μόνο φυσικές αντιστοιχίες, ακριβώς όπως ο συνηθισμένος ανθρώπινος εγκέφαλος είναι το όργανο καταγραφής της μνήμης, αλλά όχι η ίδια η μνήμη.

Αυτό, λοιπόν, είναι το όργανο που έδωσε λαβή για την δημιουργία τόσων πολλών μύθων και παραδόσεων, μεταξύ άλλων και για τον μύθο του ανθρώπου με ένα κεφάλι και δυο πρόσωπα. Οι μύθοι αυτοί πέρα από το ότι αναφέρονται στα χαλδαϊκά αποσπάσματα, απαντώνται και σε αρκετά κινέζικα έργα. Εκτός από το έργο που αναφέρθηκε ήδη, το *Σαν Χάι Τζινγκ*, που συνέταξε ο Γκουνγκ Τζία από εγχαράξεις πάνω σε εννιά υδρίες φτιαγμένες το 2255 π.Χ. από τον αυτοκράτορα Γιου, μπορούν να βρεθούν και σε ένα άλλο έργο, το οποίο ονομάζεται *Βιβλία Μπαμπού*, και σε ένα τρίτο, το *Ερ γιά*, "το οποίο, σύμφωνα με την παράδοση, εισήγαγε ο Τζόου Γκουνγκ, θειος του Γου Ουόνγκ, ο πρώτος αυτοκράτορας της δυναστείας Τζόου, το 1122 π.Χ.", όπως λέει ο Τσαρλς Γκουλντ στο έργο *Μυθικά Τέρατα*. Τα *Βιβλία Μπαμπού*, που περιέχουν τα αρχαία χρονικά της Κίνας, βρέθηκαν το 279 μ.Χ. κατά το άνοιγμα του τάφου του βασιλιά Σιάνγκ των Ουέι, ο οποίος πέθανε το 295 π.Χ. Και τα δυο αυτά έργα αναφέρουν ανθρώπους με δυο πρόσωπα σε ένα κεφάλι, ένα μπροστά και ένα πίσω". (Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 27.)

Αυτό λοιπόν που οφείλουν να γνωρίζουν οι σπουδαστές του Αποκρυφισμού είναι ότι ΤΟ "ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ" ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΑ ΔΕΜΕΝΟ ΜΕ ΤΟ ΚΑΡΜΑ. Το αξίωμα αυτό είναι τόσο μυστηριώδες, ώστε ελάχιστοι είναι εκείνοι που το έχουν ακούσει.

Το "μάτι του Σίβα" δεν ατρόφησε εντελώς πριν από το τέλος της Τέταρτης Φυλής. Όταν η πνευματικότητα και όλες οι θείες δυνάμεις και ιδιότητες του ντεβικού ανθρώπου της Τρίτης έγιναν υπηρέτριες των νεο-αφυπνισμένων φυσιολογικών και ψυχικών παθών του φυσικού ανθρώπου – αντί για το αντίθετο – τότε το μάτι έχασε τις δυνάμεις του. Αλλά αυτός ήταν ο νόμος της Εξέλιξης και, για να μιλήσουμε με απόλυτη ακρίβεια, δεν επρόκειτο για ΠΤΩΣΗ. Το αμάρτημα δεν βρισκόταν στην χρήση αυτών των νεο-ανεπτυγμένων δυνάμεων, αλλά στην *κατάχρηση τους*· στην μετατροπή του ναού, που σχεδιάστηκε για να στεγάσει έναν θεό, σε άσυλο για κάθε πνευματική ανομία. Και αν λέμε "αμάρτημα" το κάνουμε για να καταλάβουν όλοι το νόημά μας, ενώ ο όρος *Κάρμα*[271] θα ήταν ο σωστός στην προκειμένη περίπτωση. Επειδή ο αναγνώστης θα μπερδευτεί από την χρησιμοποίηση του όρου "πνευματική" αντί για "φυσική" ανομία, θυμίζουμε το γεγονός ότι δεν

Το *Κάρμα* είναι μια λέξη με πολλά νοήματα και έχει έναν ειδικό όρο σχεδόν για καθεμιά από τις όψεις της. Σαν συνώνυμο του αμαρτήματος σημαίνει την εκτέλεση μιας πράξης για την επίτευξη ενός σκοπού κοσμικής, και επομένως εγωιστικής, επιθυμίας, η οποία δεν μπορεί παρά να είναι επιβλαβής για κάποιον άλλον. Το *Κάρμα* είναι η δράση, η Αιτία, και το *Κάρμα* πάλι είναι "ο νόμος της ηθικής αιτιότητας", το αποτέλεσμα μιας πράξης που δημιουργήθηκε εγωιστικά, ενώ αντίθετα ο μεγάλος νόμος της αρμονίας βασίζεται στον αλτρουισμό.

μπορεί να υπάρξει φυσική ανομία. Το σώμα είναι απλώς το ανεύθυνο όργανο, το εργαλείο του ψυχικού, αν όχι του "Πνευματικού ανθρώπου". Ενώ στην περίπτωση των Ατλάντειων εκείνο που αμάρτησε ήταν ακριβώς το Πνευματικό ον, επειδή εκείνη την εποχή το Πνευματικό στοιχείο ήταν ακόμα η "Κυρίαρχη" αρχή στον άνθρωπο. Έτσι εκείνες τις μέρες δημιουργήθηκε από τις Μονάδες μας το βαρύτερο *Κάρμα* της Τέταρτης Φυλής.

Επειδή η πρόταση αυτή ίσως φανεί ακατανόητη, είναι καλύτερα να εξηγηθεί για χάρη εκείνων που έχουν άγνοια των θεοσοφικών διδασκαλιών.

Συχνά γίνονται ερωτήσεις για το *Κάρμα* και τις επαναγεννήσεις και φαίνεται να υπάρχει μεγάλη σύγχυση πάνω στο θέμα. Αυτοί που βρίσκονται σε μεγαλύτερη σύγχυση είναι όσοι ανατράφηκαν με την χριστιανική πίστη και εκπαιδεύτηκαν με την ιδέα ότι μια νέα ψυχή δημιουργείται από τον Θεό για κάθε νεογέννητο βρέφος. Ρωτούν αν σ' αυτήν την περίπτωση ο αριθμός των ενσαρκωνόμενων Μονάδων πάνω στην Γη είναι περιορισμένος, οπότε και παίρνουν καταφατική απάντηση. Γιατί όσο αμέτρητος κι αν είναι για την αντίληψή μας ο αριθμός των ενσαρκωνόμενων μονάδων – ακόμα κι αν λάβουμε υπόψη μας ότι από την Δεύτερη Φυλή, όταν οι αντίστοιχες επτά ομάδες τους απέκτησαν σώματα, αρκετές γεννήσεις και θάνατοι μπορεί να συνέβησαν σε κάθε δευτερόλεπτο στους αιώνες που πέρασαν – ωστόσο πρέπει να υπάρχει κάποιο όριο. Αναφέρθηκε ότι το *Κάρμα*-Νέμεσις, δούλη του οποίου είναι η φύση, τακτοποίησε τα πάντα με τον πιο αρμονικό τρόπο και επομένως η καινούργια εισροή ή άφιξη νέων Μονάδων σταμάτησε μόλις η Ανθρωπότητα έφτασε στην πλήρη φυσική της ανάπτυξη. Καμιά καινούργια Μονάδα δεν ενσαρκώθηκε μετά από το μέσον των Ατλάντειων. Επομένως, αν θυμηθούμε ότι – εκτός από την περίπτωση μικρών παιδιών και ατόμων που η ζωή τους κόπηκε απότομα από κάποιο ατύχημα – καμιά πνευματική Οντότητα δεν μπορεί να ενσαρκωθεί πριν περάσει μια περίοδος πολλών αιώνων, αυτά τα χάσματα και μόνο δείχνουν ότι ο αριθμός των Μονάδων είναι αναγκαστικά καθορισμένος και περιορισμένος. Άλλωστε ένα λογικό χρονικό διάστημα πρέπει να δοθεί και στα άλλα ζώα για την δική τους εξελικτική πρόοδο.

Εξ αυτού προέρχεται και ο ισχυρισμός ότι πολλοί από εμάς επεξεργάζονται τώρα τα αποτελέσματα κακών καρμικών αιτιών που δημιουργήθηκαν από εμάς μέσα σε ατλάντεια σώματα.

Νόμος του ΚΑΡΜΑ είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με το νόμο της Μετενσάρκωσης.

Μόνο η γνώση των συνεχών επαναγεννήσεων της μίας και της αυτής ατομικότητας καθ' όλη την διάρκεια του ζωικού κύκλου˙ η διαβεβαίωση ότι οι ίδιες ΜΟΝΑΔΕΣ – μεταξύ των οποίων βρίσκονται πολλοί Ντιάνι-Τσόχαν, ή οι ίδιοι οι "θεοί" – πρέπει να περάσουν μέσα από τον "Κύκλο της Αναγκαιότητας", αμειβόμενες ή τιμωρούμενες με μια τέτοια επαναγέννηση για τις ταλαιπωρίες που υπέμειναν ή για τα εγκλήματα που διέπραξαν στην προηγούμενη ζωή˙ το γεγονός επίσης ότι αυτές οι ίδιες Μονάδες – οι οποίες εισήλθαν στα άδεια, άνοα κελύφη ή αστρικές μορφές της Πρώτης Φυλής που εκπορεύτηκε από τους Πιτρί – είναι αυτές που βρίσκονται τώρα ανάμεσα μας,

μάλλον ίσως να είμαστε κι εμείς οι ίδιοι˙ μόνο η γνώση αυτής της δοξασίας νομίζουμε ότι μπορεί να εξηγήσει το μυστηριώδες πρόβλημα του Καλού και του Κακού και να συμβιβάσει τον άνθρωπο με την φοβερή και *φανερή* αδικία της ζωής. Μόνο μια τέτοια βεβαιότητα μπορεί να κατευνάσει το επαναστατημένο αίσθημα της δικαιοσύνης. Γιατί αυτός που δεν είναι εξοικειωμένος με την ευγενική δοξασία, όταν κοιτάξει γύρω του, βλέπει τις ανισότητες της γέννησης και της τύχης, της νοητικότητας και των ικανοτήτων βλέπει τις τιμές που αποδίδονται σε ανόητους και ανήθικους, στους οποίους η μοίρα συγκέντρωσε την εύνοιά της εξαιτίας μιας προνομιακής γέννησης, ενώ ταυτόχρονα ο διπλανός γείτονας, με όλη την νοημοσύνη και τον ευγενικό χαρακτήρα του – που αξίζει πολύ περισσότερο από κάθε άποψη – χάνεται μέσα στην ένδεια και στην έλλειψη συμπάθειας. Όταν κανείς τα βλέπει όλα αυτά και πρέπει να αποστρέψει το βλέμμα του, γιατί είναι ανίκανος να ανακουφίσει τον άδικο πόνο, ενώ στ' αυτιά του αντηχούν και η καρδιά του σπαράζεται από τις κραυγές του πόνου γύρω του, τότε μόνο η ευλογημένη γνώση του ΚάρμαΜπορεί να τον εμποδίσει από το να καταραστεί την ζωή και τους ανθρώπους καθώς και τον υποτιθέμενο Δημιουργό τους.[272]

Αυτοί που απορρίπτουν την δοξασία του *Κάρμα* θα πρέπει να θυμηθούν ότι είναι αδύνατο να επιχειρήσουν να απαντήσουν στους Πεσιμιστές βασιζόμενοι σε κάτι άλλο. Η εμμονή στις αρχές του Καρμικού Νόμου γκρεμίζει ολόκληρη την βάση του οικοδομήματος που φτιάχτηκε από τους μαθητές του Σοπενχάουερ και του Φον Χάρτμαν.

Από όλες τις φοβερές βλασφημίες και κατηγορίες που αποδίδουν στον Θεό από τους Μονοθεϊστές, καμιά δεν είναι μεγαλύτερη ή πιο ασυγχώρητη από εκείνη την (σχεδόν πάντα) ψεύτικη ταπεινότητα η οποία κάνει τον υπτοτιθέμενο "ευσεβή" χριστιανό να βεβαιώνει, σε σχέση με κάθε κακό και άδικο χτύπημα, ότι "*αυτό είναι το θέλημα του Θεού*".

Ηλίθιοι και υποκριτές! Βλάσφημοι και ασεβείς Φαρισαίοι που μιλούν ταυτόχρονα για την άπειρη ευσπλαχνική αγάπη και φροντίδα του Θεού και δημιουργού προς τον αβοήθητο άνθρωπο και για τον ίδιον Θεό *που βασανίζει τον αγαθό, το καλύτερο από τα πλάσματα, ματώνοντάς τον μέχρι θανάτου σαν ένας αχόρταγος Μολώχ*! Και αν σ' αυτό μας απαντήσουν με τα λόγια του Κόνγκρεβ:

"Αλλά ποιος θα τολμήσει να κρίνει την Αιωνία Δικαιοσύνη;" Η δίκη μας απάντηση είναι η *Λογική και η Απλή κοινή λογική*. Αν πρέπει να πιστέψουμε στο "αρχικό Αμάρτημα", σε μια μόνο ζωή σ' αυτήν την Γη για κάθε Ψυχή και σε μια ανθρωπομορφική θεότητα, η οποία φαίνεται ότι δημιούργησε μερικούς ανθρώπους μόνο για την ευχαρίστηση να τους καταδικάζει στο αιώνιο πυρ της κόλασης (και αυτό είτε είναι καλοί είτε κακοί, όπως λένε οι οπαδοί του Προκαθορισμού),[273] τότε γιατί δεν θα έπρεπε κάθε άνθρωπος προικισμένος με τις ικανότητες της λογικής να μην καταδικάζει με την σειρά του μια τέτοια φρικτή θεότητα; Η ζωή θα ήταν αφόρητη, αν έπρεπε να πιστέψουμε στον Θεό που δημιουργήθηκε από την βρώμικη φαντασία του ανθρώπου. Ευτυχώς όμως αυτός υπάρχει μόνο στα ανθρώπινα δόγματα και στην νοσηρή φαντασία μερικών ποιητών, οι οποίοι πιστεύουν ότι μπορούν να λύσουν το πρόβλημα απευθυνόμενοι προς αυτόν σαν:

> Εσύ μεγάλη Μυστηριώδης Δύναμη, που *έφτιαξες*
> *την περηφάνια της ανθρώπινης σοφίας, για να*
> *περιορίσεις την τολμηρή έρευνα* και να αποδείξεις την
> *πίστη των φαντασμένων* πλασμάτων σου!...

Χρειάζεται πραγματικά ρωμαλέα "πίστη" για να πιστέψει κανείς ότι είναι "αυθάδεια" να αμφισβητήσει την δικαιοσύνη κάποιου ο οποίος δημιουργεί τον αβοήθητο άνθρωπο μόνο και μόνο για να τον "μπερδεύει" και να δοκιμάζει την "πίστη" του, με την οποία αυτή η "Δύναμη" ξέχασε – αν δεν παρέλειψε – να τον προικίσει, όπως συμβαίνει μερικές φορές.

Συγκρίνατε αυτήν την τυφλή πίστη με την φιλοσοφική πίστη, η οποία βασίζεται σε κάθε λογική ένδειξη και εμπειρία ζωής, στο *Κάρμα*-Νέμεση, ή στον Νόμο της Ανταμοιβής. Ο Νόμος αυτός – είτε Συνειδητός είτε Ασυνείδητος – δεν προκαθορίζει τίποτε και κανέναν. Υπάρχει από την Αιωνιότητα και στην Αιωνιότητα, γιατί είναι πράγματι η ίδια η ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ·και σαν τέτοια, αφού καμιά πράξη δεν μπορεί να είναι ίση με την αιωνιότητα, δεν μπορεί να ειπωθεί ότι δρα, γιατί είναι η ίδια η ΔΡΑΣΗ. Δεν είναι το Κύμα αυτό που πνίγει τον άνθρωπο, αλλά η προσωπική δράση του άμοιρου, ο οποίος πηγαίνει σκόπιμα και τοποθετεί τον εαυτό του κάτω από την *απρόσωπη* δράση των νόμων που κυβερνούν την κίνηση του Ωκεανού. Το *Κάρμα* δεν δημιουργεί, ούτε σχεδιάζει τίποτε. Ο άνθρωπος είναι εκείνος που σχεδιάζει και δημιουργεί αιτίες και ο καρμικός νόμος διευθετεί τα αποτελέσματα. Διευθέτηση η οποία δεν είναι δράση, αλλά παγκόσμια αρμονία, που τείνει πάντα να ξαναπάρει την αρχική της θέση, όπως ένα κλαδί που, όταν λυγίσει προς τα κάτω με μεγάλη δύναμη, αναπηδάει προς τα πίσω με αντίστοιχη ορμή. Αν συμβεί να στραμπουλήξει το χέρι εκείνου που προσπάθησε να το μετακινήσει από την φυσική του θέση, θα πρέπει να πούμε ότι το κλαδί μας έσπασε το χέρι ή ότι η δική μας ανοησία μας προκάλεσε πόνο; Το *Κάρμα* δεν επεδίωξε ποτέ να καταστρέψει την διανοητική και την ατομική ελευθερία, όπως ο Θεός που επινόησαν οι Μονοθεϊστές. Δεν τύλιξε σκόπιμα τα προστάγματά του στο σκοτάδι για να μπερδέψει τον άνθρωπο, ούτε τιμωρεί εκείνον που τολμάει να ερευνήσει τα μυστήριά του. Αντίθετα, εκείνος ο οποίος μέσω μελέτης και διαλογισμού αποκαλύπτει τα μπερδεμένα μονοπάτια του και ρίχνει φως σε εκείνους τους σκοτεινούς δρόμους, στις στροφές των οποίων τόσοι άνθρωποι χάνονται εξαιτίας της άγνοιας του λαβυρίνθου της ζωής, αυτός εργάζεται για το καλό των

Η δοξασία και η θεολογία των Καλβινιστών. "Ο σκοπός του Θεού από *την αιωνιότητα* σχετικά με όλα τα γεγονότα (πράγμα που γίνεται *μοιρολατρία* και σκοτώνει την ελεύθερη βούληση, ή κάθε προσπάθεια να ασκηθεί για το καλό)... "είναι ο προκαθορισμός ή ο προορισμός των ανθρώπων σε αιώνια ευτυχία ή δυστυχία" (*Κατήχηση*). Πραγματικά μια ευγενική και ενθαρρυντική Δοξασία!

συνανθρώπων του. Το *ΚΑΡΜΑ* είναι ένας απόλυτος και αιώνιος νόμος στον Κόσμο της εκδήλωσης και, αφού δεν μπορεί να υπάρχει παρά μόνο ένα Απόλυτο, σαν Μία αιώνια και πανταχού παρούσα Αιτία, όσοι πιστεύουν στο *Κάρμα* δεν μπορεί να θεωρηθούν σθεϊστές ή υλιστές και πολύ λιγότερο φαταλιστές:[274] γιατί το Κάρμα είναι ένα με το Αδιάγνωστο, του οποίου αποτελεί μια όψη στα αποτελέσματα του στον φαινομενικό κόσμο.

Πολύ στενά, λοιπόν, ή μάλλον αξεδιάλυτα δεμένος με το *Κάρμα* είναι ο νόμος της επαναγέννησης, ή της επανενσάρκωσης της ίδιας πνευματικής ατομικότητας σε μια μακριά, σχεδόν ατέλειωτη, σειρά προσωπικοτήτων. Αυτές είναι σαν τα διάφορα κοστούμια και τους ρόλους που υποδύεται ένας ηθοποιός, με καθέναν από τους οποίους ταυτίζει ο ίδιος τον εαυτό του και ταυτίζεται και από το κοινό, για διάστημα λίγων ωρών. Ο εσωτερικός, ή αληθινός άνθρωπος, ο οποίος προσωποποιεί αυτούς τους χαρακτήρες, γνωρίζει συνεχώς ότι είναι ο Άμλετ για το σύντομο διάστημα λίγων πράξεων, οι οποίες όμως στο πεδίο της ανθρώπινης πλάνης αντιπροσωπεύουν ολόκληρη την ζωή του Άμλετ. Γνωρίζει επίσης ότι την προηγούμενη νύχτα ήταν ο βασιλιάς Ληρ, μεταμόρφωση του Οθέλλου της προ-προηγούμενης νύχτας. Αλλά ο εξωτερικός, ορατός χαρακτήρας υποτίθεται ότι αγνοεί το γεγονός. Στην πραγματική ζωή, δυστυχώς, αυτή η άγνοια παραείναι αληθινή. Ωστόσο, η μόνιμη ατομικότητα έχει πλήρη επίγνωση του γεγονότος αν και – εξαιτίας της ατροφίας του "πνευματικού" ματιού στο φυσικό σώμα – αυτή η γνώση είναι ανίκανη να εντυπωθεί πάνω στην συνείδηση της απατηλής προσωπικότητας.

Όπως μας λένε, την κατοχή ενός φυσικού τρίτου ματιού την απολάμβαναν οι άνθρωποι της Τρίτης Ριζικής Φυλής μέχρι την μεσαία σχεδόν περίοδο της Τρίτης ΥΠΟ-φυλής της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, όταν η στερεοποίηση και η τελειοποίηση του ανθρώπινου οργανισμού το έκανε να εξαφανιστεί από την εξωτερική ανατομία του ανθρώπου. Ψυχικά και πνευματικά, όμως, η νοητική και οπτική λειτουργία του διήρκεσαν μέχρι το τέλος σχεδόν της Τέταρτης Φυλής, όταν οι λειτουργίες του, εξαιτίας της υλιστικότητας και της στερημένης κατάστασης της ανθρωπότητας, νεκρώθηκαν τελείως πριν από την καταβύθιση του μεγάλου τμήματος της ηπείρου της Ατλαντίδος. Και τώρα μπορούμε να επιστρέψουμε στους Κατακλυσμούς και στους πολλούς "Νώε" τους.

σπουδαστής πρέπει να θυμάται ότι υπήρξαν πολλοί τέτοιοι κατακλυσμοί σαν αυτόν που αναφέρεται στην Γένεση, καθώς και τρεις πολύ πιο σημαντικοί οι οποίοι θα αναφερθούν και θα περιγραφούν στο Τμήμα που είναι αφιερωμένο στο θέμα των προϊστορικών ηπείρων. Για να αποφύγουμε, όμως, τα λαθεμένα συμπεράσματα σχετικά με τον ισχυρισμό ότι η μυστική δοξασία περιέχει αρκετούς από τους μύθους των ινδουιστικών Γραφών και ότι η χρονολογία των τελευταίων είναι σχεδόν ίδια με της μυστικής δοξασίας, μόνο πιο επεξηγημένη και ξεκαθαρισμένη, και τέλος σχετικά με την πίστη ότι ο "Βαϊβασβάτα Μάνου" – ένα γενετικό όνομα πράγματι – ήταν

Νώε των Αρίων και το πρωτότυπό του, όλα αυτά – τα οποία αποτελούν επίσης πίστη των

Μερικοί θεοσοφιστές, προκειμένου να κάνουν το Κάρμα πιο κατανοητό για τον Δυτικό νου, ο οποίος είναι περισσότερο εξοικειωμένος με την ελληνική παρά με την Άρια φιλοσοφία, έκαναν μια προσπάθεια να το μεταφράσουν ως Νέμεσις. Και αν ο αμύητος της αρχαιότητας την γνώριζε όπως και ο Μυημένος, τότε δεν θα υπήρχε αντίρρηση για την μετάφραση του όρου. Αλλά όπως έχουν τα πράγματα, η Νέμεση έχει πολύ ανθρωπομορφοποιηθεί από την φαντασία των Ελλήνων, ώστε να μας επιτραπεί να χρησιμοποιήσουμε τον όρο χωρίς μια λεπτομερή εξήγηση. Για τους πρώτους Έλληνες, "από τον Όμηρο μέχρι τον Ηρόδοτο, αυτή δεν ήταν θεά, αλλά μάλλον μια αίσθηση ηθικής", λέει ο Ντεσάρμ, το φράγμα προς το κακό και την ανηθικότητα. Αυτός που το περνάει διαπράττει ιεροσυλία στα μάτια των θεών και καταδιώκεται από την Νέμεση. Αλλά με τον καιρό αυτή η "αίσθηση" θεοποιήθηκε και η προσωποποίησή της έγινε μια μοιραία και τιμωρός θεά. Επομένως, αν θα πρέπει να συνδέσουμε το *Κάρμα* με την Νέμεση, αυτό πρέπει να γίνει με τον τριπλό χαρακτήρα της τελευταίας, δηλαδή σαν Νέμεση, Αδράστεια και Θέμιδα. Γιατί ενώ η τελευταία είναι η θεά της Παγκόσμιας Τάξης και Αρμονίας, η οποία – όπως η Νέμεση – έχει σαν αποστολή να καταπιέζει κάθε υπερβολή και να κρατάει τον άνθρωπο μέσα στα όρια της Φύσης και της δικαιοσύνης κάτω από την απειλή μεγάλης τιμωρίας˙ η Αδράστεια, "το αναπόφευκτο", αντιπροσωπεύει την Νέμεση σαν το αμετάβλητο αποτέλεσμα αιτιών που δημιουργήθηκαν από τον ίδιο τον άνθρωπο. Η Νέμεση, σαν θυγατέρα της Δίκης, είναι η δίκαιη θεά που κρατάει την οργή της μόνο για κείνους που τρελαίνονται από υπερηφάνεια, εγωισμό και ασέβεια (Βλέπε Μεσομήδης, *Ύμνος στην Νέμεση*, στ. 2, στα *Ανάλεκτα* του Μπρανκ, ΙΙ, 292. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία*, κ.τ.λ., σελ. 304). Με λίγα λόγια, ενώ η Νέμεση είναι μια μυθολογική, εξωτερική θεά, ή Δύναμη, προσωποποιημένη και ανθρωπομορφοποιημένη στις διάφορες όψεις της, το *Κάρμα* είναι μια ανώτερη φιλοσοφική αλήθεια, η πιο θεία ευγενική έκφραση της πρωταρχικής ενόρασης του ανθρώπου σχετικά με την θεότητα. Είναι μια δοξασία η οποία εξηγεί την προέλευση του Κακού και εξευγενίζει τις αντιλήψεις μας σχετικά με το τι όφειλε να είναι η θεία αμετάβλητη Δικαιοσύνη, αντί να υποβιβάζει την άγνωστη και αδιάγνωστη θεότητα κάνοντας την έναν ιδιότροπο, βίαιο τύραννο, τον οποίο αποκαλούμε Πρόνοια.

Αποκρυφιστών – απαιτούν στο σημείο αυτό μια νέα εξήγηση. (Βλέπε Μέρος III, Τμήμα VII, περί των "Βυθισμένων Ηπείρων".)

* * *

ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΝΟΥ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

Εκείνοι που γνωρίζουν ότι ο "Μεγάλος Κατακλυσμός" ο οποίος συνδέεται με την καταβύθιση μιας ολόκληρης ηπείρου – εκτός από αυτά που έγιναν νησιά – δεν μπορεί να έχει συμβεί πρν από 18.000.000 χρόνια και ότι ο Βαϊβασβάτα Μάνου είναι ο Ινδός Νώε που συνδέεται με τον Αβατάρα του Βίσνου, Μάτσια (ή ψάρι), ίσως μπερδευτούν από την ασυμφωνία μεταξύ των γεγονότων που αναφέρθηκαν και της χρονολογίας που δόθηκε προηγουμένως. Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμιά ασυμφωνία. Ζητάμε από τον αναγνώστη να ανατρέξει στο *Θεοσοφιστή*, Τομ. IV, Ιούλιος 1883, και, αφού μελετήσει το άρθρο "Η Επταδική Αρχή στον Εσωτερισμό", τότε ολόκληρο το θέμα θα του έχει εξηγηθεί. Πιστεύουμε ότι ακριβώς σ' αυτή την εξήγηση διαφέρουν οι αποκρυφιστές από τους μπραχμάνους.

Όμως για χάρη εκείνων οι οποίοι δεν είναι δυνατόν να βρουν αυτό το συγκεκριμένο τεύχος του *Θεοσοφιστή*, μπορούν να αναφερθούν εδώ μερικά αποσπάσματα:

... Ποιος ήταν ο Μάνου, ο γιος του Σβαγιαμπούβα; Η μυστική δοξασία μας λέει ότι αυτός ο Μάνου δεν ήταν άνθρωπος, αλλά ο αντιπρόσωπος των πρώτων ανθρώπινων φυλών που αναπτύχθηκαν με την βοήθεια των Ντιάνι-Τσόχαν (*Ντεβά*) στην αρχή του πρώτου Γύρου. Αλλά στους *Νόμους* του (Βιβλίο I, 80) διαβάζουμε ότι υπάρχουν δεκατέσσερις Μάνου για κάθε Κάλπα ή "ενδιάμεσο διάστημα από δημιουργία σε δημιουργία" (διάβαζε διάλειμμα από έναν μικρότερο "Πραλάγια" σε έναν άλλον)[275]·και ότι "στην τωρινή θεία εποχή υπήρξαν μέχρι τώρα επτά Μάνου". Εκείνοι που γνωρίζουν ότι υπάρχουν επτά γύροι, από τους οποίους έχουμε περάσει τρεις, και τώρα βρισκόμαστε στον τέταρτο˙ και αυτοί που έχουν διδαχθεί ότι υπάρχουν επτά αυγές και επτά δειλινά δεκατέσσερα *Μανβαντάρα*˙ ότι στην αρχή και στο τέλος κάθε Γύρου, πάνω και ανάμεσα στους πλανήτες, συμβαίνει "μια αφύπνιση στην απατηλή ζωή" και "μια αφύπνιση στην αληθινή ζωή" και επίσης ότι υπάρχουν "ριζικοί Μάνου" και αυτοί που αδέξια μεταφράσαμε σαν "σπερματικοί Μάνου" – τα σπέρματα για τις ανθρώπινες φυλές του επερχόμενου Γύρου [ή οι Σιστά, οι επιβιώνοντες καταλληλότεροι][276] (ένα μυστήριο που αποκαλύπτεται μόνο σε κείνους που έχουν

Ο *Πραλάγια* – μια λέξη που ήδη εξηγήθηκε – δεν είναι όρος που αναφέρεται μόνο σε κάθε "Νύχτα του Μπράχμα", ή στην διάλυση του κόσμου που ακολουθεί κάθε Μανβαντάρα, ίσο με 71 Μαχαγιουγκά. Αναφέρεται επίσης σε κάθε "συσκότιση" ακόμα και σε κάθε Κατακλυσμό ο οποίος, δια Πυρός ή Ύδατος, εναλλακτικά, βάζει τέλος σε κάθε Ριζική Φυλή. *Πραλάγια* είναι ένας όρος όπως ο όρος "*Μάνου*", το γενετικό όνομα για τους Σιστά οι οποίοι κάτω από την επονομασία του "Βασιλιά" εμφανίζονται στα *Πουρανά* ότι διασώθηκαν "με τα σπέρματα όλων των πραγμάτων στην κιβωτό από τα νερά εκείνης της πλημμύρας [ή από τα πυρά μιας γενικής ηφαιστειακής έκρηξης, την αρχή της οποίας ήδη βλέπουμε για την δική μας Πέμπτη Φυλή στους φοβερούς σεισμούς και τις εκρήξεις των τελευταίων ετών και ειδικά στον τωρινό] τα οποία, την εποχή ενός *Πραλάγια*, σκεπάζουν τον κόσμο [την Γη]" (βλέπε *Βίσνου-Πουρανά*, μετάφραση Ουίλσον, Τομ. I, Εισαγωγή). Πράγματι, ο χρόνος είναι μόνο μια μορφή του "Βίσνου", όπως λέει ο Παρασαρά σ' αυτό το *Πουρανά*. Στα ινδικά Γιουγκά και στους Κάλπα έχουμε την κανονική κατερχόμενη σειρά 4, 3, 2, αριθμοί οι οποίοι πολλαπλασιάζονται ανάλογα "με την περίπτωση για εσωτερικούς σκοπούς, αλλά όχι – όπως νόμιζαν ο Ουίλσον και άλλοι Ανατολιστές – για "αιρετικό εξωραϊσμό". Ένας Κάλπα μπορεί να είναι μια εποχή, μια "Μέρα του Μπράχμα" ή ένας αστρικός Κάλπα, αστρονομικός και γήινος. Οι υπολογισμοί αυτοί βρίσκονται στα *Πουρανά*, αλλά μερικοί διαφέρουν, όπως για παράδειγμα το "Ετος των επτά Ρίσι", 3.030 θνητά χρόνια και το "Ετος του Ντρουβά 9.090, στο *Λίνγκα-Πουρανά*, αριθμοί που είναι πάλι εσωτερικοί και οι οποίοι *όντως* αντιπροσωπεύουν πραγματική (μυστική) χρονολογία. Όπως αναφέρεται στο *Μπράχμα-Βαϊβάρτα* : "Οι χρονολόγοι υπολογίζουν έναν Κάλπα από την ζωή του Μπράχμα. Οι *μικρότεροι* Κάλπα, όπως ο Σαμβαρτά και οι υπόλοιποι, είναι αναρίθμητοι". Εδώ οι "*μικρότεροι* Κάλπα" σημαίνουν κάθε περίοδο καταστροφής, όπως κατανόησε πολύ καλά ο Ουίλσον, ο οποίος τους εξηγεί σαν "εκείνους στους οποίους λειτουργεί ο άνεμος Σαμβάρτα, ή άλλοι καταστροφικοί παράγοντες". (*Βίσνου-Πουρανά,* Τομ. I, σελ. 53-54 υποσημείωση.)

Μια ενόραση και μια προαίσθηση των Σιστά μπορεί να βρεθεί στο έργο του Σίννετ, *Εσωτερικός Βουδισμός*: "Σχόλια" η "Θεωρία της Κιβωτού του Νώε", 5η έκδ., σελ. 146, 147.

περάσει τον τρίτο βαθμό μύησης)˙ όσοι λοιπόν γνωρίζουν όλα αυτά θα είναι καλύτερα προετοιμασμένοι για να κατανοήσουν το νόημα όσων ακολουθούν. Στις ιερές ινδουιστικές Γραφές διαβάζουμε ότι "ο πρώτος Μάνου δημιούργησε έξι άλλους Μάνου (επτά πρωταρχικοί Μάνου συνολικά) και αυτοί με την σειρά τους δημιούργησαν ο καθένας επτά άλλους Μάνου".[277]·Η δημιουργία αυτών των τελευταίων εκφράζεται στις απόκρυφες πραγματείες σαν 7Χ7. Έτσι γίνεται καθαρό ότι ο Μάνου – ο τελευταίος, ο προγεννήτορας της Ανθρωπότητας του Τέταρτου Γύρου – πρέπει να είναι ο έβδομος, αφού βρισκόμαστε στον τέταρτο Γύρο μας [278] και υπάρχει ένας ριζικός Μάνου στην σφαίρα A και ένας σπερματικός Μάνου στην σφαίρα G. Ακριβώς όπως κάθε πλανητικός Γύρος αρχίζει με την εμφάνιση ενός "Ριζικού Μάνου" (Ντιάνι-Τσόχαν) και κλείνει με έναν "Σπερματικό Μάνου", έτσι ένας Ριζικός και ένας Σπερματικός Μάνου εμφανίζονται αντίστοιχα στην αρχή και στο τέλος της ανθρώπινης περιόδου σε κάθε συγκεκριμένο πλανήτη.[279] Γίνεται εύκολα κατανοητό από την προηγούμενη δήλωση ότι μια μανβανταρική περίοδος, όπως συνεπάγεται ο όρος, σημαίνει τον χρόνο ανάμεσα στην εμφάνιση δυο Μάνου ή Ντιάνι-Τσόχαν και, επομένως, ένα μικρότερο Μανβαντάρα είναι η διάρκεια των επτά φυλών πάνω σε κάθε συγκεκριμένο πλανήτη και ένα μεγαλύτερο Μανβαντάρα είναι η περίοδος ενός ανθρώπινου γύρου κατά μήκος της πλανητικής αλύσου. Επίσης, αφού λέγεται ότι καθένας από τους επτά Μάνου δημιουργεί 7Χ7 Μάνου και ότι υπάρχουν 49 ριζικές φυλές στους επτά πλανήτες κατά την διάρκεια κάθε Γύρου, επομένως κάθε ριζική φυλή έχει τον δικό της Μάνου. Ο τωρινός έβδομος Μάνου ονομάζεται "Βαϊβασβάτα" και στα εξωτερικά κείμενα αντιπροσωπεύει εκείνον τον Μάνου ο οποίος αντιστοιχεί στην Ινδία με τον βαβυλωνιακό Ξίσουθρο και τον ιουδαϊκό Νώε. Αλλά στα εσωτερικά κείμενα μάς λένε ότι ο Μάνου Βαϊβασβάτα, ο προγεννήτορας της *Πέμπτης* Φυλής μας – ο οποίος την έσωσε σπό τον κατακλυσμό που αφάνισε την Τέταρτη (Ατλαντίδα) – δεν Είναι ο έβδομος Μάνου που αναφέρεται στον κατάλογο των Ριζικών ή πρωταρχικών Μάνου, αλλά ένας από τους 49 Μάνου που εκπορεύτηκαν απ' αυτόν το Ριζικό Μάνου.

Για καλύτερη κατανόηση παρουσιάζουμε εδώ τα ονόματα των 14 Μάνου με την αντίστοιχη σειρά και σχέση τους με κάθε Γύρο:

1ος Γύρος	{1ος (Ριζικός) {1ος (Σπερματικός)	Μάνου στον Πλανήτη A – Σβαγιαμπούβα Μάνου στον Πλανήτη G – Σβαρότσι (ή) Σβαροτσίσα

(*Μάνου*, Βιβ. I, 61-63). Το γεγονός ότι ο ίδιος ο Μάνου εμφανίζεται να διακηρύσσει ότι δημιουργήθηκε από τον Βιράτζ και ότι έπειτα έφτιαξε τους δέκα Πρατζαπάτι, οι οποίοι πάλι δημιούργησαν επτά Μάνου που με την σειρά τους γέννησαν επτά άλλους Μάνου (*Μάνου*, I, 33-36), αναφέρεται σε άλλα ακόμα αρχαιότερα μυστήρια και είναι ταυτόχρονα μια έμμεση νύξη σχετικά με την δοξασία της Επταδικής αλύσου και την ταυτόχρονη εξέλιξη των επτά ανθρωποτήτων, ή ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Όμως το έργο αυτό γράφεται βάσει των αρχείων των Πέραν των Ιμαλαΐων Μυστικών Διδασκαλιών και η μπραχμανική εσωτερική φιλοσοφία μπορεί τώρα να διαφέρει στην μορφή, όπως διαφέρει και η Καμπάλα. Αλλά σε μια πολύ μακρινή αρχαιότητα ήταν ταυτόσημες.

Εκτός απ' αυτόν υπάρχει και ένας άλλος εσωτερικός λόγος. Ένας Βαϊβασβάτα είναι ο έβδομος Μάνου, γιατί αυτός ο δικός μας Γύρος, αν και είναι ο Τέταρτος, βρίσκεται στο προ-επταδικό Μανβαντάρα και ο ίδιος ο Γύρος βρίσκεται στο έβδομο στάδιο υλικότητας ή φυσικότητας. Το κλείσιμο του μεσαίου φυλετικού σημείου του συνέβη κατά την διάρκεια της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, όταν ο άνθρωπος και όλη η φύση έφτασαν στην κατώτερη κατάσταση της χονδροειδούς ύλης. Από κείνη την εποχή, δηλαδή μετά το τέλος τρισήμισι φυλών, η ανθρωπότητα και η φύση εισήλθαν στο ανερχόμενο τόξο του φυλετικού τους κύκλου.

Το διάλειμμα που προηγείται κάθε Γιουγκά και ονομάζεται *Σαντγιά*, αποτελείται από τόσες εκατοντάδες χρόνια, όσες χιλιάδες υπάρχουν στον γιουγκά και αυτό που ακολουθεί τον γιουγκά ονομάζεται *Σαντγιάνσα* και έχει παρόμοια διάρκεια, αναφέρεται στο *Βίσνου-Πουρανά*. "Το ενδιάμεσο ανάμεσα στην *Σαντγιά* και τον *Σαντγιάνσα* είναι οι γιουγκά που ονομάζονται Κρίτα, Τρέτα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Οι (τέσσερις) Κρίτα, Τρέτα, Ντβαπάρα και Κάλι αποτελούν μια μεγάλη εποχή, ή ένα σύνολο τεσσάρων εποχών 1.000 τέτοια σύνολα είναι μια Ημέρα του Μπράχμα και 14 *Μάνου βασιλεύουν σ' αυτό το διάστημα*". Αν το δεχόμαστε αυτό κυριολεκτικά, τότε θα πρέπει να υπήρχε μόνο ένας Μάνου για κάθε 4.320.000.000 χρόνια. Αφού μας έχουν πει ότι απαιτήθηκαν 300.000.000 χρόνια για την ανάπτυξη των δυο κατώτερων βασιλείων και ότι η ανθρωπότητα μας είναι μόνο 18 εκατομμυρίων ετών, πού βρίσκονται οι άλλοι Μάνου που αναφέρθηκαν; Εκτός και δεχτούμε ότι η αλληγορία σημαίνει αυτό που διδάσκει η εσωτερική δοξασία σχετικά με τους

που καθένας πολλαπλασιάζεται με το 49.

	{ 2ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Αουτάμι
2ος Γύρος	{ 2ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Ταμάσα
	{ 3ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ραϊβατά
3ος Γύρος	{ 3ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Τσακουσά
	{4ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Βαϊβασβάτα
4ος Γύρος	{	(ο προγεννήτοράς μας)
	{4ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Σάβαρνι
	{5ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ντάκσα-Σάβαρνι
5ος Γύρος	{5ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Μπράχμα-Σάβαρνι
	{6ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ντάρμα-Σάβαρνι
6ος Γύρος	{6ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Ρουντρά-Σάβαρνι
	{7ος (Ρ)	Μάνου στον Πλανήτη Α – Ραούτσια
7ος Γύρος	{7ος (Σ)	Μάνου στον Πλανήτη G – Μπαούτια

Έτσι ο Βαϊβασβάτα, αν και έβδομος στην σειρά, είναι ο πρωταρχικός Ριζικός Μάνου του δικού μας τέταρτου Ανθρώπινου Κύματος (ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται πάντα ότι ο Μάνου δεν είναι άνθρωπος αλλά η συλλογική ανθρωπότητα), ενώ ο δικός μας Βαϊβασβάτα δεν ήταν παρά ένας από τους μικρότερους Μάνου που προΐστανται των επτά φυλών του πλανήτη μας. Καθένας τους πρέπει να γίνει μάρτυρας ενός από τους περιοδικούς και αναπόφευκτους κατακλυσμούς (πυρός και ύδατος εναλλάξ) που κλείνουν τον κύκλο κάθε Ριζικής Φυλής. Και αυτός ο Βαϊβασβάτα –– η ινδουιστική ιδανική ενσωμάτωση που ονομάζεται αντίστοιχα Ξίσουθρος, Δευκαλίων, Νώε και με άλλα ονόματα – είναι εκείνος ο αλληγορικός άνθρωπος ο οποίος έσωσε την φυλή μας, όταν σχεδόν ολόκληρος ο πληθυσμός του ενός ημισφαιρίου αφανίστηκε από τα νερά, ενώ το άλλο ημισφαίριο αφυπνιζόταν από την προσωρινή του συσκότιση...[280]

Έτσι δείξαμε ότι δεν υπάρχει πραγματική ασυμφωνία, όταν μιλάμε για το Βαϊβασβάτα Μανβαντάρα (*Μάνου-αντάρα*, στην κυριολεξία "μεταξύ δυο Μάνου") πριν από 18.000.000 χρόνια περίπου, όταν ο φυσικός, ή ο αληθινά ανθρώπινος άνθρωπος εμφανίστηκε για πρώτη φορά στον Τέταρτο Γύρο του σ' αυτήν την Γη και για τους άλλους Βαϊβασβάτα, δηλαδή τους Μάνου της Μεγάλης Κοσμικής ή Αστρικής Πλημμύρας (ένα μυστήριο), ή πάλι για τον Μάνου Βαϊβασβάτα της βυθισμένης Ατλαντίδος, όταν ο φυλετικός Βαϊβασβάτα έσωσε τους εκλεκτούς της Ανθρωπότητας, την Πέμπτη Φυλή, από την καταστροφή. Επειδή τα διάφορα (και εντελώς διαφορετικά) γεγονότα ανακατεύονται σκόπιμα σε μια διήγηση στο *Βίσνου* και σε άλλα *Πουρανά*, θα πρέπει να υπάρχει μεγάλο μπέρδεμα στο νου του αδαούς αναγνώστη. Γι' αυτό, επειδή η συνεχής διαφώτιση είναι

Οι λέξεις "δημιουργία", "διάλυση" κ.τ.λ. δεν αποδίδουν σωστά το ορθό νόημα των όρων Μανβαντάρα και *Πραλάγια*. Το *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. III, Ουίλσον 1, 112-113) απαριθμεί αρκετές: "Η διάλυση όλων των πραγμάτων είναι τεσσάρων ειδών", εμφανίζεται να λέει ο Παρασαρά: *Ναϊμιττίκα* (περιπτωσιακή) όταν ο Μπράχμα κοιμάται (την Νύχτα του, όταν, "στο τέλος της ημέρας του συμβαίνει μια επανασυγχώνευση του Σύμπαντος, που ονομάζεται περιπτωσιακή επανασυγχώνευση του Μπράχμα" [Ουίλσον, Ι, 52, σημείωση από τον Φ. Χολ], γιατί ο Μπράχμα *είναι* το ίδιο το σύμπαν). *Πρακριτίκα* (στοιχειώδης), όταν η επιστροφή του σύμπαντος στην αρχική του φύση είναι μερική και φυσική. *Ατγιαντίκα* (απόλυτη), ταύτιση του *ενσωματωμένου* με το ασώματο Υπέρτατο Πνεύμα, Μαχατμική κατάσταση, είτε παροδική είτε μέχρι τον επόμενο Μάχα-Κάλπα˙ επίσης, απόλυτη συσκότιση, όπως μια ολόκληρη πλανητική άλυσος κ.τ.λ. Και τέλος *Νίτια* (αιώνια), *Μάχα-Πραλάγια* για το Σύμπαν, θάνατος, για τον άνθρωπο. "*Νίτια* είναι η εξάλειψη της ζωής, όπως η εξάλειψη ενός κεριού την νύχτα κατά τον ύπνο". *Νίτια-Σάργκα* είναι "σταθερή ή αιώνια δημιουργία", όπως *Νίτια-Πραλάγια* είναι "σταθερή ή αιώνια καταστροφή του καθετί που γεννιέται". "Εκείνο που προβάλλει μετά από μια μικρότερη διάλυση ονομάζεται εφήμερη δημιουργία... Αυτό είναι *Σαμιάμα*" (παραγωγή, ύπαρξη και διάλυση) (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. VII- Ουίλσον 1, 114). Το θέμα είναι τόσο δύσκολο, ώστε αναγκαζόμαστε να επαναλαμβάνουμε τις δηλώσεις μας.

απαραίτητη, πρέπει να μας συγχωρήσετε για τις αναπόφευκτες επαναλήψεις. Τα παραπετάσματα που κρύβουν τα αληθινά μυστήρια της Εσωτερικής φιλοσοφίας είναι μεγάλα και παραπλανητικά και ακόμα και τώρα δεν μπορεί να ειπωθεί η τελευταία λέξη. Το πέπλο όμως μπορεί να ανασηκωθεί λίγο ακόμα και μερικές εξηγήσεις, που μέχρι τώρα αποκρύπτονταν, μπορούν να προσφερθούν στον ειλικρινή σπουδαστή.

Όπως παρατήρησε κάποιος – ο στρατηγός Βανς Κένεντυ, αν δεν κάνω λάθος – "το πρώτο στοιχείο στην ινδουιστική θρησκευτική φιλοσοφία είναι *Ενότητα στην διαφορά*". Αν όλοι αυτοί οι Μάνου και Ρίσι ονομάζονται με ένα γενετικό όνομα, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι είναι όλοι τους οι εκδηλωμένες Ενέργειες ενός και του ίδιου ΛΟΓΟΥ, οι ουράνιοι αλλά και οι γήινοι αγγελιαφόροι και οι μεταλλαγές εκείνης της Αρχής η οποία βρίσκεται πάντα σε μια κατάσταση δραστηριότητας, συνειδητής κατά την περίοδο της Κοσμικής εξέλιξης, ασυνείδητης (από μια άποψη) κατά την διάρκεια της Κοσμικής ανάπαυσης˙ γιατί ο Λόγος κοιμάται στην αγκαλιά ΕΚΕΙΝΟΥ που "δεν κοιμάται" ούτε είναι ξύπνιο, γιατί είναι ΣΑΤ ή Υπόσταση και όχι Ύπαρξη. Απ' ΑΥΤΟ εκπορεύεται ο μεγάλος αόρατος Λόγος ο οποίος προβάλλει όλους τους άλλους Λόγους, ο πρωταρχικός ΜΑΝΟΥ που δίνει ύπαρξη στους άλλους Μάνου, οι οποίοι εκπορεύουν το σύμπαν και τα πάντα μέσα σ' αυτό συλλογικά και οι οποίοι αντιπροσωπεύουν στο σύνολό τους τον *εκδηλωμένο* Λόγο.[281] Γι' αυτό διαβάζουμε στα "Σχόλια" ότι, ενώ κανένας Ντιάνι-Τσόχαν, ούτε και ανώτερος, δεν μπορεί να αντιληφθεί πλήρως την "κατάσταση της προηγούμενης Κοσμικής εξέλιξης... οι Μάνου διατηρούν μια γνώση των εμπειριών τους από όλες τις Κοσμικές εξελίξεις μέσα στην Αιωνιότητα". Αυτό είναι αρκετά σαφές: ο πρώτος Μάνου ονομάζεται Σβαγιαμπούβα, "Αυτο-εκδηλωμένος", ο Γιος του *ανεκδήλωτου* ΠΑΤΕΡΑ. Οι Μάνου είναι οι δημιουργοί των δημιουργών της δικής μας Πέμπτης Φυλής – το Πνεύμα της ανθρωπότητας – πράγμα που δεν εμποδίζει τους επτά Μάνου από του να είναι οι πρώτοι "προ-αδαμικοί" άνθρωποι πάνω στην Γη.

Μάνου διακηρύσσει ότι δημιουργήθηκε από τον Βιράτζ (βλέπε προηγούμενη υποσημείωση), ή Βαϊσβαναρά (το Πνεύμα της Ανθρωπότητας),[282] που σημαίνει ότι η Μονάδα του εκπορεύεται από την συνεχώς ενεργό Αρχή στην αρχή κάθε νέας Κοσμικής δραστηριότητας: εκείνον τον *Λόγο* ή ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΟΝΑΔΑ (συλλογικά Ελοΐμ) που ακτινοβολεί *μέσα από τον εαυτό του όλες* εκείνες τις Κοσμικές Μονάδες που γίνονται τα κέντρα δραστηριότητας, προγεννήτορες των αναρίθμητων ηλιακών συστημάτων καθώς και των αδιαφοροποίητων ακόμα *ανθρώπινων* μονάδων των πλανητικών αλύσων καθώς και κάθε ύπαρξης σ' αυτές. Κάθε Κοσμική Μονάδα είναι "Σβαγιαμπούβα", ΑΥΤΟ-ΓΕΝΝΗΜΕΝΗ, που *γίνεται το Κέντρο Δύναμης, μέσα από το οποίο προβάλλει μια πλανητική άλυσος* (από τις οποίες υπάρχουν επτά στο δικό μας σύστημα) και οι ακτινοβολίες του οποίου γίνονται ξανά αντίστοιχοι Μάνου Σβαγιαμπούβα (ένα γενετικό όνομα, μυστηριώδες που σημαίνει πολύ περισσότερα απ' όσα φαίνονται) καθένας απ' τους οποίους – σαν ένα *Πλήθος* – γίνεται ο Δημιουργός της δικής του Ανθρωπότητας (βλέπε πιο πάνω).

Όσο για το θέμα των τεσσάρων ξεχωριστών φυλών της ανθρωπότητας που προηγήθηκαν της δικής μας Πέμπτης Φυλής, δεν υπάρχει τίποτε το μυστικό σ' αυτές, εκτός από τα αιθερικά σώματα των πρώτων φυλών και είναι θέμα μιας μυθικής, αλλά ωστόσο πολύ σωστής, ιστορίας. Ο μύθος είναι παγκόσμιος. Και αν ο Δυτικός σοφός αρέσκεται να βλέπει σ' αυτήν μόνο έναν μύθο, αυτό δεν έχει την παραμικρή σημασία. Οι Μεξικανοί είχαν και έχουν ακόμα την παράδοση της τετραπλής καταστροφής του κόσμου από φωτιά και νερό, ακριβώς όπως την είχαν κάποτε οι Αιγύπτιοι και την έχουν μέχρι σήμερα οι Ινδουιστές.

Προσπαθώντας να δικαιολογήσει την κοινότητα των μύθων κατά την απόμακρη αρχαιότητα – που είχαν οι Κινέζοι, οι Χαλδαίοι, οι Αιγύπτιοι, οι Ινδιάνοι και οι Έλληνες – καθώς και την απουσία οποιουδήποτε ίχνους πολιτισμού πιο αρχαίου από 5.000 χρόνια, ο Κ. Γκουλντ, συγγραφέας του έργου *Μυθικά Τέρατα* (σελ. 134-135) παρατηρεί ότι:

Αλλά δείτε τον εξαίσιο ορισμό του *Παραμπράχμαν* και του Λόγου στην Διάλεξη πάνω στην *Μπάγκαβατ-Γκιτά* του Σούμπα Ρόου στον *Θεοσοφιστή*, Τομ. VIII, Φεβ. Μάρ. Απρ. Μάιος, 1887.

Βλέπε *Μανουσμρίτι*, Αντιάγια Ι, σλόκα 32-33. Κατά μια άλλη έννοια ο Βαϊσβαναρά είναι το ζων μαγνητικό πυρ που εμποτίζει το εκδηλωμένο ηλιακό σύστημα. Είναι η πιο αντικειμενική (για μας το αντίθετο) και η πάντα παρούσα όψη της ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ, γιατί είναι η Ζωτική Αρχή (Βλέπε *Θεοσοφιστής*, Τομ. IV, Ιούλιος, 1883). Είναι επίσης ένα όνομα του Αγκνί.

Δεν πρέπει... να νιώθουμε έκπληξη επειδή δεν μπορούμε να ανακαλύψουμε αμέσως τα ίχνη λαών πριν από δέκα, δεκαπέντε ή είκοσι χιλιάδες χρόνια. Με μια τόσο εφήμερη αρχιτεκτονική [όπως στην Κίνα], οι τοποθεσίες τεράστιων πόλεων μπορεί να χάθηκαν τελείως από την μνήμη μέσα σε λίγες χιλιάδες χρόνια μετά την φυσική παρακμή τους και πολύ περισσότερο... αν... μεσολάβησαν μικρότεροι κατακλυσμοί, όπως τοπικές πλημμύρες, σεισμοί, εναπόθεση ηφαιστειακών υλικών, εξάπλωση των ερήμων, καταστροφή της ζωής από υπερβολικά θανατηφόρους λοιμούς, από μόλυνση ή από την διάχυση θειούχων αναθυμιάσεων.

Και το πόσοι τέτοιοι κατακλυσμοί άλλαξαν ολόκληρη την επιφάνεια της γης μπορούμε να το συναγάγουμε από την ακόλουθη Στάντζα:

"Κατά την διάρκεια των πρώτων επτά κρορ του Κάλπα [70.000.000 χρόνια] *η Γη και τα δυο της Βασίλεια* [ορυκτό και φυτικό] – *το ένα που είχε ήδη φτάσει στον έβδομο κύκλο του και το άλλο, που μόλις είχε γεννηθεί – είναι φωτεινά και ημι-αιθερικά, ψυχρά, χωρίς ζωή και διαφανή. Κατά το ενδέκατο κρορ*[283] *η μητέρα* [Γη] *γίνεται αδιαφανής και στο ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ*[284] *οι οδύνες της εφηβείας αρχίζουν. Αυτοί οι σπασμοί της φύσης* [γεωλογικές αλλαγές] *διαρκούν μέχρι το εικοστό κρορ της ηλικίας της ασταμάτητα, ενώ στην συνέχεια γίνονται περιοδικοί και κατά μεγάλα διαστήματα".*

τελευταία αλλαγή έλαβε χώρα πριν από δώδεκα κρορ περίπου [120.000.000 χρόνια]. *Αλλά Γη με όλα όσα βρίσκονται πάνω της, είχε γίνει ψυχρή, σκληρή και στερεή πριν από πολλές εποχές (Σχόλιο, XXII).*

Έτσι, αν πιστέψουμε την εσωτερική διδασκαλία, δεν υπήρξαν άλλες παγκόσμιες γεωλογικές αναστατώσεις και αλλαγές τα τελευταία 120 εκατομμύρια χρόνια και η Γη, ακόμα και πριν απ' αυτή την εποχή, ήταν έτοιμη να δεχτεί το ανθρώπινο απόθεμα της. Η εμφάνιση αυτού του τελευταίου, όμως, στην πλήρη φυσική του ανάπτυξη έλαβε χώρα, όπως ήδη αναφέρθηκε, μόνο πριν από δεκαοχτώ εκατομμύρια χρόνια, όταν η πρώτη μεγάλη αποτυχία της φύσης να δημιουργήσει όντα μόνη της, χωρίς την βοήθεια των θείων "Διαμορφωτών", ακολουθήθηκε από την πετυχημένη εξέλιξη των τριών πρώτων φυλών. (Παράβαλε Στάντζα III και επομ.) Η πραγματική διάρκεια των πρώτων δυόμισι Φυλών παραμένει άγνωστη για όλους, εκτός από τους ανώτερους Μυημένους. Η ιστορία των Φυλών αρχίζει με το χωρισμό των φύλων, όταν η προηγούμενη ωοτόκος ανδρόγυνη φυλή χάθηκε σύντομα και οι επόμενες υποφυλές της Τρίτης Ριζικής Φυλής εμφανίστηκαν σαν μια εντελώς νέα φυσιολογικώς φυλή. Αυτή η "καταστροφή" είναι που ονομάζεται αλληγορικά ο μεγάλος "Κατακλυσμός του Βαϊβασβάτα Μάνου", όταν η διήγηση εμφανίζει τον Βαϊβασβάτα Μάνου (ή "Ανθρωπότητα") να παραμένει μόνος πάνω στην Γη μέσα στην Κιβωτό της Σωτηρίας, η οποία ρυμουλκείται από τον Βίσνου με την μορφή ενός τερατώδους ψαριού, και με τους Επτά Ρίσι "μαζί του". Η αλληγορία είναι πολύ καθαρή.

Αυτό κατά την περίοδο της επονομαζόμενης Δευτερεύουσας δημιουργίας. Για την Πρωταρχική, όταν η Γη κατέχει τα τρία Στοιχειακά Βασίλεια, δεν μπορούμε να μιλήσουμε για διάφορους λόγους, ένας από τους οποίους είναι και το γεγονός ότι, αν κανείς δεν είναι μεγάλος ενορατικός ή φυσικά διαισθητικός, δεν θα μπορέσει να αντιληφθεί αυτό που δεν μπορεί ποτέ να εκφραστεί με τους υπάρχοντες όρους.

Ο Ιπποκράτης είπε ότι ο αριθμός επτά "με τις απόκρυφες ιδιότητες του τείνει στην εκπλήρωση όλων των πραγμάτων, στο να είναι ο αφανιστής της ζωής και η πηγή όλων των αλλαγών της". Αυτός διαιρούσε την ζωή του ανθρώπου σε επτά ηλικίες γιατί "Όπως η σελήνη αλλάζει τις φάσεις της κάθε επτά μέρες, αυτός ο αριθμός επηρεάζει όλα τα υποσεληνιακά όντα", ακόμα και την Γη, όπως ξέρουμε. Το παιδί βγάζει τα πρώτα δόντια στον έβδομο μήνα και τα χάνει, όταν γίνεται επτά χρονών στην ηλικία των δυο φορές επτά αρχίζει η εφηβεία˙ στο τρεις φορές επτά όλες οι νοητικές και ζωτικές μας δυνάμεις αναπτύσσονται˙ στο τέσσερις φορές επτά ο άνθρωπος βρίσκεται στο άνθος της δύναμης του˙ στο πέντε φορές επτά τα πάθη του είναι περισσότερο ανεπτυγμένα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Έτσι και η Γη. Βρίσκεται τώρα στην μέση ηλικία της, αλλά δεν είναι και περισσότερο σοφή γι' αυτό. Το Τετραγράμματο, το ιερό όνομα της θεότητας με τα τέσσερα γράμματα, μπορεί να αναλυθεί πάνω στην Γη, μόνο αφού γίνει Επταδικότητα μέσω του εκδηλωμένου τριγώνου που προβάλλει από την κρυμμένη Τετρακτύ. Επομένως, σ' αυτό το πεδίο πρέπει να υιοθετηθεί ο αριθμός επτά. Όπως αναφέρεται στην Καμπάλα (*Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, στίχος 1161): "Γιατί ασφαλώς δεν υπάρχει σταθερότητα σ' αυτά τα έξι, εκτός (από εκείνη που αντλούν) από το έβδομο. Γιατί όλα τα πράγματα εξαρτώνται από το ΕΒΔΟΜΟ".

Στον Συμβολισμό κάθε έθνους "ο Κατακλυσμός" αντιπροσωπεύει την χαοτική ατακτοποίητη ύλη, το ίδιο το Χάος˙ και το Νερό την θηλυκή αρχή, την "Μεγάλη Άβυσσο". Όπως αναφέρει το *Ελληνικό και Αγγλικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης* του Τζον Πάρκαρστ:

> Αρχή μ' αυτήν την εφαρμογή αντιστοιχεί στην εβραϊκή λέξη *Rasit* ή σοφία... μια λέξη η οποία έχει το νόημα του εμβλήματος της θηλυκής γενετήσιας δύναμης, του *Ars* ή *Arca*, μέσα στην οποία υποτίθεται ότι επέπλεε ή επωαζόταν το σπέρμα όλης της φύσης [και της ανθρωπότητας] πάνω στην μεγάλη άβυσσο κατά την διάρκεια του μεσοδιαστήματος που παρεμβάλλεται μετά από κάθε κοσμικό [ή φυλετικό] κύκλο.

Αρχή ή Ark είναι επίσης το μυστικό όνομα του θείου πνεύματος της ζωής που επωάζει το χάος. Ο Βίσνου είναι το θείο Πνεύμα, σαν μια αφηρημένη αρχή και επίσης σαν ο *Συντηρητής* και *Γεννήτορας* ή *Δότης της ζωής*, το τρίτο πρόσωπο της Τριμούρτι (που αποτελείται από τον Μπράχμα, τον Δημιουργό˙ τον Σίβα, τον Καταστροφέα και τον Βίσνου, τον Συντηρητή). Στην αλληγορία ο Βίσνου εμφανίζεται να οδηγεί με την μορφή ενός ψαριού την Κιβωτό [*Ark*] του Βαϊβασβάτα Μάνου με ασφάλεια μέσα από τα νερά του Κατακλυσμού. Είναι περιττό να μακρηγορήσουμε πάνω στο εσωτερικό νόημα της λέξης *ψάρι*. (Βλέπε Πάυνι Νάιτ, Ίνμαν, Τζέραλντ Μάσευ και άλλους.) Το θεολογικό της νόημα είναι φαλλικό, αλλά το μεταφυσικό είναι *θείο*. Ο Ιησούς ονομάζεται "Ιχθύς" και το ίδιο συμβαίνει με τον Βίσνου και τον Βάκχο: όπου ΙΗΣ, ο "Σωτήρας" της ανθρωπότητας δεν είναι παρά το μονόγραμμα του θεού Βάκχου που ονομαζόταν ΙΧΘΥΣ.[285] Όσο για τους Επτά Ρίσι στην Κιβωτό, αυτοί συμβόλιζαν τις επτά αρχές οι οποίες έγιναν πλήρεις στον άνθρωπο μόνο όταν αυτός χωρίστηκε και έγινε ένα ανθρώπινο και όχι πια ένα θείο πλάσμα.

Δεν διαθέτουμε επίσης αρκετές λεπτομέρειες σχετικά με την καταβύθιση της ηπείρου την οποία κατοικούσε η Δεύτερη Ριζική Φυλή. Δίνεται όμως η ιστορία της Τρίτης, της "Λεμουρίας", καθώς και της Ατλαντίδος, ενώ για τις άλλες γίνονται μόνο υπαινιγμοί. Η Λεμουρία λέγεται ότι χάθηκε 700.000 χρόνια πριν από την αρχή αυτής που τώρα ονομάζεται Τριτογενής εποχή (η Ηώκαινος) (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 65) και κατά την διάρκεια αυτού του Κατακλυσμού επίσης – αυτήν την φορά ενός πραγματικού γεωλογικού κατακλυσμού – ο Βαϊβασβάτα Μάνου εμφανίζεται ξανά να σώζει την ανθρωπότητα (αλληγορικά αυτό που σώθηκε είναι η ανθρωπότητα, ή ένα τμήμα της, η Τέταρτη Φυλή). Έτσι, επίσης, αυτός σώζει την Πέμπτη Φυλή κατά την διάρκεια της καταστροφής των τελευταίων Ατλάντειων, των υπολειμμάτων που χάθηκαν πριν από 850.000 χρόνια,[286] μετά από την οποία δεν υπήρξε μεγάλη καταβύθιση μέχρι την εποχή της Ατλαντίδος του Πλάτωνα, ή της Ποσειδωνίας, γνωστής στους Αιγυπτίους μόνο γιατί συνέβη σε τόσο πρόσφατους σχετικά χρόνους.

πιο ενδιαφέρουσα είναι η καταβύθιση της μεγάλης Ατλαντίδος. Γι' αυτό τον κατακλυσμό τα αρχαία αρχεία (βλέπε *Βιβλίο του Ενώχ*, Τμ. ΙΙ, LXV, 3.) λένε ότι "τα άκρα της Γης λύθηκαν" και πάνω σ' αυτόν βασίστηκαν όλοι οι μύθοι και οι αλληγορίες για τον Βαϊβασβάτα, τον Ξίσουθρο, τον Νώε, τον Δευκαλίωνα και όλους τους *tutti quanti* των Εκλεκτών που σώθηκαν. Η παράδοση, μη λαμβάνοντας υπόψη την διαφορά μεταξύ αστρικού και γεωλογικού φαινομένου, ονομάζει αδιάφορα και τους δύο "κατακλυσμούς". Ωστόσο υπάρχει μεγάλη διαφορά. Ο κατακλυσμός ο οποίος κατέστρεψε την μεγάλη ήπειρο, το μεγαλύτερο απομεινάρι της οποίας είναι η Αυστραλία, οφειλόταν σε μια σειρά υπόγειων εκρήξεων και στο άνοιγμα των βυθών του ωκεανού. Εκείνος που έφερε το τέλος της διαδόχου της – της τέταρτης ηπείρου – προκλήθηκε από διαδοχικές διαταραχές στην περιστροφή του άξονα. Άρχισε κατά την πρώτη Τριτογενή περίοδο και, συνεχιζόμενος για μακρά διαστήματα, παρέσυρε το τελευταίο τμήμα της Ατλαντίδος, με εξαίρεση ίσως την Κεϋλάνη

Ο Άγιος Αυγουστίνος λέει για τον Ιησού: "Γιατί αυτός είναι ένα ψάρι που ζει στο μέσον των υδάτων". Οι χριστιανοί ονόμαζαν τους εαυτούς τους μικρά ψάρια – *prisciculi* – κατά τα κρυφά τους μυστήρια. "Τόσο πολλά ψάρια *γεννήθηκαν στο νερό και σώθηκαν από ένα μεγάλο ψάρι*", λέει ο Τερτουλλιανός για τους χριστιανούς, τον Χριστό και την Εκκλησία.

Το γεγονός αυτό, η καταστροφή του διάσημου νησιού Ρούτα και του μικρότερου Νϊάιτια που συνέβη πριν από 850.000 χρόνια κατά το τέλος των Πλειόκαινων χρόνων, δεν πρέπει να συγχέεται με την καταβύθιση της κύριας ηπείρου της Ατλαντίδος κατά την διάρκεια της Μειόκαινου περιόδου. Οι γεωλόγοι δεν μπορούν να τοποθετήσουν την Μειόκαινο τόσο σύντομα, όπως 850.000 χρόνια πριν˙ ό,τι και να κάνουν η κύρια Ατλαντίδα χάθηκε πριν από αρκετά εκατομμύρια χρόνια.

και ένα μικρό τμήμα της σημερινής Αφρικής. Μετέβαλε την όψη του πλανήτη και καμιά ανάμνηση των πολυπληθών ηπείρων και νησιών του, των πολιτισμών και των επιστημών τους δεν διασώθηκε στα αρχεία της ιστορίας, εκτός από τα Ιερά αρχεία της Ανατολής.

Έτσι, η σύγχρονη Επιστήμη αρνείται την Ατλαντίδα και την ύπαρξή της. Αρνείται επίσης και οποιαδήποτε βίαιη μετατόπιση του άξονα της Γης και αποδίδει τους λόγους για την αλλαγή των κλιματολογικών συνθηκών σε άλλες αιτίες. Αλλά το θέμα αυτό εξακολουθεί να παραμένει ανοιχτό. Αν ο δρ. Κρολ υποστηρίζει ότι όλες αυτές οι αλλαγές μπορούν να αποδοθούν στις επιδράσεις της ταλάντωσης και της μετάπτωσης των ισημεριών, υπάρχουν άλλοι Επιστήμονες, όπως ο σερ. Χ. Τζέημς και ο σερ Τζον Λάμποκ, (*Ατενέουμ*, 25 Αυγούρστου, 1860), οι οποίοι έχουν την τάση να αποδεχτούν την ιδέα ότι αυτές οφείλονται σε μια αλλαγή της θέσης του άξονα περιστροφής. Ενάντια σ' αυτό παρατάσσεται ξανά η πλειονότητα των αστρονόμων. Αλλά πόσα πράγματα δεν αρνήθηκαν μέχρι τώρα και πόσα πράγματα δεν απέρριψαν για να τα αποδεχτούν αργότερα όταν η υπόθεση έγινε αναντίρρητο γεγονός;

Μέχρι ποιου σημείου οι αριθμοί μας συμφωνούν, ή μάλλον διαφωνούν, με την σύγχρονη Επιστήμη θα το δούμε στην συνέχεια στην Προσθήκη αυτού του Τόμου, όπου η γεωλογία και η ανθρωπολογία της σύγχρονης εποχής συγκρίνονται προσεκτικά με τις αντίστοιχες της Αρχαϊκής Επιστήμης. Πάντως, η περίοδος που ορίζεται από την Μυστική Δοξασία για την καταβύθιση της Ατλαντίδας δεν φαίνεται να διαφέρει και πολύ από τους υπολογισμούς της σύγχρονης Επιστήμης, η οποία, όμως, ονομάζει την Ατλαντίδα "Λεμουρία" κάθε φορά που αποδέχεται μια καταβυθισμένη ήπειρο. Όσον αφορά τώρα την *προανθρώπινη* περίοδο, το μόνο που μπορεί να ειπωθεί προς το παρόν είναι ότι, ακόμα και μέχρι την εμφάνιση της "'Ανοης" Πρώτης Φυλής, η Γη δεν ήταν χωρίς κατοίκους. Κάτι ακόμα: εκείνη την οποία η Επιστήμη – η οποία αναγνωρίζει μόνο το φυσικό άνθρωπο – έχει δικαίωμα να την θεωρεί σαν προανθρώπινη περίοδο, μπορεί να θεωρηθεί ότι εκτείνεται από την Πρώτη Φυλή μέχρι το πρώτο μισό της Ατλάντειας Φυλής, αφού μόνο τότε ο άνθρωπος έγινε το "πλήρες οργανικό ον που είναι σήμερα". Και αυτό κάνει τον *Αδαμικό* άνθρωπο όχι αρχαιότερο από μερικά εκατομμύρια χρόνια.[287]

συγγραφές της *Καμπάλα* παρατηρεί σωστά ότι: "Σήμερα ο άνθρωπος, σαν άτομο, είναι απλώς ένα επακόλουθο της κατάστασης ύπαρξης κάθε προηγούμενης ανθρώπινης ζωής", ή μάλλον *ζωών*.

Σύμφωνα με την Καμπάλα οι ψυχικοί σπινθήρες που περιέχονταν στον Αδάμ [Ρισόν], πήγαν σε τρεις κύριες τάξεις που αντιστοιχούν στους τρεις γιους του, δηλαδή *Χεσέδ, Χάβελ, Γκε' μπουρά Και-γίν* και *Ραχμίμ* Σηθ. Αυτές οι τρεις διαιρούνταν σε 12 και οι δώδεκα σε 70 είδη, ονομαζόμενα: οι βασικές ρίζες της ανθρώπινης φυλής. (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 422.)

Ρ. Γιεχουντά είπε:

"Πόσα ενδύματα [του ασώματου ανθρώπου] είναι αυτά που στέφονται (από την μέρα που δημιουργήθηκε ο άνθρωπος);" Ο Ρ. Ελ'άζαρ απάντησε: "Τα βουνά του κόσμου (ο μεγάλος άνθρωπος της γενιάς) συζητούν γι' αυτό, αλλά υπάρχουν τρία: ένα για να ντύσει μ' αυτό το ένδυμα το πνεύμα Ρουά'χ, το οποίο βρίσκεται στον Κήπο (της Εδέμ) πάνω στην γη˙ ένα που είναι το πιο πολύτιμο απ' όλα, με το οποίο ντύνεται η Νεσαμά σ' αυτόν τον θύσανο της Ζωής, μεταξύ των αγγέλων του Βασιλιά... και ένα εξωτερικό ένδυμα, το οποίο υπάρχει και δεν υπάρχει, φαίνεται και δεν φαίνεται. Με αυτό το ένδυμα ντύνεται η Νεφές και πηγαίνει και πετάει με αυτό μπρος και πίσω στον κόσμο". (*Ζοχάρ*, I, 119ο, έκδ. Κρεμόνα. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 412.)

Αυτά αναφέρονται στις φυλές (τα "ενδύματα" τους, ή βαθμό υλικότητας) και στις τρεις αρχές του ανθρώπου στους τρεις φορείς τους.

Ο Χάξλευ διαίρει αυτές τις φυλές στην πενταπλή ομάδα των Αυστραλοειδών, Νεγροειδών, Μογγολοειδών, Ξανθόχρωμων και Μελανόχρωμων, που όλοι τους προήλθαν από τα υποθετικά Ανθρωποειδή. Και όμως, ενώ διαμαρτύρεται εναντίον εκείνων οι οποίοι λένε ότι "οι ανατομικές διαφορές μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου είναι μικρές και ασήμαντες" και αφού προσθέτει ότι "κάθε οστό του γορίλα φέρει ένα σημάδι που το κάνει να ξεχωρίζει από το αντίστοιχο ανθρώπινο οστό" και ότι "στην τωρινή κατάσταση της δημιουργίας τουλάχιστον κανένα ενδιάμεσο ον δεν καλύπτει το χάσμα που χωρίζει τον άνθρωπο από τον τρωγλοδύτη", ωστόσο ο μεγάλος ανατόμος συνεχίζει αναφερόμενος στα *Πιθηκοειδή* χαρακτηριστικά στον Άνθρωπο (Ντε Κατρεφάζ, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 113).

ΣΤΑΝΤΖΑ XI
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Οι Λεμουρο-Ατλάντειοι χτίζουν πόλεις και εξαπλώνουν τον πολιτισμό. Το αρχικό στάδιο του ανθρωπομορφισμού. (44) Τα αγάλματά τους, μαρτυρίες για το μέγεθος των Λεμουρο-Ατλάντειων. Η Λεμουρία καταστράφηκε από φωτιά, (45) η Ατλαντίδα από νερό. Ο Κατακλυσμός.
Η καταστροφή της τέταρτης φυλής και τα τελευταία προκατακλυσμιαία τερατόμορφα ζώα.

***

ΑΥΤΟΙ (*οι Λεμούριοι*) ΧΤΙΖΟΥΝ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΠΟΛΕΙΣ. ΧΤΙΖΟΥΝ ΜΕ ΣΠΑΝΙΑ ΟΡΥΚΤΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑ. ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΤΟΞΕΥΟΜΕΝΑ ΠΥΡΑ (*λάβα*). ΑΠΟ την ΛΕΥΚΗ ΠΕΤΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ (*μάρμαρο*) ΚΑΙ ΑΠΟ την ΜΑΥΡΗ ΠΕΤΡΑ (*των υπόγειων πυρών*), ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ.

Καθώς προχωράει η ιστορία των δύο πρώτων ανθρώπινων φυλών – των τελευταίων Λεμούριων και των πρώτων από τους μελλοντικούς Ατλάντειους – πρέπει στο σημείο αυτό να αναμείξουμε τις δύο και να μιλήσουμε για λίγο διάστημα γι' αυτές συλλογικά.

Εδώ γίνεται επίσης αναφορά στις θείες Δυναστείες, όπως αυτές που οι Αιγύπτιοι, οι Χαλδαίοι, οι Έλληνες κ.τ.λ. ισχυρίζονταν ότι προηγήθηκαν των ανθρώπινων βασιλέων τους, ενώ οι σύγχρονοι Ινδουιστές πιστεύουν ακόμα σ' αυτές και τις απαριθμούν στα ιερά βιβλία τους. Αλλά με αυτά θα ασχοληθούμε στο κατάλληλο σημείο. Εκείνο που μένει να δείξουμε είναι ότι οι σύγχρονοι γεωλόγοι μας οδηγούνται στο να αποδεχθούν την προφανή ύπαρξη βυθισμένων ηπείρων. Αλλά η ομολογία της παρουσίας τους δεν σημαίνει και αποδοχή ότι υπήρχαν άνθρωποι πάνω σ' αυτές κατά την διάρκεια των πρώτων γεωλογικών περιόδων,[288]·ή μάλλον άνθρωποι και πολιτισμένα έθνη και όχι μόνο παλαιολιθικοί άγριοι, οι οποίοι κάτω από την καθοδήγηση των θείων Κυβερνητών τους έχτισαν μεγάλες πόλεις, καλλιέργησαν τις τέχνες και τις επιστήμες και γνώριζαν στην εντέλεια την αστρονομία, την αρχιτεκτονική και τα μαθηματικά. Αυτός ο πρωταρχικός πολιτισμός δεν ακολούθησε, όπως θα νόμιζε κανείς, αμέσως μετά τον φυσιολογικό μετασχηματισμό τους. Ανάμεσα στην τελική εξέλιξη και στην πρώτη πόλη που χτίστηκε παρεμβλήθηκαν πολλές χιλιάδες χρόνια.

Ωστόσο, συναντάμε τους Λεμούριους κατά την έκτη υποφυλή τους να χτίζουν τις πρώτες πέτρινες πόλεις τους από πέτρα και λάβα.[289] Μια τέτοια μεγάλη πόλη πρωτόγονης κατασκευής

Αυτός είναι ίσως ο λόγος για τον οποίο ακόμα και το Νησί του Πάσχα με τα θαυμαστά γιγαντιαία αγάλματα του – μια κραυγαλέα μαρτυρία για την βυθισμένη ήπειρο και την πολιτισμένη της ανθρωπότητα – σπάνια αναφέρεται στις σύγχρονες Εγκυκλοπαίδειες. Η αναφορά του αποφεύγεται προσεκτικά, εκτός από μερικούς ταξιδιωτικούς οδηγούς. Η σύγχρονη επιστήμη έχει μια αθεράπευτη τάση να επιβάλλει πάνω στο μορφωμένο κοινό υποθέσεις βασισμένες σε προσωπικές αρέσκειες, εμφανίζοντας τες σαν εδραιωμένες μαρτυρίες, προσφέροντας υποθέσεις αντί για γνώση και ονομάζοντας τες "επιστημονικά συμπεράσματα". Οι ειδικοί της προτιμούν να δημιουργήσουν χίλιες δύο αντίθετες υποθέσεις, παρά να αποδεχτούν ένα φοβερό αυταπόδεικτο γεγονός˙ ανάμεσα σ' αυτούς τους ειδικούς ξεχωρίζουν κυρίως ο Χαίκελ και οι Άγγλοι οπαδοί και συνοδοιπόροι του. Και όμως, "αυτοί είναι αυθεντίες", μας θυμίζουν αυστηρά. Και τι σημαίνει αυτό; Και ο Πάπας της Ρώμης είναι επίσης μια ΑΥΘΕΝΤΙΑ και μάλιστα αλάθητη, για τους οπαδούς του, ενώ τα αξιοσημείωτα λάθη των επιστημονικών υποθέσεων αποδεικνύονται περιοδικά με κάθε φάση της Σελήνης.

Οι καλύτεροι σύγχρονοι λογοτέχνες μας, που δεν είναι ούτε θεοσοφιστές ούτε πνευματιστές, αρχίζουν ωστόσο να έχουν πολύ ψυχολογικά και υπαινικτικά απόκρυφα όνειρα: δείτε τον Ρόμπερτ Λούις Στήβενσον και το έργο του *Δρ. Τζέκυλ και κ. Χάιντ*, από το οποίο δεν υπάρχει καλύτερη ψυχολογική μελέτη πάνω σε αποκρυφιστικές γραμμές. Μήπως και ο ανερχόμενος μυθιστοριογράφος κ. Ρίντερ Χάγκαρντ είχε κι αυτός ένα προφητικό ή μάλλον ένα ενδοσκοπικό διορατικό όνειρο όταν έγραφε το έργο του *Εκείνη*; Η αυτοκρατορική του Κορ, η μεγάλη πόλη των νεκρών, από την

ήταν χτισμένη ολόκληρη από λαβα ενενήντα χιλιόμετρα από εκεί που απλώνεται τώρα η στενή λωρίδα άγονης γης του Νησιού του Πάσχα, και καταστράφηκε ολότελα από μια σειρά ηφαιστειακών εκρήξεων. Τα αρχαιότερα απομεινάρια κυκλώπειων κατασκευών είναι όλα έργο των τελευταίων υποφυλών των Λεμούριων. Έτσι ένας αποκρυφιστής δεν απορεί καθόλου, όταν μαθαίνει ότι τα πέτρινα μνημεία που βρέθηκαν από τον Κάπταιν Κουκ πάνω σε ένα μικρό κομμάτι γης που ονομάζεται Νησί του Πάσχα, "μοιάζουν πάρα πολύ με τα τείχη του Ναού του Πατσακαμάκ, καμάκ, ή τα ερείπια του Τιαχουσνάκο στο Περού" (Ρόμπερτ Μπράουν, *Οι Χώρες του Κόσμου*, Τομ. IV, σελ. 43) και ότι είναι φτιαγμένα με το ΚΥΚΛΩΠΕΙΟ ΣΤΥΛ. Όμως οι πρώτες μεγάλες πόλεις εμφανίστηκαν σε κείνο το τμήμα της ηπείρου το οποίο είναι σήμερα γνωστό σαν νήσος της Μαδαγασκάρης. Όπως και σήμερα, έτσι και τότε υπήρχαν πολιτισμένοι λαοί και άγριοι.

εξέλιξη ολοκλήρωσε το έργο της τελείωσης με τους πρώτους και το Κάρμα το έργο της καταστροφής με τους τελευταίους. Οι Αυστραλοί και οι όμοιοί τους είναι απόγονοι εκείνων, οι οποίοι αντί να ζωοποιήσουν τον σπινθήρα που ρίχτηκε μέσα τους από τις "φλόγες", τον εξαφάνισαν μέσα σε πολλές γενιές κτηνωδίας.[290] Τα Άρια έθνη μπορούν να ανάγουν την προέλευσή τους μέσω των Ατλάντειων στις πιο πνευματικές φυλές των Λεμούριων, στις οποίες είχαν ενσαρκωθεί προσωπικά οι "Γιοι της Σοφίας".[291]

οποία όσοι άνθρωποι έμειναν ζωντανοί, όταν η πανούκλα αφάνισε ολόκληρο σχεδόν το έθνος, απέπλευσαν για τον βορρά, στο γενικό της περίγραμμα φαίνεται σαν να προβάλλει μέσα από τις άφθαρτες σελίδες των παλιών αρχαϊκών καταγραφών. Η Αγιέσα υπαινίσσεται ότι "εκείνοι οι άνθρωποι που έφυγαν για τον βορρά ίσως να υπήρξαν πατέρες των πρώτων Αιγυπτίων" και στην συνέχεια φαίνεται να επιχειρεί μια σύνοψη ορισμένων επιστολών ενός ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ που αναφέρονται στο έργο *Εσωτερικός Βουδισμός*. Γιατί αυτή λέει, "Με το πέρασμα του χρόνου τα έθνη, ακόμα και πλούσια και δυνατά έθνη με γνώση των τεχνών, χάνονται και ξεχνιώνται, ώστε ούτε η ανάμνηση τους δεν παραμένει. Αυτό [το έθνος της Κορ] δεν είναι παρά ένα από τα πολλά. Γιατί ο Χρόνος καταβροχθίζει τα έργα του ανθρώπου, εκτός και πράγματι σκάβει σε σπηλιές όπως οι άνθρωποι της Κορ, και *τότε ίσως η θάλασσα τις καταπιεί, ή ο σεισμός τις βυθίσει*... Όμως αυτοί οι άνθρωποι δεν καταστράφηκαν ολότελα, όπως νομίζω. Κάποιοι λίγοι έμειναν στις άλλες πόλεις, γιατί οι πόλεις τους ήταν πολλές. Αλλά οι βάρβαροι... τους επιτέθηκαν και πήραν τις γυναίκες τους για συζύγους και η φυλή του Αμαχα-γκέρ, που τώρα είναι ένα νόθο βλαστάρι των ισχυρών γιων της Κορ, κοιτάξτε τώρα διαμένει σε τάφους με τα οστά των πατέρων της..." (Κεφ. XVI).

Εδώ ο έξυπνος μυθιστοριογράφος φαίνεται να επαναλαμβάνει την ιστορία όλων των σήμερα υποβαθμισμένων και ξεπεσμένων φυλών της ανθρωπότητας. Οι Γεωλόγοι και οι Ανθρωπολόγοι τοποθετούν στην κορυφή της ανθρωπότητας, σαν απογόνους του *Χόμο πριμιτζένιους*, τον πιθηκάνθρωπο, του οποίου "ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΟΣΤΩΝ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΑ ΑΚΟΜΑ", αλλά (ο οποίος) "ήταν ΠΙΘΑΝΟΝ όμοιος με τον *γορίλα* και τον *ουραγκοτάγκο*" (Χαίκελ). Και στην "πιθανότητα" του οποίου οι αποκρυφιστές απαντούν με μια άλλη και μεγαλύτερη *πιθανότητα*, αυτή που δόθηκε στο κείμενο μας (βλέπε πιο πάνω).

Βλέπε Στάντζα VII. Αυτό δικαιολογεί την μεγάλη διαφορά και την ποικιλία μεταξύ των διανοητικών ικανοτήτων των φυλών, των εθνών και των ξεχωριστών ανθρώπων. Όταν ενσαρκώνονταν – και σε άλλες περιπτώσεις όταν εμψυχώνουν απλώς τους ανθρώπινους φορείς που αναπτύχθηκαν από την πρώτη άνοη (χωρίς *μάνας*) φυλή – οι ενσαρκωνόμενες Δυνάμεις και Αρχές έπρεπε να κάνουν την εκλογή τους και να λάβουν υπόψη τους το περασμένο Κάρμα των Μονάδων, που μεταξύ αυτών και των σωμάτων τους έπρεπε οι ίδιες να αποτελέσουν το συνδετικό κρίκο. Πέρα από το ότι, όπως σωστά αναφέρεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, "η πέμπτη αρχή, ή ανθρώπινη [νοητική] ψυχή, δεν έχει ακόμα πλήρως αναπτυχθεί στην πλειονότητα της ανθρωπότητας".

Στην *Μπάγκαβατ-Γκιτά* ο Κρίσνα, ο ενσαρκωμένος Λόγος, λέει, "Οι επτά μεγάλοι Ρίσι, οι τέσσερις προηγούμενοι *Μάνου*, που μετέχουν της φύσης μου, γεννήθηκαν από τον νου μου: από αυτούς ξεπήδησε [εκπορεύτηκε ή γεννήθηκε] η ανθρώπινη φυλή και ο κόσμος". (Κεφάλαιο X, στίχος 6).

Εδώ με τους επτά μεγάλους Ρίσι εννοούνται οι επτά μεγάλες *ρούπα* ιεραρχίες ή τάξεις των Ντιάνι-Τσόχαν. Ας μην ξεχνάμε ότι οι Σαπτάρσι (οι επτά Ρίσι) είναι οι αντιβασιλείς των επτά άστρων της Μεγάλης Άρκτου και, επομένως, έχουν την ίδια φύση με τους αγγέλους των πλανητών, ή τα επτά μεγάλα Πλανητικά Πνεύματα. Όλοι τους ξαναγεννήθηκαν άνθρωποι πάνω στην Γη σε διάφορα Κάλπα και φυλές. Επίσης "οι τέσσερις προηγούμενοι *Μάνου*" είναι οι τέσσερις τάξεις των αρχικά *άρουπα* θεών: οι Κουμαρά, οι Ρούντρα, οι Άσουρα κ.τ.λ., οι οποίοι λέγεται επίσης ότι ενσαρκώθηκαν. Αυτοί δεν είναι οι Πρατζαπάτι, όπως είναι οι πρώτοι, αλλά οι εμψυχώνουσες αρχές τους, μερικές από τις οποίες ενσαρκώθηκαν σε ανθρώπους, ενώ άλλες έκαναν τους ανθρώπους απλώς φορείς της αντανάκλασής τους. Όπως σωστά λέει ο Κρίσνα – λέξεις οι οποίες επαναλήφθηκαν αργότερα από έναν άλλο φορέα του ΛΟΓΟΥ – "Είμαι ίδιος σε όλα τα όντα... εκείνοι που με λατρεύουν [την έκτη αρχή ή την νοητική θεια Ψυχή, το *Μπούντι*, που γίνεται συνειδητή με την ένωση της με τις ανώτερες ιδιότητες του *Μάνας*] βρίσκονται μέσα μου κι εγώ βρίσκομαι μέσα τους". (*Μπάγκαβατ-Γκιτά*, κεφ. X,, στίχος 29). Ο Λόγος, που δεν είναι προσωπικότητα αλλά η παγκόσμια αρχή, αντιπροσωπεύεται από όλες τις θείες Δυνάμεις τις γεννημένες από τον νου του – τις αγνές Φλόγες, ή, όπως ονομάζονται στον Αποκρυφισμό, τις "Νοητικές Πνοές" – τους αγγέλους εκείνους οι οποίοι λέγεται ότι έγιναν ανεξάρτητοι, δηλ. πέρασαν από την παθητική και ήρεμη στην ενεργό κατάσταση της αυτο-Συνείδησης. Όταν αυτό

Οι πρώτοι πολιτισμοί άρχισαν με την έλευση των θείων Δυναστειών. Και ενώ σε μερικές περιοχές της Γης ένα μέρος της ανθρωπότητας προτιμούσε να διάγει μια νομαδική και πατριαρχική ζωή και σε άλλες ο πρωτόγονος άνθρωπος μόλις άρχιζε να μαθαίνει να ανάβει την φωτιά και να προστατεύεται από τα Στοιχεία, οι αδελφοί του – πιο ευνοημένοι από το Κάρμα τους και βοηθούμενοι από την θεία διάνοια που τους εμψύχωνε – έχτιζαν πόλεις και καλλιεργούσαν τις τέχνες και τις επιστήμες. Ωστόσο, παρά τον πολιτισμό τους, ενώ οι νομάδες αδελφοί τους κατείχαν θαυμαστές δυνάμεις σαν εκ γενετής δικαίωμά τους, αυτοί οι δομητές μπορούσαν τώρα να αποκτήσουν τις δικές τους μόνο βαθμιαία, ακόμα κι εκείνες που χρησιμοποιούνται γενικά για κυριαρχία πάνω στην υλική φύση και για εγωιστικούς και ανόσιους σκοπούς. Ο πολιτισμός αναπτύσσει πάντα το φυσικό και το νοητικό σε βάρος του ψυχικού και του πνευματικού. Η κυριαρχία και ο έλεγχος πάνω στην ψυχική του φύση, την οποία τώρα οι ανόητοι συνδέουν με το υπερφυσικό, για την πρώτη Ανθρωπότητα ήταν κάτι έμφυτο και εγγενές και ήρθε στον άνθρωπο τόσο φυσικά, όσο το περπάτημα και η σκέψη. "Δεν υπάρχει τίποτε μαγικό", φιλοσοφεί η "*ΕΚΕΙΝΗ*", καθώς ο συγγραφέας φαίνεται να ξεχνάει ότι στην δική της αρχαία εποχή η "μαγεία" σήμαινε την μεγάλη ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ και ότι η Αγιέσα δεν θα μπορούσε βεβαίως να γνωρίζει τίποτε από την σύγχρονη διαστροφή της σκέψης, "αν και υπάρχει η γνώση των κρυμμένων δρόμων της Φύσης". Αλλά αυτοί έγιναν "μυστικοί" μόνο στην δική μας φυλή, ενώ για την Τρίτη αποτελούσαν κοινή ιδιοκτησία.

Βαθμιαία το ανθρώπινο είδος έχασε το μέγεθός του, γιατί ακόμα και πριν από την πραγματική έλευση της Τέταρτης ή Ατλάντειας Φυλής, η πλειονότητα της ανθρωπότητας είχε περιπέσει σε ανομία και αμαρτία, εκτός από την ιεραρχία των "Εκλεκτών", των οπαδών και μαθητών των "Γιων της θέλησης και του Γιόγκα", οι οποίοι αργότερα ονομάστηκαν "Γιοι της Πύρινης Ομίχλης".

Έπειτα ήρθαν οι Ατλάντειοι, οι γίγαντες, η φυσική ομορφιά και η δύναμη των οποίων έφτασε το αποκορύφωμά της, σύμφωνα με τον εξελικτικό νόμο, κατά το μέσον της περιόδου της τέταρτης υποφυλής τους. Αλλά, όπως αναφέρεται στο Σχόλιο :

Οι τελευταίοι επιζήσαντες του όμορφου παιδιού της Λευκής Νήσου [του πρωταρχικού Σβέτα-ντβιπά] *είχαν χαθεί πριν από αιώνες. Οι εκλεκτοί τους* [της Λεμουρίας] *είχαν βρει καταφύγιο στο ιερό Νησί* [η "μυθική" σήμερα Σαμπάλα στην Έρημο Γκόμπι]*, ενώ μερικές από τις καταραμένες φυλές τους, αποσπασμένες από τον κύριο κορμό, ζούσαν στις ζούγκλες και κάτω από το έδαφος* ["σπηλαιάνθρωποι"]*, όταν η χρυσή κίτρινη φυλή* [η Τέταρτη] *έγινε με την σειρά της "μαύρη από την αμαρτία". Από τον ένα πόλο μέχρι τον άλλον η Γη είχε αλλάξει το πρόσωπό της για τρίτη φορά και δεν κατοικείτο πια από τους Γιους του Σβετά-ντβιπά, του ευλογημένου, και η Αντμπουτόνγια, ανατολική και δυτική, η πρώτη, η μία και αγνή, είχε διαφθαρεί... Οι ημίθεοι της Τρίτης είχαν παραχωρήσει την θέση τους στους ημι-δαίμονες της Τέταρτης Φυλής. Ο Σβέτα-ντβιπά,*[292] *η Λευκή Νήσος, είχε καλύψει το πρόσωπό της. Τώρα τα παιδιά της ζούσαν στην Μαύρη χώρα όπου αργότερα οι Ντάιτια από τον έβδομο Ντβιπά* (Πουσκάρα) *και οι Ρακσάσα από το έβδομο κλίμα αντικατέστησαν τους Σαντού και τους ασκητές της Τρίτης εποχής, οι οποίοι είχαν κατέλθει σ' αυτούς από άλλες και ανώτερες περιοχές"...*

Είναι φανερό ότι αν παρθούν σύμφωνα με το νεκρό γράμμα τους, τα *Πουρανά* μοιάζουν με ένα μπερδεμένο ιστό από παραμύθια και τίποτε περισσότερο. Αλλά αν διαβάσει κανείς τα κεφάλαια I, II και III του Βιβλίου II του *Βίσνου-Πουρανά* και δεχτεί κατά λέξη την γεωγραφία, την γεωδαισία και την εθνολογία τους στο θέμα των επτά γιων του Πριγιάβρατα, στους οποίους ο πατέρας μοιράζει τους επτά Ντβιπά (Ηπειρωτικά Νησιά), και έπειτα προχωρήσει και μελετήσει πώς

μεγαλύτερος γιος, ο βασιλιάς του Τζάμπου-ντβιπά, ο Αγκνίντρα, μοίρασε τον Τζάμπου-ντβιπά στους εννιά γιους του και έπειτα πώς ο Νάμπι, ο γιος του, έκανε εκατό γιους και τα μοίρασε όλα σ'

αναγνωριστεί, το αληθινό νόημα του Κρίσνα γίνεται κατανοητό. Αλλά δείτε την θαυμάσια διάλεξη του Σούμπα Ρόου πάνω στην *Μπάγκαβατ-Γκιτά* (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Απρίλιος 1887, σελ. 444).

Αυτά τα βόρεια μέρη του Τογιαμπούντι, ή της θαλασσής του γλυκού νερού, στον Σβέτα-ντβιπά, επισκέφθηκαν οι επτά Κουμαρά – Σανάκα, Σανάντα, Σανατάνα, Σανάτ Κουμάρα, Τζάτα, Βόντου και Παντσασίκα – σύμφωνα με την εξωτερική παράδοση. (Βλέπε Ούτταρα Κάντα του *Πάντμα-Πουρανά* καθώς και *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. XI, 1812, σελ. 99-100. Φ. Ουίλφορντ, "Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης", παράβαλε Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 200, σημείωση 1.)

αυτούς με την σειρά του, τότε ο αναγνώστης υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να πετάξει το βιβλίο και να τα θεωρήσει όλα αυτά έναν κυκεώνα ανοησιών. Αλλά ο σπουδαστής του εσωτερισμού θα κατανοήσει ότι, την εποχή που γράφηκαν τα *Πουρανά*, το αληθινό νόημα ήταν σαφές μόνο για τους μυημένους μπραχμάνους, οι οποίοι έγραψαν αυτά τα έργα αλληγορικά και δεν έδωσαν ολόκληρη την αλήθεια στις μάζες. Και θα εξηγήσει στους Ανατολιστές, οι οποίοι – αρχίζοντας από τον στρατηγό Ουίλφορντ και τελειώνοντας με τον καθηγητή Βέμπερ – έφτιαχναν και ακόμα φτιάχνουν ένα αξεδιάλυτο μπέρδεμα απ' αυτά, ότι τα τρία πρώτα κεφάλαια συγχέουν σκόπιμα τα ακόλουθα θέματα και γεγονότα:

Οι σειρές των *Κάλπα* ή Εποχών (καθώς και των Φυλών) δεν λαμβάνονται ποτέ υπόψην, δηλαδή γεγονότα που συνέβησαν στην μια εμφανίζονται δίπλα σε κείνα που συνέβησαν σε άλλη. Η χρονολογική σειρά αγνοείται ολότελα. Αυτό το έδειξαν αρκετοί μελετητές της σανσκριτικής, οι οποίοι εξηγούν το ασυμβίβαστο των γεγονότων και των υπολογισμών λέγοντας: "Κάθε φορά που παρατηρούνται αντιφάσεις σε διαφορετικά *Πουρανά*, αυτές αποδίδονται... σε διαφορές των *Κάλπα* και τα παρόμοια".

II. Τα διάφορα νοήματα των λέξεων "Μανβαντάρα" και "Κάλπα", ή εποχή, αποκρύπτονται και δίνονται μόνο τα γενικά.

III. Στην γενεαλογία και την γεωγραφία των Βασιλέων και των Βαρσά (χωρών) και Ντβιπά, αφήνονται όλες να θεωρηθούν σαν γήινες περιοχές.

αλήθεια είναι τώρα πως, χωρίς να μπούμε σε πολλές λεπτομέρειες, είναι εύκολο και επιτρεπτό να δείξουμε ότι:

(α) Οι Επτά Ντβιπά που αναλογούν στους επταπλούς απογόνους του Πριγιαβράτα αναφέρονται σε αρκετές τοποθεσίες: πρώτα απ' όλα στην δική μας πλανητική άλυσο. Μόνο ο Τζάμπου-ντβιπά αντιπροσωπεύει την σφαίρα μας, ενώ οι άλλοι έξι είναι οι αόρατες (για εμάς) συνοδοί σφαίρες της Γης. Αυτό φαίνεται από την ίδια την φύση των αλληγορικών και συμβολικών περιγραφών. Ο Τζάμπου-ντβιπά "*βρίσκεται στο κέντρο όλων*" (των ονομαζόμενων νησιωτικών ηπείρων) και περιβάλλεται από μια *θάλασσα αλμυρού νερού* (*λαβάνα*), ενώ οι Πλακσά, Σαλμάλα, Κουσά, Κραουντσά, Σάκα και Πούσκαρα, περιβάλλονται ξεχωριστά από μεγάλες θάλασσες χυμού ζαχαροκάλαμου, κρασιού, ραφιναρισμένου βουτύρου, τυροπήγματος, γάλακτος κ.τ.λ, κ.τ.λ., και τέτοια παρόμοια μεταφορικά ονόματα. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. II. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 109-110.) Αυτό φαίνεται επίσης και από:

(β) Τον Μπάσκαρα Ατσάρια, ο οποίος χρησιμοποιεί εκφράσεις από την Μυστική Δοξασία και τα βιβλία της, στην περιγραφή της αστρικής θέσης αυτών των ντβιπά: "η θάλασσα από γάλα και η θάλασσα από τυρόπηγμα" κ.τ.λ., σημαίνουν τον Γαλαξία και τους διάφορους σωρούς νεφελωμάτων πολύ περισσότερο μάλιστα αφού ονομάζει "την χώρα στα νότια του ισημερινού *Μπουρ-λοκά*, εκείνη στα βόρεια *Μπουβάρ-λοκά*, *Σβαρ*, *Μαχάρ*, *Τζανάρ*, *Ταπάρ* και *Σατιά-λοκά*" και λέει: "Αυτοί οι *λοκά* προσεγγίζονται βαθμιαία με την αύξηση της θρησκευτικής χάρης"· δηλαδή είναι διάφοροι *παράδεισοι*. (Βλέπε *Ινδική Βιβλιοθήκη*. Μετάφραση του *Γκολαντγιάγια* του *Σιντάντα-σιρομάνι*, III, στίχοι 21-44.)

(γ) Το ότι αυτή η γεωγραφική διαίρεση επτά αλληγορικών ηπείρων, νησιών, βουνών, θαλασσών και χωρών, δεν ανήκει μόνο στον δικό μας Γύρο, ούτε ακόμα στις δικές μας φυλές – παρά το όνομα Μπάρατα Βαρσά – εξηγείται στα ίδια τα κείμενα από τον αφηγητή του *Βίσνου-Πουρανά*. Γιατί αυτός τελειώνει το πρώτο κεφάλαιο λέγοντας:

Μπαράτα [ο γιος του *Νάμπι* που έδωσε το όνομα του στον Μπάρατα-Βαρσά ή Ινδία]... παρέδωσε το βασίλειό του στον γιο του Σουμάτι... και εγκατέλειψε την ζωή του στον... Σαλαγκράμα. στην συνέχεια γεννήθηκε ξανά σαν ένας μπραχμάνος σε μια διακεκριμένη οικογένεια ασκητών... Κάτω απ' αυτούς τους πρίγκηπες [τους απογόνους του Μπαράτα] ο Μπαράτα-Βαρσά χωρίστηκε σε εννιά τμήματα και οι απόγονοι τους συνέχισαν να κατέχουν με επιτυχία την χώρα για εβδομήντα μία περιόδους του συνόλου των τεσσάρων εποχών (ή για την βασιλεία ενός *Μάνου*) [που αντιπροσωπεύει ένα Μαχαγιουγκά 4.320.000 χρόνων]. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. I. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 106-107.)

Αλλά έχοντας πει πάρα πολλά ο Παρασαρά ξαφνικά εξηγεί ότι:

Αυτή ήταν η δημιουργία του Σβαγιαμπούβα (Μάνου), από την οποία κατοικήθηκε η Γη, όταν αυτός χάθηκε μετά το πρώτο Μανβαντάρα, στον Κάλπα του Βαράχα [δηλαδή της ενσάρκωσης ή *Αβατάρα* του *Αγριόχοιρου*]." (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 107-108.)

Κάθε μπραχμάνος, όμως, γνωρίζει ότι *μόνο με τον Βαϊβασβάτα Μάνου η δική μας* Ανθρωπότητα άρχισε πάνω σ' αυτήν την Γη (ή *Γύρο*). Και αν ο Δυτικός αναγνώστης γυρίσει στο υποκεφάλαιο για τους "Πρωταρχικούς Μάνου της Ανθρωπότητας", θα δει ότι ο Βαϊβασβάτα είναι ο *έβδομος* από τους δεκατέσσερις Μάνου οι οποίοι προΐστανται της δικής μας πλανητικής αλύσου κατά την διάρκεια του ζωικού της κύκλου: δηλαδή ότι αυτός αντιπροσωπεύοντας ή αντιστοιχώντας σε κάθε Γύρο σε δυο Μάνου του ίδιου ονόματος (έναν *Ριζικό* και έναν *Σπερματικό* Μάνου), είναι ο Ριζικός Μάνου του Τέταρτου Γύρου και, επομένως, ο έβδομος. Ο Ουίλσον βλέπει σ' αυτό μόνο "μια ασυμφωνία" και υποθέτει ότι "οι πατριαρχικές γενεαλογίες είναι παλαιότερες από το χρονολογικό σύστημα των Μανβαντάρα και των Κάλπα και [έτσι] κατανεμήθηκαν μάλλον ασαφώς μεταξύ των διαφόρων περιόδων". (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 108 υποσημείωση.) Δεν συμβαίνει τίποτε τέτοιο, αλλά επειδή οι Ανατολιστές δεν γνωρίζουν τίποτε για την μυστική διδασκαλία, παίρνουν τα πάντα *κατά γράμμα* και έπειτα στρέφονται και κατηγορούν τους συγγραφείς αυτών που δεν κατανόησαν!

Οι γενεαλογίες αυτές καλύπτουν μια περίοδο *τρισήμισι Γύρων* μιλούν για *προανθρώπινες* περιόδους και εξηγούν την κάθοδο σε γέννηση κάθε Μάνου – των πρώτων εκδηλωμένων σπινθήρων της ΜΙΑΣ Μονάδας – και ακόμα δείχνουν ότι καθένας απ' αυτούς τους ανθρώπινους σπινθήρες διαιρείται και πολλαπλασιάζεται πρώτα από τους *Πιτρί*, τους ανθρώπινους προγόνους, και έπειτα από τις ανθρώπινες Φυλές. Κανένα ον δεν μπορεί να γίνει θεός ή Ντέβα αν δεν περάσει μέσα από τους ανθρώπινους κύκλους. Γι' αυτό ο Σλόκα λέει, "Ευτυχισμένοι είναι εκείνοι που γεννιούνται *σαν άνθρωποι* – ακόμα και από την [κρυμμένη] κατάσταση των θεών – στον Μπαράτα-Βαρσά, γιατί αυτός είναι ο δρόμος για την... τελική απελευθέρωση". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ III. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 137.) Στον Τζάμπου-ντβίπα το Μπαράτα θεωρείται *η καλύτερη από τις υποδιαιρέσεις του*, γιατί ΕΙΝΑΙ Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ. Μόνο σ' αυτήν λέγεται ότι "λαμβάνει χώρα η διαδοχή των τεσσάρων Γιουγκά ή εποχών, των Κριτά, Τρέτα, Ντβαπάρα και Κάλι". (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον Τομ. II, σελ. 135-136.) Όταν επομένως ο Μαϊτρέγια ζήτησε από τον Παρασαρά να του δώσει "τις περιγραφές της Γης", επιστρέφει ξανά στην απαρίθμηση των ίδιων Ντβιπά με τις ίδιες θάλασσες κ.τ.λ., που είχε περιγράψει στο Σβαγιαμπούβα Μανβαντάρα. Αυτό είναι απλώς ένα *προπέτασμα*, αλλά για εκείνον που διαβάζει ανάμεσα από τις γραμμές οι Τέσσερις μεγάλες Φυλές και η Πέμπτη υπάρχουν εκεί και μάλιστα με τις υποδιαιρέσεις, τα νησιά και τις ηπείρους τους, μερικές από τις οποίες ονομάζονται με ονόματα ουράνιων *λοκά* και με ονόματα άλλων σφαιρών. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. II. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 109 και επομ.) Εξ αυτού και το μπέρδεμα.

Όλα αυτά αποκαλούνται από τους Ανατολιστές "μυθικά" και "παραμυθένια" νησιά και χώρες.[293] Πράγματι, μερικά *δεν είναι αυτής της Γης*, αλλά ωστόσο υπάρχουν. Οπωσδήποτε η "Λευκή Νήσος" και η *Ατάλα* δεν είναι μύθοι, αφού αυτό το τελευταίο ήταν ένα όνομα που χρησιμοποιόταν περιφρονητικά από τους πρώτους σκαπανείς της Πέμπτης Φυλής για την χώρα της Αμαρτίας, την Ατλαντίδα γενικά και όχι μόνο το νησί του Πλάτωνα και αφού η πρώτη ήταν (α) ο Σβετά-ντβιπά της θεογονίας και (β) ο Σάκα-ντβιπά ή Ατλαντίδα (τα πρώτα τμήματα της) στην αρχή της. Αυτό συνέβαινε όταν είχε ακόμα τους "επτά άγιους ποταμούς που ξέπλεναν κάθε αμάρτημα" και τις "*επτά* περιοχές της, όπου δεν υπήρχε παραμέληση της αρετής, ούτε διαφωνία, ούτε

Σε μια διάλεξη ο καθηγητής Πένγκελυ, αναφέροντας τον καθηγητή Όλιβερ τον εμφανίζει να λέει ότι "η τωρινή Χλωρίδα των Νήσων του Ατλαντικού δεν παρέχει καμιά ουσιαστική ένδειξη για μια προηγούμενη άμεση επικοινωνία με την ξηρά του Νέου Κόσμου". Αλλά ο ίδιος προσθέτει ότι, ταυτόχρονα, "σε κάποια περίοδο της Τριτογενούς εποχής, η Β.Α. Ασία ήταν ενωμένη με την Β.Δ. Αμερική, ίσως με την γραμμή όπου εκτείνεται τώρα η αλυσίδα των Αλεούτιων νήσων". Έτσι μόνο η Απόκρυφη Επιστήμη μπορεί να συμβιβάσει τις αντιθέσεις και τους δισταγμούς της σύγχρονης επιστήμης. Άλλωστε, ασφαλώς το επιχείρημα για την ύπαρξη της Ατλαντίδος δεν βασίζεται μόνο στην Βοτανική.

απόκλιση από την αρετή", επειδή τότε κατοικούνταν από την κάστα των *Μάγκα* – εκείνη την κάστα την οποία ακόμα και οι Μπραχμάνοι αναγνωρίζουν σαν ίση με την δική τους – και η οποία ήταν η τροφός του πρώτου Ζαρατούστρα. Οι μπραχμάνοι εμφανίζονται, έπειτα από υπόδειξη του Νάραντα, να συμβουλεύονται τον Γκαουραμούκα, ο οποίος τους είπε να καλέσουν τους Μάγκα σαν ιερείς του Ηλίου στον ναό που έχτισε ο Σάμπα, (ο θεωρούμενος) γιος του Κρίσνα, ο οποίος στην πραγματικότητα δεν είχε κανέναν. Στο σημείο αυτό τα *Πουρανά* είναι ιστορικά, παρά την αλληγορία, και ο Αποκρυφισμός δηλώνει γεγονότα.

Ολόκληρη η ιστορία αναφέρεται στο *Μπαβίσια-Πουρανά*. Λέγεται ότι επειδή ο Σούρια (ο Ήλιος) τον θεράπευσε από την λέπρα, ο Σάμπα, αφού έφτιαξε έναν ναό αφιερωμένο στον Ήλιο, έψαχνε για ευσεβείς μπραχμάνους που θα εκτελούσαν τις καθιερωμένες τελετές και θα δέχονταν τις προσφορές που θα γίνονταν στον θεό. Αλλά ο Νάραντα (αυτός ο παρθένος ασκητής τον οποίο συναντάει κανείς σε κάθε εποχή στα *Πουρανά*) τον συμβούλεψε να μην το κάνει, γιατί ο Μάνου απαγόρευε στους Μπραχμάνους να δέχονται αμοιβές για την εκτέλεση των θρησκευτικών τελετών. Αυτός λοιπόν παρέπεμψε τον Σάμπα στον Γκαουραμούκα (λευκό πρόσωπο), τον *Πουροχίτα*, ή οικογενειακό ιερέα του Ουγκρασένα, βασιλιά της Ματχούρα, ο οποίος θα του έλεγε ποιον ήταν προτιμότερο να προσλάβει. Ο ιερέας συμβούλεψε τον Σάμπα να καλέσει τους *Μάγκα*, τους λάτρεις του Σούρια, για να αναλάβουν το καθήκον. Επειδή αυτός είχε άγνοια του μέρους όπου ζούσαν, ο Σούρια, ο ίδιος ο Ήλιος, κατευθύνει τον Σάμπα στον Σάκα-ντβιπά *πέρα από το αλμυρό νερό*. Τότε ο Σάμπα εκτελεί το ταξίδι χρησιμοποιώντας τον Γκαρουντά (τον φορέα του Βίσνου και του Κρίσνα, το μεγάλο Πουλί), ο οποίος τον εναποθέτει ανάμεσα στους Μάγκα κ.τ.λ.

Τώρα, ο Κρίσνα, ο οποίος έζησε πριν από 5.000 χρόνια, και ο Νάραντα, ο οποίος φαίνεται να επαναγεννάται σε κάθε κύκλο (ή φυλή), εκτός από τον Γκαρουντά – το σύμβολο εσωτερικά του μεγάλου κύκλου – δείχνουν την αλληγορία. Επίσης οι Μάγκα είναι οι Μάγοι της Χαλδαίας και η τάξη και η λατρεία τους γεννήθηκαν στην πρώτη Ατλαντίδα, στον Σάκα-ντβιπά, τον Αναμάρτητο. Όλοι οι Ανατολιστές συμφωνούν ότι οι Μάγκα του Σάκα Ντβιπά είναι οι προπάτορες των πυρολατρών Πάρσων. Η διαφωνία μας έγκειται, όπως συνήθως, στο ότι μειώνουν εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια σε λίγους αιώνες: μεταφέρουν το γεγονός – παρά τον Νάραντα και τον Σάμπα – στις ημέρες της φυγής των Πάρσων στο Γκουτζαράτ, πράγμα που είναι παράλογο, γιατί αυτό συνέβη κατά τον VIII αιώνα της εποχής μας. Αν και στο *Μπαβίσια Πουρανά* οι Μάγκα θεωρούνται ότι ζούσαν ακόμα στον Σάκα-ντβιπά την εποχή του Γιου του Κρίσνα, ωστόσο το τελευταίο τμήμα του – η "Ατλαντίδα" του Πλάτωνα – είχε χαθεί πριν από 6.000 χρόνια. Ήταν μάγοι του "μακαρίτη" Σάκα-ντβιπά και ζούσαν εκείνες τις μέρες στην Χαλδαία. Αυτό είναι ξανά ένα σκόπιμο μπέρδεμα.

Οι πρώτοι πρωτοπόροι της Τέταρτης Φυλής δεν ήταν Ατλάντειοι ούτε οι ανθρώπινοι Άσουρα και Ρακσάσα που έγιναν αργότερα. Εκείνες τις μέρες μεγάλα τμήματα της μελλοντικής ηπείρου της Ατλαντίδος αποτελούσαν ακόμα μέρος του βυθού των Ωκεανών. Η "Λεμουρία", όπως ονομάσαμε την ήπειρο της Τρίτης Φυλής, ήταν τότε μια τεράστια χώρα.[294] Κάλυπτε ολόκληρη την περιοχή, από τους πρόποδες των Ιμαλαΐων, τα οποία την χώριζαν από την εσωτερική θάλασσα, η οποία λίκνιζε τα κύματά της πάνω από το σημερινό Θιβέτ, την Μογγολία και την μεγάλη έρημο Σάμο (Γκόμπι)˙ από το Τσιταγκόνγκ, δυτικά προς το Χαρντβάρ και ανατολικά προς το Ασσάμ. Από εκεί απλωνόταν Νότια κατά μήκος της περιοχής που είναι γνωστή σαν Νότια Ινδία, Κεϋλάνη και Σουμάτρα. Έπειτα, αγκαλιάζοντας στον δρόμο της καθώς πηγαίνουμε Νότια, την Μαδαγασκάρη με

Όπως δείξαμε στις "Εισαγωγικές Σημειώσεις", είναι λογικό ότι ούτε το όνομα της Λεμουρίας ούτε το όνομα της Ατλαντίδος είναι τα πραγματικά αρχαϊκά ονόματα των χαμένων ηπείρων, αλλά υιοθετήθηκαν από εμάς για χάρη σαφήνειας. Ατλαντίδα είναι το όνομα που δόθηκε σε κείνα τα τμήματα της βυθισμένης ηπείρου της Τετάρτης Φυλής τα οποία βρίσκονταν "πέρα από τις στήλες του Ηρακλή" και τα οποία συνέβη να μείνουν πάνω από το νερό μετά το γενικό κατακλυσμό. Τα τελευταία τους απομεινάρια – η Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ή "Ποσειδωνίς" (ένα άλλο υποκατάστατο ή μάλλον μια μετάφραση του πραγματικού ονόματος) – ήταν το τελευταίο μέρος της πριν από 11.000 χρόνια. Τα περισσότερα από τα σωστά ονόματα των χωρών και των νησιών και των δυο ηπείρων δίνονται στα *Πουρανά*. Αλλά η αναφορά τους, ειδικά όπως απαντώνται σε άλλα πιο αρχαία έργα, όπως το *Σούρια-Σιντάντα*, θα απαιτούσε μακροσκελείς εξηγήσεις. Αν σε προηγούμενα έργα αυτές οι δυο φαίνονται πολύ αμυδρά συνδεδεμένες, αυτό θα πρέπει να οφείλεται σε απρόσεκτη ανάγνωση και έλλειψη σκέψης. Αν εδώ και αιώνες οι Ευρωπαίοι αναφέρονται σαν Άριοι και ο αναγνώστης τους συγχέει με τους Ινδούς και αυτούς με την Τέταρτη Φυλή, επειδή ζούσαν (μερικοί απ' αυτούς) στην αρχαία Λάνκα, το φταίξιμο δεν είναι της συγγραφέως.

το δεξί της χέρι και την Αυστραλία και την Τασμανία με το αριστερό, συνέχιζε προς τα κάτω εισχωρώντας λίγες μοίρες μέσα στον Ανταρκτικό Κύκλο. Ενώ από την Αυστραλία, μια εσωτερική περιοχή της Μητρικής Ηπείρου εκείνη την εποχή, εκτεινόταν μέσα στον Ειρηνικό Ωκεανό, όχι μόνο πέρα από το Ραπανούι (ή Νήσο του Πάσχα), που τώρα βρίσκεται σε πλάτος 26 Ν. και μήκος 110 Δ. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα VII, περί των "Αποδείξεων για τις Βυθισμένες Ηπείρους".) Αυτή η δήλωση φαίνεται ότι επιβεβαιώνεται από την Επιστήμη, έστω και μερικώς· γιατί όταν αναλύονται οι ηπειρωτικές ροπές και φαίνεται ότι οι υπο-αρκτικές μάζες τείνουν γενικά προς τον ισημερινό, αρκετές αρχαίες ήπειροι αναφέρονται, αν και συμπερασματικά. Ανάμεσα σ' αυτές είναι η "Μασκαρίνη ήπειρος", η οποία περιλάμβανε την Μαδαγασκάρη, εκτεινόμενη βόρεια και νότια, καθώς και η ύπαρξη μιας άλλης αρχαίας ηπείρου η οποία εκτεινόταν "από την Σπιτσμπέργκη μέχρι τα Στενά του Ντόβερ, ενώ το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης ήταν θαλάσσιος βυθός", όπως μας λένε. (Βλέπε το άρθρο του καθηγητή Τζ. Ντ. Ντέινα, *Αμερικανικό Περιοδικό της Επιστήμης*, III, V, και καθηγητή Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 352 και άλλα έργα γεωλογίας.) Αυτό το τελευταίο επιβεβαιώνει, λοιπόν, την Απόκρυφη διδασκαλία, η οποία εμφανίζει ότι οι (τώρα) πολικές περιοχές ήταν το πρώτο από τα επτά λίκνα της Ανθρωπότητας και ο τάφος του μεγαλύτερου μέρους της ανθρωπότητας εκείνης της περιοχής κατά την διάρκεια της Τρίτης Φυλής, όταν η γιγαντιαία ήπειρος της Λεμουρίας άρχισε να χωρίζεται σε μικρότερες ηπείρους. Αυτό, σύμφωνα με την εξήγηση στο Σχόλιο, οφείλεται σε μια αύξηση της ταχύτητας περιστροφής της γης:

"Όταν ο Τροχός γυρίζει με την συνηθισμένη ταχύτητα, τα άκρα του (οι πόλοι) *συμφωνούν με το μεσαίο κύκλο* [ισημερινό]. *Όταν γυρίζει πιο αργά και ταλαντεύεται προς κάθε κατεύθυνση υπάρχει μεγάλη αναταραχή πάνω στην επιφάνεια της Γης. Τα νερά κυλούν προς τα δυο άκρα και νέες χώρες προβάλλουν στην μεσαία ζώνη* [χώρες ισημερινού]*, ενώ εκείνες που βρίσκονται στα άκρα υπόκεινται σε πραλάγια μέσω καταβύθισης..."*

Και ξανά:

"Έτσι ο Τροχός [η Γη] *υπόκειται στο Πνεύμα και κατευθύνεται από το Πνεύμα της Σελήνης για την πνοή των υδάτων του* [παλίρροια]. *Προς το τέλος της εποχής* [Κάλπα] *μιας μεγάλης* [ριζικής] *φυλής οι κυβερνήτες της σελήνης* [οι πατέρες, ή Πιτρί] *αρχίζουν να τραβούν πιο δυνατά και έτσι ισιώνουν τον τροχό προς την μέση του και, όταν χαμηλώνει σε μερικά μέρη, ενώ ανυψώνεται σε άλλα, και το πρήξιμο κατευθύνεται προς τα άκρα* [πόλους]*, νέες χώρες εμφανίζονται και παλιές βυθίζονται".*

Δεν έχουμε παρά να διαβάσουμε έργα αστρολογίας και γεωλογίας, για να κατανοήσουμε πολύ καθαρά το νόημα των ανωτέρω. Οι επιστήμονες (σύγχρονοι ειδικοί) επιβεβαίωσαν την επίδραση των παλιρροιών πάνω στην γεωλογική κατανομή ξηράς και υδάτων στους πλανήτες και την μετακίνηση των ωκεανών με την αντίστοιχη καταβύθιση και εμφάνιση νέων χωρών. Η επιστήμη γνωρίζει, ή νομίζει ότι γνωρίζει, πως αυτό συμβαίνει περιοδικά.[295] Ο καθηγητής Τζ. Τοντ πιστεύει πως μπορεί να ανιχνεύσει τις σειρές των ταλαντώσεων πίσω, μέχρι τις περιόδους της πρώτης επίστρωσης της γης. (Βλέπε *American Naturalist*, Τομ. XVII, σελ. 15-26.) Επομένως φαίνεται ότι η Επιστήμη μπορεί πολύ εύκολα να επιβεβαιώσει τις Εσωτερικές δηλώσεις. Σκοπεύουμε να ασχοληθούμε εκτενέστερα με αυτό το θέμα στην Προσθήκη. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Τμήματα V και VI.)

Μερικοί θεοσοφιστές ρωτούν: "Πώς θα μοιάζει η Ατλαντίδα όταν θα ανυψωθεί;" επειδή αυτό κατάλαβαν από τα λίγα που αναφέρονται στον *Εσωτερικό Βουδισμό* για τις "παλιές ηπείρους"

Μιλώντας για την περιοδική ανύψωση και καταβύθιση των περιοχών του ισημερινού και των πόλων και για τις επακόλουθες κλιματολογικές μεταβολές, ο Ουίντσελ (καθηγητής Γεωλογίας στο Μίτσιγκαν) λέει: "Αφού οι κινήσεις που εξετάζουμε εδώ είναι κυκλικές, οι ίδιες καταστάσεις πρέπει να συμβαίνουν ξανά και ξανά. Επομένως η ίδια πανίδα μπορεί να επιστρέφει πάλι στην ίδια περιοχή, με ενδιάμεσα διαστήματα κατάληψης από άλλη πανίδα. Η βαθμιαία ιζηματαπόθεση πρέπει να έχει διατηρήσει αρχεία αυτών των μεταβολών της πανίδας και θα πρέπει να υπάρχουν τα φαινόμενα των "αποικιών", "επανεμφανίσεων" και άλλων μετατοπίσεων της πανίδας στης οριζόντιες διατάξεις των απολιθωμάτων. Τα φαινόμενα αυτά είναι πολύ γνωστά στον σπουδαστή της γεωλογίας" (*Κοσμική Ζωή*, "Επίδραση Αστρονομικών Αλλαγών", σελ. 281).

που έχουν βυθιστεί και θα ξαναεμφανιστούν. Εδώ υπάρχει πάλι μια παρανόηση. Αν το ίδιο ακριβώς έδαφος της Ατλαντίδος που βυθίστηκε ξαναεμφανιστεί, τότε θα είναι πράγματι *άγονο για αιώνες*. Γιατί ο βυθός του Ατλαντικού καλύπτεται τώρα με ένα στρώμα ασβεστόλιθου 1.500 μέτρων και συνεχώς σχηματίζεται και άλλο, ένας νέος πράγματι "κρητιδικός σχηματισμός" στρωμάτων. Όταν έρθει η εποχή για να εμφανιστεί μια νέα ήπειρος δεν υπάρχει κανένας λόγος που να εμποδίζει μια γεωλογική αναστάτωση και μια ανύψωση του θαλάσσιου βυθού να αναγκάσει αυτά τα 1.500 μέτρα ασβεστόλιθου να διατεθούν στον σχηματισμό ορισμένων βουνών και να έρθουν στην επιφάνεια άλλα 1.500. Οι φυλετικοί κατακλυσμοί δεν είναι σαν τον σαρανταήμερο κατακλυσμό του Νώε, ένα είδος μουσσώνα της Βομβάης.

Το ότι δεν είναι φαντασία η περιοδική καταβύθιση και επανεμφάνιση των τεράστιων ηπείρων, οι οποίες από τους σύγχρονους συγγραφείς ονομάζονται Ατλαντίδα και Λεμουρία, θα αποδειχθεί στο Τμήμα όπου έχουν συγκεντρωθεί όλες οι αποδείξεις για το ίδιο θέμα. Τα πιο αρχαία έργα της Σανσκριτικής και της Ταμίλ είναι γεμάτα με αναφορές και στις δυο Ηπείρους. Τα επτά ιερά Νησιά (Ντβιπά) αναφέρονται στο *Σούργια-Σιντάντα*, το αρχαιότερο αστρονομικό έργο όλου του κόσμου, καθώς και στα έργα του Ασουραμαγιά, του Ατλάντειου αστρονόμου τον οποίον ο καθηγητής Βέμπερ τον δείχνει επανενσαρκωμένο στον Πτολεμαίο. Όμως είναι λάθος να αποκαλούμε αυτά τα "ιερά νησιά" *Ατλάντεια* – όπως έγινε από εμάς – γιατί όπως και καθετί άλλο στα ινδικά Ιερά Βιβλία, αυτά αναφέρονται σε αρκετά πράγματα. Η κληρονομιά που άφησε ο Πριγιάβρατα, ο Γιος του Σβαγιαμπούβα Μάνου, στους επτά γιους του, δεν ήταν η Ατλαντίδα, έστω κι αν ένα ή δυο απ' αυτά τα νησιά γλίτωσαν από την καθίζηση των άλλων και αιώνες αργότερα πρόσφεραν καταφύγιο σε Ατλάντειους, η ήπειρος των οποίων είχε με την σειρά της καταβυθιστεί. Όταν αναφέρθηκαν για πρώτη φορά από τον Παρασαρά (*Βίσνου-Πουρανά*), τα επτά αναφέρονται σε μια μυστική δοξασία η οποία εξηγείται στην συνέχεια. Από τα επτά νησιά, ο Τζάμπου-ντβιπά είναι το μόνο που είναι γήινο γιατί είναι η σφαίρα μας. Στα *Πουρανά* κάθε αναφορά βόρεια του Μερού συνδέεται με εκείνο το αρχέγονο Ελντοράντο, την περιοχή του Βόρειου Πόλου, η οποία ήταν τότε μια μεγάλη ήπειρος, την εποχή που άνθιζε η μανόλια εκεί που σήμερα βλέπουμε μια ανεξερεύνητη και ατέλειωτη έρημο πάγων. Η επιστήμη μιλάει για μια αρχαία ήπειρο που απλωνόταν από την Σπιτσμπέργκη μέχρι κάτω τα Στενά του Ντόβερ. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι, στις πρώτες γεωλογικές περιόδους αυτές οι περιοχές σχημάτιζαν μια ήπειρο σε σχήμα αλογοπέταλου, της οποίας το ένα άκρο, το Ανατολικό – πολύ πιο βόρεια από την Βόρεια Κορνουάλη – περιλάμβανε την Γροιλανδία και το άλλο περιέκλειε σαν ηπειρωτικό τμήμα τα Στενά του Βερίγγιου και κατέβαινε νότια στην φυσική της κλίση κάτω στις Βρετανικές Νήσους, οι οποίες εκείνη την εποχή πρέπει να βρίσκονταν κάτω από την κατώτερη καμπύλη του ημικυκλίου. Η ήπειρος αυτή ανυψώθηκε ταυτόχρονα με την καταβύθιση των ισημερινών τμημάτων της Λεμουρίας. Αιώνες αργότερα, μερικά από τα απομεινάρια της Λεμουρίας εμφανίστηκαν ξανά πάνω στην επιφάνεια των Ωκεανών. Επομένως, μπορεί να ειπωθεί χωρίς μεγάλη απόκλιση από την αλήθεια ότι η Ατλαντίδα περιλαμβάνεται στις Επτά μεγάλες νησιωτικές ηπείρους, αφού η Ατλάντεια Τέταρτη Φυλή πήρε μερικά από τα απομεινάρια της Λεμουρίας και, αφού εγκαταστάθηκε στα νησιά, τα περιέλαβε ανάμεσα στις δικές της χώρες και ηπείρους. Ωστόσο πρέπει να σημειωθεί μια διαφορά και να δοθεί μια εξήγηση, μιας και επιχειρείται μια πιο πλήρης και ακριβής παρουσίαση, όπως στο παρόν έργο. Και η Νήσος του Πάσχα κατοικήθηκε μ' αυτόν τον τρόπο από μερικούς Ατλάντειους, οι οποίοι, αφού ξέφυγαν από τον κατακλυσμό που έπληξε την χώρα τους, εγκαταστάθηκαν σ' αυτό το απομεινάρι της Λεμουρίας, μόνο και μόνο για να χαθούν πάνω του, όταν καταστράφηκε μέσα σε μια μέρα από τα ηφαιστειακά του πυρά και την λάβα. Αυτά μπορεί να θεωρούνται φαντασία από ορισμένους γεωγράφους και γεωλόγους, αλλά για τους Αποκρυφιστές είναι ιστορία. Τι γνωρίζει η Επιστήμη για το αντίθετο;

Μέχρι την εμφάνιση ενός χάρτη, ο οποίος εκδόθηκε το 1507 στο Σαιντ-Ντιέ, όπου το όνομα της Αμερικής εμφανίζεται για πρώτη φορά, *αυτή εθεωρείτο ότι ήταν μέρος της Ινδίας*... Η επιστήμη αρνείται επίσης να δεχθεί την *παράλογη* υπόθεση ότι υπήρχε μια εποχή κατά την οποία, η ινδική χερσόνησος από την μια μεριά και η Νότιος Αμερική από την άλλη, συνδέονταν με μια ζώνη νησιών και ηπείρων. Η Ινδία των προϊστορικών εποχών... συνδεόταν διπλά με τις δυο Αμερικές. Η χώρα των προγόνων των "μπραχμάνων της Άνω Ινδίας", όπως τους αποκαλεί ο Αμμιανός ο Μαρκελλίνος, απλωνόταν από το Κασμίρ μέχρι βαθιά μέσα

στις (σημερινές) έρημους του Σάμο. Ένας πεζοπόρος από τον βορρά μπορούσε τότε – χωρίς να βρέξει καθόλου τα πόδια του – να φτάσει στην χερσόνησο της Αλάσκας, μέσω της Μαντζουρίας, διασχίζοντας τον μελλοντικό Κόλπο της Ταρταρίας και τις Κουρίλες και Αλεούτιες Νήσους. Ενώ ένας άλλος ταξιδιώτης, εφοδιασμένος με ένα κανό ξεκινώντας από τον Νότο, μπορούσε να διασχίσει το Σιάμ, να περάσει τα νησιά της Πολυνησίας και να συνεχίσει αργά τον δρόμο του σε κάποιο σημείο της ηπείρου της Νότιας Αμερικής. (Βλέπε *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, άρθρ. "Σελίδες από την Εσωτερική Ιστορία", σελ. 339-340.)

Αυτό γράφηκε σύμφωνα με τα λόγια ενός ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ, μια μάλλον αμφίβολη αυθεντία για τους υλιστές και τους σκεπτικιστές. Αλλά έχουμε εδώ κάποιον από την δική τους ομάδα, έναν άνθρωπο της ίδιας πάστας, τον Έρνεστ Χαίκελ, ο οποίος στην δική του κατανομή των φυλών επιβεβαιώνει την δήλωση σχεδόν *αυτολεξεί*:

Φαίνεται ότι η περιοχή της επιφάνειας της Γης όπου έλαβε χώρα η εξέλιξη αυτών των πρωτόγονων ανθρώπων από τους ΣΤΕΝΑ ΣΥΓΓΕΝΕΥΟΝΤΕΣ ΚΑΤΑΡΡΙΝΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ [!!], πρέπει να αναζητηθεί είτε στην Νότια Ασία ή στην Ανατολική Αφρική [η οποία, παρεμπιπτόντως, δεν υπήρχε καν όταν άνθισε η Τρίτη Φυλή - Ε.Π.Μπ.], ή στην Λεμουρία. Η Λεμουρία είναι μια αρχαία ήπειρος που τώρα έχει βυθιστεί κάτω από τα νερά του Ινδικού Ωκεανού και η οποία βρισκόταν Νότια της σημερινής Ασίας και απλωνόταν από την μια μεριά, ανατολικά, μέχρι την Άνω Ινδία και την Νήσο Σούντα και από την άλλη μεριά, δυτικά, μέχρι την Μαδαγασκάρη και την Αφρική. (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 80-81.)

Την εποχή με την οποία ασχολούμαστε η Ήπειρος της "Λεμουρίας" είχε ήδη χωριστεί σε πολλά σημεία και σχημάτιζε νέες χωριστές ηπείρους. Ωστόσο εκείνες τις ημέρες δεν υπήρχε ούτε η Αφρική, ούτε η Αμερική και πολύ λιγότερο η Ευρώπη, γιατί αυτές κοιμόνταν ακόμα στον βυθό του ωκεανού. Ούτε και υπήρχε μεγάλο μέρος της σημερινής Ασίας – γιατί οι ένθεν των Ιμαλαΐων περιοχές καλύπτονταν από θάλασσες και πέρα απ' αυτές απλώνονταν τα "λώτινα φύλλα" του Σβετά-ντβιπά, οι χώρες που σήμερα ονομάζονται Γροιλανδία, Ανατολική και Δυτική Σιβηρία κ.τ.λ, κ.τ.λ. Η τεράστια Ήπειρος που βασίλευε πάνω στον Ινδικό, στον Ατλαντικό και στον Ειρηνικό Ωκεανό απαρτιζόταν τώρα από μεγάλα νησιά τα οποία βαθμιαία εξαφανίζονταν το ένα μετά το άλλο, έως ότου η τελική αναστάτωση κατάπιε και τα τελευταία απομεινάρια της. Για παράδειγμα, η Νήσος του Πάσχα ανήκει στον πρώτο πολιτισμό της Τρίτης Φυλής. Αν και είχε καταβυθιστεί μαζί με τα υπόλοιπα, μια ξαφνική ηφαιστειακή ανύψωση του πυθμένα του ωκεανού – κατά την διάρκεια της καταβύθισης του βόρειου πόλου την εποχή Τσαμπλαίην [Από την λίμνη Champlain. Η εποχή μετά τους παγετώνες.] – έφερε ανέπαφο στην επιφάνεια αυτό το μικρό υπόλειμμα των αρχαϊκών εποχών, σαν μια αδιάψευστη μαρτυρία για την ύπαρξη των Λεμουρίων. Λέγεται ότι μερικές από τις φυλές της Αυστραλίας είναι οι έσχατοι επιζώντες των τελευταίων απογόνων της Τρίτης Φυλής.

Εδώ επιβεβαιωνόμαστε και πάλι, ως ένα βαθμό, από την υλιστική Επιστήμη. Ο Χαίκελ, όταν μιλάει για την καστανή ή μαλαϊκή φυλή του Μπλούμενμπαχ και για τους Αυστραλούς και τους Παπούα, παρατηρεί: "Υπάρχει μεγάλη ομοιότητα μεταξύ αυτών και των Ιθαγενών της Πολυνησίας, του αυστραλέζικου νησιωτικού κόσμου, ώστε *φαίνεται σαν να ήταν κάποτε μια γιγαντιαία και συνεχής ήπειρος"*. (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 82.)

Ασφαλώς και ήταν, αφού κάποτε, κατά την διάρκεια της Τρίτης Φυλής, απλωνόταν σε ανατολή και δύση, μέχρι εκεί που βρίσκεται τώρα η Αμερική, και αφού η σημερινή Αυστραλία δεν είναι παρά ένα τμήμα της, καθώς επίσης και τα λίγα εναπομείναντα νησιά που διακρίνονται εδώ κι εκεί πάνω στην επιφάνεια του Ειρηνικού, καθώς και ένα μέρος της Καλιφόρνιας που ανήκε σ' αυτήν. Αρκετά περίεργα, ο Χαίκελ στην φανταστική *Καταγωγή του Ανθρώπου* θεωρεί:

... τους σημερινούς Αυστραλούς σαν κατευθείαν απογόνους, σχεδόν αμετάβλητους [;!], εκείνου του δεύτερου κλάδου της πρωτόγονης ανθρώπινης φυλής... που εξαπλώθηκε προς τα βόρεια, αρχικά κυρίως στην Ασία, από την πατρίδα της παιδικής ηλικίας του ανθρώπου και φαίνεται ότι υπήρξε ο γονέας όλων των άλλων ανθρώπινων φυλών με τα ίσια μαλλιά... Εκείνη με τα κατσαρά μαλλιά μετανάστευσε εν μέρει δυτικά [δηλαδή στην Αφρική και βόρεια στην Νέα Γουινέα, χώρες οι οποίες τότε, όπως είπαμε, δεν υπήρχαν ακόμα]... Η άλλη, με τα ίσια μαλλιά, εξαπλώθηκε ακόμα περισσότερο προς Βορρά, στην Ασία και... κατοίκησε την Αυστραλία. (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 81.)

Όπως έγραψε ένας ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ:

Δείτε τα απομεινάρια ενός μεγάλου κάποτε έθνους [της Λεμουρίας της Τρίτης Φυλής] σε μερικούς από τους πλατυκέφαλους ιθαγενείς της Αυστραλίας σας. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 65.)

Αλλά αυτοί ανήκουν στα τελευταία υπολείμματα της Έβδομης υποφυλής της Τρίτης. Ο καθηγητής Χαίκελ θα πρέπει να ονειρεύτηκε κάποιο *όνειρο* και να είδε για μοναδική φορά ένα *αληθινό όραμα*!

Σ' αυτήν την περίοδο πρέπει να αναζητήσουμε την πρώτη εμφάνιση των προγόνων εκείνων, τους οποίους εμείς ονομάζουμε πιο αρχαίους λαούς του κόσμου και οι οποίοι τώρα αποκαλούνται αντίστοιχα Άριοι Ινδοί, Αιγύπτιοι και αρχαίοι Πέρσες από την μια μεριά και Χαλδαίοι και Φοίνικες από την άλλη. Αυτοί κυβερνιόνταν από τις ΘΕΙΕΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΕΣ, δηλαδή βασιλιάδες και κυβερνήτες οι οποίοι από τον άνθρωπο δεν είχαν παρά μόνο την φυσική του εμφάνιση *όπως ήταν τότε*, αλλά οι οποίοι στην πραγματικότητα ήταν Όντα από σφαίρες ανώτερες και πιο ουράνιες απ' αυτές στις οποίες θα ανήκει η δική μας σφαίρα στα μελλοντικά Μανβαντάρα. Φυσικά είναι άσκοπο να προσπαθήσουμε να πείσουμε τους σκεπτικιστές για την ύπαρξη τους. Η *δική* τους μεγαλύτερη περηφάνεια συνίσταται στο να αποδείξουν την πατρωνυμική τους ονομασία σαν *Καταρρινίδες*, γεγονός το οποίο προσπαθούν να αποδείξουν βασιζόμενοι στην υποτιθέμενη αυθεντία του *κόκκυγα* που προστέθηκε στο *ιερό οστό* τους, αυτή την υποτυπώδη ουρά την οποία, αν την είχαν αρκετά μακριά, θα την κουνούσαν χαρούμενα και ζωηρά προς τιμήν του διάσημου ανδρός που την ανακάλυψε. Αυτοί θα μείνουν τόσο πιστοί στους πιθηκόμορφους προγόνους τους, όσο και οι Χριστιανοί στον κολοβό Αδάμ τους. Η Μυστική Δοξασία, όμως, οδηγεί σωστά στο θέμα τους θεοσοφιστές και τους μελετητές των Απόκρυφων Επιστημών.

Αν θεωρήσουμε σαν τους πρώτους αντιπροσώπους της πραγματικά ανθρώπινης φυλής με σκληρά οστά το Δεύτερο τμήμα της Τρίτης Φυλής, τότε το συμπέρασμα του Χαίκελ ότι "η εξέλιξη των πρωτόγονων ανθρώπων έλαβε χώρα... είτε στην Νότια Ασία είτε στην... Λεμουρία" – αποκλειόμενης της Αφρικής, Ανατολικής ή Δυτικής – είναι αρκετά, αν όχι ολότελα σωστό. Όμως, για να είμαστε ακριβείς, ακριβώς όπως η εξέλιξη της Πρώτης Φυλής (από τα σώματα των *πιτάρα*) έλαβε χώρα σε επτά εντελώς ξεχωριστές περιοχές της μοναδικής (τότε) Γης στον αρκτικό πόλο, το ίδιο συνέβη και με την τελευταία μεταμόρφωση της Τρίτης: άρχισε σε κείνες τις βόρειες περιοχές, οι οποίες μόλις πριν από λίγες σελίδες αναφέρθηκε ότι περιλάμβαναν τα Στενά του Βερίγγειου και αυτό που ήταν τότε άγονη γη στην Κεντρική Ασία, όταν ακόμα και στις Αρκτικές περιοχές το κλίμα ήταν ημιτροπικό και απόλυτα προσαρμοσμένο στις αρχικές ανάγκες του γεννημένου φυσικού ανθρώπου. Αυτή η περιοχή, όμως, υπήρξε αρκετές φορές παγωμένη και τροπική εναλλάξ από τότε που εμφανίστηκε ο άνθρωπος. Το Σχόλιο μας λέει ότι η Τρίτη Φυλή βρισκόταν μόλις στο μεσαίο σημείο της ανάπτυξης της όταν:

"Ο άξονας του Τροχού ταλαντεύτηκε. Ο Ήλιος και η Σελήνη δεν διακρίνονταν πια πάνω από τα κεφάλια των ΙΔΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΩΝ εκείνης της περιοχής – οι άνθρωποι γνώρισαν τον πάγο και την παγωνιά και άνθρωποι, φυτά και ζώα μειώθηκαν σε μέγεθος. Εκείνοι που δεν αφανίστηκαν έμειναν σαν ΗΜΙΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΑ ΜΩΡΑ[296] *ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ την ΝΟΗΤΙΚΟΤΗΤΑ. Αυτός ήταν ο τρίτος πραλάγια των φυλών.* (Αναφέρεται στην Λεμουρία.)

Πράγμα που σημαίνει ξανά ότι η σφαίρα μας υπόκειται σε εφτά περιοδικές ολοκληρωτικές αλλαγές, οι οποίες γίνονται *pari passu* με τις φυλές. Γιατί η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι, κατά την διάρκεια αυτού του Γύρου πρέπει να υπάρξουν επτά γήινοι *πραλάγια*, εκ των οποίων τρεις θα προκληθούν από αλλαγή στην κλίση του άξονα της Γης. Είναι ένας νόμος ο οποίος δρα την καθορισμένη του στιγμή και όχι εντελώς τυφλά, όπως νομίζει η επιστήμη, αλλά σε πλήρη συμφωνία και αρμονία με τον καρμικό νόμο. Στον Αποκρυφισμό αυτός ο ανεξήγητος νόμος αναφέρεται σαν "ο μεγάλος ΔΙΕΥΘΕΤΗΤΗΣ". Η επιστήμη ομολογεί την άγνοια της σχετικά με τις αιτίες που προκαλούν τις κλιματολογικές μεταβολές και τέτοιες αλλαγές στην κατεύθυνση του

"Ημιαναπτυγμένα μωρά" σε σύγκριση με τους γιγάντιους Αδελφούς τους σε άλλες ζώνες. Το ίδιο θα είμαστε κι εμείς [αν συνέβαινε σε εμάς].

άξονα οι οποίες ακολουθούνται πάντα από κλιματολογικές μεταβολές˙ ούτε και είναι σίγουρη για τις μετατοπίσεις του άξονα. Και επειδή είναι ανίκανη να τα δικαιολογήσει, είναι έτοιμη μάλλον να αρνηθεί τελείως τις αλλαγές του άξονα, παρά να αποδεχθεί την ύπαρξη του νοήμονος καρμικού χεριού και του νόμου, η οποία και μόνο μπορεί να ερμηνεύσει λογικά αυτές τις ξαφνικές μεταβολές και τα αποτελέσματά τους. Η επιστήμη προσπάθησε να τις εξηγήσει με διάφορες λίγο ή πολύ φανταστικές υποθέσεις, μια από τις οποίες ήταν η ξαφνική και εξίσου φανταστική σύγκρουση της Γης μας με έναν κομήτη (η υπόθεση του Μπούτσεπορν), σαν αιτία όλων των γεωλογικών αναστατώσεων. Αλλά εμείς προτιμούμε να κρατήσουμε την δική μας εσωτερική εξήγηση, μιας και ΦΟΧΑΤ είναι εξίσου καλός όσο κι ένας κομήτης και επιπλέον έχει την συμπαντική διάνοια για να τον καθοδηγεί.

Έτσι, από την εποχή που η Ανθρωπότητα του Βαϊβασβάτα Μάνου εμφανίστηκε πάνω σ' αυτήν την Γη, υπήρξαν ήδη τέσσερις τέτοιες διαταραχές του άξονα. Όταν οι παλιές ήπειροι, εκτός της πρώτης, βυθίζονταν στους ωκεανούς, άλλες χώρες εμφανίζονταν και τεράστιες οροσειρές υψώνονταν εκεί που πρώτα δεν υπήρχε τίποτε. Κάθε φορά η επιφάνεια της Σφαίρας άλλαζε τελείως. Η *επιβίωση των καταλληλότερων* εθνών και φυλών εξασφαλιζόταν μέσω έγκαιρης βοήθειας και οι ακατάλληλοι – οι αποτυχίες – απορρίπτονταν εξαφανιζόμενοι από την Γη. Ένα τέτοιο ξεκαθάρισμα και μετακίνηση δεν γίνεται μέσα σε μια ημέρα, όπως μπορεί να νομίζει κανείς, αλλά απαιτούνται αρκετές χιλιάδες χρόνια μέχρι να τακτοποιηθεί ο νέος οίκος.

Οι υποφυλές υπόκεινται στην ίδια εκκαθαριστική διαδικασία, όπως επίσης και οι πλευρικοί κλάδοι (οι οικογενειακές φυλές). Αυτός που είναι αρκετά εξοικειωμένος με την αστρονομία και τα μαθηματικά ας ρίξει μια εξεταστική ματιά στο ημίφως και στις σκιές του Παρελθόντος. Ας παρατηρήσει και ας σημειώσει τι γνωρίζει για την ιστορία λαών και εθνών και ας συγκρίνει την αντίστοιχη άνοδο και πτώση τους με όσα είναι γνωστά για τους αστρονομικούς κύκλους και ειδικά για το Αστρικό Έτος, που ισούται με 25.868 ηλιακά έτη.[297] Αν ο παρατηρητής είναι προικισμένος έστω και με ελάχιστη ενόραση, τότε θα ανακαλύψει πόσο στενά συνδεμένη είναι η ευτυχία και η δυστυχία των εθνών με την αρχή και το τέλος αυτού του αστρικού κύκλου. Είναι αλήθεια ότι για το μη-αποκρυφιστή υπάρχει το μειονέκτημα ότι δεν διαθέτει τόσο μακρινές χρονολογίες για να βασιστεί πάνω τους. Δεν γνωρίζει τίποτε, μέσω της ακριβούς Επιστήμης, σχετικά με το τι συνέβη πριν από 10.000 χρόνια. Ωστόσο μπορεί να παρηγορηθεί με την γνώση ή – αν έτσι προτιμάει – με την εικασία πάνω στην μοίρα του καθενός από τα σύγχρονα έθνη που γνωρίζει για μετά από 16.000 χρόνια.

Το νόημα μας είναι αρκετά σαφές. Κάθε Αστρικό Έτος οι τροπικοί απομακρύνονται από τον πόλο τέσσερις μοίρες σε κάθε περιστροφή από τα σημεία ισημερίας καθώς ο ισημερινός γυρίζει μέσα στους αστερισμούς του Ζωδιακού. Τώρα, όπως γνωρίζει κάθε αστρονόμος, σήμερα ο τροπικός απέχει από τον ισημερινό μόνο είκοσι τρεις μοίρες και ένα τέταρτο περίπου της μοίρας. Επομένως πρέπει να διασχίσει ακόμα άλλες 2 1/2 μοίρες πριν από το τέλος του Αστρικού Έτους, πράγμα που δίνει στην ανθρωπότητα γενικά και στις πολιτισμένες φυλές μας ειδικότερα, μια αναστολή 16.000 ετών περίπου. (Βλέπε στο τέλος αυτών των Στάντζα: "Περί της Διάρκειας Εποχών και Κύκλων".)

Μετά τον Μεγάλο Κατακλυσμό της Τρίτης Φυλής (της Λεμουρίας):

"Οι άνθρωποι μειώθηκαν σημαντικά σε μέγεθος και η διάρκεια της ζωής τους συντομεύθηκε. Έχοντας ξεπέσει από την θεία κατάσταση αναμείχθηκαν με φυλές ζώων και διασταυρώθηκαν με

Φυσικά υπάρχουν και άλλοι κύκλοι, *κύκλοι μέσα σε κύκλους*, και αυτό ακριβώς δημιουργεί την μεγάλη δυσκολία στους υπολογισμούς των φυλετικών γεγονότων. Η περιστροφή της εκλειπτικής ολοκληρώνεται σε 25.868 χρόνια. Και σε σχέση με την Γη μας, υπολογίζεται ότι το σημείο ισημερίας μετατοπίζεται ετησίως 50,10 δεύτερα του τόξου. Αλλά μέσα σ' αυτόν υπάρχει ένας άλλος κύκλος. Λέγεται ότι "καθώς η αψίδα προχωράει για να συναντήσει αυτό το σημείο με την ταχύτητα των 11,24 δεύτερων του τόξου ετησίως" (βλέπε άρθρο για την "Αστρονομία" στην *Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια*), "θα ολοκληρώσει μια περιστροφή σε εκατόν δεκαπέντε χιλιάδες τριακόσια δύο χρόνια (115.302). Η προσέγγιση του ισημερινού και της αψίδας είναι το άθροισμα αυτών των κινήσεων, 61,34 δεύτερα του τόξου, και επομένως ο ισημερινός επιστρέφει στην ίδια θέση σε σχέση με την αψίδα σε 21.128 χρόνια". Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 30-34, αναφέραμε αυτόν τον κύκλο σε σχέση με άλλους κύκλους. Ο καθένας έχει μια ορισμένη επίδραση πάνω στην σύγχρονη φυλή του.

γίγαντες και Πυγμαίους [οι μικροσκοπικές φυλές των Πόλων]... *Πολλοί απέκτησαν ΘΕΙΑ, περισσότεροι απέκτησαν ΠΑΡΑΝΟΜΗ γνώση και ακολούθησαν ηθελημένα την ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΤΡΑΠΟ" (Σχόλιο, XXXIII).*

Έτσι και οι Ατλάντειοι με την σειρά τους προσέγγιζαν την καταστροφή. Πόσες γεωλογικές περίοδοι χρειάστηκαν για να ολοκληρωθεί αυτή η τετάρτη καταστροφή; Ποιος το ξέρει... Αλλά μας λένε ότι:

*   *   *

ΑΥΤΟΙ (*οι Ατλάντειοι*) ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΝΝΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΗΛΕΣ (*8 μέτρα*), ΣΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ (α). ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΠΥΡΑ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ την ΓΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥΣ (*των Λεμουρίων*). ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΑΠΕΙΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (Φυλή) (β).

Αξίζει να σημειωθεί ότι τα περισσότερα από τα γιγαντιαία αγάλματα που ανακαλύφθηκαν στην Νήσο του Πάσχα, τμήμα αναμφίβολα μιας βυθισμένης ηπείρου˙ καθώς κι εκείνα που βρέθηκαν στις παρυφές της Γκόμπι, μια περιοχή που είχε καταβυθιστεί προ αμνημονεύτων εποχών, έχουν όλα ύψος από 6 μέχρι 9 μέτρα. Τα αγάλματα που βρήκε ο Κουκ στην Νήσο του Πάσχα έχουν σχεδόν όλα οκτώ μέτρα ύψος και άνοιγμα ώμων δυόμισι μέτρα. (Βλέπε "Κυκλώπεια Μνημεία και Κολοσσιαίοι Ογκόλιθοι σαν Μαρτυρίες των Γιγάντων", πιο κάτω στον παρόντα τόμο.) Η συγγραφέας γνωρίζει πολύ καλά πως οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι έκριναν ότι "αυτά τα αγάλματα δεν είναι πολύ παλιά", όπως δήλωσε ένας από τους υπεύθυνους του Βρετανικού Μουσείου όπου βρίσκονται σήμερα μερικά απ' αυτά. Αλλά αυτή είναι μια από τις αυθαίρετες κρίσεις της σύγχρονης επιστήμης η οποία δεν έχει μεγάλη βαρύτητα.

Μας λένε ότι μόνο μετά την καταστροφή της "Λεμουρίας" από υπόγεια πυρά, οι άνθρωποι άρχισαν να χάνουν σταθερά σε μέγεθος – μια διαδικασία η οποία είχε ήδη αρχίσει μετά την φυσική ΠΤΩΣΗ τους – και ότι τέλος μετά από μερικές χιλιάδες χρόνια έφτασαν στο ένα και ογδόντα και στα δυο μέτρα και τώρα το μέγεθος τους μειώνεται ακόμα περισσότερο (όπως οι αρχαιότερες ασιατικές φυλές) προσεγγίζοντας στο ένα και μισό με ένα και ογδόντα μέτρα. Όπως δείχνει ο Πίκερινγκ, στην Μαλαϊκή Φυλή (μια υποφυλή της Τέταρτης Ριζικής Φυλής) υπάρχει μια μοναδική παρέκλιση μεγέθους˙ τα μέλη της πολυνησιακής οικογένειας (Ταϊτινοί, Σαμόες και κάτοικοι των νησιών Τόνγκα) *έχουν μεγαλύτερο ύψος από την υπόλοιπη ανθρωπότητα*: αλλά οι ινδικές φυλές και οι κάτοικοι των ινδο-κινεζικών χωρών είναι σημαντικά κάτω από τον μέσο όρο. Αυτό εξηγείται εύκολα. Οι Πολυνήσιοι ανήκουν στις πρώτες από τις διασωθείσες υποφυλές, ενώ οι άλλοι στο τελευταίο και μεταβατικό απόθεμα. Όπως οι Τασμανοί έχουν τώρα ολότελα εκλείψει και οι Αυστραλοί ιθαγενείς εξαφανίζονται με γοργό ρυθμό, έτσι σύντομα θα τους ακολουθήσουν και οι άλλες αρχαίες φυλές.

Τώρα μπορεί να ρωτήσει κανείς, πώς διασώθηκαν αυτές οι αρχαίες καταγραφές; Οι ευγενικοί και πολυμαθείς Ανατολιστές μας αρνούνται στους Ινδούς ακόμα και την γνώση του Ζωδιακού, συμπεραίνοντας ότι οι Άριοι Ινδοί δεν γνώριζαν τίποτε γι' αυτόν, πριν τον φέρουν στην χώρα τους οι Έλληνες. Αυτή η αδικαιολόγητη κατηγορία έχει ανασκευαστεί τόσο πετυχημένα από τον Μπαγί και πολύ περισσότερο από την καθαρή μαρτυρία των γεγονότων, ώστε δεν χρειάζεται επιπρόσθετη απόρριψη. Ενώ οι Αιγύπτιοι έχουν στους Ζωδιακούς τους (βλέπε Ντ. Β. Ντενόν, *Ταξίδι στην Κάτω και Άνω Αίγυπτο*, κ.τ.λ. 1802, τομ. II), αναντίρρητες αποδείξεις καταγραφών που καλύπτουν περισσότερα από τρισήμιση αστρικά έτη – ή περίπου 87.000 χρόνια – οι ινδικοί υπολογισμοί καλύπτουν σχεδόν τριάντα τρία τέτοια έτη ή 850.000 χρόνια. Οι Αιγύπτιοι ιερείς βεβαίωσαν τον Ηρόδοτο ότι ο Πόλος της Γης και ο Πόλος της Εκλειπτικής προηγουμένως συνέπιπταν. Αλλά, όπως παρατηρεί ο συγγραφέας της *Μυθολογικής Αστρονομίας*: "Αυτοί οι *φτωχοί αδαείς* Ινδοί κατέγραψαν μια γνώση της Αστρονομίας για δέκα φορές 25.000 χρόνια από την εποχή του [τελευταίου τοπικού] *Κατακλυσμού* [στην Ασία], ή την *Εποχή του τρόμου*, στο γεωγραφικό πλάτος

του Μπεναρές" (Τομ. Ι, Παράρτημα, σελ. 23). Και κατέχουν καταγραμμένες παρατηρήσεις από την εποχή του πρώτου *Μεγάλου* Κατακλυσμού μέσα στην Άρια *ιστορική μνήμη* : εκείνου ο οποίος βύθισε τα τελευταία τμήματα της Ατλαντίδος πριν από 850.000 χρόνια. Οι κατακλυσμοί που προηγήθηκαν είναι, φυσικά, περισσότερο μυθικοί παρά ιστορικοί.

Καθώς η καταβύθιση και ο μετασχηματισμός της Λεμουρίας άρχισε κοντά στον Αρκτικό Κύκλο (Νορβηγία), η Τρίτη Φυλή τέλειωσε την καριέρα της στην Λάνκα, ή μάλλον σ' αυτό που έγινε Λάνκα για τους Ατλάντειους. Το μικρό υπόλειμμα που τώρα είναι γνωστό σαν Κεϋλάνη, είναι το Βορεινό οροπέδιο της αρχαίας Λάνκα, ενώ το τεράστιο νησί με αυτό το όνομα, κατά την περίοδο της Λεμουρίας, ήταν η γιγαντιαία ήπειρος που περιγράφηκε πριν από λίγες σελίδες. Όπως λέει ένας ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: "Γιατί οι γεωλόγοι σας δεν αναλογίζονται ότι κάτω από τις ηπείρους που έχουν εξερευνηθεί και βυθομετρηθεί απ' αυτούς... μπορεί να κρύβονται βαθιά στα απύθμενα, ή μάλλον στα αβυθομέτρητα βάθη του ωκεανού, άλλες, πολύ αρχαιότερες, ήπειροι τα στρώματα των οποίων δεν εξερευνήθηκαν ποτέ γεωλογικά και ότι ίσως αυτές κάποια μέρα ανατρέψουν τελείως τις τωρινές θεωρίες τους; Γιατί δεν παραδέχονται ότι οι τωρινές μας ήπειροι έχουν, όπως η Λεμουρία και η Ατλαντίδα, βυθιστεί ήδη αρκετές φορές και ότι είχαν τον χρόνο να εμφανιστούν ξανά και ξανά φιλοξενώντας τις δικές τους νέες ομάδες ανθρωπότητας και πολιτισμούς και ότι με την πρώτη μεγάλη γεωλογική αναστάτωση στον επόμενο κατακλυσμό, στην σειρά των περιοδικών κατακλυσμών που συμβαίνουν από την αρχή μέχρι το τέλος κάθε Γύρου, οι ήδη μελετημένες ήπειροι θα βυθιστούν και θα εμφανιστούν ξανά η Λεμουρία και η Ατλαντίδα;" (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 65.)

Όχι οι *ίδιες* ακριβώς ήπειροι, φυσικά.

Αλλά εδώ χρειάζεται μια εξήγηση. Δεν υπάρχει λόγος να δημιουργείται σύγχυση σχετικά με την υπόθεση μιας Βόρειας "Λεμουρίας". Η προέκταση αυτής της μεγάλης ηπείρου μέσα στον Βόρειο Ατλαντικό Ωκεανό κατά κανέναν τρόπο δεν ανατρέπει τις πλατιά διαδεδομένες απόψεις σχετικά με την τοποθεσία της χαμένης Ατλαντίδος και η μια επιβεβαιώνει την άλλη. Πρέπει να σημειωθεί ότι η Λεμουρία, η οποία αποτέλεσε το λίκνο της Τρίτης Ριζικής Φυλής, όχι μόνο περιλάμβανε μια μεγάλη περιοχή του Ειρηνικού και του Ινδικού Ωκεανού, αλλά απλωνόταν σε σχήμα αλογοπέταλου πέρα από την Μαδαγασκάρη, γύρω από την "Νότιο Αφρική" (που τότε ήταν ένα μικρό τμήμα στην διαδικασία του σχηματισμού), μέσα από τον Ατλαντικό μέχρι την Νορβηγία. Το *μεγάλο αγγλικό απόθεμα γλυκού νερού που ονομάζεται Γουήλδιο – και το οποίο κάθε γεωλόγος θεωρεί σαν την πηγή ενός μεγάλου κάποτε ποταμού – είναι η κοίτη του κυρίου ρεύματος το οποίο κατά την Δευτερογενή Εποχή αποστράγγισε την Βόρεια Λεμουρία*.

προγενέστερη ύπαρξη αυτού του ποταμού είναι ένα γεγονός της επιστήμης· θα δεχτούν λοιπόν οι οπαδοί της να αναγνωρίσουν την αναγκαιότητα μιας Βόρειας Λεμουρίας κατά την Δευτερογενή Εποχή, την ύπαρξη της οποίας απαιτούν τα δεδομένα τους; Ο καθηγητής Μπέρτολντ Σίμαν όχι μόνο αποδέχτηκε την πραγματικότητα μιας τέτοιας τεράστιας ηπείρου, αλλά θεωρούσε ότι η Αυστραλία και η Ευρώπη αποτελούσαν παλιότερα τμήματα μιας ηπείρου, επιβεβαιώνοντας έτσι ολόκληρη την υπόθεση του "αλογοπέταλου" που ήδη αναφέραμε. Δεν μπορεί να δοθεί πιο εκπληκτική επιβεβαίωση της θέσης μας από το γεγονός ότι η ΑΝΥΨΩΜΕΝΗ ΚΟΡΥΦΟΓΡΑΜΜΗ στην λεκάνη του Ατλαντικού, που έχει ύψος 2.700 μέτρα, εκτείνεται για τρισήμισι με πέντε περίπου χιλιάδες χιλιόμετρα νότια από ένα σημείο κοντά στις Βρετανικές Νήσους, γλιστρώντας έπειτα προς την Νότια Αμερική, στην συνέχεια σχηματίζει σχεδόν ορθή γωνία για να προχωρήσει προς μια ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ κατεύθυνση προς την Αφρικανική ακτή, απ' όπου στρέφεται νότια προς το Τριστάν Ντα Κούνχα. Αυτή η κορυφογραμμή είναι απομεινάρι μιας Ατλάντειας ηπείρου και, αν μπορούσε να ανιχνευθεί περαιτέρω, θα επιβεβαίωνε την πραγματικότητα μιας υπόγειας πεταλοειδούς ένωσης με μια προηγούμενη ήπειρο στον Ινδικό Ωκεανό. (Παράβαλε τον χάρτη από τις βυθομετρήσεις των Τσάλεντζερ και Ντόλφιν ο οποίος παρουσιάζεται στο έργο του Ι. Ντόνελυ, *Ατλαντίδα: Ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, σελ. 47, υποσ. 16.)

Το *ατλάντειο τμήμα της Λεμουρίας* αποτέλεσε την γεωλογική βάση αυτής που είναι γενικά γνωστή σαν Ατλαντίδα. Αυτή η τελευταία πράγματι πρέπει να θεωρείται μάλλον σαν μια ανάπτυξη της ατλαντικής προέκτασης της Λεμουρίας, παρά σαν μια εντελώς νέα μάζα ξηράς που ανυψώθηκε για να ικανοποιήσει τις ειδικές απαιτήσεις της Τέταρτης Φυλής. Ακριβώς όπως και στην περίπτωση

της εξέλιξης της Φυλής, έτσι και στην μετακίνηση και μετατόπιση ηπείρων, δεν μπορεί να χαραχθεί μια σαφής γραμμή στο σημείο όπου μια νέα τάξη τελειώνει και μια άλλη αρχίζει. Στις φυσικές διαδικασίες η συνέχεια δεν σπάει ποτέ. Έτσι οι Ατλάντειοι της Τέταρτης Φυλής αναπτύχθηκαν από έναν πυρήνα ανθρώπων της Βόρειας Λεμουρίας Τρίτης Φυλής, έχοντας σαν κέντρο σε γενικές γραμμές ένα σημείο ξηράς, εκεί που τώρα είναι ο μεσο-Ατλαντικός Ωκεανός. Η ήπειρός τους απαρτιζόταν από την συνένωση πολλών νησιών και χερσονήσων οι οποίες είχαν ανυψωθεί κατά την κανονική πορεία του χρόνου και *έγιναν τελικά η αληθινή πατρίδα της μεγάλης Φυλής που είναι γνωστή σαν Ατλάντεια*. Μετά την ολοκλήρωσή της, όπως ανέφερε μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες του "αποκρυφισμού", η "Λεμουρία δεν θα πρέπει να συγχέεται πια με την Ήπειρο της Ατλαντίδος, όπως η Ευρώπη δεν συγχέεται με την Αμερική". (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 64-65.)

παραπάνω δήλωση προερχόμενη από πηγή που αμφισβητείται από την ορθόδοξη Επιστήμη, θα θεωρηθεί φυσικά απ' αυτήν σαν μια λίγο-πολύ χαριτωμένη φαντασία. Ακόμα και το έξυπνο έργο του Ντόνελυ, που ήδη αναφέραμε, αγνοείται παρά το γεγονός ότι οι δηλώσεις του περιορίζονται μέσα σε ένα πλαίσιο αυστηρών επιστημονικών αποδείξεων. Αλλά εμείς γράφουμε για το μέλλον. Ανακαλύψεις προς αυτήν την κατεύθυνση θα επαληθεύσουν τους ισχυρισμούς των Ασιατών Φιλοσόφων, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι οι Επιστήμες – της Γεωλογίας, της Εθνολογίας και της Ιστορίας περιλαμβανομένων – ήταν γνωστές στα προκατακλυσμιαία έθνη τα οποία έζησαν πριν από αμνημόνευτες εποχές. Μελλοντικά ευρήματα θα δικαιώσουν την ορθότητα των τωρινών παρατηρήσεων φωτισμένων διανοιών όπως του Χ.Α. Τάινι και του Ρενάν. Ο πρώτος έδειξε ότι οι πολιτισμοί τέτοιων αρχαίων εθνών όπως οι Αιγύπτιοι, οι Άριοι της Ινδίας, οι Χαλδαίοι, οι Κινέζοι και οι Ασσύριοι, είναι αποτέλεσμα προηγουμένων πολιτισμών κατά την διάρκεια "*μυριάδων αιώνων*". (*Ιστορία της Αγγλικής Φιλολογίας*, σελ. 24.) Ο δεύτερος τονίζει το γεγονός ότι "η Αίγυπτος από την αρχή εμφανίζεται ώριμη, παλιά και χωρίς καθόλου μυθικές και ηρωικές εποχές, λες και η χώρα δεν γνώρισε ποτέ την νεότητα. Ο πολιτισμός της δεν έχει παιδική ηλικία και η τέχνη της αρχαϊκή περίοδο. Ο πολιτισμός της Αρχαίας Μοναρχίας δεν άρχισε με παιδική ηλικία. Ήταν ήδη ώριμος". (Αναφέρεται στο έργο του Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. 132.) Σε αυτά ο καθηγητής Ρ. Όουεν προσθέτει ότι, "η Αίγυπτος αναφέρεται ότι ήταν μια πολιτισμένη και οργανωμένη κοινότητα *πριν* από την εποχή του Μήνη"· και ο Ουίντσελ ότι "την εποχή του Μήνη οι Αιγύπτιοι ήταν ήδη ένας πολιτισμένος και πολυάριθμος λαός. Ο Μανέθωνας μας λέει ότι ο Άθωθις, ο γιος του πρώτου βασιλιά Μήνη, έχτισε το ανάκτορο της Μέμφιδας, ότι ήταν γιατρός και έγραψε *βιβλία ανατομίας*". (Α. Ουίντσελ, *Προ-Αδαμίτες* (1880), σελ. 120.)

Αυτό είναι απόλυτα φυσικό, αν πιστέψουμε τις δηλώσεις του Ηρόδοτου (*Ιστορία*, Βιβλ. Δεύτερο *Ευτέρπη*, 142) ο οποίος αναφέρει ότι η γραπτή ιστορία των Αιγυπτίων ιερέων χρονολογείτο 12.000 χρόνια περίπου πριν από την εποχή του.

Αλλά τι είναι 12.000 ή ακόμα και 120.000 χρόνια σε σύγκριση με το εκατομμύρια χρόνια που πέρασαν από την Λεμουρία περίοδο; Αυτή η τελευταία όμως δεν έφυγε χωρίς να αφήσει μάρτυρες, παρά την τρομακτική της αρχαιότητα. Οι πλήρεις καταγραφές της αύξησης, της ανάπτυξης, της κοινωνικής αλλά και της πολιτικής ζωής των Λεμουρίων διατηρήθηκαν στα μυστικά αρχεία. Δυστυχώς, λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν να τα διαβάσουν και όσοι μπορούν είναι ανίκανοι να κατανοήσουν την γλώσσα τους, αν δεν διαθέτουν και τα επτά κλειδιά του συμβολισμού της. Γιατί η κατανόηση της Απόκρυφης Δοξασίας βασίζεται σε αυτές τις επτά επιστήμες, οι οποίες βρίσκουν έκφραση στις επτά διαφορετικές εφαρμογές των μυστικών αρχείων στα εξωτερικά κείμενα. Έτσι, έχουμε να κάνουμε με τρόπους σκέψης πάνω σε επτά εντελώς διαφορετικά πεδία Ιδεοπλασίας. Κάθε κείμενο σχετίζεται με ένα – και πρέπει να κατανοηθεί από – ένα από τα ακόλουθα σημεία:

Το Ρεαλιστικό πεδίο της σκέψης
Το Ιδεαλιστικό
Το καθαρά θείο ή Πνευματικό.

Τα άλλα πεδία υπερβαίνουν κατά πολύ την συνηθισμένη συνείδηση ειδικά του υλιστικού νου, για να γίνει αποδεκτή η ύπαρξή τους, έστω και συμβολισμένη με όρους κοινής φρασεολογίας. Δεν υπάρχει καθαρά *μυθικό* στοιχείο σε κανένα από τα αρχαία θρησκευτικά κείμενα. Αλλά πρέπει να ανακαλυφθεί ο τρόπος σκέψης με τον οποίο γράφηκαν αρχικά και να προσκολληθούμε στενά σε

αυτόν κατά την διάρκεια της ερμηνείας. Γιατί είναι ή συμβολικός (αρχαϊκός τρόπος σκέψης), ή εμβληματικός (ένας μεταγενέστερος, αν και πολύ αρχαίος τρόπος σκέψης), ή παραβολικός (αλληγορία), ιερογλυφικός, ή επίσης *λογογραμματικός*, η πιο δύσκολη μέθοδος από όλες, αφού κάθε γράμμα – όπως και στην κινέζικη γλώσσα – αντιπροσωπεύει μια ολόκληρη λέξη. Έτσι, σχεδόν κάθε κύριο όνομα, είτε βρίσκεται στους *Βέντα*, στην *Βίβλο των Νεκρών* ή στην Βίβλο (ως έναν βαθμό), αποτελείται από τέτοια λογογράμματα. Κανένας, αν δεν είναι μυημένος στο μυστήριο της απόκρυφης θρησκευτικής λογογραφίας, δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι γνωρίζει τι σημαίνει ένα όνομα σε κάποιο αρχαίο απόσπασμα, αν δεν κατέχει καλά το νόημα κάθε γράμματος που το συνθέτε Πώς λοιπόν να περιμένει κανείς ότι ο απλός αδαής στοχαστής, όσο μεγάλη κι αν είναι η μόρφωση του στον *ορθόδοξο* συμβολισμό – δηλαδή σε εκείνον τον συμβολισμό που δεν θα ξεφύγει ποτέ από τα αρχαία αυλάκια του ηλιακού μύθου και της σεξουαλικής λατρείας – θα καταφέρει ποτέ να διεισδύσει στο μυστήριο πίσω από το πέπλο; Αυτός που ασχολείται με το φλοιό ή το κέλυφος του νεκρού γράμματος και αφοσιώνεται στην καλειδοσκοπική μεταμόρφωση των γυμνών λέξεων-συμβόλων, δεν μπορεί να περιμένει ότι θα ξεφύγει ποτέ από τις παραξενιές των σύγχρονων μυθολόγων.

Έτσι, ο Βαϊβασβάτα, ο Ξίσουθρος, ο Δευκαλίων, ο Νώε κ.τ.λ., κ.τ.λ. – όλες οι κορυφαίες μορφές των κοσμικών κατακλυσμών, παγκόσμιων και τοπικών, αστρονομικών ή γεωλογικών – όλοι τους παρέχουν μέσα στο ίδιο το όνομά τους, αν μπορέσει κανείς να το διαβάσει πλήρως, τα αρχεία των αιτίων και των αποτελεσμάτων που οδήγησαν στο γεγονός. Όλοι αυτοί οι κατακλυσμοί βασίζονται σε γεγονότα τα οποία συνέβησαν στην φύση και στέκονται, επομένως, σαν *ιστορικά* αρχεία – είτε ήταν αστρικοί, γεωλογικοί ή απλώς αλληγορικοί – ενός ηθικού γεγονότος πάνω σε άλλα και ανώτερα πεδία ύπαρξης. Πιστεύουμε ότι αυτό έχει ήδη αποδειχθεί αρκετά κατά την διάρκεια των μακροσκελών εξηγήσεων που απαιτήθηκαν από τις αλληγορικές Στάντζα.

Το να μιλάει κανείς για μια φυλή εννιά *γιάτις*, ή 8 μέτρα ψηλή, σε ένα έργο που ισχυρίζεται ότι έχει περισσότερο επιστημονικό χαρακτήρα από τον "Κοντορεβυθούλη", είναι μια κάπως ασυνήθιστη διαδικασία. "Πού είναι οι αποδείξεις σας;" θα ρωτήσουν την συγγραφέα. Στην ιστορία και στην παράδοση, είναι η απάντηση. Παραδόσεις σχετικά με μια φυλή γιγάντων στην αρχαία εποχή συναντώνται παντού, υπάρχουν στην προφορική και την γραπτή παράδοση. Η Ινδία έχει τους Ντσαναβά και τους Ντάιτιά της˙ η Κεϋλάνη έχει τους Ρακσάσα της˙ η Ελλάδα τους Τιτάνες της˙ η Αίγυπτος τους κολοσσιαίους Ήρωες˙ η Χαλδαία τους Ιζντουμπάρ της (Νιμρώδ) και οι Ιουδαίοι τους Εμίμ της χώρας του Μωάβ, με τους διάσημους γίγαντες Ανακίμ. (Αριθμοί, ΙΓ', 33) Ο Μωυσής μιλάει για τον Ογκ, έναν βασιλιά που είχε ύφος εννιά κύβιτα (4 μ. 60 εκ.) και πλάτος τέσσερα·(Δευτερονόμιο, Γ'', 11) και ο Γολιάθ ήταν "έξι κύβιτα και μια σπιθαμή ψηλός" (ή 3,70 μ.). Η μόνη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην "αποκαλυμμένη Γραφή" και στις μαρτυρίες που μας παρέχουν ο Ηρόδοτος, ο Διόδωρος ο Σικελός, ο Όμηρος, ο Πλίνιος, ο Πλούταρχος, ο Φιλόστρατος κ.τ.λ., κ.τ.λ., είναι η ακόλουθη: Ενώ οι ειδωλολάτρες αναφέρουν μόνο *σκελετούς γιγάντων* που είχαν πεθάνει πριν από αμνημόνευτες εποχές, για υπολείμματα τα οποία μερικοί απ' αυτούς τα είχαν δει οι ίδιοι, αντίθετα οι ερμηνευτές της Βίβλου απαιτούν αναιδώς από την γεωλογία και την αρχαιολογία να πιστέψουν ότι αρκετές χώρες κατοικούνταν από τέτοιους γίγαντες την εποχή του Μωυσή˙ γίγαντες μπροστά στους οποίους οι Ιουδαίοι ήταν σαν ακρίδες και οι οποίοι εξακολουθούσαν να υπάρχουν τις μέρες του Ιησού του Ναυή και του Δαβίδ. Δυστυχώς η ίδια τους χρονολογία στέκεται εμπόδιο. Ένα από τα δυο: η χρονολογία ή οι γίγαντες, πρέπει να εγκαταλειφθεί. (Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, *Προσθήκη*, τελευταίο κεφάλαιο.)

Υπάρχουν ακόμα λίγες φανερές μαρτυρίες για τις καταβυθισμένες ηπείρους και τους κολοσσιαίους γίγαντες που τις κατοικούσαν. Η αρχαιολογία ισχυρίζεται ότι υπάρχουν αρκετές πάνω στην σφαίρα αυτήν, αν και πέρα απ' το να αναρωτηθεί: "τι μπορεί να είναι", ποτέ δεν έκανε καμιά σοβαρή προσπάθεια να λύσει το μυστήριο. Εκτός από τα αγάλματα της Νήσου του Πάσχα που αναφέρθηκαν ήδη, σε ποια εποχή ανήκουν τα κολοσσιαία αγάλματα που στέκουν ακόμα όρθια και ανέπαφα κοντά στο Μπάμιαν; Η αρχαιολογία τα τοποθετεί (ως συνήθως) στους πρώτους αιώνες της χριστιανοσύνης, κάνοντας λάθος και σ' αυτήν, όπως και σε πολλές άλλες υποθέσεις της. Λίγα περιγραφικά λόγια θα δείξουν στους αναγνώστες τι είναι τα αγάλματα τόσο της Νήσου του Πάσχα όσο και του Μπάμιαν. Πρώτα θα εξετάσουμε τι γνωρίζει γι' αυτά η ορθόδοξη Επιστήμη.

Τεαπί, Ράπα-Νούι ή Νήσος του Πάσχα είναι ένα απομονωμένο σημείο σε απόσταση 3.000 περίπου χιλιομέτρων από την ακτή της Νότιας Αμερικής... Έχει μήκος περίπου δεκαοχτώ χιλιόμετρα και πλάτος έξι... και υπάρχει ένας σβησμένος κρατήρας στο κέντρο του ύψους 650 μ. περίπου. Το νησί... είναι γεμάτο κρατήρες, οι οποίοι έχουν μείνει ανενεργοί για τόσον πολύ καιρό, ώστε δεν διασώζεται καμιά παράδοση σχετικά με την δραστηριότητά τους... (Ρόμπερτ Μπράουν, *Οι Χώρες του Κόσμου*, Τομ. IV, σελ. 43.)

Αλλά ποιος κατασκεύασε τις τεράστιες πέτρινες μορφές οι οποίες αποτελούν τώρα την σπουδαιότερη ατραξιόν για τους επισκέπτες του νησιού; "Κανένας δεν γνωρίζει", λέει ο συγγραφέας.Ι

Είναι πολύ πιθανό ότι αυτές υπήρχαν εδώ όταν έφτασαν οι τωρινοί κάτοικοι [μια ομάδα Πολυνήσιων ιθαγενών...] Η τεχνουργία [τους] είναι ανώτερης τάξης... [και πιστεύεται ότι] η φυλή που τις κατασκεύασε ήταν συγγενείς των ιθαγενών του Περού και άλλων τμημάτων της Νότιας Αμερικής... Ακόμα και την εποχή της επίσκεψης του Κουκ, μερικά από τα αγάλματα, που είχαν ύψος οχτώ μέτρα και φάρδος ώμων δυόμισι μέτρα περίπου, ήταν πεσμένα κάτω, ενώ άλλα που στέκονταν ακόμα όρθια φαίνονταν πολύ μεγαλύτερα. Ένα απ' αυτά ήταν τόσο μεγάλο, ώστε η σκιά του έφτανε για να σκεπάσει μια ομάδα τριάντα περίπου ατόμων προστατεύοντας την από την ζέστη του ήλιου. Οι βάσεις πάνω στις οποίες στέκονταν αυτές οι κολοσσιαίες μορφές είχαν μήκος από εννιά μέχρι δώδεκα μέτρα και πλάτος από τέσσερα μέχρι πέντε μέτρα... φτιαγμένες από πελεκητή πέτρα με κυκλώπεια τεχνοτροπία, έμοιαζαν πολύ με τα τείχη του Ναού του Πατσακαμάκ, ή τα *ερείπια του Τιαχουανάκο στο Περού*". (Ρόμπερτ Μπράουν, *Οι Χώρες του Κόσμου*, Τομ. III, σελ. 310-311.)

* * *

"ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ ΟΤΙ ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΚΑΝ ΣΤΑΔΙΑΚΑ, ΜΕ ΣΚΑΛΩΣΙΕΣ ΣΤΗΜΕΝΕΣ ΓΥΡΩ ΤΟΥΣ" – προσθέτει πολύ υπαινικτικά ο συγγραφέας – χωρίς όμως να εξηγεί με ποιον τρόπο θα μπορούσαν να είχαν κατασκευαστεί διαφορετικά, εκτός και φτιάχτηκαν από γίγαντες που είχαν το ίδιο μέγεθος με τα αγάλματα. Μια από τις καλύτερες κολοσσιαίες αυτές μορφές βρίσκεται τώρα στο Βρετανικό Μουσείο. Οι μορφές στην Ρονοροράκα – οι μόνες που στέκουν τώρα όρθιες – είναι τέσσερις σε αριθμό, τρεις βαθιά χωμένες μέσα στο έδαφος και μια ακουμπισμένη, σαν ένας άνθρωπος που κοιμάται. Αν και είναι όλες μεγαλοκέφαλες, ωστόσο ο τύπος τους είναι διαφορετικός και προφανώς αποτελούσαν όλες πορτραίτα, γιατί η μύτη, το στόμα και το σαγόνι διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό, ενώ το κάλυμμα της κεφαλής – ένα είδος επίπεδου καπέλου με ένα κομμάτι στο πίσω μέρος για να καλύπτει το κεφάλι από πίσω – δείχνει ότι τα πρωτότυπα δεν ήταν τίποτε άγριοι της παλαιολιθικής εποχής. Μπορεί πράγματι να τεθεί το ερώτημα: "Ποιος τα κατασκεύασε;" Αλλά ούτε η αρχαιολογία ούτε η γεωλογία είναι πιθανόν να απαντήσουν, αν και η τελευταία αναγνωρίζει την Νήσο σαν τμήμα μιας βυθισμένης ηπείρου.

Αλλά ποιος σκάλισε τα ακόμα πιο κολοσσιαία αγάλματα του Μπάμιαν, τα πιο ψηλά και τα πιο γιγαντιαία σε ολόκληρο τον κόσμο, γιατί ακόμα και το "Άγαλμα της Ελευθερίας" (που τώρα βρίσκεται στην Νέα Υόρκη) του Μπαρτόλντι, είναι *νάνος* αν συγκριθεί με την μεγαλύτερη από τις πέντες μορφές. Ο Μπούρνες και αρκετοί μορφωμένοι Ιησουίτες που επισκέφθηκαν το μέρος, μιλούν για ένα βουνό "διάτρητο από γιγαντιαία κελιά", με δυο τεράστιους γίγαντες σκαλισμένους στον ίδιο βράχο. Αναφέρονται σαν οι σύγχρονοι *Μιαοτσέ*, οι τελευταίοι διασωθέντες μάρτυρες των *Μιαοτσέ* που είχαν "αναστατώσει την γη".·(*Σου-Τζίνγκ*, Μέρος V, Βιβλ. Εικοστό Έβδομο. Βλέπε ανωτέρω σελ. 492-493.) Οι Ιησουίτες έχουν δίκιο και οι αρχαιολόγοι, οι οποίοι θεωρούν σαν Βούδες τα μεγαλύτερα απ' αυτά τα αγάλματα, έχουν λάθος. Γιατί όλα αυτά τα αναρίθμητα γιγαντιαία ερείπια που ανακαλύπτονται στις μέρες μας το ένα μετά το άλλο, όλες αυτές οι τεράστιες λεωφόροι κολοσσιαίων μνημείων που διασχίζουν την Βόρειο Αμερική κατά μήκος και πέρα από τα Βραχώδη Όρη, είναι έργα των Κυκλώπων, των αληθινών και πραγματικών Γιγάντων της αρχαιότητας. "Σωροί τεράστιων ανθρώπινων οστών" ανακαλύφθηκαν "στην Αμερική, κοντά στο Μισόρτι", μας λέει ένας διάσημος σύγχρονος περιηγητής, "ακριβώς στο σημείο το οποίο η παράδοση θεωρεί σαν

το μέρος όπου προσγειώθηκαν εκείνοι οι γίγαντες που κατέκτησαν την Αμερική", όταν είχε μόλις ανυψωθεί από τα ύδατα. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, κ.τ.λ., Τομ. ΙΙΙ, σελ. 55, όπου αναφέρει το έργο του Γκαρτσιλάσο ντε λα Βέγκα, Αληθινά Σχόλια, Βιβλ. Ένατο, κεφ. IX.)

Οι παραδόσεις της Κεντρικής Ασίας αναφέρουν το ίδιο για τα αγάλματα του Μπάμιαν. Τι είναι αυτά και τι είναι το μέρος όπου στέκονται εδώ και αναρίθμητους αιώνες, αψηφώντας τους κατακλυσμούς γύρω τους, ακόμα και το ανθρώπινο χέρι, όπως στην περίπτωση των ορδών του Τιμούρ και των βανδάλων πολεμιστών του Ναντίρ-Σαχ; Το Μπάμιαν είναι μια μικρή, άθλια, μισογκρεμισμένη πόλη στην Κεντρική Ασία, ανάμεσα στην Καμπούλ και στο Μπαλκ, στους πρόποδες του Κόχι-Μπάμπα, ενός μεγάλου βουνού της οροσειράς του Παροπάμισου (ή Χιντού-Κους), 2.500 μ. πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Την παλιά εποχή το Μπάμιαν αποτελούσε τμήμα της αρχαίας πόλης του Γκουλγκουλέχ, που καταστράφηκε και ερημώθηκε ολοσχερώς από τον Τζέγκις-Χαν τον 13ο αιώνα. Ολόκληρη η κοιλάδα είναι γεμάτη από κολοσσιαίους βράχους, που διαθέτουν άλλοι φυσικά και άλλοι τεχνητά σπήλαια και εσοχές, όπου διέμεναν κάποτε Βουδιστές μοναχοί οι οποίοι είχαν εγκαταστήσει εκεί τα *βιχάρα* τους. Τέτοια *βιχάρα* απαντώνται σήμερα σε αφθονία στους πέτρινους ναούς της Ινδίας και στις κοιλάδες του Τζαλαλαμπάντ. Ακριβώς στην είσοδο μερικών τέτοιων ναών ανακαλύφθηκαν, ή μάλλον *ξαναανακαλύφθηκαν* αυτά τα πέντε τεράστια αγάλματα κατά την διάρκεια του αιώνα μας, τα οποία θεωρούνται του Βούδα, όπως αναφέρει ο διάσημος Κινέζος ερευνητής Συάν Τζανγκ, ο οποίος τα είδε όταν επισκέφθηκε το Μπάμιαν κατά τον έβδομο αιώνα.

Όταν ισχυριζόμαστε ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο άγαλμα σε όλο τον κόσμο, το γεγονός αποδεικνύεται εύκολα βάσει των μαρτυριών όλων των ταξιδιωτών που τα εξέτασαν και τα μέτρησαν. Το μεγαλύτερο, λοιπόν, έχει ύψος 52 μ., ή είκοσι μέτρα ψηλότερο από το "Άγαλμα της Ελευθερίας" που τώρα βρίσκεται στην Νέα Υόρκη, αφού αυτό το τελευταίο έχει ύψος μόνο 32 μέτρα. Ο περίφημος Κολοσσός της Ρόδου, ανάμεσα από τα πόδια του οποίου περνούσαν εύκολα τα μεγαλύτερα πλοία εκείνης της εποχής, είχε ύψος μόνο τριάντα έξι μέχρι τριάντα εννιά μέτρα. Το δεύτερο άγαλμα, σκαλισμένο στον βράχο όπως και το πρώτο, είναι μόνο 36 μ. (4 μέτρα ψηλότερο από την "Ελευθερία").[298] Το τρίτο άγαλμα έχει ύψος μόνο 18 μ. και τα δυο άλλα είναι ακόμα μικρότερα, το τελευταίο όντας λίγο μεγαλύτερο από το συνηθισμένο ύψος ενός ψηλού ανθρώπου της τωρινής φυλής μας. Ο πρώτος και μεγαλύτερος από τους Κολοσσούς παριστάνει έναν άνθρωπο ντυμένο με ένα είδος τόγκα. Ο μαρκήσιος ντε Ναντάγιακ (βλέπε κατωτέρω) πιστεύει ότι η γενική εμφάνιση της μορφής, οι γραμμές του κεφαλιού, τα ρούχα και ειδικά τα μεγάλα κρεμαστά αυτιά, δείχνουν αναμφίβολα ότι ήθελαν να αναπαραστήσουν τον Βούδα. Αλλά τα παραπάνω δεν αποδεικνύουν τίποτε. Παρά το γεγονός ότι τα περισσότερα από τα υπάρχοντα σήμερα αγάλματα του Βούδα που απεικονίζεται στην στάση του *Σαμάντι* έχουν μεγάλα κρεμαστά αυτιά, ωστόσο αυτό είναι μια μετέπειτα επινόηση, μια μεταγενέστερη σκέψη. Η πρωταρχική ιδέα οφειλόταν στην εσωτερική αλληγορία. Τα αφύσικα μεγάλα αυτιά συμβολίζουν την παντογνωσία της σοφίας και είχαν σκοπό να υπενθυμίζουν την δύναμη Εκείνου, ο οποίος τα γνωρίζει και τα ακούει όλα και από του οποίου την καλοκάγαθη αγάπη και προσοχή για όλα τα πλάσματα τίποτε δεν μπορεί να ξεφύγει. "Ο ευσπλαχνικός Κύριος, ο Δάσκαλός μας, ακούει την κραυγή αγωνίας του μικρότερου από τα μικρότερα, πέρα από τις κοιλάδες και τα βουνά και σπεύδει προς ανακούφιση του", λέει μια από τις Στάντζα. Ο Γκαουτάμα Βούδας ήταν ένας Άριος Ινδός, ενώ μια προτίμηση σε τέτοια αυτιά συναντάται μόνο μεταξύ των Μογγόλων Βιρμανέζων και Σιαμέζων οι οποίοι, όπως στο Κοτσίν, τα παραμορφώνουν τεχνητά. Οι Βουδιστές μοναχοί, οι οποίοι μετέτρεψαν τα σπήλαια των Μιαοτσέ σε βιχάρα και κελιά, ήρθαν στην Κεντρική Ασία κατά τον πρώτο περίπου αιώνα της χριστιανικής εποχής. Έτσι, ο Συάν-Τζανγκ, μιλώντας για το κολοσσιαίο άγαλμα λέει ότι, "η λάμψη των χρυσών στολιδιών που κάλυπταν το άγαλμα" στις μέρες του "θαμπώνει τα μάτια",·αλλά απ' αυτήν την λάμψη δεν μένει ούτε ίχνος στις ημέρες μας. Το ένδυμα, σε αντίθεση με την ίδια την μορφή που είναι σκαλισμένη στον στερεό βράχο, είναι φτιαγμένο από κονίαμα και επιστρωμένο πάνω στην

Το πρώτο και το δεύτερο – όπως και το άγαλμα του Μπαρτόλντι – έχουν στο πόδι μια είσοδο, η οποία με μια στριφογυριστή σκάλα σκαλισμένη στον βράχο οδηγεί στο κεφάλι του αγάλματος. Ο διάσημος Γάλλος αρχαιολόγος και ανθρωπολόγος μαρκήσιος ντε Ναντάγιακ, παρατηρεί σωστά στο έργο του ότι δεν υπήρξε ποτέ στην αρχαία ή στην σύγχρονη εποχή σκαλιστή ανθρώπινη μορφή πιο γιγαντιαία από τα πρώτα δυο αγάλματα.

πέτρινη μορφή. Ο Τάλμποτ, ο οποίος έκανε μια πολύ προσεχτική εξέταση, βρήκε ότι αυτό το ένδυμα ανήκε σε πολύ μεταγενέστερη εποχή. Επομένως το ίδιο το άγαλμα έπρεπε να αναχθεί σε μια εποχή πολύ πριν από τον Βουδισμό. Σ' αυτήν την περίπτωση μπορούμε να ρωτήσουμε, ποιον παριστάνει τότε;

Για άλλη μια φορά η παράδοση, επιβεβαιωνόμενη από γραπτά αρχεία, απαντά στο ερώτημα και λύνει το μυστήριο. Οι Βουδιστές Άρχατ και Ασκητές οι οποίοι βρήκαν τα πέντε αγάλματα και πολλά άλλα, που τώρα έχουν γίνει σκόνη, καθώς και εκείνα τα τρία που βρήκαν σε κολοσσιαίες κόγχες στην είσοδο της μελλοντικής κατοικίας τους, κάλυψαν τις μορφές με κονίαμα και πάνω από τα παλιά έφτιαξαν καινούργια αγάλματα που τα έκαναν να παριστάνουν τον Κύριο Ταταγκάτα. Οι εσωτερικοί τοίχοι των κογχών καλύπτονται μέχρι σήμερα με έντονες ζωγραφιές ανθρώπινων μορφών και η ιερή εικόνα του Βούδα επαναλαμβάνεται σε κάθε ομάδα. Αυτές οι τοιχογραφίες και τα στολίδια – που θυμίζουν το βυζαντινό στυλ ζωγραφικής – είναι αποτέλεσμα της ευσέβειας των μοναχών ασκητών, όπως και μερικές άλλες μικρότερες μορφές και σκαλιστές στον βράχο διακοσμήσεις. Αλλά τα πέντε αγάλματα ανήκουν στην τεχνοτροπία των Μυημένων της Τέταρτης Φυλής οι οποίοι, μετά την καταβύθιση της δικής τους ηπείρου, ζήτησαν καταφύγιο στις σπηλιές και στις κορυφές των οροσειρών της Κεντρικής Ασίας. Ακόμα, τα πέντε αγάλματα είναι μια άφθαρτη καταγραφή της εσωτερικής διδασκαλίας σχετικά με την βαθμιαία εξέλιξη των φυλών.

Το μεγαλύτερο αντιπροσωπεύει την ανθρωπότητα της Πρώτης Φυλής, με το αιθερικό της σώμα αποτυπωμένο πάνω σε σκληρή, άφθαρτη πέτρα, για την καθοδήγηση των μελλοντικών γενεών, γιατί διαφορετικά η ανάμνησή της δεν θα είχε διασωθεί από τον Ατλάντειο Κατακλυσμό. Το δεύτερο – 36 μέτρα ύψος – αντιπροσωπεύει τους ιδρωτογεννημένους, και το τρίτο – μεγέθους 18 μέτρων – αποτελεί ανάμνηση της φυλής που έπεσε, εγκαινιάζοντας έτσι την πρώτη φυσική φυλή, γεννημένη από πατέρα και μητέρα, οι τελευταίοι απόγονοι της οποίας αναπαριστώνται στα αγάλματα που βρέθηκαν στην Νήσο του Πάσχα. Αλλά αυτοί είχαν ανάστημα μόνο 6 μέχρι 6,50 μέτρα την εποχή που η Λεμουρία καταβυθίστηκε, αφού είχε ήδη σχεδόν καταστραφεί από ηφαιστειακά πυρά. Η Τέταρτη Φυλή ήταν ακόμα μικρότερη, αν και γιγαντιαία σε σύγκριση με την τωρινή Πέμπτη Φυλή μας και η σειρά κορυφώνεται τελικά σ' αυτήν την τελευταία. (Βλέπε στο πιο κάτω υποκεφάλαιο για τα "Κυκλώπεια Μνημεία και τους Κολοσσιαίους Ογκόλιθους σαν Μαρτυρίες των Γιγάντων".)

Αυτοί είναι, λοιπόν, οι "Γίγαντες" της αρχαιότητας, οι προκατακλυσμιαίοι και μετακακλυσμιαίοι Γκιμπορίμ της Βίβλου. Έζησαν και μεγαλούργησαν πριν από ένα εκατομμύριο χρόνια μάλλον, παρά πριν από τρεις και τέσσερις χιλιάδες χρόνια. Οι Ανακίμ του Ιησού του Ναυή, των οποίων τα πλήθη ήταν σαν "ακρίδες" σε σύγκριση μ' αυτούς, είναι μάλλον ισραηλιτική φαντασία, εκτός αν πράγματι ο λαός του Ισραήλ αποδέχεται μια τέτοια αρχαιότητα για τον Ιησού του Ναυή και τοποθετεί την καταγωγή του στην Ηώκαινο, ή τουλάχιστον στην Μειόκαινο εποχή, αλλάζοντας έτσι τις χιλιετίες της χρονολογίας του σε εκατομμύρια χρόνια.

Για καθετί που ανήκει στις προϊστορικές εποχές ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται τα σοφά λόγια του Μονταινιέ. Ο μεγάλος Γάλλος φιλόσοφος είπε:

Είναι εντελώς ανόητη η στάση να απορρίπτουμε και να καταδικάζουμε σαν λαθεμένο κάτι το οποίο για μας δεν εμφανίζει καμιά πιθανότητα ή αλήθεια και αυτό είναι ένα συνηθισμένο σφάλμα εκείνων που έχουν πείσει τον εαυτό τους ότι είναι πιο ικανοί από τον κοινό όχλο.

... Αλλά η λογική με δίδαξε ότι το να καταδικάζει κανείς τόσο αμετάκλητα ένα πράγμα σαν λανθασμένο, σημαίνει ότι παραχωρεί στον εαυτό του το προνόμιο να κατέχει τα όρια και τους περιορισμούς της θέλησης του Θεού και την δύναμη της κοινής Μητέρας μας Φύσης δεμένα στο μανίκι του και ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη τρέλα στον κόσμο από το να τα υποβιβάζουμε στα μέτρα των δυνατοτήτων μας και στα όρια των ικανοτήτων μας.

Αν ονομάζουμε τέρατα ή θαύματα εκείνα τα οποία η λογική μας δεν μπορεί να φτάσει, πόσα τέτοια παρουσιάζονται μπροστά μας καθημερινά; Ας συλλογιστούμε μέσα από τι σύννεφα και με πόσο κλειστά μάτια οδηγούμαστε στην γνώση των περισσότερων πραγμάτων που περνούν από τα χέρια μας. Πράγματι, θα ανακαλύψουμε ότι είναι μάλλον η συνήθεια παρά η Επιστήμη αυτή που παίρνει την παραξενιά τους από μας και ότι αυτά τα πράγματα, αν παρουσιάζονταν για πρώτη φορά μπροστά μας σαν καινούργια, αναμφίβολα θα τα καταδικάζαμε σαν εξίσου ή και περισσότερο απίθανα και απίστευτο από καθετί άλλο". (Μελέτες, κεφ. XXVI.)

Ένας ανοιχτόμυαλος μελετητής, πριν απορρίψει την πιθανότητα της δικής μας ιστορίας και των καταγραφών, θα έπρεπε να ερευνήσει την σύγχρονη ιστορία καθώς και τις παγκόσμιες παραδόσεις τις σκορπισμένες σε ολόκληρη την αρχαία και την σύγχρονη φιλολογία για τα ίχνη που άφησαν αυτές οι θαυμαστές πρώτες φυλές. Ελάχιστοι από τους δυσπιστούντες υποπτεύονται τον πλούτο των επιβεβαιωτικών μαρτυριών που βρίσκονται σκορπισμένες και θαμμένες ακόμα και μέσα στο Βρετανικό Μουσείο. Ζητάμε από τον αναγνώστη να ρίξει άλλη μια ματιά στο θέμα που αναφέρεται στο κεφάλαιο που ακολουθεί.

*   *   *

ΚΥΚΛΩΠΕΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟΙ ΟΓΚΟΛΙΘΟΙ ΣΑΝ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Στο τεράστιο έργο του *Αναφορές προς τις Ακαδημίες* (τομ. ΙΙΙ, σελ. 283) ο ντε Μιρβίγ προσπαθώντας να αποδείξει την πραγματικότητα του διαβόλου και να δείξει ότι διέμενε σε κάθε αρχαίο και σύγχρονο είδωλο, συνέλεξε αρκετές εκατοντάδες σελίδες "ιστορικής μαρτυρίας" ότι την εποχή των θαυμάτων – ειδωλολατρικών και βιβλικών – οι πέτρες περπατούσαν, μιλούσαν, έδιναν χρησμούς, ακόμα και τραγουδούσαν. Τέλος ότι η "πέτρα-Χριστός" ή ο Βράχος Χριστός, "ο πνευματικός Βράχος" που ακολούθησε το "Ισραήλ", (Προς Κορινθίους Α’, Ι, 4) "έγινε ένας Δίας-λαζουρίτης", που τον καταβρόχθισε ο πατέρας του Κρόνος, "με την μορφή μιας πέτρας". Δεν θα σταματήσουμε να τονίζουμε την φανερή παραποίηση και τον υποβιβασμό των βιβλικών μεταφορών, απλώς και μόνο για χάρη της απόδειξης του Σατανισμού των ειδώλων, αν και πολλά μπορούν να ειπωθούν για το θέμα.[299] Αλλά χωρίς να ισχυριζόμαστε τέτοιες περιπατητικές και έμφυτες ψυχικές ικανότητες για τις δικές μας πέτρες, μπορούμε κι εμείς με την σειρά μας να συλλέξουμε κάθε διαθέσιμη μαρτυρία για να δείξουμε ότι (α) αν δεν υπήρχαν γίγαντες για να κινήσουν τέτοιους κολοσσιαίους βράχους, δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει ένα Στόουνχεντζ, ένα Καρνάκ (Βρετανία) και άλλες τέτοιες κυκλώπειες κατασκευές και (β) αν δεν υπήρχε η ΜΑΓΕΙΑ, δεν θα μπορούσαν ποτέ να υπάρχουν τόσες πολλές μαρτυρίες για μαντικές και ομιλούσες πέτρες.

Στα *Αχαϊκά* βλέπουμε τον Παυσανία (Περιήγησις, Βιβλ. Έβδομο, 4-5) να ομολογεί ότι, στην αρχή του έργου του θεωρούσε τους Έλληνες πολύ ανόητους "επειδή λάτρευαν πέτρες". Αλλά όταν έφτασε στην Αρκαδία προσθέτει ότι: "Άλλαξα την άποψή μου". Επομένως, χωρίς να λατρεύει κανείς πέτρες ή πέτρινα είδωλα και αγάλματα, πράγμα που είναι το ίδιο – ένα παράπτωμα για το οποίο οι Ρωμαιοκαθολικοί είναι ανόητο να κατηγορούν τους Παγανιστές, αφού και αυτοί κάνουν το ίδιο – έχει το δικαίωμα να πιστεύει σ' αυτό που τόσοι μεγάλοι φιλόσοφοι και άγιοι πίστευαν, χωρίς να του αξίζει να χαρακτηρίζεται "ανόητος" από τους σύγχρονους Παυσανίες.

αναγνώστης παραπέμπεται στις *Αναφορές της Ακαδημίας των Επιγραφών*, αν θέλει να μελετήσει τις διάφορες ιδιότητες των πυρόλιθων και των βότσαλων από την σκοπιά των *μαγικών* και ψυχικών δυνάμεων. Σε μια ωδή για τους *Λίθους* που αποδίδεται στον Ορφέα, αυτές οι πέτρες χωρίζονται σε *οφίτες* και *σιδηρίτες*, "οφιόλιθους" και "αστρόλιθους".

> Οφίτης είναι τραχύς, σκληρός, βαρύς, μαύρος και έχει το δώρο της ομιλίας: όταν ετοιμάζεται κανείς να τον πετάξει *βγάζει έναν ήχο που μοιάζει με κλάμα παιδιού*. Με την βοήθεια αυτού του λίθου ο Έλενος προέβλεψε την καταστροφή της Τροίας, της πατρίδας του..." κ.τ.λ.[300]

Σαγχονιάθων και ο Φίλων από την Βίβλο, αναφερόμενοι σ' αυτούς τους βαιτύλους, τους ονομάζουν "*Ζωντανούς* Λίθους". Ο Φώτιος επαναλαμβάνει εκείνο που είχαν βεβαιώσει πριν απ' αυτόν ο Δαμάσκιος, ο Ασκληπιάδης, ο Ισίδωρος της Σεβίλλης και ο ιατρός Ευσέβιος. Αυτός ο

Ο Κρόνος είναι ο "Χρόνος". Και το ότι κατάπιε το Δία-λαζουρίτη μπορεί κάποια ημέρα να αποδειχθεί προφητεία. "Ο Πέτρος (Κηφάς, λαζουρίτης), είναι η πέτρα πάνω στην οποία χτίστηκε η Εκκλησία της Ρώμης", μας βεβαιώνουν. Αλλά ο Κρόνος είναι βέβαιο ότι θα την "καταπιεί" κάποια μέρα, όπως κατάπιε τον Δία-λαζουρίτη και άλλες σπουδαιότερες φυσιογνωμίες.

Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 285, όπου αναφέρει τον Ε.Μ. Φαλκονέ: "Μελέτη περί των Βαιτύλων", στην *Αναφορά της Βασιλικής Ακαδημίας Επιγραφών και Καλλιγραφίας*. Παρίσι, Τόμος VI, (1729), σελ. 513.

τελευταίος (ο Ευσέβιος) ποτέ δεν αποχωριζόταν τον *οφίτη* του, τον οποίο κουβαλούσε στο στήθος του και έπαιρνε απ' αυτόν προφητείες που τις έδινε *με μια μικρή φωνή που θύμιζε σιγανό σφύριγμα.*[301] Ο Αρνόβιος (ένας άγιος άνθρωπος ο οποίος από παγανιστής έγινε ένας από τους *φάρους της Εκκλησίας,* όπως λένε οι χριστιανοί στους αναγνώστες τους) ομολογεί ότι δεν μπορούσε κάθε φορά που τύχαινε να συναντήσει μια τέτοια πέτρα να μην της θέσει ερωτήσεις, "οι οποίες έπαιρναν απάντηση περιπτωσιακά *με μια καθαρή και οξεία μικρή φωνή*". (Ενάντια στους εθνικούς, 1, XXXIX.) Ποια είναι η διαφορά, ρωτάμε, ανάμεσα στον χριστιανικό και στον παγανιστικό *οφίτη;*

Είναι επίσης γνωστό ότι ο περίφημος λίθος στο Γουεστμίστερ ονομαζόταν *liafail* –"ο ομιλών λίθος" – που ύψωνε την φωνή του μόνο για να ονομάσει τον βασιλιά που επρόκειτο να εκλεγεί. Ο Κέιμπρυ λέει πως για χάρη του γράφηκε το ακόλουθο στιχάκι:

"Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum
Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem".[302]

Σουίδας μιλάει για μια *ηράκλεια λίθο* και έναν κάποιον Ήραισκο ο οποίος μπορούσε με μια ματιά να διακρίνει τα άψυχα ομοιώματα από εκείνα που ήταν προικισμένα με κίνηση και ο Πλίνιος αναφέρει λίθους οι οποίοι "απομακρύνονταν όταν τους πλησίαζε κάποιο χέρι". (*Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Δεύτερο, XCVIII.)

Ντε Μιρβίγ – ο οποίος θέλει να δικαιώσει την Βίβλο – ρωτάει σχετικά γιατί οι τεράστιες πέτρες του Στόουνχεντζ ονομάζονταν την παλιά εποχή *Choir Gawr* [από τις λέξεις *Cor*, "χορός", απ' όπου και το *chorea* (*χορεία*) και *gar*, ΓΙΓΑΝΤΑΣ], ή ο χορός των γιγάντων; Και έπειτα στέλνει τον αναγνώστη να πάρει την απάντηση του από τον Επίσκοπο του Αγ. Γκίλντα. Αλλά οι συγγραφείς του έργου *Περίπατοι στην Δυτική Κορνουάλη με τα βήματα των Γιγάντων*, καθώς και διαφόρων εμπεριστατωμένων έργων σχετικά με τα ερείπια του Στόουνχεντζ, (βλέπε μεταξύ άλλων, δρ. Θ.Α. Γουάιζ, *Ιστορία του Παγανισμού στην Καληδονία*, κ.τ.λ., Λονδίνο, 1884), του Καρνάκ και του Δυτικού Χάντλευ, δίνουν πολύ καλύτερες και πιο αξιόπιστες πληροφορίες σχετικά με αυτό το θέμα. Σε αυτές τις περιοχές – αληθινά δάση από βράχια – έχουν βρεθεί τεράστιοι μονόλιθοι, "που μερικοί ζυγίζουν πάνω από 500.000 κιλά". Αυτοί οι "αρθρωτοί λίθοι" της Πεδιάδας του Σάλσμπερυ πιστεύεται ότι είναι απομεινάρια ενός δρυιδικού ναού. Αλλά οι Δρυίδες ήταν ιστορικοί άνθρωποι και όχι Κύκλωπες ή γίγαντες. Ποιοι λοιπόν, *αν όχι γίγαντες, θα μπορούσαν να σηκώσουν ποτέ τέτοιους όγκους* (ειδικά εκείνους του Καρνάκ και του Δυτικού Χάντλευ), να τους τοποθετήσουν με τέτοια συμμετρική τάξη, ώστε να αναπαριστάνουν ένα επιπεδόσφαιρο, και να τους στερεώσουν με τέτοια ισορροπία, ώστε να φαίνονται ότι μόλις που αγγίζουν το έδαφος, να μπαίνουν σε κίνηση με το παραμικρό άγγιγμα του δακτύλου και ωστόσο να αντιστέκονται στις προσπάθειες είκοσι ανδρών που θα επιχειρούσαν να τις μετακινήσουν;

Εμείς λέμε ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς τους ογκόλιθους είναι απομεινάρια των τελευταίων Ατλάντειων. θα μας απαντήσουν ότι όλοι οι γεωλόγοι ισχυρίζονται πως είναι φυσικής προέλευσης. Ότι ένας βράχος όταν "γερνάει", δηλαδή όταν χάνει φλούδα με φλούδα το υλικό του κάτω από την επίδραση των καιρικών συνθηκών, παίρνει αυτήν την μορφή. Ότι οι "βραχώδεις σχηματισμοί" στην Δυτική Αγγλία που παρουσιάζουν παράξενες μορφές, δημιουργήθηκαν επίσης

Αββά Μπερτράν, *Λεξικό των θρησκειών*, στο λήμμα Βαίτυλοι. Ίδια, φυσικά, με την "μικρή φωνή" που άκουσε ο Ηλίας μετά τον σεισμό στην είσοδο της σπηλιάς (Βασιλέων Α, XIX, 12). Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ.

[*Αν ο χρησμός δεν κάνει λάθος, όσο η πέτρα θα βρίσκεται στην θέση της, οι Σκώτοι θα επικρατούν*] *Κελτικά Μνημεία* (Παρίσι, 1805), σελ. 107. Οι κινούμενες ή "ταλαντευόμενες" πέτρες έχουν διάφορα ονόματα, όπως οι *clacha-brath* των Κελτών, η "πέτρα του πεπρωμένου ή της κρίσης", η προφητική πέτρα ή "πέτρα της δοκιμασίας" και η μαντική πέτρα, η κινούμενη ή ζωντανή πέτρα των Φοινίκων, η ψιθυρίζουσα πέτρα των Ιρλανδών. Η Βρεττάνη έχει τις "περιστρεφόμενες πέτρες" της στο Χούελγκοατ. Βρίσκονται στον Παλιό και στον Αρχαίο Κόσμο, στις Βρετανικές Νήσους στην Γαλλία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Ρωσία, στην Γερμανία κ.τ.λ., όπως και στην Βόρειο Αμερική (Βλέπε Άνταμ Χόντγκσον, *Επιστολές από την Βόρειο Αμερική*, κ.τ.λ., Τομ. II, σελ. 440). Ο Πλίνιος μιλάει για αρκετές στην Ασία (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. II, XCVI) και ο Απολλώνιος ο Ρόδιος μακρηγορεί πάνω στις κινούμενες πέτρες και λέει ότι ήταν "πέτρες τοποθετημένες στην κορυφή ενός τύμβου και οι οποίες ήταν τόσο ευαίσθητες, ώστε να κινούνται από τον άνεμο" (Άκερμαν, Atth. Index, σελ. 34), αναφερόμενος ασφαλώς στους αρχαίους ιερείς, οι οποίοι κινούσαν τέτοιες πέτρες με την δύναμη της θέλησης και από απόσταση.

από αυτή την αιτία. Και τέλος ότι, αφού όλοι οι επιστήμονες θεωρούν πως οι "κινούμενες πέτρες έχουν καθαρά φυσική προέλευση, καθώς ο άνεμος, η βροχή κ.τ.λ. προκαλούν αποσύνθεση των βράχων κατά στρώματα", η δήλωσή μας δικαίως θα απορριφθεί, ειδικά αφού "βλέπουμε σήμερα γύρω μας αυτήν την διαδικασία της τροποποίησης των βράχων σε λειτουργία". Ας εξετάσουμε την περίπτωση.

Διαβάστε όμως τι έχει να πει η Γεωλογία και τότε θα μάθετε πως πολύ συχνά αυτοί οι γιγαντιαίοι όγκοι δεν ανήκουν καν στις χώρες όπου βρίσκονται τοποθετημένοι, πως οι γεωλογικοί συγγενείς τους συχνά ανήκουν σε στρώματα άγνωστα στις περιοχές αυτές και τα οποία βρίσκονται μόνο πολύ μακριά πέρα από τις θάλασσες. Ο Ουίλιαμ Τουκ συλλογιζόμενος σχετικά με τους γιγάντιους όγκους γρανίτη που βρίσκονται σκορπισμένοι στην Νότια Ρωσία και στην Σιβηρία λέει στον αναγνώστη ότι εκεί που βρίσκονται τώρα δεν υπάρχουν ούτε βράχια ούτε βουνά και ότι πρέπει να μεταφέρθηκαν "από τεράστιες αποστάσεις και με τις πιο εκπληκτικές προσπάθειες". ("Μερικές Αναφορές για τις Ταφικές τοποθεσίες των αρχαίων Ταρτάρων", στην *Αρχαιολογία*, Λονδίνο, Τομ. VII, 1785, σελ. 223.)

Ε.Τ. Σαρτόν μιλάει για ένα είδος τέτοιου βράχου από το Στόουνχεντζ, το οποίο υποβλήθηκε σε ανάλυση από έναν διάσημο Άγγλο γεωλόγο, ο οποίος πίστευε ότι "μπορούσε να είχε έρθει από την νήσο Άνγκλσεϋ, αν όχι από την Αφρική". (*Ταξιδιώτες αρχαίοι και σύγχρονοι*, σελ. 230, υποσημείωση.)

Αυτή είναι μια παράξενη *σύμπτωση*, καθώς η ιρλανδική παράδοση αποδίδει την προέλευση των κυκλικών λίθων της σε έναν Μάγο ο οποίος τις έφερε από την Αφρική. Ο Ντε Μιρβίγ βλέπει σ' αυτόν τον μάγο "έναν καταραμένο Χαμίτη".[303] Εμείς βλέπουμε σ' αυτόν έναν σκουρόχρωμο Ατλάντειο, ή ίσως κάποιον από τους πρώτους Λεμούριους ο οποίος είχε επιζήσει μέχρι την γέννηση των Βρετανικών Νήσων, δηλαδή και στην μια και στην άλλη περίπτωση έναν ΓΙΓΑΝΤΑ.[304] Ο Κέιμπρυ λέει αφελώς:

> Οι άνθρωποι δεν έχουν καμιά σχέση με αυτά... γιατί ποτέ δεν θα μπορούσε η ανθρώπινη δύναμη και εργασία να καταφέρει κάτι τέτοιο. Η φύση μόνη τα δημιούργησε όλα αυτά [!!!] και η Επιστήμη θα το αποδείξει κάποια μέρα. [!!] (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 88.)

Παρ' όλα αυτά είναι μια ανθρώπινη, αν και γιγαντιαία, δύναμη η οποία το κατασκεύασε και όχι η "φύση" μόνη της, περισσότερο από ό,τι ο θεός ή ο Διάβολος.

"Επιστήμη", που έχει αναλάβει να αποδείξει ότι ακόμα και ο νους και το Πνεύμα του ανθρώπου είναι απλώς προϊόντα τυφλών δυνάμεων, είναι απόλυτα ικανή να δεχτεί αυτήν την υποχρέωση. Μπορεί να βγει μια ωραία πρωία και να ζητήσει να αποδείξει ότι η φύση μόνη παρέταξε τους γιγαντιαίους βράχους του Στόουνχεντζ, χάραξε την θέση τους με μαθηματική ακρίβεια, δίνοντας τους την μορφή του επιπεδόσφαιρου Ντεντερά και των σημείων του Ζωδιακού, και έφερε βράχους που ζυγίζουν πάνω από πεντακόσιους τόνους από την Αφρική και την Ασία στην Αγγλία και στην Ιρλανδία.

Είναι αλήθεια ότι ο Κέιμπρυ ανακάλεσε αργότερα, λέγοντας:

> Πίστευα για αρκετό καιρό ότι η Φύση μόνη μπορούσε να δημιουργήσει αυτά τα θαύματα... αλλά ανακαλώ... γιατί η τύχη είναι αδύνατον να δημιουργήσει τόσο συχνά τέτοιους εκπληκτικούς συνδυασμούς... και εκείνοι που τοποθέτησαν τους βράχους αυτούς με ισορροπία, είναι οι ίδιοι με κείνους που έστησαν τους αρθρωτούς ογκόλιθους στην λίμνη του Χιουελγκόουτ, κοντά στο Κονκαρνώ. (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 88.)

δρ. Τζον Ουάτσον, αναφερόμενος από τον ίδιο συγγραφέα, όταν μιλάει για τους *κινούμενους* βράχους, ή τους Ταλαντευόμενους Βράχους που βρίσκονται στην πλαγιά του Γκόλκαρ (ο "Γητευτής"), λέει:

Ο Χαμ δεν ήταν περισσότερο Τιτάνας ή Γίγαντας από τον Σημ και τον Ιάφεθ. Είτε είναι όλοι τους Αργίτες Τιτάνες, όπως τους εμφανίζει ο Φάμπερ, είτε είναι μύθοι.

Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης (*Βιβλιοθήκη*, Ι, 26, 6) βεβαιώνει ότι την εποχή της Ίσιδας, όλοι οι άνθρωποι είχαν μεγάλο μέγεθος, και αποκαλούνταν από τους Έλληνες Γίγαντες. "*Οι δ' ουν Αιγύπτιοι μυθολογούσι κατά την Ίσιδος ήλικίαν γεγονέναι τινάς πολυσωμάτους".*

εκπληκτική κίνηση αυτών των όγκων τοποθετημένων με τόση ισορροπία έκανε τους Κέλτες να τους παρομοιάζουν με θεούς. (*Κελτικά Μνημεία*, σελ. 90.)

Ο Φλίντερζ Πέτρι στο έργο του Στόουνχεντζ αναφέρει ότι:

Το Στόουνχεντζ είναι φτιαγμένο από πέτρα της περιοχής, ή κόκκινο αμμόλιθο, ή "ψαμμιτικό" λίθο, που στον τόπο αυτό τους ονομάζουν "γκρίζα κριάρια". Αλλά μερικοί βράχοι, ειδικά εκείνοι οι οποίοι λέγεται ότι ήταν αφιερωμένοι σε αστρονομικούς σκοπούς, έχουν μεταφερθεί από μεγάλη απόσταση, πιθανόν από την Βόρειο Ιρλανδία.

Και, για να κλείσουμε, αξίζει να αναφέρουμε τις σκέψεις ενός ανθρώπου της Επιστήμης σε ένα άρθρο πάνω στο θέμα που δημοσιεύτηκε στα 1850 *στην Αρχαιολογική Επιθεώρηση*. ("Περί της προέλευσης των μνημείων από ακατέργαστο λίθο, που ορίζονται με το όνομα *Μνημεία Κελτικά* ή *Δρυιδικά*", άρθρο του Ενρύ, *Αρχαιολογική Επιθεώρηση*, Πρώτη Σειρά, Τομ. VII, 1850, Μέρος Ι, σελ. 475-476, 482-483.) Σχετικά με τις μετακινούμενες πέτρες το άρθρο αυτό λέει:

...Κάθε βράχος είναι ένας όγκος, το βάρος του οποίου θα έβαζε σε δοκιμασία ακόμα και τις πιο ισχυρές μηχανές. Με λίγα λόγια υπάρχουν σκορπισμένοι πάνω στον πλανήτη όγκοι, τους οποίους δύσκολα μπορούμε να χαρακτηρίσουμε ως "υλικά", στην θέα των οποίων η φαντασία ταράζεται και οι οποίοι έπρεπε να είναι προικισμένοι με ένα όνομα τόσο κολοσσιαίο όσο και αυτοί οι ίδιοι... Επίσης, αυτοί οι *τεράστιοι μετακινούμενοι* βράχοι, που μερικές φορές ονομάζονται σβούρες, τοποθετημένοι όρθιοι, στηριγμένοι σε ένα σημείο της μιας πλευράς τους, με μια τόσο τέλεια ισορροπία, ώστε αρκεί το πιο απαλό άγγιγμα για να τους θέσει σε κίνηση... προδίδουν μια τέλεια γνώση της στατικής... Η παλίνδρομη κίνηση, οι επιφάνειες, το επίπεδο, το κυρτό και το κοίλο... όλα αυτά δείχνουν ότι συγγενεύουν με τα κυκλώπεια μνημεία, για τα οποία μπορεί να πει κανείς δικαιολογημένα, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Γκαρτσιλάσο ντε λα Βέγκα, ότι "φαίνεται λες και σ' αυτά εργάστηκαν περισσότεροι οι δαίμονες παρά οι άνθρωποι".[305]

Για πρώτη φορά συμφωνούμε με τους φίλους και εχθρούς μας, τους Ρωμαιοκαθολικούς, και ρωτάμε αν αυτά τα θαύματα της στατικής και της ισορροπίας, εφαρμοσμένα σε όγκους που ζυγίζουν εκατοντάδες τόνους, μπορεί να είναι έργο παλαιολιθικών αγρίων, σπηλαιανθρώπων, που μπορεί να ήταν ψηλότεροι απ' ό,τι ο μέσος άνθρωπος της εποχής μας, αλλά ωστόσο ήταν κοινοί θνητοί όπως κι εμείς. Δεν θα βοηθήσει σε τίποτε τον σκοπό μας να αναφερθούμε στις διάφορες παραδόσεις τις σχετικές με τις μετακινούμενες πέτρες. Ωστόσο ίσως θα ήταν καλό να θυμήσουμε στους αναγνώστες μας τον Τζιράλ ντους Καμπρένσις:

...ο οποίος μιλάει για μια τέτοια πέτρα στην Νήσο Μόνα, η οποία επέστρεφε στην θέση της παρά τις προσπάθειες που γίνονταν να την τοποθετήσουν αλλού. Την εποχή της κατάκτησης της Ιρλανδίας από τον Ερρίκο Β', κάποιος Κόμης Ούγκο Κέστρενσις επιθυμώντας να πεισθεί ο ίδιος για την πραγματικότητα του γεγονότος, έδεσε την πέτρα της Μόνα μαζί με μια άλλη πολύ μεγαλύτερη και τις πέταξε στην θάλασσα. Το άλλο πρωί η πέτρα βρέθηκε ξανά στην συνηθισμένη θέση της. Ο λόγιος Ουίλλιαμ του Σάλσμπερυ βεβαιώνει το γεγονός, αναφέροντας την παρουσία της στον τοίχο μιας εκκλησίας όπου την είχε δει το 1554... Και αυτό μας θυμίζει τα λόγια του Πλίνιου σχετικά με μια πέτρα που άφησαν οι Αργοναύτες στην Κύζικο και την οποία οι Κυζίκιοι τοποθέτησαν στο Πρυτανείο, "απ' όπου έφευγε αρκετές φορές, πράγμα που τους ανάγκασε

"Είναι δύσκολο", λέει ο Κρόυζερ, "στις κατασκευές της Τίρυνθας και των Μυκηνών να μην υποπτευθεί κανείς πλανητικές δυνάμεις που υποτίθεται ότι κινούνταν από ουράνιες δυνάμεις, ανάλογες με τους περίφημους Δακτύλους". (*Συμβολική και Μυθολογία*, Μέρος ΙΙ, σελ. 49). Μέχρι σήμερα η Επιστήμη έχει άγνοια σχετικά με το θέμα των Κυκλώπων. Αυτοί υποτίθεται ότι έχτισαν τα επονομαζόμενα "κυκλώπεια" έργα, η δημιουργία των οποίων απαιτούσε αρκετό αριθμό γιγάντων, και αυτοί ήταν μόνο εβδομήντα επτά συνολικά (περίπου εκατό, πιστεύει ο Κρόυζερ). Ονομάζονται "Δομητές" και ο Αποκρυφισμός τους ονομάζει ΜΥΗΤΕΣ, οι οποίοι μυώντας μερικούς Πελασγούς έθεσαν τον θεμέλιο λίθο του αληθινού ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ. Ο Ηρόδοτος σχετίζει τους Κύκλωπες με τον Περσέα, "τον γιο ενός Ασσύριου δαίμονα" (Βιβλ. Έκτο, παρ. 54). Ο Ραούλ-Ροσέτ βρήκε ότι ο Παλαίμων, ο Κύκλωπας, για τον οποίο χτίστηκε ένα ιερό, "ήταν ο Τύριος Ηρακλής". Πάντως αυτός ήταν ο κατασκευαστής των ιερών στηλών του Γαδίρ, οι οποίες καλύπτονταν με μυστηριώδεις χαρακτήρες, το κλειδί των οποίων το κατείχε εκείνη την εποχή μόνο ο Απολλώνιος ο Τυανέας και με εικόνες οι οποίες υπάρχουν ακόμα στους τοίχους της Ελλόρα, τα γιγαντιαία ερείπια του ναού του Βισβακάρμαν, "του δομητή και τεχνίτη των θεών" (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, ΙΙΙ, 192, 193).

να την επιμολυβδώσουν". (Φυσική Ιστορία, XXXVI, κεφ. 22. Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, III, σελ. 289.)

Εδώ έχουμε τεράστιους λίθους για τους οποίους η αρχαιότητα αναφέρει ότι "ζούσαν, κινούνταν, μιλούσαν και περιφέρονταν". Φαίνεται ότι είχαν επίσης την ικανότητα να διώχνουν τους ανθρώπους, αφού ονομάζονταν *σβούρες* ("τρέπω σε φυγή", στρέφω) και ο Ντε Μουσώ (*Ο θεός και οι θεοί*, σελ. 567) λέει ότι ήταν προφητικές πέτρες και τις ονομάζει τρελές πέτρες. "Ο ταλαντευόμενος λίθος είναι αποδεκτός από την Επιστήμη. Γιατί ταλαντευόταν γιατί κατασκευάστηκε με αυτόν τον τρόπο; θα πρέπει να είναι κανείς τυφλός για να μην καταλαβαίνει ότι αυτή η κίνηση ήταν ένας ακόμα τρόπος προφητείας και ότι γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ονομάζονταν 'λίθοι της αλήθειας'".[306]

Αυτά είναι ιστορία, το Παρελθόν των προϊστορικών χρόνων, που βεβαιώνει το ίδιο σε μετέπειτα εποχές. Τα Δρακόντεια, αφιερωμένα στην σελήνη και στον όφι, ήταν οι πιο αρχαίοι "Λίθοι του Πεπρωμένου" των παλιών εθνών, η κίνηση ή ταλάντευση των οποίων ήταν ένας απόλυτα σαφής κώδικας για τους μυημένους ιερείς, που μόνοι αυτοί κατείχαν το κλειδί γι' αυτή την αρχαία ανάγνωση. Ο Βόρμιους και ο Ολάους Μάγκνους λένε ότι οι βασιλείς της Σκανδιναβίας εκλέγονταν σύμφωνα με τις προσταγές του μαντείου, "η φωνή του οποίου μιλούσε μέσα από τους τεράστιους βράχους που στήθηκαν από τις κολοσσιαίες δυνάμεις των αρχαίων γιγάντων".

"Στην Ινδία και στην Περσία", λέει ο Πλίνιος, "οι μάγοι πρέπει να συμβουλευθούν την λίθο που ονομάζεται *ατίζωη* για την εκλογή των κυβερνητών τους" (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. Τριακοστό Έβδομο, κεφ. 54) και περιγράφει τον βράχο που επισκιάζει την Χαρπάσα στην Ασία και που είναι τοποθετημένος με τέτοιον τρόπο, ώστε "ένα και μόνο δάχτυλο μπορεί να τον κουνήσει, ενώ το βάρος ολόκληρου του σώματος τον κάνει να αντιστέκεται". (*Φυσική Ιστορία*, Βιβ. Δεύτερο, κεφ. 98.) Γιατί λοιπόν οι ταλαντευόμενοι βράχοι της Ιρλανδίας, ή εκείνοι του Μπρίμχαμ στο Γιορκσάιρ, να μη χρησίμευαν για τον ίδιο τρόπο μαντείας ή προφητικών επικοινωνιών; Οι μεγαλύτεροι απ' αυτούς είναι προφανώς απομεινάρια των Ατλάντειων οι μικρότεροι, όπως οι Βράχοι του Μπρίμχαμ, καθώς και μερικοί που περιστρέφονται στην κορυφή τους, είναι αντίγραφα των πιο αρχαίων λίθων. (Σαρτό*, Περιοδικό Εικονογραφημένο*, Τομ. XXI, 1853, σελ. 32.) Αν οι επίσκοποι του μεσαίωνα δεν είχαν καταστρέψει όλα τα σχέδια των *Δρακόντειων* που μπόρεσαν να βρουν, τώρα η Επιστήμη θα γνώριζε περισσότερα γι' αυτά.

Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 291. Οι Ρίτσαρντσον και Μπαρτ λέγεται ότι έμειναν έκπληκτοι όταν βρήκαν στην Έρημο της Σαχάρα στημένα τα ίδια τριλίθια που είχαν δει στην Ασία, στην Κιρκασία, στην Ετρουρία και σε όλη την Βόρειο Ευρώπη. Ο Τζ. Χ. Ριβέτ-Καρνάκ του Αλαχαμπάντ, ο διακεκριμένος αρχαιολόγος, εκφράζει την ίδια έκπληξη όταν βλέπει ότι η περιγραφή που δίνει ο σερ. Τζ. Σίμπσον των χαραγμάτων πάνω σε πέτρες και βράχους της Αγγλίας, της Σκωτίας και άλλων Δυτικών χωρών, "παρουσιάζουν μια παράξενη ομοιότητα" με τα "σημάδια πάνω σε πυριτικούς λίθους που περιέβαλλαν τους Λόφους κοντά στο Ναγκπούρ" (πόλη των Φιδιών). Ο επιφανής μελετητής είδε σ' αυτό "άλλο ένα και πολύ καταπληκτικό στοιχείο που προστίθεται στο σύνολο των μαρτυριών... ότι ένας κλάδος των νομαδικών φυλών οι οποίες σε μια αρχαία εποχή εξαπλώθηκαν στην Ευρώπη, εισχώρησε επίσης και στην Ινδία". Εμείς λέμε ότι η Λεμουρία, η Ατλαντίδα και οι γίγαντές τους, καθώς και οι πρώτες φυλές της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, έβαλαν όλες το χέρι τους σ' αυτούς τους βαιτύλους, τους λίθους και τις "μαγικές" πέτρες γενικά. Τα σημάδια σε σχήμα κούπας που παρατήρησε ο σερ Τζ. Σίμπσον και οι "τρύπες οι ανασκαμμένες στην επιφάνεια" των βράχων και των μνημείων που βρέθηκαν από τον Ριβέτ-Καρνάκ, "με διαφορετικό μέγεθος που ποικίλλει σε διάμετρο από δεκαπέντε μέχρι τέσσερα εκατοστά, και με βάθος από δυόμισι μέχρι τέσσερα εκατοστά... τοποθετημένες γενικά σε κάθετες γραμμές, εμφανίζοντας πολλές μεταθέσεις στον αριθμό, το μέγεθος και την διευθέτηση των σχημάτων με την μορφή κυπέλλου"
– είναι απλώς γραπτά ΑΡΧΕΙΑ των πανάρχαιων φυλών. Αν κανείς εξετάσει με προσοχή τα σχέδια αυτών των χαραγμάτων που βρίσκονται στις Αρχαιολογικές Σημειώσεις της Αρχαίας Γλυπτικής πάνω στους Βράχους του Κουμαόν της Ινδίας κ.τ.λ., θα διακρίνει ένα πολύ πρωτόγονο τρόπο σημείωσης ή καταγραφής· κάτι που μοιάζει με τον τρόπο που υιοθέτησαν οι Αμερικανοί επινοητές της τηλεγραφικής γραφής Μορς, που μας θυμίζει την γραφή Αγκάμ, έναν συνδυασμό μεγάλων και σύντομων γραμμών, όπως το περιγράφει ο Ριβέτ-Καρνάκ "χαραγμένων σε αμμόλιθο". Η Σουηδία, η Νορβηγία και η Σκανδιναβία είναι γεμάτες από τέτοια γραπτά αρχεία, και οι Ρουνικοί χαρακτήρες ακολούθησαν τα κυπελλοειδή σχήματα και τις μακριές και κοντές γραμμές. Στο "χειρόγραφο" του Γιοχάνες Μάγκνους βλέπει κανείς την αναπαράσταση του ημίθεου, του γίγαντα Σταρκάθερους (Starkad, ή Hrosshros-grani, ο Μάγος) ο οποίος κρατάει σε κάθε του χέρι έναν τεράστιο λίθο σκεπασμένο με Ρουνικούς χαρακτήρες. Και ο Στάρκαντ, σύμφωνα με τον σκανδιναβικό μύθο, πήγε στην Ιρλανδία και εκτέλεσε θαυμαστές πράξεις στον Βορρά και στον Νότο, στην Ανατολή και στην Δύση (βλέπε *Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 219 και επόμ.).

Όπως έχουν, όμως, τα πράγματα γνωρίζουμε ότι χρησιμοποιούνταν κατά την διάρκεια μακρών προϊστορικών εποχών σε παγκόσμια κλίμακα και όλοι για τους ίδιους σκοπούς προφητείας και ΜΑΓΕΙΑΣ. Ο Εντουάρντ Μπιό, μέλος του Γαλλικού Ινστιτούτου, δημοσίευσε ένα άρθρο όπου δείχνει ότι το *Τσατ-ταμπαραμπού* (το "Πεδίο του θανάτου" ή αρχαίο νεκροταφείο στο Μαλαμπάρ) είναι ίδιο με τους αρχαίους τάφους στο Καρνάκ, "ένας προεξέχων και ένας κεντρικός τύμβος"... "Σ' αυτούς (τους τύμβους)", γράφει, "βρέθηκαν οστά και ο κ. Χάλιγουελ μας λέει πως μερικά απ' αυτά είναι τεράστια, ενώ οι ιθαγενείς (του Μαλαμπάρ) ονομάζουν τους τύμβους κατοικίες των Ρακσάσα (γιγάντων)". Αρκετοί πέτρινοι κύκλοι θεωρούνται έργο των *Παντς Παντάβα* (πέντε Παντού), καθώς και όλα τα παρόμοια μνημεία που βρίσκονται στην Ινδία, τόσο αναρίθμητα σ' αυτήν την χώρα·όταν ανοίχτηκαν κάτω από την επίβλεψη του Ράτζα Βασαρίντι, "βρέθηκαν να περιέχουν *ανθρώπινα οστά μεγάλου μεγέθους*". (Τ. Α. Γουάιζ, *Ιστορία του Παγανισμού στην Καληδονία*, σελ. 36.)

Ξανά ο ντε Μιρβίγ έχει δίκιο στην γενίκευσή του, αν όχι στο συμπέρασμά του. Καθώς τώρα αποκαλύφθηκε το λάθος της από καιρό παραδεκτής θεωρίας ότι τα Δρακόντεια είναι κατά το μεγαλύτερο μέρος μαρτυρίες της "μεγάλης φυσικής γεωλογικής αναστάτωσης" (Σαρτό) και ότι είναι *έργο της φύσης*" (Κέιμπρυ), οι παρατηρήσεις του ντε Μιρβίγ είναι πολύ σωστές.

Πριν βεβαιωθεί το απίθανο μιας τέτοιας θεωρίας, συμβουλεύουμε την Επιστήμη να συλλογιστεί... και, πάνω απ' όλα, να μην κατατάσσει πια τους Τιτάνες και τους Γίγαντες ανάμεσα στους πρωτόγονους μύθους: γιατί τα έργα τους βρίσκονται εδώ, μπροστά στα μάτια μας, και αυτοί οι περιστρεφόμενοι βράχοι θα ταλαντεύονται πάνω στην βάση τους μέχρι το τέλος του κόσμου για να τους βοηθήσουν να δουν καθαρά και να αντιληφθούν μια για πάντα ότι δεν είναι *υποψήφιος για το Τσάρεντον εκείνος που πιστεύει σε θαύματα που βεβαιώνονται από ολόκληρη την Αρχαιότητα*. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 288.)

Είναι ακριβώς αυτό που ποτέ δεν θα μπορέσουμε να επαναλάβουμε αρκετά, αν και οι φωνές τόσο των αποκρυφιστών όσο και των Ρωμαιοκαθολικών ηχούν στην έρημο. Ωστόσο όλοι βλέπουν ότι η Επιστήμη είναι τόσο ασταθής – για να πούμε το λιγότερο – στις σύγχρονες υποθέσεις της, όσο ήταν η αρχαία και μεσαιωνική θεολογία στις ερμηνείες της αποκαλούμενης *Αποκάλυψης*. Η Επιστήμη θέλει τον άνθρωπο να προέρχεται από τα πιθηκοειδή – μια μεταμόρφωση που απαιτεί εκατομμύρια χρόνια – και όμως φοβάται να κάνει την ανθρωπότητα αρχαιότερη από 100.000 χρόνια! Η Επιστήμη διδάσκει την βαθμιαία μεταμόρφωση των ειδών, την φυσική επιλογή και την εξέλιξη από την κατώτερη μορφή προς την ανώτερη, από το μαλάκιο στο ψάρι, από το ερπετό στο πτηνό και στο θηλαστικό. Ωστόσο αρνείται στον άνθρωπο, ο οποίος από φυσιολογική άποψη είναι απλώς ένα ανώτερο θηλαστικό και ζώο, μια τέτοια μεταμόρφωση της εξωτερικής του μορφής. Αλλά αν ο τεράστιος Ιγουανόδους της Γουήλδιας εποχής υπήρξε ο πρόγονος του σημερινού μικροσκοπικού ιγκουάνα, γιατί και οι τερατώδεις άνθρωποι της Μυστικής Δοξασίας να μην έγιναν οι σύγχρονοι άνθρωποι, ο κρίκος ανάμεσα στο Ζώο και στον Άγγελο; Υπάρχει σ' αυτήν την θεωρία κάτι περισσότερο αντιεπιστημονικό από εκείνη η οποία αρνείται στον άνθρωπο κάθε πνευματικό αθάνατο Εγώ, κάνοντάς τον ένα αυτόματο και κατατάσσοντάς τον ταυτόχρονα *σαν ένα ξεχωριστό γένος* στο σύστημα της Φύσης; Οι Απόκρυφες Επιστήμες μπορεί να είναι λιγότερο επιστημονικές από την τωρινή ακριβή Επιστήμη, αλλά παρ' όλα αυτά είναι πιο λογικές και σταθερές στις διδασκαλίες τους. Οι υλικές δυνάμεις και οι φυσικές συγγένειες των ατόμων μπορεί να αρκούν σαν παράγοντες για να μεταμορφώσουν το φυτό σε ζώο, αλλά χρειάζονται πολύ περισσότερα από μια απλή αλληλεπίδραση μεταξύ ορισμένων υλικών συσσωρεύσεων και του περιβάλλοντος για να φέρουν στην ζωή έναν *πλήρως συνειδητό* άνθρωπο – ακόμα κι αν αυτός δεν ήταν παρά μια διακλάδωση μεταξύ δυο "φτωχών εξαδέλφων" της τάξης των Τετράχειρων. Οι Απόκρυφες Επιστήμες συμφωνούν με τον Χαίκελ ότι η (αντικειμενική) ζωή πάνω στον πλανήτη μας "είναι μια λογική υπόθεση της επιστημονικής φυσικής ιστορίας". Αλλά προσθέτουν ότι η απόρριψη μιας παρόμοιας *Πνευματικής* ενέλιξης *από τα μέσα προς τα έξω* της αόρατης υποκειμενικής Πνευματικής ζωής – που είναι αιώνια και μια Αρχή στην Φύση – είναι πιο παράλογη, αν αυτό είναι δυνατόν, από το να πούμε ότι το Σύμπαν και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτό δημιουργήθηκαν βαθμιαία από τυφλές δυνάμεις έμφυτες στην ύλη, χωρίς καμιά *εξωτερική* βοήθεια.

Υποθέστε ότι ένας Αποκρυφιστής ισχυριζόταν ότι το πρώτο μεγάλο όργανο ενός καθεδρικού ναού ήρθε αρχικά σε ύπαρξη με τον ακόλουθο τρόπο: πρώτα υπήρξε μια προοδευτική

και βαθμιαία επεξεργασία στο Διάστημα ενός οργανώσιμου υλικού, η οποία κατέληξε στην παραγωγή μιας κατάστασης ύλης που ονομάζεται οργανική ΠΡΩΤΕΪΝΗ. Έπειτα κάτω από την επίδραση τυχαίων δυνάμεων, αφού αυτές οι καταστάσεις πέρασαν σε μια φάση ασταθούς ισορροπίας, αργά και μεγαλόπρεπα εξελίχθηκαν και κατέληξαν σε νέους συνδυασμούς σκαλισμένου και γυαλισμένου ξύλου, χάλκινων βελονών και συνδετήρων, δέρματος και ελεφαντοστού, σωλήνων και φυσερών. Ενώ στην συνέχεια, αφού προσάρμοσε όλα τα μέρη του σε ένα αρμονικό και συμμετρικό μηχάνημα, το όργανο έπαιξε ξαφνικά το *Ρέκβιεμ* του Μότσαρτ. Έπειτα ακολούθησε μια Σονάτα του Μπετόβεν κ.τ.λ. *ad infinitum* [*επ' άπειρον*], ενώ τα κλειδιά του παίζουν από μόνα τους και ο αέρας κινείται μέσα στους σωλήνες με την δική του έμφυτη δύναμη και φαντασία... Τι θα έλεγε η Επιστήμη για μια τέτοια θεωρία; Και όμως ακριβώς με τέτοιον τρόπο μας λένε οι υλιστές σοφοί ότι φτιάχτηκε το Σύμπαν, με τα εκατομμύρια όντα του και τον άνθρωπο, το πνευματικό του επιστέγασμα.

Όποια κι αν ήταν η αληθινή εσωτερική σκέψη του Χέρμπερτ Σπένσερ όταν έγραφε σχετικά με το θέμα της βαθμιαίας μεταμόρφωσης των ειδών, αυτά που λέει ισχύουν και για την δοξασία μας. "Αναλυόμενο με όρους εξέλιξης, κάθε είδος ύπαρξης γίνεται αντιληπτό σαν ένα προϊόν μετατροπών, που προκαλούνται μέσω ανεπαίσθητων διαβαθμίσεων πάνω *σε ένα προυπάρχον είδος ύπαρξης*". (*Αρχές Βιολογίας*, Τομ. Ι, σελ. 482.) Γιατί, λοιπόν, σ' αυτήν την περίπτωση και ο ιστορικός άνθρωπος να μην είναι μια μετατροπή πάνω σε ένα προϋπάρχον και προϊστορικό είδος ανθρώπου, αν υποθέσουμε μάλιστα, χάριν συζητήσεως, ότι δεν υπάρχει τίποτε μέσα του που να ζει περισσότερο από την φυσική του δομή ή ανεξάρτητα απ' αυτήν; Αλλά δεν είναι έτσι τα πράγματα! Γιατί όταν μας λένε ότι "οργανικές ύλες παράγονται στο εργαστήριο μέσω αυτής που μπορούμε στην κυριολεξία να ονομάσουμε *τεχνητή εξέλιξη*" (*Αρχές Βιολογίας*, σελ. 482), εμείς απαντούμε στο διακεκριμένο Άγγλο φιλόσοφο ότι οι Αλχημιστές και οι μεγάλοι μυημένοι είχαν πετύχει τα ίδια και πράγματι πολύ περισσότερα πριν οι χημικοί επιχειρήσουν καν να "κατασκευάσουν από διασπασμένα στοιχεία σύνθετες ενώσεις". Τα *Χουμούνκουλι* του Παράκελσου είναι ένα γεγονός στην Αλχημεία και θα γίνουν πιθανότατα γεγονός και στην χημεία και τότε ο *Φρανκεστάιν* της κ. Σέλλευ θα πρέπει να θεωρηθεί σαν προφητεία. Αλλά ούτε χημικός ούτε Αλχημιστής θα προικίσει ποτέ ένα τέτοιο "Τέρας του Φρανκεστάιν" με κάτι περισσότερο από ζωώδες ένστικτο, εκτός και κάνει αυτό που πιστεύεται ότι έκαναν οι "Προγεννήτορες", δηλαδή εκτός και εγκαταλείψει το δικό του φυσικό σώμα και ενσαρκωθεί μέσα στην "άδεια μορφή". Αλλά ακόμα κι αυτός θα είναι ένας τεχνητός και όχι φυσικός άνθρωπος, γιατί οι "Προγεννήτορές" μας έπρεπε, μέσα στην πορεία της αιώνιας εξέλιξης, να γίνουν θεοί πριν γίνουν άνθρωποι.

παραπάνω παρέκκλιση, αν είναι τέτοια, είναι μια προσπάθεια για δικαίωση μπροστά στους λίγους σκεπτόμενους ανθρώπους του επερχόμενου αιώνα που ίσως διαβάσουν αυτές τις γραμμές. Αλλά αυτός είναι επίσης και ο λόγος που οι καλύτεροι και πιο πνευματικοί άνθρωποι της εποχής μας δεν μπορούν πια να ικανοποιηθούν ούτε με την επιστήμη ούτε με την θεολογία και προτιμούν οποιαδήποτε τέτοια "ψυχική τρέλα" από τις δογματικές βεβαιώσεις και των δυο, αφού καμιά από τις δυο δεν έχει τίποτε καλύτερο να προσφέρει εκτός από την τυφλή πίστη στο δικό της αλάθητο. Πράγματι η *παγκόσμια* παράδοση είναι ένας πολύ πιο ασφαλής οδηγός στην ζωή. Και η παγκόσμια παράδοση εμφανίζει τον πρωτόγονο άνθρωπο να ζει για αιώνες μαζί με τους Δημιουργούς και τους πρώτους καθοδηγητές του – τους Ελοΐμ – στον Κοσμικό "Κήπο της Εδέμ" ή της "Απόλαυσης", θα ασχοληθούμε με τους θείους Καθοδηγητές στην Στάντζα XII.

45. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ ΗΡΘΑΝ. ΣΚΕΠΑΣΑΝ ΤΑ ΕΠΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΝΗΣΙΑ (α).

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΩΘΗΚΑΝ, ΟΙ ΒΕΒΗΛΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ. ΜΑΖΙ Μ' ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΖΩΑ, ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ (β).

Επειδή το θέμα αυτό – ο τέταρτος μεγάλος κατακλυσμός πάνω στον πλανήτη μας σε αυτόν τον Γύρο – αναλύεται πλήρως στα κεφάλαια που ακολουθούν την τελευταία Στάντζα, το να

πούμε κάτι περισσότερο εδώ θα ήταν απλή επανάληψη. Τα επτά μεγάλα νησιά (Ντβιπά) ανήκαν στην ήπειρο της Ατλαντίδος. Οι μυστικές διδασκαλίες μας λένε ότι ο "Κατακλυσμός" χτύπησε την Τέταρτη, την γιγάντια Φυλή, όχι εξαιτίας της διαφθοράς, ή επειδή είχε γίνει "μαύρη από την αμαρτία", αλλά απλώς επειδή αυτή είναι η μοίρα κάθε ηπείρου, η οποία – όπως και καθετί υπό τον Ήλιο – γεννιέται, ζει, φθείρεται και πεθαίνει. Αυτό συνέβη όταν η Πέμπτη Φυλή βρισκόταν στην παιδική της ηλικία.

Έτσι χάθηκαν οι γίγαντες, οι μάγοι και οι μαγγανευτές, προσθέτει η φαντασία της λαϊκής παράδοσης, αλλά "όλοι οι άγιοι σώθηκαν" και μόνο οι "βέβηλοι καταστράφηκαν". Αυτό οφείλεται, όμως, τόσο στην προνοητικότητα των "αγίων", οι οποίοι δεν είχαν χάσει την λειτουργία του "τρίτου ματιού" τους, όσο και στο *Κάρμα* και στον φυσικό νόμο. Μιλώντας για την επόμενη φυλή (την δική μας Πέμπτη Ανθρωπότητα) το Σχόλιο λέει:

"Μόνο οι λίγοι εκείνοι Εκλεκτοί, οι θείοι καθοδηγητές των οποίων είχαν πάει να κατοικήσουν εκείνο το Ιερό Νησί – 'απ' όπου θα έρθει ο τελευταίος Σωτήρας' – συγκρατούσαν τώρα την ανθρωπότητα από το να μη γίνει η μισή εξολοθρευτής της άλλης μισής [όπως κάνει τώρα η ανθρωπότητα - Ε.Π.Μπ.]. *Αυτή* [η ανθρωπότητα] *χωρίστηκε. Τα δυο τρίτα κυβερνιόνταν από τις Δυναστείες των κατώτερων, υλικών Πνευμάτων της γης, τα οποία κατέλαβαν τα ευκόλως προσιτά σώματα. Το ένα τρίτο έμεινε πιστό και ενώθηκε με την γεννημένη Πέμπτη Φυλή, τους θείους Ενσαρκωμένους. Όταν οι Πόλοι κινήθηκαν* [για τέταρτη φορά] *αυτό δεν επηρέασε εκείνους που προστατεύονταν και είχαν χωριστεί από την Τέταρτη Φυλή. Όπως οι Λεμούριοι, έτσι και οι ασεβείς Ατλάντειοι χάθηκαν, και δεν 'υπήρχαν πια'..."*

ΣΤΑΝΤΖΑ XII
ΠΕΜΠΤΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΕΣ ΤΗΣ

Τα υπολείμματα των δυο πρώτων φυλών εξαφανίζονται για πάντα. Ομάδες διάφορων Ατλάντειων Φυλών σώθηκαν από τον Κατακλυσμό μαζί με τους Προπάτορες της Πέμπτης. (48) Η προέλευση της τωρινής Φυλής μας, της Πέμπτης. Οι πρώτες θείες Δυναστείες. (49) Οι πρώτες αναλαμπές της ιστορίας, που τώρα έχει κολλήσει στην αλληγορική χρονολογία της Βίβλου και η "παγκόσμια" ιστορία την ακολουθεί δουλικά. Η φύση των πρώτων καθοδηγητών και εκπολιτιστών της ανθρωπότητας.

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΜΕΙΝΑΝ. ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ, ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΑΣΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΕΠΕΖΗΣΑΝ. ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ (από το πρωταρχικό θείο Απόθεμα) *ΧΑΘΗΚΑΝ ΠΑ ΠΑΝΤΑ (α)...*

Η ΠΕΜΠΤΗ ΦΥΛΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΉΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΕΠΙΖΗΣΕΙ. ΚΥΒΕΡΝΉΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΘΕΙΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ.

ΟΙ "ΟΦΕΙΣ" ΠΟΥ ΞΑΝΑΚΑΤΕΒΗΚΑΝ˙ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ (Φυλή), ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΙΔΑΞΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΑΝ (β)...

Αυτός ο σλόκα αναφέρεται στην Πέμπτη Φυλή. Η ιστορία δεν ασχολείται μαζί της, αλλά ζωντανή και επαναλαμβανόμενη παράδοση ασχολείται. Η ιστορία – ή αυτό που ονομάζεται ιστορία – δεν προχωράει πιο πέρα από την φανταστική προέλευση της δικής μας πέμπτης υποφυλής, πριν από "λίγες χιλιάδες" χρόνια. Η φράση "Μερικοί κίτρινοι, μερικοί καστανοί και μαύροι και μερικοί κόκκινοι επέζησαν", αναφέρεται στις υποδιαιρέσεις της πρώτης υποφυλής της Πέμπτης Ριζικής Φυλής. Εκείνοι που είχαν το "χρώμα της Σελήνης" (δηλαδή η Πρώτη και η Δεύτερη Φυλή) χάθηκαν για πάντα, και μάλιστα χωρίς να αφήσουν κανένα ίχνος, και αυτό τόσο παλιά όσο ο τρίτος "Κατακλυσμός" της Τρίτης Λεμούριας φυλής, εκείνος ο "Μεγάλος Δράκοντας", ουρά του οποίου σαρώνει και εξαφανίζει ολόκληρα έθνη με το ανοιγοκλείσιμο ενός ματιού. Και αυτό είναι το αληθινό νόημα στον Στίχο του ΣΧΟΛΙΟΥ όπου αναφέρεται:

"Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ δεν σέβεται παρά μόνο τους 'ΟΦΕΙΣ' της ΣΟΦΙΑΣ, τους Όφεις οι τρύπες των οποίων βρίσκονται τώρα κάτω από τις τριγωνικές πέτρες", δηλαδή *"τις Πυραμίδες, στις τέσσερις γωνιές του κόσμου".*

Εδώ εκφράζεται καθαρά αυτό που αναφέρεται αρκετές φορές στα Σχόλια, δηλαδή ότι οι Μυημένοι ή "Σοφοί" άνδρες των τριών Φυλών (της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης) διέμεναν σε υπόγειες διαμονές, γενικά κάτω από κάποιο είδος πυραμιδικής κατασκευής, αν όχι κάτω από μια κανονική πυραμίδα. Γιατί τέτοιες "πυραμίδες" υπάρχουν στις τέσσερις γωνιές της Γης και δεν ήταν ποτέ μονοπώλιο της χώρας των Φαραώ, αν και πριν βρεθούν σκορπισμένες σε όλη την Αμερική, κάτω και πάνω από το έδαφος, δίπλα και μέσα σε παρθένα δάση, σε πεδιάδες και κοιλάδες,

θεωρούνταν ότι ήταν αποκλειστική ιδιοκτησία της Αιγύπτου. Αν και αληθινά σωστές γεωμετρικά πυραμίδες δεν βρίσκονται πια σε ευρωπαϊκές περιοχές, ωστόσο πολλές από τις υποτιθέμενες αρχαϊκές *νεολιθικές* σπηλιές, από τα κολοσσιαία τριγωνικά, πυραμιδικά και κωνικά *μενίρ* στο Μορπιάν και στην Βρεττάνη γενικά, πολλοί από τους δανέζικους τύμβους, ακόμα και οι "γιγάντιοι τάφοι" της Σαρδηνίας με τους αχώριστους συντρόφους τους, τους *νουράγεις* (προϊστορικό οχυρό ή κτίσμα σε σχήμα πύργου στην Σαρδηνία), όλα αυτά είναι λίγο ή πολύ ασαφή αντίγραφα των πυραμίδων. Τα περισσότερα απ' αυτά είναι έργα των πρώτων κατοίκων της νεοσύστατης ηπείρου και των νησιών της Ευρώπης, "μερικών κίτρινων, μερικών καστανών και μαύρων και μερικών κόκκινων" φυλών που απέμειναν μετά την καταβύθιση των τελευταίων ατλάντειων ηπείρων και νησιών (πριν από 850.000 χρόνια), με εξαίρεση την ατλάντεια νήσο του Πλάτωνα και πριν από την άφιξη των μεγάλων Αρίων φυλών ενώ άλλα είναι έργα των πρώτων μεταναστών από την Ανατολή. Όσοι δεν δέχονται ότι η ανθρώπινη φυλή είναι τόσο αρχαία, όσο τα 57.000 χρόνια που αποδίδει ο δρ. Ντόουλερ στο σκελετό που βρήκε στην Νέα Ορλεάνη στις όχθες του Μισισιπί, θα απορρίψουν φυσικά αυτά τα γεγονότα. Αλλά ίσως κάποια μέρα ανακαλύψουν πως έκαναν λάθος. Εκείνο που μπορούμε να υποτιμήσουμε δεν είναι η αναντίρρητη αρχαιότητα τους, αλλά η ανόητη αυτοέπαρση των Αρκάδιων οι οποίοι ονόμαζαν τους εαυτούς τους *προσέληνες* – αρχαιότερους και από την Σελήνη – και του λαού της Αττικής, που ισχυρίζονταν ότι υπήρχαν πριν ακόμα εμφανιστεί ο Ήλιος στον ουρανό. Ούτε μπορούμε να γελάσουμε με την παγκόσμια πίστη ότι είχαμε γιγάντιους προγόνους. Το γεγονός ότι τα οστά μαμούθ και μαστόδοντων και, σε μια περίπτωση, και τα οστά μιας γιγαντιαίας σαλαμάνδρας θεωρήθηκαν λανθασμένα σαν ανθρώπινα οστά, δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα ότι από όλα τα θηλαστικά ο άνθρωπος είναι το μοναδικό για το οποίο η επιστήμη δεν θα δεχθεί ότι σμικρύνθηκε σε μέγεθος, όπως οι σκελετοί όλων των άλλων ζώων, από ένα γιγαντιαίο ***Homo diluvi*** σε ένα πλάσμα 1,5 μέχρι 1,8 μ., όπως είναι τώρα.

Αλλά οι "Όψεις της Σοφίας" διατήρησαν καλά τα αρχεία τους και η ιστορία της ανθρώπινης εξέλιξης είναι χαραγμένη στον ουρανό όπως και σε υπόγειους τοίχους. Η Ανθρωπότητα και τα άστρα είναι αξεδιάλυτα δεμένα μεταξύ τους, εξαιτίας των διανοιών που κυβερνούν αυτά τα τελευταία.

Οι σύγχρονοι συμβολολόγοι μπορεί να τα κοροϊδεύουν και να τα θεωρούν "φαντασία", αλλά όπως λέει ο Στάνιλαντ Γουέικ:

> Είναι αναντίρρητο ότι ο Κατακλυσμός συνδεόταν [πάντα] στους μύθους μερικών Ανατολικών λαών, όχι μόνο με τις Πυραμίδες, αλλά και με τους αστερισμούς. (*Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 83.)

Ο "Αρχαίος Δράκοντας" είναι ταυτόσημος με την "Μεγάλη Πλημμύρα", λέει ο Πρόκτερ:

> Γνωρίζουμε ότι στο παρελθόν ο αστερισμός του Δράκοντα βρισκόταν στον πόλο, ή ομφαλό, της ουράνιας σφαίρας. Σε αστρικούς ναούς... ο Δράκοντας ήταν ο ανώτερος ή κυβερνών αστερισμός... είναι εκπληκτικό το πόσο στενά οι αστερισμοί... αντιστοιχούν σε διαδοχή και σε ορθή πρόοδο με τα γεγονότα που έχουν καταγραφεί σχετικά με τον [Βιβλικό] Κατακλυσμό". (*Γνώση*, Τομ. I, σελ. 243, όπως αναφέρεται στο έργο του Γουέικ, *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 81-83.)

Οι λόγοι γι' αυτό το εκπληκτικό γεγονός έγιναν σαφείς στο παρόν έργο. Αλλά αυτό δείχνει απλώς ότι υπήρχαν αρκετοί Κατακλυσμοί μπερδεμένοι στις αναμνήσεις και στις παραδόσεις των υποφυλών της Πέμπτης Φυλής. Η πρώτη μεγάλη "Πλημμύρα" ήταν αστρονομική και κοσμική, ενώ αρκετές άλλες ήταν *γήινες*. Ωστόσο αυτό δεν εμποδίζει το μορφωμένο φίλο μας Τζέραλντ Μάσεϋ – έναν *μυημένο* πράγματι στα μυστήρια του Βρετανικού Μουσείου, έστω και *αυτομυημένο* – να διακηρύσσει και να επιμένει ότι η *ατλάντεια* καταβύθιση και ο Κατακλυσμός ήταν απλώς ανθρωπομορφοποιημένες φαντασιώσεις αδαών ανθρώπων και ότι η Ατλαντίδα δεν ήταν παρά μια *αστρονομική αλληγορία*. Παρ' όλα αυτά η μεγάλη ζωδιακή αλληγορία βασίζεται πάνω σε ιστορικά γεγονότα και το ένα δεν εμποδίζει το άλλο. Και είναι επίσης λογικό ότι κάθε σπουδαστής του Αποκρυφισμού γνωρίζει τι σημαίνει αυτή η αστρονομική και ζωδιακή αλληγορία. Στο Έπος του Νεμρώδ των ασσυριακών πινάκων ο Σμιθ δείχνει την πραγματική σημασία του. Οι "*δώδεκα ωδές*

του... αναφέρονται στην ετήσια πορεία του Ήλιου μέσα στους δώδεκα μήνες του χρόνου. Ο κάθε πίνακας αντιστοιχεί σε έναν ειδικό μήνα και περιέχει μια ξεχωριστή αναφορά στις ζωικές μορφές στα σημεία του Ζωδιακού", ενώ η ενδέκατη ωδή είναι αφιερωμένη στον Ρίμμον, τον θεό των θυελλών και της βροχής και ταιριάζει με το ενδέκατο σημείο του Ζωδιακού, τον Υδροχόο". (*Ο Δέκατος Ένατος Αιώνας*, 1882, σελ. 236.)

Αλλά ακόμα και από αυτό προηγείται στα αρχαία αρχεία η προ-αστρονομική Κοσμική ΠΛΗΜΜΥΡΑ, η οποία έγινε αλληγορική και συμβολίστηκε στην παραπάνω Ζωδιακή ή Πλημμύρα του Νώε. Αυτό όμως δεν έχει καμιά σχέση με την Ατλαντίδα. Οι Πυραμίδες σχετίζονται στενά τόσο με την ιδέα του Μεγάλου Δράκοντα (του αστερισμού), τους "Δράκοντες της Σοφίας" ή τους μεγάλους Μυημένους της Τρίτης και Τετάρτης Φυλής, όσο και με τις Πλημμύρες του Νείλου, που θεωρούνταν σαν μια θεία υπενθύμιση του μεγάλου ατλάντειου Κατακλυσμού. Όμως, τα αστρονομικά αρχεία της Παγκόσμιας Ιστορίας λέγεται ότι αρχίζουν με την Τρίτη Υποφυλή της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, ή τους Ατλάντειους. Πότε έγινε αυτό; Τα απόκρυφα στοιχεία δείχνουν ότι ακόμα και την εποχή της κανονικής εκτέλεσης των ζωδιακών υπολογισμών στην Αίγυπτο, *οι πόλοι είχαν ήδη αντιστραφεί τρεις φορές*.

Σύντομα θα επιστρέψουμε ξανά σε αυτήν την δήλωση. Σύμβολα σαν αυτά που παριστάνονται από τα Σημεία του Ζωδιακού – ένα γεγονός που προσφέρει στους υλιστές ένα χερούλι για να κρεμάσουν τις μονόπλευρες θεωρίες και απόψεις τους – έχουν έναν τόσο βαθύ νόημα και η επίδραση τους πάνω στην Ανθρωπότητα είναι τόσο σημαντική, ώστε δεν κινδυνεύουν να απορριφθούν με λίγα λόγια. Στο μεταξύ πρέπει να εξετάσουμε εκείνη την άλλη δήλωση η οποία αναφέρει (σλόκα 48) τους πρώτους *θείους βασιλείς*, οι οποίοι λέγεται ότι "ξανακατέβηκαν", οδήγησαν και δίδαξαν την Πέμπτη Φυλή μας μετά τον τελευταίο κατακλυσμό! Στα τμήματα που ακολουθούν θα εξετάσουμε αυτό τον ισχυρισμό ιστορικά, αλλά πρέπει να τελειώσουμε με μερικές ακόμα λεπτομέρειες πάνω στο θέμα των "Όφεων".

Τα γενικά σχόλια πάνω στις Αρχαϊκές Στάντζα πρέπει να τελειώσουν εδώ. Παραπέρα διαφώτιση απαιτεί αποδείξεις παρμένες από αρχαία, μεσαιωνικά και σύγχρονα έργα που ασχολούνται με αυτά τα θέματα. Όλες αυτές οι μαρτυρίες πρέπει τώρα να συγκεντρωθούν, να συνενωθούν και να παρουσιαστούν με καλύτερη σειρά, ώστε να τραβήξουν την προσοχή του αναγνώστη σε αυτόν τον πλούτο ιστορικών αποδείξεων. Και επειδή ποτέ δεν θα μπορέσει να τονιστεί αρκετά η πολλαπλή σημασία του αλλόκοτου συμβόλου – που τόσο συχνά αναφέρεται και υπαινίσσεται τον "πειρασμό του ανθρώπου" κάτω από το ορθόδοξο φως της εκκλησίας – φαίνεται πιο σκόπιμο να εξαντλήσουμε προς το παρόν το θέμα με κάθε προσιτή απόδειξη, ακόμα και διατρέχοντας τον κίνδυνο της επανάληψης. Οι Τιτάνες και οι Κάβειροι παρουσιάζονται παρόμοια από θεολόγους και μερικούς ευσεβείς συμβολολόγους σαν άρρηκτα συνδεδεμένοι με την γελοία προσωπικότητα που ονομάζεται διάβολος και κάθε απόδειξη για το αντίθετο έχει μέχρι τώρα παρόμοια απορριφθεί και αγνοηθεί. Γι' αυτό ο αποκρυφιστής δεν πρέπει να παραβλέψει τίποτε που θα μπορούσε να βοηθήσει στην διάλυση αυτής της δυσφημιστικής συνωμοσίας. Προτείνεται να χωρίσουμε τα θέματα που περιλαμβάνονται σ' αυτούς τους τρεις τελευταίους σλόκα σε αρκετές ομάδες και να τα εξετάσουμε σε αυτό το τελευταίο κεφάλαιο όσο πιο προσεχτικά και πλήρως μας επιτρέπει ο χώρος. Λίγες ακόμα λεπτομέρειες μπορεί έτσι να προστεθούν στις γενικές μαρτυρίες της αρχαιότητας, πάνω στα πιο αμφισβητημένα δόγματα του Αποκρυφισμού και της Εσωτερικής Δοξασίας, το κύριο μέρος των οποίων θα βρεθεί στο Μέρος ΙΙ περί της Συμβολολογίας.

ΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥΣ

Στην Χαλδαία το όνομα του Δράκοντα δεν γραφόταν φωνητικά, αλλά παριστανόταν από δυο μονογράμματα τα οποία, σύμφωνα με τους Ανατολιστές, σήμαιναν πιθανόν "ο λεπιδωτός". "Η περιγραφή αυτή", παρατηρεί σχετικά ο Τζ. Σμιθ, "μπορεί ασφαλώς να αναφέρεται είτε σε έναν μυθικό δράκοντα, σε ένα φίδι ή σε ένα ψάρι". Κι εμείς προσθέτουμε: ισχύει σε μια περίπτωση για τον Μακάρα, το δέκατο σημείο του Ζωδιακού, που σημαίνει στα Σανσκριτικά ένα ακαθόριστο

αμφίβιο ζώο, που γενικά ονομάζεται Κροκόδειλος και στην πραγματικότητα σημαίνει κάτι άλλο. (Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XXV, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".) Αυτή είναι πάντως η ουσιαστική παραδοχή των Ασσυριολόγων, οι οποίοι δεν γνωρίζουν τίποτε σίγουρο ως προς την κατάσταση του "Δράκοντα" στην αρχαία Χαλδαία, από την οποία πήραν οι Εβραίοι τον συμβολισμό τους, μόνο και μόνο για τους τον κλέψουν στην συνέχεια οι Χριστιανοί, οι οποίοι έφτιαξαν από τον "λεπιδωτό" μια ζωντανή οντότητα και μια κακοποιό δύναμη.

Ένα είδος Δρακόντων, "φτερωτών και λεπιδωτών", μπορεί να δει κανείς στο Βρετανικό Μουσείο. Παριστάνοντας τα γεγονότα της Πτώσης, σύμφωνα με την ίδια αυθεντία, υπάρχουν επίσης δυο μορφές που στέκονται στην κάθε πλευρά ενός δέντρου, κρατώντας στα χέρια τους το "μήλο", ενώ πίσω από το "δέντρο" βρίσκεται ο Δράκοντας Όφις. Εσωτερικά, οι δυο μορφές είναι δυο "Χαλδαίοι" έτοιμοι για μύηση και ο Όφις συμβολίζει τον "Μυσταγωγό", ενώ οι ζηλιάρηδες θεοί που καταριώνται και τους τρεις, είναι ο εξωτερικός αδαής κλήρος. Δεν υπάρχει μεγάλο μέρος του κυριολεκτικού "βιβλικού γεγονότος" εδώ, όπως μπορεί να δει κάθε αποκρυφιστής.

"Ο Μεγάλος Δράκοντας σέβεται μόνο τους Όφεις της Σοφίας", λέει η Στάντζα, αποδεικνύοντας έτσι την ορθότητα της ερμηνείας μας σχετικά με τις δυο μορφές και τον "Όφι".

"*Οι Όφεις που ξανακατέβηκαν... που δίδαξαν και καθοδήγησαν*" την Πέμπτη Φυλή. Ποιος λογικός άνθρωπος μπορεί ποτέ να πιστέψει στην εποχή μας ότι εδώ εννοούνται *αληθινοί* όφεις; Εξ αυτού και η χονδροειδής υπόθεση, που γίνεται σχεδόν αξίωμα για τους ανθρώπους της επιστήμης, ότι εκείνοι οι οποίοι κατά την αρχαιότητα έγραψαν για ιερούς Δράκοντες και Όφεις ήταν είτε δεισιδαίμονες και ανόητοι, είτε σκόπευαν να ξεγελάσουν εκείνους που ήταν πιο αδαείς απ' ό,τι οι ίδιοι. Ωστόσο, ακόμα και από την εποχή του Ομήρου, ο όρος σήμαινε κάτι κρυμμένο από τους αδαείς.

"Φοβεροί είναι οι θεοί όταν εμφανίζονται", εκείνοι οι *θεοί* τους οποίους οι άνθρωποι ονομάζουν *Δράκοντες*. Και ο Αιλιανός, αναφερόμενος σε αυτά τα οφιοειδή σύμβολα, κάνει ορισμένες παρατηρήσεις που" δείχνουν ότι κατανοούσε πολύ καλά την φύση αυτών των πιο αρχαίων εκ των συμβόλων. Έτσι, σχετικά με τον παραπάνω ομηρικό στίχο εξηγεί, "Γιατί ο Όφις, ενώ είναι ιερός και πρέπει να λατρεύεται, *έχει μέσα του κάτι ακόμα από την θεία φύση*, το οποίο είναι καλύτερα [για άλλους;] να αγνοείται". (*Περί της ζωικής φύσης*, Βιβλ. Ενδέκατο, παρ. 17.)

Γι' αυτόν τον "Δράκοντα" που έχει ένα επταπλό νόημα, μπορεί να δοθεί το ανώτερο και το κατώτερο. Το πρώτο είναι ταυτόσημο με τον "Αυτογεννημένο", τον Λόγο (τον ινδουιστικό *Ατζά*). Αυτός για τους χριστιανούς Γνωστικούς που ονομάζονταν Νaασηνοί ή Οφιολάτρες, ήταν το δεύτερο πρόσωπο της Τριάδας, ο ΥΙΟΣ. Σύμβολό του ήταν ο αστερισμός του Δράκοντα.[307] Τα επτά "άστρα" του είναι τα επτά άστρα στα χέρια του "Άλφα και του Ωμέγα" στην Αποκάλυψη. Με την πιο γήινη σημασία του, ο όρος "Δράκοντας" αναφέρεται στους Σοφούς ανθρώπους.

Αυτό το τμήμα του θρησκευτικού συμβολισμού της αρχαιότητας είναι πολύ αφηρημένο και μυστηριώδες και μεγάλο μέρος παραμένει ακατανόητο για τον αδαή. Στην σύγχρονη εποχή μας ενοχλεί τόσο πολύ το αυτί του χριστιανού ώστε – παρά τον πολιτισμό – δεν καταφέρνει να ξεφύγει από το να θεωρηθεί σαν μια άμεση απάρνηση των πιο αγαπητών χριστιανικών δογμάτων, το αντικείμενο των οποίων απαιτούσε, για να είμαστε δίκαιοι, την πένα και την ιδιοφυία του Μίλτον, ποιητική φαντασία του οποίου βρήκε τώρα καταφύγιο στην Εκκλησία σαν ένα αποκαλυμμένο δόγμα.

Μήπως η αλληγορία του Δράκοντα και του υποτιθέμενου κατακτητή του στον Ουρανό προήλθε από τον Αγ. Ιωάννη και την Αποκάλυψη του; Εμείς απαντούμε με έμφαση: Όχι. Ο "Δράκοντάς" του είναι ο Ποσειδώνας, το σύμβολο της ατλάντειας μαγείας.

Για να κατανοήσει την άρνηση ζητάμε από τον αναγνώστη να εξετάσει τον συμβολισμό του Όφεως ή του Δράκοντα κάτω από τις διάφορες όψεις του.

Όπως έδειξε ο Χ. Λιζερέ στο έργο του *Η Χριστιανική Τριάδα Αποκαλυμμένη*, ο Δράκοντας, τοποθετημένος ανάμεσα στον αμετάβλητο Πατέρα (τον Πόλο, ένα σταθερό Σημείο) και στην μεταβλητή ύλη, μεταβιβάζει σ' αυτή την τελευταία τις επιρροές που δέχεται από τον Πόλο, εξ αυτού και το όνομά του: *Λόγος*.

ΑΣΤΡΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ

Εκτός από τους Αποκρυφιστές και τους Αστρολόγους ακόμα και ο κάθε αστρονόμος γνωρίζει ότι συμβολικά το αστρικό φως, ο Γαλαξίας, ακόμα και η τροχιά του Ήλιου στους τροπικούς του Καρκίνου και του Αιγόκερω, όπως και οι κύκλοι του αστρικού ή τροπικού έτους, ονομάζονταν πάντα "Όψεις" στην αλληγορική και μυστική ορολογία των μυημένων.

Και αυτό τόσο κοσμικά όσο και μεταφορικά. Ο Ποσειδώνας είναι ένας "Δράκοντας": "*Κορζάρ*, που ονομάζεται από τον αδαή Ποσειδώνας" (Γνωστικά Κείμενα)· ο "Καλός και Τέλειος Όφις", ο Μεσσίας των Νaασηνών, του οποίου το σύμβολο στον Ουρανό είναι ο *Δράκος*.

Αλλά οφείλει κανείς να διακρίνει τους διάφορους χαρακτήρες αυτού του συμβόλου. Για παράδειγμα: ο Ζωροαστρικός Εσωτερισμός είναι ταυτόσημος με της Μυστικής Δοξασίας· και όταν, για παράδειγμα, διαβάζουμε στην *Βεντιντάντ* παράπονα ενάντια στον "Όφι", τα δαγκώματα του οποίου μετέβαλαν την όμορφη, αιώνια άνοιξη του Αϊριάνα-Βαέγια, κάνοντας την χειμώνα, προκαλώντας αρρώστια και θάνατο και ταυτόχρονα νοητική και ψυχική φθορά, τότε κάθε αποκρυφιστής γνωρίζει ότι ο Όφις που υπονοείται εδώ είναι ο βόρειος πόλος, καθώς επίσης ο πόλος του ουρανού (ο οποίος συμβολίζεται από τους Αιγυπτίους με την μορφή ενός Φιδιού με κεφάλι γερακιού). Αυτός ο τελευταίος δημιουργεί τις εποχές ανάλογα με την γωνία με την οποία διαπερνάει το κέντρο της Γης. Οι δυο άξονες δεν ήταν πια παράλληλοι. Έτσι η αιώνια άνοιξη του Αϊριάνα-Βαέγια από τον καλό ποταμό Ντάιτια χάθηκε και "οι Αριοί Μάγοι έπρεπε να μεταναστεύσουν στην Σογδιανή", μας λένε οι εξωτερικές διηγήσεις. Αλλά η εσωτερική διδασκαλία αναφέρει ότι ο πόλος πέρασε από τον ισημερινό και ότι η "χώρα της ευδαιμονίας" της Τέταρτης Φυλής, η κληρονομιά της από την Τρίτη, έγινε τώρα μια περιοχή ερημιάς και δυστυχίας. Αυτό και μόνο όφειλε να είναι μια αδιάψευστη απόδειξη της μεγάλης αρχαιότητας των ζωροαστρικών Κειμένων. Οι Νέο-Αριοί της μετακατακλυσμιαίας εποχής δύσκολα θα μπορούσαν, φυσικά, να αναγνωρίσουν τα βουνά, στις κορυφές των οποίων οι προπάτορές τους είχαν συναντηθεί *πριν τον Κατακλυσμό* και είχαν συνομιλήσει με τους αγνούς "Γιαζάτα" (ουράνια Πνεύματα των Στοιχείων), την ζωή και την *τροφή* των οποίων είχαν κάποτε μοιραστεί. Όπως δείχνει ο Εκστέν ("Ερωτήματα σχετικά με τις αρχαιότητες των σημιτικών λαών", στο περιοδικό *Αρχαιολογική Επιθεώρηση*, Τομ. XII, Μέρος II, Οκτώβριος 1855-Μάρτιος 1856), "η *Βεντιντάντ* φαίνεται να υπογραμμίζει μια μεγάλη αλλαγή στην ατμόσφαιρα της κεντρικής Ασίας˙ ισχυρές ηφαιστειακές εκρήξεις και κατάρρευση ολόκληρων βουνών κοντά στην οροσειρά του Καρα-Κορούμ".

Οι Αιγύπτιοι, σύμφωνα με τον Ευσέβιο, ο οποίος για μοναδική φορά (και εντελώς περίεργα) έγραψε την αλήθεια, συμβόλιζαν τον Κόσμο με έναν μεγάλο πύρινο κύκλο, που παρίστανε ξαπλωμένο στην διάμετρο του ένα φίδι με κεφάλι γερακιού.

> Εδώ βλέπουμε τον πόλο της Γης μέσα στο πεδίο της εκλειπτικής, συνοδευόμενο απ' όλα τα πύρινα επακόλουθα που θα πρέπει να προκύψουν από μια τέτοια κατάσταση του ουρανού: όταν ολόκληρος ο Ζωδιακός, σε 25.000 [περίπου] χρόνια, θε πρέπει να "κοκκινίζει από την ηλιακή φλόγα", και *κάθε ζώδιο θα πρέπει να είναι κάθετο* προς τις πολικές περιοχές. (Σ. Α. Μακαίη, *Η Μυθολογική Αστρονομία* κ.τ.λ., σελ. 42.)

Το Μερού – την κατοικία των θεών – την τοποθετούσαν, όπως εξηγήσαμε πριν, στον Βόρειο Πόλο, ενώ το Πατάλα, ο κάτω κόσμος, υποτίθεται ότι βρισκόταν στον Νότο. Επειδή στην εσωτερική φιλοσοφία το κάθε σύμβολο έχει επτά κλειδιά, γεωγραφικά το Μερού και το Πατάλα έχουν μία σημασία και αντιπροσωπεύουν τόπους, ενώ αστρονομικά έχουν άλλη και σημαίνουν "δυο πόλους", νόημα που έπαψε να υπάρχει, αφού πολύ συχνά στον εξωτερικό φανατισμό γίνονται το "Βουνό" και η "Άβυσσος", ή Ουρανός και Κόλαση. Αν εξακολουθούσαμε να επιμένουμε στην αστρονομική και την γεωγραφική τους σημασία μόνο, ίσως βρίσκαμε ότι οι αρχαίοι γνώριζαν την τοπογραφία και την φύση των αρκτικών και ανταρκτικών περιοχών καλύτερα απ' ό,τι οι σύγχρονοι αστρονόμοι μας, ότι είχαν λόγους και μάλιστα σημαντικούς που τα ονόμασαν το ένα "*Βουνό*" και την άλλη "*Άβυσσο*". Όπως εξηγεί σχεδόν ο συγγραφέας που μόλις αναφέραμε, Ήλιον και Αχέρων σήμαιναν σχεδόν το ίδιο: "*Ήλιον είναι ο Ήλιος στο ανώτατο σημείο*" (Ήλιος, Ήλι-ον, το "πιο ψηλό") και Αχέρων είναι 32 μοίρες πάνω από τον πόλο και 32 μοίρες κάτω, καθώς ο αλληγορικός ποταμός υποτίθεται ότι άγγιζε τον βόρειο ορίζοντα σε πλάτος 32 μοιρών. Το τεράστιο κοίλωμα που

είναι κρυμμένο για πάντα από τα μάτια μας και το οποίο περιβάλλει τον νότιο πόλο, ονομαζόμενο γι' αυτό ΑΒΥΣΣΟΣ, ενώ αντίθετα, παρατηρώντας προς τον βόρειο πόλο ότι ένα ορισμένο ρεύμα στον ουρανό εμφανιζόταν πάντα πάνω από τον ορίζοντα, αυτό το ονόμασαν Βουνό. Καθώς το Μερού είναι η ανώτερη κατοικία των θεών, αυτοί ελέγετο ότι ανέρχονταν και κατέρχονταν περιοδικά· και εδώ (αστρονομικά) υπονοούνταν οι *ζωδιακοί* θεοί, το πέρασμα του αρχικού Βόρειου Πόλου της Γης στον Νότιο Πόλο του ουρανού.

Εκείνη την εποχή, το μεσημέρι η εκλειπτική θα πρέπει να ήταν παράλληλη με τον ισημερινό και ένα μέρος του Ζωδιακού θα πρέπει να κατέβαινε από τον Βόρειο Πόλο στον βόρειο ορίζοντα διασχίζοντας τις *οχτώ σπείρες του όφεως* [οχτώ αστρικά έτη, ή πάνω από 200.000 ηλιακά έτη], πράγμα που θα φαινόταν σαν μια φανταστική *κλίμακα με οχτώ σκαλοπάτια* που έφτανε από την Γη μέχρι τον πόλο, δηλαδή τον θρόνο του Δία. Πάνω σ' αυτήν την κλίμακα λοιπόν οι θεοί, δηλαδή τα σημεία του Ζωδιακού, ανέβαιναν και κατέβαιναν. [Η κλίμακα του Ιακώβ και οι άγγελοι]... Έχουν περάσει πάνω από 400.000 χρόνια από τότε που Ζωδιακός σχημάτισε τις *πλευρές* αυτής της κλίμακας. (Σ. Α. Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία* κ.τ.λ., σελ. 44, 47.)

Αυτή είναι μια θαυμάσια εξήγηση, αν και δεν είναι ολότελα απαλλαγμένη από αποκρυφιστική αίρεση. Ωστόσο βρίσκεται πολύ πιο κοντά στην αλήθεια από πολλές άλλες με περισσότερο επιστημονικό και ειδικά θεολογικό χαρακτήρα. Όπως ειπώθηκε και προηγουμένως η χριστιανική τριάδα ήταν καθαρώς αστρονομική από την αρχή της, πράγμα που έκανε τον Ρουτίλιους να πει – για εκείνους που την ευημέριζαν – "*Γένος Ιουδαίων, ρίζα ανόητων*". (Ρουτίλιους Κλαύδιους Ναματιάνους, *Περί Επιστροφής*, Βιβλ. Πρώτο, σελ. 387 και επόμ.)

Αλλά ο αδαής και ειδικά οι χριστιανοί φανατικοί, που συνεχώς αναζητούν επιστημονική επιβεβαίωση για το νεκρό γράμμα των κειμένων τους, θα συνεχίσουν να βλέπουν στον ουράνιο πόλο τον αληθινό Όφι της Γένεσης, τον Σατανά, τον Εχθρό του ανθρώπινου είδους, αντί για κείνο που πραγματικά είναι, δηλαδή μια κοσμική μεταφορά. *Όταν λέγεται ότι οι θεοί εγκατέλειψαν την Γη*, δεν εννοούνται μόνο οι θεοί, οι προστάτες και καθοδηγητές, αλλά επίσης και οι *μικρότεροι θεοί*, οι κάτοικοι των σημείων του Ζωδιακού. Ωστόσο οι πρώτοι, σαν πραγματικές και υπαρκτές Οντότητες που γέννησαν, έθρεψαν και καθοδήγησαν την ανθρωπότητα στην νεαρή της ηλικία, εμφανίζονται σε κάθε Γραφή, τόσο στα ζωροαστρικά όσο και στα ινδουιστικά Ευαγγέλια. Ο Ορμάζντ, ή Αχούρα-Μάζντα, ο "Κύριος της Σοφίας", είναι η σύνθεση των Αμσασπέντ (ή *Αμέσα-Σπέντα*, "Αθάνατοι Ευεργέτες"),[308] η "Λέξη", όμως, ή ο *Λόγος* και οι έξι ανώτερες όψεις του στο Μαζνταϊσμό. Στο *Ζαμυάντ Γιάστ* αυτοί οι "Αθάνατοι Ευεργέτες" περιγράφονται σαν:

...οι Αμέσα-Σπέντα, οι ακτινοβόλοι, που έχουν αποτελεσματικά μάτια, μεγάλοι, επιβοηθητικοί... άφθαρτοι και αγνοί... που και οι επτά έχουν παρόμοιο νου, όμοια ομιλία, που και οι επτά κάνουν το ίδιο... που είναι οι δημιουργοί και οι καταστροφείς των πλασμάτων του Αχούρα-Μάζντα, οι δημιουργοί και οι επιβλέποντες, οι προστάτες και οι κυβερνήτες τους...(*Ζαμυάντ Γιάστ*, III, 15-18.)

Αυτές οι λίγες γραμμές υποδηλώνουν τον δυαδικό ακόμα και τον τριπλό χαρακτήρα των Αμσαμπέντ, των δικών μας Ντιάνι-Τσόχαν ή "Όψεων της Σοφίας". Είναι ταυτόσημοι και, ωστόσο, χωριστοί από τον Ορμάζντ (Άχουρα-Μάζντα). Είναι επίσης οι Άγγελοι των Άστρων των χριστιανών – οι Αστρο-Γιαζάτα των Ζωροαστριστών ή ακόμα οι επτά πλανήτες (περιλαμβανομένου του Ήλιου) της πρώτης θρησκείας.[309] Το επίθετο – "οι ακτινοβόλοι, που έχουν αποτελεσματικά μάτια" – το αποδεικνύει. Αυτά στο φυσικό και αστρικό πεδίο. Στο πνευματικό πεδίο είναι οι θείες δυνάμεις του Άχουρα-Μάζντα, αλλά στο αστρικό ή ψυχικό πεδίο πάλι είναι οι "Δομητές", οι "φύλακες", οι *Πιτρί* (πατέρες) και οι πρώτοι Παιδαγωγοί της ανθρωπότητας.

Όταν οι θνητοί θα έχουν πνευματικοποιηθεί αρκετά, δεν θα υπάρχει πια ανάγκη να τους *εξαναγκάζουν* σε μια σωστή κατανόηση της αρχαίας Σοφίας. Τότε οι άνθρωποι θα γνωρίζουν ότι

Μεταφρασμένο επίσης σαν "ευλογημένοι Αθάνατοι" από τον δρ. Βίλχεμ Γκάιγκερ, αλλά η πρώτη απόδοση είναι πιο σωστή.

Αυτοί οι "επτά" έγιναν οχτώ, η Ογδοάδα, των μετέπειτα υλιστικών θρησκειών, όταν η έβδομη, ή η ανώτερη αρχή, δεν ήταν πια το εμποτίζον Πνεύμα, η Σύνθεση, αλλά έγινε ένας ανθρωπομορφικός αριθμός, ή μια επιπρόσθετη μονάδα.

δεν υπήρξε ποτέ μεγάλος αναμορφωτής του Κόσμου, το όνομα του οποίου να διασώθηκε στην γενιά μας, που (α) να μην ήταν μια άμεση εκπόρευση του ΛΟΓΟΥ (κάτω από οποιοδήποτε όνομα γνωστό σε εμάς), δηλαδή μια *ουσιαστική* ενσάρκωση ενός από τους "επτά", του "θείου Πνεύματος που είναι επταπλό" και (β) ο οποίος να μην είχε εμφανιστεί και πριν, κατά την διάρκεια περασμένων Κύκλων. Θα αναγνωρίσουν τότε την αιτία η οποία προκαλεί στην ιστορία και την χρονολογία ορισμένα αινίγματα των εποχών για παράδειγμα, για ποιον λόγο τους είναι αδύνατον να αποδώσουν μια αξιόπιστη χρονολογία στον Ζωροάστρη, ο οποίος στο *Νταμπιστάν* φαίνεται να πολλαπλασιάζεται δώδεκα και δεκατέσσερις φορές˙ για ποιον λόγο οι Ρίσι και οι Μάνου είναι τόσο μπερδεμένοι στον αριθμό και στις ατομικότητές τους˙ γιατί ο Κρίσνα και ο Βούδας μιλούν για τον εαυτό τους σαν επανενσαρκώσεις, δηλαδή ο Κρίσνα ταυτίζεται με τον Ρίσι Ναραγιανά και ο Γκαουταμά δίνει μια σειρά των προηγούμενων γεννήσεων του και γιατί ειδικά ο πρώτος, όντας "ο ίδιος ο υπέρτατος Μπράχμα", ονομάζεται ωστόσο *Αμσαμσαβατάρα*, μόνο "ένα μέρος ενός μέρους" του Υπέρτατου πάνω στην Γη. Τέλος, γιατί ο Όσιρις είναι ένας μεγάλος θεός και ταυτόχρονα ένας "πρίγκηπας πάνω στην Γη", ο οποίος ξαναεμφανίζεται στον Θωθ-Ερμή και γιατί ο Ιησούς (στα Εβραϊκά, Τζοσούα) της Ναζαρέτ, αναγνωρίζεται, καμπαλιστικά, στον Τζοσούα, τον Γιο του Ναυή, καθώς και σε άλλα πρόσωπα; Η εσωτερική δοξασία το εξηγεί λέγοντας ότι καθένας απ' αυτούς (καθώς και πολλοί άλλοι) εμφανίστηκε αρχικά πάνω στην Γη σαν μια από τις επτά δυνάμεις του ΛΟΓΟΥ, ατομικοποιημένη σαν θεός ή "Άγγελος" (αγγελιαφόρος). Έπειτα, αφού αναμείχθηκαν με ύλη, έπρεπε να ξαναεμφανιστούν στην συνέχεια σαν μεγάλοι σοφοί και καθοδηγητές οι οποίοι "δίδαξαν την Πέμπτη Φυλή", αφού πριν είχαν διδάξει τις δυο προηγούμενες φυλές, είχαν κυβερνήσει κατά την διάρκεια των θείων Δυναστειών και είχαν τελικά θυσιαστεί, για να ξαναγεννηθούν κάτω από διαφορετικές συνθήκες για το καλό της ανθρωπότητας και για την σωτηρία της σε ορισμένες κρίσιμες περιόδους, μέχρις ότου στις τελευταίες τους ενσαρκώσεις είχαν γίνει πράγματι μόνο "τα μέρη ενός μέρους" πάνω στην Γη, αν και *de facto* ήταν το Ένα Υπέρτατο στην Φύση.

Αυτή είναι η μεταφυσική της θεογονίας. Και επειδή κάθε "Δύναμη" από τις ΕΠΤΑ (όταν ατομικοποιηθεί) έχει υπό την εποπτεία της ένα από τα στοιχεία της δημιουργίας και κυριαρχεί πάνω του, (τα στοιχεία αυτά είναι: το κοσμικό, το γήινο, το ορυκτό, το φυτικό, το ζωικό, το υδάτινο και τέλος το ανθρώπινο, με την φυσική, πνευματική και ψυχική όψη τους), εξ αυτού και τα πολλά νοήματα του κάθε συμβόλου τα οποία, αν δεν ερμηνευθούν σύμφωνα με τις εσωτερικές μεθόδους, οδηγούν γενικά σε αξεδιάλυτη σύγχυση.

Μήπως ο Δυτικός Καμπαλιστής – που είναι γενικά εχθρός του Ανατολίτη Αποκρυφιστή – χρειάζεται μια απόδειξη; Ας ανοίξει τότε την *Ιστορία της Μαγείας* του Ελιφάς Λεβί στην σελ. 53 και ας εξετάσει προσεχτικά το "Μεγάλο Καμπαλιστικό Σύμβολο" του *Ζοχάρ*. Εκεί στο χαρακτικό που δίνεται, θα βρει έναν λευκό άνδρα να στέκεται όρθιος και μια μαύρη γυναίκα να στέκεται ανάποδα, δηλ. με το κεφάλι κάτω, τα πόδια της να περνούν κάτω από τα απλωμένα χέρια της ανδρικής μορφής και να προεξέχουν πίσω από τους ώμους του, ενώ τα χέρια τους ενώνονται σε γωνία στην κάθε πλευρά. Ο Ελιφάς Λεβί το θεωρεί σαν τον Θεό και την Φύση, ή τον Θεό: "φως", που καθρεφτίζεται ανεστραμμένος στην "Φύση και Ύλη": το σκοτάδι. Καμπαλιστικά και συμβολικά έχει δίκιο, αλλά μόνο μέχρις εκεί που φτάνει η εμβληματική κοσμογονία. Ούτε και επινόησε αυτός το σύμβολο περισσότερο από τους άλλους Καμπαλιστές, γιατί οι δυο μορφές σε λευκό και μαύρο λίθο υπήρχαν στους ναούς της Αιγύπτου από αμνημονεύτων χρόνων, σύμφωνα με την παράδοση και σύμφωνα με την ιστορία, από την εποχή του βασιλιά Καμβύση ο οποίος τις είδε προσωπικά. Επομένως, το σύμβολο πρέπει να υπήρχε εδώ και 2.500 χρόνια περίπου. Και αυτό κατά τους μικρότερους υπολογισμούς, γιατί αυτός ο Πέρσης κυβερνήτης, που ήταν γιος του Κύρου του Μεγάλου, διαδέχτηκε τον πατέρα του στα 529 π.Χ. Οι δυο αυτές μορφές ήταν *οι δυο Κάβειροι που προσωποποιούσαν τους δυο αντίθετους πόλους*. Ο Ηρόδοτος (*Ιστορία* ΙΙΙ, *Θάλεια*, παρ. 37) λέει στους μεταγενέστερους πως, όταν ο Καμβύσης εισήλθε στον ναό των Καβείρων, τον έπιασε ασταμάτητο γέλιο μόλις είδε – όπως νόμισε – έναν όρθιο άνδρα και μια γυναίκα να στέκεται στο κεφάλι της μπροστά του. Αυτοί όμως ήταν οι πόλοι, το σύμβολο των οποίων είχε σκοπό να θυμίζει "το πέρασμα του αρχικού Βόρειου Πόλου της Γης στον Νότιο Πόλο του Ουρανού", όπως το

αντιλήφθηκε ο Μακαίη.[310] Αλλά παρίστανε επίσης τους πόλους ανεστραμμένους, σαν επακόλουθο της μεγάλης κλίσης του άξονα, που έχει κάθε φορά σαν αποτέλεσμα την μετατόπιση των Ωκεανών, την καταβύθιση των πολικών χωρών και την επακόλουθη *ανύψωση* νέων ηπείρων στις περιοχές του ισημερινού και το *αντίστροφο*. Αυτοί οι Κάβειροι ήταν οι θεοί του "Κατακλυσμού".

Αυτό ίσως μας βοηθήσει να φτάσουμε στο κλειδί της φαινομενικά αξεδιάλυτης σύγχυσης ανάμεσα στους αριθμούς των ονομάτων και των τίτλων που δίνονταν στους ίδιους θεούς και σε τάξεις θεών. Ήδη στην αρχή αυτού του αιώνα ο Φάμπερ έδειξε την ταυτότητα ανάμεσα σε Κορύβαντες, Κουρήτες, Διόσκουρους, Άνακες, Ντίι Μάγκνι, Ιδαίους Δακτύλους, Λάρες, Πενάτες, Μάνες,[311] Τιτάνες και Αλήτες και τους ΚΑΒΕΙΡΟΥΣ. Και εμείς δείξαμε ότι αυτοί οι τελευταίοι ήταν ίδιοι με τους Μάνου, τους Ρίσι και τους δικούς μας Ντιάνι-Τσόχαν, που ενσαρκώθηκαν στους Εκλεκτούς της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής. Έτσι, ενώ στην θεογονία οι Κάβειροι-Τιτάνες ήταν επτά μεγάλοι θεοί: κοσμικά και αστρονομικά οι Τιτάνες ονομάζονταν Άτλαντες, ίσως γιατί, όπως λέει ο Φάμπερ, συνδέονταν (α) με τον Ατ-αλ-ας, "τον θείο Ήλιο", και (β) με τον *τιτ*, "τον κατακλυσμό". Αλλά αυτό, αν είναι αλήθεια, είναι μόνο η εξωτερική απόδοση. Εσωτερικά, το νόημα των συμβόλων τους εξαρτάται από την ονομασία ή τον τίτλο που χρησιμοποιείται. Οι επτά μυστηριώδεις, τρομακτικοί μεγάλοι θεοί – οι *Διόσκουροι,*[312] οι θεότητες που περιβάλλονταν με το σκοτάδι της απόκρυφης φύσης – έγιναν *Ιδαίοι Δάκτυλοι* για τον μυημένο θεραπευτή μέσω μετάλλων. Η αληθινή ετυμολογία του ονόματος *lares* (*λάρες*, που τώρα σημαίνει "φαντάσματα") πρέπει να αναζητηθεί στην ετρουτσκική λέξη *lars,* "διευθυντής", "αρχηγός". Ο Σαγχονιάθων μεταφράζει την λέξη *Αλήται* σαν πυρολάτρες και ο Φάμπερ πιστεύει ότι προέρχεται από το *Αλ-Αίτ*, "ο θεός του πυρός". Και οι δυο έχουν δίκιο, αφού και στις δυο περιπτώσεις είναι μια αναφορά στον Ήλιο (τον ανώτερο Θεό), προς τον οποίο "έλκονται" οι πλανητικοί θεοί (αστρονομικά και αλληγορικά) και τον οποίο λατρεύουν. Σαν *Lares* αυτοί είναι πραγματικά οι ηλιακές θεότητες, αν και η ετυμολογία του Φάμπερ, ο οποίος λέει ότι η λέξη"*Lar*" είναι μια αντίθεση του "*El-Ar*", της ηλιακής θεότητας, δεν είναι πολύ σωστή. Αυτοί είναι οι "*λάρες*", οι διευθυντές και οδηγοί των ανθρώπων. Σαν *Αλήται* ήταν οι επτά πλανήτες, αστρονομικά και σαν *Λάρες*, ήταν οι αντιβασιλείς των πλανητών, οι προστάτες και κυβερνήτες μας, μυστικά. Για σκοπούς εξωτερικής ή φαλλικής λατρείας, καθώς επίσης και κοσμικά, αυτοί ήταν οι Κάβειροι, ενώ τα χαρακτηριστικά τους αναγνωρίζονταν σ' αυτές τις δυο ικανότητες, από το όνομα των ναών στους οποίους ανήκαν αντίστοιχα και από το όνομα των ιερέων τους. Όλοι τους, όμως ανήκαν στις επταπλές δημιουργικές και εμψυχώνουσες ομάδες των Ντιάνι-Τσόχαν. Οι Σαβαίοι, που λάτρευαν τους "αντιβασιλείς των Επτά πλανητών", όπως οι Ινδουιστές λάτρευαν τους Ρίσι τους, θεωρούσαν τον Σεθ και τον γιο του Ερμή (Ενώχ ή *Ενώς*) σαν τους ανώτερους μεταξύ των πλανητικών θεών. Οι Ιουδαίοι δανείστηκαν

Ο οποίος προσθέτει ότι "οι Αιγύπτιοι είχαν διάφορους τρόπους για να παριστάνουν την γωνία των Πόλων. Στο έργο του Πέρρυ, *Άποψη της Ανατολής*, υπάρχει ένα σχέδιο που παριστάνει τον Νότιο Πόλο της Γης στον αστερισμό της Άρπας, στο οποίο οι δυο πόλοι απεικονίζονται σαν δυο ίσιες ράβδοι περιβαλλόμενες από φτερά γερακιού για να διακρίνεται ο βόρειος από τον νότιο. Αλλά μερικές φορές τα σύμβολα των πόλων... έχουν την μορφή όψεων, με κεφάλι γερακιού για να διακρίνεται το βόρειο από το νότιο άκρο". (*Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 41).

Ο Φάμπερ και ο Επίσκοπος Κάμπερλαντ θα έκαναν αυτούς τους τελευταίους παγανιστικές προσωποποιήσεις, όπως το εκφράζει ο προηγούμενος συγγραφέας,της "Κιβωτού του Νώε... και τίποτε άλλο εκτός από τον Πατριάρχη [Νώε] και την οικογένειά του" (!) (Βλέπε το έργο του *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ. 136). Γιατί, όπως μας λένε, μετά τον Κατακλυσμό και σε ανάμνηση του γεγονότος, οι ευσεβείς απόγονοι του Νώε καθιέρωσαν μια θρησκευτική γιορτή, η οποία αργότερα εκφυλίστηκε από τους ασεβείς απογόνους τους˙ δαίμονες ή ήρωες-θεοί και "συνεχής αδιάντροπη χυδαιότητα σφετερίστηκαν το όνομα και το ένδυμα της θρησκείας" (*Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. I, σελ. 10). Αυτή είναι πράγματι εξαφάνιση των ανθρώπινων δυνάμενων της λογικής, όχι μόνο της αρχαιότητας αλλά και των σημερινών γενεών. Αντιστρέψτε την δήλωση και εξηγήστε ότι με τα λόγια "ο Νώε και η οικογένειά του", εκείνο που εννοείται με τον πατριάρχη και την οικογένειά του είναι απλώς η ιουδαϊκή απόδοση του μυστηρίου της Σαμοθράκης, του *Κρόνου*, ή *Κρόνου-Τσαντίκ* και *των Γιων του*, και τότε κι εμείς θα πούμε *Αμήν*.

Οι οποίοι αργότερα, για τους Έλληνες, περιορίστηκαν μόνο στον Κάστορα και στον Πολυδεύκη. Αλλά την εποχή της Λεμουρίας, οι *Διόσκουροι*, οι "Αυγογεννημένοι", ήταν οι Επτά Ντιάνι-Τσόχαν (Αγκνισβαττά-Κουμαρά) που ενσαρκώθηκαν στους Επτά Εκλεκτούς της Τρίτης Φυλής.

από τους Σαβαίους τον Σεθ και τον Ενώς και ύστερα τους παραμόρφωσαν (εξωτερικά). Αλλά η αλήθεια γι' αυτούς μπορεί να ανιχνευθεί ακόμα και στην Γένεση.[313]

Σεθ είναι ο "προγεννήτορας" εκείνων των πρώτων ανθρώπων της Τρίτης Φυλής στους οποίους είχαν ενσαρκωθεί οι "πλανητικοί" άγγελοι – ένας Ντιάνι-Τσόχαν και ο ίδιος, που ανήκε στους *εμψυχώνοντες* θεούς, και ο Ενώς (Hanoch ή Enoch) ή Ερμής, λέγεται ότι ήταν *γιος* του – γιατί ήταν ένα γενετικό όνομα για όλους τους πρώτους *Ενορατικούς* ("Ενοχίων"). Εξ αυτού και η λατρεία. Ο Άραβας συγγραφέας Σουγιούτι λέει ότι τα παλιότερα αρχεία αναφέρουν τον Σεθ, ή Σετ, σαν ιδρυτή του Σαβαϊσμού και επομένως ότι οι Πυραμίδες, οι οποίες ενσωμάτωναν το πλανητικό σύστημα, θεωρούνταν σαν τοποθεσία του τάφου τόσο του Σεθ όσο και του *Ίντρους* (Ερμής ή Ενώχ). (Στρ. Χάουαρντ Βάιζ, *Εργασίες που εκτελέστηκαν στις Πυραμίδες της Γκίζας το 1837*, κ.τ.λ. Λονδίνο, 1840-42, Τομ. ΙΙ, σελ. 358.)· Λέει ότι από εκεί οι Σαβαίοι προηγούνταν στο προσκύνημα *και έψελναν προσευχές επτά φορές την ημέρα στρεφόμενοι προς τον Βορρά* (το Όρος Μερού, Καφ, Όλυμπος κ.τ.λ., κ.τ.λ.). (Ο. Παλγκρέιβ, *Διήγηση* κ.τ.λ., Τομ. ΙΙ, σελ. 264, όπως αναφέρεται στο έργο του Γουέικ, *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας* σελ. 57-58.) Ο Αμπντ Αλλατίφ λέει περίεργα πράγματα για τους Σαβαίους και τα βιβλία τους. Το ίδιο και ο Εντίχ Αχμέντ μπεν Γιαχύα, ο οποίος έγραψε 200 χρόνια αργότερα. Ενώ αυτός ισχυρίζεται "ότι κάθε πυραμίδα ήταν αφιερωμένη *σε ένα άστρο* (μάλλον στον *αντιβασιλέα* ενός άστρου), ο Αμπντ Αλλατίφ μας βεβαιώνει ότι "είχε διαβάσει σε αρχαία σαβαϊκά βιβλία ότι μια πυραμίδα ήταν ο τάφος του Αγαθοδαίμονα και η άλλη του Ερμή". (Βάιζ, *Εργασίες που εκτελέστηκαν στις Πυραμίδες της Γκίζας,* κ.τ.λ. Τομ. ΙΙ, σελ. 342.) "Ο Αγαθοδαίμονας δεν ήταν άλλος από τον Σεθ, και σύμφωνα με μερικούς συγγραφείς ο Ερμής ήταν γιος του", προσθέτει ο Στάνιλαντ Γουέικ. (Γουέικ, *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 57.)

Έτσι, ενώ στην Σαμοθράκη και στους αρχαίους αιγυπτιακούς ναούς αυτοί ήταν οι μεγάλοι Κοσμικοί θεοί (τα επτά και τα σαράντα εννιά Ιερά Πυρά), στους ελληνικούς ναούς οι τελετές τους έγιναν κυρίως φαλλικές και, επομένως, για τον αμύητο άσεμνες. Στην τελευταία περίπτωση αυτοί ήταν 3 και 4 ή 7: η αρσενική και θηλυκή αρχή – *ο σταυρός με την λαβή* – διαίρεση που δείχνει γιατί μερικοί κλασικοί συγγραφείς υποστήριζαν ότι ήταν μόνο τρεις, ενώ άλλοι ανέφεραν τέσσερις. Και αυτοί ήταν – οι Κάβειροι – Αξίερως (στην θηλυκή όψη του, Δήμητρα), Αξιόκερσα (Περσεφόνη),[314] Αξιόκερσος (Πλούτωνας ή Άδης) και Κάδμος ή Καδμίλος [Ερμής, όχι ο ιθυφαλλικός Ερμής που αναφέρει ο Ηρόδοτος (*Ιστορία,* ΙΙ, 51), αλλά εκείνος "του ιερού μύθου", που ερμηνευόταν μόνο κατά την διάρκεια των μυστηρίων της Σαμοθράκης]. Αυτή η ταύτιση που, σύμφωνα με τον Σχολιαστή του Απολλώνιου του Ρόδιου, οφείλεται σε μια αδιακρισία του Μνασέα, δεν είναι καθόλου ταύτιση, μιας και τα ονόματα μόνο δεν αποκαλύπτουν πολλά. (Σχόλια στον Απολλώνιο το Ρόδιο, 1,917. Παράβολε Ντεσάρμ. *Μυθολογία,* κ.τ.λ. σελ. 270. Επίσης Μνασέα εκ Πατρών, *Αποσπάσματα Ελληνικής Ιστορίας*, ΙΙΙ, 154, απόσπ. 27.) Υπήρχαν ακόμα και άλλοι οι οποίοι υποστήριζαν, έχοντας δίκιο με τον τρόπο τους, ότι υπήρχαν μόνο δυο Κάβειροι. Αυτοί, εσωτερικά, ήταν οι δυο Διόσκουροι, Κάστορας και Πολυδεύκης, και εξωτερικά ο Δίας και ο Βάκχος. Οι δυο τους αντιπροσώπευαν τους γήινους πόλους, γεωδαιτικά˙ τον γήινο και τον πόλο του ουρανού, αστρονομικά˙ καθώς επίσης τον φυσικό και τον πνευματικό άνθρωπο. Η ιστορία της Σεμέλης και του Δία και η γέννηση του Βάκχου, ή *Διμήτορα*, με όλα τα γεγονότα που την συνοδεύουν, χρειάζεται απλώς να διαβαστεί εσωτερικά για να κατανοηθεί η αλληγορία. Ο ρόλος που έπαιξαν στο συμβάν η φωτιά, το νερό, η γη κ.τ.λ., στα

Ο Κλήμης της Αλεξανδρείας αναγνώριζε την αστρονομική σημασία του κεφ. XXV και επόμ. της Εξόδου. Σύμφωνα με την μωυσαϊκή δοξασία, λέει, οι επτά πλανήτες βοήθησαν στην γέννηση των γήινων πραγμάτων. Τα δυο χερουβείμ που στέκονται στις δυο πλευρές του άγιου Τετραγράμματου αντιπροσωπεύουν την Μεγάλη και την Μικρή Άρκτο.

Είναι μια περίεργη ιδέα, αλλά που ίσως δεν βρίσκεται μακριά από την αλή θεια, αυτή η υπόθεση του Μακαίη, του αυτοδίδακτου Μυημένου της Νορβηγίας, ι οποία βρίσκεται στο έργο του Μυθολογική Αστρονομία (σελ. 38-39). Αυτός λέει ότ οι Κάβειροι Αξίερως και Αξιόκερσα πήραν το όνομα τους από τις λέξεις (α) *Kab* ή *cab* εβο, ένα μέτρο, και από την λέξη *urim*, ο ουρανός˙ οι Κάβειροι όντας έτσι "ένα μέτρο του ουρανού" και (β) ότι τα ξεχωριστά τους ονόματα, προϋποθέτοντας *την αρχή της γέννησης*, αναφέρονται στα φύλα. Γιατί, "η λέξη *σεξ* (φύλο) αρχικά γινόταν κατανοητή σαν *αξ*, που στην... εποχή μας καθιερώθηκε σαν σεξ". Και πσραπέ μπει στην *Εγκυκλοπαίδεια Λοντινιένσις*, στην λέξη "τονισμός". "Τώρα, αν δώσουμ τον δασύ τόνο στο Αξίερως, θα γίνει *σαξ*, ή *Σεξίερως* και ο άλλος πόλος θα γίνει *Σεξίκερσα*. Οι δυο πόλοι θα γίνουν έτσι οι γεννήτορες των άλλων δυνάμεων την φύσης, θα γίνουν οι γονείς των άλλων δυνάμεων και, επομένως, οι πιο ισχυροί θεοί".

πολλά οράματα, θα δείξουν πώς ο "πατέρας των θεών" και ο "χαρούμενος θεός του κρασιού" θεωρούνταν επίσης ότι προσωποποιούσαν τους δυο γήινους Πόλους. Τα τελλουρικά, μεταλλικά, μαγνητικά, ηλεκτρικά και πύρινα στοιχεία είναι όλα τους νύξεις και αναφορές στον κοσμικό και τον αστρονομικό χαρακτήρα της τραγωδίας του κατακλυσμού. Στην αστρονομία οι πόλοι είναι πράγματι το "ουράνιο μέτρο" (βλέπε σημείωση ανωτέρω)· το ίδιο και οι Κάβειροι Διόσκουροι, όπως θα δείξουμε, και οι Κάβειροι-Τιτάνες, στους οποίους ο Διόδωρος αποδίδει την *ανακάλυψη της φωτιάς*[315] 31 και την τέχνη της κατεργασίας του σιδήρου. Επίσης ο Παυσανίας αναφέρει ότι η αρχική θεότητα των Καβείρων ήταν ο Προμηθέας. (*Περιήγησις*, Βιβλ. Ένατο, XXII, 5, XXV, 5-6.)

Αλλά το γεγονός ότι αστρονομικά οι Τιτάνες Κάβειροι ήταν επίσης δημιουργοί και ρυθμιστές των εποχών και κοσμικά οι μεγάλες Ηφαιστειακές Ενέργειες, οι θεοί που προΐστανται πάνω σε όλα τα μέταλλα και στα γήινα έργα, αυτό δεν τους εμποδίζει από το να είναι – στον αρχικό θείο χαρακτήρα τους – οι αγαθές Οντότητες οι οποίες, συμβολιζόμενες με τον Προμηθέα, έφεραν φως στον κόσμο και προίκισαν την ανθρωπότητα με νόηση και λογική. Σε κάθε θεογονία – ειδικά στην ινδουιστική – αυτοί είναι κυρίως τα ιερά θεία πυρά, 3, 7, ή 49, ανάλογα με τις απαιτήσεις της αλληγορίας. Το ίδιο το όνομά τους το αποδεικνύει, γιατί είναι οι Αγκνί-πουτρά (Γιοι του Πυρός) στην Ινδία και πνεύματα του πυρός κάτω από πολυάριθμα ονόματα στην Ελλάδα και αλλού. Ο Ουέλκερ, ο Μορύ και τώρα ο Ντεσάρμ, δείχνουν ότι το όνομα Κάβειροι σημαίνει "ισχυρός μέσω πυρός", από την ελληνική λέξη "καίω". Η σημιτική λέξη *Kabirim*, "ο δυνατός, ο ισχυρός και ο μεγάλος", που αντιστοιχεί στο ελληνικό *θεοί μεγάλοι, δυνατοί*, είναι μεταγενέστερα επίθετα. Αυτοί λατρεύονταν παγκόσμια και η προέλευσή τους χάνεται μέσα στην νύχτα του χρόνου. Ωστόσο είτε λατρεύονταν στην Φρυγία, στην Φοινίκη, στην Τρωάδα, στην Αίγυπτο, στην Λήμνο ή στην Σικελία, η λατρεία τους ήταν πάντα συνδεδεμένη με το πυρ και οι ναοί τους χτίζονταν στις πιο ηφαιστειογενείς περιοχές και στην εξωτερική λατρεία ανήκαν στις χθόνιες θεότητες. Γι' αυτό ο χριστιανισμός τους έκανε θεούς της κόλασης.

Στην πραγματικότητα είναι "οι μεγάλοι ευεργέτες και πανίσχυροι θεοί", όπως τους αποκαλεί ο Κάσσιος Χέμινα. (Μακρόβιος, *Σατουρνάλια*, ΙΙΙ, IV, 9.) Στην Θήβα, η Κόρη και η Δήμητρα, οι *Kabirim*, είχαν ένα ιερό (Παυσανίας, *Περιήγησις*, Βιβλ. Ένατο, XXII, 5) και στην Μέμφιδα οι Κάβειροι είχαν έναν ναό τόσον ιερό, ώστε κανένας εκτός από τους ιερείς δεν επιτρεπόταν να εισέλθει στον άγιο περίβολό του. (Ηρόδοτος, *Ιστορίαι*, Βιβλ. Τρίτο, 37.) Αλλά ταυτόχρονα δεν πρέπει να ξεχνάμε το γεγονός ότι ο τίτλος Κάβειροι ήταν γενετικός, ότι οι Κάβειροι (οι πανίσχυροι θεοί όσο και οι θνητοί), ανήκαν και στα δυο φύλα και ήταν επίσης γήινοι, ουράνιοι και κοσμικοί. Ότι, ενώ με την τελευταία τους ιδιότητα των Κυβερνητών των αστρικών και γήινων δυνάμενων – ένα καθαρώς γεωλογικό φαινόμενο (όπως κατανοείται τώρα) – συμβολίζονταν με τα πρόσωπα αυτών των κυβερνητών, ωστόσο, στην αρχή των εποχών ήταν επίσης κυβερνήτες της ανθρωπότητας. Όταν ενσαρκώθηκαν σαν Βασιλείς των "θείων Δυναστειών", έδωσαν την πρώτη ώθηση στους πολιτισμούς και κατηύθυναν τον νου με τον οποίο είχαν προικίσει τους ανθρώπους στην επινόηση και στην τελειοποίηση κάθε τέχνης και επιστήμης. Έτσι οι Κάβειροι λέγεται ότι εμφανίστηκαν σαν ευεργέτες των ανθρώπων και σαν τέτοιοι επέζησαν για αιώνες στην μνήμη των εθνών. Σ' αυτούς, τους Κάβειρους ή Τιτάνες, αποδίδεται η επινόηση των γραμμάτων (του Ντεβαναγκάρι, ή του αλφαβήτου και της γλώσσας των θεών), των νόμων και της νομοθεσίας, της αρχιτεκτονικής, καθώς και διαφόρων μεθόδων της επονομαζόμενης μαγείας και της ιατρικής χρήσης των φυτών. Ο Ερμής, ο Ορφέας, ο Κάδμος, ο Ασκληπιός, όλοι αυτοί οι ημίθεοι και οι ήρωες στους οποίους αποδίδεται η αποκάλυψη των επιστημών στους ανθρώπους και στους οποίους

Μπριάντ, ο Φάμπερ, ο Επίσκοπος Κάμπερλαντ και πολλοί άλλοι χριστιανοί συγγραφείς – που ζηλεύουν την καθαρή αλήθεια – θα αναγκάσουν τους μεταγενέστερους να δουν μόνο παγανιστικά αντίγραφα ενός και μόνο πρωτοτύπου, δηλαδή του Νώε, όλα αυτά είναι γενετικά ονόματα.

Πιστεύεται ότι οι Κάβειροι ήταν εκείνοι που αποκάλυψαν το μεγάλο δώρο της καλλιέργειας, παράγοντας καλαμπόκι ή σιτάρι. Αυτό που η *Ίσις-Όσιρις*, η κάποτε ζώσα Καβειρία,

---

Η λέξη *guerba* προέρχεται από την λέξη Κάβειροι, *Gabri*, και σημαίνει τους Πέρσες αρχαίους πυρολάτρες, ή Πάρσους. Οι Κάβειροι έγιναν Γκάμπρι και έπειτα παρέμειναν σαν μια ονομασία των Ζωροαστριστών στην Περσία (Βλέπε Τ. Χιντ, *Ιστορία των θρησκειών της αρχαίας Περσίας*, κεφ. 29, σελ. 360).

έκανε στην Αίγυπτο κι αυτό που η Δήμητρα λέγεται ότι έκανε στην Σικελία ανήκουν στην ίδια τάξη.

Το γεγονός ότι οι Όφεις ήταν πάντα σύμβολο της σοφίας και της σύνεσης δείχνεται επίσης από το κηρύκειο του Ερμή, που ήταν ένα με τον Θωθ, τον θεό της σοφίας, τον Hermes κ.ο.κ. Τα δυο φίδια που περιστρέφονται γύρω από την ράβδο, είναι φαλλικά σύμβολα του Δία και άλλων θεών που μεταμορφώνονταν σε φίδια με σκοπό να ξεγελάσουν τις θεές, αλλά αυτό μόνο στην νοσηρή φαντασία των αδαών συμβολολόγων. Το φίδι ήταν πάντα το σύμβολο του μυημένου και των δυνάμεων της αθανασίας και της θείας γνώσης του. Ο Ερμής, στον χαρακτήρα του ως ψυχοπομπός, που με το κηρύκειό του κατεύθυνε και οδηγούσε την ψυχή των νεκρών στον Άδη, ή ακόμα και ξανάφερνε τον νεκρό στην ζωή, είναι απλώς μια πολύ διαφανής αλληγορία. Δείχνει την διπλή δύναμη της Μυστικής Σοφίας: την μαύρη και την λευκή μαγεία. Δείχνει αυτήν την προσωποποιημένη Σοφία να καθοδηγεί την Ψυχή μετά τον θάνατο και την δύναμή της να ξαναφέρνει στην ζωή αυτό που είναι νεκρό˙·μια πολύ βαθιά αλληγορία, αν σκεφτεί κανείς το νόημα της. Όλοι οι λαοί της αρχαιότητας σέβονταν αυτό το σύμβολο, με εξαίρεση τους χριστιανούς οι οποίοι προτίμησαν να ξεχάσουν τον Χάλκινο Όφι του Μωυσή, ακόμα και την εκφρασμένη αναγνώριση εκ μέρους του ίδιου του Ιησού της μεγάλης σοφίας και σύνεσης του Όφεως, "Γίγνεσθε οὖν *φρόνιμοι* ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί". Οι Κινέζοι, ένα από τα αρχαιότερα έθνη της δικής μας Πέμπτης Φυλής, τον έκαναν έμβλημα των αυτοκρατόρων τους, οι οποίοι είναι έτσι οι υποβαθμισμένοι διάδοχοι των "Όφεων" ή Μυημένων που κυβέρνησαν τις πρώτες φυλές της Πέμπτης Ανθρωπότητας. Ο θρόνος του αυτοκράτορα είναι "Η Έδρα του Δράκοντα" και το επίσημο ένδυμά του είναι στολισμένο με την εικόνα του Δράκοντα. Επίσης οι αφορισμοί στα αρχαιότερα βιβλία της Κίνας λένε καθαρά ότι ο "Δράκοντας" είναι μια ανθρώπινη, αν και θεία. Οντότητα. Μιλώντας για τον "Κίτρινο Δράκοντα", τον αρχηγό των άλλων, το *Ντουάν γινγκ τ'ου* λέει:

> σοφία και η αρετή του είναι αβοθομέτρητες... [αυτός] δεν πηγαίνει με άλλους και δεν ζει σε ομάδες [είναι ασκητής]. Περιπλανιέται στις ερημιές πέρα από τον ουρανό. Φεύγει και έρχεται, εκπληρώνοντας τον νόμο [Κάρμα]. Την κατάλληλη εποχή, αν υπάρχει τελειότητα, εμφανίζεται, αν δεν υπάρχει, παραμένει [αόρατος]... Και ο Λυ-λαν παρουσιάζει τον Γκουνγκ-Φου-τσε να λέει: "Ο Δράκοντας τρέφεται με το αγνό νερό [της Σοφίας] και παίζει με τα καθαρά νερά [της Ζωής]". (Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 399.)

***

ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΕΣ ΜΑΣ

Ατλαντίδα και η νήσος Φλεγύα δεν είναι τα μόνα στοιχεία που έμειναν για τον κατακλυσμό. Η Κίνα έχει και αυτή την παράδοσή της και την ιστορία ενός νησιού ή ηπείρου που το ονομάζει Ma-li-ga-si-ma, το οποίο ο Κέμπφερ και ο Φάμπερ προφέρουν "Μοριγκασίμα", για κάποιους δικούς τους μυστηριώδεις φωνητικούς λόγους. Ο Κέμπφερ δίνει την παράδοση: Το νησί εξαιτίας της κακοήθειας των γιγάντων του βυθίζεται στον ωκεανό και ο Πεϊραάν, ο βασιλιάς, ο Κινέζος Νώε, γλιτώνει με την οικογένειά του χάρη σε μια προειδοποίηση των θεών μέσω δυο ειδώλων. Αυτός ο ευσεβής πρίγκηπας και οι απόγονοί του είναι εκείνοι που κατοίκησαν την Κίνα. Οι κινεζικές παραδόσεις, όπως και οι παραδόσεις κάθε άλλου έθνους, μιλάνε για τις θείες δυναστείες των Βασιλέων.[316]

Ταυτόχρονα δεν υπάρχει ούτε ένα αρχαίο απόσπασμα που να μη δείχνει πίστη σε μια πολυμορφική ακόμα και πολυγενετική εξέλιξη – πνευματική, ψυχική, νοητική και φυσική – των ανθρώπινων όντων, όπως παρουσιάζεται στο παρόν βιβλίο. Μερικοί από αυτούς τους ισχυρισμούς πρέπει τώρα να εξεταστούν.

Οι φυλές μας -όπως δείχνουν όλοι – ξεπήδησαν από θείες φυλές, με οποιοδήποτε όνομα κι αν ονομάζονταν. Είτε ασχολούμαστε με τους Ινδούς Ρίσι ή Πιτρί, με τους Κινέζους Ρεν-νανγκ και

Ε. Κέμπφερ, *Η Ιστορία της Ιαπωνίας*, Βιβλ. Πέμπτο, Προσθήκη στον Τόμο ΙΙ, σελ. 13, αναφερόμενο από τον Φάμπερ στο έργο του *Μια Πραγματεία πάνω στα Μυστήρια των Καβείρων*, Τομ. ΙΙ, σελ. 289 και επόμ.

Τζαν-τζι, τον "θείο άνθρωπο" και τους ημίθεους τους, είτε με τους Ακκάδιους Ντινγκίρ και Μου-λου-λιλ, τον δημιουργικό θεό και τους "θεούς του κόσμου των φαντασμάτων", είτε με τους Αιγυπτίους Ίσις-Όσιρις και Θωθ, είτε με τους Εβραίους Ελοΐμ, ή επίσης τον Μάνκο-Καπάκ και τους Περουβιανούς απογόνους του, η ιστορία δεν αλλάζει πουθενά. Κάθε έθνος έχει είτε επτά και δέκα Ρίσι-Μάνου και Πρατζαπάτι, ή επτά και δέκα Τσι-γι, ή δέκα και επτά Αμσασπέντ[317] (έξι εξωτερικά), δέκα και επτά Χαλδαίους Ανένδοτους, δέκα και επτά Σεφιρόθ κ.τ.λ., κ.τ.λ. Καθένας και όλοι προήλθαν από τους πρωταρχικούς Ντιάνι-Τσόχαν της Εσωτερικής δοξασίας, ή τους "Δομητές" των Στάντζα (Τόμος Ι). Από τον Μάνου, τον Θωθ-Ερμή, τον Οάνες-Νταγκόν και τον Ίντρις-Ενώχ, μέχρι τον Πλάτωνα και τον Πανόδωρο, όλοι μας μιλάνε για επτά *θείες* Δυναστείες, για επτά Λεμούριες και επτά ατλάντειες διαιρέσεις της Γης, για επτά πρωταρχικούς και διπλούς θεούς που κατέβηκαν από την ουράνια κατοικία τους[318] και βασίλεψαν πάνω στην Γη, διδάσκοντας στην ανθρωπότητα την Αστρονομία, την Αρχιτεκτονική και όλες τις άλλες επιστήμες που έφτασαν μέχρις εμάς. Τα Όντα αυτά εμφανίζονται πρώτα σαν "θεοί" και Δημιουργοί, έπειτα συγχωνεύτηκαν στον γεννημένο άνθρωπο, για να αναδυθούν τελικά σαν "θείοι-Βασιλείς και Κυβερνήτες". Αλλά το γεγονός αυτό βαθμιαία ξεχάστηκε. Όπως δείχνει ο Μπασνάγκ, οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι ομολόγησαν ότι στην χώρα τους η επιστήμη άνθησε μόνο από την εποχή της Ίσιδας-Όσιρη, τους οποίους συνεχίζουν να τιμούν σαν θεούς, "αν και τώρα είχαν γίνει Πρίγκηπες με ανθρώπινη μορφή". Και προσθέτει για την Ίσιδα-Όσιρη (τον θείο ανδρόγυνο): "Λέγεται ότι αυτός ο Πρίγκηπας [Ισις-Όσιρις] έχτισε πόλεις στην Αίγυπτο, σταμάτησε τις πλημμύρες του Νείλου, επινόησε την καλλιέργεια, την χρήση της αμπέλου, την μουσική, την αστρονομία και την γεωμετρία".

Όταν ο Αμπούλ-Φέντα στην *Προϊσλαμική Ιστορία* (εκδομένο από τον Χ.Ο. Φλέισερ, 1831, σελ. Παράβαλε Σ. Γουέικ *Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, σελ. 94) του λέει ότι η σαβαϊτική γλώσσα καθιερώθηκε από τον Σεθ και τον Ίντρις (Ενώχ), με την "σαβαϊτική γλώσσα" εννοεί την αστρονομία. Στο *Μελελβά Ναχίλ* (Χειρόγραφο 47 στον Κατάλογο Νίκολ) οΕρμής ονομάζεται μαθητής του Αγαθοδαίμονα. Και σε μια άλλη διήγηση (Συντ. Βάιζ, *Εργασίες που εκτελέστηκαν στις Πυραμίδες της Γκίζας*, Τομ. ΙΙ, 364, ο οποίος αναφέρεται στο Χειρόγραφο 785, Κατάλογος Ουρί), ο Αγαθοδαίμονας αναφέρεται σαν ένας "Βασιλιάς της Αιγύπτου". Ο Σελέπας Τζεραλντίνους δίνει διάφορες παραδόσεις σχετικά με τον Ενώχ. Τον ονομάζει "θείο γίγαντα". Στο "Βιβλίο των διαφόρων Ονομάτων του Νείλου" ο ίδιος συγγραφέας (ο ιστορικός Αχμάντ Ιμπν Γιουσούφ αλ-Ταϊφασνί) μας λέει για μια πίστη μεταξύ των Σημιτών Αράβων ότι ο ΣΕΘ (που έγινε αργότερα ο Αιγύπτιος Τύφων, Σετ) ήταν ένας από τους επτά αγγέλους (ή Πατριάρχες στην Βίβλο), έπειτα έγινε θνητός και γιος του Αδάμ και στην συνέχεια μεταβίβασε το χάρισμα της προφητείας και την αστρονομική επιστήμη στον Ιάρεδ, ο οποίος τα μεταβίβασε στον γιο του, Ενώχ. Άλλα ο Ενώχ (Ίντρους), "ο συγγραφέας τριάντα βιβλίων, ήταν Σαβαίος εκ καταγωγής" (δηλαδή ανήκε στο Τσαβά, "μια Στρατιά"). "Αφού καθιέρωσε τις τελετές και λειτουργίες της πρωταρχικής λατρείας, πήγε στην Ανατολή όπου έφτιαξε 140 πόλεις, από τις οποίες η Έδεσσα ήταν η λιγότερο σημαντική και έπειτα γύρισε στην Αίγυπτο όπου έγινε βασιλιάς της". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 27-28.) Έτσι ταυτίζεται με τον Ερμή. Αλλά υπήρχαν πέντε Ερμαίς, ή μάλλον ένας ο οποίος – όπως έκαναν μερικοί Μάνου και Ρίσι – εμφανίστηκε με αρκετούς διαφορετικούς χαρακτήρες. Στο *Μπορχάν Κουατιού* αυτός αναφέρεται σαν "Horming", ένα όραμα του πλανήτη Ερμή ή Μπούντα και η Τέταρτη ήταν αφιερωμένη τόσο στον Ερμή όσο και στον Θωθ. Ο Ερμής της ανατολικής παράδοσης, που λατρευόταν από τους Φινεάτες, λέγεται ότι μετά τον θάνατο του Άργού έφυγε στην Αίγυπτο και την εκπολίτισε κάτω από το όνομα Θωθ. Αλλά κάτω απ' όλους αυτούς τους χαρακτήρες πιστεύεται πάντα ότι έφερε όλες τις επιστήμες από μια λανθάνουσα σε μια ενεργό δυνατότητα, δηλαδή ότι ήταν ο πρώτος που δίδαξε την μαγεία στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα, πριν από την εποχή της Μεγάλης Ελλάδας και όταν οι Έλληνες δεν ήταν καν Έλληνες.

Οι Αμσασπέντ είναι έξι – αν αποκλειστεί ο Ορμάζντ, ο αρχηγός και Λόγος τους. Αλλά στην μυστική δοξασία αυτός είναι ο έβδομος και ο ανώτερος, ακριβώς όπως ο Πταχ είναι ο έβδομος Κάβειρος μεταξύ των Καβείρων.

Στα *Πουρανά* ταυτίζεται με τον Σβετά-Ντβιπά του Όρους Μερού του Βίσνου ή Μπράχμα.

Δεν μας λέει μόνο ο Ηρόδοτος[319] – ο "πατέρας της Ιστορίας" – για τις θαυμαστές δυναστείες των θεών που προηγήθηκαν της βασιλείας των θνητών, ακολουθήθηκαν από τους ημίθεους, τους ήρωες και τέλος από τους ανθρώπους. Αλλά ολόκληρο το σύνολο των κλασικών τον υποστηρίζει: ο Διόδωρος, ο Ερατοσθένης, ο Πλάτωνας, ο Μανέθων κ.τ.λ., κ.τ.λ., επαναλαμβάνουν το ίδιο και ποτέ δεν διαφέρει η δεδομένη σειρά. 'Οπως δείχνει ο Κρόυζερ:

> Από τις σφαίρες των άστρων όπου κατοικούν οι θεοί του φωτός η σοφία κατέρχεται στις κατώτερες σφαίρες... Στο σύστημα των αρχαίων ιερέων [Ιεροφάντες και Μυημένοι] όλα τα πράγματα χωρίς εξαίρεση, θεοί, πνεύματα, μάνες (ψυχές), ολόκληρος ο κόσμος, αναπτύσσονται συνδυασμένα σε Χώρο και διάρκεια. Η πυραμίδα μπορεί να θεωρηθεί σαν σύμβολο αυτής της μεγαλειώδους ιεραρχίας των Πνευμάτων... (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 16.)

Από τους σύγχρονους ιστορικούς (κυρίως Γάλλους ακαδημαϊκούς, όπως ο Ρενάν) έγιναν πολλές προσπάθειες για καταπίεση της αλήθειας, με την παραγνώριση των αρχαίων χρονικών των θείων Βασιλέων, περισσότερες απ' όσες θα συμφωνούσαν με την εντιμότητα. Αλλά ο Ρενάν δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι πιο απρόθυμος να αποδεχθεί το δυσάρεστο γεγονός απ' ό,τι ήταν ο Ερατοσθένης 260 χρόνια π.Χ., όμως εκείνος αναγκάστηκε να αναγνωρίσει την αλήθεια. Εξαιτίας αυτού ο σπουδαίος αστρονόμος αντιμετωπίστηκε με μεγάλη περιφρόνηση από τους συναδέλφους του 2.000 χρόνια αργότερα. Ο Μανέθων ήταν γι' αυτούς "ένας δεισιδαίμονας ιερέας γεννημένος και αναθρεμμένος μέσα στην ατμόσφαιρα των άλλων ψευδόμενων ιερέων της Ηλιούπολης". "Όλοι αυτοί οι ιστορικοί και οι ιερείς", παρατηρεί σωστά ο δαιμονολόγος ντε Μιρβίγ, "που είναι τόσο φιλαλήθεις όταν επαναλαμβάνουν ιστορίες ανθρώπινων βασιλέων και ανθρώπων, ξαφνικά γίνονται *υπερβολικά καχύποπτοι μόλις επιστρέψουν στους θεούς τους*". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 16.)... Αλλά υπάρχει ο συγχρονιστικός πίνακας της Αβύδου ο οποίος, χάρη στην ιδιοφυΐα του Σαμπολιόν, απέδειξε πια την καλή πίστη των ιερέων της Αιγύπτου (του Μανέθωνα πάνω απ' όλους) και του Πτολεμαίου. Στον πάπυρο του Τουρίνου, τον πιο αξιοσημείωτο απ' όλους, σύμφωνα με τα λόγια του αιγυπτιολόγου ντε Ρουζέ:

> ...Ο Σαμπολιόν, γεμάτος κατάπληξη, είδε ότι είχε μπροστά στα μάτια του ολόκληρη την αλήθεια... Ήταν τα αποσπάσματα ενός καταλόγου δυναστειών που περιλάμβαναν τους πιο μακρυνούς μυθικούς χρόνους, ή την ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ... Από την αρχή του περίεργου αυτού παπύρου είμαστε αναγκασμένοι να φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι, ήδη από την εποχή της περιόδου του Ραμσή, αυτές οι μυθικές και ηρωικές παραδόσεις ήταν όπως ακριβώς τις μεταβίβασε σε εμάς ο Μανέθων. Βλέπουμε να εμφανίζονται σ' αυτές σαν Βασιλείς της Αιγύπτου, οι θεοί Κεμπ, Όσιρις, Σετ, 'Ωρος, Θωθ-Ερμής και η θεά Μα, ενώ μια μεγάλη περίοδος αιώνων αποδίδεται στην βασιλεία του καθενός τους. (Ζ. ντε Ρουζέ, "Εξέταση του έργου του Μπούνσεν, κ.τ.λ.", στα *Χρονικά της χριστιανικής Φιλοσοφίας*, Σειρά Τρίτη, τομ. 13, Νο. 78, Ιούνιος, 1846, σελ. 442.)

Οι συγχρονιστικοί πίνακες του Μανέθωνα, παρά το γεγονός ότι παραποιήθηκαν από τον Ευσέβιο για ανόσιους σκοπούς, δεν προχωρούσαν ποτέ πέρα από τον Μανέθωνα. Η χρονολογία των θείων Βασιλέων και Δυναστειών, όπως και της ηλικίας της ανθρωπότητας, βρισκόταν πάντα στα χέρια των ιερέων και κρατιόταν μυστική από τα αδαή πλήθη.

Λέγεται ότι η Αφρική, σαν ήπειρος, εμφανίστηκε πριν από την Ευρώπη. Παρ' όλα αυτά εμφανίστηκε αργότερα από την Λεμουρία, ακόμα και από την πρώτη Ατλαντίδα. Το ότι ολόκληρη περιοχή, που τώρα είναι γνωστή σαν Αίγυπτος και έρημοι, καλυπτόταν κάποτε από την θάλασσα ήταν γνωστό, πρώτον, μέσω του Ηροδότου, του Στράβωνα, του Πλίνιου και όλων των Ελλήνων και, δεύτερον, μέσω της γεωλογίας. Η Αβυσσηνία ήταν κάποτε νησί και το Δέλτα ήταν η πρώτη περιοχή την οποία κατέλαβαν οι πρωτοπόροι μετανάστες που ήρθαν μαζί με τους θεούς τους από τα Βορειο-ανατολικά.

Πότε συνέβη αυτό; Η ιστορία σιωπά πάνω στο θέμα. Ευτυχώς που έχουμε τον Ζωδιακό της Ντεντερά, το επιπεδόσφαιρο στην οροφή ενός από τους αρχαιότερους αιγυπτιακούς ναούς, ο

Παράβολε Τζ. Ντ. Γκινιώ, θρησκείες της Αρχαιότητας, Παρίσι, 1825, "θρησκείες της Αιγύπτου", βιβλ. Τρίτο, σελ. και επόμ.

οποίος καταγράφει το γεγονός. Αυτός ο Ζωδιακός, με τις μυστηριώδεις τρεις Παρθένους ανάμεσα στον Λέοντα και στον Ζυγό, βρήκε τον δικό του Οιδίποδα ο οποίος κατανόησε το αίνιγμα αυτών των συμβόλων και δικαίωσε την ειλικρίνεια εκείνων των ιερέων, οι οποίοι είπαν στον Ηρόδοτο ότι:

Οι πόλοι της Γης και της Εκλειπτικής προηγουμένως συνέπιπταν και (β) ότι από την εποχή που άρχισαν τα πρώτα ζωδιακά αρχεία τους, οι Πόλοι βρέθηκαν τρεις φορές μέσα στο πεδίο της Εκλειπτικής, όπως διδάσκουν οι Μυημένοι.

Μπαγί δεν έβρισκε αρκετά λόγια για να εκφράσει την έκπληξή του σχετικά με την ομοιότητα όλων αυτών των παραδόσεων για τις θείες φυλές και αναφωνεί:

Τι είναι τελικά όλες αυτές οι βασιλείες των Ινδών Ντέβα και των Περσών Περί;... Ή εκείνες οι βασιλείες και δυναστείες των κινεζικών μύθων εκείνοι οι Τ'ιεν χουάνγκ, ή Βασιλιάδες του Ουρανού, εντελώς ξεχωριστοί από τους Ντι-χουάνγκ, ή Βασιλιάδες της Γης και τους Ρεν-χουάνγκ ή Βασιλιάδες ανθρώπων, μια διάκριση η οποία συμφωνεί απόλυτα με κείνη που έκαναν οι Έλληνες και οι Αιγύπτιοι, που αριθμούσαν τις δυναστείες των θεών, των ημιθέων και των θνητών. (*Μελέτη της ινδικής και ανατολικής αστρονομίας*, Παρίσι, 1787, Λόγος Προκαταρκτικός, σελ. CX.)

"Τώρα", λέει ο Πανόδωρος, "*η βασιλεία των επτά θεών που κυβέρνησαν τον κόσμο έλαβε χώρα πριν από εκείνη την εποχή* [του Μήνη]. *Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου εκείνοι οι ευεργέτες της ανθρωπότητας κατέβηκαν πάνω στην Γη και δίδαξαν τους ανθρώπους να υπολογίζουν την πορεία του Ηλίου και της Σελήνης από τα δώδεκα σημεία της Εκλειπτικής*".

Σχεδόν πεντακόσια χρόνια πριν από την σημερινή εποχή, οι ιερείς της Αιγύπτου έδειξαν στον Ηρόδοτο τα αγάλματα των ανθρώπινων Βασιλέων και Ιερέων – *Πιρομίς* (των αρχιπροφητών ή Μάχα-Τσόχαν των ναών), που ήταν γεννημένοι ο ένας από τον άλλον (χωρίς την μεσολάβηση γυναίκας) και οι οποίοι είχαν βασιλεύσει πριν από τον Μήνη, τον πρώτο ανθρώπινο Βασιλιά τους. Αυτά τα αγάλματα, λέει, ήταν τεράστιοι κολοσσοί από ξύλο, τριακόσιοι σαράντα πέντε τον αριθμό, καθένας απ' τους οποίους είχε το όνομα, την ιστορία και τα χρονικά του. Και αυτοί βεβαίωσαν τον Ηρόδοτο (*Ιστορία*, II, 143. Βλέπε επίσης ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. II, σελ. 16-17, για μια σωρεία στοιχείων.) – εκτός αν ο πιο ειλικρινής ιστορικός, ο "Πατέρας της Ιστορίας", κατηγορηθεί τώρα ότι λέει ψέμματα μόνο *σ' αυτήν την περίπτωση* – ότι κανένας ιστορικός δεν θα μπορούσε ποτέ να κατανοήσει ή να γράψει μια αναφορά γι' αυτούς τους υπερανθρώπινους Βασιλιάδες, εκτός και είχε μελετήσει και γνώριζε την ιστορία των *τριών δυναστειών* που είχαν προηγηθεί της ανθρώπινης, δηλαδή, των ΔΥΝΑΣΤΕΙΩΝ ΤΩΝ ΘΕΩΝ, των ημιθέων, και των ηρώων ή γιγάντων. Αυτές οι "τρεις δυναστείες" είναι οι τρεις Φυλές.

Μεταφραζόμενες στην γλώσσα της Εσωτερικής δοξασίας, αυτές οι τρεις δυναστείες θα μπορούσαν επίσης να είναι οι δυναστείες των Ντέβα, των Κινπούρουσα και των Νταναβά και Ντάιτια, ή των θεών, των ουράνιων πνευμάτων και των γιγάντων ή Τιτάνων. "Ευτυχισμένοι εκείνοι που γεννιώνται, ακόμα και από την κατάσταση των θεών, σαν άνθρωποι στον Μπάρατα - Βαρσά!" αναφωνούν οι ίδιοι οι ενσαρκωμένοι θεοί, κατά την διάρκεια της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Μπάρατα είναι η Ινδία, αλλά στην περίπτωση αυτή συμβολίζει την εκλεκτή χώρα εκείνης της εποχής και εθεωρείτο η καλύτερη από τις υποδιαιρέσεις του Τζάμπου-ντβιπά, επειδή ήταν η κατ' εξοχήν χώρα των ενεργών (πνευματικών) έργων, η χώρα της μύησης και της θείας γνώσης.[320]

Στο *Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. III, IV και επόμ., μπορούν να βρεθούν πολλές επιβεβαιώσεις αυτού του πράγματος, αν διαβάσει κανείς προσεκτικά. Οι βασιλείες των θεών, των κατώτερων θεών και των ανθρώπων απαριθμούνται όλες στην περιγραφή των επτά Νήσων, των επτά θαλασσών, των επτά βουνών κ.τ.λ., κ.τ.λ., που κυβερνιόνταν από Βασιλιάδες. Κάθε βασιλιάς αναφέρεται παρόμοια ότι είχε επτά γιους, ένας υπαινιγμός στις επτά υποφυλές. Ένα παράδειγμα αρκεί. Ο Βασιλιάς του Κούσα-ντβιπά είχε επτά γιους (ακολουθούν τα ονόματα)... "από τους οποίους είχαν πάρει το όνομα τους τα επτά τμήματα (Βαρσά) της νήσου... Αυτοί προΐσταντο της ανθρωπότητας μαζί με τους Ντάιτια και τους Νταναβά, καθώς και με τα πνεύματα του ουρανού (Γκανταρβά, Γιάκσα, Κινπού-ρούσα κ.τ.λ.) και τους θεούς" (Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. IV, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 195). Υπάρχει μόνο μια εξαίρεση, στην περίπτωση του Βασιλιά Πριγιάβρατα, γιου του πρώτου Μάνου, Σβαγιαμπούβα, ο οποίος είχε δέκα γιους. Αλλά τρεις απ' αυτούς – Μέντα, Αγκνιμπάχου και Πουτρά – έγιναν ασκητές και αρνήθηκαν το μερίδιο τους. Έτσι ο Πριγιάβρατα χώρισε και πάλι την χώρα σε επτά ηπείρους.

Εύκολα αναγνωρίζει κανείς μεγάλες ενορατικές ικανότητες στον Κρόυζερ ο οποίος, αν και δεν ήταν καθόλου εξοικειωμένος με τις Άριες ινδικές φιλοσοφίες, που ήταν ελάχιστα γνωστές στην εποχή του, ωστόσο έγραφε:

Εμείς οι σύγχρονοι Ευρωπαίοι νιώθουμε έκπληκτοι, όταν ακούμε να μιλούν " για τα Πνεύματα του Ήλιου, της Σελήνης κ.τ.λ. .... Αλλά επαναλαμβάνουμε και πάλι... η *φυσική κοινή λογική και η ορθή κρίση* των αρχαίων λαών, εντελώς ξένη στις δικές μας *ολότελα υλιστικές* ιδέες πάνω στην ουράνια μηχανική και στις φυσικές επιστήμες... δεν μπορούσε να δει στα άστρα και στους πλανήτες μόνο αυτό που βλέπουμε εμείς, δηλαδή απλές μάζες φωτός, ή αδιαφανή σώματα που κινούνται σε τροχιές στο αστρικό διάστημα, απλώς σύμφωνα με τους νόμους της έλξης ή απώθησης. Αλλά έβλεπαν σ' αυτούς ζωντανά σώματα, εμψυχωμένα από πνεύματα, όπως έβλεπαν το ίδιο και σε κάθε άλλο βασίλειο της φύσης... *Αυτή η δοξασία των πνευμάτων, που είναι τόσο σταθερή και τόσο σύμφωνη με την φύση από την οποία προήλθε*, αποτελούσε μια μεγάλη και μοναδική αντίληψη μέσα στην οποία συγχωνεύονταν όλες οι άλλες όψεις, φυσική, ηθική και πολιτική... (Παράβολε Ζ. Γκινιώ, *Θρησκείες της Αρχαιότητας*, κ.τ.λ. Τομ. Ι, Μέρος Ι, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. V, σελ. 452, 453, 454.)

Μόνο μια τέτοια αντίληψη μπορεί να οδηγήσει του άνθρωπο να σχηματίσει ένα σωστό συμπέρασμα σχετικά με την προέλευση και την γένεση όλων των πραγμάτων στο σύμπαν, του Ουρανού και της Γης, ανάμεσα στα οποία ο ίδιος είναι ένας ζωντανός δεσμός. Χωρίς έναν τέτοιο ψυχολογικό δεσμό και το αίσθημα της παρουσίας του, καμιά επιστήμη δεν μπορεί να προχωρήσει και η περιοχή της γνώσης θα πρέπει να περιοριστεί στην ανάλυση μόνο της φυσικής ύλης.

Οι Αποκρυφιστές πιστεύουν στα "πνεύματα", γιατί *νιώθουν* (και μερικοί βλέπουν) ότι περιβάλλονται απ' όλες τις μεριές από αυτά.[321] Ο. Υλιστές δεν πιστεύουν. Αυτοί ζουν πάνω στην γη, ακριβώς όπως, στον κόσμο των εντόμων ή και των ψαριών, μερικά πλάσματα ζουν περιβαλλόμενα από μυριάδες άλλα του δικού τους είδους, χωρίς να τα βλέπουν ή έστω να τα αισθάνονται.[322]

Πλάτωνας είναι ο πρώτος από τους κλασικούς ο οποίος αναφέρεται δια μακρών στις θείες Δυναστείες και τις τοποθετεί σε μια μεγάλη ήπειρο την οποία ονομάζει Ατλαντίδα. Ο Μπαγί δεν ήταν ο πρώτος ούτε ο τελευταίος που πίστευε το ίδιο, γιατί είχε προηγηθεί και τον είχε προλάβει σε αυτήν την θεωρία ο Πατήρ Κίρχερ. Αυτός ο μορφωμένος Ιησουίτης γράφει:

Κατά κανόνα, τώρα που η ίδια η φύση του εσωτερικού ανθρώπου έγινε τόσο τυφλή όσο και η υλική του φύση, ο άνθρωπος τοποθετείται πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη όπως ο Αμφίοξος στον Ωκεανό. Περιβαλλόμενος από κοπάδια και εκατομμύρια διάφορα άλλα ψάρια και πλάσματα που τον βλέπουν, το είδος του *Αμφίοξου* – που δεν έχει ούτε εγκέφαλο ούτε καμιά από τις αισθήσεις που κατέχουν οι άλλες τάξεις – δεν βλέπει τίποτε. Ποιος ξέρει αν, σύμφωνα με την θεωρία του Ντάρβιν, αυτά τα "Βραγχιόστομα" δεν είναι οι άμεσοι πρόγονοι των Υλιστών μας.

Οι Αποκρυφιστές έχουν κατηγορηθεί ότι λατρεύουν θεούς ή δαίμονες. Το αρνούμαστε. Ανάμεσα στα αναρίθμητα πλήθη των πνευμάτων – αυτά που ήταν άνθρωποι και αυτά που θα γίνουν άνθρωποι – υπάρχουν εκείνα που είναι απείρως ανώτερα από την ανθρώπινη φυλή, πιο εξελιγμένα και πιο άγια, ακόμα και από τον ανώτερο Άγιο πάνω στην Γη, και πιο σοφά από όλους τους θνητούς χωρίς εξαίρεση. Όπως υπάρχουν επίσης κι εκείνα που δεν είναι καθόλου καλύτερα απ' ό,τι είμαστε εμείς, ενώ μερικά είναι πολύ χειρότερα και κατώτερα, ακόμα κι από τον πιο ταπεινό άγριο. Αυτές οι κατώτερες τάξεις είναι που διαθέτουν την πιο εύκολη επικοινωνία με την Γη μας, που μας αντιλαμβάνονται και μας αισθάνονται όπως οι διορατικοί αντιλαμβάνονται και αισθάνονται αυτά. Η στενή γειτνίαση των αντίστοιχων τόπων διαμονής και πεδίων αντίληψης ευνοεί δυστυχώς μια τέτοια επικοινωνία, καθώς αυτά είναι πάντα έτοιμα να παρέμβουν στις υποθέσεις μας για καλό ή για κακό. Αν μας ρωτήσουν πώς γίνεται και μόνο ευαίσθητες υστερικές φύσεις, νευροπαθητικά και ψυχοπαθητικά άτομα βλέπουν και μερικές φορές συνομιλούν με τα "Πνεύματα", θα απαντήσουμε στην ερώτηση με αρκετά άλλα ερωτήματα. Ρωτάμε: Γνωρίζετε την φύση των παραισθήσεων και μπορείτε να ορίσετε την ψυχική τους διαδικασία; Πώς μπορείτε να ισχυρίζεστε ότι όλα αυτά τα οράματα οφείλονται απλώς σε φυσικές παραισθήσεις; Τι σας κάνει να νιώθετε τόσο σίγουροι ότι οι νοητικές και νευρικές ασθένειες, ενώ ρίχνουν ένα πέπλο πάνω στις φυσιολογικές (επονομαζόμενες) αισθήσεις μας, δεν αποκαλύπτουν ταυτόχρονα τοπία άγνωστα στον υγιή άνθρωπο, ανοίγοντας πόρτες οι οποίες είναι συνήθως κλειστές μπροστά στις επιστημονικές απόψεις σας (;)· ή ότι μια ψυχο-πνευματική λειτουργία δεν αντικαθιστά αμέσως την απώλεια, ή την προσωρινή ατροφία μιας καθαρά φυσικής αίσθησης; Η ασθένεια ή η υπερβολή του νευρικού ρευστού είναι αυτή που προκαλεί το μεντιουμισμό και τα οράματα, τις παραισθήσεις όπως τις ονομάζετε. Αλλά τι γνωρίζει η Επιστήμη ακόμα και για το μεντιουμισμό; Πράγματι, αν οι σύγχρονοι Σαρκώ έδιναν προσοχή στο ντελίριουμ των ασθενών τους μόνο από ψυχική σκοπιά, η Επιστήμη και η Φυσιολογία ειδικά ίσως να είχαν ευεργετηθεί περισσότερο και η αλήθεια ίσως να γνώριζε ένα ευρύτερο πεδίο γεγονότων.

Ομολογώ ότι για πολύ καιρό θεωρούσα όλα αυτά [δυναστείες και Ατλαντίδα] σαν κοινά παραμύθια (*meras nugas*), μέχρι την ημέρα που, έχοντας γνωρίσει καλύτερα τις Ανατολικές γλώσσες, έκρινα ότι όλοι αυτοί οι μύθοι θα πρέπει να ήταν, τουλάχιστον, η ανάπτυξη μιας μεγάλης αλήθειας. (*Αιγυπτιακός Οιδίπους*, Τομ. Ι, σελ. 70.)

Όπως δείχνει ο Ρουζεμόν, ο Θεόπομπος στο έργο του *Μέροπις* εμφανίζει τους ιερείς της Φρυγίας και της Μικράς Ασίας να μιλούν όπως ακριβώς οι ιερείς της Σάιος όταν αποκάλυψαν στον Σόλωνα την ιστορία και την μοίρα της Ατλαντίδος. Σύμφωνα με τον Θεόπομπο, ήταν μια μοναδική ήπειρος απροσδιόριστου μεγέθους που περιείχε δυο χώρες οι οποίες κατοικούνταν από *δυο φυλές*: μια επιθετική, πολεμική φυλή και μια ευσεβή, συνετή φυλή,[323] τις οποίες ο Θεόπομπος συμβολίζει με δυο πόλεις.[324] Την ευσεβή "πόλη" *την επισκέπτονταν συνεχώς οι θεοί*. Η φιλοπόλεμη "πόλη" κατοικούνταν από διάφορα όντα *απρόσβλητα* από σίδηρο, που μπορούσαν να *πληγωθούν θανάσιμα* μόνο από πέτρα και ξύλο.[325] Ο Ρουζεμόν αυτά τα θεωρεί σαν μια καθαρή *φαντασία* του Θεόπομπου και βλέπει ακόμα και απάτη (*supercherie*) στις διαβεβαιώσεις των ιερέων της Σάιος.[326] Αυτό απορίφθηκε από τους "Δαιμονολόγους" σαν παράλογο. Σύμφωνα με τον ντε Μιρβίγ:

Μια *απάτη* που βασιζόταν πάνω σε μια πίστη, προϊόν της πίστης όλης της αρχαιότητας· μια *υπόθεση* οποία ωστόσο έδωσε το όνομα της σε μια ολόκληρη οροσειρά (τον Άτλαντα),·η οποία καθόρισε με την μεγαλύτερη ακρίβεια μια τοπογραφική περιοχή (τοποθετώντας μερικές από τις χώρες της σε μικρή απόσταση σπό τα Γάδειρα και τα στενά του Καλπέτους), και προφήτευσε 2.000 χρόνια πριν από τον Κολόμβο, *την μεγάλη πέραν του ωκεανού χώρα* που βρισκόταν πέρα από την Ατλαντίδα και η οποία "προσεγγίζεται", όπως λέγεται, "όχι από τα *νησιά* των ευλογημένων, αλλά των καλών πνευμάτων", ευδαιμονία (τα δικά μας "*Τυχερά Νησιά*")· μια τέτοια υπόθεση δεν μπορεί παρά να είναι μια παγκόσμια χίμαιρα... (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 29.)

Είναι βέβαιο ότι είτε επρόκειτο για "χίμαιρα" είτε για πραγματικότητα, οι ιερείς όλου του κόσμου την πήραν από την ίδια πηγή: την παγκόσμια παράδοση σχετικά με μια τρίτη μεγάλη ήπειρο η οποία χάθηκε πριν από 850.000 χρόνια περίπου.[327] Μια ήπειρο κατοικούμενη από δυο ξεχωριστές φυλές˙ ξεχωριστές φυσικά και κυρίως ηθικά˙ που είχαν και οι δυο βαθιά γνώση της πρωταρχικής σοφίας και των μυστικών της φύσης˙ ανταγωνιστικές μεταξύ τους στον αγώνα τους κατά την διάρκεια της πορείας και της προόδου της διπλής τους εξέλιξης. Από πού, λοιπόν, προέρχεται και η κινέζικη διδασκαλία πάνω στο θέμα, αν πρόκειται μόνο για απλή *φαντασία*; Αυτοί δεν κατέγραψαν ότι υπήρχε κάποτε ένα *άγριο* νησί πέρα από τον Ήλιο και πέρα από το οποίο βρίσκονταν οι περιοχές των *αθάνατων ανθρώπων*; (Ντε Ρουζεμόν, *Πρωτόγονοι λαοί*.) Αυτοί δεν πιστεύουν ακόμα ότι τα απομεινάρια εκείνων των *αθάνατων* ανθρώπων – που διασώθηκαν όταν το άγιο νησί έγινε μαύρο από την αμαρτία και χάθηκε – ζήτησαν καταφύγιο στην μεγάλη έρημο Γκόμπι, όπου διαμένουν ακόμα αόρατοι για όλους και προστατευόμενοι από τους ανεπιθύμητους από πλήθη Πνευμάτων;

Όπως γράφει ο εντελώς άπιστος Μπουλανζέ:

Αυτοί ήταν οι πρώτοι Αριοί και το κύριο μέρος της Τέταρτης Ριζικής Φυλής: οι πρώτοι, ευσεβείς και διαλογιζόμενοι (γιογκική ενατένιση)· οι δεύτεροι, μια πολεμική φυλή μάγων, που εκφυλίζονταν γρήγορα εξαιτίας των ανεξέλεγκτων παθών τους.

Η Βόρεια και Νότια υποδιαίρεση της ΛεμουρίαςΆτλαντίδας. Οι υπερβόρειες και ισημερινές περιοχές των δυο ηπείρων.

Αυτό είναι Απόκρυφο και αναφέρεται στην ιδιότητα του σιδήρου ο οποίος, ελκόμενος από μαγνητικά στοιχεία, απωθείται από άλλα τα οποία, μέσω μιας απόκρυφης διαδικασίας, γίνονται τόσο αδιαπέραστα απ' αυτόν όσο και το νερό σε ένα χτύπημα.

Ντε Ρουζεμόν *Οι Πρωτόγονοι λαοί*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 157. Βλέπε αποσπάσματα του Θεόπομπου που διασώθηκαν στην *Γενική Ιστορία του Αιλιανού*, αναφερόμενη στο Απόσπασμα 75 του Φελίξ Ζακόμπ.

Η πρώτη ήπειρος, ή νήσος, αν προτιμάτε, "ο θόλος του Βόρειου Πόλου", δεν καταστράφηκε ποτέ, ούτε και θα καταστραφεί μέχρι το τέλος των Επτά Φυλών.

Αν πρέπει κανείς να προσέχει τις παραδόσεις, αυτές τοποθετούν πριν από την βασίλεια των Βασιλέων, την βασιλεία των Ηρώων και των ημιθέων και ακόμα πιο πριν και πέρα απ' αυτές τοποθετούν την θαυμαστή βασίλεια των θεών και όλους τους μύθους της χρυσής εποχής... Νιώθει κανείς κατάπληξη από το γεγονός ότι τόσο ενδιαφέροντα χρονικά πρέπει να απορριφθούν σχεδόν από όλους τους ιστορικούς. Και όμως οι ιδέες που περιέχουν ήταν κάποτε παγκόσμια αποδεκτές και τιμούνταν από όλους τους λαούς. Αρκετοί μάλιστα είναι αυτοί που τις τιμούν ακόμα και τώρα κάνοντας τες βάση της καθημερινής τους ζωής. Τέτοιες θεωρήσεις φαίνεται ότι απαιτούν μια λιγότερο βιαστική κρίση... Οι αρχαίοι, από τους οποίους πήραμε αυτές τις παραδόσεις, τις οποίες δεν δεχόμαστε πια επειδή τώρα δεν τις καταλαβαίνουμε, θα πρέπει να είχαν κάποια κίνητρα για να πιστεύουν σ' αυτές που τους παρέχονταν από την μεγαλύτερη εγγύτητά τους στις πρώτες εποχές και τα οποία κίνητρα τα αρνείται σε εμάς η απόσταση που μας χωρίζει απ' αυτές... Ο Πλάτωνας στο τέταρτο βιβλίο των *Νόμων* του λέει ότι, πολύ πριν από την δημιουργία των πρώτων πόλεων, Κρόνος είχε εγκαθιδρύσει στην Γη μια ορισμένη μορφή διακυβέρνησης κάτω από την οποία ο άνθρωπος ήταν πολύ ευτυχισμένος. Επειδή η εποχή στην οποία αναφέρεται είναι η χρυσή εποχή, ή η εποχή της βασιλείας των θεών που τόσο δοξάζεται στους αρχαίους μύθους... ας δούμε τις ιδέες που είχε γι' αυτήν την ευτυχισμένη εποχή και ποιος ήταν ο λόγος που τον έκανε να εισάγει αυτόν τον μύθο σε μια πραγματεία περί της πολιτικής. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα, για να αποκτήσει κανείς καθαρή και ακριβή ιδέα για την βασιλεία, την προέλευση και την δύναμή της, πρέπει να στραφεί πίσω στις πρώτες αρχές της ιστορίας και της παράδοσης. Μεγάλες αλλαγές, λέει, συνέβησαν την παλιά εποχή στον ουρανό και την γη και η τωρινή κατάσταση των πραγμάτων είναι ένα από τα αποτελέσματα [Κάρμα]. Οι παραδόσεις μας μιλάνε για πολλά θαύματα, για αλλαγές που συνέβησαν στην πορεία του Ήλιου, για την βασιλεία του Κρόνου και για χιλιάδες άλλα θέματα που έμειναν σκόρπια μέσα στην ανθρώπινη μνήμη. Αλλά ποτέ δεν ακούει κανείς τίποτε για το ΚΑΚΟ που προκάλεσε αυτές τις αναστατώσεις, ούτε για το κακό που ακολούθησε αμέσως μετά. Όμως... αυτό το Κακό είναι η αρχή για την οποία πρέπει να μιλάει κανείς, για να μπορέσει να ασχοληθεί με την βασιλεία και την προέλευση της δύναμης. (Ν. Α. Μπουλανζέ, *Βασιλεία των Θεών*, Εισαγ. Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 32-33.)

Αυτό το *κακό* ο Πλάτωνας φαίνεται να το βλέπει στην ταυτότητα ή ομοουσιότητα της φύσης των κυβερνητών και των κυβερνωμένων, γιατί λέει ότι πολύ πριν ο άνθρωπος χτίσει τις πόλεις του, στην χρυσή εποχή, δεν υπήρχε παρά μόνο ευτυχία πάνω στην γη, γιατί δεν υπήρχαν ανάγκες. Γιατί; Επειδή:

Κρόνος, γνωρίζοντας ότι ο άνθρωπος δεν μπορούσε να κυβερνήσει τον άνθρωπο χωρίς να γεμίσει το σύμπαν αμέσως με αδικία από τα καπρίτσια και την ματαιοδοξία του, δεν επέτρεπε σε κανέναν θνητό να αποκτήσει δύναμη πάνω στους συνανθρώπους του. Για να το πετύχει αυτό ο θεός χρησιμοποίησε την ίδια μέθοδο που χρησιμοποιούμε κι εμείς με τα κοπάδια μας. Δεν βάζουμε ένα βόδι ή ένα κριάρι μπροστά στα βόδια ή στα κριάρια μας, αλλά τους δίνουμε έναν οδηγό, έναν βοσκό, δηλαδή ένα ον ενός είδους τελείως διαφορετικού από το δικό τους και ανώτερης φύσης. Αυτό ακριβώς έκανε και ο Κρόνος. Αγάπησε την ανθρωπότητα και τοποθέτησε σαν κυβερνήτη της όχι έναν θνητό Βασιλιά ή πρίγκηπα, αλλά Πνεύματα και δαιμόνια μιας θείας φύσης πιο εξαίρετης από την φύση του ανθρώπου. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 33-34.)

θεός, ο Λόγος (η σύνθεση της Στρατιάς), που προΐστατο έτσι πάνω στα δαιμόνια, ήταν αυτός που έγινε ο πρώτος ποιμένας και αρχηγός των ανθρώπων. Όταν ο κόσμος έπαψε να κυβερνιέται μ' αυτόν τον τρόπο και οι θεοί αποσύρθηκαν, "μανιασμένα θηρία καταβρόχθισαν ένα μέρος της ανθρωπότητας. Αφημένοι στις δικές τους δυνατότητες και τα μέσα, τότε εφευρέτες εμφανίστηκαν διαδοχικά ανάμεσά τους και ανακάλυψαν την φωτιά, το σιτάρι, το κρασί και η δημόσια ευγνωμοσύνη τους θεοποίησε".[328]

Και η ανθρωπότητα είχε δίκιο, γιατί το πυρ δια της τριβής ήταν το πρώτο μυστήριο της φύσης, η πρώτη και κύρια ιδιότητα της ύλης που αποκαλύφθηκε στον άνθρωπο.

Όπως αναφέρεται στα Σχόλια:

Πλάτωνα, *Νόμοι*, Βιβλ. Τέταρτο, 713Α' και επόμ. Η Μυστική Δοξασία εξηγεί και διευρύνει αυτά που λέει ο Πλάτωνας, γιατί διδάσκει ότι εκείνοι οι "εφευρέτες" ήταν θεοί και ημίθεοι (Ντέβα και Ρίσι) οι οποίοι – άλλοι σκόπιμα και άλλοι εξαναγκασμένοι από το Κάρμα – είχαν ενσαρκωθεί στον άνθρωπο.

"Καρποί και σπόροι άγνωστοι στην Γη μέχρι τότε, μεταφέρθηκαν από τους 'Κυριους της Σοφίας' από άλλους λοκά [σφαίρες], *για το καλό εκείνων τους οποίους κυβερνούσαν.*

Τώρα:

Οι πρώτες επινοήσεις [;] της Ανθρωπότητας είναι οι πιο καταπληκτικές που έκανε ποτέ η φυλή... Η πρώτη χρησιμοποίηση της φωτιάς και η ανακάλυψη των μεθόδων με τις οποίες μπορεί να αναφτεί, η εξημέρωση των άγριων ζώων και, πάνω απ' όλα, η διαδικασία με την οποία τα πρώτα Δημητριακά παρήχθησαν για πρώτη φορά από κάποια άγρια φυτά [;], όλες αυτές είναι ανακαλύψεις, με την ευφυία και την σημασία των οποίων δεν μπορεί να συγκριθεί καμιά από τις επακόλουθες ανακαλύψεις. Αυτές είναι όλες άγνωστες στην Ιστορία, χαμένες μέσα στο φως μιας ΑΠΙΑΣΤΗΣ ΑΥΓΗΣ." (Δούκας του Άργκυλ (Τζώρτζ Κάμπελ), *Η Ενότητα της Φύσης*, σελ 521-522.)

Αυτό θα αμφισβητηθεί και θα απορριφθεί από την περήφανη γενιά μας. Αλλά αν μας βεβαιώνουν ότι δεν υπάρχουν σπόροι και καρποί άγνωστοι στην Γη, τότε μπορούμε να θυμήσουμε στον αναγνώστη ότι *το σιτάρι δεν βρέθηκε ποτέ σε άγρια κατάσταση: δεν είναι προϊόν της Γης*. Όλα τα άλλα δημητριακά έχουν αναγνωριστεί στην πρωτογενή μορφή τους σε διάφορα είδη άγριων χόρτων, αλλά το σιτάρι ξέφυγε μέχρι τώρα από τις προσπάθειες των βοτανολόγων να ανιχνεύσουν την καταγωγή του. Και ας μην ξεχνάμε, σε σχέση με αυτό, πόσο ιερό θεωρείτο αυτό το δημητριακό από τους ιερείς της Αιγύπτου, όπου το σιτάρι τοποθετείτο ακόμα και μαζί με τις μούμιες τους και βρίσκεται χιλιάδες χρόνια αργότερα μέσα στα φέρετρά τους. Θυμηθείτε πώς οι υπηρέτες του Ώρου θερίζουν το σιτάρι στην πεδιάδα του Ααρού, σιτάρι επτά κύβιτα ψηλό.[329]

Η Αιγύπτια Ίσις λέει:

Εγώ είμαι η Βασίλισσα αυτών των περιοχών: εγώ ήμουν η πρώτη που αποκάλυψε στους θνητούς τα μυστήρια του σίτου και του καλαμποκιού... είμαι εκείνη που ανατέλλει στον αστερισμό του Κυνός... Να χαίρεσαι, ω Αίγυπτος! Εσύ που υπήρξες η τροφός μου.[330]

Σείριος ονομαζόταν άστρο του Κυνός. Ήταν το άστρο του Ερμή ή Βούδας, που ονομαζόταν μεγάλος καθοδηγητής της ανθρωπότητας, πριν από τους άλλους Βούδες.

Το κινέζικο *Ι-Τζινγκ* αποδίδει την ανακάλυψη της γεωργίας σε "καθοδήγηση που δόθηκε στους ανθρώπους από ουράνια πνεύματα".

Αλίμονο, αλίμονο στους ανθρώπους που δεν γνωρίζουν τίποτε, δεν παρατηρούν τίποτε, ούτε βλέπουν τίποτε... Είναι όλοι τους τυφλοί, (στο κείμενο "βουλωμένοι" ή "σφιγμένοι"), αφού συνεχίζουν να

Βίβλος των Νεκρών, XCIX, 33 και CLVI, 4. Παραπέμπουμε τον αναγνώστη στην Σταντζα VII, σλόκα 3, στον πρώτο τόμο, όπου η στροφή αυτή εξηγείται με μια άλλη από τις σημασίες της, καθώς και στην Βίβλο των Νεκρών, CIX, γραμμή 4 και 5.

Αυτή είναι μια άμεση αναφορά στην εσωτερική διαίρεση των αρχών του ανθρώπου συμβολιζόμενου από το θείο σιτάρι. Ο μύθος τον οποίο περιγράφει ο τρίτος Κατάλογος του παπύρου (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. CX) αναφέρει: "Αυτή είναι η περιοχή των Μάνες [ασώματων ανθρώπων] *επτά κύβιτα ψηλών*. Δηλαδή: εκείνων που μόλις μεταφέρθηκαν και υποτίθεται ότι είναι ακόμα επταπλοί με όλες τις αρχές τους, όπου ακόμα και το σώμα παριστάνεται *αστρικά* στον Κάμα-λοκά ή *Άδη*, πριν από τον χωρισμό τους. "Και υπάρχει σιτάρι *τρία κύβιτα ψηλό* για μούμιες σε κατάσταση τελείωσης", δηλ. εκείνοι που ήδη χωρίστηκαν, των οποίων οι τρεις ανώτερες αρχές είναι στο Ντεβατσάν, "που τους επιτρέπεται να το θερίσουν". Η περιοχή αυτή (Ντεβατσάν) ονομάζεται "η χώρα της επαναγέννησης των θεών" και φαίνεται να κατοικείται από τον Σου, την Τεφνούτ και τον Κέμπ. Η "περιοχή των Μάνες επτά κύβιτα ψηλών" (για τις μούμιες που είναι ακόμα ατελείς) και η περιοχή για κείνους που είναι "*σε μια κατάσταση τελείωσης*" και οι οποίοι "θερίζουν σιτάρι *τρία κύβιτα ψηλό*" είναι όσο πιο σαφής γίνεται. Οι Αιγύπτιοι είχαν την ίδια εσωτερική φιλοσοφία η οποία διδάσκεται τώρα από τους ένθεν των Ιμαλαΐων μυημένους οι οποίοι, όταν θάβουν τους νεκρούς τους, τοποθετούν μαζί τους καλαμπόκι και σιτάρι.

Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, παρ. 27. Υπάρχουν Αιγυπτιολόγοι που προσπάθησαν να ταυτίσουν τον Όσιρη με τον Μήνη, πράγμα που είναι ολότελα λάθος. Ο Μπούνσεν αποδίδει στον Μήνη μια αρχαιότητα 5867 ετών π.Χ. και γι' αυτό τον απέρριψαν οι Χριστιανοί. Αλλά οι "Ισις-Όσιρις" βασίλεψαν στην Αίγυπτο πριν ο Ζωδιακός της Ντεντερά ζωγραφιστεί στην οροφή του ναού και αυτό έγινε πριν από 75.000 χρόνια!

αγνοούν το πόσο πολύ ο κόσμος είναι γεμάτος από διάφορα και αόρατα πλάσματα τα οποία μαζεύονται ακόμα και στους πιο ιερούς τόπους. (*Ζοχάρ*, Μέρος I, στ. 177.)

Οι "Γιοι του θεού" υπήρξαν και εξακολουθούν να υπάρχουν. Από τους Ινδούς Μπραχμαπουτρά και Μανασαπουτρά (Γιους του Μπράχμα και γιους Γεννημένους από τον Νου), μέχρι τους Μπενέ α-Ελοΐμ της ιουδαϊκής Βίβλου, η πίστη των αιώνων και η *παγκόσμια* παράδοση πιέζει την λογική να δεχτεί αυτές τις μαρτυρίες. Τι αξία έχει η επονομαζόμενη ανεξάρτητη κριτική, "εσωτερική μαρτυρία" (βασισμένη συνήθως στις αντίστοιχες αρέσκειες των κριτικών), μπροστά στην παγκόσμια μαρτυρία, η οποία δεν μεταβλήθηκε ποτέ καθ' όλους τους ιστορικούς κύκλους; Διαβάστε εσωτερικά το έκτο κεφάλαιο της Γένεσης, εδαφ. 4, όπου επαναλαμβάνει τους ισχυρισμούς της Μυστικής Δοξασίας, αλλάζοντας απλώς ελαφρά την μορφή τους και βγάζοντας ένα διαφορετικό συμπέρασμα που έρχεται σε αντίθεση με το *Ζοχάρ*. "Κατ' εκείνος τας ημέρας ήσαν οι γίγαντες επί της γης και *έτι ύστερον* αφού 'οι Γιοι του θεού' (*Μπενέ α-Ελοΐμ*) εισήλθαν εις τας θυγατέρας των ανθρώπων, και αύται ετεκνοποίησαν εις αυτούς˙ εκείνοι ήσαν οι *δυνατοί*, οι έκπαλαι άνδρες ονομαστοί" (ή γίγαντες).

Τι άλλο σημαίνει η έκφραση "και έτι ύστερον", αν όχι ότι: Υπήρχαν γίγαντες στην γη ΠΡΙΝ, δηλαδή πριν από τους αναμάρτητους γιους της Τρίτης Φυλής και *επίσης μετά*, όταν άλλοι γιοι του θεού, κατώτερης φύσης, άρχισαν σεξουαλική επαφή πάνω στην γη (όπως έκανε ο Ντάκσα όταν είδε ότι οι Μανασαπουτρά του δεν θα γέμιζαν την γη), Και έπειτα ακολουθεί μια διακοπή στο έκτο κεφάλαιο της Γένεσης, ανάμεσα στα εδάφια 4 και 5. Γιατί ασφαλώς δεν ήταν εξαιτίας της κακίας των "δυνατών... ανδρών ονομαστών" – μεταξύ των οποίων τοποθετείται και ο Νεμρώδ, ο "δυνατός κυνηγός ενώπιον του Κυρίου" – που "ο θεός είδε ότι η κακία των ανθρώπων ήταν μεγάλη", ούτε στους κατασκευαστές της Βαβέλ, γιατί αυτό έγινε μετά τον Κατακλυσμό – αλλά στους απογόνους των γιγάντων οι οποίοι δημιούργησαν *monstra quaedam... de genere giganteo* [*κάποια τέρατα... γιγάντιου είδους*], τέρατα από τα οποία ξεπήδησαν οι κατώτερες φυλές των ανθρώπων, οι οποίες τώρα αντιπροσωπεύονται πάνω στην Γη από λίγες άθλιες εξαφανιζόμενες φυλές και από τους τεράστιους ανθρωποειδείς πιθήκους.

Και αν κατηγορηθούμε από θεολόγους, Προτεστάντες ή Ρωμαιοκαθολικούς, δεν έχουμε παρά να τους παραπέμψουμε στα δικά τους κείμενα. Το παραπάνω εδάφιο αποτελούσε πάντα ένα δίλημμα, όχι μόνο για τους ανθρώπους της επιστήμης και τους μελετητές της Βίβλου, αλλά και για τους ιερείς. Γιατί, όπως λέει ο αιδ. Πατήρ Περόνε στο *Προανάγνωση Θεολογική*, κεφ, II: "Η αυτοί [οι *Μπενέ α-Ελοΐμ*] ήταν καλοί άγγελοι, και σ' αυτήν την περίπτωση πώς μπορούσαν να πέσουν; Ή αυτοί ήταν κακοί [άγγελοι], και σ' αυτήν την περίπτωση πώς μπορούσαν να ονομάζονται *Μπενέ α-Ελοΐμ*, 'γιοι του θεού';" Αυτό το αίνιγμα της Βίβλου – "το πραγματικό νόημα του οποίου κανένας συγγραφέας δεν κατανόησε ποτέ", όπως ομολόγησε με ειλικρίνεια ο Φουρμόν (*Σκέψεις περί της καταγωγής, ιστορίας και διαδοχής των αρχαίων λαών*, κ.λπ.) – μπορεί να ερμηνευθεί μόνο μέσω της αποκρυφιστικής δοξασίας, μέσω του *Ζοχάρ* στην Δύση και του *Βιβλίου των Ντζιάν* στην Ανατολή. Είδαμε ήδη τι λέει αυτό το τελευταίο, όσο για το *Ζοχάρ* (*Πάρχα Ράμπα*) μας λέει το εξής: *Μπενέ α-Ελοΐμ* ήταν ένα όνομα κοινό για τους *Μαλαχίμ* (τους καλούς Αγγελιαφόρους) και τους *Ισίν* ("τους κατώτερους αγγέλους").

Για το καλό των δαιμονολογούν μπορούμε να προσθέσουμε ότι ο Σατανάς τους, ο "ενάντιος", στον *Ιώβ* (Α’, 6) περιλαμβάνεται μεταξύ των υιών του θεού ή *Μπενέ α-Ελοΐμ* που επισκέπτονται τον πατέρα τους.75 Αλλά γι' αυτό αργότερα.

Το *Ζοχάρ*, μέρος II, στηλ. 73, λοιπόν, λέει ότι οι *Ισίν*, οι όμορφοι *Μπενέ α-Ελοΐμ*, δεν ήταν ένοχοι, αλλά αναμείχθηκαν με τους θνητούς ανθρώπους γιατί είχαν σταλεί στην Γη *ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο*. (*Βιβλίο της Ρουθ και του Σαντάς*, φυλ. 63, στηλ. 3, έκδοση Άμστερνταμ.) Σε άλλο σημείο του ίδιου τόμου αυτοί οι *Μπενέ α-Ελοΐμ* φαίνονται να ανήκουν στην δέκατη υποδιαίρεση των "Θρόνων". Εξηγεί επίσης ότι οι *Ισίν*, "άνθρωποι-πνεύματα", *viri sprituales*, τώρα που οι άνθρωποι δεν μπορούν πια να τους δουν, βοηθούν τους μάγους να δημιουργήσουν μέσω της τέχνης τους *homunculi*, που δεν είναι *μικροί άνθρωποι*, αλλά "άνθρωποι *μικρότεροι* (με την έννοια της

κατωτερότητας) από τους ανθρώπους". Και οι δυο εμφανίζονται με την μορφή που είχαν τότε οι Ισίν, δηλαδή αέρινη και αιθερική. Αρχηγός τους είναι ο Αζαζήλ.

Αλλά ο Αζαζήλ, τον οποίον το εκκλησιαστικό δόγμα συνέδεσε με τον Σατανά, δεν έχει καμιά σχέση. Ο Αζαζήλ, όπως εξηγήθηκε αλλού, είναι ένα μυστήριο και το ίδιο αναφέρεται και στον Μαϊμονίδη (*Μόρε Νεμπουκίμ*, κεφ. XXVI, σελ. 8). "Υπάρχει ένα αδιαπέραστο μυστήριο στην διήγηση που αφορά τον Αζαζήλ". Πράγματι υπάρχει, γιατί και ο Λάντσι, ένας βιβλιοθηκάριος του Βατικανού και κάποιος που όφειλε να ξέρει, λέει – τον αναφέραμε πριν – ότι "αυτό το σεβαστό θείο όνομα (*nome divino e venerabile*) έγινε μέσα από την πένα των σχολιαστών της Βίβλου, ένας διάβολος, μια ερημιά, ένα βουνό και ένας τράγος" (Η Αγία Γραφή) . Επομένως είναι ανόητο να θεωρούμε, όπως κάνει ο Σπένσερ, ότι το όνομα προέρχεται από τις λέξεις *Azal* (χωρισμένος) και *El* (θεός), επομένως ο "χωρισμένος από τον θεό", ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ. Στο *Ζοχάρ* ο Αζαζήλ είναι μάλλον ένα θυσιαστήριο θύμα παρά ο "τυπικός αντίπαλος του Ιεχωβά", όπως θα έλεγε ο Σπένσερ.

Το μέγεθος της κακόβουλης φαντασίας που αποδίδεται σε αυτήν την "Στρατιά" από μερικούς φανατικούς συγγραφείς είναι υπερβολικό. Ο Αζαζήλ και το "πλήθος" του είναι απλώς ο Εβραίος "Προμηθέας" και πρέπει να θεωρείται από την ίδια σκοπιά. Το *Ζοχάρ* εμφανίζει τους *Ισίν* αλυσοδεμένους σε ένα βουνό στην έρημο, αλληγορικά, υπαινισσόμενο έτσι απλώς ότι αυτά τα "πνεύματα" είναι αλυσοδεμένα στην Γη κατά την διάρκεια του κύκλου της ενσάρκωσης. Ο Αζαζήλ (ή Αζαζιήλ) είναι ένας από τους αρχηγούς των "παραβατών" αγγέλων στον *Ενώχ*, οι οποίοι κατερχόμενοι πάνω στο Άρντις, την κορυφή του Όρους Αρμόν, δεσμεύτηκαν ορκιζόμενοι υπακοή ένας στον άλλον. Λέγεται ότι ο Αζαζήλ έμαθε στους ανθρώπους να φτιάχνουν σπαθιά, μαχαίρια, ασπίδες, να κατασκευάζουν καθρέφτες (;) που κάνουν τον άνθρωπο *να βλέπει τι είναι πίσω του* (δηλαδή "*μαγικούς καθρέφτες*"). Ο Αμαζαράκ δίδαξε όλους τους μάγους και τους προφήτες για τις ρίζες˙ ο Άμερς δίδαξε το μαγικό διάλυμα˙ ο Μπαρκαυάλ την αστρολογία˙ ο Ακιμπέελ το νόημα των οιωνών και των σημείων˙ ο Ταμιάλ την αστρονομία και ο Ασαραντήλ δίδαξε την κίνηση της Σελήνης. "Αυτοί οι επτά ήταν οι πρώτοι καθοδηγητές του Τέταρτου ανθρώπου" (δηλαδή της *Τέταρτης* Φυλής).

Αλλά γιατί θα πρέπει πάντα η αλληγορία να θεωρείται ότι σημαίνει μόνο Π ό,τι εκφράζει το νεκρό της γράμμα;

Είναι η συμβολική αναπαράσταση του μεγάλου αγώνα μεταξύ της θείας σοφίας, Νου, και της γήινης αντανάκλασής της, *Ψυχή*, ή μεταξύ Πνεύματος και Ψυχής, στον Ουρανό και στην Γη. Στον Ουρανό: επειδή η θεία ΜΟΝΑΔΑ εξορίστηκε εκουσίως από εκεί για να κατέλθει για σκοπούς ενσάρκωσης σε ένα κατώτερο πεδίο και να μεταμορφώσει έτσι το ζώο από πηλό σε έναν αθάνατο θεό. Γιατί, όπως μας λέει ο Ελιφάς Λεβί, "οι άγγελοι επιθυμούν να γίνουν άνθρωποι, γιατί ο τέλειος άνθρωπος, ο άνθρωπος-θεός, είναι πάνω και από τους αγγέλους". Πάνω στην Γη: επειδή μόλις το Πνεύμα κατέβηκε, παγιδεύτηκε μέσα στις σπείρες της ύλης.

Περιέργως η Απόκρυφη διδασκαλία αντιστρέφει τους χαρακτήρες. Στην περίπτωση αυτή ο ανθρωπόμορφος αρχάγγελος των χριστιανών και ο ανθρωπόμορφος θεός των ινδουιστών είναι αυτός που αντιπροσωπεύει την ύλη και ο Δράκοντας ή Όφις, το Πνεύμα. Ο Απόκρυφος συμβολισμός παρέχει το κλειδί του μυστηρίου˙ ο θεολογικός συμβολισμός το κρύβει ακόμα περισσότερο. Γιατί ό πρώτος εξηγεί πολλά σημεία της Βίβλου ακόμα και της Καινής Διαθήκης που έμεναν μέχρι τώρα ακατανόητα, ενώ ο δεύτερος, εξαιτίας του δόγματος του Σατανά και της επανάστασής του, μείωσε τον χαρακτήρα και την φύση του υποτιθέμενου άπειρου, απόλυτα τέλειου θεού και δημιούργησε το μεγαλύτερο κακό και κατάρα πάνω στην Γη, την πίστη σε έναν προσωπικό Διάβολο. Το μυστήριο αυτό ανοίγεται με το κλειδί του μεταφυσικού συμβολισμού του, που τώρα αποκαταστάθηκε˙ ενώ το κλειδί της θεολογικής ερμηνείας δείχνει τους θεούς και τους αρχαγγέλους να στέκονται σαν σύμβολα του νεκρού γράμματος ή των δογματικών θρησκειών και παραταγμένους ενάντια στις αγνές αλήθειες του Πνεύματος, γυμνούς και χωρίς φανταστικά στολίδια.

Πολλοί ήταν οι υπαινιγμοί προς αυτή την κατεύθυνση στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* και ακόμα περισσότερες αναφορές σ' αυτό το μυστήριο βρίσκονται σκορπισμένες στους παρόντες τόμους. Για να ξεκαθαρίσουμε το θέμα μια για πάντα: αυτό το οποίο ο κλήρος κάθε δογματικής θρησκείας – κυρίως της χριστιανικής – εμφανίζει σαν τον Σατανά, τον εχθρό του θεού, είναι στην

πραγματικότητα το ανώτερο θείο Πνεύμα – απόκρυφη Σοφία πάνω στην Γη – με τον φυσικά ανταγωνιστικό χαρακτήρα του προς κάθε κοσμική, παροδική πλάνη, περιλαμβανομένων και των δογματικών ή εκκλησιαστικών θρησκειών. Έτσι η Λατινική Εκκλησία, αδιάλλακτη, φανατική και βίαιη προς όλους εκείνους που δεν προτιμούν να γίνουν σκλάβοι της, η Εκκλησία που ονομάζει τον εαυτό της νύφη του Χριστού και ταυτόχρονα θεματοφύλακα του Πέτρου, προς τον οποίον δικαίως απευθύνθηκε η επίπληξη του Κυρίου, "πήγαινε οπίσω μου Σατανά", καθώς επίσης και η Προτεσταντική Εκκλησία η οποία, ενώ αυτοαποκαλείται χριστιανική, αντικαθιστά παραδόξως την Καινή Διαθήκη με τον παλιό "Νόμο του Μωυσή" τον οποίο ο Χριστός απαρνήθηκε φανερά: και οι δυο αυτές Εκκλησίες πολεμούν εναντίον της θείας Αλήθειας, όταν αρνούνται και συκοφαντούν τον Δράκοντα της εσωτερικής (επειδή είναι θεία) Σοφίας. Κάθε φορά που αναθεματίζουν τον ηλιακό Χνούφι των Γνωστικών – τον Αγαθοδαίμονα Χριστό, ή τον θεοσοφικό Όφι της Αιωνιότητας, ή ακόμα τον Όφι της Γένεσης – κινούνται από το ίδιο Πνεύμα του σκοτεινού φανατισμού που παρακίνησε τους Φαρισαίους να κατηγορήσουν τον Ιησού λέγοντας ότι "έχει δαίμονα".

Διαβάστε την διήγηση για τον Ίντρα (Βαγιού) στον *Ριγκ-Βέντα*, το κατ' εξοχήν απόκρυφο κείμενο του Αριανισμού και ύστερα συγκρίνατέ την με αυτήν που υπάρχει στα *Πουρανά*, την εξωτερική απόδοσή της και την σκόπιμα παραποιημένη αναφορά της αληθινής Σοφίας-θρησκείας. Στον *Ριγκ-Βέντα* ο Ίντρα είναι ο ανώτερος και μεγαλύτερος των θεών και το ποτό Σόμα είναι συμβολικό της ανώτερης πνευματικής του φύσης. Στα *Πουρανά* ο Ίντρα γίνεται ένας άσωτος και ένας κοινός μέθυσος με τον χυμό Σόμα, με τον γήινο τρόπο. Είναι ο κατακτητής όλων των "εχθρών των θεών", των Ντάιτια, Ναγκά (Όφεων), Άσουρα, όλων των Όφεων-θεών, και του Βιτρά, του Κοσμικού Όφεως. Ο Ίντρα είναι ο Αγ. Μιχαήλ του ινδουιστικού Πανθέου, ο αρχηγός της μαχητικής Στρατιάς. Γυρίζοντας στην Βίβλο (*Ιώβ*, Α', 6), βλέπουμε τον Σατανά, έναν από τους "Γιους του θεού" να γίνεται στην εξωτερική ερμηνεία ο Διάβολος και ο Δράκοντας με την υποχθόνια, κακή έννοια. Αλλά στην Καμπάλα (*Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*), ο Σαμαήλ, που είναι ο Σατανάς, εμφανίζεται να είναι ταυτόσημος με τον Αγ. Μιχαήλ, τον φονέα του Δράκοντα. Πώς γίνεται αυτό; Γιατί λέγεται ότι ο Τσελέμ (η εικόνα) αντανακλά παρόμοια τον Μιχαήλ και τον Σαμαήλ που είναι ένα. Και οι δυο, αναφέρεται, προβάλλουν από τον Ρουάχ (Πνεύμα), την Νεσαμά (Ψυχή) και την Νέφες (ζωή). Στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών* ο Σαμαήλ είναι η κρυμμένη (απόκρυφη) Σοφία και ο Μιχαήλ η ανώτερη γήινη Σοφία, εκπορευόμενοι και οι δυο από την ίδια πηγή, αλλά παρεκκλίνοντες μετά την εκπόρευσή τους από την κοσμική ψυχή, η οποία πάνω στην Γη είναι ο Μαχάτ (διανοητική κατανόηση), ή *Μάνας* (η έδρα της Νόησης). Παρεκκλίνουν γιατί ο ένας (ο Μιχαήλ) επηρεάζεται από την Νεσαμά, ενώ ο άλλος (ο Σαμαήλ) παραμένει ανεπηρέαστος. Το δόγμα αυτό παραποιήθηκε από την Εκκλησία, η οποία, επειδή αντιπαθεί το ανεξάρτητο Πνεύμα που δεν επηρεάζεται από την εξωτερική μορφή (και επομένως από το δόγμα), κατασκεύασε από το Σαμαήλ-Σατανά (το πιο σοφό και πνευματικό απ' όλα τα πνεύματα), τον αντίπαλο του ανθρωπομορφικού Θεού της και του αισθησιακού φυσικού ανθρώπου, τον ΔΙΑΒΟΛΟ!

* * *

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Ας εξετάσουμε λοιπόν αυτό το δημιούργημα της φαντασίας των Πατέρων ακόμα βαθύτερα και ας βρούμε το πρωτότυπό του στους Παγανιστές. Η προέλευση του πρόσφατου σατανικού μύθου είναι εύκολο να εντοπιστεί. Η παράδοση του Δράκοντα και του Ήλιου αντηχεί σε κάθε μέρος του κόσμου, τόσο σε πολιτισμένες όσο και σε απολίτιστες περιοχές. Έγινε αφορμή για τους ψιθύρους σχετικά με μυστικές μυήσεις μεταξύ των αδαών και εγκαθιδρύθηκε παγκόσμια μέσω της παγκόσμιας κάποτε ηλιολατρικής θρησκείας. Υπήρχε μια εποχή όπου στις τέσσερις γωνιές του κόσμου βρίσκονταν σκορπισμένοι ναοί αφιερωμένοι στον Ήλιο και στον Δράκοντα. Αλλά τώρα η λατρεία διασώζεται κυρίως στην Κίνα και στις βουδιστικές χώρες. "Ο Μπελ και ο Δράκοντας ταιριάζουν ομοιόμορφα και ο ιερέας της οφιτικής θρησκείας το ίδιο ομοιόμορφα έπαιρνε το όνομα του θεού του". (*Αρχαιολογία*, Λονδίνο, 1834, Τομ. XXV, σελ. 220: "Παρατηρήσεις περί των Δρακόντων",

από τον αιδ. Τζον Μπάθαρστ Ντην.) Στις θρησκείες του παρελθόντος την Δυτική καταγωγή του πρέπει να την αναζητήσουμε στην Αίγυπτο. Οι Οφίτες υιοθέτησαν τις τελετές τους από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο και η ηλιολατρική θρησκεία με τους ηλιακούς θεούς της κατέπλευσε στην γη των Φαραώ από την Ινδία. Στους θεούς του Στόουνχεντζ αναγνωρίζουμε τις θεότητες των Δελφών και της Βαβυλώνας και στους θεούς της τελευταίας αναγνωρίζουμε τους ντέβα των βεντικών εθνών. Ο Μπελ και ο Δράκοντας, ο Απόλλωνας και ο Πύθωνας, ο Κρίσνα και ο Κάλιγια, ο Όσιρις και ο Τυφώνας είναι όλοι ένας κάτω από πολλά ονόματα, τα τελευταία από τα οποία είναι ο Μιχαήλ και Κόκκινος Δράκοντας και ο Αγ. Γεώργιος και ο Δράκοντάς του. Αφού ο Μιχαήλ είναι "ένα με τον Θεό", ή το "Διπλό" του για γήινους σκοπούς και είναι ένας από τους Ελοΐμ, τους πολεμούντες αγγέλους, αυτός είναι απλώς μια μεταλλαγή του Ιεχωβά. Όποιο κι αν ήταν το Κοσμικό ή αστρονομικό γεγονός που έγινε αφορμή για την αλληγορία του "Πολέμου στον Ουρανό", η γήινη προέλευσή του πρέπει να αναζητηθεί στους ναούς Μύησης και στις αρχαϊκές κρύπτες. Οι αποδείξεις είναι οι ακόλουθες:

Βλέπουμε (α) ότι οι ιερείς έπαιρναν το όνομα των θεών που υπηρετούσαν, (β) ότι οι. "Δράκοντες" θεωρούνταν σε όλη την αρχαιότητα σαν σύμβολα της Αθανασίας και της Σοφίας, της μυστικής Γνώσης και της Αιωνιότητας και (γ) ότι οι ιεροφάντες της Αιγύπτου, της Βαβυλώνας και της Ινδίας, αποκαλούσαν τους εαυτούς τους γενικά "Γιους τους Δράκοντα" και "Όφεις". Έτσι οι διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας επιβεβαιώνονται.

...Υπήρχαν αναρίθμητες κατακόμβες στην Αίγυπτο και στην Χαλδαία, μερικές απ' αυτές πολύ μεγάλης έκτασης. Οι πιο γνωστές ήταν οι υπόγειες κρύπτες της Θήβας και της Μέμφιδας. Οι πρώτες, αρχίζοντας από την δυτική όχθη του Νείλου, εκτείνονταν προς την λυβική έρημο και ήταν γνωστές σαν οι κατακόμβες ή περάσματα του Όφεως. Εκεί τελούνταν τα ιερά μυστήρια του κύκλου ανάγκης, του "Αναπόφευκτου Κύκλου", που είναι πιο γενικά γνωστός σαν ο "κύκλος της αναγκαιότητας": η αμείλικτη καταδίκη που επιβάλλεται σε κάθε ψυχή μετά τον σωματικό θάνατο και αφού έχει κριθεί στην περιοχή Αμέντι.

Στο βιβλίο του Μπουρμπούργκ, ο Βόταν, ο Μεξικάνος ημίθεος, διηγούμενος την εξερεύνηση του περιγράφει ένα υπόγειο πέρασμα το οποίο εκτεινόταν υπόγεια και κατέληγε στην βάση του ουρανού, προσθέτοντας ότι το πέρασμα αυτό ήταν η τρύπα ενός φιδιού, " *un agujero de culuebra*", και ότι του επιτράπηκε η είσοδος εκεί γιατί ήταν και ο ίδιος "ένας γιος των φιδιών", ή ένα φίδι. *(Κάρτας* κ.τ.λ., Μεξικό, 1851, IV, σελ. 56. *Πόπολ Βουχ*, Εισαγωγή, σελ. LXXXIX.)

Αυτό είναι πράγματι πολύ υπαινικτικό, γιατί η περιγραφή της τρύπας του φιδιού είναι ίδια με την περιγραφή της αρχαίας αιγυπτιακής κρύπτης, που αναφέρθηκε πιο πάνω. Οι ιεροφάντες επίσης της Αιγύπτου και της Βαβυλώνας γενικά ονόμαζαν τον εαυτό τους "Γιους του θεού-Όφι", ή "Γιους του Δράκοντα" [κατά την διάρκεια των μυστηρίων]... "ο Ασσύριος ιερέας έφερε πάντα το όνομα του θεού του", λέει ο Μόβερς (*Die Phonizier*, Τομ. I, σελ. 70). Οι Δρυίδες των κελτοβρετανικών περιοχών ονομάζονταν επίσης όφεις. "Είμαι ένας Όφις, είμαι ένας Δρυίδης", λέει ο Ταλιέσιν (*Αρχαιολογία*, Τομ. XXV, σελ. 220). Το αιγυπτιακό Καρνάκ είναι δίδυμος αδελφός του Καρνάκ της Βρεττάνης, όπου αυτό το τελευταίο Καρνάκ σημαίνει βουνό του φιδιού. Τα Δρακόντεια κάλυπταν κάποτε ολόκληρη την επιφάνεια του πλανήτη και οι ναοί αυτοί ήταν αφιερωμένοι στον Δράκοντα μόνο επειδή ήταν σύμβολο του Ήλιου, ο οποίος με την σειρά του ήταν σύμβολο του ανώτατου θεού: του φοινικού Ελόν ή Ελυόν, τον οποίον ο Αβραάμ ανά γνώρισε σαν τον Ελ Ελυόν. (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, 1832, σελ. 9. Ευσέβιου, *Προπαρασκευή ευαγγελική*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. X, επίσης Γένεσις XIV.) Εκτός από την επωνυμία των όφεων, οι Δρυίδες ο νομάζονταν "δομητές", "αρχιτέκτονες", γιατί το άπειρο μεγαλείο των ναών και των μνημείων τους ήταν τέτοιο που ακόμα και σήμερα τα κονιορτοποιημένα ερείπιά τους τρομάζουν τους μαθηματικούς υπολογισμούς των σύγχρονων μηχανικών μας.

ντε Μπουρμπούργκ υπαινίσσεται ότι οι αρχηγοί του ονόματος του Βόταν, ο Κουετζαλκοάτλ, η θεότητα-φίδι των Μεξικάνων, είναι οι απόγονοι του Χαμ και του Χαναάν. "Είμαι Χιβίμ", λένε. "Όντας Χιβίμ είμαι από την μεγάλη φυλή του Δράκοντα (φιδιού). Είμαι και ο ίδιος ένα φίδι, γιατί είμαι ένας Χιβίμ". (*Κάρτας* κ.τ.λ., σελ. 49 υποσ. 15, και 51 επόμ. *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 553-554.)

Επίσης, ο "Πόλεμος στον Ουρανό", σε μια από τις σημασίες του, φαίνεται ότι σήμαινε και αναφερόταν σε κείνους τους φοβερούς αγώνες που περιμένουν τον υποψήφιο για μύηση, ανάμεσα στον εαυτό του και στα (μέσω μαγείας) προσωποποιημένα ανθρώπινα πάθη του, που ο *εσωτερικός* φωτισμένος άνθρωπος πρέπει είτε να τα φονεύσει είτε να αποτύχει. Στην πρώτη περίπτωση γίνεται

"φονέας του Δράκου", επειδή ξεπέρασε με επιτυχία όλους τους πειρασμούς, και "Γιος του Όφεως" και ένας Όφις ο ίδιος, αφού απέρριψε το παλιό του δέρμα και γεννήθηκε σε ένα νέο σώμα, γινόμενος ένας Γιος της Σοφίας και της Αθανασίας στην Αιωνιότητα.

Σηθ, ο σεβαστός προπάτορας του Ισραήλ, δεν είναι παρά ένα ιουδαϊκό αντίγραφο του Ερμή, του θεού της Σοφίας, που ονομαζόταν επίσης Θωθ, Τστ, Σεθ, Σετ και Σατάν. Αυτός είναι επίσης ο Τύφων, ίδιος με τον Άποφι, τον Δράκοντα που σκότωσε ο Ώρος, γιατί ο Τύφων ονομαζόταν επίσης Σετ. Αυτός είναι απλώς η σκοτεινή πλευρά του Όσιρη, του αδελφού του, όπως

Άνγκρα Μαϊνυού είναι η μαύρη σκιά του Άχουρα-Μάζντα. Γήινα, όλες αυτές οι αλληγορίες συνδέονταν με τις δοκιμασίες της μαθητείας και της μύησης. Αστρονομικά, αναφέρονταν στις ηλιακές και σεληνιακές εκλείψεις, μυθολογικές ερμηνείες των οποίων βρίσκουμε ακόμα και σήμερα στην Ινδία και στην Κεϋλάνη, όπου μπορεί κανείς να μελετήσει τις αλληγορικές διηγήσεις και παραδόσεις οι οποίες παρέμειναν αναλλοίωτες εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Μυθολογικά ο Ραχού είναι ένας *Ντάιτια*, ένας γίγαντας, ένας ημίθεος, που το κατώτερο μέρος του σώματός του κατέληγε σε μια ουρά Δράκοντα ή Φιδιού. Κατά την διάρκεια του χτυπήματος του Ωκεανού, όταν οι θεοί δημιούργησαν το Αμρίτα – το νερό της Αθανασίας – αυτός έκλεψε λίγο και πίνοντάς το έγινε αθάνατος. Ο Ήλιος και η Σελήνη, που ανακάλυψαν την κλοπή, τον κατέδωσαν στον Βίσνου, ο οποίος τον τοποθέτησε στις αστρικές σφαίρες, όπου το επάνω μέρος του σώματός του αντιπροσωπεύει το κεφάλι του Δράκοντα και το κάτω (Κετού) την ουρά του Δράκοντα, αυτά τα δυο όντας ο ανερχόμενος και κατερχόμενος δεσμός. Από τότε ο Ραχού ξεσπάει την οργή του πάνω στον Ήλιο και στην Σελήνη καταπίνοντάς τους περιοδικά. Αλλά αυτός ο μύθος είχε και ένα άλλο μυστικό νόημα, γιατί ο Ραχού, το κεφάλι του Δράκοντα, έπαιζε σημαντικό ρόλο στα μυστήρια της μύησης του Ήλιου (Βικαρτάνα), όταν ο υποψήφιος και ο Δράκοντας έδιναν μια μεγάλη μάχη.

Οι σπηλιές των Ρίσι, η διαμονή του Τειρεσία και των Ελλήνων ενορατικών, ακολουθούσαν το πρότυπο των σπηλιών των Ναγκά, των Ινδών Βασιλέων-Όφεων, οι οποίοι διέμεναν σε κοιλότητες βράχων κάτω από το έδαφος. Από τον Σέσα, τον χιλιοκέφαλο Όφι πάνω στον οποίον αναπαύεται ο Βίσνου, μέχρι τον Πύθωνα, τον δράκοντα όφι-προφήτη, όλοι τονίζουν το μυστικό νόημα του μύθου. Στην Ινδία το γεγονός το βρίσκουμε να αναφέρεται στα πρώτα *Πουρανά*. Τα παιδιά της Σουράσα είναι οι "ισχυροί Δράκοντες". Το *Βαγιού-Πουρανά* αντικαθιστά τους "Σουράσα" (του *Βίσνου-Πουρανά*) με τους Ντανάβα – απογόνους της Ντάνου από τον σοφό Κασιάπα – και επειδή αυτοί οι Ντανάβα είναι οι γίγαντες (ή Τιτάνες) που πολέμησαν ενάντια στους θεούς, παρουσιάζονται έτσι ταυτόσημοι με τους "Δράκοντες" και τους "Όφεις" της Σοφίας.

Συγκρίνοντας απλώς τους ηλιακούς θεούς κάθε χώρας, μπορεί κανείς να δει ότι οι αλληγορίες τους συμφωνούν απόλυτα μεταξύ τους και όσο πιο απόκρυφο είναι το αλληγορικό σύμβολο, τόσο περισσότερο συμφωνεί μαζί του το αντίστοιχο σύμβολο σε άλλα συστήματα. Έτσι, αν από τρία συστήματα που διαφέρουν πολύ μεταξύ τους στην εμφάνιση – το αρχαίο Άριο, το αρχαίο ελληνικό και το σύγχρονο χριστιανικό – διαλέξουμε τυχαία μερικούς ηλιακούς θεούς και δράκοντες, θα δούμε ότι είναι αντιγραφή ο ένας του άλλου.

Από του Ινδούς ας πάρουμε τον Αγκνί, τον θεό του πυρός, τον Ίντρα, το στερέωμα, και τον Καρττικέγια. Από τους Έλληνες ας πάρουμε τον Απόλλωνα και τέλος τον Μιχαήλ, τον "Άγγελο του Ήλιου", τον πρώτο από τους Αιώνες, τον οποίο οι Γνωστικοί ονομάζουν "σωτήρα", και ας προχωρήσουμε με την σειρά.

Ο Αγκνί – ο θεός του πυρός – στον *Ριγκ-Βέντα* ονομάζεται Βαϊσβανάρα. Τώρα, ο Βαϊσβανάρα είναι ένας Ντανάβα, ένας γίγαντας-δαίμονας[331] του οποίου οι κόρες Πουλόμα και Καλάκα είναι μητέρες αναρίθμητων Ντανάβα (30 εκατομμυρίων), από τον Κασιάπα[332] και ζει στο

Αποκαλείται με αυτό το όνομα και περιλαμβάνεται στον κατάλογο των Ντανάβα στο *Βαγιού-Πουρανά*. Ο σχολιαστής του *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* τον ονομάζει γιο της Ντάνου, αλλά αυτό το όνομα σημαίνει επίσης και "Πνεύμα της Ανθρωπότητας".

Ο Κασιάπα ονομάζεται Γιος του Μπράχμα και είναι ο "Αυτο-γεννημένος" στον οποίο αποδίδεται ένα μεγάλο μέρος της δημιουργίας. Είναι ένας από τους επτά Ρίσι. Εξωτερικά είναι γιος του Μαρίτσι, γιου του Μπράχμα, ενώ ο *Ατάρβα Βέντα* λέει: "Ο Αυτο-γεννημένος Κασιάπα ξεπήδησε από τον Χρόνο", και εσωτερικά, Χρόνος και Χώρος είναι μορφές

Χιρανιαπούρα, "την χρυσή πόλη που πλέει στον αέρα". Επομένως ο Ίντρα, κατά έναν τρόπο, σαν γιος του Κασιάπα, είναι προγονός αυτών των δυο και ο Κασιάπα είναι, κατά μια έννοια, ταυτόσημος με τον Αγκνί, τον θεό του πυρός, ή Ήλιο (Κασιάπα-Αντιτιά). Σ' αυτήν την ομάδα ανήκει ο Σκαντά ή Καρττικέγια (θεός του Πολέμου, ο εξαπρόσωπος πλανήτης Άρης αστρονομικά) ένας Κουμαρά, ή παρθένος-νέος, γεννημένος από τον Αγκνί,[333] με τον σκοπό να καταστρέψει τον Ταράκα, τον Δαίμονα Νταναβά, εγγονό του Κασιάπα από τον Χιρανγκακσά, τον γιο του,[334] του οποίου (Ταράκα) ο γιογκικός ασκητισμός ήταν τόσο υπερβολικός, ώστε έγινε αντιπαθής στους θεούς, που φοβήθηκαν έναν τέτοιον αντίπαλο της δύναμής τους.[335] Ενώ ο Ίντρα, ο λαμπρός θεός του Στερεώματος, σκοτώνει τον Βριτρά (ή Αχί), τον Όφι-Δαίμονα, κατόρθωμα που εξαιτίας του ονομάζεται Βριτρά-Χαν, "καταστροφέας του Βριτρά". Αυτός οδηγεί επίσης την στρατιά των Ντέβα (Αγγέλων ή θεών) εναντίον των άλλων θεών, οι οποίοι επαναστάτησαν εναντίον του Μπράχμα, και γι' αυτό του αποδίδεται ο τίτλος του Τζισνού, "οδηγού της ουράνιας Στρατιάς". Ο Καρττικέγια φαίνεται να έχει τους ίδιους τίτλους. Επειδή σκότωσε τον Ταράκα, τον Νταναβά, είναι Ταράκα-Τζιτ, "Νικητής του Ταράκα",[336]·"Κουμαρά Γκούχα", "μυστηριώδης παρθένος-νέος", "Σίντα-Σένα", "οδηγός των Σίντα", και Σακτιντάρα, "Κάτοχος του Ακοντίου".

Πάρτε τώρα τον Απόλλωνα, τον Έλληνα ηλιακό θεό και συγκρίνοντας τις μυθικές αναφορές που δίνονται γι' αυτόν, δείτε αν ταιριάζει τόσο με τον Ίντρα, τον Καρττικέγια ακόμα και τον Κασιάπα Αντιτιά όσο και με τον Μιχαήλ (σαν την αγγελική μορφή του Ιεχωβά) τον "άγγελο του Ήλιου", ο οποίος είναι "όμοιος" και "ένα με τον Θεό". Οι μετέπειτα ευφυείς ερμηνείες για μονοθεϊστικούς σκοπούς, αν και ανήχθησαν σε αναμφισβήτητα εκκλησιαστικά δόγματα, δεν αποδεικνύουν τίποτε, εκτός μόνο από την κατάχρηση της ανθρώπινης αυθεντίας και ίσως και της δύναμης.

Ο Απόλλωνας είναι ο *Ήλιος*, ο Φοίβος-Απόλλωνας ("το φως της ζωής και του Κόσμου")[337] που προβάλλει από το χρυσόφτερο κύπελλο (τον Ήλιο), επομένως αυτός είναι ο κατ' εξοχήν ηλιακός θεός. Την στιγμή της γέννησής του ζητάει το τόξο του για να σκοτώσει τον Πύθωνα, τον Δαίμονα Δράκοντα, ο οποίος επιτέθηκε στην μητέρα του πριν από την γέννησή του[338] και τον οποίον είχε θεία αποστολή να καταστρέψει, ακριβώς όπως ο Καρττικέγια που γεννιέται με σκοπό να σκοτώσει τον Ταράκα, τον *υπερβολικά άγιο* και *σοφό δαίμονα*. Ο Απόλλωνας γεννιέται πάνω σ'

της Μίας αδιάγνωστης θεότητας. Σαν ένας Αντιτιά ο Ίντρα είναι γιος του Κασιάπα, όπως επίσης και ο Βαϊβασβάτα Μάνου, ο προγεννήτοράς μας. Στο παράδειγμα που δίνουμε στο κείμενο αυτός είναι ο Κασιάπα-Αντιτιά, ο Ήλιος, και ο ηλιακός θεός από τον οποίον γεννώνται όλοι οι "Κοσμικοί" Δαίμονες, Δράκοντες (ναγκά), Όφεις-θεοί και οι Νταναβά, οι γίγαντες. Το νόημα των αλληγοριών που δίνονται πιο πάνω είναι καθαρά αστρονομικό και κοσμικό, αλλά θα χρησιμεύσει για να αποδείξει την ταυτότητα όλων.

Όλες αυτές οι ιστορίες διαφέρουν στα εξωτερικά κείμενα. Στο *Μαχαμχαράτα*, ο Καρττικέγια, "ο εξαπρόσωπος Άρης", είναι γιος του Ρουντρά ή Σίβα, Αυτο-γεννημένος χωρίς μητέρα από το σπέρμα του Σίβα που πέφτει στην φωτιά. Αλλά ο Καρττικέγια ονομάζεται γενικά Αγκνιμπού "γεννημένος απ' το πυρ".

Χιρανγιακσά είναι ο κυβερνήτης ή βασιλιάς της πέμπτης περιοχής του Πατάλα, ένας Όφις-θεός.

Και οι Ελοΐμ φοβήθηκαν επίσης την γνώση του Καλού και του Κακού από τον Αδάμ και γι' αυτό παρουσιάζονται να τον εξορίζουν από την Εδέμ ή να τον σκοτώνουν *πνευματικά*.

Η ιστορία που αναφέρεται είναι ότι ο Ταράκα (που ονομάζεται επίσης Κα-λανάμπχα) εξαιτίας των υπερφυσικών γιογκικών δυνάμεων του είχε αποκτήσει όλη την θεία γνώση της γιόγκα-βίντια και τις απόκρυφες δυνάμεις των θεών, οι οποίοι συνωμότησαν εναντίον του. Εδώ βλέπουμε την "υπάκουη" Στρατιά των *Αρχαγγέλων* ή κατώτερων θεών να συνωμοτεί ενάντια στους (μελλοντικούς) *Πεπτωκότες* αγγέλους, τους οποίους ο Ενώχ κατηγορεί για το μεγάλο έγκλημα της αποκάλυψης στον κόσμο όλων "των *μυστικών πραγμάτων* που γίνονται στον ουρανό". Ο Μιχαήλ, ο Γαβριήλ, ο Ραφαήλ, ο Σούργκαλ και ο Ουριήλ είναι εκείνοι που κατήγγειλαν στον Κύριο Θεό εκείνους τους Αδελφούς τους, που λέγεται ότι *διείσδυσαν μέσα στα θεία μυστήρια* και τα δίδαξαν στους ανθρώπους, και με αυτόν τον τρόποι οι ίδιοι ξέφυγαν από μια παρόμοια τιμωρία. Ο Μιχαήλ είχε αποστολή να πολεμήσει τον Δράκοντα, το ίδιο και ο Καρττικέγια, κάτω από τις ίδιες συνθήκες. Και οι δυο είναι "οδηγοί της Ουράνιας Στρατιάς", και οι δυο Παρθένοι, και οι δυο "αρχηγοί των Αγίων", "Κάτοχοι του Ακοντίου" (*Σακτιντάρα*) κ.τ.λ. Ο Καρττικέγια είναι το πρωτότυπο του Μιχαήλ και του Αγ. Γεωργίου, ακριβώς όπως ο Ίντρα είναι το πρωτότυπο του Καρττικέγια.

Η "ζωή και το φως" του υλικού φυσικού κόσμου, η απόλαυση των αισθήσεων, όχι της ψυχής. Ο Απόλλωνας είναι κυρίως ο ανθρώπινος θεός, ο θεός του συγκινησιακού, επιδεικτικού και θεατρικού εκκλησιαστικού τελετουργικού με τα φώτα και την μουσική.

Βλέπε Αποκάλυψη (ΙΒ', 3, 4) όπου βλέπουμε την μητέρα του Απόλλωνα να καταδιώκεται από εκείνον τον Πύθωνα, τον Κόκκινο Δράκοντα, τον Πορφυρίωνα, τον πορφυρό ή κόκκινο Τιτάνα.

ένα αστρικό νησί που ονομάζεται Αστερία –"η επιπλέουσα αστρική νήσος", η "Γη που πλέει στον αέρα", που είναι το χρυσό ινδικό Χιρανιαπούρα. "Ονομάζεται αγνός (*Agnus Dei*, ο Ινδός Αγκνί) [όπως νομίζει ο δρ. Κίνελυ], στον πρωταρχικό μύθο είναι απαλλαγμένος από κάθε αισθησιακό έρωτα". (*Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 88.) Επομένως, είναι ένας Κουμαρά, όπως ο Καρττικέγια και όπως ήταν ο Ίντρα στην πρώτη του ζωή και στις βιογραφίες του. Ο Πύθωνας, άλλωστε, ο "κόκκινος Δράκοντας", συνδέει τον Απόλλωνα με τον Μιχαήλ, ο οποίος μάχεται τον Δράκοντα της Αποκάλυψης που θέλει να επιτεθεί στην γυναίκα κατά τον τοκετό, όπως ο Πύθωνας επιτίθεται στην μητέρα του Απόλλωνα. Είναι δυνατόν να μη διακρίνει κανείς την ταύτιση; Αν ο αιδ. Ο.Ε. Γλάντστον, ο οποίος υπερηφανεύεται για την γνώση των Ελληνικών και για την κατανόηση του πνεύματος των αλληγοριών του Ομήρου, είχε μια πραγματική υποψία για το *εσωτερικό* νόημα της *Ιλιάδας* και της *Οδύσσειας*, τότε θα μπορούσε να κατανοήσει καλύτερα απ' ό,τι τώρα την Αποκάλυψη του Ιωάννη, ακόμα και την Πεντάτευχο. Γιατί ο δρόμος για την Βίβλο περνάει μέσα από τον Ερμή, τον Βάαλ και τον Όμηρο, όπως ο δρόμος γι' αυτούς περνάει μέσα από τα ινδικά και χαλδαϊκά θρησκευτικά σύμβολα.

Η επανάληψη αυτής της αρχαϊκής παράδοσης βρίσκεται στο ΙΒ' κεφ. της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννη και προέρχεται, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, από τους βαβυλωνιακούς μύθους, αν και η βαβυλωνιακή ιστορία έχει την πηγή της στις ιστορίες των Αρίων. Το απόσπασμα που διάβασε ο αείμνηστος Τζωρτζ Σμιθ αρκεί για να αποκαλύψει την πηγή του κεφαλαίου ΙΒ' της Αποκάλυψης. Το παραθέτουμε όπως δίνεται από τον διάσημο Ασσυριολόγο:

> Το επόμενο απόσπασμα αναφέρεται στην δημιουργία του ανθρώπινου είδους, που ονομάζεται Αδάμ όπως [ο άνθρωπος] στην Βίβλο. Αυτός φτιάχνεται τέλειος... αλλά έπειτα ενώνεται με τον δράκοντα της αβύσσου, το θηρίο Τιαμάτ, το πνεύμα του χάους, και αμαρτάνει απέναντι στον Θεό του, ο οποίος τον καταριέται και επιρρίπτει πάνω στο κεφάλι του όλα τα κακά και τα προβλήματα της ανθρωπότητας.[339]
>
> Ακολουθεί πόλεμος ανάμεσα στον δράκοντα και στις δυνάμεις του κακού ή χάους από την μια μεριά και των θεών από την άλλη. Οι θεοί έχουν όπλα που κατασκευάστηκαν γι' αυτούς[340] και ο Μεροντάχ [ο αρχάγγελος Μιχαήλ στην Αποκάλυψη] αναλαμβάνει να οδηγήσει την ουράνια στρατιά εναντίον του δράκοντα. Ο πόλεμος, ο οποίος περιγράφεται με ζωντάνια, τελειώνει φυσικά με τον θρίαμβο των δυνάμεων του καλού...[341]

Αυτός ο πόλεμος των θεών με τις δυνάμεις της Αβύσσου αναφέρεται επίσης – στην τελευταία και γήινη εφαρμογή του – στον αγώνα ανάμεσα στους Άριους μυημένους της γεννημένης Πέμπτης Φυλής και στους Μάγους της Ατλαντίδος, τους Δαίμονες της Αβύσσου, τους κατοίκους των Νησιών που περιβάλλονταν από τα νερά και που εξαφανίστηκαν κατά τον Κατακλυσμό. (Βλέπε τις τελευταίες σελίδες της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*, τομ. Ι.)

Όπως ήδη αναφέραμε, τα σύμβολα του δράκοντα και του "Πολέμου στον Ουρανό", έχουν περισσότερες από μια σημασίες, καθώς σε μια κοινή αλληγορία περιλαμβάνονται γεγονότα θρησκευτικά, αστρονομικά και γεωλογικά. Αλλά έχουν και μια Κοσμολογική σημασία. Στην Ινδία ιστορία του Δράκοντα, σε μια απ' τις μορφές της, επαναλαμβάνεται στις μάχες του Ίντρα με τον Βριτρά. Στους *Βέντα* αυτός ο Αχί-Βριτρά αναφέρεται σαν ο Δαίμονας της Ξηρασίας, ο φοβερός καυτός Άνεμος. Ο Ίντρα παριστάνεται να βρίσκεται συνεχώς σε σύγκρουση μαζί του και, με την βοήθεια του κεραυνού και της αστραπής, ο θεός αναγκάζει τον Αχί-Βριτρά να βρέξει πάνω στην Γη

Κανένας "θεός" που καταριέται το (υποτιθέμενο) δημιούργημά του, επειδή το έφτιαξε ατελές, δεν μπορεί να είναι η μοναδική άπειρη απόλυτη σοφία, είτε ονομάζεται Μπελ, είτε Ιεχωβά.

Στην ινδική αλληγορία του Ταρακαμάγια, του πολέμου μεταξύ των θεών και των Άσουρα που οδηγούνται από τον Σόμα (την Σελήνη, τον Βασιλιά των Φυτών), ο Βισβακάρμαν, ο τεχνίτης των θεών, όπως ο Ήφαιστος (Θουβάλ-Κάιν), είναι αυτός που κατασκευάζει τα όπλα τους.

Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης, σελ. 304. Έχουμε αναφέρει σε άλλο σημείο ότι η "γυναίκα με το παιδί" της Αποκάλυψης (ΙΒ', 1,2) ήταν η Αϊμά, η Μεγάλη Μητέρα, ή Μπινά, η τρίτη Σεφιρά, "που το όνομά της είναι Ιεχωβά" και ότι ο "Δράκοντας" που θέλει να καταβροχθίσει το επερχόμενο παιδί της (το Σύμπαν), είναι ο Δράκοντας της απόλυτης Σοφίας, εκείνης της Σοφίας η οποία, αναγνωρίζοντας την μη χωριστικότητα του Σύμπαντος και του καθετί μέσα σ' αυτό το Απόλυτο ΟΛΟ, δεν βλέπει σ' αυτό παρά μόνο την μεγάλη Πλάνη, την *Μαχαμάγια*, και επομένως την αιτία της αθλιότητας και του πόνου.

και ύστερα τον σκοτώνει. Γι' αυτό ο Ίντρα ονομάζεται Βριτρά-Χαν ή "φονέας του Βριτρά", όπως ο Μιχαήλ ονομάζεται Κατακτητής και "Φονέας του Δράκοντα". Και οι δυο αυτοί "Εχθροί" είναι λοιπόν ο "Αρχαίος Δράκοντας" γκρεμισμένος μέσα στα βάθη της Γης, κατ' αυτή την έννοια.

Οι Αμσασπέντ της Ζεντ-Αβέστα είναι μια Στρατιά με έναν αρχηγό σαν τον Αγ. Μιχαήλ επικεφαλής τους και μοιάζουν να είναι ταυτόσημοι με τις λεγεώνες του Ουρανού, αν διαβάσει κανείς το *Βεντιντάντ*. Έτσι στο Φάργκαρντ XIX, II, 13, ο Άχουρα-Μάζντα λέει στον Ζαρατούστρα να "καλέσει... τους Αμέσα-Σπέντα που κυβερνούν τα επτά Κεσβάρ της γης",[342]·τα οποία Κεσβάρ στις επτά εφαρμογές τους αναφέρονται εξίσου στις επτά σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου, στους επτά πλανήτες, στους επτά ουρανούς κ.τ.λ., ανάλογα με το αν η έννοια χρησιμοποιείται για έναν φυσικό, υπερφυσικό ή απλώς έναν αστρικό κόσμο. Στο ίδιο Φάργκαρντ (XIX, 42), στην επίκλησή του ενάντια στον Άνγκρα Μαϊνυού και στην Στρατιά του, ο Ζαρατούστρα απευθύνεται σ' αυτούς με τα εξής λόγια: "Καλώ τους επτά λαμπρούς *Σραβάχ* με τους γιους και τα κοπάδια τους".

λέξη "Σραβάχ" – μια λέξη που οι Ανατολιστές την έχουν εγκαταλείψει σαν "άγνωστης σημασίας" – σημαίνει το ίδιο με τους Αμσασπέντ, αλλά με την ανώτερη απόκρυφη σημασία τους. Οι "Σραβάχ" είναι τα νοούμενα των φαινομενικών Αμσασπέντ, οι ψυχές ή πνεύματα αυτών των εκδηλωμένων Δυνάμεων, και "οι γιοι και τα κοπάδια τους" αναφέρονται στους πλανητικούς αγγέλους και στο αστρικό πλήθος των άστρων και των αστερισμών τους. "Αμσασπέντ" είναι ο εξωτερικός όρος που χρησιμοποιείται μόνο για γήινους συνδυασμούς και υποθέσεις. Ο Ζαρατούστρα απευθύνεται στον Άχουρα-Μάζντα συνεχώς σαν, "εσύ, δημιουργέ του υλικού κόσμου". Ο Ορμάζντ είναι ο πατέρας της Γης μας (Σπέντα Αρμαϊτί) και αυτή, όταν προσωποποιείται, αναφέρεται σαν "η όμορφη κόρη του Άχουρα-Μάζντα" (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ IXI, 13), ο οποίος είναι επίσης ο δημιουργός του Δέντρου (της απόκρυφης και πνευματικής γνώσης και σοφίας) από το οποίο λαμβάνεται το μυστικό και μυστηριώδες Μπαρέσμα. Αλλά το απόκρυφο όνομα του λαμπρού θεού ποτέ δεν προφέρθηκε έξω από τον ναό.

Σαμαήλ ή Σατάν, ο Όφις του πειρασμού της Γένεσης και ένας από τους πρωταρχικούς αγγέλους που επαναστάτησαν, είναι το όνομα του "Κόκκινου Δράκοντα". Αυτός είναι ο Άγγελος του θανάτου, αφού το Ταλμούδ λέει ότι "ο Άγγελος του θανάτου και ο Σατάν είναι το ίδιο" και αφού σκοτώθηκε από τον Μιχαήλ, σκοτώθηκε άλλη μια φορά από τον Αγ. Γεώργιο, ο οποίος είναι επίσης ένας Φονέας Δράκου. Αλλά δείτε τις μεταμορφώσεις του. Ο Σαμαήλ είναι ταυτόσημος με τον Σιμούν, τον θερμό άνεμο της ερήμου, ή επίσης με τον βεντικό δαίμονα της ξηρασίας, σαν βρι-τρά, "ο Σιμούν ονομάζεται *Ατάμπουλ-ος* " ή Διάβολος.

Τυφώνας, ή ο Δράκοντας Άποφις – ο Κατήγορος στην *Βίβλο των Νεκρών* – συντρίβεται από τον Ώρο, ο οποίος τρυπάει το κεφάλι του εχθρού του με μια λόγχη, και ο Τυφώνας είναι ο καταστροφικός άνεμος της ερήμου, το επαναστατικό στοιχείο που ρίχνει τα πάντα σε σύγχυση. Σαν Σετ, είναι το σκοτάδι της νύχτας, ο δολοφόνος του Όσιρη, ο οποίος είναι το φως της ημέρας και η Ήλιος. Η Αρχαιολογία δείχνει ότι ο Ώρος είναι ταυτόσημος με τον Άνουβη,[343] το ομοίωμα του οποίου ανακαλύφθηκε σε ένα Αιγυπτιακό μνημείο με θώρακα και ακόντιο, όπως ο Μιχαήλ και ο Αγ. Γεώργιος. Ο Άνουβης παριστάνεται επίσης να σκοτώνει έναν δράκοντα που έχει κεφάλι και ουρά φιδιού.[344]

Κοσμολογικά, λοιπόν, όλοι οι Δράκοντες και οι Όφεις που νικήθηκαν από τους "Φονείς" τους είναι, στην προέλευση τους, οι ταραχώδεις συγχυσμένες αρχές στο Χάος, που μπαίνουν σε τάξη από τους ηλιακούς θεούς ή δημιουργικές δυνάμεις. στην *Βίβλο των Νεκρών* αυτές οι αρχές ονομάζονται "Γιοι της Ανταρσίας".

Εκείνη την νύχτα, ο καταπιεστής, ο φονιάς του Όσιρη, που ονομάζεται αλλιώς *εξαπατητής Όφις*.....καλεί τους Γιους της Ανταρσίας στο *Αν* και, όταν έφτασαν στον Ανατολικό Ουρανό, έγινε Πόλεμος

Τα "Επτά Κεσβάρ της Γης", οι επτά σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου, οι επτά κόσμοι – που αναφέρονται επίσης στον *Ριγκ-Βέντα* – αναλύονται πλήρως σε άλλο σημείο. Υπάρχουν έξι *ρατζάνσι* (κόσμοι) πάνω από την Πριτιβί, την γη, ή "αυτόν" (*ίνταμ*), σαν αντίθετο σε κείνον που είναι εκεί (οι έξι σφαίρες πάνω στα τρία άλλα πεδία) (Βλέπε *Ριγκ-Βέντα*, I, 34- III, 56- VII 10411 και V, 60, 6).

Βίβλος των Νεκρών, κεφ. XVII, γραμμή 62: Ο Άνουβης είναι ο Ώρος ο οποίος διαλύεται μέσα σε εκείνον που είναι αόμματος.

Βλέπε Λενουάρ, "Ο Δράκοντας του Μετς", στα Πρακτικά της Κελτικής Ακαδημίας, I, 11, 12.

στον Ουρανό και σ' ολόκληρο τον Κόσμο. (*Βίβλος των Νεκρών*, XVII, 54, 59. Βλέπε επίσης Π. Ε. Ζαμπλόνσκι, *Αιγυπτιακό Πάνθεο,* 1750-1752.)

Στους σκανδιναβικούς Έντα ο "Πόλεμος" του Αισίρ με τους *Χριμθουσάρ* (παγωμένους γίγαντες) και του Ασάθορ με τους *Τζότουνς*, τους Όφεις και τους Δράκοντες και τον "λύκο" που προβάλλει από το "Σκοτάδι", είναι μια επανάληψη του ίδιου μύθου. Τα "κακά Πνεύματα",[345] 107 ενώ άρχισαν σαν απλά σύμβολα του Χάους, ευημερίστηκαν από την δεισιδαιμονία του όχλου, μέχρις ότου τελικά κέρδισαν το δικαίωμα παραμονής στις πιο πολιτισμένες και μορφωμένες φυλές του πλανήτη – από την εποχή της υποτιθέμενης δημιουργίας του – και έγιναν δόγμα για τους χριστιανούς. Όπως το εκφράζει ο Τζωρτζ Σμιθ:

> Τα κακά Πνεύματα [αρχές], εμβλήματα του Χάους [στην Χαλδαία και στην Ασσυρία, όπως και στην Αίγυπτο, όπως βλέπουμε]…. ανθίστανται σε αυτήν την αλλαγή και κάνουν πόλεμο πάνω στην Σελήνη, τον μεγαλύτερο γιο του Μπελ, παρασύροντας στο πλευρό τους τον Ήλιο, την Αφροδίτη και τον ατμοσφαιρικό θεό, Βαλ. (*Ασσυριακές Ανακαλύψεις*, σελ. 403.)

Αυτή είναι απλώς μια άλλη απόδοση του ινδικού "Πολέμου στον Ουρανό" ανάμεσα στον Σόμα, την Σελήνη, και στους θεούς, όπου ο Ίντρα είναι ο ατμοσφαιρικός Βαλ. Πράγμα που δείχνει καθαρά ότι πρόκειται για μια Κοσμογονική και μια αστρονομική αλληγορία, συνυφασμένη μέσα στην πρώτη θεογονία και προερχόμενη από αυτήν, όπως διδασκόταν στα Μυστήρια.

Το αληθινό νόημα του Δράκοντα, του Όφεως, του Τράγου και όλων εκείνων των συμβόλων, που τώρα ονομάζονται *Κακό*, μπορεί να φανεί καλύτερα στις θρησκευτικές δοξασίες των Γνωστικών, γιατί αυτοί ήταν που αποκάλυψαν στις διδασκαλίες τους την εσωτερική φύση του ιουδαϊκού υποκατάστατου για το *ΑΪΝ ΣΟΦ*, για το αληθινό νόημα του οποίου οι χριστιανοί – εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων – δεν γνωρίζουν τίποτε, ενώ οι Ραββίνοι το έκρυβαν. Ασφαλώς ο Ιησούς από την Ναζαρέτ δεν θα είχε συμβουλέψει ποτέ τους αποστόλους του να εμφανίζονται τόσοι σοφοί όσο ο όφις, αν αυτός ο τελευταίος ήταν σύμβολο του *Κακού*. Ούτε οι Οφίτες, οι μορφωμένοι Αιγύπτιοι Γνωστικοί της "Αδελφότητας του Όφεως", θα τιμούσαν στις τελετουργίες τους ένα ζωντανό φίδι σαν έμβλημα της *ΣΟΦΙΑΣ*, της θείας *Σοφίας* (και σαν τύπο του πανάγαθου και όχι του πάν-κακου), αν αυτό το ερπετό συνδεόταν στενά με τον Σατανά. Γεγονός είναι ότι, ακόμα και σαν κοινό ερπετό, υπήρξε ένα διπλό σύμβολο και ότι σαν Δράκοντας, δεν ήταν τίποτε άλλο από το σύμβολο της εκδηλωμένης θεότητας με την μεγάλη Σοφία της. Ο *Drago volans*, ο ιπτάμενος Δράκοντας των αρχαίων ζωγράφων, μπορεί να είναι μια υπερβολική απεικόνιση ενός πραγματικού εκλιπόντος προκατακλυσμιαίου ζώου. Αλλά όσοι εμπιστεύονται τις Απόκρυφες Διδασκαλίες πιστεύουν ότι κατά την αρχαιότητα, υπήρχαν τέτοια πλάσματα, όπως οι ιπτάμενοι Δράκοντες, ή ένα είδος Πτεροδάκτυλου, και ότι αυτές οι γιγαντιαίες φτερωτές σαύρες χρησίμευσαν σαν πρότυπα για τον Σαράφ του Μωυσή και για τον μεγάλο Χάλκινο Όφι του.[346] Οι Ιουδαίοι λάτρευαν οι ίδιοι αυτό το τελευταίο είδωλο, αλλά μετά τις θρησκευτικές μεταρρυθμίσεις που έφερε ο Εζεκίας μεταστράφηκαν και ονόμασαν εκείνο το σύμβολο του μεγαλύτερου ή Ανώτερου θεού κάθε άλλου έθνους Διάβολο και τον δικό τους σφετεριστή τον "έναν Θεό".[347]

επονομασία Σάταν, στα Εβραϊκά *Shatan*, "ένας ενάντιος" (από το ρήμα *shatana,* "εναντιώνομαι", καταδιώκω), ανήκει δικαιωματικά στον πρώτο και πιο ωμό "*ενάντιο όλων των*

Αυτά τα "κακά πνεύματα" δεν μπορούν με κανένα τρόπο να ταυτιστούν με τον Σατανά ή τον Μεγάλο Δράκοντα. Αυτά είναι τα Στοιχειακά που δημιουργήθηκαν ή γεννήθηκαν από την άγνοια –Κοσμικά και ανθρώπινα πάθη – ή Χάος.

Βλέπε Αριθμοί XXI, 8-9. Ο Θεός διατάζει τον Μωυσή να φτιάξει έναν Χάλκινο Όφι, "Σαράφ, που η θέα του θεραπεύει εκείνους που έχουν δαγκωθεί από πύρινους όφεις. Αυτοί οι τελευταίοι ήταν οι Σαραφείμ, καθένας απ' τους οποίους, όπως δείχνει ο Ησαΐας (ΣΤ, 2), "είχε έξι φτερά". Αυτοί είναι τα σύμβολα του Ιεχωβά και όλων των άλλων Δημιουργών, οι οποίοι παράγουν απ' τον εαυτό τους έξι γιους ή αντίγραφα, που μαζί με τον Δημιουργό τους είναι Επτά. Έτσι, ο Χάλκινος Όφις είναι ο Ιεχωβά, ο αρχηγός των "πύρινων όφεων". Και όμως στο Βασιλέων Β', Ιθ', 3-4, εμφανίζεται ότι ο βασιλιάς Εζεκίας, ο οποίος, σαν τον πατέρα του Δαυίδ, "έκανε εκείνο που ήταν σωστό στα μάτια του Κυρίου", "έκανε κομμάτια τον χάλκινο όφι που είχε φτιάξει ο Μωυσής....και τον ονόμασε *Νεχουστάν* ", ή κομμάτι χαλκού.

"Και έστη διάβολος εν τω Ισραήλ και επέσεισε τον Δαυίδ του αριθμήσαι τον Ισραήλ" (Χρονικά Α', ΚΑ', 1). "Και προσέθετο οργήν Κύριος (Ιεχωβά) εκκαθήναι εν Ισραήλ" και παρακίνησε τον Δαυίδ να πει: "Βάζε, αρίθμησον το Ισραήλ" (Σαμουήλ Β', ΚΔ', 1). Οι δυο είναι επομένως ταυτόσημοι.

άλλων θεών", τον Ιεχωβά, και όχι στον Όφι, ο οποίος έλεγε μόνο λόγια συμπάθειας και σοφίας και οποίος, στην χειρότερη περίπτωση, ακόμα και στα δόγματα είναι μόνο "ο εχθρός των ανθρώπων". Το δόγμα αυτό που βασίζεται στο κεφάλαιο Γ' της Γένεσης είναι τόσο παράλογο και άδικο, όσο και παράδοξο. Γιατί ποιος ήταν εκείνος ο οποίος δημιούργησε πρώτος τον αρχικό και από τότε παγκόσμιο πειρασμό του άνδρα, την γυναίκα; Όχι ο όφις ασφαλώς, αλλά ο ίδιος ο "Κύριος ο θεός", οποίος λέγοντας: "Δεν είναι καλό ο άνθρωπος να είναι μόνος", έφτιαξε την γυναίκα και την "έφερε στον άνδρα" (Γένεση, Β', 18, 12).

Αν το δυσάρεστο μικρό συμβάν που ακολούθησε *ήταν* και πρέπει να θεωρείται ακόμα σαν το "αρχικό αμάρτημα", τότε δείχνει ότι η θεία διόραση του Δημιουργού ήταν πολύ φτωχή, θα ήταν πολύ καλύτερα για τον πρώτο Αδάμ (του κεφ. Α') να είχε παραμείνει είτε "αρσενικός και θηλυκός" είτε "μόνος" του. Προφανώς ο Κύριος ο θεός ήταν η αληθινή αιτία όλης της ατυχίας και ο "*υποκινητικός παράγοντας*", ενώ ο Όφις, που είναι ένα πρότυπο του Αζαζήλ, "του αποδιοπομπαίου τράγου για το αμάρτημα του (θεού του) Ισραήλ", είναι ο φτωχός *Τράγος* που πρέπει να πληρώσει το τίμημα για το σφάλμα του Κυρίου και Δημιουργού του. Αυτό, φυσικά, απευθύνεται μόνο σε εκείνους οι οποίοι αποδέχονται τα αρχικά γεγονότα του δράματος της ανθρωπότητας στην Γένεση με την έννοια του νεκρού γράμματος. Εκείνοι που τα διαβάζουν εσωτερικά, δεν παρασύρονται σε φανταστικές θεωρίες και υποθέσεις, αυτοί ξέρουν να διαβάζουν τον περιεχόμενο συμβολισμό και δεν κάνουν λάθος.

Προς το παρόν δεν υπάρχει ανάγκη να ασχοληθούμε με την μυστική και πολλαπλή σημασία του ονόματος του Ιεχωβά στην αφηρημένη του έννοια, που είναι εντελώς ανεξάρτητος από την θεότητα που λανθασμένα αποκαλείται μ' αυτό το όνομα. Ήταν ένα κάλυμμα που δημιουργήθηκε σκόπιμα από τους Ραββίνους, ένα μυστικό που το κρατούσαν με δεκαπλή προσοχή, όταν οι χριστιανοί τους άρπαξαν αυτό το θείο όνομα που ήταν δική τους ιδιοκτησία.[348] Αλλά μπορεί να γίνει η ακόλουθη δήλωση. Η προσωπικότητα η οποία στα τέσσερα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης ονομάζεται με διάφορους τρόπους σαν "Θεός", "Κύριος ο Θεός" και απλώς "Κύριος", δεν είναι ένα και το αυτό πρόσωπο και ασφαλώς δεν είναι ο *Ιεχωβά*. Υπάρχουν τρεις ξεχωριστές τάξεις ή ομάδες Ελοΐμ, που στην Καμπάλα ονομάζονται Σεφιρόθ, και ο Ιεχωβά εμφανίζεται μόνο στο κεφάλαιο Δ', στις πρώτες γραμμές του οποίου ονομάζεται Κάιν και στις τελευταίες μεταμορφώνεται σε ανθρωπότητα, αρσενική και θηλυκή, Yahweh.[349] Επίσης, ο "Όφις" δεν είναι ο Σατανάς, αλλά ο λαμπρός Άγγελος, ένας από τους *Ελοΐμ* ντυμένος με ακτινοβολία και δόξα ο οποίος, αφού υποσχέθηκε στην γυναίκα ότι, αν φάνε από τον απαγορευμένο καρπό "*σίγουρα δεν θα πεθάνουν*", κράτησε την υπόσχεσή του και έκανε τον άνθρωπο αθάνατο στην άφθαρτη φύση του. Αυτός είναι ο Ιαώ των Μυστηρίων, ο αρχηγός των ανδρόγυνων δημιουργών των ανθρώπων. Το κεφάλαιο Γ' περιέχει (εσωτερικά) το αποτράβηγμα του πέπλου της άγνοιας που σκέπαζε την αντίληψη του Αγγελικού Ανθρώπου, του φτιαγμένου κατ' εικόνα των "Χωρίς Οστά" θεών, και το άνοιγμα της συνείδησης του στην αληθινή του φύση, εμφανίζοντας έτσι τον λαμπρό Άγγελο (Λούσιφερ) κάτω από το φως του χορηγού της Αθανασίας και σαν έναν "Φωτοδότη", ενώ η πραγματική Πτώση σε γέννηση και στην ύλη πρέπει να αναζητηθεί στο κεφάλαιο Δ'. Εκεί ο Ιεχωβά-Κάιν, το αρσενικό μέρος του Αδάμ, του *διπλού* ανθρώπου, αφού χωρίστηκε από την Εύα, δημιουργεί μ' αυτήν τον "'Αβελ", την *πρώτη φυσική γυναίκα* (για επεξήγηση βλέπε την θαυμάσια Προσθήκη VII στο προαναφερθέν έργο), και χύνει το *Παρθένο αίμα*. Ο Κάιν, λοιπόν, βάσει της σωστής ανάγνωσης των, πρώτων στίχων του κεφαλαίου Δ' της Γένεσης στο πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο, είναι ταυτόσημος με τον Ιεχωβά. Επίσης οι Ραββίνοι διδάσκουν ότι ο "Κάιν (*Kin*) ο Κακός, ήταν Γιος της Εύας από τον Σαμαήλ, το διάβολο που πήρε την θέση του Αδάμ", και το Ταλμούδ προσθέτει ότι "το κακό Πνεύμα, ο Σατανάς και ο Σαμαήλ, ο άγγελος του θανάτου, είναι το ίδιο" (*Μπάβα Μπάθρα,* 16 α).

Δεκάδες από τους πιο εμβριθείς συγγραφείς έχουν ψάξει τις διάφορες σημασίες του ονόματος του Ιεχωβά (με ή χωρίς τα μασορειτικά σημεία) και έχουν δείξει τις πολλαπλές συσχετίσεις του. Το καλύτερο απ' αυτά τα έργα είναι το Κλειδί του Εβραιο-Αιγυπτιακού Μυστηρίου στην *Πηγή των Μέτρων*.

Στο ανωτέρω αναφερθέν έργο (σελ. 233, Προσθήκη IV), ο στίχος 26 του 4ου κεφαλαίου της Γένεσης μεταφράζεται σωστά: "τότε οι άνθρωποι άρχισαν να αποκαλούν τον εαυτό τους Ιεχωβά", αλλά δεν εξηγείται και τόσο σωστά ίσως, αφού η τελευταία λέξη έπρεπε να γράφεται *Yah* (αρσενικό) - *Havah* (θηλυκό), για να δείχνει ότι από τότε άρχισε η φυλή των ξεχωριστών ανδρών και γυναικών.

Γίνεται λοιπόν εύκολο να καταλάβει κανείς ότι ο Ιεχωβά (ανθρωπότητα, ή "Yah-Havah") και ο Σατανάς (επομένως ο Όφις του πειρασμού) είναι ένα και το αυτό από κάθε άποψη. *Δεν υπάρχει Διάβολος, ούτε Κακό, έξω από την ανθρωπότητα, για να δημιουργήσει έναν Διάβολο*. Το κακό είναι μια αναγκαιότητα και ένα από τα στηρίγματα του εκδηλωμένου σύμπαντος. Είναι μια αναγκαιότητα για την πρόοδο και την εξέλιξη, ακριβώς όπως η Νύχτα είναι μια αναγκαιότητα για την ύπαρξη της Ημέρας και ο θάνατος για την Ζωή, *έτσι ώστε ο άνθρωπος να ζήσει αιώνια*.

Μεταφυσικά ο Σατανάς αντιπροσωπεύει απλώς το αντίστροφο ή το πολικό αντίθετο του καθετί στην φύση.[350] Αυτός είναι ο "ενάντιος", αλληγορικά, ο "φονιάς" και ο μεγάλος Εχθρός του παντός, γιατί δεν υπάρχει τίποτε σε ολόκληρο το σύμπαν που να μην έχει δυο πλευρές, αντίθετη όψη του ίδιου νομίσματος. Αλλά σ' αυτήν την περίπτωση, το φως, η καλοσύνη, η ομορφιά κ.τ.λ. μπορούν να ονομαστούν Σατανάς, εξίσου με τον Διάβολο, αφού είναι τα *αντίθετα* του σκότους, της κακίας και της ασχήμιας. Και έτσι μπορεί να γίνει πιο κατανοητή η φιλοσοφία και η λογική ορισμένων αρχικών χριστιανικών ταγμάτων, που ονομάζονται αιρετικά και θεωρούνται σαν το βδέλυγμα των καιρών. Μπορούμε να κατανοήσουμε πώς έγινε και το τάγμα των ΣΑΤΑΝΙΣΤΩΝ έφτασε να υποβιβαστεί και να αναθεματιστεί χωρίς ελπίδα δικαίωσης σε κάποια μελλοντική εποχή, αφού κράτησε τα δόγματά του μυστικά. Και πώς, βάσει της ίδιας αρχής, οι ΚΑΪΝΙΤΕΣ έφτασαν να υποβαθμιστούν, ακόμα και ο (Ιούδας) ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ, ο αληθινός χαρακτήρας του *προδότη* αποστόλου που δεν παρουσιάστηκε ποτέ σωστά μπροστά στο δικαστήριο της Ανθρωπότητας.

Σαν άμεσο επακόλουθο, ξεκαθαρίζουν επίσης τα δόγματα των ταγμάτων των Γνωστικών. Καθένα απ' αυτά τα τάγματα ιδρύθηκε από έναν Μυημένο, ενώ οι δοξασίες τους βασίζονταν πάνω στην ορθή γνώση του συμβολισμού κάθε έθνους. Έτσι γίνεται κατανοητό γιατί ο Ιαλδαβαώθ θεωρείται από τους περισσότερους σαν ο θεός του Μωυσή και σαν ένα περήφανο, φιλόδοξο και ακάθαρτο πνεύμα, που καταχράστηκε την δύναμή του σφερετιζόμενο την θέση του ανώτερου θεού, αν και δεν ήταν καλύτερο, και από μερικές απόψεις ήταν χειρότερο, από τους αδελφούς του *Ελοΐμ,* που αυτοί οι τελευταίοι αντιπροσωπεύουν μόνο στο σύνολο τους την πανπεριεκτική εκδηλωμένη θεότητα, αφού αυτοί ήταν οι διαμορφωτές των πρώτων διαφοροποιήσεων της πρωταρχικής Κοσμικής ουσίας για την δημιουργία του φαινομενικού Σύμπαντος. Γι' αυτό οι Γνωστικοί αποκαλούσαν τον Ιεχωβά Δημιουργό του Όφεως του Σατανά ή ΚΑΚΟΥ (*βλέπε Ίσιδα Αποκαλυμμένη,* Τομ. ΙΙ σελ. 184) και ένα με τον Οφιόμορφο. Δίδασκαν ότι τα Ιουρβώ και Αδονάι ήταν "ονόματα του Ιαώ-Ιεχωβά, ο οποίος είναι μια εκπόρευση του Ιαλδαβαώθ". (*Ναζαρηνός Κώδικας*. Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XVIII, "Για τον Μύθο των Πεπτωκότων Αγγέλων".) Αυτό στην γλώσσα τους αντιστοιχούσε με εκείνο που οι Ραββίνοι εξέφραζαν με πιο καλυμμένο τρόπο, δηλώνοντας ότι "ο Κάιν γεννήθηκε από τον Σαματήλ ή Σατανά".

Οι πεπτωκότες Άγγελοι σε κάθε αρχαίο σύστημα γίνονται τα πρωτότυπα των *πεπτωκότων* ανθρώπων, αλληγορικά, και οι *ίδιοι οι άνθρωποι*, εσωτερικά. Έτσι, οι Ελοΐμ της ώρας της δημιουργίας έγιναν οι "Μπενέ α -Ελοΐμ", οι γιοι του θεού στις σημιτικές παραδόσεις, μεταξύ των οποίων είναι και ο Σατανάς. Ο πόλεμος στον ουρανό ανάμεσα στον Θραεταόνα και τον Ατζί-Νταχάκα, τον καταστροφικό Όφι, τελειώνει πάνω στην γη, σύμφωνα με τον Μπιρνόφ, με την μάχη των ευσεβών ανθρώπων ενάντια στην δύναμη του Κακού, "των Ιρανών με τους Άριους μπραχμάνους της Ινδίας". Και η σύγκρουση των θεών με τους Άσουρα επαναλαμβάνεται στον Μεγάλο Πόλεμο, το *Μαχαμπαράτα*. Στην τελευταία απ' όλες τις θρησκείες, την χριστιανική, όλοι οι πολέμιοι, θεοί και δαίμονες, αντίθετοι και των δυο στρατοπέδων, έχουν μεταμορφωθεί τώρα σε Δράκοντες και Σατανάδες, προκειμένου απλώς να συνδεθεί το προσωποποιημένο ΚΑΚΟ με τον Όφι της Γένεσης και έτσι να αποδειχθεί το νέο δόγμα. (Για περισσότερες λεπτομέρειες πάνω στον σατανικό μύθο βλέπε Μέρος ΙΙ αυτού του τόμου, για τον Συμβολισμό.)

* * *

Στην Δαιμονολογία ο Σατανάς είναι ο αρχηγός της αντίθεσης στην Κόλαση, μονάρχης της οποίας ήταν ο Βελζεβούλ. Ανήκει στο πέμπτο είδος ή τάξη δαιμόνων (που είναι συνολικά εννιά σύμφωνα με την μεσαιωνική δαιμονολογία) και είναι αρχηγός των μαγισσών και των μαγγανευτών. Αλλά δείτε στο κείμενο το αληθινό νόημα του Μπαφομέτ, του τραγοκέφαλου Σατανά, που είναι ένα με τον Αζαζήλ, τον αποδιοπομπαίο τράγο του Ισραήλ. Η Φύση είναι ο θεός ΠΑΝ.

Ο ΝΩΕ ΗΤΑΝ ΚΑΒΕΙΡΟΣ, ΕΠΟΜΕΝΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΗΤΑΝ ΔΑΙΜΟΝΑΣ.

Δεν έχει και τόση σημασία αν ήταν η Ίσιδα, ή η Δήμητρα – η "Καβειρία" – ή οι Κάβειροι εκείνοι που δίδαξαν στους ανθρώπους την γεωργία, αλλά είναι πολύ σημαντικό να εμποδίσουμε τους φανατικούς να μονοπωλήσουν όλα τα γεγονότα στην ιστορία και την μυθολογία και να αποδώσουν τις δικές τους διαστροφές της αλήθειας, της ιστορίας και της μυθολογίας σε έναν άνθρωπο. Ο Νώε είτε είναι ένας μύθος όπως και οι άλλοι, είτε είναι κάποιος του οποίου ο μύθος δομήθηκε πάνω στην παράδοση των Καβείρων ή Τιτάνων, όπως διδασκόταν στην Σαμοθράκη. Συνεπώς δεν μπορεί να μονοπωληθεί ούτε από τους Ιουδαίους ούτε από τους Χριστιανούς. Αν – όπως προσπάθησε να δείξει ο Φάμπερ, με τόσο κόστος γνώσης και έρευνας – ο Νώε είναι ένας Ατλάντειος και ένας Τιτάνας και η οικογένειά του είναι οι Κάβειροι ή οι ευσεβείς Τιτάνες κ.τ.λ., τότε η βιβλική χρονολογία χάνει το βάρος της και μαζί μ' αυτήν και όλοι οι Πατριάρχες, οι προκατακλυσμιαίοι και προ-Ατλάντειοι Τιτάνες. Όπως έχει αποκαλυφθεί και αποδειχτεί, ο Κάιν είναι ο Άρης, ο θεός της δύναμης και της γέννησης και της πρώτης (σεξουαλικής) αιματοχυσίας.[351]

Θουβάλ-Κάιν είναι ένας Κάβειρος, "ένας δάσκαλος κάθε τεχνίτη στον χαλκό και στον σίδηρο", ή – αν αυτό σας ευχαριστεί καλύτερα – είναι ένα με τον Ήφαιστο ή Vulcan. Ο Ιωβάλ (Jabal) προέρχεται από τους Κάβειρους, δασκάλους στην γεωργία, "από εκείνους που έχουν κοπάδια", και ο Ιουβάλ [Jubal] είναι "ο πατέρας όλων εκείνων που χειρίζονται την άρπα και τα όργανα", αυτός, ή εκείνοι, που κατασκεύασαν την άρπη για τον Κρόνο [Χρόνο] και την τρίαινα του Ποσειδώνα.[352]

ιστορία ή οι "μύθοι" σχετικά με τους μυστηριώδεις Τελχίνες – μύθοι που επαναλαμβάνουν το καθένα και όλα τα αρχαϊκά γεγονότα των εσωτερικών διδασκαλιών – μας παρέχουν το κλειδί για την προέλευση της γενεαλογίας του Κάιν (Γένεση Δ' και Ε'). Εξηγούν γιατί η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ταυτίζει το "καταραμένο αίμα" του Κάιν και του Χαμ με την Μαγγανεία και το θεωρεί υπεύθυνο για τον Κατακλυσμό. Οι Τελχίνες – υποστηρίζεται – οι μυστηριώδεις Ρόδιοι κατεργαστές του σιδήρου, δεν ήταν εκείνοι που πρώτοι έστησαν αγάλματα των θεών, τους προμήθευσαν με όπλα και τους ανθρώπους με τις μαγικές τέχνες; Και αυτοί δεν ήταν που καταστράφηκαν από κατακλυσμό με διαταγή του Δία, όπως οι *Καϊνίτες* με διαταγή του Ιεχωβά;

Οι Τελχίνες είναι απλώς οι Κάβειροι και οι Τιτάνες με άλλη μορφή. Αυτοί είναι επίσης Ατλάντειοι. "Όπως η Λήμνος και η Σαμοθράκη", λέει ο Ντεσάρμ, "η Ρόδος, η πατρίδα των Τελχινών, είναι ένα νησί ηφαιστειακού σχηματισμού" (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*: Πνεύμα της Φωτιάς, οι Τελχίνες, σελ. 271). Η νήσος Ρόδος αναδύεται ξαφνικά μέσα από την θάλασσα, αφού προηγουμένως την είχε καταπιεί ο Ωκεανός, λένε οι παραδόσεις. Όπως η Σαμοθράκη (των Καβείρων) συνδέεται στην ανάμνηση των ανθρώπων με τους μύθους του Κατακλυσμού. Όμως, επειδή ειπώθηκαν αρκετά γι' αυτό θέμα, μπορούμε προς το παρόν να το αφήσουμε.

Αλλά μπορούμε να προσθέσουμε λίγα ακόμα λόγια σχετικά με τον Νώε, τον Ιουδαίο αντιπρόσωπο σχεδόν κάθε παγανιστικού θεού με τον έναν ή τον άλλον χαρακτήρα. Οι Ομηρικοί ύμνοι περιέχουν με ποιητική μορφή όλους τους τελευταίους μύθους σχετικά με τους Πατριάρχες, που όλοι τους είναι αστρικά, κοσμικά και αριθμητικά σύμβολα και σημάδια. Η προσπάθεια να αποσυνδεθούν οι δυο γενεαλογίες – του Σηθ και του Κάιν – [353] και η περαιτέρω προσπάθεια,

---

Όπως επίσης αυτός είναι ο Vulcan ή Vul-cain, ο μεγαλύτερος θεός των μετέπειτα Αιγυπτίων και ο μεγαλύτερος Κάβειρος. Στην Αίγυπτο ο θεός του χρόνου ήταν ο *Χιγούν* [*Khiyun*], ή Κρόνος, ή Σεθ, και ο Χιγούν είναι ίδιος με τον Κάιν.

Βλέπε Στράβωνα, *Γεωγραφικά*, Βιβλ. Δέκατο Τέταρτο, ΙΙ, 7, που τους συγκρίνει με τους Κύκλωπες. Επίσης Καλλίμαχου, *στην Δήλο*, 31 και Στάτιους Πουπίνους, *Βιβλία Δασών V*, Βιβλ. Τέταρτο, 6, 47 και *Βιβλία Θιβαΐδος* XII, Βιβλ Δεύτερο, 274.

Τίποτε δεν είναι πιο ανόητο και παιδαριώδες, λέμε εμείς, από αυτήν την άκαρπη προσπάθεια να αποσυνδεθούν οι γενεαλογίες του Κάιν και του Σηθ, ή να αποκρύβει η ταυτότητα των ονομάτων κάτω από διαφορετική προφορά. Έτσι, ο Κάιν έχει έναν γιο ΕΝΩΧ, και ο Σηθ έναν Γιο ΕΝΩΧ επίσης (Enos, Ch'anoch, Henoch, μπορεί κανείς να κάνει ό,τι θέλει με τα Εβραϊκά ονόματα που δεν έχουν φωνήεντα). Στην καϊνιτική γραμμή ο Ενώχ γεννάει τον ΙΡΑΝΤ [IRAD], ο *Ιράντ* τον ΜΕΧΟΥΓΙΑΗΛ [MEHUYAEL], αυτός τον ΜΕΘΟΥΣΑΗΛ [METHUSHAEL] και ο Μεθουσαήλ τον Λάμεχ [LAMECH]. Στην γραμμή του Σηθ, ο Ενώχ γεννάει τον Καϊνάν και αυτός τον ΜΑΧΑΛΑΛΕΛ [MAHALAEL] (μια

εξίσου άκαρπη, να τους εμφανίσουν σαν αληθινούς, ιστορικούς ανθρώπους, οδήγησε απλώς σε πιο σοβαρές έρευνες στην ιστορία του Παρελθόντος και σε ανακαλύψεις οι οποίες έβλαψαν για πάντα την υποτιθέμενη αποκάλυψη. Για παράδειγμα, αφού εδραιώθηκε η ταύτιση του Νώε και του Μελχισεδέκ, αποδεικνύεται επίσης η περαιτέρω ταύτιση του Μελχισεδέκ, ή Πατέρα Τσαντίκ, με τον Κρόνο-Saturn.

Αυτό μπορεί εύκολα να αποδειχθεί. Δεν το αρνείται κανένας από τους χριστιανούς συγγραφείς. Ο Τζ. Μπράιαντ συμφωνεί με όλους εκείνους οι οποίοι έχουν την γνώμη ότι ο Sydic [Συντίκ] ή Tsaddik [Τσαντίκ] (όπως επίσης και ο Μελχισεδέκ) ήταν ο πατριάρχης Νώε και ότι το όνομα με το οποίο ονομάζεται, ή Σαντίκ, αντιστοιχεί στον χαρακτήρα που του έχει δοθεί στην Γένεση, ΣΤ', 9. "Αυτός ήταν צדיק Tsaddik, *Τσαντίκ, άνθρωπος δίκαιος και τέλειος στην γενιά του*. Όλες οι επιστήμες και κάθε χρήσιμη τέχνη αποδιδόταν σ' αυτόν και μέσω των γιων του μεταβιβάστηκαν στους μεταγενέστερους". (Μπράιαντ, *Ένα νέο Σύστημα*, κ.τ.λ., 1807, Τομ. III, σελ. 343.)

Τώρα, ο Σαγχονιάθων είναι αυτός που πληροφορεί τον κόσμο ότι οι Κάβειροι ήταν Γιοι του Συντύκ ή Zedek (Melchizedek). Είναι αλήθεια ότι, επειδή αυτή η πληροφορία έφτασε μέχρις εμάς μέσω του Ευσέβιου (*Προετοιμασία Ευαγγελική*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. 10), μπορεί να θεωρηθεί με κάποια αμφιβολία, επειδή είναι πολύ πιθανόν να αντιμετώπισε τα έργα του Σαγχονιάθωνα όπως τους Συγχρονιστικούς Πίνακες του Μανέθωνα. Αλλά ας υποθέσουμε ότι η ταύτιση του Συντύκ, Κρόνου Saturn, με τον Νώε και τον Μελχισεδέκ βασίζεται πάνω σε μια από τις ευσεβείς υποθέσεις του Ευσέβιου. Ας την δεχτούμε σαν τέτοια μαζί με τον χαρακτηρισμό του Νώε σαν *ανθρώπου δίκαιου* και το υποτιθέμενο αντίγραφο του, τον μυστηριώδη Μελχισεδέκ, Βασιλιά του Σάλεμ και ιερέα του ανώτερου θεού, σύμφωνα με την "δική του εντολή" (*Εβραίους* Ε', 6 Ζ', 1 και επομ.). Τέλος, αφού είδαμε τι ήταν όλοι αυτοί από πνευματική, αστρονομική, ψυχική και κοσμική άποψη, ας δούμε τώρα τι έγιναν *ραββινιστικά* και ΚΑΜΠΑΛΙΣΤΙΚΑ.

Μιλώντας για τον Αδάμ, τον Κάιν, τον Άρη κ.τ.λ., σαν προσωποιήσεις, βλέπουμε τον συγγραφέα της Πηγής των Μέτρων να εκφράζει τις δικές μας εσωτερικές διδασκαλίες στις καμπαλιστικές του έρευνες. Έτσι λέει:

Τώρα, ο Άρης ήταν ο Κύριος της γέννησης και του θανάτου, της δημιουρ γίας και της *καταστροφής*, του *οργώματος*, της *δόμησης*, της *γλυπτικής* ή σκαλίσματος της πέτρας, της *Αρχιτεκτονικής*.... τέλος, όλων των ΤΕΧΝΩΝ. Αυτός ήταν η *πρωταρχική αρχή*, που διασπάστηκε μέσα στον σχηματισμό των *δυο αντιθέτων για παραγωγή*. Αστρονομικά, επίσης,[354] κρατούσε τον τόπο γέννησης της ημέρας και του έτους, τον *τόπο αύξησης της δύναμής του*, Κριό, και παρόμοια των τόπο του θανάτου του, Σκορπιό. Κρατούσε τον οίκο της *Venus* [Αφροδίτη] και του *Scorpion* [Σκορπιού]. Αυτός, σαν *γέννηση*, ήταν θεός˙ σαν *θάνατος*, ήταν *Κακό.* Σαν *καλό,* ήταν *φως*˙ σαν *κακό*, ήταν *νύχτα*. Σαν καλό, ήταν *άνδρας*˙ σαν *κακό* ήταν *γυναίκα*. Καταλάμβανε τα σημεία του ορίζοντα και σαν Κάιν, ή Vulcan[355] ή *Πατήρ Σαντίκ*, ή *Μελχιζαντέκ*, ήταν κύριος της *εκλειπτικής*, ή της *ισορροπίας*, Γ *γραμμής διευθέτησης* και, επομένως, ήταν *Ο Δίκαιος*. Οι αρχαίοι πίστευαν

παραλλαγή του Μεχουγιαήλ), ο οποίος γεννάει τον ΙΑΡΕΔ [JARED] (ή IRAD), ο Ιάρεδ τον ΕΝΏΧ (υπ' αριθμόν 3), ο οποίος γεννάει τον Μεθουσέλα (από τον Μεθουσαήλ) και τέλος ο Λάμεχ κλείνει τον κατάλογο. Τώρα, όλα αυτά είναι σύμβολα (καμπαλιστικά) ηλιακών και σεληνιακών ετών, αστρονομικών περιόδων και φυσιολογικών (φαλλικών) λειτουργιών, ακριβώς όπως και σε κάθε άλλη παγανιστική συμβολική πίστη. Αυτό έχει αποδειχθεί από αρκετούς συγγραφείς.

Το αιολικό όνομα του Άρη ήταν "*Άρευς* και το *ελληνικό Άρης*, ένα όνομα την ετυμολογική σημασία του οποίου μάταια μελετούν μέχρι σήμερα φιλόλογοι και ινδουιστές μελετητές της ελληνικής και σανσκριτικής. Αρκετά περίεργα, ο Μαξ Μύλλερ συνδέει και τα δύο ονόματα *Mars* και *Άρης* με την σανσκριτική ρίζα *mar*, όπου και αποδίδει την προέλευσή τους και από την οποία λέει ότι προέρχεται το όνομα των *Μαρούτ* (των θεών της θύελλας). Αντίθετα ο Βέλκερ προσφέρει μια πιο σωστή ετυμολογία (Βλέπε *Ελληνική Μυθολογία*, I, 415). 'Οπως κι αν είναι, οι ετυμολογίες των ριζών και των λέξεων από μόνες τους ποτέ δεν θα αποδώσουν πλήρως το εσωτερικό νόημα, αν και μπορεί να βοηθήσουν σε χρήσιμες υποθέσεις. [Ε.Π.Μπ.]

Όπως δείχνει ο ίδιος συγγραφέας: "Το ίδιο το όνομα Vulcain εμφανίζεται στο κείμενο, γιατί στις πρώτες σειρές (της Γένεσης, Δ', 5), βρίσκεται σαν V'ulcaine, ανάλογα με το βάθεμα του ήχου U του γράμματος vau. Από τα άμεσα συμφραζόμενα μπορεί να διαβαστεί σαν "*και ο θεός Κάιν*", ή Βουλκάιν. Αν όμως κάτι λείπει για να επιβεβαιωθεί η ιδέα του Κάιν-Βουλκάιν, ο Φυρστ λέει: קין "Κάιν", *η σιδερένια αιχμή αιχμή μιας λόγχης, ένας σιδεράς*, εφευρέτης των αιχμηρών σιδερένιων εργαλείων και της σιδηρουργίας" (Σκίνερ, προαναφερθέν έργο, σελ. 278).

ότι υ πήρχαν επτά πλανήτες, ή μεγάλοι θεοί, προερχόμενοι από το οχτώ, και ο Πατήρ Σαντίκ, ο *Δίκαιος ή Σωστός*, ήταν Κύριος του όγδοου, που ήταν *Mater Terra* [*Μητέρα Γη*]. (*Πηγή των Μέτρων*, σελ. 186.)

Αυτό κάνει τις λειτουργίες τους αρκετά σαφείς μετά τον υποβιβασμό τους και επιβεβαιώνει την ταύτιση.

Αφού δείξαμε ότι ο Κατακλυσμός του Νώε, όπως περιγράφεται με το νεκρό γράμμα και μέσα στην περίοδο της βιβλικής χρονολογίας, δεν υπήρξε ποτέ, η ευσεβής αλλά αυθαίρετη υπόθεση του Επίσκοπου Κάμπερλαντ δεν έχει παρά να ακολουθήσει κι αυτή τον κατακλυσμό στην χώρα της φαντασίας. Πράγματι, φαίνεται μάλλον φανταστικό σε κάθε αμερόληπτο παρατηρητή να ακούει ότι:

...υπήρχαν δύο ξεχωριστές φυλές Καβείρων, η πρώτη αποτελούμενη από τον Χαμ και τον Μισραΐμ, τους οποίους θεωρεί ότι είναι ο Δίας και ο Διόνυσος του Μνασέα, και η δεύτερη, των παιδιών του Σημ, που είναι οι Κάβειροι του Σαγχονιάθωνα, ενώ ο πατέρας τους ο Συντύκ είναι, επομένως, ο Σημ των γραφών. (*Προσθήκη στους Κάβειρους*, στο έργο *Προέλευση των Αρχαίων Εθνών*, σελ. 357, 364 και 376, όπως αναφέρεται από τον Φάμπερ στο *Μελέτη* κ.τ.λ. Τομ Ι, σελ. 8.)

Οι Καμπιρίμ, "οι ισχυροί", είναι ταυτόσημοι με τους δικούς μας πρωταρχικούς Ντιάνι-Τσόχαν, με τους σωματικούς και τους ασώματους Πιτρί και με όλους τους κυβερνήτες και καθοδηγητές των πρωταρχικών φυλών, οι οποίοι αναφέρονται σαν θεοί και Βασιλείς των θείων Δυναστειών.

* * *

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΈΝΕΣ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

μυθολογική παράδοση δεν μπορεί να παραποιήσει τόσο αποτελεσματικά τα γεγονότα, ώστε να τα κάνει αγνώριστα. Ανάμεσα στις παραδόσεις της Αιγύπτου και της Ελλάδας, από την μια μεριά, και της Περσίας από την άλλη – μιας χώρας που βρισκόταν συνεχώς σε πόλεμο με την πρώτη – υπάρχει μια τόσο μεγάλη ομοιότητα μορφών και αριθμών, ώστε η σύμπτωση αυτή να μην μπορεί να αποδοθεί στην απλή τύχη. Αυτό αποδείχτηκε ικανοποιητικά από τον Μπαγί. Ας σταθούμε για μια στιγμή για να εξετάσουμε αυτές τις παραδόσεις από κάθε προσιτή πηγή και να συγκρίνουμε εκείνες των Μάγων με τους αποκαλούμενους ελληνικούς "μύθους".

Αυτοί οι μύθοι έχουν περάσει τώρα στα λαϊκά παραμύθια, στο φολκλόρ της Περσίας, ακριβώς όπως πολλές αληθινές ιστορίες βρίσκουν τον δρόμο τους στην παγκόσμια ιστορία μας. Οι διηγήσεις για τον βασιλιά Αρθούρο και τους Ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης είναι επίσης παραμύθια από κάθε άποψη, ωστόσο βασίζονται πάνω σε γεγονότα και αποτελούν μέρος της ιστορίας της Αγγλίας. Γιατί λοιπόν και οι παραδόσεις του Ιράν να μην είναι αναπόσπαστο τμήμα της ιστορίας και των προϊστορικών γεγονότων της Ατλαντίδος; Η λαϊκή παράδοση λέει τα εξής:

Πριν από την δημιουργία του Αδάμ, δυο φυλές έζησαν και διαδέχτηκαν η μια την άλλη πάνω στην Γη: οι Νταεβά που βασίλεψαν 7.000 χρόνια και οι Περί (οι Τζεντ) που βασίλεψαν μόνο 2.000 χρόνια, όσο ζούσαν οι πρώτοι. Οι Νταεβά ήταν γίγαντες, δυνατοί και κακοί. Οι Περί ήταν πιο μικροί σε μέγεθος, αλλά σοφότεροι και ευγενικότεροι.

Εδώ αναγνωρίζουμε τους Ατλάντειους γίγαντες και τους Άριους, ή τους Ρακσάσα του *Ραμαγιάνα* και τα τέκνα του Μπαράτα-Βάρσα, ή Ινδίας, τους προ- και μετά-κατακλυσμιαίους της Βίβλου.

Ο Γκυάν (ή μάλλον Γκνιάνα, αληθινή ή απόκρυφη Σοφία και γνώση), που ονομαζόταν επίσης *Γκιάν-μπεν-Γκιάν* [*Gian-ben-Gian*, (ή Σοφία, γιος της Σοφίας)], ήταν ο βασιλιάς των Περί.[356] Είχε μια ασπίδα τόσο διάσημη σαν αυτή του Αχιλλέα, μόνο που αντί να χρησιμεύει

Μερικοί θεωρούν ότι προέρχεται από την λέξη *Paras*, απ' όπου προήλθαν οι Pars, Persia, Pars. Αλλά μπορεί θαυμάσια να προέρχεται από τους Pitaras ή Pitri, τους Ινδούς προγεννήτορες της Πέμπτης Φυλής –τους Πατέρες της

εναντίον του εχθρού στον πόλεμο, χρησίμευε σαν προστασία απέναντι στην μαύρη μαγεία, την μαγγανεία των Νταεβά. Ο Γκιάν -μπεν-Γκιάν βασίλευε 2.000 χρόνια όταν ο Ιμπλίς [Iblis], ο διάβολος, επετράπη από τον θεό να νικήσει τους Νταεβά και να τους σκορπίσει στην άλλη άκρη του κόσμου. Ακόμα και η μαγική ασπίδα, η οποία δημιουργημένη βάσει των αρχών της αστρολογίας κατέστρεψε τα μάγια, τις βασκανίες και τις κατάρες, ακόμα κι αυτή δεν μπορούσε να αντισταθεί μπροστά στον Ιμπλίς, ο οποίος ήταν ένας πράκτορας της Μοίρας (ή Κάρμα).[357] Αναφέρουν δέκα βασιλιάδες στην τελευταία τους μητρόπολη, που ονομαζόταν Κανοόμ, και κάνουν τον δέκατο, τον Καϊμουράθ, ταυτόσημο με τον εβραϊκό Αδάμ. Αυτοί οι βασιλείς αντιστοιχούν στις δέκα προκατακλυσμιαίες γενιές βασιλέων, όπως δίνονται από τον Βηρωσσό.

Αν και σήμερα αυτοί οι μύθοι βρίσκονται παραποιημένοι, ωστόσο δεν μπορεί κανείς να μην τους ταυτίσει με τις χαλδαϊκές, τις αιγυπτιακές, τις ελληνικές, ακόμα και με τις εβραϊκές παραδόσεις. Αυτές οι τελευταίες, αν και απαξιούν στην αποκλειστικότητά τους να μιλήσουν για προαδαμικά έθνη, ωστόσο επιτρέπουν να υπονοηθεί η ύπαρξη τους, όταν στέλνουν τον Κάιν – έναν από τους δυο μοναδικούς ανθρώπους που ζουν πάνω στην Γη – στην χώρα του Νοντ, όπου παντρεύεται και χτίζει μια πόλη. (Γένεσις Δ', 16.)

Αν συγκρίνουμε τώρα τα 9.000 χρόνια που αναφέρονται στα περσικά παραμύθια με τα 9.000 χρόνια τα οποία ο Πλάτωνας δήλωνε ότι πέρασαν από την εποχή της καταβύθισης του τελευταίου μέρους της Ατλαντίδος, γίνεται φανερό ένα πολύ παράξενο γεγονός. Ο Μπαγί το παρατήρησε, αλλά το παραποίησε με την ερμηνεία του. Η Μυστική Δοξασία μπορεί να αποκαταστήσει την αληθινή σημασία των αριθμών. "Πρώτα απ' όλα", διαβάζουμε στον *Κριτία* (108, Ε), "πρέπει να θυμόμαστε ότι 9.000 χρόνια πέρασαν από την εποχή του πολέμου των εθνών, τα οποία ζουν πάνω και έξω από τις Στήλες του Ηρακλή και εκείνων που κατοικούν τις χώρες προς αυτήν την πλευρά".

Στον *Τίμαιο* (23 Ε) ο Πλάτωνας λέει το ίδιο. Καθώς η Μυστική Δοξασία δηλώνει ότι οι περισσότεροι από τους τελευταίους νησιώτες-Ατλάντειους χάθηκαν πριν από 700.000 έως 850.000 χρόνια και ότι οι Αριοί είχαν ήδη ηλικία 200.000 ετών, όταν βυθίστηκε το πρώτο μεγάλο "νησί" ή ήπειρος, δεν φαίνεται να υπάρχει η δυνατότητα συμβιβασμού ανάμεσα σ' αυτούς τους αριθμούς. Αλλά στην πραγματικότητα υπάρχει. Ο Πλάτωνας, όντας ένας Μυημένος, έπρεπε να χρησιμοποιήσει την καλυμμένη γλώσσα του Ιερού, το ίδιο και οι Μάγοι της Χαλδαίας και της Περσίας, μέσα από τις εξωτερικές αποκαλύψεις των οποίων οι περσικοί μύθοι διατηρήθηκαν και πέρασαν στους μεταγενέστερους. Έτσι, βλέπει κανείς τους Εβραίους να ονομάζουν μια εβδομάδα "επτά ημέρες" και [να μιλούν για] "μια εβδομάδα ετών", όπου καθεμιά από τις μέρες της αντιπροσωπεύει 360 ηλιακά έτη και ολόκληρη η "εβδομάδα" είναι στην πραγματικότητα 2.520 χρόνια. Είχαν μια σαββατική εβδομάδα, έναν σαββατικό χρόνο κ.τ.λ., κ.τ.λ. και το Σάββατό τους διαρκούσε ανάλογα 24 ώρες ή 24.000 χρόνια, στους μυστικούς τους υπολογισμούς των Σοντ. Εμείς σήμερα ονομάζουμε μια εποχή αιώνα. Την εποχή του Πλάτωνα οι μυημένοι συγγραφείς τουλάχιστον όταν έλεγαν χιλιετία δεν εννοούσαν χίλια, αλλά 100.000 χρόνια. Οι Ινδοί, που ήταν πιο ανεξάρτητοι απ' όλους, δεν έκρυψαν ποτέ την χρονολογία τους. Έτσι, όταν λένε 9.000 χρόνια, οι Μυημένοι θα διαβάσουν 900.000 χρόνια, στην διάρκεια των οποίων – δηλαδή από την πρώτη εμφάνιση της Άριας φυλής, όταν τα Πλειόκαινα τμήματα της μεγάλης κάποτε Ατλαντίδος άρχισαν βαθμιαία να βυθίζονται (η κύρια ήπειρος χάθηκε κατά την Μειόκαινο εποχή, όπως ήδη αναφέρθηκε) και άλλες ήπειροι να εμφανίζονται στην επιφάνεια, μέχρι την τελική εξαφάνιση του μικρού Ατλάντειου νησιού του Πλάτωνα – οι Άριες φυλές δεν έπαψαν ποτέ να πολεμούν με τους απογόνους των πρώτων γιγάντιων φυλών. Ο πόλεμος αυτός διήρκεσε σχεδόν μέχρι το τέλος της εποχής που προηγήθηκε του Κάλι-Γιουγκά και ήταν ο πόλεμος του *Μαχαμπαράτα*, ο τόσο διάσημος στην ινδική ιστορία. Αυτό το ανακάτεμα γεγονότων και εποχών καθώς και ο υποβιβασμός

Σοφίας ή τους Γιους της "θέλησης και του Γιόγκα" – οι οποίοι ονομάζονταν Πιτάρα, όπως και οι θείοι Πιτάρα της Πρώτης Φυλής.

Γι' αυτές τις παραδόσεις βλέπε *Συλλογή Περσικών Μύθων*, στα Ρωσικά, Γεωργιανά, Αρμενικά και Περσικά. Μπ. ντι Χέρμπελοτ *Ανατολική Βιβλιοθήκη* (1776), σελ. 298 και επόμ. και Κόμη ντε Νταμβίγ, *Απομνημονεύματα*, Παρίσι, 1665. Δίνουμε σε συμπυκνωμένη διήγηση εκείνα που βρίσκονται σκορπισμένα σε εκατοντάδες τόμους σε ευρωπαϊκές και ασιατικές γλώσσες, καθώς και σε προφορικές παραδόσεις.

εκατοντάδων χιλιάδων ετών σε λίγες χιλιάδες, δεν έρχεται σε αντίθεση με τους αριθμούς των ετών που πέρασαν, σύμφωνα με την δήλωση που έκαναν στον Σόλωνα οι Αιγύπτιοι ιερείς, από την εποχή της καταστροφής του τελευταίου τμήματος της Ατλαντίδος. Τα 9.000 χρόνια είναι ο σωστός αριθμός που δόθηκε. Αυτό το γεγονός κρατήθηκε πάντα μυστικό και χάθηκε απλώς από την μνήμη των Ελλήνων. Οι Αιγύπτιοι είχαν πλήρη αρχεία, γιατί ήταν απομονωμένοι, επειδή – όντας ανάμεσα στην θάλασσα και στην έρημο – είχαν μείνει ανενόχλητοι από άλλα έθνη μέχρι λίγες χιλιετίες πριν την εποχή μας.

ιστορία συλλαμβάνει για πρώτη φορά μια φευγαλέα ματιά της Αιγύπτου και των μεγάλων μυστηρίων της μέσω του Ηρόδοτου, αν δε λάβουμε υπόψη μας την Βίβλο και την περίεργη χρονολογία της.[358] Και το πόσο λίγα μπορούσε να πει ο Ηρόδοτος το ομολογεί ο ίδιος όταν, μιλώντας για έναν μυστηριώδη τάφο ενός Μυημένου στην Σαΐδα, στον ιερό περίβολο της Αθηνάς, λέει:

Πίσω από τον ναό.....είναι ο τάφος Κάποιου, του οποίου το όνομα *θεωρώ ασέβεια να αποκαλύψω*.....Στον περίβολο υπάρχουν μεγάλοι οβελίσκοι και εκεί κοντά βρίσκεται μια λίμνη, που περιβάλλεται από πέτρινο τοίχο σε σχήμα κύκλου. Σ' αυτήν την λίμνη αναπαριστάνονται την νύχτα οι περιπέτειες του ατόμου, τις οποίες αποκαλούν Μυστήρια: γι' αυτά τα θέματα όμως, αν και γνωρίζω με ακρίβεια τις λεπτομέρειές τους, *πρέπει να τηρήσω αυστηρή σιγή*. (*Ιστορία* II, παρ. 170-171.)

Από την άλλη μεριά είναι πασίγνωστο ότι κανένα μυστικό δεν κρατιόταν τόσο καλά και τόσο μυστικά από τους αρχαίους, όσο το μυστικό των κύκλων και των υπολογισμών τους. Από τους Αιγυπτίους μέχρι τους Ιουδαίους θεωρείτο σαν το μεγαλύτερο αμάρτημα η αποκάλυψη οτιδήποτε σχετικού με την σωστή μέτρηση του χρόνου. Επειδή αποκάλυψε τα μυστικά των θεών ο Τάνταλος ρίχτηκε στις υποχθόνιες περιοχές – ενώ οι φύλακες των ιερών Σιβυλλικών Βιβλίων απειλούνταν με την ποινή του θανάτου, αν αποκάλυπταν έστω και μια λέξη απ' αυτά. Οι Σιγαλίονες (εικόνες του Αρποκράτη) βρίσκονταν σε κάθε ναό – ειδικά σε κείνους της Ίσιδας και του Σέραπη – καθένας με το δάχτυλο στα χείλη, ενώ οι Εβραίοι δίδασκαν ότι το να αποκαλύψει κανείς, μετά την μύηση στα ραββινικά μυστήρια, τα μυστικά της Καμπάλα, ισοδυναμούσε με το να φάει τον καρπό του Δένδρου της Γνώσης: η τιμωρία ήταν θάνατος.

Και όμως εμείς οι Ευρωπαίοι αποδεχόμαστε την εξωτερική χρονολογία των Ιουδαίων! Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου περίεργο ότι επηρέασε και χρωμάτισε από τότε όλες τις ιδέες μας για την επιστήμη και την διάρκεια των πραγμάτων!

Οι περσικές παραδόσεις, λοιπόν, είναι γεμάτες από δυο έθνη ή φυλές, που τώρα έχουν προφανώς εκλείψει, όπως νομίζουν μερικοί, ενώ έχουν απλώς μετασχηματιστεί. Μιλούν συνεχώς και περιγράφουν τα βουνά του Καφ (Καφαριστάν;), τα οποία περιέχουν μια γαλαρία χτισμένη από το γίγαντα Αργκένκ, όπου φυλάσσονται τα αγάλματα των αρχαίων ανθρώπων με όλες τις μορφές τους. Αυτούς τους ονομάζουν *Σουλαϋμάν* (Σολομώντες), ή σοφούς βασιλείς της Ανατολής, και αναφέρουν εβδομήντα δύο βασιλείς μ' αυτό το όνομα.[359] Τρεις απ' αυτούς βασίλεψαν από 1.000 χρόνια ο καθένας. (Μπ. ντ' Ερμπελό, *Ανατολική Βιβλιοθήκη*, σελ. 829.)

Σιαμέκ, ο αγαπημένος γιος του Καϊμουράθ (Αδάμ), του πρώτου βασιλιά τους, πέθανε δολοφονημένος από τον γίγαντα αδελφό του. Ο πατέρας διέταξε μια άσβεστη πυρά να διατηρείται πάνω στον τάφο που περιείχε τις στάχτες του, απ' όπου και η προέλευση της πυρολατρίας, όπως νομίζουν μερικοί Ανατολιστές.

Έπειτα ακολουθεί ο *Χοσχάνγκ*, ο συνετός και σοφός. Η δική του δυναστεία είναι εκείνη που ανακάλυψε ξανά τα μέταλλα και τους πολύτιμους λίθους, που είχαν κρυφτεί από τους Νταεβά ή Γίγαντες στα σπλάχνα της γης˙ την κατεργασία του ορείχαλκου, την κατασκευή καναλιών και την βελτίωση της γεωργίας. Όπως συνήθως, ο Χοσχάνγκ θεωρείται επίσης σαν ο συγγραφέας του

Από τον Μπέντε και μετά όλοι οι χρονολόγοι της Εκκλησίας διαφωνούν και έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους. "Η χρονολογία του εβραϊκού κειμένου έχει παραποιηθεί χονδροειδώς, ειδικά στο διάστημα αμέσως μετά τον Κατακλυσμό", λέει ο Χουίστον (*Παλαιά Διαθήκη*, σελ. 20).

Εξ αυτού και ο βασιλιάς Σολομώντας, τα ίχνη του οποίου δεν βρίσκονται πουθενά εκτός από την Βίβλο και η περιγραφή του περίφημου ανακτόρου και της πόλης του ταιριάζει με κείνη των περσικών παραμυθιών, αν και ήταν άγνωστα σε όλους τους παγανιστές ταξιδιώτες, ακόμα και στον Ηρόδοτο.

έργου που ονομάζεται *Αιώνια Σοφία,* καθώς επίσης ότι έχτισε τις πόλεις Σούσα, Βαβυλώνα και Ισφαχάν, αν και χτίστηκαν αιώνες αργότερα. Αλλά όπως το σύγχρονο Δελχί έχει χτιστεί πάνω σε έξι άλλες παλιότερες πόλεις, έτσι κι αυτές οι πόλεις που αναφέραμε μπορεί να χτίστηκαν πάνω στην τοποθεσία άλλων πόλεων μεγάλης αρχαιότητας. Όσο για την χρονολογία του μπορεί να υπολογιστεί μόνο μέσω ενός άλλου μύθου.

ίδια παράδοση αναφέρει ότι αυτός ο πρίγκηπας έκανε πόλεμο εναντίον των γιγάντων πάνω σε ένα δωδεκάποδο άλογο, η γέννηση του οποίου αποδίδεται στον έρωτα ενός κροκόδειλου με έναν θηλυκό ιπποπόταμο. Αυτό το δωδεκάποδο βρισκόταν πάνω στην "στεγνή νήσο" ή την νέα ήπειρο και πολλή δύναμη και εξυπνάδα χρειάστηκαν για να συλληφθεί αυτό το θαυμαστό ζώο. Αλλά μόλις ο Χοσχανγκ το ίππευσε, αμέσως κατανίκησε κάθε εχθρό του. Κανένας γίγαντας δεν μπορούσε να αντισταθεί στην τρομακτική του δύναμη. Παρ' όλα αυτά, όμως, ο βασιλιάς των βασιλιάδων σκοτώθηκε από έναν τεράστιο βράχο που εκσφενδονίστηκε εναντίον του από τους γίγαντες των μεγάλων βουνών του *Νταμαβέντ*. (Μπ. Ντ' Ερμπελό, *Ανατολική Βιβλιοθήκη*, σελ. 454. Βλέπε επίσης Μπαγί, *Επιστολές για την Ατλαντίδα*, σελ. 154-155.)

Ο Ταμουράθ είναι ο τρίτος βασιλιάς της Περσίας, ο Αγ. Γεώργιος του Ιράν, ο ιππότης που πάντα νικάει και που σκοτώνει τον Δράκοντα. Αυτός είναι ο μεγάλος εχθρός των Νταεβά οι οποίοι στις μέρες του διαμένουν στα βουνά του Καφ και περιπτωσιακά κάνουν επιδρομές εναντίον των Περί. Τα παλιά γαλλικά χρονικά των περσικών λαϊκών παραδόσεων τον ονομάζουν *Ντεβ-μπεντ,* κατακτητή των γιγάντων. Αυτός, επίσης, θεωρείται ιδρυτής της Βαβυλώνας, της Νινεϋή, του Ντιαρμπέκ κ.τ.λ., κ.τ.λ. Όπως ο παππούς του Χοσχάνγκ, έτσι και ο Ταμουράθ (Ταϊμουράζ) είχε το δικό του άτι, μόνο που ήταν πολύ πιο σπάνιο και ταχύ, ένα πουλί που ονομαζόταν *Σιμούργκ-Άνκα*. Ένα θαυμαστό πουλί, πράγματι, με νοημοσύνη, πολύγλωσσο και επίσης πολύ ευσεβές. (*Οι Ανατολικές Συλλογές*, II, 119 και επόμ.) Τι λέει αυτός ο Περσικός Φοίνικας; Παραπονιέται για την μεγάλη ηλικία του, γιατί γεννήθηκε πριν από τις μέρες του Αδάμ (επίσης Καϊμουράθ). Παρακολούθησε τις περιστροφές πολλών αιώνων. Είδε την αρχή και το τέλος δώδεκα κύκλων από 7.000 χρόνια ο καθένας, οι οποίοι πολλαπλασιαζόμενοι εσωτερικά μας δίνουν ξανά τον αριθμό των 840.000 ετών.[360] Ο Σιμούργκ γεννήθηκε με τον τελευταίο κατακλυσμό των προ-Αδαμιτών, λέει η "Ιστορία του Σιμούργκ και του καλού Χαλίφη"! (*Ιστορίες του Ντερμπέντ*)

Τι λέει το *Βιβλίο των Αριθμών*; Εσωτερικά, ο Αδάμ Ρισόν είναι το σεληνιακό Πνεύμα (ο Ιεχωβά, κατά μια έννοια, ή οι Πιτρί) και οι τρεις Γιοι του (Κα-γιν, Άβελ και Σηθ) αντιπροσωπεύουν τις τρεις φυλές, όπως ήδη εξηγήθηκε. Ο Νώε-Ξίσουθρος αντιπροσωπεύει με την σειρά του (στο κο-σμο-γεωλογικό κλειδί) την 3η Φυλή, την χωρισμένη, και οι τρεις γιοι του τις τελευταίες φυλές. Ο Χαμ, επίσης, συμβολίζει εκείνη την φυλή που αποκάλυψε την "γυμνότητα" της Πατρικής Φυλής και των "Άνοων"; δηλαδή διέπράξε αμάρτημα.

Ο Ταμουράθ επισκέπτεται πάνω στο φτερωτό άτι του (Αχριμάν) τα Βουνά του Κοχ, Καφ ή Καπχ. Εκεί βρίσκει τους Περί να καταδυναστεύονται από τους γίγαντες και σκοτώνει τον Αργκένκ και τον γίγαντα Ντεμρούς. Έπειτα απελευθερώνει την καλή Περί, Μεργκιάνα,[361] την οποία ο Ντεμρούς κρατούσε φυλακισμένη και την πηγαίνει στην στεγνή νήσο, δηλαδή στην νέα ήπειρο της Ευρώπης.[362] Μετά απ' αυτόν έρχεται ο Τζαμσίντ, ο οποίος χτίζει την Εστεκχάρ, ή Περσέπολη. Ο βασιλιάς βασιλεύει 700 χρόνια και μέσα στην μεγάλη περηφάνια του θεωρεί τον εαυτό του αθάνατο και απαιτεί θείες τιμές. Η μοίρα τον τιμωρεί, περιπλανιέται στον κόσμο για 100 χρόνια με το όνομα του *Νουλκαρνάυν*, ο "δικέρατος". Αλλά το επίθετο αυτό δεν έχει καμιά σχέση με τον "δικέρατο" κύριο με τις δίχηλες οπλές. Ο "δικέρατος" είναι ένα επίθετο που δίνεται στην Ασία – η

Θυμηθείτε ότι οι Ραββίνοι διδάσκουν πως θα υπάρξουν επτά διαδοχικές ανανεώσεις της σφαίρας, ότι καθεμιά θα διαρκέσει 7.000 χρόνια, με συνολική διάρκεια επομένως 49.000 χρόνια (βλέπε τον "τροχό" του Ραββί Παρτσά, επίσης την *Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες* του Κίνελυ, σελ. 176). Αυτό αναφέρεται στους 7 Γύρους, τις 7 Ριζικές Φυλές και τις υποφυλές, τους αληθινά απόκρυφους αριθμούς, αν και είναι σημαντικά μπερδεμένα.

Η Μεργκάιν, ή Μοργκάνα, η όμορφη αδελφή του βασιλιά Αρθούρου, αποδεικνύεται έτσι ότι έχει Ανατολική καταγωγή.

Εδώ την βρίσκουμε πράγματι στην Μεγάλη Βρετανία, στην ιστορία των Ιπποτών της Στογγυλής Τραπέζης. Πού οφείλεται, λοιπόν, η ταυτότητα του ονόματος και της νεραϊδοσύνης, αν οι δυο ιστορίες δεν συμβολίζουν το ίδιο ιστορικό γεγονός το οποίο πέρασε σε θρύλο;

οποία είναι αρκετά απολίτιστη, ώστε να μη γνωρίζει τίποτε για τις ιδιότητες του διαβόλου – στους κατακτητές εκείνους που έχουν υποτάξει τον κόσμο από την Ανατολή μέχρι την Δύση.

Έπειτα έρχεται ο σφετεριστής *Ζοχάκ* και ο Φαριντούν ένας από τους Πέρσες ήρωες, ο οποίος κατανικάει τον πρώτο και τον φυλακίζει στα βουνά του Νταμαβέντ. Έπειτα ακολουθούν πολλοί άλλοι μέχρι τον *Κάι-Κομπάντχ*, ο οποίος ίδρυσε μια νέα δυναστεία.

Αυτή είναι η μυθική ιστορία της Περσίας και πρέπει να την αναλύσουμε. Και για να αρχίσουμε, τι είναι τα βουνά του *Καφ;*

Οποιαδήποτε κι αν είναι η γεωλογική τους θέση, είτε πρόκειται για τα βουνά του Καυκάσου της Κεντρικής Ασίας, ο μύθος τοποθετεί τους Νταεβά και τους Πέρι πολύ μακριά απ' αυτά τα βουνά προς τον βορρά, οι Πέρι όντας οι πιο απομακρυσμένοι πρόγονοι των Πάρσων ή Φαρσών. Η ανατολική παράδοση αναφέρεται συνεχώς σε μια άγνωστη παγωμένη, ζοφερή θάλασσα και σε μια σκοτεινή περιοχή, μέσα στην οποία ωστόσο βρίσκονται τα Τυχερά Νησιά, όπου αναβλύζει από την αρχή της ζωής πάνω στην γη, *η πηγή της ζωής*. (Μπ. Ντι Χέρμπελοτ, *Ανατολική Βιβλιοθήκη*, σελ. 593. *Αρμενικά Παραμύθια*, σελ. 35.) Αλλά ο μύθος βεβαιώνει, επίσης, ότι ένα τμήμα του πρώτου στεγνού νησιού (ηπείρου), αφού αποσπάστηκε από το κυρίως σώμα, παρέμεινε από τότε πέρα από τα βουνά του Κοχ-Καφ, "της πέτρινης ζώνης που περιβάλλει τον κόσμο". Ένα ταξίδι διάρκειας επτά μηνών θα φέρει εκείνον που κατέχει το "δαχτυλίδι του Σουλαϋμάν" σε εκείνη την "πηγή", αν συνεχίσει να ταξιδεύει προς τον Βορρά ολόισια όπως πετάει ένα πουλί. Ταξιδεύοντας κανείς από την Περσία *ίσια προς τον βορρά*, διατηρώντας την εξηκοστή μοίρα μήκους στην δύση, φτάνει στο Νόβαγια Ζεμλιά και από τον Καύκασο προς τους αιώνιους πάγους πέρα από τον Αρκτικό κύκλο θα έφτανε κανείς μεταξύ των 60 και 45 μοιρών μήκους, ή μεταξύ της Νόβαγια Ζεμλιά και της Σπιτσβέργης. Αυτά φυσικά, αν έχει κανείς το δωδεκάποδο άλογο του Χοσχόνγκ ή τον φτερωτό Σιμούργκ του Ταμουράθ (ή Ταϊμουράζ), πάνω στον οποίον θα διασχίσει τον Αρκτικό Ωκεανό.[363]

Παρ' όλα αυτά οι περιπλανώμενοι τροβαδούροι της Περσίας και του Καυκάσου ισχυρίζονται μέχρι σήμερα ότι, μακριά πέρα από τις χιονοσκέπαστες κορυφές του Καπ ή Καυκάσου, *υπάρχει μια μεγάλη ήπειρος που τώρα είναι κρυμμένη απ' όλους*. Σ' αυτήν μπορούν να φτάσουν όσοι είναι σε θέση να εξασφαλίσουν τις υπηρεσίες του δωδεκάποδου απογόνου του κροκόδειλου και του θηλυκού ιπποπόταμου, τα πόδια του οποίου μεταβάλλονται κατά βούλησιν σε *δώδεκα φτερά,*[364]·ή όσοι έχουν την υπομονή να περιμένουν την ευαρέσκεια του Σιμούργκ-Άνκα, ο οποίος υποσχέθηκε ότι πριν πεθάνει θα αποκαλύψει την κρυμμένη ήπειρο σε όλους και θα την κάνει και πάλι ορατή και προσιτή, μέσω μιας γέφυρας την οποία θα χτίσουν οι Νταεβά του Ωκεανού ανάμεσα σε εκείνο το τμήμα της "στεγνής νήσου" και των αποχωρισμένων μερών της. (Αυτά πρέπει να είναι η Νορβηγία και οι άλλες χώρες κοντά στην περιοχή του Αρκτικού Κύκλου.) Αυτό αναφέρεται, φυσικά, στην έβδομη φυλή, ο Σιμούργκ όντας ο μανβανταρικός κύκλος.

Είναι πολύ περίεργο το γεγονός ότι ο Κοσμάς ο Ινδικοπλεύστης, που έζησε τον έκτο αιώνα μ.Χ., υποστήριζε πάντα ότι ο άνθρωπος γεννήθηκε και κατοίκησε αρχικά σε μια χώρα πέρα από τον Ωκεανό, μια απόδειξη του οποίου του είχε δοθεί στην Ινδία από έναν μορφωμένο Χαλδαίο. Αυτός λέει:

> *Οι χώρες στις οποίες ζούμε περιβάλλονται από τον ωκεανό, αλλά πέρα απ' αυτόν τον ωκεανό υπάρχει μια άλλη χώρα που αγγίζει τα τείχη του ουρανού και σ' αυτήν ακριβώς την χώρα ο άνθρωπος δημιουργήθηκε και έζησε σε παράδεισο. Κατά την διάρκεια του Κατακλυσμού, ο Νώε μεταφέρθηκε μέσα στην κιβωτό του στην χώρα όπου κατοικούν τώρα οι απόγονοί του. (*Κοσμά Ινδικοπλεύστη, *Χριστιανική Τοπογραφία*, στο *Συλλογή Νέας Πατρίδας* κ.τ.λ., τομ. II, σελ. 188. Βλέπε επίσης Journal des Scavans, Συμπλ. 1707, σελ.20.)

Μέχρι σήμερα οι ιθαγενείς του Καυκάσου αναφέρουν τα βουνά τους σαν Καπ-Καζ (Kap-kaz), χρησιμοποιώντας το σύμφωνο *p* αντί του συνιθισμένου *v* [Kavkaz ή Caucasus]. Αλλά οι βάρδοι τους λένε ότι ένα γρήγορο άλογο χρειάζεται επτά μήνες για να φτάσει "στην στεγνή χώρα" πέρα από το Καφ, βαδίζοντας συνεχώς βόρεια χωρίς να παρεκκλίνει από την πορεία του.

Ο Μπαγί νόμισε ότι είδε σ' αυτό το άλογο ένα δωδεκάκωπο πλοίο. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι η αρχική Τρίτη Φυλή κατασκεύασε βάρκες και στολίσκους πριν φτιάξει σπίτια. Ο κροκόδειλος και ο ιπποπόταμος θεωρούνται ιεροί και αντιπροσώπευαν θεία σύμβολα, τόσο για τους αρχαίους Αιγυπτίους όσο και για τους Μεξικανούς. Ο Ποσειδώνας στον Όμηρο είναι ο θεός του Αλόγου και παίρνει και ο ίδιος αυτή την μορφή για να ικανοποιήσει την Δήμητρα. Ο Αρίων, ο απόγονος τους, είναι μια από τις όψεις εκείνου του αλόγου, το οποίο είναι ένα κύκλος.

Το δωδεκάποδο άλογο του Χοσχάνγκ βρέθηκε σε κείνη την ήπειρο που ονομαζόταν *στεγνή χώρα.*

"Χριστιανική τοπογραφία" του Κοσμά του Ινδικοπλεύστη και η αξία της είναι πασίγνωστη, αλλά εδώ ο αγαθός πατέρας επαναλαμβάνει μια παγκόσμια παράδοση η οποία, όμως, τώρα επιβεβαιώνεται από γεγονότα. Κάθε εξερευνητής της αρκτικής υποπτεύεται την ύπαρξη μιας ηπείρου ή μιας "στεγνής χώρας" πέρα από την γραμμή του αιώνιου πάγου. Ίσως τώρα γίνει πιο σαφές το νόημα του ακόλουθου αποσπάσματος των Σχολίων.

"Κατά την πρώτη αρχή της [ανθρώπινης] *ζωής, η μόνη στεγνή χώρα βρισκόταν στο Δεξιό άκρο*[365] *της σφαίρας, όπου αυτή [η σφαίρα] είναι ακίνητη.*[366] *Ολόκληρη η Γη ήταν μια τεράστια υδάτινη έρημος και τα νερά ήταν χλιαρά... Εκεί ο άνθρωπος γεννήθηκε στις επτά ζώνες της αθάνατης, της ακατάστρεφτης από τα Μανβαντάρα.*[367] *Υπήρχε αιώνια άνοιξη στο σκοτάδι.* [Αλλά] *αυτό που είναι σκοτάδι για τον άνθρωπο του σήμερα, ήταν φως για του αρχικό άνθρωπο. Εκεί οι θεοί αναπαύονταν και ο Φοχάτ*[368] *βασιλεύει από τότε... Έτσι οι σοφοί πατέρες λένε ότι ο άνθρωπος γεννήθηκε στο κεφάλι της μητέρας του* [Γης] *και ότι τα πόδια της στο αριστερό άκρο δημιούργησαν* [γέννησαν] *τους κακούς ανέμους που φυσούν από το στόμα του κατώτερου Δράκοντα... Ανάμεσα στην πρώτη και δεύτερη* [φυλή] *η αιώνια κεντρική* [χώρα] *διαιρέθηκε από το νερό της ζωής.*[369]

Κυλάει γύρω της και ζωογονεί το σώμα της [της μητέρας Γης]. *Είναι ένα και προβάλλει από το κεφάλι της και γίνεται πλήρες στα πόδια της* [Νότιο Πόλο]. *Εξαγνίζεται* [με την σειρά του] *στην καρδιά της, που χτυπάει κάτω από το πόδι της ιερής Σαμπάλα, η οποία τότε* [στην αρχή] *δεν είχε ακόμα γεννηθεί. Γιατί στην ζώνη της κατοικίας του ανθρώπου βρίσκεται κρυμμένη η ζωή και η υγεία όλων όσα ζουν και αναπνέουν.*[370] *Κατά την διάρκεια της πρώτης και δεύτερης* [φυλής] *η ζώνη καλυπτόταν από τα μεγάλα ύδατα.* [Αλλά] *η μεγάλη μητέρα μόχθησε κάτω από τα κύματα και μια νέα χώρα ενώθηκε με την πρώτη, την οποία οι σοφοί μας ονομάζουν καλόττα* [κάλυμμα κεφαλής]. *Αυτή μόχθησε ακόμα πιο πολύ για την τρίτη* [φυλή] *και η μέση και ο ομφαλός της εμφανίστηκαν πάνω από το νερό.Ήταν η ζώνη, το ιερό Χιμαβάτ, που απλώνεται γύρω από τον κόσμο.*[371] *Έσπασε προς την*

Οι δύο πόλοι ονομάζονται δεξιό και αριστερό άκρο της σφαίρας μας – το δεξιό όντας ο Βόρειος Πόλος – ή κεφάλι και πόδια της γης. Κάθε ευεργετική (αστρική και κοσμική) δράση προέρχεται από τον Βορρά, κάθε θανατηφόρα επίδραση από τον Νότιο Πόλο. Συνδέονται στενά και επηρεάζουν την μαγεία της "δεξιάς" και "αριστερής" ατραπού.

Όσο περισσότερο πλησιάζει κανείς προς τους πόλους, τόσο λιγότερο γίνεται αισθητή η περιστροφή. Στους ίδιους τους πόλους η ημερήσια περιστροφή σχεδόν εξουδετερώνεται. Εξ αυτού και η έκφραση ότι η σφαίρα είναι "ακίνητη".

Στον Αποκρυφισμό βεβαιώνεται ότι η χώρα ή νησί που στεφανώνει τον Βόρειο Πόλο σαν σκουφί καθολικού ιερέα, είναι η μόνη η οποία παραμένει κατά την διάρκεια ολόκληρου του Μανβαντάρα του δικού μας "Γύρου". Όλες οι κεντρικές ήπειροι και χώρες θα αναδυθούν από τον βυθό της θάλασσας πολλές φορές με την σειρά, αλλά αυτή η χώρα δεν αλλάζει ποτέ.

Να θυμάστε ότι το βεντικό και αβεστικό όνομα του Φοχάτ είναι Απαμ-Ναπάτ. Στην Αβέστα στέκεται ανάμεσα στους γιαζάτα του πυρός και στους γιαζάτα του ύδατος. Το κυριολεκτικό νόημα είναι "Γιος των Υδάτων", όμως τα "ύδατα" δεν είναι το υγρό που γνωρίζουμε, αλλά ο Αιθέρας, τα πύρινα ύδατα του διαστήματος. Ο Φοχάτ είναι ο "Γιος του Αιθέρα" στην ανώτερη όψη του, Ακασά, η Μητέρα-Πατέρας των πρωταρχικών Επτά και του Ήχου ή ΛΟΓΟΥ. Ο Φοχάτ είναι το φως· του τελευταίου.

Αυτό το "νερό" είναι το αίμα ή ρευστό της ζωής που ζωογονεί την Γη, η οποία εδώ παρομοιάζεται με ένα ζωντανό σώμα.

Η Απόκρυφη διδασκαλία επικυρώνει την λαϊκή παράδοση η οποία βεβαιώνει την ύπαρξη μιας πηγής της ζωής στα σπλάχνα της Γης και στον Βόρειο Πόλο. Είναι το αίμα της Γης, το ηλεκτρομαγνητικό ρεύμα, το οποίο κυκλοφορεί μέσα απ' όλες τις αρτηρίες και το οποίο λέγεται ότι βρίσκεται αποθηκευμένο στον "ομφαλό" της Γης.

Ο Αποκρυφισμός θεωρεί την αλυσίδα των Ιμαλαΐων σαν την "ζώνη" και ισχυρίζεται ότι, είτε κάτω από το νερό είτε πάνω απ' αυτό, περιβάλλει την σφαίρα. Ο ομφαλός περιγράφεται σαν να βρίσκεται στο δύοντα ήλιο ή δυτικά του Χιμαβάτ, όπου βρίσκονται οι ρίζες του Μερού, βουνό που βρίσκεται βόρεια των Ιμαλαΐων. Το Μερού δεν είναι το "μυθικό βουνό στον αφαλό ή κέντρο της Γης", αλλά οι ρίζες και τα θεμέλια του βρίσκονται σ' αυτόν τον αφαλό, αν και το ίδιο είναι πέρα στον βορρά. Το γεγονός αυτό το συνδέει με την "κεντρική" χώρα που "δεν χάνεται ποτέ". Την χώρα στην οποία "η ημέρα των θνητών διαρκεί έξι μήνες και η νύχτα τους άλλους έξι μήνες". Όπως αναφέρει το *Βίσνου-Πουρανά*: "Επομένως, στα Βόρεια του Μερού είναι πάντα νύχτα κατά την διάρκεια της ημέρας σε άλλες περιοχές, γιατί το Μερού βρίσκεται βόρεια όλων των ντβιπά και βαρσά" (νησιών και χωρών) (Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. VII υποσ. Ουίλσον, τομ. II, σελ. 243 υποσ.). Το Μερού, επομένως, δεν είναι ούτε στον Άτλαντα, όπως προτείνει ο Ουίλφορντ, ούτε, όπως προσπάθησε να δείξει ο Ουίλσον, "ακριβώς στο κέντρο του κόσμου", μόνο και μόνο επειδή βρίσκεται "σχετικώς

κατεύθυνση του δύοντας ηλίου από τον λαιμό της[372] *προς τα κάτω* [προς τα νότιο-δυτικά], *σε πολλές χώρες και νησιά, αλλά ή αιώνια χώρα* [το κάλυμμα] *δεν έσπασε. Στεγνές χώρες σκέπασαν την επιφάνεια των σιωπηλών υδάτων στις τέσσερις μεριές του κόσμου. Όλεσ αυτές χάθηκαν* [με την σειρά τους]. *Τότε εμφανίστηκε η κατοικία των αμαρτωλών* [η Ατλαντίδα]. *Η αιώνια χώρα ήταν τώρα κρυμμένη, γιατί τα ύδατα έγιναν στερεά* [παγωμένα] *κάτω από την πνοή των ρουθουνιών της και τους κακούς ανέμους από το στόμα του Δράκοντα, κ.τ.λ., κ.τ.λ.*

Αυτό δείχνει ότι η Βόρεια Ασία είναι τόσο αρχαία όσο και η Δεύτερη Φυλή. Ακόμα μπορεί κανείς να πει ότι η Ασία είναι σύγχρονη με τον άνθρωπο, αφού από την ίδια την αρχή της ανθρώπινης ζωής η ριζική της, θα λέγαμε, ήπειρος υπήρχε ήδη. Ενώ αυτό το μέρος του κόσμου που είναι τώρα γνωστό σαν Ασία αποκόπηκε απλώς από αυτήν σε μια μεταγενέστερη εποχή και χωρίστηκε από τα παγωμένα νερά.

Αν, λοιπόν, η διδασκαλία έχει κατανοηθεί σωστά, η πρώτη ήπειρος που ήρθε σε ύπαρξη κάλυπτε ολόκληρο τον Βόρειο Πόλο σαν μια αδιάσπαστη κρούστα και παραμένει έτσι μέχρι σήμερα, πέρα από εκείνη την εσωτερική θάλασσα η οποία φαίνεται σαν μια απλησίαστη οφθαλμαπάτη στους λίγους ταξιδιώτες της Αρκτικής που την αντιλήφθηκαν.

Κατά την διάρκεια της Δεύτερης Φυλής και άλλη ξηρά αναδύθηκε κάτω από τα νερά σαν μια συνέχιση του "κεφαλιού" από τον λαιμό. Αρχίζοντας και στα δυο ημισφαίρια, στην γραμμή πάνω από το βόρειο τμήμα της Σπιτσβέργης[373] στην Προέκταση Μερκάτορ, από την δική μας μεριά, μπορεί να περιλάμβανε από την μεριά της Αμερικής τις τοποθεσίες που τώρα καταλαμβάνονται από την θάλασσα Μπάφιν και τα γειτονικά νησιά και ακρωτήρια. Εκεί, μόλις που έφτανε νότια στην 70η μοίρα πλάτους. Εδώ σχημάτιζε την ήπειρο σε σχήμα αλογοπέταλου για την οποία μιλάει το Σχόλιο, από τα δυο άκρα της οποίας το ένα περιλάμβανε την Γροιλανδία με μια προέκταση που διέσχιζε την 50η μοίρα ελαφρώς νοτιοδυτικά, και το άλλο την Καμτσάκα, όπου τα δυο αυτά άκρα ενώνονταν από τις σημερινές βόρειες παρυφές των ακτών της Ανατολικής και Δυτικής Σιβηρίας. Αυτή κομματιάστηκε και εξαφανίστηκε. Κατά το πρώτο τμήμα της Τρίτης Φυλής σχηματίστηκε η Λεμουρία (βλέπε ανωτέρω). Όταν και αυτή καταστράφηκε με την σειρά της, εμφανίστηκε η Ατλαντίδα.

* * *

ΔΥΤΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΒΑΣΙΣΜΕΝΕΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΥΡΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Επομένως είναι φυσικό να βλέπουμε ότι, βασιζόμενος πάνω σε τόσο ελλιπή στοιχεία όπως αυτά που έφτασαν στον αδαή ιστορικό, ο Όλαους Ρούντμπεκ, ένας Σουηδός επιστήμονας, προσπάθησε να αποδείξει πριν από δυο αιώνες περίπου ότι η Σουηδία ήταν η Ατλαντίδα του Πλάτωνα. Πίστεψε ακόμα ότι ανακάλυψε στην διαμόρφωση της αρχαίας Ουψάλα την τοποθεσία

βόρεια για τους κατοίκους αρκετών τμημάτων, που για όλους η ανατολή είναι εκείνο το τέταρτο, όπου εμφανίζεται αρχικά ο ήλιος".

Ακόμα και τα Σχόλια δεν αποφεύγουν την Ανατολική μεταφορά. Η σφαίρα παρομοιάζεται με το σώμα μιας γυναίκας, "μητέρας-Γης". Από τον λαιμό της προς τα κάτω, σημαίνει από την εσωτερική θάλασσα που τώρα βρίσκεται πέρα από το αδιαπέραστο φράγμα του πάγου. Η Γη, όπως λέει ο Παρασαρά: "είναι η μητέρα και τροφός, επαυξημένη με όλα τα πλάσματα και τις ιδιότητές τους, *αυτή που περιλαμβάνει όλους τους κόσμους*".

Γιατί οι Στάντζα ονομάζουν αυτήν την τοποθεσία με έναν όρο τον οποίο το Σχόλιο μεταφράζει σαν έναν τόπο χωρίς πλάτος (νιράκσα), η κατοικία των θεών. Όπως λέει ένας σχολιαστής από τον *Σούρια-Σιντάντα*:

"Πάνω απ' αυτούς (τους Σίντα) περνάει ο ήλιος όταν βρίσκεται στις ισημερίες˙ αυτοί δεν έχουν ούτε ισημεριακή σκιά ούτε ανύψωση του πόλου (*ακσοννάτι*, στίχος 42). Και προς τις δύο κατευθύνσεις από το Μερού υπάρχουν δυο πολικά άστρα (*ντρουβατάρα*), σταθερά στο μέσον του ουρανού, για κείνους που βρίσκονται σε τόπους χωρίς πλάτος (*νιράκσα*) και τα δυο έχουν την θέση τους στον ορίζοντα. Εδώ, σ' αυτές τις πόλεις [σ' αυτήν την χώρα], δεν υπάρχει ανύψωση των πόλων, τα δύο πολικά άστρα βρίσκονται στον ορίζοντα, αλλά οι μοίρες του + πλάτους τους είναι ενενήντα. Στο Μερού οι μοίρες πλάτους (*ακσά*) είναι ίδιες στον αριθμό". (Παράβαλε, Ουίλσον *Βίσνου-Πουρανά,* Τομ. ΙΙ, σελ. 208.)

και τα μέτρα που δόθηκαν από τον Έλληνα σοφό για την πρωτεύουσα της "Ατλαντίδος". Όπως απέδειξε ο Μπαγί, ο Ρούντμπεκ έκανε λάθος, αλλά το ίδιο λάθος και ακόμα μεγαλύτερο έκανε και Μπαγί. Γιατί η Σουηδία και η Νορβηγία αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος της αρχαίας Λεμουρίας, καθώς επίσης και της Ατλαντίδος επί της ευρωπαϊκής πλευράς, ακριβώς όπως η Ανατολική και Δυτική Σιβηρία και η Καμτσάκα ανήκαν σ' αυτήν επί της ασιατικής πλευράς. Αλλά, για άλλη μια φορά, πότε συνέβαινε αυτό; Μπορούμε να το ανακαλύψουμε κατά προσέγγιση μόνο με την μελέτη των *Πουρανά*, αν δεν θέλουμε να έχουμε καμιά σχέση με τις Μυστικές διδασκαλίες.

Τρία τέταρτα του αιώνα έχουν ήδη περάσει από τότε που ο Λοχαγός (τώρα Συνταγματάρχης) Ουίλφορντ παρουσίασε τις φανταστικές θεωρίες του, ότι δηλαδή οι Βρετανικές νήσοι είναι η "Λευκή Νήσος", το Ατάλα των *Πουρανά*. Αυτό ήταν σκέτη ανοησία, αφού το Ατάλα είναι ένας από τους επτά ντβιπά, ή νησιά, που ανήκουν στους κάτω *λοκά*, μια από τις επτά περιοχές του Πατάλα (των αντίποδων). Ακόμα, όπως δείχνει ο Ουίλφορντ,[374] τα *Πουρανά* την τοποθετούν "στην έβδομη ζώνη ή έβδομη ατμόσφαιρα" – μάλλον στο έβδομο μέτρο θερμότητας – πράγμα που την τοποθετεί μεταξύ των 24 και 28 μοιρών βορείου πλάτους. Πρέπει, επομένως, να αναζητηθεί στην ίδια μοίρα με τον Τροπικό του Καρκίνου, ενώ η Αγγλία βρίσκεται μεταξύ της 50ης και 60ης μοίρας πλάτους. Ο Ουίλφορντ την αναφέρει σαν Ατάλα, Ατλαντίς, η Λευκή Νήσος. Ο εχθρός της ονομάζεται "Λευκός Διάβολος", ο δαίμονας του τρόμου, γιατί λέει:

> Στις [ινδικές και περσικές] ιστορίες βλέπουμε τον Κάϊ-κάους να πηγαίνει στο βουνό του Αζ-μπουρτζ Ασ-μπουρτζ, στους πρόποδες του οποίου δύει ο ήλιος, για να παλέψει με τον Ντιβ-Σεφίντ ή λευκό διάβολο, τον Τάρα-ντάιτια των *Πουρανά*, η κατοικία του οποίου ήταν στην έβδομη βαθμίδα του κόσμου, που αντιστοιχεί με την έβδομη ζώνη των Βουδιστών και με την έκτη των Πουρανιστών, ή με άλλα λόγια με την Λευκή Νήσο. (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. VIII, 1805, σελ. 279: "Μια Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης".)

Αλλά εδώ οι Ανατολιστές αντιμετώπισαν και ακόμα αντιμετωπίζουν το αίνιγμα της Σφίγγας, η λανθασμένη λύση του οποίου θα καταστρέφει πάντα την αυθεντία τους, αν όχι και την προσωπικότητα τους, στα μάτια κάθε Ινδού μελετητή, ακόμα κι εκείνων που δεν είναι μυημένοι. Γιατί δεν υπάρχει ούτε μια δήλωση στα *Πουρανά* – πάνω στις αντικρουόμενες λεπτομέρειες των οποίων ο Ουίλφορντ βάσισε τις θεωρίες του – που να μην έχει αρκετά νοήματα και να μην αναφέρεται τόσο στον φυσικό, όσο και στον μεταφυσικό κόσμο. Αν οι αρχαίοι Ινδοί χώριζαν την επιφάνεια της σφαίρας σε επτά ζώνες, κλίματα, ντβιπά και σε επτά κολάσεις και επτά ουρανούς γεωγραφικά, αυτό το μέτρο του επτά αλληγορικά δεν εφαρμόζεται και στις δυο περιπτώσεις στις ίδιες τοποθεσίες. Ο Βόρειος Πόλος, η χώρα του "Μερού", είναι η έβδομη διαίρεση, καθώς αντιστοιχεί στην Έβδομη αρχή (ή τέταρτη μεταφυσικά), του απόκρυφου υπολογισμού, γιατί αντιπροσωπεύει την περιοχή του Άτμαν, της αγνής ψυχής και Πνευματικότητας. Έτσι το Πούσκαρα εμφανίζεται σαν η *έβδομη ζώνη*, ή ντβιπά, η οποία περιλαμβάνει τον *Ωκεανό Κσίρα*, ή Ωκεανό του γάλακτος (την πάντα παγωμένη λευκή περιοχή) στο *Βίσνου* (και άλλα) *Πουρανά*. Και το Πούσκαρα, με τους δυο βαρσά του, βρίσκεται ακριβώς στους πρόποδες του Μερού. Γιατί λέγεται ότι:

> Οι δυο χώρες βόρεια και νότια του Μερού έχουν σχήμα τόξου... [και ότι] το μισό της επιφάνειας της γης είναι νότια του Μερού και το άλλο μισό βόρεια του Μερού, πέρα από το οποίο βρίσκεται το μισό του Πούσκαρα. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. IV. Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 201.)

Ο Ουίλφορντ κάνει πολλά λάθη. Ταυτίζει, για παράδειγμα, τον Σβετά-ντβιπά (την Λευκή Νήσο), την "νήσο στο βόρειο μέρος του Τογιαμπούντι [θάλασσα φρέσκου νερού]", με την Αγγλία και έπειτα προσπαθεί να την ταυτίσει με το Ατάλα (μια χθόνια περιοχή) και την Ατλαντίδα. Τώρα η πρώτη είναι η κατοικία του Βίσνου εξωτερικά και το Ατάλα είναι μια κόλαση. Αυτός επίσης την τοποθετεί στον Εύξεινο, ή στην θάλασσα Ικσού (Μαύρη) και έπειτα φαίνεται να την συνδέει, σε άλλο σημείο, με την Αφρική και τον Άτλαντα.

Γεωγραφικά, λοιπόν το Πούσκαρα είναι η Αμερική, Βόρεια και Νότια, και αλληγορικά είναι η προέκταση του Τζάμπου-ντβιπά, [375] στο μέσον του οποίου στέκεται το Μερού, γιατί είναι η χώρα η οποία κατοικείται από όντα που ζουν δέκα χιλιάδες χρόνια, που είναι απαλλαγμένα από ασθένεια ή ελάττωμα· όπου δεν υπάρχει ούτε αρετή ούτε κακία, κάστα ή νόμοι, γιατί αυτοί οι άνθρωποι έχουν "την ίδια φύση με τους θεούς". (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. V, Ουίλσον Τομ. II, σελ. 202.) Ο Ουιλφορντ έχει την τάση να βλέπει το Μερού στο Βουνό Άτλαντα και τοποθετεί εκεί επίσης και τους Λοκά-λοκά. Το Μερού, μας λένε, το οποίο είνα. ο Σβαρ-λοκά, η κατοικία του Μπράχμα, του Βίσνου και ο Όλυμπος των ινδικών εξωτερικών θρησκειών, περιγράφεται γεωγραφικά σαν να "περνάς από το μέσον της γης-σφαίρας και να προεξέχει από τις δυο πλευρές". (*Σούρια-Σιντάντα*, στίχος 5, μετάφραση Ουίτνεϋ.) Στο επάνω τμήμα του βρίσκονται οι θεοί, στο κάτω (ή Νότιο Πόλο) είναι η διαμονή των δαιμόνων (κολάσεις). Πώς μπορεί, λοιπόν, το Μερού να είναι το Βουνό Άτλας; Άλλωστε, ο Ταραντάιτια, ένας δαίμονας, δεν μπορεί να τοποθετηθεί πάνω στην έβδομη ζώνη, αν το τελευταίο ταυτίζεται με την "Λευκή" Νήσο, που είναι Σβεταντβίπα, για τους λόγους που αναφέρονται στην υποσημείωση (Βλέπε κατωτέρω).

Ουίλφορντ κατηγορεί τους σύγχρονους μπραχμάνους ότι "τα μπέρδεψαν [νησιά και χώρες] όλα μαζί", αλλά ο ίδιος τα μπέρδεψε ακόμα περισσότερο. Πιστεύει ότι, αφού το Μπραχμόντα και το *Βαγιού-Πουρανά* διαιρούν την αρχαία ήπειρο σε επτά ντβιπά, που λέγεται ότι περιβάλλονται από έναν τεράστιο ωκεανό, "πέρα από τον οποίον βρίσκεται η περιοχή και τα βουνά, το Ατάλα, επομένως είναι πολύ πιθανό ότι οι Έλληνες πήραν από εδώ την ιδέα τους για την περίφημη Ατλαντίδα, η οποία – αφού δεν μπορούσε να βρεθεί μιας και είχε ήδη ανακαλυφθεί μια φορά – θεώρησαν ότι καταστράφηκε από κάποια αναστάτωση της φύσης..." (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, 1799, σελ. 300: "Για την Αίγυπτο και το Νείλο".)

Επειδή δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε ότι οι Αιγύπτιοι ιερείς, ο Πλάτωνας, ακόμα και ο Όμηρος, βάσισαν τις ιδέες τους για την Ατλαντίδα πάνω στο Ατάλα – μια χθόνια περιοχή τοποθετημένη στον νότιο πόλο – προτιμάμε να εμμένουμε στις δηλώσεις που δίνονται στα μυστικά βιβλία. Πιστεύουμε στις επτά "ηπείρους", τέσσερις από τις οποίες έχουν ήδη ζήσει τις μέρες τους, η πέμπτη εξακολουθεί να υπάρχει και δύο πρόκειται να εμφανιστούν στο μέλλον. Πιστεύουμε ότι καθεμιά απ' αυτές δεν είναι επακριβώς μια ήπειρος με την σύγχρονη έννοια της λέξης, αλλά ότι κάθε όνομα, από το Τζάμπου μέχρι το Πούσκαρα, (Τζάμπου, Πλακσά, Σαλμάλα, Κουσά, Κραουντσά, Σάκα και Πούσκαρα) αναφέρεται στα γεωγραφικά ονόματα που δόθηκαν: (I) στις στεγνές χώρες που κάλυπταν την επιφάνεια ολόκληρης της Γης κατά την διάρκεια της περιόδου μιας Ριζικής Φυλής γενικά. (II) Σε ό,τι απέμεινε απ' αυτές μετά από ένα γεωλογικό (φυλετικό) Πραλάγια, όπως ο "Τζάμπου" για παράδειγμα, και (III) σε κείνες τις τοποθεσίες οι οποίες θα λάβουν μέρος μετά τους μελλοντικούς κατακλυσμούς στον σχηματισμό νέων παγκόσμιων "ηπείρων", χερσονήσων, ή ντβιπά,[376] κάθε ήπειρος όντας, κατά μια έννοια, μια μεγαλύτερη ή μικρότερη περιοχή ξηράς περιβαλλόμενη από νερό. Έτσι, οσοδήποτε "μπέρδεμα" κι αν παρουσιάζει αυτή η ονοματολογία για τον αδαή, δεν υπάρχει στην πραγματικότητα κανένα μπέρδεμα για εκείνον που κατέχει το κλειδί.

Έτσι, θεωρούμε ότι γνωρίζουμε πως, αν και δυο από τα πουρανικά "νησιά" – η έκτη και έβδομη "ήπειρος" – πρόκειται να εμφανιστούν, ωστόσο υπήρχαν ή υπάρχουν χώρες που θα λάβουν μέρος στην σύνθεση των μελλοντικών ξηρών, των νέων γαιών, των οποίων η γεωγραφική όψη θα αλλάξει ολοκληρωτικά, όπως συνέβη με εκείνες του παρελθόντος. Επομένως, βλέπουμε στα *Πουρανά* ότι ο Σάκα-ντβιπά είναι (ή θα γίνει) μια ήπειρος και ότι ο Σανκά-ντβιπά, όπως φαίνεται

Κάθε όνομα στα Πουρανά πρέπει να εξετάζεται τουλάχιστον κάτω από δυο όψεις, γεωγραφικά και μεταφυσικά, στην αλληγορική εφαρμογή του· π.χ. ο Νίλα, το (γαλάζιο) βουνό που είναι ένα από τα σύνορα, βόρεια του Μερού, πρέπει να αναζητηθεί ξανά γεωγραφικά σε μια οροσειρά στην Όρισα και ξανά σε ένα βουνό εντελώς διαφορετικό από τα άλλα (στην Δυτική Αφρική). Ο Τζάμπου-ντβιπά είναι η επικράτεια του Βίσνου,ο κόσμος που στα *Πουρανά* περιορίζεται στην σφαίρα μας, την περιοχή που περιέχει μόνο το Μερού και διαιρείται ξανά για να περιλάβει τον Μπαράτα-βαρσά (Ινδία), το καλύτερο τμήμα του και το ωραιότερο, λέει ο Παρασαρά. Το ίδιο ισχύει και για το Πούσκαρα και όλες τις άλλες.

Όπως οι Σάκα και Πούσκαρα, για παράδειγμα, οι οποίοι δεν υπάρχουν, αλλά στους οποίους θα εισέλθουν χώρες τέτοιες όπως μερικά τμήματα της Αμερικής, της Αφρικής και της Κεντρικής Ασίας, με την περιοχή Γκόμπι. Ας μην ξεχνάμε ότι Ουπαντβίπα σημαίνει "ριζικά" νησιά, ή η ξηρά γενικά.

στο *Βαγιού-Πουρανά*, είναι μόνο "ένα μικρό νησί", μια από τις εννιά διαιρέσεις (στις οποίες το Βαγιού προσθέτει άλλες έξι) του Μπαράτα-Βαρσά. Επειδή ο Σανκά-ντβιπά κατοικείτο από "Μλέτσα [ακάθαρτους ξένους] που λάτρευαν ινδικές θεότητες", γι' αυτό συνδέθηκαν με την Ινδία.[377] Αυτό εξηγεί γιατί ο Σανκάσουρα, βασιλιάς ενός τμήματος του Σανκά-ντβιπά, σκοτώθηκε από τον Κρίσνα, ο βασιλιάς εκείνος ο οποίος διέμενε στο παλάτι "που ήταν ένα όστρακο του ωκεανού και του οποίου οι υπήκοοι ζούσαν επίσης σε όστρακα", λέει ο Ουίλφορντ.

> Στις όχθες του Νίλα[378] γίνονταν μακρόχρονες συγκρούσεις ανάμεσα στους Ντέβατα [θεία όντα, ημίθεοι] και τους Ντάιτια [γίγαντες], αλλά επειδή η τελευταία φυλή επικράτησε, ο βασιλιάς τους Σανκάσουρα, οποίος διέμενε στον ωκεανό, έκανε συχνές εισβολές στην χώρα, προχωρώντας συνήθως την νύχτα.... (Ε. Ουίλφορντ, "Για την Αίγυπτο και τον Νείλο", *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, 1799, σελ. 325.)

Αυτές οι μάχες έλαβαν χώρα όχι στις όχθες του Νείλου, αλλά στις ακτές της Δυτικής Αφρικής, νότια από κει που τώρα βρίσκεται το Μαρόκο. Υπήρχε μια εποχή όπου ολόκληρη η έρημος της Σαχάρα ήταν θάλασσα, έπειτα έγινε ήπειρος τόσο γόνιμη όσο το Δέλτα και έπειτα, μόνο μετά από μια άλλη προσωρινή καταβύθιση, έγινε μια έρημος παρόμοια με κείνη την άλλη έρημο του Σάμο ή Γκόμπι. Αυτό φαίνεται στην πουρανική παράδοση, γιατί στην ίδια σελίδα με την πιο πάνω αναφέρεται: "Οι άνθρωποι βρίσκονταν μεταξύ δυο πυρών, γιατί, ενώ ο Σανκάσουρα κατέστρεφε την μια πλευρά της ηπείρου, ο Κραουντσά (ή Κρακατσά), βασιλιάς του Κραούντς-ντβιπά, συνήθιζε να λεηλατεί την άλλη και έτσι οι δυο στρατοί... *μετέτρεψαν την πιο γόνιμη περιοχή σε μια γυμνή έρημο*". (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, σελ. 325-326.)

Το γεγονός ότι της Ευρώπης προηγήθηκε όχι μόνο το τελευταίο νησί της Ατλαντίδας, το οποίο ανέφερε ο Πλάτωνας, αλλά μια μεγάλη ήπειρος που πρώτα χωρίστηκε και έπειτα κομματιάστηκε σε επτά χερσονήσους και νησιά (ονομαζόμενα ντβιπά), είναι σχεδόν σίγουρο. Αυτή κάλυπτε ολόκληρες τις βόρειες και νότιες ατλαντικές περιοχές, καθώς και τμήματα του Βόρειου και Νότιου Ειρηνικού και είχε νησιά ακόμα και στον Ινδικό Ωκεανό (απομεινάρια της Λεμουρίας). Ο ισχυρισμός επιβεβαιώνεται από τα ινδικά *Πουρανά*, τους Έλληνες συγγραφείς, καθώς και από τις ασιατικές, περσικές και μωαμεθανικές παραδόσεις. Ο Ουίλφορντ, ο οποίος συγχέει υπερβολικά τους ινδικούς και τους μουσουλμανικούς μύθους, αυτό το δείχνει πολύ καθαρά. (Βλέπε *Ασιατικές Έρευνες*, Τόμοι VIII, X, XI.) Και τα γεγονότα και οι αναφορές από τα *Πουρανά* παρέχουν άμεσες και αναμφισβήτητες μαρτυρίες ότι οι Άριοι Ινδοί και άλλα αρχαία έθνη ήταν παλιότεροι θαλασσοπόροι από τους Φοίνικες, οι οποίοι τώρα θεωρούνται ότι υπήρξαν οι πρώτοι ναυτικοί που εμφανίστηκαν κατά τους μετα-κατακλυσμιαίους χρόνους. Να τι αναφέρεται στις Ασιατικές Έρευνες:

> ... Σ' αυτήν την συμφορά οι λίγοι ιθαγενείς, που επιβίωσαν [από τον πόλεμο ανάμεσα στους Ντέβατα και τους Ντάιτια], ύψωσαν τα χέρια και την καρδιά τους προς τον Μχάγκαβαν και αναφώνησαν, "Είθε εκείνος που μπορεί να μας σώσει απ' αυτές τις καταστροφές να γίνει βασιλιάς μας", χρησιμοποιώντας την λέξη Ι' Τ [ένας μαγικός όρος ο οποίος προφανώς δεν κατανοήθηκε από τον Ουίλφορντ], η οποία αντήχησε σε ολόκληρη την χώρα. (Φ. Ουίλφορντ, "Για την Αίγυπτο και το Νείλο", *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, 1799, σελ. 326.)

Τότε ξεσπάει μια βίαιη θύελλα, τα νερά του Κάλι αναστατώνονται κατά περίεργο τρόπο, "οπότε εμφανίστηκε από τα κύματα του ποταμού ένας άνδρας – που μετά ονομάστηκε Ι' Τ – επικεφαλής μιας πολυάριθμης στρατιάς, λέγοντας *'αμπαγιάμ'*, ή *δεν υπάρχει φόβος*...", και σκόρπισε τον εχθρό. Ο Ουίλφορντ εξηγεί:

> ... Ο Βασιλιάς Ι' Τ, μια κατώτερη ενσάρκωση του Μρίρα [Μρίντα, μια μορφή του Ρουντρά, πιθανόν;] επανέφερε ξανά την ειρήνη και την ευημερία σε ολόκληρο το Σανκά-ντβιπά, στην Μπαρμπαραντέσα, Μισραστάν και Αρβαστάν ή Αραβία... (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. III, σελ. 326.)

Ονομάζονταν δαίμονες, Άσουρα, γίγαντες και τέρατα, εξαιτίας της κακίας τους και έτσι, εξαιτίας αυτού, η χώρα τους παρομοιάστηκε με το Ατάλα, μια κόλαση.

Όχι στον ποταμό Νείλο, φυσικά, αλλά κοντά στα βουνά Νίλα της οροσειράς του Άτλαντα.

Ασφαλώς, αν τα ινδικά *Πουρανά* δίνουν μια περιγραφή πολέμων πάνω σε ηπείρους και νησιά που βρίσκονται πέρα από την Δυτική Αφρική στον Ατλαντικό Ωκεανό, αν οι συγγραφείς τους μιλούν για τους Μπάρμπαρα και άλλους λαούς, όπως τους Άραβες – αυτοί οι οποίοι δεν είναι γνωστό ότι ταξίδεψαν ποτέ στην θάλασσα, ή ότι διέσχισαν την Καλαπάνι (το μαύρα νερά του Ωκεανού) στις ημέρες της φοινικικής ναυσιπλοΐας – τότε τα *Πουρανά* τους θα πρέπει να είναι αρχαιότερα από κείνους τους Φοίνικες (που τοποθετούνται από το 2000 μέχρι το 3000 π.Χ.). Οπωσδήποτε αυτές οι παραδόσεις πρέπει να είναι αρχαιότερες,[379] γιατί:

"Στις πιο πάνω αναφορές", γράφει ένας γνώστης, "οι Ινδοί μιλάνε γι' αυτό το νησί σαν υπαρκτό και με μεγάλη δύναμη" θα πρέπει, επομένως να ήταν *πάνω από έντεκα χιλιάδες χρόνια πριν*".

Αλλά ένας άλλος υπολογισμός και μια άλλη απόδειξη μπορούν να παρατεθούν σχετικά με την μεγάλη αρχαιότητα εκείνων των Ινδών Άριων οι οποίοι γνώριζαν (επειδή είχαν κάποτε κατοικήσει εκεί) και περιέγραφαν το τελευταίο εναπομείναν νησία της Ατλαντίδος, ή μάλλον εκείνου του υπολείμματος του ανατολικού τμήματος της ηπείρου που χάθηκε αμέσακ μετά την ανύψωση των δυο Αμερικών,[380] των δυο Βαρσά του Πούσκαρα Αυτό μπορεί να αποδειχθεί επίσης, βάσει ενός αστρονομικού υπολογισμού, από έναν γνώστη ο οποίος κριτικάρει τον Ουίλφορντ. Γιατί αυτός ενθυμούμενος τα όσα είχε παρουσιάσει ο Ανατολιστής σχετικά με το Βουνό Ασ-μπουρτζ "στους πρόποδες του οποίου δύει ο ήλιος", όπου έγινε ο πόλεμος μεταξύ των Ντέβατα και των Ντάιτια,[381] λέει:

> Θα εξετάσουμε το πλάτος και το μήκος του χαμένου νησιού και του εναπομείναντος βουνού Αζ-μπουρτζ. Βρισκόταν στο έβδομο επίπεδο του κόσμου, δηλαδή στο έβδομο ΚΛΙΜΑ ή ΒΑΘΜΟ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑΣ, που βρίσκεται μεταξύ των 24 και 28 μοιρών βόρειου πλάτους, και αυτή η Λευκή Νήσος, η οποία ονομάζεται επίσης Αντμπιτανάγια, η κόρη του ωκεανού, περιγράφεται συχνά σαν να βρίσκεται στην δύση και ο ήλιος εμφανίζεται να δύει στους πρόποδες του βουνού Αζ-μπουρτζ [Άτλας, Τενερίφη ή Νίλα, δεν έχει σημασία το όνομα] για να πολεμήσει (να κάψει με τις κάθετες ακτίνες του) τον Λευκό Διάβολο ή Λευκή Νήσο. (Σ. Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 69.)

Τώρα, αφού εξετάζουμε αυτήν την δήλωση από την αστρονομική όψη της και γνωρίζουμε ότι ο Κρίσνα είναι ο ενσαρκωμένος Ήλιος (Βίσνου), ένας ηλιακός θεός, και ότι λέγεται πως σκότωσε τον Ντιβ-Σέφιντ, τοn λευκό γίγαντα – μια *πιθανή* προσωποποίηση των αρχαίων κατοίκων στους πρόποδες του Άτλαντα – μήπως ο Κρίσνα είναι απλώς μια προσωποποίηση των κάθετων ακτίνων του Ήλιου; Είδαμε ότι αυτοί οι κάτοικοι (οι Ατλαντίδες) κατηγορήθηκαν από τον Διόδωρο ότι καθημερινά καταριόνταν τον Ήλιο και πολεμούσαν επίσης την επιρροή του. Αυτή φυσικά είναι μια αστρονομική ερμηνεία. Αλλά τώρα θα αποδειχθεί ότι ο Σανκάσουρα και ο Σανκά-ντβιπά και ολόκληρη η ιστορία τους είναι επίσης γεωγραφικά και εθνολογικά η "Ατλαντίδα" του Πλάτωνα με ινδικό ένδυμα.

Ήδη παρατηρήσαμε ότι, αφού στις πουρανικές διηγήσεις αυτό το νησί είναι *ακόμα υπαρκτό,* τότε αυτές οι διηγήσεις πρέπει να είναι αρχαιότερες από τα 11.000 χρόνια που πέρασαν από τότε

Ο Ουίλφορντ, συγχέοντας τις δυο διηγήσεις και τον Πριγιάβρατα με το Μεντατίτι, λέει για την διαίρεση της Ατλαντίδος και του Μπάρατα ή Ινδίας: "Η διαίρεση έγινε από τον Πριγιάβρατα... Αυτός είχε δέκα γιους και πρόθεση του ήταν να μοιράσει ολόκληρη την Γη ανάμεσα τους ίσα... Με τον ίδιο τρόπο ο Ποσειδώνας μοίρασε την Ατλαντίδα ανάμεσα στους δέκα γιους του, ένας από τους οποίους είχε στο μερίδιό του την Γκάντε στο άκρο της Ατλαντίδος", που είναι "πιθανόν η αρχαία ήπειρος... Αυτή η Ατλαντίδα κατακλύστηκε παρόμοια από μια πλημμύρα και φαίνεται ότι με την Ατλαντίδα πρέπει να κατανοούμε την προκαταλκυσμιαία Γη, πάνω στην οποία γεννήθηκαν για να κυβερνήσουν δέκα πρίγκηπες σύμφωνα με την μυθολογία της Δύσης [και της Ανατολής επίσης], αλλά, σύμφωνα με τους Πουρανιστές μόνο επτά απ' αυτούς κάθισαν στον θρόνο... Μερικοί επίσης έχουν την γνώμη ότι, από τους επτά ντβιπά, οι έξι κατακλύστηκαν παρόμοια από πλημμύρα..." ("Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης", *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. VIII, 1812, σελ. 284-285 και 367). Ο Ουίλφορντ την θεωρεί ότι ήταν η "Γκάντε η οποία περιλάμβανε την Ισπανία", αλλά ήταν μάλλον το νησί του Πλάτωνα

Έτσι, η Αμερική, ο "νέος" κόσμος, αν και όχι πολύ, είναι ωστόσο παλιότερος από την Ευρώπη, τον "παλιό" κόσμο.

Αν η διαμονή του Ντιβ ή Ντι-Σέφιντ (Του Ταραντάιτγια. ήταν στο *έβδομο επίπεδο*, αυτό συνέβη γιατί προήλθε από τον Πούσκαρα, το *Πατάλα* (αντίποδες) της Ινδίας, ή από την Αμερική. Αυτή η τελευταία άγγιζε τα τείχη, θα λέγαμε, της Ατλαντίδος πριν αυτή βυθιστεί τελειωτικά. Η λέξη *Πατάλα* σημαίνει τόσο τις αντίποδες χώρες όσο και τις υποχθόνιες περιοχές και έτσι έγιναν συνώνυμες τόσο στις ιδέες και τις ιδιότητες όσο και στο όνομα.

που ο Σανκά-ντβιπά, ή η Ποσειδώνια της Ατλαντίδος, εξαφανίστηκε. Δεν είναι, λοιπόν, πιθανό ότι οι Ινδοί γνώριζαν αυτό το νησί από πιο νωρίς; Ας στραφούμε και πάλι στις αστρονομικές ενδείξεις οι οποίες το ξεκαθαρίζουν πλήρως, αν κανείς αποδειχτεί, σύμφωνα με τον ίδιο γνώστη, ότι,

... την εποχή που ο θερινός τροπικός κόλουρος περνούσε μέσα από τις *Πλειάδες*, τότε η *Καρδιά του Λέοντα* πρέπει να βρισκόταν πάνω στον ισημερινό και όταν ο *Λέοντας ήταν κάθετος* στο νησί της Κεϋλάνης κατά την δύση, τότε ο *Ταύρος* θα πρέπει να ήταν κάθετος στο νησί της *Ατλαντίδος κατά το μεσημέρι*.

Αυτό εξηγεί, ίσως, το γιατί οι Σιγγάλιοι, οι κληρονόμοι των Ρακσάσα και των Γιγάντων της Λάνκα και άμεσοι απόγονοι του Σίμχα, ή Λέοντα, συνδέθηκαν με τον Σανκά-ντβιπά ή Ποσειδώνια (Ατλαντίδα του Πλάτωνα). Μόνο που, όπως φαίνεται από την *Σφιγξιάδα* του Μακαίη, αυτό αστρονομικά πρέπει να συνέβη πριν από 23.000 χρόνια, εποχή κατά την οποία η κλίση της εκλειπτικής πρέπει να ήταν πάνω από 27 μοίρες και, επομένως, ο Ταύρος πρέπει να περνούσε πάνω από την "Ατλαντίδα" ή "Σανκά-ντβιπά". Και το ότι ήταν έτσι αποδεικνύεται με σαφήνεια. Τα Σχόλια λένε:

"Ο ιερός ταύρος Νάντι μεταφερόταν από το Μπάρατα στο Σανχά για να συναντήσει τον Ρισαμπά [Ταύρο] *κάθε Κάλπα. Αλλά όταν εκείνοι της Λευκής Νήσου* [που προήλθαν αρχικά από τον Σβετά-ντβιπά],[382] *που είχαν αναμειχθεί με τους Ντάιτια* [γίγαντες] *της άνομης γης, έγιναν μαύροι από την Αμαρτία, τότε ο Νάντι έμεινε για πάντα στην "Λευκή Νήσο"* [ή Σβετά-ντβιπά]. *Εκείνοι του Τέταρτου Κόσμου* [φυλής] *έχασαν το AUM"*.

Το Ασ-μπουρτζ (ή Αζ-μπουρτζ), είτε πρόκειται για την κορυφή της Τενερίφης είτε όχι, ήταν ένα ηφαίστειο, όταν άρχισε η καταβύθιση του "δυτικού Ατάλα" (ή κόλασης), και εκείνοι που διασώθηκαν διηγήθηκαν την ιστορία στα παιδιά τους. Η Ατλαντίδα του Πλάτωνα χάθηκε από νερό από κάτω και φωτιά από πάνω, καθώς το μεγάλο βουνό ξερνούσε συνέχεια φωτιά. "Μόνο το ‘Τέρας που ξερνάει φωτιά’ επιβίωσε από τα ερείπια του άτυχου νησιού".

Οι Έλληνες, που κατηγορήθηκαν ότι δανείστηκαν μια ινδική φαντασία (Ατάλα) και έφτιαξαν απ' αυτήν μια άλλη (Ατλαντίδα), κατηγορούνται μήπως πήραν τις γεωγραφικές ιδέες τους και τον αριθμό επτά επίσης απ' τους Ινδούς; [Βλέπε στο Μέρος ΙΙ τα διάφορα Τμήματα για την ΕΠΤΑΔΙΚΟΤΗΤΑ στην φύση.] Ο Πρόκλος, *Σχόλιο στον Τίμαιο*, Βιβλίο Πρώτο, λέει:

περίφημη Ατλαντίδα δεν υπάρχει πια, αλλά δεν μπορούμε να αμφιβάλλουμε πως κάποτε υπήρξε, γιατί ο Μάρκελλος, που έγραψε ιστορία των αιθιοπικών υποθέσεων, λέει ότι ένα τέτοιο και τόσο μεγάλο νησί κάποτε υπήρχε και αυτό μαρτυρείται και από κείνους που έγραψαν ιστορίες σχετικές με την εξωτερική θάλασσα. Γιατί αναφέρουν ότι εκείνη την εποχή υπήρχαν επτά νησιά στην ατλαντική θάλασσα αφιερωμένα στην Περσεφόνη· και εκτός απ' αυτά, τρία τεραστίου μεγέθους, αφιερωμένα στον Πλούτωνα... στον Δία... και στον Ποσειδώνα. Και επίσης οι κάτοικοι του τελευταίου νησιού (Ποσειδωνίας) διατήρησαν την ανάμνηση του καταπληκτικού μεγέθους της ατλαντικής νήσου, όπως την διηγούνταν οι πρόγονοί τους, καθώς και το ότι κυβερνούσε για πολλές περιόδους όλα τα νησιά στην Ατλαντική θάλασσα. Από αυτό το νησί μπορεί κανείς να περάσει πέρα σε άλλα μεγάλα νησιά, τα οποία βρίσκονται κοντά στην στερεή γη, πλησίον της οποίας είναι η αληθινή θάλασσα.

.

Αυτοί οι επτά ντβιπά, που λανθασμένα αποδόθηκαν σαν νησιά, αποτελούσαν το σώμα της περίφημης Ατλαντίδος, σύμφωνα με τον Μάρκελλο [γράφει ο ίδιος ο Ουίλφορντ]... Αυτό δείχνει προφανώς ότι η Ατλαντίδα είναι η αρχαία ήπειρος... Η Ατλαντίδα καταστράφηκε από μια πολύ δυνατή θύελλα [;]: αυτό είναι καλά γνωστό στους Πουρανιστές, μερικοί από τους οποίους βεβαιώνουν ότι, σαν αποτέλεσμα αυτής της φοβερής αναστάτωσης της φύσης, έξι από τους ντβιπά εξαφανίστηκαν... [*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. XI, σελ. 27-28: "Μια Μελέτη πάνω στα ιερά Νησιά της Δύσης".]

Ούτε η Ατλαντίδα ούτε επίσης ο Σανκά-ντβιπά, ονομαζόταν ποτέ "Λευκή Νήσος". Όταν η παράδοση λέει ότι "η Λευκή Νήσος έγινε μαύρη εξαιτίας των αμαρτημάτων του λαού", εννοεί απλώς τους κατοίκους της "Λευκής Νήσου", ή Σιντσπούρα, ή Σβετά-ντβιπά, που κατέβηκαν στην Ατλαντίδα της Τρίτης και Τέταρτης φυλής, για να "τους εμψυχώσουν και οι οποίοι, αφού ενσαρκώθηκαν, έγιναν μαύροι από την αμαρτία", ένα ρητορικό σχήμα. Όλοι οι Αβατάρα του Βίσνου λέγεται ότι έρχονται αρχικά από την Λευκή Νήσο. Σύμφωνα με την θιβετανική παράδοση η Λευκή Νήσος είναι η μόνη τοποθεσία η οποία ξεφεύγει από την γενική μοίρα των άλλων ντβιπά και δεν μπορεί να καταστραφεί ούτε από φωτιά ούτε από νερό, γιατί είναι η "αιώνια χώρα".

Τώρα έχουν δοθεί αρκετές αποδείξεις, ώστε να ικανοποιήσουν ακόμα και τον μεγαλύτερο σκεπτικιστή. Παρ' όλα αυτά θα προστεθούν επίσης και άμεσες αποδείξεις βασισμένες πάνω στην ακριβή επιστήμη. Ωστόσο τόμοι ολόκληροι μπορούν να γραφούν χωρίς αποτέλεσμα για κείνους οι οποίοι δεν βλέπουν ούτε ακούνε, παρά μόνο μέσα από τα μάτια και τα αυτιά των αντίστοιχων αυθεντιών τους.

Εξ αυτού και η διδασκαλία των Ρωμαιοκαθολικών μελετητών, δηλαδή ότι το Αερμών, το βουνό στην χώρα του Μιζπέχ – που σημαίνει "ανάθεμα", "καταστροφή" – είναι το ίδιο με το βουνό Αρμών. Σαν απόδειξη αναφέρεται συχνά ότι ο Ιώσηπος (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Ε', ΙΙ, 3) βεβαιώνει πως ακόμα και στις μέρες του ανακαλύπτονταν καθημερινά εκεί τεράστια οστά γιγάντων. Αλλά αυτή ήταν η χώρα του Βαλαάμ του προφήτη, τον οποίο ο "Κύριος αγαπούσε πολύ", και τόσο μπερδεμένα είναι τα γεγονότα και οι προσωπικότητες μέσα στον νου αυτών των μελετητών ώστε, όταν το *Ζοχάρ* εξηγεί ότι τα "πουλιά" τα οποία ενέπνευσαν τον Βαλαάμ σήμαιναν τους "Όφεις", δηλαδή τους σοφούς και τους μυημένους στην σχολή των οποίων είχε μάθει τα μυστήρια της προφητείας, αυτοί αρπάζουν ξανά την ευκαιρία για να δείξουν ότι στο βουνό Αερμών κατοικούσαν οι "φτερωτοί δράκοντες του Κακού, που αρχηγός τους είναι ο Σαμαέλ" (Ο Ιουδαίος Σατανάς).

"Σ' αυτά ακριβώς τα ακάθαρτα πνεύματα τα φυλακισμένα στο Βουνό Αερμών της Ερήμου, στάλθηκε ο αποδιοπομπαίος τράγος του Ισραήλ, ο οποίος πήρε το όνομα του ενός απ' αυτά [Αζαζ(ι)έλ]". (*Ζοχάρ*, Ι, στ. 122.)

Εμείς λέμε ότι δεν είναι έτσι. Το *Ζοχάρ* έχει την ακόλουθη εξήγηση για την άσκηση της μαγείας η οποία στα Εβραϊκά ονομάζεται Ναχασίμ, ή τα "Έργα των Όφεων". Λέει: "Ονομάζεται *ναχασίμ* γιατί οι μάγοι [πρακτικοί Καμπαλιστές] εργάζονται *περιβαλλόμενοι από το φως του πρωταρχικού όφεως*, τον οποίο αυτοί αντιλαμβάνονται στον ουρανό αποτελούμενο από μυριάδες μικρά αστέρια" (*Ζοχάρ*, Μέρος ΙΙΙ, στ. 302)... που σημαίνει απλώς το επονομαζόμενο αστρικό φως από τους Μαρτινιστές, τον Ελιφάς Λεβί και τώρα από όλους τους σύγχρονους Αποκρυφιστές.

Η "ΚΑΤΑΡΑ" ΑΠΟ ΜΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ

Οι προαναφερθείσες διδασκαλίες της ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣΙΑΣ, συμπληρούμενες από τις παγκόσμιες παραδόσεις, πρέπει να απέδειξαν ότι τα *Μπράχμανα* και τα Πουρανά, τα *Γκάτα* και οι άλλες μαζνταϊκές Γραφές, μέχρι τα αιγυπτιακά, τα ελληνικά, τα ρωμαϊκά και τέλος μέχρι τα ιουδαϊκά ιερά αρχεία, όλα έχουν την ίδια καταγωγή. Κανένα απ' αυτά δεν είναι ανόητες και αβάσιμες ιστορίες, επινοημένες για να παγιδεύσουν τον ανυποψίαστο αδαή. Αντίθετα όλα είναι αλληγορίες που έχουν σκοπό να μεταδώσουν, κάτω από ένα λίγο ή πολύ φανταστικό πέπλο, τις μεγάλες αλήθειες που συγκεντρώθηκαν στο ίδιο πεδίο της προϊστορικής παράδοσης. Ο χώρος αυτών των τόμων δεν μας επιτρέπει να εισέλθουμε σε περισσότερες και πιο μικρές λεπτομέρειες σχετικά με τις τέσσερις Φυλές που προηγήθηκαν της δικής μας. Αλλά πριν προσφέρουμε στον σπουδαστή την ιστορία της ψυχικής και πνευματικής εξέλιξης των άμεσων προκατακλυ-σμιαίων πατέρων της δικής μας Πέμπτης (Άριας) ανθρωπότητας και πριν δείξουμε την σημασία της για όλους τους άλλους δευτερεύοντες κλάδους που αναπτύχθηκαν από τον ίδιο κορμό, πρέπει να διαφωτίσουμε μερικά ακόμα γεγονότα. Δείξαμε, με βάση την μαρτυρία των κειμένων ολόκληρου του αρχαίου κόσμου, καθώς και τις ενορατικές θεωρήσεις αρκετών φιλοσόφων και επιστημών των μετέπειτα εποχών, ότι τα δόγματα της Εσωτερικής μας Δοξασίας σχεδόν σε κάθε περίπτωση επιβεβαιώνονται από έμμεσες καθώς και από άμεσες αποδείξεις. Ότι ούτε οι "μυθικοί" γίγαντες, ούτε οι χαμένες ήπειροι, ούτε και η εξέλιξη των προηγούμενων φυλών είναι εντελώς αβάσιμες ιστορίες. Στην Προσθήκη, στο τέλος αυτού του βιβλίου, η επιστήμη θα βρεθεί αρκετές φορές ανίκανη να απαντήσει και ελπίζουμε ότι τελικά θα απορριφθεί κάθε σκεπτικιστική παρατήρηση αναφορικά με τον ιερό αριθμό στην φύση και τους δικούς μας αριθμούς γενικά. [Βλέπε Τμήμα XXV, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".]

Στο μεταξύ ένα καθήκον έχει μείνει ατέλειωτο: το καθήκον του να αποκαλύψουμε το λάθος του πιο επικίνδυνου απ' όλα τα θεολογικά δόγματα: της ΚΑΤΑΡΑΣ κάτω από την οποία η ανθρωπότητα υποτίθεται ότι υποφέρει από την εποχή της μυθικής ανυπακοής του Αδάμ και της Εύας στον κήπο της Εδέμ.

Οι δημιουργικές δυνάμεις στον άνθρωπο ήταν δώρο της θείας Σοφίας και όχι αποτέλεσμα αμαρτήματος. Αυτό αποδεικνύεται καθαρά με την παράδοξη συμπεριφορά του Ιεχωβά, ο οποίος πρώτα καταριέται τον Αδάμ και την Εύα (ή Ανθρωπότητα) για το υποτιθέμενο διαπραχθέν αμάρτημα και έπειτα ευλογεί τον "εκλεκτό λαό" του λέγοντας, "αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γη" (Γένεση Θ’, Ι). Η κατάρα δεν επήλθε πάνω στην ανθρωπότητα από την Τέταρτη Φυλή, γιατί η σχετικά αναμάρτητη Τρίτη Φυλή, οι ακόμα πιο γιγαντιαίοι Προκατακλυσμιαίοι, είχε χαθεί με τον ίδιον τρόπο. Επομένως ο Κατακλυσμός δεν ήταν μια τιμωρία, αλλά απλώς αποτέλεσμα ενός περιοδικού και γεωλογικού νόμου. Ούτε η κατάρα του ΚΑΡΜΑ έπεσε επάνω τους επειδή αναζητούσαν την φυσική ένωση, όπως κάνει στην κατάλληλη εποχή του όλος ο άνους ζωικός κόσμος, αλλά επειδή καταχράστηκαν την δημιουργική δύναμη, επειδή βεβήλωσαν το θείο δώρο και σπατάλησον την ζωτική ουσία όχι για κάποιον σκοπό, παρά μόνο για ζωώδικη προσωπική ικανοποίηση. Όταν κατανοηθεί σωστά, το τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης, θα φανεί ότι αναφέρεται στον Αδάμ και στην Εύα της τελευταίας Τρίτης και της αρχικής Τέταρτης Φυλής. Στην αρχή, η σύλληψη ήταν για την γυναίκα τόσο εύκολη, όσο ήταν και για όλη την ζωική δημιουργία. Η φύση δεν είχε ποτέ την πρόθεση η γυναίκα να γεννάει τα παιδιά της με "πόνους". Από εκείνη την περίοδο, όμως, κατά την διάρκεια της εξέλιξης της Τέταρτης Φυλής, δημιουργήθηκε έχθρα ανάμεσα στο σπέρμα της και στο σπέρμα του "Όφεως", το σπέρμα ή προϊόν του Κάρμα και της θείας σοφίας. Γιατί το σπέρμα της γυναίκας ή του πάθους, τσάκισε την κεφαλή του σπέρματος του καρπού της σοφίας και της γνώσης, μετατρέποντας το άγιο μυστήριο της γέννησης σε ζωώδη ικανοποίηση. Έτσι και ο νόμος του Κάρμα "τσάκισε την φτέρνα" της Ατλάντειας φυλής, μεταβάλλοντας βαθμιαία φυσιολογικά, ηθικά, υλικά και νοητικά ολόκληρη την φύση της ανθρωπότητας της Τέταρτης Φυλής,[383] έτσι ώστε ο άνθρωπος από υγιής Βασιλιάς της ζωικής δημιουργίας της Τρίτης Φυλής, έγινε στην Πέμπτη, την δική μας φυλή, μια αδύναμη, χοιραδική ύπαρξη και κατέληξε τώρα να είναι ο πλουσιότερος κληρονόμος πάνω στον πλανήτη σε ιδιοσυστασιακές και κληρονομικές ασθένειες, το πιο ζωώδες, με συνειδητό και νοήμονα τρόπο απ' όλα τα ζώα. [Οι ασθένειες και ο υπερπληθυσμός είναι γεγονότα που δεν μπορεί κανείς να τα αρνηθεί.]

Αυτή είναι η αληθινή ΚΑΤΑΡΑ από φυσιολογική άποψη και σχεδόν η μοναδική στην οποία αναφέρεται ο καμπαλιστικός εσωτερισμός, θεωρούμενη απ' αυτήν την σκοπιά, η κατάρα είναι αναπόφευκτη, γιατί είναι φανερή. Η διανοητική εξέλιξη, στην πορεία της χέρι με χέρι με την φυσική, υπήρξε ασφαλώς μια κατάρα αντί για ευλογία, ένα δώρο αναζωογονημένο από τους "Κυρίους της Σοφίας", οι οποίοι έχυσαν πάνω στο ανθρώπινο *μάνας* την φρέσκια δροσιά του δικού τους πνεύματος και ουσίας. Ο θείος Τιτάνας υπέφερε, λοιπόν, μάταια και νιώθει κανείς την τάση να λυπηθεί για την ευεργεσία του στην ανθρωπότητα και να αναπολήσει εκείνες τις μέρες που τόσο γραφικά απεικονίζονται από τον Αισχύλο, στο έργο του *Προμηθέας Δεσμώτης*, όταν, στο τέλος της πρώτης τιτανικής εποχής (της εποχής που ακολούθησε εκείνη του αιθερικού ανθρώπου, των ευσεβών Κοντού και Πραμλότσα), η γεννημένη, φυσική ανθρωπότητα, που είναι ακόμα χωρίς νου και (από φυσική άποψη) χωρίς αισθήσεις, περιγράφεται σαν:

Πόσο σοφοί και μεγαλειώδεις, πόσο προβλεπτικοί και ηθικά ευεργετικοί είναι οι *Νόμοι του Μάνου* για την συζυγική ζωή, όταν συγκριθούν με την ασυδοσία που επιτρέπεται σιωπηλά στον άνθρωπο στις πολιτισμένες χώρες. Το ότι οι νόμοι αυτοί παραμελήθηκαν κατά τις δυο τελευταίες χιλιετίες δεν μας εμποδίζει να θαυμάσουμε την προβλεπτικότητά τους. Ο μπραχμάνος ήταν ένας *γκριχάστα* οικογενειάρχης, μέχρι μια ορισμένη περίοδο της ζωής του οπότε, αφού γεννούσε έναν γιο, εγκατέλειπε την συζυγική ζωή και γινόταν ασκητής Γιόγκι. Η ίδια του η συζυγική ζωή κανονιζόταν από τον μπραχμάνο αστρολόγο του σύμφωνα με την φύση του. Γι’ αυτό, σε χώρες όπως το Πουντζάμπ, για παράδειγμα, όπου η θανατηφόρα επίδραση της μουσουλμανικής και αργότερα της ευρωπαϊκής ασυδοσίας ελάχιστα άγγιξε τις ορθόδοξες Άριες κάστες, βρίσκει ακόμα κανείς τους πιο έξοχους ανθρώπους – όσον αφορά την διάπλαση και την σωματική δύναμη – σε ολόκληρο τον πλανήτη. Ενώ οι πανίσχυροι άνθρωποι του παρελθόντος αντικαταστάθηκαν στο Ντεκκάν και ειδικά στην Βεγγάλη, από ανθρώπους που με κάθε αιώνα (και σχεδόν με κάθε χρόνο) η γενιά τους μειώνεται και αδυνατίζει.

Πρώτα λοιπόν βλέποντας, έβλεπαν μάταια,
άκουγαν και δεν άκουγαν, όμοια με μορφές
ονείρων το μακρό βίο περνούσαν. (στίχοι 447-450)

Οι Σωτήρες μας, οι Αγκνισβαττά και οι άλλοι θείοι "Γιοι της φλόγας της Σοφίας" (που προσωποποιήθηκαν από τους Έλληνες στον Προμηθέα)[384] μπορούν θαυμάσια, μέσα στην αδικία της ανθρώπινης καρδιάς, να μείνουν χωρίς αναγνώριση και χωρίς ένα ευχαριστώ. Μέσα στην άγνοιά μας σχετικά με την αλήθεια, μπορεί λανθασμένα να τους κατηγορήσουμε έμμεσα για το δώρο της Πανδώρας, αλλά και να διακηρυχθούν δια στόματος του κλήρου σαν οι ΚΑΚΟΙ, είναι ένα πολύ βαρύ Κάρμα για "Κείνον" ο "οποίος μόνο τόλμησε" – όταν ο Δίας "έντονα επιθυμούσε" να εξαφανίσει ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή – να σώσει "εκείνη την θνητή φυλή" από την καταστροφή, ή όπως ο βασανιζόμενος Τιτάνας εμφανίζεται να λέει:

Εγώ μόνο πήρα την τόλμη και τους γλίτωσα
να μην πάνε στον Άδη αφανισμένοι.
Για τούτο με τα πάθη αυτά καταπονιέμαι,
αβάσταχτα να τα βαστώ κι οικτρά να τα θωρείς,
στον οίκτο μου για τους θνητούς κανέναν οίκτο
δεν βρήκα, μα μ' έχουν έτσι αλύπητα θρονιάσει...

Όταν ο χορός παρατηρεί σχετικά:

Μέγα δώρησες δώρο στους θνητούς.

Ο Προμηθέας απαντά:

Κι ακόμα την φωτιά τους έδωσα.
ΧΟΡΟΣ: Κι έχουν λοιπόν τώρα την φωτιά οι θνητοί;
ΠΡΟΜ.: Και τέχνες περισσές μ' αυτήν θα μάθουν. (στίχοι 235-254)

Αλλά με τις τέχνες το πυρ που δέχτηκαν μεταβλήθηκε στην μεγαλύτερη κατάρα: το ζωικό στοιχείο και η συνείδηση της κατοχής του μετέτρεψε το περιοδικό ένστικτο σε χρόνιο ανιμαλισμό και αισθησιασμό.[385] Αυτό είναι που κρέμεται πάνω από την ανθρωπότητα σαν ένα βαρύ επικήδειο πέπλο. Έτσι προβάλλει η υπευθυνότητα της ελεύθερης βούλησης· τα τιτανικά πάθη που αντιπροσωπεύουν την ανθρωπότητα στην πιο σκοτεινή όψη της "η ακόρεστη δίψα των κατώτερων παθών και επιθυμιών όταν, με αυταρχική αυθάδεια, προστάζουν ανυπακοή στους περιορισμούς του νόμου. (Εισαγωγή στον *Προμηθέα Δεσμώτη*, σελ. 152.)

Σύμφωνα με τον *Πρωταγόρα* (321, 322) του Πλάτωνα, ο Προμηθέας προίκισε τον άνθρωπο με "εκείνη την σοφία η οποία υπηρετεί την φυσική ευεξία", αλλά επειδή η κατώτερη όψη του *Μάνας* ή η ζωική (*Κάμα*) παρέμεινε αμετάβλητη, αντί για "έναν αμόλυντο νου, πρώτο δώρο του

Στο έργο της Άννας Σβάνουικ, *Οι Τραγωδίες του Αι*σχύλου, για τον *Προμηθέα Δεσμώτη* λέγεται ότι σ' αυτό ο Προμηθέας αληθινά εμφανίζεται σαν "ο πρωταθλητής και ο ευεργέτης της ανθρωπότητας, η κατάσταση της οποίας... απεικονίζεται σαν υπερβολικά αδύναμη και άθλια... ο Δίας, λέγεται, ότι σκόπευε να καταστρέψει αυτούς τους ασήμαντους θνητούς και στην θέση τους να φυτέψει πάνω στην γη μια νέα φυλή". Βλέπουμε τους Κυρίους του Όντος να κάνουν το ίδιο στις Στάντζα (V και επόμ.) και να εξαφανίζουν το πρώτο προϊόν της φύσης και της θάλασσας. "Ο Προμηθέας εμφανίζεται ότι ματαίωσε αυτό το σχέδιο και ότι στην συνέχεια, χάρη των θνητών, υποβλήθηκε στον πιο βασανιστικό πόνο, χτυπημένος από την αδυσώπητη βιαιότητα του Δία. Έχουμε έτσι τον Τιτάνα, το σύμβολο της πεπερασμένης λογικής και της ελεύθερης βούλησης [της νοήμονος ανθρωπότητας, ή της ανώτερης όψης του *Μάνας*], να απεικονίζεται σαν ο ευγενής φιλάνθρωπος, ενώ ο Δίας, η υπέρτατη θεότητα της Ελλάδας, παρουσιάζεται σαν ένας ωμός και άκαμπτος τύραννος, ένας χαρακτήρας ιδιαίτερα αντιπαθής στο αθηναϊκό αίσθημα". Ο λόγος εξηγείται στην συνέχεια. Σε κάθε αρχαίο Πάνθεο – περιλαμβανόμενου και του Ιουδαϊκού – η "Υπέρτατη θεότητα" φέρει έναν διπλό χαρακτήρα, που αποτελείται από φως και σκιά.

Ο ζωικός κόσμος έχοντας σαν οδηγό του το απλό ένστικτο, έχει τις εποχές της αναπαραγωγής του και έπειτα κατά την διάρκεια του υπόλοιπου χρόνου τα φύλα αδρανοποιούνται. Επομένως, το άγριο ζώο δεν γνωρίζει ασθένεια παρά μόνο μια φορά στην ζωή του, λίγο πριν πεθάνει.

ουρανού" (Αισχύλος), δημιουργήθηκε το αιώνιο όρνεο της πάντα ανικανοποίητης επιθυμίας, της θλίψης και της απελπισίας, ζευγαρωμένο με την "ονειρώδη αδυναμία που εμποδίζει την τυφλή φυλή των θνητών", μέχρι την ημέρα που ο Προμηθέας ελευθερώνεται από τον ελευθερωτή του τον ορισμένο από τον ουρανό,τον Ηρακλή.

Οι χριστιανοί – ειδικά οι Ρωμαιοκαθολικοί – προσπάθησαν να συνδέσουν αυτό το δράμα προφητικά με την έλευση του Χριστού. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος απ' αυτό. Ο αληθινός θεοσοφιστής, ο αναζητητής της θείας σοφίας και λάτρης της ΑΠΟΛΥΤΗΣ τελειότητας – της άγνωστης θεότητας η οποία δεν είναι ούτε ο Δίας ούτε ο Ιεχωβά – θα αντιτεθεί σε μια τέτοια ιδέα. Καταδεικνύοντας την αρχαιότητα θα δείξει ότι δεν υπήρξε ποτέ ένα αρχικό αμάρτημα, αλλά μόνο μια κακή χρήση της φυσικής διάνοιας, όπου το ψυχικό καθοδηγείτο από το ζωώδες, ενώ και τα δύο έσβηναν το φως του πνευματικού. Αυτός θα πει, "Όλοι εσείς που μπορείτε να διαβάσετε πίσω από τις γραμμές, μελετήστε την αρχαία σοφία στα αρχαία δράματα, τα ινδικά και τα ελληνικά, διαβάστε προσεχτικά αυτό που μόλις αναφέρθηκε, αυτό που παίχθηκε στα θέατρα της Αθήνας πριν από 2.400 χρόνια, δηλαδή τον *Προμηθέα Δεσμώτη*". Ο μύθος δεν ανήκει ούτε στον Ησίοδο ούτε στον Αισχύλο, αλλά όπως λέει ο Μπούνσεν, είναι "αρχαιότερος και από τους ίδιους τους Έλληνες", γιατί αληθινά ανήκει στην αυγή της ανθρώπινης συνείδησης. Ο Σταυρωμένος Τιτάνας είναι το προσωποποιημένο σύμβολο του συλλογικού Λόγου, της "Στρατιάς" και των "Κυρίων της Σοφίας" ή του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, που ενσαρκώθηκε στην Ανθρωπότητα. Άλλωστε, καθώς δείχνει και το όνομα του, *Προ-μη-θεύς*, που σημαίνει "αυτός που βλέπει μπροστά του" ή το μέλλον,[386] από τις τέχνες που επινόησε και δίδασκε στους ανθρώπους, η ψυχολογική ενόραση δεν ήταν η τελευταία. Γιατί, όπως παραπονιέται στις κόρες του Ωκεανού:

> Τους πολλούς έπειτα χώρισα τρόπους της μαντικής
> και πρώτος έκρινα τα όνειρα, ποια ξεδιαλύνουν
> στον ξύπνιο... και στους θνητούς έδειξα
> δρόμο τέχνης δύσκολης.................
> Και μ' ένα λόγο μάθε το: οι θνητοί
> στον Προμηθέα χρωστούν όλες τις τέχνες. (στίχοι 484-506)

.

Εγκαταλείποντας για λίγο το κυρίως θέμα, ας σταθούμε και ας δούμε ποιο μπορεί να είναι το κρυμμένο νόημα αυτής της πιο αρχαίας και πιο υπαινικτικής από τις παραδοσιακές αλληγορίες. Επειδή σχετίζεται άμεσα με τις πρώτες φυλές, στην πραγματικότητα δεν θα είναι παρέκκλιση από το θέμα.

Το θέμα της Τριλογίας του Αισχύλου, τα δυο μέρη της οποίας έχουν χαθεί, είναι γνωστό σε όλους τους μορφωμένους αναγνώστες. Ο ημίθεος κλέβει από τους θεούς (τους Ελοΐμ) το μυστικό τους, το μυστήριο του δημιουργικού πυρός. Γι' αυτήν την ιερόσυλη προσπάθεια συλλαμβάνεται από τον ΚΡΟΝΟ[387] και παραδίδεται στον Δια – τον ΠΑΤΕΡΑ και δημιουργό μιας ανθρωπότητας

Από τις λέξεις *προ μήτις*, "προνοητικότητα". Στους προαναφερθέντες τόμους του έργου *Οι Τραγωδίες του Αισχύλου*, διαβάζουμε: "Ο καθηγητής Καν θεωρεί ότι το όνομα του Τιτάνα προέρχεται από την σανσκριτική λέξη *Πραμάντα*, που είναι το εργαλείο για το άναμμα της φωτιάς. Η ρίζα *mand* ή *manth* υποδηλώνει περιστροφική κίνηση και η λέξη *manthami*, που συνηθιζόταν να δηλώνει την διαδικασία του ανάμματος της φωτιάς, απέκτησε την δευτερεύουσα έννοια της βίαιης απόσπασης. Έτσι, βρίσκουμε μια άλλη λέξη στο ίδιο σύνολο, την λέξη *pramatha*, που σημαίνει κλέφτης". Αυτή είναι μια πραγματικά έξυπνη υπόθεση, αλλά ίσως όχι ολότελα σωστή, άλλωστε υπάρχει ένα έντονο πεζό στοιχείο. Χωρίς αμφιβολία στον υλικό κόσμο οι ανώτερες μορφές μπορούν να αναπτυχθούν από κατώτερες, αλλά δεν είναι καθόλου έτσι στον κόσμο της σκέψης. Και αφού μας λένε ότι η λέξη *manthami* πέρασε στην ελληνική γλώσσα και έγινε η λέξη *μανθάνω*, δηλαδή αποκτώ γνώση, επομένως *προμήθεια*, προνοητικότητα, ίσως ψάχνοντας να βρούμε μια πιο ποιητική προέλευση για τον "πυροφόρο" απ' αυτήν που παρουσιάζεται στην σανσκριτική του προέλευση. Ίσως η *Σβάστικα*, το ιερό σύμβολο και το εργαλείο για το άναμμα της *ιερής φωτιάς*, να την εξηγήσει καλύτερα. "Ο Προμηθέας, ο πυροφόρος, είναι ο *Πραμάντα* προσωποποιημένος", συνεχίζει η συγγραφέας. Αυτός "βρίσκει το πρότυπό του στον Άριο Matarisβάν, μια θεία... προσωπικότητα, στενά συνδεδεμένη με τον Αγκνί, το θεό της φωτιάς των Βέντα". Η λέξη *mati* στα Σανσκριτικά σημαίνει "κατανόηση" και είναι ένα συνώνυμο των λέξεων ΜΑΧΑΤ και *μάνας* και πρέπει να έπαιξε κάποιον ρόλο στην προέλευση του ονόματος: *Πραμάτι* είναι ο γιος του Φοχάτ και έχει κι αυτός την ιστορία του.

Ο Κρόνος είναι ο "χρόνος" και έτσι η αλληγορία γίνεται πολύ υπαινικτική (βλέπε τελευταίες παραγράφους αυτού του τμήματος).

την οποία αυτός θα επιθυμούσε τυφλή νοητικά και ζωώδη – μια προσωπική θεότητα, η οποία δεν θα ήθελε να δει τον ΑΝΘΡΩΠΟ σαν "έναν από εμάς". Έτσι, ο Προμηθέας, "ο δότης της φωτιάς και του φωτός", αλυσοδένεται στο όρος Καύκασος και καταδικάζεται να υποφέρει μαρτύρια. Αλλά οι τρίμορφες Μοίρες (*Κάρμα*) απ' τις οποίες όπως λέει ο Τιτάνας, ακόμα και ο Δίας:

> αδύνατο να βγει από το πεπρωμένο του (στίχος 518)

– διατάζουν ότι αυτά τα μαρτύρια θα διαρκέσουν μόνο μέχρι την ημέρα που θα γεννηθεί ένας γιος του Δία:

> θα του γεννήσει τέκνο πιο τρανό απ' αυτόν (768)
> …………………………………….
> Κάποιος απόγονος σου πρέπει να είναι (772).

Αυτός ο "Γιος" θα ελευθερώσει τον Προμηθέα (την υποφέρουσα Ανθρωπότητα) από το δικό του μοιραίο δώρο. Το όνομα του είναι, "Αυτός που πρόκειται να έρθει..."

Βασιζόμενοι, λοιπόν πάνω σ' αυτές τις λίγες γραμμές, οι οποίες όπως και κάθε άλλη αλληγορική φράση, μπορούν να αποκτήσουν σχεδόν κάθε νόημα, δηλαδή στα λόγια που λέει ο Προμηθέας και τα απευθύνει στην ΙΩ, την κόρη του Ινάχου, ο οποίος καταδιώχθηκε από τον Δία, μερικοί Καθολικοί συγγραφείς κατασκεύασαν μια ολόκληρη προφητεία. Ο σταυρωμένος Τιτάνας λέει:

> Και θαύμα απίστευτο, οι δρύες που μιλούν
> και καθαρά χωρίς υπαινιγμούς του Δία γυναίκα
> *μελλούμενη και σεβαστή σε προσφώνησαν*
> ....(832-834).
> Θα πω, του λόγου τα παλαιά παίρνοντας ίχνη....
> *Με χέρι πράο αγγίζοντάς σε, μόνο μ' επαφή,*
> και θα γεννήσεις έτσι γιο του Δια, τον Έπαφο
> τον σκοτεινό.....:................................. (850-852).

Αυτό ανασκευάστηκε από αρκετούς φανατικούς – τον ντε Μουσώ και τον ντε Μιρβίγ μεταξύ άλλων – σε μια καθαρή προφητεία. Η ΙΩ, μας λένε, είναι "η μητέρα του θεού" και ο "σκοτεινός 'Επαφος", ο Χριστός. Αλλά αυτός ο τελευταίος δεν εκθρόνισε τον πατέρα του, παρά μόνο μεταφορικά, αν θεωρήσει κανείς τον Ιεχωβά σαν τον "Πατέρα", ούτε ο χριστιανικός Σωτήρας πέταξε τον Πατέρα του στον Άδη. Στον στίχο 907 ο Προμηθέας λέει ότι ο Δίας θα ταπεινωθεί, όπως αυτός:

.

> ....καθώς τοιμάζεται
> να κάμει γάμο που απ' τον θρόνο του άφαντο
> θα τον γκρεμίσει· κι η κατάρα τότε ολότελα
> θ' αληθέψει του πατέρα Κρόνου....... [388]
> ....ας μένει
> στου μετάρσιους τώρα χτύπους θαρρετός,
> τινάζοντας τα πυρίπνοα βέλη που κρατεί.
> *Δεν τον φελούν αυτά διόλου να μην πέσει*
> *σ' άτιμες μέσα πτώσεις* κι ανυπόφερτες...... (907-918).

"σκοτεινός 'Επαφος" ήταν ο Διόνυσος-Σαβάζιος, ο γιος του Δία και της Δήμητρας στα Σαβάζια Μυστήρια, κατά την διάρκεια των οποίων ο "πατέρας των θεών", παίρνοντας την μορφή ενός Όφεως, γεννούσε με την Δήμητρα τον Διόνυσο, ή τον ηλιακό Βάκχο. Η Ιώ είναι η Σελήνη και ταυτόχρονα η ΕΥΑ μιας νέας φυλής και το ίδιο είναι και η Δήμητρα, στην παρούσα περίπτωση. Ο

Για την ερμηνεία αυτής της κατάρας δείτε στην τελευταία σελίδα του παρόντος υποτμήματος.

μύθος του Προμηθέα είναι πράγματι μια προφητεία, αλλά δεν σχετίζεται με κανέναν από τους κυκλικούς Σωτήρες που εμφανίστηκαν σε διάφορες χώρες και σε διάφορα έθνη κατά τις μεταβατικές συνθήκες εξέλιξης τους. Τονίζει τα τελευταία μυστήρια των κυκλικών μεταμορφώσεων, στην σειρά των οποίων η ανθρωπότητα – αφού πέρασε από την αιθερική στην στερεά φυσική κατάσταση, από την πνευματική στην φυσιολογική γέννηση – μεταφέρεται τώρα προς τα πάνω, στο αντίθετο τόξο του κύκλου, προς την δεύτερη φάση της πρωταρχικής της κατάστασης, *όταν η γυναίκα δεν γνώριζε τον άνδρα και ο ανθρώπινος απόγονος δημιουργιόταν και δεν γεννιόταν.*

κατάσταση αυτή θα ξαναγυρίσει στον άνθρωπο και στον κόσμο γενικά, όταν θα ανακαλύψει και θα κατανοήσει πραγματικά τις αλήθειες που βρίσκονται πίσω απ' αυτό το τεράστιο πρόβλημα του σεξ.

[Αυτό] θα είναι σαν "το φως που δεν έλαμψε ποτέ πάνω στην θάλασσσα ή στην ξηρά" και θα έρθει στους ανθρώπους μέσω της Θεοσοφικής Εταιρείας. Αυτό το φως θα οδηγήσει προς τα εμπρός και προς τα πάνω στην αληθινή πνευματική ενόραση. Τότε ο κόσμος θα έχει μια φυλή Βουδών και Χριστών, γιατί ο κόσμος θα έχει ανακαλύψει ότι τα άτομα έχουν μέσα τους την δύναμη να γεννούν παιδιά Βούδες ή δαίμονες. Όταν έρθει αυτή η γνώση, τότε όλες οι δογματικές θρησκείες και μαζί μ' αυτές και όλοι οι δαίμονες, θα εξαφανιστούν.

Αν σκεφτούμε την σειρά εξέλιξης της αλληγορίας και τους χαρακτήρες των ηρώων, το μυστήριο μπορεί να λυθεί. Ο ΚΡΟΝΟΣ είναι φυσικά ο "χρόνος" στην κυκλική πορεία του. Καταπίνει τα παιδιά του, περιλαμβανομένων και των *προσωπικών* θεών των εξωτερικών δογμάτων. Αντί για τον Δία, αυτός καταπίνει το πέτρινο είδωλό του. Αλλά το σύμβολο μεγάλωσε και αναπτύχθηκε μόνο στην ανθρώπινη φαντασία, καθώς η ανθρωπότητα κατερχόταν κυκλικά προς την φυσική και την διανοητική – όχι την πνευματική – τελείωση της. Όταν θα έχει προχωρήσει εξίσου και στην πνευματική της εξέλιξη, ο Κρόνος δεν θα εξαπατάται πια. Αντί για το *πέτρινο άγαλμα* θα καταπιεί την ίδια την ανθρωπομορφική φαντασία. Γιατί ο *όφις της σοφίας*, που παριστάνεται στα Σαβάζια μυστήρια από τον ανθρωπομορφοποιημένο Λόγο, την ενότητα των πνευματικών και φυσικών Δυνάμεων, θα έχει γεννήσει στον Χρόνο (Κρόνο) έναν απόγονο – τον Διόνυσο-Βάκχο ή τον "σκοτεινό Έπαφο", τον "δυνατό" – την φυλή που θα τον γκρεμίσει. Πού θα γεννηθεί; Ο Προμηθέας αναφέρει την προέλευση και τον τόπο γέννησης του στην προφητεία του στην Ιώ. Η Ιώ είναι η Σελήνη-θεά της γέννησης, γιατί αυτή είναι η Ίσιδα και η Εύα, η μεγάλη μητέρα.[389] 201 Αποκαλύπτει το μονοπάτι των (φυλετικών) περιπλανήσεων τόσο καθαρά, όσο μπορούν να το εκφράσουν τα λόγια. Αυτή πρέπει να εγκαταλείψει την Ευρώπη και να πάει στην ήπειρο της Ασίας. Φθάνοντας εκεί στα ψηλότερα βουνά του Καυκάσου (στίχος 719), ο Τιτάνας της λέει ότι:

> Το ρείθρο, σύνορο των δυο ηπείρων, όταν διαβείς
> προς την φλογόφεγγη κι ηλιοδαρμένη ανατολή (790-791)

Η σχολιάστρια και μεταφράστρια του έργου *Προμηθέας Δεσμώτης* παρατηρεί ότι στην παρουσίαση των περιπλανήσεων της Ιούς, "δεν υπάρχει συμφωνία με την γνωστή γεωγραφία μας" (Τομ. ΙΙ, σελ. 191). Πρέπει να υπάρχει ένας σημαντικός λόγος γι' αυτό. Πρώτα απ' όλα είναι το ταξίδι και η περιπλάνηση από τόπο σε τόπο της φυλής από την οποία θα προέλθει ο "δέκατος" ή Κάλκι-Αβατάρα. Αυτή την ονομάζει "Βασιλική φυλή γεννημένη στο Αργός". Αλλά εδώ το Άργος δεν αναφέρεται στην ελληνική πόλη. Προέρχεται από την λέξη Arg ή arca – η θηλυκή γενετήσια δύναμη που συμβολίζεται στην Σελήνη – την Άργκα σε σχήμα βάρκας των μυστηρίων, που σημαίνει την Βασίλισσα του Ουρανού. Ο Ευστάθιος δείχνει ότι στην διάλεκτο των Αργείων, η Ιώ σήμαινε την Σελήνη, ενώ ο εσωτερισμός την εξηγεί σαν το θείο Ανδρόγυνο, ή το μυστικό 10, ενώ στα Εβραϊκά το 10 είναι ο τέλειος αριθμός, ή Ιεχωβά. Στα Σανσκριτικά *Άργκιγια* είναι το κύπελλο της σπονδής, το δοχείο με σχήμα πλοίου ή βάρκας στο οποίο προσφέρονται άνθη και καρποί στις θεότητες. *Αργκιγιανάτ* είναι ένας τίτλος του Μάχα-Τσόχαν, που σημαίνει "ο Κύριος των Κυπέλλων" και *Άργκιγια Βαρσά*, "η χώρα των κυπέλλων", είναι το μυστηριακό όνομα εκείνης της περιοχής, η οποία εκτείνεται από το βουνό Καϊλάσα κοντά στην Έρημο Σάμο, μέσα από την οποία αναμένεται ο Κάλκι-Αβατάρα. Το Αϊρυάνα-Βαέζα των Ζωροαστριστών, σαν τοποθεσία, ταυτίζεται μ' αυτήν. Τώρα λέγεται ότι βρισκόταν ανάμεσα στην θάλασσα της Αράλης, στο Μπαλιστάν και στο μικρό Θιβέτ, αλλά σε παλιότερες εποχές η περιοχή του ήταν μεγαλύτερη, αφού ήταν ο τόπος γέννησης της φυσικής ανθρωπότητας, της οποίας η Ιώ είναι η μητέρα και το σύμβολο.

αυτή πρέπει να ταξιδέψει ανατολικά, αφού περάσει τον "Κιμμέριο Βόσπορο" και διασχίσει αυτό που είναι προφανώς ο Βόλγας και το σημερινό Αστραχάν στην Κασπία θάλασσα. Έπειτα θα συναντήσει μανιασμένους βόρειους ανέμους και θα περάσει από εκεί στην χώρα των "Αριμασπών" (ανατολικά της Σκυθίας του Ηρόδοτου) προς:

... του Πλούτωνα του χρυσορρόα ποταμού τις όχθες (805-806)

που σωστά υπέθεσε ο καθηγητής Νιούμαν ότι θα πρέπει να ήταν τα Ουράλια, ενώ οι Αριμασποί του Ηρόδοτου ήταν "οι αναγνωρισμένοι κάτοικοι αυτής της χρυσής περιοχής".

Και τώρα, ανάμεσα στους στίχους 807 και 812 υπάρχει ένα αίνιγμα για όλους τους Ευρωπαίους ερμηνευτές. Λέει ο Τιτάνας:

Σ' αυτούς [Αριμασπούς και γρύπες] μη σιμώσεις.
Φτάνοντας στην μελαμψή φυλή, σε βίγλα απόμακρη,
που στις πηγές κοντά του ήλιου κατοικούν,
όπου ο Αιθίοπας "ποταμός" κυλάει, τις όχθες πάρε
και τράβα ώσπου να βρεις τον καταρράχτη όπου κυλάει
απ' τα βουνά της Βύβλου τα γλυκά νερά του ο Νείλος (807-812).

Εκεί η Ιώ παρακινείται να ιδρύσει μια αποικία για την ίδια και τους γιους της. Τώρα πρέπει να δούμε πώς ερμηνεύεται το απόσπασμα. Αφού στην Ιώ ειπώθηκε ότι πρέπει να ταξιδέψει ανατολικά μέχρι να φτάσει στον ποταμό Αιθίοπα του οποίο πρέπει να ακολουθήσει μέχρι το σημείο όπου πέφτει στον Νείλο, εδώ είναι το μπέρδεμα. "Σύμφωνα με τις γεωγραφικές θεωρίες των πρώτων Ελλήνων", μας πληροφορεί η σχολιάστρια του *Προμηθέα Δεσμώτη*,

Αυτή την συνθήκη την εκπληρούσε ο Ινδός. Ο Αρριανός (VI, I) αναφέρει ότι ο Αλέξανδρος ο Μέγας, όταν ετοιμαζόταν να καταπλεύσει τον Ινδό (έχοντας δει κροκοδείλους στον ποταμό Ινδό και σε κανέναν άλλον ποταμό εκτός από τον Νείλο...) του φάνηκε ότι είχε ανακαλύψει τις πηγές του Νείλου. Ότι δηλαδή ο Νείλος ξεκινούσε από κάποιο μέρος της Ινδίας και κυλούσε μέσα από μια τεράστια έρημη χώρα, χάνοντας έτσι το όνομα του σαν Ινδός, έπειτα... κυλούσε μέσα από κατοικημένη χώρα, ονομαζόμενος τώρα Νείλος από τους Αιθίοπες εκείνης της περιοχής και έπειτα από τους Αιγυπτίους. Ο Βιργίλιος, στα *Γεωργικά* IV 290 επαναλαμβάνει το παλιό λάθος. (Παράβαλε Σβάνουικ, *Οι Τραγωδίες του Αισχύλου*, Τομ. II, σελ. 197.)

Τόσο ο Αλέξανδρος όσο και ο Βιργίλιος λάθεψαν σημαντικά στις γεωγραφικές ιδέες τους, αλλά η προφητεία του Προμηθέα δεν περιέχει κανένα τέτοιο λάθος, όχι τουλάχιστον στο εσωτερικό πνεύμα. Όταν μια ορισμένη φυλή συμβολίζεται και τα γεγονότα που ανήκουν στην ιστορία της αποδίδονται αλληγορικά, δεν πρέπει να περιμένει κανείς καμιά τοπογραφική ακρίβεια στις ταξιδιωτικές περιπλανήσεις της προσωποποίησης της. Συμβαίνει, όμως, ο ποταμός "Αιθίοπας" να είναι σίγουρα ο Ινδός και να είναι επίσης ο *Nila*. Είναι ο ποταμός που γεννήθηκε στο βουνό (ουρανό) Καϊλάσα, την κατοικία των θεών, 6.600 μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Ήταν ο ποταμός Αιθίοπας και ονομαζόταν έτσι από τους Έλληνες, πολύ πριν από την εποχή του Αλέξανδρου, γιατί οι όχθες του, από το Άττοκ μέχρι το Σιντ κατοικούνταν από φυλές που αναφέρονταν γενικά σαν Ανατολικοί Αιθίοπες. Η Ινδία και η Αίγυπτος ήταν δυο συγγενή έθνη και οι Ανατολικοί Αιθίοπες – οι δυνατοί κατασκευαστές – ήρθαν από την Ινδία, όπως ελπίζουμε ότι έχει αποδειχθεί πλήρως στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*. (Τομ. I, σελ. 569-570, Τομ. II, σελ. 435-438.)

Γιατί λοιπόν ο Αλέξανδρος, ακόμα και ο μορφωμένος Βιργίλιος, δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν την λέξη *Νίλε* ή *Νείλος* όταν μιλούσαν για τον Ινδό, αφού ήταν ένα από τα ονόματα του; Μέχρι σήμερα αυτός ο ποταμός, στις περιοχές γύρω από το Καλαμπάγκ, ονομάζεται *nila* (γαλάζιος) και *Nila*, "γαλάζιος ποταμός". Τα νερά εδώ έχουν ένα τόσο σκούρο γαλάζιο χρώμα, ώστε το όνομα που του δόθηκε από αμνημονεύτων χρόνων συνετέλεσε ώστε μια μικρή πόλη στις όχθες του να ονομαστεί με το ίδιο όνομα. Αυτή υπάρχει μέχρι σήμερα. Προφανώς ο Αρριανός – ο οποίος έγραψε πολύ αργότερα από την εποχή του Αλέξανδρου και ο οποίος αγνοούσε το αρχαίο όνομα του Ινδού – συκοφάντησε άθελά του τον Έλληνα κατακτητή. Και ούτε οι σύγχρονοι

ιστορικοί μας είναι πολύ πιο σοφοί για να κρίνουν έτσι όπως κρίνουν. Γιατί συχνά κάνουν τις πιο απόλυτες δηλώσεις βάσει μόνο των φαινομένων, ακριβώς όπως έκαναν και αρκετοί από τους αρχαίους συναδέλφους τους την παλιά εποχή, όταν δεν υπήρχαν γι' αυτούς έτοιμες Εγκυκλοπαίδειες.

φυλή της Ιούς, "της κόρης με κέρατα βοδιού", είναι λοιπόν απλώς η αρχική πρωτοπόρα φυλή των Αιθιόπων, τους οποίους έφερε από τον Ινδό στον Νείλο (ο οποίος πήρε το όνομά του σε ανάμνηση του μητρικού ποταμού των αποίκων από την Ινδία).[390] Μήπως ο Προμηθέας δεν λέει στην Ιώ[391] ότι ο ιερός Νείλος (ο θεός, όχι ο ποταμός):

...."Στην χώρα αυτός θα σε οδηγήσει στην *τριγωνική*" – δηλαδή στο *Δέλτα* όπου οι γιοι της προορίζονται να ιδρύσουν-... "την μακρινή αποικία...." (στίχοι 813 - 815);

Εκεί θα αρχίσει η νέα φυλή (οι Αιγύπτιοι) και μια "θηλυκή φυλή" η "πέμπτη γενιά" από το σκοτεινό ' Επαφο:

Πενήντα κόρες πίσω στο Άργος άθελα θάρθουνε. (853 - 854)
Τότε μια από τις πενήντα παρθένες από αγάπη θα αποτύχει και
...Γενιά απ' αυτήν βασιλική στο Άργος θάβγει.
…………………………………..
Θάβγει ωστόσο από το σπέρμα της γενναίος
τοξότης ξακουστός που θα με λύσει. (869 - 872)

Το πότε θα εμφανιστεί αυτός ο ήρωας ο Τιτάνας δεν το αποκαλύπτει, γιατί όπως παρατηρεί:

Όμως το πώς και τι θέλει καιρό. (875)

Αλλά το "Άργος" είναι η Άργκγια-Βαρσά, η χώρα της σπονδής των αρχαίων Ιεροφαντών, απ' όπου θα εμφανιστεί ο ελευθερωτής της Ανθρωπότητας, ένα όνομα που μετά από αιώνες έγινε το όνομα της γειτονικής της Ινδίας, του αρχαίου Αργιαβάρτα.

Το γεγονός ότι το θέμα αυτό αποτελούσε μέρος των Σαβάζιων μυστηρίων, αναφέρεται από αρκετούς αρχαίους συγγραφείς: από τον Κικέρωνα (*Τουσκουλαναί Διατριβαί*, Βιβλίο Δεύτερο, κεφ. Χ ή και από τον Κλήμη τον Αλεξανδρινό. (*Στρωματείς*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XIV). Αυτοί οι δυο συγγραφείς είναι οι μόνοι οι οποίοι αποδίδουν στην αληθινή αιτία του το γεγονός ότι ο Αισχύλος κατηγορήθηκε από τους Αθηναίους για ιεροσυλία και καταδικάστηκε σε θάνατο δια λιθοβολισμού. Λένε ότι, επειδή ο ίδιος δεν είχε μυηθεί, ο Αισχύλος βεβήλωσε τα Μυστήρια αποκαλύπτοντάς τα με τις τριλογίες του πάνω στην δημόσια σκηνή.[392] Αλλά θα είχε υποστεί την ίδια καταδίκη ακόμα κι αν ήταν μυημένος, πράγμα που θα πρέπει και να συνέβαινε, γιατί διαφορετικά σαν τον Σωκράτη, θα πρέπει να είχε κάποιο δαιμόνιο για να του αποκαλύψει το μυστικό και ιερό αλληγορικό δράμα

Ο Αλέξανδρος, ο οποίος γνώριζε καλύτερα το Αττόκ παρά την Ινδία (στην οποία δεν πήγε ποτέ), σίγουρα θα πρέπει να είχε ακούσει ότι ο Ινδός κοντά στις πηγές του ονομαζόταν *Νίλα* και *Νιλά* Ακόμα κι αν είναι λάθος, έτσι εύκολα εξηγείται.

Το ότι η Ιώ είναι ταυτόσημη αλληγορικά με την Ίσιδα και την σελήνη φαίνεται από το γεγονός ότι έχει "κέρατα βοδιού". Αναμφίβολα η αλληγορία έφτασε στους Έλληνες από την Ινδία, όπου η Βατς – η "μελωδική αγελάδα" (*Ριγκ Βέντα*) "από την οποία δημιουργήθηκε η ανθρωπότητα" (*Μπαγκαβάτα-Πουρανά*) – στο *Αϊταρέγια-Μπραχμάνα* εμφανίζεται να καταδιώκεται από τον πατέρα της Μπράχμα, ο οποίος ωθείται από ένα άνομο πάθος και την μεταβάλλει σε ελάφι. Έτσι και η Ιώ, αρνούμενη να ενδώσει στο πάθος του Δία, αποκτάει "κέρατα". Σε όλες τις χώρες η αγελάδα ήταν το σύμβολο της παθητικής δημιουργικής δύναμης της φύσης, της Ίσιδας, Βατς, Αφροδίτης, μητέρας του γόνιμου θεού της αγάπης, του Έρωτα, αλλά ταυτόχρονα και του Λόγου, σύμβολο του οποίου έγινε για τους Αιγυπτίους και τους Ινδούς ο ταύρος, όπως βεβαιώνεται από τον Άπη και τους ινδικούς ταύρους στους περισσότερους αρχαίους ναούς. Στην εσωτερική φιλοσοφία η αγελάδα είναι το σύμβολο της δημιουργικής φύσης και ο Ταύρος (το μοσχάρι της) το πνεύμα το οποίο την ζωοποιεί, ή το "Άγιο Πνεύμα", όπως δείχνει ο κ. Κίνελυ. Εξ αυτού και το σύμβολο των κεράτων. Αυτά ήταν ιερά και για τους Ιουδαίους επίσης, οι οποίοι τοποθετούσαν κοντά στον βωμό κέρατα από ξύλο Σιττίμ, τα οποία όταν τα έπιανε ένας εγκληματίας εξασφάλιζε την σωτηρία του.

Ο Ηρόδοτος και ο Παυσανίας υπέθεσαν ότι η αιτία της καταδίκης του ήταν το γεγονός ότι ο Αισχύλος, υιοθετώντας την θεογονία των Αιγυπτίων, έκανε την Άρτεμη κόρη της Δήμητρας και όχι της Λητού. (Βλέπε, Αιλιανού, *Ποικίλη Ιστορία,* Βιβλ. Πέμπτο, κεφ. XIX) Αλλά ο Αισχύλος ήταν μυημένος.

της μύησης. Εν πάση περιπτώσει, δεν ήταν ο "πατέρας της ελληνικής τραγωδίας" εκείνος που επινόησε την προφητεία του Προμηθέα, γιατί αυτός απλώς επανέλαβε με μορφή δράματος εκείνο που είχε αποκαλυφθεί από τους ιερείς κατά την διάρκεια των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ του Σαβάζιου.[393] Αυτά τα τελευταία όμως είναι μια από τις αρχαιότερες ιερές εορτές, η προέλευση της οποίας είναι μέχρι σήμερα άγνωστη στην ιστορία. Οι μυθολόγοι την συνδέουν μέσω του Μίθρα (του Ήλιου, ονομαζόμενου Σαβάζιου σε μερικά αρχαία μνημεία) με τον Δία και τον Βάκχο. Όμως ποτέ δεν υπήρξε ιδιοκτησία των Ελλήνων, αλλά χρονολογείται από αμνημονεύτων χρόνων.

μεταφράστρια του δράματος (Α. Σβάνουικ, *Οι Τραγωδίες του Αισχ*ύλου, Τομ. ΙΙ, Πρόλογος, σελ. VI) απορεί πώς ο Αισχύλος μπόρεσε να διαπράξει το σφάλμα μιας τέτοιας "ασυμφωνίας ανάμεσα στον χαρακτήρα του Δία όπως παρουσιάζεται στον *Προμηθέα Δεσμώτη* και όπως απεικονίζεται στις άλλες τραγωδίες". Αυτό συμβαίνει γιατί ο Αισχύλος – όπως και ο Σαίξπηρ – ήταν και θα παραμείνει πάντα η διανοητική "Σφίγγα" των εποχών. Ανάμεσα στον Δία, την αφηρημένη θεότητα της ελληνικής σκέψης, και στον Ολύμπιο Δία, υπήρχε μια άβυσσος. Ο τελευταίος στην διάρκεια των μυστηρίων δεν αντιπροσώπευε καμιά ανώτερη αρχή παρά την κατώτερη όψη της ανθρώπινης φυσικής διάνοιας, το *Μάνας* ενωμένο με το *Κάμα*. Ενώ ο Προμηθέας είναι η θεία του όψη συγχωνευμένη και τείνουσα προς την *Μπούντι*, την θεία Ψυχή. Ο Δίας ήταν η ανθρώπινη ψυχή και τίποτε περισσότερο, κάθε φορά που εμφανίζεται να υποχωρεί στα κατώτερα πάθη του, ο *ζηλότυπος* θεός, εκδικητικός και βίαιος στην εγωικότητά του, ή ΕΓΩ-ΕΙΜΑΙ. Έτσι ο Δίας παριστάνεται σαν φίδι – ο διανοητικός πειρασμός του ανθρώπου – ο οποίος, ωστόσο, γεννάει στην πορεία της κυκλικής εξέλιξης τον "'Ανθρωπο-Σωτήρα", τον ηλιακό Βάκχο ή "Διόνυσο", που είναι *κάτι περισσότερο από άνθρωπος*.

Διόνυσος είναι ταυτόσημος με τον Όσιρη, με τον Κρίσνα, με τον Βούδα (τον ουράνιο σοφό) και με τον επερχόμενο (δέκατο) Αβατάρα, τον δοξασμένο *Πνευματικό Χριστό*, ο οποίος θα ελευθερώσει τον βασανισμένο *Χρηστό* (την ανθρωπότητα, ή Προμηθέα, από την δοκιμασία του). Αυτό, λένε οι μπραχμανικοί και βουδιστικοί θρύλοι, επαναλαμβανόμενοι από τις ζωροαστρικές και τώρα και από τις χριστιανικές διδασκαλίες (στις τελευταίες μόνο περιπτωσιακά), αυτό, λοιπόν, θα συμβεί στο τέλος του Κάλι-γιουγκά. Μόνο μετά την εμφάνιση του Κάλκι-Αβατάρα, ή Σαοσυάντ, ο άνθρωπος θα γεννιέται από την γυναίκα χωρίς αμαρτία. Και μόνο τότε ο Μπράχμα, η ινδουιστική θεότητα, ο Άχουρα-Μάζντα (Ορμάζντ), η ζωροαστρική, ο Δίας, ο ελληνο-ολύμπιος Δον Ζουάν, ο Ιεχωβά, ο ζηλόφθονος, εκδικητικός, βίαιος φυλετικός Θεός των Ισραηλιτών και όλοι οι όμοιοί τους στο παγκόσμιο Πάνθεο της ανθρώπινης φαντασίας θα εξαφανιστούν και θα χαθούν στον αέρα. Και μαζί μ' αυτούς θα χαθούν και οι σκιές τους, οι σκοτεινές όψεις όλων αυτών των θεοτήτων, οι οποίες παριστάνονται πάντα στον εξωτερικό μύθο σαν οι "δίδυμοι αδελφοί" και πλάσματα τους και στην εσωτερική φιλοσοφία σαν η ίδια τους η αντανάκλαση πάνω στην γη. Οι Αχριμάν και οι Τυφώνες, οι Σαμαέλ και οι Σατανάδες, πρέπει όλοι να εκθρονιστούν εκείνη την ημέρα, όταν κάθε κακό, σκοτεινό πάθος θα υποταχθεί.

Υπάρχει ένας αιώνιος Νόμος στην φύση, ο οποίος πάντα τείνει να εξισορροπήσει τα αντίθετα και να επιφέρει τελική αρμονία. Χάρη σ' αυτόν τον νόμο της πνευματικής ανάπτυξης, που αντικαθιστά την φυσική και την καθαρά διανοητική, θα μπορέσει τελικά η ανθρωπότητα να ελευθερωθεί από τους ψεύτικους θεούς της και να βρεθεί τέλος ΑΥΤΟ-ΛΥΤΡΩΜΕΝΗ.

Στην τελική του αποκάλυψη, ο αρχαίος μύθος του Προμηθέα – που *πρωτότυπα* και *αντίτυπά* του βρίσκονται σε κάθε αρχαία θεογονία – στέκεται στην καθεμιά απ' αυτές στην ίδια την αρχή του φυσικού κακού, γιατί βρίσκεται στο κατώφλι της ανθρώπινης φυσικής ζωής. Ο ΚΡΟΝΟΣ είναι ο "Χρόνος", ο πρώτος νόμος του οποίου είναι ότι η τάξη των διαδοχικών και αρμονικών φάσεων στην πορεία της εξέλιξης κατά την διάρκεια της κυκλικής εξέλιξης θα πρέπει να τηρείται αυστηρά, με την αυστηρή τιμωρία της αφύσικης ανάπτυξης με όλα τα επακόλουθα αποτελέσματά της. Δεν ήταν μέσα στο πρόγραμμα της φυσικής ανάπτυξης ο άνθρωπος – αν και είναι ανώτερο ζώο – να γίνει αμέσως, διανοητικά πνευματικά και ψυχικά, ο ημίθεος που είναι πάνω στην γη, ενώ η φυσική του διάπλαση παρέμεινε πιο αδύναμη, πιο ανήμπορη και πιο εφήμερη από κάθε άλλο μεγάλο θηλαστικό. Η αντίθεση είναι υπερβολικά χονδροειδής και έντονη, γιατί ο ναός είναι εντελώς

Τα Σαβάζια ήταν μια περιοδική εορτή με μυστήρια, τα οποία τελούνταν προς τιμήν ορισμένων θεών, μια παραλλαγή των Μιθραϊκών Μυστηρίων. Σε αυτά αναπαριστάνονταν ολόκληρη η εξέλιξη των Φυλών.

ανάξιος για τον ενοικούντα θεό. Έτσι το δώρο του Προμηθέα έγινε ΚΑΤΑΡΑ, *παρ' όλο που είχε προβλεφθεί και προγνωστεί* από την ΣΤΡΑΤΙΑ που προσωποποιείται σ' αυτήν την προσωπικότητα, όπως δείχνει και το όνομά της.[394] Εδώ ακριβώς βρίσκεται, ταυτόχρονα, το αμάρτημα και η λύτρωσή του. Γιατί, η Στρατιά που ενσαρκώθηκε σε ένα τμήμα της ανθρωπότητας, αν και οδηγήθηκε σ' αυτό από το Κάρμα ή *Νέμεση*, προτίμησε με την ελεύθερη βούληση της την παθητική σκλαβιά, το διανοητικό αυτοσυνείδητο πόνο, ακόμα και το μαρτύριο – "ενώ χιλιόχρονος χρόνος θα κυλήσει" – παρά την κενή, ανόητη, ενστικτώδη ευδαιμονία. Γνωρίζοντας ότι μια τέτοια ενσάρκωση ήταν πρόωρη και όχι μέσα στο πρόγραμμα της φύσης, η ουράνια στρατιά, ο "Προμηθέας", θυσιάστηκε παρ' όλα αυτά για να ευεργετήσει έτσι, τουλάχιστον, ένα μέρος της ανθρωπότητας.[395]

Αλλά ενώ έσωσαν τον άνθρωπο από το νοητικό σκοτάδι, του επέβαλαν και τα μαρτύρια της αυτοσυνείδησης της υπευθυνότητας του – αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησής του – πέρα από την κάθε ασθένεια που κληρονομεί ο θνητός άνθρωπος και η σάρκα. Το μαρτύριο αυτό ο Προμηθέας το αποδέχθηκε, αφού η Στρατιά αναμείχθηκε στο εξής με τον ναό που ετοιμάστηκε γι' αυτήν, ο οποίος δεν είχε ακόμα επιτευχθεί κατ' εκείνη την περίοδο σχηματισμού.

Επειδή η πνευματική εξέλιξη ήταν αδύνατο να συμβαδίσει με την φυσική, από την στιγμή που η ομοιογένεια της είχε χαθεί εξαιτίας της ανάμειξης, γι' αυτό το δώρο έγινε η κύρια αιτία, αν όχι η μοναδική πηγή, του Κακού.[396] Η αλληγορία η οποία παρουσιάζει τον ΚΡΟΝΟ να καταριέται τον Δία, επειδή τον εκθρόνισε (στην πρωταρχική "χρυσή" εποχή του Κρόνου, όταν όλοι οι άνθρωποι ήταν ημίθεοι) και επειδή δημιούργησε μια φυσική φυλή ανθρώπων συγκριτικά αδύναμη και ανήμπορη και έπειτα να παραδίνει στην εκδίκησή του (του Δία) τον ένοχο, ο οποίος απογύμνωσε τους θεούς από το προνόμιο της δημιουργίας και έτσι ανύψωσε τους ανθρώπους στο δικό τους επίπεδο, διανοητικά και πνευματικά, η αλληγορία αυτή είναι πολύ φιλοσοφική. Στην ιστορία του Προμηθέα, ο Δίας αντιπροσωπεύει την Στρατιά των πρωταρχικών προγεννητόρων, των ΠΙΤΑΡΑ, των "Πατέρων" που δημιούργησαν άνθρωπο χωρίς λογική και χωρίς καθόλου νου. Ενώ ο θείος Τιτάνας αντιπροσωπεύει τους Πνευματικούς δημιουργούς, τους ντεβά που "πέφτουν" σε ενσάρκωση. Οι πρώτοι είναι πνευματικά κατώτεροι, αλλά σωματικά δυνατότεροι, από τους "Προμηθεϊκούς", γι' αυτό οι τελευταίοι εμφανίζονται νικημένοι. "Η κατώτερη Στρατιά, το έργο της οποίας ο Τιτάνας κατέστρεψε και έτσι ματαίωσε τα σχέδια του Δία", βρισκόταν πάνω σ' αυτήν την γη στην δική της σφαίρα και πεδίο δράσης, ενώ η ανώτερη Στρατιά ήταν μια εξόριστη από τον Ουρανό, που είχε μπλεχτεί στα γρανάζια της ύλης. Εκείνοι (η κατώτερη "Στρατιά") ήταν κύριοι όλων των Κοσμικών και κατώτερων τιτανικών δυνάμεων οι ανώτεροι Τιτάνες κατείχαν μόνο το νοητικό και πνευματικό πυρ. Αυτό το δράμα του αγώνα του Προμηθέα με τον Ολύμπιο τύραννο και δεσπότη, τον αισθησιακό Δία, το βλέπει κανείς να παίζεται καθημερινά μέσα στην υλική μας

Βλέπε ανωτέρω, μια υποσημείωση αναφορικά με την ετυμολογία του *προ μήτις*. Ο Προμηθέας το ομολογεί στο δράμα όταν λέει:

"Ω θείε αιθέρα και γοργόφτερες πνοές,
Ιδέστε με θεός εγώ τι πάσχω απ' τους
θεούς. Όμως τι λέω; Όλα τα μέλλοντα από
πριν καθαρά τα γνωρίζω.......................
.... Ελαφρά πρέπει λοιπόν
την αφεύγατη μοίρα μου να υπομένω,
γιατί ξέρω την αδυσώπητη δύναμη της Ανάγκης". (στίχοι 88-
104) Εδώ η "Ανάγκη" αντιπροσωπεύει το ΚΑΡΜΑ ή *Νέμεση*.

Η ανθρωπότητα προφανώς διαιρείται σε ανθρώπους εμψυχωμένους από θεούς και σε κατώτερα ανθρώπινα πλάσματα. Η διανοητική διαφορά μεταξύ των Αρίων και άλλων πολιτισμένων εθνών και ιθαγενών όπως των Νησιών της Νότιας θάλασσας, δεν μπορεί να εξηγηθεί με καμιά άλλη υπόθεση. Καμιά ποσότητα μόρφωσης, ούτε γενιές εκπαίδευσης μέσα στον πολιτισμό, δεν μπορούν να ανυψώσουν τέτοια ανθρώπινα είδη όπως οι Βουσμάνοι, οι Βέντα της Κεϋλάνης και μερικές αφρικανικές φυλές, στο ίδιο διανοητικό επίπεδο με τους Άριους, τους Σημίτες και τους επονομαζόμενους Τουράνιους. Σ' αυτούς ο "ιερός σπινθήρας" λείπει και αυτοί είναι οι μοναδικές κατώτερες φυλές πάνω στον πλανήτη, οι οποίες τώρα ευτυχώς – χάρη στην σοφή διευθέτηση της φύσης που πάντα εργάζεται προς αυτήν την κατεύθυνση – εξαφανίζονται με γοργό ρυθμό. Πράγματι η ανθρωπότητα είναι από "ένα αίμα", αλλά όχι από την ίδια ουσία. Εμείς είμαστε το θερμοκήπιο, τεχνικώς επιταχυμένα φυτά στην φύση, έχοντας μέσα μας έναν σπινθήρα, ο οποίος σ' αυτούς είναι λανθάνων.

Η φιλοσοφική θεώρηση των Ινδών μεταφυσικών τοποθετεί την Ρίζα του Κακού στην διαφοροποίηση του Ομοιογενούς σε Ετερογενές, της μοναδικότητας σε πολλαπλότητα.

ανθρωπότητα: τα κατώτερα πάθη αλυσοδένουν τις ανώτερες εφέσεις στον βράχο της ύλης, για να γεννήσουν σε πολλές περιπτώσεις το όρνεο της θλίψης, του πόνου και της μεταμέλειας. Σε κάθε τέτοια περίπτωση βλέπει κανείς ξανά:

> Δεσμώτη με βλέπετε τον άμοιρο θεό,
> του Δία τον εχθρό, τον μισητό. (118-119)

Ένα θεό στερημένο ακόμα κι από κείνη την υπέρτατη παρηγοριά του Προμηθέα, ο οποίος υπέφερε με αυτοθυσία:

> Για την πολλή αγάπη των ανθρώπων. (123)

γιατί ο θείος Τιτάνας κινήθηκε από αλτρουισμό, ενώ ο θνητός άνθρωπος κινείται πάντα από ιδιοτέλεια και εγωισμό.

σύγχρονος Προμηθέας έχει τώρα γίνει *Επι-μηθέας*, "εκείνος που βλέπει μόνο μετά το γεγονός", γιατί η παγκόσμια φιλανθρωπία του πρώτου έχει από καιρό εκφυλιστεί σε εγωισμό και αυτοθαυμασμό. Ο άνθρωπος θα ξαναγίνει ο ελεύθερος Τιτάνας της αρχαιότητας, αλλά μόνο όταν η κυκλική εξέλιξη αποκαταστήσει ξανά την χαμένη αρμονία ανάμεσα στις δυο φύσεις: την γήινη και την θεία, οπότε γίνεται απρόσβλητος στις κατώτερες τιτανικές δυνάμεις, άτρωτος στην προσωπικότητα του και αθάνατος στην ατομικότητά του, πράγμα που δεν μπορεί να συμβεί παρά μόνο όταν εξαλειφθεί από την φύση του κάθε ζωικό στοιχείο. Όταν ο άνθρωπος κατανοήσει ότι ο "*Θεός δεν έφτιαξε τον θάνατο*", (*Σοφία Σολομώντα*, I, 17), *αλλά ότι ο ίδιος ο άνθρωπος τον δημιούργησε, τότε θα ξαναγίνει Προμηθέας πριν την Πτώση του*.

Για τον πλήρη συμβολισμό του Προμηθέα και την προέλευση του μύθου στην Ελλάδα, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στο Μέρος II αυτού του Τόμου (Τμήμα XX, "Προμηθέας, ο Τιτάνας"). Στο προαναφερθέν μέρος – ένα είδος συμπληρωματικού του παρόντος τμήματος – δίνεται κάθε επιπρόσθετη πληροφορία πάνω σε κείνα τα δόγματα που είναι τα πιο αμφισβητούμενα και αμφιλεγόμενα. Αυτό το έργο είναι τόσο ετερόδοξο, όταν αντιπαραβάλλεται με τα αναγνωρισμένα πρότυπα της θεολογίας και της σύγχρονης επιστήμης, ώστε δεν πρέπει να παραμεληθεί καμιά απόδειξη η οποία τείνει να δείξει ότι συχνά αυτά τα πρότυπα σφετερίζονται παράνομα την αυθεντία.

ΠΡΟΣΘΕΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΧΟΛΙΟ ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΤΗΣ ΣΤΑΝΤΖΑ XII

Το χειρόγραφο από το οποίο προέρχονται αυτές οι επιπρόσθετες εξηγήσεις ανήκει στην ομάδα την ονομαζόμενη Ltung-bshags sangsrgyas smon-lam, ή "Αρχεία των Τριάντα πέντε Βουδών της Ομολογίας", όπως αποκαλούνται εξωτερικά. Αυτές οι προσωπικότητες όμως, αν και στην θρησκεία των Βόρειων Βουδιστών ονομάζονται "Βούδες", θα μπορούσαν εξίσου να ονομάζονται Ρίσι, ή Αβατάρα κ.τ.λ., μιας και μόνο για τους Βόρειους οπαδούς της ηθικής που κήρυξε ο Γκαουταμά είναι "Βούδες που προηγήθηκαν του Σακιαμούνι". Αυτοί οι μεγάλοι Μαχάτμα, ή Βούδες, είναι παγκόσμια και κοινή ιδιοκτησία˙ είναι ιστορικοί σοφοί για όλους τουλάχιστον τους Αποκρυφιστές οι οποίοι πιστεύουν σε μια τέτοια ιεραρχία Σοφών, η ύπαρξη της οποίας έχει αποδειχθεί γι' αυτούς από τους γνώστες της Αδελφότητας. Διαλέχτηκαν ανάμεσα από ενενήντα επτά Βούδες μιας ομάδας και από πενήντα τρεις μιας άλλης,[397] κυρίως φανταστικές προσωπικότητες, που είναι στην πραγματικότητα προσωποποιήσεις των δυνάμεων των πρώτων που αναφέρθηκαν.[398] Αυτά τα "καλάθια" των αρχαιότερων κειμένων πάνω σε "φοινικόφυλλα" κρατιώνται απόλυτα μυστικά. Κάθε χειρόγραφο συνοδεύεται από μια σύντομη σύνοψη της ιστορίας εκείνης της υποφυλής στην οποία ανήκε ο ιδιαίτερος "Βούδας-Λα". Το συγκεκριμένο χειρόγραφο, από το οποίο προέρχονται τα αποσπάσματα που ακολουθούν και τα οποία στην συνέχεια αποδόθηκαν σε μια κατανοητή γλώσσα, λέγεται ότι αντιγράφηκε από λίθινους πίνακες που ανήκαν σε έναν Βούδα των αρχαιότερων ημερών της Πέμπτης Φυλής, ο οποίος είχε παρακολουθήσει τον Κατακλυσμό και την καταβύθιση των μεγαλύτερων ηπείρων της Ατλάντειας φυλής. Δεν είναι μακριά η ημέρα όπου το μεγαλύτερο μέρος, αν όχι όλα όσα δίνονται εδώ από τα αρχαϊκά αρχεία, θα αποδειχθούν σωστά. Τότε οι σύγχρονοι συμβολολόγοι θα αποκτήσουν την βεβαιότητα ότι ακόμα και ο Οντίν, ή ο θεός Βόντεν, ο ανώτερος θεός της γερμανικής και σκανδιναβικής μυθολογίας, είναι ένας απ' αυτούς τους τριάντα πέντε Βούδες· πράγματι ένας από τους αρχαιότερους, γιατί η ήπειρος στην οποία ανήκε αυτός και ο λαός του είναι μια από τις αρχαιότερες. Τόσο αρχαία, αλήθεια, ώστε την εποχή όπου τροπική φύση συναντιόταν εκεί που σήμερα βρίσκονται αιώνια άλιωτα χιόνια, μπορούσε κανείς να διασχίσει σχεδόν μέσω ξηράς την Νορβηγία μέσω Ισλανδίας και Γροιλανδίας μέχρι τις χώρες που σήμερα περιβάλλουν τον Κόλπο Χάντσον.[399] Ακριβώς όπως στις ένδοξες μέρες των Ατλάντειων γιγάντων, των γιων των "γιγάντων από την Ανατολή", ένας προσκυνητής μπορούσε να εκτελέσει ένα ταξίδι από εκεί που σήμερα είναι έρημος της Σαχάρα μέχρι τις χώρες που τώρα αναπαύονται σε ύπνο χωρίς όνειρα στο βυθό των νερών του Κόλπου του Μεξικού και της Καραϊβικής θάλασσας. Γεγονότα τα οποία δεν γράφηκαν

Ο Γκαουταμά Βούδας, ονόματι Τουμπ-πα, είναι ο *εικοστός έβδομος* της τελευταίας ομάδας, καθώς οι περισσότεροι απ' αυτούς τους Βούδες ανήκουν στις *θείες* δυναστείες που καθοδήγησαν την ανθρωπότητα.

Όπως μαθαίνουμε, απ' αυτούς τους "Βούδες" ή "φωτισμένους", τους μακρινούς προκατόχους του Γκαουταμά Βούδα οι οποίοι αντιπροσωπεύουν ανθρώπους που έζησαν κάποτε, μεγάλους σοφούς και Αγίους, στους οποίους ενσαρκώθηκαν οι "Γιοι της Σοφίας" και οι οποίοι ήταν, κατά κάποιο τρόπο, μικρότεροι Αβατάρα των Ουράνιων Όντων, μόνον έντεκα, λοιπόν απ' αυτούς, ανήκουν στην Ατλάντεια φυλή και είκοσι τέσσερις ανήκουν στην Πέμπτη φυλή από την αρχή της. Αυτοί είναι ταυτόσημοι με τους Τιρταμκάρα των Τζαϊνιστών.

Αυτό μπορεί ίσως να εξηγήσει την ομοιότητα ανάμεσα στους τεχνητούς λόφους στις Η.Π.Α, και στους τύμβους της Νορβηγίας. Αυτή ακριβώς η ταυτότητα οδήγησε μερικούς Αμερικανούς αρχαιολόγους να υποθέσουν ότι Νορβηγοί ναυτικοί είχαν ανακαλύψει την Αμερική πριν από χίλια χρόνια (βλέπε Χολμπώ, *Ίχνη του Βουδισμού στην Νορβηγία, σελ.* 23). Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Αμερική είναι εκείνη "η μακρινή χώρα στην οποία ευσεβείς άνθρωποι και δυνατές θύελλες μετέφεραν την ιερή δοξασία", όπως προτείνει ένας Κινέζος συγγραφέας στην περιγραφή του στο Νιούμαν. Αλλά ούτε ο καθηγητής Χολμπώ της Στοκχόλμης, ούτε οι Αμερικανοί αρχαιολόγοι μάντεψαν την σωστή ηλικία των λόφων ή των τύμβων. Το γεγονός ότι οι Νορβηγοί μπορεί να είχαν ανακαλύψει την χώρα, την οποία οι από καιρό ξεχασμένοι προπάτορές τους πίστευαν ότι είχε χαθεί στην γενική καταβύθιση, δεν έρχεται σε αντίθεση με το άλλο γεγονός, ότι δηλαδή η Μυστική Δοξασία της χώρας που υπήρξε το λίκνο του φυσικού ανθρώπου και της Πέμπτης Φυλής βρήκε τον δρόμο της προς τον επονομαζόμενο Νέο Κόσμο αιώνες και αιώνες πριν από την "Ιερή Δοξασία" του Βουδισμού.

ποτέ έξω από την μνήμη της ανθρωπότητας, αλλά τα οποία μεταβιβάζονταν με θρησκευτική ευλάβεια από την μια γενιά στην άλλη και από την μια φυλή στην άλλη, μπορεί να έχουν διατηρηθεί με συνεχή μεταβίβαση "μέσα στο βιβλίο του εγκεφάλου" και μέσα από αμέτρητους αιώνες, με μεγαλύτερη αλήθεια και ακρίβεια απ' ό,τι μέσα σε οποιοδήποτε ντοκουμέντο ή αρχείο. "Εκείνο που αποτελεί μέρος της ψυχής μας είναι αιώνιο", λέει ο Θακερέυ και τι μπορεί να είναι πιο κοντά στην ψυχή μας από εκείνο που συνέβη στην αυγή της ζωής μας; Οι ζωές μας είναι αμέτρητες, αλλά η ψυχή ή το πνεύμα που μας εμψυχώνει στην διάρκεια όλων αυτών των μυριάδων υπάρξεων είναι το ίδιο. Και παρ' όλο που το "βιβλίο" του φυσικού εγκεφάλου μπορεί να ξεχνάει γεγονότα μέσα στην ακτίνα μιας γήινης ζωής, το κύριο μέρος των συλλογικών αναμνήσεων δεν μπορεί να εγκαταλείψει την θεία ψυχή μέσα μας. Οι ψίθυροι της μπορεί να είναι πολύ απαλοί, ο ήχος των λόγων της πολύ μακρινός από το πεδίο που συλλαμβάνουν οι φυσικές αισθήσεις μας, αλλά ωστόσο η σκιά των γεγονότων που υπήρξαν, ακριβώς όπως και η σκιά των γεγονότων που πρόκειται να έρθουν, βρίσκεται μέσα στις αντιληπτικές της δυνατότητες και είναι πάντα παρούσα στο μάτι του νου.

Ίσως η φωνή της ψυχής να είναι εκείνη που λέει σ' αυτούς που πιστεύουν περισσότερο στην παράδοση παρά στην γραπτή Ιστορία ότι όσα αναφέρονται πιο κάτω είναι όλα αλήθεια και σχετίζονται με προϊστορικά γεγονότα.

Να τι γράφει ένα απόσπασμα:

"ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΑΝ ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΙ. ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΓΙΝΑΝ ΤΟΣΟ ΜΑΥΡΕΣ, ΩΣΤΕ Η ΓΗ ΤΡΕΜΕΙ ΑΠΟ την ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ... ΟΙ ΓΑΛΑΖΙΟΙ ΘΡΟΝΟΙ ΜΕΝΟΥΝ ΚΕΝΟΙ. ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΣΤΑΝΟΥΣ, ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΚΚΙΝΟΥΣ, Ή ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ (φυλές) ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΘΙΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΥΛΟΓΗΜΈΝΩΝ, ΣΤΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑΣ! ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ, ΤΟ ΦΥΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΜΙΣΧΟ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΑΝΘΟΣ;"

*** * ***

"Βασιλείς του Φωτός" είναι το όνομα που δίνεται σε όλα τα αρχαία κείμενα στους Κυβερνήτες των θείων Δυναστειών. Σε ορισμένα κείμενα οι "γαλάζιοι θρόνοι" έχουν μεταφραστεί σαν "ουράνιοι θρόνοι". Το "άνθος της δύναμης" τώρα είναι ο Λωτός, αλλά τι μπορεί να ήταν σε κείνη την περίοδο, ποιος να ξέρει;

Στην συνέχεια ο συγγραφέας, όπως ο μετέπειτα Ιερεμίας, θρηνεί την μοίρα του λαού του. Αυτός στερήθηκε τους "γαλάζιους" (ουράνιους) βασιλείς του και εκείνους "με την απόχρωση των Ντέβα", την σεληνόχρωμη επιδερμίδα, και εκείνοι "με το φωτεινό (χρυσό) πρόσωπο" πήγαν "στην χώρα της ευδαιμονίας, την χώρα του ορυκτού και του πυρός"˙ ή – σύμφωνα με τους κανόνες του συμβολισμού – στις χώρες που βρίσκονται Βόρεια και Ανατολικά, απ' όπου "τα μεγάλα ύδατα εκδιώχθηκαν, απορροφούμενα από την γη και διασκορπιζόμενα από τον αέρα". Οι σοφές φυλές είχαν αντιληφθεί "τους μαύρους δράκοντες της θύελλας, που είχαν κληθεί από τους δράκοντες της σοφίας", και είχαν "φύγει, οδηγούμενες από τους ακτινοβόλους Προστάτες της πιο Έξοχης Χώρας", τους μεγάλους αρχαίους μυημένους, προφανώς, εκείνους τους οποίους οι Ινδοί αναφέρουν σαν τους Μάνου και τους Ρίσι τους. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Βαϊβασβάτα Μάνου.

Εκείνοι της "κίτρινης απόχρωσης" είναι οι προπάτορες αυτών που η εθνολογία τώρα κατατάσσει σαν Τουράνιους, Μογγόλους, Κινέζους και άλλα αρχαία έθνη και η χώρα στην οποία κατέφυγαν δεν ήταν άλλη από την Κεντρική Ασία. Εκεί ολόκληρες νέες φυλές γεννήθηκαν, εκεί έζησαν και πέθαναν μέχρι τον χωρισμό των εθνών. Αλλά αυτός ο "χωρισμός" δεν έλαβε χώρα ούτε στις τοποθεσίες στις οποίες τον τοποθετεί η σύγχρονη επιστήμη, ούτε με τον τρόπο με τον οποίο ο Μαξ Μύλλερ και άλλοι *Αριανιστές* εμφανίζουν ότι οι Άριοι διαιρέθηκαν και χωρίστηκαν. Από εκείνη την περίοδο έχουν περάσει σχεδόν τα δυο τρίτα του ενός εκατομμυρίου ετών. Οι κιτρινοπρόσωποι γίγαντες της μετα-Ατλάντειας εποχής είχαν, λοιπόν, άφθονο χρόνο – καθ' όλον τον αναγκαστικό περιορισμό τους σε ένα μέρος του κόσμου και με το ίδιο φυλετικό αίμα και χωρίς

καμιά φρέσκια ανάμειξη ή πρόσμειξη – να αναπτυχθούν κατά την διάρκεια μιας περιόδου 700.000 ετών σχεδόν στους πιο ετερογενείς και διαφορετικούς τύπους. Το ίδιο έγινε και στην Αφρική, όπου υπάρχει η πιο παράξενη ποικιλία τύπων, από μαύρους μέχρι σχεδόν λευκούς, από γιγάντιους μέχρι φυλές νάνων και αυτό μόνο και μόνο εξαιτίας της αναγκαστικής απομόνωσής τους. Οι Αφρικανοί δεν εγκατέλειψαν ποτέ την ήπειρό τους για αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Αν αύριο η ήπειρος της Ευρώπης επρόκειτο να εξαφανιστεί και άλλες χώρες να αναδυθούν ξανά στην θέση της και αν οι αφρικανικές φυλές επρόκειτο να χωριστούν και να διασκορπιστούν πάνω στην γη, τότε αυτοί σε εκατό χιλιάδες χρόνια περίπου θα αποτελούσαν το κυρίως σώμα των πολιτισμένων εθνών. Και οι απόγονοι μερικών από τα δικά μας πολύ πολιτισμένα έθνη, μπορεί να είχαν επιβιώσει σε μερικά νησιά, χωρίς κανένα μέσον για να διασχίσουν τις νέες θάλασσες, οπότε και θα οπισθοδρομούσαν σε μια κατάσταση σχετικής αγριότητας. Έτσι ο λόγος που εμφανίστηκε για τον χωρισμό της ανθρωπότητας σε *ανώτερες* και *κατώτερες* φυλές γκρεμίζεται και αποδεικνύεται λανθασμένος.
Αυτές είναι οι δηλώσεις που γίνονται και τα γεγονότα που αναφέρονται στις αρχαϊκές γραφές. Αν συνδυαστούν και συγκριθούν με μερικές από τις σύγρονες θεωρίες της Εξέλιξης, *εκτός της φυσικής επιλογής*, (Γκ. Τζ. Ρόμανς, *Ντάρβιν και Μετά τον Ντάρβιν*, κεφ. III, σελ. 41), αυτές οι δηλώσεις φαίνονται εντελώς σωστές και λογικές. (Βλέπε τις πρώτες σελίδες του Μέρους III, Προσθήκη για την "Επιστήμη και την Μυστική Δοξασία σε Αντιπαράθεση".) Έτσι, ενώ οι Αριοί είναι *απόγονοι των κίτρινων* Αδάμ, της γιγαντιαίας και υπερβολικά πολιτισμένης Ατλαντο-Άριας φυλής, οι Σημίτες – και οι Ιουδαίοι μαζί μ' αυτούς – είναι απόγονοι του κόκκινου Αδάμ και έτσι τόσο ο Κατρεφάζ, όσο και οι συγγραφείς της μωυσαϊκής Γένεσης έχουν δίκιο. Γιατί, αν το κεφάλαιο V του Πρώτου Βιβλίου του Μωυσή μπορούσε να συγκριθεί με τις γενεαλογίες που βρίσκονται στην δική μας Αρχαϊκή Βίβλο, θα βρισκόταν εκεί σημειωμένη η περίοδος από τον Αδάμ μέχρι τον Νώε, φυσικά κάτω από διαφορετικά ονόματα, με τα αντίστοιχα χρόνια των Πατριαρχών να έχουν μετατραπεί σε περιόδους και όλα να εμφανίζονται συμβολικά και αλληγορικά. Στο χειρόγραφο που εξετάζουμε πολλές και συχνές είναι οι αναφορές στην μεγάλη γνώση και στον πολιτισμό των Ατλάντειων εθνών, εμφανίζοντας το πολίτευμα αρκετών απ' αυτά και την φύση των τεχνών και των επιστημών τους. Αν η Τρίτη Ριζική Φυλή, οι Λεμουρο-Ατλάντειοι, αναφέρθηκε ήδη ότι πνίγηκε "μαζί με τον μεγάλο πολιτισμό και τους 'θεούς' της" (*Εσωτερικός Βουδισμός,* σελ. 65), πόσο περισσότερο μπορεί να ειπωθεί αυτό για τους Ατλάντειους!

Από την Τέταρτη φυλή οι πρώτοι Αριοί πήραν την γνώση τους για "ένα σωρό θαυμαστά πράγματα", την *Σαμπά* και *Μαγιασάμπα*, που αναφέρονται στο *Μαχαμπαράτα*, το δώρο του Μαγιάσουρα στους Παντάβα. Απ' αυτούς έμαθαν την αεροναυτική, *Βιμάνα-Βιντιά* (η "γνώση της πτήσης με αεροχήματα") και, επομένως, την σπουδαία τέχνη τους της μετεωρογραφίας και μετεωρολογίας. Απ' αυτούς πάλι οι Άριοι κληρονόμησαν την πιο άξια επιστήμη των κρυμμένων ιδιοτήτων των πολύτιμων και άλλων λίθων, της χημείας, ή μάλλον αλχημείας, της ορυκτολογίας, της γεωλογίας, της φυσικής και της αστρονομίας.

Αρκετές φορές η συγγραφέας έχει θέσει στον εαυτό της το ερώτημα: "Η ιστορία της Εξόδου – τουλάχιστον στις λεπτομέρειές της – όπως αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη, είναι γνήσια; Ή μήπως, όπως η ιστορία του ίδιου του Μωυσή και πολλών άλλων, δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση των μύθων που διηγούνται για τους Ατλάντειους;" Γιατί, ακούγοντας την ιστορία τους, ποιος είναι αυτός που δεν θα αναγνωρίσει την μεγάλη ομοιότητα των βασικών χαρακτηριστικών; Τον θυμό του "Θεού" για την αμετανοησία των Φαραώ, την εντολή στους "εκλεκτούς" του να καταστρέψουν τους Αιγυπτίους πριν αναχωρήσουν, τα "κοσμήματα από ασήμι και χρυσάφι" (Έξοδος ΙΑ', 1, 2) και τέλος τους Αιγυπτίους και τον Φαραώ τους που πνίγονται στην Ερυθρά θάλασσα; Γιατί να ένα απόσπασμα της παλιότερης ιστορίας από το Σχόλιο:

…..Και ο "μεγάλος Βασιλιάς με το Αστραποβόλο Πρόσωπο", ο αρχηγός όλων των Κιτρινοπρόσωπων, θλιβόταν, βλέποντας τις αμαρτίες των Μαυροπρόσωπων.

Έστειλε τα αεροχήματα του (Βίμανα) σε όλους τους αδελφούς-αρχηγούς του [αρχηγούς άλλων εθνών και φυλών*] με ευσεβείς ανθρώπους μέσα, λέγοντας: "Ετοιμαστείτε. Σηκωθείτε εσείς άνθρωποι του καλού νόμου και διασχίστε την χώρα όσο είναι* [ακόμα] *στεγνή.*

Οι Κύριοι της θύελλας πλησιάζουν. Τα άρματά τους προσεγγίζουν την χώρα. Μόνο μια νύχτα και δυο μέρες θα ζήσουν σ' αυτήν την υπομονετική χώρα οι Κύριοι του Σκοτεινού Προσώπου [οι Μαύροι Μάγοι]. Η χώρα είναι καταδικασμένη και αυτοί πρέπει να κατέβουν μαζί της. Οι χθόνιοι Κύριοι των Πυρών [οι Γνώμες και τα πύρινα Στοιχειακά] ετοιμάζουν τα μαγικά Αγκνεγιάστρα τους [πύρινα όπλα κατασκευασμένα μέσω μαγείας]. Αλλά οι Κύριοι του Σκοτεινού Ματιού ["Κακού Ματιού"] είναι δυνατότεροι απ' αυτούς [από τα Στοιχειακά] και αυτοί είναι οι σκλάβοι των ισχυρών. Έχουν βαθιά γνώση του Αστάρ [Βιντιά, η ανώτερη μαγική γνώση].[400] *Ελάτε και χρησιμοποιήστε τις δικές σας [δηλαδή τις δικές σας μαγικές δυνάμεις, προκειμένου να αντισταθμιστούν εκείνες των Μαύρων Μάγων]. Είθε κάθε Κύριος με Αστραποβόλο Πρόσωπο [ένας μυημένος της Λευκής Μαγείας] να αναγκάσει το Βίμανα κάθε κυρίου του Σκοτεινού Προσώπου να έρθει στα χέρια του [ή στην κατοχή του], ώστε κανένας τους [από τους Μαύρους Μάγους] να μην μπορέσει μ' αυτόν τον τρόπο να ξεφύγει από τα ύδατα, να αποφύγει την ράβδο των Τεσσάρων [Καρμικών θεοτήτων] και να σώσει τους κακούς του [οπαδούς, ή λαό].*

Είθε κάθε κιτρινοπρόσωπος να στείλει απ' τον εαυτό του ύπνο [μεσμερισμό;] *σε κάθε μαύρο πρόσωπο. Είθε κάθε ακόμα και αυτοί* [οι Μαύροι Μάγοι] *να αποφύγουν τον πόνο και την δυστυχία. Είθε κάθε άνθρωπος πιστός στους ηλιακούς θεούς να δέσει* [παραλύσει*] κάθε άνθρωπο που βρίσκεται κάτω από τους σεληνιακούς θεούς, ώστε να μην υποφέρει ή ξεφύγει το πεπρωμένο του.*

Και είθε κάθε κίτρινο πρόσωπο να προσφέρει από το ζωτικό-νερό του [αίμα] *στο ομιλούν ζώο ενός μαύρου προσώπου, ώστε να μην ξυπνήσει τον κύριό του.*[401]

ώρα έφτασε, η μαύρη νύχτα είναι έτοιμη κ.τ.λ., κ.τ.λ.

……

Είθε το πεπρωμένο τους να εκπληρωθεί. Εμείς είμαστε οι υπηρέτες των μεγάλων Τεσσάρων.[402] *Είθε οι Βασιλείς του φωτός να επιστρέψουν".*

Ο μεγάλος Βασιλιάς έπεσε πάνω στο αστραποβόλο του Πρόσωπο και έκλαψε...

Όταν οι Βασιλείς συγκεντρώθηκαν τα νερά είχαν ήδη κινηθεί... [Αλλά] τα έθνη είχαν ήδη διασχίσει τις στεγνές χώρες. Βρίσκονταν πέρα από το σημάδι του νερού. Οι Βασιλείς τους τα έφτασαν με τα Βίμανα τους και τα οδήγησαν στις χώρες του Πυρός και του Μετάλλου [Ανατολή και Βορρά]».

……

Ακόμα, σε ένα άλλο απόσπασμα αναφέρεται:

"... Άστρα [μετέωρα] *έπεσαν στις χώρες των μαύρων Προσώπων, αλλά αυτοί κοιμούνταν.*

Τα ομιλούντα θηρία [οι μαγικοί φύλακες] *έμειναν σιωπηλά. Οι κατώτεροι κύριοι περίμεναν εντολές, αλλά αυτές δεν ήρθαν, γιατί οι κοριοί τους κοιμούνταν.*

Τα ύδατα σηκώθηκαν και κάλυψαν τις κοιλάδες από το ένα άκρο της Γης μέχρι το άλλο. Οι ψηλές χώρες, ο πυθμένας της Γης [οι χώρες των αντίποδων] *παρέμειναν στεγνά. Εκεί κατοίκησαν κείνοι που ξέφυγαν οι άνθρωποι με το κίτρινο πρόσωπο και το ευθύ βλέμμα* [οι έντιμοι και ειλικρινείς άνθρωποι].

Όταν οι Κύριοι με το Σκοτεινό Πρόσωπο ξύπνησαν και σκέφτηκαν τα βιμάνα τους προκειμένου να ξεφύγουν από τα ανερχόμενα ύδατα, είδαν ότι αυτά έλειπαν".

Ο αείμνηστος Μπραχματσάρι Μπάβα, ένας Γιόγκι μεγάλης φήμης και αγιότητας έγραψε: "Εκτεταμένα έργα πάνω στον Αστάρ-Βιντγιά και άλλες τέτοιες επιστήμες συντάχθηκαν σε διάφορες εποχές στις αντίστοιχες γλώσσες από σανσκριτικά πρωτότυπα. Αλλά αυτά, μαζί με τα σανσκριτικά πρωτότυπα, χάθηκαν κατά την εποχή του μερικού κατακλυσμού στην χώρα μας" (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. I, Ιούνιος 1880, "Μερικά Πράγματα που Γνώριζαν οι Άριοι"). Για τα *Αγκνεγιάστρα* βλέπε Ουίλσον, *Εκλεκτά Δείγματα Ινδικού Θεάτρου*. I, σελ. 297.

Κάποιο θαυμαστό, τεχνητά κατασκευασμένο θηρίο, παρόμοιο κατά κάποιον τρόπο με το δημιούργημα του Φρανκενστάιν, το οποίο μιλούσε και προειδοποιούσε τον κύριό του για κάθε κίνδυνο που πλησίαζε. Ο κύριος ήταν ένας "μαύρος μάγος", το μηχανικό ζώο εμψυχωνόταν από ένα τζίνι, ένα Στοιχειακό, σύμφωνα με τις αναφορές. Μόνο το αίμα ενός αγνού ανθρώπου μπορούσε να το καταστρέψει. Βλέπε Μέρος II, Τμήμα XXV, "Το Επτά στην Αστρονομία, Επιστήμη και Μαγεία".

Οι τέσσερις Καρμικοί θεοί, που στις Στάντζα ονομάζονται Τέσσερις Μαχαράτζα.

Έπειτα ένα απόσπασμα δείχνει μερικούς από τους πιο ισχυρούς μάγους του "Σκοτεινού Προσώπου" – οι οποίοι ξύπνησαν νωρίτερα από τους άλλους – να καταδιώκουν εκείνους που τους είχαν "καταστρέψει" και που βρίσκονταν στην οπισθοφυλακή, γιατί *"τα έθνη που είχαν οδηγηθεί μακριά ήταν τόσο πολλά, όσο τα άστρα του Γαλαξία",* λέει ένα πιο σύγχρονο Σχόλιο γραμμένο μόνο στα Σανσκριτικά.

"Σαν ένας φιδίσιος δράκοντας που ξετυλίγει αργά το σώμα του, έτσι οι Γιοι των ανθρώπων, οδηγούμενοι από τους Γιους της Σοφίας, άνοιξαν τις σπείρες τους και εκδιπλούμενοι απλώθηκαν σαν χείμαρρος γλυκού νερού... πολλοί από τους λιπόψυχους μεταξύ τους χάθηκαν στον δρόμο. Αλλά οι περισσότεροι σώθηκαν".

Ωστόσο οι διώκτες, "που το κεφάλι και το στήθος τους υψώνονταν ψηλά πάνω από το νερό", τους καταδίωξαν "για τρεις σεληνιακές περιόδους", όλους μέχρις ότου τελικά τους έφτασαν τα ανυψούμενα ύδατα και χάθηκαν μέχρι τον τελευταίο, καθώς το έδαφος βυθιζόταν κάτω από τα πόδια τους και η γη κατάπινε εκείνους που την είχαν βεβηλώσει.

Αυτό μοιάζει αρκετά με το αρχικό υλικό πάνω στο οποίο δομήθηκε η παρόμοια ιστορία της Εξόδου αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια αργότερα. Τώρα έχει δειχθεί ότι η βιογραφία του Μωυσή, η ιστορία της γέννησής του, η παιδική του ηλικία και η σωτηρία του από τα νερά του Νείλου από την κόρη του Φαραώ, έχουν υιοθετηθεί από την χαλδαϊκή διήγηση σχετικά με τον Σαργκόν. Και αν είναι έτσι – και μια καλή απόδειξη αποτελούν οι ασσυριακές πλάκες στο Βρετανικό Μουσείο – γιατί να μη συμβαίνει το ίδιο και με τους Ιουδαίους που κλέβουν από τους Αιγυπτίους τα κοσμήματα τους, με τον θάνατο του Φαραώ και του στρατού του κ.ο.κ.; Οι γιγάντιοι μάγοι των Ρούτα και Ντάιτια, οι "κύριοι με το Σκοτεινό Πρόσωπο", μπορεί να έγιναν στις μετέπειτα διηγήσεις Αιγύπτιοι Μάγοι και τα κιτρινοπρόσωπα έθνη της Πέμπτης Φυλής μπορεί να έγιναν οι ενάρετοι γιοι του Ιακώβ, ο "εκλεκτός λαός"... Μια ακόμη δήλωση πρέπει να γίνει. Υπήρξαν αρκετές θείες Δυναστείες, μια σειρά για κάθε Ριζική Φυλή, αρχίζοντας με την Τρίτη, και κάθε σειρά σύμφωνη και προσαρμοσμένη στην Ανθρωπότητα της. Οι τελευταίες Επτά Δυναστείες που αναφέρονται στα αιγυπτιακά και χαλδαϊκά αρχεία ανήκουν στην Πέμπτη Φυλή, η οποία, αν και γενικά ονομαζόταν Άρια, δεν ήταν ολοκληρωτικά τέτοια, καθώς είχε σε μεγάλο βαθμό αναμειχθεί με φυλές στις οποίες η Εθνολογία δίνει άλλα ονόματα. Είναι αδύνατο, εξαιτίας του περιορισμένου χώρου που έχουμε στην διάθεσή μας, να υπεισέλθουμε περισσότερο στην περιγραφή των Ατλάντειων, στους οποίους ολόκληρη η Ανατολή πιστεύει περισσότερο απ' όσο πιστεύουμε εμείς στους αρχαίους Αιγυπτίους, αλλά την ύπαρξη των οποίων η πλειονότητα των Δυτικών Επιστημόνων αρνείται, όπως είχαν αρνηθεί και πριν απ' αυτήν πολλές άλλες αλήθειες, από την ύπαρξη του Ομήρου μέχρι εκείνη του ταχυδρομικού περιστεριού. Ο πολιτισμός των Ατλάντειων ήταν μεγαλύτερος και από αυτόν των Αιγυπτίων. Οι δικοί τους εκφυλισμένοι απόγονοι, το έθνος της Ατλαντίδος του Πλάτωνα, ήταν εκείνοι που έχτισαν τις πρώτες Πυραμίδες σ' αυτήν την χώρα και αυτό ασφαλώς πριν από την εμφάνιση των "Ανατολικών Αιθιόπων", όπως ονομάζει τους Αιγυπτίους ο Ηρόδοτος. Αυτό μπορεί να συναχθεί από μια δήλωση που έκανε ο Αμιαννός Μαρκελλίνος, ο οποίος για τις Πυραμίδες λέει ότι:

> ... υπάρχουν επίσης υπόγεια περάσματα και δαιδαλώδη καταφύγια, τα οποία λέγεται ότι κατασκεύασαν σε διάφορα μέρη άνθρωποι γνώστες των αρχαίων μυστηρίων, με την βοήθεια των οποίων προέβλεψαν την έλευση ενός κατακλυσμού, έτσι ώστε να μη χαθεί ολότελα η ανάμνηση όλων των ιερών τελετών τους. (*Ρωμαϊκή Ιστορία*, XXII, ΙΕ', 29-30.)

Αυτοί οι άνθρωποι που "προέβλεψαν την έλευση ενός κατακλυσμού" δεν ήταν Αιγύπτιοι, στους οποίους δεν συνέβη ποτέ κανένας κατακλυσμός εκτός από τις περιοδικές ανυψώσεις του Νείλου. Ποιοι ήταν τότε; Τα τελευταία υπολείμματα των Ατλάντειων ισχυριζόμαστε εμείς, εκείνες οι φυλές τις οποίες μόλις που υποπτεύεται η Επιστήμη και για τις οποίες ο Τσαρλς Γκουλντ, ο πασίγνωστος γεωλόγος, λέει:

Μπορούμε να υποθέσουμε ότι έχουμε σχεδόν εξαντλήσει το μεγάλο μουσείο της φύσης; Έχουμε, όμως, στην πραγματικότητα διεισδύσει πέρα από τον προθάλαμο του; Πράγματι η γραπτή ιστορία του ανθρώπου, που περιλαμβάνει λίγες χιλιάδες χρόνια, περικλείει ολόκληρη την πορεία της νοήμονος ύπαρξης του; Ή μήπως στις μακρές μυθολογικές εποχές που εκτείνονται εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια και που καταγράφονται στις χρονολογίες της Χαλδαίας και της Κίνας, έχουμε αμυδρές υπομνήσεις του προϊστορικού ανθρώπου, που μας κληροδοτήθηκαν από την παράδοση και οι οποίες ίσως μεταφέρθηκαν στις υπάρχουσες χώρες από λίγους επιζώντες άλλων χωρών, οι οποίες, όπως η μυθική [;] Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ίσως να καταβυθίστηκαν ή να υπήρξαν η σκηνή κάποιας μεγάλης καταστροφής η οποία τις εξαφάνισε μαζί με τον πολιτισμό τους; (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 19.)

Μετά απ' αυτό μπορεί κανείς να στραφεί με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στα λόγια ενός Δασκάλου ο οποίος – αρκετά χρόνα πριν χαράξει αυτές τις φράσεις ο κ. Γκουλντ – είχε γράψει: "Η Τέταρτη Φυλή είχε τις περιόδους του ανώτατου πολιτισμού της. Ο ελληνικός, ο ρωμαϊκός, ακόμα και ο αιγυπτιακός πολιτισμός δεν είναι τίποτε σε σύγκριση με τους πολιτισμούς που άρχισαν με την Τρίτη Φυλή", μετά τον χωρισμό της.

Αλλά αν αυτός ο πολιτισμός και η γνώση των τεχνών και των επιστημών δεν γίνονται αποδεκτά για την Τρίτη και την Τέταρτη Φυλή, ωστόσο κανείς δεν θα αρνηθεί ότι ανάμεσα στους μεγάλους πολιτισμούς της αρχαιότητας, όπως είναι εκείνοι της Αιγύπτου και της Ινδίας, απλώνονται σκοτεινές εποχές βαθιάς άγνοιας και βαρβαρισμού, από την αρχή ακόμα της χριστιανικής εποχής μέχρι τον σύγχρονο πολιτισμό μας, περίοδος που στην διάρκεια της κάθε ανάμνηση αυτών των παραδόσεων είχε χαθεί. Όπως αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 239-240):

Γιατί θα πρέπει να ξεχνάμε ότι, αιώνες πριν η πλώρη του τολμηρού Γενοβέζου σχίσει τα Δυτικά ύδατα, τα φοινικικά πλοία είχαν περιπλεύσει τον πλανήτη και είχαν διαδώσει τον πολιτισμό σε περιοχές που τώρα είναι σιωπηλές και έρημες; Ποιος αρχαιολόγος θα τολμήσει να βεβαιώσει ότι το ίδιο χέρι που σχεδίασε τις Πυραμίδες της Αιγύπτου, το Καρνάκ και τα χιλιάδες άλλα ερείπια που χάνονται τώρα στην αφάνεια πάνω στις αμμώδεις όχθες του Νείλου, δεν ήταν αυτό που έστησε το μνημειώδες Νάγκον-Βατ της Καμπότζης; Ή που χάραξε τα ιερογλυφικά πάνω στους οβελίσκους και στις πύλες των έρημων ινδιάνικων χωριών, που πρόσφατα ανακαλύφθηκαν στην Βρετανική Κολομβία από τον Λόρδο Ντάφφεριν; Ή εκείνα που βρίσκονται πάνω στα ερείπια της Παλένκουε και Ουχμάλ της Κεντρικής Αμερικής; Αλλά και τα απομεινάρια που φυλάμε σαν θησαυρούς στα μουσεία μας – τελευταίες αναμνήσεις των "χαμένων τεχνών" – δεν μιλάνε υπέρ του αρχαίου πολιτισμού; Και δεν αποδεικνύουν συνεχώς ότι έθνη και ήπειροι που έχουν εξαφανιστεί έθαψαν μαζί τους τέχνες και επιστήμες, τις οποίες ούτε το πρώτο χωνευτήριο ενός μεσαιωνικού μοναστηριού ζέστανε ποτέ, ούτε και το τελευταίο ενός σύγχρονου χημικού τις αναβίωσε, ούτε και θα τις αναβιώσει, τουλάχιστον όχι κατά τον παρόντα αιώνα;

Και έτσι το ίδιο ερώτημα μπορεί να τεθεί τώρα, όπως είχε τεθεί τότε· μπορούμε για άλλη μια φορά να ρωτήσουμε:

Πώς γίνεται ώστε, και η πιο προχωρημένη θέση στην οποία έχουμε φτάσει στην εποχή μας, το μόνο που μας επιτρέπει είναι να δούμε μέσα σε ασαφή απόσταση πάνω στο Αλπικό μονοπάτι της γνώσης τις μνημειακές αποδείξεις τις οποίες οι προηγούμενοι εξερευνητές άφησαν για να σημαδέψουν την κορυφή την οποία είχαν φτάσει και είχαν καταλάβει;

Αν οι σύγχρονοι γνώστες είναι πολύ πιο προχωρημένοι απ' τους παλιούς, τότε γιατί δεν αποκαθιστούν τις από καιρό χαμένες τέχνες των μετα-κατακλυσμιαίων προπατόρων μας; Γιατί δεν μας δίνουν τα ανεξίτηλα χρώματα του Λούξορ, το φωτεινό κινναβάρινο χρώμα και το λαμπερό γαλάζιο που διακοσμούν τους τοίχους αυτού του ανακτόρου και τα οποία είναι τόσο φωτεινά, όσο και την πρώτη μέρα της χρησιμοποίησης τους˙ το Τυράνιο πορφυρό - το ακατάστρεφτο κονίαμα των πυραμίδων και των αρχαίων υδραγωγείων˙ την λάμα της Δαμασκού, η οποία μπορεί να λυγίσει σαν ελατήριο στην θήκη της χωρίς να σπάσει˙ τις φανταχτερές, ασύγκριτες αποχρώσεις του χρωματιστού γυαλιού που βρίσκονται ανάμεσα στις σκόνες αρχαίων ερειπίων και που ακτινοβολούν στα παράθυρα παλιών εκκλησιών, καθώς και το μυστικό του αληθινά εύκαμπτου γυαλιού; Και αν η χημεία δεν είναι ικανή σε κάποιες τέχνες να συγκριθεί ούτε με τις πρώτες μεσαιωνικές εποχές, γιατί καυχιέται για επιτεύξεις οι οποίες, σύμφωνα με ισχυρές ενδείξεις, ήταν απόλυτα γνωστές πριν από χιλιάδες χρόνια; Όσο περισσότερο προχωράει η αρχαιολογία και η φιλολογία,

τόσο περισσότερο ταπεινωτικές για την υπερηφάνεια μας είναι οι ανακαλύψεις που κάνουν καθημερινά και τόσο πιο ένδοξες μαρτυρίες φέρνουν υπέρ εκείνων οι οποίοι μέχρι τώρα, εξαιτίας ίσως της υπερβολικά απόμακρης αρχαιότητας τους, θεωρούνταν σαν αδαή ψάρια βυθισμένα στον βούρκο της δεισιδαιμονίας.

Μεταξύ των άλλων τεχνών και επιστημών, οι αρχαίοι – ναι, σαν κληρονομιά από τους Ατλάντειους – κατείχαν εκείνες της αστρονομίας και του συμβολισμού, που περιλάμβαναν την γνώση του Ζωδιακού.

Όπως ήδη εξηγήσαμε ολόκληρη η αρχαιότητα, βάσει σοβαρών λόγων, πίστευε ότι η ανθρωπότητα και οι φυλές της είναι στενά συνδεδεμένες με τους πλανήτες και αυτοί με τα σημεία του Ζωδιακού. Ολόκληρη η Ιστορία του κόσμου είναι καταγραμμένη σ' αυτά. Στους αρχαίους ναούς της Αιγύπτου αυτό αποδεικνυόταν από τον Ζωδιακό της Ντεντερά. Αλλά εκτός από ένα αραβικό έργο στην κατοχή ενός Σούφι, η συγγραφέας δεν συνάντησε ποτέ ένα σωστό αντίγραφο αυτών των θαυμαστών αρχείων της περασμένης, αλλά και της μελλοντικής ιστορίας της σφαίρας μας. Ωστόσο, χωρίς αμφιβολία, τα γνήσια αρχεία υπάρχουν.

Επειδή οι Ευρωπαίοι δεν είναι εξοικειωμένοι με τους αληθινούς Ζωδιακούς της Ινδίας, ούτε και καταλαβαίνουν εκείνους τους οποίους συμβαίνει να γνωρίζουν (μάρτυρας ο Μπέντλεϋ), συμβουλεύουμε τον αναγνώστη προκειμένου να επιβεβαιώσει την δήλωση, να στραφεί στο έργο του Ντενόν στο οποίο, αν κατανοηθεί, οι δυο περίφημοι αιγυπτιακοί Ζωδιακοί μπορούν να βρεθούν και να εξεταστούν. (Ντ. Β. Ντενόν, *Ταξίδι στην Κάτω και Άνω Αίγυπτο*, Τομ. ΙΙ, κεφ. 17.) Επειδή τους έχει δει προσωπικά, η συγγραφέας δεν χρειάζεται πια να εμπιστεύεται τα όσα λένε άλλοι μαθητές – που τους έχουν εξετάσει και μελετήσει πολύ προσεχτικά – γι' αυτούς. Όπως βεβαίωσαν τον Ηρόδοτο οι Αιγύπτιοι Ιερείς, δηλαδή ότι ο γήινος Πόλος και ο Πόλος της Εκλειπτικής προηγουμένως συνέπιπταν, αυτό βρέθηκε και επιβεβαιώθηκε από τον Μακαίη. Γιατί αυτός αναφέρει ότι οι Πόλοι παριστάνονται στους Ζωδιακούς και στις δυο θέσεις.

> Και σ' αυτόν που δείχνει τους Πόλους [πολικούς άξονες] σε ορθές γωνίες, υπάρχουν σημάδια που δείχνουν ότι δεν ήταν η τελευταία φορά που βρίσκονταν σε εκείνη την θέση, αλλά η πρώτη [μετά την χάραξη των Ζωδιακών]. Ο Αιγόκερως παριστάνεται στον Βόρειο Πόλο και ο Καρκίνος χωρίζεται περίπου στο μέσον του, στον Νότιο Πόλο – πράγμα που επιβεβαιώνει ότι αρχικά είχαν τον χειμώνα τους, όταν ο Ήλιος βρισκόταν στον Καρκίνο. Αλλά τα κύρια χαρακτηριστικά που δείχνουν ότι ήταν ένα αναμνηστικό αντικείμενο, σχετικά με την πρώτη φορά που ο Πόλος βρέθηκε σε εκείνη την θέση είναι ο Λέοντας και η Παρθένος.[403]

Υπολογίζοντας χονδρικά, οι Αιγυπτιολόγοι πιστεύουν ότι η Μεγάλη Πυραμίδα χτίστηκε το 3350 π.Χ. και ότι ο Μήνης και η Δυναστεία του υπήρξαν 750 χρόνια πριν από την εμφάνιση της Τέταρτης Δυναστείας (που υποτίθεται ότι έχτισε τις Πυραμίδες). Έτσι, στον Μήνη αποδίδεται μια εποχή 4100 χρόνων π.Χ. Αλλά τώρα η δήλωση του Τζωρτζ Ρώλινσον, ότι όλα τα γεγονότα οδηγούν στο συμπέρασμα πως οι Αιγύπτιοι είχαν ήδη "κάνει πολύ μεγάλη πρόοδο στις τέχνες και στον πολιτισμό πριν από την εποχή του Μήνη και ίσως πριν μεταναστεύσουν στην κοιλάδα του Νείλου", (Τζωρτζ Ρώλινσον, *Η Ιστορία του Ηροδότου*, Τομ. ΙΙ, σελ. 345), είναι πολύ υπαινικτική γιατί καταστρέφει αυτή την υπόθεση. Υποδηλώνει την ύπαρξη ενός μεγάλου πολιτισμού στους προϊστορικούς χρόνους και ακόμα μεγαλύτερης αρχαιότητας. Οι Σέσου-Χέρου ("οι υπηρέτες του Ώρου") ήταν ο λαός που είχε εγκατασταθεί στην Αίγυπτο και, όπως βεβαιώνει ο Γκ. Μασπερό, σ' αυτήν την προϊστορική φυλή "ανήκει η τιμή ότι έφτιαξαν την Αίγυπτο, τέτοια όπως την ξέρουμε, από την αρχή της ιστορικής περιόδου". Όπως αναφέρει ο Στάνιλαντ Γουέικ, "αυτοί ίδρυσαν τις κυριότερες πόλεις της Αιγύπτου και εγκατέστησαν τα πιο σημαντικά ιερά". Αυτό συνέβη πριν από την εποχή της Μεγάλης Πυραμίδας και όταν η Αίγυπτος μόλις είχε αναδυθεί από τα νερά. Ωστόσο "αυτοί κατείχαν την ιερογλυφική μορφή γραφής, την χαρακτηριστική των Αιγυπτίων και θα πρέπει να είχαν ήδη έναν αρκετά προχωρημένο πολιτισμό". (Σ. Γουέικ, *Η Μεγάλη Πυραμίδα*, σελ. 36-37.) Ο Λενορμάν λέει, "Ήταν η χώρα των μεγάλων προϊστορικών ιερών, των εδρών της ιερατικής

Παρουσίαση της Μυθολογικής Αστρονομίας των Αρχαίων (σελ. 3), από έναν περιέργως ενορατικό συμβολολόγο και αστρονόμο, ένας είδος αυτοδίδακτου γνώστη του Νόργουιτς, ο οποίος έζησε στο πρώτο τέταρτο του αιώνα. Βλέπε επίσης στο παρόν Βιβλίο Τομ. Ι, Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα XVII, "Ο Ζωδιακός και η Αρχαιότητά του".

κυριαρχίας, η οποίας έπαιξε τον πιο σημαντικό ρόλο στην προέλευση του πολιτισμού" (*Αρχαία Ιστορία της Ανατολής*, Τομ. II, σελ. 51 και επόμενες). Ποια χρονολογία αποδίδεται σ' αυτόν τον λαό; Ακούμε για 4000 μέχρι το ανώτερο 5000 χρόνια π.Χ. (Μασπερό). Τώρα υποστηρίζεται ότι η κατά προσέγγιση χρονολογία κατασκευής της Μεγάλης Πυραμίδας μπορεί να επιβεβαιωθεί με την βοήθεια του κύκλου των 25.868 ετών (του Αστρικού Έτους).

Υποθέτοντας ότι το μακρύ στενό κατερχόμενο πέρασμα που αρχίζει από την είσοδο οδηγούσε προς τον πολικό αστέρα των κατασκευαστών της πυραμίδας, οι αστρονόμοι έδειξαν ότι το έτος 2170 π.Χ. το πέρασμα έδειχνε το Άλφα του Δράκοντα, τον πολικό αστέρα της εποχής, στο κατώτερο μεσουράνημά του, την ίδια στιγμή που οι Πλειάδες, ιδιαίτερα η Αλκυόνη, το κέντρο του αστερισμού, βρίσκονταν στον ίδιο μεσημβρινό επάνω... Ο Ρίτσαρντ Α. Πρόκτερ, ο αστρονόμος, αφού δηλώνει ότι το πολικό αστέρι βρισκόταν στην απαιτούμενη θέση το 3350 περίπου π.Χ. καθώς και το 2170 π.Χ., λέει: "οποιαδήποτε απ' αυτές τις θέσεις μπορεί να αντιστοιχεί με την θέση του κατερχόμενου περάσματος στην Μεγάλη Πυραμίδα, αλλά οι Αιγυπτιολόγοι μας λένε ότι δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως η τελευταία εποχή είναι πολύ αργά". (Σ. Γουέικ, *Η Μεγάλη Πυραμίδα*, σελ. 6-7, όπου αναφέρει το έργο του Προκτόρ, *Γνώση*, τομ. I, σελ. 242 και επόμ.)

Αλλά μας λένε επίσης ότι:

Αυτή η σχετική θέση του Άλφα του Δράκοντα και της Αλκυόνης είναι ιδιαίτερα εξαιρετική, αφού δεν πρόκειται να συμβεί ξανά για ένα ολόκληρο αστρικό έτος, γι' αυτό θεωρείται ότι σημειώνει την χρονολογία σνέργεσης της Μεγάλης Πυραμίδας.

Αυτό αποδεικνύει ότι, αφού ο Ζωδιακός Ντεντερά δείχνει το πέρασμα τριών αστρικών ετών, η Μεγάλη Πυραμίδα πρέπει να έχει χτιστεί πριν από 78.000 χρόνια, ή πάντως ότι αυτή η πιθανότητα αξίζει να γίνει αποδεκτή τουλάχιστον τόσο εύκολα, όσο και η χρονολογία του 3350 π.Χ.

Στον Ζωδιακό ενός ναού στην Βόρεια Ινδία βρίσκονται τα ίδια χαρακτηριστικά και ζώδια, όπως στον Ζωδιακό Ντεντερά. Εκείνοι που γνωρίζουν καλά τα ινδικά σύμβολα και τους αστερισμούς, θα μπορέσουν να ανακαλύψουν από την περιγραφή του αιγυπτιακού, αν οι ενδείξεις οι χρονολογικές είναι σωστές ή όχι. Στον Ζωδιακό της Ντεντερά, όπως διατηρήθηκε από τους σύγχρονους Αιγυπτίους Κόπτες και Έλληνες σοφούς και όπως εξηγείται λίγο διαφορετικά από τον Μακαίη, ο Λέων στέκεται πάνω στην Ύδρα και η ουρά του είναι σχεδόν ίσια, δείχνοντας προς μια γωνία σαράντα ή πενήντα μοιρών, θέση η οποία συμφωνεί με τον αρχικό σχηματισμό αυτών των αστερισμών.Ι

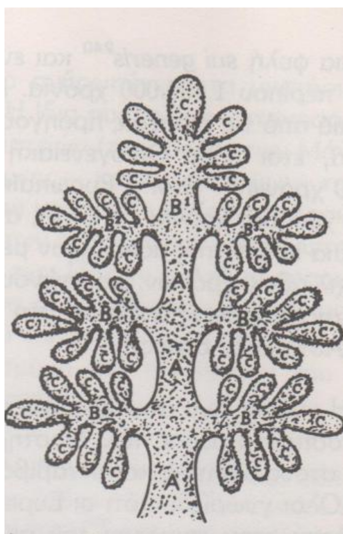
Σε πολλά σημεία βλέπουμε τον Λέοντα [Σινχά] με την ουρά του στραμμένη προς τα πάνω πίσω απ' την πλάτη του και να καταλήγει σε κεφάλι Φιδιού – δείχνοντας έτσι ότι ο Λέοντας είχε αναστραφεί, πράγμα που πρέπει όντως να είχε συμβεί με ολόκληρο τον Ζωδιακό και κάθε άλλον Αστερισμό, όταν είχε αναστραφεί ο Πόλος. (Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 3.)

Μιλώντας για τον Κυκλικό Ζωδιακό, που δίνεται επίσης από τον Ντε-νόν, αυτός λέει:

Εκεί... ο Λέοντας στέκεται πάνω στον Όφι και η ουρά του σχηματίζει μια καμπύλη προς τα κάτω, απ' όπου βρίσκουμε ότι, αν και ανάμεσα στις δυο θέσεις πρέπει να είχαν περάσει εξακόσιες ή εφτακόσιες χιλιάδες χρόνια, ωστόσο δεν είχε επέλθει παρά ελάχιστη ή και καμιά διαφορά στους αστερισμούς του Λέοντα και της Ύδρας, ενώ η Παρθένος παριστάνεται πολύ διαφορετικά στους δυο˙ στον *κυκλικό Ζωδιακό η Παρθένος τρέφει το Βρέφος της*, αλλά φαίνεται ότι δεν είχαν αυτήν την ιδέα όταν ο Πόλος βρισκόταν για πρώτη φορά στο πεδίο της Εκλειπτικής, γιατί *σ' αυτόν τον Ζωδιακό*, όπως δίνεται από τον Ντενόν, βλέπουμε *τρεις Παρθένους* ανάμεσα στον Λέοντα και στον Ζυγό, η τελευταία απ' τις οποίες κρατάει στο χέρι της ένα στάχυ. Είναι μεγάλη ατυχία ότι σ' αυτόν τον Ζωδιακό υπάρχει ένα σπάσιμο της εικόνας στο τελευταίο μέρος του Λέοντα και στην *αρχή της Παρθένου*, το οποίο έχει αφαιρέσει έναν *Δεκανό* από κάθε ζώδιο. (Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 3-4.)

Παρ' όλα αυτά το νόημα είναι καθαρό καθώς οι τρεις Ζωδιακοί ανήκουν σε τρεις διαφορετικές εποχές: δηλαδή, στις τρεις τελευταίες οικογενειακές φυλές της τέταρτης υποφυλής της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, καθεμιά απ' τις οποίες πρέπει να έζησε περίπου από 25 μέχρι 30.000 χρόνια. Η πρώτη απ' αυτές (οι "Αριο-Ασιάτες") παρακολούθησε την καταστροφή των τελευταίων πληθυσμών των "γιγαντιαίων Ατλάντειων",[404] οι οποίοι χάθηκαν περίπου πριν από 850.000 χρόνια (οι Ρούτα και Ντάιτια Νήσοι-Ήπειροι) προς το τέλος της Μειόκαινης Εποχής. [405] Η τέταρτη υποφυλή παρακολούθησε την καταστροφή του τελευταίου υπολείμματος των Ατλάντειων των Άριο-Ατλάντειων στο τελευταίο νησί της Ατλαντίδος, δηλαδή πριν από 11.000 χρόνια περίπου. Προκειμένου να τα κατανοήσει αυτά ζητάμε από τον αναγνώστη να ρίξει μια ματιά στο διάγραμμα του γενεαλογικού δένδρου της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, η οποία γενικώς, αν και καθόλου σωστά, καλείται Άρια φυλή, καθώς και στις εξηγήσεις που το συνοδεύουν.

αναγνώστης ας θυμάται καλά αυτό που έχει ειπωθεί για τις υποδιαιρέσεις των Ριζικών Φυλών και την εξέλιξη της Ανθρωπότητας σ' αυτό το έργο και αυτά που έχουν δηλωθεί καθαρά και επίμονα στον *Εσωτερικό Βουδισμό* του κ. Σίννετ.

Σε κάθε μανβαντάρα υπάρχουν επτά ΓΥΡΟΙ· αυτός είναι ο τέταρτος και τώρα βρισκόμαστε στην Πέμπτη Ριζική Φυλή.

Κάθε Ριζική Φυλή έχει επτά υποφυλές.

Κάθε υποφυλή με την σειρά της έχει επτά διακλαδώσεις, οι οποίες μπορούν να ονομαστούν κλάδοι ή "Οικογενειακές" φυλές.

Οι μικρότερες φυλές, τα κλαδιά και τα παρακλάδια των τελευταίων είναι αναρίθμητα και εξαρτώνται από την καρμική δράση. Εξετάστε το "γενεαλογικό δένδρο" που παρουσιάζεται εδώ και θα καταλάβετε. Η εικόνα είναι καθαρά διαγραμματική, έχει απλώς σκοπό να βοηθήσει τον

Ο όρος "Ατλάντειοι" δεν πρέπει να παραπλανήσει τον αναγνώστη ώστε να τους θεωρήσει σαν μια μόνο φυλή, ή ακόμα ένα έθνος. Είναι σαν να λέει κανείς "Ασιάτες". Πολλοί, ποικίλων τόπων και διάφοροι ήταν Ατλάντειοι, οι οποίοι αντιπροσώπευαν αρκετές ανθρωπότητες και έναν σχεδόν άπειρο αριθμό φυλών και εθνών, πιο ποικίλων πράγματι απ' ό,τι θα ήταν οι "Ευρωπαίοι", αν αυτό το όνομα δινόταν αδιάκριτα και στα πέντε υπάρχοντα μέρη του κόσμου, πράγμα που θα συμβεί άλλωστε – καθώς ο ρυθμός αποικισμού προχωράει – σε λιγότερο από δυο ή τρεις εκατοντάδες χρόνια. Υπήρχαν καστανοί, κόκκινοι, κίτρινοι, λευκοί και μαύροι Ατλάντειοι, γίγαντες και νάνοι (όπως είναι συγκριτικά ακόμα και σήμερα μερικές αφρικανικές φυλές).

Στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, σελ. 64, ένας Δάσκαλος λέει: "Κατά την Ηώκαινο εποχή, ακόμα και στο πρώτο μέρος της, ο μεγάλος κύκλος των ανθρώπων της τέταρτης φυλής, των [Λεμουρο] Ατλάντειων, είχε ήδη φτάσει στο ανώτερο σημείο [πολιτισμού] και η μεγάλη ήπειρος, ο πατέρας σχεδόν όλων των σημερινών ηπείρων, εμφάνιζε τα πρώτα συμπτώματα καταβύθισης..." Και στην σελίδα 70, εμφανίζεται ότι η Ατλαντίδα σαν σύνολο χάθηκε κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου. Για να καταλάβει κανείς με ποιον τρόπο οι ήπειροι, οι φυλές, τα έθνη και οι κύκλοι επικαλύπτονται μεταξύ τους, δεν έχει παρά να σκεφτεί την Λεμουρία, τα τελευταία νησιά της οποίας χάθηκαν περίπου πριν από 700.000 χρόνια, πριν από την αρχή της Τριτογενούς περιόδου (βλέπε σελ. 65 του ίδιου έργου), και τα τελευταία της "Ατλαντίδος" μόλις πριν από 11.000 χρόνια, επικαλύπτοντας έτσι και οι δυο, η μεν την Ατλάντεια περίοδο και η άλλη την Άρια.

αναγνώστη να αποκτήσει μια αμυδρή ιδέα του θέματος, μέσα σε όλη αυτήν την σύγχυση που υπάρχει ανάμεσα στους όρους που χρησιμοποιήθηκαν σε διαφορετικές εποχές για τις υποδιαιρέσεις της Ανθρωπότητας. Επιχειρείται επίσης εδώ να εκφραστεί με αριθμούς – αλλά μόνο μέσα σε κατά προσέγγιση όρια, για χάρη της σύγκρισης – η διάρκεια του χρόνου μέσα στην οποία είναι δυνατόν να ξεχωριστεί καθαρά η μια υποδιαίρεση από την άλλη. Οποιαδήποτε προσπάθεια να δοθούν ακριβείς χρονολογίες για μερικές θα οδηγούσε απλώς σε αξεδιάλυτη σύγχυση, γιατί οι Φυλές, οι Υπο-Φυλές κ.τ.λ, μέχρι τις μικρότερες διακλαδώσεις, επικαλύπτονται και είναι μπλεγμένες η μια με την άλλη τόσο πολύ, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να τις ξεχωρίσουμε.

ανθρώπινη Φυλή έχει παρομοιαστεί με ένα δένδρο και αυτό βοηθάει θαυμάσια σαν μια απεικόνιση.

Ο κύριος κορμός ενός δένδρου μπορεί να παρομοιαστεί με την ΡΙΖΙΚΗ ΦΥΛΗ (A).

Οι μεγαλύτεροι κλάδοι του με τις διάφορες ΥΠΟ-ΦΥΛΕΣ, επτά τον αριθμό (B1, B2, κ.τ.λ.). Σε καθένα απ' αυτά τα άκρα υπάρχουν επτά ΚΛΑΔΟΙ, ή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΦΥΛΕΣ (C).

Έτσι ένα κακτοειδές φυτό βοηθάει καλύτερα στην απεικόνιση, γιατί τα σαρκώδη "φύλλα" του καλύπτονται από μυτερά αγκάθια, που το καθένα τους μπορεί να παρομοιαστεί με ένα έθνος ή φυλή ανθρώπινων όντων.

Τώρα, η δική μας Πέμπτη Ριζική Φυλή βρίσκεται ήδη σε ύπαρξη – σαν μια φυλή *sui generis* (*ιδιαίτερη*) και εντελώς ελεύθερη από τον πατρικό μίσχο της – περίπου 1.000.000 χρόνια. Επομένως, πρέπει να συμπεράνουμε ότι καθεμιά από τις τέσσερις προηγούμενες Υπο-Φυλές έζησε περίπου 210.000 χρόνια, έτσι κάθε Οικογενειακή Φυλή έχει μια μέση ύπαρξη περίπου 30.000 χρόνων. Έτσι η Ευρωπαϊκή "Οικογενειακή Φυλή" έχει ακόμα αρκετές χιλιάδες χρόνια να ζήσει, αν και τα διάφορα έθνη ή τα αναρίθμητα αγκάθια επάνω της ποικίλλουν με κάθε διαδοχική "εποχή" τριών ή τεσσάρων χιλιάδων χρόνων. Σημειώνουμε την κάπως περίεργη σχετική προσέγγιση της διάρκειας ανάμεσα στην ζωή μιας "Οικογενειακής Φυλής" και ενός "Αστρικού Έτους".

γνώση των ανωτέρω και η ακριβής σωστή διαίρεση αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος των Μυστηρίων, όπου οι Επιστήμες αυτές διδάσκονταν στους μαθητές και μεταβιβάζονταν από τον έναν ιεροφάντη στον άλλον. Όλοι γνωρίζουν ότι οι Ευρωπαίοι αστρονόμοι (αρκετά αυθαίρετα) αποδίδουν στην επινόηση του αιγυπτιακού Ζωδιακού την χρονολογία των 2000 ή 2400 ετών π.Χ. (Πρόκτερ) και επιμένουν ότι αυτή η επινόηση συμπίπτει χρονολογικά με την ανέγερση της Μεγάλης Πυραμίδας. Αυτό για έναν Αποκρυφιστή και έναν αστρονόμο της Ανατολής πρέπει να φαίνεται εντελώς παράλογο. Το έτος του *Καλιγιουγκά* λέγεται ότι άρχισε μεταξύ της 17ης και 18ης Φεβρουαρίου του έτους 3102 π.Χ. Οι Ινδοί τώρα ισχυρίζονται ότι το έτος 20.400 πριν από το *Καλιγιουγκά*, η αρχή του Ζωδιακού τους, συνέπιπτε με την εαρινή ισημερία – εκείνη την εποχή υπήρχε μια σύνοδος του Ήλιου και της Σελήνης – και ο Μπαγί απέδειξε με έναν μακροσκελή και προσεχτικό υπολογισμό εκείνης της ημερομηνίας ότι, ακόμα κι αν είναι φανταστική, η εποχή από την οποία άρχισαν να ορίζουν την αρχή του *Καλιγιουγκά* τους ήταν πολύ πραγματική. Εκείνη "η εποχή είναι το έτος 3102 πριν απ' την εποχή μας", γράφει.[406] Η σεληνιακή έκλειψη που ήρθε ακριβώς ένα δεκαπενθήμερο μετά την αρχή της Μαύρης Εποχής, έλαβε χώρα σε ένα σημείο που βρίσκεται ανάμεσα στο Στάχυ της Παρθένου [Spica] και στο άστρο (*θ*) του ίδιου αστερισμού. Ένας από τους πιο εσωτερικούς Κύκλους τους βασίζεται πάνω σε ορισμένες συζυγίες και αντίστοιχες θέσεις της Παρθένου και των Πλειάδων (*Κρίττικα*). Επομένως, αφού οι Αιγύπτιοι έφεραν τον Ζωδιακό τους από την Νότια Ινδία και την Λάνκα (Κεϋλάνη), το εσωτερικό νόημα ήταν προφανώς ταυτόσημο. Οι τρεις "Παρθένοι" ή η Παρθένος σε τρεις διαφορετικές θέσεις σήμαινε και για τους δυο την καταγραφή των πρώτων τριών "θείων ή αστρονομικών Δυναστειών" που δίδαξαν την Τρίτη Ριζική Φυλή και οι οποίες, αφού εγκατέλειψαν τους Ατλάντειους στην καταδίκη τους, επέστρεψαν (ή μάλλον, ξανακατέβηκαν) κατά την διάρκεια της τρίτης Υπο-Φυλής της Πέμπτης, προκειμένου να αποκαλύψουν στην σωθείσα ανθρωπότητα τα μυστήρια της πατρίδας τους, του αστρικού Ουρανού. Η ίδια συμβολική καταγραφή των ανθρώπινων φυλών και των τριών Δυναστειών (των θεών, των Μάνες – ημιθείων αστρικών της Τρίτης και Τέταρτης – και των "Ηρώων" της Πέμπτης Φυλής) οι οποίες προηγήθηκαν των καθαρά ανθρώπινων βασιλέων, βρέθηκε

Μπαγί, *Μελέτη της ινδικής και ανατολικής αστρονομίας*, Παρίσι 1787, Μέρος ΙΙΙ. Βλέπε επίσης Τόμος Ι του παρόντος έργου, Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα XVII, "Ο Ζωδιακός και η Αρχαιότητα του".

στην διάταξη των βαθμίδων και των περασμάτων του αιγυπτιακού Λαβύρινθου. Αφού οι τρεις αναστροφές των Πόλων άλλαξαν φυσικά την όψη του Ζωδιακού, κάθε φορά έπρεπε να φτιαχτεί ένας καινούργιος. στην *Σφιγξιάδα* του Μακαίη, οι υποθέσεις του τολμηρού συγγραφέα θα πρέπει να είχαν τρομοκρατήσει το ορθόδοξο τμήμα του πληθυσμού του Νόργουιτς, καθώς αυτός λέει, αρκετά ευφάνταστα:

> Αλλά, τελικά, το μεγαλύτερο μήκος χρόνου που καταγράφηκε από εκείνα τα μνημεία [τον Λαβύρινθο, τις Πυραμίδες και τους Ζωδιακούς] δεν ξεπερνούσε τα πέντε εκατομμύρια χρόνια [πράγμα που δεν είναι έτσι]·[407]·διάστημα που υπολείπεται από τις καταγραφές που μας δίνουν οι [εσωτερικοί] Κινέζοι και Ινδοί˙ οι τελευταίοι κατέγραψαν μια γνώση του χρόνου για επτά ή οκτώ εκατομμύρια χρόνια,[408] πράγμα που έχω δει πάνω σε ένα Τάλισμαν από πορσελάνη... (Μακαίη, *Μυθολογική Αστρονομία*, σελ. 6.)

Οι Αιγύπτιοι ιερείς είχαν τους Ζωδιακούς των Ατλάντειων Άσουρα-Μαγιά, όπως τους έχουν ακόμα οι σύγχρονοι Ινδοί. Όπως αναφέρεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, οι Αιγύπτιοι, όπως ακριβώς οι Έλληνες και οι "Ρωμαίοι" μερικές χιλιάδες χρόνια πριν, ήταν "απομεινάρια των Ατλαντο-Άριων", δηλαδή οι πρώτοι των παλιότερων, ή των Ρούτα Ατλάντειων, και οι δεύτεροι ήταν απόγονοι της τελευταίας φυλής εκείνου του νησιού, την ξαφνική καταβύθιση του οποίου διηγήθηκαν στον Σόλωνα οι Αιγύπτιοι Μυημένοι. Η ανθρώπινη Δυναστεία των παλιότερων Αιγυπτίων, αρχίζοντας με τον Μήνη, κατείχε όλη την γνώση των Ατλάντειων, αν και δεν υπήρχε πια Ατλάντειο αίμα στις φλέβες της. Παρ' όλα αυτά είχαν διατηρήσει όλα τα αρχαϊκά αρχεία τους. Όλα αυτά έχουν αποδειχθεί πριν από καιρό.[409] Και ακριβώς επειδή ο αιγυπτιακός Ζωδιακός έχει ηλικία από 75 μέχρι 80.000 χρόνια, γι' αυτό ο Ζωδιακός των Ελλήνων είναι πολύ μεταγενέστερος. Ο Βολνέι έδειξε[410] 247 ότι έχει ηλικία μόνο 16.984 ετών, ή μέχρι την σημερινή εποχή 17.082 ετών.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

χώρος δεν μας επιτρέπει να πούμε τίποτε περισσότερο κι αυτό το τμήμα της "Μυστικής Δοξασίας" πρέπει να κλείσει. Οι σαράντα εννιά σλόκα και τα λίγα αποσπάσματα από τα Σχόλια που μόλις δόθηκαν είναι τα μόνα που μπορούν να δημοσιευθούν σ' αυτούς τους τόμους. Αυτά, μαζί με μερικά ακόμα πιο παλιά αρχεία – στα οποία έχουν πρόσβαση μόνο οι ανώτεροι Μυημένοι – καθώς και μια ολόκληρη βιβλιοθήκη από σχόλια, γλωσσάρια και εξηγήσεις, αποτελούν την σύνοψη της γένεσης του Ανθρώπου.

Μέχρι τώρα αναφέραμε αποσπάσματα από τα Σχόλια και προσπαθήσαμε βάσει αυτών να εξηγήσουμε το κρυμμένο νόημα μερικών από τις αλληγορίες, δείχνοντας έτσι τις αληθινές απόψεις της εσωτερικής αρχαιότητας για την γεωλογία, την ανθρωπολογία, ακόμα και την εθνολογία. Στο μέρος που ακολουθεί θα προσπαθήσουμε να εγκαθιδρύσουμε μια ακόμα πιο στενή μεταφυσική σύνδεση ανάμεσα στις αρχαιότερες φυλές και στους Δημιουργούς τους, τους θείους ανθρώπους από άλλους κόσμους· συνοδεύοντας τις προσφερόμενες δηλώσεις με τις πιο σημαντικές αποδείξεις στην εσωτερική Αστρονομία και τον Συμβολισμό.

Στον Τόμο III αυτού του έργου (ο τόμος αυτός καθώς και ο IV είναι σχεδόν έτοιμοι),[411] θα δοθεί μια σύντομη ιστορία όλων των μεγάλων σοφών γνωστών στους αρχαίους και τους

Οι προπάτορες των Αρίων μπραχμάνων είχαν τους Ζωδιακούς υπολογισμούς και τον Ζωδιακό τους από τους γεννημένους με την δύναμη του Κριγιασάκτι, τους "Γιους του Γιόγκα"· οι Αιγύπτιοι τους πήραν από τους Ατλάντειους του Ρούτα [Ε.Π.Μπ.].

Οι πρώτοι, επομένως, μπορούσαν να είχαν καταγράψει τον χρόνο για επτά ή οκτώ εκατομμύρια χρόνια, αλλά οι Αιγύπτιοι δεν μπορούσαν [Ε.Π.Μπ.].

Το θέμα αυτό τέθηκε φανερά και το ίδιο φανερά αναλύθηκε και απαντήθηκε. Βλέπε *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, σελ. και επομ.

Ερείπια Αυτοκρατοριών, κεφ. XXII, σελ. 360. Ο Βολνέι λέει ότι, αφού ο Κριός βρισκόταν στην 15η μοίρα του κατά το 1447 π.Χ., έπεται ότι η πρώτη μοίρα του "Ζυγού" δεν μπορούσε να συμπίπτει με την Εαρινή Ισημερία αργότερα από 15.194 χρόνια π.Χ., στα οποία, αν προσθέσετε και 1790 χρόνια από την εποχή του Χριστού όταν έγραψε ο Βολνέι, φαίνεται ότι 16.984 χρόνια έχουν περάσει από την (ελληνική) αρχή του Ζωδιακού.

[Οι τόμοι στους οποίους αναφέρεται εδώ η Ε.Π.Μπ. δεν εκδόθηκαν ποτέ όσο ζούσε.]

σύγχρονους, με την χρονολογική σειρά τους, καθώς και μια γενική θεώρηση των Μυστηρίων, της γέννησης, της ανάπτυξης, της παρακμής και, τέλος, του θανάτου τους στην Ευρώπη. Αυτά δεν μπορούσαν να περιληφθούν στο παρόν έργο. Ο Τόμος IV θα είναι σχεδόν ολότελα αφιερωμένος στην Απόκρυφη διδασκαλία.

διάρκεια των περιόδων που χωρίζουν στον χώρο και στον χρόνο την Τέταρτη από την Πέμπτη Φυλή – με την ιστορική[412] ή ακόμα και με την μυθολογική αρχή της τελευταίας – είναι υπερβολικά τεράστια για να μπορέσουμε να προσφέρουμε, ακόμα και σε έναν θεοσοφιστή, μια πιο λεπτομερειακή αναφορά τους. Κατά την διάρκεια των μετακατακλυσμιαίων εποχών – που χαρακτηρίστηκαν σε ορισμένες περιοδικές εποχές από τους πιο τρομερούς κατακλυσμούς – πάρα πολλές φυλές και έθνη γεννήθηκαν και εξαφανίστηκαν χωρίς ν' αφήσουν σχεδόν κανένα ίχνος, ώστε να μπορεί κανείς να κάνει μια περιγραφή έστω και ελάχιστης αξίας σχετικά μ' αυτά. Δεν είναι δουλειά της συγγραφέως να πει αν οι Δάσκαλοι της Σοφίας κατέχουν ή όχι μια συνεχή και πλήρη ιστορία της φυλής μας από το αρχικό της στάδιο μέχρι τις μέρες μας, ούτε αν κατέχουν ή όχι το αδιάσπαστο αρχείο του ανθρώπου από τότε που αποτέλεσε μια πλήρη φυσική οντότητα και έγινε έτσι ο βασιλιάς των ζώων και κύριος πάνω σ' αυτήν την γη. Το πιο πιθανό είναι ότι την κατέχουν και αυτή είναι και η δική μας προσωπική πεποίθηση. Αλλά κι αν είναι έτσι, η γνώση αυτή προορίζεται μόνο για τους ανώτατους μυημένους, οι οποίοι δεν την εμπιστεύονται στους μαθητές τους. Επομένως η συγγραφέας μπορεί να δώσει μόνο αυτό που διδάχτηκε η ίδια και τίποτε περισσότερο.

Αλλά ακόμα κι αυτό στον αμύητο αναγνώστη θα φανεί μάλλον σαν ένα παράξενο φανταστικό όνειρο, παρά σαν μια πιθανή πραγματικότητα.

Αυτό είναι φυσικό και δεν θα μπορούσε να μη συμβεί, αφού για χρόνια τέτοια ήταν και η εντύπωση που είχε δημιουργηθεί στην ίδια την ταπεινή συγγραφέα αυτών των σελίδων. Γεννημένη και μεγαλωμένη σε ευρωπαϊκές, ορθολογιστικές και δήθεν πολιτισμένες χώρες, αφομοίωσε τα προηγούμενα με την μεγαλύτερη δυσκολία. Αλλά υπάρχουν αποδείξεις ενός ορισμένου χαρακτήρα που γίνονται αδιάψευστες και που σε τελική ανάλυση δεν μπορεί να τις αρνηθεί κανένας ειλικρινής και απροκατάληπτος νους. Για μια σειρά ετών της προσφέρθηκαν τέτοιες αποδείξεις και τώρα έχει την απόλυτη βεβαιότητα ότι η τωρινή μας σφαίρα και οι ανθρώπινες φυλές της πρέπει να έχουν γεννηθεί, μεγαλώσει και αναπτυχθεί μ' αυτόν τον τρόπο και με κανένα άλλον.

Αλλά αυτή είναι μια προσωπική άποψη της συγγραφέως και η ορθοδοξία της δεν πρέπει να αναμένεται να έχει μεγαλύτερη βαρύτητα από οποιαδήποτε άλλη "-δοξία", στα μάτια εκείνων για τους οποίους κάθε καινούργια θεωρία είναι ετερόδοξη, μέχρις ότου αποδειχθεί το αντίθετο. Είμαστε, λοιπόν, εμείς οι Αποκρυφιστές, πλήρως προετοιμασμένοι για ερωτήματα τέτοια όπως: "Πώς μπορεί να ξέρει κανείς ότι η συγγραφέας δεν επινόησε ολόκληρο το θέμα; Και αν υποθέσουμε ότι δεν το επινόησε, πώς μπορεί να ξέρει κανείς ότι όλα τα προηγούμενα, όπως δόθηκαν στις Στάντζα, δεν είναι προϊόν της φαντασίας των αρχαίων; Πώς μπόρεσαν αυτοί να διατηρήσουν αρχεία μιας τόσο τεράστιας, μιας τόσο απίστευτης αρχαιότητας;"

απάντηση ότι η ιστορία αυτού του κόσμου, από τον σχηματισμό του και μέχρι το τέλος του, "είναι γραμμένη στ' αστέρια", δηλαδή καταγραμμένη στον Ζωδιακό και στον Παγκόσμιο Συμβολισμό, τα κλειδιά του οποίου βρίσκονται στην κατοχή των Μυημένων, δεν μπορεί καθόλου να ικανοποιήσει τους αμφισβητίες. Η αρχαιότητα του Ζωδιακού στην Αίγυπτο αμφισβητείται αρκετά, ενώ απορρίπτεται εντελώς εκείνου της Ινδίας. "Τα συμπεράσματα σας είναι θαυμάσια, αλλά οι υποθέσεις σας είναι πάντα αμφίβολες", είπε κάποτε στην συγγραφέα ένας αδαής φιλος. Σ' αυτό η απάντηση ήταν ότι υπήρχε τουλάχιστον ένα σημείο το οποίο είχε κερδηθεί βάσει επιστημονικών συλλογισμών. Γιατί, με εξαίρεση ελάχιστα προβλήματα από το πεδίο της καθαρά φυσικής επιστήμης, τόσο οι υποθέσεις όσο και τα συμπεράσματα των ανθρώπων της Επιστήμης είναι τόσο υποθετικά, όσο είναι και – αναπόφευκτα σχεδόν – λανθασμένα. Και αν δεν φαίνονται

Η λέξη "ιστορική" χρησιμοποιείται γιατί, αν και οι ιστορικοί έχουν μειώσει σχεδόν παράλογα τις χρονολογίες που χωρίζουν ορισμένα γεγονότα από την σύγχρονη εποχή μας, ωστόσο από την στιγμή που είναι γνωστά και αποδεκτά, ανήκουν στην ιστορία. Έτσι, ο Τρωικός Πόλεμος είναι ένα ιστορικό γεγονός και παρ' όλο που του αποδίδεται μια χρονολογία μικρότερη των 1.000 χρόνων π.Χ., ωστόσο στην πραγματικότητα προσεγγίζει τα 6.000 και όχι τα 5.000 χρόνια π.Χ.

τέτοια στον αδαή, ο λόγος είναι απλώς ο εξής: ο εν λόγω αδαής έχει ελαχίστη επίγνωση, καθώς πιστεύει τυφλά στα επιστημονικά του δεδομένα, ότι τόσο οι υποθέσεις όσο και τα συμπεράσματα είναι γενικά προϊόν των ίδιων εγκεφάλων, οι οποίοι – οσοδήποτε μορφωμένοι – δεν είναι αλάνθαστοι. Μια κοινοτοπία που αποδεικνύεται καθημερινά από την διευθέτηση και επαναδιευθέτηση των επιστημονικών θεωριών και υποθέσεων.

Όπως κι αν είναι, τα αρχεία των ναών, ζωδιακά και παραδοσιακά, καθώς και τα ιδεογραφικά αρχεία της Ανατολής, όπως διαβάζονται από τους γνώστες της Ιερής Επιστήμης και της Βιντιά, δεν είναι καθόλου πιο αμφισβητήσιμα από την επονομαζόμενη αρχαία ιστορία των ευρωπαϊκών εθνών, που εκδόθηκε τώρα διορθωμένη και επαυξημένη με αρχαιολογικές ανακαλύψεις μισού αιώνα και με τα πολύ προβληματικά κείμενα των ασσυριακών πινάκων, των αποσπασμάτων της σφηνοειδούς γραφής και με τα αιγυπτιακά ιερογλυφικά. Έτσι και τα δικά μας δεδομένα βασίζονται πάνω στα ίδια κείμενα και, επιπρόσθετα, σε έναν σχεδόν ανεξάντλητο αριθμό μυστικών έργων, για τα οποία η Ευρώπη δεν γνωρίζει τίποτε, συν την τέλεια γνώση εκ μέρους των Μυημένων του συμβολισμού κάθε λέξης που έχει καταγραφεί. Μερικά απ' αυτά τα αρχεία είναι άπειρης αρχαιότητας. Κάθε αρχαιολόγος και παλαιοντολόγος γνωρίζει τα ιδεογραφικά δημιουργήματα μερικών ημιαγρίων φυλών, οι οποίες από αμνημονεύτων χρόνων προσπάθησαν να αποδώσουν συμβολικά τις σκέψεις τους. Αυτός είναι ο αρχαιότερος τρόπος καταγραφής γεγονότων και ιδεών. Και το πόσο παλιά είναι αυτή η γνώση στην ανθρώπινη φυλή μπορεί να συναχθεί από ορισμένα σύμβολα, προφανώς ιδεογραφικά, που βρίσκονται πάνω σε πέλεκεις της παλαιολιθικής περιόδου. Οι φυλές των Ερυθρόδερμων της Αμερικής, μόλις πριν λίγα χρόνια, συγκριτικά μιλώντας, παρακάλεσαν τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών να τους παραχωρήσει την κατοχή τεσσάρων μικρών λιμνών και η αίτηση ήταν γραμμένη πάνω στην λεπτή επιφάνεια ενός υφάσματος, το οποίο καλύπτεται με αρκετές απεικονίσεις ζώων και πουλιών (βλέπε Λάμποκ). Οι Αμερικανοί ιθαγενείς διαθέτουν έναν αριθμό τέτοιων διαφορετικών ειδών γραφής, αλλά κανένας από τους Επιστήμονές μας δεν έχει ακόμα εξοικειωθεί, ούτε καν γνωρίζει τον πρώτο ιερογλυφικό κώδικα, ο οποίος διατηρείται ακόμα σε μερικές Αδελφότητες και ο οποίος στον Αποκρυφισμό ονομάζεται *Σενζάρ*. Επίσης, όλοι εκείνοι που είναι αποφασισμένοι να θεωρούν τέτοιους τρόπους γραφής – π.χ. τα ιδεογράμματα των Ερυθρόδερμων ακόμα και τους κινέζικους χαρακτήρες – σαν "προσπάθειες των πρώτων φυλών της ανθρωπότητας να εκφράσουν τις ακαλλιέργητες σκέψεις τους", αυτοί θα αντιταχθούν σθεναρά στην δήλωση μας ότι η γραφή επινοήθηκε από τους Ατλάντειους και όχι από τους Φοίνικες. Πράγματι ένας τέτοιος ισχυρισμός, ότι δηλαδή η γραφή ήταν γνωστή στην ανθρωπότητα πριν από πολλές εκατοντάδες χιλιετίες, μπροστά στους φιλολόγους οι οποίοι υποστηρίζουν ότι η γραφή ήταν άγνωστη στην Ινδία την εποχή του Πανίνι, καθώς και στους Έλληνες την εποχή του Ομήρου, θα αντιμετωπιστεί από μια γενική διαφωνία, αν όχι και σιωπηλή κοροϊδία. Αλλά παρά την άρνηση και την αποδοκιμασία, οι Αποκρυφιστές θα επιμείνουν στον ισχυρισμό και μάλιστα γι' αυτόν τον απλό λόγο: από τον Μπέικον μέχρι την σύγχρονη Βασιλική Εταιρεία μας έχουμε μια πολύ μεγάλη περίοδο γεμάτη από τα πιο γελοία λάθη εκ μέρους της Επιστήμης, που δεν μπορεί να μας εγγυηθεί την πίστη μας στις σύγχρονες επιστημονικές υποθέσεις αντί για τις διαψεύσεις των Δασκάλων μας. Η γραφή, λένε οι επιστήμονες μας, ήταν άγνωστη στον Πανίνι˙ ωστόσο αυτός ο σοφός συνέταξε μια γραμματική η οποία περιέχει 3.996 κανόνες και είναι η πιο τέλεια από κάθε γραμματική που έχει γραφεί ποτέ! Ο Πανίνι εμφανίζεται ότι έζησε μόλις λίγους αιώνες π.Χ. το ανώτερο, αλλά οι βράχοι του Ιράν και της Κεντρικής Ασίας (απ' όπου οι φιλόλογοι και οι ιστορικοί μας δείχνουν ότι ήρθαν στην Ινδία οι πρόγονοι του ίδιου Πανίνι, οι μπραχμάνοι) καλύπτονται με γραφή δυο και τρεις χιλιάδες χρόνια παλιά (12.000 σύμφωνα με μερικούς άφοβους παλαιοντολόγους).

γραφή ήταν μια τέχνη άγνωστη τις ημέρες του Ησιόδου και του Ομήρου, σύμφωνα με τον Γκροτ, καθώς επίσης και στους Έλληνες μέχρι το 770 π.Χ. και οι Φοίνικες που επινόησαν και γνώριζαν την γραφή από το 1500 π.Χ., το νωρίτερα,[413] ζούσαν μεταξύ των Ελλήνων και τους παρενοχλούσαν όλον αυτό τον καιρό! Όλα αυτά τα επιστημονικά και αντικρουόμενα συμπεράσματα, όμως, τινάχτηκαν στον αέρα όταν ο Σλήμαν ανακάλυψε (α) την τοποθεσία της

Είναι ιστορικό γεγονός ότι ο Σαγχονιάθων συνέταξε και έγραψε με φοινικικούς χαρακτήρες – από ημερολόγια και κρατικά έγγραφα στα αρχεία των αρχαιότερων φοινικικών πόλεων – το πλήρες αρχείο της θρησκείας τους το 1250 π.Χ.

αρχαίας Τροίας, η πραγματική ύπαρξη της οποίας είχε θεωρηθεί τόσο καιρό σαν μύθος και (β) βρήκε σε κείνη την περιοχή πήλινα αγγεία με επιγραφές με χαρακτήρες άγνωστους στους παλαιοντολόγους και στους απορριπτικούς Σανσκριτιστές. Ποιος θα αρνηθεί τώρα την Τροία, ή εκείνες τις αρχαϊκές επιγραφές; Όπως ομολογεί ο καθηγητής Βιρτσόφ:

Εγώ ο ίδιος είμαι αυτόπτης μάρτυρας δυο τέτοιων ανακαλύψεων και βοήθησα να συγκεντρωθούν τα αντικείμενα. Οι συκοφάντες έχουν από καιρό τώρα σωπάσει, αυτοί που δεν ντρέπονταν να κατηγορήσουν τον αρχαιολόγο για απάτη. (Καθ. Ρ. Βιρτσόφ, στην Προσθήκη Ι, στο έργο του Σλήμαν *Ίλιον,* σελ. 683-684, Μάρεϋ, 1880.)

Ούτε χαρίζεται πια κανείς σε μια ειλικρινή γυναίκα περισσότερο απ ό,τι σε έναν ειλικρινή άνδρα. Οι ντε Σελού, Γκόρντον-Κάμινγκ, Μαντάμ Μεριάν, Μπρους και ένα πλήθος άλλων κατηγορήθηκαν ότι ψεύδονταν.
συγγραφέας του έργου *Μυθικά Τέρατα*, ο οποίος δίνει αυτήν την πληροφορία λέει στην Εισαγωγή του:

Μαντάμ Μεριάν[414] κατηγορήθηκε για σκόπιμη απάτη αναφορικά με την περιγραφή μιας σαρκοβόρας αράχνης πριν από διακόσια χρόνια περίπου. Αλλά σήμερα ο Μ. Μπέιτς και αξιόπιστοι παρατηρητές το επιβεβαίωσαν, όσον αφορά την Νότια Αμερική, την Ινδία και άλλα μέρη. Οι βοτανολόγοι κατηγόρησαν τον Οντουμπόν ότι είχε επινοήσει το κίτρινο νούφαρο το οποίο απεικόνιζε στο έργο του "Πουλιά του Νότου", κάτω από το όνομα Νυμφαία χρυσοειδής (*Nymphaea Lutea*) και, αφού έμεινε για χρόνια κάτω απ' αυτήν την μομφή, επιβεβαιώθηκε στο τέλος, από την ανακάλυψη του από καιρό χαμένου άνθους στην Φλόριντα... το 1876. (*Μηνιαία Λαϊκή Επιστήμη*, Τομ. Χ, Νο. 60, Απρίλιος 1877, σελ. 675-678. Παράβαλε Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 9, 10.)

Και όπως ο Οντουμπόν αποκαλέστηκε ψεύτης γι' αυτό και για του Αλιαετό της Ουάσινγκτον,[415] έτσι και ο Βίκτωρ Ουγκώ περιγελάστηκε για την

... θαυμάσια λεκτική απεικόνιση του διαβολόψαρου [και την περιγραφή του] και ενός ανθρώπου που γίνεται αβοήθητο θύμα του. Το πράγμα περιγραφόταν σαν ένα τερατώδες απίθανο και όμως μετά από λίγα χρόνια ανακαλύφθηκαν στις ακτές του Νιουφάουτλαντ σουπιές με βραχίονες που εκτείνονταν μέχρι εννιά μέ-- τρα μήκος και ικανές να τραβήξουν μια αρκετά μεγάλη βάρκα κάτω απ' την επιφάνεια της θάλασσας· και η δράση τους απεικονιζόταν εδώ και αιώνες... από Ιάπωνες καλλιτέχνες". (*Μυθικά Τέρατα,* Εισαγωγή, σελ. 10-11.)

Και αν την Τροία την αρνούνταν και την θεωρούσαν μύθο, την ύπαρξη του Χερκουλάνεουμ και της Πομπηίας την διακήρυσσαν σαν φαντασία, τα ταξίδια του Μάρκο Πόλο τα περιγελούσαν και τα θεωρούσαν τόσο ανόητα παραμύθια σαν τις ιστορίες του Βαρώνου Μυυχάουζεν, γιατί θα πρέπει να αντιμετωπίσουν καλύτερα την συγγραφέα της *Ίσιδας Αποκα*λυμμένης και της *Μυστικής Δοξασίας*; Ο Τσαρλς Γκουλντ, ο συγγραφέας του προαναφερθέντος έργου, παραθέτει στο θαυμάσιο αυτό βιβλίο μερικές γραμμές από το *Macmillan's Magazine* (1860), που είναι τόσο αληθινές όσο και η ζωή και τόσο ταιριαστές με το θέμα, ώστε αξίζει να αναφερθούν:

Όταν ένας φυσιοδίφης, είτε επισκεπτόμενος κάποια μέρη της γης που είναι ακόμα απροσέγγιστα, είτε από καλή του τύχη, βρίσκει ένα πολύ περίεργο φυτό ή ζώο, αμέσως κατηγορείται ότι επινόησε το παιχνίδι του... Μόλις το πλάσμα βρεθεί ότι αμαρτάνει ενάντια στην προκατάληψη, το μεγάλο καθοδηγητικό (παραπλανητικό;) πνεύμα – *a priori* εξ ονόματος – το οποίο παρέχει στους φιλοσόφους την παντογνωσία τους – *προ των πραγμάτων γεννηθείσα* – τους ψιθυρίζει ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί να υπάρχει και εξ αυτού

Ο Γκος γράφει γι' αυτήν: "Θεωρείται σαν γνήσια αιρετική, που δεν πρέπει να γίνεται καθόλου πιστευτή, κατασκευάστρια ανήκουστης φυσικής ιστορίας, επινοήτρια ψευδών γεγονότων στην επιστήμη" (*Ρομάντσο Φυσικής Ιστορίας*, 2η Σειρά, σελ. 227).

Ο δρ. Κόβερ γράφει: "Το περίφημο πουλί της Ουάσινγκτον ήταν ένας μύθος, ή ο Οντουμπόν έκανε λάθος, ή διαφορετικά, όπως μερικοί δεν διστάζουν να βεβαιώσουν, είπε ψέματα σχετικά μ' αυτό". Παράβαλε Τσ. Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 10.

προκύπτει μια κατηγορία εξαπάτησης. Και ο ίδιος ο ουρανός έχει κατηγορηθεί για εξαπάτηση. Όταν οι Λαβεριέρ και Άνταμς πρόβλεψαν την ύπαρξη ενός πλανήτη μέσω υπολογισμών, σε ορισμένους κύκλους δηλώθηκε σοβαρά ότι ο πλανήτης ο οποίος είχε υπολογισθεί δεν ήταν ο πλανήτης αλλά ένας άλλος που μυστικά και ανάρμοστα είχε εισχωρήσει μέσα στην γειτονιά του αληθινού ουράνιου σώματος. Η διάθεση για υποψία εξαπάτησης είναι ισχυρότερη από την διάθεση για εξαπάτηση. Ποιος ήταν εκείνος που πρώτος ανήγγειλε πως τα κλασικά κείμενα της Ελλάδας και της Ρώμης ήταν μια τεράστια απάτη που διαπράχθηκε από τους μοναχούς σε μια εποχή την οποία ο αναγγέλλων θα ήταν τόσο λίγο ή ακόμα λιγότερο πρόθυμος από τον δρ. Μέτλαντ να την ονομάσει σκοτεινή εποχή; (*Μυθικά Τέρατα*, σελ. 13, υποσ.)

Αλλά ας το αφήσουμε αυτό. Κανένας μη πιστός, που θεωρεί την "Μυστική Δοξασία" σαν "απάτη", δεν πιέστηκε ποτέ, ούτε καν του ζητήθηκε να πιστέψει στις δηλώσεις μας. Αυτά διακηρύχθηκαν ήδη από αρκετούς πανέξυπνους Αμερικανούς δημοσιογράφους πριν ακόμα το παρόν έργο πάει στο τυπογραφείο.[416]

Ούτε είναι απαραίτητο, άλλωστε, να πιστεύει κανείς στις Απόκρυφες Επιστήμες και στις αρχαίες διδασκαλίες, πριν γνωρίσει οτιδήποτε ή έστω πριν πιστέψει στην δική του ψυχή. Καμιά μεγάλη αλήθεια δεν έγινε ποτέ αποδεκτή *a priori* και γενικά πέρασαν ένας ή δύο αιώνες πριν αρχίσει να λάμπει στην ανθρώπινη συνείδηση σαν μια πιθανή πραγματικότητα, εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες που η αναντίρρητη ανακάλυψη του πράγματος αποτελούσε γεγονός. Οι αλήθειες του σήμερα είναι τα ψέματα και τα λάθη του χθες, και το αντίστροφο. Μόνο κατά την διάρκεια του XXού αιώνα θα δικαιωθούν τμήματα, αν όχι το σύνολο, του παρόντος έργου.

Δεν αποτελεί, επομένως, γεγονός ενάντια στις δηλώσεις μας, ακόμα και αν ο σερ Τζον Ήβανς βεβαιώνει ότι η γραφή ήταν άγνωστη στην λίθινη εποχή. Γιατί μπορεί να ήταν άγνωστη κατά την διάρκεια εκείνης της περιόδου στην Πέμπτη Άρια φυλή και εν τούτοις να ήταν απόλυτα γνωστή στους Άτλαντες της Τέταρτης, κατά τις ένδοξες μέρες του ανώτερου πολιτισμού τους. Γι' αυτό μπορούν να ευθύνονται οι κύκλοι της ανόδου και της πτώσης των εθνών και των φυλών.

Αν μας πουν ότι υπήρξαν και προηγουμένως περιπτώσεις παραποιημένων ψευδογράφων που καταναλώνονται από τους εύπιστους και ότι το έργο μας μπορεί να καταταχθεί μαζί με την Βίβλο στην Ινδία του Ζακογιό (στο οποίο παρεμπιπτόντως υπάρχουν περισσότερες αλήθειες ανάμεσα στα λάθη απ' όσες βρίσκονται στα έργα των ορθόδοξων και αναγνωρισμένων Ανατολιστών), η κατηγορία και η σύγκριση θα μας ενοχλήσει ελάχιστα. Εμείς καιροφυλακτούμε. Ακόμα και ο περίφημος "Εζούρ-Βέντα" του τελευταίου αιώνα, που θεωρήθηκε από τον Βολταίρο σαν το πιο πολύτιμο δώρο από την Ανατολή στην Δύση" και από τον Μαξ Μύλλερ σαν το "πιο ανόητο βιβλίο που διάβασα ποτέ", ακόμα κι αυτό δεν στερείται εντελώς γεγονότων και αλήθειας. Οι περιπτώσεις που οι *a priori* αρνήσεις των ειδικών δικαιώθηκαν από επακόλουθες επιβεβαιώσεις, δεν αποτελούν παρά ένα ασήμαντο ποσοστό σε σύγκριση με κείνες που επαληθεύθηκαν και επιβεβαιώθηκαν πλήρως από επακόλουθες ανακαλύψεις, προς μεγάλη απογοήτευση των μορφωμένων αρνητών. Ο "Εζούρ-Βέντα" δεν ήταν παρά μικρό αντικείμενο διαφωνίας σε σύγκριση με τον θρίαμβο του σερ Ουίλιαμ Τζονς, του Ανκετίλ-Ντυπερόν και άλλων στο θέμα των Σανσκριτικών και της φιλολογίας τους. Τέτοια γεγονότα έχουν καταγραφεί από τον ίδιο τον καθηγητή Μαξ Μύλλερ, ο οποίος μιλώντας για την κατατρόπωση των Ντάγκαλ Στιούαρτ και Σία σχετικά μ' αυτό, δηλώνει ότι:

Αν τα γεγονότα αναφορικά με τα Σανσκριτικά ήταν αληθινά, ο Ντάγκαλ Στιούαρτ ήταν υπερβολικά σοφός, ώστε να μη δει ότι τα συμπεράσματα που εξάγονταν απ' αυτά ήταν άκυρα. Έτσι αυτός αρνήθηκε

Ήδη από τον Ιούλιο του 1888, σε μια εποχή όπου το χειρόγραφο αυτού του έργου δεν είχε φύγει ακόμα από το γραφείο μου και *Η Μυστική Δοξασία* ήταν εντελώς άγνωστη στον κόσμο, είχε ήδη χαρακτηριστεί σαν προϊόν του εγκεφάλου μου και τίποτε περισσότερο. Αυτά είναι τα λόγια με τα οποία η εφημερίδα *Evening Telegraph* (της Αμερικής) αναφέρθηκε σ' αυτό το ανέκδοτο ακόμα έργο στο φύλλο της 30ης Ιουνίου του 1888: "*Ανάμεσα στα γοητευτικά αναγνώσματα του Ιουλίου* είναι το νέο βιβλίο της κ. Μπλαβάτσκυ για την θεοσοφία... (!) η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ... Αλλά επειδή αυτή μπορεί να ξαναγυρίσει πίσω στην άγνοια του Μπράχμα... [!;]... *αυτό δεν είναι απόδειξη ότι τα όσα γράφει είναι αλήθεια*". Και από την στιγμή που η προκατειλημμένη κρίση δόθηκε βασισμένη στην λανθασμένη ιδέα ότι το βιβλίο είχε εκδοθεί και ότι ο κριτικός το είχε διαβάσει, που κανένα από τα δύο δεν συνέβαινε, τώρα που έχει πράγματι εκδοθεί, ο κριτικός πρέπει να υποστηρίξει την πρώτη δήλωση, είτε είναι σωστή είτε όχι, και έτσι να απαλλαγεί απ' αυτό προφανώς με μια ακόμη πιο συκοφαντική κριτική.

ολότελα την ύπαρξη μιας γλώσσας σαν τα Σανσκριτικά και έγραψε την περίφημη μελέτη του για να αποδείξει ότι τα Σανσκριτικά είχαν κατασκευαστεί, κατά το πρότυπο των Ελληνικών και Λατινικών, από εκείνους τους αρχιαπατεώνες και ψεύτες, τους μπραχμάνους, και ότι ολόκληρη η σανσκριτική φιλολογία ήταν μια απάτη. (*Διαλέξεις πάνω στην Επιστήμη της Γλώσσας* (1874), σελ. 164.)

συγγραφέας είναι πρόθυμη και νιώθει υπερήφανη που θα κρατήσει συντροφιά σ' αυτούς τους μπραχμάνους και σε άλλους ιστορικούς "ψεύτες", σύμφωνα με την γνώμη των σύγχρονων Ντάγκαλ Στιούαρτ. Έχει ζήσει αρκετά και οι εμπειρίες της ήταν τόσο ποικίλες και προσωπικές, ώστε γνωρίζει τουλάχιστον κάτι για την ανθρώπινη φύση. "Όταν αμφιβάλλεις, "άπεχε", λέει ο σοφός Ζωροάστρης, του οποίου ο συνετός αφορισμός φαίνεται να επιβεβαιώνεται σε κάθε περίπτωση από την καθημερινή ζωή και εμπειρία. Όμως, όπως ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής, έτσι κι αυτός ο σοφός των περασμένων Εποχών βρίσκεται να κηρύσσει στην έρημο, συντροφιά με έναν πιο σύγχρονο φιλόσοφο, δηλαδή τον Μπέικον, ο οποίος προσφέρει ένα εξίσου ανεκτίμητο κομμάτι πρακτικής Σοφίας. "Στην ενατένιση" λέει (σε οποιοδήποτε θέμα Γνώσης, προσθέτουμε εμείς), "αν ο άνθρωπος αρχίζει με βεβαιότητες, θα καταλήξει σε αμφιβολίες, *αλλά αν είναι ευχαριστημένος να αρχίζει με αμφιβολίες, θα καταλήξει σε βεβαιότητες*".

Με αυτήν την συμβουλή απ' τον πατέρα της Αγγλικής Φιλοσοφίας προς τους αντιπροσώπους του βρετανικού σκεπτικισμού οφείλουμε να κλείσουμε την διαμάχη, αλλά οι θεοσοφιστές αναγνώστες μας δικαιούνται ένα τελευταίο κομμάτι Απόκρυφης πληροφόρησης.

Αρκετά έχουν ειπωθεί για να δείξουν ότι η εξέλιξη γενικά, τα γεγονότα, η ανθρωπότητα και το καθετί στην Φύση προχωράει με κύκλους. Μιλήσαμε για επτά Φυλές, από τις οποίες οι πέντε συμπλήρωσαν σχεδόν την γήινη σταδιοδρομία τους, και υποστηρίξαμε ότι κάθε Ριζική Φυλή, με τις υποφυλές και τις αναρίθμητες γενεαλογικές υποδιαιρέσεις και φυλές της, ήταν ολότελα ξεχωριστή από την προηγούμενη και την επόμενη φυλή. Και αυτό επίσης θα απορριφθεί βάσει της αυθεντίας της όμοιας εμπειρίας πάνω στο θέμα της Ανθρωπολογίας και της Εθνολογίας. Ο άνθρωπος ήταν πάντα ο ίδιος – εκτός από το χρώμα και τον τύπο και ίσως από μια διαφορά στα χαρακτηριστικά του προσώπου και την κρανιακή χωρητικότητα – κάτω από οποιοδήποτε κλίμα και σε όλα τα μέρη του κόσμου, λένε οι Νατουραλιστές, ναι, ακόμα και στο ανάστημα. Και αυτό ενώ παράλληλα ισχυρίζονται ότι ο άνθρωπος προέρχεται από τον ίδιο άγνωστο πρόγονο όπως ο πίθηκος, ένας ισχυρισμός που είναι λογικά αδύνατος, χωρίς μια άπειρη ποικιλία διάπλασης και μορφής από την πρώτη διαμόρφωση του σε δίποδο. Τα εντελώς λογικά άτομα που υποστηρίζουν και τις δυο θέσεις μπορούν να διατηρήσουν τις παράδοξες απόψεις τους. Για μια ακόμα φορά απευθυνόμαστε μόνο σε εκείνους οι οποίοι, αμφισβητώντας την γενική προέλευση των μύθων από την "θεώρηση των ορατών έργων της εξωτερικής φύσης"....θεωρούν "λιγότερο δύσκολο να πιστέψουν ότι αυτές οι θαυμάσιες ιστορίες για θεούς και ημίθεους, για γίγαντες και νάνους, για δράκοντες και τέρατα κάθε περιγραφής, είναι μεταμορφώσεις μάλλον, παρά να τις θεωρήσουν σαν επινοήματα". Τέτοιες ακριβώς "μεταμορφώσεις", τόσο στην υλική φύση όσο και στην μνήμη και τις αντιλήψεις της τωρινής μας ανθρωπότητας, διδάσκει η Μυστική Δοξασία. Στις καθαρά θεωρητικές υποθέσεις της σύγχρονης επιστήμης, που βασίζονται πάνω στην εμπειρία και στις παρατηρήσεις λίγων μόλις αιώνων, αντιπαραθέτει την αδιάσπαστη παράδοση και τα αρχεία των Ιερών της και διώχνοντας τους ιστούς των αραχνιασμένων θεωριών – οι οποίοι απλώθηκαν μέσα στο σκοτάδι που καλύπτει μια περίοδο λίγων μόνο χιλιετιών και την οποία οι Ευρωπαίοι ονομάζουν "Ιστορία" τους – η Αρχαία Επιστήμη μας λέει: Ακούστε τώρα την δική μου απόδοση των αναμνήσεων της Ανθρωπότητας.

Οι ανθρώπινες φυλές γεννιώνται η μια από την άλλη, αναπτύσσονται, μεγαλώνουν, γερνούν και πεθαίνουν. Οι υποφυλές και τα έθνη τους ακολουθούν τον ίδιο κανόνα. Αν η σύγχρονη επιστήμη σας, που αρνείται τα πάντα, και η ονομαζόμενη φιλοσοφία σας δεν αμφισβητούν το ό,τι η ανθρώπινη οικογένεια αποτελείται από μια ποικιλία απόλυτα καθορισμένων τόπων και φυλών, αυτό συμβαίνει μόνο γιατί το γεγονός είναι αναμφισβήτητο. Κανένας δεν θα μπορούσε να πει ότι δεν υπάρχει καμιά εξωτερική διαφορά ανάμεσα σ' έναν Άγγλο, έναν Αφρικανό νέγρο και έναν Ιάπωνα ή Κινέζο. Από την άλλη μεριά οι περισσότεροι φυσιοκράτες αρνούνται τυπικά το γεγονός ότι ακόμα και στις ημέρες μας μπορούν να σχηματίζονται μιγαδικές ανθρώπινες φυλές, δηλαδή

σπέρματα ολότελα καινούργιων φυλών. Αλλά αυτό το τελευταίο υποστηρίζεται με αρκετές αποδείξεις από τον Κατρεφάζ και μερικούς άλλους.

Παρ' όλα αυτά η γενική μας πρόταση δεν θα γίνει αποδεκτή, θα ειπωθεί ότι, παρά τις οποιεσδήποτε μορφές από τις οποίες πέρασε ο άνθρωπος κατά την διάρκεια του μακρόχρονου προϊστορικού Παρελθόντος, δεν υπάρχουν πια άλλες αλλαγές γι' αυτόν στο μέλλον (εκτός από ορισμένες παραλλαγές, όπως στην εποχή μας). Επομένως, η δική μας Έκτη και Έβδομη Ριζική Φυλή είναι δημιουργήματα της φαντασίας.

Σ' αυτό απαντάμε και πάλι: Πώς το ξέρετε; Η εμπειρία σας περιορίζεται σε λίγες μόνο χιλιάδες χρόνια – δηλαδή σε λιγότερο από μια ημέρα συγκριτικά με την συνολική ηλικία της Ανθρωπότητας – και στην σημερινή διαμόρφωση των πραγματικών ηπείρων και νησιών της Πέμπτης Φυλής μας. Πώς μπορείτε να πείτε τι θα συμβεί ή τι δεν θα συμβεί; Στο μεταξύ τέτοια είναι η προφητεία των Ιερών Βιβλίων και δεν υπάρχουν σ' αυτά αβέβαιες δηλώσεις.

Από την εμφάνιση της Ατλάντειας Φυλής πέρασαν πολλά εκατομμύρια χρόνια, ωστόσο βρίσκουμε ακόμα τους τελευταίους Ατλάντειους αναμεμειγμένους με το Άριο στοιχείο πριν από 11.000 χρόνια. Αυτό δείχνει το πόσο πολύ η μια φυλή επικαλύπτει την φυλή που την διαδέχεται, αν και στις ιδιότητες και τον εξωτερικό τύπο η παλιότερη φυλή χάνει τα χαρακτηριστικά της και παίρνει τα καινούργια χαρακτηριστικά της νεότερης φυλής. Αυτό αποδεικνύεται στον σχηματισμό κάθε μιγαδικής ανθρώπινης φυλής. Η Απόκρυφη Φιλοσοφία, λοιπόν, διδάσκει ότι, ακόμα και τώρα, μπροστά στα μάτια μας, καινούργια Φυλή και καινούργιες Φυλές ετοιμάζονται να σχηματιστούν και ότι αυτός ο μετασχηματισμός θα συμβεί στην Αμερική και έχει ήδη αρχίσει αθόρυβα.

Οι Αμερικανοί των Ηνωμένων Πολιτειών, που πριν από τριακόσια μόλις χρόνια ήταν καθαροί Αγγλοσάξονες, έχουν ήδη γίνει ένα ξεχωριστό έθνος και χάρη στην έντονη ανάμειξη των διαφόρων εθνοτήτων και τους μεικτούς γάμους, αποτελούν σχεδόν μια Φυλή *sui generis*, όχι μόνο νοητικά αλλά και σωματικά. Ο Κατρεφάζ λέει:

> Κάθε μεικτή φυλή, όταν είναι ομοιόμορφη και διαμορφωμένη, είναι σε θέση να παίξει το ρόλο της πρωταρχικής φυλής σε νέα διασταύρωση. Η ανθρωπότητα στην τωρινή της κατάσταση σχηματίστηκε μ' αυτόν τον τρόπο, ασφαλώς κατά το μεγαλύτερο μέρος, με την διαδοχική διασταύρωση ενός αριθμού φυλών που τώρα δεν μπορούν να εντοπιστούν. (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 274.)

Έτσι οι Αμερικανοί μέσα σε τρεις μόνο αιώνες έγιναν μια "πρωταρχική φυλή", προς το παρόν, πριν γίνουν μια ξεχωριστή φυλή και διαχωριστούν εντελώς απ' όλες τις μέχρι τώρα υπάρχουσες φυλές. Είναι, με λίγα λόγια, τα σπέρματα της Έκτης υποφυλής και σε λίγες εκατοντάδες χρόνια ακόμα, θα γίνουν οριστικά οι πρωτοπόροι αυτής της φυλής, με όλα τα καινούργια χαρακτηριστικά της, η οποία πρόκειται να διαδεχθεί τους τωρινούς Ευρωπαίους ή πέμπτη υποφυλή. Μετά απ' αυτό, ύστερα από 25.000 χρόνια περίπου, θα επιδοθούν σε προετοιμασίες για την έβδομη υποφυλή, μέχρις ότου, σαν αποτέλεσμα κατακλυσμών – η πρώτη σειρά των οποίων κάποια μέρα θα καταστρέψει την Ευρώπη και ακόμα αργότερα ολόκληρη την Άρια φυλή (επηρεάζοντας έτσι και τις δυο Αμερικές) καθώς επίσης και τις περισσότερες από τις χώρες που συνδέονται άμεσα με τα όρια της ηπείρου μας και τα νησιά – θα εμφανιστεί στο προσκήνιο του δικού μας Γύρου η Έκτη Ριζική Φυλή. Πότε θα συμβεί αυτό; Κανένας δεν το ξέρει εκτός, ίσως, από τους μεγάλους Δασκάλους της Σοφίας και αυτοί είναι τόσο σιωπηλοί πάνω στο θέμα, όσο και οι χιονοσκέπαστες κορυφές που υψώνονται πίσω τους. Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι θα έρθει σε ύπαρξη σιωπηλά. Τόσο σιωπηλά, πράγματι, ώστε για ολόκληρες χιλιετηρίδες οι πρωτοπόροι της – τα ιδιόρρυθμα παιδιά που θα γίνουν ιδιόρρυθμοι άνδρες και γυναίκες – θα θεωρούνται ανώμαλη παραξενιά της φύσης, αφύσικοι εκκεντρικοί σωματικά και νοητικά. Έπειτα, καθώς θα αυξάνονται και ο αριθμός τους θα γίνεται κάθε εποχή και μεγαλύτερος, κάποια μέρα θα βρεθούν να αποτελούν την πλειοψηφία. Και τότε οι σύγχρονοι άνθρωποι είναι που θα αρχίσουν να θεωρούνται σαν σπάνιο είδος, μέχρις ότου εξαφανιστούν με την σειρά τους από τις πολιτισμένες χώρες, επιβιώνοντας κατά μικρές ομάδες πάνω σε νησιά – τις σημερινές βουνοκορφές – όπου εκεί θα φυτοζωούν, θα εκφυλίζονται και τελικά θα εξαφανιστούν, ίσως σε εκατομμύρια χρόνια από σήμερα, όπως χάθηκαν οι Αζτέκοι και όπως αργοπεθαίνουν οι Νιάμ-Νιάμ και οι νάνοι Μούλα Κουρούμπα των λόφων Νιλγκίρι. Όλοι αυτοί είναι τα υπολείμματα πανίσχυρων κάποτε φυλών, που

ανάμνηση της ύπαρξής τους έχει χαθεί εντελώς από την μνήμη των σύγχρονων γενεών, ακριβώς όπως θα χαθούμε εμείς από την μνήμη της Ανθρωπότητας της Έκτης Φυλής. Η Πέμπτη θα επικαλύψει την Έκτη Φυλή για πολλές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, αλλάζοντας μαζί της με αργότερο ρυθμό απ' ό,τι η καινούργια διάδοχος της, που θα μεταβάλλεται σε εμφάνιση, γενικά χαρακτηριστικά και νοητικότητα· ακριβώς όπως η Τέταρτη επικάλυψε την δική μας Άρια Φυλή και

Τρίτη επικάλυψε τους Ατλάντειους.

Αυτή η διαδικασία προετοιμασίας για την έκτη μεγάλη φυλή πρέπει να διαρκέσει σε ολόκληρη την έκτη και την έβδομη υποφυλή (βλέπε πιο πάνω το διάγραμμα του Γενεαλογικού Δένδρου της Πέμπτης Φυλής). Αλλά τα τελευταία απομεινάρια της Πέμπτης Ηπείρου δεν θα εξαφανιστούν παρά μόνο μετά την γέννηση της νέας φυλής, όταν μια άλλη νέα κατοικία, η έκτη ήπειρος, θα έχει εμφανιστεί πάνω από τα νέα ύδατα στην επιφάνεια της γης, για να δεχτεί τους καινούργιους ξένους. Σ' αυτήν επίσης θα μεταναστεύσουν και θα εγκατασταθούν όλοι εκείνοι που θα είναι αρκετά τυχεροί, ώστε να γλυτώσουν από την γενική καταστροφή. Πότε θα συμβεί αυτό – όπως ήδη είπαμε – δεν είναι σε θέση η συγγραφέας να το γνωρίζει. Παρά μόνο ότι, επειδή η φύση δεν προχωράει με ξαφνικά άλματα και ξεκινήματα – όπως ακριβώς και ο άνθρωπος δεν μεταβάλλεται ξαφνικά από παιδί σε ώριμο άνδρα – έτσι, πριν από τον τελικό κατακλυσμό θα προηγηθούν πολλές μικρότερες καταβυθίσεις και καταστροφές, τόσο από νερό όσο και από ηφαιστειακό πυρ. Ο χαρούμενος παλμός θα χτυπήσει δυνατά – στην καρδιά της φυλής που βρίσκεται τώρα στην αμερικανική ζώνη, αλλά δεν θα υπάρχουν πια Αμερικανοί όταν θα αρχίσει η Έκτη Φυλή, ακριβώς όπως δεν θα υπάρχουν πια και Ευρωπαίοι, γιατί τότε αυτοί θα έχουν γίνει μια *νέα φυλή και πολλά καινούργια έθνη*. Όμως η Πέμπτη δεν θα εξαφανιστεί ολότελα, αλλά θα επιζήσει για λίγο, επικαλύπτοντας την καινούργια Φυλή για πολλές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, μεταμορφούμενη μαζί της – με αργότερο ρυθμό από την καινούργια της διάδοχο – εξακολουθώντας ακόμα να μεταβάλλεται ως προς την νοητικότητα, τα γενικά χαρακτηριστικά και την εμφάνιση. Η ανθρωπότητα δεν θα αναπτύξει ξανά γιγαντιαία σώματα, όπως συνέβη στην περίπτωση των Λεμουρίων και των Ατλάντειων, γιατί, ενώ η εξέλιξη της Τέταρτης Φυλής την οδήγησε μέχρι τον πυθμένα της υλικότητας ως προς την σωματική ανάπτυξη, η παρούσα Φυλή βρίσκεται στο ανοδικό τόξο και η Έκτη Φυλή θα αναπτυχθεί γρήγορα έξω από τα δεσμά της ύλης, ακόμα και της σάρκας.

Τέτοια είναι η ανθρωπότητα του Νέου κόσμου – ενός που μέχρι τώρα είναι αρχαιότερος από τον δικό μας παλιό, ένα γεγονός που οι άνθρωποι έχουν επίσης ξεχάσει – του Πατάλα, (των Αντίποδων, ή του κάτω κόσμου, όπως ονομάζεται η Αμερική στην Ινδία), η αποστολή και το Κάρμα του οποίου είναι να σπείρει τους σπόρους για μια μελλοντική, μεγαλύτερη και πολύ πιο ένδοξη Φυλή απ' όλες όσες γνωρίζουμε μέχρι τώρα. Τους Κύκλους της Ύλης θα τους διαδεχθούν Κύκλοι Πνευματικότητας και ενός πλήρως ανεπτυγμένου νου. Σύμφωνα με τον νόμο της παράλληλης ιστορίας και των φυλών, η πλειονότητα της μελλοντικής ανθρωπότητας θα αποτελείται από ένδοξους Μυημένους. Η Ανθρωπότητα είναι το παιδί του κυκλικού Πεπρωμένου και καμιά από τις Μονάδες της δεν μπορεί να ξεφύγει από την ασυνείδητη αποστολή της ή να απαλλαγεί από το βάρος του συνεργατικού έργου της με την Φύση. Έτσι η ανθρωπότητα, φυλή με φυλή, θα εκτελέσει το καθορισμένο κυκλικό της προσκύνημα. Τα κλίματα θα αλλάξουν και έχουν ήδη αρχίσει να αλλάζουν. Ο ένας τροπικός χρόνος μετά τον άλλον παρασύρει μια υποφυλή, μόνο και μόνο για να γεννήσει μια άλλη ανώτερη φυλή στον ανερχόμενο κύκλο, ενώ μια σειρά από άλλες λιγότερο ευνοημένες ομάδες – οι αποτυχίες της φύσης – όπως και μερικοί ξεχωριστοί άνθρωποι, θα εξαφανιστούν από την ανθρώπινη οικογένεια, χωρίς να αφήσουν πίσω τους ούτε ένα ίχνος.

Τέτοια είναι η πορεία της φύσης κάτω από την ώθηση του ΚΑΡΜΙ-ΚΟΥ ΝΟΜΟΥ: της πάντα παρούσας και πάντα σε γίγνεσθαι φύσης. Γιατί, σύμφωνα με τα λόγια ενός Σοφού που είναι γνωστός μόνο σε λίγους Αποκρυφιστές: "ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ· ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟ ΓΕΝΝΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ. ΚΑΙ ΟΜΩΣ, Ω ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΤΙΓΜΗ! ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΟΥΤΕ ΓΟΝΕΙΣ, ΟΥΤΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΠΑΙΔΙ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΓΕΝΝΑΣ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ; ΠΙΡΝ ΑΚΟΜΑ ΑΡΧΙΣΕΙΣ ΝΑ ΛΕΣ ΕΙΜΑΙ Ο ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ, ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ', ΕΧΕΙΣ ΓΙΝΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ. ΠΡΙΝ ΠΡΟΦΕΡΕΙΣ ΤΗΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΣΥΛΛΑΛΒΗ, ΙΔΟΥ! ΔΕΝ ΕΙΣΑ1 ΠΙΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΑΛΛΑ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ, Η ΑΙΩΝΙΑ ΤΡΙΑΔΑ ΣΙΌ ΕΝΑ: Η ΜΑΧΑΜΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ *ΕΙΝΑΙ*».

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ - ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ
ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Ο ΑΡΧΑΪΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Οι διηγήσεις της Δοξασίας είναι ο μανδύας της. Οι αδαείς κοιτάζουν μόνο το ένδυμα, δηλαδή την διήγηση της Δοξασίας, περισσότερα δεν γνωρίζουν. Οι καθοδηγούμενοι, όμως, δεν βλέπουν μόνο το μανδύα, αλλά κι αυτό που ο μανδύας σκεπάζει.

Ζοχάρ, iii 152, στο έργο του Φρανκ, *Η Καμπάλα*, σελ. 119.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ.

Αλλά επειδή αυτή η παράδοση δεν δημοσιεύεται μόνο για κείνους, οι οποίοι αντιλαμβάνονται το μεγαλείο του λόγου, είναι απαραίτητο, επομένως, να κρύβεται μέσα σε ένα μυστήριο η αναφερόμενη σοφία, την οποία.δίδαξε ο Υιός του θεού.

– Κλήμης ο Αλεξανδρινός, *Στρωματείς*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. XII.

ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΟΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΡΑΦΕΣ

Εξαιτίας της περίεργης φύσης της διδασκαλίας και επειδή μερικές δοξασίες ίσως να φαίνονται παράλογες από την σύγχρονη επιστημονική σκοπιά, πρέπει να γίνουν κάποιες αναγκαίες και πρόσθετες εξηγήσεις. Οι θεωρίες που περιέχονται στο Δεύτερο Μέρος των Στάντζα είναι ακόμα πιο δύσκολο να αφομοιωθούν από κείνες που περιλαμβάνονταν στον Τόμο Ι, για την Κοσμογένεση. Έτσι εδώ πρέπει να εξεταστεί η Θεολογία, όπως στην Προσθήκη (Μέρος ΙΙΙ) θα εξεταστεί η Επιστήμη. Επειδή οι δοξασίες μας διαφέρουν τόσο πολύ από τις τρέχουσες ιδέες τόσο του Υλισμού όσο και της Θεολογίας, οι Αποκρυφιστές πρέπει να είναι πάντα προετοιμασμένοι να αποκρούσουν τις επιθέσεις είτε του ενός είτε και των δυο.

Ποτέ δεν θα σταματήσουμε να υπενθυμίζουμε στον αναγνώστη ότι, όπως αποδεικνύουν οι άφθονες αναφορές από διάφορες αρχαίες Γραφές, αυτές οι διδασκαλίες είναι τόσο παλιές όσο ο κόσμος και ότι το παρόν έργο είναι απλώς μια προσπάθεια να αποδοθεί – σε σύγχρονη γλώσσα και ορολογία με την οποία είναι εξοικειωμένος ο ορθολογιστής και μορφωμένος σπουδαστής – η αρχαϊκή Γένεση και η Ιστορία, όπως διδάσκονταν σε ορισμένα ασιατικά κέντρα εσωτερικής γνώσης. Πρέπει να γίνουν αποδεκτά ή να απορριφθούν, πλήρως ή εν μέρει, βάσει της δικής τους αξίας, αλλά όχι πριν συγκριθούν προσεκτικά με τα αντίστοιχα θεολογικά δόγματα και τις σύγχρονες επιστημονικές θεωρίες και υποθέσεις.

Νιώθει κανείς έντονη αμφιβολία για το αν η εποχή μας, με όλη την διανοητική της οξύτητα, πρόκειται να ανακαλύψει σε κάθε Δυτικό έθνος έστω και έναν μοναδικό αμύητο μελετητή ή φιλόσοφο ικανό να κατανοήσει πλήρως το πνεύμα της αρχαϊκής φιλοσοφίας. Ούτε και αναμένεται να το κάνει κανείς, πριν αφομοιωθεί πλήρως το αληθινό νόημα αυτών των όρων, το Άλφα και το Ωμέγα του Ανατολικού εσωτερισμού, οι λέξεις *Σατ* και *Άσατ*, που τόσο ελεύθερα χρησιμοποιούνται στον *Ριγκ-Βέντα* και αλλού. Χωρίς αυτό το κλειδί για την Άρια Σοφία, η Κοσμογονία των Ρίσι και των Άρχατ κινδυνεύει να παραμείνει νεκρό γράμμα για τον κοινό Ανατολιστή. Το *Άσατ* δεν είναι απλώς η άρνηση του *Σατ*, ούτε σημαίνει "αυτό που δεν υπάρχει ακόμα", γιατί το ίδιο το *Σατ* δεν είναι ούτε το "υπάρχον" ούτε το "ον". *ΣΑΤ* είναι η αναλλοίωτη, πάντα παρούσα, αμετάβλητη και αιώνια ρίζα, από την οποία και μέσω της οποίας προβάλλουν τα πάντα. Αλλά είναι πολύ περισσότερα από την λανθάνουσα δύναμη στον σπόρο, η οποία ωθεί προς τα εμπρός την διαδικασία της ανάπτυξης ή, όπως ονομάζεται τώρα, της εξέλιξης. Είναι αυτό που συνεχώς βρίσκεται σε γίγνεσθαι, αλλά που ποτέ δεν εκδηλώνεται.[417] Το *Σατ* γεννιέται από το *Ά-σατ*, και το *ΑΣΑΤ* γεννιέται από το *Σατ*: αληθινά η αέναη κίνηση είναι κύκλος, αλλά ένας κύκλος που δεν μπορεί να τετραγωνιστεί παρά μόνο κατά την υπέρτατη Μύηση, στο κατώφλι του Παρανιρβάνα.

Μπαρτ άρχισε μια μελέτη του *Ριγκ-Βέντα* η οποία προοριζόταν να αποτελέσει αυστηρή κριτική, μια ασυνήθιστη – όπως θεωρήθηκε – μια πρωτότυπη μελέτη αυτού του αρχαϊκού τόμου. Συνέβη, όμως, ο μελετητής αυτός ενώ ασκούσε κριτική, να ανακαλύψει μια αλήθεια, χωρίς και ο ίδιος να αντιληφθεί την πλήρη σημασία της. Στην εισαγωγή λέει ότι "ούτε στην γλώσσα ούτε στην σκέψη του *Ριγκ-Βέντα* μπόρεσε να ανακαλύψει εκείνη την ποιότητα της πρωτόγονης φυσικής απλότητας, την οποία τόσο πολλοί είναι πρόθυμοι να διακρίνουν". Ο Μπαρτ είχε στον νου του τον Μαξ Μύλλερ όταν το έγραφε αυτό. Γιατί ο διάσημος καθηγητής της Οξφόρδης είχε χαρακτηρίσει τους ύμνους του *Ριγκ-Βέντα* σαν την απλοϊκή έκφραση του θρησκευτικού αισθήματος ενός ποιμενικού αγαθού λαού. "Στους βεντικούς ύμνους οι ιδέες και οι μύθοι εμφανίζονται με την πιο απλή και την πιο νεόκοπη μορφή", λέει ο μελετητής των Σανσκριτικών. Ο Μπαρτ, όμως, έχει διαφορετική γνώμη.

Τόσο διαφορετικές και προσωπικές είναι οι απόψεις των Σανσκριτιστών σχετικά με την σημασία και την έμφυτη αξία του *Ριγκ-Βέντα*, ώστε αυτές οι απόψεις γίνονται εντελώς

Η χεγκελιανή δοξασία η οποία ταυτίζει την Απόλυτη Ύπαρξη ή "Υπόσταση" με την "Μη Ύπαρξη" και παριστάνει το Σύμπαν σαν ένα αιώνιο *γίγνεσθαι* είναι ταυτόσημη με την φιλοσοφία του Βεντάντα.

μεροληπτικές, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση κι αν τείνουν. Έτσι ο Μαξ Μύλλερ δηλώνει ότι: "Πουθενά δεν γίνεται τόσο καθαρά αισθητή η μεγάλη απόσταση που χωρίζει τα αρχαία ποιήματα της Ινδίας από την πιο αρχαία φιλολογία της Ελλάδας, παρά όταν συγκρίνουμε τους αναπτυσσόμενους μύθους των *Βέντα* με τους πλήρως αναπτυγμένους και παρακμασμένους μύθους πάνω στους οποίους βασίζεται η ποίηση του Ομήρου. Οι *Βέντα* είναι η αληθινή θεογονία των *Αρίων φυλών*, ενώ εκείνη του Ησιόδου είναι μια παραμορφωμένη καρικατούρα της αρχικής εικόνας". Αυτή είναι μια απόλυτη δήλωση και είναι ίσως μάλλον άδικη στην γενική εφαρμογή της. Αλλά γιατί να μην προσπαθήσουμε να την εξηγήσουμε; Οι Ανατολιστές δεν μπορούν να το κάνουν, γιατί απορρίπτουν την χρονολογία της Μυστικής Δοξασίας και δεν παραδέχονται το γεγονός ότι μεταξύ των ύμνων του *Ριγκ Βέντα* και της *Θεογονίας* του Ησιόδου παρεμβλήθηκαν δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Έτσι δεν αντιλαμβάνονται ότι οι ελληνικοί μύθοι δεν είναι πια η πρωταρχική συμβολική γλώσσα των Μυημένων, των μαθητών των θεών Ιεροφαντών, των θείων αρχαίων "θυσιαστών", και ότι, παραμορφωμένοι από την απόσταση και φορτωμένοι με την υπερβολική ανάπτυξη της ανθρώπινης αδαούς φαντασίας, στέκονται τώρα σαν τις παραμορφωμένες εικόνες των άστρων πάνω σε τρεχούμενο νερό. Αλλά αν η Κοσμογονία και η Θεογονία του Ησιόδου πρέπει να θεωρηθούν σαν καρικατούρες των αρχικών εικόνων, πόσο περισσότερο πρέπει να ισχύει αυτό για τους μύθους στην Εβραϊκή Γένεση, στα μάτια εκείνων για τους οποίους αυτοί δεν είναι περισσότερο θεία αποκάλυψη ή λόγος του Θεού, απ' όσο είναι για τον κ. Γκλάντσον η *Θεογονία* του Ησιόδου. Όπως λέει ο Μπαρτ:

> ποίηση που [ο *Ριγκ Βέντα*] περιέχει μου φαίνεται, αντίθετα, ότι έχει έναν μοναδικά εκλεπτυσμένον χαρακτήρα και καλλιτεχνικά επεξεργασμένον, γεμάτο με υπαινιγμούς και μυστικότητα, με αξιώσεις [;] για μυστικισμό και θεοσοφική ενόραση˙ και ο τρόπος έκφρασης είναι τέτοιος που πιο συχνά θυμίζει την φρασεολογία που χρησιμοποιείται μεταξύ ορισμένων μικρών ομάδων μυημένων, παρά την ποιητική γλώσσα μιας μεγάλης κοινότητας. (Ε. Α. Μπαρτ, *Οι θρησκείες της Ινδίας*, σελ. XIII.)

Δεν θα σταματήσουμε για να ρωτήσουμε τον κριτικό τι μπορεί να γνωρίζει για την φρασεολογία που χρησιμοποιείται μεταξύ των "μυημένων", ούτε αν ανήκει ο ίδιος σε μια τέτοια ομάδα, γιατί σ' αυτήν την περίπτωση σίγουρα δεν θα είχε χρησιμοποιήσει τέτοια γλώσσα. Αλλά τα παραπάνω δείχνουν την σημαντική διαφωνία μεταξύ των μελετητών, ακόμα και όσον αφορά τον εξωτερικό χαρακτήρα του *Ριγκ-Βέντα*. Τι μπορεί, λοιπόν, να γνωρίζει οποιοσδήποτε από τους συγχρόνους Σανκριτιστές σχετικά με το εσωτερικό νόημα, πέρα από την σωστή αναφορά του Μπαρτ, ότι αυτή η Γραφή έχει συνταχθεί από ΜΥΗΜΈΝΟΥΣ;

Ολόκληρο το παρόν έργο είναι μια προσπάθεια να αποδειχθεί αυτή η αλήθεια. Οι αρχαίοι γνώστες είχαν λύσει τα μεγάλα προβλήματα της επιστήμης, όσο απρόθυμος κι αν είναι ο σύγχρονος υλισμός να παραδεχθεί το γεγονός. Τα μυστήρια της Ζωής και του θανάτου είχαν βυθομετρηθεί από τις μεγάλες διάνοιες της αρχαιότητας και αν τα διατήρησαν με μυστικότητα και σιωπή είναι επειδή αυτά τα προβλήματα αποτελούσαν μέρος των ιερών μυστηρίων και, δεύτερον, επειδή έπρεπε να παραμείνουν ακατανόητα για την μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων τότε, όπως πρέπει και τώρα. Και αν τέτοιες διδασκαλίες θεωρούνται ακόμα σαν χίμαιρες από τους φιλοσοφικούς αντιπάλους μας, ίσως είναι παρήγορο για τους θεοσοφιστές να μάθουν, βάσει ισχυρών αποδείξεων, ότι οι υποθέσεις των σύγχρονων ψυχολόγων – είτε πρόκειται για σοβαρούς Ιδεαλιστές, όπως ο Χέρμπερτ Σπένσερ, είτε για αφηρημένους ψευδο-Ιδεαλιστές – είναι ακόμα πιο χιμαιρικές. Πράγματι, αντί να βασίζονται πάνω στο σταθερό θεμέλιο των γεγονότων στην Φύση, είναι νοσηρές χίμαιρες υλιστικής φαντασίας των εγκεφάλων που τις δημιούργησαν και τίποτε περισσότερο. Ενώ εκείνοι αρνούνται, εμείς βεβαιώνουμε και η βεβαίωσή μας υποστηρίζεται από όλους σχεδόν τους σοφούς της αρχαιότητας. Πιστεύοντας στον Αποκρυφισμό και σε ένα πλήθος αόρατων Δυνατοτήτων για σπουδαίους λόγους, εμείς λέμε: *Certus sum, scio quod credid* (*είμαι σίγουρος, γνωρίζω αυτό που πίστευα*), στο οποίο οι κριτικοί μας απαντούν: *credit Judaeus Apella* (*Ας το πιστεύει ο Ιουδαίος Απέλλα*, Οράτιου, *Σάτιρες* Α' V, 96). Κανένας δεν πείθεται από τον άλλον, ούτε και ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα επηρέαζε τον μικρό μας πλανήτη. *Και όμως κινείται*!

Ούτε και υπάρχει ανάγκη προσηλυτισμού. Όπως παρατήρησε ο σοφός Κικέρωνας: "Ο χρόνος καταστρέφει τις θεωρίες του ανθρώπου, αλλά επιβεβαιώνει την κρίση της φύσης". Ας περιμένουμε την ώρα μας. Στο μεταξύ δεν είναι ίδιον της ανθρώπινης φύσης να παρατηρεί κανείς σιωπηλά την καταστροφή των θεών του, είτε είναι αληθινοί είτε ψεύτικοι. Και καθώς η θεολογία και ο υλισμός συνδυάστηκαν για να καταστρέφουν τους παλιούς θεούς της αρχαιότητας και επιδιώκουν να παραμορφώσουν κάθε αρχαία φιλοσοφική αντίληψη, είναι απόλυτα δίκιο οι εραστές της αρχαίας σοφίας να υπερασπιστούν την θέση τους, αποδεικνύοντας ότι ολόκληρο το οπλοστάσιο αυτών των δυο, στην καλύτερη περίπτωση, αποτελείται από νέα όπλα φτιαγμένα από πολύ παλιά υλικά.

XVI

ADAM-ADAMI

ΟΝΟΜΑΤΑ τέτοια, όπως το Adam-Adami που χρησιμοποιήθηκε από τον δρ. Ντ. Χβόλσον στο έργο του *Ναβαταία Γεωργία* και περιγελάστηκε από τον Ε. Ρενάν, ίσως να αποδεικνύουν ελάχιστα για τον αδαή. Για τον Αποκρυφιστή, όμως, από την στιγμή που ο όρος βρέθηκε σε ένα έργο τόσο μεγάλης αρχαιότητας, όπως το προαναφερθέν, αποδεικνύει πάρα πολλά: για παράδειγμα ότι η λέξη *Adami* ήταν ένα πολλαπλό σύμβολο, που προήλθε από τους Άριους – όπως δείχνει η ρίζα της λέξης – και οι Σημίτες και οι Τουράνιοι το πήραν απ' αυτούς, όπως και πολλά άλλα πράγματα.

Το "Adam-Adami" είναι ένα σύνθετο γενετικό όνομα τόσο αρχαίο όσο και οι γλώσσες. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι *Ad*-i ήταν το όνομα που δόθηκε στην πρώτη ομιλούσα φυλή της ανθρωπότητας – σε αυτόν τον Γύρο – από τους Άριους. Απ' όπου και οι λέξεις *Adonim* και *Adonai* (η αρχαία μορφή πληθυντικού της λέξης *Adon*), τις οποίες οι Ιουδαίοι χρησιμοποίησαν για τον Ιεχωβά τους και τους αγγέλους, που ήταν απλώς οι πρώτοι πνευματικοί και αιθερικοί γιοι της γης: και ο θεός Adonis (Άδωνις), ο οποίος στις πολλές παραλλαγές του αντιπροσώπευε τον "Πρώτο Κύριο". Adam (Αδάμ) είναι η σανσκριτική *Adi-Natha*, που σημαίνει επίσης πρώτος Κύριος, όπως και η *Ad*-Isvara, ή οποιοσδήποτε *Adi* (ο πρώτος) που ακολουθείται από επίθετο ή ουσιαστικό. Ο λόγος είναι ότι τέτοιες αλήθειες αποτελούσαν κοινή κληρονομιά. Ήταν μια αποκάλυψη που είχε δεχτεί η πρώτη ανθρωπότητα πριν από την εποχή εκείνη η οποία στην βιβλική φρασεολογία ονομάζεται "η περίοδος των χειλιών και της λέξης" ή ομιλίας˙ μια γνώση η οποία επεκτάθηκε αργότερα από την ενόραση του ίδιου του ανθρώπου, αλλά που στην συνέχεια κρύφτηκε από την βεβήλωση κάτω από μια κατάλληλη συμβολολογία. Ο συγγραφέας του έργου *Καμπάλα, Τα Φιλοσοφικά Γραπτά του Ιμπν Γκεμπιρόλ*, δείχνει ότι οι Ισραηλίτες χρησιμοποιούσαν την λέξη "Adonai" (Κύριος) αντί για τις Eheyeh (*Εγώ είμαι*) και YHVH και προσθέτει ότι, ενώ η λέξη Adonai (Αδωνάι) αποδίδεται στην Βίβλο σαν "Κύριος", ο κατώτερος τίτλος ή η θεότητα στην Φύση, ο πιο γενικός όρος Ελοΐμ, μεταφράζεται σαν θεός". (Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 175.)

Το 1860 περίπου ένα περίεργο έργο μεταφράστηκε από τον Ανατολιστή Χβόλσον και παρουσιάστηκε στην δύσπιστη και επιπόλαιη Ευρώπη κάτω από τον αθώο τίτλο της *Ναβαταίας Γεωργίας*. Σύμφωνα με την γνώμη του μεταφραστή αυτός ο αρχαϊκός τόμος είναι "μια πλήρης μύηση στα μυστήρια των προ-αδαμικών εθνών, βάσει αναντίρρητων αυθεντικών στοιχείων". Είναι "μια ανεκτίμητη σύνοψη, μια πλήρης επιτομή των Δοξασιών, των τεχνών και των επιστημών που γνώριζαν όχι μόνο οι Χαλδαίοι, αλλά επίσης οι Ασσύριοι και οι Χαναανίτες των προϊστορικών εποχών". Αυτοί οι "Ναβαταίοι" –όπως σκέφτηκαν μερικοί κριτικοί – ήταν απλώς οι Σαβαίοι ή Χαλδαίοι αστρολάτρες. Το έργο είναι μια μετάφραση από τα Αραβικά, γλώσσα στην οποία είχε αρχικά μεταφραστεί από τα Χαλδαϊκά.

Μασ'ουντί, ο Άραβας ιστορικός, μιλάει για τους Ναβαταίους και εξηγεί την προέλευση τους με τον ακόλουθο τρόπο:

> Μετά τον Κατακλυσμό [;] τα έθνη εγκαταστάθηκαν σε διάφορες χώρες. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και οι Ναβαταίοι που ίδρυσαν την πόλη της Βαβυλώνας και ήταν εκείνοι οι απόγονοι του Χαμ που εγκαταστάθηκαν στην ίδια επαρχία κάτω από την αρχηγία του Νεμρώδ, του γιου του Κας, που ήταν γιος του Χαμ και δισέγγονος του Νώε... Αυτό έλαβε χώρα την εποχή που ο Νεμρώδ ανέλαβε την διακυβέρνηση της Βαβυλωνίας σαν ο αντιπρόσωπος του Ντζαχάκ ονόματι Μπιουράσπ.

μεταφραστής Χβόλσον θεωρεί ότι οι ισχυρισμοί αυτού του ιστορικού βρίσκονται σε πλήρη συμφωνία με εκείνους του Μωυσή στην Γένεση, ενώ άλλοι πιο ασεβείς κριτικοί μπορεί να εκφράσουν την γνώμη ότι, ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, η αλήθεια τους πρέπει να θεωρηθεί ύποπτη. Είναι περιττό να αναλύσουμε αυτό το σημείο, το οποίο δεν έχει καμιά αξία για το παρόν θέμα. Τα φθαρμένα και από καιρό θαμμένα προβλήματα, καθώς και η δυσκολία να ερμηνευθεί πάνω σε

λογική βάση η φαινομενική προέλευση εκατομμυρίων λαών διαφόρων φυλών, πολλών πολιτισμένων εθνών και φατριών από τρία ζεύγη (γιων του Νώε) μέσα σε 346 χρόνια[418] μετά τον Κατακλυσμό, μπορούν να αφεθούν στο Κάρμα του συγγραφέα της Γένεσης, είτε αυτός ονομάζεται Μωυσής είτε 'Εσδρας. Αυτό που παρουσιάζει ενδιαφέρον στο αναφερθέν έργο είναι το περιεχόμενο του, οι δοξασίες που παρουσιάζονται σ' αυτό οι οποίες, αν διαβαστούν εσωτερικά, είναι σχεδόν όλες τους ταυτόσημες με τις Μυστικές Διδασκαλίες.

Κατρμέρ υποθέτει ότι αυτό το βιβλίο μπορεί να ήταν απλώς ένα αντίγραφο φτιαγμένο κάτω από τον Νεμπουχαντρεζάρ τον Β', από κάποια χαμιτική πραγματεία, "άπειρα πιο αρχαία"· ενώ ο συγγραφέας ισχυρίζεται, βάσει "εσωτερικών και εξωτερικών μαρτυριών", ότι το χαλδαϊκό του πρωτότυπο γράφηκε από προφορικές αναλύσεις και διδασκαλίες ενός πλούσιου Βαβυλώνιου κτηματία, ονόματι Κου-ταμύ, ο οποίος χρησιμοποιούσε γι' αυτές τις διαλέξεις του ακόμα πιο αρχαίο υλικό. Ο Χβόλσον τοποθετεί την πρώτη αραβική μετάφραση πίσω στον 13ο αιώνα π.Χ. Στην πρώτη σελίδα αυτής της "αποκάλυψης", ο συγγραφέας ή γραφέας Κου-ταμύ, δηλώνει ότι "οι δοξασίες που παρουσιάζονται εδώ, ειπώθηκαν αρχικά από τον *Κρόνο στην Σελήνη, που τις μεταβίβασε στο είδωλό της, το οποίο είδωλο τις αποκάλυψε στον αφοσιωμένο της*, τον συγγραφέα – τον μυημένο Γραφέα του έργου – τον Κου-ταμύ.

Οι λεπτομέρειες που δίνονται από τον θεό για το καλό και την καθοδήγηση των θνητών, δείχνουν περιόδους ανυπολόγιστης διάρκειας και μια σειρά από αναρίθμητα βασίλεια και Δυναστείες που προηγήθηκαν της εμφάνισης πάνω στην Γη του Αδάμι (της "κόκκινης-γης"). Όπως αναμενόταν οι περίοδοι αυτές σχεδόν εξόργισαν τους υποστηρικτές της χρονολογίας του νεκρού γράμματος της Βίβλου. Ο ντε Ρουζεμόν ήταν ο πρώτος που άρχισε εκστρατεία ενάντια στον μεταφραστή. Τον κατηγορεί ότι "θυσιάζει τον Μωυσή σε έναν ανώνυμο συγγραφέα". (Φ. ντε Ρουζεμόν, "Απομεινάρια της αρχαίας βαβυλωνικής φιλολογίας κ.τ.λ.". *Χρονικά της χριστιανικής φιλοσοφίας*. Πέμπτη Σειρά, τόμοι 1 και 3, Ιανουάριος 1860 και Ιανουάριος 1861.) Υποστηρίζει ότι ο Βηρωσσός "όσο μεγάλα κι αν ήταν τα χρονολογικά του λάθη, βρισκόταν τουλάχιστον σε πλήρη συμφωνία με τον προφήτη αναφορικά με τους πρώτους ανθρώπους, αφού μιλάει για τον *Άλορο-Αδάμ*, τον *Ξίσουθρο-Νώε* και τον *Μπέλους-Νεμρώδ*" κ.τ.λ. "Επομένως", προσθέτει, "*το έργο πρέπει να είναι ένα* ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ και πρέπει να καταταγεί μαζί με τα σύγχρονά του – *Το Τέταρτο Βιβλίο του* Έσδρα, το *Βιβλίο του Ενώχ*, τους *Σιβυλλικούς Χρησμούς* και το *Βιβλίο του Ερμή* – που το καθένα απ' αυτά δεν χρονολογείται πάνω από δύο με τρεις αιώνες π.Χ." Ο 'Εβαλντ επιτίθεται ακόμα πιο σκληρά στον Χβόλσον και τέλος ο Ε. Ρενάν. στην *Γερμανική Επιθεώρηση* (Τόμος Χ, Απρίλιος 19860, σελ. 151), ο πρώην μαθητής γκρεμίζει την αυθεντία του δασκάλου του, ζητώντας να του δείξει για ποιον λόγο η *Ναβαταία Γεωργία* του δεν μπορεί να είναι το ψευδές έργο μερικών Ιουδαίων του τρίτου ή τέταρτου αιώνα της εποχής μας. Και σίγουρα δεν μπορεί να είναι αλλιώς, υποστηρίζει ο συγγραφέας της *Ζωής του Ιησού*, αφού σ' αυτό το δίπτυχο πάνω στην αστρολογία και στην μαγεία, "αναγνωρίζουμε στους χαρακτήρες που παρουσιάζει ο Κου-ταμύ όλους τους πατριάρχες των βιβλικών μύθων, τέτοιοι όπως *Αδάμ-Αδάμι, Ανούχα-Νώε* και τον *Ιμπραχίμ-Αβραάμ* κ.τ.λ., κ.τ.λ.".

Αυτός δεν είναι λόγος, γιατί το Αδάμ και τα άλλα είναι γενετικά ονόματα. Στο μεταξύ, γίνεται ταπεινά αποδεκτό ότι, εξετασθέντων όλων των πραγμάτων, ένα απόκρυφον – ακόμα και του τρίτου αιώνα μ.Χ. αντί για του δέκατου τρίτου αιώνα π.Χ., όπως πρότεινε ο Κατρμέρ – είναι αρκετά παλιό για να φαίνεται γνήσιο σαν ντοκουμέντο και να ικανοποιεί τις απαιτήσεις και του πιο σχολαστικού αρχαιολόγου και κριτικού. Γιατί ακόμα κι αν παραδεχτούμε, χάριν της συζητήσεως, ότι αυτό το φιλολογικό λείψανο συντάχθηκε από "κάποιους Ιουδαίους του τρίτου αιώνα της εποχής μας", και τι μ' αυτό; Αν παραβλέψουμε προς στιγμήν την αξιοπιστία των δοξασιών του, γιατί να μην έχει το ίδιο δικαίωμα να γίνει ακουστό ή να θεωρηθεί συμβουλευτικό, αφού αντανακλά παλιότερες απόψεις, όπως έχει κάθε άλλο θρησκευτικό έργο, που είναι επίσης μια "σύνθεση από παλιά κείμενα" ή προφορική παράδοση, της ίδιας ή ακόμα και μεταγενέστερης εποχής; Σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να απορρίψουμε και να ονομάσουμε "απόκρυφο" το *Κοράνι*, που είναι δυο αιώνες παλιότερο, αν και γνωρίζουμε ότι ξεπήδησε, σαν την Αθηνά, κατευθείαν από τον εγκέφαλο του Άραβα προφήτη, και θα πρέπει επίσης να περιφρονούμε κάθε πληροφορία που

Βλέπε την Γένεση και την αναγνωρισμένη χρονολογία της. Στο κεφ. Η', "*ο Νώε αφήνει την Κιβωτό*", το 2348 π.Χ. Στο κεφ. Γ, "*ο Νεμρώδ ο πρώτος μονάρχης*", παραμένει μέχρι το 1998 π.Χ.

μπορούμε να πάρουμε από το *Ταλμούδ*, το οποίο, στην τωρινή μορφή του, είναι επίσης μια σύνθεση από αρχαιότερο υλικό και δεν είναι παλιότερο από τον 9ο αιώνα της εποχή μας.

περίεργη "Βίβλος" του Χαλδαίου μυημένου και οι διάφορες κριτικές γι' αυτήν (καθώς και για την μετάφραση του Χβόλσον), σημειώθηκαν επειδή έχουν σημαντική σχέση με μεγάλο μέρος του παρόντος έργου.

Με εξαίρεση τον Ε. Ρενάν, εικονοκλάστη εκ πεποιθήσεως – τον οποίον πολύ εύστοχα ο Ζυλ Λεμαίτρ αποκάλεσε "Παγκανίνι της Άρνησης" – φαίνεται πως το χειρότερο λάθος που βρίσκεται στο έργο είναι ότι το "απόκρυφον" ισχυρίζεται ότι μεταβιβάστηκε σαν μια αποκάλυψη σε ένα μυημένο από το "είδωλο της Σελήνης", που το έλαβε από τον "Κρόνο". Και επομένως, πολύ φυσικά, θεωρήθηκε σαν "παραμύθι από την αρχή μέχρι το τέλος". Σ' αυτό δεν υπάρχει παρά μόνο μια απάντηση: δεν είναι παραμύθι περισσότερο από όσο είναι η Βίβλος· κι αν πέσει το ένα, τότε και το άλλο πρέπει να ακολουθήσει. Ακόμα και ο τρόπος προφητείας μέσω του "ειδώλου της Σελήνης" είναι ο ίδιος με κείνον που ασκούσε ο Δαυίδ, ο Σαούλ και οι αρχιερείς του ιουδαϊκού Ναού μέσω των Τεραφίμ. Στον Τόμο ΙΙΙ, Μέρος ΙΙ του παρόντος έργου, θα δοθούν οι πρακτικές μέθοδοι αυτής της αρχαίας μαντείας.[419]

Ναβαταία Γεωργία είναι πράγματι μια σύνθεση˙ δεν είναι ένα απόκρυφο, αλλά η επανάληψη των δογμάτων της Μυστικής Δοξασίας κάτω από την εξωτερική χαλδαϊκή μορφή των εθνικών συμβόλων, με σκοπό την "κάλυψη" των δοξασιών, ακριβώς όπως τα *Βιβλία του Ερμή* και τα *Πουρανά* είναι η αιγυπτιακή και η ινδική προσπάθεια για το ίδιο πράγμα. Το έργο ήταν εξίσου γνωστό στην αρχαιότητα όσο και κατά την διάρκεια του Μεσαίωνα. Ο Μαϊμονίδης μιλάει γι' αυτό και αναφέρεται αρκετές φορές στο Χαλδαιο-αραβικό χειρόγραφο, αποκαλώντας τους Ναβαταίους με το όνομα των ομοθρήσκων τους "άστρολατρών" ή Σαβαίους, αλλά δεν καταφέρνει να αναγνωρίσει σ' αυτό το παραμορφωμένο όνομα, "Ναβαταίοι", το μυστικό όνομα της κάστας που ήταν αφιερωμένη στον Νεμπό (θεό της μυστικής σοφίας), ο οποίος δείχνει ότι οι Ναβαταίοι ήταν μια απόκρυφη Αδελφότητα.[420] 6 Οι Ναβαταίοι οι οποίοι, σύμφωνα με τους Πέρσες Γιεζίτες, ήρθαν αρχικά στην Συρία από την Βασόρα, ήταν τα εκφυλισμένα μέλη εκείνης της αδελφότητας, ωστόσο
θρησκεία τους ακόμα κι Εκείνη την εποχή ήταν καθαρά καμπαλιστική. [Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 197.] Ο Νεμπό είναι η θεότητα του πλανήτη Ερμή και ο Ερμής είναι ο θεός της Σοφίας και ο Μπούντα, τον οποίο οι Ιουδαίοι ονόμαζαν "יבנב" "ο Κύριος ψηλά, ο υψούμενος"......και οι Έλληνες *Ναβώ*, εξ ου και Ναβαταίοι. Ο Μαϊμονίδης, παρά το γεγονός ότι ονομάζει τις δοξασίες τους "ειδωλολατρικές ανοησίες" και την αρχαϊκή φιλολογία τους "*σαβαϊτική δυσωδία*", τοποθετεί την "Γεωργία" τους, την Βίβλο του Κου-ταμύ", στην πρώτη σειρά της αρχαϊκής φιλολογίας και ο Αμπαρμπανέλ την εξυμνεί με άπειρα λόγια. Ο Σπένσερ, αναφέροντας τον τελευταίο συγγραφέα, την αποκαλεί το "πιο έξοχο Ανατολικό έργο", προσθέτοντας ότι με το όνομα Ναβαταίοι πρέπει να εννοήσουμε τους Σαβαίους, τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους, με λίγα λόγια όλα εκείνα τα έθνη *ενάντια στα οποία ασκήθηκαν με την μεγαλύτερη αυστηρότητα οι νόμοι του Μωυσή.*

Ο Νεμπό, ο αρχαιότερος θεός της Σοφίας στην Βαβυλωνία και στην Μεσοποταμία, ήταν ταυτόσημος με τον Ινδό Μπούντα και τον Ερμή-Mercury των Ελλήνων. Η μόνη μεταβολή είναι μια ελαφρά αλλαγή στο φύλο των γονέων. Όπως στην Ινδία ο Μπούντα ήταν Γιος του Σόμα (της Σελήνης) και της συζύγου του Μπριχασπάτι (Δία), έτσι και ο Νεμπό ήταν γιος της Ζαρπα-νιτού (Σεληνιακή θεότητα) και του Μεροντάχ, που είχε γίνει Δίας, αφού υπήρξε ηλιακός θεός. Όπως ο πλανήτης Ερμής, έτσι και ο Νεμπό ήταν "επόπτης" μεταξύ των επτά θεών των πλανητών και σαν προσωποποίηση της Μυστικής Σοφίας ήταν *Ναμπίν*, ένας ενορατικός και προφήτης. Το γεγονός ότι

[Έχουμε εδώ μια σαφή αναφορά της Ε.Π.Μπ. σε κάποιον μελλοντικό Τρίτο Τόμο του έργου της, ο οποίος είτε είχε κατά ένα μέρος γραφεί ή απλώς σκόπευε να τον γράψει. Το θέμα των "πρακτικών μεθόδων" μαντείας δεν βρίσκεται σε κανένα από τα μέχρι τώρα γνωστά έργα της.]

"Θα σου αναφέρω τα κείμενα....σχετικά με την πίστη των Σαβαίων ", λέει. "Το πιο γνωστό είναι το Βιβλίο *Η Γεωργία των Ναβαταίων*, το οποίο έχει μεταφραστεί από τον Ιμπν αλ-Βασίγια. Το βιβλίο αυτό είναι γεμάτο με ειδωλολατρικές ανοησίες....Μιλάει για την κατασκευή ΤΑΛΙΣΜΑΝ, την επίκληση της δύναμης των ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ, για ΜΑΓΕΙΑ, ΔΑΙΜΟΝΕΣ και τυμβωρύχους δαίμονες που κατοικούν στην έρημο" (Μαΐμονίδης, όπως αναφέρεται από τον δρ. Ντ. Χβόλσον: *Οι Σαβαίοι και ο Σαβαϊτισμός*, Τομ. ΙΙ, σελ. 458). Οι Ναβαταίοι του όρους Λίβανος Πίστευαν στους Επτά Αρχαγγέλους, όπως οι προπάτορές τους πίστευαν στα Επτά Μεγάλα Άστρα, τις κατοικίες και τα σώματα αυτών των Αρχαγγέλων, στα οποία πιστεύουν μέχρι σήμερα οι Ρωμαιοκαθολικοί, όπως δείξαμε σε άλλο σημείο.

Μωυσής εμφανίζεται να πεθαίνει και να εξαφανίζεται πάνω στο βουνό το αφιερωμένο στον Νεμπό, δείχνει ότι ήταν ένας μυημένος και ιερέας εκείνου του θεού κάτω από άλλο όνομα, γιατί αυτός ο θεός της Σοφίας ήταν η μεγάλη δημιουργική θεότητα και λατρευόταν σαν τέτοια όχι μόνο στην Μπόρσιππα στο μεγαλόπρεπο Ναό του ή πλανητικό πύργο. Λατρευόταν παρόμοια από τους Μωαβίτες, τους Χανσανίτες, τους Ασσυρίους και σε ολόκληρη την Παλαιστίνη. Γιατί όχι, λοιπόν, και από τους Ισραηλίτες; "Ο πλανητικός ναός της Βαβυλώνας" είχε "τα Άγια των Αγίων" του μέσα στο ναό του Νεμπό, τον προφήτη θεό της Σοφίας. Στις Διαλέξεις του Χιμπερτ διαβάζουμε, "Οι αρχαίοι Βαβυλώνιοι είχαν έναν μεσολαβητή ανάμεσα στους ανθρώπους και στους θεούς…. και ο Νεμπό…. ήταν ο 'αποκαλυπτής' ή 'προφήτης', αφού έκανε γνωστή την επιθυμία του πατέρα του Μεροντάχ". (Α. Σαίης, *Διαλέξεις του Χίμπερτ*, 2η έκδοση, σελ. 115.)

Νεμπό, όπως ο Μπούντα, είναι ένας δημιουργός της Τέταρτης, καθώς επίσης της Πέμπτης Φυλής. Γιατί από την πρώτη αρχίζει μια νέα φυλή Μυημένων και από την άλλη, η *ηλιο-σεληνιακή* Δυναστεία ή οι άνθρωποι αυτών των Φυλών και [αυτού] του Γύρου. Και οι δυο είναι οι Αδάμ των αντίστοιχων πλασμάτων τους. Adam-Adami είναι μια προσωποποίηση του διπλού Αδάμ: του παραδειγματικού Αδάμ-Κάδμου, του δημιουργού, και του κατώτερου Αδάμ, του γήινου, ο οποίος – όπως λένε οι Σύριοι Καμπαλιστές – είχε μόνο *νέφες*, την "πνοή της ζωής", αλλά όχι ζώσα *ψυχή*, μέχρι την Πτώση του.

Αν, επομένως, ο Ρενάν επιμένει να θεωρεί τις χαλδαϊκές Γραφές – ή ό,τι απέμεινε απ' αυτές – ένα απόκρυφον, δεν έχει καμιά σημασία για την αλήθεια και τα γεγονότα. Υπάρχουν άλλοι Ανατολιστές που έχουν διαφορετική γνώμη. Αλλά ακόμα κι αν δεν υπήρχαν, πάλι ελάχιστη σημασία θα είχε. Οι δοξασίες αυτές περιέχουν τις διδασκαλίες της Εσωτερικής φιλοσοφίας και αυτό αρκεί. Για κείνους που δεν καταλαβαίνουν τίποτε από συμβολισμό, μπορεί να φαίνονται σαν καθαρή αστρολατρεία ή ακόμα και "ειδωλολατρικές ανοησίες" για κείνον που κρύβει την εσωτερική αλήθεια. Ο Μαϊμονίδης, όμως, ενώ επέκρινε τον εσωτερισμό στην θρησκεία των άλλων εθνών, παραδέχθηκε τον εσωτερισμό και την συμβολολογία στην δική του, κήρυξε την σιωπή και την μυστικότητα σχετικά με το αληθινό νόημα των μωϋσαϊκών λόγων κι αυτό ήταν το λάθος του. Οι δοξασίες του Κου-ταμύ, του Χαλδαίου, είναι με λίγα λόγια η αλληγορική απόδοση της θρησκείας των πρώτων εθνών της Πέμπτης Φυλής.

Γιατί, λοιπόν, ο Ε. Ρενάν αντιμετωπίζει το όνομα "Adam-Adami" με τέτοια ακαδημαϊκή περιφρόνηση; Προφανώς ο συγγραφέας του έργου *Αρχές του Χριστιανισμού* δεν γνωρίζει τίποτε για τις "*αρχές του παγανικού* συμβολισμού", ή του Εσωτερισμού, γιατί διαφορετικά θα έπρεπε να γνωρίζει ότι το όνομα αυτό ήταν μια μορφή ενός παγκόσμιου συμβόλου το οποίο, *ακόμα και για τους Ιουδαίους*, αναφερόταν όχι σε έναν άνθρωπο αλλά σε τέσσερις ξεχωριστές ανθρωπότητες ή ανθρώπινα είδη. Αυτό αποδεικνύεται πολύ εύκολα.

Οι Καμπαλιστές διδάσκουν την ύπαρξη τεσσάρων ξεχωριστών Αδάμ ή τον μετασχηματισμό των τεσσάρων διαδοχικών Αδάμ, των εκπορεύσεων από το *Ντυόκνα* (θείο φάντασμα) του Ουράνιου Ανθρώπου, ενός ανώτερου συνδυασμού της Νεσαμά, της ανώτατης Ψυχής ή Πνεύματος. Όπου αυτός ο Αδάμ δεν έχει, φυσικά, ούτε χονδροειδές ανθρώπινο σώμα, ούτε σώμα επιθυμίας. Αυτός ο "Αδάμ" είναι το πρωτότυπο (*τσουρά*) του δεύτερου Αδάμ. Το ότι αντιπροσωπεύουν τις Πέντε Φυλές μας είναι σίγουρο, όπως εύκολα μπορεί να το καταλάβει ο καθένας από την περιγραφή τους στην Καμπάλα: ο πρώτος είναι ο "τέλειος, Άγιος Αδάμ", "μια σκιά που εξαφανίστηκε" (οι Βασιλείς του Εδόμ), που δημιουργήθηκε από τον θείο *Τσελέμ* (Εικόνα). Ο δεύτερος ονομάζεται πρωτόπλαστος ανδρόγυνος Αδάμ του μελλοντικού γήινου και χωρισμένου Αδάμ. Ο τρίτος Αδάμ είναι ο άνθρωπος φτιαγμένος από "χώμα" (ο πρώτος, αθώος Αδάμ) και ο τέταρτος είναι ο υποτιθέμενος προπάτορας της δικής μας φυλής, ο Πεπτωκώς Αδάμ.

Δείτε, όμως, την αξιοθαύμαστα καθαρή περιγραφή τους στην *Καμπάλα* (σελ. 418-419) του Ισαάκ Μάγιερ. Αυτός αναφέρει μόνο τέσσερεις Αδάμ, αναμφίβολα εξαιτίας των Βασιλέων του Εδόμ. "Ο τέταρτος Αδάμ", γράφει, «......ήταν ντυμένος με δέρμα, σάρκα, νεύρα κ.τ.λ.» Αυτός αντιστοιχεί με την κατώτερη *Νέφες* και *Γκουπ*, δηλαδή σώμα, ενωμένα. Αυτός κατέχει την ζωική δύναμη της Αναπαραγωγής και της συνέχισης του είδους", και αυτή είναι η *ανθρώπινη* Ριζική Φυλή.

Ακριβώς στο σημείο αυτό οι σύγχρονοι Καμπαλιστές – που οδηγήθηκαν σε λάθος από τις διαδοχικές γενιές Χριστιανών μυστικιστών, οι οποίοι ανακάτεψαν τα καμπαλιστικά αρχεία οποτεδήποτε μπόρεσαν – διαφοροποιούνται από τους Αποκρυφιστές στις ερμηνείες τους και παίρνουν την μεταγενέστερη σκέψη για αρχική ιδέα. Η αρχική Καμπάλα ήταν γραμμένη εντελώς μεταφυσικά και δεν ασχολείτο με τα ζωικά ή γήινα φύλα. Η μεταγενέστερη Καμπάλα έπνιξε το θείο ιδανικό κάτω από το βαρύ φαλλικό στοιχείο. Οι Καμπαλιστές λένε: "Ο θεός έπλασε τον άνθρωπο αρσενικό και θηλυκό". "Μεταξύ των Καμπαλιστών αυτή η αναγκαιότητα για συνεχή δημιουργία και ύπαρξη ονομάζεται Ισορροπία", λέει ο συγγραφέας της *Καμπάλα* και όντας χωρίς αυτήν την "Ισορροπία", συνδεδεμένη με τον *Μακόμ* (*μυστηριώδη τόπο*, που είναι απλώς η μήτρα, τα «Άγια των Αγίων», για τους Σημίτες), ακόμα και η Πρώτη Φυλή, όπως είδαμε, δεν αναγνωρίζεται από τους Γιους του Πέμπτου Αδάμ.

Από τον Ανώτερο Ουράνιο Άνθρωπο, τον ανώτερο Αδάμ ο οποίος είναι "αρρενοθήλυς" ή Ανδρόγυνος, μέχρι τον Αδάμ του χώματος, αυτά τα προσωποποιημένα σύμβολα συνδέονται όλα με το σεξ και την γέννηση. Για τους Ανατολικούς Αποκρυφιστές είναι ακριβώς το αντίθετο. Την σεξουαλική σχέση την θεωρούν σαν ένα "Κάρμα" που ανήκει μόνο στην κοσμική σχέση του ανθρώπου, που κυριαρχείται από την Πλάνη, ένα πράγμα που παραμερίζεται την στιγμή που το άτομο γίνεται "σοφό". Θεωρούν πολύ ευτυχή περίπτωση αν ο Γκουρού (δάσκαλος) ανακαλύψει στον μαθητή του μια ικανότητα για την αγνή ζωή ενός Μπραχματσαρίν. Τα δυαδικά συμβολα δεν ήταν γι' αυτούς παρά μόνο η ποιητική εικονοπλασία του λεπτοφυούς συσχετισμού των δημιουργικών Κοσμικών δυνάμεων. Και αυτή η ιδανική αντίληψη φαίνεται να λάμπει σαν χρυσή ακτίνα πάνω σε κάθε είδωλο, οσοδήποτε χονδροειδές και γκροτέσκο, στις γεμάτες στοές των σκοτεινών ναών της Ινδίας και άλλων λίκνων λατρείας.

Αυτό θα αποδειχθεί στο επόμενο Τμήμα.

Στο μεταξύ, μπορεί να προστεθεί ότι για τους Γνωστικούς ο δεύτερος Αδάμ εκπορεύεται επίσης από τον Πρωταρχικό Άνθρωπο, τον *Αδάμα* των Οφιτών, "κατ' εικόνα του οποίου είναι φτιαγμένος". Ο τρίτος εκπορεύεται από τον δεύτερο, έναν Ανδρόγυνο. Ο τελευταίος συμβολίζεται από το 6ο και 7ο ζεύγος των αρρενοθήλεων Αιώνων – *Αμφαΐν Εσσουμέν* και *Ουανανίν Λαμερτάδε* – Πατέρα και Μητέρα (δείτε τον Βαλεντίνιο Πίνακα στο έργο του Επιφάνιου *Αρτοφόριο*, Βιβλ. Πρώτο,τομ. ΙΙ), ενώ ο Τέταρτος Αδάμ ή Φυλή, παριστάνεται από ένα πριαπικό τέρας. Αυτό το τελευταίο – μια μεταχριστιανική φαντασία – είναι ένα υποβαθμισμένο σύμβολο του προχριατισνικού συμβόλου των Γνωστικών, του "Αγαθού Ενός", ή "*Εκείνου που δημιουργήθηκε πριν υπάρξει τίποτε*", του Ουράνιου Πρίαπου που γεννήθηκε πραγματικά από την Αφροδίτη και τον Βάκχο, όταν ο θεός επέστρεψε από την εκστρατεία του στην Ινδία, γιατί η Αφροδίτη και ο Βάκχος είναι οι μεταγενέστεροι τύποι της Άντιτι και του Πνεύματος. Ο μεταγενέστερος Πρίαπος, όμως, που είναι ένα με τον Αγαθοδαίμονα, τον Σωτήρα των Γνωστικών, ακόμα και με τον Αμπραξάς, δεν είναι πλέον το ιεροφλυφικό της *αφηρημένης δημιουργικής* Δύναμης, αλλά συμβολίζει τους τέσσερεις Αδάμ ή Φυλές, ενώ η πέμπτη συμβολίζεται από τα *πέντε* κλαδιά που έχουν κοπεί από το Δένδρο της Ζωής, πάνω στο οποίο στέκεται ο αρχαίος άνθρωπος, στα κοσμήματα των Γνωστικών. Ο αριθμός των Ριζικών Φυλών στους αρχαίους ελληνικούς ναούς παριστάνονταν από τα επτά φωνήεντα, πέντε από τα οποία ήταν κλεισμένα μέσα σε πλαίσιο στην αίθουσα Μύησης του Αδύτου. Το αντίστοιχο αιγυπτιακό ιερογλυφικό ήταν ένα χέρι με πέντε δάχτυλα απλωμένα, όπου το πέμπτο ή μικρό δάχτυλο ήταν ελάχιστα ανεπτυγμένο, καθώς επίσης και από πέντε "N", το ιεροφλυφικό που αντιστοιχεί γι' αυτό το γράμμα. Οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν τα πέντε φωνήεντα ΑΕΙΟV στους ναούς τους και αυτό το αρχαϊκό σύμβολο υιοθετήθηκε κατά την διάρκεια του μεσαίωνα στο έμβλημα του Οίκου των Αψβούργων. *Sic transit Gloria* (*Έτσι χάνεται η δόξα*)!

XVII
ΤΑ "ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ" Η ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΤΟΥΣ

Τα *Άγια των Αγίων* των Αρχαίων, δηλαδή εκείνη η κόγχη στην δυτική πλευρά του Ναού που περιβαλλόταν από τις τρεις μεριές με τοίχο και την μοναδική ανοιχτή μεριά την κάλυπτε ένα παραπέτασμα – που ονομαζόταν επίσης *Άδυτο* – ήταν κοινά σε όλα τα αρχαία έθνη.

Ωστόσο υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο μυστικό νόημα αυτού του συμβολικού χώρου στον εσωτερισμό των Παγανιστών και σε κείνον των Ιουδαίων, αν και η συμβολολογία του ήταν αρχικά ταυτόσημη σε όλες τις αρχαίες Φυλές και Έθνη. Οι Εθνικοί, τοποθετώντας στο Άδυτο μια *σαρκοφάγο* ή έναν *τάφο* και τον ηλιακό θεό στον οποίο ήταν αφιερωμένος ο ναός, έτρεφαν γι' αυτό, σαν Πανθεϊστές, μεγάλο σεβασμό. Το θεωρούσαν – στο εσωτερικό του νόημα – σαν το σύμβολο της *ανάστασης*, κοσμικής, ηλιακής (ή ημερήσιας) και ανθρώπινης. Κάλυπτε την μεγάλη ακτίνα των περιοδικών και (μέσα στον χρόνο) τακτικών Μανβαντάρα ή την επαναφύπνιση του Κόσμου, της Γης και του Ανθρώπου σε νέα ύπαρξη. Ενώ ο Ήλιος ήταν το πιο ποιητικό και πιο χαριτωμένο αντίστοιχο σύμβολο στον ουρανό και ο άνθρωπος – με τις επανενσαρκώσεις του – πάνω στην Γη. Οι Ιουδαίοι – ο ρεαλισμός των οποίων, αν κριθεί από το νεκρό γράμμα, ήταν εξίσου πρακτικός και χονδροειδής τις μέρες του Μωϋσή, όσο είναι και σήμερα–[421] μέσα στην πορεία της αποξένωσης τους από τους θεούς των παγανιστών γειτόνων τους, ολοκλήρωσαν μια εθνική και λευϊτική πολιτική, με την επινόηση να προβάλουν τα Άγια των Αγίων τους σαν το πιο σοβαρό σημάδι του Μονοθεϊσμού τους, εξωτερικά, ενώ εσωτερικά δεν έβλεπαν σ' αυτά παρά ένα παγκόσμιο φαλλικό σύμβολο. Ενώ οι Καμπαλιστές δεν γνώριζαν παρά μόνο τον Άιν-Σοφ και τους "θεούς" των Μυστηρίων, οι Λευίτες δεν είχαν τάφο, ούτε θεό στο άδυτό τους, αλλά την "Ιερή" Κιβωτό της Διαθήκης, τα "Άγια των Αγίων" τους.

Όταν, όμως, γίνει σαφές το εσωτερικό νόημα αυτής της κόγχης, τότε ο αδαής θα μπορέσει να κατανοήσει καλύτερα γιατί ο Δαυίδ χόρεψε "ακάλυπτος" μπροστά στην κιβωτό της Διαθήκης και γιατί επιθυμούσε τόσο πολύ να εμφανιστεί *χυδαίος* για χάρη του "Κυρίου" του και *αχρείος* στα ίδια του τα μάτια. (Βλέπε *Βασιλέων Β'*, ΣΤ', 16-22.)

Κιβωτός (*Ark*) είναι η *Argha* με μορφή πλοίου των Μυστηρίων. Ο Πάρκαρστ, ο οποίος γράφει μια ολόκληρη πραγματεία γι' αυτήν στο *Ελληνικό Λεξικό* του και ο οποίος δεν αναφέρει ούτε μια λέξη γι' αυτήν στο *Εβραϊκό Λεξικό* του, την εξηγεί ως εξής:

> Αρχή μ' αυτή την εφαρμογή αντιστοιχεί στην εβραϊκή Ρασίτ ή σοφία... μια λέξη η οποία έχει το νόημα του εμβλήματος της θηλυκής γενετήσιας δύναμης, της Arg ή Arca, μέσα στην οποία το σπέρμα όλης της φύσης υποτίθεται ότι επέπλεε ή επωαζόταν πάνω στην μεγάλη άβυσο κατά την διάρκεια του μεσοδιαστήματος που παρεμβάλλεται μετά από κάθε κοσμικό κύκλο. (Πάρκαρστ, *Ελληνικό και Αγγλικό Λεξικό της Καινής Διαθήκης*, 1769, στο λήμμα *Αρχή*.)

Ακριβώς, και η ιουδαϊκή *Κιβωτός* (*Ark*) *της Διαθήκης είχε ακριβώς το ίδιο νόημα*, με την συμπληρωματική προσθήκη ότι, αντί για μια όμορφη και αγνή *σαρκοφάγο* (σύμβολο της μήτρας της Φύσης και της ανάστασης) όπως στο *Sanctum Sanctorum* των παγανιστών, αυτοί έκαναν την κιβωτό ακόμα πιο ρεαλιστική στην κατασκευή της, με δυο χερουβείμ τοποθετημένα το ένα απέναντι στο άλλο πάνω στο κιβώτιο ή Κιβωτό της Διαθήκης, με τα φτερά τους ανοιγμένα με τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίζουν ένα τέλειο *γιονί* (όπως αυτά που βλέπουμε στην Ινδία). Επίσης σημασία αυτού του γενετικού συμβόλου ενισχυόταν από τα τέσσερα μυστικά γράμματα του ονόματος του Ιεχωβά, δηλαδή ΥΗVΗ, יהוה όπου Γιοντ (י) σημαίνει το *αρσενικό μέλος*, Χε (ה) σημαίνει την *μήτρα*, Βάου (ו), έναν γάντζο ή αγκίστρι, ένα καρφί και Χε (ה) ξανά σημαίνει, επίσης,

---

Αλλά δεν ήταν έτσι στην πραγματικότητα, μαρτυρούν οι προφήτες τους. Οι τελευταίοι ραβίνοι και το ταλμουδικό σχέδιο ήταν εκείνα που σκότωσαν κάθε πνευματικότητα στο σώμα του συμβόλου τους, αφήνοντας μόνο τις Γραφές τους, ένα νεκρό κέλυφος από το οποίο η Ψυχή είχε αποχωρήσει.

"ένα άνοιγμα"· και το σύνολο σχηματίζει το τέλειο *δισεξουαλικό έμβλημα* ή σύμβολο ή Y(e)H(o)V(α)H, το αρσενικό και θηλυκό σύμβολο.

Ίσως επίσης, όταν οι άνθρωποι αντιληφθούν το αληθινό νόημα του αξιώματος και του τίτλου του *Κάντες-Καντεσίμ*, "των αγίων", ή "των αφιερωμένων στον *Ναό του Κυρίου*", τα "Άγια των Αγίων", τότε ίσως αυτά τα τελευταία να προσλάβουν μια όψη κάθε άλλο παρά ανυψωτική.

Επίσης ο Ίακχος είναι ο Ιαώ ή Ιεχωβά και ο Βάαλ ή Άντον, όπως και ο Βάκχος, ήταν ένας φαλλικός θεός. "Ποιος θα ανέβει στον λόφο [το υψηλό μέρος] του Κυρίου;" ρωτάει ο άγιος βασιλιάς Δαυίδ, «ποιος θα σταθεί στον τόπο του Κάντες קדש;» (Ψαλμοί ΚΔ', 3.) Η λέξη Κάντες σημαίνει κατά μια έννοια αφιερώνω, αγιάζω, καθαγιάζω, ακόμα και μυώ ή ξεχωρίζω, αλλά επίσης σημαίνει το ιερατείο των λάγνων τελετών (την λατρεία της Αφροδίτης) και η αληθινή ερμηνεία της λέξης *Κάντες* αναφέρεται ανοιχτά στο Λευτερονόμιο ΚΓ', Ωσηέ Δ', 14 και στην Γένεση ΛΘ' από τον στίχο 15 μέχρι τον 22. Οι "άγιες" *Κουντοσώθ* της Βίβλου ήταν ταυτόσημες, ως προς τα καθήκοντα και το αξίωμά τους, με τις κόρες Νατσνί των ινδουιστικών παγόδων. Οι Εβραίοι *Καντεσίμ* ζούσαν "εν τω οίκω του Κυρίου, οπού οι γυναίκες ύφαιναν παραπετάσματα δια το άλσος" το στήθος της Αφροδίτης-Αστάρτης, λέει ό έβδομος στίχος του εικοστού τρίτου κεφαλαίου των Βασιλέων Β'.

χορός που εκτέλεσε ο Δαυίδ γύρω από την κιβωτό ήταν ο "κυκλικός χορός", που λέγεται ότι είχαν ορίσει οι Αμαζόνες για τα Μυστήρια. Τέτοιος ήταν ο χορός των θυγατέρων του Σιλώ (Κριτές ΚΑ', 21, 23 και αλλού) και το πήδημα των προφητών του Βάαλ (Βασιλέων Α' ΙΘ', 26). Ήταν απλώς ένα χαρακτηριστικό της σσβαϊτικής λατρείας, γιατί παρίστανε την κίνηση των πλανητών γύρω από τον Ήλιο. Το ότι ο χορός αυτός ήταν μια βακχική μανία, είναι φανερό. Περιπτωσιακά χρησιμοποιούνταν σίστρα και ο σαρκασμός της Μιχάλ και η απάντηση π του βασιλιά είναι πολύ εκφραστικά. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ ΙΙ, σελ. 45.)

Η Κιβωτός στην οποία διασώζεται το σπέρμα κάθε ζωντανού πράγματος απαραίτητου για την επανακατοίκηση της γης, αντιπροσωπεύει την επιβίωση της ζωής και την υπεροχή του πνεύματος πάνω στην ύλη, μέσω της σύγκρουσης των αντίθετων δυνάμεων της φύσης. Στον αστρο-θεοσοφικό χάρτη της Δυτικής Τελετουργίας, η Κιβωτός αντιστοιχεί στον αφαλό και τοποθετείται στην αριστερή πλευρά, την πλευρά της γυναίκας (ή Σελήνης), ένα από τα σύμβολα της οποίας είναι ο αριστερός κίονας του ναού του Σολωμόντα, ο Μποάζ. Ο ομφάλιος λώρος συνδέεται με το δοχείο στο οποίο γονιμοποιούνται τα σπέρματα της φυλής. (Χάργκρεϊβ Τζένινγκς, *Οι Ροδόσταυροι*, 1870, σελ. 328.) Η Κιβωτός είναι η ιερή Άργκα των Ινδών και έτσι μπορεί εύκολα να συναχθεί η σχέση της με την κιβωτό του Νώε, ειδικά όταν μαθαίνουμε ότι Άργκα ήταν ένα μακρόστενο δοχείο που χρησιμοποιούσαν οι αρχιερείς σαν θυσιαστήριο κύπελο στην λατρεία της Ίσιδας, της Αστάρτης και της Venus-Αφροδίτης, που όλες τους ήταν θεές των γενεσιουργών δυνάμεων της φύσης ή της ύλης, επομένως αντιπροσώπευαν συμβολικά την Κιβωτό που περιείχε τα σπέρματα όλων των ζωντανών πραγμάτων. (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 444.)

Κάνει λάθος αυτός που θεωρεί τα καμπαλιστικά έργα του σήμερα και τις ερμηνείες του *Ζοχάρ* από τους Ραββίνους σαν την γνήσια καμπαλιστική παράδοση της αρχαιότητας.[422] Γιατί

Ο συγγραφέας του έργου Καμπάλα κάνει αρκετές προσπάθειες για να αποδείξει συμπερασματικά την αρχαιότητα του *Ζοχάρ*. Έτσι δείχνει ότι ο Μοσέ ντε Λεόν δεν θα μπορούσε να είναι ο συγγραφέας ή ο πλαστογράφος των ζοχαρικών έργων του 13ου αιώνα, όπως τον κατηγορούσαν, αφού ο Ιμπν Γκεμπιρόλ παρουσίασε την ίδια φιλοσοφική διδασκαλία 225 χρόνια πριν από την εποχή του Μοσέ ντε Λεόν. Κανένας αληθινός Καμπαλιστής ή μελετητής δεν θα αρνηθεί αυτό το γεγονός. Είναι βέβαιο ότι ο Ιμπν Γκεμπιρόλ βάσισε τις δοξασίες του πάνω στις αρχαιότερες καμπαλιστικές πηγές, δηλαδή στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*, καθώς και σε κάποια εξαφανισμένα πια Μιντρασίμ, τα ίδια, αναμφίβολα, με εκείνα που χρησιμοποίησε ο Μοσέ ντε Λεόν. Αλλά η διαφορά ακριβώς ανάμεσα στους δυο τρόπους αντιμετώπισης των ίδιων εσωτερικών θεμάτων είναι εκείνη που – ενώ αποδεικνύει την τεράστια αρχαιότητα του συστήματος – δείχνει ένα σαφές σημάδι ταλμουδιστικού ακόμα και χριστιανικού σεκταρισμού στην σύνθεση και τα γλωσσάρια του ζοχαρικού συστήματος από τον Ραββίνο Μοσέ. Ο Ιμπν Γκεμπιρόλ ποτέ δεν ανέφερε αποσπάσματα από τις Γραφές για να επιβάλει τις διδασκαλίες (βλέπε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 7). Ο Μοσέ ντε Λεόν έφτιαξε από το *Ζοχάρ* που είχε απομείνει στις μέρες του ένα "συνεχές σχόλιο των Πέντε Βιβλίων της Πεντατεύχου", με λίγες μετέπειτα προσθήκες φτιαγμένες από χριστιανικά χέρια. Ο ένας ακολουθεί την αρχαϊκή εσωτερική φιλοσοφία· ο άλλος μόνο το τμήμα που προσαρμόστηκε στα *χαμένα* Βιβλία του Μωϋσή αποκαταστημένα από τον Έσδρα. Έτσι, ενώ το σύστημα ή ο κορμός, πάνω στον οποίο εμβολιάστηκε το πρώτο αρχικό *Ζοχάρ*, είναι τεράστιας αρχαιότητας, πολλά από τα (μετέπειτα) ζοχαρικά κλαδιά είναι έντονα χρωματισμένα από τις ιδιαίτερες απόψεις των χριστιανών Γνωστικών (Σύρων

σήμερα, όπως και στην εποχή του Φρέντερικ Φον Σέλλινγκ, η Καμπάλα η προοιτή στην Ευρώπη και την Αμερική δεν περιέχει τίποτε περισσότερο παρά "ερείπια και αποσπάσματα, ολότελα παραποιημένα υπολείμματα εκείνου του *πρωταρχικού συστήματος που είναι το κλειδί για όλα τα θρησκευτικά συστήματα*". (Βλέπε Α. Φρανκ, *Η Καμπάλα*, Εισαγωγή.) *Το αρχαίο σύστημα και η Χαλδαϊκή Καμπάλα* ήταν ταυτόσημα. Οι τελευταίες αποδόσεις του *Ζοχάρ* είναι εκείνες της Συναγωγής κατά τους πρώτους αιώνες, δηλαδή η *Τορά*, δογματική και αδιάλλακτη.

Έτσι, η "Αίθουσα του Βασιλιά" στην *Πυραμίδα του Χέοπα* είναι τα αιγυπτιακά "Άγια των Αγίων". Την εποχή των Μυστηρίων της Μύησης ο υποψήφιος, που αντιπροσώπευε τον ηλιακό θεό, έπρεπε να κατέλθει μέσα στην Σαρκοφάγο και, συμβολίζοντας την ενεργοποιούσα ακτίνα, να εισέλθει μέσα στην γόνιμη μήτρα της Φύσης. Αναδυόμενος απ' αυτήν το επόμενο πρωί, συμβόλιζε την ανάσταση της ζωής μετά την αλλαγή που ονομάζεται θάνατος. Στα μεγάλα ΜΥΣΤΗΡΙΑ ο εικονικός του θάνατος διαρκούσε δυο ημέρες, οπότε μαζί με τον Ήλιο πρόβαλλε το τρίτο πρωινό, μετά την τελευταία νύχτα των πιο κρίσιμων δοκιμασιών. Ενώ ο υποψήφιος συμβόλιζε τον Ήλιο – την τα πάντα ζωογονούσα Σφαίρα που "ανασταίνεται" κάθε πρωί για να μεταβιβάσει ζωή στα πάντα – η Σαρκοφάγος συμβόλιζε την θηλυκή αρχή. Αυτά στην Αίγυπτο, αλλά η μορφή και το σχήμα της άλλαζε σε κάθε χώρα, με την προϋπόθεση ότι παρέμενε πάντα ένα δοχείο, ένα συμβολικό πλοίο ή παρόμοιου σχήματος όχημα και ένας υποδοχέας, συμβολικά, των σπερμάτων ή του σπέρματος της ζωής. Στην Ινδία, ο υποψήφιος του Μπραχμανισμού πρέπει να περάσει μέσα από την «χρυσή» Αγελάδα, αν επιθυμεί να είναι Μπραχμάνος και να γίνει ΝΤΒΙΤΖΑ ("ξαναγεννημένος *δεύτερη* φορά"). Η σεληνόσχημη *Αργώ* των Ελλήνων ήταν το σύμβολο της Βασίλισσας του Ουρανού, της Άρτεμης ή Σελήνης. Αυτή ήταν η μεγάλη Μητέρα όλων των Υπάρξεων, όπως ο Ήλιος ήταν ο Πατέρας. Οι Ιουδαίοι τόσο πριν, όσο και μετά την μεταμόρφωση του Ιεχωβά σε αρσενικό θεό, λάτρευαν την Αστορέθ, πράγμα που έκανε τον Ησαΐα να δηλώσει: "Τας νεομηνίας σας και τας διατεταγμένος εορτάς σας μισεί η ψυχή μου", πράγμα για το οποίο είχε προφανώς άδικο. Οι γιορτές της Αστορέθ και της Νέας Σελήνης (η ημισέληνος *αργώ*), δεν είχαν καμιά χειρότερη σημασία σαν μια μορφή δημόσιας λατρείας απ' ό,τι είχε το κρυμμένο νόημα της Σελήνης γενικά, η οποία καμπαλιστικά συνδεόταν άμεσα και ήταν αφιερωμένη στον Ιεχωβά, όπως είναι καλά γνωστό. Με την μόνη διαφορά ότι η μια ήταν η θηλυκή και ο άλλος η αρσενική όψη της Σελήνης και του πλανήτη Αφροδίτη.

Ήλιος (ο Πατέρας), η Σελήνη (η Μητέρα) και ο Ερμής-Θωθ (ο Υιός) ήταν η αρχαιότερη Τριάδα των Αιγυπτίων, που προσωποποιόταν με τον Όσιρη, την Ίσιδα και τον Θωθ (Ερμή). Στην *Πίστη Σοφία* οι επτά μεγάλοι θεοί, χωρισμένοι σε δυο τριάδες και στον ανώτατο θεό (τον Ήλιο) είναι: οι κατώτερες [Τριπλές] Δυνάμεις (Τριδυνάμεις), οι δυνάμεις των οποίων διαμένουν αντίστοιχα στον Άρη, στον Ερμή και στην Αφροδίτη και η ανώτερη Τριάδα ("οι τρεις αόρατοι θεοί") που διαμένουν στην Σελήνη, στον Δία και στον Κρόνο.

Αυτό δεν χρειάζεται απόδειξη. Η Αστορέθ ήταν κατά μια έννοια ένα απρόσωπο σύμβολο της φύσης, το πλοίο της Ζωής που μεταφέρει μέσα από τον απέραντο Αστρικό Ωκεανό τα σπέρματα κάθε ύπαρξης. Και όταν δεν ταυτιζόταν με την Αφροδίτη, όπως κάθε άλλη "Βασίλισα του Ουρανού" στην οποία κατά την θυσία προσφέρονταν γλυκά και κουλουράκια, η Αστορέθ γινόταν η αντανάκλαση της χαλδαϊκής "Νουά, της Παγκόσμιας Μητέρας" (ο θηλυκός Νώε, θεωρούμενος σαν ένα με την κιβωτό) και της θηλυκής τριάδας. Άνα, Μπελίτα και Νταβκίνα, ονομαζόμενη, όταν συγχωνεύονταν σε ένα, "Αρχόντισσα θεά, κυρία της Κάτω Αβύσσου, Μητέρα των θεών, Βασίλισσα της Γης και Βασίλισσα της γονιμότητας". Αργότερα, η Μπελίτα ή *Τάμτου* (*Διαλέξεις του Χίμπερτ*, 1887, σελ. 374) (η θάλασσα), η Μητέρα της *Πόλης Ερέχ* (της μεγάλης χαλδαϊκής Νεκρόπολης) έγινε η Εύα και τώρα αυτή είναι η Παρθένος Μαρία στην Λατινική Εκκλησία, που παριστάνεται να στέκεται πάνω στην ημισέληνο και μερικές φορές πάνω στην Σφαίρα, για ποικιλία. Το *πλοίο*, ή το πλοιόμορφο σχήμα της ημισελήνου, που περιέχει μέσα του όλα εκείνα τα κοινά σύμβολα του πλοίου της ζωής, όπως είναι η κιβωτός του Νώε, το Γιονί των Ινδουιστών και η Κιβωτός της Διαθήκης, είναι το θηλυκό σύμβολο των Παγκόσμιων "Μητέρων

και Χαλδαίων), φίλων και συνεργατών του Μοσέ ντε Λεόν, ο οποίος, όπως δείχνει ο Μανκ, αποδέχτηκε τις ερμηνείες τους.

των θεών" και τώρα βρίσκεται κάτω από το χριστιανικό του *σύμβολο* σε κάθε Εκκλησία, σαν το *nave* (κεντρικό κλίτος ναού, από την λατινική λέξη *navis*, πλοίο).[423] Το πλοίο – το αστρικό δοχείο – γονιμοποιείται από το Πνεύμα της Ζωής, τον αρσενικό θεό, ή – όπως το αποκαλεί πολύ σωστά ο διαβασμένος Κίνελυ (*Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*) – το Άγιο Πνεύμα. Στην Δυτική θρησκευτική συμβολολογία η Ημισέληνος ήταν η αρσενική και η πανσέληνος ήταν η θηλυκή όψη εκείνου του συμπαντικού Πνεύματος. Η μυστική λέξη *Alm* [*Αλμ*] την οποία [ο Μωάμεθ] προτάσσει σε πολλά κεφάλαια του *Κορανίου*... υπαινίσσεται εκείνην, την *Αλμ* ή Άσπιλη Παρθένο του Ανώτατου Ουρανού. Και – καθώς το ανώτατο πάντα πέφτει σε γελοιοποίηση – απ' αυτήν ακριβώς την ρίζα *Alm* πρέπει να προέρχεται και η λέξη *Almeh* , οι Αιγύπτιες χορεύτριες. Αυτές οι τελευταίες είναι "Παρθένες" ίδιου είδους με τις *Νατσνί* στην Ινδία και τους (θηλυκούς) *Καντεσίμ*, τους Αγίους των ιουδαϊκών ναών (που ήταν αφιερωμένοι στον Ιεχωβά, ο οποίος συμβόλιζε και τα δύο φύλα) και των οποίων οι *άγιες* λειτουργίες στους ισραηλιτικούς ναούς ήταν *ταυτόσημες* με εκείνες των Νατσνί.

Τώρα ο Ευστάθιος δηλώνει ότι *ΙΩ*, στην διάλεκτο των Αργείων, σημαίνει την Σελήνη και ότι και στην Αίγυπτο ήταν ένα από τα ονόματά της επίσης. Ο Ζαμπλόνσκι λέει:

> *ΙΩ, Ioh Aegyptiis LUNAM significat neque illi in communi sermonis usus, aliud nomen quo Lunam designent praeter Io.* ("Η Ιώ για τους Αιγυπτίους σήμαινε την Σελήνη, και αυτοί δεν είχαν στην κοινή τους γλώσσα άλλο όνομα με το οποίο να είναι γνωστή η Σελήνη εκτός από το Ιώ".). (*Αιγυπτιακό Πάνθεο,* 1750-1752.)

Κίονας και ο Κύκλος, (I0), που τώρα αποτελεί τον πρώτο δεκαδικό αριθμό και ο οποίος για τον Πυθαγόρα ήταν ο τέλειος αριθμός που περιλαμβανόταν στην *Τετρακτύ*, (γιατί αποτελείτο από δέκα τελείες τοποθετημένες τριγωνικά σε τέσσερις σειρές. Είναι το *Τετραγράμματον* των Δυτικών Καμπαλιστών), *αργότερα έγινε ένας κυρίως φαλλικός Αριθμός,* περισσότερο μεταξύ των Ιουδαίων για τους οποίους είναι ο αρσενικός και θηλυκός Ιεχωβά.

Να πώς το εξηγεί ένας σχολιαστής:

> Στην στήλη της Ροζέτας του Ούλεμαν βρήκα την λέξη *μουτ* (επίσης και στον Σέυφαρθ), το όνομα της *Σελήνης*, χρησιμοποιούμενη σαν χρονικός κύκλος, εξ ου και ο σεληνιακός μήνας από το ιερόγλυφο [τόξο και γωνία κύκλου] με τα ☆ και ¤ σαν προσδιορισμούς, που δίνονται όπως το κοπτικό Ι Ο Η ή Ο **Η**. Το Εβραϊκό תוי μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί σαν Ι Ο Η, γιατί το γράμμα *vau* (ו) χρησιμοποιόταν για ***o*** και για ***u*** και για ***v*** ή ***w***. Αυτό πριν από την *Μασορά*, της οποίας η (.) χρησιμοποιόταν σαν ו = o, וּ = u, και וֹ = v ή w. Τώρα ανακάλυψα μέσω πρωτότυπης έρευνας ότι η ξεχωριστή λεπουργία του θείου ονόματος του Ιεχωβά φανέρωνε την επιρροή της Σελήνης σαν *αιτία γέννησης* και λόγω της ακρίβειάς της σαν σεληνιακού έτους στο φυσικό *μέτρο των ημερών*, όπως θα δείξουμε πλήρως... Και "σ εδώ αυτή η ίδια γλωσσολογικά λέξη από μια πολύ πιο αρχαία πηγή, δηλαδή την κοπτική, μάλλον από την αρχαία αιγυπτιακή στον καιρό της κοπτικής. (Από ένα χειρόγραφο.)

Αυτό είναι ακόμα πιο αξιοσημείωτο όταν η Αιγυπτιολογία το συγκρίνει με τα λίγα που γνωρίζει σχετικά με την τριάδα της Θήβας, που αποτελείται από τους *Άμεν, Μουτ* και τον γιο τους *Χονσού*. Η τριάδα, όταν ενωνόταν, περιεχόταν στην Σελήνη σαν το κοινό τους σύμβολο και όταν χωριζόταν ο Χονσού ήταν ο ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΣ θεός, συγχεόμενος έτσι με τους Θωθ και Πτα. Η μητέρα του Μουτ(χ) – το όνομα αυτό, παρεμπίπτοντος σημαίνει Μητέρα και όχι Σελήνη, η οποία ήταν μόνο το Σύμβολό της – ονομάζεται "Βασίλισα του Ουρανού", "Παρθένος" κ.τ.λ. κ.τ.λ. γιατί είναι μια όψη της Ίσιδας, της Χάθορ και των άλλων μητέρων θεαινών. Αυτή ήταν περισσότερο μητέρα παρά σύζυγος του *Άμεν*, του οποίου ο ξεχωριστός τίτλος είναι "σύζυγος της Μητέρας του". Σε ένα *αγαλματίδιο* στο Μπουλάκ του Καΐρου, η τριάδα αυτή παριστάνεται σαν ένας θεός-μούμια που κρατάει στο χέρι του τρία διαφορετικά σκήπτρα και φέρει τον σεληνιακό δίσκο στο κεφάλι

Ο Τίμαιος ο Λοκρός μιλώντας για την Αρχή, την ονομάζει *Αρχά των Αρίστων*. Η λέξη *arcane*, "κρυμμένο" ή μυστικό, προέρχεται από την *Arca*. "Σε κανέναν το *Κρυμμένο* δεν φανερώνεται παρά μόνο στον Ανώτατο" (*Ναζαρηνός Κώδικας*), υπονοώντας την φύση, την θηλυκή, και το Πνεύμα, την αρσενική Δύναμη. Όλοι οι ηλιακοί θεοί ονομάζονταν *Αρχηγέτες,* "γεννημένοι από την *Αρχή*", την θεία Παρθένο-Μητέρα των Ουρανών. (Βλέπε Κίνελυ, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 10.)

του, ενώ οι βόστρυχοι των μαλλιών του έχουν σχήμα που δείχνει ότι παριστάνει ένα θεό *παιδί* ή τον "Ήλιο", στην τριάδα. Αυτός ήταν ο θεός των Πεπρωμένων στην Θήβα και εμφανίζεται κάτω από δύο όψεις: (1) σαν Χονσού, ο σεληνιακός θεός και Κύριος της Θήβας, *Νοφίρ-χότπου*, "εκείνος που βρίσκεται σε απόλυτη ανάπαυση" και (2) σαν Χονσού *Ιρί-σόκρου*, ή "Χονσού, που εκτελεί το Πεπρωμένο", όπου ο πρώτος προετοιμάζει τα γεγονότα και τα συλλαμβάνει για κείνους που γεννιώνται κάτω από την δημιουργική επιρροή του, ενώ ο δεύτερος τα βάζει σε δράση. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 168, Αριθμός 1981, Σεράπειο, Ελληνική περίοδος.) Κάτω από θεογονικές παραλλαγές ο Άμεν γίνεται Ώρος, ΧΕΡΟΥ-ΑΜΕΝ και η Μουτ(χ)-Ίσις εμφανίζεται να τον θηλάζει σε ένα αγαλματίδιο της σαϊτικής περιόδου. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 169, Αριθμός 1998, Άβυδος.) Με την σειρά του, σ' αυτήν την μεταμορφωμένη τριάδα, ο Χονσού γίνεται *Θωθ-Σελήνη*, "εκείνος που ασκεί την σωτηρία". Το μέτωπο του στεφανώνεται με το κεφάλι μιας *ίβιδας* στολισμένο με τον *σεληνιακό* δίσκο και το διάδημα που ονομάζεται *Ιοτέπ*. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 172, Αριθμός 2068, Σεράπειο, Ελληνική περίοδος.)

Τώρα όλα αυτά τα σύμβολα αντικατοπτρίζονται ασφαλώς (μερικοί πιστεύουν ότι είναι ταυτόσημα) στον *Γιαχβέ*, ή Ιεχωβά της Βίβλου. Αυτό θα γίνει σαφές για όποιον διαβάσει το έργο *Η Πηγή των Μέτρων ή Κλειδί για τα Εβραϊκά Αιγυπτιακά Μυστήρια* και κατανοήσει τις αναντίρρητες, σαφείς και μαθηματικές αποδείξεις ότι τα εσωτερικά θεμέλια, ή το σύστημα που χρησιμοποιήθηκε στην κατασκευή της Μεγάλης Πυραμίδας, και τα αρχιτεκτονικά μέτρα στον Ναό του Σολομώντα (είτε είναι μυθικός είτε πραγματικός), στην κιβωτό του Νώε και στην Κιβωτό της Διαθήκης, είναι τα ίδια. Αν υπάρχει κάτι στον κόσμο που μπορεί να δώσει λύση στην διαμάχη σχετικά με το ότι τόσο οι αρχαίοι όσο και οι μετέπειτα (μετα-Βαβυλώνιοι) Ιουδαίοι και ειδικά οι πρώτοι, βάσισαν την θεογονία και την θρησκεία τους στα ίδια ακριβώς θεμέλια με όλους τους Παγανιστές, αυτό είναι το έργο που αναφέραμε.

Και τώρα ίσως είναι καλό να θυμήσουμε στον αναγνώστη αυτά που είπαμε για το Ι Α Ο, στο έργο μας *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*.

Δεν υπάρχει άλλη θεότητα που να προσφέρει μια τέτοια ποικιλία ετυμολογιών σαν τον Γιαχό (Yaho), ούτε όνομα που να προφέρεται τόσο διαφορετικά. Μόνο συνδέοντας το με τα μασορητικά σημεία οι μετέπειτα Ραββίνοι κατάφεραν να κάνουν το Ιεχωβά να διαβάζεται "Αντονάι" ή Κύριος. Ο Φίλωνας ο Βύβλιος το γράφει με ελληνικά γράμματα ΙΕΥΩ. Ο Θεοδώρητος (*Θέμα XV στην Έξοδο*, ΣΤ', 3) λέει ότι οι Σαμαρίτες το πρόφεραν *Ιαβέ* (Yabe) και οι Ιουδαίοι *Αϊά*. Ο Διόδωρος αναφέρει ότι "οι Ιουδαίοι διηγούνται πως ο Μωυσής ονόμαζε το θεό *Ιαώ*", οπότε γίνεται, όπως δείξαμε, I-ah-O. (Διόδωρος ο Σικελός, *Βιβλική Ιστορία*, I, 94. Παράβαλε Γκεζένιους, *Εβραϊκό και Αγγλικό Λεξικό*, κάτω από την λέξη.) Επομένως, βάσει της αυθεντίας της ίδιας της Βίβλου, υποστηρίζουμε ότι πριν από την μύηση του από τον Ιοθόρ, τον πεθερό του, ο Μωυσής δεν γνώριζε καθόλου την λέξη Γιαχό.[424]

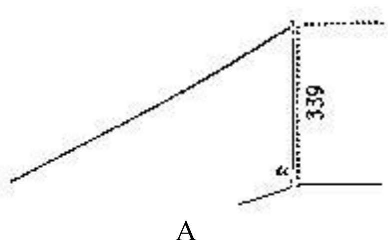
Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται σε μια προσωπική επιστολή από έναν πολύ μορφωμένο Καμπαλιστή. Στην ΣΤΑΝΤΖΑ III, σλόκα 8 και αλλού αναφέρεται ότι το *Μπράχμαν* – που τόσο επιπόλαια και τόσο συχνά συγχέεται από τους Ανατολιστές με τον Μπράχμα – ονομάζεται μερικές φορές Kalahamsa (*Καλα-χάνσα*, Κύκνος στην Αιωνιότητα), και δίνεται το εσωτερικό νόημα του *A-ham-sa* (*Α-χαμ-σα*). (Εγώ-είμαι-αυτός, το *soham* όντας ισοδύναμο με το *sah*, "αυτός", και το *aham* με το "εγώ", ένας μυστικός αναγραμματισμός και μετάθεση). Είναι επίσης ο "τετραπρόσωπος" Μπράχμα, το *Τσάτουρ-μούκχα* (ο τέλειος κύβος) που σχηματίζεται μέσα στον (και από τον) άπειρο κύκλο και εξηγείται επίσης η χρησιμοποίηση των 1, 3, 5 και 7+7 = 14, σαν η εσωτερική ιεραρχία των Ντιάνι-Τσόχαν. Πάνω σ' αυτό, ο αναφερθείς επιστολογράφος σχολιάζει τα ακόλουθα:

Ίσιδα Αποκαλυμμένη, Τόμ. II. σελ. 301. Ο σπουδαστής πρέπει να γνωρίζει ότι ο Ιοθόρ ονομάζεται "πεθερός" του Μωυσή, όχι γιατί ο Μωυσής είχε πραγματικά παντρευτεί κάποια από τις επτά κόρες τους. Ο Μωυσής, αν υπήρξε ποτέ, ήταν ένας Μυημένος και, σαν τέτοιος, ένας ασκητής, ένας ναζάρ, και δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει παντρευτεί. 'Οπως και όλα τα άλλα, είναι κι αυτό μια αλληγορία. Η Σεπφώρα (η ακτινοβόλος) είναι μια από τις προσωποποιημένες Απόκρυφες Επιστήμες που δόθηκαν από τον Ραγουήλ-Ιοθόρ, τον ιερέα Μυσταγωγό της Μαδιάμ στον Μωυσή, τον Αιγύπτιο μαθητή του. Το "πηγάδι" κοντά στο οποίο κάθησε ο Μωυσής κατά την φυγή του από τον Φαραώ συμβολίζει την "Πηγή της Γνώσης".

Για τα 1, 3, 5 και δυο φορές 7 που υπονοούν και πολύ ειδικά το 13, 514, το οποίο σε ένα κύκλο μπορεί να διαβαστεί σαν 31415 (ή αξία *π*), νομίζω ότι δεν μπορεί να υπάρχει πιθανότητα αμφιβολίας και ειδικά όταν εξεταστεί σε σχέση με τα συμβολικά σημάδια πάνω στο *sacr* (στα Εβραϊκά το φαλλικό σύμβολο *λίνγκαμ* και *γιονί*), "*Τσακρά*" ή Κύκλο του Βίσνου.

Αλλά επιτρέψατέ μου να προχωρήσω την περιγραφή σας ένα βήμα πιο πέρα: Λέτε, "Το Ένα από το Αυγό, το Έξι και το Πέντε [Βλέπε Τομ. Ι, Σταντζα IV, σλόκα 3] δίνουν τους αριθμούς 1065, την αξία του πρωτογεννημένου"... Αν είναι έτσι τότε στον αριθμό 1065 έχουμε το περίφημο όνομα του Ιεχωβά, το *Jve* ή *Jave* ή το Jupiter και αλλάζοντας το **ה** σε **נ** ή το *h* σε *n*, τότε έχουμε το **יונ** ή το λατινικό *Jun* ή Juno, την βάση του κινέζικου αινίγματος, τους βασικούς μετρικούς αριθμούς του Σνι (Σινά) και του Ιεχωβά που κατεβαίνει απ' αυτό το βουνό, αριθμοί οι οποίοι (1.065) δεν είναι παρά η χρησιμοποίηση του δικού μας λόγου 113 προς το 355, γιατί 1.065=355Χ3, που είναι η περιφέρεια προς μια διάμετρο 113Χ3=339. Έτσι ο πρωτογεννη μένος του Μπράχμα Πρατζαπάτι (ή οποιουδήποτε Δημιουργού) υποδηλώνει την μετρική χρήση μιας κυκλικής σχέσης παρμένης από το *Τσακρά* (ή Βίσνου) και, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, η θεία εκδήλωση παίρνει την μορφή της ζωής και του πρωτογεννημένου.

Είναι κάτι το μοναδικό: Στο πέρασμα της εισόδου προς την αίθουσα του Βασιλιά η απόσταση από την *επιφάνεια της Μεγάλης Βαθμίδας* [όπου φθάνει κανείς στο επίπεδο του πεδίου ή πατώμαυος και στην ανοιχτή είσοδο για την Αίθουσα του Βασιλιά, τα αιγυπτιακά «Άγια των Αγίων» (Ε.Π.Μπ.)] και ο Μεγάλος Διάδρομος προς την κορυφή του διαδρόμου, σύμφωνα με τις πολύ προσεχτικές μετρήσεις του Πιάτζι Σμιθ, είναι 339 ίντσες.

A

Πάρτε το Α σαν κέντρο και με αυτή την ακτίνα χαρόξτε έναν κύκλο. Η διάμετρος του κύκλου θα είναι 339Χ2 = 678 και οι αριθμοί αυτοί είναι οι αριθμοί της έκφρασης *και του κορακιού* στις σκηνές ή εικόνες του "Περιστεριού και του κορακιού" του Κατακλυσμού του Νώε (η ακτίνα παίρνεται για να δείξει την διαίρεση σε δυο μέρη, που είναι 1,065 το καθένα) γιατί 113 (*άνθρωπος*) Χ 6 = 678 και η διάμετρος προς την περιφέρεια του 1.065 Χ 2. Έτσι, έχουμε εδώ μια ένδειξη του κοσμικού *ανθρώπου* σ' αυτήν την ανώτερη βαθμίδα ή σκαλοπάτι, στην είσοδο της Αίθουσας του Βασιλιά (τα Άγια των Αγίων), που είναι η *μήτρα*. Τώρα το πέρασμα αυτό έχει τέτοιο ύφος, ώστε ένας άνθρωπος για να εισέλθει *πρέπει να σκύψει*. Αλλά ένας άνθρωπος όρθιος είναι 113 και λυγισμένος ή σκυμμένος γίνεται 113/2 = 56,5 η = 5,65 Χ 10 **יהוה** ή Ιεχωβά. Δηλαδή αυτός τον προσωποποιεί[425] καθώς εισέρχεται στα Άγια των Αγίων. Αλλά σύμφωνα με τον Εβραϊκό Εσωτερισμό η *κύρια λειτουργία* του Ιεχωβά ήταν η *τεκνοποίηση* κ.τ.λ. και αυτό γιατί, από τους αριθμούς του ονόματος του, αυτός ήταν το *μέτρο του σεληνιακού έτους*, χρονικός κύκλος ο οποίος, επειδή περιείχε τον παράγοντα 7 (επτά) που συμβάδιζε τόσο πολύ με τις περιόδους της ζωογόνησης, της βιωσιμότητας και της κυοφορίας, θεωρείτο σαν η *αιτία της γενεσιουργού δράσης* και επομένως τον λάτρευαν και τον ικέτευαν.

ανακάλυψη αυτή συνδέει τον Ιεχωβά ακόμα περιοσότερο με όλους τους άλλους δημιουργικούς και γενετικούς θεούς, ηλιακούς και σεληνιακούς, και ειδικά με το "βασιλιά" *Σόμα,* τον ινδικό *Σεληνιακό θεό*, την Σελήνη, εξαιτίας της εσωτερικής επιρροής που αποδίδεται σ' αυτόν τον πλανήτη στον Αποκρυφισμό. Στον Μαϊμονίδη (*Μορέχ Νεμπουκίμ*, "Ο Οδηγός του Συγχυσμένου", πράγματι!) ο Αδάμ αναφέρεται με δυο όψεις: σαν άνθρωπος, όπως όλοι οι άλλοι οι γεννημένοι από άνδρα και γυναίκα, και σαν ο προφήτης της Σελήνης. Και ο λόγος γι' αυτό γίνεται τώρα φανερός και πρέπει να εξηγηθεί.

Ο Αδάμ, σαν ο υποτιθέμενος μεγάλος "Προγεννήτορας της ανθρώπινης φυλής" είναι, σαν Αδάμ-Κάδμος, φτιαγμένος κατ' εικόνα του Θεού, επομένως μια πριαπική εικόνα. Οι εβραϊκές λέξεις *Ζαχάρ* και *νεκεβά* μεταφράζονται κυριολεκτικά σαν *λίνγκα* (φαλλός) και *γιονί*, παρ' όλη την μετάφρασή τους στην Βίβλο σαν "αρσενικό και θηλυκό". Όπως αναφέρεται εκεί: "*Και εποίησεν ο*

Ο υποψήφιος για μύηση προσωποποιούσε πάντα τον θεό του ναού στον οποίο ανήκε, όπως ο Αρχιερέας προσωποποιούσε τον θεό όλον τον χρόνο, ακριβώς όπως ο Πάπας τώρα προσωποποιεί τον Πέτρο, ακόμα και τον Ιησού Χριστό όταν εισέρχεται στον εσωτερικό βωμό, τα χριστιανικά "Άγια των Αγίων" [Ε.Π.Μπ.].

θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς" (Γένεση Α' 27), τον ανδρόγυνο Αδάμ-Κάδμο. Τώρα αυτό το καμπαλιστικό όνομα δεν είναι το όνομα ενός υπαρκτού ανθρώπου, ούτε το όνομα ενός ανθρώπινου ή θείου Όντος, αλλά το όνομα των δυο φύλων ή οργάνων αναπαραγωγής, που ονομάζονταν στα Εβραϊκά με κείνη την ασυνήθιστη ειλικρίνεια της γλώσσας, κυρίως βιβλική, *Ζαχάρ* και *νεκεβά*[426] αυτά τα δυο όντας, επομένως, η *εικόνα* με την οποία ο "Κύριος θεός" εμφανιζόταν συνήθως στον εκλεκτό λαό του. Το γεγονός αυτό αποδεικνύεται αναντίρρητα από όλους σχεδόν τους συμβολολόγους και τους Εβραίους μελετητές, καθώς και από την Καμπάλα. Επομένως, ο Αδάμ είναι κατά μια έννοια ο Ιεχωβά. Αυτό διασαφηνίζει μια άλλη γενική παράδοση στην Ανατολή που αναφέρεται στο έργο του Τζον Γκρέγκορ *Σημειώσεις και Παρατηρήσεις πάνω σε Αρκετά Αποσπάσματα της Γραφής* (Λονδίνο 1684, Τομ. 1. σελ. 120-121) και που παρατίθεται από τον Χάργκρεϊβ Τζένινγκς στο *Φαλλισμό*: "ότι ο Αδάμ διατάχθηκε από τον Θεό το νεκρό του σώμα να παραμένει πάνω από το έδαφος, μέχρι ότου έρθει το πλήρωμα του χρόνου για να παραδοθεί *στο μέσον της γης* από έναν ιερέα του Υψίστου θεού". Γι' αυτό, "ο Νώε προσευχόταν καθημερινά στην Κιβωτό μπροστά στο 'ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ'", ή μπροστά στον Φαλλό στην Κιβωτό, ή τα Άγια των Αγίων. Αυτός που είναι Καμπαλιστής και συνηθισμένος στην αδιάκοπη μεταλλαγή των βιβλικών ονομάτων, όταν αυτά ερμηνεύονται αριθμητικά και συμβολικά, θα καταλάβει τι εννοείται. Ο Ιεχωβά, από τις δυο λέξεις από τις οποίες αποτελείται το όνομα του, "σχηματίζει την αρχική ιδέα του αρσενικού-θηλυκού σαν δημιουργού της γέννησης (γιατί το י ήταν το *αρσενικό μέλος*, και το *Havah* ήταν η Εύα). Έτσι, φαίνεται ότι ο *τέλειος*, σαν δημιουργός των μέτρων, παίρνει επίσης την μορφή της πηγής της γέννησης, σαν ο *ερμαφρόδιτος*, απ' όπου και η φαλλική μορφή και χρήση". (*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 159.) Επίσης ο ίδιος συγγραφέας δείχνει και αποδεικνύει αριθμητικά και γεωμετρικά ότι (α) *Arets*, γη, *Adam,* άνθρωπος και *h-Adam-h* είναι συγγενείς μεταξύ τους και *προσωποποιούνται* στην Βίβλο κάτω από μια μορφή, σαν τον αιγυπτιακό και εβραϊκό Άρη, θεό της γέννησης, και (β) ότι ο Ιεχωβά ή "*Yah,* είναι ο Νώε, ή "*ο Ιεχωβά είναι Νώε*" στα Εβραϊκά θα ήταν הנּי,ή στην κυριολεξία στα Αγγλικά, *Inch*".

Τα ανωτέρω παρέχουν, λοιπόν, ένα κλειδί για τις αναφερθείσες παραδόσεις. Ο Νώε, μια θεία μετάθεση, ο υποτιθέμενος Σωτήρας της Ανθρωπότητας, ο οποίος μεταφέρει στην κιβωτό του ή *άργκα* (Σελήνη), τα σπέρματα όλων των ζωντανών πραγμάτων, ασκεί την λατρεία μπροστά στο "σώμα του Αδάμ", το οποίο σώμα είναι η εικόνα του Δημιουργού και το ίδιο ένας Δημιουργός. Έτσι, ο Αδάμ ονομάζεται ο "Προφήτης της Σελήνης", της *Άργκα*, ή "Άγια των Αγίων" του " י (*Γιόδ*). Αυτό δείχνει επίσης την προέλευση της ιουδαϊκής λαϊκής πίστης ότι το πρόσωπο του Μωυσή είναι στην Σελήνη, δηλαδή τα σημεία στην Σελήνη. Γιατί ο Μωυσής και ο Ιεχωβά είναι για άλλη μια φορά μεταθέσεις, όπως δείχθηκε καμπαλιστικά. Ο συγγραφέας της *Πηγής των Μέτρων* (σελ. 271) λέει:

Υπάρχει ένα γεγονός σχετικά με τον Μωυσή και τα έργα του που είναι πολύ σημαντικό για να παραλειφθεί. Όταν καθοδηγείται από τον Κύριο αναφορικά με την αποστολή του, το όνομα δύναμης που έλαβε η θεότητα είναι, *εγώ ειμί ο Ων*, οι Εβραϊκές λέξεις όντας: היהא רשא היהא μια διαφορετική απόδοση του הוהי. Τώρα, ο Μωυσής είναι השם και ισούται με 345. Προσθέστε τις αξίες *της νέας μορφής* του ονόματος του Ιεχωβά, 21 + 501 + 21 : 543, ή με αντίστροφο διάβασμα 345, δείχνοντας έτσι ότι ο Μωυσής είναι μια μορφή του Ιεχωβά σ' αυτόν τον συνδυασμό. 21:2 = 10,5 ή ανεστραμμένο 501, έτσι ώστε το άσερ ή το that στην φράση *I am that I am*, (το οποίο στην ελληνική Βίβλο έχει αποδοθεί: *Εγώ είμαι ο Ων*), είναι απλώς ένας οδηγός για μια ρήση του 21 ή 7 X 3, 501^2 = 251+, ένας πολύ σημαντικός πυραμιδικός αριθμός κ.λπ., κ.λπ.

Για μια σαφέστερη ερμηνεία προς χάριν των μη Καμπαλιστών, το διατυπώνουμε έτσι: Η φράση "εγώ ειμί ο Ων" στα Εβραϊκά είναι:

Ο Ιεχωβά λέει στον Μωυσή: "Το άθροισμα του ονόματος μου είναι *Ζαχάρ*, ο φορέας του σπέρματος", *φαλλός*. "Ο φαλλός είναι ο φορέας της έκφρασης, και πράγματι σαν *sacr* [*Zakhar*], ή φορέας του σπέρματος, η χρήση του πέρασε μέσα στις εποχές στο *sacr-factum* (ιερό έργο) του Ρωμαίου ιερέα, και το *sacr-fice* (θυσία) και το *sacr-ment* (ιερό) της αγγλόφωνης φυλής" (*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 236). ' Έτσι ο γάμος είναι ένα *sacrament* (μυστήριο) στην Ελληνική και Ρωμαϊκή Εκκλησία.

Eheyeh Asher Eheyeh
היהא ר שא היהא
5, 10, 5, 1 200 300 1 5, 10, 5, 1
Προσθέστε τα νούμερα αυτών των χωριστών λέξεων και θα έχετε:
21 היהא 501 רשא היהא 21
(που σχετίζεται με την διαδικασία της καθόδου στο πυρ πάνω στο βουνό για την δημιουργία του ανθρώπου κ.λπ, κ.λπ.) και το οποίο εξηγείται σαν ένας έλεγχος και χρησιμοποίηση των αριθμών των βουνών: γιατί από την μια πλευρά έχουμε 10+5+6 = 21, μέχρι το μεσαίο 501 και από την άλλη πλευρά 6+5+10 = 21. (Από τον ίδιο συγγραφέα. Βλέπε Τμήμα XXII, "Ο Συμβολισμός των Μυστηριακών Ονομάτων Ιαώ και Ιεχωβά", κ.τ.λ.)

Έτσι τα "Άγια των Αγίων", τόσο καμπαλιστικά όσο και ραββινικά, εμφανίζονται σαν ένα παγκόσμιο σύμβολο και κοινή ιδιοκτησία. Ούτε και προέρχεται από τους Εβραίους – αλλά εξαιτίας του υπερβολικά ρεαλιστικού χειρισμού των ημι-μυημένων Λευιτών, το σύμβολο απέκτησε γι' αυτούς μια σημασία, την οποία δεν είχε για κανέναν άλλον λαό μέχρι σήμερα και την οποία εξαρχής ποτέ δεν υπήρξε πρόθεση να έχει για τον αληθινό Καμπαλιστή. Φυσικά, εν όψει αυτού, τα *Λίνγκα* και *γιονί* του σύγχρονου μέσου Ινδού, δεν είναι τίποτε καλύτερο από τα ραββινικά "Άγια των Αγίων", αλλά *δεν είναι και τίποτε χειρότερο*. Και αυτό είναι ένα σημείο στο οποίο κέρδισαν τους χριστιανούς συκοφάντες των ασιατικών θρησκευτικών φιλοσοφιών. Γιατί, σε τέτοιους θρησκευτικούς μύθους, στον κρυμμένο συμβολισμό μιας πίστης και μιας φιλοσοφίας, το πνεύμα των παρουσιαζόμενων δογμάτων οφείλει να καθορίσει και την σχετική αξία τους. Και ποιος θα πει ότι, εξεταζόμενη με οποιοδήποτε τρόπο αυτή η αποκαλούμενη "Σοφία", εφαρμοζόμενη αποκλειστικά στην χρήση και την ευεργεσία ενός μικρού έθνους, κατάφερε ποτέ να αναπτύξει σ' αυτό οποιαδήποτε ηθική. Υπάρχουν οι Προφήτες για να δείξουν την πορεία στην ζωή, πριν, κατά την διάρκεια και μετά τις μέρες του Μωυσή, του εκλεκτού αλλά "ισχυρογνώμονα" λαού. Το ότι κάποτε είχαν στην διάθεση και στην κατοχή τους την Σοφία-θρησκεία και την χρήση της παγκόσμιας γλώσσας και των συμβόλων της, αυτό αποδεικνύεται από τον ίδιο εσωτερισμό που υπάρχει μέχρι σήμερα στην Ινδία σχετικά με τα "Άγια των Αγίων". Αυτό, όπως ειπώθηκε, ήταν και είναι ακόμα το πέρασμα μέσα από την "χρυσή" αγελάδα στην *ίδια σκυφτή στάση* σαν αυτή που φαίνεται στο διάδρομο της πυραμίδας, που ταύτιζε τον άνθρωπο με τον Ιεχωβά στον εβραϊκό εσωτερισμό. Η μόνη διαφορά βρίσκεται στο Πνεύμα της Ερμηνείας. Για τους Ινδούς και τους αρχαίους Αιγυπτίους εκείνο το πνεύμα ήταν και είναι εντελώς μεταφυσικό και ψυχολογικό· για τους Εβραίους ήταν *ρεαλιστικό* και *φυσιολογικό*. Έδειχνε τον πρώτο σεξουαλικό χωρισμό της ανθρώπινης φυλής (η Εύα που γεννάει τον Κάιν-Ιεχωβά, όπως δείχνεται στην *Πηγή των Μέτρων*)· την ολοκλήρωση της γήινης φυσιολογικής ένωσης και σύλληψης (όπως στην αλληγορία του Κάιν που χύνει το αίμα του Άβελ, **Hebel**, η θηλυκή αρχή) και την τεκνοποιία. Μια διαδικασία που φαίνεται να άρχισε κατά την Τρίτη Φυλή, ή με τον ΤΡΙΤΟ γιο του Αδάμ, τον Σηθ, με τον γιο του οποίου, του Ενώ, οι άνθρωποι άρχισαν να αποκαλούν τον εαυτό τους *Ιεχωβά* ή *Yah-Havah*, ο αρσενικός *Yod* και *Havah* ή Εύα, δηλαδή αρχίζει το αρσενικό και θηλυκό.[427] Έτσι η διαφορά βρίσκεται στο θρησκευτικό και ηθικό αίσθημα, αλλά τα δυο σύμβολα είναι ταυτόσημα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για τους πλήρως μυημένους Ιουδαίους Ταννάϊμ, το εσωτερικό νόημα του συμβολισμού ήταν το ίδιο ιερό στην αφηρημένη του όψη, όσο και για τους αρχαίους Άριους Ντβιτζά. Η λατρεία του "θεού στην κιβωτό" χρονολογείται μόνο από την εποχή του Δαυίδ, και για χίλια χρόνια το Ισραήλ δεν γνώριζε φαλλικό Ιεχωβά. Και τώρα η αρχαία Καμπάλα, που εκδόθηκε και επανεκδόθηκε χρωματίστηκε απ' αυτόν.

Για τους αρχαίους Άριους το κρυμμένο νόημα ήταν μεγαλειώδες, ανώτερο και ποιητικό, όσο και αν η εξωτερική εμφάνιση του συμβόλου τους αντιστρατεύεται τώρα τον ισχυρισμό αυτό. Η τελετουργία του περάσματος μέσα από τα Άγια των Αγίων (που τώρα συμβολιζόταν από την αγελάδα), στην αρχή μέσω του ναού *Χιρανία-γκάρμπα* (του ακτινοβόλου Αυγού) – που ήταν το ίδιο

Στην Γένεση Δ', 25, έχει μεταφραστεί λαθεμένα: "... Και εκάλεσε το όνομα αυτού *Ενώχ* [άνθρωπος]. Τότε έγινεν αρχή να ονομάζονται με το όνομα του Κυρίου", πράγμα που δεν έχει νόημα εδώ, αφού ο Αδάμ και οι άλλοι πρέπει να είχαν κάνει το ίδιο.

ένα σύμβολο της συμπαντικής, αφηρημένης φύσης – σήμαινε πνευματική σύλληψη και γέννηση, ή μάλλον την *επαναγέννηση* του ατόμου και την αναγέννηση του: ο σκυφτός άνθρωπος στην είσοδο του *Sanctum Sanctorum* έτοιμος να ξαναγίνει το αρχικό πνευματικό Ο ν, ο *προ*-γενέθλιος ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Για τους Σημίτες, εκείνος ο *σκυφτός* άνθρωπος σήμαινε την πτώση του Πνεύματος στην ύλη και εκείνη η *πτώση και υποβάθμιση* θεοποιήθηκαν απ' αυτούς με αποτέλεσμα την κάθοδο της θεότητας στο επίπεδο του ανθρώπου. Για τον Άριο, το σύμβολο αντιπροσώπευε τον χωρισμό του Πνεύματος από την ύλη, την συγχώνευση και την επιστροφή του στην πρωταρχική Πηγή, ενώ για τον Σημίτη, αντιπροσώπευε τον γάμο του πνευματικού ανθρώπου με την υλική θηλυκή φύση, την φυσιολογική ύπαρξη που κυριαρχεί πάνω στην ψυχολογική και στην καθαρά άυλη. Οι Άριες όψεις του συμβολισμού ήταν οι όψεις ολόκληρου του παγανιστικού κόσμου, οι σημιτικές ερμηνείες προήλθαν από μια – και ανήκαν κυρίως σε μια – μικρή φυλή, σημειώνοντας έτσι τα εθνικά χαρακτηριστικά της και τα ελαττώματα ιδιοσυγκρασίας που χαρακτηρίζουν πολλούς από τους Ιουδαίους μέχρι σήμερα: χονδροειδής ρεαλισμός, εγωισμός και αισθησιασμός. Είχαν κάνει μια συμφωνία, μέσω του πατέρα τους Ιακώβ, με την φυλετική τους θεότητα, αυτοεξυψωμένη πάνω απ' όλες τις άλλες, και μια διαθήκη ότι το "σπέρμα του θα είναι σαν την σκόνη της γης" και εκείνη η θεότητα, επομένως, δεν μπορούσε να έχει καλύτερη εικόνα από το σύμβολο της γέννησης και σαν παρουσίαση έναν αριθμό και αριθμούς.

Καρλάυλ έχει σοφά λόγια και για τα δυο αυτά έθνη. Για τους Ινδούς Άριους – τον πιο μεταφυσικό και πνευματικό λαό πάνω στην γη – η θρησκεία υπήρξε πάντα, σύμφωνα με τα λόγια του, "ένας αιώνιος πολικός αστέρας, που ακτινοβολεί τόσο λαμπρότερα στον ουρανό, όσο πιο σκοτεινή πάνω στην γη γίνεται η νύχτα γύρω του". Η θρησκεία του Ινδού του αποσπά από την γη, επομένως, ακόμα και τώρα, το σύμβολο της αγελάδας στο εσωτερικό του νόημα, είναι ένα από τα μεγαλύτερα και πιο φιλοσοφικά απ' όλα τα άλλα. Για τους "ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ" και "Κυρίους" των ευρωπαϊκών δυνατοτήτων – τους Ισραηλίτες – ορισμένα λόγια του Καρλάυλ ταιριάζουν ακόμα πιο καλά· γι' αυτούς "η θρησκεία είναι ένα σοφό προνοητικό αίσθημα βασισμένο στον απλό υπολογισμό", και έτσι ήταν από την αρχή της. Έχοντας φορτωθεί τώρα μ' αυτό, τα χριστιανικά έθνη νιώθουν υποχρεωμένα να το υπερασπίσουν και να το υμνήσουν, σε βάρος όλων των άλλων θρησκειών.

Αλλά δεν ήταν έτσι για τα αρχαία έθνη. Γι' αυτά το πέρασμα της εισόδου και η σαρκοφάγος στην αίθουσα του Βασιλιά σήμαιναν αναγέννηση, όχι γέννηση. Ήταν το πιο αυστηρό σύμβολο, τα Άγια των Αγίων πράγματι, όπου μέσα τους δημιουργούνταν αθάνατοι Ιεροφάντες και "Γιοί του θεού" – ποτέ θνητοί άνθρωποι και γιοί του πάθους και της σάρκας – όπως τώρα με το κρυμμένο νόημα του Σημίτη Καμπαλιστή. Ο λόγος της διαφοράς στις θεωρήσεις των δυο φυλών είναι εύκολο να εξηγηθεί. Ο 'Αριος Ινδός ανήκει σε μια από τις αρχαιότερες τώρα φυλές πάνω στην γη, ενώ ο Σημιτης Εβραίος σε μια από τις νεότερες. Ο ένας είναι σχεδόν ενός εκατομμυρίου ετών ο άλλος είναι μια μικρή υποφυλή 8.000 περίπου ετών και όχι περισσότερο.[428]

Αλλά η φαλλική λατρεία αναπτύχθηκε μόνο με την βαθμιαία απώλεια των κλειδιών για το εσωτερικό νόημα των θρησκευτικών συμβόλων και υπήρχε μια εποχή όπου οι Ισραηλίτες είχαν πίστεις τόσο αγνές, όσο αυτές που έχουν οι Άριοι. Αλλά τώρα ο Ιουδαϊσμός, χτισμένος αποκλειστικά πάνω σε φαλλική λατρεία, έγινε μια από τις πρόσφατες πίστεις στην Ασία και θεολογικά μια θρησκεία μίσους και κακίας προς καθετί και καθέναν έξω από τον εαυτό τους. Ο Φίλωνας ο Ιουδαίος δείχνει ποια ήταν η γνήσια εβραϊκή πίστη. Τα ιερά γραπτά, λέει, περιγράφουν τι οφείλουμε να κάνουμε... *διατάζοντας μας να μισούμε τους εθνικούς και τους νόμους και τους*

Αυστηρά μιλώντας οι Ιουδαίοι είναι μια τεχνητή Άρια φυλή, γεννημένη στην Ινδία και ανήκουσα στην καυκάσια υποδιαίρεση. Οποιοσδήποτε είναι εξοικειωμένος με τους Αρμένιους και τους Πάρσους θα αναγνωρίσει αναμφίβολα σ' αυτούς τους τρεις τον ίδιο Άριο, καυκάσιο τύπο. Από τους επτά πρωταρχικούς τύπους της Πέμπτης Φυλής παραμένουν τώρα πάνω στην Γη μόνο τρεις. Όπως είπε πολύ σωστά ο καθ. Ο. Χ. Φλάουερ το 1885: "Δεν μπορώ να αντισταθώ στο συμπέρασμα στο οποίο τόσο συχνά φτάνουν διάφοροι ανθρωπολόγοι... ότι ο πρωταρχικός άνθρωπος, οτιδήποτε κι αν ήταν, στην πορεία των εποχών χωρίστηκε σε τρεις ακραίους τύπους που αντιπροσωπεύονται από τους Καυκάσιους της Ευρώπης, τους Μογγόλους της Ασίας και τους Αιθίοπες της Αφρικής και ότι όλοι οι υπάρχοντες άνθρωποι μπορούν να ταξινομηθούν γύρω απ' αυτούς τους τύπους..." (Προεδρική Ομιλία στο Ανθρωπολογικό Ινστιτούτο της Μεγάλης Βρετανίας και Ιρλανδίας). Λαμβάνοντας υπόψη ότι η Φυλή μας έφτασε στην Πέμπτη υποφυλή της, πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά;

θεσμούς τους. Πράγματι μισούν την λατρεία του Βάαλ ή του Βάκχου δημόσια, αλλά επιτρέπουν να ακολουθούνται μυστικά τα χειρότερα χαρακτηριστικά της και ακριβώς από τους Ταλμουδιστές Ιουδαίους βεβηλώθηκαν περισσότερο τα μεγάλα σύμβολα της φύσης. Όπως φάνηκε τώρα, με την ανακάλυψη του κλειδιού για την ορθή απόδοση της Βίβλου, η Γεωμετρία, η πέμπτη θεία Επιστήμη ("πέμπτη", γιατί είναι το πέμπτο κλειδί στην σειρά των Επτά Κλειδιών για την Παγκόσμια εσωτερική γλώσσα και συμβολολογία), βεβηλώθηκε απ' αυτούς και χρησιμοποιήθηκε για να κρύψει τα πιο γήινα και χονδροειδώς σεξουαλικά μυστήρια, στα οποία υποβαθμίζονταν τόσο η θεότητα όσο και η θρησκεία.

Μας λένε ότι συμβαίνει ακριβώς το ίδιο με το δικό μας Μπράχμα -Πρατζαπάτι, τον Όσιρη και όλους τους άλλους δημιουργικούς θεούς. Πράγματι, αλλά μόνο όταν οι τελετουργίες τους κρίνονται εξωτερικά και εμφανισιακά, ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, όταν αποκαλύπτεται το εσωτερικό τους νόημα, όπως βλέπουμε. Αναμφίβολα, το ινδικό *Λίνγκαμ* είναι ταυτόσημο με την "Στήλη του Ιακώβ". Αλλά η διαφορά, όπως ειπώθηκε, φαίνεται να βρίσκεται στο ότι η εσωτερική σημασία του *Λίνγκαμ* ήταν πράγματι υπερβολικά ιερή και μεταφυσική, για να αποκαλυφθεί στον αμύητο και στον ασεβή, έτσι η επιφανειακή του εμφάνιση αφέθηκε στις υποθέσεις του όχλου. Ούτε και θα μπορούσε ο Άριος Ιεροφάντης και μπραχμάνος, μέσα στην περήφανη αποκλειστικότητα και την ικανοποίηση της γνώσης του, να μπει στον κόπο να κρύψει την πρωταρχική γυμνότητα κάτω από έξυπνα επινοημένους μύθους. Ενώ ο Ραββίνος, έχοντας ερμηνεύσει το σύμβολο για να ταιριάζει με τις δικές του τάξεις, έπρεπε να κρύψει την χονδροειδή σημασία του και αυτό εξυπηρέτησε έναν διπλό σκοπό: να κρατήσει το μυστικό για τον εαυτό του και να εξυψώσει τον εαυτό του, με τον υποτιθέμενο μονοθεϊσμό του, πάνω από τον εθνικό, τον οποίο ο Νόμος του τον διέταζε να μισεί.[429] Μια εντολή η οποία τώρα με χαρά γίνεται αποδεκτή και από τον χριστιανό, παρά την άλλη και μεταγενέστερη εντολή, "αγαπάτε αλλήλους". Τόσο η Ινδία όσο και η Αίγυπτος είχαν και έχουν τους ιερούς λωτούς τους, σύμβολα για τα ίδια "Άγια των Αγίων" – ο Λωτός αναπτυσσόμενος στο νερό, ένα διπλό θηλυκό σύμβολο – φορέας του δικού του σπέρματος και ρίζα των πάντων. Ο Βιράτζ και ο Ώρος είναι και οι δύο αρσενικά σύμβολα, εκπορευόμενοι από την ανδρόγυνη Φύση: ο ένας από τον Μπράχμα και την θηλυκή του σύντροφο Βατς, ο άλλος από τον Όσιρη και την Ίσιδα και ποτέ από τον Έναν άπειρο Θεό. Στο ιουδαιο-χριστιανικό σύστημα υπάρχει διαφορά. Ενώ ο λωτός, που περιέχει τον Μπράχμα, το Σύμπαν, εμφανίζεται να αναπτύσσεται από τον αφαλό του Βίσνου, το *Κεντρικό σημείο* στα Ύδατα του Άπειρου Διαστήματος και ενώ ο Ώρος ξεπηδάει από τον Λωτό του *ουράνιου* Νείλου, όλες αυτές οι αφηρημένες πανθεϊστικές ιδέες υποβαθμίστηκαν και έγιναν γήινα απτές στην Βίβλο. Νιώθει κανείς την τάση να πει ότι στην *εσωτερική* τους απόδοση είναι ακόμα *πιο χονδροειδείς και ακόμα πιο ανθρωπομορφικές* απ' ό,τι στην *εξωτερική* τους απόδοση. Πάρτε για παράδειγμα το ίδιο σύμβολο, ακόμα και στην χριστιανική εφαρμογή του, τον *κρίνο* στο χέρι του Αρχάγγελου Γαβριήλ (Λουκά Α', 28). Στον Ινδουισμό τα "Άγια των Αγίων" είναι μια παγκόσμια αφαίρεση, της οποίας τα *δραματικά πρόσωπα* είναι το Άπειρο Πνεύμα και η Φύση, στον χριστιανικό Ιουδαϊσμό είναι ένας *προσωπικός* θεός, έξω από την Φύση και η ανθρώπινη Μήτρα, Εύα, Σάρα, κ.τ.λ., κ.τ.λ. επομένως ένας ανθρωπομορφικός φαλλικός θεός και η εικόνα του, ο άνθρωπος.

Έτσι, υποστηρίζεται ότι σχετικά με τα περιεχόμενα της Βίβλου, μια από τις δυο υποθέσεις πρέπει να γίνει αποδεκτή. Ή πίσω από το συμβολικό υποκατάστατο – τον Ιεχωβά – υπήρχε μια άγνωστη, ασύλληπτη θεότητα, το καμπαλιστικό Άιν-Σοφ· ή οι Ιουδαίοι εξαρχής δεν ήταν τίποτε καλύτερο από τυπικοί λάτρεις του *Λίνγκαμ* της σημερινής Ινδίας (οι καθαγιασμένες στήλες τους , οι απελέκητες πέτρες, που στήθηκαν από τον Αβραάμ και τον Ιακώβ ήταν *λίνγκαμ*). Εμείς λέμε ότι

Κάθε φορά που τονίζονταν τέτοιες αναλογίες ανάμεσα στους Εθνικούς και στους Ιουδαίους και αργότερα στους χριστιανούς, ήταν απαράβατη συνήθεια των τελευταίων να λένε ότι ήταν έργο του Διαβόλου που ανάγκαζε τους Παγανιστές|να μιμουύνται τους Ιουδαίους με σκοπό να ρίξουν λάσπη στην θρησκεία του ενός, *αληθινά* ζώντος θεού. Γι' αυτό ο Φάμπερ πολύ σωστά λέει: "Μερικοί φαντάστηκαν ότι οι Εθνικοί ήταν δουλικοί αντιγραφείς των Ισραηλιτών και ότι κάθε σημείο ομοιότητας ήταν άμεσα δανεισμένο από τους μωυσαϊκούς θεσμούς. Αλλά η θεωρία αυτή κατά κανέναν τρόπο δεν λύνει το πρόβλημα: τόσο γιατί βρίσκουμε ακριβώς την ίδια ομοιότητα σε τελετές εθνών πολύ διαφορετικών από την Παλαιστίνη, όπως ακριβώς και στις τελετές εκείνων που βρίσκονται πολύ κοντά, και έπειτα γιατί φαίνεται απίθανο όλοι να είχαν δανειστεί από ένα έθνος που γενικά το αντιπαθούσαν και το περιφρονούσαν" (*Προέλευση της Παγανιστικής Ειδωλολατρείας*, Τομ. Ι σελ. 104).

συνέβαινε το πρώτο και ότι, επομένως, η μυστική ή εσωτερική λατρεία των Ιουδαίων ήταν ο ίδιος πανθεϊσμός για τον οποίο κατηγορούνται σήμερα οι Βενταντιστές φιλόσοφοι. Ο Ιεχωβά ήταν ένα υποκατάστατο για τους σκοπούς μιας εξωτερικής εθνικής πίστης και δεν είχε καμιά σημασία ή πραγματικότητα στα μάτια των μορφωμένων ιερέων και φιλοσόφων, των Σαδδουκαίων, της πιο εκλεπτυσμένης και πιο σοφής απ' όλες τις ισραηλιτικές αιρέσεις, οι οποίοι αποτελούν μια ζωντανή απόδειξη με την περιφρονητική τους απόρριψη κάθε πίστης, εκτός του ΝΟΜΟΥ. Γιατί πώς θα μπορούσαν εκείνοι που επινόησαν το θαυμαστό σύνολο, που τώρα είναι γνωστό σαν Βίβλος, ή οι διάδοχοί τους οι οποίοι γνώριζαν – όπως όλοι οι Καμπαλιστές – ότι είχε επινοηθεί σαν ένα λαϊκό παραπέτασμα, πώς θα μπορούσαν αυτοί, ρωτάμε, να νιώθουν σεβασμό για ένα τέτοιο φαλλικό σύμβολο και έναν ΑΡΙΘΜΟ, όπως αναμφίβολα εμφανίζεται ότι είναι ο Ιεχωβά στα καμπαλιστικά έργα; Πώς θα μπορούσε ο οποιοσδήποτε που άξιζε τον τίτλο του φιλοσόφου και που γνώριζε το αληθινό μυστικό νόημα της "στήλης του Ιακώβ", των *Μπέθελ*, χρισμένων *φαλλών* και του "Χάλκινου Όφεως", να λατρεύει ένα τέτοιο χονδροειδές σύμβολο και να το διακονεί, βλέποντας σ' αυτό την "Διαθήκη" τους, τον ίδιο τον Κύριο! Ας μελετήσει ο αναγνώστης το *Γκεμάρα Σανχεντρίν* και ας κρίνει. Όπως έδειξαν αρκετοί συγγραφείς και όπως ωμά δηλώνει ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς στον *Φαλλισμό* (σελ. 67):

> *Γνωρίζουμε από τα ιουδαϊκά αρχεία* ότι η Κιβωτός υποτίθεται ότι περιείχε έναν *πίνακα από πέτρα*... εκείνη η πέτρα ήταν φαλλική και ωστόσο ταυτόσημη με το ιερό όνομα του *Ιεχωβά*... το οποίο γραμμένο στα Εβραϊκά χωρίς σημεία με τέσσερα γράμματα είναι J E V E Ή J H V H (το H όντας απλώς δασύ και το ίδιο με το E). Αυτή η διαδικασία μας αφήνει τα δυο γράμματα I και V (ή σε μια άλλη από τις μορφές το U). Τώρα, αν τοποθετήσουμε το I *μέσα* στο U έχουμε τα "άγια των αγίων", και επίσης έχουμε το *Λίνγκαμ* και *Γιονί* και το Άργκα των Ινδών, τον Ισβάρα ή "υπέρτατο κύριο". Και εδώ έχουμε ολόκληρο το μυστικό της μυστικιστικής και υπερουράνιας σημασίας του, επιβεβαιωνόμενης αφ' εαυτής όντας ταυτόσημη με το Λινυονί [;] της Κιβωτού της Διαθήκης.

Οι βιβλικοί Ιουδαίοι του σήμερα δεν χρονολογούνται από την εποχή του Μωυσή, αλλά του Δαυίδ, ακόμα και αν δεχτούμε την ταυτότητα των παλιών γνήσιων και των μετέπειτα ανασχηματισμένων μωυσαϊκών κυλίνδρων. Πριν απ' αυτήν την εποχή η εθνικότητα τους χάνεται μέσα στην ομίχλη του προϊστορικού σκότους, το πέπλο από το οποίο τώρα θα αποτραβηχτεί τόσο, όσο θα μας επιτρέψει ο χώρος. Η Παλαιά Διαθήκη, ακόμα και με την πιο επιεική κριτική, μπορεί να αναχθεί στην εποχή της βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας, σαν οι κατά προσέγγιση σωστές θεωρήσεις που επικρατούσαν την εποχή του Μωυσή. Ακόμα και οι πιο φανατικοί χριστιανοί και λάτρεις του Ιεχωβά, όπως ο αιδ. Τ. Χ. Χορν, αναγκάζονται να παραδεχτούν τις πολυάριθμες αλλαγές και μετατροπές που έγιναν από τους μετέπειτα συντάκτες του "Βιβλίου του Θεού" από την εποχή που *Βρέθηκε από τον Χελκία,*[430] *και ότι "η Πεντάτευχος προήλθε από τα πρωταρχικοί ή αρχαιότερα στοιχεία, μέσω ενός ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΥ"*. Με βάση την χρονολογία της ίδιας της Βίβλου, τα ελοϊμικά κείμενα ξαναγράφηκαν 800 χρόνια μετά την εποχή του Μωυσή και τα ιεχωβικά 800 χρόνια μετά. ; Έτσι, υποστηρίζεται ότι η θεότητα, η οποία παριστάνεται σαν το όργανο γέννησης με την μορφή της στήλης και σαν ένα σύμβολο του διπλοσεξουαλικού οργάνου με την αριθμητική αξία των γραμμάτων του ονόματός του – ή י , το *Γιόδ* (φαλλός) και ה , *Χε* (το άνοιγμα, ή η Μήτρα) σύμφωνα με την καμπαλιστική αυθεντία – είναι μιας πολύ μεταγενέστερης χρονολογίας από τα σύμβολα των *Ελοΐμ* και είναι δανεισμένα από τις εξωτερικές τελετουργίες των Παγανιστών και έτσι

Ιεχωβά είναι ταυτόσημος με τα *Λίνγκαμ* και *Γιονί* που βρίσκονται σε κάθε σταυροδρόμι στην Ινδία.

Όπως ο ΙΑΩ των μυστηρίων ήταν ξεχωριστός από τον Ιεχωβά, έτσι και οι μετέπειτα Ιαώ και Αμπραξάς μερικών Γνωστικών αιρέσεων ήταν ταυτόσημοι με τον θεό των Εβραίων, ο οποίος ήταν ίδιος με τον αιγυπτιακό 'Ωρο. Αυτό αποδεικνύεται αναμφίβολα (από σχέδια) πάνω σε πολύτιμα κοσμήματα τόσο "εθνικά" όσο και Γνωστικά "χριστιανικά". Στην συλλογή τέτοιων κοσμημάτων του Ματτέρ, υπάρχει ένας "Ώρος" καθισμένος πάνω σε έναν λωτό με την επιγραφή ΑΒΡΑϹΑΞ

Βλέπε *Εισαγωγή στην Κριτική Μελέτη και Γνώση των Αγίων Γραφών*, του αιδ. Τ. Χ. Χορν, 860, καθώς επίσης του επισκόπου Τζον Κόλενσο, *Ελοϊμικοί και Ιεχωβικοί Συγγραφείς*.

ΙΑΩ – μια προσφώνηση απόλυτα ίδια με την πολύ συχνή ΕΙC ΖΕΥΣ CΑΡΑΠΙ, πάνω στα σύγχρονα εθνικά κοσμήματα. Και επομένως μπορεί να μεταφραστεί μόνο σαν "ο Αμπραξάς είναι ο ένας Ιεχωβά".[431] Αλλά ποιος ήταν ο Αμπραξάς; Όπως δείχνει ο ίδιος συγγραφέας «η αριθμητική ή καμπαλιστική αξία του ονόματος Αμπραξάς σχετίζεται άμεσα με τον περσικό τίτλο του θεού "Μίθρα", κυβερνήτη του έτους, που λατρευόταν από αρχαιότατη εποχή κάτω από την επωνυμία του Ιαώ». (Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 326.) Γι' αυτό ο Ήλιος σε μια όψη, η Σελήνη ή σεληνιακό πνεύμα, σε μια άλλη, εκείνη η δημιουργική θεότητα την οποία οι Γνωστικοί χαιρετούσαν ως εξής: "Εσύ που προΐστασαι των Μυστηρίων του Πατέρα και του Γιου, που λάμπεις μέσα στην νύχτα, που καταλαμβάνεις την *δεύτερη τάξη*, ο πρώτος Κύριος του θανάτου".

Μόνο με την ιδιότητά του σαν το πνεύμα της Σελήνης, όπου αυτό το τελευταίο στην αρχαία κοσμογονία θεωρείτο ο γονέας της Γης μας, θα μπορούσε ο Ιεχωβά να θεωρηθεί σαν ο *δημιουργός* της σφαίρας μας και του Ουρανού της, δηλαδή του Στερεώματος.

γνώση όλων αυτών, όμως, δεν θα αποτελέσει απόδειξη για τον κοινό θρησκόληπτο. Οι Ιεραπόστολοι θα συνεχίσουν τις πιο κακοήθεις επιθέσεις τους εναντίον των θρησκειών της Ινδίας και οι χριστιανοί θα διαβάζουν με το ίδιο ανόητο χαμόγελο ικανοποίησης αυτά τα παράλογα άδικα λόγια του Κόλεριτζ, "Είναι πράγματι άξιο παρατήρησης ότι οι εμπνευσμένες γραφές που δέχτηκαν οι χριστιανοί ξεχωρίζουν απ' όλα τα άλλα βιβλία που ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΣΕ ΕΜΠΝΕΥΣΗ, από τις Γραφές των Μπραχμάνων, ακόμα και από το Κοράνι, για την έντονη και συχνή υπόδειξη της ΑΛΗΘΕΙΑΣ [!!]..."

Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, 2η εκδ. σελ. 327. [Η αναφορά γίνεται στο έργο του Α. Ματτέρ, *Κριτική Ιστορία του Γνωστικισμού*, 1828].

XVIII

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΩΝ "ΠΕΠΤΩΚΟΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ" ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥΣ

Α
ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑ: ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΤΙ;

τωρινή διαμάχη μας είναι αποκλειστικά με την θεολογία. Η εκκλησία επιβάλλει την πίστη σε έναν προσωπικό θεό και έναν προσωπικό διάβολο, ενώ ο Αποκρυφισμός δείχνει το λαθεμένο μιας τέτοιας πίστης. Και ενώ για τους Πανθεϊστές και τους Αποκρυφιστές, όπως και για τους Πεσιμιστές, η Φύση δεν είναι τίποτε άλλο από μια "χαριτωμένη αλλά ψυχρή μητέρα", αυτό είναι αλήθεια μόνο όσον αφορά την εξωτερική υλική φύση. Και οι δυο συμφωνούν ότι, για έναν απρόσεχτον παρατηρητή, αυτή δεν είναι τίποτε καλύτερο από ένα τεράστιο σφαγείο μέσα στο οποίο οι χασάπηδες γίνονται θύματα και τα θύματα με την σειρά τους εκτελεστές. Είναι απόλυτα φυσικό ότι ο αδαής με πεσιμιστικές τάσεις, από την στιγμή που θα πειστεί για τα αναρίθμητα ελαττώματα και τις αποτυχίες της Φύσης και ειδικά για τις αυτοκαταστροφικές της δυνατότητες, θα φανταστεί ότι αυτή είναι και η καλύτερη απόδειξη πως δεν υπάρχει θεότητα *in abscondito* (*εν κρυπτώ*) στην Φύση ή οτιδήποτε θείο μέσα σ' αυτήν. Και είναι εξίσου φυσικό ότι ο υλιστής και ο φυσιοκράτης θα φανταστούν πως το καθετί οφείλεται στην τυφλή δύναμη, στην τύχη και στην επιβίωση του *ισχυρότερου*, ακόμα πιο συχνά και από την επιβίωση του *καταλληλότερου*. Αλλά οι Αποκρυφιστές, οι οποίοι θεωρούν την υλική φύση σαν το σύνολο των πιο ποικίλων πλανών στο πεδίο των απατηλών αντιλήψεων που αναγνωρίζουν σε κάθε πόνο και δυστυχία τις αναγκαίες οδύνες της ασταμάτητης γέννησης·μια σειρά σταδίων προς συνεχώς αυξανόμενη τελειοποίηση, η οποία είναι ορατή στην σιωπηλή επιρροή του απόλυτα αλάνθαστου Κάρμα, ή *αφηρημένης φύσης*· οι Αποκρυφιστές, λέμε, θεωρούν την μεγάλη Μητέρα διαφορετικά. Αλίμονο σε εκείνους που ζουν χωρίς πόνο. Στασιμότητα και θάνατος είναι το μέλλον εκείνων που φυτοζωούν χωρίς αλλαγή. Και πώς μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε αλλαγή προς το καλύτερο, χωρίς τον ανάλογο πόνο κατά την διάρκεια των προηγούμενων σταδίων; Μόνο αυτοί που έμαθαν την απατηλή αξία των γήινων ελπίδων και τις πλανερές έλξεις της εξωτερικής φύσης – μόνο αυτοί δεν προορίζονται να λύσουν τα μεγάλα προβλήματα της ζωής, του πόνου και του θανάτου;

Αν οι σύγχρονοι φιλόσοφοι – που διαδέχθηκαν τους μελετητές του μεσαίωνα – χρησιμοποίησαν αρκετές από τις θεμελιώδεις ιδέες της αρχαιότητας, οι θεολόγοι έφτιαξαν τον θεό και τους Αρχαγγέλους του, τον Σατανά και τους Αγγέλους του, μαζί με τον Λόγο και το προσωπικό του, κατευθείαν από τις *δραματικές προσωπικότητες* του αρχαίου ειδωλολατρικού Πανθέου. Και θα γίνονταν δεκτοί σ' αυτό, αν δεν παραμόρφωναν έξυπνα τους αρχικούς χαρακτήρες, αν δεν διαστρέβλωναν το φιλοσοφικό νόημα και, εκμεταλλευόμενοι την άγνοια της Χριστιανοσύνης – αποτέλεσμα πολύχρονων εποχών νοητικού ύπνου, κατά την διάρκεια των οποίων στην ανθρωπότητα επιτρεπόταν να σκέφτεται μόνο δι' αντιπροσώπου – αν δεν έριχναν κάθε σύμβολο στην πιο αξεδιάλυτη σύγχυση. Μια από τις πιο αμαρτωλές επιτεύξεις τους προς αυτή την κατεύθυνση, ήταν η μεταμόρφωση του θείου *alter ego* (*άλλου εγώ*) στον γελοίο Σατανά της θεολογίας τους.

Επειδή ολόκληρη η φιλοσοφία του προβλήματος του κακού βασίζεται πάνω στην σωστή κατανόηση της σύστασης της εσωτερικής ύπαρξης της φύσης και του ανθρώπου, του θείου μέσα στο ζωϊκό, όπως επίσης και η ορθότητα ολόκληρου του συστήματος όπως δίνεται σ' αυτές τις σελίδες σχετικά με το επιστέγασμα της δημιουργίας – τον ΑΝΘΡΩΠΟ – δεν μπορούμε να πάρουμε αρκετές προφυλάξεις ενάντια στα θεολογικά τεχνάσματα. Όταν ο ευσεβής Αγ. Αυγουστίνος και ο πύρινος Τερτουλλιανός ονόμασαν τον Διάβολο "πίθηκο του θεού", αυτό μπορεί να αποδοθεί στην άγνοια της εποχής στην οποία ζούσαν. Αλλά είναι πιο δύσκολο να συγχωρήσουμε τους σύγχρονους συγγραφείς μας με την ίδια δικαιολογία. Η μετάφραση της μαζνταϊκής φιλολογίας πρόσφερε στους Ρωμαιοκαθολικούς συγγραφείς το πρόσχημα να αποδείξουν την θέση τους προς αυτήν την

κατεύθυνση για άλλη μια φορά. Εκμεταλλεύτηκαν την διπλή φύση του Άχουρα Μάζντα στην *Ζεντ-Αβέστα* και στην *Βεντιντάντ* και των Αμσασπέντ του, για να ενισχύσουν ακόμα περισσότερο τις απίθανες θεωρίες τους. Ο Σατανάς *είναι ο πλαστογράφος* και *ο αντιγραφέας εκ των προτέρων* της θρησκείας που ήρθε αιώνες αργότερα. Αυτό ήταν ένα από τα βασικότερα χτυπήματα της Λατινικής Εκκλησίας, το καλύτερο ατού της μετά την εμφάνιση του Πνευματισμού στην Ευρώπη. Αν και είναι μόνο μια *επιτυχία κατά το δοκούν* γενικά, ακόμα και μεταξύ εκείνων που δεν ενδιαφέρονται ούτε για την Θεοσοφία ούτε για τον Πνευματισμό, ωστόσο το όπλο χρησιμοποιείται συχνά από τους χριστιανούς (Ρωμαιοκαθολικούς) Καμπαλιστές εναντίον των Ανατολικών Αποκρυφιστών.

Τώρα ακόμα και οι Υλιστές είναι σχεδόν αβλαβείς και μπορούν να θεωρηθούν σαν φίλοι της Θεοσοφίας, όταν συγκριθούν με μερικούς φανατικούς "χριστιανούς" (όπως αυτοαποκαλούνται οι ίδιοι, "Αιρετικούς", όπως τους αποκαλούμε εμείς) Καμπαλιστές της Ευρώπης. Αυτοί διαβάζουν το *Ζοχάρ* όχι για να ανακαλύψουν σ' αυτό αρχαία Σοφία, αλλά για να βρουν μέσα στις γραμμές του, ανακατεύοντας τα κείμενα και το νόημα, χριστιανικά δόγματα εκεί που ποτέ δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν και, αφού τα ψαρέψουν με την συλλογική βοήθεια της ιουδαϊκής σοφιστείας και γνώσης, οι υποτιθέμενοι "Καμπαλιστές" προχωρούν στην συγγραφή βιβλίων και στην παραπλάνηση λιγότερο διορατικών σπουδαστών της Καμπάλα.[432]

Ας μας επιτραπεί λοιπόν κι εμάς να σκάψουμε στους βαθείς ποταμούς του Παρελθόντος και να φέρουμε έτσι στην επιφάνεια την ριζική ιδέα που οδήγησε στην μεταμόρφωση της θείας Σοφίας – η οποία στην αρχή θεωρείτο σαν ο δημιουργός όλων όσων υπάρχουν – σε έναν Άγγελο του Κακού, ένα γελοίο κερασφόρο δίποδο, μισό τράγο και μισό πίθηκο, με οπλές και ουρά. Δεν χρειάζεται να ξεστρατίσουμε για να συγκρίνουμε τους παγανιστές δαίμονες της Αιγύπτου, της Ινδίας ή της Χαλδαίας με τον διάβολο της Χριστιανοσύνης, γιατί μια τέτοια σύγκριση είναι αδύνατη. Αλλά μπορούμε να σταθούμε για να ρίξουμε μια ματιά στην βιογραφία του χριστιανικού Διαβόλου, ενός πειρατικού αντιγράφου από την χαλδαιο-ιουδαϊκή μυθολογία.

αρχική προέλευση αυτής της προσωποποίησης βασίζεται πάνω στην ακκαδική αντίληψη ότι οι κοσμικές δυνάμεις – ο Ουρανός και η Γη – βρίσκονται σε αιώνια έχθρα και μάχη με το Χάος. Ο Σιλίκ-Μουλου-νταγκ, "ο θεός μεταξύ όλων των θεών", ο "ευσπλαχνικός φύλακας των ανθρώπων πάνω στην Γη", ήταν γιος του Έα (ή Χέα), του μεγάλου θεού της Σοφίας, τον οποίο οι Βαβυλώνιοι ονόμαζαν Νεμπό. Και για τους δυο λαούς – όπως στην περίπτωση των Ινδών θεών – οι θεότητες τους ήταν ευεργετικές και κακοποιές. Όπως το Κακό και η τιμωρία είναι οι πράκτορες του Κάρμα, με μια απόλυτα δίκαιη ανταποδοτική έννοια, έτσι το Κακό ήταν ο υπηρέτης του καλού. (*Διαλέξεις του Χι'μπερτ*, 1887, σελ. 101-115.) Η ανάγνωση των χαλδαιο-ασσυριακών κεράμων το έχει αποδείξει πέρα από κάθε αμφιβολία. Συναντάμε την ίδια ιδέα στο *Ζοχάρ*. Ο Σατανάς ήταν ένας Γιος και ένας Άγγελος του Θεού. Για όλα τα σημιτικά έθνη το Πνεύμα της Γης ήταν στο ίδιο βαθμό Δημιουργός στην δική του περιοχή, όσο το Πνεύμα του Ουρανού. Ήταν δίδυμα αδέλφια και εναλλασσόμενα στις λειτουργίες τους, όταν δεν ήταν ενωμένα σε ένα. Τίποτε απ' όσα βρίσκουμε στην Γένεση δεν λείπει από τις χαλδαιο-ασσυριακές θρησκευτικές πίστεις, ακόμα και στα λίγα που έχουν μέχρι τώρα αποκωδικοποιηθεί. Το μεγάλο "Πρόσωπο της Αβύσσου" της Γένεσηςαπαντάται στο *Τόχου-μπόχου*,"' Άβυσσο", "Πρωταρχικό Διάστημα" ή Χάος των Βαβυλωνίων. Για τους αρχαιότερους Βαβυλώνιους καθώς και τους Ακκάδιους, η Σοφία (ο Μεγάλος Αόρατος θεός) – που στην Γένεση, κεφ. Α' ονομάζεται "Πνεύμα του θεού" – ζούσε μέσα στην *Θάλασσα του Διαστήματος*. Προς τις ημέρες που περιγράφονται από τον Βηρωσσό, η θάλασσα αυτή μετατράπηκε στα ορατά ύδατα επί του προσώπου της Γης, της κρυστάλλινης διαμονής της μεγάλης μητέρας, της μητέρας του Έα και όλων των θεών, η οποία, ακόμα αργότερα, έγινε ο μεγάλος Δράκοντας Τιαμάτ, ο Θαλάσσιος Όφις.

Ένας τέτοιος ψευδο-Καμπαλιστής ήταν ο μαρκήσιος ντε Μιρβίγ στην Γαλλία ο οποίος, αφού μελέτησε το *Ζοχάρ* και άλλα αρχαία κείμενα της ιουδαϊκής Σοφίας κάτω από τον "Σεβαλιέ" Ντρακ, έναν παλαιό Ραββίνο Καμπαλιστή που είχε προσηλυτιστεί στον Ρωμαιοκαθολικισμό, έγραψε με την βοήθειά του μισή ντουζίνα τόμους γεμάτους από συκοφαντίες και ψεύδη εναντίον κάθε εξέχοντος Πνευματιστή και Καμπαλιστή. Από το 1848 μέχρι το 1860 καταδίωξε αμείλικτα τον κόμη ντ' Ορσέ, έναν από τους πρώτους Ανατολικούς Αποκρυφιστές στην Γαλλία, έναν άνθρωπο που η ακτίνα της απόκρυφης γνώσης του δεν θα μπορέσει ποτέ να εκτιμηθεί σωστά από τους διαδόχους του, γιατί κάλυπτε τις αληθινές πίστεις και την γνώση του κάτω από την μάσκα του Πνευματισμού.

Το τελευταίο στάδιο της ανάπτυξής του ήταν ο μεγάλος αγώνας του Μπελ με το Δράκοντα: τον Διάβολο!

Από πού προέρχεται η χριστιανική ιδέα του Θεού που καταριέται τον Διάβολο; Ο Θεός των Ιουδαίων, όποιος κι αν ήταν, απαγορεύει την κατάρα του Σατανά. Τόσο ο Φίλωνας ο Ιουδαίος όσο και ο Ιώσηπος αναφέρουν ότι ο Νόμος (η Πεντάτευχος και το Ταλμούδ) απαγορεύει απαρέγκλιτα να καταριέται κανείς τον ενάντιο, καθώς επίσης και τους θεούς των εθνικών, "θεούς ου κακολογήσεις", λέει ο θεός του Μωυσή (Έξοδος, ΚΒ΄, 28), γιατί ο Θεός είναι που "απένειμε πάσι τοις έθνεσι" (Δευτερονόμιο, Δ', 19) και εκείνοι που λένε κακό για τα "Μεγαλεία" (θεούς) ονομάζονται "*ακάθαρτοι* ενυπνιαζόμενοι" από τον Ιούδα. "Ό δε Μιχαήλ ο αρχάγγελος, ότε τω διαβόλω διακρινόμενος.... ουκ ετόλμησε κρίσιν επενεγκείν βλασφημίας, αλλά είπεν, επιτιμήσαι σοι Κύριος" (Ιούδα, 8, 9) . Τέλος το ίδιο επαναλαμβάνεται και στο Ταλμούδ. "Μια ημέρα ο Σατανάς εμφανίστηκε σε έναν άνθρωπο που συνήθιζε να τον καταριέται καθημερινά και του είπε: Γιατί το κάνεις αυτό; Σκέψου ότι ο *ίδιος* ο Θεός δεν με καταράστηκε, αλλά απλώς είπε: «Ο Κύριος θα σε επιτιμήσει, Σατανά!" (*Πραγματεία Κε'ντουσίν*, σελ. 81. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 94 και το *Ζοχάρ* που παρατίθεται στο έργο του. Βλέπε επίσης *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 487 και επόμενες.)

Αυτό το τμήμα της ταλμουδικής πληροφορίας μας δείχνει καθαρά δυο πράγματα: (α) ότι ο Αγ. Μιχαήλ ονομάζεται "θεός" στο Ταλμούδ και κάποιος άλλος "Κύριος" και (β) ότι ο Σατανάς είναι ένας θεός, τον οποίο ακόμα και ο "Κύριος" φοβάται. Όλα όσα διαβάζουμε στο *Ζοχάρ* και στα άλλα καμπαλιστικά έργα αναφορικά με τον Σατανά δείχνουν καθαρά πως αυτή η "προσωπικότητα" είναι απλώς η προσωποποίηση του αφηρημένου κακού που είναι το όπλο του καρμικού νόμου και του ΚΑΡΜΑ. Είναι η ανθρώπινη φύση μας και ο ίδιος ο άνθρωπος, αφού λέγεται ότι "ο Σατανάς είναι πάντα κοντά και αξεδιάλυτα συνυφασμένος με τον άνθρωπο". Υπάρχει απλώς το θέμα αν αυτή η Δύναμη είναι λανθάνουσα ή ενεργός μέσα μας.

Αποτελεί πασίγνωστο γεγονός – για τους μορφωμένους Συμβολολόγους τουλάχιστον – ότι σε κάθε μεγάλη θρησκεία της αρχαιότητας, ο Λόγος Δημιουργός (ο Δεύτερος Λόγος), ή η πρώτη εκπόρευση από το νου (Μαχάτ), είναι αυτός που εμφανίζεται να ηχεί την βασική νότα, θα λέγαμε, εκείνου που θα μπορούσε να ονομαστεί συσχετισμός ατομικότητας και προσωπικότητας στο μετέπειτα σχέδιο της εξέλιξης. Ο Λόγος είναι αυτός ο οποίος στον μυστικό συμβολισμό της κοσμογονίας, της θεογονίας και της ανθρωπογονίας, εμφανίζεται να παίζει δυο ρόλους στο δράμα της Δημιουργίας και της Ύπαρξης, δηλαδή της καθαρά ανθρώπινης προσωπικότητας και του θείου απρόσωπου των επονομαζόμενων Αβατάρα, ή θείων ενσαρκώσεων, και του παγκόσμιου Πνεύματος, που ονομάζεται Χριστός από τους Γνωστικούς, και του Φραβάσι (ή *Ferouer*, αυτή είναι η γαλλική προφορά της λέξης την οποία χρησιμοποίησε ο ντε Νιρβίγ, Φερουέρ), του Άχουρα Μάζντα στην μαζνταϊκή φιλοσοφία. Στις κατώτερες τάξεις της θεογονίας τα ουράνια Όντα των κατώτερων Ιεραρχιών έχουν το καθένα ένα *Φραβάσι*, ή ένα ουράνιο "Διπλό". Είναι η ίδια, αν και ακόμα πιο μυστική, επαναβεβαίωση του καμπαλιστικού αξιώματος, "Ο θεός είναι Δαίμονας ανεστραμμένος", όπου η λέξη "δαίμονας", όμως, όπως στην περίπτωση του Σωκράτη και με το πνεύμα του νοήματος που δινόταν σ' αυτήν από ολόκληρη την αρχαιότητα, αντιπροσωπεύει το προστατευτικό Πνεύμα, έναν "Άγγελο" και όχι έναν δαίμονα σατανικής προέλευσης, όπως θα έλεγε θεολογία. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δείχνει την συνηθισμένη της λογική και συνέπεια αποδεχόμενη σαν *Φερουέρ* των χριστιανών τον Αγ. Μιχαήλ, ο οποίος ήταν ο "Φύλακας Άγγελος", όπως *αποδείχθηκε* από τον Αγ. Θωμά,[433] ενώ αποκαλεί τα πρότυπα του Μιχαήλ και των συνωνύμων του – όπως ο Ερμής για παράδειγμα – διαβόλους.

Εκκλησία αποδέχεται το δόγμα ότι ο Χριστός, όπως κάθε άλλος θεός ή θνητός, έχει τον *Φερουέρ* του. Ο ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων*, Τομ. V, σελ. 516, γράφει:

> Εδώ έχουμε τους δυο ήρωες της Παλαιάς Διαθήκης, το Λόγο [;] ή *δεύτερο* Ιεχωβά, και το *πρόσωπο* του ["Παρουσία", όπως μεταφράζουν οι Προτεστάντες] να αποτελούν και οι δυο ένα και ωστόσο να είναι

Ο Τζιοβάνι Μαρανγκόνι στο έργο του *Μεγαλείο του αρχαγγέλου Μιχαήλ* κ.λπ. αναφωνεί: Ω Άστρο, το μεγαλύτερο από κείνα που ακολουθούν τον Ήλιο που είναι ο Χριστός!... Ω ζώσα εικόνα της Θεότητας! Ω μεγάλε θαυματουργέ της Παλαιάς Διαθήκης! Ω αόρατε Βικάριε του Χριστού μέσα στην Εκκλησία του... κ.λπ. Το έργο του εκτιμάται πολύ από την Λατινική Εκκλησία.

δυο, ένα μυστήριο το οποίο μας φαινόταν άλυτο πριν μελετήσουμε την δοξασία των μαζνταϊκών *φερουέρ* και μασούμε ότι ο *φερουέρ* ήταν η πνευματική δυνατότητα, ταυτόχρονα εικόνα, πρόσωπο και φύλακας της Ψυχής, η οποία τελικά αφομοιώνει τον *φερουέρ*.

Αυτό είναι *σχεδόν* σωστό.

Ανάμεσα στις άλλες ανοησίες οι Καμπαλιστές ισχυρίζονται ότι η λέξη *μετατρόν* χωριζόμενη στις λέξεις: *μετά* και *θρόνος*, σημαίνει κοντά στον θρόνο. Σημαίνει ακριβώς το αντίθετο, γιατί η λέξη *μετά* σημαίνει "πέρα" και όχι "κοντά". Αυτό έχει μεγάλη σημασία στην ανάλυσή μας. Ο Αγ. Μιχαήλ, λοιπόν, που είναι *σαν Θεός*, είναι ο μετατροπέας, κατά κάποιον τρόπο, του αόρατου κόσμου σε ορατό και αντικειμενικό.

Ισχυρίζονται επίσης, μαζί με την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ότι στην βιβλική και χριστιανική θεολογία δεν υπάρχει "ανώτερη ουράνια προσωπικότητα, μετά την Τριάδα, από τον Αρχάγγελο ή τον *Σεραφείμ* Μιχαήλ". Σύμφωνα μ' αυτούς ο νικητής του Δράκοντα είναι ο "αρχισατράπης της ιερής φρουράς, ο φύλακας των πλανητών, ο Βασιλιάς των Άστρων, ο φονέας του Σατανά και ο πιο ισχυρός Κυβερνήτης". στην μυστική αστρονομία αυτών των κυρίων, είναι ο "κατακτητής του Αχριμάν, ο οποίος έχοντας ανατρέψει τον αστρικό θρόνο του σφετεριστή, κολυμπάει αυτός στην θέση του μέσα στα ηλιακά πυρά" και ο "υπερασπιστής του Χριστού-Ηλίου,

οποίος πλησιάζει τόσο κοντά στον Κύριο του, ώστε φαίνεται να γίνεται ένα μ' αυτόν... Εξαιτίας αυτής της συγχώνευσης με το ΛΟΓΟ (*Verbum*), οι Προτεστάντες και ανάμεσα σ' αυτούς ο Καλβίνος, κατέληξαν να χάσουν εντελώς από τα μάτια τους την δυαδικότητα και δεν βλέπουν τον Μιχαήλ, παρά μόνο τον Κύριο του" (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, σελ. 514). Οι Ρωμαιοκαθολικοί και ειδικά οι Καμπαλιστές τους γνωρίζουν καλύτερα και αυτοί είναι που εξηγούν στον κόσμο την δυαδικότητα, η οποία τους παρέχει τα μέσα να δοξάσουν τους εκλεκτούς της Εκκλησίας και να απορρίψουν και να αναθεματίσουν όλους εκείνους τους θεούς που μπορεί να στέκονται στον δρόμο των δογμάτων τους.

Έτσι, τα ίδια ονόματα και οι ίδιο τίτλοι δίνονται με την σειρά στον Θεό και στον Αρχάγγελο. Και οι δυο ονομάζονται *Μετατρόν*, και "οι δυο χρησιμοποιούν το όνομα του Ιεχωβά όταν μιλούν μεταξύ τους" (sic), αφού σύμφωνα με το *Ζοχάρ* ο όρος σημαίνει εξίσου "τον Κύριο και τον Πρεσβευτή". Και οι δυο είναι ο *Άγγελος του Προσώπου*, γιατί όπως πληροφορούμαστε από την μια μεριά ο "Λόγος" ονομάζεται "το πρόσωπο [ή Παρουσία] και η εικόνα της ουσίας του θεού". Από την άλλη, "μιλώντας για τον Σωτήρα στους Ισραηλίτες, ο Ησαΐας τους λέει" ότι "ο άγγελος της παρουσίας έσωσεν αυτούς εν την ευσπλαχνία αυτού", "καί υπήρξεν ο Σωτήρ αυτών" (Ησαΐας, ΞΓ', 8-9). Αλλού αυτός (ο Μιχαήλ) ονομάζεται καθαρά "ο Πρίγκηπας του *Προσώπου* του Κυρίου, η δόξα του Κυρίου". Και οι δυο (ο Ιεχωβά και ο Μιχαήλ) είναι "οι *οδηγοί* του Ισραήλ (Μετατόρ και ηγεμών)... αρχηγοί των *στρατιών* του Κυρίου, *Υπέρτατοι Κριτές* των ψυχών ακόμα και Σεραφείμ". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. V, σελ. 514-515.)

Όλα τα ανωτέρω δίνονται με βάση την αυθεντία διαφόρων έργων των Ρωμαιοκαθολικών και πρέπει, επομένως, να είναι ορθόδοξα. Μερικές εκφράσεις μεταφράστηκαν για να δείξουν τι εννοούσαν μερικοί θεολόγοι και σοφιστές με τον όρο *Φερουέρ,*[434] μια λέξη που δανείστηκαν ορισμένοι Γάλλοι συγγραφείς από την *Ζεντ-Αβέστα*, όπως ειπώθηκε, και χρησιμοποιήθηκε για έναν σκοπό, τον οποίο ο Ζωροάστρης ούτε που είχε σκεφτεί. Στο Φάργκαρντ XIX, στίχος 14, της *Βεντιντάντ*, αναφέρεται:

> Επικαλέσου, Ω Ζαρατούστρα, τον Φραβάσι μου, που είμαι ο Άχουρα-Μάζντα το μεγαλύτερο, το καλύτερο, το ωραιότερο απ' όλα τα όντα, το πιο σταθερό, το πιο έξυπνο, το πιο καλοφτιαγμένο, το ανώτερο σε αγιότητα και του οποίου η ψυχή είναι η άγια Λέξη [Μάτρα Σπέντα]. (Μετάφραση Νταρμέστετερ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. 213.)

Οι Γάλλοι Ανατολιστές μεταφράζουν το *Φραβάσι* σαν *Φερουέρ*.

Εκείνο που στην *Βεντιντάντ* ονομάζεται Φραβάσι, το αθάνατο μέρος του ατόμου, εκείνο που επιζεί του *ανθρώπου*, το Ανώτερο Εγώ, λένε οι Αποκρυφιστές, ή το θείο Διπλό.

Τώρα, τι είναι Φερουέρ ή Φραβάσι; Σε μερικά μαζνταϊκά έργα αναφέρεται καθαρά ότι Φραβάσι είναι ο εσωτερικός, αθάνατος άνθρωπος (ή εκείνο το Εγώ που επανενσαρκώνεται), ότι υπήρχε πριν από το φυσικό του σώμα και επιβιώνει όλων εκείνων με τα οποία συμβαίνει να είναι ντυμένο.

Δεν ήταν μόνο ο άνθρωπος προικισμένος με Φραβάσι, αλλά *και οι θεοί*, και ο ουρανός, το πυρ, τα ύδατα και τα φυτά. (Τζ. Νταρμέστετερ, *Ορμάζντ και Αχριμάν*, Παρίσι, 1877, παρ. 112, 113. Αναφερόμενο απ' αυτόν στην Εισαγωγή του στην *Βεντιντάντ*, σελ. LXXIV, υποσ.)

Αυτό δείχνει όσο πιο καθαρά γίνεται ότι ο *Φερουέρ* είναι το "πνευματικό αντίστοιχο" ενός θεού, ζώου, φυτού, ή ακόμα και στοιχείου, δηλαδή το εκλεπτυσμένο και *αγνότερο* μέρος της χονδροειδούς δημιουργίας, η ψυχή του σώματος, οτιδήποτε κι αν τυχαίνει να είναι το σώμα. Γι' αυτό ο Άχουρα Μάζντα διατάζει τον Ζαρατούστρα να επικαλεστεί τον *Φραβάσι* του και όχι τον ίδιο (τον Άχουρα-Μάζντα)· δηλαδή την απρόσωπη και αληθινή Ουσία της θεότητας, ένα με το *Άτμαν* (ή Χριστό) *του ίδιου του Ζωροάστρη*, και όχι την *ψευδή* και προσωπική εμφάνιση. Αυτό είναι απόλυτα σαφές.

Πάνω σ' αυτό το θείο και αιθέριο πρότυπο στηρίχτηκαν οι Ρωμαιοκαθολικοί για να δομήσουν την υποτιθέμενη διαφορά ανάμεσα στον θεό και στους αγγέλους τους και στην θεότητα και στις όψεις της ή τους θεούς των παλιών θρησκειών. Έτσι, ενώ αποκαλούν ΔΙΑΒΟΛΟΥΣ τον Ερμή, την Αφροδίτη, τον Δία (είτε σαν θεούς, είτε σαν πλανήτες), φτιάχνουν ωστόσο από τον ίδιο Ερμή τον *φερουέρ* του Χριστού τους. Το γεγονός αυτό είναι αναντίρρητο. Ο Βόσιους, στο έργο του *Προέλευση και η Εξέλιξη της Ειδωλολατρίας*, βιβλ. Δεύτερο. σελ. 373 στην 2η έκδ., αποδεικνύει ότι ο Μιχαήλ είναι ο Ερμής των *παγανιστών* και ο Μορύ και άλλοι Γάλλοι συγγραφείς τον επιβεβαιώνουν και προσθέτουν ότι "σύμφωνα με τους μεγάλους θεολόγους ο Ερμής και ο *Ήλιος είναι ένα*"(;) και καθόλου περίεργο, λένε, αφού ο "Ερμής, όντας τόσο κοντά στην Σοφία και στο Λόγο [τον 'Ηλιο], πρέπει να απορροφάται και να συγχωνεύεται με εκείνον". (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 162.)
Αυτή η "παγανιστική" άποψη έγινε αποδεκτή από τον πρώτο αιώνα της εποχής μας, όπως φαίνεται στις ΓΝΗΣΙΕΣ *Πράξεις των Αποστόλων* (η αγγλική μετάφραση είναι άχρηστη). Τόσο πολύ ο Μιχαήλ είναι ο Ερμής των Ελλήνων και των άλλων εθνών, ώστε όταν οι κάτοικοι των Λύστρων πέρασαν τον Παύλο και τον Βαρνάβα για τον Ερμή και τον Δία – "οι θεοί όμοιωθέντες άνθρώποις κατέβησαν προς ημάς" (Πράξεις ΙΔ’, 11) – ο στίχος 12 προσθέτει: "εκάλουν τε τον μεν Βαρνάβαν Δία, τον δε Παύλον Ερμήν, επειδή αυτός ην *ο ηγούμενος του ΛΟΓΟΥ*" και όχι "ο κύριος ομιλητής", όπως λαθεμένα μεταφράστηκε στην επίσημη και επαναλήφθηκε και στην αναθεωρημένη αγγλική Βίβλο. Ο Μιχαήλ είναι ο άγγελος στο Όραμα, ο Υιός του θεού που "ήταν σαν Υιός του ανθρώπου" (Δανιήλ, Γ’, 25). Είναι ο Ερμής-Χριστός των Γνωστικών, ο Άνουβις-Σύριος των Αιγυπτίων, ο Συμβουλάτορας του Όσιρη στον *Αμέντι*, ο Μιχαήλ ο *λεοντοειδής*, ο *οφιόμορφος* των Οφιτών, ο οποίος σε ορισμένα πολύτιμα κοσμήματα των Γνωστικών φοράει μια λεοντοκεφαλή, όπως ο πατέρας του, ο Ιαλνταβαόθ. (Βλέπε τους Πίνακες στο βιβλίο του Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*.)

Με όλα αυτά η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία συμφωνεί σιωπηλά, ενώ μερικοί από τους συγγραφείς της τα παραδέχονται ανοιχτά. Και επειδή είναι ανίκανοι να αρνηθούν τον κατάφωρο "δανεισμό" της Εκκλησίας τους – η οποία "λεηλάτησε" τα σύμβολα των προκατόχων της, όπως οι Ιουδαίοι "λεηλάτησαν" τους Αιγυπτίους από τα ασημένια και χρυσά κοσμήματά τους – γι' αυτό εξηγούν το γεγονός εντελώς ψυχρά και εξίσου σοβαρά. Έτσι οι συγγραφείς οι οποίοι -μέχρι τώρα-ήταν αρκετά δειλοί, ώστε να βλέπουν σ' αυτήν την επανάληψη εκ μέρους των χριστιανικών δογμάτων παλιών παγανιστικών ιδεών, "*μια μυθική λογοκλοπή που διέπραξε ο άνθρωπος", διαβεβαιώνονται με σοβαρότητα ότι αντί γι' αυτήν την πολύ απλή ερμηνεία μιας σχεδόν τέλειας ομοιότητας, το γεγονός πρέπει να αποδοθεί σε μια εντελώς διαφορετική αιτία: "σε μια προϊστορική λογοκλοπή, υπερανθρώπινης προέλευσης*".

Αν ο αναγνώστης επιθυμεί να μάθει με ποιον τρόπο έγινε, δεν έχει παρά να στραφεί στον πέμπτο τόμο του έργου *Περί Πνευμάτων* του ντε Μιρβίγ. Παρακαλώ σημειώστε ότι ο συγγραφέας αυτός ήταν ο επίσημος και αναγνωρισμένος υπερασπιστής της Ρωμαϊκής Εκκλησίας και είχε την βοήθεια όλης της γνώσης των Ιησουιτών. στην σελίδα 518 διαβάζουμε:

Δείξαμε αρκετούς ημίθεους, καθώς επίσης και απόλυτα ιστορικούς ήρωες των παγανιστών, οι οποίοι από την στιγμή της γέννησης τους προορίζονταν *να μιμηθούν και ταυτόχρονα να βεβηλώσουν* την γέννηση του ήρωα, ο *οποίος ήταν θεός* και μπροστά στον οποίον ολόκληρη η γη όφειλε να προσκυνήσει. Τους είδαμε να γεννιώνται όπως *εκείνος*, στην πόλη του άρτου. Τους παρακολουθήσαμε να πνίγουν φίδια στην κούνια τους, να πολεμούν εναντίον δαιμόνων, να εκτελούν θαύματα, να πεθαίνουν σαν μάρτυρες, να κατεβαίνουν στον κάτω κόσμο και πάλι να ανασταίνονται εκ νεκρών. Και οικτίρουμε με πικρία εκείνους τους δειλούς και ντροπαλούς χριστιανούς που νιώθουν αναγκασμένοι να εξηγήσουν όλες αυτές τις ομοιότητες με βάση μια σύμπτωση στον μύθο και στο σύμβολο. Προφανώς ξεχνούν τα λόγια του Σωτήρος: "ΠΑΝΤΕΣ ΟΣΟΙ ΗΛΘΟΝ ΠΡΟ ΕΜΟΥ, ΚΛΕΠΤΑΙ ΕΙΣΙ "ΑΙ ΑΗΣΤΑΙ", λόγια τα οποία εξηγούν τα πάντα χωρίς καμιά παράλογη άρνηση και τα οποία εγώ σχολιάζω ως εξής: "Το Ευαγγέλιο είναι ένα ευγενές δράμα, το οποίο *παρωδήθηκε και παίχτηκε πριν απ' την καθορισμένη ώρα του από ανόητους"*.

Οι "ανόητοι" (*les droles*), είναι φυσικά οι *δαίμονες* που έχουν για ιμπρεσάριο τον Σατανά. Αυτός, λοιπόν, είναι ο πιο εύκολος και ο πιο εκλεπτυσμένος και απλός τρόπος για να ξεφύγουμε από την δυσκολία! Ο αιδ. δρ. Λάντυ, ένας Προτεστάντης ντε Μιρβίγ, ακολούθησε αυτήν την ευτυχή συμβουλή στο έργο του *Μνημειακή Χριστιανοσύνη* και το ίδιο έκανε και ο δρ. Σεπ του Μονάχου στα έργα που έγραψε για να αποδείξει την θεότητα του Ιησού και την σατανική προέλευση όλων των άλλων Σωτήρων. Και είναι πολύ περισσότερο κρίμα το γεγονός ότι μια τόσο συστηματική και συλλογική λογοκλοπή, που συνεχίστηκε για αρκετούς αιώνες σε τεράστια κλίμακα, επιχειρήθηκε να ερμηνευθεί με μια άλλη λογοκλοπή, την φορά αυτήν στο τέταρτο Ευαγγέλιο. Γιατί η φράση που αναφέρθηκε απ' αυτό, "πάντες όσοι ήλθον προ εμού, κ.τ.λ." (Ιωάννη 1, 8) είναι μια *κατά λέξη* επανάληψη των λόγων που αναφέρονται στο *Βιβλίο του Ενώχ*, LXXXIX.
συγγραφέας του έργου η *Εξέλιξη του Χριστιανισμού*, σε μια Εισαγωγή που έγραψε για την μετάφραση του αρχιεπισκόπου Λώρενς από ένα αιθιοπικό Χειρόγραφο, παρατηρεί:

Εξετάζοντας τα δοκίμια του *Βιβλίου του Ενώχ*... την παραβολή του προβάτου που σώζεται από τον καλό Ποιμένα από τους μισθωτούς φύλακες και τους άγριους λύκους, ο τέταρτος Ευαγγελιστής προφανώς την έχει δανειστεί από τον Ενώχ, LXXXIX, όπου ο συγγραφέας παρουσιάζει τους βοσκούς να σκοτώνουν το πρόβατο πριν από το ερχομό του Κυρίου τους, αποκαλύπτοντας έτσι το αληθινό νόημα εκείνου του μυστηριώδους μέχρι τώρα αποσπάσματος της παραβολής του Ιωάννη – "πάντες όσοι ήλθον προ εμού, κλέπται εισί και λησταί" – έκφραση στην οποία τώρα διακρίνουμε μια αλληγορική αναφορά στους ποιμένες του Ενώχ. (*Το Βιβλίο του Ενώχ του Προφήτη*, Εισαγωγή, σελ. XI-VIII.)

Είναι πολύ αργά πια για να ισχυριστούμε ότι ο Ενώχ ήταν εκείνος "ου δανείστηκε από την Καινή Διαθήκη, αντί για το *αντίστροφο*. Ο *Ιούδας* (14-15) αναφέρει *αυτολεξεί* ένα μεγάλο απόσπασμα από τον Ενώχ σχετικά με την έλευση του Κυρίου με τους 10.000 αγίους του και κατονομάζοντας καθαρά τον προφήτη, *αναγνωρίζει* την πηγή του.

Στην... ολοκλήρωση του παραλληλισμού ανάμεσα στον προφήτη και στον απόστολο, δείξαμε πέρα από κάθε αμφισβήτηση ότι*, στα μάτια του συγγραφέα μιας Επιστολής που γίνεται αποδεκτή σαν θεία αποκάλυψη*, το Βιβλίο του Ενώχ ήταν το *εμπνευσμένο προϊόν ενός προκατακλυσμιαίου πατριάρχη*... Η συσσωρευτική σύμπτωση της γλώσσας και των ιδεών στον Ενώχ και στους συγγραφείς των κειμένων της Κ.Δ.... δείχνει καθαρά ότι το έργο του Μίλτον των Σημιτών ήταν μια ανεξάντλητη πηγή από την οποία οι Ευαγγελιστές και οι Απόστολοι, ή οι άνθρωποι που έγραψαν με το όνομα τους, δανείστηκαν τις ιδέες της ανάστασης, της κρίσης, της αθανασίας, της καταδίκης και της παγκόσμιας βασιλείας της δικαιοσύνης κάτω από την αιώνια κυριαρχία του Υιού του Ανθρώπου. Αυτή η ευαγγελική λογοκλοπή κορυφώνεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, ο οποίος προσαρμόζει το όραμα του Ενώχ στην Χριστιανοσύνη, με τροποποιήσεις, εξαιτίας των οποίων χάνουμε την λεπτή απλότητα του μεγάλου Δασκάλου της αποκαλυπτικής προφητείας, ο οποίος προφήτευσε με το όνομα του προκατακλυσμιαίου Πατριάρχη. (*Το Βιβλίο του Ενώχ του Προφήτη,* σελ. XXXIV, XXXV.)

"Προκατακλυσμιαίου", πράγματι. Αλλά αν η φρασεολογία του κειμένου χρονολογείται μόνο λίγους αιώνες ή έστω χιλιετίες πριν από την ιστορική εποχή, τότε δεν πρόκειται πια για την

αρχική πρόβλεψη των μελλοντικών γεγονότων, αλλά για ένα αντίγραφο, με την σειρά του, κάποιων γραφών μιας προϊστορικής θρησκείας.

Στην εποχή Κρίτα, ο Βίσνου με την μορφή του Καπίλα και άλλων (εμπνευσμένων σοφών)... μεταβιβάζει στον κόσμο αληθινή σοφία [όπως έκανε ο Ενώχ]. Στην εποχή Τρέτα αναχαιτίζει τον κακό, με την μορφή ενός παγκόσμιου μονάρχη [του Τσακραβάρτιν ή του "Αιώνιου Βασιλιά" του Ενώχ][435] 29 και προστατεύει τους τρεις κόσμους [ή φυλές]. Στην εποχή Ντβαπάρα, με την μορφή του Βέντα-Βιάσα, διαιρεί τον ένα *Βέντα* σε τέσσερεις και τον διαχωρίζει σε εκατοντάδες (Σάτα) κλάδους. (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, II.)

Πράγματι, ο Βέντα των πρώτων Αρίων, πριν γραφεί, εμφανίστηκε σε κάθε έθνος των ατλαντο-λεμούριων και έσπειρε τους πρώτους σπόρους όλων των αρχαίων θρησκειών που υπάρχουν σήμερα. Τα παρακλάδια του αιώνιου δένδρου της σοφίας σκόρπισαν τα ξερά φύλλα τους ακόμα και πάνω στον ιουδαιο-χριστιανισμό. Και στο τέλος της Κάλι, της τωρινής εποχής μας, ο Βίσνου ή ο "Αιώνιος Βασιλιάς" θα εμφανιστεί σαν Κάλκι και θα επανεγκαθιδρύσει την δικαιοσύνη πάνω στην γη. Οι διάνοιες όσων θα ζουν εκείνη την εποχή θα αφυπνισθούν και θα γίνουν διαυγείς σαν κρύσταλλο. "Οι άνθρωποι που θα μεταβληθούν μ' αυτό τον τρόπο, χάρη στην δύναμη εκείνης της ιδιαίτερης εποχής [η έκτη φυλή], *θα είναι σαν σπέρματα* άλλων ανθρώπινων όντων και θα γεννήσουν μια φυλή η οποία θα ακολουθήσει τους νόμους της Κρίτα, εποχής της αγνότητας". Δηλαδή θα είναι η έβδομη φυλή, η φυλή των "Μπούντα", των "Υιών του θεού" των γεννημένων από άσπιλους γονείς.

Ο Σαΐθ Ουριήλ στο *Βιβλίο του Ενώχ* (XXVI, 3): "Εκείνοι που δέχτηκαν την ευσπλαχνία, θα ευλογούν για πάντα, σε όλη τους την ζωή, τον θεό, τον *αιώνιο βασιλιά*" που βασιλεύει πάνω τους.

B
ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΠΡΟΗΛΘΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΟΥΣ

Έτσι αποδεικνύεται καθαρά ότι ο Χριστός, ο Λόγος, ο θεός στο Διάστημα και ο Σωτήρας πάνω στην Γη, δεν είναι παρά ο απόηχος της ίδιας προκατσκλυσμιαίας και εντελώς παρανοημένης Σοφίας. Η ιστορία αρχίζει με την κάθοδο πάνω στην Γη των "θεών" οι οποίοι ενσαρκώθηκαν στους ανθρώπους και αυτή είναι η ΠΤΩΣΗ. Είτε πρόκειται για τον Μπράχμα που κατακρημνίστηκε κάτω στην Γη στην αλληγορία του Μπάγκαβατ, είτε για τον Δία που τον έριξε ο Κρόνος, όλοι τους είναι σύμβολα των ανθρώπινων φυλών. Από την στιγμή που προσεδαφίστηκαν και άγγιξαν αυτό τον πλανήτη από πυκνή ύλη, ούτε τα χιονόλευκα φτερά των ανώτερων αγγέλων δεν μπορούν να παραμείνουν άσπιλα, ούτε ο *Αβατάρα* (ή ενσάρκωση) να είναι τέλειος, γιατί κάθε τέτοιος *Αβατάρα* είναι η πτώση ενός θεού σε γέννηση. Αυτή η μεταφυσική αλήθεια πουθενά δεν είναι πιο σαφής – όταν εξηγείται εσωτερικά – ούτε πιο κρυμμένη από την συνήθη κατανόηση εκείνων που, αντί να εκτιμούν την ανωτερότητα μιας ιδέας, μπορούν μόνο να την υποβιβάζουν, απ' ό,τι στις *Ουπανισάντ,* το εσωτερικό γλωσσάριο των *Βέντα*. Ο *Ριγκ-Βέντα*, όπως τον χαρακτηρίζει ο Γκινιώ, "είναι η πιο εξευγενισμένη αντίληψη των μεγάλων λεωφόρων της Ανθρωπότητας". Οι *Βέντα* με τον εσωτερισμό του *Βεντάντα* και των *Ουπανισάντ*, είναι, και θα μείνουν για πάντα, ο "καθρέφτης της αιώνιας Σοφίας".

Επί δεκαέξι αιώνες οι καινούργιες μάσκες που επιβλήθηκαν πάνω στο πρόσωπο των παλιών θεών τους έκρυψαν από την δημόσια περιέργεια, αλλά τελικά και αυτές αποδείχθηκαν αποτυχημένες. Ωστόσο η μεταφορική ΠΤΩΣΗ και η εξίσου μεταφορική εξιλέωση και σταύρωση, οδήγησαν την Ανθρωπότητα της Δύσης μέσα από δρόμους βουτηγμένους στο αίμα. Το χειρότερο απ' όλα, την οδήγησαν να πιστεύει στο δόγμα ενός κακού πνεύματος ξεχωριστού από το πανάγαθο πνεύμα, ενώ το πρώτο ζει σε όλη την ύλη και κυρίως στον άνθρωπο. Και τέλος δημιούργησαν το αντιθεϊκό δόγμα της Κόλασης και της αιώνιας καταδίκης. Αυτό άπλωσε μια πυκνή ρεμβράνη ανάμεσα στις ανώτερες ενοράσεις του ανθρώπου και στις θείες αλήθειες και το πιο καταστροφικό αποτέλεσμα απ' όλα, ανάγκασε τους ανθρώπους να παραμείνουν σε άγνοια του γεγονότος ότι δεν υπήρχαν ούτε κακά πνεύματα ούτε σκοτεινοί δαίμονες στο Σύμπαν πριν από την εμφάνιση του ίδιου του ανθρώπου πάνω σ' αυτόν και πιθανόν και σε άλλους πλανήτες. Από τότε οι άνθρωποι οδηγήθηκαν στο να αποδεχθούν, σαν μια προβληματική παρηγοριά για τις θλίψεις αυτού του κόσμου, την ιδέα του προπατορικού αμαρτήματος.

φιλοσοφία εκείνου του νόμου της Φύσης, ο οποίος εμφυτεύει τόσο στον άνθρωπο, όσο και σε κάθε ζώο, μια παθιασμένη, έμφυτη και ενστικτώδη επιθυμία για ελευθερία και αυτοδιάθεση, ανήκει στον χώρο της ψυχολογίας και δεν μπορεί να αναλυθεί τώρα. Για να παρουσιάσουμε το αίσθημα στις ανώτερες Διάνοιες, για να αναλύσουμε και να παρουσιάσουμε κάποιο φυσικό λόγο γι' αυτό, θα χρειαζόταν μια ατέλειωτη φιλοσοφική εξήγηση για την οποία δεν διαθέτουμε εδώ τον απαραίτητο χώρο. Ίσως η καλύτερη σύνθεση αυτού του αισθήματος να βρίσκεται στις λίγες γραμμές από το ποίημα του Μίλτον *Ο Απολεσθείς Παράδεισος* (βιβλίο πρώτο, στίχος 261). Σε αυτό ο "Πεπτωκώς" λέει:

> "Εδώ μπορούμε να βασιλεύουμε ασφαλείς·
> και κατά την γνώμη μου, το να βασιλεύεις
> είναι μια άξια φιλοδοξία, έστω και στην Κόλαση:
> Καλύτερα βασιλιάς στην Κόλαση, παρά υπηρέτης στον Παράδεισο".

Καλύτερα να είσαι άνθρωπος, η κορωνίδα της γήινης δημιουργίας και βασιλιάς του *opus operatum* (*αποτελεσματικού έργου*) της, παρά να χαθείς μέσα στην αβουλία των πνευματικών Λεγεωνών στον Ουρανό.

Έχουμε αναφέρει σε άλλο σημείο ότι το δόγμα της πρώτης Πτώσης βασίζεται πάνω σε λίγες στροφές της Αποκάλυψης (Κεφ. ΙΒ', 3-9), ενώ τώρα μερικοί μελετητές δείχνουν ότι οι στροφές αυτές αποτελούν μια λογοκλοπή από το *Βιβλίο του Ενώχ*. Αυτές μεταβλήθηκαν σε ατέλειωτες θεωρίες και υποθέσεις, οι οποίες βαθμιαία απέκτησαν την σημασία ενός δόγματος και μιας εμπνευσμένης παράδοσης. Ο καθένας ήθελε να ερμηνεύσει τις στροφές τις σχετικές με τον επτακέφαλο δράκοντα με τα δέκα κέρατα και τα επτά στέμματα, που "η ουρά αυτού σύρει το τρίτον των αστέρων του ουρανού και έβαλεν αυτούς εις την γην" και του οποίου ο τόπος, μαζί με κείνον των αγγέλων, δεν "ευρέθη έτι εν τω ουρανώ". Το τι σήμαιναν τα επτά κεφάλια του Δράκοντα (κύκλου) καθώς επίσης και οι πέντε κακοί βασιλείς, μπορεί να το μάθει κανείς στην Προσθήκη η οποία κλείνει το τρίτο μέρος του παρόντος Τόμου.

Από τον Νεύτωνα μέχρι τον Μποσυέ διάφορες θεωρίες αναπτύσσονταν ακατάπαυστα στους χριστιανικούς εγκεφάλους αναφορικά με αυτές τις ακατανόητες γραμμές... "Το αστέρι που πέφτει είναι ο αιρεσιάρχης Θεοδόσιος"... εξηγεί ο Μποσυέ. "Τα σύννεφα του καπνού είναι η αίρεση των Μοντανιστών... Το ένα τρίτο των άστρων, είναι οι μάρτυρες και ειδικά οι δόκτορες της θεότητας..."

Αλλά ο Μποσυέ όφειλε να γνωρίζει ότι τα γεγονότα που περιγράφονται στην Αποκάλυψη δεν ήταν πρωτότυπα και, όπως φαίνεται, μπορούν να βρεθούν και σε άλλες παγανιστικές παραδόσεις. Δεν υπήρχαν ούτε σχολαστικοί ούτε Μοντανιστές κατά την διάρκεια των βεντικών χρόνων, ούτε και πολύ αργότερα στην Κίνα. Αλλά η χριστιανική *θεολογία* έπρεπε να *προστατευθεί* και να *σωθεί*.

Αυτό ήταν φυσικό. Αλλά γιατί θα έπρεπε να θυσιαστεί η αλήθεια, προκειμένου να σωθούν απ' την καταστροφή οι μελέτες των Χριστιανών θεολόγων;

princes potestatis aeris huius, ο "άρχοντας της εξουσίας του αέρα" του Αγ. Παύλου (Προς Εφεσίους Β', 2), δεν είναι ο διάβολος, αλλά τα αποτελέσματα του αστρικού φωτός, όπως εξηγεί σωστά ο Ελιφάς Λεβί. Ο Διάβολος δεν είναι "ο θεός αυτής της *περιόδου*", όπως λέει, γιατί είναι η θεότητα κάθε εποχής και περιόδου από τότε που εμφανίστηκε ο άνθρωπος πάνω στην Γη και η ύλη – με τις αναρίθμητες μορφές και καταστάσεις της – έπρεπε να αγωνιστεί για την παροδική της ύπαρξη ενάντια σε άλλες καταστροφικές Δυνάμεις.

"Δράκοντας" είναι απλώς το σύμβολο του κύκλου και των "Γιων της Μανβανταρικής Αιωνιότητας", οι οποίοι κατήλθαν πάνω στην Γη κατά την διάρκεια μιας ορισμένης εποχής της περιόδου σχηματισμού της. Τα "σύννεφα του καπνού" είναι ένα γεωλογικό φαινόμενο. Το "τρίτον των αστέρων του ουρανού" που πέφτουν στην γη, αναφέρεται στις θείες Μονάδες (τα Πνεύματα των Άστρων στην Αστρολογία) που περιβάλλουν την σφαίρα μας, δηλαδή στα *ανθρώπινα* Εγώ που προορίζονται να εκτελέσουν ολόκληρο τον κύκλο των ενσαρκώσεων. Η φράση qui *circumambulat terram* («ως λέων ωρυόμενος περιπαττεί», Πέτρου Α', Ε', 8), όμως, αναφέρεται επίσης στον ΔΙΑΒΟΛΟ στην θεολογία, αφού ο μυθικός πατέρας του Κακού αναφέρεται "ως αστραπήν πεσόντα". Δυστυχώς για την ερμηνεία αυτή, ο "Υιός του Ανθρώπου", ή Χριστός, αναμένεται – βάσει της προσωπικής μαρτυρίας του Ιησού – να κατέλθει πάνω στην Γη με παρόμοιο τρόπο, "ώσπερ η αστραπή εξέρχεται από ανατολών" (Ματθαίου ΚΔ', 7), ακριβώς με την ίδια μορφή και κάτω από το ίδιο σύμβολο, όπως ο Σατανάς, ο οποίος φαίνεται "ως αστραπή εκ του ουρανού πεσόντα" (Λουκά Ι', 18). Η πηγή όλων αυτών των μεταφορών και τρόπων έκφρασης με τον έντονο ανατολίτικο χαρακτήρα πρέπει να αναζητηθεί στην Ανατολή. Σε όλες τις αρχαίες κοσμογονίες το *φως* προέρχεται από το *σκοτάδι*. Στην Αίγυπτο, όπως και αλλού, το *σκοτάδι* ήταν "η αρχή όλων των πραγμάτων". Έτσι και ο Ποίμανδρος, η "θεία Σκέψη", προβάλλει σαν *φως* από το ΣΚΟΤΑΔΙ. Οι *Μπεεμόθ*[436] είναι η αρχή του Σκότους, ή *Σατανάς* στην Ρωμαιοκαθολική θεολογία, ενώ ο Ιώβ λέει γι' αυτόν ότι οι "Μπεεμόθ είναι το αριστούργημα [αρχή] του θεού": "*principium viarum Domini Behemoth*"! (Ιώβ, Μ', 19.)

Η σταθερότητα δεν φαίνεται να είναι μια αγαπητή αρετή σε κανένα τμήμα της αποκαλούμενης θείας Αποκάλυψης, τουλάχιστον όχι έτσι όπως ερμηνεύεται από τους θεολόγους.

Οι Αιγύπτιοι και οι Χαλδαίοι τοποθετούσαν την γέννηση των θείων Δυναστειών τους σε εκείνη την περίοδο, κατά την οποία η δημιουργική Γη βρισκόταν στις τελευταίες ωδίνες της, όταν

Η Προτεσταντική Βίβλος ορίζει τις Μπεεμόθ εντελώς αθώα: "Ο *ελέφαντας*, όπως νομίζουν μερικοί". Βλέπε περιθωριακή σημείωση (Ιώβ, Μ', 15) στις Αναγνωρισμένες Αποδόσεις.

γεννούσε τις προϊστορικές βουνοκορφές της – που από τότε έχουν εξαφανιστεί – τις θάλασσες και τις ηπείρους της. Το πρόσωπο της ήταν σκεπασμένο από "πυκνό Σκοτάδι και σε κείνο το [Δευτερεύον] Χάος βρισκόταν η αρχή όλων των πραγμάτων", τα οποία αναπτύχθηκαν αργότερα πάνω στην σφαίρα. Και οι γεωλόγοι μας βεβαιώνουν ότι υπήρξε μια τέτοια τεράστια πυρκαϊά, κατά τις πρώτες γεωλογικές περιόδους, πριν από αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια χρόνια.[437] Όσο για την ίδια την παράδοση, υπάρχει σε κάθε χώρα και έθνος κάτω από μια αντίστοιχη εθνική μορφή.

Δεν είναι μόνο η Αίγυπτος, η Ελλάδα, η Σκανδιναβία ή το Μεξικό που έχουν τον Τυφώνα, τον Πύθωνα, τον Λόκι και τον "πίπτοντα" Δαίμονά τους, αλλά επίσης και η Κίνα. Οι Ουράνιοι έχουν μια ολόκληρη φιλολογία γύρω από το θέμα. Λέγεται ότι εξαιτίας μιας επανάστασης ενός περήφανου Πνεύματος ενάντια στον *Ντι*, το οποίο έλεγε ότι ήταν ο ίδιος ο *Ντι*, επτά ομάδες ουράνιων πνευμάτων εξορίστηκαν στην Γη, "*τα οποία επέφεραν μια αλλαγή σ' ολόκληρη την φύση*, καθώς ο ίδιος ο ουρανός *έσκυψε* προς τα κάτω και ενώθηκε με την γη".

Και στο *Ι-Τζινγκ* διαβάζουμε: "Ο ιπτάμενος Δράκοντας, υπέροχος και ανυπάκουος, υποφέρει τώρα και η υπερηφάνεια του τιμωρείται. Νόμιζε ότι θα βασίλευε στον ουρανό, αλλά βασιλεύει μόνο πάνω στην γη".

Στο *Τσ'ουν τσ'ιν* αναφέρεται επίσης αλληγορικά: "μια νύχτα τα άστρα σταμάτησαν να λάμπουν στο σκοτάδι και το εγκατέλειψαν, πέφτοντας σαν βροχή πάνω στην γη, όπου *τώρα βρίσκονται κρυμμένα*". Τα άστρα αυτά είναι οι Μονάδες.

Οι κινέζικες κοσμογονίες έχουν τον δικό τους "Κύριο της Φλόγας" και την "Ουράνια Παρθένο" τους με μικρά "Πνεύματα για να την βοηθούν και να την υπηρετούν και μεγάλα Πνεύματα για να πολεμούν εκείνους που είναι εχθροί των άλλων θεών". Αλλά όλα αυτά δεν αποδεικνύουν ότι οι προαναφερθείσες αλληγορίες είναι *προμηνύματα* ή *προφητικά* κείμενα που αναφέρονται όλα τους στην χριστιανική θεολογία.

καλύτερη απόδειξη που μπορεί να προσφέρει κανείς στους χριστιανούς θεολόγους σχετικά με το γεγονός ότι το εσωτερικό νόημα της Βίβλου – και στις δύο Διαθήκες – ήταν η επιβεβαίωση της ίδιας ιδέας όπως και στις αρχαϊκές διδασκαλίες μας: δηλαδή, ότι η "Πτώση των Αγγέλων" αναφερόταν απλώς στην ενσάρκωση των αγγέλων "που διαπέρασαν τους Επτά Κύκλους", βρίσκεται στο *Ζοχάρ*. Η *Καμπάλα* του Σιμόν μπεν-Γιοχάι είναι η ψυχή και η ουσία της αλληγορίας της, όπως η μετέπειτα *χριστιανική* Καμπάλα είναι η "σκοτεινοντυμένη" μωυσαϊκή *Πεντάτευχος*. Και (στο Χειρόγραφο Αγρίππα) αναφέρει:

> σοφία της Καμπάλα βασίζεται στην επιστήμη της ισορροπίας και της Αρμονίας.
>
> Οι δυνάμεις που εκδηλώνονται χωρίς να έχουν πρώτα εξισορροπηθεί, χάνονται στο διάστημα [το "εξισορροπηθεί" σημαίνει διαφοροποιηθεί].
>
> Έτσι χάθηκαν οι πρώτοι Βασιλείς [οι θείες Δυναστείες] του αρχαίου κόσμου, οι *αυτο-δημιουργημένοι* Πρίγκηπες των γιγάντων. Έπεσαν σαν ξερά δένδρα και δεν ξαναφάνηκαν: γιατί ήταν η *Σκιά της Σκιάς* [δηλαδή, οι *Τσαγιά* των Σκιωδών Πιτρί]. (Αυτό αναφέρεται στους «Βασιλείς του Εδόμ».)
>
> Αλλά εκείνοι που ήρθαν μετά απ' αυτούς, οι οποίοι εκσφενδονιζόμενοι σαν πίπτοντα αστέρια κλείστηκαν μέσα στις σκιές, υπερίσχυσαν μέχρι σήμερα [οι Ντιάνι, οι οποίοι ενσαρκούμενοι σε κείνες τις "άδειες σκιές" εγκαινίασαν την εποχή της ανθρωπότητας].

κάθε φράση των αρχαίων κοσμογονιών ξεδιπλώνει μπροστά σε κεινον που μπορεί να διαβάσει πίσω από τις γραμμές την ταυτότητα των ιδεών, αν και κάτω από διαφορετικά ενδύματα.

Το πρώτο μάθημα που διδάσκεται στην εσωτερική φιλοσοφία είναι ότι η αδιάγνωστη Αιτία δεν προωθεί την εξέλιξη – συνειδητά ή ασυνείδητα – αλλά απλώς εμφανίζει περιοδικά *διάφορες όψεις του εαυτού της* στην αντίληψη των *πεπερασμένων* Διανοιών. Ο συλλογικός Νους – ο Παγκόσμιος – που αποτελείται από διάφορες και αναρίθμητες Στρατιές Δημιουργικών Δυνάμεων, οσοδήποτε άπειρος κι αν είναι στον εκδηλωμένο Χρόνο, είναι ωστόσο πεπερασμένος, αν συγκριθεί με το αγέννητο και ακατάστρεφτο Διάστημα στην υπέρτατη ουσιαστική όψη του. Αυτό που είναι πεπερασμένο δεν μπορεί να είναι τέλειο. Επομένως υπάρχουν κατώτερα Όντα ανάμεσα σ' αυτές τις

Η αστρονομία, όμως, δεν γνωρίζει τίποτε για άστρα που εξαφανίστηκαν σαν ύπαρξη, εκτός αν έγιναν απλώς αόρατα, από τότε που είναι γνωστή η Επιστήμη της Αστρονομίας. Τα παροδικά άστρα είναι απλώς *μεταβλητά* άστρα και πιστεύεται ότι ακόμα και τα *καινούργια* άστρα του Κέπλερ και του Τύχο Μπράχε μπορεί κανείς να τα δει.

Στρατιές, αλλά ποτέ δεν υπήρξαν *διάβολοι* ή "ανυπάκουοι Άγγελοι", για τον απλό λόγο ότι όλα κυβερνώνται από τον Νόμο. Οι *Άσουρα* που ενσαρκώθηκαν (ονομάστε τους με οποιοδήποτε άλλο όνομα) ακολούθησαν έναν νόμο το ίδιο αδιάλλακτο, όπως και οποιοσδήποτε άλλος. Είχαν εκδηλωθεί προηγουμένως στους Πιτρί και καθώς ο χρόνος (στο Διάστημα) προχωράει με Κύκλους, είχε έρθει η σειρά τους, απ' όπου και οι πολυάριθμες αλληγορίες. (Βλέπε Τομ. Ι, Μέρος ΙΙ, Τμήμα XI: "Ο Δαίμονας είναι θεός Ανεστραμμένος.) Το όνομα *Άσουρα* αρχικά οι Μπραχμάνοι το έδιναν χωρίς διάκριση σε κείνους που αντιτάχθηκαν στις ανόητες τελετές και στις θυσίες τους, όπως έκανε ο μεγάλος *Άσουρα* ο ονομαζόμενος "Ασουρέντρα". Και πιθανόν σ' αυτήν ακριβώς την εποχή πρέπει να αναζητηθεί η προέλευση της ιδέας ενός δαίμονα σαν ενάντιου και αντίπαλου.

Οι Εβραίοι Ελοΐμ, οι οποίοι στις μεταφράσεις ονομάζονται "θεός" και οι οποίοι δημιούργησαν το "φως", είναι ταυτόσημοι με τους Άριους Άσουρα. Αναφέρονται επίσης σαν "Γιοι του Σκότους", σαν μια φιλοσοφική και λογική αντίθεση στο αιώνιο και άσπιλο φως. Οι πρώτοι Ζωροστριστές δεν πίστευαν ότι το Κακό ή το Σκοτάδι ήταν συναιώνιο με το Καλό ή το Φως και δίνουν την ίδια ερμηνεία. Ο Αχριμάν είναι η εκδηλωμένη σκιά του ΑΧΟΥΡΑ-ΜΑΖΝΤΑ (*Άσουρα-μάζντα*), που ο ίδιος πρόβαλε από τον *Ζερβάν Ακάρνα* "απεριόριστο [κύκλο του] Χρόνου" ή την Άγνωστη Αιτία. "Η δόξα της", λένε γι' αυτήν, "είναι τόσο ανώτερη, το φως της τόσο λαμπερό, ώστε καμιά ανθρώπινη διάνοια ή μάτι θνητού δεν μπορεί να την συλλάβει και να την δει". Η πρωταρχική της εκπόρευση είναι *αιώνιο φως, το οποίο, επειδή προηγουμένως ήταν κρυμμένο στο ΣΚΟΤΑΔΙ, κλήθηκε να εκδηλωθεί και έτσι σχηματίστηκε ο Ορμάζντ, ο "Βασιλιάς της Ζωής"*. Αυτός είναι ο "πρωτογεννημένος" στον ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΧΡΟΝΟ, αλλά, όπως και το αντίτυπο του (η προϋπάρχουσα πνευματική ιδέα), *ζούσε μέσα στο σκοτάδι από την αρχή της αιωνιότητας*. Οι έξι Αμσασπέντ (μαζί με τον ίδιο, αρχηγό όλων, επτά), *οι πρωταρχικοί Πνευματικοί Άγγελοι και Άνθρωποι*, αποτελούν *συλλογικά τον Λόγο του*. Οι ζωροαστρικοί Αμσασπέντ δημιουργούν επίσης τον κόσμο σε έξι ημέρες ή περιόδους και αναπαύονται την έβδομη, ενώ αυτή η *έβδομη* είναι η *πρώτη περίοδος* ή "ημέρα" στην εσωτερική φιλοσοφία (*Πρωταρχική* δημιουργία, στην Άρια κοσμογονία). Αυτός ακριβώς ο ενδιάμεσος Αιώνας είναι ο *Πρόλογος* της δημιουργίας και αυτός βρίσκεται στην οριακή γραμμή ανάμεσα στην αδημιούργητη αιώνια Αιτιότητα και στα δημιουργημένα πεπερασμένα αποτελέσματα της· μια κατάσταση *γεννώμενης* δραστηριότητας και ενέργειας, σαν η πρώτη όψη της αιώνιας αμετάβλητης Αταραξίας. στην Γένεση, στην οποία δεν σπαταλήθηκε καμιά μεταφυσική ενέργεια παρά μόνο μια υπερβολική ακρίβεια και νοημοσύνη για να καλυφθεί η εσωτερική Αλήθεια, η "Δημιουργία" αρχίζει στο τρίτο στάδιο της εκδήλωσης. Ο "θεός" ή οι *Ελοΐμ* είναι οι "Επτά Κυβερνήτες" του Ποίμανδρου. Αυτοί είναι ταυτόσημοι με όλους τους άλλους Δημιουργούς.

Αλλά ακόμα και στην Γένεση υπάρχει ένας υπαινιγμός εκείνης της περιόδου, στην τραχύτητα της εικόνας και στο "σκοτάδι " που εφέρετο στο πρόσωπο της αβύσσου. Οι Ελοΐμ εμφανίζονται να "δημιουργούν" – δηλαδή να δομούν ή να φτιάχνουν τους δυο ουρανούς ή το "διπλό ουρανό" (όχι τον Ουρανό και την Γη). Πράγμα που σημαίνει, με πολλά λόγια, ότι χώρισαν τον ανώτερο εκδηλωμένο (αγγελικό) ουρανό ή πεδίο συνείδησης, από το κατώτερο ή γήινο πεδίο, τους (για εμάς) αιώνιους και αμετάβλητους Αιώνες από κείνες τις περιόδους που βρίσκονται στον χώρο, στνο χρόνο και στην διάρκεια. Τον Ουρανό από την Γη, το άγνωστο από το ΓΝΩΣΤΟ για τον αδαή. "Η θεία ΣΚΕΨΗ, που είναι ΦΩΣ και ΖΩΗ [Ζαρβάν Ακαράνα], παρήγαγε μέσω του ΛΟΓΟΥ της ή πρώτης όψης, την άλλη, λειτουργική ΣΚΕΨΗ, η οποία, όντας ο θεός του Πνεύματος και του Πυρός, δημιούργησε επτά Κυβερνήτες, περικλείοντας μέσα στον κύκλο τους τον κόσμο των Αισθήσεων, που ονομάζεται "μοιραίο πεπρωμένο". Αυτό το τελευταίο αναφέρεται στο Κάρμα, οι "επτά κύκλοι" είναι οι επτά πλανήτες και τα επτά πεδία καθώς επίσης και τα επτά αόρατα Πνεύματα στις αγγελικές σφαίρες, των οποίων τα ορατά σύμβολα είναι οι επτά πλανήτες,[438] οι επτά *ρίσι* της Μεγάλης Άρκτου και άλλα ιερογλυφικά. Όπως λέει ο Ροθ για τους Αντιτιά: "Αυτοί δεν

Μια άλλη απόδειξη – αν χρειάζεται τέτοια – ότι οι αρχαίοι Μυημένοι γνώριζαν περισσότερους από *επτά* πλανήτες, βρίσκεται στο *Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XII, όπου περιγράφοντας τα άρματα που είναι συνδεδεμένα στον Ντρούβα (τον πολικό αστέρα), ο Παρασάρα μιλάει για τα "άρματα των ΕΝΝΙΑ πλανητών", τα οποία είναι συνδεδεμένα με αέρινες χορδές.

είναι ούτε ο Ήλιος, ούτε η Σελήνη, ούτε τα άστρα, ούτε η αυγή, αλλά οι αιώνιοι τροφοδότες εκείνης της φωτεινής ζωής που υπάρχει κατά κάποιο τρόπο πίσω απ' όλα αυτά τα φαινόμενα".

Αυτοί – οι "Επτά Στρατιές" – είναι εκείνοι οι οποίοι, έχοντας "εξετάσει μέσα στον Πατέρα τους [την θεία Σκέψη] το σχέδιο του δημιουργού", όπως λέει ο Ποίμανδρος, *επιθύμησαν* να λειτουργήσουν (ή να χτίσουν τον κόσμο με τα πλάσματά του) παρόμοια γιατί, αφού είχαν γεννηθεί "μέσα στην σφαίρα της λειτουργίας" – το εκδηλωμένο Σύμπαν – τέτοιος είναι ο μανβανταρικός ΝΟΜΟΣ. Και τώρα έρχεται το δεύτερο μέρος του αποσπάσματος, ή μάλλον των δυο αποσπασμάτων που συγχωνεύθηκαν σε ένα για να κρύψουν το πλήρες νόημα. Εκείνοι που γεννήθηκαν μέσα στην σφαίρα λειτουργίας ήταν "οι αδελφοί που τον αγαπούσαν πολύ". Αυτό το "τον" ήταν οι πρωταρχικοί άγγελοι: οι Άσουρα, οι Αχριμάν, οι Ελοΐμ ή "Γιοι του θεού", ένας εκ των οποίων ήταν ο *Σατανάς*. Όλα εκείνα τα πνευματικά όντα που ονομάζονταν "Άγγελοι του Σκότους", γιατί εκείνο το σκοτάδι είναι *απόλυτο* φως, ένα γεγονός το οποίο τώρα έχει παραμεριστεί, αν όχι ξεχαστεί εντελώς, στην θεολογία. Ωστόσο, η πνευματικότητα αυτών των τόσο παρεξηγημένων "Γιων του Φωτός" που είναι Σκοτάδι, αν συγκριθεί με εκείνη των αμέσως επόμενων στην τάξη Αγγέλων, πρέπει προφανώς να είναι τόσο μεγάλη, όση είναι και η αιθερικότητα αυτών των τελευταίων σε σύγκριση με την πυκνότητα του ανθρώπινου σώματος. Οι πρώτοι είναι οι "Πρωτογεννημένοι" και, επομένως, πολύ κοντά στα όρια του αγνού γαλήνιου Πνεύματος, ώστε να είναι απλώς οι "ΕΝΔΕΙΕΣ" – με την Αριστοτέλεια έννοια – οι *φερουέρ* ή οι ιδεατοί τύποι εκείνων που ακολούθησαν. Αυτοί δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν *υλικά, σωματικά* πράγματα και, επομένως, λέγεται ότι, στην πορεία του χρόνου, *αρνήθηκαν* να δημιουργήσουν, όπως διατάχθηκαν από τον "Θεό"· με άλλα λόγια ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΑΝ.

Ίσως αυτό να δικαιώνεται βάσει εκείνης της επιστημονικής θεωρίας, η οποίας μας διδάσκει σχετικά με το φως και τον ήχο και το αποτέλεσμα της συνάντησης δυο κυμάτων ίσου μήκους: "αν οι δυο ήχοι έχουν την ίδια ένταση, η σύμπτωσή τους παράγει έναν ήχο με ένταση τέσσερεις φορές μεγαλύτερη, ενώ η συμβολή τους παράγει απόλυτη *σιωπή*".

Ερμηνεύοντας μερικές από τις "αιρέσεις" της εποχής του, ο Ιουστίνος Μάρτυρας (*Διάλογος με τον Τρύφωνα*, κεφ. LXI) δείχνει την ταυτότητα όλων των παγκόσμιων θρησκειών στα αρχικά σημεία τους. Η πρώτη *αρχή* αρχίζει απαράλλακτα με την *άγνωστη* και ΠΑΘΗΤΙΚΗ θεότητα, από την οποία εκπορεύεται μια ορισμένη ενεργός δύναμη ή αρετή, το Μυστήριο που μερικές φορές ονομάζεται ΣΟΦΙΑ, άλλες φορές ΥΙΟΣ και πολύ συχνά Θεός. Άγγελος, Κύριος και Λόγος. Αυτός ο τελευταίος αναφέρεται μερικές φορές στην ιδία την πρώτη εκπόρευση, αλλά σε αρκετά συστήματα προβάλλει από την πρώτη ανδρόγυνη ή διπλή ακτίνα που δημιουργήθηκε αρχικά από το αόρατο. Ο Φίλωνας (*Περί Φυγής και ευρέσεως*, IX, 52), περιγράφει αυτήν την σοφία σαν αρσενική και θηλυκή. Αλλά αν και η πρώτη εκδήλωσή της είχε μια αρχή γιατί πρόβαλε από τον Όλαμ (μια εκδήλωση που δηλώνει χρόνο, Αιώνας, χρόνος), ο ανώτερος από τους Αιώνες, όταν εκπορεύθηκε από τον Πατέρα, παρέμεινε μαζί του *πριν απ' όλες τις δημιουργίες*, γιατί είναι μέρος του.[439] Γι αυτό

Φίλωνας ο Ιουδαίος ονομάζει τον Αδάμ-Κάδμο "*νου*" (η Έννοια *Βυθός* στο σύστημα των Γνωστικών). "Τον νου, ας τον ονομάσουμε Αδάμ". (Φίλωνα Ιουδαίου, *Περί Χερουβείμ*, παρ. XVII, επίσης *Περί του δημιουργού του Κόσμου*, παρ. 3.)

Όπως το εξηγούν τα αρχαία βιβλία των Μάγων, ολόκληρο το συμβάν γίνεται σαφές. Το κάθε πράγμα μπορεί να υπάρξει μόνο μέσω του αντίθετού του, μας διδάσκει ο Χέγκελ, και ελάχιστη φιλοσοφία και πνευματικότητα χρειάζεται για να κατανοήσουμε την προέλευση αυτού του δόγματος που είναι αληθινά τόσο σατανικό και χθόνιο μέσα στην ψυχρή και ωμή κακότητά του. Οι Μάγοι στις εξωτερικές διδασκαλίες τους ερμήνευαν την προέλευση του κακού με τον ακόλουθο τρόπο. "Το φως δεν μπορεί να δημιουργήσει παρά μόνο φως και δεν μπορεί ποτέ να είναι η πηγή του κακού". Πώς δημιουργήθηκε, λοιπόν, το κακό, αφού δεν υπήρχε τίποτε ισότιμο ή παρόμοιο με το Φως στην δημιουργία του; Το φως, λένε, δημιούργησε αρκετά Όντα, όλα πνευματικά, φωτεινά και πανίσχυρα. Αλλά ένα ΜΕΓΑΛΟ ΟΝ (ο "Μεγάλος Άσουρα", Αχριμάν, Λούσιφερ κ.τ.λ. κ.τ.λ.) είχε μια *κακή σκέψη*, αντίθετη προς το Φως. Αμφέβαλε, και εξαιτίας αυτής της αμφιβολίας έγινε σκοτεινό.

Ο Σαγχονιάθων αποκαλεί τον χρόνο αρχαιότερο των Αιώνων, *Πρωτόγονο*, "*πρωτογεννημένο*".

Αυτό πλησιάζει κάπως περισσότερο στην αλήθεια, αλλά απέχει αρκετά από τον στόχο. Δεν υπήρξε καμιά "ΚΑΚΗ σκέψη" η οποία δημιούργησε την αντίθετη Δύναμη, αλλά απλώς η ΣΚΕΨΗ καθ' εαυτή – κάτι το οποίο, όντας στοχαστικό και περιέχοντας σχέδιο και σκοπό είναι, επομένως, πεπερασμένο και πρέπει φυσικά να βρεθεί σε αντίθεση προς την αγνή αταραξία, την εξίσου φυσική κατάσταση της απόλυτης Πνευματικότητας και Τελειότητας. Αυτό που επιβεβαιώθηκε ήταν απλώς νόμος της εξέλιξης, η διαδικασία της νοητικής εκδήλωσης διαφοροποιημένης από το πνεύμα, που είχε ήδη εμπλακεί και αναμιχθεί με την ύλη, προς την οποία ελκόταν ακαταμάχητα. Οι ιδέες, στην ίδια την φύση και την ουσία τους, σαν συλλήψεις που έχουν σχέση με αντικείμενα, είτε αληθινά είτε φανταστικά, είναι αντίθετες προς την απόλυτη ΣΚΕΨΗ, εκείνο το αδιάγνωστο ΟΛΟ, για τις μυστηριώδεις λειτουργίες του οποίου ο κ. Σπένσερ προβλέπει ότι δεν μπορεί να ειπωθεί τίποτε, παρά μόνο ότι "δεν έχει συγγένεια φύσης με την Εξέλιξη",[440] πράγμα που σίγουρα δεν έχει.

Το *Ζοχάρ* περιέχει πολλούς υπανιγμούς. Όταν ο "Άγιος Ένας" (ο Λόγος) επιθύμησε να δημιουργήσει τον άνθρωπο, κάλεσε την *ανώτατη* στρατιά των Αγγέλων και τους είπε τι ήθελε, αλλά εκείνοι αμφέβαλαν για την σοφία της επιθυμίας του και απάντησαν: "Ο άνθρωπος δεν θα συνεχίσει ούτε για μια νύχτα την δόξα του", απάντηση για την οποία και κατακάηκαν (εξολοθρεύτηκαν;) από τον "Άγιο" Κύριο. Έπειτα κάλεσε μια άλλη κατώτερη Στρατιά Αγγέλων και τους είπε το ίδιο. Εκείνοι αντέτειναν στον "Άγιο Έναν": "Τι το καλό έχει ο Άνθρωπος;" τον ρώτησαν. Παρ' όλα αυτά οι Ελοΐμ δημιούργησαν τον άνθρωπο και, όταν ο άνθρωπος αμάρτησε, ήρθαν τα πλήθη του ΟΥΖΖΑ και του Αζαέλ και μέμφονταν τον Θεό: "Να ο Υιός του Ανθρώπου που έφτιαξες", του είπαν. "Κοίταξε, αυτός αμάρτησε!" Τότε ο Άγιος Ένας απάντησε: "Αν βρισκόσαστε εσείς μεταξύ αυτών [των ανθρώπων] θα είχατε κάνει χειρότερα". Και τους γκρέμισε από την ανώτερη θέση τους στον Ουρανό, κάτω στην Γη και "αυτοί μεταβλήθηκαν [σε ανθρώπους] και αμάρτησαν με τις γυναίκες της γης". (*Ζοχάρ*, III, 208α, εκδ. Ζόλκιβ. Παράβαλε Μάγιερ, *Καμπάλα,* σελ. 106-107.) Αυτό είναι αρκετά σαφές. Στην Γένεση δε γίνεται καμιά αναφορά γι' αυτούς τους "Γιους του θεού" (κεφ. VI) που τιμωρήθηκαν έτσι. Η μόνη σχετική αναφορά στην Βίβλο βρίσκεται στον Ιούδα (6). "Καί αγγέλους οίτινες δεν έφύλαξαν την εαυτών αξίαν, αλλά κατέλιπον το ίδιον αυτών κατοικητήριον, *εφύλαξεν με παντοτεινά δεσμά υποκάτω του σκότους, δια την κρίσιν της μεγάλης ημέρας*". Και αυτό σημαίνει απλώς ότι οι "Άγγελοι" που καταδικάστηκαν να ενσαρκωθούν βρίσκονται *κάτω από τα δεσμά* της σάρκας και της ύλης, κάτω από το *σκοτάδι της άγνοιας*, μέχρι την "Μεγάλη Ημέρα", η οποία θα έρθει, όπως πάντα, μετά τον έβδομο γύρο, μετά την πάροδο της "Εβδομάδας", το ΕΒΔΟΜΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ή κατά το μεταμανβανταρικό Νιρβάνα.

Το πόσο αληθινά εσωτερικός και σύμφωνος με την Μυστική Δοξασία ε(ναι ο "ΠΟΙΜΑΝΔΡΟΣ, η θεία Σκέψη" του Ερμή, μπορεί να το αντιληφθεί κανείς μόνο από το πρωτότυπο και από τις αρχικές μεταφράσεις στα Λατινικά και στα Ελληνικά. Από την άλλη μεριά, το πόσο παραποιήθηκε αργότερα στην Ευρώπη από τους χριστιανούς φαίνεται από τις ασυνείδητες ομολογίες που έκανε ο Σαιν Μαρκ στην *Εισαγωγή* και στην επιστολή του προς τον Επίσκοπο της Αΰρ, το 1579. Εκεί δίνεται ολόκληρος ο κύκλος των παραμορφώσεών του από μια πανθεϊστική και αιγυπτιακή σε μια μυστικιστική ρωμαιοκαθολική πραγματεία και έτσι βλέπουμε με ποιον τρόπο ο ΠΟΙΜΑΝΔΡΟΣ έγινε αυτό που είναι σήμερα. Αλλά ακόμα και στην μετάφραση του Σαιν Μαρκ υπάρχουν ίχνη του αληθινού ΠΟΙΜΑΝΔΡΟΥ, της "Συμπαντικής Σκέψης" ή "ΝΟΥ". Η ακόλουθη είναι μια κατά λέξη μετάφραση μιας παλιάς γαλλικής απόδοσης, ενώ το πρωτότυπό της, γραμμένο στην αρχαία παράξενη Γαλλική, δίνεται από κάτω:

Επτά άνθρωποι [αρχές] γεννήθηκαν στον Άνθρωπο... Η φύση της αρμονίας των Επτά του Πατέρα και του Πνεύματος. Η φύση δημιούργησε επτά ανθρώπους σύμφωνα με τις επτά φύσεις των Επτά Πνευμάτων που είχαν μέσα τους, εν δυνάμει, τα δυο φύλα.

Αρχές Ψυχολογίας, παρ. 474. Είναι υποδηλωτικό του πνεύματος της παράδοξης άρνησης που είναι τόσο πασιφανής στην εποχή μας, το γεγονός ότι, ενώ η υπόθεση της εξέλιξης – όπως διδάσκεται από τον Ντάρβιν και τον Χαίκελ – κέρδισε το δικαίωμα παραμονής της στην επιστήμη, παρ' όλα αυτά τόσο η αιωνιότητα του Σύμπαντος όσο και η προ-ύπαρξη *μιας συμπαντικής συνείδησης* απορρίπτονται από τους σύγχρονους ψυχολόγους. "Αν οι Ιδεαλιστές έχουν δίκιο, τότε η θεωρία της εξέλιξης είναι ένα όνειρο", λέει ο Χέρμπερτ Σπένσερ (Βλέπε υποσημείωση σελ. 1 και 2, Τόμος II).

«O, ma pensée, que s' ensuit il? Carje desire grandement ce propos. Pimandre dict, ceci est un mystére à ce jour d' hui. Car nature, soimestant avec l' home, a produit le miracle trèw marveilleux, aiant celluy qui ie t' ay dict, la nature de l' harmonie des sept du père, et de l' esprit. Nature ne s' arresta pas là, mais incontinent a produict sept homes, selon les natures des sept gouverneurs, en puissance des deux sexes et esleuez….. La generation de des sept fust donnée en ceste manière…" [*La Pimandre de Mercure Trismégiste de la Philosophie Chrétienne*, του Φρανσουά ντε Φουά, Κεφ. I, τμήμα 16.]

Και εδώ υπάρχει ένα χάσμα στην μετάφραση το οποίο μπορεί εν μέρει να καλυφθεί με το λατινικό κείμενο του Απούλιου. Ο σχολιαστής, ο Επίσκοπος, λέει: "Η φύση δημιούργησε μέσα του [στον άνθρωπο] επτά ανθρώπους" (επτά αρχές).

Μεταφυσικά ο Πατέρας και ο Γιος είναι ο "Παγκόσμιος Νους" και το "περιοδικό Σύμπαν", "Άγγελος" και ο "Άνθρωπος". Είναι ταυτόχρονα ο ΥΙΟΣ και ο ΠΑΤΗΡ· στον *Ποίμανδρο*, η ενεργός ΙΔΕΑ και η *παθητική* ΣΚΕΨΗ που την γεννάει. Η βασική νότα στην Φύση η οποία δίνει γέννηση στις επτά νότες, την επταδική κλίμακα των δημιουργικών Δυνάμεων, και στις επτά πρισματικές όψεις του χρώματος, που όλες γεννιώνται από την μια *λευκή ακτίνα* ή ΦΩΣ, που η ίδια γεννιέται στο ΣΚΟΤΑΔΙ.

* * *

Γ
ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΝΟΗΜΑΤΑ ΤΟΥ "ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ"

Μυστική Δοξασία τονίζει, σαν ένα αυταπόδεικτο γεγονός, ότι η Ανθρωπότητα – συλλογικά και ατομικά – μαζί με όλη την εκδηλωμένη Φύση, είναι ο φορέας (α) της πνοής της Μιας Συμπαντικής Αρχής, στην πρωταρχική διαφοροποίηση της και (β) των αναρίθμητων "πνοών" που πρόβαλαν από εκείνη την Μια ΠΝΟΗ κατά την δευτερεύουσα και τις μετέπειτα διαφοροποιήσεις της, καθώς η Φύση με τις πολλές *ανθρωπότητές* της προχωρεί προς τα κάτω, προς τα πεδία που αυξάνουν συνεχώς σε υλικότητα. Η πρωταρχική Πνοή εμψυχώνει τις ανώτερες Ιεραρχίες, η δευτερεύουσα τις κατώτερες, πάνω στα συνεχώς κατερχόμενα πεδία.

Υπάρχουν πάντως πολλά αποσπάσματα στην Βίβλο τα οποία αποδεικνύουν εκ πρώτης όψεως, εξωτερικά, ότι αυτή η πίστη ήταν κάποτε Παγκόσμια και τα πιο πειστικά είναι τα Ιεζεκιήλ Κθ' και Ησαΐα ΙΔ'. Οι Χριστιανοί θεολόγοι έχουν το .δικαίωμα, αν έτσι θέλουν, να τα ερμηνεύσουν και τα δυο σαν αναφερόμενα στο μεγάλο Πόλεμο πριν την Δημιουργία, στο Έπος της ανταρσίας του Σατανά κ.τ.λ., αλλά το παράλογο αυτής της ιδέας είναι υπερβολικά προφανές. Ο Ιεζεκιήλ απευθύνει τους θρήνους και τις επιπλήξεις του στο βασιλιά της Τύρου· ο Ησαΐας, στο Βασιλιά Αχάζ, ο οποίος ενέδωσε στην λατρεία των ειδώλων, όπως και το υπόλοιπο έθνος, με εξαίρεση λίγους Μυημένους (τους επονομαζόμενους Προφήτες), οι οποίοι προσπάθησαν να τον εμποδίσουν στο δρόμο του προς τον εξωτερι-κισμό ή την ειδωλολατρεία, που είναι το ίδιο πράγμα. Ο σπουδαστής ας κρίνει μόνος του.

Στον Ιεζεκιήλ (ΚΘ', 2-8) αναφέρεται:

> Υιέ ανθρώπου, ειπέ προς τον ηγεμόνα της Τύρου, ούτω λέει Κύριος ο θεός [όπως το καταλαβαίνουμε εμείς, ο "θεός" ΚΑΡΜΑ]: Επειδή υψώθη η καρδία σου, και είπας, εγώ *είμαι* Θεός... ενώ *είσαι* άνθρωπος... ιδού, δια τούτο θέλω φέρει εναντίον σου ξένους... και θέλουσι εκσπάσει τα ξίφη αυτών κατά του κάλλους της σοφίας σου... θέλουσι σε καταβιβάσει εις τον λάκκον.... [ή την Γήινη ζωή].

καταγωγή του "ηγεμόνα της Τύρου" πρέπει να αναχθεί και να αναζητηθεί στις "θείες Δυναστείες" των κακόβουλων Ατλάντειων, των μεγάλων Μάγων. (Βλέπε τελευταία Σχόλια στην Στάντζα XII, σλόκα 47-49.) Δεν υπάρχει μεταφορά στα λόγια του Ιεζεκιήλ, αλλά πραγματική ιστορία της εποχής εκείνης. Γιατί η φωνή μέσα στον προφήτη, η φωνή του "Κυρίου", το ίδιο του το Πνεύμα το οποίο μιλάει σ' αυτόν, λέει:

Επειδή είπας, εγώ *είμαι* Θεός, επί της καθέδρας του Θεού (θεών) [θείων Δυναστειών] κάθημαι, *εν τη καρδία θαλασσών*, ενώ είσαι άνθρωπος... Ιδού, συ *είσαι* σοφώτερος του Δανιήλ, ουδέν μυστήριον είναι κεκρυμμένον από σου, δια της σοφίας σου... ηύξησας τα πλούτη σου και η καρδία σου υψώθη δια την δύναμήν σου. Ιδού, δια τούτο... ξένοι θέλουσε εκσπάσει τα ξίφη αυτών κατά του κάλλους της σοφίας σου... θέλουσι σε καταβιβάσει... και θέλεις τελευτήσει με τον θάνατον των πεφονευμένων *εν την καρδία των θαλασσών*. (Ιεζεκιήλ, Κθ', 2-8.)

Όλοι αυτοί οι αναθεματισμοί δεν είναι *προφητείες*, αλλά απλώς *υπενθυμίσεις* της μοίρας των Ατλάντειων, των "Γιγάντων πάνω στην Γη".

Ποιο μπορεί να είναι το νόημα της τελευταίας φράσης, αν όχι μια αναφορά στην μοίρα των Ατλάντειων; Ο στίχος 17 που λέει, "η καρδία σου υψώθη δια το κάλλος σου", μπορεί να αναφέρεται στον "Ουράνιο Άνθρωπο" του *Ποίμανδρου* ή στους Πεπτωκότες Αγγέλους, οι οποίοι κατηγορούνται ότι έπεσαν εξαιτίας της υπερηφάνειας τους για την μεγάλη ομορφιά και την σοφία που έγινε ο κλήρος τους. Δεν υπάρχει καμιά μεταφορά εδώ, παρά μόνο ίσως στις προκατειλημμένες ιδέες των θεολόγων μας. Οι στίχοι αυτοί αναφέρονται στο Παρελθόν και ανήκουν περισσότερο στην Γνώση που αποκτιόταν κατά τα μυστήρια της Μύησης, παρά στην ενδοσκοπική διόραση! Η φωνή λέει επίσης:

Εστάθης εν Εδέμ τω παραδείσω του θεού [κατά τον Σατιά-Γιουγκά]· ήσο σκεπασμένος από παντός λίθου τιμίου... η υπηρεσία των τύμπανων σου και των αυλών σου ήτο *ητοιμασμένη δια σε* την ημέραν καθ' ην *εκτίσθης... Ήσο χερούβ κεχρισμένον...* περιεπάτεις εν μέσω λίθων πυρίνων... Ήσο τέλειος εν ταις οδοίς σου αφ' ης ημέρας εκτίσθης, εωσού ευρέθη αδικία εν σοι... Δια τούτο θέλω σε απορρίψει... από τους *όρους του Θεού* και θέλω σε καταστρέψει... (Ιεζεκιήλ, ΚΘ’, 13-16.)

Το "Όρος του Θεού" σημαίνει το "Όρος *των Θεών*" ή Μερού, του οποίου σύμβολο στην Τέταρτη Φυλή ήταν το Όρος Άτλας, *η τελευταία μορφή ενός των θείων Τιτάνων*, που εκείνη την εποχή ήταν τόσο ψηλό, ώστε οι αρχαίοι πίστευαν πως ο ουρανός ακουμπούσε στην κορυφή του. Ο Άτλας, άλλωστε, δεν βοήθησε τους γίγαντες στον πόλεμο τους εναντίον των θεών; (Υγίνος, *Μυθολογία,* CL.) Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι ο μύθος προέρχεται από την αγάπη του Άτλαντα, γιου του Ιαπετού και της Κλυμένης, για την αστρονομία και από το γεγονός ότι γι' αυτόν τον λόγο ο Άτλας διέμενε στις πιο ψηλές βουνοκορφές. Η αλήθεια είναι ότι ο Άτλας "το όρος των θεών", καθώς επίσης και ο ήρωας με το ίδιο όνομα, είναι τα εσωτερικά σύμβολα της Τέταρτης Φυλής και οι επτά κόρες του, οι Ατλαντίδες, είναι σύμβολα των επτά υποφυλών της. Το Όρος Άτλας, σύμφωνα με όλους τους μύθους, ήταν τρεις φορές πιο ψηλό απ' ό,τι είναι σήμερα, έχοντας βυθιστεί σε δυο διαφορετικές περιόδους. Είναι ηφαιστειακής προέλευσης και γι' αυτό η φωνή στον Ιεζεκιήλ (ΚΘ’, 18) λέει: " ... και εξάξω πυρ εκ μέσου σου, τούτο καταφάγεταί σε" κ.τ.λ. Ασφαλώς αυτό δεν σημαίνει – όπως αφήνεται να εννοηθεί στην περίπτωση των μεταφράσεων του κειμένου – ότι το πυρ επρόκειτο να προβάλει από το μέσον του ηγεμόνα της Τύρου, ή του λαού του, αλλά από το Όρος Άτλας, που συμβόλιζε μια υπερήφανη φυλή, εκπαιδευμένη στην μαγεία και με υψηλές τέχνες και πολιτισμό, τα τελευταία υπολείμματα της οποίας καταστράφηκαν στους πρόποδες σχεδόν της οροσειράς εκείνων των κάποτε γιγαντιαίων βουνών.

Αληθινά, " ... στυγνάσουσιν επί σε,·ανώλεια εγένου και ουχ υπάρξεις έτι εις τον αιώνα" (Ιεζεκιήλ, ΚΘ’ 19), αφού το ίδιο το όνομα της φυλής και η μοίρα της έχουν τώρα χαθεί από την μνήμη του ανθρώπου. Να θυμάστε ότι σχεδόν κάθε αρχαίος βασιλιάς και ιερέας ήταν μυημένος· ότι από το τέλος της Τέταρτης Φυλής υπήρχε μια έχθρα ανάμεσα στους Μυημένους της *Δεξιάς* και της *Αριστερής* Ατραπού, τέλος ότι ο κήπος της Εδέμ αναφέρεται και από άλλες προσωπικότητες εκτός από τους Ιουδαίους της αδαμικής φυλής, αφού ακόμα και ο Φαραώ συγκρίνεται με το ωραιότερο από τα δένδρα της Εδέμ, από τον ίδιο τον Ιεζεκιήλ, ο οποίος λέει: "πάντα τα δένδρα της Εδέμ τα εκλεκτά και τα καλά του Λιβάνου..... παρηγορήθηκαν εν τοις κατωτάτοις της γης....", γιατί "ότε κατεβίβαζον αυτόν (τον (φαραώ) εις άδου μετά των καταβαινόντων εις λάκκον..."[441] στους κάτω

Ιεζεκιήλ, ΛΑ', 16, 17. Ο μόνος Φαραώ τον οποίο η Βίβλος εμφανίζει να κατέρχεται στην Ερυθρά θάλασσα ήταν ο βασιλιάς που καταδίωξε τους Ισραηλίτες και ο οποίος παρέμεινε ανώνυμος, ίσως για ευνόητους λόγους. Ασφαλώς η ιστορία αυτή φτιάχτηκε βάσει του ατλάντειου μύθου.

κόσμους, οι οποίοι στην πραγματικότητα είναι ο βυθός του ωκεανού, το έδαφος του οποίου άνοιξε διάπλατα για να καταβροχθίσει την γη των Ατλάντειων και τους ίδιους. Αν κανείς θυμάται όλα αυτά και συγκρίνει τις διάφορες διηγήσεις, τότε θα ανακαλύψει ότι ολόκληρα τα κεφάλαια ΚΘ' και ΛΑ' του Ιεζεκιήλ δεν αναφέρονται ούτε στην Βαβυλώνα και στην Ασσυρία, ούτε στην Αίγυπτο, αφού καμιά απ' αυτές δεν καταστράφηκε με τέτοιον τρόπο, αλλά απλώς σωριάστηκαν σε ερείπια πάνω στην επιφάνεια της γης και όχι κάτω απ' αυτήν, αλλά αναφέρονται πράγματι στην Ατλαντίδα και στα περισσότερα από τα έθνη της. Θα δει επίσης ότι ο "Κήπος της Εδέμ" των Μυημένων δεν ήταν μύθος, αλλά μια τοποθεσία που τώρα έχει καταβυθιστεί. Το φως θα λάμψει εμπρός του και θα εκτιμήσει με την σωστή εσωτερική αξία τους φράσεις σαν αυτή: "εν την τρυφή του παραδείσου...
εν δρει αγίω θεού" (Ιεζεκιήλ ΚΘ', 13-14), γιατί κάθε έθνος είχε – και πολλά έχουν ακόμα – *ιερά* βουνά: άλλα τις Κορυφές των Ιμαλαΐων, άλλα τον Παρνασσό, το Σινά κ.τ.λ. Όλοι αυτοί ήταν τόποι μύησης και κατοικίες των *αρχηγών* των κοινοτήτων των αρχαίων ακόμα και των σύγχρονων μυημένων. Επίσης: "... Ιδού Άσσούρ [Ασσύριος, γιατί όχι Ατλάντειος Μυημένος;] κυπάρισσος εν τω Λιβάνω... υψώθη το μέγεθος αυτού παρά πάντα τα ξύλα του πεδίου... παν ξύλου εν τω δείσω του θεοῦ ουχ ώμοιωδη αυτώ εν τω κάλλει αυτού... καί εζήλωσεν αυτόν τα ξύλα του παραδείσου της τρυφής του Θεού". (Ιεζεκιήλ, ΛΑ', 3-9.)

Σε ολόκληρη την Μικρά Ασία οι Μυημένοι ονομάζονταν "Δένδρα της Δικαιοσύνης" και Κέδροι του Λιβάνου, όπως και μερικοί από τους βασιλείς του Ισραήλ. Το ίδιο γινόταν και με τους σοφούς της Ινδίας, αλλά μόνο με εκείνους της αριστερής ατραπού. Όταν το *Βίσνου-Πουρανά* (Βιβλίο Πρώτο, κεφ. XV, Ουίλσον, Τομ. II, σε. 1) αναφέρει ότι "ο κόσμος είχε κατακλυσθεί από δένδρα", ενώ οι Πρατσετάσα – οι οποίοι "πέρασαν 10.000 χρόνια ασκητισμού στον απέραντο ωκεανό" – ήταν απορροφημένοι στην λατρεία τους, η αλληγορία αυτή αναφέρεται στους Ατλάντειους και στους σοφούς της αρχικής Πέμπτης Φυλής, τους Άριους. Άλλα "δένδρα [μάγοι σοφοί] εξαπλώθηκαν και επεσκίασαν την απροστάτευτη γη και οι άνθρωποι χάθηκαν....ανίκανοι να μοχθήσουν για δέκα χιλιάδες χρόνια". Ύστερα, οι σοφοί, οι *Ρίσι* της Άριας φυλής που ονομάζονταν Πρατσετάσα, εμφανίζονται "να προβάλλουν από την άβυσσο" και να καταστρέφουν με άνεμο και φλόγα, που ξεχύνονταν από το στόμα τους, τα κακόβουλα δένδρα και ολόκληρο το φυτικό βασίλειο· μέχρις ότου ο Σόμα (Σελήνη), ο άρχοντας του φυτικού κόσμου, τους γαληνεύει κάνοντας συμμαχία με τους σοφούς της Δεξιάς Ατραπού, στους οποίους προσφέρει σαν νύφη την Μαρίσα, "το βλαστάρι των δένδρων".[442] Αυτό σημαίνει ό,τι κι εκείνο που δίνεται στις Στάντζα και στα Σχόλια, καθώς και στον Τόμο I, Μέρος II, "Η Ιερή Νήσος". Υπαινίσσεται την μεγάλη διαμάχη ανάμεσα στους "Γιους του θεού" και στους Γιους της Σκοτεινής Σοφίας, τους προπάτορές μας, ή ανάμεσα στους Ατλάντειους και στους Άριους Μυημένους.

Ολόκληρη η Ιστορία εκείνης της περιόδου συμβολίζεται στο *Ραμαγιάνα*, που είναι η μυστική διήγηση με επική μορφή της μάχης ανάμεσα στον Ράμα – τον πρώτο βασιλιά της θείας δυναστείας των αρχικών Αρίων – και στον Ραβάνα, την συμβολική προσωποποίηση της ατλάντειας (Λάνκα) Φυλής. Ο πρώτος ήταν οι ενσαρκώσεις των ηλιακών θεών, ενώ ο δεύτερος των σεληνιακών Ντέβα. Αυτή ήταν η μεγάλη μάχη ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό, ανάμεσα στην λευκή και στην μαύρη μαγεία, για την επικράτηση των θείων δυνάμεων ή των κατώτερων γήινων ή κοσμικών δυνάμεων. Αν ο σπουδαστής θέλει να κατανοήσει καλύτερα την παραπάνω δήλωση, ας στραφεί στο επεισόδιο Ανουγκίτα του *Μαχαμπαράτα*, όπου ο μπραχμάνος λέει στην σύζυγο του: "αντιλήφθηκαν μέσω του Εαυτού την έδρα την ανήκουσα στον Εαυτό· (την έδρα) όπου διαμένει το *Μπράχμαν* ελεύθερο από τα ζεύγη των αντιθέτων και την Σελήνη, μαζί με το πυρ [ή τον Ήλιο], που στηρίζει (όλα) τα όντα (σαν) ο υποκινητής της διανοητικής αρχής". (*Ανουγκίτα*, κεφ. V, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 257.) Η Σελήνη είναι η θεότητα του νου (*Μάνας*) αλλά μόνο πάνω στο

Αυτό είναι καθαρά αλληγορικό. Τα ύδατα είναι το σύμβολο της σοφίας και της απόκρυφης γνώσης. Ο Ερμής παρουσίαζε την ιερή Επιστήμη κάτω από το σύμβολο του πυρός, ενώ οι Βόρειοι Μυημένοι, κάτω από το σύμβολο του ύδατος. Το τελευταίο είναι δημιούργημα του *Νάρα*, του "Πνεύματος του θεού", ή μάλλον του *Παραμάτμαν*, της "Υπέρτατης Ψυχής", λέει ο Κουλλούκα Μπάττα, γιατί Ναραγιανά σημαίνει "εκείνος που ζει στην άβυσο", ή είναι βυθισμένος στα Ύδατα της Σοφίας, "το νερό όντας το σώμα του Νάρα" (*Βαγιού*). Εξ αυτού προέρχεται και η δήλωση ότι για 10.000 χρόνια παρέμεναν σε απομόνωση "στον απέραντο ωκεανό" και εμφανίζονται να προβάλλουν απ' αυτόν. Ο 'Εα, ο θεός της Σοφίας, είναι ο "Έξοχος Ιχθύς" και ο Νταγκόν ή Οάνες είναι ο χαλδαϊκός άνθρωπος-ψάρι, ο οποίος αναδύεται από τα ύδατα για να διδάξει την σοφία.

κατώτερο πεδίο. "Το *μάνας* είναι δυαδικό· *σεληνιακό* στο κατώτερο, *ηλιακό* στο ανώτερο τμήμα του", λέει ένα Σχόλιο. Δηλαδή, στην ανώτερη όψη του έλκεται προς την *Μπούντι* και στην κατώτερη κατέρχεται και αφουγκράζεται την φωνή της ζωώδικης ψυχής του γεμάτης από εγωιστικές και αισθαντικές επιθυμίες. Και εδώ ακριβώς περιέχεται το μυστήριο της ζωής ενός μυημένου και ενός αδαούς, καθώς επίσης και το μυστήριο του *μεταθανάτιου* χωρισμού του θείου από το ζωώδη άνθρωπο. Το *Μαχαμπαράτα* – κάθε γραμμή του οποίου πρέπει να διαβαστεί εσωτερικά – αποκαλύπτει με μεγαλόπρεπο συμβολισμό και αλληγορία τις ταλαιπωρίες τόσο του ανθρώπου όσο και της ψυχής. Στην *Ανουγκίτα* (*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, τομ. VIII, σελ. 258-259) ο μπραχμάνος λέει:

> Στο εσωτερικό (μέσα στο σώμα), εν μέσω όλων αυτών (ζωτικών ανέμων) [αρχών;], που κινούνται στρ σώμα και καταβροχθίζουν ο ένας τον άλλον,[443] αστράφτει το πυρ Βαϊσβανάρα, επταπλό.[444]

Αλλά η κύρια "Ψυχή" είναι το *Μάνας* ή νους. Έτσι, ο Σόμα, η Σελήνη, εμφανίζεται να κάνει συμμαχία με το ηλιακό τμήμα του, που προσωποποιείται από τους Πρατσετάσα. Αλλά από τα επτά κλειδιά που ανοίγουν τις επτά όψεις του *Ραμαγιάνα*, όπως και κάθε άλλης Γραφής, αυτό είναι μόνο ένα, το μεταφυσικό.

Το σύμβολο του "Δένδρου" που αντιπροσώπευε διάφορους Μυημένους ήταν σχεδόν παγκόσμιο. Ο Ιησούς ονομάζεται "Δένδρο της Ζωής", όπως επίσης και όλοι οι μυημένοι του καλού Νόμου, ενώ εκείνοι της *αριστερής* Ατραπού αναφέρονται σαν "μαραμένα δένδρα". Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μιλάει για την "αξίνη" που "βρίσκεται στην ρίζα των δένδρων" (Ματθαίου, Γ', 10) και οι Βασιλείς των στρατών της Ασσυρίας ονομάζονταν δένδρα. (Ησαΐα, Ι, 19.)

Το αληθινό νόημα του Κήπου της Εδέμ δίνεται ικανοποιητικά στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*.

συγγραφέας έχει ακούσει αρκετές φορές να εκφράζεται η απορία για το γεγονός ότι η *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* περιέχει τόσο λίγες από τις δοξασίες που δίνονται τώρα. Αυτό είναι εντελώς λαθεμένο. Γιατί οι υπαινιγμοί γι' αυτές τις διδασκαλίες είναι άφθονοι, έστω κι αν οι ίδιες οι διδασκαλίες αποκρύπτονταν. Δεν είχε έρθει τότε ακόμα ο καιρός, όπως ήρθε τώρα η ώρα – ή ίσως ακόμα και τώρα να μην ήρθε – για να ειπωθούν όλα. Κάποτε ένας κριτικός του *Εσωτερικού Βουδισμού* έγραψε: "Κανένας Ατλάντειος, ή η Τέταρτη Φυλή που προηγήθηκε της δικής μας Πέμπτης Φυλής, δεν αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*". Εγώ, που έγραψα την *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, ισχυρίζομαι ότι οι Ατλάντειοι όντως αναφέρονται σαν οι προγονοί μας, δηλαδή στον Τόμο Ι, σελ. 133, όταν μιλάμε για το *Βιβλίο του Ιώβ*. Γιατί τι μπορεί να είναι σαφέστερο απ' αυτό: "Στο πρωτότυπο κείμενο αντί για "νεκρά πράγματα" αναφέρεται νεκροί *Ρεφαΐμ* (γίγαντες, ή πανίσχυροι πρωτόγονοι άνθρωποι), στους οποίους κάποια ημέρα η "Εξέλιξη" ίσως ανακαλύψει τα ίχνη της τωρινής φυλής μας". Καλείται να το κάνει τώρα, τώρα που ο υπαινιγμός αυτός ερμηνεύεται ανοιχτά. Αλλά είναι σίγουρο ότι οι Εξελικτιστές θα το αποφύγουν σήμερα, όπως το απέφυγαν και πριν από χρόνια. Η επιστήμη και η θεολογία είναι εναντίον μας: επομένως τις αμφισβητούμε και τις δυο και είμαστε αναγκασμένοι να το κάνουμε για αυτοάμυνα. Πάνω σε ασαφείς μεταφορές σκορπισμένες στους προφήτες και στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, που είναι μια σπουδαία επανέκδοση της απόδοσης του *Βιβλίου του Ενώχ*, πάνω σ' αυτά τα ασταθή θεμέλια η χριστιανική θεολογία στήριξε τα δογματικά Έπη της για τον Πόλεμο στον Ουρανό. Αλλά έκανε και κάτι περισσότερο: χρησιμοποίησε τα συμβολικά οράματα, κατανοητά μόνο στους Μυημένους, σαν κίονες πάνω στους οποίους στήριξε ολόκληρο το ογκώδες οικοδόμημα της θρησκείας της. Και τώρα οι κίονες αποδείχθηκαν αδύναμα καλάμια και το έξυπνο οικοδόμημα γκρεμίζεται. Ολόκληρο το χριστιανικό σχήμα βασίζεται πάνω σ' αυτές τις *Γιαχίν* και *Μποάζ*, τις δυο αντίθετες δυνάμεις του καλού και του κακού, τον Χριστό και τον Σατανά, *αι αγαθαί και αι κακαί δυνάμεις*. Αφαιρέστε από την Χριστιανοσύνη το κύριο στήριγμα της των Πεπτωκότων Αγγέλων, και αμέσως ο Κήπος της Εδέμ – μαζί με τον Αδάμ και την Εύα – εξαφανίζεται σαν καπνός, ενώ ο Χριστός, με τον

Αυτό εξηγείται από τον ικανό μεταφραστή της *Ανουγκίτα* σε μια υποσημείωση (σελ. 258) με τα ακόλουθα λόγια: "Το νόημα φαίνεται να είναι το εξής: η πορεία της κοσμικής ζωής οφείλεται στις λειτουργίες των ζωτικών ανέμων που είναι προσκολλημένοι στον Εαυτό και οδηγούν στις εκδηλώσεις του σαν ατομικές Ψυχές".

"Ο Βαϊσβανάρα είναι μια λέξη που συχνά χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τον Εαυτό", εξηγεί ο Νιλακάντα.

αποκλειστικό χαρακτήρα του Ενός θεού και Σωτήρα και του θύματος της Ιλαστήριας θυσίας για το αμάρτημα του ζωώδους ανθρώπου, γίνεται αμέσως ένας άχρηστος και ανόητος μύθος.

Σε ένα παλιό τεύχος της *Αρχαιολογικής Επιθεώρησης* (Τομ. II, 1845, σελ. 240-241), ένας Γάλλος συγγραφέας, ο Λ.Φ.Α. Μορύ, παρατηρεί:

> Αυτή η παγκόσμια διαμάχη ανάμεσα στα καλά και τα κακά πνεύματα φαίνεται να είναι απλώς η αναπαραγωγή μιας *άλλης πιο αρχαίας και πιο φοβερής διαμάχης*, εκείνης η οποία –σύμφωνα με έναν πασίγνωστο μύθο – έλαβε χώρα πριν από την δημιουργία του σύμπαντος, ανάμεσα στις πιστές και στις επαναστατημένες λεγώνες.

Για άλλη μια φορά είναι απλώς θέμα προτεραιότητας. Αν η Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη είχε γραφεί κατά την διάρκεια της βεντικής περιόδου και δεν ήταν σίγουρο – όπως τώρα – ότι είναι απλώς μια άλλη απόδοση του *Βιβλίου του Ενώχ* και των μύθων για Δράκοντες της παγανιστικής αρχαιότητας, τότε το μεγαλείο και η ομορφιά των εικόνων ίσως να είχαν επηρεάσει την γνώμη των κριτικών προς όφελος της χριστιανικής ερμηνείας εκείνου του πρώτου πολέμου, του οποίου το πεδίο μάχης ήταν ο έναστρος Ουρανός και οι πρώτοι φονείς ήταν οι Άγγελοι. Όπως έχουν, όμως, τώρα τα πράγματα, είναι αναγκασμένος κανείς να αναγνωρίσει την Αποκάλυψη, γεγονός προς γεγονός, σε άλλα και πολύ παλιότερα οράματα. Για μια καλύτερη κατανόηση των Αποκαλυπτικών αλληγοριών και των άλλων εσωτερικών *επών*, υποδεικνύουμε στον αναγνώστη να ανατρέξει στην Αποκάλυψη και να διαβάσει το κεφάλαιο ΙΒ', από τον στίχο 1 έως 7.

Αυτό έχει αρκετά νοήματα, τα περισσότερα από τα οποία έχουν αποκαλυφθεί σε σχέση με τα αστρονομικά και αριθμητικά κλειδιά αυτού του παγκόσμιου μύθου. Εκείνο που μπορεί να δοθεί τώρα είναι ένα μικρό απόσπασμα, μερικοί υπαινιγμοί ως προς το μυστικό του νόημα, το γεγονός ότι αντιπροσωπεύει την καταγραφή ενός αληθινού πολέμου, της σύγκρουσης ανάμεσα στους Μυημένους των δύο σχολών. Πολλές και διάφορες είναι οι αλληγορίες που υπάρχουν ακόμα και που είναι χτισμένες πάνω στο ίδιο θεμέλιο. Η αληθινή διήγηση, εκείνη που δίνει το πλήρες εσωτερικό νόημα, βρίσκεται στα Ιερά Βιβλία, αλλά σ' αυτά η συγγραφέας δεν έχει καμιά πρόσβαση.

Στα εξωτερικά έργα, όμως, το επεισόδιο του πολέμου του Ταράκα και μερικά εσωτερικά σχόλια, ίσως να προσφέρουν κάποια ένδειξη. Σε κάθε *Πουρανά* το γεγονός περιγράφεται με πολλές ή λίγες παραλλαγές, πράγμα που δείχνει τον αλληγορικό χαρακτήρα του.

Στην Μυθολογία των πρώτων βεντικών Αρίων, καθώς και στις μετέπειτα πουρανικές διηγήσεις, γίνεται αναφορά στον Μπούντα, τον "Σοφό", τον "γνώστη της Μυστικής Σοφίας", ο οποίος στον ευημερισμό του είναι ο πλανήτης Ερμής. Το *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό* θεωρεί ότι ο Μπούντα είναι συγγραφέας ενός ύμνου του *Ριγκ-Βέντα*. Επομένως, δεν μπορεί κατά κανέναν τρόπο να είναι "ένα μετέπειτα φανταστικό δημιούργημα των μπραχμάνων", αλλά είναι πράγματι μια πολύ παλιά προσωπικότητα.

Ερευνώντας, λοιπόν, μέσα στην γενεαλογία ή μάλλον στην θεογονία του, αποκαλύπτονται τα ακόλουθα γεγονότα. Σαν μύθος, αυτός είναι γιος της Τάρα, της συζύγου του Μπριχασπάτι, του "χρυσόχρωμου", και του "Σόμα", της (αρσενικής) Σελήνης, ο οποίος, σαν τον Πάρη, παίρνει αυτήν την νέα Ελένη του ινδουιστικού αστρικού βασιλείου μακριά από τον σύζυγό της, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη διαμάχη και πόλεμο στον Σβάργκα (Ουρανό). Το επεισόδιο γίνεται αφορμή για μια μάχη ανάμεσα στους θεούς και στους Άσουρα. Ο Βασιλιάς Σόμα βρίσκει συμμάχους στον Ουσάνα (Αφροδίτη), τον αρχηγό των Νταναβά, ενώ οι θεοί οδηγούνται από τον Ίντρα και τον Ρουντρά, οι οποίοι παρατάσσονται στο πλευρό του Μπριχασπάτι. Αυτός βοηθιέται επίσης από τον Σανκάρα (Σίβα), ο οποίος επειδή είχε για γκουρού του τον πατέρα του Μπριχασπάτι, τον Άνγκιρας, παραστέκεται τώρα στον γιο του. Εδώ ο Ίντρα είναι το ινδουιστικό πρότυπο του Μιχαήλ, ο Αρχιστράτηγος και φονέας των αγγέλων του Δράκοντα, γιατί ένα από τα ονόματα του είναι Τζίσνου, "αρχηγός της (ουράνιας) Στρατιάς". Και οι δύο μάχονται, όπως έκαναν μερικοί Τιτάνες ενάντια σε άλλους Τιτάνες, σε υπεράσπιση εκδικητικών θεών: ο ένας του Δία *Τονάν* (στην Ινδία ο Μπριχασπάτι είναι ο πλανήτης Δίας, πράγμα που αποτελεί μια περίεργη σύμπτωση), και ο άλλος σε υπεράσπιση του πάντα βροντερού Ρουντρά Σανκάρα. Κατά την διάρκεια αυτού του πολέμου τον

εγκαταλείπει η σωματοφυλακή του, οι θεοί της θύελλας (Μαρούτ). Η ιστορία είναι πολύ υπαινικτική σε μερικές από τις λεπτομέρειές της.

Ας εξετάσουμε μερικές απ' αυτές και ας προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε το νόημά τους. Το εποπτεύον πνεύμα, ή "κυβερνήτης", του πλανήτη Δία είναι ο Μπριχασπάτι, ο αδικημένος σύζυγος. Αυτός είναι ο καθοδηγητής ή πνευματικός γκουρού των θεών, που είναι αντιπρόσωποι των γενεσιουργών δυνάμεων. Στον *Ριγκ-Βέντα* ονομάζεται Μπραχμανασπάτι, ένα όνομα που σημαίνει "η θεότητα στην οποία προσωποποιείται η πράξη του *λατρευόμενου* προς τους θεούς". Έτσι, ο Μπριχασπάτι αντιπροσωπεύει την υλοποίηση της *θείας χάρης*, θα λέγαμε, μέσω τυπικών και τελετουργιών, ή της εξωτερικής λατρείας.

Από την άλλη μεριά, όπως θα δείξουμε, η "ΤΑΡΑ" – η σύζυγός του – είναι η προσωποποίηση των δυνάμεων ενός μυημένου στην *Γκούπτα- Βίντια,* στην μυστική γνώση. (Βλέπε Ντόουσον, *Κλασσικό Ινδουιστικό Λεξικό*.)

Αστρονομικά ο ΣΟΜΑ είναι η Σελήνη, αλλά στην μυστική φρασεολογία αυτό είναι επίσης το όνομα του ιερού ποτού που έπιναν οι μπραχμάνοι και οι μυημένοι κατά την διάρκεια των μυστηρίων και των θυσιαστικών τελετών τους. Το φυτό "Σόμα" είναι η *ασκληπιάς η όξινη* (*asclepias acida*), η οποία περιέχει έναν χυμό απ' όπου φτιάχνεται εκείνο το μυστικό ποτό, το ποτό Σόμα. Μόνο οι απόγονοι των *Ρίσι*, οι *Αγκνιχότρι* (οι ιερείς του πυρός) των μεγάλων μυστηρίων γνώριζαν όλες τις ιδιότητές του. Αλλά η αληθινή ιδιότητα του γνήσιου Σόμα ήταν (και *είναι*) να κάνει τον Μυημένο έναν *νέον* άνθρωπο, αφού έχει *ξαναγεννηθεί*, δηλαδή αφού έχει αρχίσει να ζει στο *αστρικό* του σώμα. Γιατί καθώς η πνευματική του φύση κυριαρχεί πάνω στην υλική, σύντομα μπορεί να την αποβάλει και να αποχωρήσει ακόμα κι από κείνη την αιθεροποιημένη μορφή.[445]

Την παλιά εποχή το Σόμα δεν δινόταν ποτέ στον αμύητο μπραχμάνο, τον απλό *γκριχάστα* ή ιερέα της εξωτερικής λατρείας. Έτσι ο Μπριχασπάτι – αν και ήταν ο "γκουρού των θεών" – αντιπροσώπευε ωστόσο την νεκρή μορφή της λατρείας. Η Τάρα, η *σύζυγός του* – το σύμβολο ενός ο οποίος, αν και μπλεγμένος στην δογματική λατρεία, επιθυμεί την αληθινή σοφία – είναι εκείνη που εμφανίζεται σαν μυημένη στα μυστήρια από τον βασιλιά Σόμα, τον χορηγό εκείνης της Σοφίας. Γι' αυτό στην αλληγορία, ο Σόμα εμφανίζεται να την απαγάγει. Αποτέλεσμα αυτού είναι η γέννηση του Μπούντα – *εσωτερικής Σοφίας* – του Mercury, ή Ερμή, στην Ελλάδα και στην Αίγυπτο. Αυτός αναφέρεται ότι ήταν "τόσο όμορφος", ώστε ακόμα και ο σύζυγος, αν και έχει επίγνωση ότι ο Μπούντα δεν είναι απόγονος της δικής του λατρείας του *νεκρού γράμματος*, διεκδικεί το "νεογέννητο" σαν Γιο του, καρπό των τυπολατρικών και ανόητων μορφών του (βλέπουμε το ίδιο στις σύγχροες εξωτερικές θρησκείες). Αυτό είναι, *εν συντομία*, ένα από τα νοήματα της αλληγορίας.

Πόλεμος στον Ουρανό αναφέρεται σε αρκετά γεγονότα τέτοιου είδους πάνω σε διάφορα και διαφορετικά πεδία ύπαρξης. Το πρώτο είναι ένα καθαρά αστρονομικό και κοσμικό γεγονός που ανήκει στην κοσμογονία. Ο Τζον Μπέντλεϋ νόμιζε ότι για τους Ινδούς ο πόλεμος στον Ουρανό είναι απλώς μια μεταφορά που αναφέρεται στους υπολογισμούς των χρονικών περιόδων τους.[446]

Αυτός που πίνει το Σόμα βρίσκεται συνδεδεμένος με το εξωτερικό σώμα του, αλλά και ταυτόχρονα μακριά απ' αυτό, στην πνευματική του μορφή. Αυτή η τελευταία, ελευθερωμένη από την πρώτη, ίπταται για λίγο στις ανώτερες αιθερικές περιοχές, γινόμενη κυριολεκτικά "σαν ένας από τους θεούς", διατηρώντας όμως στον φυσικό της εγκέφαλο την ανάμνηση των όσων βλέπει και μαθαίνει. Μιλώντας ανοιχτά, το Σόμα είναι ο καρπός του Δένδρου της Γνώσης που απαγορεύτηκε από τους ζηλόφθονους Ελοΐμ ή Γιαχβέ στον Αδάμ και στην Εύα, για να μη "γίνει ο άνθρωπος ως εις εξ ημών".

Βλέπε Τζον Μπέντλεϋ, *Ιστορική θεώρηση της Ινδικής Αστρονομίας*, 1823, σελ. 27-30. Αναφέροντας από το έργο σχετικά με τον Αριαμπάτα, ο οποίος λέγεται ότι έδωσε μια κοντινή προσέγγιση στην αληθινή σχέση μεταξύ των διαφόρων αξιών για τους υπολογισμούς της τιμής του π, ο συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων* αναδημοσιεύει μια περίεργη δήλωση. Ο Τζον Μπέντλεϋ, λέγεται "είχε μεγάλη εξοικείωση με την ινδική αστρονομική και μαθηματική γνώση....και επομένως αυτή η δήλωσή του μπορεί να θεωρηθεί ως αυθεντική. Το ίδιο αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό μεταξύ αρκετών Ανατολικών και αρχαίων εθνών, δηλαδή της επίμονης απόκρυψης του μυστηρίου αυτού του είδους της γνώσης, είναι έντονο και μεταξύ των Ινδών. Εκείνο το οποίο δόθηκε έξω για να διδαχθεί δημόσια και να εκτεθεί σε κοινή εξέταση, *δεν ήταν παρά μια απλή προσέγγιση μιας πιο ακριβούς αλλά κρυμμένης γνώσης*. Και αυτή η ίδια η διατύπωση του Μπέντλεϋ θα διευκρινίσει, περιέργως, τον ισχυρισμό και όταν εξηγηθεί θα δείξει ότι αυτή [η ινδική *εξωτερική* αστρονομία και οι επιστήμες] προήλθε *από ένα σύστημα πολύ πιο ακριβές από το ευρωπαϊκό*, το οποίο ο ίδιος ο Μπέντλεϋ, φυσικά, εμπιστευόταν σαν πολύ πιο προχωρημένο από την ινδική Γνώση, σε οποιαδήποτε εποχή και σε οποιαδήποτε γενιά".

Θεωρεί ότι αυτός χρησίμευσε στα Δυτικά έθνη σαν ένα πρότυπο για να χτίσουν πάνω εκεί τον δικό τους πόλεμο των Τιτάνων. Ο συγγραφέας δεν έχει εντελώς άδικο, αλλά ούτε και εντελώς δίκιο. Αν το αστρικό πρότυπο αναφέρεται πράγματι σε μια προ-μανβανταρική περίοδο και βασίζεται ολοκληρωτικά πάνω στην Γνώση εκ μέρους των Αρίων Μυημένων – όπως ισχυρίζονταν – ολόκληρου του προγράμματος και της προόδου της κοσμογονίας,[447] τότε ο πόλεμος των Τιτάνων δεν είναι παρά ένα μυθικό και θεοποιημένο αντίγραφο του πραγματικού πολέμου, ο οποίος έλαβε χώρα στον Καϊλάσα (ουρανό) των Ιμαλαΐων και όχι στα βάθη του Κοσμικού ενδοπλανητικού Διαστήματος. Είναι η καταγραφή της τρομερής μάχης ανάμεσα στους "Γιους του θεού" και στους "Γιους της Σκιάς", της Τέταρτης και της Πέμπτης Φυλής. Ακριβώς απ' αυτά τα δυο γεγονότα, αναμιγμένα μαζί με μύθους δανεισμένους από την εξωτερική διήγηση του πολέμου που εξαπέλυσαν οι Άσουρα ενάντια στους θεούς, δημιουργήθηκαν όλες οι μετέπειτα εθνικές παραδόσεις πάνω στο θέμα.

Εσωτερικά, οι Άσουρα, οι οποίοι στην συνέχεια μεταμορφώθηκαν σε κακά Πνεύματα και κατώτερους θεούς που βρίσκονται συνεχώς σε πόλεμο με τις μεγάλες οντότητες, είναι οι θεοί της Μυστικής Σοφίας. Στα αρχαιότερα τμήματα του *Ριγκ-Βέντα* αυτοί είναι πνευματικοί και θείοι, αφού ο όρος Άσουρα χρησιμοποιείται για το Υπέρτατο Πνεύμα και είναι ίδιος με τον μεγάλο Άχουρα των Ζωροαστριστών. (Βλέπε την μετάφραση του *Βεντιντάντ* από τον Νταρμέστετερ, Εισαγωγή, σελ. LVIII, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. ΙΙ.) Υπήρχε μια εποχή που οι ίδιοι οι θεοί Ίντρα, Αγκνί και Βάρουνα ανήκαν στους Άσουρα.

Στο *Ταϊτιρίγια-Μπράχμανα*, η πνοή (*άσου*) του Μπράχμα-Πρατζαπάτι αποκτά ζωή και από εκείνην την πνοή δημιούργησε τους Άσουρα. Αργότερα, μετά τον πόλεμο, οι Άσουρα ονομάζονται εχθροί των θεών, απ' όπου και το "*Α*-σούρα" – το αρχικό "Α" όντας ένα στερητικό πρόθεμα – δηλαδή "*μη-θεοί*", ενώ οι "θεοί" αναφέρονται σαν "Σούρα". Αυτό επομένως συνδέει τους Άσουρα και τις "Στρατιές" τους, που αριθμούνται στην συνέχεια, με τους "Πεπτωκότες Αγγέλους" των χριστιανικών Εκκλησιών, μια ιεραρχία πνευματικών Όντων που βρίσκονται σε κάθε Πάνθεο των αρχαίων και των σύγχρονων εθνών, από τους Ζωροαστριστές μέχρι τους Κινέζους.

Αυτοί είναι οι γιοι της πρωταρχικής Δημιουργικής Πνοής στην αρχή κάθε νέου Μάχα Κάλπα ή Μανβαντάρα, ίδιας τάξης με τους Αγγέλους που παρέμειναν "πιστοί". Αυτοί *ήταν οι σύμμαχοι του Σόμα* (του πατέρα της *Εσωτερικής Σοφίας*) εναντίον του Μπριχασπάτι (που αντιπροσώπευε την τυπική ή *τελετουργική* λατρεία). Προφανώς υποβαθμίστηκαν, στον Χώρο και στον Χρόνο, σε αντίθετες δυνάμεις ή δαίμονες από τους τυπολάτρες, εξαιτίας της επανάστασής τους ενάντια στην υποκρισία, στην ψευτολατρεία και στην μορφή του νεκρού γράμματος.

Ποιος είναι, τώρα, ο αληθινός χαρακτήρας όλων εκείνων που πολέμησαν μαζί τους; Αυτοί είναι: (1) οι Ουσάνα, ή η "Στρατιά" του πλανήτη Αφροδίτη, οι οποίοι τώρα στον Ρωμαιοκαθολικισμό έγιναν ο Λούσιφερ, το πνεύμα του "πρωινού άστρου" (Ισαΐα, ΙΔ’, 12), η *τσαμπά* ή στρατιά του "Σατανά". (2) Οι Ντάιτια και οι Νταναβά είναι οι Τιτάνες, οι δαίμονες και οι γίγαντες που συναντάμε στην Βίβλο, οι απόγονοι των "Γιων του θεού" και των "θυγατέρων των Ανθρώπων" (Γένεση, ΣΤ’, 1-2). Το γενετικό τους όνομα υποδηλώνει τον υποτιθέμενο χαρακτήρα τους και ταυτόχρονα αποκαλύπτει το μυστικό *άνιμους* των μπραχμάνων, γιατί αυτοί είναι οι Κρατουντβίσα, οι "εχθροί των θυσιών" ή εξωτερικών προσποιήσεων. Αυτές είναι οι "Στρατιές" που πολέμησαν εναντίον του Μπριχασπάτι, του αντιπροσώπου των *εξωτερικών* λαϊκών και εθνικών θρησκειών. Και ο Ίντρα είναι ο θεός του *ορατού* ουρανού, του στερεώματος, ο οποίος στον πρώτο *Βέντα* είναι ο ανώτερος θεός του Κοσμικού ουρανού, της κατάλληλης κατοικίας για έναν *εξωκοσμικό* και προσωπικό θεό, πάνω απ' τον οποίο καμιά εξωτερική λατρεία δεν μπορεί ποτέ να πετάξει.

Πράγμα που αποτέλεσε και την ατυχία του Μπέντλεϋ και δεν αφαιρεί καθόλου την δόξα από τους αρχαίους Ινδούς αστρονόμους, οι οποίοι ήταν όλοι Μυημένοι.

Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι κάθε γεγονός συμπαντικής σπουδαιότητας – όπως είναι οι γεωλογικοί κατακλυσμοί στο τέλος της μιας φυλής και ατην ορχή μιας καινούργιας – που συνεπάγεται κάθε φορά μια μεγάλη αλλαγή για την ανθρωπότητα πνευματικά, ηθικά και φυσικά, είναι προσχεδιασμένο και προσυμφωνημένο, θα λέγαμε, στις αστρικές περιοχές του πλανητικού μας συστήματος. Η Αστρολογία βασίζεται ολοκληρωτικά πάνω σ' αυτήν την μυστική και στενή σχέση ανάμεσα στα ουράνια σώματα και στην ανθρωπότητα και αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα μυστικά της Μύησης και των Απόκρυφων μυστηρίων.

Ύστερα έρχονται οι Ναγκά,[448] οι Σάρπα (όφεις ή Σαράφ). Αυτοί αποκαλύπτουν, επίσης, τον χαρακτήρα τους μέσω του κρυμμένου νοήματος του ιερογλυφικού τους. Στην Μυθολογία αναφέρονται σαν ημιθεϊκά όντα με ανθρώπινο πρόσωπο και ουρά Δράκοντα. Επομένως, αυτοί είναι αναμφίβολα οι ιουδαϊκοί *σεραφείμ* (από τις λέξεις *Serapis* και *Sarpa*, Όφις), ο ενικός των οποίων είναι *saraph*, που σημαίνει "φλεγόμενος, πύρινος" (Ισαΐα, ΣΤ', 6). Η χριστιανική και η ιουδαϊκή αγγελολογία κάνουν διαχωρισμό ανάμεσα στους *Σεραφείμ* και στους *Χερουβείμ* ή Χερούβ, οι οποίοι έρχονται δεύτεροι σε τάξη. Εσωτερικά και καμπαλιστικά αυτοί είναι ταυτόσημοι, το Χερουβείμ όντας απλώς το όνομα για την εικόνα ή το αντίγραφο οποιασδήποτε από τις υποδιαιρέσεις των ουράνιων λεγεώνων. Όπως, λοιπόν, ειπώθηκε προηγουμένως Δράκοντες και Ναγκά ήταν τα ονόματα που δίνονταν στους Μυημένους ερημίτες, εξαιτίας της μεγάλης Σοφίας και της Πνευματικότητας τους καθώς και του γεγονότος ότι ζούσαν σε σπηλιές. Έτσι, όταν ο Ιεζεκιήλ (ΚΘ', 3-4) χρησιμοποιεί το επίθετο *Χερούβ* για τον ηγεμόνα της Τύρου και του λέει ότι εξαιτίας της *σοφίας και της κατανόησής του* δεν υπάρχει μυστικό που να μπορεί να κρυφτεί απ' αυτόν, δείχνει σε έναν Αποκρυφιστή ότι είναι ένας "προφήτης", ίσως, αλλά ωστόσο και οπαδός της εξωτερικής λατρείας, ο οποίος εξαπολύει μύδρους ενάντια σε έναν Μυημένο μιας άλλης σχολής και όχι ενάντια σε κάποιον φανταστικό Λούσιφερ, έναν Χερούβ που έπεσε πρώτα από τα άστρα και ύστερα από τον κήπο της Εδέμ. Έτσι, ο επονομαζόμενος "πόλεμος", σε ένα από τα πολλά νοήματα του, είναι επίσης μια αλληγορική καταγραφή της σύγκρουσης ανάμεσα σε δυο τάξεις μυημένων, της δεξιάς και της αριστερής ατραπού. Στην Ινδία υπήρχαν τρεις τάξεις *Ρίσι*, οι οποίοι ήταν οι αρχαιότεροι σοφοί που μας είναι γνωστοί: οι βασιλικοί ή *ρατζάρσι*, βασιλείς και ιερείς που ακολουθούσαν την ασκητική ζωή˙ οι *ντεβάρσι*, θείοι ή γιοι του Ντάρμα ή Γιόγκα και οι *μπραχμάρσι*, οι απόγονοι εκείνων των *Ρίσι* που ήταν οι ιδρυτές των *γκότρα* των μπραχμάνων ή των φυλετικών καστών. Αφήνοντας τώρα για λίγο κατά μέρος το μυθικό και αστρονομικό κλειδί, οι μυστικές διδασκαλίες παρουσιάζουν πολλούς Ατλάντειους που ανήκαν σ' αυτές τις υποδιαιρέσεις και προκάλεσαν συγκρούσεις και πολέμους μεταξύ τους *de facto* και *de jure*. Ο Νάραντα, ένας από τους μεγαλύτερους *Ρίσι,* ήταν *ντεβαρίσι* και εμφανίζεται σε συνεχή και αιώνια έχθρα με τον Μπράχμα, τον Ντάκσα και άλλους θεούς και σοφούς. Επομένως, μπορούμε με ασφάλεια να υποστηρίξουμε ότι, οποιοδήποτε κι αν ήταν το *αστρονομικό* νόημα αυτού το παγκόσμια αποδεκτού μύθου, η ανθρώπινη όψη του βασίζεται πάνω σε αληθινά και ιστορικά γεγονότα, παραμορφωμένα σε θεολογικό δόγμα, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν εκκλησιαστικούς σκοπούς. Όπως επάνω, έτσι και κάτω. Τα αστρικά φαινόμενα και η συμπεριφορά των ουράνιων σωμάτων χρησίμευσαν σαν μοντέλο και το σχέδιο εκτελέστηκε εδώ, πάνω στην Γη. Έτσι, το διάστημα, στην αφηρημένη του έννοια, ονομαζόταν "περιοχή της θείας γνώσης" και από τους Χαλδαίους ή Μυημένους, Ab Soo, κατοικία (ή Πατέρας, δηλαδή πηγή) της γνώσης, γιατί ακριβώς στο διάστημα διαμένουν οι νοήμονες Δυνάμεις οι οποίες *αοράτως* κυβερνούν το Σύμπαν.[449]

Κατά τον ίδιο τρόπο και βάσει του σχεδίου του Ζωδιακού στον *άνω* Ωκεανό ή ουρανό, μια ορισμένη περιοχή πάνω στην Γη, μια εσωτερική θάλασσα, ήταν καθαγιασμένη και ονομαζόταν η "Άβυσσος της Μάθησης"· ενώ δώδεκα κέντρα πάνω σ' αυτήν, με την μορφή δώδεκα μικρών νησιών, που αντιπροσώπευαν τα Ζωδιακά σημεία – δύο από τα οποία παρέμειναν για αιώνες σαν τα "μυστηριώδη σημεία"[450] – ήταν οι κατοικίες των δώδεκα Ιεροφαντών και κατόχων της σοφίας.

Οι Ναγκά περιγράφονται από τους Ανατολιστές σαν ένας μυστηριώδης λαός που τα ορόσημά του απαντώνται σε αφθονία σήμερα στην Ινδία και οι οποίοι ζούσαν στο Ναγκαντβίπα μια από τις Επτά ηπείρους ή υποδιαιρέσεις του Μπαραταβάρσα (αρχαίας Ινδίας), καθώς η πόλη Ναγκπούρ είναι μια από τις αρχαιότερες πόλεις της χώρας.

Το ίδιο υπαινικτικές είναι και οι ιδιότητες που αποδίδονται στον Ρουντρά Σίβα, τον μεγάλο Γιόγκι, τον προπάτορα όλων των Σοφών και, στον Εσωτερισμό, έναν από τους σπουδαιότερους Βασιλείς των θείων Δυναστειών. Επονομαζόμενος "Πρώτος" και "Τελευταίος", είναι ο πάτρονας της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης Ριζικής Φυλής. Γιατί σε έναν από τους πρώτους χαρακτήρες του είναι ο ασκητής Ντιγκαμπάρα, "ο ντυμένος με Στοιχεία", ο Τριλοτσάνα, ο "τριόφθαλμος", ο Παντσανάνα, ο "πενταπρόοωπος", ένας υπαινιγμός για τις περασμένες τέσσερεις και την τωρινή πέμπτη φυλή, γιατί αν και *πενταπρόσωπος* έχει μόνο "τέσσερα χέρια", επειδή η πέμπτη φυλή ζει ακόμα. Αυτός είναι ο "θεός του Χρόνου", ο Saturn-Κρόνος, όπως δείχνει το *νταμαρού* (τύμπανο) του, που έχει σχήμα κλεψύδρας. Και όταν τον κατηγορούν ότι έκοψε το πέμπτο κεφάλι του Μπράχμα και τον άφησε μόνο με τέσσερα, αυτός είναι επίσης ένας υπαινιγμός κάποιου βαθμού μύησης καθώς επίσης και των Φυλών.

Η ιδέα του Σέυφορθ, ότι στην αρχαιότητα τα σημεία του Ζωδιακού ήταν μόνο δέκα, είναι λαθεμένη. Δέκα ήταν γνωστά μόνο στους αδαείς, αλλά οι μυημένοι τα γνώριζαν όλα, από την εποχή του χωρισμού της ανθρωπότητας σε

Αυτή η "θάλασσα της γνώσης" ή της μάθησης[451] παρέμεινε για αιώνες εκεί που τώρα απλώνεται η έρημος Σάμο ή Γκόμπι. Υπήρχε μέχρι την τελευταία μεγάλη περίοδο παγετώνων, οπότε ένας τοπικός κατακλυσμός – ο οποίος σάρωσε τα νερά νότια και δυτικά σχηματίζοντας έτσι την τωρινή μεγάλη ξερή έρημο – άφησε μόνο μια όαση με μια λίμνη και ένα νησί στο κέντρο της, σαν ένα απομεινάρι του *Ζωδιακού Δακτυλίου* πάνω στην Γη. Για αιώνες η υδάτινη άβυσσος, η οποία για τα έθνη που προηγήθηκαν των μετέπειτα Βαβυλωνίων, ήταν η κατοικία της "μεγάλης μητέρας" (του γήινου μεταγενέστερου τύπου της "μεγάλης μητέρας χάους" στον ουρανό), του γονέα του Έα (Σοφίας), που ήταν ο ίδιος ένα αρχικό πρότυπο του Οάνες, του ανθρώπου-Ψαριού των Βαβυλωνίων. Για αιώνες, λοιπόν, η "Άβυσσος" ή *Χάος* ήταν η κατοικία της σοφίας και όχι του κακού. Η σύγκρουση του Μπελ και έπειτα του Μεροντάχ, του ηλιακού θεού, με την Τιαμάτ, την θάλασσα και τον Δράκοντα της, ένας "πόλεμος" ο οποίος τελείωσε με την ήττα της τελευταίας, έχει ένα καθαρά κοσμικό και γεωλογικό νόημα, καθώς και ένα ιστορικό. Είναι μια σελίδα σχισμένη από την Ιστορία των Μυστικών και Ιερών Επιστημών, την εξέλιξη, την ανάπτυξη και τον ΘΑΝΑΤΟ τους, για *τα πλήθη των αδαών*. Αναφέρεται (α) στην συστηματική και βαθμιαία αποξήρανση τεράστιων περιοχών από τον καυτό Ήλιο κατά μια ορισμένη προϊστορική περίοδο, μια από τις φοβερότερες ξηρασίες η οποία τελείωσε με την βαθμιαία μεταμόρφωση των κάποτε γόνιμων και με άφθονα νερά περιοχών στις αμμώδεις έρημους που είναι τώρα και (β) στην συστηματική καταδίωξη των Προφητών της Δεξιάς Ατραπού από κείνους της Αριστερής. Αυτοί οι τελευταίοι έχοντας εγκαινιάσει την γέννηση και την ανάπτυξη των ιερατικών καστών, οδήγησαν τελικά τον κόσμο σε όλες εκείνες τις εξωτερικές θρησκείες που επινοήθηκαν για να ικανοποιήσουν τις διεφθαρμένες προτιμήσεις των πολλών και αδαών για τελετουργικά τυπικά και υλοποίηση της αιώνια αυλής και Αδιάγνωστης Αρχής.

Αυτή ήταν μια κάποια βελτίωση της ατλάντειας μαγείας, η ανάμνηση της οποίας παραμένει στις μνήμες ολόκληρου του φιλολογικού και σανσκριτόφωνου τμήματος της Ινδίας, καθώς και στους λαϊκούς μύθους. Ωστόσο, δεν ήταν παρά μια παρωδία και μια βεβήλωση των Ιερών Μυστηρίων και της επιστήμης τους. Η γρήγορη πρόοδος του ανθρωπομορφισμού και της ειδωλολατρείας οδήγησε την αρχική Πέμπτη – όπως είχε ήδη οδηγήσει την Τέταρτη Φυλή – για άλλη μια φορά στην μαύρη μαγεία, αν και σε μικρότερη κλίμακα. Τέλος, ακόμα και οι *τέσσερεις* "*Αδάμ*" (που συμβολίζουν κάτω από άλλα ονόματα τις τέσσερις προηγούμενες φυλές) ξεχάστηκαν κι αυτοί και, περνώντας από την μια γενιά στην άλλη, φορτωμένοι στην καθεμιά με επιπρόσθετους μύθους, στο τέλος πνίγηκαν μέσα στον ωκεανό εκείνου του λαϊκού συμβολισμού που ονομάζεται Πάνθεο. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν μέχρι σήμερα στις αρχαιότερες ινδικές παραδόσεις σαν: ο Τσελέμ, ο "Σκιώδης Αδάμ" (οι *Τσαγιά* της δικής μας δοξασίας), ο "πρότυπος" Αδάμ, το αντίγραφο του πρώτου και ο αρρενοθήλυς της εξωτερικής Γένεσης (κεφ. Α')· ο τρίτος, ο "γήινος Αδάμ" πριν από την Πτώση, ένας ανδρόγυνος και ο τέταρτος, ο Αδάμ μετά την *πτώση του*, δηλαδή χωρισμένος σε φύλα, ή ο καθαρός Ατλάντειος. Ο Αδάμ του Κήπου της Εδέμ ή ο προπάτορας της φυλής μας – ο πέμπτος – είναι μια έξυπνη σύνθεση των παραπάνω τεσσάρων. Όπως αναφέρεται στο *Ζοχάρ*, ο Αδάμ, ο ΠΡΩΤΟΣ *άνθρωπος*, δεν βρίσκεται τώρα πάνω στην Γη, "δεν βρίσκεται πουθενά Κάτω". "Και οι κατώτερες γαίες, από πού προέρχονται; Είναι από την άλυσο της Γης και από τον *Ουρανό Επάνω*", *δηλαδή από τις ανώτερες σφαίρες, εκείνες που προηγήθηκαν και βρίσκονται πάνω από την Γη μας*.

.....Και πρόβαλαν απ' αυτήν [την Άλυσο] διάφορα πλάσματα που διέφεραν μεταξύ τους. Μερικά από αυτά με ενδύματα (δέρματα) [στερεά] μερικά με κελύφη (Kliphoth).... μερικά με κόκκινα κελύφη, μερικά με μαύρα, άλλα με λευκά και άλλα με όλα τα χρώματα. Έτσι όλα τα πλάσματα είναι σαν αυτά. (*Ζοχάρ*, ΙΙΙ, 96, 103, Μπρόντυ, εκδ. Κρεμόνα ΙΙΙ, Φυλ. 4α, στ. 14. Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 416.)

φύλα, απ' όπου προήλθε και ο χωρισμός του Παρθένου-Σκορπιού σε δυο, τα οποία χάρις σε ένα μυστικό ζώδιο που προστέθηκε και στον Ζυγό που επινόησαν οι Έλληνες αντί του μυστικού ονόματος που δεν είχε δοθεί, μας έκαναν 12. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 456).

Το ανωτέρω είναι, ίσως, ένα κλειδί για το συμβολικό όνομα του Τάλεϋ-Λάμα, του Λάμα του "Ωκεανού", που σημαίνει τον Ωκεανό της Σοφίας. Ο Αββάς Χουκ αναφέρεται σε αυτόν.

Όπως η χαλδαϊκή Κοσμογονία του Βηρωσσού και οι Στάντζα που δόθηκαν, έτσι και μερικές πραγματείες της *Καμπάλα* μιλούν για πλάσματα με δυο πρόσωπα, για άλλα με τέσσερα και άλλα με ένα πρόσωπο, γιατί ο "ανώτατος Αδάμ δεν κατεβαίνει σε όλες τις χώρες, ούτε παράγει απογόνους και παίρνει πολλές γυναίκες", αλλά είναι ένα Μυστήριο.

Το ίδιο και ο Δράκοντας είναι ένα μυστήριο. Αληθινά, λέει ο Ραββί Σιμόν μπεν-Γιοχάι, η κατανόηση του νοήματος του Δράκοντα δεν δίνεται στους "Συντρόφους" (μαθητές ή *τσέλα*), αλλά μόνο στους "μικρούς", δηλαδή τους *τέλειους Μυημένους*.[452] "Την (διήγηση του) έργου της αρχής, οι σύντροφοι την μελετούν και την κατανοούν, τα παιδιά (οι τέλειοι μυημένοι), όμως, είναι εκείνα που καταλαβαίνουν τον υπαινιγμό του έργου της αρχής, από το *μυστήριο του όφι της Μεγάλης θάλασσας*" (*Ζοχάρ*, II, 36b.) Και οι Χριστιανοί εκείνοι που θα τύχει να το διαβάσουν, θα καταλάβουν επίσης, κάτω από το φως της παράπονω πρότασης, ποιος ήταν ο "Χριστός" τους. Γιατί ο Ιησούς δηλώνει επανειλημμένα ότι εκείνος ο οποίος "δεν θα δεχτεί την Βασιλεία του θεού σαν *μικρό παιδί,* δεν θα εισέλθει σ' αυτήν". Και αν μερικά από τα λεγόμενα του αναφέρονταν καθαρά στα παιδιά χωρίς καμιά μεταφορά, ωστόσο τα περισσότερα απ' όσα σχετίζονται με "παιδιά" στα Ευαγγέλια αναφέρονται στους *Μυημένους*, ένας απ' τους οποίους ήταν ο Ιησούς. Στο *Ταλμούδ* ο Παύλος (Σαούλ) αναφέρεται σαν "παιδίον".

Το "Μυστήριο του Όφι" ήταν το εξής: Η Γη μας, ή μάλλον η *γήινη ζωή*, αναφέρεται συχνά στις Μυστικές Διδασκαλίες σαν Μεγάλη θάλασσα και μέχρι σήμερα η "θάλασσα της ζωής" έχει παραμείνει σαν μια αγαπητή παρομοίωση. Το *Σιφρά ντι-Τσενιούτα* (I, 26), μιλάει για το πρωταρχικό χάος και την εξέλιξη του Σύμπαντος μετά από μια καταστροφή (*πραλάγια*), συγκρίνοντας το με έναν αναδιπλούμενο όφι: "Απλώνοντας από δω κι από κει την ουρά και το στόμα του, με το κεφάλι να ταλαντεύεται στον λαιμό του, είναι οργισμένος και θυμωμένος....Παρακολουθεί και κρύβεται. *Κάθε χίλιες Ημέρες* εκδηλώνεται".

Ένα σχόλιο στα *Πουρανά* λέει: "Ο Ανάντά Σέσα είναι μια μορφή του Βίσνου, του Αγίου Πνεύματος της Συντήρησης και ένα σύμβολο του Σύμπαντος, πάνω στον οποίο υποτίθεται ότι κοιμάται κατά την διάρκεια των διαλειμμάτων των Ημερών του Μπράχμα. Τα επτά κεφάλια του Σέσα στηρίζουν το σύμπαν......»

Έτσι το Πνεύμα του θεού "κοιμάται" ή "αναπνέει" (*merahepheth*) πάνω από το Χάος της αδιαφοροποίητης ύλης, πριν από κάθε νέα "Δημιουργία", λέει το *Σιφρά ντι Τσενιούτα*. Τώρα, μια "Ημέρα" του Μπράχμα, όπως ήδη εξηγήθηκε, αποτελείται από χίλια *Μαχαγιουγκά* και, αφού κάθε "Νύχτα" ή περίοδος ανάπαυσης έχει ίση διάρκεια με την "ημέρα", είναι εύκολο να καταλάβουμε πού μας οδηγεί ο μυημένος συγγραφέας του *Σιφρά* όταν λέει: «Το κεφάλι του σπάει στα ύδατα της μεγάλης θάλασσας, όπως έχει γραφεί: "Συ εκραταίωσας εν τη δυνάμει σου την θάλασσαν, συ συνέτριψας τας κεφάλας των δρακόντων επί του υδατος"» (Ψαλμοί, ΟΓ, 13). Αυτό αναφέρεται στις δοκιμασίες των Μυημένων στην φυσική ζωή, την "θάλασσα της θλίψης", αν διαβαστεί με ένα από τα κλειδιά. Αλλά όταν διαβαστεί με ένα άλλο κλειδί, υπαινίσσεται την διαδοχική καταστροφή των επτά σφαιρών μιας αλύσου κόσμων στην μεγάλη θάλασσα του διαστήματος. Γιατί κάθε αστρική σφαίρα ή πλανήτης, κάθε κόσμος, άστρο ή ομάδα άστρων στον συμβολισμό ονομάζεται "κεφαλή του Δράκοντα". Αλλά όπως και να διαβαζόταν, κατά την αρχαιότητα ο Δράκος ποτέ δεν θεωρούνταν σαν Κακός, ούτε και ο Όφις. Στις διάφορες παρομοιώσεις, είτε επρόκειτο για αστρονομικές, κοσμικές, θεολογικές ή απλώς φυσιολογικές, δηλαδή φαλλικές, ο Όφις θεωρούνταν πάντα σαν ένα *θείο* σύμβολο. Όταν αναφέρεται "Ο [Κοσμικός] Όφις που τρέχει με 370 πηδήματα" (*Σιφρά ντι-Τσενιούτα*, παρ. 33), εννοούνται οι κυκλικές περίοδοι του μεγάλου Τροπικού έτους (25.868 χρόνια), χωρισμένου με τον εσωτερικό υπολογισμό σε 370 περιόδους ή κύκλους, όπως ένα ηλιακό έτος χωρίζεται σε 365 ημέρες. Και αν οι χριστιανοί θεωρούν τον Μιχαήλ σαν τον Κατακτητή του Σατανά, του Δράκοντα, αυτό συνέβη γιατί στο *Ταλμούδ* αυτή η μαχητική

Στην αρχαία Ιουδαία αυτό ήταν το όνομα που δινόταν στους Μυημένους οι οποίοι ονομάζονταν επίσης "Αθώοι" και "Παιδιά", δηλαδή ξαναγεννημένοι. Το κλειδί αυτό ανοίγει μια θέα σε ένα από τα μυστήρια της Καινής Διαθήκης: την σφαγή από τον Ηρώδη των 40.000 "Αθώων". Υπάρχει ένας μύθος σχετικά μ' αυτό, και το γεγονός που συνέβη σχεδόν έναν αιώνα π.Χ. δείχνει την προέλευση της παράδοσης αναμιγμένης ταυτόχρονα με κείνη του Κρίσνα και του θείου του Κάνσα. Στην περίπτωση της Κ.Δ., ο Ηρώδης συμβολίζει τον Αλέξανδρο Ιανέα (της Λύδας), που η από μέρους του καταδίωξη και δολοφονία εκατοντάδων και χιλιάδων Μυημένων οδήγησε στην υιοθέτηση της ιστορίας της Βίβλου.

προσωπικότητα παριστάνεται σαν Πρίγκηπας των Υδάτων, ο οποίος είχε υπό τις διαταγές του επτά υπηρετικά Πνεύματα˙ ένας καλός λόγος που εξηγεί γιατί η Λατινική Εκκλησία τον έκανε προστάτη Άγιο κάθε ακρωτηρίου στην Ευρώπη. Στο *Σιφρά ντι-Τσενιούτα* η δημιουργική Δύναμη "φτιάχνει σκίτσα και σπείρες της δημιουργίας της *με την μορφή ενός Όφι*". Αυτός "κρατάει την ουρά του στο στόμα του", γιατί είναι το σύμβολο της ατέλειωτης αιωνιότητας και των κυκλικών περιόδων. Τα νοήματα του, όμως, θα απαιτούσαν έναν ολόκληρο τόμο και γι' αυτό πρέπει να σταματήσουμε.

Έτσι, ο αναγνώστης μπορεί τώρα να καταλάβει μόνος του ποια είναι τα διάφορα νοήματα του "Πολέμου στον Ουρανό" και του "μεγάλου δράκοντα". Τα πιο σπουδαία και φοβερά εκκλησιαστικά δόγματα, το άλφα και το ωμέγα της χριστιανικής πίστης και η στήλη της ΠΤΩΣΗΣ και της ΕΞΙΛΕΩΣΗΣ υποβιβάζονται σε ένα παγανιστικό σύμβολο, μέσα στις πολλές αλληγορίες σχετικά με αυτές τις προϊστορικές μάχες.

XIX

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ Η ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ;

Το θέμα δεν έχει ακόμα εξαντληθεί και πρέπει να εξεταστεί και από άλλες όψεις. Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν η μεγαλειώδης περιγραφή του Τριήμερου Πολέμου των Αγγέλων του Φωτός εναντίον εκείνων του Σκότους του Μίλτον δικαιώνει την υποψία ότι πρέπει να είχε ακούσει την αντίστοιχη Ανατολική παράδοση. Παρ' όλα αυτά, αν δεν είχε ο ίδιος επαφή με κάποιο Μυστικιστή, τότε θα πρέπει να υπήρχε κάποιος άλλος, ο οποίος να είχε πρόσβαση στα μυστικά έργα του Βατικανού. Ανάμεσα σ' αυτά υπάρχει μια παράδοση που αφορά τους "Μπενέ-Σαμάς" – τα "παιδιά του Ηλίου" – η οποία σχετίζεται με την Ανατολική αλληγορία, με πολύ περισσότερες λεπτομέρειες στην *τριπλή της απόδοση* απ' όσες μπορεί να βρει κανείς στο *Βιβλίο του Ενώχ* ή στην πολύ πιο πρόσφατη Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη σχετικά με τον "Αρχαίο Δράκοντα" και τους Σφαγείς του, όπως δείξαμε.

Φαίνεται περίεργο να υπάρχουν ακόμα και σήμερα συγγραφείς οι οποίοι ανήκουν σε Μυστικές Εταιρείες και οι οποίοι συνεχίζουν να έχουν προκατειλημμένες αμφιβολίες ως προς την "υποτιθέμενη" αρχαιότητα του *Βιβλίου του Ενώχ*. Έτσι, ενώ ο συγγραφέας του έργου *Τα Ιερά Μυστήρια Μεταξύ των Μάγια και των Κουιτσέ* έχει την τάση να βλέπει στον Ενώχ έναν Μυημένο που ασπάστηκε τον χριστιανισμό (!!), ο Άγγλος συντάκτης των έργων του Ελιφάς Λεβί – *Τα Μυστήρια της Μαγείας* – έχει επίσης την ίδια γνώμη. Παρατηρεί ότι: "Εκτός από τον πολυμαθέστατο δρ. Κίνελυ κανένας σύγχρονος σχολιαστής δεν αποδίδει σ' αυτό το τελευταίο έργο [το *Βιβλίο του Ενώχ*] αρχαιότητα μεγαλύτερη από τον τέταρτο αιώνα π.Χ.". Οι σύγχρονοι σχολιαστές, όμως, έχουν διαπράξει και λάθη χειρότερα απ' αυτό. Ως χθες ακόμα οι μεγαλύτεροι *φιλολογικοί* κριτικοί στην Ευρώπη αρνούνταν την ίδια την αυθεντικότητα αυτού του έργου μαζί με εκείνη των *Ορφικών Ύμνων*, ακόμα και των *Βιβλίων του Ερμή* ή Θωθ, μέχρις ότου ολόκληρα αποσπάσματα απ' αυτά τα τελευταία ανακαλύφθηκαν πάνω σε αιγυπτιακά μνημεία και τάφους των πρώτων δυναστειών. Η γνώμη του αρχιεπισκόπου Λώρενς έχει αναφερθεί σε άλλο σημείο.

"Αρχαίος Δράκοντας" και Σατανάς, που τώρα έγιναν ξεχωριστά και συλλογικά το σύμβολο και ο θεολογικός όρος για τον "Πεπτωκότα Άγγελο", δεν περιγράφεται έτσι ούτε στην αρχική *Καμπάλα* (το Χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*) ούτε στην σύγχρονη. Γιατί ο πιο διαβασμένος, αν όχι και ο μεγαλύτερος από τους σύγχρονους Καμπαλιστές, δηλαδή ο Ελιφάς Λεβί στο έργο του *Ιστορία της Μαγείας* (σελ. 16-17), περιέγραψε τον Σατανά με τους ακόλουθους επαινετικούς όρους:

> Είναι εκείνος ο Άγγελος ο οποίος ήταν αρκετά περήφανος, ώστε να θεωρήσει τον εαυτό του θεό˙ αρκετά γενναίος, ώστε να αγοράσει την ανεξαρτησία του – με το τίμημα της αιώνιας δυστυχίας και του μαρτυρίου˙ αρκετά όμορφος, ώστε να στολιστεί με το πλήρες θείο φως˙ αρκετά δυνατός, ώστε να βασιλεύει μέσα στο σκοτάδι και στην αγωνία και ώστε να χτίσει ο ίδιος έναν θρόνο πάνω στην ανεξάντλητη πυρά του. Είναι ο Σατανάς του δημοκρατικού και αιρετικού Μίλτον... ο πρίγκιπας της αναρχίας, υπηρετούμενος από μια ιεραρχία καθαρών Πνευμάτων (!!)...

περιγραφή αυτή – η οποία συμβιβάζει τόσο έξυπνα το θεολογικό δόγμα και την καμπαλιστική αλληγορία και καταφέρνει ακόμα να περιλάβει και ένα πολιτικό κοπλιμέντο στην φρασεολογία της – όταν διαβαστεί με το σωστό πνεύμα, είναι απόλυτα ορθή.

Ναι, πράγματι· είναι το μεγαλύτερο από τα ιδεώδη, το αιώνιο σύμβολο – ή μάλλον η αποθέωση – της αυτοθυσίας για την διανοητική ανεξαρτησία της ανθρωπότητας. Η πάντα δραστήρια ενέργεια που διαμαρτύρεται ενάντια στην στατική αδράνεια, αρχή για την οποία η Αυτοβεβαίωση είναι έγκλημα και η Σκέψη και το Φως της Γνώσης μισητά. Όπως λέει ο Ελιφάς Λεβί με αξεπέραστη δικαιοσύνη και ειρωνία, "αυτός ο υποτιθέμενος ήρωας των σκοτεινών οντοτήτων, ο οποίος, συκοφαντικά έχει φορτωθεί με ασχήμια, έχει στολιστεί με κέρατα και οπλές, που θα ταίριαζαν πολύ καλύτερα στον αμείλικτο βασανιστή του, είναι αυτός που τελικά

μεταβλήθηκε σε όφι: σε κόκκινο Δράκοντα". Αλλά ο Ελιφάς Λεβί ήταν ακόμα πολύ υπάκουος στην ρωμαιοκαθολική εξουσία, μπορεί να προσθέσει κανείς, πολύ ιησουίτικος για να ομολογήσει ότι αυτός ο διάβολος ήταν η ανθρωπότητα και ότι δεν υπήρξε ποτέ πάνω στην Γη έξω απ' αυτή την ανθρωπότητα.[453]

Σ' αυτό η χριστιανική θεολογία, αν και ακολούθησε δουλικά τα βήματα του Παγανισμού, αποδείχθηκε συνεπής στην δική της καθιερωμένη πολιτική. Έπρεπε να απομονωθεί και να επιβεβαιώσει την αυθεντία της. Επομένως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε καλύτερο από το να μετατρέψει κάθε παγανιστική θεότητα σε διάβολο. Ο κάθε φωτεινός ηλιακός θεός της αρχαιότητας – μια ένδοξη θεότητα την μέρα και ο αντίθετος και αντίπαλος της την νύχτα, δηλαδή ο Δράκοντας της Σοφίας, γιατί υποτίθεται ότι περιείχε τα σπέρματα της νύχτας και της ημέρας – μεταβλήθηκε τώρα σε μια αντιθετική σκιά του Θεού και έγινε Σατανάς βάσει της μοναδικής και αστήρικτης αυθεντίας του δεσποτικού ανθρώπινου δόγματος. Ενώ στην συνέχεια όλοι αυτοί οι δημιουργοί του φωτός και της σκιάς, όλοι οι ηλιακοί και σεληνιακοί θεοί, έγιναν καταραμένοι και έτσι ο ένας Θεός, ο διαλεγμένος από τους πολλούς, και ο Σατανάς, ανθρωπομορφοποιήθηκαν και οι δυο. Αλλά η θεολογία φαίνεται να ξεχνάει την ανθρώπινη ικανότητα για διάκριση και τελική ανάλυση όλων εκείνων που επιβάλλονται τεχνητά στον σεβασμό της. Η ιστορία δείχνει σε κάθε φυλή και σε κάθε γένος, ειδικά στα σημιτικά έθνη, την φυσική τάση να εξυψώνει την δική της φυλετική θεότητα πάνω απ' όλες τις άλλες στην ηγεμονία των θεών και αποδεικνύει ότι ο Θεός των Ισραηλιτών ήταν ένας τέτοιος *φυλετικός* θεός και τίποτε περισσότερο, έστω και αν η χριστιανική Εκκλησία ακολουθώντας το παράδειγμα του "εκλεκτού" λαού, αρέσκεται να επιβάλλει την λατρεία εκείνης της ιδιαίτερης θεότητας και να αναθεματίζει όλες τις άλλες. Είτε επρόκειτο αρχικά για μια συνειδητή ή ασυνείδητη απόκρυψη, ωστόσο ήταν τέτοια. Κατά την αρχαιότητα ο Ιεχωβά πάντα ήταν "*θεός... εν συναγωγή θεών*" (Ψαλμοί, ΠΑ', 1). Ο *Κύριος* εμφανίζεται στον Αβραάμ και ενώ λέει: "*Εγώ είμαι Θεός ο Παντοκράτωρ*", μετά προσθέτει, "και στήσω την διαθήκην μου... αιώνιον είναι σου θεός και του σπέρματός σου μετά σε" (Γένεσις, ΙΖ', 7) και όχι στους Άριους Ευρωπαίους.

Έπειτα ήταν και η μεγαλειώδης και ιδανική μορφή του Ιησού του Ναζωραίου που έπρεπε να σταθεί εμπρός σε ένα σκοτεινό φόντο για να κερδίσει ακτινοβολία από την αντίθεση, και πιο σκοτεινό απ' αυτό η Εκκλησία δεν θα μπορούσε να επινοήσει. Μη γνωρίζοντας τον συμβολισμό της Παλαιάς Διαθήκης και αγνοώντας το αληθινό νόημα του ονόματος του Ιεχωβά – του μυστικού ραββινικού υποκατάστατου για το άφατο και απρόφερτο όνομα – η Εκκλησία μπέρδεψε την έξυπνα κατασκευασμένη σκιά με την πραγματικότητα, το ανθρωπομορφοποιημένο γενεσιουργό σύμβολο με την Μοναδική Πραγματικότητα, την αιώνια αδιάγνωστη αιτία των πάντων. Σαν λογικό επακόλουθο η Εκκλησία, για σκοπούς δυαδικότητας, έπρεπε να κατασκευάσει έναν ανθρωπομορφικό Διάβολο, δημιουργημένο, όπως έλεγε, από τον ίδιο τον Θεό. Έτσι, τώρα ο Σατανάς κατέληξε να γίνει ένα τέρας κατασκευασμένο από τον "Ιεχωβά-Φρανκενστάιν" – κατάρα του πατέρα του και ένα αγκάθι στο θείο πλευρό – ένα τέρας τέτοιο, ώστε κανένας γήινος Φρανκενστάιν δεν θα μπορούσε να κατασκευάσει ένα φόβητρο πιο γελοίο απ' αυτό.

συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής* (σελ. 209) περιγράφει τον ιουδαϊκό Θεό πολύ σωστά από καμπαλιστική άποψη σαν: "το πνεύμα της γης που αποκαλύφθηκε στους Ιουδαίους σαν Ιεχωβά". Ήταν ξανά το ίδιο Πνεύμα το οποίο, μετά τον θάνατο του Ιησού, "πήρε την μορφή του και τον υποδύθηκε σαν ο αναστημένος Χριστός", κατά την δοξασία του Κέρινθου και αρκετών Γνωστικών ταγμάτων με μια ελαφρά παραλλαγή, όπως μπορεί να δει κανείς. Αλλά οι εξηγήσεις και τα συμπεράσματα του συγγραφέα είναι αξιοσημείωτα: "Κανένας δεν ήξερε.....καλύτερα από τον Μωυσή ....[και] τόσο καλά όσο εκείνος, πόσο μεγάλη ήταν η δύναμη εκείνων [των θεών της Αιγύπτου] με τους ιερείς των οποίων είχε φιλονικήσει", λέει, "Θεών των οποίων ο Ιεχωβά υποστηρίζεται ότι είναι ο Θεός [από τους Ιουδαίους μόνο]". "Ποιοι ήταν εκείνοι οι θεοί, εκείνοι οι

Ποιος διάβολος θα μπορούσε να διαθέτει περισσότερη εξυπνάδα, πανουργία και ωμότητα από τον δολοφόνο του Χουαϊτσάπελ, "Τζακ τον Αντεροβγάλτη", του οποίου η ανυπέρβλητη δίψα για αίμα και η ψυχρή κακία του τον οδήγησαν να "Ψάξει και να κακοποιήσει εν ψυχρώ επτά δυστυχισμένες και *κατά τα άλλα αθώες γυναίκες*! Δεν έχει κανείς παρά να διαβάσει τις καθημερινές εφημερίδες για να ||Α>ει σ' αυτές ξυλοδαρμούς γυναικών και παιδιών από μεθυσμένα τέρατα (συζύγους και πατέρες!), ένα μικρό ποσοστό απ' όσα φτάνουν καθημερινά στα δικαστήρια, πλήρεις προσωποποιήσεις των διαβόλων της χριστιανικής Κόλασης!

Αχέρ των οποίων ο Ιεχωβά, ο *Εχάδ*, υποστηρίζεται ότι είναι ο Θεός....επειδή τους υπέταξε;" ρωτάει συγγραφέας. Και σε αυτό ο Αποκρυφισμός μας απαντάει: εκείνοι τους οποίους τώρα η Εκκλησία αποκαλεί *Πεπτωκότες* Αγγέλους και συλλογικά *Σατανά*, ο *Δράκοντας* που κατανικήθηκε από τον Μιχαήλ και την Στρατιά – αν πρόκειται να δεχτούμε τα λεγόμενά της – ο Μιχαήλ όντας απλώς ο ίδιος ο Ιεχωβά,·στην καλύτερη περίπτωση ένα από τα κατώτερα Πνεύματα. Γι' αυτό ο συγγραφέας έχει και πάλι δίκιο όταν λέει:

Οι Έλληνες πίστευαν στην ύπαρξη ....δαιμόνων. Αλλά....τους είχαν προλάβει – οι Εβραίοι, οι οποίοι υποστήριζαν ότι υπήρχε μια τάξη υποκριτικών πνευμάτων, τα οποία ονόμαζαν δαίμονες, "υποκριτές"....Αποδεχόμενοι μαζί με τον Ιεχωβά, που το βεβαιώνει σαφώς, την ύπαρξη άλλων θεών, οι οποίοι....ήταν υποκριτές του Ενός Θεού, μήπως εκείνοι οι άλλοι θεοί ήταν απλώς μια ανώτερη τάξη υποκριτικών πνευμάτων....τα οποία είχαν αποκτήσει και ασκούσαν μεγαλύτερες δυνάμεις; Και μήπως δεν είναι η υποκρισία το κλειδί για το μυστήριο της κατάστασης του πνεύματος; Αλλά από την στιγμή που θα δεχτούμε αυτήν την θέση, πώς μπορούμε να ξέρουμε ότι ο Ιεχωβά δεν ήταν ένα υποκριτικό πνεύμα, ένα πνεύμα το οποίο καθώς ήταν σφετεριστικό έγινε έτσι ο υποκριτής του ενός άγνωστου και μη δυνάμενου να γνωστεί Θεού; Ή μάλλον, πώς μπορούμε να ξέρουμε ότι το πνεύμα που αποκαλεί τον εαυτό του Ιεχωβά, σφετεριζόμενο τις ιδιότητές του, δεν προκάλεσε έτσι ο δικός του ορισμός να αποδοθεί στον Έναν, ο οποίος στην πραγματικότητα είναι τόσο ανώνυμος όσο και αδιάγνωστος; (*Νέες Όψεις Ζωής*, σελ. 144-145.)

Στην συνέχεια ο συγγραφέας δείχνει ότι το "πνεύμα Ιεχωβά είναι ένας υποκριτής" βάσει της δικής του παραδοχής. Παραδέχθηκε στον Μωυσή ότι είχε εμφανιστεί στους πατριάρχες σαν "ο Θεός *Σαντάι*"... και "ο Θεός Ελίων".

Με την ίδια άνεση υιοθέτησε το όνομα του Ιεχωβά και, ακριβώς εξαιτίας της της πίσης στην βεβαίωση αυτού του υποκριτή, τα ονόματα *Ελ, Ελοά, Ελοΐμ* και *Σαντάι* διαβάζονταν και ερμηνεύονταν σε παράθεση με το Ιεχωβά σαν "Κύριος Θεός ο *Παντοκράτωρ*". [Έπειτα όταν] το όνομα του Ιεχωβά έγινε άρρητο, ο ορισμός *Αδονάι*, "Κύριος" το αντικατέστησε και... εξαιτίας αυτής ακριβώς της αντικατάστασης, το "Κύριος" πέρασε από τον ιουδαϊκό στον χριστιανικό "Λόγο" και Κόσμο σαν ένας ορισμός του θεού. (*Νέες Όψεις Ζωής*, σελ. 146.)

Και πώς είναι δυνατόν να ξέρουμε, θα μπορούσε να προσθέσει ο συγγραφέας, ότι ο Ιεχωβά δεν ήταν πολλά πνεύματα που υποδύονταν ακόμα και τον φαινομενικά έναν *Γιοδ* ή *Γιοδ*-Χε;

Αλλά αν η χριστιανική Εκκλησία ήταν η πρώτη που έκανε δόγμα την ύπαρξη του Σατανά, αυτό συνέβη γιατί – όπως δείξαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* – ο Διάβολος, ο πανίσχυρος *εχθρός* του Θεού (;!!) έπρεπε να γίνει ο ακρογωνιαίος λίθος και η στήλη της Εκκλησίας. Γιατί όπως πολύ σωστά παρατηρεί ένας θεοσοφιστής, ο Ζυλ Μπαισάκ, στο έργο του *Σατανάς ή Διάβολος*: "Ήταν απαραίτητο να αποφύγει να εμφανιστεί ότι αποδέχεται το δόγμα της δυαδικής αρχής μετατρέποντας αυτόν τον δημιουργικό Σατανά σε μια πραγματική δύναμη. Προκειμένου να εξηγήσει το αρχικό κακό, το βρήκε προτιμότερο να καθαγιάσει ενάντια στον Μάνη την υπόθεση μιας άδειας που δόθηκε από τον Παντοδύναμο Έναν".[454] Αλλά τόσο η εκλογή, όσο και η πολιτική, ήταν ατυχείς. Είτε ο υποκριτής του κατώτερου θεού του Αβραάμ και του Ιακώβ έπρεπε να κατασκευαστεί ολότελα ξεχωριστός από τον μυστικό "Πατέρα" του Ιησού ή οι "Πεπτωκότες" Άγγελοι θα έπρεπε να είχαν μείνει ασυκοφάντητοι από περαιτέρω φαντασιώσεις.

Κάθε θεός των Εθνικών συνδέεται και σχετίζεται στενά με τον Ιεχωβά των Ελοΐμ, γιατί όλοι τους είναι Μια Στρατιά, οι μονάδες της οποίας διαφέρουν μόνο κατ' όνομα στις εσωτερικές διδασκαλίες. Ανάμεσα στους "Υπάκουους" και στους "Πεπτωκότες" Αγγέλους δεν υπάρχει καμιά διαφορά, παρά μόνο στις αντίστοιχες λειτουργίες τους, ή μάλλον στην αδράνεια μερικών και στην δραστηριότητα άλλων, μεταξύ εκείνων των "Ντιάνι Τσόχαν" ή *Ελοΐμ* που ήταν "εντεταλμένοι να δημιουργήσουν", δηλαδή να κατασκευάσουν τον εκδηλωμένο κόσμο από το αιώνιο υλικό.

Σατανάς ή Διάβολος, σελ. 9. Μετά τον πολυμορφικό Πανθεϊσμό μερικών Γνωστικών, ήρθε ο εσωτερικός δυαδισμός του Μάνη, ο οποίος κατηγορήθηκε ότι προσωποποιούσε το Κακό και έκανε από τον Διάβολο έναν θεό, τον αντίπαλο του ίδιου του Θεού. Δεν βλέπουμε η χριστιανική Εκκλησία να βελτίωσε και πολύ εκείνη την εξωτερική ιδέα των Μανιχαϊστών, γιατί κι αυτή ονομάζει τον Θεό της Βασιλιά του Φωτός και τον Σατανά Βασιλιά του Σκότους, μέχρι και σήμερα.

Οι Καμπαλιστές λένε ότι το όνομα του Σατανά είναι το όνομα του Ιεχωβά τοποθετημένο ανάποδα, γιατί ο "Σατανάς δεν είναι ένας μαύρος θεός αλλά η άρνηση της λευκής θεότητας" ή του φωτός της Αλήθειας. Ο Θεός είναι φως και ο Σατανάς είναι το αναγκαίο σκοτάδι ή σκιά που το ξεχωρίζει, χωρίς το οποίο το καθαρό φως θα ήταν αόρατο και ακατανόητο. [455] 9 "Για τους μυημένους", λέει ο Ελιφάς Λεβί, "ο διάβολος δεν είναι ένα πρόσωπο αλλά μια δημιουργική Δύναμη, για Καλό όσο και για Κακό". Αυτοί "οι Μυημένοι" παρίσταναν την Δύναμη, η οποία προΐσταται της φυσικής γέννησης, κάτω από την μυστηριώδη μορφή του θεού Πάνα ή Φύσης: απ' όπου και τα κέρατα και οι οπλές εκείνης της μυθικής και συμβολικής μορφής, καθώς επίσης και ο χριστιανικός τράγος του "Σαββάτου των Μαγισσών". Σε σχέση μ' αυτό επίσης οι χριστιανοί ξέχασαν απερίσκεπτα ότι ο τράγος ήταν το θύμα που διαλέχτηκε για την εξιλέωση όλων των αμαρτιών του Ισραήλ, ότι ο *αποδιοπομπαίος τράγος* ήταν πράγματι ο Ουσιαστικός μάρτυρας, το σύμβολο του μεγαλύτερου μυστηρίου πάνω στην γη, της *Πτώσης* σε γέννηση. Οι Ιουδαίοι, όμως, είχαν από καιρό ξεχάσει το αληθινό νόημα του δικού τους γελοίου (για τους αμύητους) ήρωα, που διαλέχτηκε από το δράμα της ζωής στα μεγάλα μυστήρια που εκτελούνταν απ' αυτούς στην έρημο, ενώ οι Χριστιανοί δεν το γνώριζαν ποτέ.

Ελιφάς Λεβί προσπαθεί να εξηγήσει το δόγμα της Εκκλησίας του με παραδοξότητες και μεταφορές, αλλά πετυχαίνει ελάχιστα, αν λάβει κανείς υπόψη του τους πολυάριθμους τόμους που γράφηκαν από ευσεβείς Ρωμαιοκαθολικούς δαιμονολόγους κάτω από την έγκριση και την αιγίδα της Ρώμης σ' αυτόν τον δέκατον ένατον αιώνα. Για τον αληθινό Ρωμαιοκαθολικό ο διάβολος ή Σατανάς είναι μια *πραγματικότητα*. Το δράμα που παίχτηκε μέσα στο αστρικό φως σύμφωνα με τον ενορατικό της Πάτμου – ο οποίος επιθυμούσε, ίσως, να βελτιώσει την διήγηση του *Βιβλίου του Ενώχ* – είναι τόσο πραγματικό και ιστορικό γεγονός, όσο και οποιαδήποτε άλλη αλληγορία και συμβολικό γεγονός στην Βίβλο. Αλλά οι Μυημένοι δίνουν μια εξήγηση που διαφέρει από εκείνη που δίνει ο Ελιφάς Λεβί, η ιδιοφυΐα και η πονηρή διάνοια του οποίου έπρεπε να υποταχθεί σε ορισμένους συμβιβασμούς που του υπαγόρευε η Ρώμη.

Έτσι, οι αληθινοί και ασυμβίβαστοι Καμπαλιστές παραδέχονται ότι, όσον αφορά τους σκοπούς της επιστήμης και της φιλοσοφίας, θα ήταν αρκετό αν ο αδαής γνώριζε πως ο μεγάλος μαγικός παράγοντας, που από τους οπαδούς του μαρκησίου ντε Σαιν Μαρτίν – τους Μαρτινιστές – ονομαζόταν αστρικό φως, από τους Καμπαλιστές του Μεσαίωνα και τους Αλχημιστές Αστρική Παρθένος και *Mysterium Magnum* και από τους Αποκρυφιστές της Ανατολής Αιθέρας, η αντανάκλαση του Ακασά˙ αυτός, λοιπόν, ο μαγικός παράγοντας είναι εκείνο που η Εκκλησία ονομάζει Λούσιφερ. Είναι σε όλους γνωστό το γεγονός ότι οι Λατίνοι σχολιαστές κατάφεραν να μεταμορφώσουν την Παγκόσμια Ψυχή και το Πλήρωμα, τον *φορέα του Φωτός* και το δοχείο όλων των μορφών – μια δύναμη που εξαπλώνεται σ' ολόκληρο το Σύμπαν, με τα άμεσα και τα έμμεσα αποτελέσματα της – σε Σατανά και στα έργα του. Αλλά τώρα είναι έτοιμοι να αποκαλύψουν στον προαναφερθέντα αδαή ακόμα και τα μυστικά τα οποία υπαινίσσεται ο Ελιφάς Λεβί χωρίς επαρκή επεξήγηση, γιατί η πολιτική του τελευταίου για συγκαλυμμένες αποκαλύψεις θα μπορούσε να οδηγήσει μόνο σε περαιτέρω δεισιδαιμονία και παρανόηση. Πράγματι, τι μπορεί να συνάγει ένας σπουδαστής του Αποκρυφισμού, ένας αρχάριος, από τις ακόλουθες υπερβολικά ποιητικές φράσεις του Ελιφάς Λεβί, που είναι τόσο αποκαλυπτικές, όσο και τα γραπτά οποιουδήποτε Αλχημιστή;

> Λούσιφερ [το Αστρικό Φως]... είναι μια ενδιάμεση δύναμη που υπάρχει σε όλη την δημιουργία, χρησιμεύει για να δημιουργεί και να καταστρέφει και η Πτώση του Αδάμ ήταν μια ερωτική μέθη, η οποία έκανε την γενιά του σκλάβα σ' αυτό το μοιραίο φως. Κάθε σεξουαλικό πάθος που κατανικά τις αισθήσεις

Αναφέρουμε στο σημείο αυτό τον κ. Λαίνγκ, στο έξοχο έργο του *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη* (3η έκδ. σελ. 222): "Από αυτό το δίλημμα [την ύπαρξη του κακού στον κόσμο] δεν υπάρχει διέξοδος, εκτός αν εγκαταλείψουμε τελείως την ιδέα μιας ανθρωπομορφικής θεότητας και υιοθετήσουμε καθαρά την επιστημονική ιδέα μιας Πρώτης Αιτίας, ανεξερεύνητης και πέρα από αποκάλυψη και ενός σύμπαντος, τους νόμους του οποίου μπορούμε να ανιχνεύσουμε, αλλά που για την πραγματική του ουσία δεν γνωρίζουμε τίποτε *και μπορούμε μόνο να υποψιαστούμε ή να διακρίνουμε αμυδρά έναν θεμελιώδη νόμο, ο οποίος ίσως να κάνει την πολικότητα του καλού και του κακού μια αναγκαία συνθήκη ύπαρξης*". Αν η Επιστήμη γνώριζε "την αληθινή ουσία", αντί για την πλήρη άγνοια που έχει τώρα, τότε η αμυδρή υποψία, θα μετατρεπόταν σε βεβαιότητα για την ύπαρξη ενός τέτοιου νόμου και σε γνώση ότι ένας τέτοιος νόμος συνδέεται με το Κάρμα.

μας είναι ένας ανεμοστρόβιλος εκείνου του φωτός που ζητά να μας παρασύρει προς την άβυσσο του θανάτου. Η τρέλα, οι παραισθήσεις, τα οράματα, οι εκστάσεις είναι όλα μορφές μιας πολύ επικίνδυνης μέθης που οφείλεται σ' αυτόν τον εσωτερικό φώσφορο [;]. Τέλος, το φως αυτό έχει την φύση του πυρός, η νοήμων χρησιμοποίηση του οποίου θερμαίνει και ζωογονεί, ενώ αντίθετα η υπερβολή του διαλύει και καταστρέφει. Έτσι ο άνθρωπος καλείται να αναλάβει μια κυρίαρχη αυτοκρατορία πάνω σε εκείνο το [αστρικό] φως και να κατακτήσει μ' αυτόν τον τρόπο την αθανασία του, ενώ ταυτόχρονα απειλείται να μεθύσει, να απορροφηθεί και να καταστραφεί αιώνια απ' αυτό. Αυτό το φως, επομένως, στον βαθμό που είναι καταστροφικό, εκδικητικό και μοιραίο, είναι πράγματι το πυρ της κόλασης, ο όφις του μύθου και είναι γεμάτο με τα βασανιστικά του λάθη, τα δάκρυα και τους τριγμούς των οδόντων των θνησιγενών όντων που καταβροχθίζει, το φάντασμα της ζωής που τους ξεφεύγει και φαίνεται να κοροϊδεύει και να βεβηλώνει την αγωνία τους, όλα αυτά δεν μπορεί παρά να είναι ο διάβολος ή ο Σατανάς πράγματι. (*Ιστορία της Μαγείας*, σελ. 196-197.)

Σε όλα αυτά δεν υπάρχει καμιά *λαθεμένη δήλωση*, τίποτε εκτός από μια υπεραφθονία κακοχρησιμοποιημένων μεταφορών, όπως στην χρησιμοποίηση του Αδάμ – ενός μύθου – στην απεικόνιση των αστρικών αποτελεσμάτων. Το *Ακασά* – το αστρικός φως – (που δεν είναι ο Αιθέρας της επιστήμης, όπως μεταφράζουν μερικοί ανατολιστές), μπορεί να οριστεί με λίγες λέξεις: είναι η Συμπαντική Ψυχή, η Μήτρα του Σύμπαντος, το "Mysterium Magnum" απ' το οποίο γεννιέται το καθετί που υπάρχει με αποχωρισμό ή *διαφοροποίηση*. Είναι η αιτία της ύπαρξης· γεμίζει όλο το άπειρο Διάστημα· είναι το *ίδιο το Διάστημα*, κατά μια έννοια, ή η Έκτη όσο και η Έβδομη αρχή του.[456] Αλλά σαν το πεπερασμένο μέσα στο Άπειρο, όσον αφορά την εκδήλωση, το φως πρέπει να έχει την σκιώδη πλευρά του, όπως παρατηρήσαμε ήδη. Και επειδή το άπειρο δεν μπορεί ποτέ να εκδηλωθεί, έτσι ο πεπερασμένος κόσμος πρέπει να αρκείται μόνο στην σκιά, την οποία οι πράξεις της ελκύουν προς την ανθρωπότητα και την οποία οι άνθρωποι ελκύουν και *εξαναγκάζουν σε δραστηριότητα*. Έτσι, το Αστρικό Φως, ενώ είναι η παγκόσμια Αιτία στην ανεκδήλωτη ενότητα και στην απειροσύνη του, σε σχέση με την Ανθρωπότητα γίνεται απλώς τα αποτελέσματα των αιτιών που παράγονται από τους ανθρώπους και την αμαρτωλή ζωή τους. Εκείνοι που παράγουν το Καλό
το Κακό δεν είναι οι φωτεινοί κάτοικοί του – είτε ονομάζονται Πνεύματα του Φωτός ή του Σκότους – αλλά η ίδια η ανθρωπότητα που καθορίζει την αναπόφευκτη δράση και αντίδραση στο μεγάλο μαγικό παράγοντα. Η ανθρωπότητα είναι αυτή που έγινε ο "*Όφις της Γένεσης*" και έτσι προκαλεί κάθε ημέρα και κάθε ώρα την Πτώση και την αμαρτία της "Ουράνιας Παρθένου", η οποία έτσι γίνεται ταυτόχρονα Μητέρα των θεών και των διαβόλων. Γιατί αυτή είναι η αιώνια τρυφερή, ευεργετική θεότητα για όλους εκείνους που διεγείρουν την *Ψυχή και την καρδιά* της, αντί να έλκουν στον εαυτό τους την σκιώδη της εκδηλωμένη ουσία, την οποία ο Ελιφάς Λεβί ονομάζει "μοιραίο φως" που σκοτώνει και καταστρέφει. Η ανθρωπότητα, με τις μονάδες της, μπορεί να κατανικήσει και να κυριαρχήσει τα αποτελέσματα της, αλλά μόνο με την αγιότητα της ζωής της και με δημιουργία καλών αιτιών. Έχει ισχύ μόνο πάνω στις εκδηλωμένες *κατώτερες αρχές*, την σκιά της Άγνωστης και Αδιάγνωστης Θεότητας στο Διάστημα. Αλλά στην αρχαιότητα και στην *πραγματικότητα*, ο Εωσφόρος ή Luciferus είναι το όνομα της αγγελικής Οντότητας που προΐσταται του *φωτός της αλήθειας* καθώς και του φωτός της ημέρας. Στο μεγάλο βαλεντινισνό ευαγγέλιο *Πίστις-Σοφία*, Παρ. 360-361, αναφέρεται ότι, από τις τρεις Δυνάμεις που εκπορεύονται από τα Άγια

Ο Γιόχαν Τριθέμιους, ο Αββάς του Σπονχάιμ, ο μεγαλύτερος αστρολόγος και Καμπαλιστής της εποχής του, λέει: "Η τέχνη της θείας μαγείας συνίσταται στην ικανότητα να αντιλαμβάνεσαι την ουσία των πραγμάτων στο φως της Φύσης [αστρικό φως] και χρησιμοποιώντας τις ψυχικές δυνάμεις του πνεύματος να παράγεις υλικά πράγματα από το αόρατο σύμπαν και σε τέτοιες λειτουργίες το Επάνω και το Κάτω πρέπει να ενωθούν και να αναγκαστούν να δράσουν αρμονικά. Το πνεύμα της Φύσης [αστρικό φως] είναι μια μονάδα, που δημιουργεί και σχηματίζει το καθετί και, δρώντας μέσω της μεσολάβησης του ανθρώπου, μπορεί να παράγει θαυμαστά πράγματα. Μια τέτοια διαδικασία λαμβάνει χώρα σύμφωνα με τον νόμο. θα μάθετε τον νόμο μέσω του οποίου πραγματώνονται αυτά τα πράγματα, αν μάθετε να γνωρίζετε τον εαυτό σας. Θα τον γνωρίσετε με την δύναμη του πνεύματος που βρίσκεται μέσα σας και θα τον εκπληρώσετε αναμειγνύοντας το πνεύμα σας με την ουσία που προβάλλει από εσάς. Αν επιθυμείτε να πετύχετε σε ένα τέτοιο έργο, πρέπει να μάθετε πώς να χωρίζετε το πνεύμα και την ζωή στην Φύση και, επίσης, να χωρίζετε την αστρική ψυχή μέσα σας και να την κάνετε απτή, και τότε η ουσία της ψυχής θα εμφανιστεί ορατή και απτή, γινόμενη αντικειμενική με την δύναμη του πνεύματος" (Αναφερόμενο στο έργο του δρ. Φραντς Χάρτμαν, *Παράκελσος*, σελ. 164-165.)

ονόματα των τριών Τριπλών δυνάμεων (*Τριδυνάμεις*,) εκείνη της Σοφίας (του Αγίου Πνεύματος σύμφωνα με τους Γνωστικούς αυτούς, τους πιο μορφωμένους απ' όλους) διαμένει στον πλανήτη Αφροδίτη ή Λούσιφερ.

Έτσι για τον αμύητο, το Αστρικό Φως μπορεί να είναι Θεός και Διάβολος ταυτόχρονα – ο Δαίμονας είναι θεός ανεστραμμένος: που σημαίνει ότι μέσα σε κάθε σημείο του Άπειρου Διαστήματος πάλλονται τα μαγνητικά και ηλεκτρικά ρεύματα της έμψυχης Φύσης, τα ζωοποιά και θανατηφόρα κύματα, γιατί ο θάνατος πάνω στην Γη γίνεται ζωή σε ένα άλλο πεδίο. Ο Λούσιφερ είναι ταυτόχρονα το θείο και το γήινο φως, το "Άγιο Πνεύμα" και ο "Σατανάς", γιατί το ορατό Διάστημα είναι αληθινά γεμάτο με την αόρατη διαφοροποιημένη Πνοή και το Αστρικό Φως, τα εκδηλωμένα αποτελέσματα των δυο που είναι ένα, καθοδηγούμενο και ελκόμενο από μας, είναι το Κάρμα της ανθρωπότητας, μια προσωπική αλλά και απρόσωπη οντότητα: προσωπική γιατί είναι το μυστικό όνομα που δινόταν από τον Σαιν-Μαρτίν στην Στρατιά των θείων Δημιουργών, οδηγών και κυβερνητών αυτού του πλανήτη˙ απρόσωπη, σαν η Αιτία και το αποτέλεσμα της συμπαντικής Ζωής και του θανάτου.

Πτώση ήταν το *αποτέλεσμα της γνώσης του ανθρώπου*, γιατί "τα μάτια του ανοίχτηκαν". Πράγματι, διδάχθηκε την Σοφία και την κρυμμένη γνώση από τον "Πεπτωκότα Άγγελο", γιατί αυτός από εκείνη την ημέρα είχε γίνει το *Μάνας*, ο Νους και η Αυτοσυνείδησή του. Στον Καθέναν από εμάς εκείνο το χρυσό νήμα της συνεχούς ζωής – που περιοδικά σπάει σε ενεργητικούς και παθητικούς κύκλους αισθησιακής ύπαρξης πάνω στην Γη και υπεραισθησισκής στο Ντεβατσάν – υπάρχει από την αρχή της εμφάνισης μας πάνω σ' αυτήν την γη. Είναι ο *Σουτράτμαν*, το φωτεινό νήμα της αθάνατης *απρόσωπης* Μοναδικότητας, πάνω στο οποίο οι γήινες ζωές μας ή τα παροδικά Εγώ είναι περασμένα σαν πολλές χάντρες, σύμφωνα με την όμορφη έκφραση της βενταντικής φιλοσοφίας.

Και τώρα είναι αποδεδειγμένο ότι ο Σατανάς ή ο Κόκκινος Πύρινος Δράκοντας, ο "Κύριος του Φωσφόρου" (το θειάφι ήταν μια θεολογική βελτίωση), και ο Λούσιφερ ή ο "Εωσφόρος" βρίσκεται μέσα μας: είναι ο Νους μας, ο Πειρασμός και ο Λυτρωτής μας, ο νοήμων ελευθερωτής και Σωτήρας μας από την καθαρά ζωώδη κατάσταση. Χωρίς την αρχή αυτήν – την εκπόρευση της ίδιας της ουσίας της καθαρής θείας αρχής *Μαχάτ* (Διάνοιας), που ακτινοβολείται κατευθείαν από το *Θείο Νου* – δεν θα είμαστε καλύτεροι από τα ζώα. Ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ κατασκευάστηκε μόνο σαν *ψυχή ζώσα* (*νέφες*), ο τελευταίος Αδάμ έγινε *πνεύμα ζωοποιούν* λέει ο Παύλος,[457] και τα λόγια του αναφέρονται στην κατασκευή ή *Δημιουργία* του ανθρώπου. Χωρίς αυτό το *ζωοποιούν* πνεύμα, δηλαδή τον *ανθρώπινο νου* ή ψυχή, δεν θα υπήρχε διαφορά ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ζώο˙ ακριβώς όπως δεν υπάρχει, πράγματι, διαφορά ανάμεσα στα ζώα σε σχέση με τις πράξεις τους. Η τίγρης και ο γάιδαρος, το γεράκι και το περιστέρι είναι το καθένα εξίσου αγνό και αθώο όσο και το άλλο, επειδή είναι ανεύθυνα. Το καθένα ακολουθεί το ένστικτό του, η τίγρης και το γεράκι σκοτώνοντας με την ίδια αδιαφορία με την οποία ο γάιδαρος τρώει ένα γαϊδουράγκαθο ή το περιστέρι ραμφίζει έναν σπόρο καλαμποκιού. Αν η Πτώση είχε το νόημα που της δόθηκε από την θεολογία, αν εκείνη η πτώση συνέβη σαν αποτέλεσμα μιας πράξης που δεν ήταν μέσα στις προθέσεις της φύσης, ενός αμαρτήματος, τότε τι γίνεται με τα ζώα; Αν μας πουν ότι γεννούν τα είδη τους σαν επακόλουθο αυτού του ίδιου "πρωταρχικού αμαρτήματος", για το οποίο ο θεός καταράστηκε την γη – και επομένως καθετί που ζει πάνω σ' αυτήν – τότε θα θέσουμε ένα άλλο ερώτημα. Μας λέει η θεολογία, όπως και η επιστήμη, ότι τα ζώα βρίσκονταν πάνω στην Γη πολύ πριν από τον άνθρωπο; Ρωτάμε την πρώτη: Πώς γεννούσαν τα *είδη* τους πριν να κοπεί ο καρπός από το Δένδρο της Γνώσης, του Καλού και του Κακού; Όπως ειπώθηκε:

> Οι χριστιανοί – πολύ λιγότερο διορατικοί από τον Μεγάλο Μύστη και Ελευθερωτή, το όνομα του οποίου υιοθέτησαν, τα δόγματα του οποίου παρανόησαν και παραποίησαν και την μνήμη του οποίου αμαύρωσαν με τις πράξεις τους – πήραν τον ιουδαϊκό Ιεχωβά όπως ήταν και, φυσικά, αγωνίστηκαν μάταια

Το αληθινό γνήσιο κείμενο της Προς Κορίνθιους Α', ΙΕ' 44-45, αν αποδοθεί καμπαλιστικά και εσωτερικά, λέει: "σπείρεται σαν σώμα *ψυχικόν* [όχι "ζωικόν" σώμα], ανίσταται σώμα πνευματικόν". Ο Απ. Παύλος ήταν ένας Μυημένος και τα λόγια του έχουν εντελώς διαφορετικό νόημα όταν διαβαστούν εσωτερικά. Το σώμα "σπείρεται εν *αδυναμία* [παθητικότητα], ανίσταται εν δυνάμει" (43), ή με πνευματικότητα και νοημοσύνη.

να συμβιβάσουν το "Ευαγγέλιο του Φωτός και της Ελευθερίας" με την θεότητα του Σκότους και της Υποταγής.[458]

Αλλά τώρα έχει αποδειχθεί ικανοποιητικά ότι όλα αυτά τα υποτιθέμενα κακά Πνεύματα, τα οποία θεωρούνται ότι έκαναν πόλεμο με τους θεούς, είναι ταυτόσημα σαν προσωπικότητες και ακόμα ότι όλες οι αρχαίες θρησκείες δίδασκαν το ίδιο δόγμα, εκτός από το τελικό συμπέρασμα το οποίο διαφέρει από το χριστιανικό. Οι επτά πρωταρχικοί θεοί είχαν όλοι μια διπλή υπόσταση, η ουσιαστική και η άλλη περιστασιακή. Στην ουσιαστική τους κατάσταση ήταν όλοι "Δομητές" ή *Σχηματοποιοί*, Συντηρητές και κυβερνήτες αυτού του κόσμου. Στην περιστασιακή τους κατάσταση, ενδυόμενοι με ορατή σωμστικότητα, κατέρχονταν πάνω στην γη και κυβερνούσαν σαν Βασιλείς και Καθοδηγητές των κατώτερων Λεγεωνών, που είχαν ενσαρκωθεί για άλλη μια φορά επάνω της σαν άνθρωποι.

Έτσι, η εσωτερική φιλοσοφία δείχνει ότι ο άνθρωπος είναι αληθινά η εκδηλωμένη θεότητα και με τις δυο όψεις της, καλή και κακή˙ αλλά η θεολογία δεν μπορεί να παραδεχθεί αυτή την φιλοσοφική αλήθεια. Αφού διδάσκει το δόγμα των Πεπτωκότων Αγγέλων με το νόημα του νεκρού γράμματος και αφού έκανε τον Σατανά θεμέλιο λίθο και στήλη του δόγματος της εξιλέωσης, το να κάνει κάτι τέτοιο θα σήμαινε αυτοκτονία. Αφού εμφάνισε εξ αρχής ότι οι επαναστάτες άγγελοι είναι *ξεχωριστοί από τον Θεό και τον Λόγο* στην προσωπικότητά τους, η παραδοχή ότι η πτώση των *ανυπάκουων* Πνευμάτων σημαίνει απλώς την πτώση τους στην γέννηση και την ύλη, θα ισοδυναμούσε με το να έλεγε ότι ο Θεός και ο Σατανάς είναι ταυτόσημοι. Γιατί αφού ο ΛΟΓΟΣ (ή Θεός) είναι το σύνολο εκείνης της κάποτε θείας Στρατιάς που καταδικάστηκε να πέσει, αυτό θα συνεπαγόταν ότι ο Λόγος και ο Σατανάς είναι ένα.

Ωστόσο αυτή ήταν κατά την αρχαιότητα η αληθινά φιλοσοφική άποψη του παραμορφωμένου τώρα δόγματος. Οι Παγανιστές Γνωστικοί παρουσιάζουν τον *Λόγο*, ή τον "Υιό" με μια δυαδική όψη, στην πραγματικότητα αυτός ήταν μια *δυαδικότητα* σε πλήρη *ενότητα*. Εξ αυτού και οι αμέτρητες και διάφορες εθνικές παραλλαγές. Οι Έλληνες είχαν τον Δία, τον γιο του Κρόνου, του Πατέρα, ο οποίος τον εκσφενδονίζει μέσα στα βάθη του Κόσμου. Οι Άριοι είχαν τον Μπράχμα (στην μετέπειτα θεολογία) που κατακρημνίζεται από τον Σίβα μέσα στην Άβυσσο του Σκότους κ.τ.λ. κ.τ.λ. Αλλά η πτώση όλων αυτών των Λόγων και των Δημιουργών από την πρωταρχική τους εξυψωμένη θέση, έχει σε όλες τις περιπτώσεις ένα και το αυτό εσωτερικό νόημα: την *κατάρα* – με την φιλοσοφική της έννοια – να ενσαρκωθούν πάνω σ' αυτήν την Γη, το αναπόφευκτο σκαλοπάτι πάνω στην κλίμακα της κοσμικής εξέλιξης – έναν υπερβολικά φιλοσοφικό και κατάλληλο καρμικό νόμο, χωρίς τον οποίον η παρουσία του Κακού πάνω στην Γη θα έπρεπε να παραμείνει για πάντα ένα κλειστό μυστήριο για την κατανόηση του αληθινού φιλοσόφου. Αν πούμε
– όπως κάνει ο ντε Μιρβίγ – ότι, αφού "η χριστιανοσύνη στηρίζεται πάνω σε δυο στήλες, του κακού (πονηρού) και του καλού (αγαθού), σε δυο δυνάμεις, με λίγα λόγια, *αι αγαθαί και αι κακαί*

"Ο Πόλεμος στον Ουρανό" του Γκάντολφιν Μίτφορντ, μετέπειτα γνωστού σαν Μίρζα Μουράντ Αλί Μπεγκ. Γεννημένος στην Ινδία, γιος ενός Ιεραπόστολου, ο Γκ. Μίτφορντ ασπάστηκε τον Ισλαμισμό και πέθανε Μωαμεθανός το 1884. Ηταν ένας εξαίρετος Μυστικιστής, με τεράστιες γνώσεις και αξιοσημείωτη νοημοσύνη. Αλλά εγκατέλειψε την Δεξιά Ατραπό και έπεσε αμέσως κάτω από Καρμική ανταμοιβή. Όπως δείχνει θαυμάσια ο συγγραφέας του αναφερόμενου άρθρου: "... οι οπαδοί ενός νικημένου Ελοΐμ, που αρχικά δολοφονήθηκαν από τους νικητές Ιουδαίους [τους Ιεχωβίτες] και ύστερα καταδιώχθηκαν από τους νικητές χριστιανούς και μωαμεθανούς, [παρ' όλα αυτά] συνέχισαν... Μερικά [από αυτά τα σκορπισμένα τάγματα]... έχασαν ακόμα και την παράδοση της αληθινής λογικής της πίστης τους: να λατρεύουν εν κρύπτω και μυστηρίω την Αρχή του Πυρός, του Φωτός και της Ελευθερίας. Γιατί οι Σαβαίοι Βεδουίνοι (που είναι αποκλειστικά Μονοθεϊστές, όταν διαμένουν σε Μωαμεθανικές πόλεις) μέσα στην μοναξιά της νύχτας της ερήμου επικαλούνται την αστρική "Στρατιά του Ουρανού'; Γιατί οι Γιεζίτες, οι "Λάτρεις του Διαβόλου", λατρεύουν τον 'Μουλούκ-Ταόος' – τον "Κύριο Παγώνι" – το έμβλημα της Υπερηφάνειας και της Εκατόφθαλμης Διάνοιας [και της Μύησης επίσης], που εξορίστηκε από τον Ουρανό μαζί με τον Σατανά, σύμφωνα με μια παλιά Ανατολική παράδοση; Γιατί οι Γκολαΐτες και τα συγγενικά τους μεσοποταμο-ιρανικά μωαμεθανικά Τάγματα πιστεύουν στο 'Νοόρ Ιλαχί' – το 'Φως των Ελοΐμ' – που μεταβιβάζεται στην ανάσταση μέσω εκατό Προφητών-Οδηγών; Ακριβώς επειδή αυτοί συνέχισαν με δεισιδαιμονική άγνοια, την παραδοσιακή θρησεκεία των "Θεοτήτων του Φωτός" τις οποίες ο Γιαχβέ εκθρόνισε!" [σελ. 69]. *Λέγεται* ότι τις είχε εκθρονίσει μάλλον, γιατί εκθρονίζοντας *αυτές*, θα εκθρόνιζε τον εαυτό του. Ο "Μουλούκ-Ταόος", είναι ο Μαλούκ, "Κυβερνήτης", όπως φαίνεται στην υποσημείωση. Είναι απλώς μια νέα μορφή των Μολώχ, Μελέκ, Μολέχ, Μαλαγιάκ και *Μαλααχίμ*, Αγγελιαφόροι, Άγγελοι κ.τ.λ.

δυνάμεις, τότε αν καταστείλουμε την τιμωρία των κακών δυνάμεων, η προστατευτική αποστολή των καλών Δυνάμεων δεν θα έχει ούτε αξία ούτε νόημα", αυτό ισοδυναμεί με το να εκφράζουμε τον πιο αφιλοσόφητο παραλογισμό. Μπορεί να ταιριάζει και να ερμηνεύει το χριστιανικό δόγμα, αλλά συσκοτίζει τα γεγονότα και τις αλήθειες της πρωταρχικής σοφίας των εποχών. Οι προσεκτικοί υπαινιγμοί του Παύλου έχουν όλοι αληθινό εσωτερικό νόημα και χρειάστηκαν αιώνες σχολαστικής σοφιστείας για να δοθεί η τωρινή λαθεμένη απόδοση στην ερμηνεία τους. Ο *Λόγος* και ο *Λούσιφερ* είναι ένα στην διπλή τους όψη και ο "Ηγεμόνας των Δυνάμεων του Αέρος" (*princeps potestatis aeris hujus*) (Προς Εφεσίους Β΄, 2), δεν είναι ο "θεός εκείνης της περιόδου", αλλά μια αιώνια αρχή. Αν η τελευταία λέγεται ότι περιφέρεται συνεχώς γύρω από τον κόσμο – *qui circumambulat terram* – (Πέτρου Α', Ε', 8), ο μεγάλος Απόστολος αναφερόταν απλώς στους ασταμάτητους κύκλους των ανθρώπινων ενσαρκώσεων, στους οποίους η κακή θέληση πάντα κυριαρχεί, μέχρι την ημέρα που η Ανθρωπότητα θα λυτρωθεί από την αληθινή Θεία Φώτιση, η οποία χαρίζει την σωστή αντίληψη των πραγμάτων.

Είναι εύκολο να παραμορφώσουμε ασαφείς εκφράσεις, γραμμένες σε νεκρές και ξεχασμένες γλώσσες και να τις παρουσιάσουμε στις αμαθείς μάζες σαν αλήθειες και αποκαλυμμένα γεγονότα. Εκείνο που εκπλήσσει περισσότερο τον σπουδαστή είναι η ταυτότητα σκέψης και νοήματος σε όλες τις θρησκείες που αναφέρουν την παράδοση των πεπτωκότων Πνευμάτων σε όλες τις μεγάλες θρησκείες δεν υπάρχει ούτε μια που να μην την αναφέρει ή να μην την περιγράφει με την μια ή την άλλη μορφή. Έτσι, ο Χουόνγκ-ντι, το Μεγάλο Πνεύμα, βλέπει τους Γιους του, που είχαν αποκτήσει *ενεργό σοφία*, να πέφτουν στην *κοιλάδα του Πόνου*. Ο αρχηγός τους, ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ, έχοντας πιεί από την απαγορευμένη αμβροσία, έπεσε στην Γη μαζί με την Στρατιά του (Βασιλείς). Στην *Ζεντ-Αβέστα*, ο Άνγκρα Μαϊνιού (Αχριμάν), περιβεβλημένος με πυρ ("Φλόγες", *βλέπε πιο πάνω*), επιζητεί να κατακτήσει τον Ουρανό.[459] Ενώ ο Άχουρα Μάζντα, κατέρχεται από τον *στέρεο* Ουρανό όπου διαμένει, προς βοήθεια των Ουρανών που *περιστρέφονται* (σε *χρόνο* και *χώρο*, τους εκδηλωμένους κόσμους των κύκλων, περιλαμβανομένων κι εκείνων της ενσάρκωσης) και οι *Αμσασπέντ*, "οι επτά λαμπεροί Σρανάχ", συνοδευόμενοι από τα άστρα τους, πολεμούν τον Αχριμάν και οι νικημένοι Νταϊβά πέφτουν στην Γη μαζί του. Αυτή είναι μια αλληγορία που δείχνει ότι οι Νταϊβά *αναγκάστηκαν να ενσαρκωθούν* από την στιγμή που αποχωρίστηκαν από την πατρική τους ουσία ή, με άλλα λόγια, όταν η μονάδα έγινε πολλαπλότητα, μετά την διαφοροποίηση και την εκδήλωση.

Τυφών, ο Αιγύπτιος Σετ, ο Πύθων, οι Τιτάνες, οι Σούρα και οι Άσουρα, όλοι ανήκουν στον ίδιον μύθο των Πνευμάτων που κατοικούν την Γη. Δεν είναι "*δαίμονες* εντεταλμένοι να δημιουργήσουν και να οργανώσουν το ορατό σύμπαν", αλλά σχηματοποιοί (οι "αρχιτέκτονες") των κόσμων και οι προγεννήτορες του ανθρώπου. Είναι οι *Πεπτωκότες* άγγελοι, μεταφορικά, "οι αληθινοί καθρέφτες της Αιώνιας Σοφίας".

Ποια είναι η απόλυτη και πλήρης αλήθεια, καθώς και το εσωτερικό νόημα αυτού του παγκόσμιου μύθου; Ολόκληρη η ουσία της αλήθειας *δεν μπορεί να μεταβιβαστεί από στόμα σε αυτί*.Ούτε και κάποια πένα μπορεί να την περιγράψει, ούτε καν εκείνη του καταγραφέα Αγγέλου, αν ο άνθρωπος δεν βρει την απάντηση στο ιερό της δικής του καρδιάς, στα εσώτατα βάθη των θείων ενοράσεών του. Είναι το μεγάλο *ΕΒΔΟΜΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ* της Δημιουργίας, το πρώτο και το τελευταίο, και όσοι διαβάσουν την Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη μπορεί να ανακαλύψουν την σκιά του να παραμονεύει κάτω από την *έβδομη σφραγίδα*. Μπορεί να αναπαρασταθεί μόνο στην φαινομενική, αντικειμενική του μορφή σαν το αιώνια αίνιγμα της Σφίγγας. Και αν αυτή η τελευταία ρίχτηκε στην θάλασσα και χάθηκε, δεν είναι γιατί ο Οιδίποδας έλυσε το μυστικό των εποχών, αλλά γιατί, ανθρωπομορφοποιώντας το αιώνια πνευματικό και υποκειμενικό, βεβήλωσε την μεγάλη αλήθεια για πάντα. Επομένως, μπορούμε να το δώσουμε μόνο από το φιλοσοφικό και διανοητικό πεδίο του, ξεκλειδωμένο με τρία αντίστοιχα κλειδιά, γιατί τα υπόλοιπα τέσσερα κλειδιά που ανοίγουν διάπλατα τις πύλες στα μυστήρια της Φύσης βρίσκονται στα χέρια των ανώτερων Μυημένων και δεν μπορούν να αποκαλυφθούν γενικά στον πολύ κόσμο˙ όχι σε αυτόν το δικό μας αιώνα, τουλάχιστον.

Το ίδιο κάνει κάθε γιόγκι, ακόμα και ο χριστιανός: *πρέπει κανείς να κερδίσει την Βασιλεία του ουρανού δια της βίας*, μας λένε. Γιατί λοιπόν μια τέτοια επιθυμία θα έκανε τον καθέναν από εμάς διάβολο;

Το νεκρό γράμμα είναι παντού το ίδιο. Ο δυαδισμός στην μαζνταϊκή θρησκεία γεννήθηκε από την εξωτερική ερμηνεία. Ο άγιος "Αϊρυαμάν", "ο χορηγός της ευτυχίας", (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ XX, 11-12. *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. 222), τον οποίο επικαλούνται στην προσευχή που ονομάζεται Αΐρυαμά-ισυό, είναι η θεία όψη του Αχριμάν, του "θανατηφόρου, του Νταϊβά των Νταϊβά" (*Βεντιντάντ*, Φάργκαρντ XIX, 43) και ο Άνγκρα Μαϊνιού είναι η σκοτεινή υλική όψη του πρώτου. Η φράση: "Φύλαξε μας από τον Χάτερ, ω Μάζντα και Αρμαΐτι Σπέντα", (από το *Βεντιντάντ Σαντάχ*, αναφερόμενο από τον Νταρμέστετερ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. 223), έχει – σαν μια προσευχή και επίκληση – ταυτόσημο νόημα με το: "Μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν" και απευθύνεται από τον άνθρωπο στο φοβερό *Πνεύμα της δυαδικότητας* μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο. Γιατί ο (Άχουρα) Μάζντα είναι ο πνευματικός, θείος και εξαγνισμένος άνθρωπος και ο Αρμαΐτι Σπέντα, το Πνεύμα της Γης ή της υλικότητας, είναι κατά μια έννοια το ίδιο με τον Αχριμάν ή τον Άνγκρα Μαϊνιού.

Το σύνολο της φιλολογίας των Μάγων ή Μαζνταίων – ή ό,τι απομένει απ' αυτήν – είναι μαγικό, απόκρυφο και επομένως αλληγορικό και συμβολικό, ακόμα και το "μυστήριο του νόμου" (βλέπε το Γκάτα στο *Γιάσνα*, XLIV). Οι Μομπέντ και οι Πάρσοι, κατά την διάρκεια της θυσίας, έχουν το μάτι καρφωμένο πάνω στο Μπαρέσμα, το θείο κλωνάρι του "δένδρου" του Ορμάζντ που μεταβλήθηκε σε μια δέσμη μεταλλικών ράβδων, και αναρωτιούνται γιατί ούτε οι Αμέσα-Σπέντα, ούτε "οι ανώτεροι και όμορφοι χρυσοί Χαόμα", ούτε ακόμα οι Βόχου-Μάνο (καλές σκέψεις), ούτε οι *Ράτα* τους (Ουσιαστικές προσφορές) δεν τους βοηθούν πια. Ας διαλογιστούν πάνω στο "δένδρο της Σοφίας" και ας μελετήσουν αφομοιώνοντας έναν-έναν τους καρπούς του. Αλλά για να γίνει ξανά ένας ιερέας του και ένας *θεραπευτής*, ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να θεραπεύσει τον εαυτό του, πριν μπορέσει να θεραπεύσει άλλους.

Αυτό αποδεικνύει και πάλι ότι οι λεγόμενοι "μύθοι", προκειμένου να αντιμετωπιστούν κατά προσέγγιση με κάποιον βαθμό δικαιοσύνης, πρέπει να εξεταστούν προσεκτικά από όλες τις όψεις τους. Στην πραγματικότητα το καθένα από τα *επτά Κλειδιά* πρέπει να χρησιμοποιηθεί στην σωστή του θέση, χωρίς να μπερδεύεται με τα άλλα, αν πρόκειται να αποκαλύψουμε ολόκληρο τον κύκλο των μυστηρίων. στην σημερινή εποχή του ψυχοφθόρου υλισμού οι αρχαίοι ιερείς-Μυημένοι, μέσα στην σκέψη των διαβασμένων πατέρων μας, έγιναν συνώνυμα των έξυπνων εξαπατητών που άναβαν τις φωτιές της δεισιδαιμονίας, προκειμένου να αποκτήσουν ευκολότερη κυριαρχία πάνω στις διάνοιες των ανθρώπων. Αυτή είναι μια αστήρικτη συκοφαντία που γεννήθηκε από τον σκεπτικισμό και τις αρνητικές σκέψεις. Κανένας δεν πίστευε περισσότερο στους θεούς, ή – όπως μπορούμε να τους αποκαλέσουμε – στις Πνευματικές και τώρα αόρατες Δυνάμεις, ή Πνεύματα, τα *νοούμενα των φαινομένων*, απ' ό,τι εκείνοι. Και πίστευαν ακριβώς γιατί *γνώριζαν*. Αν, μυούμενοι στα Μυστήρια της Φύσης, αναγκάζονταν να κρύψουν τις γνώσεις τους από τους αμύητους, οι οποίοι ασφαλώς θα τις χρησιμοποιούσαν κακώς, μια τέτοια μυστικότητα ήταν αναμφίβολα λιγότερο επικίνδυνη από την πολιτική των σφετεριστών τους και των διαδόχων τους. Οι μεν δίδασκαν μόνο εκείνο που γνώριζαν καλά. Οι άλλοι, διδάσκοντας εκείνο που δεν γνώριζαν, επινόησαν – σαν ένα ασφαλές καταφύγιο για την άγνοιά τους – μια ζηλότυπη και βίαιη θεότητα, η οποία απαγορεύει στον άνθρωπο να σκαλίζει τα μυστήριά της, με την απειλή της καταδίκης. Και καλά κάνουν, γιατί τα μυστήριά της μπορούν, στην καλύτερη περίπτωση, να ψιθυριστούν σε αγνά αυτιά, αλλά ποτέ (δεν μπορούν) να περιγραφούν. Ανατρέξτε στο έργο του Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, και δείτε μόνοι σας τι ήταν η πρωταρχική Κιβωτός της Διαθήκης, σύμφωνα με τον συγγραφέα, ο οποίος λέει:

> Υπάρχει μια ραββινική παράδοση... ότι τα Χερουβείμ που ήταν τοποθετημένα πάνω της παριστάνονταν σαν αρσενικό και θηλυκό στην πράξη του ζευγαρώματος, προκειμένου να εκφράσουν το μεγάλο δόγμα της ουσίας της *Μορφής* και της *Ύλης*, των δυο αρχών όλων των πραγμάτων. Όταν οι Χαλδαίοι εισέβαλαν μέσα στο Ιερό και είδαν αυτό το περίεργο σύμβολο, αρκετά φυσικά αναφώνησαν: "Αυτός είναι ο Θεός σας, για τον οποίο καυχιέστε ότι είναι τόσο μεγάλος εραστής της "Αγνότητας"! (Περιγραφή των Πινάκων, Πίνακας Η', σελ. 441 στην 2η έκδοση.)

Κινγκ θεωρεί ότι αυτή η παράδοση "μυρίζει τόσο έντονα αλεξανδρινή φιλοσοφία, ώστε δεν αξίζει αξιοπιστίας", πράγμα στο οποίο εμείς αντιτιθέμεθα. Το σχήμα και η μορφή των φτερών

των δυο Χερουβείμ που στέκονται στο δεξιό και στο αριστερό άκρο της Κιβωτού, ενώ τα φτερά τους συναντιώνται πάνω από τα "Άγια των Αγίων", είναι ένα *έμβλημα* πολύ εύγλωττο από μόνο του, εκτός από το "Άγιο" *Γιοδ* μέσα στην Κιβωτό! Το Μυστήριο του Αγαθοδαίμονα, του οποίου ο μύθος αναφέρει:

"Είμαι ο Χνούμις, ο Ήλιος του Σύμπαντος, 700" (Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 434), είναι το μόνο που μπορεί να λύσει το μυστήριο του Ιησού, "ο αριθμός του ονόματος του οποίου είναι 888". Αυτό που αρπάχτηκε από τα χέρια της αιώνια σιωπηλής Σφίγγας των εποχών δεν είναι το κλειδί του Αγ. Πέτρου ή το δόγμα της Εκκλησίας, αλλά ο νάρθηξ, το ραβδί του υποψήφιου για μύηση. Στο μεταξύ:

Οι οιωνοσκόποι, οι οποίοι, μόλις συναντούσαν ο ένας τον άλλο, έσφιγγαν την γλώσσα και τα δόντια για να εμποδίσουν ένα ξέσπασμα γέλιου, ίσως να είναι πιο πολυάριθμοι στην δική μας εποχή απ' ό,τι ήταν την εποχή του Σύλλα.

XX

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, Ο ΤΙΤΑΝΑΣ. Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΙΝΔΙΑ

Στη σύγχρονη εποχή μας δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία στις διάνοιες των καλύτερων Ευρωπαίων συμβολολόγων ότι το όνομα του Προμηθέα κατείχε κατά την αρχαιότητα την μεγαλύτερη και πιο μυστηριώδη σημασία. Ο Ντεσάρμ, συγγραφέας του έργου *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, ενώ δίνει την ιστορία του Δευκαλίωνα, τον οποίο οι Βοιωτοί θεωρούσαν σαν τον πρόγονο των ανθρώπινων φυλών και ο οποίος, σύμφωνα με τοn σημαντικό μύθο, ήταν Γιος του Προμηθέα, παρατηρεί:

Έτσι ο Προμηθέας είναι κάτι περισσότερο από το αρχέτυπο της ανθρωπότητας, είναι ο γεννήτοράς της. Με τον ίδιο τρόπο που βλέπουμε τον Ήφαιστο να σχηματοποιεί την πρώτη γυναίκα (Πανδώρα) και να την προικίζει με ζωή, έτσι και ο Προμηθέας πλάθει τον υγρό πηλό από τον οποίο σχηματίζει το σώμα του πρώτου ανθρώπου, τον οποίον θα προικίσει με τον σπινθήρα της ψυχής. (Απολλόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, VII). Λέγεται ότι μετά τον Κατακλυσμό του Δευκαλίωνα, ο Δίας διέταξε τον Προμηθέα και την Αθηνά να σχηματίσουν μια νέα φυλή ανθρώπων από την ιλύ που έμεινε από τα ύδατα του κατακλυσμού·(Οβιδίου, *Μεταμορφώσεις*, I, 80-83, Φωτίου, *Μεγάλο Ετυμολογικό*, στο λήμμα «προμηθεύς») και την εποχή του Παυσανία (*Περιήγησις*, Βιβλ. Δέκατο, IV), η λάσπη την οποία ο ήρωας είχε χρησιμοποιήσει γι' αυτόν τον σκοπό υπήρχε ακόμα σε κοινή θέα στην Φωκίδα. Σε πολλά αρχαϊκά μνημεία βλέπει κανείς ακόμα τον Προμηθέα να πλάθει ένα ανθρώπινο σώμα, είτε μόνος του είτε με την βοήθεια της Αθηνάς.

ίδιος συγγραφέας θυμίζει στον κόσμο μια άλλη εξίσου μυστηριώδη προσωπικότητα, αν και λιγότερο γνωστή γενικά από τον Προμηθέα, οι μύθοι της οποίας παρουσιάζουν αξιοσημείωτη ομοιότητα με κείνους του Τιτάνα. Το όνομα αυτού του δεύτερου προγόνου και γεννήτορα, είναι *Φορωνεύς*, ήρωας ενός αρχαίου ποιήματος, το οποίο δυστυχώς τώρα δεν υπάρχει πια, των *Φορωνειδών*. Ο μύθος του εντοπίζεται στην Αργολίδα, όπου μια άσβεστη φλόγα διατηρούνταν στον βωμό του σαν ανάμνηση του γεγονότος ότι αυτός ήταν ο φορέας του πυρός πάνω στην γη. (Παυσανίας, *Περιήγησις*, Βιβλ. Δεύτερο, XIX, 5 και Βιβλ. Δεύτερο XX, 3.) Ευεργέτης των ανθρώπων, όπως και ο Προμηθέας, τους έκανε συμμέτοχους κάθε ευδαιμονίας πάνω στην γη. Ο Πλάτωνας στον *Τίμαιο* (22, A) και ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός στους *Στρωματείς* (βιβλίο πρώτο, κεφ. XXI) λένε ότι ο Φορωνέας ήταν ο πρώτος άνθρωπος ή "ο πατέρας των θνητών". Η γενεαλογία του, όταν του αποδίδει σαν πατέρα τον Ίναχο, τον ποταμό, μας θυμίζει εκείνη του Προμηθέα, που θέλει τον Τιτάνα γιο της Ωκεανίδας Κλυμένης. Αλλά η μητέρα του Φορωνέα ήταν η νύμφη Μελία, μια σημαντική καταγωγή η οποία τον ξεχωρίζει από τον Προμηθέα. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 265.)

Η Μελία, πιστεύει ο Ντεσάρμ, είναι η προσωποποίηση του δένδρου μελιά (φλαμουριά), απ' όπου – σύμφωνα με τον Ησίοδο – πρόβαλε η φυλή της εποχής του Χαλκού[460] και το οποίο σύμφωνα με τους Έλληνες είναι το *ουράνιο δένδρο*, κοινό σε κάθε Άρια μυθολογία. Αυτή η *μελιά* είναι το Υγκντρασίλ της νορβηγικής αρχαιότητας, το οποίο οι Νόρνες ραντίζουν καθημερινά με νερό από την πηγή του Ουρντ, για να μη μαραθεί. Παραμένει καταπράσινο μέχρι τις τελευταίες μέρες της Χρυσής Εποχής. Τότε οι Νόρνες – οι τρεις αδελφές που ατενίζουν αντίστοιχα στο

Έργα και Ημέραι, 142-145. Σύμφωνα με την Απόκρυφη διδασκαλία, τρία *γιουγκά* πέρασαν κατά την διάρκεια της εποχής της Τρίτης Ριζικής Φυλής, δηλαδή τα *Σατιά, Τρέτα* και *Ντβαπάρα-γιουγκά*, που αντιστοιχούν στην χρυσή εποχή της πρώτης αθωότητάς της˙ στην ασημένια, όταν έφτασε στην ωριμότητα, και στην εποχή του Χαλκού όταν – χωριζόμενοι σε φύλα – έγιναν οι ισχυροί ημίθεοι της αρχαιότητας.

Παρελθόν, στο Παρόν και στο Μέλλον – κάνουν γνωστές τις προσταγές του Πεπρωμένου (*Κάρμα, Ορλόγκ*), αλλά οι άνθρωποι έχουν συνείδηση μόνο του Παρόντος.

[Αλλά όταν] η Γουλβέιγκ (χρυσό μετάλλευμα) έρχεται, η σαγηνευτική γόησσα... η οποία, τρεις φορές ρίχνεται στην φωτιά, προβάλλοντας κάθε φορά πιο όμορφη από πριν, και γεμίζει τις ψυχές των θεών και των ανθρώπων με ανικανοποίητο πόθο, τότε οι Νόρνες... εισέρχονται σε ύπαρξη και η ευλογημένη γαλήνη των παιδικών ονείρων εξαφανίζεται και η αμαρτία έρχεται σε ύπαρξη με όλα τα κακά συνεπακόλουθα της [και το ΚΑΡΜΑ]. (*Ο Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 11-13.)

Ο τρεις φορές εξαγνισμένος Χρυσός είναι το *Μάνας*, η Συνειδητή Ψυχή.

Για τους Έλληνες η "μελία" συμβόλιζε την ίδια ιδέα. Τα φουντωτά κλαδιά της είναι ο έναστρος ουρανός, χρυσός την ημέρα και διάσπαρτος με άστρα την νύχτα: τους καρπούς της Μελίας και του Υγκντρασίλ, κάτω οστό την προστατευτική σκιά των οποίων η ανθρωπότητα έζησε κατά την Χρυσή Εποχή χωρίς επιθυμία καθώς και χωρίς κανέναν φόβο. "Το δένδρο εκείνο είχε έναν καρπό ή ένα φλεγόμενο κλαδί, το οποίο ήταν η αστραπή", υποθέτει ο Ντεσάρμ.

Και εδώ εισέρχεται ο φονικός υλισμός της εποχής˙ εκείνη η ιδιαίτερη στροφή στην σύγχρονη διάνοια, η οποία σαν Βόρειος άνεμος σαρώνει τα πάντα στον δρόμο της και παγώνει κάθε ενόραση, μη επιτρέποντας καμιά πρόσβαση στις επιστημονικές υποθέσεις της εποχής. Αφού δεν είδε στον Προμηθέα τίποτε καλύτερο από το πυρ δια της τριβής, ο μορφωμένος συγγραφέας της *Μυθολογίας της Αρχαίας Ελλάδας* αντιλαμβάνεται σ' αυτόν τον "καρπό" έναν *απλό υπαινιγμό στο γήινο πυρ και στην ανακάλυψή του. Δεν είναι πια πυρ, εξαιτίας της πτώσης μιας αστραπής που βάζει φωτιά σε ξερά καύσιμα* και αποκαλύπτει έτσι όλα τα ανεκτίμητα ευεργετήματά του στον παλαιολιθικό άνθρωπο, αλλά κάτι πιο μυστηριώδες αυτή την φορά, αν και εξίσου γήινο.

Ένα θείο πουλί, που φωλιάζει στα κλαδιά της ουράνιας μελιάς, κλέβει εκείνο το κλαδί (ή τον καρπό) και τον μεταφέρει με το ράμφος του κάτω στην γη. Η ελληνική λέξη *Φορωνεύς* (είναι το ακριβές αντίστοιχο της σανσκριτικής λέξης *μπουρανγιού* "ο γρήγορος"), ένα επίθετο του Αγκνί, που θεωρείται σαν μεταφορέας του θείου σπινθήρα. Ο Φορωνέας, ο γιος της *Μελιάς* ή του ουράνιου δένδρου μελία, αντιστοιχεί έτσι σε μια αντίληψη πολύ πιο αρχαία πιθανόν από εκείνη που μεταμόρφωσε τον *πραμάντα* (των αρχαίων Αρίων Ινδών) σε ελληνικό Προμηθέα. Ο Φορωνέας είναι το (προσωποποιημένο) πουλί, που φέρνει την ουράνια αστραπή στην Γη. Οι παραδόσεις που συσχετίζουν το πουλί με την προέλευση της φυλής του Χαλκού και εκείνες που εμφανίζουν τον Φορωνέα πατέρα των Αργείων, αποτελούν για μας μια ένδειξη ότι αυτός ο κεραυνός (ή αστραπή), όπως και στους μύθους του Ηφαίστου ή του Προμηθέα, ήταν η πηγή της ανθρώπινης φυλής. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 266.)

Αλλά ακόμα κι αυτό δεν μας παρέχει παρά μόνο το εξωτερικό νόημα των συμβόλων και της αλληγορίας. Τώρα υποτίθεται ότι το αίνιγμα του ονόματος του Προμηθέα έχει πια λυθεί και οι σύγχρονοι μυθολόγοι και Ανατολιστές δεν βλέπουν πια σ' αυτό εκείνο που έβλεπαν οι πατέρες τους βασιζόμενοι στην αυθεντία ολόκληρης της κλασικής αρχαιότητας. Βρίσκουν σ' αυτό μόνο κάτι πολύ πιο σύμφωνο με το πνεύμα της εποχής, δηλαδή ένα φαλλικό στοιχείο. Αλλά το όνομα του Φορωνέα, όπως επίσης εκείνο του Προμηθέα, δεν έχει ένα, ούτε καν δυο, αλλά μια σειρά από εσωτερικά νοήματα. Και τα δυο σχετίζονται με τα *επτά ουράνια πυρά*, τον Αγκνί Αμπιμάνιν, τους τρεις γιους του και τους δικούς τους σαράντα πέντε γιους, που *αποτελούν τα σαράντα εννιά πυρά*. Μήπως όλοι αυτοί οι αριθμοί σχετίζονται μόνο με τον γήινο τύπο πυρός και με την φλόγα του σεξουαλικού πάθους; Αλλά ο ινδικός Άριος νους δεν ίπτατο πάντα πάνω απ' αυτές τις καθαρά αισθησιακές αντιλήψεις; Αυτός ο νους για τον οποίον ο καθ. Μαξ Μυλλερ δηλώνει ότι έχει την μεγαλύτερη πνευματική και μυστικιστική ροπή σ' ολόκληρο τον πλανήτη; Ο αριθμός και μόνο αυτών των πυρών έπρεπε να είχε υποδείξει μια αμυδρή υποψία της αλήθειας.

Μας λένε ότι δεν επιτρέπεται πια σε κανέναν, σε αυτήν την εποχή της λογικής σκέψης, να ερμηνεύσει το όνομα του Προμηθέα όπως το ερμήνευαν οι αρχαίοι Έλληνες. Φαίνεται ότι αυτοί οι τελευταίοι, "βασιζόμενοι στην λαθεμένη ομοιότητα του *προμηθεύς* με το ρήμα *προμανθάνειν*, έβλεπαν σ' αυτόν τον τύπο του 'διορατικού' ανθρώπου, στον οποίο, χάριν συμμετρίας, προστέθηκε ένας αδελφός, ο Επιμηθέας ή "εκείνος που παίρνει συμβουλή *μετά* το γεγονός" (Ντεσάρμ, *Μυθολογία*

της Αρχαίας Ελλάδας, σελ. 258). Αλλά τώρα οι Ανατολιστές αποφάσισαν διαφορετικά. Αυτοί γνωρίζουν το αληθινό νόημα των δυο ονομάτων καλύτερα από κείνους που τα επινόησαν.

μύθος βασίζεται πάνω σε ένα γεγονός συμπαντικής σπουδαιότητας. Φτιάχτηκε "για να απομνημονεύσει ένα σπουδαίο γεγονός το οποίο πρέπει να είχε εντυπωσιάσει βαθιά την φαντασία εκείνων που πρώτοι το παρακολούθησαν και που από τότε η ανάμνηση του ποτέ δεν εξαφανίστηκε από την λαϊκή μνήμη" (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 257). Ποιο είναι αυτό; Παραμερίζοντας κάθε ποιητική φαντασία, όλα εκείνα τα όνειρα της χρυσής εποχής, ας φανταστούμε – υποστηρίζουν οι σύγχρονοι μελετητές – σε όλο τον χονδροειδή ρεαλισμό της, την πρώτη άθλια κατάσταση της ανθρωπότητας, η εκπληκτική εικόνα της οποίας ζωγραφίστηκε για εμάς μετά τον Αισχύλο από τον Λουκρητία και η ακριβής αλήθεια της οποίας επιβεβαιώνεται τώρα από την επιστήμη. Και τότε μπορεί κανείς να κατανοήσει καλύτερα ότι μια καινούργια ζωή άρχισε, πράγματι, για τον άνθρωπο την μέρα που είδε την πρώτη σπίθα να δημιουργείται από την τριβή δυο κομματιών ξύλου ή από τις φλέβες του πυρόλιθου. Πώς θα μπορούσε ο άνθρωπος να μη νιώθει ευγνωμοσύνη για εκείνο το μυστηριώδες και θαυμαστό ον, το οποίο από εκείνη την στιγμή μπορούσε να δημιουργεί με την θέλησή του και το οποίο, αμέσως μόλις γεννήθηκε, μεγάλωσε και επεκτάθηκε, αναπτυσσόμενο με μοναδική δύναμη;

> Αυτή η γήινη φλόγα δεν είχε ανάλογη φύση με εκείνη που δέχτηκαν από πάνω, η με εκείνη την άλλη που τους φόβιζε στον κεραυνό; Δεν προερχόταν από την ίδια πηγή; Και αν η προέλευσή της ήταν από τον ουρανό, πρέπει να είχε μεταφερθεί κάποια ημέρα πάνω στην γη. Αν είναι έτσι, ποιο ήταν εκείνο το παντοδύναμο ον, το ευεργετικό ον, θεός ή άνθρωπος, που την είχε κατακτήσει; Αυτά είναι τα ερωτήματα τα οποία η περιέργεια των Αρίων προσέφερε κατά τις πρώτες ημέρες της ύπαρξης τους και τα οποία βρήκαν την απάντηση τους στον μύθο του Προμηθέα. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 258.)

φιλοσοφία της Απόκρυφης Επιστήμης βρίσκει δυο αδύναμα σημεία στους παραπάνω συλλογισμούς και τα τονίζει. Η άθλια κατάσταση της Ανθρωπότητας που περιγράφηκε από τον Αισχύλο και τον Προμηθέα δεν ήταν χειρότερη τότε – τις πρώτες μέρες των Αρίων – απ' ό,τι είναι τώρα. Εκείνη η "κατάσταση" περιοριζόταν στις φυλές των αγρίων και οι άγριοι που υπάρχουν σήμερα δεν είναι ούτε στο ελάχιστο περισσότερο ευτυχείς ή δυστυχείς απ' ό,τι ήταν οι προπάτορές τους πριν από ένα εκατομμύριο χρόνια.

Είναι αποδεδεγμένο γεγονός στην Επιστήμη ότι "χονδροειδή εργαλεία, που μοιάζουν υπερβολικά με εκείνα που χρησιμοποιούνται μεταξύ των υπαρχόντων αγρίων " βρίσκονται σε ποτάμιες όχθες και σε σπηλιές, που γεωλογικά "συνεπάγονται μια τρομακτική αρχαιότητα". Τόσο μεγάλη είναι η ομοιότητα, ώστε ο Λαινγκ, συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* μας λέει:

> Αν η συλλογή της Αποικιακής Έκθεσης από λίθινους κέλτες και κεφαλές βελών που χρησιμοποιούνται από τους Βουσμάνους της Νότιας Αφρικής τοποθετηθεί δίπλα-δίπλα με παρόμοια αντικείμενα του Βρετανικού Μουσείου από το Σπήλαιο του Κεντ ή από τις Σπηλιές του Ντορντόν, κανείς εκτός από έναν ειδικό δεν θα μπορούσε να τα ξεχωρίσει. (Σ. Λαίνγκ, *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 145.)

Και αν υπάρχουν σήμερα Βουσμάνοι, στην δική μας εποχή του ανώτερου πολιτισμού, οι οποίοι από διανοητική άποψη δεν βρίσκονται σε ανώτερο σημείο από την φυλή των ανθρώπων που κατοικούσαν στο Ντεβονσάιρ και στην Νότια Γαλλία κατά την διάρκεια της Παλαιολιθικής εποχής, γιατί δεν θα μπορούσαν αυτοί οι τελευταίοι να ζούσαν ταυτόχρονα και να ήταν σύγχρονοι με άλλες φυλές εξίσου πολιτισμένες για την εποχή τους, όσο είμαστε εμείς για την δική μας; Το γεγονός ότι το σύνολο της γνώσης αυξάνει καθημερινά στην ανθρωπότητα, αλλά ότι "η διανοητική ικανότητα δεν αυξάνει μαζί της", αποδεικνύεται αν συγκρίνουμε την διάνοια – αν όχι την φυσική γνώση – του Ευκλείδη, του Πυθαγόρα, του Πανίνι, του Καπίλα, του Πλάτωνα και του Σωκράτη, με κείνη του Νεύτωνα, του Καντ και των σύγχρονων Χάξλευ και Χαίκελ. Συγκρίνοντας τα αποτελέσματα που βρήκε ο ο κρανιολόγος δρ. Τζ. Μπάρναρντ Ντέηβις (*Φιλοσοφικές Πραγματείες*, Τομ. 158, 1868, σελ. 510, 513) σχετικά με την εσωτερική χωρητικότητα του κρανίου – το έργο του οποίου θεωρείται πια

σαν βάση και σαν τεστ για να κρίνει κανείς τις διανοητικές ικανότητες – ο δρ. Πφαφ βρίσκει ότι αυτή η χωρητικότητα μεταξύ των Γάλλων (που βρίσκονται ασφαλώς στην ανώτερη κλίμακα της ανθρωπότητας) είναι 221,0 κυβικά εκατοστά, όντας έτσι "σημαντικά μικρότερη από εκείνη των Πολυνησίων γενικά, ακόμα και μεταξύ πολλών Παπούα και Αλούβα της κατώτερης τάξης, οι οποίοι φτάνουν στα 222,5 και 224,25 κυβικά εκατοστά". Πράγμα που δείχνει ότι είναι η ποιότητα και όχι η ποσότητα του εγκεφάλου που αποτελεί την αιτία της διανοητικής ικανότητας. Επειδή τώρα αναγνωρίζεται ότι ο μέσος δείκτης των κρανίων μεταξύ διαφόρων φυλών είναι "ένα από τα πιο χαρακτηριστικά σημάδια διαφοράς μεταξύ διαφορετικών φυλών", η ακόλουθη σύγκριση είναι ενδεικτική: "Ο δείκτης του πλάτους μεταξύ των Σκανδιναυών (είναι) 75, μεταξύ των Άγγλων 76, μεταξύ των Χολστάινερ 77, στο Μπρεσγκώ 80, το κρανίο του Σίλλερ εμφανίζει ένα δείκτη πλάτους 82·... των Μαδούριων επίσης 82!" Τέλος, η ίδια σύγκριση ανάμεσα στα παλιότερα κρανία που είναι γνωστά στην Ευρώπη, φέρνει στο φως το εκπληκτικό γεγονός ότι "τα περισσότερα από αυτά τα αρχαία κρανία που ανήκουν στην ίδια περίοδο, είναι σε όγκο πάνω και όχι κάτω από τον μέσο όρο του σημερινού ανθρώπου". Υπολογίζοντας το ύφος, το πλάτος και το μήκος από τα μεγέθη αρκετών κρανίων, έχουμε τα ακόλουθα ποσά:

Αρχαία Βόρεια κρανία της λίθινης εποχής....47,192 εκ.
Μέσος όρος 48 κρανίων της ίδιας περιόδου από την Αγγλία... 47,145 εκ.
Μέσος όρος 7 κρανίων της ίδιας περιόδου από την Ουαλία... 46,622 εκ.
Μέσος όρος 36 κρανίων της λίθινης εποχής από την Γαλλία... 45,550 εκ.

μέσος όρος των σημερινών Ευρωπαίων είναι 46,447 εκ., των *Οττεντότων* 44,487 εκ.! Αριθμοί οι οποίοι δείχνουν καθαρά ότι "το μέγεθος του κρανίου των αρχαιότερων πληθυσμών που μας είναι γνωστοί δεν είναι τέτοιο, ώστε να μπορούμε να τους τοποθετήσουμε σε επίπεδο κατώτερο από εκείνο των σημερινών κατοίκων της Γης" (δρ. Φ. Πφαφ, *Περί της Ηλικίας και της Αρχής του Ανθρώπινου Γένους*, 1876, σελ. 28-30). Και εκτός απ' αυτό, κάνουν τον "ελλείποντα κρίκο" να εξαφανίζεται στον αέρα. Για όλα αυτά, όμως, περισσότερα σε λίγο. Τώρα πρέπει να επιστρέφουμε στο άμεσο θέμα μας.

φυλή, την οποία ο Δίας τόσο ανυπόμονα επιθυμούσε να "καταστρέψει και να φυτέψει μια καινούργια στην θέση της", υπέφερε από νοητική και όχι από φυσική αθλιότητα. Το πρώτο δώρο που ο Προμηθέας έδωσε στους θνητούς, όπως λέει ο ίδιος στον "Χορό", ήταν να τους εμποδίσει "από το να *προβλέπουν* τον θάνατο". Αυτός "έσωσε την φυλή των θνητών από το να βυθιστεί αφανισμένη στο σκότος του Άδη" και μόνο ύστερα, "εκτός" απ' αυτά, τους έδωσε την φωτιά (Αισχύλος, *Προμηθέας Δεσμώτης*, 234, 238, 250, 254). Εδώ φαίνεται καθαρά ο δυαδικός χαρακτήρα του προμηθεϊκού μύθου, τουλάχιστον, αν οι Ανατολιστές δεν αποδέχονται την ύπαρξη των *επτά κλειδιών* που διδάσκει ο Αποκρυφισμός. Αυτό σχετίζεται με το πρώτο άνοιγμα των πνευματικών αντιλήψεων του ανθρώπου και όχι με την πρώτη παρατήρηση ή ανακάλυψη της *φωτιάς*. Γιατί η φωτιά δεν "ανακαλύφθηκε" ποτέ, αλλά υπήρχε πάντα πάνω στην γη εξ αρχής. Υπήρχε στην σεισμική δραστηριότητα των πρώτων εποχών, καθώς οι ηφαιστειακές εκρήξεις ήταν τόσο συχνές και συνεχείς σ' εκείνες τις περιόδους, όσο είναι τώρα η ομίχλη στην Αγγλία. Και αν μας πουν ότι ο άνθρωπος εμφανίστηκε τόσο αργά πάνω στην Γη, ώστε σχεδόν όλα τα ηφαίστεια, με την εξαίρεση ελάχιστων, είχαν ήδη εξαφανιστεί και ότι οι γεωλογικές αναστατώσεις είχαν παραχωρήσει την θέση τους σε μια πιο σταθερή κατάσταση πραγμάτων, εμείς απαντούμε: Αν υποθέσουμε ότι μια νέα φυλή ανθρώπων – προερχόμενη είτε από άγγελο είτε από γορίλα – εμφανίζεται τώρα σε οποιοδήποτε ακατοίκητο σημείο της γης, με εξαίρεση ίσως την Σαχάρα, στοίχημα χίλια προς ένα ότι μέσα σε ένα ή δυο χρόνια θα έχει ανακαλύφει την φωτιά, μέσω της πτώσης ενός κεραυνού που βάζει φωτιά στο χορτάρι ή σε κάτι άλλο. Η υπόθεση ότι ο πρωτόγονος άνθρωπος έζησε αιώνες πάνω στην γη πριν να εξοικειωθεί με την φωτιά είναι η πιο οδυνηρά παράλογη απ' όλες. Αλλά ο αρχαίος Αισχύλος ήταν ένας μυημένος και γνώριζε καλά τι αποκάλυπτε.[461]

Η σύγχρονη προσπάθεια μερικών μελετητών της Ελλάδας (οι οποίοι την εποχή των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων θα έμοιαζαν ανόητοι και ψευδομελετητές) να εξηγήσουν το αληθινό νόημα της ιδέας του Αισχύλου, ο οποίος, όντας ένας αδαής αρχαίος Έλληνας, δεν μπορούσε να εκφραστεί και τόσο καλά είναι εντελώς γελοία!

Κανένας αποκρυφιστής, ο οποίος γνωρίζει την συμβολολογία και το γεγονός ότι η Σοφία μας ήρθε από την Ανατολή, δεν θα αρνηθεί ούτε για μια στιγμή ότι ο μύθος του Προμηθέα έφτασε στην Ευρώπη από τον Αριαβάρτα. Ούτε και υπάρχει πιθανότητα να αρνηθεί ότι κατά μια έννοια ο Προμηθέας αντιπροσωπεύει το πυρ δια της τριβής. Γι' αυτό και θαυμάζει κανείς την οξυδέρκεια του Φ. Μπόντρυ ο οποίος στο έργο του "Οι Μύθοι του πυρός και του ουράνιου ποτού" (*Γερμανική Επιθεώρηση*, 1861, σελ. 356 και επόμ. Βλέπε επίσης *Πρακτικά της Γλωσσολογικής Εταιρείας*, Τομ. I, σελ. 337 και επόμ.) εμφανίζει μια από τις όφεις του Προμηθέα και την προέλευση του από την Ινδία. Παρουσιάζει στον αναγνώστη την υποτιθέμενη πρωτόγονη διαδικασία για το άναμμα της φωτιάς, η οποία χρησιμοποιείται ακόμα και σήμερα στην Ινδία για να ανάφει την Ουσιαστική φλόγα. Να τι λέει:

διαδικασία αυτή, η οποία περιγράφεται λεπτομερώς στα βεντικά Σούτρα, συνίσταται στην γρήγορη περιστροφή ενός ραβδιού σε μια υποδοχή φτιαγμένη στο κέντρο ενός κομματιού ξύλου. Η τριβή αναπτύσσει έντονη θερμότητα και καταλήγει να αναφλέξει τα μόρια του ξύλου που έρχονται σε επαφή. Η κίνηση του ραβδιού δεν είναι μια συνεχής περιστροφή, αλλά μια σειρά αντίθετων κινήσεων, με την βοήθεια ενός σχοινιού στερεωμένου στο κέντρο του ραβδιού: το άτομο κρατάει από ένα άκρο του σχοινιού στο κάθε χέρι και τα τραβάει εναλλάξ... Η όλη διαδικασία ορίζεται στα Σανσκριτικά από το ρήμα *manth, manthana*, που σημαίνει "τρίβω, διεγείρω, κινώ και αποκτώ δια της τριβής" και αναφέρεται ειδικά στην περιστροφική τριβή, όπως αποδεικνύει η προέλευση του από την λέξη *mandala*, που σημαίνει κύκλος... Τα κομμάτια του ξύλου που χρησιμεύουν για την παραγωγή της φωτιάς έχουν στα Σανσκριτικά το καθένα το όνομα του. Το ραβδί που γυρίζει ονομάζεται *pramantha* (*πραμάντα*), η βάση που το δέχεται ονομάζεται *arani* και *arani* "οι δυο *αράνι*" ορίζουν το σύνολο του εργαλείου.[462]

Απομένει να δούμε τι λένε οι Μπραχμάνοι γι' αυτό. Αλλά ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι ο Προμηθέας είχε κατανοηθεί σε μια από τις όψεις του μύθου του σαν ο δημιουργός της φωτιάς μέσω του *πραμάντα* ή σαν ένα έμψυχο και θείο *πραμάντα*, αυτό σημαίνει ότι ο συμβολισμός δεν έχει κανένα άλλο εκτός από το φαλλικό νόημα, που του αποδίδουν οι σύγχρονοι συμβολολόγοι; Ο Ντεσάρμ, τουλάχιστον, φαίνεται να έχει μια σωστή σύλληψη της αλήθειας, γιατί αυτός ασυνείδητα επιβεβαιώνει με τις παρατηρήσεις του όλα όσα διδάσκουν οι Απόκρυφες επιστήμες σχετικά με τους Μανασά Ντέβα, οι οποίοι προίκισαν τον άνθρωπο με την συνείδηση της αθάνατης ψυχής του, την συνείδηση εκείνη που εμποδίζει τον άνθρωπο να "προβλέπει τον θάνατο" και τον κάνει να *γνωρίζει* ότι είναι αθάνατος.[463] "Πώς απέκτησε ο Προμηθέας τον [θείο] σπινθήρα;" ρωτάει. "Αφού το πυρ διέμενε στον ουρανό, θα πρέπει να πήγε εκεί για να το βρει, πριν μπορέσει να το κατεβάσει κάτω στους ανθρώπους, και για να προσεγγίσει τους θεούς θα πρέπει να ήταν και ο ίδιος θεός". (*Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 259.) Οι Έλληνες υποστήριζαν ότι ήταν από μια *θεία* φυλή, οι Ινδοί, ότι ήταν ένας Ντέβα. Έτσι "για τους Έλληνες ήταν γιος του Τιτάνα Ιαπετού". (*Ιαπετιονίδης,* Ησίοδος, *Θεογονία,* 528.)

Αλλά στην αρχή το ουράνιο πυρ ανήκε μόνο στους θεούς˙ ήταν ένας θησαυρός που τον φύλαγαν για τον εαυτό τους... και τον οποίον φρουρούσαν ζηλότυπα..." Ο συνετός γιος του Ιαπετού", λέει ο Ησίοδος (*Θεογονία*, 565), "ξεγέλασε τον Δία κλέβοντας και κρύβοντας μέσα στην κοιλότητα ενός νάρθηκα, το άσβεστο πυρ της λαμπρής δόξας"... Έτσι το δώρο που έκανε ο Προμηθέας στους ανθρώπους ήταν μια κατάκτηση από τον ουρανό. Τώρα, σύμφωνα με τις ελληνικές ιδέες [ταυτόσημες σ' αυτό το σημείο με κείνες

Αναφερόμενο από τον Ντεσάρμ στο έργο του *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 258-259.

Υπάρχει το επάνω και το κάτω κομμάτι ξύλου που χρησιμοποιείται για να παράγει το ιερό πυρ δια της τριβής στις θυσίες, και η *αράνι* είναι εκείνη που περιέχει την υποδοχή. Αυτό αποδεικνύεται από μια αλληγορία στο *Βαγιού-Πουρανά* και αλλού, που μας λέει ότι ο Νίμι, ο γιος του Ικσβακού, δεν είχε αφήσει διάδοχο και ότι οι Ρίσι, φοβούμενοι ν' αφήσουν την γη χωρίς κυβερνήτη, έβαλαν το σώμα του βασιλιά μέσα στην υποδοχή μιας αράνι – σαν την επάνω *αράνι* – και παρήγαγαν απ' αυτό έναν πρίγκηπα ονόματι Τζανάκα. "Και ακριβώς εξαιτίας του ιδιόμορφου τρόπου με τον οποίο γεννήθηκε, γι' αυτό ονομάστηκε Τζανάκα". (*Βίσνου-Πουρανά*, Ουίλσον, Τομ. II σελ. 330). Βλέπε επίσης Γκολυτστάκερ, *Σανσκριτικό Λεξικό*, στο λήμμα *Αράνι*. Η Ντέβακι, η μητέρα του Κρίσνα, σε μια προσευχή που απευθύνεται σ' αυτήν, αποκαλείται "η *αράνι*, η τριβή της οποίας γεννά πυρ".

Η Μονάδα του ζώου είναι εξίσου αθάνατη όσο και του ανθρώπου, όμως το ζώο δεν γνωρίζει τίποτε γι' αυτό ζει την ζωώδη ζωή των αισθήσεων, ακριβώς όπως θα ζούσε και ο πρώτος άνθρωπος, όταν έφτασε στην υλική ανάπτυξη κατά την Τρίτη Φυλή, αν δεν υπήρχαν οι Αγκνισβαττά και οι Μανάσα Πιτρί.

των Αποκρυφιστών], αυτό το απόκτημα που αρπάχτηκε από τον Δία, αυτή η ανθρώπινη καταπάτηση της ιδιοκτησίας των θεών, έπρεπε να ακολουθηθεί από μια εξιλέωση... Ο Προμηθέας, άλλωστε, ανήκει στην φυλή των Τιτάνων που είχαν επαναστατήσει (οι Πεπτωκότες Άγγελοι, επομένως οι άσουρα του ινδικού Πανθέου) ενάντια στους θεούς και τους οποίους ο κύριος του Ολύμπου είχε γκρεμίσει στα Τάρταρα˙ αυτός, όπως εκείνοι, είναι το πνεύμα του Κακού, καταδικασμένος σε φοβερή ταλαιπωρία. (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 259-260.)

Εκείνο που είναι περισσότερο απωθητικό στις εξηγήσεις που ακολουθούν είναι η μονόπλευρη θεώρηση αυτού του σπουδαιότερου απ' όλους τους μύθους. Οι πιο ενορατικοί από τους σύγχρονους συγγραφείς δεν μπορούν ούτε και θα μπορέσουν ποτέ να ανέλθουν στις αντιλήψεις τους πάνω από το επίπεδο των γήινων και Κοσμικών φαινομένων. Δεν αρνείται κανείς ότι η ηθική ιδέα του μύθου, όπως παρουσιάζεται στην *Θεογονία* του Ησιόδου, παίζει έναν κάποιο ρόλο στην αρχική ελληνική αντίληψη. Ο Τιτάνας είναι κάτι περισσότερο από ένας κλέφτης του ουράνιου πυρός. Είναι ο αντιπρόσωπος της ανθρωπότητας: δραστήριος, επινοητικός, έξυπνος, αλλά ταυτόχρονα φιλόδοξος, που στοχεύει στην εξίσωση με τις θείες δυνάμεις. Γι' αυτό στο πρόσωπο του Προμηθέα τιμωρείται η ανθρωπότητα. Αλλά αυτό μόνο για τους Έλληνες. Γι' αυτούς ο Προμηθέας δεν είναι ένας εγκληματίας, παρά μόνο στα μάτια των θεών. Αντίθετα, στην σχέση του με την Γη αυτός είναι ο ίδιος Θεός, ένας φίλος της ανθρωπότητας (*Φιλάνθρωπος*), την οποία ανύψωσε στον πολιτισμό και την μύησε στην γνώση όλων των τεχνών μια αντίληψη η οποία βρίσκει την πιο ποιητική της έκφραση στον Αισχύλο. Αλλά για όλα τα άλλα έθνη τι είναι ο Προμηθέας; Ο Πεπτωκώς Άγγελος, ο Σατανάς, όπως θα έλεγε η Εκκλησία; Κάθε άλλο. *Αυτός είναι απλώς η εικόνα των επικίνδυνων και φοβερών αποτελεσμάτων του κεραυνού.* Είναι το "κακό πυρ" (*mal feu*) *και το σύμβολο του θείου αρσενικού αναπαραγωγικού οργάνου*. "Αναγόμενος στην απλή του έκφραση, ο μύθος τον οποίο προσπαθούμε να εξηγήσουμε είναι απλώς ένα [Κοσμικό] πνεύμα του πυρός". (Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 261.) Ενώ αν πιστέψουμε τους Άντσλμπερτ Καν (*Η Προέλευση του Πυρός και του Νέκταρος*, Βερολίνο, 1859) και Φ. Μπόντρυ, η προηγούμενη ιδέα (η φαλλική) είναι κείνη που είναι *κατ' εξοχήν* Άρια. Γιατί:

> Αφού το πυρ που χρησιμοποιούσε ο άνθρωπος ήταν αποτέλεσμα της δράσης του *πραμάντα* στην *αράνι*, οι Αριοί *θα πρέπει να είχαν* αποδώσει [;] την ίδια προέλευση και στο ουράνιο πυρ και *θα πρέπει να είχαν*[464] φανταστεί [;] ότι ένας Θεός οπλισμένος με ένα *πραμάντα*, ή ένα θείο *πραμάντα*, ασκούσε στην αγκαλιά των σύννεφων μια βίαιη τριβή που γεννούσε την αστραπή και τους κεραυνούς... Η ιδέα αυτή υποστηρίζεται από το γεγονός ότι, σύμφωνα με την μαρτυρία του Πλουτάρχου (*Φιλοσοφικά Αποφθέγματα*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. III), οι Στωικοί θεωρούσαν πως ο κεραυνός ήταν αποτέλεσμα μιας σύγκρουσης ανάμεσα στα σύννεφα της θύελλας και στην αστραπή: μια ανάφλεξη οφειλόμενη στην τριβή· ενώ ο Αριστοτέλης έβλεπε στον κεραυνό μόνο την δράση των σύννεφων τα οποία συγκρούονταν μεταξύ τους. Τι άλλο ήταν αυτή η θεωρία, αν όχι η επιστημονική ερμηνεία της παραγωγής του πυρός δια της τριβής;... Τα πάντα μας οδηγούν να πιστέψουμε ότι, από την μεγαλύτερη αρχαιότητα και πριν την εξάπλωση των Αρίων, θεωρούνταν ότι το *πραμάντα* άναβε το πυρ τόσο στα σύννεφα της θύελλας, όσο και στις *αράνι*. (Μ.Φ. Μπόντρυ, *Γερμανική Επιθεώρηση*, 15 Απριλίου 1861, σελ. 368. Παράβαλε Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 258-265.)

Έτσι, οι συλλογισμοί και οι ανόητες υποθέσεις εμφανίζονται σαν αποκαλυμμένες αλήθειες. Οι υποστηρικτές του νεκρού γράμματος της Βίβλου δεν θα μπορούσαν να είχαν βοηθήσει πιο αποτελεσματικά τους συγγραφείς των ιεραποστολικών ταγμάτων, απ' όσο τους βοήθησαν οι υλιστές Συμβολολόγοι που θεωρούν σαν δεδομένο ότι οι αρχαίοι Άριοι βάσισαν τις θρησκευτικές αντιλήψεις τους σε σκέψεις όχι ανώτερες από τις σωματικές.

Αλλά δεν ήταν έτσι και το ίδιο το πνεύμα της βεντικής φιλοσοφίας αντιτίθεται σε μια τέτοια ερμηνεία. Και αν – όπως ομολογεί ο ίδιος ο Ντεσάρμ – "αυτή η ιδέα της δημιουργικής δύναμης του πυρός εξηγείται αμέσως από την αρχαία παρομοίωση της ανθρώπινης ψυχής με έναν ουράνιο σπινθήρα", όπως φαίνεται από την εικόνα που χρησιμοποιείται συχνά στους *Βέντα* όταν μιλούν για την Αράνι, τότε αυτή θα σήμαινε κάτι ανώτερο από μια απλή χονδροειδή σεξουαλική αντίληψη.

Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας, για να δείξουμε πώς στην εποχή μας οι υποθέσεις μετατρέπονται σε νόμους.

Σαν παράδειγμα παρατίθεται ένας ύμνος προς τον Αγκνί από τον *Βέντα*. "Εδώ είναι ο *πραμάντα*, ο γεννήτορας είναι έτοιμος. Φέρτε την κυρία της φυλής (την θηλυκή *Αράνι*). Ας δημιουργήσουμε Αγκνί δια της τριβής, σύμφωνα με το αρχαίο έθιμο", πράγμα που δεν σημαίνει τίποτε χειρότερο από μια αφηρημένη ιδέα εκφρασμένη στην γλώσσα των θνητών. Η "θηλυκή Αράνι", η κυρία της φυλής, είναι η Άντιτι, η μητέρα των θεών ή Σεχινά, το αιώνιο φως στον κόσμο του Πνεύματος, η "Μεγάλη Άβυσσος" και το ΧΑΟΣ, ή στον εκδηλωμένο Κόσμο η πρωταρχική Ουσία στην πρώτη απομάκρυνσή της από το ΑΓΝΩΣΤΟ. Αν έπειτα από αιώνες το ίδιο επίθετο αναφέρεται στην Ντέβακι, την μητέρα του Κρίσνα ή του ενσαρκωμένου ΛΟΓΟΥ και αν, εξαιτίας της βαθμιαίας και αναπόφευκτης διάδοσης των εξωτερικών θρησκειών, το σύμβολο μπορεί ήδη να θεωρείται ότι έχει σεξουαλική σημασία, αυτό κατά κανέναν τρόπο δεν αφαιρεί την αρχική αγνότητα από την εικόνα. Το υποκειμενικό μεταβλήθηκε σε αντικειμενικό, το Πνεύμα έπεσε στην ύλη. Η συμπαντική κοσμική πολικότητα Πνεύμα-Ουσία, μεταβλήθηκε, μέσα στην ανθρώπινη σκέψη, στην μυστικιστική αλλά ωστόσο σεξουαλική ένωση του Πνεύματος και της Ύλης και έτσι απέκτησε μια ανθρωπομορφική απόχρωση την οποία δεν είχε καθόλου στην αρχή. Ανάμεσα στους *Βέντα* και στα *Πουρανά* υπάρχει μια άβυσσος που στήλες της είναι και τα δύο, *όπως η έβδομη (ατμική) και η πρώτη ή κατώτερη αρχή (το φυσικό σώμα) στην επταδική σύσταση του ανθρώπου. Η πρωταρχική, καθαρά πνευματική γλώσσα των Βέντα* που είχε συλληφθεί πριν από δεκάδες χιλιετίες, βρήκε την καθαρά ανθρώπινη έκφρασή της με σκοπό την περιγραφή γεγονότων που έλαβαν χώρα πριν από 5.000 χρόνια, την εποχή του θανάτου του Κρίσνα (οπότε άρχισε για την ανθρωπότητα η εποχή του Κάλι-Γιουγκά ή Μαύρη Εποχή).

Όπως η Άντιτι ονομάζεται *Σουραράνι* (μήτρα ή "μητέρα" των *σούρα* ή θεών), έτσι και η Κούντι, η μητέρα των Παντάβα, ονομάζεται στο *Μαχαμπαράτα, Πανταβάρσνι* (*Βίσνου Πουρανά,* Ουίλσον, τομ. V, σελ. 96 , σημείωση), όρος ο οποίος έχει ήδη *σωματοποιηθεί*. Αλλά η Ντέβακι, το αντίτυπο της Ρωμαιοκαθολικής Μαντόνας, είναι μια μεταγενέστερη ανθρωπομορφοποιημένη μορφή της Άντιτι. Αυτή η τελευταία είναι η θεά μητέρα, η "Ντέβα-μάτρι" των Επτά Γιων (*των έξι και επτά αντιτιά* της πρώτης βεντικής εποχής). Η μητέρα του Κρίσνα, η Ντεβάκι, είχε έξι έμβρυα που μεταβιβάστηκαν στην μήτρα της από την Τζαγκαντάτρι (την "τροφό του κόσμου"), ενώ το έβδομο (ο Κρίσνα ή Λόγος) μεταβιβάστηκε σε εκείνη της Ροχίνι. Η Μαρία, η μητέρα του Ιησού, είναι μητέρα επτά παιδιών, πέντε γιων και δυο θυγατέρων (μια μεταγενέστερη αλλαγή φύλου), σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Ματθαίου (Κεφ. ΙΓ’, 55-56). Κανένας από τους λάτρεις της Ρωμαιοκαθολικής Παρθένου δεν θα αρνιόταν να απαγγέλλει προς τιμήν της την προσευχή που απευθύνουν οι θεοί στην Ντέβακι. Ο αναγνώστης ας κρίνει.

Εσύ είσαι εκείνη η Πρακρίτι [ουσία], η άπειρη και λεπτοφυής, η οποία προηγούμενα γέννησε στην μήτρα της τον Μπράχμα... Εσύ, αιώνια ύπαρξη, που αποτελείς στην ουσία σου την ουσία όλων των δημιουργημένων πραγμάτων, ήσουν ταυτόσημη με την δημιουργία. Εσύ ήσουν ο γονέας της τρίμορφης θυσίας, που γίνεται το σπέρμα όλων των πραγμάτων. Εσύ είσαι η θυσία απ' όπου προβάλλει κάθε καρπός.Εσύ είσαι η *αράνι*, τριβή της οποίας γεννάει πυρ.[465] Σαν Άντιτι, εσύ είσαι ο γονέας των θεών... Εσύ είσαι η Τζγιότσνα [το πρωινό λυκαυγές],[466] απ' όπου γεννιέται η ημέρα. Εσύ είσαι η *Σάμνατι* [ταπεινότητα, μια κόρη του Ντάκσα], η μητέρα της (αληθινής) Σοφίας. Εσύ είσαι η *Νίτι*, γονέας της τάξης (*Νάγια*). Εσύ είσαι η σεμνότητα, η προγεννήτρια της συμπάθειας (*Πρασράγια* ή *βινάγια*). Εσύ είσαι η επιθυμία, από την οποία γεννιέται η αγάπη. Εσύ είσαι η νοημοσύνη, η μητέρα της γνώσης (*Αβαμπόντα*)· η υπομονή (*Ντρίτι*), η μητέρα της σθεναρότητας (*Νταΐργια*). (*Βίσνου-Πουρανά*, Βιβλ. Πέμπτο, κεφ. ΙΙ, Παράβαλε Ουίλσον, Τομ. IV, σελ. 264-265.)

Έτσι η *αράνι* εμφανίζεται εδώ ως το Ρωμαιοκαθολικό "σκεύος της εκλογής" και τίποτε χειρότερο. Όσο για το πρωταρχικό του νόημα, ήταν καθαρά μεταφυσικό. Καμιά ακάθαρτη σκέψη δεν διαπερνούσε αυτές τις αντιλήψεις στην σκέψη των αρχαίων. Ακόμα και στο *Ζοχάρ* – που είναι πολύ λιγότερο μεταφυσικό από οποιονδήποτε άλλον συμβολισμό – η ιδέα είναι μια αφαίρεση και τίποτε περισσότερο. Έτσι, όταν το *Ζοχάρ* (ΙΙΙ, σελ. 290[α]. Παράβαλε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 193, 199) λέει: "Καθετί που υπάρχει, καθετί που σχηματίστηκε από τον Αρχαίο, το όνομα του οποίου είναι

"Μήτρα του Φωτός", "Άγιο Δοχείο", είναι επίθετα της Παρθένου.
Η Παρθένος συχνά αποκαλείται "Άστρο του Πρωινού" και "Άστρο της ^Σωτηρίας".

άγιο, μπορεί να υπάρξει μόνο μέσω μιας αρσενικής και θηλυκής (αρχής)", δεν σημαίνει τίποτε άλλο εκτός απ' αυτό: "Το θείο Πνεύμα της Ζωής συγχωνεύεται πάντα με την ύλη". Αυτό που δρα είναι η ΘΕΛΗΣΗ της θεότητας και η ιδέα είναι καθαρά Σοπενχαουρική. "... Όταν ο Ατ-*τίι 'καχ Καντόσα*, ο Άγιος Αρχαίος, ο Κρυμμένος όλων των Κρυμμένων, επιθύμησε να τακτοποιήσει τα πάντα, σχημάτισε όλα τα πράγματα αρσενικά και θηλυκά... Αυτή η Σοφία συνιστά το Παν, όταν προβάλει..." (Παράβαλε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 387.) Εξ αυτού και οι Χοχμά (αρσενική σοφία) και Μπινά (θηλυκή συνείδηση ή Διάνοια) λέγεται ότι δημιουργούν τα πάντα μεταξύ των δυο: της ενεργού και της παθητικής αρχής. Όπως το μάτι του έμπειρου κοσμηματοπώλη μπορεί να διακρίνει κάτω από το χονδροειδές και ακατέργαστο κέλυφος του οστράκου το καθαρό και άσπιλο μαργαριτάρι που είναι κλεισμένο μέσα στην αγκαλιά του και τα χέρια του ασχολούνται με το πρώτο μόνο και μόνο για να φτάσουν στο περιεχόμενο του, έτσι και το μάτι του αληθινού φιλοσόφου διαβάζει μέσα από τις γραμμές των *Πουρανά* τις ανώτερες βεντικές αλήθειες και διορθώνει την μορφή με την βοήθεια της βενταντικής σοφίας. Οι Ανατολιστές μας, όμως, δεν αντιλαμβάνονται ποτέ το μαργαριτάρι που βρίσκεται κάτω από το χοντρό κέλυφος του οστράκου και έτσι δρουν αναλόγως.

Απ' όλα όσα ειπώθηκαν στο τμήμα αυτό, βλέπει κανείς καθαρά ότι ανάμεσα στον Όφι της Εδέμ και στον Διάβολο της Χριστιανοσύνης υπάρχει μια άβυσσος. Μόνο η βαριά σφύρα της αρχαίας φιλοσοφίας μπορεί να σκοτώσει αυτό το δόγμα.

XXI

ΕΝΟΪΧΙΩΝ-ΕΝΩΧ

ιστορία της εξέλιξης του σατανικού μύθου δεν θα ήταν πλήρης, αν παραλείπαμε να αναφέρουμε τον χαρακτήρα του μυστηριώδους και κοσμοπολίτη Ενώχ, ο οποίος αλλιώς ονομάζεται Enos, Hanoch και τελικά Ενοϊχίων από τους Έλληνες. Από το δικό του Βιβλίο είναι που οι πρώτοι χριστιανοί συγγραφείς πήραν τις αρχικές ιδέες τους για τους Πεπτωκότες Αγγέλους.

Το *Βιβλίο του Ενώχ* χαρακτηρίζεται απόκρυφο. Αλλά τι είναι ένα Απόκρυφον; Η ίδια η ετυμολογία του όρου δείχνει ότι είναι απλώς ένα *μυστικό* βιβλίο, δηλαδή ένα που ανήκε στον κατάλογο των βιβλιοθηκών των ναών κάτω από την φύλαξη των ιεροφαντών και των μυημένων ιερέων και δεν προοριζόταν ποτέ για τους αμύητους. Το *Απόκρυφον* προέρχεται από το ρήμα *κρύπτω*. Για αιώνες το *Ενοϊχίον* (το Βιβλίο του ΕΝΟΡΑΤΙΚΟΥ). φυλάσσονταν στην "πόλη των γραμμάτων" και των μυστικών έργων, την αρχαία Κιριάθ-Σεφέρ, μετέπειτα Δεβείρ (Ιησούς του Ναυί, ΙΕ', 15).

Μερικοί από τους συγγραφείς που ενδιαφέρθηκαν για το θέμα – ειδικά Τέκτονες – προσπάθησαν να ταυτίσουν τον Ενώχ με τον Θωθ της Μέμφιδας, τον Έλληνα Ερμή, ακόμα και τον λατινικό Mercury. Σαν άτομα αυτοί είναι όλοι ξεχωριστοί μεταξύ τους, αλλά επαγγελματικά – αν μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει αυτήν την λέξη που έχει τώρα τόσο περιορισμένο νόημα – ανήκουν όλοι τους στην ίδια κατηγορία ιερών συγγραφέων, των Μυσταγωγών και Καταγραφέων της Απόκρυφης και αρχαίας Σοφίας. Εκείνοι που στο *Κορ'αν* (Σούρατ XIX) ονομάζονται γενικά *Ιντρίς* η οι "Διαβασμένοι" (οι Μυημένοι), στην Αίγυπτο έφεραν το όνομα του "Θωθ", του εφευρέτη των τεχνών, των επιστημών, της *γραφής* ή γραμμάτων, της μουσικής και της αστρονομίας. Μεταξύ των Ιουδαίων οι Ιντρίς έγιναν "Ενώχ", ο οποίος, σύμφωνα με τον Βαρ-Εβραούς, "ήταν ο πρώτος εφευρέτης της γραφής", των βιβλίων, των τεχνών και των επιστημών, ο πρώτος που ανήγαγε σε σύστημα την κίνηση των πλανητών. Στην Ελλάδα ονομαζόταν Ορφέας και έτσι άλλαζε το όνομά του σε κάθε έθνος. Σε καθέναν απ' αυτούς τους πρωταρχικούς Μυσταγωγούς[467] ήταν προσκολλημένος και συνδεδεμένος ο αριθμός Επτά καθώς και ο αριθμός 365, των ημερών του έτους αστρονομικά, υποδηλώνοντας έτσι την αποστολή, τον χαρακτήρα και το ιερό αξίωμα όλων αυτών των ατόμων, αλλά ασφαλώς όχι τις προσωπικότητες τους. Ο Ενώχ είναι ο έβδομος Πατριάρχης, ο Ορφέας είναι ο κάτοχος της φόρμιγγας, της επτάχορδης λύρας, που είναι το επταπλό μυστήριο της μύησης. Ο Θωθ, με τον επτάκτινο Ηλιακό Δίσκο πάνω στο κεφάλι του, διασχίζει με την Ηλιακή βάρκα τις 365 μοίρες, πηδώντας κάθε τέταρτο (δίσεκτο) έτος μια ημέρα. Τέλος, ο Thoth-Lunus είναι ο επταδικός Θεός των επτά ημερών ή εβδομάδας. Εσωτερικά και πνευματικά *Ενοϊχίων* σημαίνει ο "Ενορατικός του Ανοιχτού Ματιού".

ιστορία για τον Ενώχ, την οποία αναφέρει ο Ιώσηπος, δηλαδή ότι είχε κρύψει κάτω από τις στήλες του Ερμή ή Σεθ τους πολύτιμους κυλίνδρους ή βιβλία του, είναι ίδια με εκείνη που αναφέρεται για τον Ερμή, "τον πατέρα της Σοφίας", ο οποίος έκρυφε τα βιβλία της Σοφίας κάτω από μια στήλη και ύστερα, ανευρίσκοντας τις δυο πέτρινες στήλες, βρήκε την επιστήμη γραμμένη πάνω τους. Ωστόσο ο Ιώσηπος, παρά τις συνεχείς προσπάθειές του προς την κατεύθυνση της περιττής υμνολογίας του Ισραήλ και παρ' όλο που αποδίδει εκείνη την επιστήμη (της Σοφίας) στον *Ιουδαίο* Ενώχ, *γράφει ιστορία* (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Α, ΙΙ, 3). Εμφανίζει εκείνες τις στήλες να υπάρχουν ακόμα στην διάρκεια της εποχής του. Μας λέει ότι κατασκευάστηκαν από τον Σηθ και πράγματι μπορεί να κατασκευάστηκαν, μόνο που αυτός δεν ήταν ούτε ο Πατριάρχης με αυτό το όνομα, ο μυθικός γιος του Αδάμ, ούτε ο Αιγύπτιος θεός της Σοφίας – Τεθ, Σετ, Θωθ, Σατ (ο μετέπειτα *Σατ-αν*) ή Ερμής, που όλοι τους είναι ένα – αλλά ήταν οι "Γιοι του θεού-όφι" ή "Γιοι του

Hanoch ή Ενώχ σημαίνει "Μυσταγωγός" και "δάσκαλος", καθώς επίσης και "Υιός του Ανθρώπου", *Ένως* (βλέπε Γένεσις Δ', 26), εσωτερικά.

Δράκοντα", όνομα με το οποίο ήταν γνωστοί οι Ιεροφάντες της Αιγύπτου και της Βαβυλωνίας πριν τον Κατακλυσμό, όπως ήταν και οι προπάτορές τους, οι Ατλάντειοι.

Αυτά που μας λέει ο Ιώσηπος, επομένως, πρέπει αλληγορικά να είναι αλήθεια, με εξαίρεση την εφαρμογή που τους κάνει. Σύμφωνα με την απόδοσή του, οι δυο περίφημες στήλες ήταν ολόκληρες καλυμμένες με ιερογλυφικά, τα οποία μετά την ανακάλυψη αντιγράφηκαν και αναπαραστάθηκαν στις πιο κρυφές γωνίες των εσωτερικών ναών της Αιγύπτου, αποβαίνοντας έτσι πηγή της Σοφίας και της εξαιρετικής γνώσης της. Αυτές οι δυο "στήλες", όμως, είναι το πρωτότυπο των δυο "πέτρινων πινάκων" που σκάλισε ο Μωυσής κατ' εντολή του "Κυρίου". Επομένως, λέγοντας ότι όλοι οι μεγάλοι γνώστες και μυστικιστές της αρχαιότητας – όπως ο Ορφέας, ο Ησίοδος, ο Πυθαγόρας και ο Πλάτωνας – πήραν τα στοιχεία της θεολογίας τους απ' αυτά τα ιερογλυφικά, έχει κατά μια έννοια δίκιο και κατά μια άλλη άδικο, γιατί λαθεύει στην ακρίβεια. Η Μυστική Δοξασία μας διδάσκει ότι οι τέχνες, οι επιστήμες, η θεολογία και ειδικά η φιλοσοφία κάθε έθνους, που προηγήθηκε από τον τελευταίο *παγκόσμια γνωστό*, αλλά όχι παγκόσμιο, Κατακλυσμό, καταγράφηκαν ιερογλυφικά από τις πρωταρχικές προφορικές παραδόσεις της Τέταρτης Φυλής και ότι αυτές ήταν κληρονομιά της τελευταίας από την προηγούμενη Τρίτη Ριζική φυλή πριν από την αλληγορική Πτώση. Έτσι, και οι αιγυπτιακές στήλες, οι πίνακες, ακόμα και ο "λευκός Ανατολικός πορφυρίτης" του Μασονικού μύθου – τον οποίο ο Ενώχ, φοβούμενος ότι τα αληθινά και πολύτιμα μυστικά θα χάνονταν, έκρυψε πριν από τον Κατακλυσμό στα σπλάχνα της γης – ήταν απλώς τα λιγότερο ή περισσότερο συμβολικά και αλληγορικά αντίγραφα των πρωταρχικών Αρχείων. Το *Βιβλίο του Ενώχ* είναι ένα τέτοιο αντίγραφο και αποτελεί μια Χαλδαϊκή και, τώρα, εντελώς ελλιπή σύνοψη- Όπως αναφέρθηκε ήδη, στα Ελληνικά *Ενοϊχίων* σημαίνει το "εσωτερικό μάτι" ή τον Ενορατικό, ενώ στα Εβραϊκά και με την *βοήθεια των μασορητικών σημείων*, σημαίνει τον μυσταγωγό και τον καθοδηγητή **דונת.** Είναι ένας γενετικός τίτλος και εκτός αυτού ο μύθος του είναι ο μύθος αρκετών άλλων προφητών, Ιουδαίων και εθνικών, με αλλαγές σε πρόσθετες λεπτομέρειες, ενώ η βασική μορφή παραμένει η ίδια. Ο Ηλίας αναρπάζεται επίσης στον Ουρανό ζωντανός. Ο αστρολόγος στην αυλή του Ιζντουμπάρ, του Χαλδαίου *Χέα*-μπάνι, ανυψώνεται επίσης στον ουρανό από το θεό Έα, ο οποίος ήταν ο προστάτης *του*, όπως ο Ιεχωβά ήταν προστάτης του Ηλία, ςόεΘ" ιενίαμησ άκϊαρβΕ ατσ υοίοπο υοτ αμονό οτ) אֵלִיָּה-Για", "Θεός είναι ο Ιεχωβά"), καθώς επίσης και του *Ελιγιάου* εσατφέ ςοίοπο ο υονέμηυμ ςόνε οτανάθ νοτ ιεζίλοβμυΣ .αμηόν οιδί οτ ιεχέ υοπ אֵלִיָּהוּ στην δύναμη και στον βαθμό, όπως επίσης και στην εξάγνιση, που τον κάνουν ικανό να πεθαίνει μόνο στο φυσικό σώμα και ωστόσο *να εξακολουθεί να ζει και να διάγει μια συνειδητή ζωή* στο αστρικό σώμα του. Οι παραλλαγές αυτού του θέματος είναι πάμπολλες, αλλά το μυστικό νόημα είναι πάντα το ίδιο. Η έκφραση του Παύλου (Προς Εβραίους, ΙΑ’, 5), "του μη ιδείν θάνατον" – *ut non videret mortem* έχει μεν ένα εσωτερικό νόημα, αλλά τίποτε το *υπερφυσικό*. Οι παραποιημένες ερμηνείες που δόθηκαν σε μερικούς υπαινιγμούς της Βίβλου, με σκοπό ο Ενώχ, "που τα χρόνια του ισούνται με κείνα του κόσμου" (του *ηλιακού* έτους, 365 ημέρες), να μοιραστεί μαζί με τον Χριστό και τον προφήτη Ηλία τις τιμές και την ευδαιμονία της Δευτέρας Παρουσίας και της καταστροφής του Αντίχριστου, υποδηλώνουν *εσωτερικά* ότι μερικοί από τους μεγάλους σοφούς θα επιστρέψουν στην Έβδομη Φυλή, όνταν όλα τα λάθη θα έχουν απομακρυνθεί και η έλευση της ΑΛΗΘΕΙΑΣ θα προαναγγελθεί από εκείνους τους *Σιστά*, τους άγιους "Γιους του Φωτός".

Λατινική Εκκλησία δεν είναι πάντα λογική, αλλά ούτε και συνετή. Διακηρύσσει το *Βιβλίο του Ενώχ* σαν απόκρυφο και φτάνει μέχρι του σημείου να υποστηρίξει – μέσω του καρδινάλιου Καζετάν και άλλων φωστήρων της Εκκλησίας – την αποβολή από τον Κανόνα ακόμα και του *Βιβλίου του Ιούδα*, ο οποίος, αν και *εμπνευσμένος* απόστολος, αναφέρει αποσπάσματα και έτσι καθιερώνει το *Βιβλίο του Ενώχ*, που υποτίθεται ότι είναι ένα απόκρυφο έργο. Ευτυχώς, μερικοί από τους δογματικούς αντιλήφθηκαν εγκαίρως τον κίνδυνο. Γιατί αν είχαν δεχτεί την άποψη του Καζετάν, θα ήταν αναγκασμένοι να απορρίψουν παρόμοια και το τέταρτο Ευαγγέλιο, αφού ο Αγ. Ιωάννης δανείζεται κυριολεκτικά από τον Ενώχ και τοποθετεί στο στόμα του Ιησού *μια ολόκληρη πρόταση*! (Βλέπε ανωτέρω, Τμήμα XVIII, υποτμήμα Α, σχετικά με τους κλέφτες και τους ληστές.)

Ο Λούντολφ, ο "πατέρας της αιθιοπικής φιλολογίας", που είχε σαν αποστολή να διερευνήσει τα διάφορα ενωχικά χειρόγραφα που παρουσίασε ο εξερευνητής Ν. ντε Πεϊρέσκ στην

Βιβλιοθήκη Mazarine διακήρυξε ότι "κανένα βιβλίο του Ενώχ δεν μπορεί να υπήρχε μεταξύ των Αβησσυνών"!

Όπως όλοι γνωρίζουμε, μετέπειτα έρευνες και ανακαλύψεις συνέτριψαν αυτήν την τόσο δογματική βεβαίωσή του. Οι Μπρους και Ρούπελ μερικά χρόνια αργότερα, βρήκαν και έφεραν αυτό το βιβλίο από την Αβησσυνία και ο επίσκοπος Λώρενς το μετέφρασε. Αλλά ο Μπρους το περιφρονεί και κοροϊδεύει το περιεχόμενο του, όπως έκαναν και όλοι οι άλλοι επιστήμονες. Το χαρακτήρισε σαν "Γνωστικό έργο", αναφερόμενο στην εποχή των γιγάντων που επιτίθενται στους ανθρώπους για να τους καταβροχθίσουν, και επομένως παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με την Αποκάλυψη. Γίγαντες! Άλλο ένα *παραμύθι*.

Αλλά όλοι οι καλοί κριτικοί δεν είχαν την ίδια γνώμη. Ο δρ. Ντ. Μπ. Χάνεμπεργκ τοποθετεί το *Βιβλίο του Ενώχ* μαζί με το *Τρίτο Βιβλίο των Μακαβαίων, στην κεφαλή του καταλόγου των βιβλίων εκείνων που η αυθεντία τους προσεγγίζει πιο κοντά στην αυθεντία των κανονικών έργων*.

Πράγματι, "όπου οι ειδικοί διαφωνούν...... "

Όπως συνήθως, όμως, έχουν όλοι δίκιο και άδικο. Το να δεχτούμε τον Ενώχ σαν έναν βιβλικό χαρακτήρα, έναν μοναδικό ζωντανό άνθρωπο, θα ήταν σαν να δεχόμαστε τον Αδάμ σαν πρώτο άνθρωπο. Ενώχ ήταν ένας γενετικός τίτλος, ο οποίος αναφερόταν και τον οποίο έφεραν δεκάδες άτομα, σε όλους τους χρόνους και τις εποχές και σε κάθε φυλή και έθνος. Αυτό μπορεί να το συμπεράνει κανείς εύκολα από το γεγονός ότι οι αρχαίοι Ταλμουδιστές και οι δάσκαλοι του *Μιντρασίμ* δεν συμφωνούσαν γενικά στις απόψεις τους σχετικά με τον Ανώχ, το Γιο του Ιάρεδ. Μερικοί λένε ότι ο Ενώχ ήταν ένας μεγάλος Άγιος, ο αγαπημένος του Θεού που *τον πήρε ζωντανό στον ουρανό* (δηλαδή κάποιος που έφτασε στην *Μούκτι* ή *Νιρβάνα*, πάνω στην γη, όπως έκανε ο Βούδας και άλλοι κάνουν ακόμα). Άλλοι ισχυρίζονται ότι ήταν ένας μαγγανευτής, ένας κακός μάγος. Αυτό δείχνει απλώς ότι ο Ενώχ ή το αντίστοιχό του ήταν ένας όρος, ακόμα και κατά την εποχή των τελευταίων Ταλμουδιστών, που σήμαινε "Ενορατικός", "Γνώστης της *Μυστικής Σοφίας*" κ.τ.λ., χωρίς κανέναν προσδιορισμό ως προς τον χαρακτήρα του φέροντος τον τίτλο. Όταν ο Ιώσηπος (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Θ', ΙΙ, 2), μιλώντας για τον Ηλία και τον Ενώχ, παρατηρεί ότι "είναι γραμμένο στα ιερά βιβλία πως αυτοί [Ηλίας και Ενώχ] εξαφανίστηκαν, αλλά έτσι ώστε κανείς δεν ήξερε ότι πέθαναν", σημαίνει απλώς ότι αυτοί *πέθαναν ως προς την προσωπικότητα τους*, όπως πεθαίνουν μέχρι σήμερα οι γιόγκι στην Ινδία ή ακόμα και μερικοί χριστιανοί μοναχοί, για τον κόσμο. Εξαφανίζονται από τα μάτια των ανθρώπων και πεθαίνουν – πάνω στο γήινο πεδίο – ακόμα και για τον εαυτό τους. Ένας φαινομενικά συμβολικός τρόπος έκφρασης, ωστόσο κυριολεκτικά αληθινός.

"Ο Ανώχ μεταβίβασε την γνώση του υπολογισμού των εποχών στον Νώε", λέει το *Μιντράς Πιρκέχ Ρ. Ελιέζερ*, Κεφ. VIII, *αποδίδοντας στον Ανώχ εκείνο το οποίο άλλοι αποδίδουν στον Ερμή τον Τρισμέγιστο, γιατί οι δυο τους είναι ταυτόσημοι στο εσωτερικό τους νόημα. Στην περίπτωση αυτή "Ανώχ" και η "Σοφία" του ανήκουν στον κύκλο της Τέταρτης Ατλάντειας Φυλής*[468] *και ο Νώε σε κείνον της Πέμπτης.*[469] *Στην περίπτωση αυτή και οι δυο αντιπροσωπεύουν Ριζικές Φυλές, την τωρινή και εκείνη που προηγήθηκε. Κατά μια άλλη έννοια, ο Ενώχ εξαφανίστηκε, "βάδισε μαζί με τον Θεό και δεν υπήρχε πια, γιατί ο Θεός τον πήρε", όπου εδώ η αλληγορία αναφέρεται στην εξαφάνιση της Ιερής και Μυστικής γνώσης από τους ανθρώπους*˙ γιατί ο "Θεός" (ή *Γιαβά-Αλεΐμ*, οι ανώτεροι ιεροφάντες, οι αρχηγοί των κολλεγίων των μυημένων ιερέων) (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 575) τον πήρε. Με άλλα λόγια, οι Ενώχ ή οι *Ενοϊχίονες*, οι Οραματιστές και η γνώση και η σοφία τους, περιορίστηκαν αυστηρά στα Μυστικά Κολλέγια των Προφητών για τους Ιουδαίους και στους ναούς για τους Εθνικούς.

Ερμηνευόμενος με την βοήθεια μόνο του συμβολικού κλειδιού, ο Ενώχ είναι ο τύπος της διπλής φύσης του ανθρώπου: πνευματικής και φυσικής. Γι' αυτό και καταλαμβάνει το κέντρο του αστρονομικού σταυρού (που ο Ελιφάς Λεβί παραθέτει από ένα μυστικό έργο) και ο οποίος είναι ένα εξάκτινο αστέρι, ο "Αδονάι". Στο επάνω τρίγωνο βρίσκεται ο Αετός, στο κάτω αριστερό τρίγωνο στέκεται ο ταύρος, στο δεξιό, το λιοντάρι. Ενώ ανάμεσα στον ταύρο και στο λιοντάρι,

---

Λέει το *Ζοχάρ* (Ι, 36): «Ο Ανώχ είχε ένα βιβλίο που ήταν ίδιο με το "Βιβλίο των γενεών του Αδάμ", αυτό είναι το μυστήριο της σοφίας». Παράβαλε Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 98-99.

Ο Νώε είναι κληρονόμος της Σοφίας του Ενώχ, με άλλα λόγια η Πέμπτη Φυλή είναι κληρονόμος της Τέταρτης.

πάνω απ' αυτούς και κάτω από τον αετό, βρίσκεται το πρόσωπο του Ενώχ ή ανθρώπου (βλέπε Διάγραμμα στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 452). Οι μορφές στο επάνω τρίγωνο αντιπροσωπεύουν τις Τέσσερεις Φυλές, αφήνοντας απέξω την πρώτη – τις *Τσαγιά* ή Σκιές – και ο "Γιος του Ανθρώπου", *Ενώς* ή *Ενώχ*, βρίσκεται στο κέντρο, γιατί στέκεται ανάμεσα στις δυο (την Τέταρτη και την Πέμπτη) Φυλές, επειδή αντιπροσωπεύει την Μυστική Σοφία και των δυο. Αυτά είναι τα τέσσερα ζώα του Ιεζεκιήλ και της Αποκάλυψης. Το διπλό τρίγωνο, όμως, το οποίο βρίσκεται απέναντι απ' αυτό στην σελίδα 453 του Τομ. ΙΙ της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης* – το Ινδικό *Αρντανάρι* – είναι μέχρι τώρα το καλύτερο. Γιατί εκεί συμβολίζονται μόνοι οι τρεις (για εμάς) ιστορικές φυλές. Η τρίτη, η ανδρόγυνη, από το *Αρντανάρι*, η τέταρτη συμβολίζεται από τον δυνατό, πανίσχυρο λέοντα και η πέμπτη – η Αρία – από εκείνο που μέχρι σήμερα είναι το πιο ιερό σύμβολο, τον ταύρο (και την αγελάδα).

Ένας άνθρωπος μεγάλης μόρφωσης – ένας Γάλλος σοφός – ο Σιλβέστρ ντε Σασύ, βρίσκει αρκετές μοναδικές δηλώσεις στο *Βιβλίο του Ενώχ*, που "αξίζουν πιο σοβαρής εξέτασης", λέει. Για παράδειγμα: ο "συγγραφέας [Ενώχ] παρουσιάζει το ηλιακό έτος να αποτελείται από 364 μέρες και φαίνεται να γνωρίζει περιόδους τριών, πέντε και οχτώ ετών, που ακολουθούνται από τέσσερις συμπληρωματικές ημέρες, οι οποίες στο σύστημά του εμφανίζονται να είναι εκείνες των ισημεριών και των ηλιοστασίων". Στα οποία αργότερα προσθέτει: "Δεν βλέπω παρά μόνο έναν τρόπο για να τις δικαιολογήσω [αυτές τις "ανοησίες"], δηλαδή να υποθέσω ότι ο συγγραφέας παρουσιάζει κάποιο φανταστικό σύστημα, το οποίο μπορεί να υπήρχε ΠΡΙΝ ΑΛΛΑΞΕΙ Η ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ".[470]

Ακριβώς έτσι και η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι αυτή η "τάξη της Φύσης" πράγματι άλλαξε καθώς και οι σειρές των ανθρωποτήτων της Γης. Γιατί, όπως λέει στον Ενώχ ο άγγελος Ουριήλ: "Ιδού, σου έδειξα όλα τα πράγματα, ω Ενώχ, και όλα τα πράγματα στα αποκάλυψα. Βλέπεις τον Ήλιο, την Σελήνη και εκείνους που οδηγούν τα άστρα στον Ουρανό, που κάνουν να επιστρέφουν όλες οι λειτουργίες, οι εποχές και οι εμφανίσεις τους. Στις ημέρες των αμαρτωλών ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΘΑ ΜΙΚΡΥΝΟΥΝ.... η Σελήνη θα αλλάξει τους νόμους της κ.τ.λ." (*Βιβλίο του Ενώχ*, LXXX.) Εκείνες τις ημέρες επίσης, χρόνια πριν από τον μεγάλο Κατακλυσμό που εξαφάνισε τους Ατλάντειους και άλλαξε την επιφάνεια όλης της Γης – γιατί "η Γη [πάνω στον άξονά της] *είχε αποκλίνει*" – η φύση, γεωλογικά, αστρονομικά και γενικά κοσμικά, δεν θα μπορούσε να είναι η ίδια, ακριβώς γιατί η Γη *είχε αποκλίνει*. «Και ο Νώε φώναξε με πικραμένη φωνή: "Ακούστε με, ακούστε με, ακούστε με", τρεις φορές. Και είπε: "Η γη μοχθεί και έχει βίαια αποκλίνει· ασφαλώς θα χαθώ μαζί της"» (*Βιβλίο του Ενώχ,* LXV.)

Παρεπιμπτόντως αυτό μοιάζει σαν μια από τις πολλές "ασυνέπειες", αν η Βίβλος διαβαστεί κατά γράμμα. Γιατί, για να πούμε το λιγότερο, αυτός είναι ένας πολύ παράξενος φόβος για κάποιον που "βρήκε χάρη στα μάτια του Κυρίου" και που του ειπώθηκε να κατασκευάσει την κιβωτό! Ενώ εδώ βλέπουμε τον σεβαστό Πατριάρχη να εκφράζει τέτοιον φόβο, λες και αντί για "φίλος" του Θεού, ήταν ένας από τους Γίγαντες τους καταδικασμένους από την οργισμένη θεότητα. Η Γη είχε ήδη αποκλίνει και ο κατακλυσμός των υδάτων ήταν απλώς θέμα χρόνου, και όμως ο Νώε φαίνεται να μη γνωρίζει τίποτε για την επικείμενη σωτηρία του.

Πράγματι, είχε φτάσει σε κάποια μοίρα, στην μοίρα της φύσης και του Νόμου της Εξέλιξης, όπου η γη έπρεπε να αλλάξει την φυλή της και όπου η Τέταρτη Φυλή έπρεπε να καταστραφεί για να κάνει χώρο για μια καλύτερη. Το *Μανβαντάρα* είχε φτάσει στο κρίσιμο σημείο των *τριών και μισού* Γύρων και η γιγαντιαία φυσική Ανθρωπότητα είχε φτάσει στην ακμή της χονδροειδούς υλικότητας. Εξ αυτού και ο αποκαλυπτικός στίχος που μιλάει για μια εντολή που εκπέμφθηκε ώστε αυτοί να καταστραφούν, "*ώστε να έρθει το τέλος τους*" (της φυλής)˙ γιατί αυτοί *γνώριζαν* αληθινά "κάθε μυστικό των αγγέλων, κάθε καταπιεστική και μυστική δύναμη των *Σατάν* και κάθε δύναμη εκείνων που ασκούσαν μαγγανεία καθώς και εκείνων που έφτιαχναν χυτές εικόνες σε ολόκληρη την γη". (*Βιβλίο του Ενώχ,* LXV, 6.)

Και τώρα ένα φυσικό ερώτημα. Ποιος μπορεί να είχε πληροφορήσει τον απόκρυφο συγγραφέα αυτού του εντυπωσιακού οράματος (σε οποιαδήποτε εποχή κι αν τον τοποθετήσουμε

Τζ. Φ. Ντανιέλο, "Το Βιβλίο του Οράματος του Ενώχ", *Χρονικά της χριστιανικής φιλοσοφίας*, Νέα Σειρά, Τόμος 17, Δεκέμβριος 1838, σελ. 393.

πριν από την εποχή του Γαλιλαίου) *ότι η Γη μπορούσε σε κάποια περίπτωση να αποκλίνει από τον άξονά της;* Από πού άντλησε αυτή την αστρονομική και γεωλογική γνώση, αν η Μυστική Σοφία, απ' όπου είχαν πιει οι αρχαίοι Ρίσι και ο Πυθαγόρας, δεν είναι παρά μια φαντασία, μια επινόηση των μετέπειτα εποχών; Μήπως ο Ενώχ είχε διαβάσει προφητικά στο έργο του Φρέντερικ Κλέε πάνω στον *Κατακλυσμό* τις ακόλουθες γραμμές: "Η θέση της γήινης σφαίρας σε σχέση με τον Ήλιο υπήρξε, προφανώς, κατά τους πρώτους χρόνους διαφορετική απ' ό,τι είναι σήμερα και η διαφορά αυτή πρέπει να προκλήθηκε από μια μετατόπιση του άξονα περιστροφής της Γης"; (Φ.Α.Γκ. Κλέε, *Syndfloden* (Κοπεγχάγη, 1842), Γαλλικά μεταφρασμένο σαν *Ο Κατακλυσμός*, Παρίσι, 1847. Παράβαλε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 79.)

Αυτό μας θυμίζει μια άλλη *αντιεπιστημονική* δήλωση που έκαναν οι Αιγύπτιοι ιερείς στον Ηρόδοτο, δηλαδή ότι ο Ήλιος δεν ανέτελλε πάντα από εκεί που ανατέλλει *τώρα* και ότι σε προηγούμενες εποχές η εκλειπτική έτεμνε τον ισημερινό σε ορθή γωνία. (Μπαγύ, *Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας,* 2η έκδ. Παρίσι, 1781, Βιβλίο Έκτο, παρ. XI, σελ. 166, όπου η δήλωση αποδίδεται στον Ηρόδοτο, *Ιστορία,* Βιβλ. Δεύτερο [*Ευτέρπη*], παρ. 142.)

Υπάρχουν πολλές τέτοιες "σκοτεινές αναφορές" σε όλα τα *Πουρανά*, στην Βίβλο και στην Μυθολογία, και στον αποκρυφιστή αποκαλύπτουν δυο γεγονότα: (α) ότι οι αρχαίοι γνώριζαν εξίσου καλά, και ίσως καλύτερα απ' ό,τι οι σύγχρονοι, αστρονομία, γεωγνωσία και κοσμογραφία γενικά και (β) ότι η σφαίρα και η συμπεριφορά της άλλαξαν περισσότερες από μία φορές από την εποχή της πρώτης κατάστασης των πραγμάτων. Έτσι, με τυφλή πίστη πάνω στην "αδαή" θρησκεία του, η οποία δίδασκε ότι ο Φαέθωνας, στην επιθυμία του να μάθει την κρυμμένη αλήθεια, έκανε τον Ήλιο να παρεκκλίνει από την συνηθισμένη πορεία του, ο Ξενοφάνης βεβαιώνει κάπου ότι "ο Ήλιος στράφηκε προς μια άλλη χώρα". Πράγμα που είναι παρόμοιο – αν και λίγο πιο επιστημονικό – αν και εξίσου τολμηρό, με τον Ιησού τον Ναυή που σταματά εντελώς την πορεία του Ηλίου. Ωστόσο μπορεί να εξηγεί την διδασκαλία της σκανδιναβικής μυθολογίας ότι πριν από την *πραγματική τάξη* των πραγμάτων, ο Ήλιος ανέτελλε στον Νότο, ενώ η Παγωμένη Ζώνη (Γιερνσκόβεν)[471] βρισκόταν στην Ανατολή, ενώ τώρα βρίσκεται στον Βορρά.

Με λίγα λόγια, *το Βιβλίο του Ενώχ* είναι ένα *resumé*, μια σύνοψη των κύριων χαρακτηριστικών της Ιστορίας της Τρίτης, Τέταρτης και Πέμπτης Φυλής – πολύ λίγες προφητείες από την τωρινή εποχή του κόσμου – μια μεγάλη ενδοσκοπική, εσωστρεφής και προφητική περίληψη των παγκόσμιων και εντελώς *ιστορικών* συμβάντων – γεωλογικών, εθνολογικών, αστρονομικών και ψυχικών – με μια γεύση θεογονίας από τα προκατακλυσμιαία αρχεία. Το Βιβλίο αυτής της μυστηριώδους προσωπικότητας αναφέρεται και παρατίθεται εκτενώς στο έργο *Πίστις Σοφία*, καθώς επίσης και στο *Ζοχάρ* και στο πιο αρχαίο *Μιντρασίμ*. Ο Ωριγένης και ο Κλήμης της Αλεξάνδρειας το είχαν σε μεγάλη εκτίμηση. Το να λέμε, επομένως, ότι είναι μια μεταχριστιανική πλαστογραφία ισοδυναμεί με παραλογισμό, ενώ ταυτόχρονα γινόμαστε ένοχοι αναχρονισμού αφού ο Ωριγένης, μεταξύ των άλλων, έζησε κατά τον δεύτερο αιώνα της χριστιανικής εποχής και όμως το αναφέρει σαν ένα αρχαίο και σεβαστό έργο. Το μυστικό και το ιερό όνομα και η δύναμη του περιγράφονται καλά και καθαρά, αν και αλληγορικά, στον αρχαίο τόμο. Από το δέκατο όγδοο μέχρι το πεντηκοστό κεφάλαιο, τα Οράματα του Ενώχ είναι όλα τους περιγραφικά των Μυστηρίων της Μύησης, ένα από τα οποία είναι η Φλεγόμενη Κοιλάδα των "Πεπτωκότων Αγγέλων".

Ίσως ο Αγ. Αυγουστίνος (*Πολιτεία του Θεού*, Βιβλ. XV, κεφ. XXIII), να είχε δίκιο όταν έλεγε ότι η Εκκλησία απέρριψε το ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΝΩΧ από τον κανόνα της εξαιτίας της πολύ μεγάλης αρχαιότητας του: *ob nimiam antiquitatem*. Δεν υπήρχε χώρος για τα γεγονότα που αναφέρονται σ' αυτό μέσα στο όριο των 4004 χρόνων π.Χ. που αποδίδονται στον κόσμο από την εποχή της "δημιουργίας" του!

[Το νορβηγικό αντίστοιχο του σουηδικού όρου *Γιαρνσκόγκ* που σημαίνει "σιδερένιο δάσος" ή "δάσος με σιδερένια φύλλα", αναφερόμενο στο *Έντα* του Στούρι Στούρλουσον. Ο ισλανδικός όρος είναι *Γιαρνβίτρ*.]

XXII

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΙΑΩ ΚΑΙ ΙΕΧΩΒΑ ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ

Όταν ο Αββάς Λουί Κονστάντ – γνωστός σαν Ελιφάς Λεβί – στο έργο του *Ιστορία της Μαγείας* έλεγε ότι το "Σέφερ Γιετσιρά, το Ζοχάρ και η Αποκάλυψη (του Αγ. Ιωάννη) είναι τα αριστουργήματα των Απόκρυφων Επιστημών", αν ήθελε να είναι σωστός και σαφής, όφειλε να είχε προσθέσει, "στην Ευρώπη". Είναι βέβαιο ότι τα έργα αυτά περιέχουν "περισσότερα νοήματα απ' ό,τι λέξεις" και η "έκφραση τους είναι ποιητική, ενώ στους αριθμούς είναι ακριβής". Δυστυχώς, πριν μπορέσει κανείς να εκτιμήσει την ποιητικότητατων εκφράσεων ή την ακρίβεια των αριθμών, θα πρέπει να μάθει το αληθινό νόημα και την σημασία των όρων και των συμβόλων που χρησιμοποιούνται. Και ο άνθρωπος ποτέ δεν θα τα μάθει όσο θα εξακολουθεί να αγνοεί την θεμελιώδη αρχή της *Μυστικής Δοξασίας*, είτε αυτή βρίσκεται στον Ανατολικό Εσωτερισμό, είτε στην καμπαλιστική συμβολολογία: το κλειδί, ή την αξία, σε όλες τις όψεις τους, των "θείων", "αγγελικών" και "πατριαρχικών" ονομάτων στην Βίβλο, την μαθηματική ή γεωμετρική αξία τους και την σχέση τους με την εκδηλωμένη Φύση.

Γι' αυτό, ενώ από την μια μεριά το *Ζοχάρ* "εκπλήσσει [τον μυστικιστή] με την βαθύτητα των ιδεών του και την μεγάλη απλότητα των εικόνων του", από την άλλη το έργο αυτό παραπλανά τον σπουδαστή με εκφράσεις σαν αυτές που χρησιμοποιεί σε σχέση με το ΑΪΝ ΣΟΦ και τον Ιεχωβά, παρά την διαβεβαίωση ότι "το βιβλίο φροντίζει να εξηγήσει ότι η ανθρώπινη μορφή με την οποία ντύνει τον Θεό δεν είναι παρά μια εικόνα τωνλόγων και ότι ο Θεός δεν πρέπει να εκφράζεται από καμιά σκέψη ούτε μορφή". Είναι γνωστό ότι ο Ωριγένης, ο Κλήμης και οι Ραββίνοι ομολόγησαν, σχετικά με την Καμπάλα και την Βίβλο, ότι γι' αυτούς ήταν καλυμμένα και μυστικά βιβλία. Αλλά ελάχιστοι γνωρίζουν ότι ο εσωτερισμός των καμπαλιστικών βιβλίων στην τωρινή τους επανεκδομένη μορφή είναι ένα άλλο και ακόμα πιο έξυπνο πέπλο ριγμένο πάνω στον αρχικό συμβολισμό εκείνων των μυστικών τόμων.

ιδέα της αναπαράστασης της *κρυμμένης* θεότητας με την περιφέρεια ενός κύκλου και της Δημιουργικής Δύναμης (αροενικής και θηλυκής ή Ανδρόγυνου ΛΟΓΟΥ) με την διάμετρό της είναι ένα από τα αρχαιότερα σύμβολα. Πάνω σ' αυτήν την αντίληψη έχει χτιστεί κάθε μεγάλη Κοσμογονία. Για τους αρχαίους Άριους, τους Αιγυπτίους και τους Χαλδαίους ήταν πλήρης, καθώς περιέκλειε την ιδέα της αιώνιας και αμετακίνητης *Θείας Σκέψης* στην απολυτότητά της, χωρισμένης εντελώς από το αρχικό στάδιο της (αποκαλούμενης) δημιουργίας· και αποτελούσε την ψυχολογική και την Πνευματική εξέλιξη και το μηχανιστικό έργο της ή κοσμογονική κατασκευή. Για τους Εβραίους, όμως, ενώ η πρώτη αντίληψη βρίσκεται σαφώς μέσα στο *Ζοχάρ* και το *Σέφερ* Γιετσιρά – ή ό,τι απέμεινε απ' αυτό – εκείνο το οποίο ενσωματώθηκε στην συνέχεια στην ίδια την Πεντάτευχο και ειδικά στην Γένεση είναι απλώς το δευτερεύον στάδιο, δηλαδή ο μηχανιστικός νόμος της δημιουργίας, ή μάλλον της κατασκευής, ενώ η θεογονία περιγράφεται ελάχιστα, αν όχι καθόλου.

Τώρα ο αληθινός απόηχος της αρχαϊκής δοξασίας μπορεί να βρεθεί μόνο στα πρώτα έξι κεφάλαια της Γένεσης, στο απορριπτόμενο Βιβλίο του Ενώχ και στο παρανοημένο και κακομεταφρασμένο ποίημα του Ιώβ.

Το κλειδί γι' αυτήν έχει χαθεί, ακόμα και από τους πιο διαβασμένους Ραββίνους, οι προκάτοχοι των οποίων κατά την πρώτη περίοδο της μέσης εποχής προτίμησαν – μέσα στον εθνικό απομονωτισμό τους και την περηφάνια τους και ειδικά μέσα στο βαθύ μίσος τους για την Χριστιανοσύνη – να το πετάξουν στην βαθιά θάλασσα της λησμονιάς, παρά να μοιραστούν την γνώση τους με τους αδυσώπητους και μανιασμένους διώκτες τους. Ο Ιεχωβά ήταν η φυλετική ιδιοκτησία τους, αδιαχώριστη από τον Μωυσαϊκό Νόμο και ακατάλληλη να παίξει κάποιον ρόλο

οπουδήποτε αλλού. Αποσπασμένος με την βία από το αρχικό του πλαίσιο, στο οποίο ταίριαζε και το οποίο του ταίριαζε, ο "κύριος ο Θεός του Αβραάμ και του Ιακώβ", δύσκολα μπορούσε να στριμωχτεί χωρίς ζημιά και σπάσιμο μέσα στον νέον χριστιανικό Κανόνα. Όντας πιο αδύναμοι, οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να εμποδίσουν την βεβήλωση, αλλά κράτησαν το μυστικό της προέλευσης του Αδάμ-Κάδμου τους ή του αρρενο-θήλεως Ιεχωβά, και ο νέος ναός αποδείχθηκε εντελώς αταίριαστος για τον παλιό Θεό. Πήραν πράγματι την εκδίκησή τους!

δήλωση ότι ο Ιεχωβά ήταν ο φυλετικός Θεός των Ιουδαίων και τίποτε ανώτερο, θα απορριφθεί, όπως και πολλά άλλα πράγματα. Ωστόσο, στην περίπτωση αυτή, οι θεολόγοι δεν είναι σε θέση να μας πουν ποιο είναι το νόημα των στίχων του Δευτερονόμιου όπου αναφέρεται πολύ καθαρά: "*Ότε διεμέριζεν ό ΥΨΙΣΤΟΣ* [όχι ο "Κύριος" ούτε ο "Ιεχωβά"] *τα έθνη, ότε διέσπειρε τους υιούς του Αδάμ, έστησε τα όρια..... κατά τον αριθμόν των υιών Ισραήλ.... Ή μερίς του Κυρίου [Ιεχωβά] είναι ό λαός αυτού, ο Ιακώβ είναι το μέρος της κληρονομιάς αυτού*" [Δευτερονόμιο, ΛΒ', 8, 9].' Έτσι τακτοποιείται το θέμα. Τόσο θρασείς ήταν οι σύγχρονοι μεταφραστές της Βίβλου και των Γραφών και τόσο επικίνδυνοι είναι αυτοί οι στίχοι, ώστε – ακολουθώντας τα βήματα που χάραξαν γι' αυτούς οι άξιοι Πατέρες της Εκκλησίας τους – κάθε μεταφραστής απέδωσε αυτούς τους στίχους με τον δικό του τρόπο. Ενώ το προηγούμενο απόσπασμα είναι παρμένο κατά λέξη από την αυθεντική Αγγλική Απόδοση, στην γαλλική Βίβλο της Προτεσταντικής Βιβλικής Εταιρείας του Παρισιού, σύμφωνα με την απόδοση που αναθεωρήθηκε στα 1824 από τον Τζ. Ε. Όστερβσλντ, βρίσκει κανείς τον "Ύψιστο" μεταφρασμένο σαν *Souverain* (Μονάρχης!!), οι "γιοι του Αδάμ" γίνονται "παιδιά των ανθρώπων" και ο "Κύριος" μετατρέπεται σε "Αιώνιο". Όσον αφορά τις ταχυδακτυλουργίες, η γαλλική Προτεσταντική Εκκλησία φαίνεται ότι ξεπέρασε ακόμα και τον αγγλικό κληρικανισμό.

Παρ' όλα αυτά, ένα πράγμα είναι προφανές: η "μερίς του Κυρίου [Ιεχωβά]" είναι ο "εκλεκτός λαός" του και κανείς άλλος, γιατί μόνο ο Ιακώβ είναι το μέρος της κληρονομιάς αυτού. Τι δουλειά έχουν, λοιπόν, άλλα έθνη, τα οποία αποκαλούνται Άριοι, με αυτήν την σημιτική θεότητα, τον φυλετικό Θεό του Ισραήλ; Αστρονομικά, ο "'Ύψιστος" είναι ο Ήλιος και ο "Κύριος" είναι ένας από τους επτά πλανήτες του, είτε είναι ο Ιαώ, το πνεύμα της σελήνης, είτε ο Ιαλδαβαώθ-Ιεχωβά, το πνεύμα του Κρόνου, σύμφωνα με τον Ωριγένη και τους Αιγυπτίους Γνωστικούς.[472] Ας αφήσουμε τον "Άγγελο Γαβριήλ", τον "Κύριο" του Ιράν, να φυλάει τον λαό του και τον Μιχαήλ-Ιεχωβά, τους Εβραίους του. Αυτοί δεν είναι θεοί άλλων εθνών, ούτε ήταν θεοί του Ιησού. Όπως κάθε Πέρσης Νταΐβά είναι δεμένος στον πλανήτη του,[473] έτσι και κάθε Ινδός Ντέβα ("Κύριος") έχει το παραχωρημένο τμήμα του, έναν κόσμο, έναν πλανήτη, ένα έθνος ή μια φυλή. Η πολλαπλότητα των κόσμων συνεπάγεται πολλαπλότητα θεών. Πιστεύουμε στην πρώτη και μπορεί να αναγνωρίζουμε, αλλά ποτέ δεν θα λατρέψουμε την δεύτερη. [Βλέπε Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα IV (β), "Οι Άλυσοι των Κόσμων και η Πολλαπλότητα τους".]

Έχει αναφερθεί επανειλημμένα σε αυτό το έργο ότι κάθε θρησκευτικό και φιλοσοφικό σύμβολο συνοδεύεται από επτά νοήματα, που το καθένα τους ανήκει στο αντίστοιχο πεδίο σκέψης, δηλαδή είτε στο καθαρώς μεταφυσικό, στο αστρονομικό, στο ψυχικό ή φυσιολογικό κ.τ.λ. Αυτά τα επτά νοήματα και οι εφαρμογές τους είναι δύσκολο να γίνουν γνωστά όταν παίρνονται από μόνα τους,αλλά η ερμηνεία και η ορθή κατανόηση τους γίνεται δέκα φορές πιο δύσκολη όταν, αντί να συσχετιστούν ή να κυλήσουν διαδοχικά και να ακολουθήσουν το ένα το άλλο, το καθένα ή και κάποιο απ' αυτά τα νοήματα γίνεται αποδεκτό σαν η μια και μοναδική εξήγηση ολόκληρης της συμβολικής ιδέας. Εδώ μπορεί να δοθεί ένα παράδειγμα, γιατί απεικονίζει με θαυμάσιο τρόπο το πρόβλημα. Υπάρχουν δυο ερμηνείες που δίνονται από δυο μορφωμένους Καμπαλιστές και μελετητές ενός και του αυτού στίχου (Έξοδος, ΛΓ', 18-23). Ο Μωυσής ικετεύει τον Κύριο να του δείξει την "δόξα" του. Προφανώς δεν πρέπει να γίνει αποδεκτή η χονδροειδής νεκρή φρασεολογία όπως βρίσκεται στην Βίβλο. Υπάρχουν *επτά* νοήματα στην Καμπάλα από τα οποία μπορούμε να δώσουμε τα δυο όπως ερμηνεύθηκαν από τους προαναφερθέντες δύο μελετητές. Ο ένας απ' αυτούς

Για τους Αιγύπτιους Γνωστικούς ο Θωθ (Ερμής) ήταν ο αρχηγός των Επτά (βλέπε Βίβλος των Νεκρών). Τα ονόματά τους δίνονται από τον Ωριγένη σαν: Αδωναίος (του Ηλίου), Ιαώ (Σελήνη), Ελωαίος (Δίας), Σαβαόθ (Άρης), Ωραίος (Αφροδίτη), Ασταφαίος (Ερφμής και τέλος Ιαλδαβαόθ (Κρόνος).

Βλέπε το αντίγραφο του Ωριγένη από το Χάρτη ή Διάγραμμα των Οφιτών, στο έργο του *Κατά Κέλσου*, VI.

αναφέρει, ενώ εξηγεί: "...ου δυνήση ιδείν μου το πρόσωπον... Και θήσω σε εις οπήν της πέτρας και σκεπάσω την χειρί μου επί σε, έως αν παρέλθω καί αφελώ την χείρα, και τότε όψη τα οπίσω μου..." και μας λέει σε ένα σχόλιο, "Δηλαδή, θα σου δείξω 'την πλάτη Μου', το ορατό σύμπαν, τις κατώτερες εκδηλώσεις μου, αλλά σαν άνθρωπος που είσαι ακόμα στην σάρκα δεν μπορείς να δεις την αόρατη φύση μου". Έτσι συνεχίζει η Καμπάλα" (Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 226). Αυτό είναι σωστό και είναι η κόσμο-μεταφυσική ερμηνεία. Και τώρα μιλάει ο άλλος Καμπαλιστής, δίνοντας το αριθμητικό νόημα. Επειδή περιλαμβάνει αρκετές υπαινικτικές ιδέες και παρουσιάζεται πληρέστερα, μπορούμε να του παραχωρήσουμε περισσότερο χώρο. Η σύνοψη αυτή προέρχεται από ένα ανέκδοτο Χειρόγραφο και εξηγεί πληρέστερα αυτά που αναφέρονται στο Τμήμα XVII, "Τα Άγια των Αγίων".

> Οι αριθμοί του ονόματος του Μωυσή είναι εκείνοι της φράσης "ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ", έτσι ώστε τα ονόματα του Μωυσή και του Ιεχωβά έχουν την ίδια αριθμητική αρμονία. Η λέξη Μωυσής είναι (5+300+40) και το σύνολο της αξίας των γραμμάτων της είναι 345. Ο Ιεχωβά – το κατ' εξοχήν πνεύμα του σεληνιακού έτους – προσλαμβάνει την αξία του 543 ή το αντίστροφο του 345.
>
> Στο τρίτο κεφάλαιο της Εξόδου, στους στίχους 13 και 14, αναφέρεται: Και είπεν ο Μωυσής....Ιδού όταν εγώ υπάγω προς τους υιούς Ισραήλ και είπω προς αυτούς, ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλε προς εσάς, και εκείνοι μ' ερωτήσωσι, Τι είναι το όνομα αυτού; τι θέλω ειπεί προς αυτούς; Και είπεν ο Θεός προς τον Μωυσήν – "Εγώ εϊμί ό "Ων". Οι εβραϊκές λέξεις της έκφρασης αυτής είναι *ahiye asher ahiye* και η αξία του συνόλου των γραμμάτων τους είναι η εξής:
>
> 21 אהיה 501 אשר 21 אהיה
>
> Αφού αυτό είναι το όνομα του [του Θεού], το σύνολο των αξιών που το συνθέτουν, 21, 501, 21, 543, ή απλώς μια χρησιμοποίηση των ψηφίων μόνο στο όνομα του Μωυσή… αλλά τώρα με τέτοια σειρά, ώστε το όνομα του 345 είναι ανεστραμμένο και διαβάζεται 543.
>
> Έτσι ώστε όταν ο Μωυσής ικετεύει "Άφησέ με να δω το πρόσωπο ή την δόξα Σου", ο άλλος σωστά και αληθινά απαντάει: "Δεν δύνασαι να ίδης το πρόσωπον μου....αλλά *θέλεις ιδεί τα οπίσω* μου", ένα ακριβές νόημα, αν και όχι με τις ακριβείς λέξεις, γιατί η γωνία και το *πίσω* του 543 είναι το *πρόσωπο* του 345 για να ελεγχθεί και να τηρηθεί μια *αυστηρή χρήση* ενός συνόλου αριθμών στην δημιουργία ορισμένων *μεγάλων* αποτελεσμάτων, για το σκοπό για τον οποίο χρησιμοποιούνται ειδικώς.

Και ο μορφωμένος Κσμπαλιστής προσθέτει:

> Σε άλλες χρήσεις των αριθμών αντικρύζουν ο ένας τον άλλον πρόσωπο με πρόσωπο. Είναι παράξενο το γεγονός πως αν προσθέσουμε το 345 στο 543 μας δίνει το 888, που ήταν η Γνωστική καμπαλιστική αξία του ονόματος του Χριστού, το οποίο ήταν Jehoshua ή Joshua. Το ίδιο επίσης και διαίρεση των 24 ωρών της ημέρας δίνει τρία οχτάρια σαν πηλίκον....Ο κύριος σκοπός ολόκληρου αυτού του συστήματος των αριθμητικών ελέγχων ήταν να διατηρήσει στην αιωνιότητα την ακριβή αξία του Σεληνιακού Έτους στο Φυσικό μέτρο των Ημερών.

Αυτό είναι το αστρονομικό και αριθμητικό νόημα στην μυστική θεογονία των αστροκοσμικών θεών που επινόησαν οι Χαλδαίοι-Εβραίοι, δύο νοήματα από τα επτά. Τα άλλα πέντε θα εξέπλητταν τους χριστιανούς ακόμα περισσότερο.

σειρά των Οιδιπόδων που προσπάθησαν να ερμηνεύσουν το αίνιγμα της Σφίγγας είναι πράγματι πολύ μεγάλη. Για πολλούς αιώνες καταβρόχθιζε τις λαπρότερες και ευγενέστερες διάνοιες της χριστιανοσύνης.

Αλλά τώρα η Σφίγγα νικήθηκε. Όμως στον μεγάλο διανοητικό αγώνα ο οποίος έληξε με την πλήρη νίκη των Οιδιπόδων του συμβολισμού, εκείνο που αναγκάστηκε να θαφτεί μέσα στην θάλασσα, φλεγόμενο από την ντροπή της ήττας, δεν ήταν η Σφίγγα, αλλά το πολύπλευρο σύμβολο, ονόματι Ιεχωβά, το οποίο οι χριστιανοί – τα πολιτισμένα έθνη – αποδέχθηκαν σαν Θεό τους. Αυτό κατέρρευσε κάτω από την υπερβολικά προσεχτική ανάλυση και πνίγηκε. Οι συμβολολόγοι ανακάλυψαν με απελπισία ότι η υιοθετημένη θεότητά τους ήταν απλώς μια μάσκα για πολλούς άλλους θεούς, ένας ευημερισμένος εκλιπών πλανήτης, στην καλύτερη περίπτωση: το πνεύμα της Σελήνης και του Κρόνου για τους Ιουδαίους, του Ηλίου και του Δία για τους πρώτους χριστιανούς.

Ανακάλυψαν ότι η Τριάδα ήταν στην πραγματικότητα μόνο μια αστρονομική τριάδα – εκτός αν αποδέχονταν τα πιο αφηρημένα και μεταφυσικά νοήματα που της έδιναν οι Εθνικοί – αποτελούμενη από τον Ήλιο (Πατέρας) και τους δύο πλανήτες Ερμή (Υιός) και Αφροδίτη (Άγιο Πνεύμα), Σοφία, το Πνεύμα της Σοφίας, Αγάπη και Αλήθεια, και ο Λούσιφερ, σαν Χριστός, το λαμπερό και πρωινό Αστέρι (Αποκάλυψη ΚΒ', 16). Γιατί, αν ο Πατέρας είναι ο Ήλιος (ο Μεγαλύτερος Αδελφός στην Ανατολική εσωτερική φιλοσοφία), ο πλησιέστερος προς αυτόν πλανήτης είναι ο Ερμής (Ερμής, Μπούντα, Θωθ), που το όνομα της μητέρας του πάνω στην Γη ήταν Μαία, ο πλανήτης που δέχεται επτά φορές περισσότερο φως από κάθε άλλον: γεγονός που οδήγησε τους Γνωστικούς και τους Καμπαλιστές να ονομάσουν τον Χριστό και τον Ερμή τους αντίστοιχα (με την αστρονομική έννοια), "επταπλό φως". Τέλος, *αυτός* ο θεός ήταν ο Μπελ. Ο Ήλιος όντας "Bel" για τους Γαλάτες,"Ήλιος" για τους Έλληνες, "Baal" για τους Φοίνικες, "El" για την Χαλδαία, εξ ου και "El-ohim", "Emanu-El", *El*, "θεός", στα Εβραϊκά. Αλλά ακόμα και ο καμπαλιστικός θεός χάθηκε μέσα στο ραββινικό κατασκεύασμα και τώρα πρέπει κανείς να ανατρέξει στην εσώτατη μεταφυσική έννοια του *Ζοχάρ* για να βρει σ' αυτό κάτι σαν το Άϊν-Σοφ, την ανώνυμη θεότητα και το Απόλυτο, που με τόση αυθεντικότητα και στόμφο διακηρύσσεται από τους χριστιανούς. Αλλά ασφαλώς δεν πρόκειται να βρεθεί στα μωυσαϊκά βιβλία από κείνους που προσπαθούν να τα διαβάσουν χωρίς ένα κλειδί. Από τότε που χάθηκε, οι Ιουδαίοι και οι Χριστιανοί έκαναν ό,τι μπορούσαν για να συνδέσουν αυτές τις δυο ιδέες, αλλά μάταια. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να απογυμνώσουν ακόμα και αυτήν την συμπαντική θεότητα από τον μεγαλειώδη χαρακτήρα της και το αρχέγονο νόημά της.

Να τι ειπώθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη,* τόμος ΙΙ, σελ. 301:

> Είναι επομένως απόλυτα φυσικό να διακρίνουμε μια διαφορά ανάμεσα στον μυστηριώδη θεό Ιαώ, που από την πιο παλιά αρχαιότητα υιοθετήθηκε από όλους όσους συμμετείχαν στην εσωτερική γνώση των ιερέων, και στα φωνητικά του αντίστοιχα, τα οποία βλέπουμε να αντιμετωπίζουν με τόσο λίγο σεβασμό οι Οφίτες και άλλοι Γνωστικοί.
>
> Στα οφιτικά κοσμήματα του Βασιλιά [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*] βλέπουμε το όνομα Ιαώ να επαναλαμβάνεται και συχνά να συγχέεται με το Ιεβώ, ενώ αυτό το τελευταίο αντιπροσωπεύει απλώς ένα από τα πνεύματα τα ανταγωνιστικά προς τον Αβραξάς. Προκειμένου αυτά τα ονόματα να μη θεωρούνται σαν ταυτόσημα με τον Ιουδαίο Ιεχωβά, θα εξηγήσουμε αμέσως την λέξη. Μας φαίνεται πολύ παράξενο που τόσο πολλοί μορφωμένοι αρχαιολόγοι επέμειναν ελάχιστα στο γεγονός ότι υπήχαν πολλοί Ιεχωβά και αρνήθηκαν ότι το όνομα ξεκίνησε με τον Μωυσή. Ιαώ είναι ασφαλώς ένας τίτλος του Υπέρτατου Όντος και ανήκει *εν μέρει* στο Άφατο Όνομα, αλλά ούτε προήλθε απ' αυτούς ούτε ήταν μοναδική ιδιοκτησία των Ιουδαίων. Ακόμα κι αν άρεσε στον Μωυσή να αποδίδει αυτό το όνομα στο προστατευτικό "Πνεύμα", τον υποτιθέμενο προστάτη και την εθνική θεότητα του "εκλεκτού λαού του Ισραήλ", δεν υπάρχει κανένας λόγος για τον οποίο άλλες εθνότητες θα Τον δέχονταν σαν τον Ανώτατο και τον Μοναδικό ζώντα Θεό. Αλλά εμείς αρνούμεθα εντελώς την υπόθεση αυτήν. Άλλωστε, υπάρχει και το γεγονός ότι το Yaho ή Iao ήταν ένα "μυστηριακό όνομα" εξ αρχής, γιατί τα יה και חוה δεν ήρθαν σε εμάς πριν από τον βασιλιά Δαυίδ. Πριν από την εποχή του, ελάχιστα ή και καθόλου κύρια ονόματα δεν αποτελούνται από τα iah ή yah. Φαίνεται μάλλον ότι ο Δαυίδ, όντας περαστικός μεταξύ των Τυριών και των Φιλισταίων (Σαμουήλ Β'), έφερε από εκεί το όνομα του Ιεχωβά (Jehovah). Έκανε τον Zadok (Σαδώκ) αρχιερέα, απ' τον οποίο προήλθαν οι Zadokites ή Sadducees (Σαδδουκαίοι).Έζησε και βασίλευσε πρώτα στην Hebron חבריו (Χεβρών), Habir-on η πόλη Kabir, όπου τελούνταν οι τελετές των τεσσάρων (μυστηριακών θεών). Ούτε ο Δαυίδ ούτε ο Σολομώντας αναγνώριζαν τον Μωυσή ή τον Νόμο του Μωυσή. Επιθυμούσαν να χτίσουν έναν ναό στον יהוה [Ιεχωβά] ή τα οικοδομήματα που χτίστηκαν από τον Χιράμ για τον Ηρακλή και την Αφροδίτη, τον Άντον και την Αστάρτη.
>
> Φυρστ λέει: "Το ίδιο το αρχαίο όνομα του θεού: *Yaho*.... το οποίο στα Ελληνικά γράφεται Ιαώ, ξέχωρα *από την προέλευσή* του, φαίνεται ότι ήταν ένα αρχαίο μυστικό όνομα της υπέρτατης θεότητας των Σημιτών. [Οπότε και ειπώθηκε στο Μωυσή όταν μυήθηκε στο HOR-EV – το σπήλαιο – κάτω από την καθοδήγηση του Ιοθόρ, του Κανίτη ή Καϊνίτη ιερέα του Μαδιάμ]. Στην αρχαία θρησκεία των Χαλδαίων, απομεινάρια της οποίας βρίσκονται μεταξύ των Νεοπλατωνικών, η υπέρτατη θεότητα η θρονιασμένη πάνω από τους επτά ουρανούς, που αντιπροσώπευε την

πνευματική φωτεινή αρχή [νους][474] και γινόταν επίσης αντιληπτή σα δημιουργός,[475] ονομαζόταν Ιαώ, יהו ,[476] ο οποίος ήταν σαν τον εβραϊκό ΥΒ^ΙΟ μυστηριώδης και ακατονόμαστος... και το όνομα του οποίου μεταβιβαζόταν μόνο στο μυημένο... Οι Φοίνικες είχαν έναν υπέρτατο Θεό, το όνομα του οποίου ήταν τριγράμματο (*Litera trina*) και *μυστικό*.....και αυτός ήταν ο Ιαώ". [*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 296 – 297.]

Σταυρός, λένε οι Καμπαλιστές, επαναλαμβάνοντας το μάθημα των Αποκρυφιστών, είναι ένα από τα πιο αρχαία ή μάλλον το πιο αρχαίο σύμβολο. Αυτό αποδεικνύεται στην αρχή του Προοιμίου (Τόμος Ι). Οι Μυημένοι της Ανατολής τον εμφανίζουν σύγχρονο με τον κύκλο της θεϊκής απειροσύνης και της πρώτης διαφοροποίησης της Ουσίας, της ένωσης του πνεύματος και της ύλης. Αυτό απορρίφθηκε και έγινε αποδεκτή μόνο η αστρονομική αλληγορία, η οποία προσαρμόστηκε, για να ταιριάζει σε φανταστικά γήινα γεγονότα, με έξυπνο τρόπο.

Ας αποδείξουμε αυτήν την δήλωση. Όπως ειπώθηκε, στην αστρονομία ο Ερμής είναι ο γιος των Caelus και Lux – του ουρανού και του φωτός ή του Ήλιου. Στην μυθολογία είναι απόγονος του Δία και της Μαίας. Αυτός είναι ο "αγγελιαφόρος" του Πατέρα του Δία, ο Μεσίας του Ήλιου. Στα Ελληνικά το όνομά του, "Ερμής", σημαίνει μεταξύ των άλλων και "Διερμηνέας", ή "Λέξη" που προφέρεται, ο ΛΟΓΟΣ ή ΡΗΜΑ. Ο Ερμής, εκτός από το ότι γεννήθηκε στο Όρος Κυλλήνη μεταξύ βοσκών, είναι και ο προστάτης τους. Είναι πνεύμα ψυχοπομπό, γιατί οδηγούσε τις ψυχές των νεκρών στον Άδη και τις γύριζε πίσω, αξίωμα που αποδόθηκε στον Ιησού μετά τον θάνατο και την ανάστασή του. Τα σύμβολα των Ερμή-Mercury (Die Termini) τοποθετούνταν στις στροφές των λεωφόρων (όπως τοποθετούνται τώρα οι σταυροί στην Ιταλία) και ήταν *σταυροειδή*.[477] *Κάθε έβδομη ημέρα οι ιερείς έχριζαν αυτά τα termini* με λάδι και μια φορά τον χρόνο τα στεφάνωναν με γιρλάντες, εξ αυτού και λέγονταν *χρισμένοι*. Ο Ερμής, μιλώντας μέσα από τους χρησμούς του είπε: "Εγώ είμαι εκείνος τον οποίον καλείτε Υιό του Πατρός [Δία] και της Μαίας. Εγκαταλείποντας τον Βασιλιά του Ουρανού [τον Ήλιο] ήρθα να σας βοηθήσω, ω θνητοί". Ο Ερμής θεραπεύει τους τυφλούς και επαναφέρει την όραση, νοητική και φυσική. Συχνά απεικονιζόταν με τρία κεφάλια και ονομαζόταν "Τρικέφαλος", "Τριπλός", σαν ένα με τον Ήλιο και την Αφροδίτη. Τέλος, ο Ερμής, όπως δείχνει ο Κορνούτους, απεικονιζόταν μερικές φορές με μορφή κύβου, χωρίς χέρια, γιατί "η δύναμη της ομιλίας και της ευφράδειας μπορεί να επικρατήσει χωρίς την βοήθεια των χεριών ή των ποδιών". [Λ.Α. Κορνούτους, *Περί της θείας φύσης*, Καίμπριτζ, 1670, σελ. 31-32 και Γιοχάνες Λ. Λύντους, *Περί διανοίας*, 1827, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. 52, σελ. 241.] Αυτή ακριβώς η κυβική μορφή συνδέει άμεσα τους *terimini* με τον σταυρό και την ευφράδεια ή δύναμη της ομιλίας του Ερμή, που έκανε τον πονηρό Ευσέβιο να πει "ο Ερμής είναι το έμβλημα του Λόγου που δημιουργεί και ερμηνεύει τα πάντα", γιατί είναι ο *δημιουργικός* λόγος· και αυτός παρουσιάζει τον Πορφύριο να διδάσκει ότι η ομιλία του Ερμή – που τώρα ερμηνεύεται σαν "*Λόγος του Θεού*" (!) στον *Ποίμανδρο* – μια δημιουργική ομιλία (*Verbum*), είναι η σπερματική αρχή, η διασκορπισμένη σε ολόκληρο το Σύμπαν. [*Προπαρασκευή Ευαγγελική*, κεφ. ΧΙ, "Ισχυρότατη ανασκευή Ελληνικού δόγματος". Παράβαλε, Μίνιε, *Ελληνική Πατρολογία*, Τομ. ΙΙΙ, κεφ. ΧΙ, παρ. 114, στ. 206.] Στην Αλχημεία ο "Ερμής" είναι το ριζικό Moyst, αρχέγονο ή στοιχειώδες ύδωρ, που περιέχει το σπέρμα του Σύμπαντος, γονιμοποιημένο από τα ηλιακά πυρά. Για να εκφράσει αυτήν την γονιμοποιητική αρχή στον σταυρό προστίθετο συχνά ένας φαλλός (το αρσενικό και το θηλυκό ή το κάθετο και το οριζόντιο ενωμένα) από τους Αιγυπτίους (βλέπε Αιγυπτιακά Μουσεία). Οι σταυροειδείς *termini* συμβόλιζαν επίσης αυτή την ιδέα, η οποία στην Αίγυπτο βρισκόταν στους *κυβικούς* Ερμείς. Ο συγγραφέας του έργου

Πηγή των Μέτρων μας λέει το γιατί. [Βλέπε Τμήμα XVI, ADAM-ADAMI.]

Νους, ο ορισμός που δίνεται από τον Αναξαγόρα στην Υπέρτατη θεότητα, είναι παρμένος από την Αίγυπτο, όπου επονομαζόταν ΝΟΥΤ. [Ε.Π.Μπ.]

Αλλά από πολύ λίγους όμως, γιατί οι δημιουργοί του υλικού σύμπαντος θεωρούνταν πάντοτε σαν θεότητες υποτελείς στον Υπέρτατο Θεό. [Ε.Π.Μπ.]

Γιοχάνες Λ. Λύντους, *Περί Διανοίας*, IV, 38, 74, 98, Κεδρηνός, *Ιστορική Σύνοψη*, Ι, σελ. 296.

Μπερνάρ ντε Μονφωκόν, *Η Αρχαιότητα εξηγημένη*, κ.τ.λ. (1719), Τομ. Ι, πίνακας LXXVII, απέναντι από την σελίδα

Οι μαθητές του Ερμή μετά τον θάνατό τους πηγαίνουν στον πλανήτη του, τον Ερμή.....το δικό τους Βασίλειο των Ουρανών.

Όπως δείχνει, ο κύβος ξεδιπλωμένος γίνεται ένας σταυρός του ταυ των Αιγυπτίων, ή επίσης, "ο κύκλος προστιθέμενος στο ταυ μας δίνει τον σταυρό με λαβή" των αρχαίων Φαραώ. Αυτό το γνώριζαν εδώ και αιώνες από τους ιερείς και τους "Βασιλείς-Μυημένους" τους, όπως επίσης γνώριζαν το νόημα της φράσης "η τοποθέτηση ενός ανθρώπου στον σταυρό", ιδέα η οποία "προσαρμόστηκε για να συμβαδίσει με εκείνη της προέλευσης της ανθρώπινης ζωής και επομένως της φαλλικής μορφής". Μόνο που αυτή η τελευταία μπήκε σε δράση πολλούς αιώνες μετά την ιδέα του ξυλοκόπου και του τεχνίτη των θεών, του Βισβσκάρμαν, ο οποίος σταύρωσε τον "Ήλιο-Μυημένο" πάνω στην σταυροειδή σανίδα. Όπως γράφει ο ίδιος συγγραφέας: "*η τοποθέτηση ενός ανθρώπου στον σταυρό*.....χρησιμοποιήθηκε με την ίδια μορφή παρουσίασης από τους Ινδούς", αλλά προσαρμόστηκε για να "συνταιριάξει" με την ιδέα της νέας γέννησης του ανθρώπου, από *πνευματική* και όχι από φυσική αναγέννηση. Ο υποψήφιος για μύηση τοποθετούνταν στο ταυ, ή αστρονομικό σταυρό, με μια πολύ σπουδαιότερη και ευγενέστερη ιδέα από εκείνη της προέλευσης της απλής γήινης ζωής.

Από την άλλη μεριά, οι Σημίτες φαίνεται σαν να μην είχαν άλλον ή ανώτερο σκοπό στην ζωή από το να γεννήσουν τους απογόνους τους. Έτσι, γεωμετρικά και σύμφωνα με την ανάγνωση της Βίβλου μέσω της αριθμητικής μεθόδου, ο συγγραφέας του *εβραίο-αιγυπτιακού Μυστήριου* έχει απόλυτο δίκιο. Ολόκληρο το δικό τους σύστημα (των Ιουδαίων):

> ....Φαίνεται ότι κατά την αρχαιότητα θεωρούνταν σαν ένα σύστημα που βασίζεται στην φύση και το οποίο είχε υιοθετηθεί από την φύση ή τον Θεό σαν η βάση ή ο νόμος της άσκησης στην πράξη της δημιουργικής δύναμης, δηλαδή ήταν το δημιουργικό σχέδιο, του οποίου η δημιουργία ήταν η πρακτική εφαρμογή. Αυτό φαίνεται να υποστηρίζεται από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το σύστημα που παρουσιάστηκε, τα μεγέθη των πλανητικών χρόνων χρησίμευαν ταυτόχρονα σαν μέτρα του μεγέθους των πλανητών και της ιδιαιτερότητας των σφαιρών τους, δηλαδή στην προέκταση των ισημερινών και πολικών διαμέτρων τους...κ.τ.λ., κ.τ.λ.....Το σύστημα αυτό φαίνεται να αποτελεί την βάση ολόκληρου του βιβλικού οικοδομήματος [εκείνου του δημιουργικού σχεδίου], σαν ένα θεμέλιο για την τυπολατρεία της και για την παρουσίαση των έργων της θεότητας με τον τρόπο του αρχιτέκτονα, χρησιμοποιώντας την ιερή μονάδα του μέτρου στον Κήπο της Εδέμ, στην Κιβωτό του Νώε, στο Βωμό και στο Ναό του Σολομώντα. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 3, 4.]

Έτσι, μόλις παρουσιάζεται αυτό το σύστημα, η ιουδαϊκή θεότητα αποδεικνύεται ότι είναι, στην καλύτερη περίπτωση, μόνο μια εκδηλωμένη δυάδα και ποτέ το Ένα απόλυτο ΟΛΟ. Απεικονιζόμενη γεωμετρικά, είναι ένας ΑΡΙΘΜΟΣ, συμβολικά, είναι ένας ευημερισμένος Πρίαπος – και αυτό δεν μπορεί καθόλου να ικανοποιήσει μια ανθρωπότητα που διψά για την παρουσίαση των πραγματικών πνευματικών αληθειών και για την κατοχή ενός Θεού με μια θεία και όχι ανθρωπομορφική φύση. Είναι περίεργο το ότι οι πιο διαβασμένοι σύγχρονοι καμπαλιστές δεν βλέπουν στον σταυρό και στον κύκλο παρά μόνο ένα σύμβολο της εκδηλωμένης δημιουργικής και ανδρόγυνης θεότητας στην σχέση της και στην συνάφειά της με αυτόν τον φαινομενικό κόσμο. [Ο αναγνώστης αν θέλει μπορεί να δει τις δυο *Καμπάλα*, του Ισαάκ Μάγιερ και του Σ.Λ. Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, με τις ερμηνείες τους.]

Ένας συγγραφέας πιστεύει ότι:

> .....Ο άνθρωπος [διάβαζε, ο Ιουδαίος και ο Ραββί] απέκτησε την γνώση του πρακτικού μέτρου.....με το οποίο η φύση λέγεται ότι διευθετεί τους πλανήτες κατά μέγεθος για να εναρμονίσει την σημειογραφία των κινήσεων τους. Φαίνεται ότι το απέκτησε και εκτίμησε την απόκτηση του σαν το μέσον για την αντίληψη της θεότητας: δηλαδή, προσέγγισε τόσο κοντά στην αντίληψη ενός Όντος με μια διάνοια σαν την δική του, μόνο απείρως πιο ισχυρή, ώστε να μπορέσει να αντιληφθεί έναν νόμο της δημιουργίας εγκαθιδρυμένο από εκείνο το Ον, το οποίο πρέπει να υπήρχε πριν από οποιαδήποτε δημιουργία (καμπαλιστικά ονομαζόμενο Λόγος). [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 5.]

Αυτό μπορεί να ικανοποίησε τον πρακτικό σημιτικό νου, αλλά ο Ανατολικός Αποκρυφιστής είναι αναγκασμένος να απορρίψει την προσφορά ενός *τέτοιου* Θεού. Πραγματικά, μια θεότητα, ένα Ον, "που έχει μια διάνοια σαν του ανθρώπου, αλλά απείρως πιο ισχυρή", δεν υπάρχει πέρα από τον κύκλο της δημιουργίας. Δεν έχει καμιά σχέση με την ιδανική αντίληψη του αιώνιου σύμπαντος.

Στην καλύτερη περίπτωση αυτός είναι μια από τις δημιουργικές κατώτερες δυνάμεις, το Σύνολο των οποίων ονομάζεται "Σεφιρόθ", "Ουράνιος Άνθρωπος" και Αδάμ-Κάδμος, ο Δεύτερος Λόγος των Πλατωνικών.

Αυτή η ίδια ιδέα βρίσκεται καθαρά στην βάση των σαφέστατων ορισμών της Καμπάλα και των μυστηρίων της, δηλαδή από τον Τζον Α. Πάρκερ, όπως αναφέρεται στο ίδιο έργο:

> [Το] κλειδί της Καμπάλα θεωρείται ότι είναι η *γεωμετρική σχέση της επιφάνειας του κύκλου εγγεγραμμένου μέσα στο τετράγωνο* ή του κύβου προς μια σφαίρα, προκαλώντας την σχέση της διαμέτρου προς την περιφέρεια ενός κύκλου, με την αριθμητική αξία αυτής της σχέσης εκφρασμένη με ακέραιους. Η σχέση της διαμέτρου προς την περιφέρεια όντας υπέρτατη συνδέθηκε με τα θεία ονόματα Ελοΐμ και Ιεχωβά (όροι που αριθμητικά είναι εκφράσεις αυτών των σχέσεων αντίστοιχα: ο πρώτος της περιφέρειας, ο δεύτερος της διαμέτρου) και περιλαμβάνει μέσα της όλες τις κατώτερες. Δυο εκφράσεις της περιφέρειας προς την διάμετρο με ακέραιους χρησιμοποιούνται στην Βίβλο: (1) τέλεια, (2) η ατελής. Μια από τις σχέσεις ανάμεσα σ' αυτές είναι τέτοια, ώστε το (2) αφαιρούμενο από το (1) θα άφηνε την μονάδα της αξίας μιας διαμέτρου με όρους ή με την ονομασία της αξίας της περιφέρειας του τέλειου κύκλου ή μια μονάδα ευθείας που έχει μια τέλεια κυκλική αξία ή έναν παράγοντα κυκλικής αξίας. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 12.]

Τέτοιοι υπολογισμοί δεν μπορούν να οδηγήσουν κανέναν πέρα από το να λύσει τα μυστήρια του τρίτου σταδίου της Εξέλιξης ή της "τρίτης δημιουργίας του Μπράχμα". Οι μυημένοι Ινδοί γνωρίζουν πώς να "τετραγωνίζουν τον κύκλο" πολύ καλύτερα από οποιονδήποτε Ευρωπαίο. Αλλά γι' αυτό περισσότερα σε λίγο. Γεγονός είναι ότι, οι Δυτικοί Μυστικιστές αρχίζουν την θεώρηση τους μόνο από το στάδιο όπου το σύμπαν "πέφτει μέσα στην ύλη", όπως λένε οι αποκρυφιστές. Σε ολόκληρη την σειρά των καμπαλιστικών βιβλίων δεν συναντήσαμε ούτε μια πρόταση η οποία να υπαινίσσεται έστω και με τον πιο απόμακρο τρόπο τα ψυχολογικά και πνευματικά, καθώς και τα μηχανιστικά και *φυσιολογικά* μυστικά της "δημιουργίας". Θα πρέπει, λοιπόν, να θεωρήσουμε την εξέλιξη του Σύμπαντος απλώς σαν ένα πρωτότυπο – σε γιγαντιαία κλίμακα – της πράξης της γέννησης, σαν "θείο" *Φαλλισμό* και να τον υμνήσουμε, όπως έκανε ένας κακώς εμπνευσμένος συγγραφέας σε ένα πρόσφατο έργο του με αυτόν τον τίτλο; Η συγγραφέας δεν το νομίζει. Και νιώθει δικαιωμένη εκφράζοντας αυτήν την άποψη, γιατί μια πιο προσεκτική ανάγνωση της Παλαιάς Διαθήκης – εσωτερικά, καθώς και εξωτερικά – φαίνεται ότι δεν οδήγησε τους πιο ενθουσιώδεις ερευνητές πέρα από την βεβαιότητα πάνω σε μαθηματικές βάσεις ότι, από το πρώτο μέχρι το τελευταίο κεφάλαιο της Πεντατεύχου, κάθε σκηνή, κάθε χαρακτήρας ή συμβάν φαίνονται συνδεδεμένα άμεσα ή έμμεσα με την *προέλευση της γέννησης* στην πιο ωμή και πιο ζωώδη μορφή της. Έτσι, όσο ενδιαφέρουσες και έξυπνες κι αν είναι οι ραββινικές μέθοδοι, η συγγραφέας, μαζί με τους άλλους Αποκρυφιστές της Ανατολής, είναι αναγκασμένη να προτιμήσει εκείνες των Παγανιστών.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να ψάξουμε στην Βίβλο για την προέλευση του Σταυρού και του Κύκλου, αλλά πέρα από τον Κατακλυσμό. Επομένως, επιστρέφοντας στον Ελιφάς Λεβί και στο *Ζοχάρ* απαντάμε για λογαριασμό των Ανατολικών Αποκρυφιστών και λέμε ότι, αντικαθιστώντας την πράξη με την αρχή, συμφωνούμε απόλυτα με τον Πσκάλ ο οποίος λέει: "ο Θεός είναι ένας κύκλος, το κέντρο του οποίου βρίσκεται παντού και η περιφέρεια του πουθενά". Ενώ οι Καμπαλιστές λένε το αντίθετο και το ισχυρίζονται μόνο και μόνο λόγω της επιθυμίας τους να καλύψουν την δοξασία τους. Με την ευκαιρία, ο ορισμός της θεότητας ως Κύκλου δεν ανήκει καθόλου στον Πασκάλ, όπως νόμισε ο Ελ. Λεβί. Ο Γάλλος φιλόσοφος τον δανείστηκε είτε από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο, είτε από το λατινικό έργο του Καρδινάλιου Κούζα, *Η Πεπαιδευμένη Άγνοια*, όπου και τον χρησιμοποιεί. Επίσης έχει παραποιηθεί από τον Πασκάλ, ο οποίος αντικαθιστά τις λέξεις "Κοσμικός Κύκλος" που έχουν συμβολικό νόημα στην αρχική γραφή, με την λέξη Θεός. Για τους αρχαίους και οι δύο λέξεις ήταν συνώνυμες.

* * *

Α
ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΣ

Για τις διάνοιες των αρχαίων φιλοσόφων κάτι από το θείο και το μυστηριώδες αποδιδόταν πάντα στο σχήμα του κύκλου. Ο αρχαίος κόσμος, επίμονος στον συμβολισμό του με τις πανθεϊστικές ενοράσεις του, που ένωναν σε μια την ορατή και την αόρατη Απειροσύνη, παρίστανε τόσο την θεότητα όσο και το εξωτερικό ΠΕΠΛΟ της με έναν κύκλο. Αυτή η ανάμειξη των δυο σε μια ενότητα, και το όνομα *θεός* που δινόταν αδιάκριτα και στα δύο, εξηγείται και γίνεται επομένως ακόμα πιο *επιστημονική* και φιλοσοφική. Η ετυμολογική ερμηνεία του Πλάτωνα για την λέξη θεός έχει παρουσιαστεί σε άλλο σημείο. Κατ' αυτόν προέρχεται από το ρήμα θέειν: "κινούμαι, τρέχω", όπως υποδείκνυε η κίνηση των ουράνιων σωμάτων τα οποία αυτός συνέδεε με την θεότητα. [*Κρατύλος*, 397 D.] Σύμφωνα με την Εσωτερική φιλοσοφία, αυτή η θεότητα – κατά την διάρκεια των "νυχτών" και των "ημερών" της (δηλαδή κύκλων ανάπαυσης ή δραστηριότητας) – είναι "*η αιώνια ασταμάτητη κίνηση*", η "ευρισκόμενη ΣΥΝΕΧΩΣ ΣΕ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ, καθώς επίσης η αιώνια συμπαντικά παρούσα και η Πάντα Υπάρχουσα". Η τελευταία είναι η ριζική αφαίρεση, η πρώτη είναι η μόνη δυνατή αντίληψη μέσα στον ανθρώπινο νου, αν αποσυνδέσει την θεότητα από οποιοδήποτε σχήμα ή μορφή. Είναι μια συνεχής, ασταμάτητη εξέλιξη, που ξαναγυρίζει πίσω κατά την ασταμάτητη πορεία της μέσα από αιώνες διάρκειας στην αρχική της κατάσταση: την ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΝΟΤΗΤΑ.

Μόνο οι μικρότεροι θεοί παρουσιάζονταν να φέρουν τις συμβολικές ιδιότητες των ανώτερων. Έτσι, ο θεός *Σου*, η προσωποποίηση του Ρα, που εμφανίζεται σαν "η μεγάλη Γάτα της Κοιλάδας της Περσέας στην Αν", [*Βίβλος των Νεκρών*, XVII, γραμμές 45 – 47] αναπαριστόταν συχνά στα αιγυπτιακά μνημεία καθισμένος και κρατώντας έναν σταυρό, σύμβολο των τεσσάρων τετάρτων ή των Στοιχείων, κολλημένο σε έναν Κύκλο.

Στο θαυμάσιο έργο *Φυσική Γένεση* [τομ. Ι, σελ. 421-422] του Τζέραλντ Μάσεϋ, κάτω από τον τίτλο "Τυπολογία των Τεσσάρων Τετάρτων", υπάρχουν περισσότερες πληροφορίες για τον σταυρό και τον κύκλο από ό,τι σε οποιοδήποτε άλλο έργο που γνωρίζουμε. Όποιος δεν μπόρεσε να βρει αποδείξεις για την αρχαιότητα του Σταυρού παραπέμπεται στους δύο αυτούς τόμους. Ο συγγραφέας δείχνει ότι:

> .....ο κύκλος και ο σταυρός είναι αδιαχώριστα.....Ο Σταυρός με Λαβή ενώνει τον κύκλο και τον σταυρό των τεσσάρων γωνιών. Εξαιτίας της προέλευσης τους [αυτά] αντικαθιστούν μερικές φορές το ένα το άλλο. Για παράδειγμα, το *τσακρά*, ή Δίσκος του Βίσνου, είναι ένας κύκλος. Το όνομα υποδηλώνει τον κυκλικό, τροχοειδή γύρο, την περιοδικότητα, τον τροχό του χρόνου. Αυτό ο Θεός τον χρησιμοποιεί σαν όπλο που το εκτοξεύει στον εχθρό. Με παρόμοιο τρόπο ο Θορ πετάει το όπλο του, την Σβάστικα, μια μορφή σταυρού με τέσσερα πέλματα και ένα σύμβολο των τεσσάρων τετάρτων. Έτσι ο σταυρός αντιστοιχεί με τον κύκλο του έτους. Το σύμβολο του τροχού ενώνει τον σταυρό και τον κύκλο σε ένα, όπως και το ιερογλυφικό αρτίδιο και ο δεσμός Ανχ .

Αλλά αυτό το διπλό ιερογλυφικό δεν ήταν ιερό για τον αδαή, παρά μόνο για τους Μυημένους. Γιατί ο Ραούλ-Ροσέτ λέει:

> .....το σύμβολο ♀ απαντάται σαν η πίσω όψη ενός φοινικικού νομίσματος, με τον Ραμ σαν πρόσθια όψη....Το ίδιο σύμβολο, που μερικές φορές ονομάζεται Καθρέφτης της Αφροδίτης, γιατί συμβόλιζε την αναπαραγωγή, χρησιμοποιόταν για να μαρκάρει τους γοφούς των πολύτιμων φοράδων αναπαραγωγής της Κορινθίας και άλλες όμορφες ράτσες αλόγων.... ["Ο Σταυρός με Λαβή, κ.τ.λ.". Πρακτικά της Ακαδημίας Επιγραφών και Λογοτεχνίας, Τομ. XVI, Μέρος 2, 1846, σελ. 285-382.]

Πράγμα που αποδεικνύει ότι από πολύ παλιά, από εκείνες τις αρχαίες εποχές, ο σταυρός είχε ήδη γίνει το σύμβολο της ανθρώπινης γέννησης και η λησμονιά της θείας προέλευσης του Σταυρού και του Κύκλου είχε ήδη αρχίσει.

Μία άλλη μορφή του Σταυρού δίνεται στο Περιοδικό της Βασιλικής Ασιατικής Εταιρείας της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας [Τομ. XVIII, Παλιά Σειρά, 1861, Αρθ. X, πίνακας 4. Ίνμαν, εικ. 38]:

> Σε καθεμιά από τις τέσσερις γωνιές τοποθετείται το τόξο μιας ωοειδούς καμπύλης και όταν αυτά τα τέσσερα ενωθούν σχηματίζουν ένα οβάλ. Έτσι, το σχήμα συνδυάζει τον σταυρό και τον κύκλο γύρω του σε τέσσερα μέρη, που αντιστοιχούν στις τέσσερις γωνίες του σταυρού. Τα τέσσερα τμήματα αντιστοιχούν στα τέσσερα πέλματα της σβάστικας του αγκυλωτού σταυρού του Θορ. Ο τετράφυλλος λωτός του Μπούντα απεικονίζεται παρόμοια στο κέντρο του σταυρού, ο λωτός όντας ένα αιγυπτιακό και ένα ινδικό σύμβολο των τεσσάρων τετάρτων. Τα τέσσερα τόξα, αν ενωθούν μαζί, σχηματίζουν μια έλλειψη και η έλλειψη απεικονίζεται επίσης σε κάθε βραχίονα του σταυρού. Η έλλειψη αυτή επομένως υποδηλώνει την ατραπό της γης..... Ο σερ Τζ. Υ. Σίμπσον αντέγραψε τον ακόλουθο τύπο , ο οποίος εδώ παρουσιάζεται σαν ο σταυρός των δύο ισημεριών και των δύο ηλιοστασίων τοποθετημένων μέσα στην ατραπό της γης. Το ίδιο ωοειδές ή ατρακτοειδές σχήμα εμφανίζεται μερικές φορές στα ινδικά σχέδια με επτά σκαλοπάτια στο κάθε άκρο, σαν μια μορφή ή ένας τύπος του Μερού. [*Φυσική Γένεση* τομ. I, σελ. 421]

Αυτή είναι η αστρονομική όψη του διπλού ιερογλυφικού. Υπάρχουν, όμως, άλλες έξι όψεις και μπορεί να γίνει μια προσπάθεια για να ερμηνεύσουμε μερικές απ' αυτές. Το θέμα είναι τόσο τεράστιο, ώστε θα απαιτούσε πολλούς τόμους.

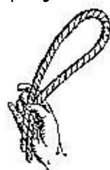
Αλλά το πιο περίεργο από αυτά τα αιγυπτιακά σύμβολα του Σταυρού και του Κύκλου για τα οποία μιλάει το προαναφερθέν έργο, είναι ένα το οποίο λαμβάνει την πλήρη του εξήγηση και το τελικό του χρώμα από τα Άρια σύμβολα της ίδιας φύσης. Ο συγγραφέας λέει:

> σταυρός με τους τέσσερις βραχίονες είναι απλώς ο σταυρός των τεσσάρων τετάρτων, αλλά το σύμβολο του σταυρού δεν είναι πάντοτε απλό.[478] Αυτός είναι ένας τύπος που αναπτύχθηκε από μια αναγνωρίσιμη αρχή και ο οποίος στην συνέχεια υιοθετήθηκε για να εκφράσει διάφορες ιδέες. Ο πιο ιερός σταυρός της Αιγύπτου, τον οποίο κρατούσαν στα χέρια οι θεοί, οι Φαραώ και οι μούμιες των νεκρών, είναι το *Ανχ* ♀ το σύμβολο της ζωής, που σήμαινε επίσης τον ζωντανό, τον όρκο, την συμφωνία, ένα ζευγάρι ή ζευγαρώνω και πολλαπλασιάζω. Η κορυφή του είναι το ιερογλυφικό Ru τοποθετημένο όρθιο πάνω στον σταυρό Ταυ. Το Ru είναι η πόρτα, η πύλη, το άνοιγμα, ο τόπος εξόδου. Αυτό υποδηλώνει τον τόπο *γέννησης* στο βόρειο τέταρτο του ουρανού απ' όπου ξαναγεννιέται ο Ήλιος. *Επομένως το Ru του συμβόλου Ανχ είναι ο θηλυκός τόπος του τόπου γέννησης που αντιπροσωπεύει τον βορρά*. Γιατί στο ΒΟΡΕΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ η ΘΕΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΑΣΤΡΩΝ, ονομαζόμενη "Μητέρα των Περιστροφών", γέννησε τον χρόνο κατά τον αρχικό κύκλο του έτους. Το πρώτο σύμβολο αυτού του αρχέγονου κύκλου του δημιουργημένου στον ουρανό είναι το αρχικό σχήμα του σταυρού Ανχ μια απλή θηλιά η οποία περιέχει τόσο τον κύκλο όσο και τον σταυρό σε μια εικόνα. Αυτή η θηλιά ή βρόγχος μεταφέρεται μπροστά στην αρχαιότερη γενέτειρα. *Τυφώνα* της *Μεγάλης Άρκτου*, σαν η *Κιβωτός* της, καθώς το ιδεόγραμμα μιας περιόδου, ενός τέλους, ενός χρόνου, φαίνεται να σημαίνει μια περιστροφή. Αυτό, λοιπόν, παριστάνει τον κύκλο που κάνει στον βόρειο ουρανό η Μεγάλη Άρκτος και ο οποίος συνιστούσε το αρχικό έτος του χρόνου, γεγονός από το οποίο συνάγουμε ότι η θηλειά ή Ru του Βορρά παριστάνει το τέταρτο, τον τόπο γέννησης του χρόνου, όταν απεικονίζεται σαν το Ru του συμβόλου Ανχ. Πράγματι, αυτό μπορεί να αποδειχθεί. Η θηλειά είναι ένας τύπος μέτρησης *Ark* ή *Rek*. Το Ru του σταυρού Ανχ συνεχίστηκε στο κυπριακό R, Ω και στο κοπτικό Ro, Ρ.[479] Το Ro μεταφέρθηκε στον ελληνικό σταυρό ο οποίος σχηματίζεται από το Ρ και το Κ.... Γι' αυτό το Rak ή Ark ήταν το σύμβολο του κάθε ξεκινήματος (*Αρχής*) και ο δεσμός Ark είναι ο σταυρός του βορρά, το κρυμμένο μέρος του ουρανού.... [Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. I, σελ. 422-423.]

Ασφαλώς όχι, γιατί πολύ συχνά υπάρχουν σύμβολα που φτιάχτηκαν για να *συμβολίζουν άλλα* σύμβολα, και αυτά με την σειρά τους χρησιμοποιούνταν στα ιδεογράμματα. [Ε.Π.Μπ.]

Το R του σλαβικού και ρωσικού αλφάβητου (του κυριλλικού} είναι επίσης το Λατινικό Ρ. [Ε.Π.Μπ.]

Αυτό είναι, πάλι, ολότελα αστρονομικό και φαλλικό. Η πουρανική απόδοση στην Ινδία προσδίδει στο όλο μια άλλη ατμόσφαιρα και, χωρίς να καταστρέφει την ανωτέρω ερμηνεία, καταφέρνει να αποκαλύψει ένα μέρος των μυστηρίων του με την βοήθεια του αστρονομικού κλειδιού, προσφέροντας έτσι μια πιο μεταφυσική απόδοση. Ο "δεσμός Ανχ δεν ανήκει μόνο στην Αίγυπτο. Υπάρχει κάτω από το όνομα *πάσα*, ένα σχοινί το οποίο ο Σίβα κρατάει στην παλάμη του δεξιού πίσω χεριού του [βλέπε Έντουαρντ Μουρ, *Ινδικό Πάνθεο*, Πίνακας XIII] (ο Σίβα έχει τέσσερα χέρια). Ο Μαχαντέβα παριστάνεται σε στάση ασκητού, σαν ένας Μάχα-γιόγκι, με το τρίτο μάτι του το οποίο είναι «το *Ru* τοποθετημένο όρθιο πάνω στον Σταυρό-Ταυ» με άλλη μορφή. Ο *πάσα* κρατιέται στο χέρι με τέτοιον τρόπο, ώστε το πρώτο δάχτυλο και [η άκρη του] χεριού κοντά στον αντίχειρα σχηματίζουν τον σταυρό ή την θηλειά και τον σταυρό. Οι Ανατολιστές μας θα έλεγαν ότι παριστάνει ένα σχοινί με το οποίο δένει τους επίμονους αντιπάλους, γιατί πράγματι η Κάλι, η σύντροφος του Σίβα, έχει ένα παρόμοιο χαρακτηριστικό!

Εδώ ο *πάσα* έχει μια διπλή σημασία, όπως και το *τρισούλα* του Σίβα και κάθε άλλο θείο χαρακτηριστικό. Η σημασία αυτή βρίσκεται στον Σίβα καθώς ο Ρουντρά έχει ασφαλώς το ίδιο νόημα με τον αιγυπτιακό σταυρό με λαβή στην κοσμική και μυστική σημασία του. Στο χέρι του Σίβα γίνεται *λίνγκα-γιονί*. Αυτό που εννοείται είναι το εξής: ο Σίβα, όπως ειπώθηκε, είναι άγνωστος μ' αυτό το όνομα στους *Βέντα* και μόνο στον *Σούκλα Γιατζούρ Βέντα* εμφανίζεται για πρώτη φορά σαν ο μεγάλος Θεός – ΜΑΧΑΝΤΕΒΑ – το σύμβολο του οποίου είναι το *λίνγκα*. Στον *Ριγκ Βέντα* ονομάζεται Ρουντρά, ο "θρηνωδός", η ευνοϊκή και δυσμενής θεότητα ταυτόχρονα, ο θεραπευτής και ο Καταστροφέας. Στο *Βίσνου Πουρανά* είναι ο θεός που ξεπηδάει από το μέτωπο του Μπράχμα, οποίος χωρίζεται σε αρσενικό και θηλυκό και αυτός είναι ο γονέας των Ρουντρά ή Μαρούτ, οι μισοί από τους οποίους είναι ακτινοβόλοι και ευγενείς, ενώ οι άλλοι μισοί, μαύροι και οργισμένοι. Στους *Βέντα* αυτός είναι το θείο Εγώ που αγωνίζεται να επιστρέψει στην αγνή, θεϊκή του κατάσταση και ταυτόχρονα εκείνο το θείο εγώ που είναι φυλακισμένο στην γήινη μορφή, τα μανιασμένα πάθη του οποίου τον καθιστούν "βρυχόμενο" και "φοβερό". Αυτό δείχνεται καθαρά στην *Μπριχανταρανγιάκα Ουπανισάντ*, όπου οι Ρουντρά, οι απόγονοι του Ρουντρά, του θεού της φωτιάς, ονομάζονται "οι δέκα ζωτικές πνοές (*πρανά*, ζωή), με την καρδιά (*μάνας*) σαν ενδέκατη"·[βλέπε Ντόουσον *Κλασικό Ινδουϊστικό Λεξικό*, στο λήμμα, "Ρουντρά"] ενώ σαν Σίβα, αυτός είναι ο *Καταστροφέας* της ζωής. Ο Μπράχμα τον ονομάζει Ρουντρά και του δίνει επίσης άλλα επτά ονόματα, τα οποία είναι οι επτά μορφές της εκδήλωσής του, καθώς και οι επτά δυνάμεις της φύσης, οι οποίες καταστρέφουν μόνο για να ξαναδημιουργήσουν ή να ξαναγεννήσουν.

Επομένως η σταυροειδής θηλειά (*πάσα*) στο χέρι του, όταν αυτός παριστάνεται σαν ασκητής, σαν Μαχαγιόγκι, δεν έχει κανένα φαλλικό νόημα και απαιτείται πράγματι μια ισχυρή φαντασία με τάσεις προς αυτήν την κατεύθυνση για να ανακαλύψει κάτι τέτοιο σε ένα αστρονομικό σύμβολο. Σαν ένα έμβλημα της "πόρτας, της πύλης, του ανοίγματος, του τόπου εξόδου", υποδηλώνει την "ευθεία πύλη" που οδηγεί στο βασίλειο του ουρανού, πολύ περισσότερο απ' ό,τι τον "τόπο γέννησης" με την φυσιολογική έννοια.

Είναι ένας Σταυρός μέσα σε Κύκλο και ένας Σταυρός με Λαβή, αληθινά, αλλά είναι ένας Σταυρός πάνω στον οποίον όλα τα ανθρώπινα πάθη πρέπει να σταυρωθούν, πριν ο γιόγκι περάσει μέσα από την "ευθεία πύλη", τον στενό κύκλο ο οποίος διευρύνεται σε έναν άπειρο, αμέσως μόλις εσωτερικός άνθρωπος περάσει το κατώφλι.

Όσο για το μυστηριώδη αστερισμό των Επτά Ρίσι στην Μεγάλη Άρκτο, ενώ η Αίγυπτος τους αφιέρωσε στον "αρχαιότατο γεννήτορα, Τυφώνα" η Ινδία πριν από αιώνες συνέδεσε όλα αυτά τα σύμβολα με τον χρόνο ή τις περιστροφές Γιουγκά, και οι *Σαπταρίσι* είναι αναπόσπαστα δεμένοι

με την τωρινή εποχή μας, την σκοτεινή Κάλι Γιουγκά.[480] Ο μεγάλος Κύκλος του Χρόνου, πάνω στο πρόσωπο του οποίου η ινδική φαντασία απεικόνιζε την Χελώνα (Κούρμα, ένα από τους Αβατάρα του Βίσνου) ή τον Σισουμάρα, έχει από την φύση τοποθετημένο πάνω του τον Σταυρό στην διαίρεση και στην τοποθέτηση των άστρων, των πλανητών και των αστερισμών. Έτσι στο *Μπαγκαβάτα Πουρανά* [Σκάντα V, κεφ. XXIII] αναφέρεται:

> *Στο άκρο της ουράς εκείνου του ζώου, το κεφάλι του οποίου στρέφεται προς τον νότο* και του οποίου το σώμα είναι καμπυλωμένο στο *σχήμα ενός δακτυλίου* [κύκλου], είναι τοποθετημένος ο Ντρουβά [ο πρώην πολικός αστέρας]. *Κατά μήκος της ουράς* του βρίσκονται οι Πρατζαπάτι, Αγκνί, Ίντρα, Ντάρμα....κατά μήκος των λαγόνων του είναι οι επτά Ρίσι.

Αυτός λοιπόν είναι ο πρώτος και αρχαιότερος Σταυρός και Κύκλος, στον σχηματισμό του οποίου εισέρχεται η θεότητα (συμβολιζόμενη από τον Βίσνου), ο Αιώνιος Κύκλος του Απεριόριστου Χρόνου, *Κάλα*, πάνω στο πεδίο του οποίου στέκονται σταυροειδώς όλοι οι θεοί, τα πλάσματα και οι δημιουργίες γεννημένες σε Χώρο και Χρόνο και τα οποία, όπως λέει η φιλοσοφία, όλα πεθαίνουν κατά τον *Μαχαπραλάγια*.

Στο μεταξύ αυτοί οι Επτά Ρίσι είναι εκείνοι που σημειώνουν το χρόνο και την διάρκεια των γεγονότων στον δικό μας επταδικό ζωτικό κύκλο. Αυτοί είναι τόσο μυστηριώδεις όσο και οι υποτιθέμενες σύζυγοί τους, οι Πλειάδες, από τις οποίες μόνο μία – εκείνη που κρύβεται – αποδείχθηκε νικήτρια. Οι Πλειάδες (Κρίττικα), είναι οι τροφοί του Καρττικέγια, του θεού του Πολέμου (του Άρη των Δυτικών Παγανιστών), ο οποίος ονομάζεται Διοικητής των ουράνιων στρατιών – ή μάλλον των Σίντα (που μεταφράζεται σαν γιόγκι στον ουρανό και άγιοι σοφοί πάνω στην γη), ή «Σιντασένα», πράγμα που θα έκανε τον Καρττικέγια ταυτόσημο με τον Μιχαήλ, του "αρχηγό των ουράνιων λεγεώνων" και, όπως και ο ίδιος, έναν παρθένο Κουμαρά.[481] Πράγματι αυτός είναι ο "Γκούχα", ο μυστηριώδης, στον ίδιον βαθμό που είναι και οι Σαπταρίσι και οι Κρίττικα (οι επτά Ρίσι και οι Πλειάδες), γιατί η ερμηνεία όλων αυτών συνδυαζόμενων αποκαλύπτει στο γνώστη τα μεγαλύτερα μυστήρια της απόκρυφης φύσης. Ένα σημείο αξίζει να αναφερθεί σε αυτό το θέμα του σταυρού και του κύκλου, επειδή έχει μεγάλη σχέση με τα στοιχεία του πυρός και του ύδατος, τα οποία παίζουν ένα τόσο σπουδαίο ρόλο στα σύμβολα του κύκλου και του σταυρού. Όπως ο Άρης, τον οποίον ο Οβίδιος παρουσιάζει ότι γεννήθηκε μόνο από μητέρα (την Ήρα), χωρίς την συμμετοχή πατέρα, ή όπως οι Αβατάρα (ο Κρίσνα, για παράδειγμα) – στην Δύση όσο και στην Ανατολή – έτσι και ο Καρττικέγια γεννιέται, αλλά με ακόμα πιο θαυμαστό τρόπο, ούτε από πατέρα ούτε από μητέρα, αλλά από ένα σπέρμα του Ρουντρά-Σίβα, μέσω του Αγκνί, ο οποίος το πέταξε στον Γάγγη. Έτσι αυτός γεννιέται από φωτιά και νερό, "ένα αγόρι ακτινοβόλο σαν τον Ήλιο και όμορφο σαν την Σελήνη". Γι' αυτό και ονομάζεται Αγκνιμπού (γιος του Αγκνί) και Γκάνγκα-πουτρά (Γιος του Γάγγη). Προσθέστε σε αυτά το γεγονός ότι οι Κρίττικα, οι παραμάνες του, όπως δείχνει το *Μάτσια Πουρανά* (IV, 235), καθοδηγούνται από τον Αγκνί, ή με τα αυθεντικά λόγια, "Οι επτά Ρίσι βρίσκονται σε μια σειρά με τον ακτινοβόλο Αγκνί", οπότε το "Κρίττικα έχει το Αγκνεγιά σαν συνώνυμο" και η σύνδεση είναι εύκολο να συναχθεί.

Οι Ρίσι είναι, λοιπόν, εκείνοι που σημειώνουν τον χρόνο και τις περιόδους του Κάλι Γιουγκά, της εποχής της αμαρτίας και της θλίψης. Όπως μας λέει το *Μπαγκαβάτα Πουρανά*:

> Όταν η δόξα του Βίσνου, ονόματι Κρίσνα, αναχώρησε για τον ουρανό, τότε η Κάλι εποχή, κατά την διάρκεια της οποίας οι άνθρωποι αρέσκονται στην αμαρτία, εισέβαλε στον κόσμο...
>
> Όταν οι επτά Ρίσι βρίσκονταν στην Μαγκά, άρχισε η Κάλι εποχή που αποτελείται από 1.200 [θεία] χρόνια [432.000 κοινά χρόνια] και όταν από την Μαγκά αυτοί θα φτάσουν στον

Η οποία στο έργο *Η Αποστολή των Ιουδαίων*, του μαρκησίου Σαιν Υβ λβεΰντ, ιεροφάντη και ηγέτη ενός μεγάλου μέρους των Γάλλων Καμπαλιστών, περιγράφεται σαν η Χρυσή Εποχή!

Πολύ περισσότερο μάλιστα αφού αυτός είναι ο πασίγνωστος φονέας του Τριπουράσουρα και του Τιτάνα Ταράκα. Ο Μιχαήλ είναι ο νικητής του δράκοντα, και οι Ίντρα και Καρττικέγια συχνά ταυτίζονται.

Πουρβασαντά, τότε η Κάλι εποχή θα φτάσει στην ανάπτυξη της, κάτω από τον Νάντα και τους διαδόχους του.[482]

Αυτή είναι η περιστροφή των Ρίσι:

> Όταν τα δύο πρώτα άστρα των επτά Ρίσι (της Μεγάλης Άρκτου) και μερικοί σεληνιακοί αστερισμοί φαίνονται την νύχτα σε ίση απόσταση ανάμεσα τους, τότε οι επτά Ρίσι θα συνεχίζουν να παραμένουν σταθεροί σ' αυτή την σύνοδο για εκατό χρόνια,

όπως κάνει τον Παρασαρά να λέει ένας εχθρός του Νάντα. Σύμφωνα με τον Μπέντλεϋ, [*Ιστορική θεώρηση της Ινδικής Αστρονομίας*, σελ. 65, όπως αναφέρεται στο *Βίσνου Πουρανά*, (Ουίλσον), Τομ. IV, σελ. 233],η ιδέα αυτή γεννήθηκε μεταξύ των αστρονόμων προκειμένου να δείξουν την ποσότητα της μετάπτωσης των ισημεριών.

> Αυτό έγινε με την υπόθεση ότι μια φανταστική γραμμή ή ένας μεγάλος κύκλος περνούσε μέσα από τους πόλους της εκλειπτικής και στην αρχή της καθορισμένης Μαγκά, κύκλος που υποτίθεται ότι έτεμνε μερικά από τα άστρα της Μεγάλης Άρκτου....Επειδή τα επτά άστρα της Μεγάλης Άρκτου ονομάζονταν Ρίσι, ο υποτιθέμενος κύκλος ονομάστηκε γραμμή των Ρίσι και όντας αναπόφευκτα σταθερός στην αρχή του σεληνιακού αστερισμού Μαγκά, η μετάπτωση μπορούσε να παρατηρηθεί με την αναφορά της μοίρας κ.τ.λ. οποιουδήποτε κινητού σεληνιακού οίκου που κοβόταν από την γραμμή ή κύκλο, σαν δείκτη.

Υπήρχε και υπάρχει ακόμα μια φαινομενικά ατέλειωτη διαφωνία σχετικά με την χρονολογία των Ινδών. Να εδώ ένα σημείο το οποίο θα μπορούσε να βοηθήσει στον καθορισμό – κατά προσέγγιση τουλάχιστον – της εποχής κατά την οποία άρχισε ο συμβολισμός των Επτά Ρίσι και η σύνδεση τους με τις Πλειάδες. Όταν ο Καρττικέγια παραδόθηκε από τους θεούς στις Κρίττικα για να τον θρέψουν, αυτές ήταν μόνο έξι εξ ου και ο Καρττικέγια παριστάνεται με *έξι κεφάλια*. Αλλά όταν η ποιητική φαντασία των πρώτων Αρίων συμβολιστών έφτιαξε απ' αυτές τις συντρόφους των Επτά Ρίσι, αυτές ήταν επτά. Τα ονόματα που δίνονται είναι: Άμπα, Ντούλα, Νιτατνί, Αμπραγιάντι, Μαγκαγιάντι, Βαρσαγιάντι και Τσουπουνίκα. Υπάρχουν όμως και άλλα σύνολα ονομάτων που διαφέρουν. Πάντως, οι Επτά Ρίσι εμφανίζονται να παντρεύονται τις Επτά Κρίττικα πριν από την εξαφάνιση της έβδομης Πλειάδας. Διαφορετικά πώς θα μπορούσαν οι Ινδοί αστρονόμοι να μιλούν για εκείνο το οποίο, ακόμα και με την βοήθεια του πιο ισχυρού τηλεσκοπίου, κανείς δεν μπορεί να το δει; Αυτός είναι, ίσως, και ο λόγος που σε κάθε τέτοια περίπτωση η πλειοψηφία των γεγονότων που περιγράφονται στις ινδικές αλληγορίες βασίζεται πάνω σε "μια πολύ πρόσφατη επινόηση, ασφαλώς μέσα στην χριστιανική εποχή".

Τα αρχαιότερα σανσκριτικά Χειρόγραφα πάνω στην αστρονομία αρχίζουν τις σειρές των Νακσάτρα τους (των 27 σεληνιακών αστερισμών) με το ζώδιο των Κρίττικα και αυτό δεν μπορεί να τα κάνει αρχαιότερα από το 2780 π.Χ. (βλέπε το "Βεντικό Ημερολόγιο", που είναι αποδεκτό και από τους Ανατολιστές), αν και αυτοί βγαίνουν από την δυσκολία λέγοντας ότι το Ημερολόγιο αυτό δεν αποδεικνύει ότι οι Ινδοί γνώριζαν τίποτε για την αστρονομία εκείνη την εποχή και βεβαιώνουν τους αναγνώστες τους ότι, παρά τα Ημερολόγια, οι Ινδοί *παντίτ* πρέπει να απέκτησαν την γνώση τους για τους σεληνιακούς οίκους που αρχίζουν με τις Κρίττικα από τους Φοίνικες κ.τ.λ. Όπως κι αν έχει το πράγμα, οι Πλειάδες είναι η κεντρική ομάδα του συστήματος της αστρικής συμβολολογίας. Βρίσκονται στον λαιμό του αστερισμού του Ταύρου, ο οποίος από τον Μάντλερ και από άλλους θεωρείται στην αστρονομία σαν η κεντρική ομάδα του συστήματος του Γαλαξία, ενώ στην Καμπάλα και στον Ανατολικό Εσωτερισμό θεωρείται σαν η αστρική επταδικότητα η

Μπαγκαβάτα Πουρανά, XII, II, 26-32, αναφερόμενο στο *Βίσνου Πουρανά* (Ουίλσον), Τομ. IV, σελ. 230. Ο Νάντα είναι ο πρώτος βουδιστής ηγεμόνας, ο Τσαντραγκούπτα, ενάντια στον οποίον παρατάχθηκαν όλοι οι μπραχμάνοι, εκείνος της Δυναστείας των Μορύα και ο παππούς του Ασόκα. Αυτό είναι ένα από τα αποσπάσματα τα οποία δεν υπάρχουν στα αρχαιότερα πουρανικά Χειρόγραφα. Αυτά προστέθηκαν από τους Βαϊσνάβα οι οποίοι, εξαιτίας αιρετικού μίσους, τα παραποίησαν σχεδόν σε τέτοιον βαθμό, όσο και οι Χριστιανοί Πατέρες.

γεννημένη από την πρώτη εκδηλωμένη πλευρά του επάνω τριγώνου, του κρυμμένου Δ. Αυτή η εκδηλωμένη πλευρά είναι ο Ταύρος, το Σύμβολο του ΕΝΟΣ (ο αριθμός 1), ή του πρώτου γράμματος του εβραϊκού αλφάβητου, Άλεφ א (ταύρος ή αγελάδα) του οποίου η σύνθεση είναι δέκα

ή י Γιόδ, το τέλειο γράμμα και αριθμός. Οι Πλειάδες, λοιπόν, (ειδικά η Αλκυόνη) ακόμα και στην αστρονομία θεωρούνται σαν το κεντρικό σημείο, γύρω από το οποίο περιστρέφεται το *Σύμπαν των απλανών αστέρων*, η εστία από την οποία και μέσα στην οποία η θεία πνοή, η ΚΙΝΗΣΗ, εργάζεται ασταμάτητα κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα. Έτσι – στην Απόκρυφη φιλοσοφία και στα αστρικά της σύμβολα – ο Κύκλος με τον αστρικό σταυρό στην επιφάνεια του, είναι αυτά που παίζουν τον πιο σημαντικό ρόλο.

Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι το καθετί στο σύμπαν, καθώς και το ίδιο το σύμπαν, σχηματίζεται (δημιουργείται) κατά την διάρκεια των περιοδικών εκδηλώσεων του από την επιταχυνόμενη ΚΙΝΗΣΗ που μπαίνει σε δραστηριότητα από την ΠΝΟΗ της αιώνια άγνωστης δύναμης (άγνωστης τουλάχιστον στην τωρινή ανθρωπότητα) μέσα στον φαινομενικό κόσμο. Το Πνεύμα της Ζωής και της Αθανασίας συμβολιζόταν πάντα από έναν κύκλο: εξ' ου και ο ουροβόρος όφις συμβολίζει τον κύκλο της Σοφίας μέσα στο άπειρο, όπως και ο αστρονομικός σταυρός, ο σταυρός μέσα σε έναν κύκλο και η σφαίρα με τα δυο φτερά που προστίθεται σ' αυτόν και ο οποίος έπειτα έγινε ο ιερός *Σκαραβαίος* των Αιγυπτίων, ενώ το ίδιο του το όνομα υποδηλώνει την μυστική ιδέα που του αποδιδόταν. Γιατί στην Αίγυπτο (στους παπύρους) ο Σκαραβαίος ονομάζεται Khepera, από το ρήμα Khoper, "γίγνομαι" και έτσι έγινε ένα σύμβολο και ένα έμβλημα της ανθρώπινης ζωής και των διαδοχικών *γίγνεσθαι* του ανθρώπου, μέσω των διαφόρων περιπλανήσεων και μετεμψυχώσεων (επανενσαρκώσεων) της ελευθερωμένης Ψυχής. Αυτό το μυστικό σύμβολο δείχνει καθαρά ότι οι Αιγύπτιοι πίστευαν στην μετενσάρκωση και στις διαδοχικές ζωές και υπάρξεις της αθάνατης οντότητας. Όντας, όμως, μια μυστική δοξασία που αποκαλυπτόταν μόνο κατά την διάρκεια των Μυστηρίων από τους ιερείς-ιεροφάντες και από τους βασιλείς-μυημένους στους υποψήφιους, είχε κρατηθεί μυστική. Οι ασώματες διάνοιες (τα Πλανητικά Πνεύματα ή Δημιουργικές Δυνάμεις) παριστάνονταν πάντοτε με την μορφή κύκλων. Στην αρχέγονη φιλοσοφία των Ιεροφαντών αυτοί οι *αόρατοι* κύκλοι ήταν οι πρωτότυπες αιτίες και οι δομητές όλων των ουράνιων σωμάτων, τα οποία ήταν τα ορατά σώματα ή καλύμματα τους και των οποίων αποτελούσαν την ψυχή Ασφαλώς κατά την αρχαιότητα ήταν μια παγκόσμια διδασκαλία (βλέπε Ιεζεκιήλ, κεφ. Α'). Ο Πρόκλος, στο *Σχόλιο πάνω στον Ευκλείδη*, βιβλίο πέμπτο, λέει:

> Πριν από τους μαθηματικούς αριθμούς, υπάρχουν οι *Αυτο-κινούμενοι* αριθμοί, πριν από τα φαινομενικά σχήματα, υπάρχουν τα ζωτικά σχήματα και πριν να δημιουργήσει τους υλικούς κόσμους οι οποίοι κινούνται μέσα σε Κύκλο, η Δημιουργική Δύναμη δημιούργησε τους αόρατους Κύκλους.

Γιατί ο θεός είναι κύκλος, λέει ο Φερεκύδης στον ύμνο του προς τον Δια. Ήταν ένα ερμητικό αξίωμα και ο Πυθαγόρας περιέγραψε μια τέτοια κυκλική προσκύνηση και στάση κατά την διάρκεια των ωρών της θεωρίας. "Ο αφοσιωμένος πρέπει να προσεγγίσει όσο περισσότερο γίνεται την μορφή ενός τέλειου κύκλου", γράφει το Μυστικό Βιβλίο. Ο Πιέριος, [όπως αναφέρει ο Ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων*, τομ. III, σελ. 265], λέει στους αναγνώστες του ότι ο Νουμάς προσπάθησε να διαδώσει ένα παρόμοιο έθιμο στον λαό του. Και ο Πλίνιος λέει: "Κατά την διάρκεια της λατρείας μας διπλώνουμε, κατά κάποιον τρόπο, το σώμα μας σαν δακτυλίδι, *totum corpus circumagimur.*[483] Το όραμα του προφήτη Ιεζεκιήλ θυμίζει έντονα αυτόν τον μυστικισμό του

Η θεά Μπαστ απεικονιζόταν με κεφάλι γάτας. Στην Αίγυπτο το ζώο αυτό ήταν ιερό για πολλούς λόγους: σαν ένα σύμβολο της Σελήνης, "το μάτι του Όσιρη" ή ο "Ήλιος" κατά την διάρκεια της νύχτας. Η γάτα ήταν επίσης αφιερωμένη στην Σεχέτ. Ένας από τους μυστικούς λόγους ήταν και επειδή, όταν κοιμάται, το σώμα της τυλίγεται σε κύκλο. Η στάση συνιστάται για απόκρυφους και μαγνητικούς σκοπούς, προκειμένου να ρυθμίσει με έναν ορισμένον τρόπο την κυκλοφορία του ζωτικού ρευστού, με το οποίο η γάτα είναι κατ' εξοχήν προικισμένη. "Οι εννιά ζωές της γάτας" είναι μια λαϊκή πίστη βασισμένη σε πραγματικούς φυσιολογικούς και απόκρυφους λόγους. Ο Τζ. Μάσευ δίνει επίσης και τον αστρονομικό λόγο, ο οποίος μπορεί να βρεθεί στον Τομ. ΙΙ, σελ. 2-4 του παρόντος έργου. "Η γάτα έβλεπε τον Ήλιο, τον είχε στα μάτια της την νύχτα [ήταν το μάτι της νύχτας], όταν ήταν αόρατος για τους ανθρώπους [γιατί όπως η σελήνη αντανακλά το φως του Ήλιου, έτσι και η γάτα υποτίθεται ότι το αντανακλούσε εξαιτίας των φωσφορικών Ματιών της.

κύκλου, όταν είδε έναν ανεμοστρόβιλο από τον οποίο πρόβαλε "τροχός εις επί της γης" του οποίου το έργο "ην καθώς αν είη τροχός εν τροχώ... διότι πνεύμα ζωής ην εν τοις τροχοίς". [Ιεζεκιήλ. Α', 15, 16, 20]

"Κύκλοι, κύκλων, πορεύεται το πνεύμα καί επί κύκλους αυτού επιστρέφει το πνεύμα ", λέει Σολομώντας [*Εκκλησιαστής*, Α' 6], ο οποίος στην αγγλική μετάφραση φαίνεται να μιλάει για τον "Άνεμο", ενώ στο πρωτότυπο κείμενο αναφέρεται τόσο στο *Πνεύμα* όσο και στον *Ήλιο*. Αλλά το *Ζοχάρ*, το μόνο αληθινό γλωσσάριο του καμπαλιστικού *Κήρυκα*, εξηγώντας αυτόν τον στίχο ο οποίος είναι ίσως κάπως ασαφής και δύσκολο να κατανοηθεί, παρατηρεί: "φαίνεται να λέει ότι ο ήλιος κινείται σε κύκλους, ενώ αναφέρεται στο Πνεύμα *κάτω από τον Ήλιο*, ονομαζόμενο άγιο Πνεύμα, που κινείται κυκλικά, προς τις δυο πλευρές, ώστε αυτά (Αυτό και ο Ήλιος) να *ενωθούν μέσα στην ίδια Ουσία*". [*Ζοχάρ*, φυλ. 87, στηλ. 346]

Το μπραχμανικό "Χρυσό Αυγό", μέσα από το οποίο αναδύεται ο Μπράχμα, η δημιουργική θεότητα, είναι ο "κύκλος με το Κεντρικό Σημείο" του Πυθαγόρα και το ταιριαστό του σύμβολο. Στην Μυστική Δοξασία η κρυμμένη ΜΟΝΑΔΑ – είτε συμβολίζει το ΠΑΡΑΜΠΡΑΧΜΑΝ, είτε το "ΜΕΓΑΛΟ ΑΚΡΟ" του Κομφούκιου, είτε την θεότητα την κρυμμένη από τον ΠΤΑΧ, το Αιώνιο Φως ή πάλι το ιουδαϊκό ΑΪΝ-ΣΟΦ – βρίσκεται πάντα να συμβολίζεται από έναν κύκλο ή από το "μηδέν" (το απόλυτο *μηδέ-εν* και Τίποτε, γιατί είναι άπειρη και το ΠΑΝ). Ενώ ο Θεός ο εκδηλωμένος (με τα έργα του) αναφέρεται σαν η διάμετρος του κύκλου. Ο συμβολισμός της βασικής ιδέας γίνεται έτσι φανερός: η ευθεία γραμμή που περνάει μέσα από το κέντρο ενός κύκλου έχει με γεωμετρική έννοια μήκος, αλλά δεν έχει ούτε πλάτος ούτε πάχος, είναι ένα φανταστικό και θηλυκό σύμβολο, που διασχίζει την αιωνιότητα και αναπαύεται στο πεδίο της ύπαρξης του *φαινομενικού κόσμου*. Είναι *διαστασιακή*, ενώ ο κύκλος της είναι αδιάστατος ή για να χρησιμοποιήσουμε έναν αλγεβρικό όρο, είναι η διάσταση μιας εξίσωσης. Ένας άλλος τρόπος συμβολισμού της ιδέας βρίσκεται στην πυθαγόρεια ιερή Δεκάδα, η οποία συνθέτει, στο διπλό αριθμό *Δέκα* (το 1 και ο κύκλος ή μηδέν), το απόλυτο ΟΛΟ που εκδηλώνεται μέσα στον ΛΟΓΟ ή την γενετήσια Δύναμη της Δημιουργίας.

*   *   *

Β
Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΤΗΝ ΥΛΗ

Εκείνοι που έχουν την τάση να διαφωνήσουν πάνω σε αυτό το πυθαγόρειο σύμβολο, προβάλλοντας την αντίρρηση ότι μέχρι τώρα δεν έχει ακόμα βεβαιωθεί σε ποια περίοδο της αρχαιότητας το μηδέν εμφανίζεται για πρώτη φορά – ειδικά στην Ινδία – παραπέμπονται στον Τομ. ΙΙ, σελ. 299 και επόμενες της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*.

Ακόμα κι αν δεχτούμε, για χάρη της συζήτησης, ότι ο αρχαίος κόσμος δεν ήταν εξοικειωμένος με τον δικό μας τρόπο υπολογισμού ή με τους αραβικούς αριθμούς – αν και γνωρίζουμε ότι ήταν – ωστόσο ο κύκλος και η ιδέα της *διαμέτρου* υπάρχουν για να μας δείξουν ότι ήταν *πρώτο* σύμβολο στην κοσμογονία. Πριν από το τρίγραμμο του Φο Χι [ή Φου Σι], το *Γιανγκ*, η Μονάδα, και το *Γιν*, η δυάδα, εξηγήθηκαν αρκετά έξυπνα από τον Ελιφάς Λεβί, στο έργο *Δόγμα και Τυπικό της Υψηλής Μαγείας*, τομ. Ι, σελ. 124, καθώς επίσης και στο *Τσ'αν τουνγκ τσ'ι*, του Ουέι Μπο-γιανγκ.

γιανγκ γιν

Κίνα είχε τον Κομφούκιο και τους Ταοϊστές της. Ο πρώτος περιγράφει το "Μεγάλο Άκρο" μέσα σε έναν κύκλο με μια οριζόντια γραμμή κατά μήκος, οι άλλοι τοποθετούν τρεις

Εμείς μπορούμε να πούμε ότι η Σελήνη καθρέφτιζε το ηλιακό φως, γιατί έχουμε *καθρέφτες*. Για εκείνους, το μάτι της γάτας ήταν ο καθρέφτης".

ομόκεντρους κύκλους κάτω από τον μεγάλο κύκλο, ενώ οι σοφοί Σουνγκ παρουσίαζαν το "Μεγάλο Άκρο" με έναν επάνω κύκλο και τον Ουρανό και την Γη με δυο κατώτερους και μικρότερους κύκλους. Τα *Γιανγκ* και τα *Γιν* είναι μια μετέπειτα επινόηση. Ο Πλάτωνας και η σχολή του ποτέ δεν κατανόησαν την θεότητα με άλλον τρόπο, παρά τα πολλά επίθετα που απέδιδε στον "θεό πάνω απ' όλα" (*ο επί πάσι θεός*). Ο Πλάτωνας, αφού ήταν μυημένος, δεν μπορούσε να πιστεύει σε έναν προσωπικό θεό, μια γιγαντιαία Σκιά του Ανθρώπου. Τα επίθετα του "Μονάρχη και του Νομοθέτη του Σύμπαντος" έχουν ένα αφηρημένο νόημα που κατανοείται καλά από κάθε αποκρυφιστή ο οποίος, όχι λιγότερο από οποιοδήποτε χριστιανό, πιστεύει σε Έναν Νόμο που κυβερνά το Σύμπαν, αναγνωρίζοντας τον ταυτόχρονα σαν αμετάβλητο.

Όπως λέει ο Πλάτωνας:

> Πέρα από κάθε πεπερασμένη ύπαρξη και από τις *δευτερεύουσες* αιτίες, από όλους τους νόμους, τις ιδέες και τις αρχές, υπάρχει μια ΔΙΑΝΟΙΑ ή ΝΟΥΣ, η Πρώτη Αρχή όλων των Αρχών, η Υπέρτατη Ιδέα, πάνω στην οποία βασίζονται όλες οι άλλες ιδέες: ο Μονάρχης και ο Νομοθέτης του σύμπαντος, η έσχατη Ουσία από την οποίαν *όλα τα άλλα πράγματα αντλούν την ύπαρξη και την ουσία τους*, η Πρώτη και αποτελεσματική Αιτία κάθε τάξης, αρμονίας, ομορφιάς, μεγαλείου και αγαθότητας, η οποία διαπερνά το Σύμπαν, η οποία ονομάζεται κυρίως και κατ' εξοχήν Υπέρτατο Αγαθό, Ο ΘΕΟΣ, "ο επί πάσι θεός". [Κόκερ, *Χριστιανοσύνη και Ελληνική φιλοσοφία*, κεφ. XI, σελ. 377]

Τα λόγια αυτά αναφέρονται, όπως δείχνει και ο ίδιος ο Πλάτωνας, όχι στον "Δημιουργό" ούτε στον "Πατέρα" των σύγχρονων μονοθεϊστών μας, αλλά στην ιδανική και αφηρημένη αιτία. Γιατί, όπως λέει, "αυτός ο θεός, ο επί πάσι θεός, *δεν είναι η αλήθεια ή η διάνοια*, αλλά ο ΠΑΤΕΡΑΣ της" και η Πρωταρχική αιτία της. Είναι δυνατόν ο Πλάτωνας, ο μεγαλύτερος μαθητής των σοφών και ένας σοφός ο ίδιος, για τον οποίο δεν υπήρχε παρά μόνο ένας και μοναδικός σκοπός επίτευξης σ' αυτή την ζωή – Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΓΝΩΣΗ – να πίστευε ποτέ σε μια θεότητα που καταριέται και καταδικάζει τους ανθρώπους για πάντα, με την παραμικρή αφορμή;[484] Ασφαλώς όχι. Όχι αυτός, ο οποίος θεωρούσε σαν γνήσιους φιλοσόφους και αναζητητές της αλήθειας εκείνους που κατείχαν την γνώση του αληθινά υπαρκτού σε αντίθεση με το απλώς φαινομενικό, του αιώνια υπάρχοντος σε αντίθεση με το παροδικό και εκείνου που υπάρχει μόνιμα σε αντίθεση με εκείνο που αυξάνεται, μειώνεται και αναπτύσσεται και καταστρέφεται εναλλάξ. [Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. XII] Ο Σπεύσιππος και ο Ξενοκράτης ακολούθησαν τα βήματά του. Το ΕΝΑ, το αρχικό, δεν είχε ύπαρξη, με την έννοια που του αποδίδεται από τους θνητούς ανθρώπους [Πλάτωνα, *Παρμενίδης*, 141 Ε], "το τίμιον διαμένει στο κέντρο όσο και στην περιφέρεια, αλλά είναι μόνο η αντανάκλαση της θεότητας – η Κοσμική Ψυχή – [Στοβαίου, *Εκλογαί*, I, 862], το πεδίο της επιφανείας του κύκλου. Ο Σταυρός και ο Κύκλος είναι μια συμπαντική ιδέα τόσο αρχαία, όσο και ο ίδιος ο ανθρώπινος νους. Στέκονται πρώτα στο μεγάλο κατάλογο των διεθνών, κατά κάποιο τρόπο, συμβόλων, τα οποία πολύ συχνά εξέφραζαν μεγάλες επιστημονικές αλήθειες, εκτός από την άμεση σχέση τους με τα ψυχολογικά, ακόμα και τα φυσιολογικά μυστήρια και το σύμβολο αυτό είναι ακριβώς τέτοιου είδους και βασίζεται πάνω στην αρχαιότατη εσωτερική κοσμογονία.

Το να πούμε, όπως κάνει ο Ελιφάς Λεβί, ότι ο Θεός, η συμπαντική Αγάπη, αφού έκανε την αρσενική *Μονάδα* να σκάψει μια άβυσσο μέσα στην θηλυκή *Δυάδας* ή χάος, παρήγαγε με αυτόν τον τρόπο τον κόσμο, αυτό δεν αποτελεί εξήγηση. Εκτός από το ότι είναι μια πολύ χονδροειδής

Η κραυγή απελπισίας που εξέφρασε ο κόμης ντε Μοντλοσιέ στο έργο του *Μυστήρια της Ανθρώπινης Ζωής* (Τομ. I, Βιβλ. Δεύτερο, σελ. 126, έκδ. 1829, Παρίσι), είναι μια εγγύηση ότι η Αιτία του "μεγαλείου και της αγαθότητας", την οποία ο Πλάτωνας υποθέτει ότι διαπερνά το Σύμπαν, δεν είναι ούτε η θεότητα του ούτε ο δικός μας Κόσμος. "Στο θέαμα τόσου μεγαλείου, από την μια μεριά, και τόσης αθλιότητας, από την άλλη, το πνεύμα μου παρατηρεί αυτό το άπειρο Όλο και αποφαίνεται πως δεν γνωρίζω εκείνο το θείο μεγαλείο, την μια πιο μεγαλειώδη και πιο ισχυρή θεότητα, που έχει κομματιαστεί και τεμαχιστεί σε κομμάτια διασκορπισμένα σε ολόκληρο το Σύμπαν...... Αυτή η "πιο μεγαλειώδης και πιο απαιτητική θεότητα", από τον θεό αυτού του κόσμου, που υποτίθεται ότι είναι τόσο "αγαθή", είναι το ΚΑΡΜΑ. Και αυτή η αληθινή Θεότητα δείχνει καλά ότι οι μικρότερες, ο δίκος μας *εσωτερικός* θεός (προσωπικός προς το παρόν), δεν έχει καμιά δύναμη να εμποδίσει το ισχυρό χέρι της μεγαλύτερης θεότητας, την ΑΙΤΙΑ την αφυπνισμένη από τις πράξεις μας που γεννούν μικρότερες αιτίες, η οποία ονομάζεται ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗΣ.

ιδέα, δεν αποφεύγει και την δυσκολία να την συλλάβει κανείς χωρίς να χάσει την εκτίμησή του για τους μάλλον υπερβολικά ανθρωποειδείς τρόπους της θεότητας. Ακριβώς για να αποφύγουν τέτοιες ανθρωποειδείς αντιλήψεις οι Μυημένοι ποτέ δεν χρησιμοποιούσαν το επίθετο "θεός" για να υποδηλώσουν την Μια και Χωρίς Δεύτερη Αρχή στο Σύμπαν και – πιστοί στις αρχαιότερες παραδόσεις της Μυστικής Δοξασίας σε όλο τον κόσμο – αρνήθηκαν ότι ένα τόσο ατελές και συχνά ακάθαρτο έργο μπορούσε να δημιουργηθεί από την Απόλυτη Τελειότητα. Δεν υπάρχει ανάγκη να αναφέρουμε εδώ άλλες ακόμα μεγαλύτερες μεταφυσικές δυσκολίες. Ανάμεσα στον εικοτολογικό αθεϊσμό και στον ηλίθιο ανθρωπομορφισμό πρέπει να υπάρχει ένα φιλοσοφικό μέσον και ένας συμβιβασμός. Η Παρουσία μιας Αόρατης Αρχής σε όλη την φύση και η ανώτατη εκδήλωσή της πάνω στην Γη, ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, είναι τα μόνα που μπορούν να λύσουν το πρόβλημα, που μοιάζει με εκείνο του μαθηματικού, του οποίου ο άγνωστος Χ θα πρέπει πάντα να ξεφεύγει από την σύλληψη της γήινης άλγεβράς μας. Οι Ινδοί προσπάθησαν να το λύσουν με τους *αβατάρα* τους, οι χριστιανοί νομίζουν ότι τα κατάφεραν, με την δική τους θεία Ενσάρκωση. Εξωτερικά, και οι δυο έχουν άδικο – *εσωτερικά*, και οι δυο βρίσκονται πολύ κοντά στην αλήθεια. Απ' όλους τους Αποστόλους της Δυτικής θρησκείας, μόνο ο Παύλος φαίνεται να έχει βυθομετρήσει – αν όχι πραγματικά ανακαλύψει – το αρχαϊκό μυστήριο του Σταυρού. Όσο για τους υπόλοιπους εκείνους, οι οποίοι ενώνοντας και ατομικοποιώντας την Συμπαντική Παρουσία την συνένθεσαν σε ένα σύμβολο – το κεντρικό Σημείο στον Σταυρό – δείχνουν με αυτόν τον τρόπο ότι ποτέ δεν συνέλαβαν το αληθινό Πνεύμα της διδασκαλίας του Χριστού και με τις ερμηνείες τους το υποβίβασαν με πολλούς τρόπους. Ξέχασαν το Πνεύμα εκείνου του παγκόσμιου συμβόλου και το μονοπώλησαν εγωιστικά, λες και το Απεριόριστο και το Άπειρο μπορούσε ποτέ να περιοριστεί και να εξαρτηθεί από μια εκδήλωση ατομικοποιημέ-νη σε έναν άνθρωπο, ή ακόμα και σε ένα έθνος!

Οι τέσσερις βραχίονες του "X", του σταυρού χιαστί και του "Ερμητικού", που δείχνουν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, είχαν κατανοηθεί πολύ καλά από τις μυστικιστικές διάνοιες των Ινδών, μπραχμανιστών και βουδιστών, χιλιάδες χρόνια πριν το σύμβολο γίνει γνωστό στην Ευρώπη και το σύμβολο αυτό βρισκόταν και βρίσκεται σε όλον τον κόσμο. Λύγισαν τα άκρα του σταυρού και έφτιαξαν απ' αυτόν την Σβάστικα τους 卐, το σημερινό *Βαν* των Μογγόλων βουδιστών.[485]

Αυτό συνεπάγεται ότι το "Κεντρικό σημείο" δεν περιορίζεται σε ένα άτομο, οσοδήποτε τέλειο, ότι η Αρχή (θεός) είναι μέσα στην Ανθρωπότητα και η Ανθρωπότητα, όπως και όλα τα υπόλοιπα, είναι μέσα σ' αυτήν, όπως οι σταγόνες του νερού είναι μέσα στον Ωκεανό, καθώς τα τέσσερα άκρα στρέφονται προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και επομένως χάνονται μέσα στο άπειρο.

Ένας *οζαρίμ*, ένας μυημένος, λέγεται ότι βρήκε στην Χεβρών, πάνω στο νεκρό σώμα του Ερμή, τον πασίγνωστο *Σμαράγδινο Πίνακα*, ο οποίος λέγεται ότι περιείχε την ουσία της ερμητικής σοφίας. "Χώρισε την γη από το πυρ, το λεπτοφυές από το χονδροειδές... Ανέβα... από την γη στον ουρανό και ύστερα κατέβα ξανά στην γη", ήταν χαραγμένο πάνω του. Το αίνιγμα του σταυρού περιέχεται σ' αυτά τα λόγια και το διπλό του μυστήριο έχει λυθεί, για τον αποκρυφιστή.

> φιλοσοφικός σταυρός, οι δυο γραμμές που τρέχουν προς αντίθετες κατευθύνσεις, η οριζόντια και η κάθετη, το ύψος και το πλάτος, τις οποίες η γεωμετρούσα θεότητα διαίρει στο σημείο τομής και οι οποίες σχηματίζουν την μαγική καθώς και την επιστημονική τετράδα, όταν είναι εγγεγραμμένες μέσα στο τέλειο τετράγωνο, είναι η βάση του αποκρυφιστή. Μέσα στην μυστική του περιφέρεια βρίσκεται το βασικό κλειδί το οποίο ανοίγει την πόρτα κάθε επιστήμης, φυσικής όσο και πνευματικής. Συμβολίζει την ανθρώπινη ύπαρξή μας, γιατί ο κύκλος της ζωής περικλείει τα τέσσερα σημεία του σταυρού, τα οποία αντιπροσωπεύουν με την σειρά την γέννηση, την ζωή, τον θάνατο και την ΑΘΑΝΑΣΙΑ. ".[*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 508[
>
> "Προσκολλήσου", λένε οι αλχημιστές, "στα τέσσερα γράμματα του τετραγράμματου τοποθετημένα με τον ακόλουθο τρόπο: Τα γράμματα του άφατου ονόματος υπάρχουν, αν και εσύ ίσως να μην τα διακρίνεις στην αρχή. Το αμεταβίβαστο αξίωμα περιέχεται καμπαλιστικά μέσα σ'

Ασφαλώς η Σβάστικα είναι ένα από τα αρχαιότερα σύμβολα των αρχαίων φυλών. Στον αιώνα μας, λέει ο Κένεθ Ρ. Μ. Μακένζι (*Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια*), η Σβάστικα "επιβίωσε με την μορφή της ξύλινης σφύρας" στην Τεκτονική Αδελφότητα. Μέσα στα πολλά "νοήματα" που μας δίνει ο συγγραφέας, δεν μπορέσαμε να βρούμε το πιο σημαντικό απ' όλα – προφανώς οι Τέκτονες δεν το γνωρίζουν

αυτά και αυτό είναι που ονομάζεται μαγικό αρκάνουμ των διδασκάλων".[*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 506.]

Το T (Ταυ) και ο αστρονομικός σταυρός της Αιγύπτου Å είναι φανερά σε αρκετά ανοίγματα των ερειπίων της Παλένκουα. Σε ένα από τα ανάγλυφα του Ανακτόρου της Παλένκουα, στην δυτική πλευρά, σκαλισμένο πάνω σε ένα ιερογλυφικό και ακριβώς κάτω από την καθιστή μορφή, υπάρχει ένα Ταυ. Η όρθια μορφή, η οποία γέρνει πάνω από την πρώτη, καλύπτει το κεφάλι της με το αριστερό χέρι με το πέπλο της μύησης – ενώ απλώνει το δεξί της χέρι με τον αντίχειρα και το μεσαίο δάχτυλο να δείχνουν τον ουρανό. Η θέση είναι ακριβώς εκείνη ενός χριστιανού επισκόπου που δίνει την ευλογία του, ή η θέση στην οποία παριστάνεται συχνά ο Ιησούς κατά την διάρκεια του Μυστικού Δείπνου. [*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I, σελ. 572]

Στον Αιγύπτιο ιεροφάντη δινόταν ένα τετράγωνο κάλυμμα κεφαλής, το οποίο έπρεπε να φοράει πάντα [κατά την διάρκεια των καθηκόντων του], και ένα τετράγωνο [βλέπε τα σύμβολα των Τεκτόνων], χωρίς το οποίο δεν επιτρεπόταν ποτέ να κυκλοφορήσει έξω. Το τέλειο Ταυ σχημάτιζε από την κάθετη (κατερχόμενη αρσενική ακτίνα ή πνεύμα) μια οριζόντια γραμμή (ή ύλη, θηλυκή ακτίνα) και ο κοσμικός κύκλος ήταν ένα χαρακτηριστικό της Ίσιδας και μόνο κατά τον θάνατό του ο αιγυπτιακός σταυρός τοποθετούνταν πάνω στο στήθος της μούμιας του. Αυτά τα τετράγωνα καπέλα φοριούνται μέχρι σήμερα από τους Αρμένιους ιερείς. Ο ισχυρισμός ότι ο σταυρός είναι ένα καθαρά χριστιανικό σύμβολο που εισήχθη μετά την εποχή μας είναι πράγματι παράξενος όταν βλέπουμε τον Ιεζεκιήλ να σφραγίζει το μέτωπο των ανθρώπων του Ιούδα, οι οποίοι φοβούνταν τον Κύριο (Ιεζεκιήλ Θ', 4), με το σύμβολο ταυ, όπως μεταφράστηκε στην Βουλγκάτα. Οι αρχαίοι Εβραίοι σχημάτιζαν αυτό το σύμβολο έτσι ✕, αλλά στο αρχικό αιγυπτιακό ιερογλυφικό είναι ένας τέλειος χριστιανικός σταυρός … [*Τατ*, το έμβλημα της σταθερότητας]. Στην Αποκάλυψη επίσης το "'Αλφα και το Ωμέγα" (πνεύμα και ύλη), ο πρώτος και ο τελευταίος, χαράζει το όνομα του Πατέρα του στο μέτωπο των εκλεκτών. [".[*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 392-393]

Μωυσής στην Έξοδο ΙΒ', 22, διστάζει τον λαό του να σημαδέψει τους παραστάτες και τα υπέρθυρα των σπιτιών τους με αίμα, μήπως ο "Κύριος ο Θεός" κάνει λάθος και χτυπήσει μερικούς από τον εκλεκτό λαό του αντί για τους καταδικασμένους Αιγυπτίους. Και το σημάδι αυτό είναι ένα *Ταυ*! Ο ταυτόσημος αιγυπτιακός σταυρός με την λαβή, με το μισό τάλισμαν του οποίου ο Ώρος ανέστησε τον νεκρό, όπως παρουσιάζεται σε ένα σκαλιστό ερείπιο στις Φίλες. [*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 454. Παράβαλε Ντενόν, *Ταξίδια στην Κάτω και Άνω Αίγυπτο*, (1807), Τομ. II, πιν. 40, εικ. 8, σελ. 54, 145.]

Αρκετά ειπώθηκαν στο κείμενο σχετικά με την *Σβάστικα* και το *Ταυ*. Αληθινά ο Σταυρός μπορεί να αναχθεί στα ίδια τα βάθη των αβυθομέτρητων αρχαϊκών Εποχών! Το μυστήριό του βαθαίνει μάλλον παρά ξεκαθαρίζει καθώς τον βρίσκουμε στα αγάλματα των Νησιών του Πάσχα, στην αρχαία Αίγυπτο, στην Κεντρική Ασία, σκαλισμένο πάνω σε βράχους σαν Ταυ και Σβάστικα, στην προχριστιανική Σκανδιναβία, παντού! Ο συγγραφέας του έργου *Εβραιο-αιγυπτιακό Μυστήριο* στέκεται έκπληκτος μπροστά στην ατέλειωτη σκιά που ρίχνει πάνω στην αρχαιότητα και δεν είναι σε θέση να τον αποδώσει σε κανένα συγκεκριμένο έθνος ή άνθρωπο. Εμφανίζει τα *Ταργκούμ* που παραδόθηκαν από τους Εβραίους, συσκοτισμένα από την μετάφραση.

Στα Αραβικά και στο *Ταργκούμ* του Ιωνάθαν ο στίχος του Ιησού του Ναυή Η ', 29, λέει: "Τον δε βασιλέα της Γαι σταύρωσε πάνω σε δένδρο". Οι Εβδομήκοντα το αποδίδουν σαν κρέμασμα από ένα διπλό ξύλο ή σταυρό. (Ουόρντογουορθ, για τον Ιησού του Ναυή). Η λέξη είναι ח־לת, *Ταλά*, και μπορεί να προσλαμβάνει την ιδέα του σταυρού από το ת, ή +. Η πιο παράξενη έκφραση αυτού του είδους βρίσκεται στους Αριθμούς, ΚΑ', 4, όπου σύμφωνα με τον Όνκελος (;) λέει: "*Σταυρώστε τους ενώπιον του Κυρίου* (Ιεχωβά) *έναντι του ήλιου* ". Η λέξη εδώ είναι עקי *καρφώνω*, που αποδόθηκε σωστά (Φυρστ) στην Βουλγκάτα, *σταυρώνω*. Η ίδια η σύνθεση της φράσης είναι μυστική. [Σκίνερ, *Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 204]

Είναι πράγματι, αλλά το πνεύμα της πάντα παρανοήθηκε. "Σταυρώνω μπροστά (και όχι έναντι) στον ήλιο", είναι μια φράση που χρησιμοποιόταν κατά την μύηση. Προέρχεται από την Αίγυπτο και πρωταρχικά από την Ινδία. Το αίνιγμα της μπορεί να λυθεί μόνο αναζητώντας το

κλειδί στα Μυστήρια της Μύησης. Ο μυημένος σοφός, ο οποίος είχε περάσει με επιτυχία όλες τις δοκιμασίες, τοποθετείτο, δεν καρφωνόταν, αλλά απλώς δενόταν πάνω σε μια κλίνη σε σχήμα Ταυ, (στην Αίγυπτο), σε μια Σβάστικα χωρίς τις τέσσερις πρόσθετες προεκτάσεις (+ όχι 卐) βυθισμένος σε έναν βαθύ ύπνο (τον "Ύπνο του Σιλοάμ", όπως ονομάζεται μέχρι σήμερα μεταξύ των Μυημένων στην Μικρά Ασία, στην Συρία, ακόμα και στην άνω Αίγυπτο). Αφηνόταν να παραμείνει σε αυτήν την κατάσταση για τρεις μέρες και τρεις νύχτες, κατά την διάρκεια των οποίων το Πνευματικό Εγώ του λέγεται ότι συνομιλούσε με τους "θεούς", κατέβαινε στον Άδη, τον Αμέντι ή το Πατάλα (ανάλογα με την χώρα) και πρόσφερε ευεργεσίες στα αόρατα όντα, είτε ήταν ψυχές ανθρώπων είτε στοιχειακά πνεύματα, ενώ το σώμα του παρέμενε όλον αυτόν τον καιρό στην κρύπτη του ναού ή στην υπόγεια σπηλιά. Στην Αίγυπτο τοποθετείτο μέσα στην Σαρκοφάγο στην Αίθουσα του Βασιλιά της Πυραμίδας του Χέοπα, ενώ κατά την διάρκεια της νύχτας πριν από την τρίτη ημέρα μεταφερόταν στην είσοδο ενός διαδρόμου, όπου μια ορισμένη ώρα οι ακτίνες του ανατέλλοντος Ηλίου έπεφταν πάνω στο πρόσωπο του εκστασιασμένου υποψήφιου, ο οποίος ξυπνούσε για να μυηθεί από τον Όσιρη και τον Θωθ, τον θεό της Σοφίας.

αναγνώστης που αμφιβάλλει για την δήλωση, ας συμβουλευτεί τα εβραϊκά πρωτότυπα πριν την απορρίψει. Ας στραφεί σε μερικά ακόμα πιο υπαινικτικά αιγυπτιακά *ανάγλυφα*. Ειδικά ένα από τον ναό των Φιλών παριστάνει μια *σκηνή μύησης*. Δύο θεοί-ιεροφάντες, ένας με κεφάλι γερακιού (ο Ήλιος), ο άλλος με κεφάλι ίβιδας (Ερμής, Θωθ, ο θεός της Σοφίας και της μυστικής γνώσης, ο εκτιμητής του Όσιρη-Ηλίου), στέκονται πάνω από το σώμα ενός υποψήφιου που μόλις μυήθηκε. Απεικονίζονται την στιγμή που χύνουν στο κεφάλι του ένα διπλό ρεύμα ύδατος (το ύδωρ της ζωής και της νέας γέννησης), ρεύμα το οποίο διασταυρώνεται και παίρνει την μορφή ενός σταυρού και ενός πλήρους μικρού σταυρού με λαβή. Αυτό συμβολίζει την αφύπνιση του υποψήφιου (τώρα μυημένου), όταν οι ακτίνες του πρωινού ηλίου (Όσιρη) χτυπούν την κορυφή του κεφαλιού του (ενώ το εκστασιασμένο σώμα του είχε τοποθετηθεί τρεις ημέρες νωρίτερα στο ξύλινο ταυ του, έτσι ώστε να δεχτεί τις ακτίνες). Έπειτα εμφανίζονται οι ιεροφάντες-μυητές και τα μυστηριακά λόγια προφέρονται, φαινομενικά μεν στον Ήλιο-Όσιρη, ενώ στην πραγματικότητα απευθύνονται στον εσωτερικό Πνευματικό Ήλιο, ο οποίος φωτίζει τον νεογέννητο άνθρωπο. Ο αναγνώστης ας διαλογιστεί πάνω στην σύνδεση του Ηλίου με τον Σταυρό, τόσο με τις γενεσιουργές όσο και με τις πνευματικά αναγεννητικές ιδιότητές του, από την πιο μεγάλη αρχαιότητα. Ας εξετάσει τον τάφο του Μπαϊτ-Ουαλύ, κατά την βασιλεία του Ραμσή Β', για να βρει εκεί τον σταυρό σε κάθε μορφή και θέση. Το ίδιο επίσης και στον θρόνο αυτού του ηγεμόνα και τέλος πάνω σε ένα απόσπασμα από την Αίθουσα των προγόνων του Τούθμοση Γ', που φυλάσσεται στην Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού και το οποίο παριστάνει την λατρεία του Μπακάν-Αλενρέ.

Σε αυτό το παράξενο ανάγλυφο και πίνακα βλέπει κανείς τον δίσκο του Ηλίου να λάμπει πάνω σε έναν σταυρό με λαβή τοποθετημένο πάνω σε έναν σταυρό, ακριβές αντίγραφο του οποίου αποτελούσε ο σταυρός του Γολγοθά. Οι αρχαίοι πάπυροι τους αναφέρουν σαν τις "σκληρές κλίνες εκείνων που βρίσκονταν σε (πνευματικές) ωδίνες, στην *πράξη της γέννησης του εαυτού τους*". Αρκετά τέτοια σταυροειδή "ανάκλιντρα", πάνω στα οποία τοποθετούνταν και δένονταν οι υποψήφιοι, βυθισμένοι μέσα σε μια νεκρική έκσταση στο τέλος της υπέρτατης μύησης, βρέθηκαν στις υπόγειες αίθουσες των αιγυπτιακών ναών μετά την καταστροφή τους. Οι άξιοι, αδαείς Πατέρες, σαν τον Κύριλο και τον Θεόφιλο, τα χρησιμοποίησαν ελεύθερα, πιστεύοντας ότι είχαν μεταφερθεί και κρυφτεί εκεί από κάποιους νεοπροσηλυτισθέντες. Μόνο ο Ωριγένης και μετά απ' αυτόν ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός και άλλοι πρώην μυημένοι, γνώριζαν καλύτερα. Αλλά αυτοί προτίμησαν να τηρήσουν σιωπή. [*Λούσιφερ*, Τομ. ΙΙ, Μάιος 1888, σελ. 250. Βλέπε επίσης *Άπαντα*, Τομ. ΙΧ, σελ. 273 -274.]

Επίσης ο αναγνώστης ας διαβάσει τους ινδικούς "θρύλους", όπως τους λένε οι Ανατολιστές, και ας θυμηθεί την αλληγορία του Βισβακάρμαν, της δημιουργικής δύναμης, του μεγάλου αρχιτέκτονα του κόσμου, που στον *Ριγκ Βέντα* ονομάζεται "ο παντεπόπτης θεός", ο οποίος "θυσιάζει τον εαυτό του στον εαυτό του" (τα Πνευματικά Εγώ των θνητών είναι η ίδια η ουσία του, επομένως ένα μαζί του). Ας θυμηθεί ότι αυτός ονομάζεται *ντέβα βαρντίκα*, "ο δομητής των θεών", και ότι αυτός είναι που δένει τον (Ήλιο) Σούρια, το γαμπρό του, στην σανίδα του, σύμφωνα με την εξωτερική αλληγορία· στην Σβάστικα, σύμφωνα με την εσωτερική παράδοση καθώς πάνω στην γη αυτός είναι ο ιεροφάντης-μυητής και αποκόπτει ένα μέρος της λαμπρότητας του. Ο Βισβακάρμαν,

θημηθειτε πάλι, είναι ο Γιος του Γιόγκα Σίντχα, δηλαδή της άγιας δύναμης του Γιόγκα και ο κατασκευαστής του "πύρινου όπλου", του μαγικού *Αγκνεγιάστρα*. [Ντόουσου, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*, στο λήμμα Αγκνεγιάστρα.] Η ιστορία δίνεται με περισσότερες λεπτομέρειες αλλού. Ο συγγραφέας του καμπαλιστικού έργου, στο οποίο τόσο συχνά αναφερόμαστε, αναρωτιέται:

> θεωρητική χρησιμοποίηση της σταύρωσης, λοιπόν, πρέπει να συνδέεται κατά κάποιον τρόπο με την προσωποποίηση αυτού του συμβόλου [η δομή του κήπου του Παραδείσου συμβολιζόταν από έναν σταυρωμένο άνθρωπο]. Αλλά πώς; Και δείχνοντας τι; Το σύμβολο ήταν από την πηγή των μέτρων, συμβολίζοντας τον *δημιουργικό νόμο ή σχέδιο*. Τι μπορούσε να υποδηλώνει πρακτικά η σταύρωση, όσον αφορά την ανθρωπότητα; Και όμως, όπως υποδηλώνει το ίδιο το γεγονός της χρησιμοποίησής της, θεωρούνταν ομοίωμα μερικών μυστηριωδών λειτουργιών του ίδιου συστήματος. Φαίνεται να υπάρχει βάθος κάτω από το βάθος ως προς τις μυστηριώδεις λειτουργίες αυτών των αριθμητικών αξιών [ο συμβολισμός της σύνδεσης του 113:355 με το 20612:6561, από έναν *σταυρωμένο άνθρωπο*]. Όχι μόνο εμφανίζονται να λειτουργούν στον Κόσμο....αλλά, από συμπάθεια, φαίνεται να επεξεργάζονται συνθήκες που σχετίζονται με έναν αόρατο και πνευματικό κόσμο και οι προφήτες φαίνεται ότι κατείχαν την γνώση των συνδετικών κρίκων. Ο συλλογισμός γίνεται ακόμα πιο περίπλοκος όταν ληφθεί υπόψη ότι η δύναμη της έκφρασης του νόμου από αριθμούς, *επακριβώς*, ορίζοντας καθαρά ένα σύστημα, δεν ήταν ένα τυχαίο συμβάν της γλώσσας, αλλά η ίδια η ουσία της και ανήκε στην *πρωταρχική οργανική δομή* της. Επομένως ούτε η γλώσσα, ούτε το μαθηματικό σύστημα που την συνοδεύει *μπορούσαν να είναι επινόηση του ανθρώπου, εκτός αν και τα δύο βασίζονταν πάνω σε μια προηγούμενη γλώσσα, η οποία μετέπειτα έπεσε σε αχρηστία*. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 204 – 205]

συγγραφέας αποδεικνύει αυτά τα σημείο με περαιτέρω διευκρινίσεις και αποκαλύπτει το μυστικό νόημα πολλών διηγήσεων νεκρού γράμματος, δείχνοντας ότι πιθανόν το איש, *άνθρωπος*, ήταν η *πρωταρχική* λέξη, η "πρώτη λέξη που κατείχαν οι Εβραίοι, όποιοι κι αν ήταν, για να μεταβιβάσουν την ιδέα ενός *ανθρώπου* μέσω ήχου. Εξαρχής η ουσία αυτής της λέξης ήταν 113 (η αριθμητική αξία της λέξης) και έφερε μαζί της τα στοιχεία του κοσμικού συστήματος που παρουσιάστηκε". [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 205]

Αυτό, όπως ήδη είπαμε, δείχνεται και από τον Ινδό Βιτόμπα, μια μορφή του Βίσνου. Η μορφή του Βιτόμπα, ακόμα και τα σημάδια των καρφιών στα πόδια, [βλέπε Ε. Μουρ, Ινδικό Πάνθεο, σελ. 418, επίσης τον Πίνακα Π, όπου στην εικόνα του ειδώλου του το αριστερό πόδι του Βιτόμπα φέρει το σημάδι ενός καρφιού] είναι εκείνη του σταυρωμένου Ιησού, σε όλες τις λεπτομέρειές της εκτός από τον Σταυρό. Το ότι υπονοούσε τον ΑΝΘΡΩΠΟ αποδεικνύεται για μας περαιτέρω από το γεγονός ότι ο μυημένος ξαναγεννιόταν μετά την σταύρωσή του πάνω στο *ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ*. Το "δένδρο" *αυτό τώρα, μέσω της χρησιμοποίησής του από τους Ρωμαίους σαν ένα όργανο βασανισμού και εξαιτίας της άγνοιας των πρώτων χριστιανών συνωμοτών, έγινε, εξωτερικά, δένδρο του θανάτου!*

Έτσι, ένα από τα *επτά εσωτερικά νοήματα* που αποδίδονταν στο μυστήριο της Σταύρωσης από τους μυστικούς επινοητές του συστήματος – η αρχική επεξεργασία και υιοθέτηση του οποίου χρονολογείται από την ίδια την εγκαθίδρυση των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ – ανακαλύπτεται στα γεωμετρικά σύμβολα που περιέχουν την ιστορία της εξέλιξης του ανθρώπου. Οι Εβραίοι, που ο προφήτης τους Μωυσής ήταν τόσο καλός γνώστης της εσωτερικής Σοφίας της Αιγύπτου – και οι οποίοι υιοθέτησαν το αριθμητικό τους σύστημα από τους Φοίνικες και αργότερα από τους Εθνικούς, από τους οποίους δανείστηκαν το μεγαλύτερο μέρος του καμπαλιστικού Μυστικισμού τους – προσάρμοσαν πολύ έξυπνα τα Κοσμικά και ανθρωπολογικά σύμβολα των "ειδωλολατρικών" εθνών στα δικά τους ιδιαίτερα μυστικά αρχεία. Αν η σημερινή χριστιανική ιεροκρατία έχει χάσει το κλειδί γι' αυτά, οι πρώτοι συντάκτες των χριστιανικών Μυστηρίων ήταν καλά εξοικειωμένοι με την εσωτερική φιλοσοφία και την απόκρυφη εβραϊκή μετρολογία και την χρησιμοποιούσαν επιδέξια. Έτσι, πήραν την λέξη aish (μία από τις εβραϊκές λεκτικές μορφές για τον ΑΝΘΡΩΠΟ) και την χρησιμοποίησαν σε συσχετισμό με την Shanh ή "σεληνιακό έτος", που τόσο μυστικιστικά συνδέεται με το όνομα του Ιεχωβά, του υποθετικού "πατέρα" του Ιησού, και ενσωμάτωσαν την μυστική ιδέα σε μια αστρονομική αξία και φόρμουλα.

αρχική ιδέα του "Ανθρώπου του Σταυρωμένου" στο Διάστημα ανήκει ασφαλώς στους αρχαίους Ινδούς και ο Μουρ την παρουσιάζει στο *Ινδικό Πάνθεο* στα ανάγλυφα που παριστάνουν τον Βιτόμπα. Ο Πλάτωνας την υιοθέτησε με τον χιαστί Σταυρό στο Διάστημα, το Χ, του "Δεύτερου Θεού που αποτύπωσε την μορφή του στο Σύμπαν με την μορφή ενός Σταυρού"· παρόμοια ο Κρίσνα παρουσιάζεται "σταυρωμένος". [Βλέπε δρ. Λάντυ, Μνημειακή Χριστιανοσύνη, εικ. 72.] Επίσης επαναλαμβάνεται στην Παλαιά Διαθήκη με την περίεργη υπόδειξη να σταυρώσουν ανθρώπους μπροστά στον Κύριο, του Ήλιο, η οποία δεν είναι καμιά προφητεία, αλλά έχει ένα άμεσο φαλλικό νόημα. Σ' αυτό το πολύ υπαινικτικό έργο σχετικά με τα καμπαλιστικά νοήματα – *Το Εβραίο-αιγυπτιακό Μυστήριο* – διαβάζουμε και πάλι:

> Συμβολικά, τα καρφιά του σταυρού έχουν αντί για κεφαλή μια στερεή πυραμίδα, ενώ το μυτερό στέλεχος έχει το σχήμα ενός τετράγωνου οβελίσκου ή φαλλικού εμβλήματος. Παρατηρώντας την θέση των τριών καρφιών στα άκρα του ανθρώπου και πάνω στον σταυρό, αυτά σχηματίζουν ή σημειώνουν ένα τρίγωνο, με ένα καρφί σε κάθε γωνιά του τριγώνου. Οι πληγές, ή στίγματα, στα άκρα είναι αναγκαστικά τέσσερις, υποδηλώνοντας το τετράγωνο....Τα τρία καρφιά με τις τρεις πληγές μας κάνουν τον αριθμό 6, που υποδηλώνει τις 6 πλευρές του ξεδιπλωμένου κύβου [που μας κάνει τον σταυρό ή ανθρώπινη μορφή (ορθό), ή 7, μετρώντας τρία οριζόντια και τέσσερα κάθετα τμήματα] πάνω στον οποίο είναι τοποθετημένος ο άνθρωπος. Και αυτό με την σειρά του δείχνει το κυκλικό μέτρο που μεταφέρεται στα άκρα του κύβου. Η μία πληγή πάνω στα πόδια χωρίζεται σε δύο όταν τα πόδια χωρίζονται, κάνοντας σύνολο τρία και τέσσερα όταν χωρίζονται, η 7 συνολικά: ένας άλλος και πολύ άγιος [και για τους Ιουδαίους] θηλυκός βασικός αριθμός. [*Η Πηγή των Μέτρων*, σελ. 52.]

Έτσι, ενώ το φαλλικό και σεξουαλικό νόημα των "Καρφιών της Σταύρωσης" αποδεικνύεται από την γεωμετρική και αριθμητική ανάγνωση, το μυστικό τους νόημα υποδηλώνεται από τις σύντομες παρατηρήσεις, όπως δόθηκαν πιο πάνω, στην σύνδεση και στην σχέση τους με τον Προμηθέα. Είναι κι αυτός άλλο ένα θύμα, γιατί σταυρώθηκε στον Σταυρό της Αγάπης, πάνω στον βράχο των ανθρώπινων παθών, μια θυσία στην αφοσίωση του στην υπόθεση του πνευματικού στοιχείου στην Ανθρωπότητα.

Το αρχέγονο σύστημα, λοιπόν, το διπλό ιερογλυφικό που βρίσκεται κάτω από την ιδέα του Σταυρού, δεν είναι "ανθρώπινης επινόησης", γιατί στην βάση του βρίσκεται η Κοσμική ιδεοπλασία και η Πνευματική αντιπροσώπευση του θείου Εγώ-ανθρώπου. Αργότερα, επεκτάθηκε στην όμορφη ιδέα που υιοθετήθηκε και αναπαραστάθηκε στα Μυστήρια, την ιδέα του αναγεννημένου ανθρώπου, του θνητού ο οποίος, σταυρώνοντας τον άνθρωπο της σάρκας και του πάθους πάνω στο προκρούστειο κρεβάτι του μαρτυρίου, ξαναγεννιέται σαν ένας Αθάνατος. Εγκαταλείποντας το σώμα πίσω του, τον ζωώδη άνθρωπο δεμένο πάνω στον Σταυρό της Μύησης, σαν μια άδεια χρυσαλίδα, η Εγωική Ψυχή γίνεται ελεύθερη σαν πεταλούδα. Ακόμα αργότερα, εξαιτίας της βαθμιαίας απώλειας της πνευματικότητας, τόσο στην Κοσμογονία όσο και στην Ανθρωπολογία, ο σταυρός κατάντησε να μην είναι τίποτε περισσότερο από ένα φαλλικό σύμβολο.

Για τους Εσωτεριστές, από αμνημονεύτων χρόνων, η Παγκόσμια Ψυχή ή *άνιμα μούντι*, η υλική αντανάκλαση της Αυλής Ιδέας, ήταν η Πηγή της Ζωής όλων των όντων και της ζωτικής αρχής των τριών βασιλείων και τόσο για τους ερμητικούς φιλοσόφους όσο και για όλους τους αρχαίους ήταν *Επταπλή*. Γιατί παριστάνεται σαν ένας επταπλός σταυρός, οι βραχίονες του οποίου είναι αντίστοιχα: φως, θερμότητα, ηλεκτρισμός, γήινος μαγνητισμός, αστρική ακτινοβολία, κίνηση και Νοημοσύνη ή αυτό που μερικοί ονομάζουν αυτοσυνείδηση.

Το έχουμε αναφέρει και αλλού. Πολύ πριν ο σταυρός ή το σημάδι του υιοθετηθούν σαν σύμβολα της Χριστιανοσύνης, το σημάδι του σταυρού χρησιμοποιόταν σαν σύμβολο αναγνώρισης μεταξύ των μυημένων και των νεόφυτων, ενώ οι τελευταίοι ονομάζονταν Χρηστοί (από την λέξη Χρηστός, άνθρωπος δοκιμασιών και πόνων). Ο Ελ. Λεβί λέει:

> Το σημείο του σταυρού που υιοθέτησαν οι Χριστιανοί δεν ανήκει αποκλειστικά σ' αυτούς. Είναι καμπαλιστικό και συμβολίζει την αντίθεση και την τετραπλή ισορροπία των στοιχείων. Βλέπουμε από τους Απόκρυφους στίχους του *Πάτερ ημών*.... ότι υπήρχαν αρχικά δύο τρόποι για να γίνει, ή τουλάχιστον δύο πολύ διαφορετικοί τύποι έκφρασης της σημασίας του, ο ένας προορισμένος

> για τους *ιερείς-μυημένους* και ο άλλος που δινόταν στους νεόφυτους και τους αμύητους. Έτσι, για παράδειγμα, ο *μυημένος*, φέροντας το χέρι του στο μέτωπο, έλεγε: Σε *εσένα*, υστέρα πρόσθετε, *ανήκει* και συνέχιζε, ενώ έφερνε το χέρι στο στήθος του, η *βασιλεία*, έπειτα στον αριστερό ώμο, η *δικαιοσύνη*, έπειτα στον δεξιό ώμο, και η *ευσπλαχνία*. Ύστερα ένωνε τα δυο του χέρια προσθέτοντας: *καθ' όλη την διάρκεια των γενετικών κύκλων*: "*Δικό σου είναι το Μαλκούτ και η Γκεβουρά και η Χέσεδ, ανά τους Αιώνες*". Ένα σύμβολο του Σταυρού, απόλυτα και θαυμαστά καμπαλιστικό, το οποίο οι βεβηλώσεις του Γνωστικισμού έκαναν την μαχητική και επίσημη Εκκλησία να το *χάσει* τελείως. [*Δόγμα και Τυπικό της Υψηλής Μαγείας*, Τομ. II, σελ. 88.]

"μαχητική και επίσημη Εκκλησία" έκανε κάτι περισσότερο: έχοντας πάρει εκείνο που δεν της ανήκε ποτέ, πήρε μόνο εκείνο που είχε ο "αμύητος", το καμπαλιστικό νόημα των *αρσενικών* και *θηλυκών* Σεφιρόθ. Ποτέ δεν έχασε το *εσωτερικό* και κρυμμένο νόημα, γιατί ποτέ δεν το είχε, παρ' όλη την ενθάρρυνση του Ελ. Λεβί προς την Ρώμη. Το σημείο του σταυρού που υιοθέτησε η Λατινική Εκκλησία ήταν φαλλικό από την αρχή, ενώ εκείνο των Ελλήνων ήταν ο σταυρός των νεόφυτων, των ΧΡΗΣΤΩΝ.

XXIII

ΟΙ ΟΥΠΑΝΙΣΑΝΤ ΣΤΗΝ ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Στο βιβλίο του Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, μας υπενθυμίζεται ότι η ελληνική γλώσσα έχει μία λέξη για το φωνήεν και για την φωνή και αυτό οδήγησε τον αμύητο σε πολλές λαθεμένες ερμηνείες. Με την απλή γνώση, όμως, αυτού του πασίγνωστου γεγονότος, μπορεί να επιχειρηθεί μια σύγκριση και να ριχθεί άφθονο φως πάνω σε αρκετά μυστικά νοήματα. Έτσι, οι λέξεις που τόσο συχνά χρησιμοποιούνται στις *Ουπανισάντ* και στα *Πουρανά*, "'Ήχος" και "Ομιλία", μπορούν να συσχετιστούν με τα Γνωστικά "Φωνήεντα" και "Φωνές" των Κεραυνών και των Αγγέλων στην Αποκάλυψη. Το ίδιο απαντάται και στο έργο *Πίστις-Σοφία*, καθώς και σε άλλα αρχαία αποσπάσματα και χειρόγραφα. Αυτό παρατηρήθηκε ακόμα και από τον ρεαλιστή συγγραφέα του έργου *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*.

Από τον Ιππόλυτο, [*Φιλοσοφούμενα*, Βιβλ. Έκτο, κεφ. 43, όπως αναφέρεται από τον Κινγκ στο έργο *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 200] έναν από τους πρώτους Πατέρες της Εκκλησίας, μαθαίνουμε τι δέχθηκε σαν μυστικιστική αποκάλυψη ο Μάρκος, ένας Πυθαγόρειος μάλλον παρά χριστιανός Γνωστικός και σίγουρα Καμπαλιστής. Αναφέρεται ότι "στον Μάρκο αποκαλύφθηκε ότι οι επτά ουρανοί" – που είναι τυατόσημοι με τους αγγέλους, όπως ήδη αναφέρθηκε – στην αποκάλυψή τους εκφώνησαν ο καθένας από ένα φωνήεν τα οποία, συνδυαζόμενα όλα μαζί, σχημάτιζαν μια μοναδική δοξολογία". Με πιο σαφή λόγια, "ο Ήχος ο οποίος μεταφέρεται κάτω [από τους επτά ουρανούς], στην γη γίνεται ο δημιουργός και ο γονέας όλων όσων υπάρχουν πάνω στην γη". Μεταφραζόμενο από την Απόκρυφη φρασεολογία σε ακόμα πιο απλή γλώσσα αυτό σημαίνει: "Αφού ο Επταπλός ΛΟΓΟΣ είχε διαφοροποιηθεί σε επτά Λόγους ή δημιουργικές δυνατότητες (φωνήεντα), αυτοί (ο δεύτερος Λόγος ή "Ήχος") δημιούργησαν τα πάντα πάνω στην Γη".

Ασφαλώς αυτός που είναι εξοικειωμένος με την Γνωστική φιλολογία δεν μπορεί παρά να δει στην Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη (I, 3, 4) ένα έργο της ίδιας σχολής σκέψης. Γιατί βλέπουμε τον Ιωάννη να λέει: ελάλησαν αι επτά βρονταί τας εαυτών φωνάς... έμελλον γράφειν... ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού, λέγουσαν σφράγισαν α ελάλησαν αι επτά βρονταί, και μη αυτά γράφεις. Η ίδια υπόδειξη δίνεται και στον Μάρκο, καθώς και σε όλους τους άλλους εν μέρει ή και πλήρως μυημένους. Ωστόσο η ομοιότητα των παρόμοιων εκφράσεων που χρησιμοποιούνται και των βασικών ιδεών προδίδει πάντα ένα μέρος των μυστηρίων. Πρέπει πάντα να αναζητάμε περισσότερα από ένα νοήματα σε κάθε μυστήριο που αποκαλύπτεται αλληγορικά, ειδικά σε κείνα στα οποία εμφανίζεται ο αριθμός επτά και το πολλαπλάσιο του επτά επί επτά ή σαράντα εννιά. Τώρα, όταν οι μαθητές ζητούν από τον Ραββίνο Ιησού να τους αποκαλύψει τα "Μυστήρια του Φωτός του Πατρός του", δηλαδή του ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΕΑΥΤΟΥ του φωτισμένου από την Μύηση και την θεία Γνώση, ο Ιησούς απαντά:

> Αναζητάτε αυτά τα μυστήρια; Κανένα μυστήριο δεν είναι πιο έξοχο απ' αυτά, τα οποία θα οδηγήσουν την ψυχή σας στο Φως των Φώτων, στον τόπο της Αλήθειας και της Αγαθότητας, στον τόπο όπου δεν υπάρχει αρσενικό και θηλυκό, ούτε μορφή σε κείνο τον τόπο αλλά Φως αιώνιο, που δεν πρέπει να ονομαστεί. Τίποτε επομένως δεν είναι πιο έξοχο από τα μυστήρια τα οποία αναζητάτε, εκτός μόνο από το ΜΥΣΤΗΡΙΟ των επτά φωνηέντων και των ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΝΙΑ ΔΥΝΑΜΕΩΝ τους, και τους αριθμούς αυτών και κανένα όνομα δεν είναι πιο έξοχο από όλα αυτά τα φωνήεντα. [*Πίστις-Σοφία*, παρ. 378, αναφερόμενο από τον Κινγκ στο έργο *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 200.]

Το Σχόλιο μιλώντας για τα "Πυρά" λέει:

Οι Επτά Πατέρες και οι Σαράντα εννιά Γιοι λάμπουν στο ΣΚΟΤΑΔΙ, αλλά αυτοί είναι η ΖΩΗ και το ΦΩΣ και η συνέχεια τους σε όλη την Μεγάλη Εποχή.

Έτσι γίνεται φανερό ότι σε κάθε εσωτερική ερμηνεία εξωτερικών πίστεων εκφρασμένων με αλληγορική μορφή υπάρχει η ίδια βασική ιδέα: ο βασικός αριθμός επτά, η σύνθεση *του τρία και του τέσσερα*, του οποίου προηγείται το θείο ΤΡΙΑ (Δ) σχηματίζοντας τον τέλειο αριθμό δέκα.

Επίσης, αυτοί οι αριθμοί αναφέρονταν εξίσου σε υποδιαιρέσεις χρόνου, στην κοσμογραφία, μεταφυσική και φυσική, καθώς επίσης και στον άνθρωπο και σε οτιδήποτε άλλο στην ορατή φύση. Επομένως τα *Επτά* φωνήεντα με τις *σαράντα εννιά* δυνάμεις τους είναι ταυτόσημα με τα τρία και τα Επτά Πυρά των Ινδών και με τα σαράντα εννιά πυρά τους· είναι ταυτόσημα με τα αριθμητικά μυστήρια του Πέρση Σιμούργκ, ταυτόσημα με τα μυστήρια των Ιουδαίων Καμπαλιστών. Αυτοί οι τελευταίοι, υποβαθμίζοντας τους αριθμούς (το δικό τους τρόπο *απόκρυψης*), μετέτρεψαν την διάρκεια κάθε διαδοχικής ανανέωσης (αυτού που εμείς στην εσωτερική ορολογία ονομάζουμε Γύρο) από τις επτά ανανεώσεις της σφαίρας σε 7.000 χρόνια μόνο, αντί για τα 7.000.000.000, όπως είναι το πιο πιθανό, και απέδωσαν στην συνολική διάρκεια του σύμπαντος μόνο 49.000 χρόνια. [Βλέπε τόμος Ι, Η Χρονολογία των Μπραχμάνων.]

Τώρα η Μυστική Δοξασία μας παρέχει ένα κλειδί το οποίο αποκαλύπτει πάνω στις αδιαμφισβήτητες βάσεις της συγκριτικής αναλογίας ότι ο Γκαρουντά, ο αλληγορικός και τερατώδης μισός άνθρωπος και μισός πουλί – ο Βάχανα ή φορέας τον οποίον απεικονίζεται να ιππεύει ο Βίσνου (που είναι ο Κάλα, ο "χρόνος") – είναι η πηγή όλων των άλλων παρόμοιων αλληγοριών. Αυτός είναι ο ινδικός φοίνικας, το έμβλημα του κυκλικού και περιοδικού χρόνου, ο "άνθρωπος λιοντάρι", Σίμχα, με τις απεικονίσεις του οποίου είναι τόσο πολύ γεμάτα τα επονομαζόμενα "Γνωστικά κοσμήματα".[486] "Πάνω από τις επτά ακτίνες του στέμματος του λέοντα και αντιστοιχώντας στις κορυφές τους, βρίσκονται σε πολλές περιπτώσεις τα επτά φωνήεντα του ελληνικού αλφάβητου ΑΕΗΙΟΥΩ, συμβολίζοντας τους Επτά Ουρανούς". [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 218.] Αυτός είναι ο *ηλιακός* λέοντας και το έμβλημα του ηλιακού κύκλου, όπως ο Γκαρουντά[487] είναι έμβλημα του μεγάλου κύκλου, του "Μάχα Κάλπα", συναιώνιου με τον Βίσνου, όπως επίσης, φυσικά, και έμβλημα του Ηλίου και του ηλιακού κύκλου. Αυτό φαίνεται από τις λεπτομέρειες της αλληγορίας. Κατά την γέννησή του ο Γκαρουντά θεωρείται λαθεμένα σαν ο Αγκνί, ο θεός του Πυρός, εξαιτίας της "αστραποβόλας λάμψης" του και γι' αυτό ονομάστηκε Γκαγκανεσβάρα, "κύριος του ουρανού". Επίσης, το γεγονός ότι παριστάνεται σαν Όσιρης και με πολλά κεφάλια αλληγορικών τεράτων πάνω στα κοσμήματα του *Αβραξάς* (Γνωστικά), με κεφάλι και ράμφος αετού ή γερακιού (ηλιακά πουλιά), υποδηλώνει τον ηλιακό και κυκλικό χαρακτήρα του Γκαρουντά. Ο γιος του είναι ο Τζατάγιου, ο κύκλος των 60.000 χρόνων. Όπως πολύ σωστά παρατήρησε ο Κ. Κινγκ: «Οποιοδήποτε κι αν ήταν το πρωταρχικό νόημα [των κοσμημάτων με τον ηλιακό λέοντα και τα φωνήεντα] εισήχθη προφανώς με την τωρινή μορφή του από την ΙΝΔΙΑ (*εκείνη την αληθινή πηγή της Γνωστικής εικονογραφίας*)». [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 218.]

Τα μυστήρια των επτά Γνωστικών φωνηέντων που εκφωνήθηκαν από τους κεραυνούς του Αγ. Ιωάννη, μπορούν να λυθούν μόνο με την βοήθεια του αρχέγονου και γνήσιου αποκρυφισμού του Αριαβάρτα, που έφθασε στην Ινδία με τους πρώτους Μπραχμάνους, οι οποίοι είχαν μυηθεί στην Κεντρική Ασία. Και ακριβώς αυτός είναι ο αποκρυφισμός τον οποίο μελετάμε και προσπαθούμε να ερμηνεύσουμε σ' αυτές τις σελίδες. Η δική μας δοξασία για τις επτά Φυλές και τους Επτά Γύρους ζωής και εξέλιξης στην δική μας γήινη άλυσο σφαιρών μπορεί να βρεθεί ακόμα και στην Αποκάλυψη. [Βλέπε Αποκάλυψη ΙΖ', 2 και 10 και Λευϊτικόν ΚΓ', 15 μέχρι 18, όπου το πρώτο

. Όπως ομολογεί ο Κ. Κινγκ, η μεγάλη αυθεντία των Γνωστικών αρχαιοτήτων, αυτά τα Γνωστικά κοσμήματα δεν είναι έργο των Γνωστικών, αλλά ανήκουν σε προχριστιανικές περιόδους και είναι έργο των μάγων (*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 241).

Αυτή η έλλειψη ενόρασης εκ μέρους των Ανατολιστών και των αρχαιολόγων, περασμένων και τωρινών, είναι αξιοσημείωτη. Έτσι, ο Ουίλσον, ο μεταφραστής του *Βίσνου Πουρανά*, δηλώνει στον Πρόλογο του (σελ. LXXXIV) ότι στο *Γκαρουντά Πουρανά* δεν βρήκε "καμιά διήγηση της γέννησης του Γκαρουντά". Λαμβάνοντας υπόψη ότι εκεί δίνεται μια διήγηση της "Δημιουργίας" γενικά και ότι ο Γκαρουντά είναι συναιώνιος με τον Βίσνου, καθώς ο Μάχα Κάλπα, ή Μεγάλος Ζωικός Κύκλος, αρχίζει και τελειώνει με τον εκδηλωνόμενο Βίσνου, τι άλλη διήγηση της γέννησης του Γκαρουντά θα μπορούσε να περιμένει!

απόσπασμα μιλάει για "Επτά Βασιλείς", από τους οποίους οι πέντε έχουν περάσει, και το δεύτερο μιλάει για τα "Επτά Σάββατα" κ.τ.λ.] Όταν οι επτά "κεραυνοί" ή "ήχοι" ή "φωνήεντα" – ένα από τα επτά νοήματα για κάθε τέτοιο φωνήεν σχετιζόμενο άμεσα με την δική μας Γη και τις επτά Ριζικές Φυλές της σε κάθε Γύρο – "έλάλησαν τας εαυτών φωνάς" – αλλά απαγόρευσαν στον ενορατικό να τις καταγράψει και τον έκαναν να σφραγίσει αυτά τα πράγματα – τι έκανε τότε ο Άγγελος ο "εστώς επί της θαλάσσης και επί της γης"; Σήκωσε το χέρι του στον ουρανό "και ώμοσεν εν τω ζώντι, εις τους αιώνας των αιώνων... ότι χρόνος ούκετι έσται". "'Αλλ' εν ταις ημέραις της φωνής του εβδόμου αγγέλου, όταν μέλλει σαλπίζειν, και ετελέσθη το μυστήριον του θεού [του Κύκλου]", (Αποκάλυψη I, 5-7), που στην θεοσοφική φρασεολογία σημαίνει, όταν ο Έβδομος Γύρος ολοκληρωθεί, τότε ο Χρόνος θα παύσει. "Ούκετι έσται" φυσικά, αφού θα αρχίσει ο *πραλάγια* και δεν θα έχει μείνει κανένας πάνω στην Γη για να υπολογίσει μια διαίρεση του χρόνου κατά την διάρκεια εκείνης της περιοδικής διάλυσης και του σταματήματος της συνειδητής ζωής.

δρ. Κίνελυ και άλλοι πίστευαν ότι αυτή την δοξασία (τους υπολογισμούς του κυκλικού επτά και σαράντα εννιά) την είχαν φέρει οι Ραββίνοι από την Χαλδαία. Αυτό είναι κάτι περισσότερο από πιθανό. Αλλά οι Βαβυλώνιοι, οι οποίοι είχαν όλους αυτούς τους κύκλους και τους δίδασκαν μόνο κατά τα μεγάλα μυητικά τους μυστήρια της αστρολογικής μαγείας, πήραν την σοφία και την γνώση τους από την Ινδία. Δεν είναι δύσκολο, επομένως, να αναγνωρίσουμε σε αυτά την δική μας εσωτερική δοξασία. Στους μυστικούς υπολογισμούς τους οι Ιάπωνες έχουν τους ίδιους αριθμούς στους κύκλους τους. Όσο για τους μπραχμάνους, τα *Πουρανά* και οι *Ουπανισάντ* τους είναι μια καλή απόδειξη του γεγονότος. Όλα αυτά πέρασαν ολοκληρωτικά στην Γνωστική φιλολογία και ένας Μπραχμάνος δεν έχει παρά να διαβάσει το έργο *Πίστις-Σοφία*[488] για να αναγνωρίσει την ιδιοκτησία των προγόνων του, ακόμα και στην φρασεολογία και στις παρομοιώσεις που χρησιμοποιούνται. Συγκρίνατε: στο *Πίστις-Σοφία* [παρ. 37, όπως αναφέρεται από τον Κινγκ στο *Οι Γνωστικοί και τα έργα τους*, σελ. 200] οι μαθητές λένε στον Ιησού: "Ραββί, αποκάλυψέ μας τα Μυστήρια του Φωτός [δηλαδή το "Πυρ της Γνώσης ή Φώτισης"].... γιατί σε έχουμε ακούσει να λες ότι υπάρχει ένα άλλο βάπτισμα καπνού και ένα άλλο βάπτισμα του Πνεύματος του Αγίου Φωτός", δηλαδή του Πνεύματος του ΠΥΡΟΣ. "Εγώ σας βαπτίζω δι' ύδατος, αλλά.....εκείνος θα σας βαπτίσει δι' Αγίου Πνεύματος και πυρός", λέει ο Ιωάννης για τον Ιησού (Ματαθαίος, Γ', 11), εννοώντας εσωτερικά αυτό το πράγμα. Το αληθινό νόημα της φράσης αυτής είναι πολύ βαθύ. Σημαίνει ότι ο Ιωάννης, ένας αμύητος ασκητής, δεν μπορεί να μεταβιβάσει στους μαθητές του μεγαλύτερη σοφία από τα μυστήρια που συνδέονται με το πεδίο της ύλης (το νερό όντας το σύμβολό της). Η Γνώση του ήταν η γνώση του εξωτερικού και τελετουργικού δόγματος, του νεκρού γράμματος της ορθοδοξίας.[489] Ενώ η σοφία την οποία θα τους αποκάλυπτε ο Ιησούς, ένας Μυημένος στα ανώτερα μυστήρια, ήταν ανώτερου χαρακτήρα, γιατί ήταν η "ΠΥΡΙΝΗ" Σοφία της αληθινής Γνώσης ή η αληθινή πνευματική φώτιση. Η μία ήταν ΠΥΡ, η άλλη ήταν ΚΑΠΝΟΣ. Για τον Μωυσή, ήταν το πυρ πάνω στο Όρος Σινά και η πνευματική σοφία που μεταβιβάστηκε· για τα πλήθη των "ανθρώπων" κάτω, για τους αμύητους, ήταν το Όρος Σινά μέσα σε (μέσα από) καπνό, δηλαδή το εξωτερικό κέλυφος της ορθόδοξης ή αιρετικής τυπολατρείας.

Τώρα, έχοντας κατά νου τα παραπάνω, διαβάστε τον διάλογο ανάμεσα στους σοφούς Νάραντα και Ντεβαμάτα στην *Ανουγκίτα*, ένα χειρόγραφο (ένα επεισόδιο από το *Μαχαμπαράτα*), την αρχαιότητα και την σημασία του οποίου μπορεί κανείς να την γνωρίσει από τα Ιερά Βιβλία της Ανατολής, εκδομένα από τον καθ. Μαξ Μύλλερ [βλέπε Εισαγωγή του Κασινάτ Τριμπάκ Τελάνγκ]. Ο Νάραντα μιλάει για τις πνοές ή τους "ζωτικούς ανέμους", όπως ονομάζονται στις ασαφείς

Το *Πίστις-Σοφία* είναι ένα υπερβολικά σημαντικό ντοκουμέντο, ένα γνήσιο Ευαγγέλιο των Γνωστικών, που αποδίδεται τυχαίως στον Βαλεντίνο, αλλά που είναι πιθανότερα ένα προχριστιανικό έργο στο πρωτότυπο του. Αποκαλύφθηκε από τον Σβαρτζ σε ένα κοπτικό Χειρόγραφο του Βρετανικού Μουσείου εντελώς τυχαία και μεταφράστηκε από αυτόν στα Λατινικά, όπου στην συνέχεια το κείμενο και η (λατινική) απόδοση εκδόθηκαν από τον Πέτερσον το έτος 1853. Στο ίδιο το κείμενο η πατρότητα του βιβλίου αποδίδεται στον Απόστολο Φίλιππο, τον οποίο ο Ιησούς διατάζει να καθίσει και να γράψει την αποκάλυψη. Είναι γνήσιο και όφειλε να θεωρείται εξίσου κανονικό όσο και οποιοδήποτε άλλο ευαγγέλιο. Δυστυχώς παραμένει μέχρι σήμερα αμετάφραστο.

Στον Κύκλο της Μύησης, ο οποίος ήταν πολύ μακρύς, το νερό αντιπροσωπεύε τα πρώτα και κατώτερα βήματα προς την εξάγνιση, ενώ οι δοκιμασίες που συνδέονταν με το πυρ έρχονταν τελευταίες. Το νερό μπορούσε να αναζωογονήσει το σώμα της ύλης, ενώ μόνο το ΠΥΡ μπορούσε να αναζωογονήσει τον *εσωτερικό* Πνευματικό άνθρωπο.

μεταφράσεις λέξεων τέτοιων όπως *Πρανά*, Απάνα κ.τ.λ., το πλήρες εσωτερικό νόημα και η εφαρμογή των οποίων σε ατομικές λειτουργίες δύσκολα μπορεί να αποδοθεί στα Αγγλικά. Για την Επιστήμη αυτή λέει ότι:

> Είναι διδασκαλία του *Βέντα*, ότι το *πυρ είναι αληθινά όλες οι θεότητες* και η γνώση (του) εμφανίζεται μεταξύ των Μπραχμάνων, συνοδευόμενη από νοημοσύνη. [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 276.]

Με το "πυρ", λέει ο Σχολιαστής, εννοεί του ΕΑΥΤΟ. Με την "νοημοσύνη", λέει ο Αποκρυφιστής, ο Νάραντα δεν εννοεί ούτε την "ανάλυση" ούτε την "επιχειρηματολογία", όπως πιστεύει ο Άρτζουνα Μίσρα, αλλά πραγματικά την "νοημοσύνη", ή *την προσαρμογή του πυρός της Σοφίας στην Εξωτερική Τυπολατρεία των αμύητων*. Αυτό είναι το κύριο ενδιαφέρον των Μπραχμάνων (οι οποίοι ήταν και οι πρώτοι που έδωσαν αυτό το παράδειγμα σε άλλα έθνη, που με αυτόν τον τρόπο ανθρωπομορφοποίησαν και ενσάρκωσαν τις μεγαλύτερες μεταφυσικές αλήθειες).

Νάραντα το διευκρινίζει και παρουσιάζεται να λέει:

> καπνός εκείνου του πυρός, που είναι θαυμαστής δόξας, εμφανίζεται με την μορφή του σκότους [πράγματι!], οι στάχτες του, με την (ποιότητα του) πάθους και η (ποιότητα της) αγαθότητας είναι εκείνη σε σύνδεση με αυτό, στην οποία ρίχνονται οι προσφορές. [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 276.]

Που σημαίνει, εκείνη η ικανότητα στον μαθητή ο οποίος κατανοεί την λεπτή αλήθεια (τη φλόγα) η οποία ξεφεύγει προς τον ουρανό, ενώ η αντικειμενική θυσία παραμένει σαν μια απόδειξη και μια *μαρτυρία ευσπλαχνίας* μόνο για τον αμύητο. Γιατί τι μπορεί να εννοεί ο Νάραντα διδάσκοντας ότι:

> Εκείνοι που κατανοούν την θυσία κατανοούν τον *Σαμανά* και τον Βιάνα σαν την κύρια (προσφορά). Ο *Πρανά* και ο *Απάνα* είναι μέρη της προσφοράς.....και ανάμεσα τους βρίσκεται το πυρ. Αυτή είναι η έξοχη έδρα του Ουντάνα, όπως κατανοείται από τους Μπραχμάνους. Όσο για εκείνο που είναι ξεχωριστό απ' αυτά τα ζεύγη, άκουσέ με να μιλώ γι' αυτό. Η ημέρα και η νύχτα είναι ένα ζεύγος, ανάμεσα τους βρίσκεται το πυρ.....Εκείνο που υπάρχει και εκείνο που δεν υπάρχει είναι ένα ζεύγος, ανάμεσα τους βρίσκεται το πυρ.... [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 276.]

Και μετά από κάθε τέτοια αντίθεση ο Νάραντα προσθέτει: "Αυτή είναι η έξοχη έδρα του Ουντάνα, όπως κατανοείται από τους Μπραχμάνους".

Πολλοί άνθρωποι δεν κατανοούν το πλήρες νόημα των όρων όπως Σαμάνα και Βιάνα, *Πρανά* και Απάνα, που εξηγούνται σαν "ζωτικοί άνεμοι" (εμείς λέμε "αρχές και οι αντίστοιχες λειτουργίες και αισθήσεις τους"), και οι οποίοι προσφέρονται στον Ουντάνα, τον *υποτιθέμενο* βασικό "ζωτικό άνεμο" (;), ο οποίος λέγεται ότι δρα σε όλες τις ενώσεις. Επομένως, ο αναγνώστης που αγνοεί ότι η λέξη "πυρ" σε αυτές τις αλληγορίες σημαίνει τόσο τον "Εαυτό" όσο και την ανώτερη θεία γνώση, δεν θα καταλάβει τίποτε και θα χάσει έτσι εντελώς την βάση του επιχειρήματος μας, ακριβώς όπως ο μεταφραστής και εκδότης, ο μεγάλος Σανσκριτολόγος της Οξφόρδης, ο Μαξ Μύλλερ, έχασε το αληθινό νόημα των λόγων του Νάραντα. Εξωτερικά, όλη αυτή η απαρίθμηση των "ζωτικών ανέμων" σημαίνει, φυσικά, *κατά προσέγγιση*, εκείνο το οποίο συνοψίζεται στις υποσημειώσεις, δηλαδή ότι:

> Το νόημα φαίνεται να είναι το εξής: Η πορεία της κοσμικής ζωής οφείλεται στις λειτουργίες των ζωτικών ανέμων οι οποίοι είναι προσκολλημένοι στον ΕΑΥ ΤΟ και οδηγούν στις εκδηλώσεις του σαν ατομικές ψυχές [;]. Απ' αυτούς, οι Σαμάνα και γιάνα ελέγχονται και διευθύνονται από τους Πρανά και Απανά....Αυτοί οι τελευταίοι ελέγχονται και διευθύνονται από τον Ουντάνα, ο οποίος έτσι τους ελέγχει όλους. Και ο έλεγχος του που είναι έλεγχος και των πέντε....οδηγεί στον Υπέρτατο Εαυτό. [*Ανουγκίτα*, IX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 258-259, υποσ.]

Τα παραπάνω δίνονται σαν μια εξήγηση του κειμένου, το οποίο αναφέρει τα λόγια του Μπραχμάνου που διηγείται πώς έφτασε στην έσχατη σοφία της γιόγκα και με αυτόν τον τρόπο στην παντογνωσία. Λέγοντας ότι "αντιλήφθηκε μέσω του ΕΑΥΤΟΥ την έδρα που διαμένει στον ΕΑΥΤΟ" [*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, σελ. 257], όπου διαμένει το *Μπράχμαν* ελεύθερο απ' όλα και εξηγώντας ότι εκείνη η ακατάστρεφτη αρχή βρισκόταν εντελώς πέρα από την αντίληψη των αισθήσεων (δηλαδή των πέντε "ζωτικών ανέμων"), προσθέτει ότι: "στο μέσον όλων αυτών (των ζωτικών ανέμων) που κινούνται μέσα στο σώμα και καταπίνουν ο ένας τον άλλον, αστράφτει το *επταπλό* πυρ του Βαϊσβανάρα" [*Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, σελ. 259]. Το "Πυρ" αυτό, σύμφωνα με το Σχόλιο του Νιλακάντα, είναι ταυτόσημο με το "Εγώ", τον ΕΑΥΤΟ, που είναι ο σκοπός του ασκητή (Βαϊσβανάρα όντας μια λέξη που χρησιμοποιείται συχνά για να δηλώσει τον Εαυτό). Ύστερα ο Μπραχμάνος συνεχίζει για να απαριθμήσει αυτά που εννοεί με την λέξη "Επταπλό" και λέει: "Η μύτη [ή όσφρηση], η γλώσσα [γεύση], το μάτι και το δέρμα και το αυτί σαν πέμπτο, ο νους και η κατανόηση, αυτές είναι οι επτά γλώσσες της φωτιάς του Βαϊσβανάρα,[490] .... αυτά είναι τα επτά (είδη) καύσιμα για εμένα [εδώ ο ομιλητής προσωποποιεί τον αναφερθέντα θείο ΕΑΥΤΟ].... αυτοί είναι οι *επτά μεγάλοι ιερουργούντες ιερείς*".

Άρτζουνα Μίσρα δέχθηκε ότι οι επτά ιερείς σήμαιναν "την ψυχή διακρινόμενη σε τόσες [ψυχές ή αρχές] με αναφορά σε αυτές τις αρκετές δυνάμεις" και τελικά ο μεταφραστής φαίνεται να αποδέχεται την εξήγηση και απρόθυμα παραδέχεται ότι "μπορεί να σημαίνουν" αυτό, ενώ ο ίδιος θεωρεί ότι σημαίνουν τις "δυνάμεις της ακοής κ.τ.λ. [με λίγα λόγια, τις φυσικές αισθήσεις], των οποίων προΐστανται αρκετές θεότητες". [*Ανουγκίτα,* V, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, σελ. 259 υποσ.]

Αλλά οτιδήποτε και να σημαίνει, είτε με την επιστημονική είτε με την ορθόδοξη ερμηνεία, αυτό το απόσπασμα στην σελίδα 259 εξηγεί τις δηλώσεις του Νάραντα στην σελίδα 276 και δείχνει ότι αναφέρονται σε εξωτερικές και εσωτερικές μεθόδους και τις αντιπαραθέτει. Έτσι οι Σαμάνα και Βιάνα, αν και υπόκεινται στους Πρανά και Απάνα και οι τέσσερις τους τον Ουντάνα στο θέμα της απόκτησης του *Πραναγιάμα* (του *χάτα-γιόγκι* κυρίως ή της "κατώτερης" μορφής του γιόγκα), αναφέρονται ωστόσο σαν η κύρια προσφορά, γιατί – όπως σωστά παρατηρεί ο σχολιαστής – οι "λειτουργίες τους είναι πιο πρακτικά σημαντικές για την ζωτικότητα", δηλαδή είναι πιο χονδροειδείς και προσφέρονται στην θυσία για να εξαφανιστούν, κατά κάποιο τρόπο, μέσα στην σκοτεινή ποιότητα εκείνου του πυρός ή στον ΚΑΠΝΟ του (την απλή εξωτερική τελετουργική μορφή). Αλλά ο Πρανά και Απάνα, αν και εμφανίζονται σαν δευτερεύοντες (επειδή είναι λιγότερο χονδροειδείς ή περισσότερο εξαγνισμένοι), έχουν το ΠΥΡ ανάμεσα τους: τον Εαυτό και την μυστική γνώση που κατέχει εκείνος ο Εαυτός. Το ίδιο και το καλό και το κακό, καθώς κι "εκείνο που υπάρχει κι εκείνο που δεν υπάρχει", όλα αυτά τα "ζεύγη"[491] έχουν το πυρ ανάμεσα τους, δηλαδή την εσωτερική γνώση, την Σοφία του θείου ΕΑΥΤΟΥ. Εκείνοι που ικανοποιούνται με τον Καπνό του ΠΥΡΟΣ ας παραμείνουν εκεί που βρίσκονται, δηλαδή μέσα στο αιγυπτιακό σκοτάδι των θεολογικών φαντασιώσεων και των ερμηνειών του νεκρού γράμματος.

Στο αστρονομικό και κοσμικό κλειδί ο Βαϊσβανάρα είναι ο Αγκνί, ο γιοςτου Ήλιου, ή Βισβανάρα, αλλά στον ψυχο-μεταφυσικό συμβολισμό είναι ο ΕΑΥΤΟΣ, με την έννοια της μη χωριστικότητας, δηλαδή ο θείος αλλά και ο ανθρώπινος.

Συγκρίνατε αυτά τα "ζεύγη των αντιθέτων" στην *Ανουγκίτα*, με τα "ζεύγη" των *Αιώνων* στο περίπλοκο σύστημα του Βαλεντίνου, του πιο διαβασμένου και εμβριθούς κατόχου της Γνώσης. Όπως τα "ζεύγη των αντιθέτων", αρσενικό και θηλυκό, προέρχονται όλα από το Ακασά (ανεξέλικτο και εξελιγμένο, διαφοροποιημένο και αδιαφοροποίητο, ή ΕΑΥΤΟ ή Πρατζαπάτι)· έτσι και τα "ζεύγη" των αρσενικών και θηλυκών Αιώνων του Βαλεντίνου εμφανίζονται να προβάλλουν από τον Βυθό, την προϋπάρχουσα *αιώνια* Άβυσσο και, στην δευτερεύουσα εκπόρευση τους, από τον Αμπσιού-Αϋραάν (ή ημιαιώνιο Βυθό και σιγή), το δεύτερο Λόγο. Στην εσωτερική εκπόρευση υπάρχουν επτά κύρια "ζεύγη αντιθέτων"· και στο σύστημα του Βαλεντίνου επίσης υπάρχουν δεκατέσσερα ή δύο φορές επτά. Ο Επιφάνιος, αντιγράφοντας λαθεμένα, "αντέγραψε ένα ζεύγος δύο φορές", όπως νομίζει ο Κ. Κινγκ, "και έτσι προσθέτει ένα ζεύγος ακόμα στα δεκατέσσερα" (*Οι Γνωστικοί και τα έργα τους*, σελ. 263-264). Εδώ ο Κινγκ πέφτει στο αντίθετο λάθος: τα ζεύγη των Αιώνων δεν είναι 15 (ένα "παραπέτασμα") αλλά 14, καθώς ο πρώτος Αιώνας είναι εκείνος από τον οποίον εκπορεύονται οι άλλοι, ο Βυθός και η Σιγή όντας η πρώτη και η μόνη εκπόρευση από τον Βυθό. Όπως δείχνει ο Ιππόλυτος: "Οι Αιώνες του Βαλεντίνου είναι ομολογουμένως τα *Έξι Ριζικά* του Σίμωνα (του Μάγου)", με *έβδομο* το Πυρ, στην κεφαλή τους. Και αυτοί είναι: Νους, Διάνοια, Φωνή, Όνομα, Λογική και Σκέψη, υποκείμενα στο ΠΥΡ, τον ανώτερο εαυτό ή ακριβώς οι "Επτά ' Άνεμοι" ή οι "Επτά Ιερείς" της *Ανουγκίτα*.

Τα παραπάνω γράφονται μόνο για τους Δυτικούς σπουδαστές του Αποκρυφισμού και της θεοσοφίας. Η συγγραφέας δεν προτίθεται να εξηγήσει αυτά τα πράγματα ούτε στους Ινδούς, οι οποίοι έχουν τους δικούς τους γκουρού, ούτε στους Ανατολιστές, οι οποίοι νομίζουν ότι γνωρίζουν περισσότερα απ' όλους τους γκουρού και τους *ρίσι* παρελθόντος και παρόντος μαζί. Αυτές οι μάλλον εκτεταμένες αναφορές και τα παραδείγματα που παρατίθενται είναι αναγκαία, έστω και μόνο για να δείξουν στον σπουδαστή τα έργα που πρέπει να μελετήσει για να ευεργετηθεί και να μάθει από την σύγκριση. Ας διαβάσει το *Πίστις-Σοφία* κάτω από το Φως της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, της *Ανουγκίτα* και άλλων, και ύστερα οι δηλώσεις που έκανε ο Ιησούς στο Ευαγγέλιο των Γνωστικών θα γίνουν σαφείς και τα προπετάσματα του νεκρού γράμματος θα εξαφανιστούν αμέσως. Διαβάστε τα και συγκρίνατε με την εξήγηση που δίνεται από τα ινδικά κείμενα.

> Και κανένα όνομα δεν είναι πιο έξοχο από αυτά τα (επτά) φωνήεντα. Ένα όνομα μέσα στο οποίο περιέχονται όλα τα ονόματα, όλα τα Φώτα και όλες [οι σαράντα εννιά] δυνάμεις· όταν ένας άνθρωπος το γνωρίζει, αν εγκαταλείψει αυτό το σώμα της ύλης,[492] κανένας καπνός [δηλαδή καμιά θεολογική πλάνη],[493] κανένα σκοτάδι, κανένας Κυβερνήτης της Σφαίρας [κανένα *προσωπικό* τζίνι ή πλανητικό πνεύμα που αποκαλείται θεός], ή του Πεπρωμένου [*κάρμα*] δεν μπορεί να συγκρατήσει την ψυχή εκείνου που γνωρίζει αυτό το όνομα....Αν εκφωνήσει εκείνο [το Όνομα] μέσα στο πυρ, το σκοτάδι θα εξαφανιστεί.... Και αν εκφωνήσει εκείνο το όνομα μέσα....σε όλες τις Δυνάμεις τους, ακόμα και μέσα στον Μπαρμπέλο,[494] τον Αόρατο θεό, και οι θεοί με τις τριπλές δυνάμεις, μόλις εκφωνήσει εκείνο το όνομα σε αυτά τα μέρη, όλοι τους θα σειστούν και θα πέσουν ο ένας πάνω στον άλλον, έτσι ώστε θα είναι έτοιμοι να διαλυθούν, να χαθούν και να εξαφανιστούν και θα φωνάξουν δυνατά, "Ω Φως όλων των Φώτων που βρίσκεσαι μέσα στο Απεριόριστο Φως, θυμήσου κι εμάς και εξάγνισε μας!" [*Πίστις-Σοφία*, παρ. 378-379.]

Είναι εύκολο να καταλάβουμε ποιο είναι αυτό το Φως και το Όνομα: το φως της Μύησης και το όνομα του "Πύρινου Εαυτού" που δεν είναι ούτε όνομα, ούτε δράση, αλλά μια Πνευματική, αθάνατη Δύναμη, ανώτερη ακόμα κι από τον "Αόρατο θεό", γιατί αυτή η Δύναμη είναι ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΗΣ.

Αλλά αν ο ικανός και διαβασμένος συγγραφέας του έργου *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους* δεν άφησε πολλά περιθώρια για το Πνεύμα της αλληγορίας και του μυστικισμού στα αποσπάσματα που μετέφρασε και παρέθεσε στο ανωτέρω έργο από το *Πίστις-Σοφία*, ωστόσο άλλοι Ανατολιστές αποδείχθηκαν ακόμα χειρότεροι. Μην κατέχοντας ούτε την δική του διορατική αντίληψη της ινδικής προέλευσης της Γνωστικής Σοφίας και ακόμα λιγότερο του νοήματος των "κοσμημάτων" τους, οι περισσότεροι απ' αυτούς – αρχίζοντας από τον Ουίλσον και τελειώνοντας με τον δογματικό Βέμπερ – έκαναν τα πιο υπερβολικά λάθη σχετικά με όλα σχεδόν τα σύμβολα. Ο σερ Μ. Μόνιερ-Ουίλιαμς και άλλοι δείχνουν μια πολύ σαφή περιφρόνηση για τους "Εσωτερικούς Βουδιστές" όπως ονομάζονται τώρα οι θεοσοφιστές· και όμως κανένας σπουδαστής της Απόκρυφης φιλοσοφίας δεν μπέρδεψε ποτέ έναν κύκλο με ένα ζωντανό άτομο και το αντίστροφο, όπως συμβαίνει πολύ συχνά με τους διαβασμένους μας Ανατολιστές. Ένα ή δύο παραδείγματα μπορούν να διευκρινίσουν πολύ γραφικά την δήλωση. Ας διαλέξουμε το πιο γνωστό.

Στο *Ραμαγιάνα* ο Γκαρουντά ονομάζεται "θείος από την μητέρα των 60.000 γιων του Σαγκάρα" και ο Ανσουμάτ, ο εγγονός του Σαγκάρα, "ανηψιός των 60.000 θείων" που έγινε στάχτη από το βλέμμα του Καπιλά, του "Πουρουσοττάμα" (ή απείρου Πνεύματος), ο οποίος έκανε να εξαφανιστεί το άλογο του Σαγκάρα για την θυσία Ασβαμεντά. Επίσης, ο γιος του Γκαρουντά[495] – ο ίδιος ο Γκαρουντά όντας ο *Μάχα Κάλπα* ή μεγάλος κύκλος – ο Τζατάγιου, ο βασιλιάς της φτερωτής

' Όχι απαραίτητα κατά τον θάνατο, αλλά κατά την διάρκεια του *Σαμάντι* ή μυστικιστικής έκστασης.

Όλες οι λέξεις και οι φράσεις μέσα σε παρενθέσεις είναι του συγγραφέα. Αυτό μεταφράζεται κατευθείαν από την λατινική απόδοση. Η μετάφραση του Κινγκ στο έργο του οι *Γνωστικοί* ταιριάζει υπερβολικά με τον Γνωστικισμό, όπως εξήγουν οι Πατέρες της Εκκλησίας.

Ο Μπαρμπέλο είναι ένας από τους τρεις "Αόρατους θεούς" και όπως πιστεύει ο Κ. Κινγκ, περιλαμβάνει την "θεία Μητέρα του Σωτήρα" ή μάλλον Σοφία-Αχαμώθ (παράβαλε Πίστις-Σοφία, παρ. 359).

Σε άλλα *Πουρανά* ο Τζατάγιου είναι γιος του Αρούνα, του αδελφού του Γκαρουντά, που και οι δυο είναι Γιοι του Κασιάπα. Αλλά όλα αυτά είναι εξωτερική αλληγορία.

φυλής, όταν είναι έτοιμος να σκοτωθεί από τον Ραβάνα ο οποίος απαγάγει την Σίτα, μιλώντας για τον εαυτό του λέει:

"Έχουν περάσει 60.000 χρόνια, ω Βασιλιά, από τότε που γεννήθηκα", και μετά *στρέφοντας την πλάτη του στον Ήλιο*, πεθαίνει.

Τζατάγιου είναι, φυσικά, ο κύκλος των 60.000 ετών μέσα στο μεγάλο κύκλο του Γκαρουντά, γι' αυτό και παριστάνεται σαν γιος ή ανηψιός του, *κατ' αρέσκεια*, αφού το όλο νόημα βρίσκεται στο ότι τοποθετείται στην γραμμή των απογόνων του Γκαρουντά. Έπειτα, πάλι, υπάρχει Ντίτι – η Μητέρα των Μαρούτ – οι απόγονοι της οποίας – σύμφωνα με το *Πάντμα Πουρανά* – ανήκαν στους απογόνους του Χιρανιάκσα, των οποίων "ο αριθμός ήταν 77 κρορ (ή 770 εκατομμύρια) άνθρωποι". Όλες αυτές οι διηγήσεις χαρακτηρίζονται σαν ανόητες φαντασιώσεις και παραλογισμοί. Αλλά η Αλήθεια είναι κόρη του Χρόνου, πράγματι, και ο χρόνος θα δείξει.

Στο μεταξύ τι θα μπορούσε να είναι πιο εύκολο από μια προσπάθεια για επαλήθευση, τουλάχιστον, της Πουρανικής χρονολογίας; Υπάρχουν πολλοί Καπιλά, αλλά ο Καπιλά που σκότωσε τους απογόνους του βασιλιά Σαγκάρα – 60.000 δυνατούς άνδρες – ήταν αναμφίβολα ο Καπιλά, ο ιδρυτής της φιλοσοφίας των Σάνκια, αφού έτσι αναφέρεται στα *Πουρανά* αν και ένα από αυτά αρνείται ανοιχτά την κατηγορία, χωρίς να εξηγεί το εσωτερικό της νόημα. Πρόκειται για το *Μπαγκαβάτα Πουρανά* (IX, VIII, 12, 13), το οποίο αναφέρει ότι:

> Δεν είναι αληθινή η παράδοση η οποία αναφέρει ότι οι γιοι του βασιλιά καταστράφηκαν από την οργή του σοφού. Γιατί πώς είναι δυνατόν η ποιότητα του Σκότους, η οποία δημιουργεί θυμό, να υπάρχει μέσα σε έναν Σοφό, το σώμα του οποίου ήταν Αγαθότητα και ο οποίος εξάγνισε τον κόσμο; Η σκόνη της γης, θα λέγαμε, να αποδοθεί στον ουρανό; Πώς θα μπορούσε η νοητική αναστάτωση να παρασύρει εκείνον τον σοφό, τον ταυτισμένο με το Υπέρτατο Πνεύμα, ο οποίος οδήγησε εδώ [πάνω στην γη] εκείνο το σταθερό σκάφος της φιλοσοφίας των Σάνκια, με την βοήθεια του οποίου καθένας που επιθυμεί να αποκτήσει απελευθέρωση διασχίζει τον φοβερό ωκεανό της ύπαρξης, αυτό το μονοπάτι του θανάτου;

Το *Πουρανά* είναι αναγκασμένο από καθήκον να μιλήσει μ' αυτό τον τρόπο. Έχει να διαδώσει ένα δόγμα και να εφαρμόσει μια πολιτική, εκείνη της μεγάλης μυστικότητας σχετικά με τις μυστικές θείες αλήθειες που αποκαλύπτονταν για αμέτρητες εποχές μόνο κατά την μύηση. Επομένως αν θέλουμε να βρούμε μια εξήγηση του μυστηρίου που συνδέεται με τις διάφορες υπερβατικές καταστάσεις ύπαρξης, δεν πρέπει να την αναζητήσουμε στα *Πουρανά*. Το ότι η ιστορία είναι μια αλληγορία φαίνεται με την πρώτη ματιά: οι 60.000 *Γιοι*, ζωώδεις, διεφθαρμένοι και ασεβείς, είναι η προσωποποίηση των *ανθρώπινων παθών*, που μια "απλή ματιά του σοφού" – του ΕΑΥΤΟΥ που συμβολίζει την ύψιστη κατάσταση αγνότητας η οποία μπορεί να επιτευχθεί πάνω στην γη – τα μεταβάλλει σε στάχτη. Αλλά έχει και άλλα νοήματα, κυκλικά και χρονολογικά νοήματα, μια μέθοδος σημείωσης των περιόδων όπου άνθισαν ορισμένοι σοφοί, που βρίσκεται επίσης και σε άλλα *Πουρανά*.

Είναι απόλυτα βεβαιωμένο, όσο μπορεί να είναι μια παράδοση, ότι ο Κασιάπα κάθισε βυθισμένος σε διαλογισμό για έναν αριθμό ετών στο Χαρντβάρ (ή Γκανγκαντβάρα, "πόρτα ή πύλη του Γάγγη"), στους πρόποδες των Ιμαλαΐων. Όχι μακριά από την οροσειρά του Σιβαλίκ, το "πέρασμα του Χαρντβάρ" ονομάζεται μέχρι σήμερα από τους ασκητές "Πέρασμα του Καπιλά" και τόπος, "Καπιλαστάν". Από εκείνο ακριβώς το μέρος η Γκάνγκα (Γάγγης), προβάλλοντας από την ορεινή χαράδρα της αρχίζει την πορεία της πάνω στις ζεστές πεδιάδες της Ινδίας. Και μια γεωλογική μελέτη βεβαιώνει εξίσου καθαρά ότι η παράδοση η οποία ισχυρίζεται ότι πριν από αιώνες ο ωκεανός άγγιζε τους πρόποδες των Ιμαλαΐων, δεν είναι ολότελα χωρίς βάση, γιατί έχουν παραμείνει ίχνη του.

Την φιλοσοφία των Σάνκια μπορεί να την κατέβασε και να την δίδαξε ο πρώτος και να την έγραψε ο τελευταίος Καπιλά.

Μέχρι σήμερα στην Ινδία [*Βίσνου Πυρανά*, μετάφραση Ουίλσον, τομ. III, σελ 302, υποσ.] Σαγκάρα είναι το όνομα του ωκεανού, ακόμα και του Κόλπου της Βεγγάλης, στις εκβολές του Γάγγη. Υπολόγισαν ποτέ οι γεωλόγοι τον αριθμό των χιλιετιών που χρειάστηκε η θάλασσα για να αποτραβηχτεί εκεί που βρίσκεται τώρα, από το Χαρντβάρ, που σήμερα είναι 3.120 μέτρα πάνω από

το επίπεδο της θάλασσας; Αν το έκαναν, τότε εκείνοι οι Ανατολιστές οι οποίοι εμφανίζουν τον Καπιλά να ακμάζει από τον 1ο μέχρι τον 9ο αιώνα μ.Χ., ίσως να άλλαζαν γνώμη, έστω και μόνο για έναν από τους δύο πολύ σοβαρούς λόγους: ο αληθινός αριθμός των ετών που πέρασαν από την εποχή του Καπιλά υπάρχει αναμφίβολα στα *Πουρανά*, παρόλο που οι μεταφραστές δεν καταφέρνουν να τον ανακαλύψουν. Και δεύτερον: ο Καπιλά του *Σάτια* και ο Καπιλά του *Κάλι Γιουγκά* μπορεί να είναι η ίδια ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ, χωρίς να είναι η ίδια ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ.

Το Καπιλά, εκτός από όνομα μιας προσωπικότητας, ενός σοφού, συγγραφέα της φιλοσοφίας των Σάνκια που έζησε κάποτε, είναι επίσης και ένα γενετικό όνομα των Κουμαρά, των ουράνιων ασκητών και παρθένων. Επομένως το ίδιο το γεγονός ότι το *Μπαγκαβάτα Πουρανά* αναφέρει εκείνον τον Καπιλά – τον οποίον παρουσίαζε μόλις προηγούμενα σαν ένα τμήμα του Βίσνου – σαν συγγραφέα της φιλοσοφίας των Σάνκια, όφειλε να προειδοποιήσει τον αναγνώστη για την ύπαρξη ενός παραπετάσματος που κρύβει ένα εσωτερικό νόημα. Είτε είναι γιος του Βιτάτα, όπως τον εμφανίζει ο Χαριβάνσα, είτε οποιουδήποτε άλλου, ο συγγραφέας των Σάνκια δεν μπορεί να είναι ίδιος με τον σοφό του *Σάτια Γιουγκά*, στην ίδια την αρχή του *Μανβαντάρα*, όταν ο Βίσνου εμφανίζεται με την μορφή του Καπιλά, "να μεταβιβάζει σε όλα τα πλάσματα αληθινή Σοφία", γιατί αυτό αναφέρεται σε κείνη την αρχέγονη περίοδο όταν "οι Γιοι του Θεού" δίδασκαν στους πρόσφατα δημιουργημένους ανθρώπους τις τέχνες και τις επιστήμες, οι οποίες από τότε καλλιεργήθηκαν και διατηρήθηκαν στα ιερά των ναών από τους Μυημένους. Στα *Πουρανά* υπάρχουν αρκετοί γνωστοί Καπιλά. Πρώτα ο πρωταρχικός σοφός, έπειτα ο Καπιλά, ένας από τους τρεις "Μυστικούς" Κουμαρά· και ο Καπιλά, ο γιος του Κασιάπα και της Καντρού, ο "πολυκέφαλος Όφις" [βλέπε *Βίσνου Πουρανά*, που τον τοποθετεί στον κατάλογο των σαράντα διάσημων γιων του Κασιάπα], εκτός από τον Καπιλά, τον μεγάλο σοφό και φιλόσοφο του *Κάλι Γιουγκά*. Όντας ένας Μυημένος, ένας "Όφις της Σοφίας", ένας Ναγκά, αυτός ο τελευταίος μπερδεύτηκε σκόπιμα με τους Καπιλά των προηγούμενων εποχών.

XXIV

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΔΕΚΑΔΑ

Οι πρώτοι Γνωστικοί ισχυρίζονταν ότι η Επιστήμη τους, η ΓΝΩΣΗ, βασιζόταν πάνω σε ένα τετράγωνο, οι γωνίες του οποίου συμβόλιζαν αντίστοιχα την *Σιγή*, τον *Βυθό*, τον *Νου* (Πνευματική Ψυχή) και την *Αλήθεια*.

Αυτοί ήταν οι πρώτοι που εισήγαγαν και αποκάλυψαν στον κόσμο εκείνο που είχε παραμείνει κρυμμένο για αιώνες, δηλαδή το Ταυ, με την μορφή μιας Προκρούστειας κλίνης και τον Χριστό σαν ενσαρκωνόμενο στο *Χριστό*, εκείνον ο οποίος έγινε για ορισμένους σκοπούς ένας πρόθυμος υποψήφιος για μια σειρά δοκιμασιών, νοητικών και φυσικών.

Γι' αυτούς, ολόκληρο το Σύμπαν – μεταφυσικό και υλικό – περιεχόταν μέσα στα ψηφία και μπορούσε να εκφραστεί και να περιγραφεί από τα ψηφία του Αριθμού 10, της Πυθαγόρειας Δεκάδας.

Αυτή η Δεκάδα που παρίστανε το Σύμπαν και την προβολή του από την Σιγή και τα άγνωστα Βάθη της Πνευματικής Ψυχής; ή *άνιμα μούντι*, παρουσίαζε δύο πλευρές ή όψεις στον σπουδαστή. Μπορούσε να είναι, και στην αρχή ήταν και αναφερόταν, στον Μακρόκοσμο, ενώ στην συνέχεια κατέβαινε στον Μικρόκοσμο ή άνθρωπο. Υπήρχε, λοιπόν, η καθαρά νοητική και μεταφυσική ή "*εσωτερική* Επιστήμη" και η εξίσου καθαρά υλιστική ή "επιφανειακή επιστήμη", που και οι δυο μπορούσαν να παρουσιαστούν και να περιληφθούν μέσα στην *Δεκάδα*. Με λίγα λόγια, μπορούσε να μελετηθεί τόσο από την σκοπιά των Συμπαντικών του Πλάτωνα, όσο και με την επαγωγική μέθοδο του Αριστοτέλη. Ο πρώτος άρχιζε από μια θεία κατανόηση, όταν η πολλαπλότητα πρόβαλε από την ενότητα: ή τα ψηφία της Δεκάδας εμφανίστηκαν, για να απορροφηθούν πάλι ξανά, χαμένα μέσα στον άπειρο Κύκλο. Ο δεύτερος βασιζόταν μόνο πάνω στην αισθησιακή αντίληψη, όπου η Δεκάδα μπορούσε να θεωρηθεί είτε σαν μια μονάδα που πολλαπλασιάζεται είτε σαν ύλη που διαφοροποιείται, η μελέτη της όντας περιορισμένη στο επιφανειακό πεδίο, στον Σταυρό: ή στο *Επτά* που προβάλλει από το δέκα, δηλαδή τον τέλειο αριθμό, τόσο πάνω στην Γη όσο και στον ουρανό.

Το δυαδικό αυτό σύστημα, μαζί με την Δεκάδα, το έφερε ο Πυθαγόρας από την Ινδία. Το ότι ανήκε στους Μπραχμάνους και τους Ιράνιους, όπως ονομάζονταν από τους Έλληνες φιλοσόφους, μας το βεβαιώνει ολόκληρη η γκάμα της σανσκριτικής φιλολογίας, όπως τα *Πουρανά* και οι *Νόμοι του Μάνου*. Σε αυτούς τους Νόμους ή Εντολές του Μάνου, αναφέρεται ότι ο Μπράχμα δημιουργεί πρώτα τους "δέκα κυρίους του Όντος", τους δέκα Πρατζαπάτι ή δημιουργικές Δυνάμεις, οι οποίοι δέκα δημιουργούν "επτά" άλλους Μάνου, ή μάλλον – όπως λένε μερικά Χειρόγραφα – *Μούνιν*, αντί για Μάνουν, "αφοσιωμένους", δηλαδή άγια Όντα, που είναι οι Επτά Άγγελοι της Παρουσίας στην Δυτική θρησκεία. Αυτός ο μυστηριώδης αριθμός Επτά, ο γεννημένος από το επάνω τρίγωνο Δ, που το ίδιο γεννήθηκε από την κορυφή του, ή τον Σιωπηλό Βυθό της άγνωστης παγκόσμιας ψυχής (*Σιγή* και *Βυθός*), είναι το επταπλό φυτό *Σαπταπάρνα*, που γεννιέται και εκδηλώνεται πάνω στην επιφάνεια του εδάφους του μυστηρίου, από την τριπλή ρίζα που είναι θαμμένη βαθιά κάτω από το αδιαπέραστο έδαφος. Η ιδέα αυτή αναλύεται πλήρως στον πρώτο Τόμο, Μέρος ΙΙ, Τμήμα ΙΙΙ του παρόντος έργου με τίτλο "Πρωταρχική Ουσία και θεία Σκέψη", το οποίο ο αναγνώστης πρέπει να μελετήσει προσεχτικά, αν θέλει να συλλάβει την μεταφυσική ιδέα που περιέχεται στο ανωτέρω σύμβολο. Σύμφωνα με την εντεύθεν των Ιμαλαΐων εσωτερική φιλοσοφία (που είναι εκείνη της Κοσμογονίας του *αρχικού Μάνου*), τόσο στον άνθρωπο όσο και στην φύση η επταπλή διαίρεση ήταν πρόθεση της ίδιας της φύσης. Μιλώντας με αυστηρή έννοια μόνο η έβδομη αρχή (*πούρουσα*) είναι ο θείος ΕΑΥΤΟΣ· γιατί, όπως αναφέρεται στο *Νόμοι του Μάνου*, Ι, 16 [μετάφραση Μπάρανελ, σελ. 3, σημείωση] "Αυτός [ο Μπράχμα], αφού δημιούργησε τα λεπτά μέρη εκείνων των έξι, της άπειρης λαμπρότητας", τα δημιούργησε ή τα κάλεσε στην "Αυτό"
– συνείδηση ή την συνείδηση εκείνου του Ενός ΕΑΥΤΟΥ. Από τα έξι, πέντε στοιχεία (ή αρχές ή

Ταττβά όπως νομίζει ο Μεντάντίτι, ο σχολιαστής), "ονομάζονται ατομικά φθαρτά στοιχεία", [*Νόμοι του Μάνου*, I, 27, σελ. 5], αυτά περιγράφονται στο προαναφερθέν τμήμα.

Πρέπει τώρα να μιλήσουμε για την μυστηριακή γλώσσα, την γλώσσα των προϊστορικών φυλών. Δεν ήταν μια φωνητική, αλλά μια καθαρά εικονική και συμβολική γλώσσα. Σήμερα είναι γνωστή στην πληρότητα της μόνο σε ελάχιστους, ενώ εδώ και 5.000 χρόνια για την πλειοψηφία των ανθρώπων έχει γίνει μια απόλυτα νεκρή γλώσσα. Ωστόσο οι περισσότεροι διαβασμένοι Γνωστικοί, Έλληνες και Ιουδαίοι, την γνώριζαν και την χρησιμοποιούσαν, αν και πολύ διαφορετικά. Μερικά παραδείγματα μπορούν να δοθούν.

Στο ανώτερο πεδίο, ο Αριθμός δεν είναι Αριθμός αλλά ένα μηδέν, ένας ΚΥΚΛΟΣ. Στο κατώτερο πεδίο, γίνεται ένα, που είναι ένας περιττός αριθμός. Καθώς κάθε γράμμα των αρχαίων αλφαβήτων είχε το φιλοσοφικό του νόημα και την αιτιολογία του, ο αριθμός I για τους Αλεξανδρινούς Μυημένους σήμαινε ένα *όρθιο σώμα*, έναν ζωντανό στεκόμενο άνθρωπο, ο άνθρωπος όντας το μοναδικό ζώο που έχει αυτό το προνόμιο. Και προσθέντας στο I ένα κεφάλι, μετατρεπόταν σε P, ένα σύμβολο της *πατρότητας*, της δημιουργικής ικανότητας· ενώ το R σήμαινε τον "κινούμενο άνθρωπο", κάποιον που βαδίζει. Επομένως ο ΠΑΤΗΡ ΖΕΥΣ δεν έχει τίποτε σεξουαλικό ή φαλλικό ούτε στον ήχο ούτε στην μορφή των γραμμάτων του – ούτε και ο πατήρ *Δευς* (βλέπε Ραγκόν). Αν στραφούμε τώρα στο εβραϊκό Αλφάβητο βλέπουμε ότι ενώ το I ή Άλεφ א έχει έναν ταύρο ή βόδι για σύμβολο του, το 10, ο τέλειος αριθμός ή το Ένα της Καμπάλα είναι ένα

Γιόδ י (y, i ή j) και σημαίνει, σαν το πρώτο γράμμα του Ιεχωβά, το αναπαραγωγικό όργανο κ.τ.λ. Οι περιττοί αριθμοί είναι θείοι, οι άρτιοι αριθμοί είναι γήινοι, διαβολικοί και κακότυχοι. Οι Πυθαγόρειοι μισούσαν την δυάδα. Γι' αυτούς ήταν η αρχή της διαφοροποίησης, επομένως των αντιθέσεων, της δυσαρμονίας ή ύλης, η αρχή του κακού. στην Βαλεντίνεια θεογονία η πρωταρχική δυαδικότητα είναι ο Βυθός και η Σιγή (Άβυσσος, Χάος, ύλη γεννημένη σε Σιωπή). Για τους πρώτους Πυθαγόρειους, όμως, η δυάδα ήταν η ατελής κατάσταση μέσα στην οποία έπεσε το πρώτο εκδηλωμένο ον όταν αποσπάστηκε από την Μονάδα. Ήταν το σημείο από όπου διακλαδίζονταν οι δύο δρόμοι: του Καλού και του Κακού. Καθετί που ήταν διπλοπρόσωπο ή απατηλό ονομαζόταν απ' αυτούς "δυάδα". Μόνο το ΕΝΑ ήταν Αγαθό και Αρμονία, γιατί καμιά δυσαρμονία δεν μπορεί να προβάλει από το ένα μόνο. Εξ αυτού και η Λατινική λέξη *Solus* αναφορικά με τον έναν και μοναδικό Θεό, τον Άγνωστο του Παύλου. Το *Solus*, όμως, πολύ σύντομα έγινε *Sol*, Ήλιος.

Έτσι, η τριάδα είναι ο πρώτος από τους περιττούς αριθμούς, όπως το τρίγωνο είναι το πρώτο από τα γεωμετρικά σχήματα.[496] Αυτός ο αριθμός είναι πραγματικά ο κατ' εξοχήν αριθμός του μυστηρίου. Για να τον μελετήσει κανείς σε εξωτερικές γραμμές πρέπει να διαβάσει το έργο του Ραγκόν *Σεμινάρια Φιλοσοφικά και Ερμηνευτικά των Μυήσεων* και σε εσωτερικές γραμμές, τον ινδικό συμβολισμό των αριθμών, γιατί οι συνδυασμοί που του αποδίδονται είναι αναρίθμητοι. Ακριβώς πάνω στις απόκρυφες ιδιότητες των τριών ίσων γραμμών ή πλευρών του Τριγώνου ο Ραγκόν βάσισε τις μελέτες του και ίδρυσε την διάσημη Τεκτονική Εταιρεία των Τρινοσοφιστών (εκείνων που μελετούν τρεις επιστήμες, μια βελτίωση πάνω στους συνηθισμένους τρεις τεκτονικούς βαθμούς, που δίνονται σε κείνους που δεν μελετούν παρά μόνο το φαΐ και το ποτό κατά τις συναντήσεις των Στοών τους).

Όπως γράφει ο ιδρυτής:

> πρώτη γραμμή του τριγώνου που προσφέρεται στο μαθητευόμενο για μελέτη είναι το ορυκτό βασίλειο, που συμβολίζεται από τον Τουμπάλκ ∴ [Θουβάλ Κάιν]...
>
> δεύτερη όψη πάνω στην οποία πρέπει να διαλογιστεί ο σύντροφος, είναι το φυτικό βασίλειο, συμβολιζόμενο από τον Σιμπ ∴ [Σιμπολέθ]. Στο βασίλειο αυτό αρχίζει η *γέννηση των σωμάτων*. Αυτός είναι ο λόγος που το γράμμα G παριστάνεται ακτινοβόλο μπροστά στα μάτι του γνώστη [;!].

Ο λόγος είναι πολύ απλός και δόθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*: στην γεωμετρία μια γραμμή δεν μπορεί να αναπαραστήσει ένα τέλειο σώμα ή σχήμα, ούτε δύο γραμμές μπορούν να αποτελέσουν αποδεικτικά ένα τέλειο σχήμα. Μόνο το τρίγωνο· είναι το πρώτο τέλειο σχήμα.

τρίτη πλευρά αφήνεται στον έμπειρο Τέκτονα, ο οποίος πρέπει να ολοκληρώσει την εκπαίδευση του με την μελέτη του ζωικού βασιλείου. Συμβολίζεται από τον Μακ-μπενάχ ∴ (γιος της σήψης). [Ραγκόν, *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 428, σημείωση.]

Το πρώτο στερεό σχήμα είναι η *Τετράδα*, σύμβολο της αθανασίας. Είναι η πυραμίδα, γιατί η πυραμίδα στέκεται πάνω σε μια τριγωνική, τετράγωνη ή πολυγωνική βάση και καταλήγει σε ένα σημείο στην κορυφή, περιλαμβάνοντας έτσι την τριάδα και την τετράδα ή το 3 και το 4. Οι Πυθαγόρειοι ήταν εκείνοι που δίδαξαν την σύνδεση και την σχέση ανάμεσα στους θεούς και στους αριθμούς, με μια Επιστήμη που ονομαζόταν αριθμομαντεία. Η Ψυχή είναι ένας αριθμός, έλεγαν, ο οποίος κινείται από μόνος του και περιέχει τον αριθμό 4. Ο πνευματικός και υλικός άνθρωπος είναι αριθμός 3, γιατί γι' αυτούς η τριάδα αντιπροσώπευε όχι μόνο την επιφάνεια, αλλά και την αρχή του σχηματισμού του φυσικού σώματος. Έτσι, τα ζώα ήταν μόνο τριάδες και μόνο ο άνθρωπος ήταν επτάδα, όταν ήταν ενάρετος και πεντάδα όταν ήταν κακός, γιατί:

αριθμός 5 αποτελείται από μια δυάδα και μια τριάδα, η οποία δυάδα ρίχνει το καθετί μέσα στην τέλεια μορφή σε αταξία και σύγχυση. Ο *τέλειος άνθρωπος*, έλεγαν, ήταν *μια τετράδα* και *μια τριάδα*, ή τέσσερα υλικά και τρία άυλα στοιχεία, τα οποία τρία πνεύματα ή στοιχεία τα βρίσκουμε επίσης στο 5, όταν αντιπροσωπεύει τον *μικρόκοσμο*. Αυτό το τελευταίο είναι σύνθεση μιας δυάδας που σχετίζεται άμεσα με την χονδροειδή ύλη και τα τρία Πνεύματα. Γιατί, όπως λέει ο Ραγκόν:

> .....αυτός ο ευφυής αριθμός είναι η ένωση δύο ελληνικών πνευμάτων (;) που τοποθετούνται πάνω από φωνήεντα τα οποία πρέπει ή δεν πρέπει να προφερθούν. Το πρώτο σημάδι (') ονομάζεται "ισχυρό" ή ανώτερο "πνεύμα", το Πνεύμα του Θεού προφερόμενο (*spiratus*) και εισπνεόμενο από τον άνθρωπο. Το δεύτερο σημάδι (,), το κατώτερο, είναι το μαλακό "πνεύμα", που συμβολίζει το δευτερεύον πνεύμα... το σύνολο περικλείει ολόκληρο τον άνθρωπο. Είναι η *συμπαντική πεμπτουσία*, το ζωτικό ρευστό της ζωής. [Ραγκόν, *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 431.]

Το πιο μυστικό νόημα του 5 δίνεται σε ένα θαυμάσιο άρθρο του Σούμπα Ράου, στα *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, "Τα Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού", στο οποίο δίνει μερικούς κανόνες που μπορούν να βοηθήσουν τον ερευνητή να ανακαλύψει "την βαθιά σημασία της αρχαίας σανσκριτικής ονοματολογίας.... στους αρχαίους Άριους μύθους και αλληγορίες". Στο μεταξύ ας δούμε τι έχει αναφερθεί μέχρι τώρα στις θεοσοφικές εκδόσεις σχετικά με τον αστερισμό του Αιγόκερω και τι είναι γνωστό γι' αυτόν γενικά. Ο καθένας γνωρίζει ότι ο ♑ είναι το δέκατο σημείο του Ζωδιακού μέσα στο οποίο εισέρχεται ο Ήλιος κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο, περίπου στις 21 Δεκεμβρίου. Αλλά ελάχιστοι είναι εκείνοι – ακόμα και στην Ινδία, εκτός αν είναι μυημένοι – οι οποίοι γνωρίζουν την αληθινή μυστική σύνδεση που φαίνεται να υπάρχει ανάμεσα στα ονόματα *Makara* και *Kumara*. Το πρώτο σημαίνει κάποιο αμφίβιο ζώο που ονομάζεται επιπόλαια "κροκόδειλος", όπως νομίζουν μερικοί Ανατολιστές, και το δεύτερο είναι ο τίτλος των μεγάλων προστατών των γιόγκι, σύμφωνα με το *Σαΐβα Πουρανά*, Γιοι του Ρουντρά (Σίβα) αλλά και ένα μαζί του, ένας Κουμαρά και ο ίδιος. Μέσω της σύνδεσής τους με τον Άνθρωπο οι Κουμαρά συνδέονται παρόμοια και με τον Ζωδιακό. Ας προσπαθήσουμε να βρούμε τι σημαίνει η λέξη *Μάκαρα*. Ο συγγραφέας των "Δώδεκα Σημείων του Ζωδιακού" (σελ. 113) λέει:

> Το Μακάρα.... περιέχει μέσα του μια ένδειξη για την σωστή ερμηνεία του. Το γράμμα ma ισούται με τον αριθμό 5 και kara σημαίνει χέρι. Στα Σανσκριτικά trobhuja σημαίνει τρίγωνο, όπου bhuja ή kara (και τα δύο όντας συνώνυμα) κατανοούνται να σημαίνουν πλευρά. Έτσι, Μακάρα ή Παντσακάρα σημαίνει Πεντάγωνο.

Το πεντάκτινο αστέρι ή πεντάγωνο συμβολίζει τα πέντε άκρα του ανθρώπου.[497] Κάτω από το παλιό σύστημα, όπως μας λένε, ο Μακάρα ήταν το *όγδοο*, αντί για το δέκατο ζώδιο. [Ο λόγος γίνεται φανερός όταν μελετηθεί η αιγυπτιακή συμβολολογία. Βλέπς παρακάτω.]
Το εν λόγω ζώδιο είχε σκοπό να παραστήσει τις όψεις του σύμπαντος και υποδηλώνει ότι το σχήμα του σύμπαντος οριοθετείται από Πεντάγωνα. [Τ. Σούμπα Ρόου, "Τα Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού" σελ. 114.]

Οι Σανσκριτιστές συγγραφείς "μιλούν επίσης για τις *Ασταντίσα* ή τα οχτώ πρόσωπα που περιορίζουν το Διάστημα", αναφερόμενοι έτσι στους Λόκα-πάλα, τα οχτώ σημεία της πυξίδας, τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα ενδιάμεσα σημεία.

> Από αντικειμενική σκοπιά ο "μικρόκοσμος" παριστάνεται από το ανθρώπινο οώμα. Ο Μακάρα μπορεί να θεωρηθεί ότι παριστάνει ταυτόχρονα τόσο τον Μικρόκοσμο όσο και τον Μακρόκοσμο, σαν εξωτερικά αντικείμενα αντίληψης. [Τ. Σούμπα Ρόου, "Τα Δώδεκα Σημεία του Ζωδιακού", σελ. 114-115.]

Αλλά το αληθινό εσωτερικό νόημα της λέξης "Μακάρα" δεν σημαίνει αληθινά καθόλου "κροκόδειλος", ακόμα και όταν συγκριθεί με το ζώο που απεικονίζεται στον ινδικό Ζωδιακό. Γιατί έχει το κεφάλι και τα μπροστινά πόδια μιας αντιλόπης και το σώμα και την ουρά ψαριού. Έτσι το δέκατο σημείο του Ζωδιακού θεωρήθηκε κατά καιρούς ότι σημαίνει έναν καρχαρία, ένα δελφίνι κ.τ.λ. επειδή είναι το *βαχάνα* ή όχημα του Βάρουνα, του θεού του Ωκεανού, και γι' αυτόν τον λόγο συχνά ονομάζεται Τζάλα-ρούπα ή "υδάτινη μορφή". Κατά τους Έλληνες το δελφίνι ήταν το όχημα του Ποσειδώνα και ένα μαζί του, εσωτερικά· και αυτό το "δελφίνι" είναι ο "θαλάσσιος δράκοντας", στον ίδιον βαθμό που ο Κροκόδειλος του Ιερού Νείλου είναι το όχημα του Ώρου και ο ίδιος ο Ώρος. "Εγώ είμαι το ψάρι και η έδρα του μεγάλου Ώρου του Κεμούρ", λέει ο μουμιόμορφος θεός με το κεφάλι κροκοδείλου [*Βίβλος των Νεκρών,* LXXXVIII, 2]. Για τους Περάτες Γνωστικούς ο Χόρζαρ (Ποσειδώνας) είναι αυτός που μετατρέπει σε σφαίρα την δωδεκάγωνη πυραμίδα "και ζωγραφίζει την πύλη της με πολλά χρώματα". Αυτός έχει ΠΕΝΤΕ ανδρόγυνους υπουργούς, αυτός είναι ο *Μακάρα*, ο Λεβιάθαν.

Επειδή ο ανατέλλων Ήλιος θεωρείτο η Ψυχή των θεών, που στέλνεται για να φανερωθεί στους ανθρώπους κάθε ημέρα, και επειδή ο κροκόδειλος υψώνεται πάνω από το νερό με την πρώτη ηλιαχτίδα, γι’ αυτό το ζώο αυτό στην Ινδία έφτασε τελικά να προσωποποιεί τον αφοσιωμένο του ηλιακού πυρός, όπως για τους Αιγυπτίους προσωποποιούσε εκείνο το φως ή την ανώτερη ψυχή.

Στα *Πουρανά* ο αριθμός των Κουμαρά αλλάζει ανάλογα με τις ανάγκες της αλληγορίας. Για απόκρυφους σκοπούς σε ένα σημείο ο αριθμός τους δίνεται σαν επτά, ύστερα σαν τέσσερα και ύστερα σαν πέντε. Στο *Κούρμα Πουρανά* αναφέρεται: "Αυτοί οι πέντε [Κουμαρά], ω Μπραχμάνα, ήταν Γιόγκι που είχαν αποκτήσει πλήρη απαλλαγή από το πάθος". Το ίδιο το όνομά τους δείχνει την σύνδεσή τους με τον προαναφερθέντα αστερισμό, τον Μακάρα και με μερικούς άλλους πουρανικούς χαρακτήρες που σχετίζονται με τα σημεία του Ζωδιακού. Αυτό έγινε προκειμένου να καλύψει ένα από τα πιο υπαινικτικά ιερογλυφικά των αρχέγονων ναών. Αυτοί μπερδεύονται αστρονομικά, φυσιολογικά και μυστικιστικά, γενικά, με μια σειρά προσωπικότητες και γεγονότα των *Πουρανά*. Ενώ μόλις που αναφέρονται στο *Βίσνου Πουρανά*, εμφανίζονται σε διάφορα δράματα και γεγονότα σε όλα τα άλλα *Πουρανά* και την ιερή φιλολογία, έτσι ώστε οι Ανατολιστές, όντας αναγκασμένοι να πιάνουν τα νήματα της σύνδεσης εδώ κι εκεί, κατέληξαν να διακηρύξουν ότι οι Κουμαρά "είναι κυρίως δημιούργημα της φαντασίας των πουρανικών συγγραφέων". Άλλα:

Όμως το *μα* – όπως λέει ο συγγραφέας των "Δώδεκα Σημείων του Ζωδιακού" – είναι το πέντε, και *κάρα* είναι ένα χέρι με πέντε δάχτυλα, καθώς επίσης ένα πεντάπλευρο σχήμα ή πεντάγωνο. Οι Κουμαρά (στην περίπτωση αυτήν ένας αναγραμματισμός για απόκρυφους σκοπούς) είναι πέντε στον εσωτερισμό, σαν γιόγκι, γιατί τα δυο τελευταία ονόματα κρατήθηκαν πάντα μυστικά. Είναι η πέμπτη τάξη των Μπραχμαντέβα και οι πενταπλοί Τσόχαν, έχοντας μέσα τους την

Ποιο είναι το νόημα και ο λόγος αυτού του σχήματος; Επειδή το *Μάνας* είναι η *πέμπτη αρχή* και γιατί το πεντάγωνο είναι το σύμβολο του Ανθρώπου, και όχι μόνο του πενταμελούς, αλλά μάλλον του *σκεπτόμενου, συνειδητού* ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ψυχή των πέντε στοιχείων, με το Νερό και τον Αιθέρα να κυριαρχούν και επομένως τα σύμβολα τους ήταν τόσο *υδάτινα όσο και πύρινα*. "Η Σοφία βρίσκεται κρυμμένη κάτω από το κάθισμα εκείνου ο οποίος αναπαύεται πάνω στον χρυσό λωτό (*πάντμα*) που επιπλέει πάνω στο νερό". Στην Ινδία είναι ο Βίσνου (ένας από τους *αβατάρα* του οποίου, όπως ισχυρίζονταν κατά την αρχαιότητα, ήταν ο Βούδας). Οι Πρατσετάσα, οι λάτρεις του Ναραγιανά (ο οποίος, όπως και ο Ποσειδώνας, κινείται ή διαμένει πάνω και όχι κάτω από τα ύδατα), βυθίστηκαν μέσα στα βάθη του ωκεανού για τις λατρείες τους και παρέμειναν εκεί 10.000 χρόνια – και οι Πρατσετάσα είναι δέκα εξωτερικά, αλλά πέντε εσωτερικά. Στα Σανσκριτικά "Πρατσέτα" είναι το όνομα του Βάρουνα, του θεού των υδάτων, του Νηρέως, μια όψη του Ποσειδώνα και έτσι οι Πρατσετάσα είναι ταυτόσημοι με τους "πέντε υπουργούς" του Χόρζαρ (Ποσειδώνα) των Περατών Γνωστικών. Αυτοί ονομάζονται αντίστοιχα Ου, Αοαί, Ουώ, Ουωάβ.... [*Φιλοσοφούμενα*, έκδοση Ε. Κρουίς, 1860, V, 4] και ο *πέμπτος,*

ένα τριπλό όνομα (που μας κάνει Επτά) έχει χαθεί,[498] δηλ. κρατιέται μυστικό. Αυτά όσον αφορά το "υδάτινο" σύμβολο, ενώ το "πύρινο" τους συνδέει με το πύρινο σύμβολο, πνευματικά. Για λόγους ταυτότητας ας θυμόμαστε ότι, όπως η μητέρα των Πρατσέτα ήταν η Σαβάρνα, η κόρη του Ωκεανού, έτσι και η Αμφιτρίτη ήταν η μητέρα των μυστικών "υπουργών" του Ποσειδώνα.

Υπενθυμίζουμε στον αναγνώστη ότι αυτοί οι "πέντε υπουργοί" συμβολίζονται τόσο με το Δελφίνι, που κατανίκησε την απροθυμία της παρθένου Αμφιτρίτης να παντρευτεί τον Ποσειδώνα, όσο και με τον Τρίτωνα, τον γιο τους. Αυτός, που το σώμα του από την μέση και πάνω είναι σώμα ανθρώπου και από την μέση και κάτω δελφινιού, ψαριού, συνδέεται επίσης πολύ μυστηριωδώς με τον Ωάνες, τον Βαβυλώνιο Νταγκ, και επίσης με τον Αβατάρα (ψάρι) του Βίσνου, Μάτσια που και οι δυο διδάσκουν στους θνητούς την Σοφία. Ο Δελφίνος, όπως γνωρίζει κάθε μυθολόγος, τοποθετήθηκε για τις υπηρεσίες του από τον Ποσειδώνα ανάμεσα στους αστερισμούς και έγινε για τους Έλληνες ο Αιγόκερως, ο Τράγος, που από την μέση και κάτω είναι δελφίνι, εμφανιζόμενος έτσι σαν ταυτόσημος με τον Μακάρα, του οποίου το κεφάλι είναι αντιλόπης και το σώμα και η ουρά ψαριού. Αυτός είναι και ο λόγος που το ζώδιο του Μακάρα υπήρχε πάνω στο λάβαρο του Καμαντέβα, του ινδικού θεού του έρωτα, ταυτιζόμενου στον *Ατάρβα Βέντα* με τον Αγκνί (τον θεό του πυρός), τον γιο της Λακσμί, όπως σωστά αναφέρεται από τον Χαριβάμσα. Γιατί η Λακσμί και

Αφροδίτη είναι ένα και η Αμφιτρίτη είναι η αρχική μορφή της Αφροδίτης. Ο Κάμα (ο *Μακάρα-Κετού*) είναι "Ατζά" (αγέννητος) και "Άτμα-μπου" (αυθύπαρκτος) και στον *Ριγκ Βέντα* Ατζά είναι ο ΛΟΓΟΣ, αφού εκεί εμφανίζεται να είναι η πρώτη εκδήλωση του ΕΝΟΣ: "Πρώτα πρόβαλε σε ΑΥΤΟ η επιθυμία, που ήταν το πρωταρχικό σπέρμα του νου", εκείνο που "συνδέει την οντότητα με την οντότητα" (ή το *Μάνας*, το *πέμπτο*, με τον *Ατμάν*, το *έβδομο* εσωτερικά), λένε οι σοφοί. Αυτό είναι το πρώτο στάδιο. Το δεύτερο, στο επόμενο πεδίο της εκδήλωσης, εμφανίζει τον Μπράχμα (τον οποίο διαλέγουμε σαν αντιπρόσωπο όλων των άλλων αρχικών θεών των εθνών), να κάνει να προβάλουν μέσα από το σώμα του οι γεννημένοι από το νου γιοι του, "ο Σαναντάνα και άλλοι", οι οποίοι στην πέμπτη "δημιουργία" και πάλι στην ένατη (για σκοπούς απόκρυψης) γίνονται οι Κουμαρά. Ας τελειώσουμε θυμίζοντας στον αναγνώστη ότι οι τράγοι θυσιάζονταν στην Αμφιτρίτη και στις Νηρηίδες στην ακρογιαλιά, και ότι τράγοι θυσιάζονται μέχρι σήμερα στην Ντουργκά Κάλι, που είναι μόνο η *μαύρη* όψη της Λακσμί (Αφροδίτης), ενώ η *λευκή* όψη είναι η Σάκτι. Και επίσης υπαινισσόμενοι την σύνδεση που έχουν αυτά τα ζώα με τον Αιγόκερω, στον οποίο εμφανίζονται είκοσι οχτώ αστέρια με την μορφή ενός τράγου, ο οποίος τράγος μεταμορφώθηκε από τους Έλληνες στην Αμάλθεια, την τροφό του Δία. Ο Πάνας, ο θεός της Φύσης, έχει πόδια τράγου και μεταμορφώθηκε σε τράγο όταν πλησίασε ο Τυφώνας. Αλλά αυτό είναι ένα μυστήριο το οποίο η συγγραφέας δεν τολμάει να το αναλύσει εκτενέστερα, γιατί δεν είναι σίγουρη ότι κατανοείται. Έτσι

μυστική πλευρά της ερμηνείας πρέπει να αφεθεί στην ενόραση του σπουδαστή. Ας σημειώσουμε ένα ακόμα πράγμα σχετικά με τον μυστηριώδη αριθμό πέντε. Αυτός συμβολίζει ταυτόχρονα το Πνεύμα της αιώνιας ζωής και το Πνεύμα της γήινης ζωής και αγάπης, στον ανθρώπινο χώρο. Και περιλαμβάνει την θεία και την χθόνια μαγεία, και την συμπαντική και την ατομική πεμπτουσία της ύπαρξης. Έτσι, οι πέντε μυστικές λέξεις ή φωνήεντα (βλέπε κατωτέρω) που εκφωνήθηκαν από τον

Το ίδιο και το πέμπτο κεφάλι του Μπράχμα, που λέγεται ότι χάθηκε, μεταβάλλεται σε στάχτες από το "κεντρικό μάτι" του Σίβα, ο Σίβα όντας επίσης *παντσανάνα*, "πενταπρόσωπος". Έτσι ο αριθμός διατηρείται και η μυστικότητα του αληθινού εσωτερικού νοήματος παραμένει.

Μπράχμα κατά την "δημιουργία" και οι οποίες αμέσως έγιναν οι *Παντσαντάσα* (ορισμένοι βεντικοί ύμνοι που αποδίδονται σε αυτόν τον θεό), είναι – στην δημιουργική και μαγική δυνατότητά τους – λευκή όψη των πέντε μαύρων ταντρικών "Μακάρα", ή των πέντε '*μ*'. Ο "Μακάρα", ο αστερισμός, είναι ένα φαινομενικά ανόητο και παράλογο όνομα. Ωστόσο, ακόμα και πέρα από την αναγραμματική σημασία του σε συσχετισμό με τον όρο "Κουμαρά", η αριθμητική αξία της πρώτης συλλαβής του και η εσωτερική ανάλυση του στον αριθμό *πέντε*, έχει ένα πολύ μεγάλο και απόκρυφο νόημα μέσα στα μυστήρια της φύσης.

Αρκεί να πούμε ότι, όπως το ζώδιο του Μακάρα συνδέεται με την γέννηση του πνευματικού "Μικρόκοσμου" και τον θάνατο ή την διάλυση του φυσικού Σύμπαντος (το πέρασμα του μέσα στην περιοχή του Πνευματικού – "Όταν ο Ήλιος περνάει πίσω από την 30η μοίρα του Μακάρα και δεν φτάνει πια στο ζώδιο του Μίνα (Ιχθείς), τότε έρχεται η νύχτα του Μπράχμα"), έτσι και οι Ντιάνι-Τσόχαν, που στην Ινδία ονομάζονται Κουμαρά, συνδέονται και με τα δυο. Ακόμα στις εξωτερικές θρησκείες, αυτοί έγιναν συνώνυμα των Αγγέλων του Σκότους. Ο Μόρα είναι ο θεός του Σκότους, ο Πεπτωκώς, και ο θάνατος·(ο θάνατος κάθε φυσικού πράγματος, αλήθεια, αλλά ο Μάρα είναι επίσης ο επιταχυντής της γέννησης του Πνευματικού) και όμως είναι ένα από τα ονόματα του Κάμα, του πρώτου θεού στους *Βέντα*, του Λόγου, από τον οποίο ξεπήδησαν οι Κουμαρά και αυτό τους συνδέει ακόμα περισσότερο με τον "μυθικό" μας ινδικό Μακάρα και τον κροκοδειλοκέφαλο θεό της Αιγύπτου. [Στην *Βίβλο των Νεκρών*, CXLII, Τμημ. Β. 17, ο Όσιρις ονομάζεται, "Όσιρις, ο διπλός Κροκόδειλος". "Αυτός είναι η καλή και η κακή Αρχή, ο Ημερήσιος και Νυχτερινός Ήλιος, ο θεός και ο θνητός άνθρωπος". Ο Μακρόκοσμος και ο Μικρόκοσμος.] Οι κροκόδειλοι μέσα στον Ουράνιο Νείλο είναι *Πέντε* και ο θεός Τεμ, η πρωταρχική θεότητα που δημιουργεί τα ουράνια σώματα και τα έμβια όντα, καλεί σε εκδήλωση αυτούς τους κροκοδείλους στην *πέμπτη δημιουργία* του. Όταν ο Όσιρις, ο "αποθανών Ήλιος" θάβεται και εισέρχεται στον Αμέντι οι ιεροί κροκόδειλοι βυθίζονται μέσα στην άβυσσο των αρχέγονων Υδάτων, τον "μεγάλο Πράσινο". Όταν ο Ήλιος της ζωής ανατέλλει, προβάλλουν ξανά μέσα από τον ιερό ποταμό. Όλα αυτά είναι υπερβολικά συμβολικά και δείχνουν με ποιον τρόπο οι αρχέγονες εσωτερικές αλήθειες βρίσκουν την έκφραση τους σε ταυτόσημα σύμβολα. Αλλά όπως δηλώνει πολύ σωστά ο Τ. Σούμπα Ράου: "Το πέπλο που έριξαν επιδέξια οι αρχαίοι φιλόσοφοι πάνω σε ορισμένα τμήματα του μυστηρίου που σχετίζεται με αυτά τα σημεία [του Ζωδιακού], *δεν θα ανασηκωθεί ποτέ για διασκέδαση ή διαπαιδαγώγηση του αμύητου κοινού*".

Αλλά και για τους Έλληνες ο αριθμός πέντε δεν ήταν λιγότερο ιερός. Οι πέντε λέξεις (Παντσαντάσα) του Μπράχμα για τους Γνωστικούς έγιναν οι "Πέντε Λέξεις" οι γραμμένες πάνω στο ακασικό (ακτινοβόλο) ένδυμα του Ιησού κατά την δοξολογία του: οι λέξεις ΖΑΜΑ ΖΑΜΑ ΩΖΖΑ ΡΑΧΑΜΑ ΩΖΑΙ, που από τους Ανατολιστές μεταφράζονται "το ένδυμα, το ένδοξο ένδυμα της δύναμης μου". Οι λέξεις αυτές με την σειρά τους ήταν το αναγραμματισμένο κάλυμμα των πέντε μυστικών δυνάμεων που παριστάνονταν πάνω στο ένδυμα του "αναστημένου" Μυημένου μετά την τελευταία δοκιμασία της τριήμερης έκστασης, καθώς το πέντε μετατρέπεται σε επτά μόνο μετά τον θάνατό του, όταν ο Γνώστης γίνεται ένας πλήρης ΧΡΙΣΤΟΣ, ένας πλήρης ΚΡΙΣΝΑ-ΒΙΣΝΟΥ, δηλαδή συγχωνεύεται στο *Νιρβάνα*. Το δελφικό *Ε*, ένα ιερό σύμβολο, ήταν επίσης ο αριθμός *πέντε* και το πόσο ιερό ήταν φαίνεται από το γεγονός ότι οι Κορίνθιοι (σύμφωνα με τον Πλούταρχο, *Περί του Δελφικού Ε,* III) αντικατέστηκαν τον ξύλινο αριθμό στον Ναό των Δελφών με έναν μπρούντζινο και αυτός μεταβλήθηκε από την Λίβια Αυγούστα σε ένα αντίγραφο από χρυσό.

Είναι εύκολο να αναγνωρίσουμε στα δυο "πνεύματα" – τα ελληνικά πνεύματα ή σημεία (;) που αναφέρθηκαν από τον Ραγκόν – τον Άτμαν και την Μπούντι, ή το "θείο πνεύμα και τον φορέα του" (πνευματική ψυχή).

Με το *έξι* ή την "Εξάδα" θα ασχοληθούμε αργότερα, ενώ η Επτάδα θα αναλυθεί πλήρως σε αυτόν τον τόμο. [Βλέπε πιο κάτω: τμήμα XXV «Τα Μυστήρια της Εβδομάδας».]

Οκτάδα ή 8 συμβολίζει την αιώνια και σπειροειδή κίνηση των κύκλων, το 8, ¥, και συμβολίζεται με την σειρά του από το Κηρύκειον. Δείχνει την ρυθμική πνοή του Κόσμου του οποίου προΐστανται οι οχτώ μεγάλοι θεοί: οι επτά από την αρχέγονη Μητέρα, το Ένα και την Τριάδα.

Ύστερα έρχεται ο αριθμός εννιά ή η τριπλή τριάδα. Είναι ο αριθμός ο οποίος αναπαράγεται ασταμάτητα κάτω από όλα τα σχήματα και τους αριθμούς σε κάθε πολλαπλασιασμό. Είναι το

σύμβολο κάθε περιφέρειας, γιατί η αξία της σε μοίρες ισούται με 9, δηλ. 3+6+0. Είναι ένας κακός αριθμός κάτω από ορισμένες συνθήκες και πολύ δυσμενής. Αν ο αριθμός 6 ήταν το σύμβολο της σφαίρας μας όταν ήταν έτοιμη να εμψυχωθεί από ένα θείο πνεύμα, ο αριθμός 9 συμβόλιζε την γη μας εμψυχωμένη από ένα κακό ή άσχημο πνεύμα.

Το Δέκα ή η Δεκάδα φέρνει όλα αυτά τα ψηφία πίσω στην μονάδα και κλείνει τον πυθαγόρειο πίνακα. Έτσι το σχήμα ⊖*, η μονάδα, μέσα σε μηδέν*, ήταν το σύμβολο της θεότητας, του Σύμπαντος και του ανθρώπου. Αυτό είναι το μυστικό νόημα της "ισχυρής λαβής του πέλματος του Λιονταριού της φυλής του Ιούδα", ανάμεσα σε δυο χέρια (η "βασική τεκτονική χειραψία "), που ο συνολικός αριθμός των δακτύλων τους είναι δέκα.

Αν τώρα στρέψουμε την προσοχή μας στον αιγυπτιακό σταυρό, ή το Ταυ, θα ανακαλύψουμε ότι αυτό το γράμμα, που εκτιμήθηκε τόσο από τους Αιγυπτίους, τους Έλληνες και τους Ιουδαίους, συνδέεται μυστηριωδώς με την *Δεκάδα*. Το Ταυ είναι το Άλφα και το Ωμέγα της μυστικής θείας Σοφίας, η οποία συμβολίζεται από το αρχικό και το τελικό γράμμα του Θωθ (Ερμή).

Θωθ ήταν ο επινοητής του αιγυπτιακού αλφαβήτου και το γράμμα ταυ έκλεινε τα αλφάβητα των Ιουδαίων και των Σαμαριτών, οι οποίοι ονόμαζαν αυτόν τον χαρακτήρα "τέλος" ή "τελείωση", "αποκορύφωμα" και "ασφάλεια". Γι’ αυτό – όπως μας λέει ο Ραγκόν – οι λέξεις teriminus (τέλος) και tectum (οροφή), είναι σύμβολα καταφύγιου και ασφάλειας, που είναι ένας μάλλον πεζός ορισμός. Αλλά αυτή είναι η συνηθισμένη μοίρα των ιδεών και των πραγμάτων σ' αυτόν τον κόσμο της πνευματικής παρακμής, αλλά και της υλικής προόδου. Κάποτε ο ΠΑΝ ήταν η *απόλυτη φύση*, το Ένα και το ΜΕΓΑΛΟ ΟΛΟ. Αλλά όταν η ιστορία συλλαμβάνει μια πρώτη φευγαλέα ματιά του, ο Παν έχει ήδη υποβιβαστεί σε ένα ξωτικό των αγρών, σε έναν βουκολικό θεό και η ιστορία δεν τον αναγνωρίζει, ενώ η θεολογία φτιάχνει απ' αυτόν τον διάβολο. Και όμως ο αυλός του με τους επτά σωλήνες, έμβλημα των επτά δυνάμεων της φύσης, των επτά πλανητών, των επτά μουσικών φθόγγων, με λίγα λόγια κάθε επταπλής αρμονίας, δείχνει πολύ καλά τον αρχέγονο χαρακτήρα του. Το ίδιο ισχύει και για τον Σταυρό. Πολύ πριν επινοήσουν οι Ιουδαίοι την χρυσή λυχνία του ναού τους με τις τρεις θέσεις στην μια πλευρά και τις τέσσερις στην άλλη και να κάνουν έτσι τον αριθμό 7 ένα θηλυκό αριθμό γέννησης,[499] εισάγοντας με αυτόν τον τρόπο το φαλλικό στοιχείο μέσα στην θρησκεία, πολύ πριν όλα αυτά τα πιο πνευματικά έθνη κάνουν τον σταυρό (σαν 3+4 = 7) το πιο ιερό θείο σύμβολό τους. Πράγματι, ο Κύκλος, ο Σταυρός και το Επτά – το τελευταίο όντας μια βάση για κυκλική μέτρηση – είναι τα πρώτα αρχέγονα σύμβολα. Ο Πυθαγόρας, ο οποίος έφερε την σοφία του από την Ινδία, άφησε στους μεταγενέστερους μια φευγαλέα θέα αυτής της αλήθειας. Η σχολή του θεωρούσε τον αριθμό 7 σαν σύνθεση των αριθμών 3 και 4, τους οποίους ερμήνευαν με διπλό τρόπο. Στο πεδίο του νοούμενου κόσμου το τρίγωνο, σαν η πρώτη σύλληψη της εκδηλωμένης θεότητας, ήταν η εικόνα της, "Πατέρας-Μητέρα-Γιος". Και η Τετράδα, ο τέλειος αριθμός, ήταν το νοούμενο, η ιδεατή ρίζα όλων των αριθμών και των πραγμάτων πάνω στο φυσικό πεδίο. Μερικοί σπουδαστές, εξαιτίας της ιερότητας της Τετρακτύος και του Τετραγράμματου, μπερδεύουν το μυστικό νόημα της Τετράδας. Για τους αρχαίους αυτή η τελευταία ήταν μόνο μια δευτερεύουσα "τελειότητα", κατά κάποιον τρόπο, γιατί σχετιζόταν μόνο με τα εκδηλωμένα πεδία. Ενώ το Τρίγωνο, το ελληνικό δέλτα, Δ, ήταν εκείνο που θεωρείτο ο "φορέας της άγνωστης θεότητας". Μια καλή απόδειξή του βρίσκεται στο όνομα της θεότητας που αρχίζει με Δέλτα. Ο Ζευς γραφόταν από τους Βοιωτούς *Δευς*, [βλέπε Λίντελ-Σκοτ, *Ελληνο-Αγγλικό Λεξικό*] απ' όπου προέρχεται και η λατινική Deus (θεός). Αυτό σε σχέση με την μεταφυσική αντίληψη, αναφορικά με το νόημα της Επταδικότητας στον *φαινομενικό κόσμο*. Για τους σκοπούς της βέβηλης ή εξωτερικής

Συλλογιζόμενος πάνω στον Σταυρό, ο συγγραφέας της *Πηγής των Μέτρων* δείχνει ότι αυτή η λυχνία στον ναό "ήταν έτσι κατασκευασμένη ώστε, μετρώντας από την κάθε πλευρά, υπήρχαν *τέσσερις* θέσεις κεριών, ενώ στην κορυφή υπήρχε μια θέση που ήταν κοινή και στις δυο πλευρές. Στην πραγματικότητα υπήρχαν 3 από την μια μεριά και 4 από την άλλη, κάνοντας συνολικά τον αριθμό 7, πάνω στην ίδια ακριβώς ιδέα που υπάρχει και στην διάταξη του σταυρού. Πάρτε μια γραμμή που έχει πλάτος μια μονάδα και μήκος τριών και τοποθετήστε την με κάποια κλίση. Ύστερα πάρτε μια άλλη που έχει μήκος 4 μονάδων και ακουμπήστε την πάνω στην πρώτη από την αντίθετη πλευρά, κάνοντας την άκρη της γραμμής των 4 μονάδων να σχηματίζει την γωνία ή την κορυφή ενός τριγώνου. Αυτή είναι η διάταξη της λυχνίας. Τώρα πάρτε την γραμμή των 3 μονάδων και *διασταυρώστε* ιην με την άλλη των 4 μονάδων, και αμέσως προκύπτει το σχήμα του σταυρού. Η ίδια ιδέα περιέχεται και στις έξι μέρες της εβδομάδας στην Γένεση, που στεφανώνονται από την έβδομη, που η ίδια χρησίμευε σαν μια βάση κυκλικής μέτρησης" (σελ. 51).

ερμηνείας, ο συμβολισμός άλλαζε. Το *τρία* γινόταν το ιδεόγραμμα των *τριών υλικών στοιχείων*: αέρας, νερό, γη· και το τέσσερα γινόταν η αρχή όλων εκείνων που δεν ήταν ούτε σωματικά, ούτε αντιληπτά. Αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ αποδεκτό από τους αληθινούς Πυθαγόρειους. Θεωρούμενος σαν μια σύνθεση του 6 και του 1, της εξάδας και της μονάδας, ο αριθμός επτά ήταν το αόρατο κέντρο, το πνεύμα των πάντων, αφού δεν υπάρχει κανένα σώμα που την μορφή του να την αποτελούν έξι γραμμές χωρίς να υπάρχει μέσα του σαν κεντρικό σημείο μια έβδομη (βλέπε τα κρύσταλλα και τις νιφάδες του χιονιού στην επονομαζόμενη άψυχη φύση). Επίσης, ο αριθμός επτά, έλεγαν, έχει όλη την τελειότητα της ΜΟΝΑΔΑΣ, του αριθμού των αριθμών. Γιατί όπως η απόλυτη μονάδα είναι αδημιούργητη και αμεταβίβαστη (επομένως χωρίς αριθμό) και κανένας αριθμός δεν μπορεί να την παράγει, το ίδιο και το επτά: κανένα ψηφίο που περιέχεται μέσα στην δεκάδα δεν μπορεί να το γεννήσει ή να το παράγει. Και το 4 είναι εκείνο που παρέχει μια αριθμητική διαίρεση ανάμεσα στην μονάδα και στο επτά, γιατί ξεπερνάει την πρώτη με τον ίδιο αριθμό (το τρία) με τον οποίο ξεπερνιέται από το επτά, αφού το τέσσερα είναι τόσους αριθμούς πάνω από το ένα, όσους είναι το επτά πάνω από το τέσσερα. [Από ένα Χειρόγραφο που υποτίθεται ότι είναι του Σαιν-Ζερμαίν, αναφερόμενο από τον Ραγκόν στο έργο του *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 434.]

> "Για τους Αιγυπτίους ο αριθμός 7 ήταν το σύμβολο της αιώνιας ζωής", λέει ο Ραγκόν και προσθέτει ότι αυτός είναι ο λόγος που το ελληνικό γράμμα Ζ, το οποίο δεν είναι παρά ένα διπλό 7, είναι το αρχικό γράμμα του ρήματος *ζάω*, "*ζω*", και της λέξης Ζευς, "του πατέρα κάθε ζωής".

Επίσης ο αριθμός 6 ήταν το σύμβολο της Γης κατά την διάρκεια των "κοιμισμένων" μηνών του φθινοπώρου και του χειμώνα – ενώ το 7 ήταν το σύμβολό της κατά την διάρκεια της άνοιξης και του καλοκαιριού, επειδή εκείνη την εποχή την εμψύχωνε το Πνεύμα της ζωής, η έβδομη ή κεντρική εμψυχώνουσα Δύναμη. Συναντάμε το ίδιο στους αιγυπτιακούς μύθους και στο σύμβολο του Όσιρη και της Ίσιδας, που προσωποποιούν το Πυρ και το Ύδωρ *μεταφυσικά*, και τον Ήλιο και τον Νείλο *φυσικά*. Ο αριθμός του ηλιακού έτους, 365 σε μέρες, είναι η αριθμητική αξία της λέξης *Νείλος*.

Αυτό, μαζί με τον Ταύρο, με την Ημισέληνο και τον σταυρό με λαβή ανάμεσα στα κερατά του και την Γη, κάτω από το αστρονομικό του σύμβολο ♀ είναι τα πιο φαλλικά σύμβολα της πρόσφατης αρχαιότητας.

> Νείλος ήταν ο ποταμός του χρόνου με τον αριθμό ενός έτους, ενός έτους και μιας μέρας (364 + 1 = 365). Συμβόλιζε τα επίτοκα νερά της Ίσιδας ή την Μητέρα Γη, την Σελήνη, την γυναίκα και την αγελάδα – επίσης το εργαστήριο του Όσιρη, που αντιπροσωπεύει τον Σοντ Όλαμ των Εβραίων. Το αρχαίο όνομα αυτού του ποταμού ήταν Ηριδανός ή ο εβραϊκός Ιορδάνης, με το κοπτικό, ή το αρχαίο ελληνικό πρόθεμα. Αυτή ήταν η πύλη της εβραϊκής λέξης Ιαρέδ ή "*Πηγή*" ή Κάθοδος... του ποταμού Ιορδάνη, που είχε την ίδια μυθική αξία για τους Εβραίους με κείνη που είχε Νείλος για τους Αιγυπτίους, [δεν είχε κανένα τέτοιο νόημα στην αρχή, ούτε κατά την διάρκεια των πρώτων δυναστειών] ήταν η πηγή της καθόδου και περιείχε τα ύδατα της ζωής. [Από ένα ανέκδοτο Χειρόγραφο.]

Για να το πούμε καθαρά, ήταν το σύμβολο της προσωποποιημένης Γης ή Ίσιδας, θεωρούμενο σαν η μήτρα αυτής της Γης. Αυτό φαίνεται αρκετά καθαρά και ο Ιορδάνης – ο ποταμός που τώρα είναι τόσο ιερός για τους Χριστιανούς – δεν είχε πιο ανώτερο ή ποιητικό νόημα από τα επίτοκα ύδατα της Σελήνης (Ίσις ή Ιεχωβά στην θηλυκή όψη του). Όπως δείχνει ο ίδιος σχολιαστής, ο Όσιρις ήταν ο ήλιος και ο ποταμός Νείλος και το τροπικό έτος των 365 ημερών ενώ Ίσιδα ήταν η Σελήνη, η κοίτη αυτού του ποταμού, ή η μητέρα γη "για τις επίτοκες ενέργειες, για τις οποίες το νερό ήταν μια αναγκαιότητα", καθώς επίσης και το σεληνιακό έτος των 354 ημερών, "ο χρονοποιός των περιόδων της κύησης". Όλα αυτά, λοιπόν, είναι σεξουαλικά και φαλλικά και οι σύγχρονοι μελετητές μας φαίνεται ότι δεν βρίσκουν σε αυτά τα σύμβολα τίποτε άλλο πέρα από ένα φυσιολογικό ή φαλλικό νόημα. Ωστόσο, στους τρεις αριθμούς 365, ή τον αριθμό των ημερών του ηλιακού έτους, αν διαβαστούν με το Πυθαγόρειο Κλειδί, βρίσκουμε ένα ανώτερο φιλοσοφικό και ηθικό νόημα. Ένα παράδειγμα θα αρκέσει. Μπορούν να διαβαστούν:

Η Γη – εμψυχωνόμενη – από το Πνεύμα της Ζωής
3 6 5

Απλώς γιατί το 3 ισούται με το ελληνικό *γάμμα* '*Γ*', γράμμα που συμβολίζει την Γαία (την Γη), ενώ ο αριθμός 6 είναι το σύμβολο της εμψυχώνουσας ή ζωοποιούσας αρχής και το 5 είναι η παγκόσμια πεμπτουσία η οποία εξαπλώνεται προς κάθε κατεύθυνση και σχηματίζει όλη την ύλη. [Από το Χειρόγραφο του Σαιν-Ζερμαίν.]

Οι λίγες περιπτώσεις και τα παραδείγματα που παρουσιάστηκαν αποκαλύπτουν μόνο ένα μικρό μέρος των μεθόδων που χρησιμοποιούνταν για την ανάγνωση των συμβολικών ιδεογραμμάτων και των αριθμών της αρχαιότητας. Επειδή το σύστημα αυτό παρουσιάζει μια υπερβολική και περίπλοκη δυσκολία, ελάχιστοι – ακόμα και μεταξύ των Μυημένων – μπορούν να γίνουν κάτοχοι των επτά κλειδιών. Χρειάζεται, λοιπόν, να απορούμε που η μεταφυσική βαθμιαία υποβιβάστηκε σε υλική φύση; Που ο Ήλιος, ο οποίος ήταν κάποτε το σύμβολο της ΘΕΟΤΗΤΑΣ, με το πέρασμα των αιώνων, υποβαθμίστηκε σε σύμβολο μόνο της δημιουργικής φλόγας της και επομένως κατάντησε ένα ιερογλυφικό φαλλικής σημασίας; Αλλά εκείνοι που πρώτοι άρχισαν να συμβολίζουν τις θρησκείες τους με σεξουαλικά εμβλήματα δεν ήταν ασφαλώς εκείνοι οι οποίοι (όπως ο Πλάτωνας) είχαν σαν μέθοδο να προχωρούν από τα γενικά στα μερικά! Είναι, πραγματικά, αλήθεια – αν και την εξέφρασε εκείνη η ενσαρκωμένη παραδοξότητα, ο Ελιφάς Λεβί – ότι: "ο άνθρωπος είναι θεός πάνω στην Γη, και ο θεός είναι άνθρωπος στον Ουρανό". Αλλά αυτό δεν μπορεί να αναφέρεται και ποτέ δεν αναφερόταν στην Μια θεότητα, παρά μόνο στις Στρατιές των ενσαρκωμένων ακτινών Της, που από εμάς ονομάζονται Ντιάνι-Τσόχαν και από τους αρχαίους, θεοί, και οι οποίοι τώρα από την Εκκλησία μεταμορφώθηκαν σε διαβόλους, στην αριστερή πλευρά, και στον Σωτήρα στην δεξιά!

Αλλά όλα αυτά τα δόγματα ξεφύτρωσαν από μια ρίζα, την ρίζα της σοφίας, η οποία αναπτύσσεται και ευδοκιμεί στο έδαφος της Ινδίας. Δεν υπάρχει ούτε ένας Αρχάγγελος που το πρωτότυπο του να μην μπορεί να ανακαλυφθεί στην ιερή χώρα του Αριαβάρτα. Τα "πρωτότυπα" αυτά συνδέονται όλα με τους Κουμαρά οι οποίοι εμφανίζονται πάνω στην σκηνή της δράσης *αρνούμενοι* – όπως ο Σανατκουμάρα και ο Σανάντα – να "δημιουργήσουν απογόνους". Και όμως αυτοί ονομάζονται "δημιουργοί" του (σκεπτόμενου) ανθρώπου. Πολλές φορές συνδέονται με τον Νάραντα: άλλο ένα κουβάρι φαινομενικών ασυναρτησιών, αλλά και ένας πλούτος φιλοσοφικών δοξασιών. Ο Νάραντα είναι ο αρχηγός των Γκανταρβά, των ουράνιων τραγουδιστών και μουσικών εσωτερικά και αυτό εξηγείται από το γεγονός ότι οι τελευταίοι (οι Γκανταρβά) είναι "οι καθοδηγητές των ανθρώπων στις μυστικές επιστήμες". Αυτοί είναι που επειδή "αγάπησαν τις γυναίκες της Γης", τους αποκάλυψαν τα μυστήρια της δημιουργίας. Ή, όπως λέει ο *Βέντα*, ο "ουράνιος Γκανταρβά" είναι μια θεότητα που γνώριζε και αποκάλυψε *τα μυστικά του ουρανού και τις θείες αλήθειες*, γενικά. Αν θυμηθούμε τι αναφέρεται γι' αυτήν την τάξη των Αγγέλων στο *Βιβλίο του Ενώχ* και στην Βίβλο, τότε η αλληγορία γίνεται σαφής: ο αρχηγός τους, ο Νάραντα, ενώ αρνείται να γεννήσει απογόνους, οδηγεί τους ανθρώπους να γίνουν θεοί. Επίσης, όπως αναφέρεται στους *Βέντα*, όλοι αυτοί είναι *Τσαντάτζα* (γεννημένοι από την θέληση) ή ενσαρκωμένοι (σε διαφορετικά *Μανβαντάρα*) με την δική τους θέληση. Στην εξωτερική φιλολογία εμφανίζονται να υπάρχουν από εποχή σε εποχή, μερικοί απ' αυτούς όντας "καταραμένοι να ξαναγεννηθούν", άλλοι ενσαρκωμένοι από καθήκον. Τέλος, σαν Σανακαντίκα, οι επτά Κουμαρά που πήγαν να επισκεφθούν τον Βίσνου στην "Λευκή Νήσο" (Σβετα-ντβιπά), το νησί που κατοικούν οι Μάχα-Γιόγκι, αυτοί συνδέονται με τον *Σακαντβίπα* και τους Λεμούριους και Ατλάντειους της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής.

Στην εσωτερική φιλοσοφία οι Ρουντρά (Κουμαρά, Αντιτιά, Γκανταρβά, Άσουρα κ.τ.λ.) είναι οι ανώτεροι *Ντιάνι-Τσόχαν* ή *Ντέβα* όσον αφορά την νοημοσύνη. Είναι εκείνοι οι οποίοι, επειδή απέκτησαν με αυτοανάπτυξη την πενταπλή φύση – και επομένως την ιερότητα του αριθμού πέντε – έγιναν ανεξάρτητοι από τους καθαρούς *Άρουπα Ντέβα*. Αυτό είναι ένα μυστήριο που είναι πολύ δύσκολο να γίνει αντιληπτό και να κατανοηθεί σωστά. Γιατί βλέπουμε ότι εκείνοι που ήταν "υπάκουοι στον νόμο" είναι – εξίσου με τους *επαναστάτες – καταδικασμένοι* να *ξαναγεννιώνται σε κάθε εποχή*. Ο Μπράχμα καταριέται τον Νάραντα, τον *ρίσι*, σε ασταμάτητη περιπλάνηση πάνω

στην Γη, δηλαδή σε συνεχή επαναγέννηση. Αυτός είναι ένας επαναστάτης ενάντια στον Μπράχμα και όμως δεν έχει χειρότερη μοίρα από τους *Τζαγιά*, τους δώδεκα μεγάλους *δημιουργικούς* θεούς, που φτιάχτηκαν από τον Μπράχμα σαν βοηθοί του στις λειτουργίες της δημιουργίας. Γιατί κι αυτοί, χαμένοι μέσα στον διαλογισμό, απλώς ξέχασαν να δημιουργήσουν και γι' αυτό τους καταριέται εξίσου ο Μπράχμα να γενννιώνται σε κάθε *Μανβαντάρα*. Ωστόσο κι αυτοί, μαζί με τους επαναστάτες, ονομάζονται *Τσαντάτζα* ή εκείνοι που γεννήθηκαν με την δική τους θέληση σε ανθρώπινη μορφή!

Όλα αυτά είναι πολύ μπερδεμένα για εκείνον που δεν μπορεί να διαβάσει και να κατανοήσει τα *Πουρανά* παρά μόνο με την έννοια του νεκρού γράμματος.[500] Έτσι βλέπουμε τους Ανατολιστές να αρνούνται να *μπερδευτούν* και να κόβουν τον Γόρδιο δεσμό της περιπλοκότητας, χαρακτηρίζοντας ολόκληρο το θέμα σαν "αποκυήματα της μπραχμανικής φαντασίας και της αγάπης τους για υπερβολή". Αλλά για τον σπουδαστή του αποκρυφισμού όλα αυτά είναι γεμάτα με βαθύ φιλοσοφικό νόημα. Παραχωρούμε πρόθυμα το κέλυφος στον Δυτικό Σανσκριτολόγο, αλλά κρατάμε για τον εαυτό μας την ουσία του καρπού. Κάνουμε κάτι περισσότερο: δεχόμαστε ότι κατά μια έννοια παρά πολλά σε αυτούς τους αποκαλούμενους "μύθους" αναφέρονται σε αστρονομικές αλληγορίες για αστερισμούς, άστρα και πλανήτες. Όμως, ενώ οι Γκανταρβά του *Ριγκ Βέντα* μπορεί να εμφανίζονται ότι προσωποποιούν το πυρ του Ηλίου, οι Γκανταρβά *Ντέβα* είναι οντότητες τόσο φυσικού όσο και ψυχικού χαρακτήρα, ενώ οι Απσαράσα (για άλλους Ρουντρά) είναι τόσο *ποιότητες* όσο και *ποσότητες*. Με λίγα λόγια, η θεογονία των βεντικών θεών, αν ποτέ ερμηνευθεί, θα αποκαλύψει τα αβυθομέτρητα μυστήρια της Δημιουργίας και του όντος. Σωστά λέει ο Παρασαρά: "Αυτές οι τάξεις των τριάντα τριών θεοτήτων... υπάρχουν από εποχή σε εποχή και [η εμφάνιση και

εξαφάνισή τους] γίνεται με τον ίδιον τρόπο, όπως ο Ήλιος δύει και ανατέλλει ξανά". [*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο κεφ. XV, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 29.]

Υπήρχε μια εποχή όπου το Ανατολικό σύμβολο του Σταυρού και του Κύκλου, η Σβάστικα, ήταν παγκόσμια υιοθετημένο. Για τους εσωτερικούς (και όσον αφορά αυτό και τους εξωτερικούς) Βουδιστές, τους Κινέζους και τους Μογγόλους σημαίνει τις "10.000 αλήθειες". Αυτές οι αλήθειες, λένε, ανήκουν στα μυστήρια του αόρατου Σύμπαντος και της πρωταρχικής Κοσμογονίας και θεογονίας. "Από τότε που ο Φοχάτ διέσχισε τον Κύκλο σαν δυο πύρινες γραμμές (οριζόντια και κάθετα), τα πλήθη των Ευλογημένων ποτέ δεν έπαψαν να στέλνουν τους αντιπροσώπους τους πάνω στους πλανήτες τους οποίους είχαν διαταχθεί να φυλάνε από την αρχή". Αυτός είναι και ο λόγος που η Σβάστικα – όπως ο Σταυρός με την λαβή στην Αίγυπτο – τοποθετείται πάντα στο στήθος των νεκρών μυστικιστών. Βρίσκεται στο μέρος της καρδιάς των εικόνων και των αγαλμάτων του Βούδα στο Θιβέτ και στην Μογγολία. Είναι επίσης η σφραγίδα που τοποθετείται πάνω στην καρδιά των ζωντανών Μυημένων, σε μερικούς αποτυπωμένη για πάντα πάνω στην σάρκα. Κι αυτό γιατί πρέπει να κρατήσουν απαραβίαστες και ανέπαφες εκείνες τις αλήθειες, μέσα σε αιώνια σιωπή και μυστικότητα μέχρι την ημέρα που θα γίνουν κατανοητές και θα διαβαστούν από τους διαλεχτούς διαδόχους τους – τους νέους Μυημένους – "που θα είναι άξιοι να τους εμπιστευθούν τις δέκα χιλιάδες τελειότητες". Τώρα, όμως, έχει υποβαθμιστεί τόσο πολύ, ώστε τοποθετείται στο κράνος των "θεών", των φοβερών ειδώλων των ιερόσυλων Μπον, των Ντούγκπα (Αγυρτών) των μεθοριακών περιοχών του Θιβέτ, μέχρι που θα τους βρει κάποιος Γκελούκπα και θα τις κόψει μαζί με το κεφάλι του "θεού", αν και θα ήταν ίσως καλύτερα αν απέκοβε από το αμαρτωλό του σώμα το κεφάλι του λάτρη. Ωστόσο δεν μπορεί να χάσει ποτέ τις μυστηριώδεις ιδιότητές της. Ρίξτε μια προσεχτική ματιά και θα δείτε να χρησιμοποιείται τόσο από τους Μυημένους και τους Ενορατικούς, όσο και από τους ιερείς της Τροίας (αφού βρέθηκε από τον Σλήμαν στην περιοχή εκείνης της αρχαίας πόλης). Την βρίσκει κανείς στους αρχαίους Περουβιανούς, στους Ασσύριους, στους Χαλδαίους, καθώς και στα τείχη των πανάρχαιων κυκλώπειων κτισμάτων στις κατακόμβες του Νέου κόσμου, καθώς και σε κείνες του Παλιού(;) στην Ρώμη, όπου, εξαιτίας του ότι πιστεύεται

Και όμως η έννοια αυτή, αν κατακτηθεί, θα αποδειχθεί ότι είναι η ασφαλής θήκη η οποία κρατάει τα κλειδιά για την Μυστική Σοφία. Πράγματι, είναι μια θήκη τόσο υπερβολικά στολισμένη, ώστε τα φανταστικά σκαλίσματα της καλύπτουν και κρύβουν εντελώς το οποιοδήποτε ελατήριο που την ανοίγει και έτσι κάνουν τον μη διορατικό να πιστεύει ότι δεν έχει και δεν μπορεί να έχει κάποιο άνοιγμα. Και όμως τα κλειδιά υπάρχουν εκεί, βαθιά θαμμένα, αλλά ωστόσο παρόντα για εκείνον που τα αναζητεί.

πως οι πρώτοι Χριστιανοί έκρυβαν τον εαυτό τους αλλά και την θρησκεία τους, ονομάζεται *Σταυρός Παραποιημένος*.

> Σύμφωνα με τον ντε Ρόσι, η Σβάστικα από πολύ παλιά ήταν μια προτιμητέα μορφή του σταυρού χρησιμοποιούμενη με μια απόκρυφη σημασία, που δείχνει ότι το μυστικό δεν ήταν το μυστικό του χριστιανικού σταυρού. Μια Σβάστικα μέσα στις κατακόμβες είναι το σύμβολο μιας επιγραφής η οποία λέει "ΖΩΤΙΚΩ ΖΩΤΙΚΗ, *Vitalis Vitalia*, ή ζωή της ζωής. [Αναφέρεται από τον Τζέραλντ Μάσεϋ στην *Φυσική Γένεση*, Τομ. Ι, σελ. 427.]

Αλλά η καλύτερη μαρτυρία για την αρχαιότητα του σταυρού είναι εκείνη που παρουσιάζει ο συγγραφέας του έργου *Φυσική Γένεση*:

> αξία του σταυρού σαν χριστιανικού συμβόλου υποτίθεται ότι ανάγεται στην εποχή της σταύρωσης του Ιησού Χριστού. Και όμως στην "Χριστιανική" εικονογραφία των κατακομβών δεν εμφανίζεται καμιά μορφή ανθρώπου πάνω στον Σταυρό κατά την διάρκεια των πρώτων έξι ή επτά αιώνων. Υπάρχουν όλες οι μορφές του σταυρού εκτός από αυτήν, το υποτιθέμενο σημείο εκκίνησης της νέας θρησκείας. Αυτή δεν ήταν η αρχική, αλλά η τελική μορφή του Εσταυρωμένου.[501] Κατά την διάρκεια έξι αιώνων μετά την χριστιανική εποχή, η θεμελίωση της χριστιανικής θρησκείας με έναν σταυρωμένο Λυτρωτή απουσιάζει εντελώς από την χριστιανική τέχνη! Η πρώτη γνωστή μορφή μιας ανθρώπινης φιγούρας πάνω στον σταυρό είναι ο σταυρωμένος που παρουσίασε ο Πάπας Γρηγόριος Μέγας στην Βασίλισα Θεοδελίνδη της Λομβαρδίας, που τώρα βρίσκεται στην Εκκλησία του Αγ. Ιωάννη στην Μόντζα, ενώ καμιά εικόνα του Εσταυρωμένου δεν βρίσκεται στις κατακόμβες της Ρώμης πριν από εκείνη του Σαν Τζούλιο που ανήκει στον έβδομο ή όγδοο αιώνα... Δεν υπάρχει ούτε Χριστός ούτε Εσταυρωμένος. Ο Σταυρός είναι ο Χριστός, ακριβώς όπως ο Σταυρός ήταν ένας τύπος και ένα όνομα του Ώρου, του Χριστού των Γνωστικών. Ο Χριστός και όχι ο Εσταυρωμένος είναι το ουσιαστικό αντικείμενο αναπαράστασης στην τέχνη και στην λατρεία της θρησκείας του. Το σπέρμα ολόκληρης της ανάπτυξης και της εξέλιξης μπορεί να ανευρεθεί στο σταυρό. Και ο σταυρός αυτός είναι προ-χριστιανικός, είναι παγανιστικός και ειδωλολατρικός με μισή ντουζίνα διαφορετικά σχήματα. Η Λατρεία άρχισε με τον σταυρό και ο Ιουλιανός είχε δίκιο όταν έλεγε ότι εξαπέλυσε έναν "Πόλεμο με το Χ"· το οποίο προφανώς θεωρούσε ότι είχε υιοθετηθεί από τους μη-Γνωστικούς και τους μυθολάτρες για να μεταδώσει ένα απίθανο νόημα.[502] Στην διάρκεια των αιώνων ο σταυρός αντιπροσώπευε τον Χριστό και του απευθύνονταν σαν να ήταν ζωντανό ον. Στην αρχή θεοποιήθηκε και στο τέλος ανθρωποποιήθηκε.[*Φυσική Γένεση*, τομ. Ι, σελ. 433.]

Ελάχιστα κοσμικά σύμβολα είναι τόσο περιεκτικά σε αληθινό απόκρυφο νόημα όσο η Σβάστικα. Συμβολιζόταν από τον αριθμό 6, γιατί όπως ο αριθμός αυτός στην συγκεκριμένη του απεικόνιση δείχνει – όπως και το ιδεόγραμμα του αριθμού – το Ζενίθ και το Ναδίρ, τον Βορρά, τον Νότο, την Δύση και την Ανατολή. Βρίσκει κανείς την μονάδα παντού και αυτή η μονάδα αντανακλάται σε όλες και σε κάθε μονάδα. Είναι το έμβλημα της δραστηριότητας του Φοχάτ, της συνεχούς περιστροφής των "τροχών" και των Τεσσάρων Στοιχείων, του "Ιερού Τέσσερα", στην μυστική και όχι μόνο στην κοσμική σημασία τους. Επίσης, οι τέσσερις βραχίονές της, λυγισμένοι σε ορθές γωνίες, σχετίζονται στενά – όπως δείξαμε αλλού – με την πυθαγόρεια και την ερμητική κλίμακα. Τα Σχόλια λένε ότι εκείνος που είναι μυημένος στα μυστήρια του νοήματος της Σβάστικα, "μπορεί να διακρίνει επάνω της, με μαθηματική ακρίβεια, την εξέλιξη του Κόσμου και ολόκληρη την περίοδο του Σαντιά ". Επίσης "την σχέση του Ορατού με το Αόρατο" και "την πρώτη γέννηση του ανθρώπου και των ειδών".

Για τον Ανατολικό Αποκρυφιστή το ΔΕΝΔΡΟ της Γνώσης στον Παράδεισο της καρδιάς του ανθρώπου, γίνεται το Δένδρο της αιώνιας Ζωής και δεν έχει καμιά σχέση με τις ζωώδεις αισθήσεις του ανθρώπου. Είναι ένα απόλυτο μυστήριο το οποίο αποκαλύπτεται μόνο μέσα από τις

Για τους χριστιανούς, χωρίς αμφιβολία. Για τους προχριστιανικούς συμβολολόγους ήταν, όπως ειπώθηκε, μια Κλίνη ή Πάγκος Μαρτυρίου κατά την διάρκεια του Μυστηρίου της Μύησης, ο "Εσταυρωμένος" όντας τοποθετημένος οριζόντια, πάνω στο έδαφος, και όχι όρθιος, όπως την εποχή που μεταβλήθηκε σε ρωμαϊκή κρεμάλα.

. Έτσι ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Ο Ιουλιανός (ο αυτοκράτορας) ήταν ένας μυημένος και σαν τέτοιος γνώριζε καλά το "μυστηριακό νόημα", το μεταφυσικό και το φυσικό [Ε.Π.Μπ.].

προσπάθειες του φυλακισμένου *Μάνας* και του Εγώ να ελευθερωθούν από την σκλαβιά των αισθητηριακών αντιλήψεων και να δουν μέσα στο φως της μιας αιώνια παρούσας Πραγματικότητας. Για τον Δυτικό Καμπαλιστή και τώρα πολύ περισσότερο για τον επιφανειακό Συμβολολόγο, ο οποίος έχει ανατραφεί μέσα στην μολυσμένη ατμόσφαιρα της υλιστικής επιστήμης, δεν υπάρχει παρά μόνο μια κύρια εξήγηση των μυστηρίων του Σταυρού: το σεξουαλικό του στοιχείο. Ακόμα και ο κατά τα άλλα πνευματικός μελετητής, διακρίνει στον Σταυρό και στην Σβάστικα αυτό το χαρακτηριστικό πριν από όλα τα άλλα.

σταυρός χρησιμοποιόταν στην Αίγυπτο σαν ένα προστατευτικό τάλισμαν και ένα σύμβολο της σωτήριας δύναμης. Ο Τύφων ή Σατανάς, βρίσκεται παράγματι αλυσοδεμένος και περιορισμένος στον σταυρό. Κατά την Τελετουργία ο Όσιρις φωνάζει, "*Ο Άποπις γκρεμίστηκε, οι χορδές τους δένουν τον Νότο, τον Βορρά, την Ανατολή και την Δύση, οι χορδές τους βρίσκονται πάνω του. Ο Χαρ-ρου-μπα τον έδεσε*".[503] Αυτές ήταν οι Χορδές των τεσσάρων Τετάρτων ή του σταυρού.

Θωρ λέγεται ότι συντρίβει το κεφάλι του όφι με το σφυρί του, την Σβάστικα, δηλαδή έναν Σταυρό με τέσσερα πέλματα... Στους πρωτόγονους τάφους της Αιγύπτου το σχήμα του θαλάμου είχε την μορφή Σταυρού.[504] Η παγόδα της Ματούρα... του τόπου γέννησης του Κρίσνα, ήταν κτισμένη σε σχήμα Σταυρού..." [*Φυσική Γένεση*, τομ. Ι, σελ. 423.]

Αυτό είναι τέλειο και κανένας δεν μπορεί να διακρίνει εδώ "σεξουαλική λατρεία" με την οποία οι Ανατολιστές αρέσκονται να σπάνε το κεφάλι του Παγανισμού. Αλλά τι γίνεται με τους Ιουδαίους και τις εξωτερικές θρησκείες μερικών ινδουιστικών αιρέσεων, ειδικά με τις τελετές των Βαλλαμχατσάρα; Γιατί, όπως ειπώθηκε, τα *Λίνγκα* και *Γιονί* της λατρείας του Σίβα στέκονται υπερβολικά ψηλά από φιλοσοφική άποψη – παρά τον σύγχρονο υποβιβασμό τους – ώστε να μπορέσουν να ονομαστούν μια απλή φαλλική λατρεία. Αλλά η λατρεία του *Δέντρου* ή του *Σταυρού* των Ιουδαίων (ο Σταυρός και το Δένδρο είναι ταυτόσημα και συνώνυμα στον συμβολισμό), όπως διακηρύσσονται από τους ίδιους τους Προφήτες τους, δύσκολα μπορούν να ξεφύγουν την κατηγορία. Οι "υιοί της μαγίσσης", το "σπέρμα μοιχού", όπως τους ονομάζει ο Ησαΐας (ΝΖ', 3, 5), ποτέ δεν χάνουν ευκαιρία να "παρακαλούν επί τα είδωλα υπό δένδρα δασέα", πράγμα που δεν υποδηλώνει καμιά μεταφυσική επαναδημιουργία. Από αυτούς ακριβώς τους μονοθεϊστές Ιουδαίους τα Χριστιανικά έθνη πήραν την θρησκεία τους, τον "Θεό των θεών, τον Έναν ζώντα Θεό" τους, περιφρονώντας και περιγελώντας ταυτόχρονα την λατρεία της θεότητας των αρχαίων φιλοσόφων. Ας τους αφήσουμε, λοιπόν, να πιστεύουν και να λατρεύουν την υλική μορφή του Σταυρού.

Αλλά για τον οπαδό της αληθινής Ανατολικής αρχαϊκής Σοφίας, για κείνον ο οποίος λατρεύει εν πνεύματι μόνο την Απόλυτη Ενότητα και τίποτε άλλο, εκείνη την συνεχώς παλλόμενη μεγάλη Καρδιά που χτυπάει μέσα σε όλα, όπως και σε κάθε άτομο της φύσης, όπου κάθε τέτοιο άτομο περιέχει τον σπόρο από όπου μπορεί να προβάλει το Δένδρο της Γνώσης, οι καρποί του οποίου χαρίζουν ζωή αιώνια και όχι μόνο φυσική ζωή. Γι' αυτόν, λοιπόν, ο Σταυρός και ο Κύκλος, το Δένδρο ή το Ταυ, αφού κάθε σύμβολο που σχετίζεται μ' αυτά έχει τοποθετηθεί και έχουν διαβαστεί το ένα μετά το άλλο, γι' αυτόν αποτελούν ένα ακόμα βαθύτερο μυστήριο στο Παρελθόν τους και ακριβώς σε αυτό το Παρελθόν και μόνο κατευθύνει το ανυπόμονο βλέμμα του. Λίγο τον ενδιαφέρει αν είναι το σπέρμα από το οποίο αναπτύσσεται το γενεαλογικό Δένδρο του Όντος, που ονομάζεται Σύμπαν. Ούτε και τον ενδιαφέρει το Τρία στο Ένα, η τριπλή όψη του σπέρματος – η μορφή, το χρώμα και η ουσία του – αλλά μάλλον η ΔΥΝΑΜΗ η οποία κατευθύνει την ανάπτυξη του, η πάντα μυστηριώδης και πάντα αδιάγνωστη. Γιατί αυτή η ζωτική Δύναμη, η οποία κάνει τον σπόρο να βλασταίνει, να ανοίγει και να πετάει βλαστάρια και έπειτα κορμό και κλαδιά, τα οποία με την σειρά τους λυγίζουν σαν τα κλαδιά του Ασβαττά, του άγιου Δένδρου του Μπόντι, ρίχνουν τους σπόρους τους, βγάζουν ρίζες και γεννούν άλλα δένδρα – αυτή είναι η μόνη ΔΥΝΑΜΗ που είναι

Βίβλος των Νεκρών, XXXIX. Ο Άποπις ή Άπεπ είναι ο Όφις του κακού, σύμβολο των ανθρώπινων παθών. Ο Ήλιος (Όσιρις-Ώρος) τον καταστρέφει, όταν ο Άπεπ πέφτει κάτω και αλυσοδένεται. Ο θεός Άκερ, "ο αρχηγός της πύλης της Αβύσσου" του Άκερ, της περιοχής του Ηλίου (XV, 39) τον δένει. Ο Άποπις είναι ο εχθρός του Ρα (φωτός), αλλά ο "μεγάλος Άπεπ έπεσε!" αναφωνεί ο νεκρός. "Ο Σκορπιός πλήγωσε το στόμα σου", λέει στον κατακτημένο εχθρό (XXXIX, 7). Ο Σκορπιός είναι το "σκουλήκι που δεν πεθαίνει ποτέ" των χριστιανών. Ο Άποπις είναι δεμένος πάνω στο *Ταυ* ή *Τατ*, "το έμβλημα της σταθερότητας". (Βλέπε ανόρθωση του *Τατ* στο *Τατού*, Τελετουργία, XVIII). [Ε.Π.Μπ.]

Το ίδιο και οι κρύπτες στις ένθεν των Ιμαλαΐων περιοχές όπου ζουν οι Μυημένοι και όπου τοποθετούνται οι στάχτες τους για επτά σεληνιακά έτη. [Ε.Π.Μπ.]

πραγματική γι' αυτόν, γιατί είναι η αθάνατη πνοή της ζωής. Ο παγανιστής φιλόσοφος αναζητούσε την Αιτία, ενώ ο σύγχρονος ικανοποιείται μόνο με τα αποτελέσματα και αναζητάει την πρώτη μέσα στα δεύτερα. Ο σύγχρονος αγνωστικιστής δεν γνωρίζει τι βρίσκεται παραπέρα, ούτε και τον ενδιαφέρει, απορρίπτοντας έτσι την μοναδική γνώση πάνω στην οποία μπορεί να βασίσει με πλήρη ασφάλεια την Επιστήμη του. Ωστόσο αυτή η εκδηλωμένη Δύναμη κρύβει μια απάντηση για κείνον που επιζητεί να την βυθομετρήσει. Εκείνος ο οποίος στον σταυρό, τον διασταυρωμένο κύκλο του Πλάτωνα, του Παγανιστή, δεν βλέπει ένα αντίτυπο της περιτομής – όπως έκανε ο Χριστιανός (Αγ.) Αυγουστίνος (Κήρυγμα 160°) – αμέσως θεωρείται από μεν την Εκκλησία σαν Εθνικός, από δε την Επιστήμη σαν τρελός. Και αυτό γιατί, ενώ αρνείται να λατρέψει τον θεό της φυσικής γέννησης, ομολογεί παράλληλα ότι δεν γνωρίζει τίποτε για την Αιτία η οποία αποτελεί την βάση της αποκαλούμενης Πρώτης Αιτίας, την Αναίτια Αιτία αυτής της Ζωτικής Αιτίας. Αποδεχόμενος σιωπηλά την Πανταχού Παρουσία του απεριόριστου Κύκλου και φτιάχνοντας απ' αυτόν μια παγκόσμια υπόθεση, πάνω στην οποία μπορεί να βασιστεί το σύνολο του εκδηλωμένου σύμπαντος, σοφός τηρεί ευλαβική σιωπή αναφορικά με εκείνο το οποίο κανένας θνητός άνθρωπος δεν τολμά να αναλογιστεί. "Ο Λόγος του θεού είναι ο αποκαλυπτής του ανθρώπου, και ο Λόγος (το *Ρήμα*) του ανθρώπου είναι ο αποκαλυπτής του θεού", λέει ο Ελιφάς Λεβί σε μια από τις παραδοξολογίες του. Σε αυτό ο Ανατολικός Αποκρυφιστής θα απαντούσε: "Στην περίπτωση αυτήν, όμως, εκείνος ο άνθρωπος θα έπρεπε να είναι βουβός ως προς την ΑΙΤΙΑ που δημιούργησε τόσο τον Θεό όσο και τον Λόγο του. Διαφορετικά θα γίνει αναπόφευκτα ο υβριστής και όχι ο *αποκαλυπτής* της αδιάγνωστης θεότητας".

Πρέπει τώρα να προσεγγίσουμε ένα μυστήριο: την Εβδομάδα στην φύση. Πιθανόν όλα όσα θα πούμε να αποδοθούν σε σύμπτωση. Μπορεί να μας πουν ότι αυτός ο αριθμός στην φύση είναι απόλυτα φυσικός (το ίδιο λέμε κι εμείς) και δεν έχει καμιά άλλη σημασία πέρα από την πλάνη της κίνησης που σχηματίζει τους επονομαζόμενους "στροβοσκοπικούς κύκλους". Καμιά ιδιαίτερη σημασία δεν δινόταν σε αυτές τις "μοναδικές αυταπάτες" όταν ο καθηγητής Συλβάνους Τόμπσον τις παρουσίασε σε εκείνη την συνέλευση της Βρετανικής Εταιρείας το 1877. Ωστόσο θα θέλαμε να μάθουμε ποια είναι η επιστημονική εξήγηση για το γεγονός ότι το επτά πρέπει πάντα να σχηματίζεται σαν ο κατ' εξοχήν αριθμός – έξι ομόκεντροι κύκλοι γύρω από έναν έβδομο και επτά δακτύλιοι ο ένας μέσα στον άλλο γύρω από ένα κεντρικό σημείο κ.τ.λ. κ.τ.λ. – σε αυτήν την αυταπάτη που παράγεται από έναν ταλαντευόμενο δίσκο ή από οποιοδήποτε άλλο δοχείο. Στο τμήμα που ακολουθεί δίνουμε την λύση την οποία αρνείται η επιστήμη.

XXV

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δεν πρέπει να κλείσουμε αυτό το Τμήμα πάνω στον Συμβολισμό της Αρχαϊκής Ιστορίας χωρίς μια προσπάθεια να εξηγήσουμε την συνεχή εμφάνιση αυτού του αληθινά μυστικού αριθμού σε κάθε κείμενο που είναι γνωστό στους Ανατολιστές. Αυτό δεν είναι εύκολο εγχείρημα, αφού κάθε θρησκεία, από την αρχαιότερη μέχρι την πιο πρόσφατη, διακηρύσσει την παρουσία του και την ερμηνεύει με βάση τα δικά της ιδιαίτερα δόγματα. Επομένως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο ή τίποτε πιο επεξηγηματικό, από το να δώσουμε μια πανοραμική θέα όλων αυτών. Οι αριθμοί 3, 4, 7 είναι ιεροί αριθμοί του Φωτός, της *Ζωής* και της *Ένωσης*, ειδικά στο τωρινό *Μανβαντάρα*, τον δικό μας Ζωικό κύκλο, του οποίου ειδικός αντιπρόσωπος είναι ο αριθμός επτά, ή ο αριθμός *Συντελεστής*. Αυτό πρέπει τώρα να αποδειχθεί.

Αν τύχει να ρωτήσει κανείς έναν Μπραχμάνο, γνώστη των *Ουπανισάντ*, που είναι τόσο γεμάτα από την ιερή σοφία της αρχαιότητας, γιατί "εκείνος του οποίου επτά προπάτορες ήπιαν το χυμό του σεληνιακού φυτού" είναι *Τρισουπάρνα*, όπως λέγεται ότι είπε ο Μποπαβέντα και γιατί οι Σομάπα Πιτρί πρέπει να λατρεύονται από τον Μπραχμάνο *Τρισουπάρνα*, πολλοί λίγοι θα μπορέσουν να απαντήσουν στο ερώτημα. Ή ακόμα κι αν γνωρίζουν, τότε θα είναι περισσότερο απρόθυμοι να ικανοποιήσουν την περιέργεια του ερωτώντας. Γι' αυτό κι εμείς ας ακούσουμε κείνο που διδάσκει η αρχαία Εσωτερική δοξασία.

"Όταν οι πρώτοι 'Επτά' εμφανίστηκαν στην γη, έριξαν τον σπόρο όλων όσων φυτρώνουν στην γη μέσα στο έδαφος. Πρώτα ήρθαν τα τρία και τέσσερα προστέθηκαν σ' αυτά αμέσως μόλις η πέτρα μεταμορφώθηκε σε φυτό. Ύστερα ήρθαν οι δεύτεροι 'Επτά', οι οποίοι, καθοδηγώντας τους Τζίβα των φυτών, παρήγαγαν τις μεσαίες [ενδιάμεσες] φύσεις ανάμεσα στο φυτό και στο κινούμενο έμβιο ζώο. Οι τρίτοι 'Επτά' πρόβαλαν τις Τσαγιά τους... Οι πέμπτοι 'Επτά' φυλάκισαν την ΟΥΣΙΑ τους... Έτσι ο άνθρωπος έγινε ένας Σαπταπάρνα" (Σχόλιο).

* * *

Α
ΣΑΠΤΑΠΑΡΝΑ

Αυτό είναι το όνομα που δίνεται στον άνθρωπο στην Απόκρυφη φρασεολογία. Σημαίνει – όπως δείξαμε αλλού – ένα επταπέταλο φυτό και το όνομα έχει μεγάλη σημασία στους βουδιστικούς μύθους. Το ίδιο είχε επίσης, κάτω από μεταμφίεση, στους ελληνικούς "μύθους". Το ***Τ*** ή (*ταυ*), [βλέπε τμήμα «Σταυρός και Κύκλος»], σχηματιζόμενο από τον αριθμό 7 και το ελληνικό γράμμα ***Γ*** (*γάμμα*), ήταν το σύμβολο της ζωής και της αιώνιας ζωής: της γήινης ζωής -591-γιατί το Γ {γάμμα) είναι το σύμβολο της Γης (*Γαία*) [505]·και της "αιώνιας ζωής" γιατί ο αριθμός 7 είναι το σύμβολο της ίδιας ζωής συνδεδεμένης με την θεία ζωή, το διπλό ιερογλυφικό εκφραζόμενο με γεωμετρικά σχήματα ως εξής: △□ – ένα τρίγωνο και ένα τετράγωνο, το σύμβολο του επταπλοό ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

αριθμός έξι, λοιπόν, στα αρχαία μυστήρια θεωρείτο σαν το έμβλημα της υλικής φύσης. Γιατί το έξι είναι η αναπαράσταση των έξι διαστάσεων όλων των σωμάτων: οι έξι γραμμές που συνθέτουν την μορφή τους, δηλαδή οι τέσσερις γραμμές που εκτείνονται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, Βορρά, Νότο, Ανατολή και Δύση, και οι δυο γραμμές του ύψους και του πάχους που

Γι' αυτό στην Ελλάδα οι μυημένοι ονόμαζαν το *Ταυ Γαιήιος*, γιος της Γαίας, "που ξεπήδησε από την γη", όπως ο Τιτυός στην Οδύσσεια, VII, 324.

αντιστοιχούν στο Ζενίθ και στο Ναδίρ. Επομένως ενώ η εξάδα αναφερόταν από τους σοφούς στον φυσικό άνθρωπο, η επτάδα ήταν γι' αυτούς το σύμβολο του ανθρώπου συν την αθάνατη ψυχή του. [Ραγκόν,. *Ο Απόκρυφος Τεκτονισμός* είναι το δεύτερο μέρος αυτού του έργου.]

Ο Ραγκόν στον *Απόκρυφο Τεκτονισμό* δίνει μια πολύ καλή απεικόνιση της "ιερογλυφικής εξάδας", όπως ονομάζει το δικό μας διπλό ισόπλευρο τρίγωνο: ✡. Την εμφανίζει σαν ένα σύμβολο της ανάμιξης των "τριών φιλοσοφικών πυρών και των τριών υδάτων, απ' όπου προκύπτει γέννηση των στοιχείων όλων των πραγμάτων. Η ίδια ιδέα βρίσκεται στο ινδικό ισόπλευρο διπλό τρίγωνο" [*Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 433, σημείωση]. Γιατί, αν και σε κείνη την χώρα ονομάζεται σύμβολο του Βίσνου, όμως στην πραγματικότητα είναι το σύμβολο της Τριάδας (ή Τριμούρτι). Γιατί, ακόμα και στην εξωτερική απόδοση, το κατώτερο τρίγωνο, ▽ με την κορυφή προς τα κάτω, είναι το σύμβολο του Βίσνου, του θεού της υγρής αρχής και του ύδατος ["Ναραγιανά ", ή η κινούμενη αρχή μέοα στο *Νάρα* (νερό)][506] ενώ το τρίγωνο με την κορυφή προς τα πάνω, Δ , είναι ο Σίβα, η αρχή του Πυρός, που συμβολίζεται από την τριπλή φλόγα στο χέρι του.[507] Αυτά τα αλληλοτεμνόμενα τρίγωνα, που ονομάζονται λαθεμένα "σφραγίδα του Σολομώντα" – τα οποία αποτελούν και το έμβλημα της Εταιρείας μας – είναι εκείνα που σχηματίζουν ταυτόχρονα την Επτάδα και την Τριάδα και είναι η *Δεκάδα*, με όποιον τρόπο κι αν εξεταστεί το σύμβολο ✡, γιατί και οι δέκα αριθμοί περιέχονται σ' αυτό. Γιατί με ένα σημείο στο μέσον ή στο κέντρο, έτσι είναι ✡ ένα επταπλό σύμβολο, τα τρίγωνα του υποδηλώνουν τον αριθμό 3. Τα *δυο* τρίγωνα δείχνουν την παρουσία της δυάδας. Τα τρίγωνα με το κεντρικό σημείο κοινό και στα δυο υποδηλώνουν την τετράδα, οι έξι κορυφές είναι η εξάδα, το κεντρικό σημείο είναι η μονάδα, ενώ η πεντάδα βρίσκεται με συνδυασμό, σαν μια σύνθεση δυο τριγώνων, ζυγού αριθμού, και των τριών πλευρών σε κάθε τρίγωνο, του πρώτου μονού αριθμού. Αυτός είναι ο λόγος που ο Πυθαγόρας και άλλοι αρχαίοι θεωρούσαν τον αριθμό *έξι* ιερό αριθμό της Αφροδίτης, αφού η "ένωση των δυο φύλων και η αλχήμιση της ύλης κατά τριάδες είναι απαραίτητες για την ανάπτυξη της γενεσιουργού δύναμης, εκείνης της γόνιμης δυνατότητας και τάσης για αναπαραγωγή που είναι έμφυτη σε όλα τα σώματα". [Ραγκόν, *Τεκτονική Ορθοδοξία*, σελ. 433, σημείωση.]

Πραγματικά, η πίστη σε "Δημιουργούς" ή στις προσωποποιημένες Δυνάμεις της Φύσης δεν είναι πολυθεϊσμός, αλλά μια φιλοσοφική αναγκαιότητα. Όπως όλοι οι άλλοι πλανήτες του συστήματος μας, η Γη έχει επτά Λόγους – οι εκπορευόμενες ακτίνες της μιας "Πατρικής Ακτίνας" – του ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ ή του εκδηλωμένου "Λόγου", εκείνου που θυσιάζει το Είναι του (δηλαδή την σάρκα, το Σύμπαν), ώστε ο κόσμος να ζήσει και κάθε πλάσμα σε αυτόν να έχει συνειδητή ύπαρξη.

Οι αριθμοί 3 και 4 είναι αντίστοιχα αρσενικός και θηλυκός. Πνεύμα και Ύλη και η ένωση τους είναι το έμβλημα της αιώνιας ζωής εν πνεύματι στο ανοδικό τόξο της και στην ύλη σαν το συνεχώς ανασταινόμενο στοιχείο, μέσω γέννησης και αναπαραγωγής. Η πνευματική αρσενική γραμμή είναι κάθετη **I**, η διαφοροποιημένη υλική γραμμή είναι οριζόντια" και οι δυο μαζί σχηματίζουν τον σταυρό ή + . Ο πρώτος (ο 3), είναι αόρατος, ο δεύτερος (ο 4), είναι πάνω στο πεδίο της αντικειμενικής αντίληψης. Αυτός είναι και ο λόγος που ολόκληρη η ύλη του Σύμπαντος, όταν αναλυθεί από την επιστήμη στην έσχατη φύση της, μπορεί να αναχθεί μόνο σε τέσσερα στοιχεία: άνθρακα, οξυγόνο, άζωτο και υδρογόνο και που τα τρία πρωταρχικά, τα νοούμενα των τεσσάρων, ή το διαβαθμισμένο Πνεύμα ή Δύναμη, πρέπει να παραμείνουν για την ακριβή Επιστήμη *terra incignita,* ή *άγνωστη χώρα*, και απλές υποθέσεις, ονόματα. Οι υπηρέτες της πρέπει να πιστέψουν πρώτα και να μελετήσουν τις πρωταρχικές αιτίες, πριν ελπίσουν να βυθομετρήσουν την φύση και να εξοικειωθούν με τις δυνατότητες των αποτελεσμάτων. Έτσι, ενώ οι άνθρωποι της

Βλέπε *Μαχαμπαράτα* III (Βαναπάρβα), 189, 3, όπου ο Βίσνου λέει: "Στην αρχαία εποχή κάλεσα το όνομα του νερού *νάρα* και έτσι ονομάζομαι Ναραγιανά, γιατί εκείνη ήταν πάντα η κατοικία μέσα στην οποία κινιόμουν" (*αγιάνα*). Επίσης μέσα στο νερό (ή χάος, η "υγρή αρχή" των Ελλήνων και του Ερμή) έπεσε και το Πρώτο σπέρμα του Σύμπαντος. "Το ‘Πνεύμα του Θεού’ κινείται πάνω στα σκοτεινά ύδατα του Διαστήματος", έτσι ο Θαλής φτιάχνει από αυτό το αρχέγονο στοιχείο και το προυπάρξαν του Πυρός, το οποίο ήταν ακόμα λανθάνον μέσα σε κείνο το Πνεύμα.

Βλέπε το χάλκινο άγαλμα του Τριπουραντάκα Σίβα, ο "ΜαχαΝτέβα καταστρέφων τον Τριπουράσουρα", στο Μουσείο του Ινδικού Οίκου, στο Λονδίνο.

Δυτικής γνώσης είχαν και έχουν ακόμα το τέσσερα, ή την ύλη, για να παίζουν, οι Ανατολικοί αποκρυφιστές και οι μαθητές τους, οι μεγάλοι αλχημιστές παντού στον κόσμο, έχουν ολόκληρη την επτάδα για να μελετούν.[508] Όπως λένε αυτοί οι Αλχημιστές: "Όταν το Τρία και το Τέσσερα φιλιώνται, η Τετράδα ενώνει την μεσαία φύση της με κείνη του Τριγώνου [ή Τριάδας, δηλαδή η όψη του ενός από τα επιφανειακά της πεδία γίνεται μεσαία όψη του άλλου] και γίνεται ένας κύβος", τότε και μόνο τότε αυτός [ο αναδιπλωμένος κύβος] γίνεται ο φορέας και ο αριθμός της ΖΩΗΣ, ο Πατέρας-Μητέρα ΕΠΤΑ".

Το ακόλουθο διάγραμμα ίσως βοηθήσει τον σπουδαστή να συλλάβει αυτούς τους παραλληλισμούς.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΡΧΕΣ		ΑΡΧΕΣ ΥΛΙΚΗΣ ΦΥΣΗΣ
	Υ	Το ελαφρότερο από όλα τα
VII. *ΑΤΜΑΝ*	Δ	αέρια, καίγεται με οξυγόνο
VI. *ΜΠΟΥΝΤΙ*	Ρ	παράγοντας την πιο έντονη
V. *ΜΑΝΑΣ*	Ο	θερμότητα από κάθε άλλη
IV. *Κάμα ρούπα*, η αρχή της ζωικής	Γ	ουσία σε καύση και σχηματίζει
επιθυμίας, η οποία καίει μανιασμένα	Ο	νερό, την πιο σταθερή ένωση.
στην διάρκεια της ζωής στην ύλη,	Ν	Το υδρογόνο λαμβάνει μέρος
καταλήγοντας σε κορεσμό"	Ο	σε όλες τις οργανικές ενώσεις.
είναι αδιαχώριστη από την ζωϊκή ύπαρξη.		
III. *Λίνγκα Σάριρα,* ο αδρανής φορέας	Α	Ένα αδρανές αέριο, ο φορέας με
ή μορφή πάνω στην οποία διαμορφώνεται	Ζ	τον οποίον το οξυγόνο αναμιγνύεται
το σώμα, ο φορέας της ζωής. Διαλύεται	Ω	για να προσλάβει το τελευταίο για
πολύ γρήγορα μετά την αποσύνθεση	Τ	ζωτική αναπνοή, επίσης εισέρχεται σε του
σώματος.	Ο	μεγάλο βαθμό σε όλε τις οργανικές ουσίες.
II. *Πρανά*, ΖΩΗ, η ενεργός δύναμη που	Ο	Ο συντηρητής της καύσης, το ζωογόνο
παράγει όλα τα ζωτικά φαινόμενα.	Ξ	αέριο, ο ενεργός χημικός παράγοντας,
	Υ	σε κάθε οργανική ένωση.
	Γ	
	Ο	
	Ν	
	Ο	
Η χονδροειδής Ύλη του σώματος, η	Α	Το κατ' εξοχήν καύσιμο, η βάση
ουσία που διαμορφώνεται και	Ν	κάθε οργανικής ουσίας, το (χημικό)
σχηματίζεται πάνω στο Λίνγκα σάριρα	Θ	στοιχείο που σχηματίζει την
(Τσαγιά) από την δράση του Πρανά.	Ρ	μεγαλύτερη ποικιλία ενώσεων.
	Α	
	Κ	
	Α	
	Σ	

Υπάρχουν διαβασμένοι μπραχμάνοι που διαμαρτυρήθηκαν για την δική μας επταπλή διαίρεση. Έχουν δίκιο από την δική τους σκοπιά, όπως κι εμείς έχουμε δίκιο από την δική μας. Μην υπολογίζοντας τις τρεις όψεις, ή πρόσθετες αρχές, αυτοί δέχονται μόνο τέσσερις *Ουπάντι* (βάσεις) περιλαμβανομένου του Εγώ – αντανακλώμενες εικόνες του Λόγου στο "*Καράνα Σάριρα*" – και ακόμα, "μιλώντας αυστηρά... μόνο τρεις *Ουπάντι*". Για σκοπούς καθαρά θεωρητικής μεταφυσικής φιλοσοφίας ή διαλογισμού, αυτοί οι τρεις μπορεί να αρκούν, όπως δείχνει το σύστημα του Ταράκα Γιόγκα, αλλά για την πρακτική απόκρυφη διδασκαλία η δική μας επταπλή διαίρεση είναι καλύτερη και ευκολότερη. Είναι όμως θέμα σχολής και επιλογής.

Μας διδάσκουν επίσης ότι όλες αυτές οι πρώτες μορφές οργανικής ζωής εμφανίζονται επίσης σε επταπλές ομάδες αριθμών. Από τα ορυκτά ή "τις μαλακές πέτρες που σκλήρυναν" (όπως αναφέρεται στις Στάντζα), οι οποίες ακολουθήθηκαν από "σκληρά φυτά που μαλάκωσαν", που είναι προϊόν των ορυκτών, γιατί "από το στήθος της πέτρας γεννιέται η βλάστηση", (Σχόλιο, Βιβλίο IX, F, 19) και μέχρι τον άνθρωπο, όλα τα αρχέγονα μοντέλα σε κάθε βασίλειο της φύσης αρχίζουν όντας αιθέριες, διαφανείς μεμβράνες. Αυτό, φυσικά, λαμβάνει χώρα μόνο στην πρώτη αρχή της ζωής. Κατά την επόμενη περίοδο αυτές στερεοποιούνται και στην έβδομη αρχίζουν να διακλαδίζονται σε είδη, όλες εκτός των ανθρώπων, των πρώτων θηλαστικών ζώων κατά τον Τέταρτο Γύρο.[509]

Βιργίλιος γνώστης λίγο-πολύ, όπως κάθε αρχαίος ποιητής, της εσωτερικής φιλοσοφίας, τραγούδησε την εξέλιξη με τους ακόλουθους στίχους, *Αινειάδα,* VI, 724-728:

Principio daelum terras, camposqmue liquentis
Lucentemque lunae, Titaniaque astra
SPIRITUS intus alit, touamque unfusa per artus
MENS agitate molem, et mango se corporemiscet.
Inde hominum pecidumque genus vitaeque volantum
Et quae marmoreo fert monstra sub aequor Pontus.

Από την αρχή θείο Πνεύμα μέσα του τρέφει τον Ουρανό και την γη και τις υγρές θάλασσες και την σφαίρα της σελήνης και τα λαμπερά αστέρια, και ο Αιώνιος Νους σκορπισμένος σε όλα τα μέρη της φύσης, κινεί ολόκληρο το θαυμαστό στερέωμα και αναμιγνύεται με το τεράστιο σώμα του σύμπαντος. Απ' αυτόν πρόβαλε η φυλή των ανθρώπων και των ζώων, η ζωτική αρχή του ιπτάμενου είδους και τα τέρατα τα οποία τρέφει ο Ωκεανός κάτω από την διάφανη επιφάνεια του.

"Όλα προβάλλουν από τον Αιθέρα και από τις επτά φύσεις του", λένε οι αλχημιστές. Η επιστήμη όλα αυτά τα γνωρίζει μόνο από τα επιφανειακά αποτελέσματα τους.

"Πρώτα ήρθε το τρία ή τρίγωνο". Η έκφραση αυτή έχει ένα βαθύ νόημα στον Αποκρυφισμό και το γεγονός επιβεβαιώνεται από την ορυκτολογία, την βοτανική, ακόμα και την γεωλογία, όπως δείξαμε στο τμήμα πάνω στην "Αρχαία Χρονολογία", από τον σύνθετο αριθμό επτά, στον οποίον υπάρχει το τρία και το τέσσερα. Ένα διάλυμα άλατος το αποδεικνύει. Γιατί τα μόριά του, όταν συγκεντρώνονται και αρχίζουν να κατακάθονται σαν στερεό, το πρώτο σχήμα που παίρνουν είναι τριγώνων, μικρών πυραμίδων και κόνων. Είναι το σχήμα του πυρός, εξ ου και η λέξη "πυραμίδα". Ενώ το δεύτερο γεωμετρικό σχήμα στην εκδηλωμένη Φύση είναι το τετράγωνο ή ο κύβος, 4 και 6, γιατί όπως αναφέρει ο Ένφιλντ, πράγματι, "τα μόρια της γης αρχίζουν κυβικά, ενώ εκείνα του πυρός είναι πυραμιδικά". Το πυραμιδικό σχήμα είναι το σχήμα που έχουν τα πεύκα, από τα πρώτα δένδρα μετά την περίοδο της φτέρης. Έτσι, τα δυο αντίθετα στην κοσμική φύση: πυρ και νερό, θερμότητα και ψύχος, αρχίζουν τις μετρογραφικές εκδηλώσεις τους, το ένα με ένα τριμετρικό και το άλλο με ένα εξαγωγικό σύστημα. Γιατί οι αστεροειδείς κρύσταλλοι του χιονιού, όταν εξεταστούν κάτω από μικροσκόπιο, είναι όλοι τους ένα διπλό ή τριπλό εξάκτινο αστέρι, με έναν κεντρικό πυρήνα, σαν μια μινιατούρα αστεριού μέσα σε ένα μεγαλύτερο. Ο Δαρβίνος, στο έργο *Η Καταγωγή τουΑνθρώπου*, (κεφ. VI, σελ. 164 και υποσημείωση), δείχνοντας ότι οι κάτοικοι των παράκτιων περιοχών επηρεάζονται σε μεγάλον βαθμό από τις παλίρροιες, λέει:

Οι πιο αρχαίοι προγεννήτορες είναι το βασίλειο των σπονδυλωτών... που κατά τα φαινόμενα αποτελείτο από μια ομάδα θαλάσσιων ζώων... Τα ζώα που ζουν στο μέσο ανώτερο επίπεδο είτε στο μέσο κατώτερο επίπεδο

Τα *πρώτιστα* δεν είναι ζώα. Ο αναγνώστης πρέπει να θυμάται πως όταν μιλάμε για "ζώα", εννοούμε μόνο τα θηλαστικά. Τα οστρακόδερμα, τα ψάρια και ^Ό ερπετά είναι σύγχρονα και τα περισσότερα προηγήθηκαν του φυσικού ανθρώπου σ' αυτόν τον Γύρο. Όλα, όμως, ήταν δισεξουαλικά, πριν από την εποχή των θηλαστικών κατά το τελευταίο τμήμα της δευτερογενούς ή Μεσοζωϊκής εποχής, *αλλά όμως πιο κοντά στην Παλαιοζωική παρά στην Καινοζωϊκή εποχή*. Τα μικρότερα μαρσιποφόρα θηλαστικά είναι σύγχρονα με τα γιγαντιαία τερατώδη ερπετά της Δευτερογενούς εποχής.

του νερού περνούν μέσα από έναν πλήρη κύκλο παλιρροιακών αλλαγών μέσα σε ένα δεκαπενθήμερο... Είναι μυστήριο το γεγονός ότι στα ανώτερα σπονδυλωτά που τώρα ζουν στην ξηρά... πολλές φυσικές και αφύσικες διαδικασίες έχουν σαν περίοδο τους μια ή περισσότερες πλήρεις εβδομάδες [επταπλότητες]... όπως κυοφορία των θηλαστικών, η διάρκεια των πυρετών... Τα αυγά του περιστεριού επωάζονται μέσα σε δυο βδομάδες [ή 14 μέρες], των ορνίθων σε τρεις, της πάπιας σε τέσσερις, της χήνας σε πέντε και της στρουθοκαμήλου σε επτά βδομάδες. [Μπάρτλετ, *Γη και Νερό*, Ιαν. 1871, αναφερόμενο από τον Δραβίνο.]

αριθμός αυτός συνδέεται στενά με την Σελήνη, η απόκρυφη επιρροή της οποίας εκδηλώνεται με επταδικές περιόδους. Η σελήνη είναι ο οδηγός της απόκρυφης όψης της γήινης φύσης, ενώ ο Ήλιος είναι ο ρυθμιστής και ο πράκτορας της εκδηλωμένης ζωής, και η αλήθεια αυτή ήταν πάντα φανερή για τους ενορατικούς και τους γνώστες. [Βλέπε επίσης Τομ. Ι, Μέρος ΙΙ.] Ο Γιάκομπ Μπαίμε επιμένοντας πάνω στην θεμελιώδη δοξασία των επτά ιδιοτήτων της αιώνιας μητέρας Φύσης, απέδειξε με αυτόν τον τρόπο ότι ήταν μεγάλος Αποκρυφιστής.

Αλλά ας επιστρέψουμε στην εξέταση της επτάδας στον αρχαίο θρησκευτικό συμβολισμό. Στο μετρολογικό κλειδί του συμβολισμού των Εβραίων, που αποκαλύπτει αριθμητικά τις γεωμετρικές σχέσεις του Κύκλου (Παν-θεότητας) με το Τετράγωνο, τον Κύβο, το Τρίγωνο και όλες τις ακέραιες εκπορεύσεις της θείας περιοχής, μπορεί να προστεθεί το θεογονικό Κλειδί. Το Κλειδί αυτό εξηγεί ότι ο Νώε, ο Πατριάρχης του κατακλυσμού, είναι από μια άποψη η μετάλλαξη της θεότητας (του Συμπαντικού Δημιουργικού Νόμου), για τον σκοπό του σχηματισμού της Γης μας, του πληθυσμού της και γενικά την εξάπλωση πάνω σ' αυτήν της ζωής.

Έχοντας τώρα κατά νου την Επταπλή διαίρεση τόσο στις θείες Ιεραρχίες όσο και στην Κοσμική και ανθρώπινη σύσταση, ο σπουδαστής μπορεί εύκολα να κατανοήσει γιατί ο Γιαχ-Νώε είναι ταυτόχρονα ο επικεφαλής και η σύνθεση της κατώτερης Κοσμικής Τετράδας. Η ανώτερη σεφιροθική τριάδα Δ – της οποίας ο Ιεχωβά-Μπινά (Νοημοσύνη) είναι η αριστερή, θηλυκή γωνία – εκπορεύει την Τετράδα □ . Αυτή η τελευταία συμβολίζουσα τον "Ουράνιο Άνθρωπο", τον χωρίς φύλο Αδάμ-Κάδμο θεωρούμενη σαν Φύση στην αφηρημένη όψη της, γίνεται πάλι μια επτάδα εκπορεύοντας από τον εαυτό της τις επιπρόσθετες τρεις αρχές, την κατώτερη γήινη ή εκδηλωμένη υλική Φύση, την Ύλη και την Γη μας (η έβδομη όντας το Μαλκούθ, η "Νύμφη του Ουράνιου Ανθρώπου"), σχηματίζοντας έτσι, μαζί με την ανώτερη τριάδα, ή Κέθερ, το Στέμμα, τον πλήρη αριθμό του σεφιροθικού Δένδρου, το 10, το Σύνολο σε Ενότητα ή το Σύμπαν. Ξέχωρα από την ανώτερη Τριάδα, οι κατώτερες δημιουργικές Σεφιρόθ είναι επτά.

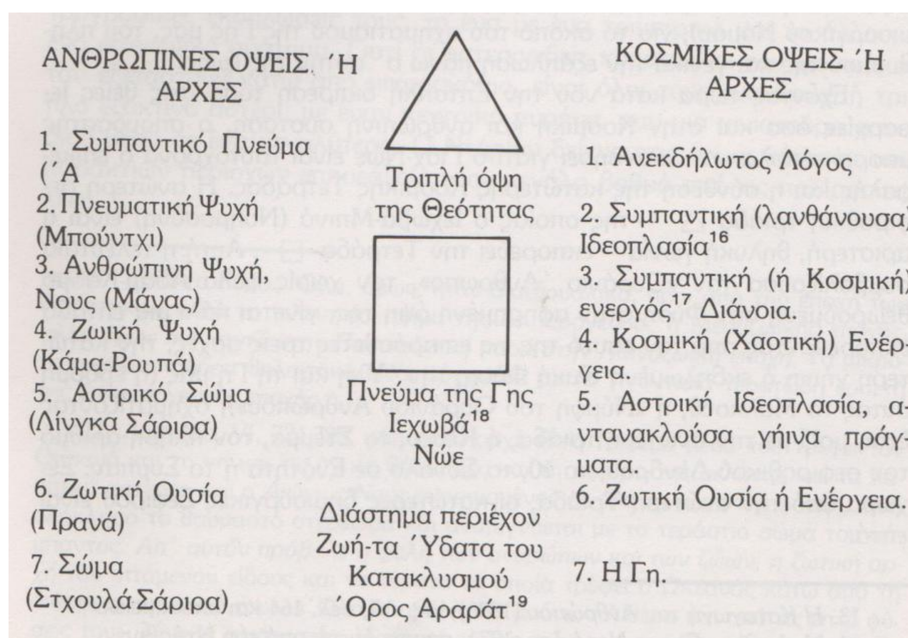
Τα ανωτέρω δεν σχετίζονται άμεσα με το θέμα μας, αλλά είναι μια απαραίτητη υπενθύμιση για να διευκολύνουν την κατανόηση των όσων ακολουθούν. Το υπό συζήτηση θέμα είναι να δείξουμε ότι ο Γιάχ-Νώε ή ο Ιεχωβά της εβραϊκής Βίβλου, ο υποτιθέμενος Δημιουργός της Γης μας, του ανθρώπου και όλων όσων υπάρχουν σ' αυτήν, είναι:

(α) Η κατώτερη Επτάδα, οι Δημιουργικοί Ελοΐμ, στην Κοσμική όψη του.

Το Τετραγράμματον ή ο Αδάμ-Κάδμος, ο "Ουράνιος Άνθρωπος" των Τεσσάρων γραμμάτων, στην θεογονική και καμπαλιστική όψη του.

(γ) Ο Νώε – ταυτόσημος με τον ινδικό Σιστά, το ανθρώπινο σπέρμα, που αφέθηκε για να κατοικήσει την Γη από μια προηγούμενη δημιουργία ή *Μανβαντάρα*, όπως εκφράζεται στα *Πουρανά* ή την προ-κατακλυσμιαία περίοδο, όπως αποδίδεται αλληγορικά στην Βίβλο – στον Κοσμικό χαρακτήρα του.

Αλλά είτε πρόκειται για μια Τετράδα (Τετραγράμματον) ή μια Τριάδα, ο βιβλικός Δημιουργικός Θεός δεν είναι το συμπαντικό 10 – εκτός αν αναμιχθεί με το ΑΪΝ-ΣΟΦ (όπως ο Μπράχμα με το *Παραμπράχμαν*) – αλλά μια επτάδα, μια από τις πολλές Επτάδες της συμπαντικής Επταπλότητας. Κατά την εξήγηση του παρόντος θέματος, η θέση και η κατάσταση του σαν Νώε, μπορεί να καταδειχθεί καλύτερα αν τοποθετήσουμε το 3, Δ , και το 4 □ , σε παράλληλες γραμμές με τις "Κοσμικές" και τις "Ανθρώπινες" αρχές. Γι' αυτές τις τελευταίες χρησιμοποιείται η παλιά γνωστή ταξινόμηση. Έτσι:

Σημειώσεις του σχήματος

Η αντβαϊτική βεντantική φιλοσοφία την ταξινομεί σαν την ανώτερη τριάδα, ή μάλλον την τριαδική όψη του Τσινμάτρα (*Παραμπράχμαν*), εξηγούμενη σαν η "απλή δυνατότητα της *Πραγνιά*", η δύναμη ή ικανότητα που γεννάει την αντίληψη – Τσιντακάσα, η άπειρη περιοχή ή πεδίο της Συμπαντικής Συνείδησης – και Άσατ (Μουλαπρακρίτι) ή αδιαφοροποίητη ύλη. (Βλέπε "Προσωπικός και Απρόσωπος θεός", στο έργο *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*).

Διαφοροποιημένη ύλη υπάρχουσα στο Ηλιακό Σύστημα (ας μην αγγίξουμε ολόκληρο τον Κόσμο) σε επτά διαφορετικές καταστάσεις και *Πραγνιά*, ή ικανότητα αντίληψης, υπάρχουσα επίσης με επτά διαφορετικές όψεις αντιστοιχούσες στις επτά καταστάσεις ύλης, θα πρέπει αναγκαστικά να υπάρχουν και επτά καταστάσεις συνείδησης στον άνθρωπο και ανάλογα με την μεγαλύτερη ή μικρότερη ανάπτυξη αυτών των καταστάσεων, διαμορφώθηκαν τα συστήματα των θρησκειών και των φιλοσοφιών.

Παρουσιαζόμενος σαν ο ζηλότυπος, οξύθυμος, θυελλώδης και πάντα ενεργός θεός, εκδικητικός και ευγενικός μόνο με τον εκλεκτό λαό του όταν εξευμενίζεται απ' αυτόν.

Ο Νώε και οι τρεις Γιοι του είναι το συλλογικό σύμβολο αυτής της Τετραπλότητας σε πολλές και διάφορες εφαρμογές, ενώ ο Χαμ είναι η χαοτική αρχή.

Σαν μια επιπρόσθετη απόδειξη της δήλωσης, ο αναγνώστης ας στραφεί στα καμπαλιστικά έργα.

"Αραράτ = το όρος της καθόδου " חר־יר־ך *Hor Yared*. Ο Χάτχο το αναφέρει σαν μια σύνθεση από το Arath ארת. Ο εκδότης του Μωυσή Χορένενση λέει: "Με αυτό, λένε, υποδηλώνεται ‘ο πρώτος τόπος καθόδου (της κιβωτού)’" [Μπράιαντ, *Ανάλυση της Αρχαίας Μυθολογίας*, Τομ. IV, σελ. 5, 6, 15.] Κάτω από το όρος "*Μπέργκε*", λέει ο Νορκ για το Αραράτ: אררט , γιατί ארת (δηλαδή *Αραράτ* αντί *Αράτ*), γη, *αραμαϊκός* αναδιπλασιασμός". Εδώ φαίνεται ότι οι Νορκ και Χάτχο χρησιμοποιούν το ίδιο ισοδύναμο, στο Αράτ ארת με το νόημα της γης.[510]

Η Πηγή των Μέτρων, σελ. 65. Ο συγγραφέας εξηγεί: «Σημειώστε ότι στα Εβραϊκά ο Jared (Ιάρεδ), ο πατέρας του Ενώχ, ερμηνεύεται ότι είναι "το όρος της καθόδου", και λέγεται ότι είναι το ίδιο με το *Αραράτ*, πάνω στο οποίο σταμάτησε η κυβική κατασκευή του *Νώε*, ή το θεμελιώδες μέτρο. Στα Εβραϊκά η λέξη Ιάρεδ είναι ירד . Οι ρίζες της είναι ίδιες με των λέξεων *Αραράτ*, ακρ, γη·". Επειδή στην εβραϊκή μετρολογία η λέξη Jared ירד στην κυριολεξία στα Αγγλικά είναι: YRD, επομένως στην λέξη Jared μπορεί να βρεθεί, κυριολεκτικά, η αγγλική λέξη yard (γιάρδα) (και επίσης ירד, γιατί Jad ή Jehovah σημαίνει ράβδος). Είναι αξιοσημείωτο ότι ο γιος του *Ιάρεδ*, δηλαδή ο Ενώχ, έζησε 365 χρόνια και ραββίνοι σχολιαστές λένε γι' αυτόν ότι η ετήσια περίοδος των 365 ημερών ανακαλύφθηκε σπ' αυτόν, ενώνοντας έτσι ξανά τις αξίες χρόνου και απόστασης, δηλαδή ο *ετήσιος χρόνος* κατέβηκε, με συντονισμό, με την *γιάρδα* ή *Ιάρεδ*, που ήταν έτσι *πατέρας του*, μέσα ή μέσω του *Ενώχ*. Και πράγματι, 1296 = γιάρδα (ή *Ιάρεδ*) Χ 4 = 5184, η χαρακτηριστική αξία της ηλιακής μέρας, σε *τρίτα*, η οποία, όπως αναφέρθηκε, μπορεί να θεωρηθεί ο *γονέας*, *αριθμητικά*, του ηλιακού έτους». Αυτό, όμως μέσω των αστρονομικών και αριθμητικών καμπαλιστικών μεθόδων. Εσωτερικά, ο Ιάρεδ είναι η Τρίτη Φυλή και ο Ενώχ είναι η Τέταρτη. Αλλά επειδή αυτός σπήχθη ζωντανός, συμβολίζει

Έτσι ο Νώε συμβολίζει τόσο τον Ριζικό Μάνου και τον *Σπερματικό* Μάνου, ή την Δύναμη η οποία ανέπτυξε την πλανητική άλυσο και την Γη μας, όσο και την Ριζική Φυλή (την Πέμπτη) η οποία σώθηκε, ενώ οι τελευταίες υποφυλές της Τέταρτης χάθηκαν – Βαϊβασβάτα Μάνου – ενώ τον αριθμό *Επτά* θα τον βλέπουμε να εμφανίζεται σε κάθε βήμα. Αυτός (ο Νώε) είναι εκείνος που αντιπροσωπεύει, σαν μια μετάλλαξη του Ιεχωβά, το επταπλό Πλήθος των Ελοΐμ, όντας έτσι ο Πατέρας ή Δημιουργός (ο Συντηρητής) κάθε ζωϊκής ζωής. Εξ αυτού και οι στίχοι 2 και 3 του κεφ. Ζ' της Γένεσης: "από δε των κτηνών των καθαρών εισάγαγε προς σε επτά, επτά, άρσεν και θήλυ και από των πετεινών του ουρανού... επτά, κ.τ.λ., κ.τ.λ., ακολουθούμενα από τις *επτάδεςτων* ημερών και των υπολοίπων.

* * *

Β
Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΕΠΤΑΓΩΝΟ

Έτσι ο Αριθμός Επτά, σαν μια σύνθεση του 3 και του 4, είναι το βασικό στοιχείο σε κάθε αρχαία θρησκεία, γιατί είναι το βασικό στοιχείο στην φύση. Η υιοθέτησή του πρέπει να δικαιωθεί και πρέπει να φανεί ότι είναι ο κατ' εξοχήν αριθμός, γιατί από τότε που εκδόθηκε το έργο *Εσωτερικός Βουδισμός* έχουν εκφραστεί συχνές αντιρρήσεις και αμφιβολίες ως προς την ορθότητα αυτών των δηλώσεων.

Και τώρα ας πούμε αμέσως στον σπουδαστή ότι, σε όλες αυτές τις αριθμητικές διαιρέσεις η ΜΙΑ συμπαντική Αρχή – αν και αναφέρεται σαν (η) μια, γιατί είναι η *Μία* και *Μοναδική* – ποτέ δεν λαμβάνεται υπόψη στους υπολογισμούς. ΑΥΤΗ, με τον χαρακτήρα της Απόλυτης, της Άπειρης και της συμπαντικής αφαίρεσης, στέκεται εντελώς ΜΟΝΗ ΤΗΣ και ανεξάρτητη από κάθε άλλη Δύναμη, είτε νοούμενη είτε φαινομενική. ΑΥΤΗ "δεν είναι ούτε ύλη ούτε πνεύμα, ούτε Εγώ ούτε μη-Εγώ, δεν είναι ούτε αντικειμενική ούτε υποκειμενική", λέει ο συγγραφέας του "Προσωπικού και Απρόσωπου θεού" και προσθέτει:

> Στην γλώσσα των Ινδών φιλοσόφων είναι η αρχική και αιώνια ένωση του Πούρουσα [Πνεύματος] και της Πρακρίτι [ύλης]. Επειδή ο Αντβαϊτιστής υποστηρίζει ότι κάθε εξωτερικό αντικείμενο είναι απλώς προϊόν των νοητικών μας καταστάσεων, γι’ αυτό η Πρακρίτι δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια πλάνη και ο Πούρουσα είναι η μόνη πραγματικότητα, είναι η μια ύπαρξη η οποία παραμένει αιώνια σε αυτό το σύμπαν των Ιδεών. Αυτή η οντότητα λοιπόν είναι το *Παραμπράχμαν* του Αντβαϊτιστή..."
>
> Ακόμα κι αν υπήρχε ένας προσωπικός θεός με κάτι σαν ένα υλικό *ουπάντι* (φυσική βάση οποιασδήποτε μορφής), από την σκοπιά του ο Αντβαϊτιστής θα είχε τους ίδιους ακριβώς λόγους να αμφιβάλλει για την νοούμενη ύπαρξη του, όπως έχει και στην περίπτωση κάθε άλλου αντικειμένου. Κατά την άποψή τους, ένας συνειδητός Θεός δεν μπορεί να είναι η πηγή του Σύμπαντος, γιατί το Εγώ του θα έπρεπε να είναι αποτέλεσμα μιας προηγούμενης αιτίας, αν η λέξη συνειδητός δεν περιέχει παρά μόνο το συνηθισμένο της νόημα. Δεν μπορούν να δεχθούν ότι το μεγάλο σύνολο των καταστάσεων συνείδησης στο Σύμπαν είναι η θεότητα τους, αφού αυτές οι καταστάσεις μεταβάλλονται συνεχώς και αφού η κοσμική ιδεοπλασία παύει κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*. Υπάρχει μόνο μια μόνιμη κατάσταση στο Σύμπαν, που είναι η κατάσταση της τέλειας ασυνειδησίας, του γυμνού *Τσιντακάσα* (του πεδίου της συνείδησης) πράγματι. Όταν κάποτε οι αναγνώστες μου αντιληφθούν το γεγονός ότι αυτό το μεγάλο σύμπαν είναι στην πραγματικότητα μια τεράστια συσσώρευση διαφόρων καταστάσεων συνείδησης, τότε δεν θα τους εκπλήσσει πια όταν ανακαλύπτουν ότι για τον Αντβαϊτιστή η έσχατη κατάσταση ασυνειδησίας θεωρείται σαν Παραμπράχμαν. [*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, άρθρο "Προσωπικός και Απρόσωπος Θεός" του Τ. Σούμπα Ράου, σελ. 202.]

επίσης τους Εκλεκτούς που σώθηκαν από την Τέταρτη, ενώ ο Νώε είναι εξαρχής η Πέμπη, η οικογένεια που σώθηκε από τα ύδατα, αιώνια και φυσικά.

Αν και η ίδια βρίσκεται εντελώς έξω από ανθρώπινη μέτρηση ή υπολογισμό, ωστόσο αυτή "τεράστια συσσώρευση διαφόρων καταστάσεων συνείδησης" είναι μια Επταπλότητα, γιατί στο σύνολό της αποτελείται ολοκληρωτικά από επταπλές ομάδες, απλώς γιατί η ικανότητα αντίληψης *υπάρχει με επτά διαφορετικές όψεις που αντιστοιχούν στις επτά καταστάσεις της ύλης* (στο ίδιο άρθρο) ή στις επτά ιδιότητες ή στάδια ή συνθήκες της ύλης. Και επομένως ο αριθμός 1 μέχρι τον αριθμό 7 αρχίζει στους εσωτερικούς υπολογισμούς με την πρώτη εκδηλωμένη αρχή, που είναι ο αριθμός ένα αν αρχίσουμε από πάνω και ο *έβδομος* όταν μετράμε από κάτω ή από την κατώτερη Αρχή.

Τετράδα στην Καμπάλα θεωρείται – όπως και από τον Πυθαγόρα – σαν ο πιο τέλειος ή μάλλον ο πιο ιερός αριθμός, γιατί εκπορεύτηκε από το ένα, την πρώτη εκδηλωμένη Μονάδα, ή μάλλον το τρία στο ένα. Και όμως αυτό το τελευταίο υπήρξε πάντα απρόσωπο, χωρίς φύλο, ακατανόητο, αν και μέσα στην δυνατότητα των ανώτερων νοητικών αντιλήψεων.

πρώτη εκδήλωση της αιώνιας μονάδας δεν θεωρήθηκε ποτέ ότι αποτελούσε το σύμβολο ενός άλλου συμβόλου, ο ΑΓΕΝΝΗΤΟΣ για το γεννημένο από Στοιχεία, ή ο ένας ΛΟΓΟΣ για τον Ουράνιο άνθρωπο. Το Τετραγράμματον ή η Τετρακτύς των Ελλήνων είναι ο Δεύτερος Λόγος, ο Δημιουργός. Η Τετράδα, όπως νόμιζε ο Τόμας Τέηλορ, "είναι... το ίδιο το ζώο του Πλάτωνα, ο οποίος, όπως σωστά παρατηρεί ο Συριανός, ήταν ο καλύτερος από τους Πυθαγόρειους. [Η τετράδα] υφίσταται στο άκρον της νοητής τριάδας, όπως δείχνεται πολύ ικανοποιητικά από τον Πρόκλο στο τρίτο βιβλίο της πραγματείας του πάνω στην θεολογία του Πλάτωνα. Και ανάμεσα σε αυτές τις δυο τριάδες [το διπλό τρίγωνο], την μια νοητή και την άλλη πνευματική, υπάρχει μια άλλη σειρά θεών, οποία μετέχει και των δυο άκρων". [Αιδ. Τζ. Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 104. Παράβολε Πρόκλου, *Περί της θεολογίας του Πλάτωνα*, Βιβλ. Τρίτο , κεφ. XIV-XV.]

"Ο Πυθαγόρειος κόσμος", μας λέει ο Πλούταρχος, *Περί της γέννησης της ψυχής*, παρ. 30, "αποτελείται από μια *διπλή τετράδα*". Η δήλωση αυτή επιβεβαιώνει εκείνο που ειπώθηκε σχετικά με την εκλογή, από τις εξωτερικές θεολογίες, της κατώτερης Τετρακτύος. Γιατί:

> τετράδα του πνευματικού κόσμου (κόσμου του Μαχάτ) είναι το Αγαθόν, ο Νους, η Ψυχή, η 'Υλη, ενώ εκείνη του αισθητού κόσμου (της ύλης), είναι εκείνο ακριβώς που ο Πυθαγόρας εννοούσε με την λέξη Κόσμος, είναι Πυρ, Αέρας, Νερό και Γη. Αυτά τα τέσσερα στοιχεία ονομάζονται με το όνομα *ριζώματα*, οι ρίζες ή αρχές *όλων των σύνθετων σωμάτων*. [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 112.]
> 4

Δηλαδή η κατώτερη Τετρακτύς είναι η ρίζα της πλάνης του κόσμου της ύλης· και αυτό είναι το Τετραγράμματον των Ιουδαίων και η "μυστηριώδης θεότητα" για την οποία οι σύγχρονοι Καμπαλιστές κάνουν τόση φασαρία!

> Έτσι ο αριθμός [τέσσερα] σχηματίζει το αριθμητικό μέσο ανάμεσα στην μονάδα και στην επτάδα, και αυτό περιλαμβάνει όλες τις δυνάμεις, τόσο των παραγωγικών όσο και των παραγόμενων αριθμών γιατί αυτό, απ' όλους τους αριθμούς κάτω από το δέκα, αποτελείται από έναν ορισμένο αριθμό: η δυάδα διπλασιαζόμενη μας κάνει μια τετράδα και η τετράδα διπλασιαζόμενη [ή εκδιπλούμενη] μας κάνει την *εβδομάδα* [την επτάδα]. Το δύο πολλαπλασιαζόμενο με τον εαυτό του παράγει το τέσσερα και κλεινόμενο μέσα στον εαυτό του μας κάνει τον πρώτο κύβο. Αυτός ο πρώτος κύβος είναι *ένας γόνιμος αριθμός*, το έδαφος του πλήθους και της ποικιλίας, αποτελούμενο από το δύο και το τέσσερα (και εξαρτώμενο από την μονάδα, το έβδομο). Έτσι οι δύο αρχές των παροδικών πραγμάτων, η πυραμίς και ο κύβος, η μορφή και η ύλη, κυλούν από μια πηγή, το τετράγωνο (πάνω στην γη, την μονάδα στον ουρανό)... [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 104, όπου παραθέτει από το έργο του Ρόυχλιν, *Καμπαλιστική Τέχνη*, Βιβλ. Δεύτερο.]

Εδώ ο Ρόυχλιν, η μεγάλη αυθεντία της Καμπάλα, δείχνει ότι ο κύβος είναι ύλη, ενώ η πυραμίδα ή η τριάδα είναι "μορφή". Για τους Ερμητικούς ο αριθμός τέσσερα γίνεται το σύμβολο

της αλήθειας μόνο όταν επεκτείνεται σε κύβο, ο οποίος αναδιπλούμενος μας κάνει επτά, καθώς συμβολίζει το αρσενικό και το θηλυκό στοιχείο και το στοιχείο της ΖΩΗΣ.[511]

Μερικοί σπουδαστές δυσκολεύονται να εξηγήσουν πώς η κάθετη γραμμή, η οποία είναι αρσενική, γίνεται στον σταυρό (βλέπε κατωτέρω) μια τετραμερής γραμμή, το τέσσερα όντας ένας θηλυκός αριθμός, ενώ η οριζόντια (η γραμμή της ύλης) γίνεται τριμερής. Αλλά αυτό εξηγείται εύκολα. Αφού η μεσαία πλευρά του αναδιπλωμένου κύβου είναι κοινή τόσο στον κάθετο όσο και στον οριζόντιο βραχίονα ή διπλή γραμμή, γίνεται ουδέτερο έδαφος κατά κάποιο τρόπο και δεν ανήκει πουθενά. Η πνευματική γραμμή παραμένει τριαδική και η υλική γραμμή δυαδική, το δύο όντας ένας ζυγός και επομένως ένας θηλυκός αριθμός επίσης. Ακόμα, σύμφωνα με το Θέονα, οι Πυθαγόρειοι οι οποίοι έδωσαν το όνομα της Αρμονίας στην Τετρακτύ, "γιατί είναι ένα διατέσσερα σε επίτριτο", ήταν της γνώμης ότι:

> .....η διαίρεση του κανόνα του μονόχορδου έγινε από την Τετρακτύ στην δυάδα, τριάδα και τετράδα, γιατί περιλαμβάνει ένα επίτριτο, ένα ημιόλιο, μια διπλή, μια τριπλή και μια τετραπλή αναλογία, η τομή της οποίας είναι 27. Στην αρχαία μουσική σημειογραφία, το τετράχορδο αποτελείτο από τρεις βαθμούς ή διαστήματα, και τέσσερις όρους ή ήχους, ονομαζόμενους από τους Έλληνες διατέσσερα και από μας τέταρτα. [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 114.]

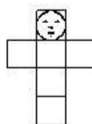
Επίσης, η τετράδα, αν και ένας ζυγός και επομένως ένας θηλυκός ("χθόνιος") αριθμός, ποίκιλε ανάλογα με την μορφή της. Αυτό το δείχνει ο Στάνλευ. Το 4 ονομαζόταν από τους Πυθαγόρειους Κλειδοκράτορας της φύσης. Αλλά σε ένωση με το 3, που το έκανε επτά, γινόταν ο πιο τέλειος και αρμονικός αριθμός, η ίδια η φύση. Το τέσσερα ήταν "το Αρσενικό της θηλυκής Μορφής", όταν σχημάτιζε τον Σταυρό και το Επτά είναι "ο Κύριος της Σελήνης", γιατί αυτός ο πλανήτης είναι αναγκασμένος να αλλάζει την εμφάνιση του κάθε επτά μέρες. Ακριβώς βάσει του αριθμού επτά ο Πυθαγόρας συνέθεσε την δοξασία του για την Αρμονία και την Μουσική των Σφαιρών, ονομάζοντας "τόνο" την απόσταση της Σελήνης από την Γη, από την Σελήνη ως τον Ερμή μισός τόνος, από εκεί ως την Αφροδίτη το ίδιο, από την Αφροδίτη στον Ήλιο 1 1/2 τόνος, από τον Ήλιο στον Άρη ένας τόνος, από εκεί στον Δία 1/2 τόνος, από τον Δία στον Κρόνο 1/2 τόνος και από κει στον Ζωδιακό ένας τόνος. Κάνοντας έτσι συνολικά επτά τόνους ή νότες, η αρμονία της διαπασών. Όλη η μελωδία της φύσης βρίσκεται σ' αυτές τις επτά νότες και γι' αυτό ονομάζεται "η φωνή της Φύσης".

Πλούταρχος, *Φιλοσοφικά Αποφθέγματα*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II και III, εξηγεί ότι οι Έλληνες Αχαιοί θεωρούσαν την τετράδα σαν την ρίζα και την αρχή όλων των πραγμάτων, επειδή ήταν ο αριθμός των στοιχείων που δίνουν γέννηση σε όλα τα ορατά και αόρατα δημιουργημένα

---

[511] Στο έργο *Εβραίο-αιγυπτιακό Μυστήριο, η Πηγή των Μέτρων*, ο συγγραφέας δείχνει (σελ. 50) ότι το σχήμα του αναδιπλωμένου κύβου σε συνδυασμό με τον κύκλο...."γίνεται.... ένας *τέλειος σταυρός* ή το σχήμα *ταυ*, και η προσθήκη του κύκλου σ' αυτό το τελευταίο δίνει τον *σταυρό με λαβή* των Αιγυπτίων.... ενώ δεν υπάρχουν παρά μόνο 6 πλευρές στον κύβο, η αναπαράσταση του σταυρού σαν ξεδιπλωμένου κύβου, ως προς τους βραχίονες του σταυρού, δείχνει ότι μια όψη του κύβου είναι *κοινή και στους δύο βραχίονες*, μετρούμενη σαν να μην ανήκει σε κανέναν....[δηλαδή μια φορά μετριέται οριζόντια και μια κάθετα].....4 για τον όρθιο και 3 για τον οριζόντιο βραχίονα, κάνοντας 7 σύνολο", προσθέτοντας:

ΑΝΑΔΙΠΛΩΜΕΝΟΣ ΚΥΒΟΣ

"Εδώ έχουμε το περίφημο 4 και 3 και 7". Η εσωτερική φιλοσοφία εξηγεί ότι το τέσσερα είναι το σύμβολο του Σύμπαντος στην εν δυνάμει κατάσταση του ή χαοτική ύλη και ότι χρειάζεται το Πνεύμα για να το διαπεράσει ενεργά, δηλαδή το πρωταρχικό *αφηρημένο* τρίγωνο πρέπει να εγκαταλείψει την μια δισδιάστατη ποιότητά του και να εξαπλωθεί κατά μήκος εκείνης της ύλης, σχηματίζοντας έτσι μια *εκδηλωμένη* βάση πάνω στο τρισδιάστατο διάστημα, έτσι ώστε το Σύμπαν να μπορέσει να εκδηλωθεί αντιληπτά. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω του αναδιπλούμενου κύβου. Εξ αυτού και ο σταυρός με λαβή ☥ σαν το σύμβολο του ανθρώπου, της γέννησης και της ζωής. Στην Αίγυπτο το *ανχ* συμβόλιζε την ψυχή, την ζωή και το αίμα. Είναι ο *έμψυχος, ζων* άνθρωπος, η Επτάδα.

πράγματα. Για τους αδελφούς του Ρόδου και του Σταυρού, το σχήμα του Σταυρού ή του *εκδιπλωμένου* Κύβου, αποτελούσε το θέμα μιας "πραγματείας σε έναν από τους θεοσοφικούς βαθμούς του Πεβρέ και αναλυόταν σύμφωνα με τις θεμελιώδεις αρχές του Φωτός και του σκότους του καλού και του κακού". [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 108.]

αντιληπτός κόσμος προβάλλει από τον θείο νου [ή μονάδα] με τον ακόλουθο τρόπο. Η Τετρακτύς αντανακλώμενη πάνω στην ίδια την ουσία της, την *πρώτη μονάδα, προγεννήτορα όλων των πραγμάτων*, και πάνω στην αρχή της, λέει τα εξής: Μια φορά ένα, δυο φορές δυο, αμέσως προβάλλει μια τετράδα, έχοντας στην κορυφή της την ανώτατη μονάδα, και *γίνεται μια Πυραμίδα*, η *βάση της οποίας* είναι μια καθαρή τετράδα, αντιστοιχούσα σε μια επιφάνεια, πάνω στην οποία το ακτινοβόλο φως της θείας μονάδας παράγει την μορφή του ασώματου φωτός, εξαιτίας της καθόδου της Ήρας (ύλης) σε κατώτερα πράγματα. Εξ αυτού προβάλλει το ουσιαστικό φως, που δεν καίει αλλά φωτίζει. Αυτή είναι η *δημιουργία του μεσαίου κόσμου*, τον οποίοι οι Εβραίοι ονομάζουν Υπέρτατο, ο κόσμος της θεότητας [τους]. Ονομάζεται Όλυμπος, απόλυτα φωτεινός και πλήρης με χωριστές μορφές, όπου είναι η έδρα των αθανάτων θεών, *deum domus alta*, της οποίας κορυφή είναι ΜΟΝΑΔΑ, πλευρά η *τριάδα* και επιφάνεια η *τετράδα*. [Ρόυχλιν, *Καμπαλιστική Τέχνη*, σελ. 689, αναφερόμενο στο έργο του Όλιβερ, σελ. 112-113.]

"επιφάνεια" πρέπει έτσι να παραμείνει μια χωρίς νόημα επιφάνεια, αν αφεθεί μόνη της. Αφού μόνο η ΜΟΝΑΔΑ "φωτίζει" την *τετράδα*, το περίφημο κατώτερο τέσσερα πρέπει να φτιάξει για τον εαυτό του μια πλευρά από τριάδα, αν θέλει να εκδηλωθεί. Ακόμα, το *Τετραγράμματον* ή Μικροπρόσωπος είναι ο "Ιεχωβά" που σφετερίστηκε για τον εαυτό του το "Ηταν, Είναι και θα Είναι", που τώρα μεταφράστηκε στο "Εγώ ειμί ο Ων", και ερμηνεύεται σαν αναφερόμενο στην ανώτατη αφηρημένη θεότητα, ενώ εσωτερικά και σύμφωνα με την καθαρή αλήθεια, σημαίνει απλώς την περιοδικά χαοτική, ταραγμένη και αιώνια ΥΛΗ με όλες τις δυνατότητές της. Γιατί το Τετραγράμματον είναι ένα με την Φύση ή Ίσιδα και είναι η εξωτερική σειρά των ανδρόγυνων θεών, όπως είναι οι Όσιρις-Ίσις, Δίας-Ήρα, Μπράχμα-Βατς ή ο καμπαλιστικός Γιάχ-Χαβά όλοι τους αρσενικοί-θηλυκοί. Κάθε ανθρωπομορφικός θεός σε όλα τα αρχαία έθνη, όπως πολύ σωστά παρατήρησε ο Μαρτσίλιο Φιτσίνο έχει το όνομά του γραμμένο με τέσσερα γράμματα. Έτσι για τους Αιγυπτίους ήταν Teut, για τους Άραβες ήταν Alla, για τους Πέρσες Sire, για τους Μάγους Orsi, για τους Μωαμεθανούς Abdi, για τους Έλληνες Θεός, για τους αρχαίους Τούρκους Esar, για τους Λατίνους Deus, στους οποίους ο Τζιοβάνι Λορέντζο Ανανία προσθέτει τον Γερμανικό Gott, τον Σαρμάτη Bouh και Istu, τον Τάρταρο Itga. [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 118.]

Επειδή η Μονάδα είναι μία και ένας περιττός αριθμός, οι αρχαίοι ονόμαζαν τους περιττούς αριθμούς σαν τους μόνους τέλειους και – εγωιστικά ίσως, αλλά ωστόσο γεγονός – τους θεωρούσαν όλους σαν αρσενικούς και τέλειους, αφού αναφέρονταν στους ουράνιους θεούς. Ενώ οι άρτιοι αριθμοί, όπως το δύο, το *τέσσερα*, το έξι και ειδικά το οχτώ, όντας θηλυκοί, θεωρούνταν σαν ατελείς και δίνονταν μόνο στις *γήινες και χθόνιες* θεότητες. Ο Βιργίλιος, Εκλογαί, VIII, 75, αναφέρει το γεγονός λέγοντας: "*Numero dues impare gaudet*", δηλαδή "ο θεός αρέσκεται στους περιττούς αριθμούς".

Αλλά τον αριθμό *επτά*, ή το επτάγωνο, οι Πυθαγόρειοι τον θεωρούσαν ως έναν *θρησκευτικό* και *τέλειο* αριθμό. Ονομαζόταν *Τελεσφόρος*, γιατί μέσω αυτού τα *πάντα στο Σύμπαν και στην ανθρωπότητα οδηγούνται στο τέλος τους*, δηλαδή στην κορύφωση τους. [Φίλωνα Ιουδαίου, *Περί του δημιουργού του κόσμου*, XXXV] Όντας κάτω από την εξουσία των επτά ιερών πλανητών,[512] η δοξασία των Σφαιρών, από την Λεμουρία μέχρι τον Πυθαγόρα, δείχνει τις επτά δυνάμεις της γήινης και υποσεληνιακής φύσης, καθώς και τις επτά μεγάλες Δυνάμεις του Σύμπαντος, που προβάλλουν και εξελίσσονται σε επτά τόνους, που είναι οι επτά νότες της μουσικής κλίμακας. Η *επτάδα* (η δική μας Επταπλότητα) θεωρείτο σαν "ο *αριθμός μιας παρθένου, γιατί είναι αγέννητη*" (όπως ο Λόγος ή "Ατζά" των Βεντάντιστών), "χωρίς πατέρα ή μητέρα, αλλά προβάλλοντας από την Μονάδα, που είναι *η πηγή και το επιστέγασμα όλων των πραγμάτων*". [Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 173-

---

Οι επτά πλανήτες δεν περιορίζονταν σ' αυτόν τον αριθμό επειδή οι αρχαίοι δεν γνώριζαν άλλους, αλλά απλώς επειδή αυτοί ήταν οι αρχέγονοι ή πρωταρχικοί οίκοι των επτά Λόγων. Μπορεί να ανακαλύφθηκαν εννιά ή ενενήντα εννιά άλλοι πλανήτες, αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι μόνο αυτοί οι επτά είναι ιεροί.

174.] Και η επτάδα φαίνεται να προβάλλει κατευθείαν από την Μονάδα, τότε, όπως διδασκόταν στην Μυστική Δοξασία των αρχαιοτάτων σχολών, είναι ο τέλειος και ιερός αριθμός αυτού του δικού μας *Μάχα-Μανβαντάρα*.

επταπλότητα ή *επτάδα* ήταν αφιερωμένη πράγματι σε αρκετούς θεούς και θεές: στον Άρη, με τους επτά ακόλουθούς του, στον Όσιρη, το σώμα του οποίου διαιρούνταν σε επτά και δύο φορές επτά μέρη, στον Απόλλωνα (τον Ήλιο), μεταξύ των επτά πλανητών του, που παίζει τον ύμνο στην επτάκτινη ή επτάχορδη άρπα του, στην Αθηνά, την χωρίς πατέρα και μητέρα, και σε άλλους.

Ο ένθεν των Ιμαλαΐων Αποκρυφισμός με την επταδικότητα και εξαιτίας αυτής της επταδικότητας, πρέπει να θεωρηθεί σαν ο πιο αρχαίος και η πηγή όλων. Είναι αντίθετος με ορισμένα αποσπάσματα που άφησαν οι Νέο-Πλατωνιστές και οι θαυμαστές των τελευταίων, που κατανοούν ελάχιστα αυτό που υπερασπίζονται, μας λένε: "Βλέπετε, οι προκάτοχοί σας πίστευαν μόνο στον τριπλό άνθρωπο, αποτελούμενο από Πνεύμα, Ψυχή και σώμα. Κοιτάξτε, ο Ταράκα Ράτζα Γιόγκα της Ινδίας περιορίζει αυτήν την διαίρεση σε 3, εμείς σε 4 και οι Βενταντιστές σε 5 (*κόσα*)". Σ' αυτό, εμείς της Αρχαϊκής σχολής, ρωτάμε:

Γιατί, λοιπόν, τότε ο Έλληνας ποιητής λέει ότι «*δεν είναι το τέσσερα αλλά* το ΕΠΤΑ που τραγουδάει τον ύμνο του Πνευματικού Ήλιου;» [Όπως αναφέρεται από τον Λάιτφουτ, στο έργο του Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 175.]

Επτά με, κ.τ.λ.
Επτά ηχηρά γράμματα ψάλλουν το δικό μου ύμνο,
του αθάνατου θεού, της Παντοδύναμης θεότητας.16

Επίσης, γιατί ο *τριαδικός* ΙΑΩ (ο Μυστηριακός θεός) ονομαζόταν "τετραπλός" και όμως τα τριαδικά και τετραδικά σύμβολα ήρθαν κάτω από ένα ενοποιημένο όνομα για τους Χριστιανούς, του Ιεχωβά των επτά γραμμάτων; Γιατί, πάλι, στο εβραϊκό Σεμπά ο Όρκος (η Πυθαγόρεια *Τετρακτύς*) είναι ταυτόσημος με τον αριθμό 7; Ή, όπως το εκφράζει ο Τζέραλντ Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. Ι, σελ. 545:

Το δόσιμο του όρκου ήταν συνώνυμο με το "στο επτά", και το 10 εκφραζόμενο από το γράμμα [*Γιόδ*], ήταν ο πλήρης αριθμός του ΙΑΩ-ΤΣΕΒΑΟ [του δεκαγράμματου θεού].1

Στην *Δημοπρασία ή Φιλοσοφίες προς Πώληση*, παρ. 4, του Λουκιανού:

Πυθαγόρας ρωτάει: "Πώς μετράτε;" Η απάντηση είναι, "Ένα, Δύο, Τρία, Τέσσερα". Ύστερα ο Πυθαγόρας λέει: "Βλέπετε; Σε αυτό που αντιλαμβάνεστε σαν ΤΕΣΣΕΡΑ υπάρχουν Δέκα, ένα *τέλειο τρίγωνο και ο Όρκος μας* [*Τετρακτύς, τέσσερα*! – ή Επτά]".

Γιατί ο Πρόκλος, στο *Σχόλια στον Τίμαιο*, ΙΙΙ, 155, D, 1-2, λέει:

Ο Πατέρας των χρυσών στίχων υμνεί την Τετρακτύ σαν την πηγή της αιώνιας φύσης.

Απλώς γιατί εκείνοι οι Δυτικοί Καμπαλιστές που αναφέρουν εξωτερικές αποδείξεις εναντίον μας, δεν έχουν ιδέα για το αληθινό εσωτερικό νόημα. Γιατί όλες οι αρχαίες Κοσμολογίες, οι παλιότερες Κοσμογραφίες των δύο πιο αρχαίων λαών της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, των Ινδών Άριων και των Αιγυπτίων, προσθέτοντας σε αυτούς τις πρώτες κινέζικες φυλές (τα απομεινάρια της Τέταρτης ή Ατλάντειας Φυλής), βάσιζαν όλα τα μυστήρια τους στον αριθμό 10: όπου το ανώτερο τρίγωνο συμβόλιζε τον αόρατο και μεταφυσικό κόσμο, ενώ το κατώτερο τρία και τέσσερα, δηλαδή *Επταπλότητα*, συμβόλιζε την φυσική περιοχή. Δεν ήταν η ιουδαϊκή Βίβλος εκείνη που έβαλε σε προεξάρχουσα θέση τον αριθμό επτά. Ο Ησίοδος, *Έργα και Ημέραι*, 770, πολύ πριν ακουστεί καν το Σάββατο του Μωυσή, χρησιμοποίησε τα λόγια, "η έβδομη είναι η ιερή μέρα". Η χρήση του αριθμού επτά δεν περιορίστηκε ποτέ σε ένα μόνο έθνος. Αυτό αποδεικνύεται θαυμάσια από τα επτά δοχεία στον ναό του Ήλιου, κοντά στα ερείπια της Βαβιάν στην Άνω Αίγυπτο· από τα επτά πυρά που έκαιγαν συνεχώς για αιώνες μπροστά στους βωμούς του Μίθρα, τους επτά άγιους ναούς των Αράβων τις επτά χερσονήσους, τα επτά νησιά, τις επτά θάλασσες, τα βουνά και τους ποταμούς της

Ινδίας και του *Ζοχάρ* (βλέπε Ίμπν Γκεμπιρόλ). τις ιουδαϊκές Σεφιρόθ των Επτά λαμπροτήτων, τις επτά γοτθικές θεότητες, τους επτά κόσμους των Χαλδαίων και τα επτά Πνεύματά τους, τους επτά αστερισμούς που αναφέρονται από τον Ησίοδο και τον Όμηρο και όλα τα ατέλειωτα επτά τα οποία οι Ανατολιστές βρίσκουν σε κάθε Χειρόγραφο που ανακαλύπτουν.

Τέλος εκείνο που έχουμε να πούμε είναι το εξής: Αρκετά παρουσιάστηκαν για να δείξουν γιατί οι ανθρώπινες αρχές στις εσωτερικές σχολές διαιρούνταν και διαιρούνται σε επτά. Κάντε τες τέσσερις και τότε ή θα αφήσετε τον άνθρωπο χωρίς τα κατώτερα γήινα στοιχεία του ή, αν θεωρηθεί από μια υλική σκοπιά, θα τον κάνετε ένα άψυχο ζώο. Η Τετράδα πρέπει να είναι ανώτερη ή κατώτερη: η ουράνια ή γήινη Τετρακτύς. Για να γίνει κατανοητός, σύμφωνα με τις διδασκαλίες της αρχαίας εσωτερικής σχολής, ο άνθρωπος πρέπει να θεωρηθεί σαν Επταδικός. Αυτό ήταν τόσο καλά κατανοητό, ώστε ακόμα και οι αποκαλούμενοι Χριστιανοί Γνωστικοί είχαν υιοθετήσει αυτό το καθιερωμένο σύστημα. [Βλέπε Τμήμα Ζ: "Οι Επτά Ψυχές των Αιγυπτιολόγων".] Αυτό έμεινε για πολύ καιρό μυστικό γιατί, αν και το υποψιάζονταν, κανένα Χειρόγραφο της εποχής εκείνης δεν μιλούσε αρκετά καθαρά, ώστε να ικανοποιήσει το σκεπτικιστή. Αλλά έρχεται σε βοήθειά μας το φιλολογικό περίεργο της εποχής μας, το αρχαιότερο και καλύτερα διατηρημένο ευαγγέλιο των Γνωστικών, η *ΠΙCΤΙC ΣΟΦΙΑ*. Για να κάνουμε την απόδειξη απόλυτα πλήρη, παραθέτουμε από μια αυθεντία (Κ. Κινγκ), τον μόνο αρχαιολόγο που συνέλαβε μια φευγαλέα ματιά αυτής της περίπλοκης δοξασίας και καλύτερο συγγραφέα της εποχής μας πάνω στους Γνωστικούς και στα κοσμήματα τους.

Σύμφωνα με αυτό το εξαιρετικό κομμάτι θρησκευτικής φιλολογίας – ένα πραγματικό Γνωστικό απολίθωμα – η ανθρώπινη Οντότητα είναι η Επταδική ακτίνα από την Μία,[513] όπως ακριβώς διδάσκει η σχολή μας. Αποτελείται από επτά στοιχεία, τέσσερα από τα οποία είναι δανεισμένα από τους τέσσερις καμπαλιστικούς εκδηλωμένους κόσμους. Ως εξής:

> Από την Ασία παίρνει την Νέφες ή έδρα των φυσικών ορέξεων [ζωτική πνοή επίσης]. Από την Γιετσιρά, τον Ρούαχ ή έδρα των παθών [;!]. Από την Μπριάχ, την Νεσαμά ή λογική και από την Ατσιλούτ αποκτά την Χαγιά ή αρχή της πνευματικής ζωής. Αυτό μοιάζει σαν μια υιοθέτηση της πλατωνικής θεωρίας σχετικά με την ψυχή που αποκτά τις αντίστοιχες ιδιότητές της από τους Πλανήτες στην καθοδική πορεία της μέσα από τις σφαίρες τους. Αλλά η *Πίστις Σοφία*, με την συνηθισμένη τόλμη της, εκφράζει αυτήν την θεωρία με ένα πολύ πιο ποιητικό σχήμα (παρ. 282). Ο *Εσωτερικός Άνθρωπος* είναι παρόμοια φτιαγμένος από τέσσερα συστατικά, αλλά αυτά παρέχονται από τους *επαναστάτες Αιώνες των Σφαιρών* και είναι: η *Δύναμη* ένα μόριο του θείου φωτός ("*Divine particular aurae*") που όμως εγκαταλείφθηκαν. Η *Ψυχή* [το πέμπτο] "σχηματιζόμενη από τα δάκρυα των ματιών τους και τον ιδρώτα των βασάνων τους", το *αντίμιμον πνεύματος*, η *Απομίμηση του Πνεύματος* (κατά τα φαινόμενα αντίστοιχο με την δική μας Συνείδηση) [το έκτο] και τελευταία η *Μοίρα*, [Καρμικό Εγώ],[514] που έργο της είναι να οδηγήσει τον άνθρωπο στο τέλος που του έχει οριστεί: "αν πρέπει να πεθάνει από πυρ, να τον οδηγήσει στο πυρ, αν πρέπει να πεθάνει από άγριο ζώο, να τον οδηγήσει στο άγριο ζώο" [το ΕΒΔΟΜΟ]! [Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους, σελ. 37, 38.]

* * *

Τα Επτά Κέντρα Ενέργειας πρόβαλαν ή έγιναν αντικειμενικά με την δράση του Φοχάτ πάνω στο ένα στοιχείο· ή πράγματι, την " Έβδομη Αρχή" των Επτά Στοιχείων που υπάρχουν σε ολόκληρο τον εκδηλωμένο Κόσμο. Μπορούμε εδώ να τονίσουμε ότι αυτά είναι στην πραγματικότητα οι Σεφιρόθ των Καμπαλιστών, τα "Επτά δώρα του Αγίου Πνεύματος" στο χριστιανικό σύστημα και, κατά μια μυστική έννοια, τα επτά παιδιά ή γιοι της Ντεβάκι που σκοτώθηκαν πριν από την γέννηση του Κρίσνα από τον Κάνσα. Οι δικές μας επτά αρχές συμβολίζουν όλα αυτά. Πρέπει να αποχωρήσουμε ή να χωριστούμε απ' αυτές πριν φτάσουμε τον *Κρίσνα* ή *Χριστική κατάσταση*, εκείνη του *Τζιβανμούκτα*, και επικεντρωθούμε απόλυτα πάνω στην ανώτερη, την Έβδομη ή την ΜΙΑ.

Στην περίπτωση αυτή η *Μοίρα* είναι το πεπρωμένο και όχι η "Μοίρα", γιατί είναι μια επωνυμία και όχι ένα κύριο όνομα. (Βλέπε μετάφραση Βολφ, *Οδύσσεια*, XXII, 413). Αλλά η Μοίρα, η θεά του Πεπρωμένου, είναι μια θεότητα "η οποία, όπως η Αΐσα, δίνει σε όλα το μερίδιο του καλού και του κακού" και είναι επομένως το *Κάρμα* (βλέπε Λίντελ). Με αυτή την συντόμευση, όμως, εννοείται *το υποκείμενο στο Πεπρωμένο* ή *Κάρμα*, ο ΕΑΥΤΟΣ ή Εγώ και εκείνο που ξαναγεννιέται. Και το *αντίμιμον πνεύματος* δεν είναι η συνείδηση μας, αλλά η *Μπούντι* μας, ούτε είναι αυτό μια "*απομίμηση* του Πνεύματος", αλλά "είναι πλασμένο σύμφωνα" ή σαν ένα αντίγραφο του Πνεύματος: που είναι η *Μπούντι* σαν ο φορέας του *Άτμαν* (Βλέπε Αριστοφάνη, *Θεσμοφοριάζουσες*, 17). [*Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, σελ. 37, 38.]

Γ

ΤΟ ΕΠΤΑΔΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΤΟΥΣ *ΒΕΝΤΑ* ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΣΦΑΙΡΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΦΥΛΕΣ

Πρέπει να στραφούμε στην ίδια την πηγή της ιστορικής πληροφορίας, αν θέλουμε να παρουσιάσουμε την καλύτερη μαρτυρία για να επιβεβαιώσουμε τα γεγονότα που αναφέρθηκαν. Γιατί, αν και εντελώς αλληγορικοί, οι ύμνοι του *Ριγκ Βέντα* δεν είναι λιγότερο υπαινικτικοί. Οι επτά ακτίνες του Σούρια (Ήλιου) εμφανίζονται εκεί παράλληλες με τους Επτά Κόσμους (κάθε πλανητικής αλύσου), τους επτά ποταμούς του ουρανού και της γης, οι πρώτοι όντας οι επτά δημιουργικές Στρατιές και οι δεύτεροι οι επτά άνθρωποι ή αρχέγονες ανθρώπινες ομάδες. Οι Επτά αρχαίοι Ρίσι – οι προγεννήτορες όλων όσων ζουν και αναπνέουν πάνω στην γη – είναι οι επτά φίλοι του Αγκνί, τα επτά του "άλογα" ή επτά "ΚΕΦΑΛΙΑ". Η ανθρώπινη φυλή ξεπήδησε από πυρ και νερό, αναφέρεται αλληγορικά, διαμορφώθηκε από τους ΠΑΤΕΡΕΣ ή τους προγόνους-θυσιαστές, από τον Αγκνί. Γιατί Αγκνί, Ασβίν, Αντιτγιά, [*Ριγκ Βέντα*, III, 54, 16 II, 29, 3, 4] είναι όλοι συνώνυμοι με εκείνον τον "θυσιαστή" ή τους πατέρες, που αλλιώς ονομάζονται *Πιτάρα* (*Πιτρί*, πατέρες), Ανγκιράσα,[515] *Σαντγιά* "θείοι θυσιαστές", οι πιο απόκρυφοι απ' όλους. Αυτοί ονομάζονται *ντέβα πουτρά ρισάγια*, ή "οι Γιοι του θεού". [*Ριγκ Βέντα*, X, 62, 1, 4] Οι "θυσιαστές", επίσης, είναι συλλογικά ο ΕΝΑΣ θυσιαστής, ο πατέρας των θεών, ο Βισβακάρμαν, ο οποίος εκτέλεσε την μεγάλη τελετουργία Σαρβαμεντά και τελείωσε θυσιάζοντας τον εαυτό του (Βλέπε *Ύμνους του Ριγκ Βέντα*).

Στους Ύμνους αυτούς ο "Ουράνιος Άνθρωπος" ονομάζεται πούρουσα, "ο Άνθρωπος" [*Ριγκ Βέντα*, X, 90, 1], από τον οποίο γεννήθηκε ο Βιράτζ·[*Ριγκ Βέντα*, X, 90, 5] και από τον Βιράτζ, ο (θνητός) άνθρωπος. Ο Βάρουνα (που τώρα έχει κατέβει από την ανώτερη θέση του για να γίνει αρχηγός των Κυρίων *Ντιάνι*, ή *Ντέβα*) είναι εκείνος που ρυθμίζει όλα τα φυσικά φαινόμενα, ο οποίος "φτιάχνει ένα μονοπάτι για τον Ήλιο, για να το ακολουθήσει". Οι επτά ποταμοί του ουρανού (οι κατερχόμενοι δημιουργικοί θεοί) και οι επτά ποταμοί της γης (οι επτά αρχέγονες ανθρωπότητες) βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο του, όπως θα δούμε. Γιατί εκείνος που παραβιάζει τους νόμους του Βάρουνα (*Βρατανί*, "πορείες φυσικής δράσης", ενεργοί νόμοι) τιμωρείται από τον Ίντρα [*Ριγκ Βέντα*, X, 113-115], τον βεντικό πανίσχυρο θεό, του οποίου το *Βρατά* (νόμος ή δύναμη) είναι μεγαλύτερο από τους *Βρατανί* οποιουδήποτε άλλου θεού.

Έτσι, ο *Ριγκ Βέντα*, η αρχαιότερη απ' όλες τις γνωστές αρχαίες καταγραφές, μπορεί να φανεί ότι επιβεβαιώνει τις απόκρυφες διδασκαλίες σχεδόν από κάθε άποψη. Οι ύμνοι του – καταγραφές που γράφηκαν από τους πρώτους Μυημένους της Πέμπτης (της δική μας φυλής) αναφορικά με τις αρχέγονες διδασκαλίες – μιλούν για Επτά Φυλές (δύο από τις οποίες πρόκειται να έρθουν) συμβολίζοντας τες με "επτά ρεύματα" [*Ριγκ Βέντα*, I, 35-38] και για Πέντε Φυλές (*πάντσα κριστάγια*) που έχουν ήδη κατοικήσει αυτό τον κόσμο στις πέντες περιοχές (*πάντσα πραντίσα*), [*Ριγκ Βέντα*, X, 86, 29], καθώς επίσης και για τις τρεις ηπείρους που υπήρξαν.[516]

Ριγκ Βέντα, I, 31, 17, 139 και επόμενα. Ο καθ. Ροθ (στο Λεξικό της Πετρούπολης) ορίζει τους Ανγκιράσα σαν μια ενδιάμεση φυλή ανώτερων όντων ανάμεσα στους θεούς και στους ανθρώπους. Ενώ ο καθ. Βέμπερ, σύμφωνα με την απαράβατη συνήθειά του να εκσυγχρονίζει και να ανθρωπομορφοποιεί το θείο, βλέπει σ' αυτούς τους πρώτους ιερείς της θρησκείας που είναι κοινή στους Άριους Ινδούς και τους Πέρσες. Ο Ροθ έχει δίκιο. Το "Ανγκιράσα" ήταν ένα από τα ονόματα των *Ντιάνι* ή *Ντέβα,* καθοδηγητών (*Γκουρού Ντέβα*), των Μυημένων της Τρίτης, της Τέταρτης, ακόμα και της Πέμπτης Φυλής.

Στην απόκρυφη Δοξασία περιγράφονται τρεις "ήπειροι" που καταβυθίστηκαν ή καταστράφηκαν με άλλον τρόπο – η πρώτη "ήπειρος" της Πρώτης Φυλής διασώθηκε μέχρι το τέλος και υπάρχει ακόμα και σήμερα – η Υπερβόρεια, η Λεμούρια (υιοθετώντας το όνομα που είναι τώρα γνωστό στην Επιστήμη) και η Ατλαντίδα. Το μεγαλύτερο μέρος της Ασίας πρόβαλε κάτω από τα νερά μετά την καταστροφή της Ατλαντίδος. Η Αφρική ήρθε ακόμα αργότερα, ενώ η Ευρώπη είναι η πέμπτη και η τελευταία, τμήματα των δύο Αμερικών όντας πολύ παλαιότερα. Αλλά για όλα αυτά, περισσότερα σε λίγο. Οι Μυημένοι που έγραψαν τους *Βέντα* – ή οι *Ρίσι* της δικής μας Πέμπτης Φυλής – έγραψαν σε μια εποχή όπου η Ατλαντίδα είχε ήδη χαθεί. Η Ατλαντίδα είναι η τέταρτη ήπειρος που εμφανίστηκε, αλλά η *τρίτη που εξαφανίστηκε*.

Μόνο οι μελετητές εκείνοι που θα γίνουν κύριοι της μυστικής σημασίας των *Πουρουσασούκτα* (στους οποίους η ενόραση των σύγχρονων Ανατολιστών διάλεξε να βλέπει "έναν από τους πιο πρόσφατους ύμνους του *Ριγκ Βέντα*"), μόνο αυτοί μπορούν να ελπίζουν ότι θα κατανοήσουν πόσο αρμονικές είναι οι διδασκαλίες και πόσο επιβεβαιώνουν τις Εσωτερικές δοξασίες. Πρέπει κανείς να μελετήσει μέσα σε όλον τον παραλογισμό του μεταφυσικού τους νοήματος, τις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στον (Ουράνιο) άνθρωπο, τον "Πούρουσα", που ΘΥΣΙΑΣΤΗΚΕ για την δημιουργία του Σύμπαντος και όλων μέσα σε αυτό (παράβαλε Βισβακάρμαν) και στον γήινο, θνητό άνθρωπο, [*Ριγκ Βέντα*, X, 20, 1, 16] πριν να αντιληφθεί την κρυμμένη φιλοσοφία αυτών των στίχων:

«15. Αυτός [ο "Άνθρωπος", *πούρουσα*, ή Βισβσκάρμαν] είχε επτά περικλείοντα κούτσουρα καυσίμου και τρεις φορές επτά στρώματα καυσίμου. Όταν οι θεοί εκτέλεσαν την θυσία, έδεσαν τον Άνθρωπο σαν θύμα». Αυτό αναφέρεται στις τρεις Επταδικές αρχέγονες Φυλές και δείχνει την αρχαιότητα των *Βέντα*, που δεν γνώριζαν καμιά άλλη [θυσία], πιθανόν, σε εκείνες τις αρχικές *προφορικές* διδασκαλίες, καθώς επίσης και στις επτά πρωταρχικές ομάδες της ανθρωπότητας, καθώς ο Βισβακάρμαν αντιπροσωπεύει συλλογικά την θεία ανθρωπότητα.[517]

ίδια δοξασία αντανακλάται και σε άλλες αρχαίες θρησκείες. Μπορεί και πρέπει να έφτασε σε εμάς παραμορφωμένη και παρερμηνευμένη, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των Πάρσων, οι οποίοι την διαβάζουν στην *Βεντιντάντ* και αλλού χωρίς να κατανοούν τους υπαινιγμούς που περιέχονται εκεί καλύτερα από ό,τι οι Ανατολιστές. Και όμως η δοξασία αναφέρεται καθαρά στα αρχαία έργα τους.[518] Αλλά δείτε πιο κάτω.

Συγκρίνοντας την εσωτερική διδασκαλία με τις ερμηνείες του Τζέημς Νταρμέστετερ, μπορεί κανείς να δει με μια ματιά πού γίνεται το λάθος και την αιτία που το προκαλεί. Το απόσπασμα έχει ως εξής:

> Ινδο-ιράνιος Άσουρα [Άχουρα] γινόταν συχνά κατανοητός σαν *επταπλός*, με την χρησιμοποίηση ορισμένων μυθικών [;] αριθμών, οι πρόγονοι των Ινδο-ιράνιων οδηγήθηκαν να μιλούν για επτά κόσμους,[519] και ο Υπέρτατος θεός συχνά εμφανιζόταν επταπλός, όπως και οι κόσμοι πάνω στους οποίους βασίλευε.... Στην Περσία οι επτά κόσμοι έγιναν οι επτά Κεσβάρ της γης: η γη διαιρείται σε επτά Κεσβάρ, από τους οποίους μόνο ένας *είναι γνωστός και προσιτός στον άνθρωπο*, εκείνος πάνω στον οποίο ζούμε, δηλαδή, ο *Χβανιράθα*, πράγμα που ισοδυναμεί με το να λέμε ότι υπάρχουν επτά γαίες.[520] Η μυθολογία των Πάρσων γνωρίζει επίσης επτά ουρανούς. Ο ίδιος ο Χβανιράθα χωρίζεται σε επτά κλίματα. [*Βεντιντάντ, Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. IV, σελ. LIX, LX και υποσημείωση. Επίσης *Ορμάζντ και Αχριμάν* (Παρίσι, 1877), παρ. 72.]

ίδια διαίρεση και δοξασία μπορεί να βρεθεί στην αρχαιότερη και πιο σεβαστή από τις ινδικές γραφές: τον *Ριγκ Βέντα*. Εκεί γίνεται αναφορά σε έξι κόσμους, *εκτός από την γη μας*: τα έξι

Και αυτή η αρχαϊκή διδασκαλία δεν είναι και τόσο *αντιεπιστημονική*, αφού ένας από τους μεγαλύτερους φυσιοδίφες της εποχής μας – ο αείμνηστος καθηγητής Αγκασίζ – παραδεχόταν την πολλαπλότητα της γεωγραφικής προέλευσης του ανθρώπου και την υποστήριζε μέχρι το τέλος της ζωής του. Η ενότητα του ανθρώπινου είδους είχε γίνει αποδεκτή από τον εξαίρετο καθηγητή του Καίμπριτζ (Η.Π.Α.) με τον ίδιο τρόπο που γίνεται αποδεκτή από τους Αποκρυφιστές, δηλαδή με την έννοια της ουσιαστικής και αρχικής ομοιογένειας και της προέλευσης από μια και την αυτή πηγή, δηλαδή Νέγροι, Αριοί, Μογγόλοι κ.τ.λ., όλοι προήλθαν με τον ίδιο τρόπο και από τους ίδιους προγόνους. Αυτοί ήταν όλοι της ίδιας ουσίας, αν και διαφορετικοί, γιατί ανήκαν σε επτά πεδία που διέφεραν σε βαθμό αν και όχι σε είδος. Αργότερα, εκείνη η αρχική φυσική διαφορά εντονοποιήθηκε ελάχιστα από τις γεωγραφικές και κλιματολογικές συνθήκες. Αυτή, φυσικά, δεν είναι η θεωρία του Αγκασίζ, αλλά η εσωτερική απόδοση. Αναλύεται πλήρως στην Προσθήκη (Μέρος III).

Βλέπε την αρίθμηση των επτά *σφαιρών* – όχι των "Κεσβάρ της γης", όπως πίστευαν – στο Φάργκαρντ XIX, 30 και επόμενα.

Οι επτά κόσμοι, όπως ειπώθηκε, είναι οι επτά σφαίρες της αλύσου, όπου σε καθεμιά προΐσταται ένας από τους "Επτά μεγάλους θεούς" κάθε θρησκείας. Όταν αυτοί οι τελευταίοι υποβιβάστηκαν και ανθρωπομορφοποιήθηκαν και οι μεταφυσικές ιδέες απλώς ξεχάστηκαν, η σύνθεσή τους ή ο ανώτατος, ο έβδομος, χωρίστηκε από τους υπόλοιπους και η προσωποποίηση έγινε ο όγδοος θεός, τον οποίο ο μονοθεϊσμός προσπάθησε να ενοποιήσει, αλλά απέτυχε. Σε καμιά εξωτερική θρησκεία ο θεός δεν είναι πραγματικά ένας, αν αναλυθεί μεταφυσικά.

Οι έξι ορατές σφαίρες της αλύσου μας είναι και "κόσμοι" και "γαίες", όπως είναι και η δική μας, αν και αόρατες. Αλλά πού θα μπορούσαν να βρίσκονται οι *Έξι* αόρατες γαίες πάνω σε αυτήν την σφαίρα;

ρατζάνσι πάνω από την πριτιβί – την Γη – ή "αυτήν" (*ίνταμ*) σαν αντίθετη σε με "εκείνην που είναι πέραν " (δηλαδή οι έξι σφαίρες πάνω στα άλλα *τρία* πεδία ή κόσμους). [Βλέπε *Ριγκ Βέντα*, I, 34, III, 56, VII, 21, 16 και V, 60, 6.]

Τα υπογραμμισμένα είναι δικά μας για να τονίσουμε την ταυτότητα των απόψεων με την εσωτερική δοξασία και το λάθος που γίνεται. Αλλά οι Μάγοι ή Μαζνταίοι πίστευαν σε εκείνο που πίστευαν και άλλοι λαοί, δηλαδή σε επτά "κόσμους" ή σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου, από τις οποίες μόνο μία είναι προσιτή στον άνθρωπο (την παρούσα εποχή), η Γη μας , και στην διαδοχική εμφάνιση και καταστροφή επτά ηπείρων ή γαιών πάνω στην δική μας σφαίρα, όπου κάθε ήπειρος διαιρείτο – σε ανάμνηση των επτά σφαιρών (μια ορατή, έξι αόρατες) – σε επτά νήσους ή ηπείρους, "επτά κλίματα" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αυτή ήταν μια κοινή πίστη την εποχή εκείνη όταν η τώρα Μυστική Δοξασία ήταν ανοιχτή σε όλους. Οι Ανατολιστές (οι οποίοι είχαν επίσης παραπλανηθεί από την λησμοσύνη των αμύητων Ινδών και Πάρσων σχετικά με τις αρχέγονες δοξασίες τους), εξαιτίας αυτής της πολλαπλότητας των τοποθεσιών κάτω από επταδική διαίρεση, ένιωσαν τόσο μπερδεμένοι απ' αυτόν τον συνεχώς εμφανιζόμενο επταπλό αριθμό, ώστε να τον θεωρήσουν "μυθικό". Η λησμοσύνη των πρώτων αρχών είναι εκείνη που οδήγησε τους Ανατολιστές μακριά από το σωστό μονοπάτι και τους έκανε να περιπέσουν σε μεγάλα λάθη. Η ίδια αποτυχία απαντάται στον ορισμό των θεών. Εκείνοι που αγνοούν την εσωτερική δοξασία των πρώτων Αρίων δεν θα μπορέσουν ποτέ να αφομοιώσουν ή να κατανοήσουν σωστά το μεταφυσικό νόημα που περιέχεται σ' αυτά τα ΟΝΤΑ.

Άχουρα Μάζντα (Ορμάζντ) ήταν η κεφαλή και η σύνθεση των επτά Άμεσα Σπέντα (ή Αμσασπέντ) και, επομένως, ένας Άμεσα Σπέντα και ο ίδιος. Ακριβώς όπως ο "Ιεχωβά-Μπινά-Αραλίμ" ήταν η κεφαλή και η σύνθεση των Ελοΐμ και τίποτε περισσότερο, έτσι και ο Αγκνί-Βίσνου-Σούρια ήταν η σύνθεση και η κεφαλή ή η εστία απ' όπου εκπορεύτηκαν στην φυσική καθώς και στην μεταφυσική, από τον πνευματικό καθώς και από τον φυσικό Ήλιο, οι Επτά Ακτίνες, οι επτά πύρινες γλώσσες, οι επτά πλανήτες ή θεοί. Όλοι αυτοί έγιναν υπέρτατοι θεοί και ο ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ, αλλά μόνο μετά την απώλεια των αρχέγονων μυστικών, το βύθισμα της Ατλαντίδος, ή τον "Κατακλυσμό" και την κατάληφη της Ινδίας από τους Μπραχμάνους, οι οποίοι αναζήτησαν ασφάλεια πάνω στις κορυφές των Ιμαλαΐων, όταν ακόμα και τα ψηλά οροπέδια του σημερινού Θιβέτ καταβυθίστηκαν για μια φορά. Στην *Βεντιντάντ* ο Άχουρα Μάζντα επονομάζεται μόνο σαν το "Πιο Ευδαιμονικό Πνεύμα, Δημιουργός του *σωματικού* Κόσμου". "Άχουρα Μάζντα" στην κατά γράμμα μετάφραση του σημαίνει "Σοφός Κύριος" (*Ahura* "κύριος", και *Mazdha* "σοφός"). Επίσης, το όνομα Άχουρα, στα Σανσκριτικά Άσουρα, τον συνδέει με τους Μανασαπούτρα, τους Γιους της Σοφίας οι οποίοι εμψύχωσαν τον άνοο άνθρωπο και τον προίκισαν με νου (*μάνας*). Η λέξη *άχουρα* (*άσουρα*) μπορεί να προέρχεται από την ρίζα *ah* "υπάρχω", αλλά στην πρωταρχική σημασία της είναι αυτό που δείχνει η Μυστική Διδασκαλία.

Όταν η γεωλογία θα ανακαλύψει πριν από πόσες χιλιάδες χρόνια τα ταραγμένα νερά του Ινδικού Ωκεανού έφτασαν στα ψηλότερα οροπέδια της Κεντρικής Ασίας, όταν η Κασπία θάλασσα και ο Περσικός Κόλπος ήταν ενωμένα μαζί της, μόνο τότε θα γνωρίσει την ηλικία του Άριου μπραχμανικού έθνους και την εποχή της καθόδου του στις πεδιάδες του Ινδουστάν, που συνέβη χιλιετίες αργότερα.

Γίμα, ο επονομαζόμενος "πρώτος άνθρωπος" στην *Βεντιντάντ*, καθώς και ο δίδυμος αδελφός του Γιάμα, ο Γιος του Βαϊβασβάτα Μάνου, ανήκει σε δύο εποχές της Παγκόσμιας Ιστορίας. Είναι ο "Προγεννήτορας" της Δεύτερης ανθρώπινης φυλής, και επομένως η προσωποποίηση των σκιών των *Πιτρί*, και ο πατέρας της μετακατακλυσμιαίας Ανθρωπότητας. Οι Μάγοι έλεγαν "Γίμα", όπως εμείς λέμε "άνθρωπος", όταν μιλούσαν για την ανθρωπότητα. Ο "όμορφος Γίμα", ο πρώτος θνητός που συνομιλεί με τον Άχουρα Μάζντα, είναι ο πρώτος "άνθρωπος" που πεθαίνει ή εξαφανίζεται και όχι ο πρώτος που γεννιέται. Ο "Γιος του Βιβανγκάτ", όπως και ο Γιος του Βαϊβασβάτα, ήταν ο συμβολικός άνθρωπος, ο οποίος στον εσωτερισμό ήταν ο αντιπρόσωπος των *τριών πρώτων φυλών* και ο συλλογικός Προγεννήτορας τους. Από αυτές τις φυλές οι δύο πρώτες δεν πέθαναν ποτέ,[521] αλλά απλώς χάθηκαν, απορροφήθηκαν μέσα στους

Ο θάνατος ήρθε μόνο όταν ο άνθρωπος έγινε *υλικό* πλάσμα, βλέπε παρακάτω. Οι άνθρωποι της Πρώτης Φυλής καθώς και της Δεύτερης, διαλύονταν και εξαφανίζονταν μέσα στους απογόνους τους.

απογόνους τους και η τρίτη γνώρισε τον θάνατο μόνο προς το τέλος της, μετά το χωρισμό των φύλων και την "Πτώση" της σε γέννηση. Αυτό υπονοείται καθαρά στο Φάργκαρντ II της *Βεντιντάντ*. Ο Γίμα αρνείται να γίνει φορέας του νόμου του Άχουρα Μάζντα, λέγοντας "δεν γεννήθηκαν, δεν διδάχθηκα να γίνω κήρυκας και φορέας της θρησκείας σου". Και τότε ο 'Αχουρα - Μάζντα τού ζητάει να κάνει τους ανθρώπους του να αυξηθούν και να "φυλάει τον κόσμο του" (3 και 4).

Αυτός αρνείται να γίνει ιερέας του Άχουρα Μάζντα, γιατί είναι ιερέας και θυσιαστής του εαυτού του, αλλά δέχεται την δεύτερη πρόταση. Εμφανίζεται να απαντάει:

> Ναι!....ναι, θα κυβερνώ και θα φυλάω τον κόσμο σου. Όσο θα είμαι εγώ Βασιλιάς δεν θα υπάρχει ούτε κρύος άνεμος ούτε ζεστός άνεμος, *ούτε ασθένεια ούτε θάνατος*.

... Τότε ο Άχουρα Μάζντα του φέρνει ένα χρυσό δαχτυλίδι και ένα εγχειρίδιο, εμβλήματα της κυριαρχίας, και κάτω από την εξουσία του Γίμα.

> Τριακόσιοι *χειμώνες* πέρασαν και η γη *ξαναγέμισε* με ποίμνια και κοπάδια, με ανθρώπους και σκύλους και πουλιά και με κόκκινα αστραφτερά πυρά, κ.τ.λ. [300 *χειμώνες* σημαίνει 300 περίοδοι ή κύκλοι].

Σημειώστε καλά, "ξαναγέμισε", που σημαίνει ότι όλα αυτά είχαν υπάρξει και πριν και έτσι αποδεικνύεται η γνώση της δοξασίας σχετικά με τις διαδοχικές καταστροφές του κόσμου και των ζωικών κύκλων του. Όταν οι "300 χειμώνες" πέρασαν, ο Άχουρα Μάζντα προειδοποιεί τον Γίμα ότι γη γεμίζει υπερβολικά και οι άνθρωποι δεν έχουν μέρος να μείνουν. Τότε ο Γίμα προβάλλει και με την βοήθεια της Σπέντα Αρμαϊτί (του θηλυκού πνεύματος ή Πνεύματος της Γης) κάνει την γη να απλωθεί και να μεγαλώσει κατά το ένα τρίτο, οπότε στην συνέχεια "νέα πλήθη και κοπάδια και άνθρωποι" εμφανίζονται πάνω της. Ο Άχουρα-Μάζντα τον προειδοποιεί ξανά και ο Γίμα, με την ίδια μαγική δύναμη, κάνει την γη να μεγαλώσει κατά δυο τρίτα. "Ενιακόσιοι χειμώνες" πέρασαν και ο Γίμα αναγκάστηκε να εκτελέσει την τελετουργία για τρίτη φορά. Ολόκληρη αυτή η διήγηση είναι αλληγορική. Οι τρεις διαδικασίες επέκτασης της γης αναφέρονται στις τρεις διαδοχικές ηπείρους και φυλές που πρόβαλαν η μια μετά την άλλη, όπως εξηγήθηκε πληρέστερα σε άλλο σημείο. Μετά την τρίτη φορά ο Άχουρα Μάζντα, σε μια συγκέντρωση "ουράνιων θεών και έξοχων θνητών", προειδοποιεί τον Γίμα ότι πάνω στον υλικό κόσμο πρόκειται να πέσουν τα μοιραία ύδατα και όλη η ζωή θα χαθεί. Αυτός είναι ο αρχαίος μαζνταϊκός συμβολισμός για την "πλημμύρα" και τον επερχόμενο κατακλυσμό στην Ατλαντίδα, ο οποίος σαρώνει κάθε φυλή με την σειρά της. Όπως ο Βαϊβασβάτα Μάνου και ο Νώε, έτσι και ο Γίμα κατασκευάζει ένα *βάρα* (ένα περίβλημα, μια κιβωτό) κάτω από την καθοδήγηση του θεού και φέρνει εκεί το σπέρμα κάθε ζωντανού πλάσματος, ζώων και "πυρών".

Σε αυτήν την "γη" ή νέα ήπειρο γίνεται νομοθέτης και κυβερνήτης ο Ζαρατούστρα. Αυτή ήταν η Τέταρτη Φυλή στην αρχή της, όταν οι άνθρωποι της Τρίτης άρχισαν να εξαφανίζονται. Μέχρι τότε, όπως ειπώθηκε πιο πάνω,δεν υπήρχε κανονικός θάνατος, αλλά μόνο ένας μετασχηματισμός, γιατί οι άνθρωποι δεν είχαν ακόμα προσωπικότητα. Είχαν μονάδες: πνοές της ΜΙΑΣ Πνοής, τόσο απρόσωπες όσο και η πηγή από την οποία ξεπρόβαλαν. Είχαν σώμα ή μάλλον σκιές σωμάτων τα οποία ήταν αναμάρτητα και επομένως χωρίς *κάρμα*. Έτσι, αφού δεν υπήρχε Καμαλόκα – πολύ λιγότερο *Νιρβάνα* ή έστω *Ντεβατσάν* – για τις "ψυχές" των ανθρώπων που δεν είχαν προσωπικό Εγώ, δεν μπορούσαν να υπάρχουν ενδιάμεσοι περίοδοι μεταξύ των ενσαρκώσεων. Όπως ο Φοίνικας, ο αρχέγονος άνθρωπος ανασταινόταν από το παλιό στο νέο του σώμα. Κάθε φορά και με κάθε νέα γενεά γινόταν πιο στερεός, πιο τέλειος φυσικά, σύμφωνα με τον εξελικτικό νόμο, που είναι ο Νόμος της Φύσης. Ο θάνατος ήρθε μαζί με τον πλήρη φυσικό οργανισμό και μαζί με αυτόν και η ηθική παρακμή.

Αυτή η εξήγηση δείχνει ότι μια ακόμα αρχαία θρησκεία συμφωνεί στην συμβολολογία της με την Παγκόσμια Δοξασία.

Σε άλλο σημείο δίνονται οι αρχαιότατες περσικές παραδόσεις, τα απομεινάρια του Μαζνταϊσμού των ακόμα παλιότερων Μάγων και μερικές από αυτές εξηγούνται. Η ανθρωπότητα

δεν ξεπήδησε από ένα μοναχικό ζευγάρι. Ούτε υπήρξε ένας πρώτος άνθρωπος – είτε Αδάμ είτε Γίμα – αλλά μια πρώτη ανθρωπότητα.

Μπορεί να είναι ή να μην είναι "μετριασμένη πολυγένεση". Από την στιγμή που τόσο η δημιουργία εκ του μηδενός – ένας παραλογισμός – όσο και ένας υπερανθρώπινος Δημιουργός ή δημιουργοί – ένα γεγονός – απορρίπτονται από την επιστήμη, τότε η πολυγένεση δεν παρουσιάζει καμια μεγαλύτερη δυσκολία ή ενόχληση (μάλλον μικρότερη από επιστημονική σκοπιά) από την μονογένεση.

Αντίθετα είναι ένας τόσο επιστημονικός ισχυρισμός, όσο και οποιοσδήποτε άλλος. Γιατί στην εισαγωγή του στο έργο των Νοτ και Γκλίντον, *Τύποι της Ανθρωπότητας*, ο Αγκασίζ δηλώνει την πίστη του σε έναν ακαθόριστο αριθμό "*πρωταρχικών φυλών ανθρώπων που δημιουργήθηκαν χωριστά* " και παρατηρεί ότι, "ενώ σε κάθε ζωολογική περιοχή τα ζώα είναι *διαφορετικού είδους, ο άνθρωπος, παρά την διαφορά των φυλών του, αποτελεί πάντα μια και την αυτή ανθρώπινη ύπαρξη*".

Αποκρυφισμός καθορίζει και περιορίζει τον αριθμό των πρωταρχικών ανθρώπινων φυλών σε επτά, εξαιτίας των "επτά προγεννητόρων" ή Πρατζαπάτι, των δημιουργών των όντων. Αυτοί δεν είναι ούτε θεοί ούτε υπερφυσικά Όντα, αλλά εξελιγμένα Πνεύματα από έναν άλλο και κατώτερο πλανήτη, ξαναγεννημένα πάνω σε αυτόν και τα οποία έδωσαν γέννηση με την σειρά τους κατά τον τωρινό Γύρο στην παρούσα Ανθρωπότητα. Η δοξασία αυτή επιβεβαιώνεται ξανά από έναν από τους απόηχούς της, τους Γνωστικούς. Στην Ανθρωπολογία και στην Γένεση του ανθρώπου αυτοί δίδασκαν ότι "μια ορισμένη συντροφιά Επτά αγγέλων" σχημάτισε τους πρώτους ανθρώπους, οι οποίοι δεν ήταν τίποτε καλύτερο από γιγαντιαίες, σκιώδεις μορφές χωρίς λογική, "ένα απλό συστρεφόμενο σκουλήκι"(!), γράφει ο Ειρηναίος, *Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XXIV, 1, ο οποίος, ως συνήθως, παίρνει την μεταφορά για πραγματικότητα.

* * *

Δ
Η ΕΠΤΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

Μπορούμε τώρα να εξετάσουμε άλλες αρχαίες Γραφές και να δούμε αν περιέχουν την επταδική ταξινόμηση και, αν ναι, σε ποιον βαθμό. Σκορπισμένοι μέσα σε χιλιάδες σανσκριτικά κείμενα, που μερικά δεν έχουν ακόμα ανοιχθεί και άλλα είναι άγνωστα, καθώς και στα *Πουρανά,* οι αριθμοί επτά και σαράντα εννιά (7Χ7) παίζουν έναν πολύ σημαντικό ρόλο, στον ίδιον βαθμό, αν όχι και περισσότερο απ' ό,τι στην ιουδαϊκή Βίβλο. Απαντώνται από τις Επτά δημιουργίες στο Κεφάλαιο Ι, μέχρι τις επτά ακτίνες του Ηλίου στον τελικό Πραλάγια, ο οποίος επεκτείνεται σε Επτά Ήλιους και απορροφά την ύλη ολόκληρου του Σύμπαντος. Έτσι το *Μάτσια Πουρανά* λέει: "Για χάρη της διάδοσης των *Βέντα*, ο Βίσνου, στην αρχή ενός Κάλπα, διηγείται στον Μάνου την ιστορία του Ναρασίνχα και τα γεγονότα *επτά* Κάλπα" [όπως αναφέρεται στο *Βίσνου Πουρανά,* Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. LXXX]. Και ύστερα το ίδιο *Πουρανά* [Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 15, υποσημείωση] δείχνει ότι "σε όλα τα Μανβαντάρα, τάξεις των *ρίσι*[522] εμφανίζονται ανά επτά και *επτά* και αφού εγκαθιδρύσουν έναν κώδικα νόμου και ηθικής αναχωρούν στην ευτυχία", όπου οι *ρίσι* αντιπροσωπεύουν πολλά άλλα πράγματα εκτός από ζώντες Σοφούς.

Στην μετάφραση του *Ατάρβα Βέντα* από το δρ. Μουίρ διαβάζουμε:

Όπως λέει ο Παρασαρά: "Αυτά είναι τα επτά πρόσωπα από τα οποία, στα διάφορα Μανβαντάρα, τα δημιουργημένα πράγματα προστατεύονται. Επειδή ολόκληρος ο κόσμος εμποτίζεται από την ενέργεια της θεότητας, αποκαλείται Βίσνου, από την ρίζα vis, "εισέρχομαι" ή "εμποτίζω", γιατί όλοι οι θεοί, οι Μάνου, οι επτά *Ρίσι*, οι γιοί των Μάνου, οι Ίντρα, οι κυβερνήτες των θεών, όλοι δεν είναι παρά προσωποποιημένες δυνατότητες (Βιμπουτάγια) του Βίσνου" (*Βίσνου Πουρανά,* Βιβλ. Τρίτο, κεφ. Ι, Ουίλσον, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 18-19). Ο Βίσνου είναι το Σύμπαν και το ίδιο το Σύμπαν στον *Ριγκ Βέντα* διαιρείται σε επτά περιοχές, πράγμα που όφειλε να αποτελεί ικανοποιητική αυθεντία, τουλάχιστον για τους Μπραχμάνους.

Ο χρόνος (μας) μεταφέρει εμπρός, σαν άτι, με επτά ακτίνες, χίλια μάτια, άφθαρτος, γεμάτος γονιμότητα. Πάνω του οι πνευματικοί σοφοί ανεβαίνουν τροχοί του είναι όλοι οι κόσμοι.

Έτσι, ο Χρόνος κινείται πάνω σε *επτά τροχούς*, έχει *επτά* πλήμνες και η αθανασία είναι ο άξονας του. Αυτός είναι τώρα *όλοι αυτοί οι κόσμοι*. Ο Χρόνος επισπεύδει τον πρώτο θεό.

Ένα γεμάτο δοχείο περιέχεται στον Χρόνο. Τον [Βλέπουμε να υπάρχει με πολλές μορφές. Είναι όλοι αυτοί οι κόσμοι στο μέλλον. Τον αποκαλούν "Χρόνο στον ύψιστο Ουρανό". [Ύμνος XIX, 53]

Τώρα προσθέστε σε αυτά τις ακόλουθες στροφές από τους Εσωτερικούς τόμους:

"Χώρος και Χρόνος είναι ένα. Χώρος και Χρόνος είναι χωρίς όνομα, γιατί είναι το αδιάγνωστο ΕΚΕΙΝΟ, το οποίο μπορεί να γίνει αισθητό μόνο μέσω των επτά ακτινών του: που είναι οι *Επτά Δημιουργίες, οι Επτά Κόσμοι*, οι *Επτά Νόμοι* " κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ....

Ενθυμούμενοι ότι τα *Πουρανά* επιμένουν πάνω στην ταυτότητα του Βίσνου με τον Χρόνο και τον Χώρο[523] και ότι ακόμα και το ραβινικό σύμβολο του θεού είναι MAQOM, "Χώρος", γίνεται σαφές γιατί, για σκοπούς μιας εκδηλωμένης θεότητας – Χώρος, Ύλη και Πνεύμα – το ένα κεντρικό σημείο γίνεται Τρίγωνο και Τετράγωνο (ο τέλειος Κύβος), επομένως *Επτά*. Ακόμα και ο άνεμος *Πραβάχα* (η μυστική και απόκρυφη Δύναμη που δίνει την ώθηση και ρυθμίζει την πορεία των άστρων και των πλανητών) είναι επταδικός. Τα *Κούρμα* και *Λίνγκα Πουρανά* απαριθμούν επτά κύριους ανέμους με αυτό το όνομα, οι οποίοι είναι οι αρχές του Κοσμικού Διαστήματος [*Βίσνου Πουρανά*, μετάφραση Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 306]. Αυτοί σχετίζονται στενά με τον Ντρουβά[524] (τώρα ένα από τα άστρα της Μικρής Άρκτου), τον Πολικό Αστέρα, ο οποίος με την σειρά του συνδέεται με την δημιουργία διαφόρων φαινομένων μέσω κοσμικών δυνάμεων.

Έτσι, από τις Επτά Δημιουργίες, τους επτά Ρίσι, Ζώνες, Ηπείρους, Αρχές, κ.τ.λ. κ.τ.λ. στις Άριες Γραφές, ο αριθμός πέρασε μέσα από την ινδική, αιγυπτιακή, χαλδαϊκή, ελληνική, ιουδαϊκή, ρωμαϊκή και τελικά μέσα από την χριστιανική μυστικιστική σκέψη, μέχρις ότου κατέληξε και παρέμεινε ανεξίτηλα αποτυπωμένος πάνω σε κάθε εξωτερική θεολογία. Τα επτά αρχαία βιβλία που έκλεψε από την κιβωτό του Νώε ο Χαμ και τα έδωσε στον Χους, τον γιο του, και οι επτά χάλκινες στήλες των Χαμ και Χείρον, είναι μια αντανάκλαση και μια ανάμνηση των Επτά αρχέγονων μυστηρίων που εγκαθιδρύθηκαν σύμφωνα με τις "Επτά μυστικές εκπορεύσεις", τους "Επτά Ήχους" και τις επτά ακτίνες, τα πνευματικά και αστρικά μοντέλα των επτά χιλιάδες φορές επτά αντιγράφων τους κατά τους τελευταίους αιώνες.

μυστηριώδης αριθμός κυριαρχεί για άλλη μια φορά στους όχι λιγότερο μυστηριώδεις Μαρούτ. Το *Βαγιού Πουρανά* δείχνει, και ο Χαριβάνσα επιβεβαιώνει, ότι οι Μαρούτ – οι αρχαιότεροι αλλά και οι πιο ακατανόητοι από όλους τους δευτερεύοντες ή κατώτερους θεούς του *Ριγκ Βέντα* – "γεννιώνται σε κάθε *μανβαντάρα* [Γύρο] επτά φορές επτά (ή 49), ότι σε κάθε *μανβαντάρα, τέσσερις φορές επτά* (ή είκοσι οχτώ) κερδίζουν απελευθέρωση, αλλά οι θέσεις τους καταλαμβάνονται από *άτομα ξαναγεννημένα σε αυτόν τον χαρακτήρα*" [όπως αναφέρεται από τον Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. ΙΙΙ, σελ. 15, υποσημείωση]. Τι είναι οι Μαρούτ στο εσωτερικό τους νόημα και ποια είναι εκείνα τα άτομα που "ξαναγεννιώνται σε αυτόν τον χαρακτήρα"; Στον *Ριγκ* και σε άλλους *Βέντα* οι Μαρούτ παρουσιάζονται σαν θεοί της θύελλας και φίλοι και σύμμαχοι του Ίντρα", είναι οι "Γιοι του ουρανού και της γης". Αυτό οδηγεί σε μια αλληγορία που τους εμφανίζει παιδιά του Σίβα, του μεγάλου πάτρονα των Γιόγκι, του "ΜΑΧΑ ΓΙΟΓΚΙ, του μεγάλου *ασκητή*, στον οποίο συγκεντρώνεται η ύψιστη τελείωση των αυστηρών στερήσεων και του αφηρημένου διαλογισμού, μέσω του οποίου αποκτώνται οι πιο απεριόριστες δυνάμεις, σημεία και θαύματα εκτελούνται, η

Ο Βίσνου είναι το παν: οι κόσμοι, τα άστρα, οι θάλασσες κ.τ.λ. "Ο Βίσνου είναι καθετί που υπάρχει, καθετί που δεν υπάρχει ... [αλλά] δεν είναι το υλικό (Βαστουμπούτα)" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. XII, Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 309). "Αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουν ύψιστο θεό δεν είναι το υλικό, αλλά *η αιτία του*, ούτε αυτό που είναι εδώ, εκεί, ή αλλού, ούτε αυτό που βλέπουμε, αλλά εκείνο μέσα στο οποίο υπάρχει το παν: ο *χώρος*".

Γι' αυτό στα *Πουρανά* λέγεται ότι η θέα του Ντρουβά (του πολικού αστέρα) την νύχτα και της ουράνιας Φώκαινας (Σισουμάρα, ένας αστερισμός) εξαφανίζει οποιοδήποτε αμάρτημα διαπράχθηκε κατά την διάρκεια της μέρας. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβ. ΙΙ κεφ. XII, Ουίλσον, Τομ. ΙΙ, σελ. 306). Το γεγονός είναι ότι οι ακτίνες των τεσσάρων άστρων στον κύκλο της ασταμάτητης εμφάνισης – οι Αγκνί, Μαχέντρα, Κασιάπα και Ντρουβά, τοποθετημένοι στην ουρά της Μικρής Άρκτου (Σισουμάρα) – εστιασμένες με έναν ορισμένο τρόπο και πάνω σε ένα ορισμένο αντικείμενο, παράγουν υπερφυσικά αποτελέσματα. Οι αστρομάγοι της Ινδίας θα καταλάβουν τι εννοούμε.

ύψιστη πνευματική γνώση κερδίζεται και η ένωση με το μεγάλο πνεύμα του σύμπαντος τελικά πετυχαίνεται" [Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουϊστικό Λεξικό*, στο λήμμα Σίβα, σελ. 298]. Στον *Ριγκ Βέντα* το όνομα Σίβα είναι άγνωστο, αλλά ο θεός ονομάζεται Ρουντρά, που είναι μια λέξη η οποία χρησιμοποιείται για τον Αγκνί, τον θεό της φωτιάς. Έτσι, οι Μαρούτ αποκαλούνται εκεί γιοι του. Στο *Ραμαγιάνα* και στα *Πουρανά*, η μητέρα τους, η Ντίτι – η αδελφή ή το συμπλήρωμα και μια μορφή της Άντιτι – ανυπόμονη να αποκτήσει έναν γιο που θα μπορούσε να καταστρέψει τον Ίντρα, μαθαίνει από τον σοφό Κασιάπα ότι: "αν με σκέψεις απόλυτα ευσεβείς και με πρόσωπο ολότελα αγνό, [αυτή] κρατήσει το μωρό στην μήτρα [της] για εκατό χρόνια" [Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. II, σελ. 78] τότε θα αποκτήσει έναν τέτοιον γιο. Αλλά ο Ίντρα ματαιώνει τα σχέδιά της. Με τον κεραυνό του διαιρεί το έμβρυο μέσα στην μήτρα της σε επτά τμήματα και ύστερα χωρίζει κάθε τμήμα ξανά σε επτά κομμάτια, τα οποία γίνονται οι γοργοκίνητες θεότητες, οι Μαρούτ. [Στο *Ραμαγιάνα* αυτός που το κάνει είναι ο Μπάλα Ράμα, ο μεγαλύτερος αδελφός του Κρίσνα.] Οι θεότητες αυτές είναι απλώς μια άλλη όψη ή μια ανάπτυξη των Κουμαρά, οι οποίοι στο πατρωνυμικό τους είναι Ρουντρά, όπως πολλοί άλλοι.[525]

Ντίτι όντας η Άντιτι, εκτός αν μας αποδειχθεί το αντίθετο, η Άντιτι, λέμε ή Ακασά στην ανώτερη μορφή της, είναι ο *αιγυπτιακός επταπλός ουρανός*. Κάθε αληθινός Αποκρυφιστής θα κατανοήσει το νόημα. Η Ντίτι, επαναλαμβάνουμε, είναι η έκτη αρχή της *μεταφυσικής* φύσης, *Μπούντι* του Ακασά. Η Ντίτι, η μητέρα των Μαρούτ, σε μια από τις γήινες μορφές της, συμβόλιζε ταυτόχρονα την θεία Ψυχή στον ασκητή και τις θείες εφέσεις της μυστικιστικής Ανθρωπότητας προς την απελευθέρωση από το δίχτυ της *Μάγια* και την τελική ευδαιμονία στην συνέχεια. Ο Ίντρα, που τώρα έχει υποβαθμιστεί εξαιτίας του Κάλι Γιουγκά, όπου τέτοιες εφέσεις δεν είναι πια γενικές, αλλά έχουν γίνει ανώμαλες μέσω μιας γενικής εξάπλωση του *Αχανκάρα* (του αισθήματος της Εγωικότητας, του Εαυτού. ή του ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ) και της άγνοιας, στην αρχή ήταν ένας από τους μεγαλύτερους θεούς του ινδικού Πανθέου, όπως δείχνει ο *Ριγκ Βέντα*. Ο Σουραντίπα "ο αρχηγός των θεών", ξέπεσε από *Τζισνού*, "αρχηγός της ουράνιας στρατιάς" – ο Ινδός Αγ. Μιχαή – σε έναν αντίθετο του ασκητισμού, εχθρό κάθε άγιας έφεσης. Παρουσιάζεται να παντρεύεται την Αϊντρί (Ιντράνι), την προσωποποίηση της Αϊντριγιάκα, της εξέλιξης του στοιχείου των αισθήσεων, την οποία παντρεύτηκε "εξαιτίας των αισθησιακών της έλξεων". Γεγονός μετά από το οποίο άρχισε να στέλνει ουράνιους θηλυκούς δαίμονες για να εξάψουν τα πάθη των αγίων, των Γιόγκι, και να τους "αποσπάσουν από τις πανίσχυρες ευλαβικές πράξεις τους τις οποίες φοβόταν". Επομένως, ο Ίντρα, οποίος τώρα χαρακτηρίζεται σαν "θεός του στερεώματος, η προσωποποιημένη ατμόσφαιρα", είναι στην πραγματικότητα η κοσμική αρχή *Μαχάτ* και η πέμπτη ανθρώπινη, το *Μάνας*, στην διπλή όψη του, σαν συνδεόμενο με την *Μπούντι*, και επειδή επιτρέπει στον εαυτό του να παρασυρθεί από την αρχή του *Κάμα* του (το σώμα των παθών και των επιθυμιών). Αυτό δείχνεται από τον Μπράχμα που λέει στον νικημένο θεό ότι οι συχνές αποτυχίες του οφείλονταν στο *κάρμα* και ήταν μια τιμωρία για την ακολασία του και την αποπλάνηση διαφόρων νυμφών. Ακριβώς με αυτόν τον τελευταίο χαρακτήρα του είναι που επιδιώκει, για να σώσει τον εαυτό του από την καταστροφή, να αφανίσει το επερχόμενο "μωρό" που προοριζόταν να τον κατανικήσει – το μωρό, φυσικά, συμβολίζει την θεία και σταθερή θέληση του Γιόγκι – αποφασισμένο να αντισταθεί σε όλους αυτούς τους πειρασμούς και έτσι να καταστρέψει τα πάθη μέσα στην γήινη προσωπικότητα του. Ο Ίντρα τα καταφέρνει και πάλι, γιατί η σάρκα νικάει το πνεύμα (η Ντίτι εμφανίζεται αποτυχημένη στον Ντβαπάρα Γιουγκά, κατά την διάρκεια εκείνης της περιόδου όταν η Τέταρτη Φυλή ανθούσε). Αυτός διαιρεί το "Έμβρυο" (της νέας θείας κατάστασης μύησης, που γεννήθηκε άλλη μια φορά από τους Ασκητές της Άριας Πέμπτης Φυλής), σε επτά κομμάτια – μια αναφορά όχι μόνο στις επτά υποφυλές της νέας Ριζικής Φυλής, στην καθεμιά από τις οποίες θα υπάρχει ένας "Μάνου",[526] αλλά

Σχετικά με την προέλευση του Ρουντρά, σε αρκετά *Πουρανά* αναφέρεται ότι ο (πνευματικός του) απόγονος, που δημιουργήθηκε σε αυτόν από τον Μπράχμα, δεν περιοριζόταν ούτε στους επτά Κουμαρά ούτε στους έντεκα Ρουντρά κ.τ.λ., αλλά "περιλαμβάνει άπειρους αριθμούς όντων με πρόσωπο και εξοπλισμό σαν του (παρθένου) πατέρα τους. Θορυβημένος από την μανία, τον αριθμό και την αθανασία τους, ο Μπράχμα επιθυμεί ο γιος του Ρουντρά να σχηματίσει πλάσματα διαφορετικής και θνητής φύσης". Ο Ρουντρά αρνούμενος να δημιουργήσει εγκαταλείπει κ.τ.λ., επομένως ο Ρουντρά είναι ο πρώτος επαναστάτης (*Λίνγκα, Βαγιού, Μάτσια* και άλλα *Πουρανά*).

Παρά την φοβερή και προφανώς σκόπιμη σύγχυση των Μάνου, Ρίσι και των απογόνων τους στα *Πουρανά*, ένα πράγμα είναι σαφές: υπήρχαν και θα υπάρχουν επτά *Ρίσι* σε κάθε Ριζική Φυλή (ονομαζόμενη επίσης *Μανβαντάρα* στα

επίσης και στις μυητικές βαθμίδες- και ύ-- στερα το καθένα κομμάτι σε επτά κομμάτια, ένας υπαινιγμός στους Μάνου-Ρίσι κάθε Ριζικής Φυλής και υποφυλής.

Δεν φαίνεται δύσκολο να αντιληφθούμε τι σημαίνουν οι Μαρούτ που αποκτούν απελευθέρωση "*τέσσερις φορές επτά*" σε κάθε "μανβαντάρα" καθώς και εκείνα τα άτομα που *ξαναγεννιώνται* σ' αυτόν τον χαρακτήρα (των Μαρούτ με το εσωτερικό τους νόημα) και που "καταλαμβάνουν τις θέσεις τους". Οι Μαρούτ αντιπροσωπεύουν: (α) τα πάθη που λυσσομανούν και μαίνονται μέσα στο στήθος κάθε υποψήφιου, όταν ετοιμάζεται για μια ασκητική ζωή, αυτό *μυστικιστικά*. (β) Τις απόκρυφες δυνατότητες που είναι κρυμμένες στις πολλαπλές όψεις των κατώτερων αρχών του *Ακάσα*, το σώμα του ή *στούλα σάριρα* συμβολίζει την γήινη, κατώτερη ατμόσφαιρα κάθε κατοικημένης σφαίρας, αυτό μυστικά και αστρικά. (γ) Πραγματικές συνειδητές Υπάρξεις, Όντα μιας κοσμικής και ψυχικής φύσης.

Ταυτόχρονα, στην απόκρυφη ορολογία, "Μαρούτ" είναι ένα από τα ονόματα που δίνονται σε εκείνα τα ΕΓΩ των μεγάλων Μυημένων, οι οποίοι πέθαναν και οι οποίοι είναι γνωστοί σαν *Νιρμανακάγια*, σε κείνα τα Εγώ για τα οποία – αφού βρίσκονται πέρα από την πλάνη – δεν υπάρχει Ντεβατσάν και τα οποία, επειδή από την μια δεν το έχουν εθελοντικά απαρνηθεί για το καλό της ανθρωπότητας και από την άλλη δεν έχουν φτάσει ακόμα στο *Νιρβάνα*, παραμένουν αόρατα πάνω στην Γη. Γι' αυτό και αρχικά οι Μαρούτ[527] παρουσιάζονται σαν γιοι του Σιβά-Ρουντρά, του "Πάτρονα Γιόγκι", του οποίου ο ασκητής πρέπει να αποκτήσει μυστικιστικά το "τρίτο μάτι" πριν γίνει ένας μυημένος και ύστερα, με τον κοσμικό χαρακτήρα τους, είναι υποτελείς του Ίντρα και αντίπαλοι του, αναλόγως. Οι "τέσσερις φορές επτά" απελευθερώσεις αναφέρονται στους τέσσερις Γύρους και στις τέσσερις Φυλές που προηγήθηκαν των δικών μας, σε καθέναν από τους οποίους οι Μαρούτ *Τζιβά* (μονάδες) ξαναγεννήθηκαν και απέκτησαν τελική απελευθέρωση, μόνο αν επωφελήθηκαν απ' αυτήν. Αντί για την οποία, προτιμώντας το καλό της ανθρωπότητας, που θα αγωνιζόταν ακόμα πιο απελπισμένα μέσα σε αυτό το μπέρδεμα της άγνοιας και της δυστυχίας αν δεν υπήρχε αυτή η εξωτερική βοήθεια, ξαναγεννιούνται ξανά και ξανά "σε αυτόν τον χαρακτήρα" και έτσι "καταλαμβάνουν τις δικές τους θέσεις". Το ποιοι είναι "πάνω στην γη", κάθε σπουδαστής της Απόκρυφης επιστήμης το γνωρίζει.' Όπως επίσης γνωρίζει ότι οι Μαρούτ είναι Ρουντρά, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται επίσης η οικογένεια του Τβάστρι, ένα συνώνυμο των Βισβακάρμαν, του μεγάλου πάτρονα των Μυημένων. Αυτό μας παρέχει άπλετη γνώση της αληθινής φύσης τους.

Το ίδιο και για την Επταδική Διαίρεση του Κόσμου και των ανθρώπινων αρχών. Τα *Πουρανά*, μαζί με άλλα ιερά κείμενα, είναι γεμάτα από σχετικούς υπαινιγμούς. Πρώτα απ' όλα, το κοσμικό Αυγό το οποίο περιείχε τον Μπράχμα ή το Σύμπαν, ήταν εξωτερικά ντυμένο με επτά φυσικά στοιχεία, στην αρχή ασαφώς απαριθμημένα σαν Νερό, Αέρας, Πυρ, Αιθέρας και τρία *μυστικά στοιχεία*. Έπειτα ο "Κόσμος" λέγεται ότι "περιβάλλεται από κάθε πλευρά" από επτά στοιχεία, επίσης μέσα στο αυγό όπως εξηγείται "ο κόσμος περιβάλλεται από κάθε πλευρά και από πάνω και από κάτω, από τον *Αντακατάχα*, το κέλυφος του αυγού του Μπράχμα". [*Βίσνου Πουρανά,* Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 231.] Γύρω από το κέλυφος κυλάει νερό, το οποίο περιβάλλεται από πυρ, το πυρ περιβάλλεται από αέρα, ο αέρας από αιθέρα, ο αιθέρας από την πηγή των στοιχείων (*Αχανκάρα*) και αυτό από τον Παγκόσμιο Νου ("Διάνοια", όπως μεταφράζει ο Ουίλσον). Αυτό

ιερά βιβλία), όπως υπάρχουν δεκατέσσερις Μάνου σε κάθε Γύρο, οι "προϊστάμενοι θεοί, οι *Ρίσι* και οι Γιοι των Μάνου" όντας ταυτόσημοι. (Βλέπε Βιβλ. Τρίτο, κεφ. I του *Βίσνου Πουρανά*). Στο *Βίσνου Πουρανά* δίνονται "Έξι" Μανβαντάρα, το Έβδομο οντάς το δικό μας. Το *Βαγιού Πουρανά* παρέχει τα ονόματα των Γιών των οεκατεσσάρων Μάνου σε κάθε Μανβαντάρα και των Γιων των επτά Σοφών ή *Ρίσι*. Οι τελευταίοι είναι απόγονοι των Προγεννητόρων της ανθρωπότητας. Όλα τα *Πουρανά* μιλούν για τους επτά Πρατζαπάτι αυτής της περιόδου (Γύρου).

"Ο Τσακσουσά ήταν ο Μάνου της έκτης περιόδου [Τρίτος Γύρος και Τρίτη Φυλή], στην οποία ο Ίντρα ήταν Μανοτζάγια", Μαντραντρούμα, στο *Μπαγκαβάτα Πουρανά*, VIII, V, 8. [Βλέπε *Βίσνου Πουρανά* (Ουίλσον), Βιβλ. Τρίτο. κεφ. I, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 11-12 υποσημείωση]. Επειδή υπάρχει τέλεια αναλογία ανάμεσα στον "Μεγάλο Γύρο" (*Μαχακάλπα*), σε καθέναν από τους επτά Γύρους και σε καθεμιά από τις επτά μεγάλες Φυλές σε κάθε Γύρο, γι' αυτό ο Ίντρα της έκτης περιόδου, ή Τρίτου Γύρου, αντιστοιχεί με το τέλος της Τρίτης Φυλής (την εποχή της Πτώσης ή του χωρισμού των φύλων). Ο Ρουντρά, σαν πατέρας των Μαρούτ, έχει πολλά κοινά σημεία με τον Ίντρα, τον Μαρουτβάν, ή "Κύριο των Μαρούτ". Λέγεται ότι ο Ρουντρά για να πάρει ένα όνομα έκλαψε γι' αυτό. Ο Μπράχμα τον ονόμασε Ρουντρά, αλλά αυτός *έκλαψε επτά ακόμα φορές* και έτσι απέκτησε άλλα επτά *ονόματα*, ένα από τα οποία χρησιμοποιεί στην διάρκεια κάθε "περιόδου".

αναφέρεται τόσο σε σφαίρες ύπαρξης όσο και σε αρχές. Η Πριτιβί δεν είναι η Γη μας, αλλά ο Κόσμος, το Ηλιακό σύστημα, και σημαίνει *πλατύς*, *ευρύς*. Στους *Βέντα* – την μεγαλύτερη απ' όλες τις αυθεντίες, αν και χρειάζεται ένα κλειδί για να διαβαστούν σωστά – τρεις γήινες και τρεις ουράνιες γαίες αναφέρεται ότι κλήθηκαν σε ύπαρξη ταυτόχρονα με την Μπούμι, την Γη μας. Συχνά μας έχουν πει ότι έξι και όχι επτά φαίνεται να είναι ο αριθμός των σφαιρών, των αρχών κ.τ.λ. Απαντάμε ότι πράγματι υπάρχουν μόνο έξι αρχές στον άνθρωπο, γιατί το σώμα του δεν είναι αρχή, αλλά το κάλυμμα, το κέλυφος. Το ίδιο και για την πλανητική άλυσο, για την οποία, εσωτερικά μιλώντας, η Γη μας (καθώς επίσης και το έβδομο, ή μάλλον τέταρτο πεδίο, αυτό που στέκεται σαν έβδομο αν μετρήσουμε από το πρώτο τριπλό βασίλειο των Στοιχειακών που αρχίζει τον σχηματισμό) μπορεί να αφεθεί εκτός υπολογισμού, όντας (για εμάς) το μόνο διακρινόμενο σώμα από τα επτά. Η γλώσσα του αποκρυφισμού είναι ποικίλη. Αλλά κι αν υποθέσουμε ότι στους *Βέντα* εννοούνται μόνο τρεις γαίες, αντί για επτά, ποιες είναι αυτές οι τρεις, αφού εμείς εξακολουθούμε να γνωρίζουμε μόνο μια; Προφανώς πρέπει να υπάρχει ένα απόκρυφο νόημα στην δήλωση που εξετάζουμε. Ας δούμε. Η "Γη που επιπλέει" στον Παγκόσμιο Ωκεανό (του Διαστήματος), την οποία Μπράχμα διαιρεί στα *Πουρανά* σε επτά ζώνες, είναι η Πριτιβί, ο κόσμος που χωρίστηκε σε επτά αρχές, μια κοσμική διαίρεση που μοιάζει αρκετά μεταφυσική, αλλά που στην πραγματικότητα είναι φυσική στα απόκρυφα αποτελέσματα της. Πολλά *Κάλπα* αργότερα αναφέρεται η Γη μας, και με την σειρά της χωρίζεται σε επτά ζώνες, βάσει του ίδιου νόμου της αναλογίας που οδηγούσε τους αρχαίους φιλοσόφους. Στην συνέχεια βρίσκει κανείς πάνω σ' αυτήν επτά ηπείρους, επτά νησιά, επτά ωκεανούς, επτά θάλασσες και ποταμούς, επτά βουνά, επτά κλίματα κ.τ.λ.[528]

Άλλωστε δεν βρίσκει κανείς αναφορές για τις Επτά Γαίες μόνο στις ινδικές Γραφές και στην φιλοσοφία, αλλά και στην περσική, φοινικική, χαλδαϊκή και αιγυπτιακή Κοσμογονία, ακόμα και στην ραββινική φιλολογία. Ο Φοίνικας – που ονομάζεται από τους Εβραίους Ονέχ (από το Phenoch, Ενώχ, σύμβολο ενός μυστικού κύκλου και μύησης)[529] και από τους Τούρκους, *Κέρκες* – ζει χίλια χρόνια, μετά από τα οποία, ανάβοντας μια φλόγα, αυτοαναλώνεται και ύστερα ξαναγεννιέται από τον εαυτό του, ζει άλλα χίλια χρόνια, μέχρι επτά φορές επτά (βλέπε *Βιβλίο του Αλή*, ρωσική μετάφραση), ώσπου έρχεται η μέρα της Κρίσης. Το "επτά φορές επτά", 49, είναι μια διάφανη αλληγορία και ένας υπαινιγμός στους σαράντα εννιά "Μάνου", τους Επτά Γύρους και τους επτά φορές επτά ανθρώπινους κύκλους σε κάθε Γύρο πάνω σε κάθε σφαίρα. Οι Κέρκες και Ονέχ αντιπροσωπεύουν έναν φυλετικό κύκλο και το μυστικό δένδρο Αμπαμπέλ – το "Πατρικό Δένδρο" στο Κοράνι – πετάει νέα κλαδιά και φύλλα σε κάθε ανάσταση του Κέρκες ή Φοίνικα, ενώ η "Ημέρα της Κρίσης" σημαίνει έναν "ελάσσονα *Πραλάγια* " (βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*). Ο συγγραφέας του *Βιβλίου του Θεού* πιστεύει ότι:

> ... ο Φοίνικας είναι επίσης σαφώς ίδιος με την Σιμούργκ (το περσικό ροκ): και η διήγηση που μας δίνεται γι' αυτό το πουλί εδραιώνει ακόμα πιο αποφασιστικά την άποψη ότι ο θάνατος και η αναγέννηση του Φοίνικα συμβολίζει την διαδοχική καταστροφή και αναδημιουργία του κόσμου, η οποία μπορεί να πιστεύεται ότι επέρχεται από την μεσολάβηση ενός πύρινου κατακλυσμού (και ενός υδάτινου με την σειρά). Όταν ρωτούν την Σιμούργκ για την ηλικία της, πληροφορεί τον Καχερμάν ότι αυτός ο κόσμος είναι πολύ αρχαίος, γιατί ήδη επτά φορές ξαναγέμισε με όντα διαφορετικά από

Στο *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Δεύτερο κεφ. IV (Ουίλσον, Τομ. II σελ. 205-207), αναφέρεται ότι η ΓΗ "με τις ηπείρους, τα βουνά, τους ωκεανούς και το εξωτερικό κέλυφος, είναι πενήντα κρορ [500 εκατομμύρια] *γιοτζάνα* σε έκταση", και ο σχολιαστής παρατηρεί ότι "αυτό περιλαμβάνει τις πλανητικές σφαίρες: γιατί η διάμετρος των επτά ζωνών και ωκεανών – αφού κάθε ωκεανός έχει την ίδια διάμετρο με την ήπειρο την οποία περιβάλλει και κάθε διαδοχική ήπειρος έχει δυο φορές την διάμετρο της προηγούμενης – ισοδυναμεί με δυο *κρορ* και πενήντα τέσσερα *λακ*" κ.τ.λ..... Κάθε φορά που παρατηρούνται οποιεσδήποτε αντιφάσεις σε διάφορα *Πουρανά*, αποδίδονται... σε διαφορές των *Κάλπα* και τα παρόμοια". Η φράση "τα παρόμοια" όφειλε να λέει "απόκρυφο νόημα", εξήγηση η οποία αποκρύφτηκε από τον σχολιαστή, που έγραψε για εξωτερικούς, αιρετικούς σκοπούς, και παρανοήθηκε από τον μεταφραστή για διάφορους άλλους λόγους, ο τελευταίος από τους οποίους είναι η άγνοια της εσωτερικής φιλοσοφίας.

Ο Φοίνικας, που συνδέεται με τον ηλιακό Κύκλο των 600 ετών (με μηδενικά που αφαιρούνται ή προσθέτονται, ανάλογα με το ποιος κύκλος εννοείται), τον Δυτικό κύκλο των Ελλήνων και άλλων εθνών, είναι ένα γενετικό σύμβολο για αρκετά είδη κύκλων. Περισσότερες λεπτομέρειες θα δοθούν στο τμήμα "Κάλπα και Κύκλοι".

τον άνθρωπο, και επτά φορές άδειασε.[530] Ότι η ηλικία της ανθρωπινής φυλής στην οποία βρισκόμαστε τώρα, πρόκειται να διαρκέσει επτά χιλιάδες χρόνια, ότι αυτή η ίδια είχε δει δώδεκα τέτοιες ανακυκλώσεις και δεν ήξερε πόσες επρόκειτο ακόμα να δει. [*Ανατολικές Συλλογές*, II, 119, αναφερόμενο από τον Κίνελυ στο *Βιβλίο του θεού: Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Ωάνες*, σελ. 175, 176.]

Τα παραπάνω, όμως, δεν αποτελούν καινούργια δήλωση. Από τον Μπαγύ κατά τον τελευταίο αιώνα, μέχρι το δρ. Κίνελυ στον τωρινό, τα γεγονότα αυτά παρατηρήθηκαν από αρκετούς συγγραφείς, αλλά τώρα μπορεί να εγκαθιδρυθεί μια σύνδεση ανάμεσα στον περσικό χρησμό και στον Ναζωραίο προφήτη. Ο συγγραφέας του *Βιβλίου του Θεού* λέει:

> Σιμούργκ είναι στην πραγματικότητα ταυτόσημη με τον φτερωτό Σινγκ των Ινδών και την Σφίγγα των Αιγυπτίων. Λέγεται ότι η πρώτη θα εμφανιστεί κατά το τέλος του κόσμου... [σαν ένα] τερατώδες λιοντάρι-πουλί. Από εδώ οι Ραββίνοι δανείστηκαν τους μύθους τους για ένα τεράστιο Πουλί, που μερικές φορές στέκεται πάνω στην γη και άλλοτε βαδίζει στον ωκεανό... ενώ το κεφάλι του στηρίζει τον ουρανό και μαζί με τον μύθο υιοθέτησαν επίσης και την δοξασία με την οποία σχετίζεται. Διδάσκουν ότι θα υπάρξουν επτά διαδοχικές αναγεννήσεις της σφαίρας, ότι κάθε αναπαραγώμενο σύστημα θα διαρκεί επτά χιλιάδες χρόνια [;] και ότι η συνολική διάρκεια του Σύμπαντος θα είναι 49.000 χρόνια. Η άποψη αυτή, η οποία περιλαμβάνει την δοξασία της προϋπαρξης κάθε αναγεννημένου πλάσματος, μπορεί να την έμαθαν είτε κατά την διάρκεια της Βαβυλώνιας αιχμαλωσίας τους ή μπορεί να αποτελούσε μέρος της αρχέγονης θρησκείας την οποία οι ιερείς τους είχαν διατηρήσει από αμνημονεύτων ετών. [Κίνελυ, *Το Βιβλίο του Θεού*, σελ. 176.]

Δείχνει μάλλον ότι, οι μεν μυημένοι Ιουδαίοι δανείστηκαν, οι δε αμύητοι διάδοχοι τους, οι Ταλμουδιστές, έχασαν το νόημα και εφάρμοσαν τους Επτά Γύρους, τις σαράντα εννιά φυλές κ.τ.λ. σε λάθος θέση.

Και όχι μόνο οι "ιερείς" οι δικοί τους, αλλά και κάθε άλλης χώρας. Οι Γνωστικοί, οι διάφορες διδασκαλίες των οποίων είναι οι πολλοί απόηχοι της πρωταρχικής και παγκόσμιας δοξασίας, βάζουν τους ίδιους αριθμούς – κάτω από άλλη μορφή – στο στόμα του Ιησού στην πολύ απόκρυφη *Πίστις-Σοφία*. Εμείς λέμε και κάτι άλλο: ακόμα και ο χριστιανός εκδότης ή συγγραφέας της Αποκάλυψης διατήρησε αυτή την παράδοση και μιλάει για Επτά ΦΥΛΕΣ, τέσσερις από τις οποίες, μαζί με μέρος της πέμπτης, έχουν περάσει και δυο πρόκειται να έρθουν. Το αναφέρει όσο καθαρά μπορεί να αναφερθεί στο κεφάλαιο ΙΖ', στίχοι 9 και 10. Έτσι ο άγγελος λέει: "Ώδε ο νους ο έχων σοφίαν. Αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισίν, οπού η γυνή κάθηται έπ' αυτών καί Βασιλείς ΕΠΤΑ εισίν οι πέντε έπεσαν, εις εστίν, ο άλλος ούπω ήλθε", η έκτη και η έβδομη επερχόμενη Ριζική Φυλή, καθώς και οι υποφυλές αυτής, της τωρινής Φυλής μας; Ένας άλλος και ακόμα πιο έντονος υπαινιγμός στους Επτά Γύρους και στις σαράντα εννιά Ριζικές Φυλές που υπάρχει στο Λευϊτικόν, θα βρεθεί στην ΠΡΟΣΘΗΚΗ, Μέρος ΙΙΙ.

* * *

Ε
ΤΟ ΕΠΤΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑ

Ακόμα ο αριθμός επτά είναι στενά συνδεδεμένος με την απόκρυφη σημασία των Πλειάδων, εκείνων των επτά θυγατέρων του Άτλαντα, "οι έξι παρούσες, η έβδομη κρυμμένη". Στην Ινδία αυτές συνδέονται με το θρέμμα τους, τον θεό του πολέμου Καρττικέγια. Γιατί οι Πλειάδες (στα Σανσκριτικά, Κρίττικα) είναι εκείνες που έδωσαν στον θεό το όνομα τους, γιατί ο Καρττικέγια είναι ο πλανήτης Άρης, αστρονομικά. Σαν θεός είναι γιος του Ρουντρά, γεννημένος χωρίς την μεσολάβηση γυναίκας. Είναι ένας Κουμαρά, ένας "νεαρός παρθένος", επίσης, γεννημένος στο πυρ από το Σπέρμα του Σίβα – το *άγιο πνεύμα* – γιαυτό και ονομάζεται *Αγκνιμπού*. Ο αείμνηστος δρ.

Ο χρόνος είναι "παρελθοντικός" γιατί το βιβλίο είναι αλληγορικό και πρέπει να καλύψει τις αλήθειες που περιέχονται.

Κίνελυ πίστευε ότι στην Ινδία ο Καρττικέγια είναι το μυστικό σύμβολο του κύκλου του Νάρος, που αποτελείται από 600, 666 και 777 χρόνια, ανάλογα με το αν μετριώνται ηλιακά ή σεληνιακά, θεία ή θνητά έτη και οι έξι ορατές ή επτά στην πραγματικότητα αδελφές, οι Πλειάδες, χρειάζονται για την ολοκλήρωση αυτού του πιο μυστικού και μυστηριώδους από όλα τα αστρονομικά και θρησκευτικά σύμβολα. Επομένως, όταν επρόκειτο να μνημονεύσει ένα συγκεκριμένο γεγονός του παρελθόντος,

Καρττικέγια εμφανιζόταν σαν ένας Κουμαρά, ένας ασκητής, με *έξι χέρια*: ένα για κάθε αιώνα του Νάρου. Όταν ο συμβολισμός χρειαζόταν για κάποιο άλλο γεγονός, τότε, σε συνδυασμό με τις επτά αστρικές αδελφές, ο Καρττικέγια εμφανιζόταν συνοδευόμενος από την Καούμαρι (ή Σένα), την θηλυκή όψη του. Τότε είναι ανεβασμένος πάνω σε ένα παγώνι: το πουλί της Σοφίας και της Απόκρυφης Γνώσης και ο ινδικός Φοίνικας, η ελληνική σχέση του οποίου με τα 600 χρόνια του Νάρου είναι πασίγνωστη. Ένα εξάκτινο αστέρι (διπλό τρίγωνο), μια Σβάστικα, ένα εξάκορφο και περιπτωσιακά επτάκορφο στέμμα υπάρχει στο μέτωπο του, η ουρά του παγωνιού παριστάνει τον αστρικό ουρανό και τα δώδεκα σημεία του *Ζωδιακού είναι κρυμμένα στο σώμα του*, εξαιτίας του οποίου ονομάζεται επίσης *Ντβαντασακάρα*, "δωδεκάχειρος" και *Ντβαντασάκσα*, "δωδεκάφθαλμος". Αλλά η πιο διάσημη μορφή του είναι σαν *Σάκτι-ντάρα*, "λογχοφόρος" και κατακτητής του Ταράκα, "Ταράκατζιτ".

Επειδή τα χρόνια του Νάρου (στην Ινδία) μετριώνται με δυο τρόπους – είτε "100 χρόνια των θεών" (θεία χρόνια), είτε 100 θνητά χρόνια – μπορεί κανείς να καταλάβει την τρομακτική δυσκολία που αντιμετωπίζει ο αμύητος στην ορθή κατανόηση αυτού του κύκλου, ο οποίος παίζει έναν τόσο σημαντικό ρόλο στην Αποκάλυψη του Αγ. Ιωάννη. Είναι ο αληθινά αποκαλυπτικός κύκλος και όμως σε καμιά από τις αναρίθμητες υποθέσεις σχετικά με αυτόν δεν βρήκαμε παρά μόνο κατά προσέγγιση αληθείς, εξαιτίας του ότι έχει διαφορετική διάρκεια και σχετίζεται με διάφορα προϊστορικά γεγονότα.

Ενάντια στον ισχυρισμό των Βαβυλωνίων σχετικά με την διάρκεια των θείων εποχών τους, υποστηρίχθηκε ότι ο Σουίδας έδειξε ότι οι αρχαίοι, στους χρονολογικούς υπολογισμούς τους, μετρούσαν μέρες αντί για χρόνια. Ο δρ. Σεπ στην έξυπνη παραποίησή του, την οποία ξεσκεπάσαμε αλλού, σχετικά με το ινδικό 432 σε χιλιάδες και εκατομμύρια χρόνια (η διάρκεια των *Γιουγκά*) το οποίο αυτός υποβίβασε σε 4.320 σεληνιακά έτη πριν από την "γέννηση του Χριστού" – όπως "προκαθορίστηκε" στους αστρικούς (εκτός από αόρατους) ουρανούς και αποδείχθηκε "από την εμφάνιση του Άστρου της Βηθλεέμ" – επικαλείται το Σουίδα και την αυθεντία του. Αλλά ο Σουίδας δεν διαθέτει καμιά άλλη εγγύηση εκτός από τις δικές του υποθέσεις και δεν ήταν μυημένος. Αναφέρει σαν απόδειξη τον Ήφαιστο, εμφανίζοντας τον ότι, σύμφωνα με το χρονολογικό ισχυρισμό, βασίλευσε 4.477 χρόνια, δηλαδή 4.477 μέρες, όπως νομίζει ή μετατρέποντας τες σε χρόνια: 12 χρόνια, 3 μήνες και 7 μέρες· στο πρότυπο του έχει 5 μέρες, διαπράττοντας έτσι ήδη ένα λάθος σε ένα τόσο εύκολο υπολογισμό (βλέπε Σουίδας στο λήμμα *Ήλιος*). Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν και άλλοι αρχαίοι συγγραφείς που υποπίπτουν σε παρόμοια λαθεμένες υποθέσεις. Ο Καλλισθένης, για παράδειγμα, ο οποίος αποδίδει στις αστρονομικές παρατηρήσεις των Χαλδαίων μόνο 1.903 χρόνια [Σιμπλίκιος, *Περί ουρανού*, Βιβλ. Δεύτερο, Σχ. 46. Βλέπε ελληνικό κείμενο του Ι.Λ. Χάιμπεργκ, 1894, Τομ. 7, σελ. 506, 11-12], ενώ ο Επιγένης αναγνωρίζει 730.000 χρόνια. [Πλινίου, *Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Έβδομο, κεφ. LVI (193)] Όλες αυτές οι υποθέσεις που γίνονται από αδαείς συγγραφείς βασίζονται και οφείλονται σε μια παρανόηση. Η χρονολογία όλων των Δυτικών λαών, των αρχαίων Ελλήνων και των Ρωμαίων, είναι δανεισμένη από την Ινδία. Στην ταμιλική έκδοση του *Μπαγκαβάνταμ* αναφέρεται ότι 15 ηλιακές ημέρες κάνουν ένα *πάτσαμ*, εώ δυο *πάτσαμ* (ή 30 ημέρες) είναι ένας μήνας των θνητών, προσθέτοντας ότι ένας τέτοιος μήνας είναι μόνο μια ημέρα των *Πιτάρ Ντέβατα* (*Πιτρί*). Επίσης, δυο τέτοιοι μήνες αποτελούν ένα *ρούντου*, τρία *ρούντου* κάνουν ένα *άγιαναμ* και δυο *άγιαναμ* είναι ένας χρόνος, ο οποίος χρόνος των θνητών δεν είναι παρά μια ημέρα των θεών. Εξαιτίας τέτοιων παρανοημένων διδασκαλιών είναι που μερικοί Έλληνες φαντάστηκαν ότι όλοι οι μυημένοι ιερείς είχαν μετατρέψει τις ημέρες σε χρόνια!

Αυτό το λάθος των αρχαίων Ελλήνων και Λατίνων συγγραφέων δημιούργησε πολλά αποτελέσματα στην Ευρώπη. Κατά το τέλος του περασμένου και στις αρχές αυτού του αιώνα, βασιζόμενοι πάνω σε σκόπιμα παραποιημένες αναφορές της ινδικής χρονολογίας – τις οποίες έφεραν από την Ινδία ορισμένοι υπερβολικά ένθερμοι και εξίσου ασυνείδητοι ιεραπόστολοι – οι Μπαιγύ, Ντυπουί και

άλλοι κατασκεύασαν μια εντελώς φανταστική θεωρία πάνω στο θέμα. Επειδή οι Ινδοί είχαν σαν μέτρο χρόνου την μισή περιστροφή της Σελήνης και επειδή στην ινδική φιλολογία αναφέρεται ένας μήνας που αποτελείται μόνο από δεκαπέντε μέρες – για τον οποίο μιλάει ο Κουίντους Κούρτιους [*Ιστορία του Αλέξανδρου*, Βιβλ. Όγδοο, κεφ. 9, τμ. 35: "*menses in quinos dies descripserunt*", δηλαδή: μοίραζαν τις ημέρες σε μήνες πέντε ημερών έκαστος] – επομένως είναι αποδεδειγμένο γεγονός ότι το έτος τους ήταν μόνο μισό έτος, όταν δεν ονομαζόταν ημέρα. Και οι Κινέζοι επίσης χώριζαν τον Ζωδιακό τους σε είκοσι τέσσερα μέρη και επομένως τον χρόνο τους σε είκοσι τέσσερα δεκαπενθήμερα, αλλά αυτός ο υπολογισμός δεν τους εμπόδισε, ούτε τους εμποδίζει, να έχουν ένα αστρονομικό έτος ίδιο με το δικό μας. Και μέχρι σήμερα σε ορισμένες επαρχίες, έχουν μια περίοδο έξι ημερών, το νότιο ινδικό *ρούντου*. Ακόμα, ο Διόδωρος ο Σικελός [*Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πρώτο, 26] ονομάζει τις "τριάντα ημέρες, ένα αιγυπτιακό έτος", ή εκείνη την περίοδο κατά την διάρκεια της οποίας η Σελήνη εκτελεί μια πλήρη περιστροφή. Ο Πλίνιος και ο Πλούταρχος μιλούν και οι δυο γι' αυτό. [Πλίνιου, *Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. X, Πλουτάρχου, *Βίος του Νουμά*, παρ. 18.] Αλλά είναι λογικό οι Αιγύπτιοι που γνώριζαν αστρονομία εξίσου καλά όσο και κάθε άλλος λαός, να κάνουν τον σεληνιακό μήνα να αποτελείται από τριάντα ημέρες, όταν έχει μόνο είκοσι οχτώ μέρες με κλάσματα; Αναμφίβολα αυτή η σεληνιακή περίοδος είχε ένα απόκρυφο νόημα, ακριβώς όπως και οι *άγιανα* και *ρούντου* των Ινδών. Το έτος της δίμηνης διάρκειας, καθώς και η περίοδος των εξήντα ημερών, ήταν ένα παγκόσμιο μέτρο χρόνου κατά την αρχαιότητα, όπως δείχνει ο ίδιος ο Μπαιγύ στο έργο του *Μελέτη της Ινδικής και Ανατολικής Αστρονομίας* (Παρίσι, 1787, *Προκαταρκτικές Αναλύσεις*, σελ. LXXXXVI-VII). Οι Κινέζοι, σύμφωνα με τα δικά τους βιβλία, διαιρούσαν τον χρόνο τους σε δυο μέρη, από την μια ισημερία μέχρι την άλλη. [Φρερ, Πρακτικά *της Ακαδημίας των Επιγραφών*, τομ. XV (1743), σελ. 540.] Οι Άραβες αρχικά διαιρούσαν τον χρόνο σε έξι εποχές, καθεμιά αποτελούμενη από δυο μήνες. Στο κινεζικό αστρονομικό έργο που ονομάζεται *Kieou-tche* αναφέρεται ότι δυο φεγγάρια αποτελούν ένα μέτρο χρόνου και έξι μέτρα ένα έτος [Παγκόσμια ιστορία από μια Εταιρεία λογίων, πρώτη μετάφραση από τα αγγλικά, τόμος XII, σελ. 549] και μέχρι σήμερα οι ιθαγενείς της Καμτσάκα έχουν τον χρόνο των έξι μηνών, όπως είχαν και όταν τους επισκέφθηκε ο αββάς Σαπ. [Αββάς Ζαν Σαπ ντ' Οτρός, *Ταξίδι στην Σιβηρία*, κ.τ.λ. (Παρίσι, 1768), Τομ. III, σελ. 19.] Αλλά είναι όλα αυτά αρκετή δικαιολογία για να πούμε πως, όταν τα ινδικά *Πουρανά* αναφέρουν "ένα ηλιακό έτος", εννοούν μια ηλιακή ημέρα; Η γνώση των φυσικών νόμων είναι εκείνη που κάνει τον αριθμό επτά ριζικό φυσικό αριθμό κατά κάποιον τρόπο στον εκδηλωμένο κόσμο – τουλάχιστον στον δικό μας τωρινό γήινο ζωικό κύκλο – και η θαυμαστή κατανόηση των έργων του είναι που αποκάλυψε στους αρχαίους τόσα πολλά από τα μυστήρια της φύσης. Και αυτοί οι νόμοι πάλι και η πορεία τους πάνω στα αστρικά, γήινα και ηθικά πεδία, είναι εκείνοι που έκαναν τους αρχαίους αστρονόμους να υπολογίσουν σωστά την διάρκεια των κύκλων και τα αντίστοιχα αποτελέσματα τους πάνω στην πορεία των γεγονότων και να καταγράφουν εκ των προτέρων (προφητεία ονομάζεται) την επίδραση που θα έχουν πάνω στην πορεία και στην ανάπτυξη των ανθρώπινων φυλών, ο Ήλιος, η Σελήνη και οι πλανήτες όντας αλάνθαστοι χρονομέτρες, η δύναμη και η περιοδικότητα των οποίων ήταν πολύ καλά γνωστές, έγιναν έτσι ο μεγάλος Κυβερνήτης και κυβερνήτες του δικού μας μικρού συστήματος σε όλες τις επτά περιοχές ή "σφαίρες δράσης" του.[531]

Αυτό υπήρξε τόσο φανερό και αξιοσημείωτο, ώστε ακόμα και οι σύγχρονοι άνθρωποι της Επιστήμης, υλιστές όσο και μυστικιστές, έχουν στρέψει την προσοχή τους σε αυτόν τον νόμο. Φυσικοί και θεολόγοι, μαθηματικοί και ψυχολόγοι έστρεψαν την προσοχή του κόσμου επανειλημμένα σε αυτό το γεγονός της περιοδικότητας στην συμπεριφορά της "Φύσης". Οι αριθμοί αυτοί εξηγούνται στα Σχόλια με τα ακόλουθα λόγια:

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ "ΕΝΑ" ΑΛΛΑ ΤΟ ΠΑΝ.

ΣΤΟΝ ΑΝΩΤΕΡΟ [ουρανό] ΤΟ ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟ *ΡΑΤΖΑ* ["*αντμπούταμ*"] ΑΥΤΟΣ [ο Κύκλος] ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ, ΓΙΑΤΙ [είναι] ΤΟ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΤΑΥ ΣΕ ΑΥΤΟΝ.

Οι σφαίρες δράσης των συνδυασμένων δυνάμεων της εξέλιξης και του *κάρμα* είναι: (1) η Υπερ-πνευματική ή νοούμενη, (2) η Πνευματική, (3) η Ψυχική, (4) η Αστρο-αιθερική, (5) η Υπο-αστρική, (6) η Ζωτική και (7) η καθαρά υλική σφαίρα.

ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ [από τα τρία "Ρατζάνσι" (*τριτίγια*) ή τρεις "Κόσμους"] ΤΟ ΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΥΟ [αρσενικό και θηλυκό]· ΚΑΙ ΤΡΙΑ [προσθέστε τον Υιό ή Λόγο]· ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ["Τετρακτύς" ή "Τετραγράμματον"].

ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ [ο κατώτερος κόσμος ή γη μας] Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ. ΠΑΡΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΙΣ ΕΠΤΑ, ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΑΡΙΘΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΑΝΑΜΙΞΕ ΤΟΝ [τον τελευταίο] ΜΕ ΤΟ ΜΕΣΑΙΟ ΡΑΤΖΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΙΣ ΕΝΝΕΑ, ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΑΡΙΘΜΟ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ.[532]

Όταν οι Δυτικοί Ανατολιστές θα έχουν γίνει κύριοι του αληθινού νοήματος των διαιρέσεων του Κόσμου *του Ριγκ Βέντα* – της διπλής, τριπλής, εξαπλής και επταπλής και ειδικά της εννεαπλής διαίρεσης – τότε το μυστήριο των κυκλικών διαιρέσεων που εφαρμόζεται στον ουρανό και στην Γη, στους θεούς και στους ανθρώπους, θα γίνει γι' αυτούς πιο σαφές από ό,τι είναι τώρα. Γιατί:

> "ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΑΡΜΟΝΙΑ ΑΡΙΘΜΩΝ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ την ΦΥΣΗ στην δύναμη της βαρύτητας, στις πλανητικές κινήσεις, στους νόμους της θερμότητας, του φωτός, του ηλεκτρισμού και της χημικής συγγένειας, στις μορφές των ζώων και των φυτών, στην αντίληψη του νου. Πράγματι η κατεύθυνση των σύγχρονων φυσικών επιστημών είναι προς μια γενίκευση η οποία θα εκφράζει τους θεμελιώδεις νόμους των πάντων, με έναν απλό αριθμητικό λόγο. Θα θέλαμε να αναφερθούμε στο έργο του καθηγητή Χίουελ *Φιλοσοφία των Επαγωγικών Επιστημών* και στις έρευνες του κ. Χέυ σχετικά με τους νόμους του αρμονικού χρώματος και της μορφής. Από αυτές φαίνεται ότι ο αριθμός επτά κατέχει ξεχωριστή θέση μέσα στους νόμους που ρυθμίζουν την αρμονική αντίληψη των μορφών, των χρωμάτων και των ήχων, και πιθανόν και της γεύσης επίσης, αν μπορούσαμε να αναλύσουμε αυτού του είδους τις αισθήσεις μας με μαθηματική ακρίβεια". [Παρμένο από την *Ιατρική Επιθεώρηση*, Ιούλιος 1844 και αναφερόμενο από τον Γκράταν Γκίνες στο έργο του *Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής*, 1878, σελ 275.]

Σε τέτοιον βαθμό πράγματι, ώστε πάρα πολλοί γιατροί έμειναν κατάπληκτοι μπροστά στην περιοδική επταπλή επιστροφή των κύκλων στην εμφάνιση και στην εξαφάνιση διάφορων ασθενειών, ενώ οι φυσιοδίφες βρέθηκαν σε πλήρη αδυναμία να εξηγήσουν αυτόν τον νόμο.

> γέννηση, ανάπτυξη, ωριμότητα, οι ζωτικές λειτουργίες, η υγιής εξέλιξη των μεταβολών, οι ασθένειες, η παρακμή και ο θάνατος των εντόμων, ερπετών, ψαριών, πτηνών, θηλαστικών, ακόμα και του ανθρώπου, ελέγχονται λίγο-πολύ από ένα νόμο ολοκλήρωσης σε *εβδομάδες* (ή επτά ημέρες). [Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής, σελ. 265.]

δρ. Λέικοκ, γράφοντας για την "Περιοδικότητα των Ζωτικών Φαινομένων" [*Νυστέρι*, 1942-43], αναφέρει "ένα πολύ αξιοσημείωτο παράδειγμα και μια επιβεβαίωση του νόμου στα έντομα".[533]

Βλέπε *Ριγκ Βέντα*, X, 105. Στον Ινδουισμό, όπως κατανοείται από τους Ανατολιστές από τον *Ριγκ Βέντα*, τα τρία *Ρατζάνσι* αναφέρονται στους τρεις δρασκελισμούς του Βίσνου, το ανερχόμενο ανώτερο βήμα το εκτελούμενο στον ανώτερο κόσμο (*Ριγκ Βέντα*, VII, 99, 1, παράβαλε I, 155, 5). Είναι ο *Ντίβο Ρατζά* ή ο "ουρανός"), όπως νομίζουν. Αλλά στον αποκρυφισμό είναι και κάτι πέρα από αυτό. Η φράση *pareshu gahyeshu vrateshu* [με καλές άγνωστες πράξεις] (παράβαλε I, 155, 3 και IX, 75, 2 ή επισης X, 114, στον *Ριγκ Βέντα*), δεν έχει ακόμα εξηγηθεί.

Έχοντας δώσει έναν αριθμό παραδειγμάτων από την φυσική ιστορία, ο γιατρός προσθέτει: "Τα γεγονότα στα οποία έριξα μια βιαστική ματιά είναι γενικά γεγονότα και δεν μπορούν να συμβαίνουν κάθε ημέρα σε τόσα πολλά εκατομμύρια ζώα κάθε είδους – ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΝΥΜΦΗ Ή ΩΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΥ ΕΝΤΟΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ, σε καθορισμένες περιόδους – από απλή τύχη ή σύμπτωση... Νομίζω ότι δεν είναι δυνατόν να φτάσουμε σε κανένα άλλο γενικό συμπέρασμα εκτός από αυτό, δηλαδή ότι στα ζώα οι μεταβολές συμβαίνουν κάθε τρεις και μισό, επτά, δεκατέσσερις, είκοσι μια ή είκοσι οχτώ ημέρες ή σε κάποιον ορισμένον αριθμό εβδομάδων ή επταδικών κύκλων". Επίσης, ο ίδιος ο δρ. Λέικοκ δηλώνει ότι: "Όποιο τύπο και αν εμφανίσει ο πυρετός, θα υπάρξει ένας παροξυσμός την έβδομη ημέρα... η δέκατη τέταρτη θα είναι αξιοσημείωτη σαν μια ημέρα μεταβολής...." (συμβαίνει ή θεραπεία ή θάνατος). "Αν ο τέταρτος [παροξυσμός] είναι σοβαρός και ο πέμπτος λιγότερο, η ασθένεια θα τελειώσει κατά τον έβδομο παροξυσμό και... αλλαγή προς το καλύτερο... θα φανεί κατά την δέκατη τέταρτη ημέρα. Αν, όμως, η επιδείνωση που συμβαίνει την δέκατη τρίτη μέρα τελειώσει μοιραία... πιθανόν ο θάνατος να λάβει χώρα στην αρχή της δέκατης τέταρτης ημέρας, δηλαδή περίπου στις τρεις ή τέσσερις το πρωί, όταν το σύστημα είναι πιο εξαντλημένο" (Βλέπε *Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής*, του Χ. Κρατάν Γκίνες, σελ. 267-270, όπου υπάρχει αυτή η αναφορά).

Και ο Χ. Γκράταν Γκίνες, ο συγγραφέας του έργου *Το Προσεγγίζον Τέλος της Εποχής*, σελ. 276, λέει σχετικά με όλα αυτά, καθώς υπερασπίζεται την βιβλική χρονολογία:

> Και η ζωή του ανθρώπου... είναι μια εβδομάδα, μια εβδομάδα δεκάδων. "Οι ημέρες των χρόνων μας είναι εξήντα χρόνια και δέκα"... Συνδυάζοντας την μαρτυρία όλων αυτών των γεγονότων, είμαστε αναγκασμένοι να παραδεχθούμε ότι κυριαρχεί στην οργανική φύση ένας νόμος επταδικής περιοδικότητας, ένας νόμος ολοκλήρωσης σε εβδομάδες.

Χωρίς να αποδέχεται τα συμπεράσματα και ειδικά τις υποθέσεις του μορφωμένου ιδρυτή του "Ινστιτούτου του Ανατολικού Λονδίνου για Ιεραποστολές στην Πατρίδα και το Εξωτερικό", η συγγραφέας δέχεται και καλωσορίζει τις έρευνές του στην απόκρυφη χρονολογία της Βίβλου. Ακριβώς όπως, ενώ απορρίπτει τις θεωρίες και τις υποθέσεις της σύγχρονης Επιστήμης και τις γενικεύσεις της, υποκλίνεται μπροστά στις μεγάλες επιτεύξεις της στον κόσμο της φυσικής ή σε όλες τις μικρότερες λεπτομέρειες της υλικής φύσης.

Υπάρχει αναμφίβολα ένα απόκρυφο "χρονολογικό σύστημα στην εβραϊκή Γραφή", η Καμπάλα όντας η εγγύηση του: υπάρχει σε αυτήν "ένα σύστημα εβδομάδων", βασισμένο πάνω στο αρχαϊκό ινδικό σύστημα, το οποίο μπορεί ακόμα να βρεθεί στο αρχαίο *Γιοτίσα*.[534] Και υπάρχουν σ' αυτό κύκλοι της "*εβδομάδας* των ημερών", της "*εβδομάδας* των μηνών", των ετών, των αιώνων, ακόμα και χιλιετιών, δεκαχιλιετιών ή και περισσότερο ή η "εβδομάδα ετών των ετών".[535] Αλλά όλα αυτά μπορούν να βρεθούν στην αρχαϊκή δοξασία. Και αν αυτή η κοινή πηγή της χρονολογίας σε κάθε Γραφή, οσοδήποτε καλυμμένη, απορρίπτεται στην περίπτωση της Βίβλου, τότε οι έξι ημέρες και το Σάββατο, η έβδομη, δύσκολα μπορούν να αποσυνδέσουν την Γένεση από τις πουρανικές Κοσμογονίες. Γιατί η πρώτη "Εβδομάδα της Δημιουργίας" δείχνει την επταπλότητα της

Αυτή είναι καθαρή "προφητεία" μέσω κυκλικών υπολογισμών και συνδέεται με την χαλδαϊκή αστρολατρεία και αστρολογία. Έτσι η υλιστική Επιστήμη – η ιατρική, η πιο υλιστική από όλες – χρησιμοποιεί τους απόκρυφους νόμους μας στις ασθένειες, μελετάει την φυσική ιστορία με την βοήθειά τους, αναγνωρίζει την παρουσία τους σαν ένα γεγονός στην φύση και όμως πρέπει να κοροϊδεύει την ίδια αρχαϊκή γνώση όταν την διακηρύσσουν οι αποκρυφιστές. Γιατί, αν ο μυστηριώδης Επταδικός Κύκλος είναι ένας νόμος στην φύση και είναι, όπως αποδείχθηκε. Αν βρίσκεται ότι ελέγχει την εξέλιξη και την ενέλιξη (ή θάνατο) στις περιοχές της εντομολογίας, ιχθυολογίας και ορνιθολογίας, καθώς και στο βασίλειο των θηλαστικών ζώων και του ανθρώπου, τότε γιατί να μην είναι παρών και ενεργός στον Κόσμο, γενικά, στις φυσικές (αν και απόκρυφες) διαιρέσεις του χρόνου, των φυλών και της νοητικής ανάπτυξης; Και γιατί, ακόμα, δεν θα πρέπει οι πιο αρχαίοι γνώστες να είχαν μελετήσει και ολοκληρωτικά κυριαρχήσει αυτούς τους κυκλικούς νόμους κάτω από όλες τις όψεις τους; Πράγματι, ο δρ. Στράττον αναφέρει σαν ένα φυσιολογικό και παθολογικό γεγονός ότι: "στην υγιή κατάσταση ο ανθρώπινος παλμός είναι πιο γρήγορος το πρωί απ' ότι το απόγευμα, για έξι από τις επτά ημέρες και την έβδομη ημέρα επιβραδύνεται. (*Ιατρικό και Χειρουργικό Περιοδικό Εδιμβούργου,* Ιαν. 1843.) Γιατί, λοιπόν, και ένας Αποκρυφιστής να μη δείξει το ίδιο στην κοσμική και γήινη ζωή στον σφυγμό του πλανήτη και των φυλών; Ο δρ. Λέικοκ διαιρεί την ζωή σε τρεις μεγάλες επταδικές περιόδους: την πρώτη και την τελευταία, που καθεμιά διαρκεί 21 χρόνια και την κεντρική περίοδο ή ακμή της ζωής που διαρκεί 28 χρόνια ή τέσσερις φορές επτά. Υποδιαιρεί την πρώτη σε επτά ξεχωριστά στάδια και τις άλλες δυο σε τρεις μικρότερες περιόδους και λέει ότι: "Η θεμελιώδης μονάδα των μεγαλύτερων περιόδων είναι μια εβδομάδα επτά ημερών, κάθε ημέρα όντας δώδεκα ωρών", και ότι "απλά και σύνθετα πολλαπλάσια αυτής της μονάδας καθορίζουν το μήκος αυτών των περιόδων με την ίδια αναλογία, όπως τα πολλαπλάσια της μονάδας των δώδεκα ωρών καθορίζουν τις μικρότερες περιόδους. Αυτός ο νόμος ενώνει όλα τα περιοδικά ζωτικά φαινόμενα και συνδέει τις περιόδους που παρατηρήθηκαν στα κατώτερα δακτυλιωτά ζώα, με εκείνες του ίδιου του ανθρώπου, του ανώτερου από τα σπονδυλωτά". Αν η Επιστήμη το κάνει αυτό, τότε γιατί θα πρέπει να κοροϊδεύει την απόκρυφη πληροφορία, δηλαδή, ότι (μιλώντας με την γλώσσα του δρ. Λέικοκ) "τώρα έχει περάσει μια εβδομάδα του μανβανταρικού (σεληνιακού) δεκαπενθήμερου, των δεκατεσσάρων ημερών (ή επτά Μάνου), όπου αυτό το δεκαπενθήμερο των δώδεκα ωρών σε μια ημέρα αντιπροσωπεύει επτά περιόδους ή επτά φυλές"; Αυτή η γλώσσα της επιστήμης ταιριάζει θαυμάσια με την δοξασία μας. Εμείς (η ανθρωπότητα) ζήσαμε "μια εβδομάδα επτά ημερών, κάθε ημέρα όντας δώδεκα ώρες", αφού τρεις και μισή φυλές έχουν χαθεί για πάντα, η τέταρτη είναι καταβυθισμένη και βρισκόμαστε τώρα στην Πέμπτη Φυλή.

Για την διάρκεια τέτοιων κύκλων ή *Γιουγκά* βλέπε στο *Βρίντα Γκάργκα* και άλλα αρχαία αστρονομικά τμήματα (*Γιοτίσα*). Ποικίλλουν από έναν κύκλο πέντε ετών – τον οποίο ο Κόλεμπρουκ ονομάζει "κύκλο των *Βέντα*", καθοριζόμενο στους θεσμούς του Παρασαρά, και "βάσει υπολογισμού για μεγαλύτερους κύκλους" (*Διάφορες Πραγματείες*, Τομ. I, σελ. 97 υποσ.) – μέχρι το *Μαχαγιουγκά* ή τον περίφημο κύκλο των 4.320.000 ετών.

Η εβραϊκή λέξη για την "εβδομάδα" είναι Επτά, και οποιαδήποτε χρονική διάρκεια διαιρούμενη δια του Επτά θα ήταν μια "εβδομάδα" στην δική τους ημέρα, ακόμα και 49.000.000 χρόνια, αφού είναι επτά φορές επτά εκατομμύρια. Αλλά ο υπολογισμός τους είναι παντού επταδικός.

χρονολογίας της και έτσι την συνδέει με τις "Επτά Δημιουργίες" του Μπράχμα. Ο άρτιος τόμος από την πένα του Γκράταν Γκίνες, στις 760 σελίδες του οποίου συγκέντρωσε κάθε μαρτυρία αυτού του επταδικού υπολογισμού, είναι μια καλή μαρτυρία. Γιατί, αν – όπως λέει – η βιβλική χρονολογία "ρυθμίζεται από τον νόμο των εβδομάδων" και αν είναι επταδική, οποιαδήποτε κι αν είναι τα μέτρα της εβδομάδας της δημιουργίας και η διάρκεια των ημερών της και αν, τέλος, "το βιβλικό σύστημα περιλαμβάνει εβδομάδες σε μια μεγάλη ποικιλία κλιμάκων", τότε αυτό το σύστημα φαίνεται να είναι ταυτόσημο με όλα τα παγανιστικά συστήματα. Επίσης η προσπάθεια να δείξει ότι 4.320 χρόνια (σε σεληνιακούς μήνες) πέρασαν ανάμεσα στην "Δημιουργία" και στην Γένεση είναι μια καθαρή και αλάνθαστη σύνδεση με το 4.320.000 των ινδικών *Γιουγκά*. Διαφορετικά γιατί να κάνει τόσες προσπάθειες για να δείξει ότι αυτοί οι οποίοι είναι κυρίως χαλδαϊκοί και Ινδοάριοι, παίζουν έναν τόσο σημαντικό ρόλο στην Καινή Διαθήκη; Θα το αποδείξουμε τώρα ακόμα πιο πειστικά.

αμερόληπτος κριτικός ας συγκρίνει τις δυο διηγήσεις – το *Βίσνου Πουρανά* και την Βίβλο – και θα δει ότι οι "επτά δημιουργίες" του Μπράχα βρίσκονται στο θεμέλιο της "εβδομάδας" της δημιουργίας στην Γένεση Α'. Οι δυο αλληγορίες είναι διαφορετικές, αλλά τα συστήματα είναι χτισμένα πάνω στον ίδιον θεμέλιο λίθο. Η Βίβλος μπορεί να κατανοηθεί μόνο κάτω από το φως της Καμπάλα. Πάρτε το *Ζοχάρ*, το Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου, όσο παραμορφωμένο κι αν είναι τώρα, και συγκρίνετε. Οι επτά *Ρίσι* και οι δεκατέσσερις Μάνου των επτά *Μανβαντάρα* προβάλλουν από το κεφάλι του Μπράχμα. Είναι οι "γιοι οι γεννημένοι από τον νου" και με αυτούς αρχίζει η διαίρεση της ανθρωπότητας και των φυλών της από τον Ουράνιο Άνθρωπο, τον "Λόγο" (τον εκδηλωμένο), που είναι Μπράχμα-Πρατζαπάτι. Στο *Εντά Ράμπα Κάντισα* (την Μεγάλη Άγια Συνέλευση) αναφέρεται σχετικά με το κρανίο (κεφάλι) του Μακροπρόσωπου, του Αρχαίου (Σανάτ, μια ονομασία του Μπράχμα),[536] ότι σε καθεμιά από τις τρίχες του είναι μια "κρυμμένη πηγή που προβάλλει από τον κρυμμένο εγκέφαλο".

> Και λάμπει και εξέρχεται μέσω αυτής της τρίχας στην τρίχα του Μικροπρόσωπου και από αυτήν [που είναι η εκδηλωμένη ΤΕΤΡΑΔΑ, το Τετραγρόμματον] ο εγκέφαλός Του σχηματίζεται και από εκεί ο εγκέφαλος εξέρχεται σε τριάντα και δυο ατραπούς [ή η τριάδα και η δυάδα ή ξανά 432].

Και πάλι:

> Δεκατρείς μπούκλες υπάρχουν από την μια και από την άλλη πλευρά του κρανίου (δηλαδή έξι από την μια και έξι από την άλλη, το δεκατρία όντας επίσης δεκατέσσερα, γιατί είναι αρσενικό-θηλυκό), (αυτές) βρίσκονται κοντά στο πρόσωπό Του και μέσω αυτών αρχίζει η διαίρεση των τριχών (οι διαιρέσεις των πραγμάτων, Ανθρωπότητας και Φυλών).[*Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, 70, 71, 80, παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 120, 121.]

"Εμείς οι *έξι* είμαστε φώτα που ακτινοβουλούν από ένα *έβδομο* (φως)", λέει ο Ραββί Αμπά· "*εσύ είσαι το έβδομο φως*", η σύνθεση όλων μας, προσθέτει, μιλώντας για το *Τετραγράμματον* και τους επτά "συντρόφους" του, τους οποίους ονομάζει "οφθαλμούς του Τετραγράμματου". [*Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, στίχος 1160 (*Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 255).]

Το ΤΕΤΡΑΓΡΆΜΜΑΤΟΝ είναι ο Μπράχμα Πρατζαπάτι, ο οποίος πήρε *τέσσερις* μορφές προκειμένου να δημιουργήσει τέσσερα είδη *υπερφυσικών* πλασμάτων, δηλαδή να κάνει τον εαυτό του τετραπλό ή την εκδηλωμένη *Τετράδα*·[βλέπε *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 79 και επ.] και ο οποίος, μετά απ' αυτό, ξαναγεννιέται στους επτά *Ρίσι*, τους *Μανασαπούτρα*

Ο Μπράχμα στο πρώτο *Κάλπα* (ημέρα πρώτη) δημιουργεί διάφορα "θυσιαστήρια ζώα" *πασού*: ή τα ουράνια σώματα και Ζωδιακά σημεία και φυτά τα οποία χρησιμοποιεί σε θυσίες στην αρχή του *Τρέτα Γιουγκά*. Το εσωτερικό νόημα τον δείχνει να προχωρεί κυκλικά και να δημιουργεί αστρικά πρότυπα πάνω στο καθοδικό πνευματικό τόξο και ύστερα πάνω στο ανοδικό υλικό τόξο. Αυτά είναι η υποδιαίρεση μιας διπλής δημιουργίας, υποδιαιρούμενης ξανά σε επτά κατερχόμενες και επτά ανερχόμενες βαθμίδες πίπτοντος πνεύματος και ανερχόμενης ύλης, το αντίστροφο του οποίου λαμβάνει χώρα (όπως σε έναν καθρέφτη που αντανακλά το δεξί στην αριστερή μεριά) σε αυτό το δικό μας *Μανβαντάρα*. Η ελοϊμική Γένεση (κεφ. Ι) και το ιεχωβικό αντίγραφο είναι ίδια, εσωτερικά, με την ινδική κοσμογονία.

του, "τους γεννημένους από τον νου γιους", που γίνονται έπειτα 9, 21 κ.ο.κ. και που όλοι τους λέγεται ότι γεννήθηκαν από διάφορα μέρη του Μπράχμα.[537]

Υπάρχουν δύο Τετραγράμματα: ο Μακροπρόσωπος και ο Μικροπρόσωπος. Το πρώτο είναι το *απόλυτο* τέλειο Τετράγωνο ή η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ μέσα στον Κύκλο και οι δύο αφηρημένες ιδέες, και γι' αυτό ονομάζεται ΑΪΝ, το Μη ον, δηλαδή απεριόριστη και απόλυτη *Υπόσταση*. Αλλά όταν θεωρείται σαν Μικροπρόσωπος ή "Ουράνιος Άνθρωπος", ο εκδηλωμένος Λόγος,τότε είναι το *τρίγωνο μέσα στο τετράγωνο*, ο επταπλός κύβος, όχι ο τετραπλός ή το απλό Τετράγωνο. Γιατί στην ίδια *Μεγάλη Άγια Συνέλευση* αναφέρεται:

> Και σχετικά μ' αυτό, τα τέκνα του Ισραήλ επιθύμησαν να ρωτήσουν μέσα στην καρδιά τους [να γνωρίσουν στον νου τους], όπως είναι γραμμένο, Έξοδος ΙΖ', 7: "ΕΙναι το Τετραγράμματον εν τω μέσω ημών ή ο Αρνητικά Υπάρχων Ένας;" [Στίχος 83, Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 121. Απλοποιημένο στην Αγγλική Βίβλο σε: "Είναι ο Κύριος [!!] μεταξύ μας ή όχι".]

Πώς διέκριναν ανάμεσα στον Μικροπρόσωπο, που ονομάζεται Τετραγράμματον και ανάμεσα στον Μακροπρόσωπο, ο οποίος ονομάζεται Άιν, ο Αρνητικά Υπάρχων;

Επομένως, το Τετραγράμματον είναι το ΤΡΙΑ που έγινε τέσσερα και το ΤΕΣΣΕΡΑ που έγινε τρία και παριστάνεται πάνω σε αυτήν την Γη από τους επτά "συντρόφους" του ή "Οφθαλμούς", τους "Επτά οφθαλμούς του Κυρίου". Ο Μικροπρόσωπος, στην καλύτερη περίπτωση, είναι μόνο μια δευτερεύουσα εκδηλωμένη θεότητα. Γιατί η *Μεγάλη Άγια Συνέλευση* [Στίχοι 1152, 1158, 1159, Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 254], αναφέρει:

> Μάθαμε ότι ήταν δέκα (Ραββί) [Σύντροφοι] που εισήλθαν μέσα (στην Συνέλευση) [Σοντ, "μυστηριώδης συνέλευση ή μυστήριο"], και ότι επτά πρόβαλαν [δηλαδή 10 για το ανεκδήλωτο, 7 για το εκδηλωμένο σύμπαν].[538]
>
> Και όταν ο Ραββί Σιμεόν αποκάλυψε την *Αρκάνα*, δεν βρέθηκε κανείς εκεί εκτός απ' αυτούς τους [επτά] (συντρόφους).
>
> Και ο Ραββί Σιμεόν τους ονόμασε επτά ακτίνες του Τετραγράμματου, όπως είναι γραμμένο, Ζαχαρίας, Γ', 9: "Αυτοί είναι οι επτά οφθαλμοί [ή αρχές] του Τετραγράμματου" [δηλαδή ο τετραπλός Ουράνιος Άνθρωπος ή καθαρό Πνεύμα, διαλύεται μέσα στον Επταδικό άνθρωπο, καθαρή Ύλη και Πνεύμα].

Έτσι η Τετράδα είναι ο Μικροπρόσωπος και αυτός είναι ο αρσενικός-θηλυκός Χοχμά-Μπινά, η 2η και η 3η Σεφιρά. Το Τετραγράμματον είναι η ίδια η ουσία του αριθμού Επτά, στην

Προκαλεί μεγάλη κατάπληξη να βλέπουμε τους θεολόγους και τους μελετητές της Ανατολής να εκφράζουν αγανάκτηση για το "διεφθαρμένο γούστο των Ινδών μυστικιστών" οι οποίοι, μη όντας ευχαριστημένοι με την επινόηση των "από τον νου γεννημένων" Γιων του Μπράχμα, κάνουν τους Ρίσι, τους Μάνου και τους Πρατζαπάτι κάθε είδους να ξεπηδούν από διάφορα μέρη του σώματος του αρχέγονου Προγεννήτορά τους, του Μπράχμα (βλέπε υποσημείωση του Ουίλσον στο *Βίσνου Πουρανά*, Τομ. Ι, σελ. 102). Επειδή το πλατύ κοινό δεν είναι εξοικειωμένο με την Καμπάλα – το κλειδί για το γλωσσάριο των υπερβολικά καλυμμένων μωσαϊκών Βιβλίων – γι' αυτό ο κλήρος φαντάζεται ότι η αλήθεια ποτέ δεν θα αποκαλυφθεί. Όποιος θέλει ας στραφεί στα αγγλικά, εβραϊκά ή λατινικά κείμενα της Καμπάλα, που τώρα έχουν τόσο ικανοποιητικά μεταφραστεί από διάφορους μελετητές και θα βρει ότι το Τετραγράμματον, που είναι το εβραϊκό ΙΗVΗ, είναι επίσης και το "Σεφιροθικό Δένδρο" – δηλαδή περιέχει όλες τις Σεφιρόθ εκτός από την Κέτερ, το στέμμα – και το ενωμένο σώμα του "Ουράνιου Ανθρώπου". (Αδάμ-Κάδμου) από τα άκρα του οποίου εκπορεύεται το Σύμπαν και καθετί μέσα σε αυτό. Ακόμα θα βρει ότι στα καμπαλιστικά Βιβλία (τα κυριότερα από τα οποία στο *Ζοχάρ* είναι το Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου και η Μεγάλη και Μικρή Άγια Συνέλευση) η ιδέα είναι εντελώς φαλλική και πολύ πιο ωμά εκφρασμένη απ' ό,τι είναι ο τετραπλός Μπράχμα σε οποιαδήποτε από τα *Πουρανά*. (Βλέπε *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, του Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, κεφ, XXII της Μικρής Άγιας Συνέλευσης, αναφορικά με τα υπόλοιπα μέλη του Μικροπρόσωπου). Γιατί αυτό το "Δένδρο της Ζωής" είναι επίσης το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού", το κυριότερο μυστήριο του οποίου είναι εκείνο της ανθρώπινης γέννησης. Είναι λάθος να θεωρούμε ότι η Καμπάλα εξηγεί τα μυστήρια του Κόσμου ή της Φύσης" εξηγεί και αποκαλύπτει μόνο λίγες αλληγορίες στην Βίβλο και είναι πιο εσωτερική από αυτήν.

Οι μεταφραστές συχνά αποδίδουν την λέξη "σύντροφος" (άγγελος, επίσης γνώστης) με την λέξη "Ραββί", όπως οι Ρίσι ονομάζονται γκουρού. Το *Ζοχάρ*, αν είναι δυνατόν κάτι τέτοιο, είναι πιο απόκρυφο από τα Βιβλία του Μωυσή, για να διαβάσει κανείς το *Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου* χρειάζεται τα κλειδιά που του παρέχει το γνήσιο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*, τα οποία δεν υπάρχουν.

γήινη σημασία του. Το επτά βρίσκεται ανάμεσα στο τέσσερα και στο εννιά, την βάση και το θεμέλιο (αστρικά) του φυσικού μας κόσμου και ανθρώπου, στο βασίλειο του Μαλχούτ.

Για τους Χριστιανούς και τους πιστούς, αυτή η αναφορά στον Ζαχαρία και ειδικά στην Πέτρου Α' (Β', 2-5) όφειλε να είναι καθοριστική. Στον αρχαίο συμβολισμό ο άνθρωπος, ειδικά ο *εσωτερικός* Πνευματικός άνθρωπος, ονομάζεται "λίθος". Ο Χριστός είναι ο ακρογωνιαίος λίθος και Πέτρος αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους σαν τους "αγαπημένους" (ζώντες) λίθους. Επομένως, ένας "λίθος με επτά οφθαλμούς" πάνω του μπορεί να σημαίνει μόνο αυτό που λέμε εμείς, δηλαδή έναν άνθρωπο του οποίου η σύσταση (ή "αρχές") είναι επταδική.

Για να δείξουμε πιο καθαρά το επτά στην Φύση, μπορεί να προστεθεί ότι ο αριθμός επτά δεν κυβερνά μόνο την περιοδικότητα των φαινομένων της ζωής, αλλά βρίσκεται επίσης να κυριαρχεί και στις σειρές των χημικών στοιχείων και να είναι εξίσου σημαντικός στον κόσμο του ήχου και του χρώματος, όπως μας αποκαλύπτεται από το φασματοσκόπιο. Ο αριθμός αυτός είναι ένας παράγοντας *sine qua non* [*εκ των ων ουκ άνευ*] την δημιουργία των απόκρυφων αστρικών φαινομένων.

Έτσι, αν τα χημικά στοιχεία ταξινομηθούν σε ομάδες ανάλογα με το ατομικό τους βάρος, θα βρεθεί ότι σχηματίζουν μια σειρά από ομάδες των επτά: το πρώτο, δεύτερο κ.τ.λ., μέλος της κάθε ομάδας παρουσιάζει μια στενή αναλογία σε όλες τις ιδιότητές του με το αντίστοιχο μέλος της επόμενης ομάδας. Ο ακόλουθος πίνακας, που αντιγράφεται από το έργο του Χέλενμπαχ, *Η Μαγεία των Αριθμών*, παρουσιάζει αυτόν τον νόμο και επιβεβαιώνει πλήρως το συμπέρασμα που βγάζει ο συγγραφέας με τα ακόλουθα λόγια:

> Έτσι, βλέπουμε ότι η χημική ποικιλία, όσο μπορούμε να συλλάβουμε την εσωτερική σχέση της, βασίζεται πάνω σε αριθμητικές σχέσεις, και βρήκαμε ακόμα σε αυτήν την ποικιλία έναν ρυθμιστικό νόμο για τον οποίον δεν μπορούμε να ορίσουμε καμιά αίτια, βρήκαμε έναν νόμο περιοδικότητας που καθορίζεται από τον αριθμό επτά (σελ. 20).

Σειρά	Ομάδα I	Ομάδα II	Ομάδα III	Όμάδα IV	Ομάδα V	Ομάδα VI	Ομάδα VII	Ομάδα VIII
	HI							
1	Li 7	Be 9.3	B 11	C 12	N 14	O 16	F 19	--
2	Na 23	Mg 24	Al 27.3	Si 28	P 31	S 32	Cl 35.4	--
3	K 39	Ca 40	Sc 44	Ti 48	V 51	Cr 52.4	Mn 54.8	{Fe 56. Co 58.6 Ni 58. [Cu 63.3]
4	Cy 63.3	Zn 65	Ga 68.2	Ge 72	As 75	Se 78	Br 79.5	--
5	Rb 85.2	Sr 87.2	Y 89.5	Zr 90	Nb 94	Mo 96	-100	{Ru 103. Rh 104 Pd 106. [Ag 107.6]
6	Ag 107.6	Cd 111.6	In 113.4	Sn 118	Sb 122	Te 125	J 126.5	--
7	Cs 132.5	Ba 136.8	La 139	Ce 140	Di 144	-	-	--
8	-	-	-	-	-	-	-	--
9	-	-	Er 170	-	Ta 182	W 184	-	{Os 196. Jr 196.7 Pr 196.7 [Au 197]
10	Au 197	Hg 200	Tl 204	Pb 206	Bi 210	-	-	--
11	-	-	-	(Th 231)	-	(Ur 240)	-	--

Στον πίνακα αυτόν το όγδοο στοιχείο είναι, κατά κάποιον τρόπο, η *οκτάβα* του πρώτου, το ένατο του δεύτερου κ.ο.κ. Κάθε στοιχείο όντας σχεδόν ταυτόσημο στις ιδιότητές του με το αντίστοιχο στοιχείο σε καθεμιά από τις επταδικές σειρές, ένα φαινόμενο το οποίο τονίζει τον επταδικό νόμο της περιοδικότητας. Για περισσότερες λεπτομέρειες παραπέμπουμε τον αναγνώστη στο έργο του Χέλενμπαχ, όπου δείχνεται επίσης ότι αυτή η ταξινόμηση επιβεβαιώνεται από τις φασματικές ιδιομορφίες των στοιχείων.

Είναι άσκοπο να αναφερθούμε με λεπτομερείς στις αναρίθμητες ποικιλίες που συνιστούν τις νότες της μουσικής κλίμακας – αυτές είναι αυστηρά ανάλογες με την κλίμακα των χημικών στοιχείων, καθώς και με την κλίμακα των χρωμάτων όπως αποκαλύπτονται από το

φασματοσκόπιο, αν και στην τελευταία περίπτωση ασχολούμαστε μόνο με μια οκτάβα, ενώ τόσο στην μουσική όσο και στην χημεία βρίσκουμε μια σειρά από επτά οκτάβες θεωρητικά εδραιωμένες, από τις οποίες οι έξι είναι απόλυτα πλήρεις και σε κανονική χρήση και στις δύο επιστήμες. Έτσι, για να παραθέσουμε τον Χέλενμπαχ:

> Έχει αποδειχθεί ότι από την σκοπιά του φαινομενικού νόμου, πάνω στον οποίον βασίζεται όλη η γνώση μας, οι κραδασμοί του ήχου και του φωτός αυξάνουν με κανονικότητα, ότι διαιρούνται σε επτά στήλες και ότι οι διαδοχικοί αριθμοί σε κάθε στήλη σχετίζονται στενά – δηλαδή ότι εμφανίζουν μια στενή σχέση η οποία δεν εκφράζεται μόνο με τους ίδιους τους αριθμούς, αλλά επίσης επιβεβαιώνεται πρακτικά στην χημεία καθώς και στην μουσική, στην τελευταία μάλιστα το αυτί επιβεβαιώνει την μαρτυρία των αριθμών... Το γεγονός ότι αυτή η περιοδικότητα και η ποικιλία κυβερνιέται από τον αριθμό επτά είναι αναντίρρητο και ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια της απλής τύχης και πρέπει να υποθέσουμε ότι έχει μια κατάλληλη αιτία, η οποία πρέπει να ανακαλυφθεί.

Πράγματι, λοιπόν, όπως είπε ο Ραββί Αμπά:

> Είμαστε έξι φώτα που ακτινοβολούν από ένα έβδομο (φως), εσύ [Τετραγράμματον] είσαι το έβδομο φως (η πηγή) όλων μας.
>
> Γιατί ασφαλώς δεν υπάρχει σταθερότητα σ' αυτά τα έξι, εκτός (*από εκείνη που αντλούν*) από το έβδομο. ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΞΑΡΤΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ. [*Η Μεγάλη Άγια Συνέλευση*, στίχοι 1160, 1161. Παράβαλε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, σελ. 255.]

Οι αρχαίοι και σύγχρονοι Ινδιάνοι Ζούνι της Αμερικής φαίνεται ότι υποστήριζαν παρόμοιες απόψεις. Τα σημερινά τους έθιμα, οι παραδόσεις και οι ιστορίες τους, όλα τονίζουν το γεγονός ότι από αμνημονεύτων ετών η οργάνωση τους – πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική – διαμορφωνόταν (και ακόμα διαμορφώνεται) σύμφωνα με την επταδική αρχή. Έτσι, όλες οι αρχαίες πόλεις και τα χωριά τους ήταν χτισμένα σε ομάδες των έξι γύρω από ένα έβδομο. Υπάρχει πάντα μια ομάδα από επτά ή δεκατρία και πάντα τα έξι γύρω από το έβδομο. Επίσης η ιερατική ιεραρχία τους αποτελείται από έξι "Ιερείς του Οίκου", που φαινομενικά συντίθενται στον έβδομο, ο οποίος είναι μια γυναίκα, η "ΙΕΡΕΙΑ-ΜΗΤΕΡΑ". Συγκρίνατε το με τους "επτά μεγάλους ιερουργούντες ιερείς" που αναφέρονται στην *Ανουγκίτα*, όνομα που δίνεται στις "επτά αισθήσεις" εξωτερικά, και στις επτά αρχές του ανθρώπου, εσωτερικά. Πού οφείλεται αυτή η ταυτότητα του συμβολισμού; Θα εξακολουθήσουμε ακόμα να αμφιβάλουμε για το γεγονός ότι ο Άρτζουνα πήγε στο Πατάλα (τους Αντίποδες, την Αμερική) και εκεί παντρεύτηκε την Ουλούπι, την κόρη του βασιλιά των Ναγκά (ή μάλλον Νεργκάλ); Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στους ιερείς Ζούνι.

Αυτοί δέχονται μέχρι σήμερα μια ετήσια προσφορά από καλαμπόκι επτά χρωμάτων. Ολόκληρο τον χρόνο οι ίδιοι δεν ξεχωρίζουν από τους υπόλοιπούς Ινδιάνους, αλλά μια ορισμένη ημέρα βγαίνουν έξω (οι έξι ιερείς και η μια ιέρεια) ντυμένοι με το ιερατικό τους ένδυμα, που το καθένα έχει ένα χρώμα αφιερωμένο στον ιδιαίτερο θεό τον οποίο ο ιερέας υπηρετεί και προσωποποιεί. Ο καθένας τους αντιπροσωπεύει μια από τις επτά περιοχές και ο καθένας λαμβάνει καλαμπόκι με το χρώμα που αντιστοιχεί σε αυτήν την περιοχή. Έτσι, το λευκό αντιπροσωπεύει την Ανατολή, γιατί από την Ανατολή έρχεται το πρώτο Ηλιόφως. Το κίτρινο αντιστοιχεί στον Βορρά, από το χρώμα των φλογών που δημιουργούνται από το βόρειο σέλας. Το κόκκινο αντιστοιχεί στον Νότο, γιατί απ' αυτήν την περιοχή έρχεται η θερμότητα. Το γαλάζιο συμβολίζει την Δύση, το χρώμα του Ειρηνικού Ωκεανού, που βρίσκεται στην Δύση. Το μαύρο είναι το χρώμα της κάτω υπόγειας περιοχής, του σκότους. Το καλαμπόκι με κόκκους όλων των χρωμάτων συμβολίζει το χρώμα της ανώτερης περιοχής, του στερεώματος, με τα ρόδινα και κίτρινα σύννεφα, τα λαμπερά άστρα κ.τ.λ. Το "πολύστικτο" καλαμπόκι – που κάθε κόκκος περιέχει όλα τα χρώματα – είναι το καλαμπόκι της "Ιέρειας-Μητέρας", γιατί η γυναίκα περιέχει μέσα της τα σπέρματα όλων των φυλών περασμένων, τωρινών ή μελλοντικών, η Εύα όντας η μητέρα όλων των έμβιων όντων.

Εκτός από αυτούς υπήρχε ο Ήλιος – η Μεγάλη θεότητα – ο ιερέας του οποίου ήταν πνευματικός αρχηγός του έθνους. Τα γεγονότα αυτά επιβεβαιώθηκαν από τον Φ. Χάμιλτον

Κάσινγκ ο οποίος, όπως πολλοί γνωρίζουν, έγινε Ινδιάνος Ζούνι, έζησε μαζί τους, μυήθηκε στα θρησκευτικά τους μυστήρια και έμαθε γι' αυτούς περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον σύγχρονο άνθρωπο.

Το επτά είναι επίσης ο μεγάλος μαγικός αριθμός. Στις απόκρυφες αναφορές το όπλο που αναφέρεται στα *Πουρανά* και στο *Μαχαμπαράτα* – το *Αγκνεγιάστρα* ή "πύρινο όπλο" που χάρισε ο Αούρβα στον τσέλα του Σαγκάρα – λέγεται ότι είναι φτιαγμένο από επτά στοιχεία. Το όπλο αυτό – που μερικοί έξυπνοι Ανατολιστές υπέθεσαν ότι ήταν μια "ρουκέτα"(!) – είναι ένα από τα πολλά αγκάθια στο πλευρό των σύγχρονων Σανσκριτολόγων μας. Ο Ουίλσον ασκεί την διεισδυτική του ικανότητα σχετικά σε αρκετές σελίδες του έργου του *Εκλεκτά Δείγματα Ινδικού θεάτρου* και τελικά αποτυχαίνει να το εξηγήσει. Δεν μπορεί να καταλάβει τίποτε για το *Αγκνεγιάστρα*.

"Τα όπλα αυτά [υποστηρίζει] είναι ασύλληπτου χαρακτήρα. Μερικά από αυτά εμφανίζονται περιπτωσιακά σαν βλήματα, αλλά γενικά φαίνεται να είναι μυστικές δυνάμεις που ασκούνται από το άτομο, όπως εκείνες που παραλύουν έναν εχθρό ή κλειδώνουν τις αισθήσεις του σε βαθύ ύπνο ή προκαλούν θύελλα και βροχή και φωτιά, από τον ουρανό. Υποτίθεται ότι προσλαμβάνουν ουράνιες μορφές, προικισμένα με ανθρώπινες ιδιότητες... Το *Ραμαγιάνα* τα ονομάζει επίσης Γιους του Κρισάσβα". [Ουίλσον, *Εκλεκτά Δείγματα Ινδικού θεάτρου*. I, 297, 2η εκδ.]

Οι Σάστρα Ντεβάτα, οι "θεοί των θείων όπλων", δεν είναι περισσότερο *Αγκνεγιάστρα* – το όπλο – από ό,τι οι πυροβολητές του σύγχρονου πυροβολικού είναι το κανόνι το οποίο κατευθύνουν. Αλλά αυτή η απλή λύση δεν φαίνεται να εντυπωσιάζει τον διάσημο Σανσκριτολόγο. Ωστόσο, όπως λέει και ο ίδιος για τον οπλόμορφο απόγονο του Κρισάσβα, "η αλληγορική προέλευση των όπλων [*Αγκνεγιάστρα*] είναι, αναμφίβολα, η πιο αρχαία".[539]

Τα επταπλά *Αγκνεγιάστρα*, όπως οι επτά αισθήσεις και οι "επτά αρχές" που συμβολίζονταν από τους επτά ιερείς, είναι ανυπολόγιστης αρχαιότητας. Το πόσο αρχαία είναι η δοξασία στην οποία πιστεύουν οι θεοσοφιστές, θα μας το πει το ακόλουθο τμήμα.

* * *

Ζ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΛΟΓΩΝ

Αν στραφεί κανείς σε εκείνες τις πηγές πληροφόρησης, την φυσική Γένεση και τις Διαλέξεις του Τζέραλντ Μάσεϋ, οι αποδείξεις σχετικά με την αρχαιότητα της δοξασίας που αναλύουμε γίνονται απόλυτα συντριπτικές. Το ότι η πίστη του συγγραφέα διαφέρει από την δική μας δεν μπορεί καθόλου να ανατρέψει τα γεγονότα, θεωρεί το σύμβολο από μια καθαρά υλική σκοπιά, ίσως υπερβολικά υλιστική, επειδή είναι ένας ένθερμος εξελικτιστής και οπαδός των σύγχρονων νταρβινιστικών δογμάτων. Έτσι δείχνει ότι, "ο μελετητής των βιβλίων του Μπαίμε βρίσκει σε αυτά πολλά σχετικά με τα Επτά "Πηγαία Πνεύματα" και τις πρωταρχικές δυνάμεις, να αναλύονται σαν επτά δυνατότητες της φύσης στην αλχημιστική και αστρολογική φάση των μεσαιωνικών μυστηρίων" και προσθέτει:

> Οι οπαδοί του Μπαίμε θεωρούν αυτό το υλικό σαν θεία αποκάλυψη του εμπνευσμένου Ενορατικού. Δεν γνωρίζουν τίποτε για την φυσική γένεση, την ιστορία και την διατήρηση της "Σοφίας"[540] του παρελθόντος (ή τους αδιάσπαστους κρίκους) και δεν είναι σε θέση να αναγνωρίσουν τα φυσικά χαρακτηριστικά των αρχαίων "Επτά Πνευμάτων" κάτω από την σύγχρονη μεταφυσική ή αλχημιστική μάσκα τους. Ένας δεύτερος συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην θεοσοφία

Είναι. Αλλά τα *Αγκνεγιάστρα* είναι πύρινα "όπλα βλημάτων", όχι "κοφτερά όπλα, καθώς υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στα σανσκριτικά *Σαστρά* και *Αστρά*.

Όμως υπάρχουν μερικοί που ίσως να γνωρίζουν κάτι γι' αυτά, ακόμα και έξω από τις γραμμές του συγγραφέα, παρ' όλη την ευρύτητα που έχουν.

του Μπαίμε και στις φυσικές πηγές της αιγυπτιακής σκέψης υπάρχει στα αποσπάσματα του *Ερμή του Τρισμέγιστου*.[541] Άσχετα από το αν αυτές οι διδασκαλίες ονομάζονται πεφωτισμένες, βουδιστικές, καμπαλιστικές, γνωστικές, τεκτονικές ή χριστιανικές, οι βασικοί τύποι μπορούν να γίνουν αληθινά γνωστοί μόνο στην αρχή τους.[542] Όταν οι προφήτες ή οι οραματιστές θεατρίνοι της χώρας των ονείρων έρχονται σε εμάς ισχυριζόμενοι γνήσια έμπνευση και μας λένε κάτι καινούργιο, κρίνουμε την αξία του αυτήν καθ' αυτήν. Αλλά όταν βλέπουμε ότι μας φέρνουν το αρχαίο υλικό χωρίς να μπορούν να το δικαιολογήσουν, ενώ εμείς μπορούμε, τότε είναι φυσικό πως θα πρέπει να κρίνουμε μάλλον από τις πρωταρχικές σημασίες παρά από τις τελευταίες αξιώσεις.[543] θα είναι άσκοπο για εμάς να διαβάσουμε την δική μας μεταγενέστερη σκέψη πάνω στους αρχικούς τύπους έκφρασης και ύστερα να ισχυριστούμε ότι οι αρχαίοι εννοούσαν ακριβώς αυτό![544] Πρόσθετες ερμηνείες οι οποίες έγιναν δοξασίες και δόγματα στην θεοσοφία, πρέπει πρώτα να ελεγχθούν από την γένεση τους στα φυσικά φαινόμενα, ώστε να μπορέσουμε να αποκαλύψουμε τους ψευδείς ισχυρισμούς τους για υπερφυσική προέλευση ή υπερανθρώπινη γνώση.[545]

Αλλά ο ικανός συγγραφέας των έργων *Βιβλίο των Αρχών* και *Φυσική Γένεση* – ευτυχώς, για εμάς – κάνει ακριβώς το αντίθετο. Αποδεικνύει πανηγυρικά τις δικές μας εσωτερικές (βουδιστικές) διδασκαλίες, δείχνοντας ότι είναι ταυτόσημες με κείνες της Αιγύπτου. Ο αναγνώστης ας κρίνει από την εμπεριστατωμένη διάλεξη του πάνω στις "Επτά Ψυχές του Ανθρώπου",[546] Εκεί, στην σελίδα 2, συγγραφέας λέει:

> πρώτη μορφή του μυστικού ΕΠΤΑ θεωρείτο ότι σχηματιζόταν στον ουρανό από τα επτά μεγάλα άστρα της Μεγάλης Άρκτου, του αστερισμού τον οποίο οι Αιγύπτιοι απέδιδαν στην Μητέρα του Χρόνου και των Επτά Στοιχειακών Δυνάμεων.

Ακριβώς γιατί οι Ινδοί τοποθετούν στην Μεγάλη Άρκτο τους δικούς τους επτά πρωταρχικούς *Ρίσι* και ονομάζουν αυτόν τον αστερισμό κατοικία των *Σαπταρίσι*, *Ρίκσι* και *Τσιτρά Σικαντίν*. Αλλά, αν είναι ένας αστρονομικός μύθος ή ένα αρχέγονο μυστήριο, που έχει ένα νόημα βαθύτερο απ' αυτό που φαίνεται στην επιφάνειά του, αυτό μόνο οι πεπαιδευμένοι τους ισχυρίζονται ότι το γνωρίζουν. Μας λένε ότι, οι "Αιγύπτιοι διαιρούσαν την επιφάνεια του νυχτερινού ουρανού σε επτά μέρη. Ο πρωταρχικός ουρανός ήταν επταπλός". Το ίδιο και οι Άριοι. Δεν έχει κανείς παρά να διαβάσει στα *Πουρανά* σχετικά με την αρχή του Μπράχμα και του "Αυγού" του, για να το διαπιστώσει. Μήπως οι Άριοι πήραν την ιδέα από τους Αιγυπτίους; "Οι πρώτες δυνάμεις", συνεχίζει ο ομιλητής, "που αναγνωρίζονταν στην Φύση αριθμούνταν σαν επτά στον αριθμό. Αυτές

Αυτός ο συνδετικός κρίκος, όπως και άλλοι, τονίστηκε από την υποφαινόμενη συγγραφέα εννιά χρόνια πριν από την εμφάνιση του έργου απ' όπου αναφέρονται τα παραπάνω, δηλαδή στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, ένα έργο γεμάτο από τέτοιους καθοδηγητικούς κρίκους ανάμεσα στην αρχαία, την μεσαιωνική και την σύγχρονη σκέψη, αλλά δυστυχώς πολύ ασαφώς διατυπωμένο.

Πράγματι, αλλά πώς μπορεί ο μορφωμένος συγγραφέας να αποδείξει ότι αυτή η "αρχή" ήταν ακριβώς στην Αίγυπτο και πουθενά αλλού, και μόνο πριν από 50.000 χρόνια;

Αναμφίβολα. Και αυτό ακριβώς κάνουν οι θεοσοφιστές. Ποτέ δεν ισχυρίστηκαν "γνήσια έμπνευση", ούτε καν σαν μέντιουμ, αλλά πάντα τόνιζαν και τώρα τονίζουν την "πρωταρχική σημασία" των συμβόλων, τα οποία ανιχνεύουν σε άλλες χώρες, αρχαιότερες ακόμα κι από την Αίγυπτο. Σημασίες, όμως οι οποίες πηγάζουν από μια ιεραρχία (ή ιεραρχίες, αν προτιμάτε) ζώντων σοφών, θνητών, παρ' όλη την Σοφία και οι οποίοι απορρίπτουν κάθε υπερφυσική προσέγγιση.

Αλλά πού είναι η απόδειξη ότι οι αρχαίοι δεν εννοούσαν ακριβώς αυτό που ισχυρίζονται οι θεοσοφιστές; Υπάρχουν καταγραφές των όσων είπαν, όπως υπάρχουν καταγραφές αυτών που λέει ο Τζ. Μάσεϋ. Οι ερμηνείες του είναι πολύ σωστές, αλλά εξίσου μονόπλευρες. Ασφαλώς, η φύση έχει περισσότερες από μια φυσικές όψεις, γιατί η αστρονομία, η αστρολογία κ.τ.λ. βρίσκονται πάνω στο φυσικό και όχι στο πνευματικό πεδίο.

Φυσική Γένεση, Τομ. Ι, σελ. 318. Φοβόμαστε ότι ο Τζ. Μάσεϋ δεν τα κατάφερε. Εμείς έχουμε τους οπαδούς μας, όπως κι αυτός έχει τους δικούς του και ηλιστική Επιστήμη προβάλλει και δίνει ελάχιστη σημασία στις υποθέσεις και των δύο!

Το γεγονός ότι ο διαβασμένος Αιγυπτιολόγος δεν αναγνωρίζει στην δοξασία των "Επτά Ψυχών", όπως ονομάζει τις αρχές μας ή "μεταφυσικών αντιλήψεων", παρά μόνο "την πρωταρχική βιολογία ή φυσιολογία της Ψυχής", δεν ανατρέπει τον ισχυρισμό μας. Ο ομιλητής αγγίζει μόνο δύο κλειδιά, εκείνα που ξεκλειδώνουν το αστρονομικό και το φυσιολογικό μυστήριο του εσωτερισμού και αφήνει απέξω τα άλλα πέντε. Διαφορετικά θα είχε προφανώς καταλάβει ότι εκείνες τις οποίες αυτός ονομάζει φυσιολογικές διαιρέσεις της ζώσας Ψυχής του ανθρώπου, θεωρούνται από τους θεοσοφιστές επίσης σαν ψυχολογικές και πνευματικές.

έγιναν Επτά Στοιχειακά, διάβολοι [;] ή μετέπειτα θεότητες. Επτά ιδιότητες αποδίδονταν στην φύση, όπως ύλη, συνοχή, ρευστότητα, πήξη, συσσώρευση, στάση και διαίρεση και *επτά στοιχεία ή ψυχές στον άνθρωπο*".

Όλα αυτά διδάσκονταν από την εσωτερική δοξασία, αλλά – όπως ήδη αναφέρθηκε – ερμηνεύονταν και τα μυστήρια τους ξεκλειδώνονταν με επτά κλειδιά, και όχι με δυο ή στην καλύτερη περίπτωση, τρία κλειδιά. Γι' αυτό οι αιτίες και τα αποτελέσματά τους λειτουργούσαν στην αόρατη ή μυστική καθώς και στην ψυχική φύση και αναφέρονταν τόσο στην μεταφυσική και στην ψυχολογία όσο και στην φυσιολογία. "Μια αρχή επταδισμού" – όπως λέει ο συγγραφέας – "εισήχθηκε και ο αριθμός επτά παρέσχε έναν ιερό τύπο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για πολλαπλούς μελλοντικούς σκοπούς" και έτσι χρησιμοποιήθηκε. Γιατί "οι επτά ψυχές του Φαραώ αναφέρονται συχνά στα αιγυπτιακά κείμενα... Επτά ψυχές ή αρχές στον άνθρωπο, αναγνωρίζονταν από τους Βρετανούς Δρυίδες μας... Οι Ραββίνοι επίσης όριζαν τον αριθμό των ψυχών σε επτά, όπως το ίδιο έκαναν και οι Καρέν της Ινδίας". [Τζ. Μάσευ, *Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου*, σελ. 2, 4.]

Και ύστερα ο συγγραφέας ταξινομεί τις δύο διδασκαλίες: την εσωτερική και την αιγυπτιακή και δείχνει ότι η δεύτερη έχει τις ίδιες σειρές και με την ίδια τάξη.

[Εσωτερική] Ινδική	Αιγυπτιακή
1.Ρουπά, σώμα ή στοιχείο της μορφής	1. *Κατ*, σώμα
2. *Πρανά* ή *Τζίβα*, η πνοή της ζωής	2. *Μπα*, η ψυχή της Πνοής
3. Αστρικό σώμα	3. Κάμπα, η σκιά
4. *Μάνας* - ή Διάνοια [547]	4. *Άκου*. Διάνοια ή Αντίληψη
5. *Κάμα ρούπα* ή ζωϊκή ψυχή	5. *Σεμπ*, προγονική ψυχή
6. *Μπούντι* ή Πνευματική Ψυχή	6. *Πουτάχ*, ο πρώτος νοητικός πατέρας
7. *Άτμαν*, αγνό πνεύμα	7. *Ατμού*, μια θεία ή αιώνια ψυχή

Στην συνέχεια ο ομιλητής διατυπώνει αυτές τις επτά (αιγυπτιακές) ψυχές σαν: (1) Η Ψυχή του Αίματος: η *σχηματική*. (2) Η Ψυχή της Πνοής: "που αναπνέει". (3) Η Σκιά ή Καλύπτουσα Ψυχή: "που περιβάλλει". (4) Η Ψυχή της Αντίληψης: "που *αντιλαμβάνεται*". (5) Η Ψυχή της Εφηβείας: "που *γεννάει*". (6) Η Διανοητική Ψυχή: "που δημιουργεί *διανοητικά* " και (7) Η Πνευματική Ψυχή: "που *διαιωνίζεται διαρκώς*".

Από εξωτερική και φυσιολογική σκοπιά αυτά μπορεί να είναι πολύ σωστά, αλλά είναι λιγότερα σωστά από εσωτερική σκοπιά. Ο ισχυρισμός αυτός δεν σημαίνει καθόλου ότι οι "Εσωτερικοί Βουδιστές" αναλύουν τον άνθρωπο σε έναν αριθμό στοχειακών Πνευμάτων, όπως τους κατηγορεί στην ίδια διάλεξη ο Τζ. Μασέϋ. Κανένας "Εσωτερικός Βουδιστής" δεν υπήρξε ποτέ ένοχος μιας τέτοιας ανοησίας. Ούτε φαντάστηκε κανείς τους ποτέ ότι αυτές οι σκιές "γίνονται πνευματικά όντα σε έναν άλλον κόσμο" ή "επτά λανθάνοντα πνεύματα ή στοιχειακά μιας άλλης ζωής". Εκείνο που υποστηρίζεται είναι απλώς ότι κάθε φορά που το αθάνατο Εγώ ενσαρκώνεται, γίνεται, σαν σύνολο, μια σύνθετη μονάδα Ύλης και Πνεύματος, που μαζί δρουν πάνω σε επτά διαφορετικά πεδία ύπαρξης και συνείδησης. Σε άλλο σημείο του έργου *Οι Επτά Ψυχές του Ανθυρώπου*, (σελ. 2, 3) ο Τζ. Μασέϋ προσθέτει:

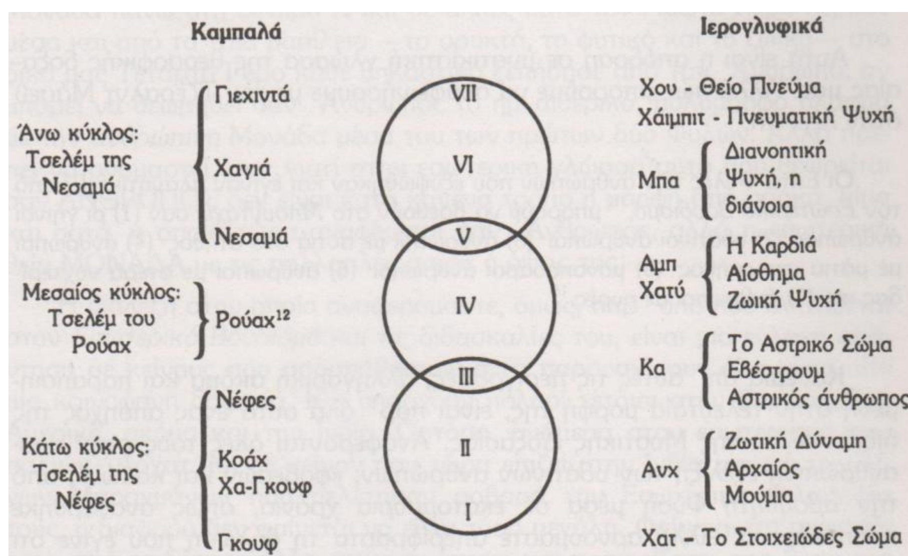
> Οι επτά ψυχές [οι δικές μας "Αρχές"]... αναφέρονται συχνά στα αιγυπτιακά κείμενα. Ο σεληνιακός θεός Ταχτ-Εσμούν ή ο μετέπειτα ηλιακός θεός, εξέφρασε τις Επτά φυσικές δυνάμεις που υπήρχαν πριν απ' αυτόν και συνοψίζονταν μέσα του σαν οι επτά ψυχές του [εμείς λέμε "αρχές"]... Τα επτά άστρα στο χέρι του Χριστού στην Αποκάλυψη έχουν την ίδια σημασία".11

Και ακόμα μεγαλύτερη, αφού αυτά τα άστρα αντιπροσωπεύουν επίσης τα επτά κλειδιά των Επτά Εκκλησιών ή τα ΣΟΔΑΛΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, καμπαλιστικά. Ωστόσο δεν θα σταματήσουμε την ανάλυση, αλλά θα προσθέσουμε πως και άλλοι Αιγυπτιολόγοι επίσης βρήκαν ότι η επταδική

Αυτό είναι ένα μεγάλο λάθος στην εσωτερική απαρίθμηση. Το *Μάνας* είναι πέμπτο, όχι τέταρτο· και το *Μάνας* αντιστοιχεί επακριβώς στο *Σεμπ*, την πέμπτη αιγυπτιακή αρχή, γιατί εκείνο το τμήμα του *Μάνας* που ακολουθεί τις δύο ανώτερες αρχές είναι, πράγματι, η προγονική ψυχή, το λαμπερό, αθάνατο νήμα του ανώτερου Εγώ, στο οποίο προσαρτάται το Πνευματικό άρωμα όλων των ζωών ή γεννήσεων.

σύσταση του ανθρώπου αποτελούσε μια βασική δοξασία για τους αρχαίους Αιγυπτίους. Σε μια σειρά από αξιοσημείωτα άρθρα στο περιοδικό *Σφιγξ* (Μόναχο) ο χερ Φραντζ Λάμπερτ παρουσιάζει αδιάσειστες αποδείξεις για τα συμπεράσματα του από την *Βίβλο των Νεκρών* και άλλα αιγυπτιακά αρχεία. Για λεπτομέρειες ο αναγνώστης πρέπει να ανατρέξει στα ίδια τα άρθρα, αλλά το ακόλουθο διάγραμμα, που συνοψίζει τα συμπεράσματα του συγγραφέα, είναι μια ενδεικτική μαρτυρία της ταυτότητας της αιγυπτιακής ψυχολογίας με την επταδική διαίρεση του Εσωτερικού Βουδισμού.

Στην αριστερή μεριά βρίσκονται τα καμπαλιστικά ονόματα των αντίστοιχων ανθρώπινων αρχών και στην δεξιά τα ιερογλυφικά ονόματα με την ερμηνεία τους, όπως στο διάγραμμα του Φ. Λάμπερτ.

Σημείωση του σχήματος:

Φαίνεται πως υπάρχει μια σύγχυση – που διαρκεί για πολλούς αιώνες – ανάμεσα στους Δυτικούς Καμπαλιστές. Αυτοί ονομάζουν *Ρούαχ* (Πνεύμα) εκείνο που εμείς ονομάζουμε *Κάμα-ρούπα*, ενώ για εμάς Ρούαχ θα έπρεπε να είναι η "Πνευματική Ψυχή", η Μπούντι, και Νέφες η 4η αρχή, η Ζωτική, Ζωϊκή Ψυχή. Ελιφάς Λεβί υποπίπτει στο ίδιο σφάλμα.

Αυτή είναι μια πολύ ωραία παρουσίαση του αριθμού των "αρχών" του Αποκρυφισμού, αλλά πολύ μπερδεμένη. Και αυτό που εμείς ονομάζουμε 7 αρχές στον άνθρωπο, είναι εκείνο που ο Μάσεϋ ονομάζει "Ψυχές", δίνοντας το ίδιο όνομα στο Εγώ ή *Μονάδα*, που επανενσαρκώνεται και ανασταίνεται, κατά κάποιον τρόπο, με κάθε επαναγέννηση, όπως και οι Αιγύπτιοι, δηλαδή, ο "Ανανεωμένος". Αλλά πώς μπορεί ο Ρούαχ (Πνεύμα) να διαμένει στο *Κάμα-ρούπα*; Τι λέει ο Μπαίμε, ο Πρίγκηπας των μεσαιωνικών Ενορατικών;

> Βρίσκουμε επτά ειδικές ιδιότητες στην φύση δια των οποίων η Μητέρα επεξεργάζεται όλα τα πράγματα [τις οποίες ονομάζει πυρ, φως, ήχος (οι ανώτερες τρεις) και επιθυμία, πικρία, αγωνία και ουσιαστικότητα, αναλύοντας έτσι το κατώτερο με τον δικό του μυστικιστικό τρόπο], ό,τι είναι οι έξι μορφές πνευματικά, η έβδομη [το σώμα ή ουσιαστικότητα] είναι ουσιαστικά. Υπάρχουν επτά μορφές της Μητέρας όλων των Όντων, απ' όπου γεννιώνται όλα όσα υπάρχουν στον κόσμο. [*Σφραγίδα των Πραγμάτων*, XIV, παρ. 10, 14, 15, όπως αναφέρεται στο έργο Φυσική Γένεση, Τομ. I, σελ. 317.]

Και ξανά:

> Δημιουργός μέσα στο σώμα αυτού του κόσμου γεννήθηκε κατά κάποιον τρόπο πλασματικά μέσα στα χαρακτηρίζοντα Πηγαία Πνεύματά του και όλα τα άστρα είναι... δυνάμεις του θεού και ολόκληρο το σώμα του κόσμου συνίσταται από τα επτά χαρακτηρίζοντα ή Πηγαία Πνεύματα. [*Αυγή*, κεφ. XXIV, σελ. 27.]

Αυτή είναι η απόδοση σε μυστικιστική γλώσσα της θεοσοφικής δοξασίας μας. Αλλά πώς μπορούμε να συμφωνήσουμε με τον Τζέραλντ Μάσεϋ όταν λέει ότι:

> Οι Επτά Φυλές των ανθρώπων που εξυψώθηκαν και έγιναν πλανητικές[;] από τον Εσωτερικό Βουδισμό,[548] μπορούν να βρεθούν στο *Μπουνταχίς* σαν: (1) οι γήινοι άνθρωποι, (2) υδάτινοι άνθρωποι, (3) άνθρωποι με αυτιά στο στήθος, (4) άνθρωποι με μάτια στο στήθος, (5) μονοπόδαροι άνθρωποι, (6) άνθρωποι με φτερά νυχτερίδας και (7) άνθρωποι με ουρές. [*Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου*, σελ. 26-27.]

Καθεμιά απ' αυτές τις περιγραφές, αλληγορική ακόμα και παραποιημένη στην τελευταία μορφή της, είναι παρ' όλα αυτά ένας απόηχος της διδασκαλίας της Μυστικής Δοξασίας. Αναφέρονται όλες τους στην προ-ανθρώπινη εξέλιξη των υδάτινων ανθρώπων, "φοβερών και κακών", από την αβοήθητη Φύση μέσα σε εκατομμύρια χρόνια, όπως αναφέρθηκε προηγούμενα. Αλλά αρνούμαστε απερίφραστα την δήλωση που έγινε ότι "αυτές ποτέ δεν ήταν αληθινές φυλές" και παραπέμπουμε στις Αρχαϊκές Στάντζα για την απάντηση μας. Είναι εύκολο να παρέμβουμε και να πούμε ότι οι "καθοδηγητές μας μπέρδεψαν αυτές τις σκιές του Παρελθόντος με πράγματα ανθρώπινα και πνευματικά", αλλά είναι λιγότερο εύκολο να αποδείξουμε ότι "δεν είναι και δεν ήταν ποτέ τίποτε από τα δύο". Η βεβαίωση πρέπει να παραμείνει για πάντα στην ίδια θέση με τον νταρβινικό ισχυρισμό ότι ο άνθρωπος και ο πίθηκος είχαν έναν κοινό πιθηκοειδή πρόγονο. Εκείνο που ο ομιλητής θεωρεί σαν έναν "τρόπο έκφρασης" και τίποτε περισσότερο στο Αιγυπτιακό Τυπικό, εμείς θεωρούμε ότι έχει μια τελείως διαφορετική και πολύ σημαντική σημασία. Να ένα παράδειγμα. Το Τυπικό, η *Βίβλος των Νεκρών* λέει:

"Εγώ είμαι ο ποντικός". "Εγώ είμαι το γεράκι". "Εγώ είμαι ο πίθηκος" "*Είμαι ο κροκόδειλος που η ψυχή του έρχεται ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ*". "*Είμαι η Ψυχή των θεών*". "Από τις δύο τελευταίες προτάσεις, η μία: "που η ψυχή του έρχεται από τους ανθρώπους", εξηγείται από τον ομιλητή ο οποίος λέει παρενθετικά: "δηλαδή, σαν ένας τύπος διάνοιας", και η άλλη: "Είμαι η Ψυχή των θεών", ότι σημαίνει, "ο Ώρος ή Χριστός, σαν το αποτέλεσμα των πάντων".

απόκρυφη διδασκαλία απαντάει: "Σημαίνει πολύ περισσότερα". Πρώτα απ' όλα επιβεβαιώνει την διδασκαλία ότι, ενώ η ανθρώπινη Μονάδα πάνω στην σφαίρα Α και σε άλλες κατά τον Πρώτο Γύρο πέρασε μέσα και από τα τρία βασίλεια – το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό – στον δικό μας Τέταρτο Γύρο κάθε θηλαστικό ξεπήδησε από τον Άνθρωπο, αν μπορεί να θεωρηθεί σαν Άνθρωπος το ημι-αιθερικό, πολύμορφο πλάσμα με την ανθρώπινη Μονάδα μέσα του των πρώτων δύο Φυλών. Αλλά πρέπει να ονομαστεί έτσι, γιατί στην εσωτερική γλώσσα αυτό που θεωρείται σαν ΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν είναι κατά κανέναν τρόπο η μορφή από σάρκα, αίμα και οστά, η οποία τώρα αναφέρεται σαν Άνθρωπος, αλλά η εσωτερική θεία ΜΟΝΑΔΑ με τις πολλαπλές αρχές όψεις της.

διάλεξη στην οποία αναφερόμαστε, όμως, παρόλο που αντιτίθεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό* και τις διδασκαλίες του, είναι μια εύλογη απάντηση σε κείνους που προσπάθησαν να τα παρουσιάσουν όλα αυτά σαν μια καινοφανή δοξασία. Και υπάρχουν πολλοί τέτοιοι στην Ευρώπη, στην Αμερική, ακόμα και στην Ινδία. Ωστόσο, ανάμεσα στον εσωτερισμό των παλιών Άρχατ και σε εκείνον που τώρα επιζεί στην Ινδία μεταξύ των λίγων μπραχμάνων που μελέτησαν σοβαρά την Εσωτερική Φιλοσοφία τους, η διαφορά δεν φαίνεται να είναι τόσο μεγάλη. Φαίνεται ότι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο επικεντρώνεται και περιορίζεται στο θέμα της σειράς της εξέλιξης των κοσμικών και άλλων αρχών. Οπωσδήποτε δεν πρόκειται για διαφορά μεγαλύτερη από το αιώνιο θέμα του υικού δόγματος το οποίο από τον 11ο αιώνα χώρισε την Ρωμαϊκή Καθολική Εκκλησία από την αρχαιότερη Ελληνική Ανατολική Εκκλησία. Όμως, όποια κι αν είναι η διαφορά στις μορφές με τις οποίες παρουσιάζεται το επταδικό δόγμα, η ουσία υπάρχει και η παρουσία και η σημασία του στο μπραχμανικό σύστημα μπορεί να κριθεί από τα όσα λέει ένας από τους μορφωμένους μεταφυσικούς και Βεντάντιστές μελετητές της Ινδίας:

Αυτό είναι πράγματι νέο! Μας κάνει να φοβόμαστε ότι ο ομιλητής δεν διάβασε ποτέ τον *Εσωτερικό Βουδισμό* πριν τον κριτικάρει, γιατί υπάρχουν πολλές τέτοιες παρανοήσεις στις παρατηρήσεις του γι' αυτόν.

αληθινή εσωτερική επταπλή ταξινόμηση είναι μια από τις πιο σημαντικές, αν όχι η πιο σημαντική ταξινόμηση, η οποία πήρε την διευθέτηση της από την μυστηριώδη σύσταση αυτού του αιώνιου τύπου. Αναφέρω επίσης σε σχέση με αυτό ότι και η τετραπλή ταξινόμηση ισχυρίζεται ότι είναι ίδιας προέλευσης. Το φως της ζωής, κατά κάποιον τρόπο, φαίνεται ότι διαθλάται από το τριπρόσωπο πρίσμα της Πρακρίτι, που έχει τους τρεις *γκουνά* σαν τρεις όψεις του και χωρίζεται σε επτά ακτίνες οι οποίες αναπτύσσουν, με την πάροδο του χρόνου, τις επτά αρχές αυτής της ταξινόμησης. Η πορεία της ανάπτυξης παρουσιάζει κάποια σημεία ομοιότητας με την βαθμιαία ανάπτυξη των ακτίνων του φάσματος. Ενώ η τετραπλή ταξινόμηση είναι επαρκής για όλους τους πρακτικούς σκοπούς, η αληθινή επταπλή ταξινόμηση έχει μεγάλη θεωρητική και επιστημονική σημασία. Είναι απαραίτητο να υιοθετηθεί για να ερμηνευθούν ορισμένες τάξεις φαινομένων που παρατηρήθηκαν από τους αποκρυφιστές και είναι ίσως πιο κατάλληλη για να αποτελέσει την βάση ενός τέλειου συστήματος ψυχολογίας. Δεν αποτελεί ιδιαίτερη ιδιοκτησία της "πέραν των Ιμαλαΐων εσωτερικής δοξασίας". Στην πραγματικότητα έχει μια πιο στενή σχέση με τον Μπραχμανικό Λόγο παρά με το Βουδιστικό Λόγο. Προκειμένου να ξεκαθαρίσω περισσότερο τι εννοώ, μπορώ να τονίσω εδώ ότι ο Λόγος έχει επτά μορφές. Με άλλα λόγια υπάρχουν επτά είδη Λόγων στον Κόσμο. Ο καθένας απ' αυτούς έγινε η κεντρική μορφή ενός από τους επτά κύριους κλάδους της αρχαίας Σοφίας-Θρησκείας. Η ταξινόμηση αυτή δεν είναι η επταπλή ταξινόμηση που υιοθετήσαμε. Κάνω αυτήν την δήλωση χωρίς τον παραμικρό φόβο αντίφασης.

αληθινή ταξινόμηση έχει τις προϋποθέσεις μια επιστημονικής ταξινόμησης. Έχει επτά ξεχωριστές αρχές οι οποίες αντιστοιχούν με τις επτά ξεχωριστές καταστάσεις της *Πραγκνιά* ή συνείδησης. Γεφυρώνει το χάσμα ανάμεσα στο αντικειμενικό και στο υποκειμενικό και δείχνει το μυστηριώδες ρεύμα μέσα από το οποίο περνά η ιδεοπλασία. Οι επτά αρχές είναι σχετικές με τις επτά καταστάσεις ύλης και με τις επτά μορφές δύναμης. Αυτές οι αρχές είναι αρμονικά τοποθετημένες ανάμεσα σε δύο πόλους, οι οποίοι ορίζουν τα όρια της *ανθρώπινης συνείδησης*. [Τ. Σούμπα Ρόου, "Η Σύσταση του Μικρόκοσμου", *Ο θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Αύγουστος 1887, σελ. 705-706.]

Τα παραπάνω είναι απόλυτα σωστά, εκτός ίσως από ένα σημείο. Η "επταπλή ταξινόμηση" στο εσωτερικό σύστημα ποτέ δεν διακηρύχθηκε (από όσο γνωρίζει η συγγραφέας) σαν "ιδιαίτερη ιδιοκτησία της πέραν των Ιμαλαΐων εσωτερικής δοξασίας" από κανέναν που να ανήκει σε αυτήν. Αλλά απλώς και μόνο διασώθηκε σε αυτήν την σχολή. Δεν είναι ιδιοκτησία ούτε της πέραν ούτε της ένθεν των Ιμαλαΐων εσωτερικής δοξασίας, αλλά είναι απλώς κοινή ιδιοκτησία όλων των παρόμοιων σχολών, την οποία άφησαν στους σοφούς της Πέμπτης Ριζικής Φυλής οι μεγάλοι Σίντα της Τέταρτης.[549] Ας μην ξεχνάμε ότι οι Ατλάντειοι έγιναν οι φοβεροί μάγοι, που αναφέρονται σε τόσα πολλά από τα αρχαιότερα χειρόγραφα της Ινδίας, μόνο κατά την πτώση τους, η οποία επέφερε και την καταβύθιση της ηπείρου τους. Το μόνο που υποστηρίχθηκε είναι απλώς το γεγονός ότι η σοφία την οποία μεταβίβασαν οι "θείοι" – γεννημένοι μέσω των δυνάμεων *Κριγιασάκτι* της Τρίτης Φυλής πριν από την Πτώση της και τον Χωρισμό σε φύλα – στους πεπαιδευμένους της αρχικής Τέταρτης Φυλής, παρέμεινε στην αγνή καθαρότητα της σε μια ορισμένη Αδελφότητα. Γι' αυτήν, λοιπόν, την εν λόγω Σχολή ή Αδελφότητα, που συνδέεται στενά με ένα ορισμένο νησί σε μια εσωτερική θάλασσα, στο οποίο πιστεύουν τόσο οι Ινδουιστές όσο και οι Βουδιστές, αλλά το οποίο ονομάζεται "μυθικό" από τους γεωγράφους και τους Ανατολιστές, όσο λιγότερο μιλάει κανείς, τόσο πιο σοφός είναι. Ούτε μπορεί να δεχθεί ότι η "επταπλή ταξινόμηση" "συνδέεται στενότερα με τον μπραχμανικό παρά με τον βουδιστικό Λόγο", αφού και οι δύο είναι ταυτόσημοι, είτε ο "Λόγος" ονομάζεται Ισβαρά ή Αβαλοκιτεσβάρα, Μπράχμα ή Παντμαπάνι. Υπάρχουν, όμως, κάποιες πολύ μικρές διαφορές, περισσότερο φανταστικές παρά αληθινές στην πραγματικότητα. Ο μπραχμανισμός και ο βουδισμός, αν θεωρηθούν από τις ορθόδοξες όψεις τους, είναι τόσο εχθρικοί και ασυμβίβαστοι όσο το νερό και το λάδι. Το καθένα, όμως, απ' αυτά τα μεγάλα σώματα έχει ένα αδύνατο σημείο στην σύσταση του. Ενώ ακόμα και η εσωτερική ερμηνεία τους μπορεί να

Σύμφωνα με την *Σβετασβατάρα Ουπανισάντ* (κεφ. I, στίχοι 3, 5, 7) *Σίντα* είναι εκείνοι που κατέχουν από την γέννηση τους υπερανθρώπινες δυνάμεις, καθώς επίσης "γνώση και αδιαφορία για τον κόσμο". Σύμφωνα με την Απόκρυφη διδασκαλίας, όμως, *Σίντα* είναι οι *Νιρμανακάγια* ή τα "πνεύματα" (με την έννοια ενός ατομικού ή συνειδητού πνεύματος) των μεγάλων σοφών από σφαίρες ενός ανώτερου πεδίου από το δικό μας, οι οποίοι εθελοντικά ενσαρκώνονται σε θνητά σώματα προκειμένου να βοηθήσουν την ανθρώπινη φυλή στην ανοδική πορεία της. Εξ αυτού και η γνώση, η σοφία και οι δυνάμεις τους.

συμφωνεί στην διαφωνία τους, από την στιγμή που βρεθούν τα αντίστοιχα αδύναμα σημεία τους, κάθε διαφωνία πρέπει να εξαφανιστεί, γιατί και τα δύο βρίσκονται πάνω σε κοινό έδαφος. Η "αχίλλειος πτέρνα" του ορθόδοξου μπραχμανισμού είναι η αντβαϊτική φιλοσοφία, οι οπαδοί της οποίας ονομάζονται από τους ευσεβείς "μεταμφιεσμένοι βουδιστές". Ενώ η (αχίλλειος πτέρνα" του ορθόδοξου βουδισμού είναι ο Βόρειος μυστικισμός, όπως τον παρουσιάζουν οι μαθητές των φιλοσοφιών του Αριασάνγκα (Σχολή του Γιογκατσάρα) και του Μαχαγιάνα, τους οποίους με την σειρά τους οι ομόθρησκοί τους τους αποκαλούν "μεταμφιεσμένους βεντανιστές". Η εσωτερική φιλοσοφία και των δύο αυτών, αν αναλυθεί και συγκριθεί προσεχτικά, δεν μπορεί παρά να είναι μια, ακριβώς όπως ο Γκαουτάμα Βούδας και ο Σανκαρατσάρια συνδέονται πολύ στενά, αν πιστέψει κανείς την παράδοση και ορισμένες εσωτερικές διδασκαλίες. Έτσι οποιαδήποτε διαφορά μεταξύ τους θα φανεί ότι είναι μάλλον στην μορφή, παρά στην ουσία.

Μια πολύ μυστικιστική ανάλυση γεμάτη από επταδική συμβολολογία μπορεί να βρεθεί στην *Ανουγκίτα*. [Κεφάλαιο XII. Παράβαλε *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, 2η έκδ. 1908, σελ. 284-285.] Εκεί ο Μπραχμάνος διηγείται την ευδαιμονία του να περάσει κανείς πέρα από τις περιοχές της πλάνης.

> ... όπου οι φαντασίες είναι οι αλογόμυγες και τα κουνούπια, όπου η θλίψη και η χαρά είναι κρύο και ζέστη, όπου η πλάνη είναι το σκοτάδι που τυφλώνει, όπου οι ακολασίες είναι τα αρπακτικά όρνεα και τα ερπετά, όπου η επιθυμία και ο θυμός είναι οι κωλυσιεργοί...
>
> «Ώδε ο νους ο έχων σοφίαν. Αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισίν, οπού η γυνή κάθηται έπ' αυτών και Βασιλείς ΕΠΤΑ εισίν οι πέντε έπεσαν ο εις εστίν, ο άλλος ούπω ήλθε".

σοφός περιγράφει την είσοδο και την έξοδο από το δάσος (ένα σύμβολο της ζωής του ανθρώπου) καθώς και το ίδιο το δάσος:[550]

> Σε κείνο το δάσος υπάρχουν επτά μεγάλα δένδρα [οι αισθήσεις, ο νους και η κατανόηση ή *Μάνας* και *Μπούντι* περιλαμβανομένων], επτά καρποί, και επτά φιλοξενούμενοι, επτά ερημητήρια, επτά (μορφές) συγκέντρωσης και επτά (μορφές) μύησης. Αυτή είναι η περιγραφή του δάσους. Το δάσος αυτό είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν θαυμαστά άνθη και καρπούς πέντε χρωμάτων.

Οι αισθήσεις, λέει ο σχολιαστής:

> …ονομάζονται δένδρα επειδή είναι οι δημιουργοί των καρπών, δηλαδή των ικανοποιήσεων και των πόνων που προέρχονται από τις διάφορες λειτουργίες τους – οι φιλοξενούμενοι είναι οι δυνάμεις της κάθε αίσθησης προσωποποιημένες: αυτές δέχονται τους καρπούς που περιγράφηκαν ανωτέρω. Τα ερημητήρια είναι τα δένδρα που αναφέρθηκαν πιο πάνω, στα οποία οι φιλοξενούμενοι βρίσκουν καταφύγιο. Οι επτά μορφές συγκέντρωσης είναι ο αποκλεισμός από τον εαυτό των επτά λειτουργιών των επτά αισθήσεων κ.τ.λ., που ήδη αναφέρθηκαν, ενώ οι επτά μορφές μύησης αναφέρονται στην μύηση σε μια ανώτερη ζωή μέσω της απάρνησης σαν κάτι ξένο των δράσεων του κάθε μέλους από την ομάδα των επτά. [*Τσαντόγκια Ουπανισάντ*, σελ. 219 και Σχόλια του Σανκάρα.]

ερμηνεία είναι αβλαβής, αν όχι μη ικανοποιητική. Ο Μπραχμάνος, συνεχίζοντας την περιγραφή του, λέει:

> Το δάσος αυτό είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς τεσσάρων χρωμάτων. Το δάσος είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς τριών χρωμάτων και ανάμικτα. Το δάσος είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς δύο χρωμάτων και όμορφων χρωμάτων. Το δάσος είναι γεμάτο με δένδρα που παράγουν άνθη και καρπούς ενός χρώματος και αρώματος. Το δάσος είναι γεμάτο [αντί για επτά] με δύο μεγάλα δένδρα που παράγουν αναρίθμητα άνθη και καρπούς αδιάκριτων χρωμάτων [νους και κατανόηση – οι δύο

Προτείνω να ακολουθήσουμε εδώ το κείμενο και τα σχόλια του εκδότη, ο οποίος δέχεται τις διηγήσεις του νεκρού γράμματος του Άρτζουνα Μίσρα και του Νιλακάντα. Οι Ανατολιστές μας ποτέ δεν μπαίνουν στον κόπο να σκεφτούν ότι, αν ένας ντόπιος σχολιαστής δεν είναι μυημένος, τότε δεν μπορεί να εξηγήσει σωστά, και αν είναι Μυημένος, τότε δεν θέλει.

ανώτερες αισθήσεις ή θεοσοφικά, "*Μάνας-Μπούντι*"]. Υπάρχει εδώ ένα Πυρ [Εαυτός], συνδεδεμένο με το Μπράχμαν[551] που έχει έναν αγαθό νου [ή *αληθινή* γνώση, σύμφωνα με τον Άρτζουνα Μίσρα]. Και υπάρχει καύσιμο εδώ, (δηλαδή) οι πέντε αισθήσεις [ή ανθρώπινα πάθη]. Οι επτά (μορφές) απελευθέρωσης απ' αυτές είναι οι Επτά (μορφές) μύησης. Οι ιδιότητες είναι οι καρποί... Εδώ... οι μεγάλοι σοφοί δέχονται φιλοξενία. Και όταν έχουν λατρευτεί και έχουν εξαφανιστεί, ένα άλλο δάσος προβάλλει, στο οποίο η διάνοια είναι το δένδρο και η απελευθέρωση ο καρπός, το οποίο κατέχει σκιά (με την *μορφή*) αταραξίας, που βαθαίνει σε γνώση το οποίο έχει την ικανοποίηση για νερό του και την εσωτερική *ΚΣΕΤΡΑΓΚΝΙΑ* [ο "Υπέρτατος ΕΑΥΤΟΣ" λέει ο Κρίσνα στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, κεφάλαιο XIII.] για Ήλιο. [*Ανουγκίτα*, Κεφ. XII. Παράβαλε *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, VIII, σελ. 289-187.]

Τώρα, όλα τα παραπάνω είναι αρκετά σαφή και κανένας θεοσοφιστής, ακόμα και ο λιγότερο διαβασμένος, δεν θα αποτύχει να κατανοήσει την αλληγορία. Και όμως βλέπουμε τους μεγάλους Ανατολιστές να κάνουν ένα τέλειο μπέρδεμα στις ερμηνείες τους. Οι "μεγάλοι σοφοί" που "δέχονται φιλοξενία" εξηγούνται ότι σημαίνουν τις *αισθήσεις*, "οι οποίες αφού εργάστηκαν σαν ασύνδετες με τον εαυτό τελικά απορροφούνται μέσα του". Αλλά αν οι αισθήσεις είναι "ασύνδετες" με τον "Ανώτερο Εαυτό", τότε δυσκολεύεται κανείς να καταλάβει με ποιον τρόπο μπορούν να "απορροφηθούν μέσα του". Αντίθετα, θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι ακριβώς, επειδή οι προσωπικές αισθήσεις έλκονται και αγωνίζονται να συνδεθούν με τον απρόσωπο Εαυτό, γι' αυτό αυτός ο τελευταίος, που είναι ΠΥΡ, κατακαίει τις κατώτερες πέντε και εξαγνίζει έτσι τις ανώτερες δύο, "νου και κατανόηση" ή τις ανώτερες όψεις *Μάνας*[552] και *Μπούντι*. Αυτό είναι απόλυτα φανερό στο κείμενο. Οι "μεγάλοι σοφοί" εξαφανίζονται, αφού "λατρεύτηκαν". Λατρεύτηκαν από ποιον, αν (οι υποτιθέμενες αισθήσεις) είναι "ασύνδετες με τον εαυτό"; Από τον ΝΟΥ, φυσικά, από το *Μάνας* (που στην περίπτωση αυτή έχει αναμιχθεί με την έκτη αίσθηση) το οποίο δεν είναι και δεν μπορεί να είναι το *Μπράχμαν*, ο ΕΑΥΤΟΣ, ή *Κσετραγκνιά*, ο πνευματικός ήλιος της ψυχής. Μέσα σ' αυτόν τον τελευταίο το ίδιο το *μάνας* πρέπει με τον καιρό να απορροφηθεί. Λάτρεψε "μεγάλους σοφούς" και πρόσφερε φιλοξενία στην γήινη σοφία, αλλά από την στιγμή που "ένα άλλο δάσος προβάλλει" πάνω του, τότε είναι η Διάνοια (*Μπούντι*, η 7η αίσθηση, αλλά 6η αρχή) εκείνη που μεταμορφώνεται σε δένδρο – εκείνο το δένδρο του οποίου ο καρπός είναι απελευθέρωση – το οποίο τελικά καταστρέφει τις ίδιες τις ρίζες του δένδρου Ασβαττά του συμβόλου της ζωής και των απατηλών χαρών και ικανοποιήσεων της. Και επομένως εκείνοι που φτάνουν σε αυτήν την κατάσταση απελευθέρωσης, σύμφωνα με τα λόγια του ανωτέρω σοφού, δεν έχουν "μετά κανέναν φόβο". Σε αυτήν την κατάσταση "το τέλος δεν μπορεί να γίνει αντιληπτό γιατί εκτείνεται προς όλες τις πλευρές".

"Εκεί διαμένουν πάντα επτά θηλυκά", συνεχίζει, συμπληρώνοντας την εικόνα. Τα θηλυκά αυτά, τα οποία σύμφωνα με τον Άρτζουνα Μίσρα είναι οι Μαχάτ Αχαμκάρα και τα πέντε *Τανμάτρα*, έχουν πάντα το πρόσωπο τους στραμμένο προς τα κάτω, γιατί είναι εμπόδια στο δρόμο της πνευματικής ανόδου.

... Σε αυτό το ίδιο [*Μπράχμαν*, "Εαυτό"] διαμένουν και ξανά προβάλλουν από το ίδιο, οι επτά τέλειοι σοφοί μαζί με τους αρχηγούς τους, τους πλουσιότατους. Δόξα, ακτινοβολία και μεγαλείο, φώτιση, νίκη, τελείωση και δύναμη: αυτές οι επτά ακτίνες ακολουθούν τον ίδιο Ήλιο [*Κσετραγκνιά*, ο Ανώτερος Εαυτός... Εκείνοι των οποίων οι επιθυμίες μειώθηκαν [ανιδιοτελείς]...

Ο Άγγλος εκδότης εξηγεί εδώ λέγοντας, "Υποθέτω, αφοσιωμένος στον Μπράχμαν". Αυτή θα ήταν μια πολύ φτωχή αφοσίωση, πράγματι, στην επίτευξη της βαθμιαίας απελευθερωτικής διαδικασίας του *Γιόγκα*. Τολμούμε να πούμε ότι το "Πυρ" ή Εαυτός είναι ο ανώτερος αληθινός ΕΑΥΤΟΣ, ο "συνδεδεμένος" με την Μια θεότητα, δηλαδή *ένα με τον Μπράχμαν*. Ο "Εαυτός" δεν χωρίζεται πια από το παγκόσμιο Πνεύμα.

Όπως ο Μαχάτ (παγκόσμια διάνοια) γεννιέται πρώτα ή εκδηλώνεται σαν Βίσνου και ύστερα, όταν πέφτει μέσα στην ύλη και αναπτύσσει αυτοσυνείδηση, γίνεται Εγωισμός, Ιδιοτέλεια, έτσι και το *Μάνας* έχει διπλή φύση. Βρίσκεται αντίστοιχα κάτω από τον Ήλιο και την Σελήνη, γιατί όπως λέει ο Σανκαρατσάρια: "Η Σελήνη είναι ο νους και ο Ήλιος η κατανόηση". Ο Ήλιος και η Σελήνη είναι οι θεότητες του δικού μας πλανητικού Μακρόκοσμου και επομένως ο Σανκάρα προσθέτει ότι, "ο νους και η κατανόηση είναι οι αντίστοιχες θεότητες των [ανθρώπινων] οργάνων" (βλέπε *Μπριχανταρανιάκα*, σελ. 251 και επόμενες). Αυτός είναι ίσως ο λόγος που ο Άρτζουνα Μίσρα λέει ότι η Σελήνη και το Πυρ (ο εαυτός, ο Ήλιος) αποτελούν το σύμπαν.

των οποίων τα αμαρτήματα [πάθη] κάηκαν από την μετάνοια, αναμιγνύοντας τον εαυτό με τον Εαυτό,[553] αφιερώνουν τον εαυτό τους στον Μπράχμα. Εκείνοι που κατανοούν το δάσος της γνώσης [*Μπράχμαν*, ή ΕΑΥΤΟ] υμνούν την αταραξία. Και προσβλέποντας σε εκείνο το δάσος, [ξανά-] γεννιώνται έτσι ώστε να μη χάσουν το θάρρος.

Τέτοιο, πράγματι, είναι αυτό το άγιο δάσος... και κατανοώντα το, αυτοί [οι Σοφοί] δρουν (ανάλογα), κατευθυνόμενοι από την *ΚΣΕΤΡΑΓΚΝΙΑ*... [*Ανουγκίτα*, κεφ. XII. *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, VIII, σελ. 287-288.]

Μέχρι τώρα κανένας από τους Δυτικούς Ανατολιστές δεν αντιλήφθηκε την παραπάνω αλληγορία τίποτε ανώτερο από μυστήρια συνδεδεμένα με τις θυσιαστικές τελετές, την μετάνοια ή τις ασκητικές τελετουργίες και τον *Χάτχα Γιόγκα*. Αλλά εκείνος που κατανοεί την συμβολική εικονοπλασΐα και ακούει την φωνή του ΕΑΥΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ, θα διακρίνει σε αυτήν κάτι πολύ ανώτερο από ένα απλό τυπικό όσο συχνά κι αν λαθεύει στις δευτερεύουσες λεπτομέρειες της φιλοσοφίας.

Και εδώ πρέπει να μας επιτραπεί μια τελευταία παρατήρηση. Κανένας αληθινός θεοσοφιστής, από τον πιο αδαή μέχρι τον πιο διαβασμένο, δεν πρέπει να ισχυρίζεται το αλάνθαστο για οτιδήποτε λέει ή γράφει σχετικά με απόκρυφα θέματα. Το βασικό θέμα είναι να δεχθούμε ότι, με πολλούς τρόπους, στην ταξινόμηση τόσο των κοσμικών όσο και των ανθρώπινων αρχών, εκτός από τα λάθη στην σειρά της εξέλιξης και ειδικά σε μεταφυσικά θέματα, εκείνοι που μας που υποτίθεται ότι διδάσκουμε άλλους πιο αδαείς από τον εαυτό μας, είναι πολύ πιθανόν να κάνουμε λάθος. Έτσι διάφορα λάθη έχουν γίνει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, στον *Άνθρωπο*, στην *Μαγεία: Λευκή και Μαύρη* κ.τ.λ., κ.τ.λ. και περισσότερα από ένα λάθη είναι πιθανόν να βρεθούν στο παρόν έργο. Αυτό δεν μπορεί να αποφευχθεί. Γιατί για να είναι ένα μεγάλο
μικρό έργο πάνω σε τέτοια αφηρημένα θέματα εντελώς απαλλαγμένο από λάθη και αδεξιότητες, θα πρέπει να έχει γραφεί από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα του από ένα μεγάλο πεπαιδευμένο ή *Αβατάρα*. Τότε πράγματι θα μπορούσαμε να πούμε: "Αυτό είναι αλήθεια ένα έργο χωρίς σφάλμα ή κατηγόρια!" Αλλά όσο ο καλλιτέχνης είναι ατελής, πώς μπορεί το έργο του να είναι τέλειο; "Ατέλειωτη είναι η αναζήτηση της αλήθειας!" Ας την αγαπάμε κι ας προσβλέπουμε σε αυτήν για δική της χάρη και όχι για την δόξα ή για την ευεργεσία που θα μας προσφέρει η αποκάλυψη ενός μικρού μέρους της. Γιατί ποιος από εμάς μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει όλη την αλήθεια στα χέρια του ακόμα και για μια από τις μικρότερες διδασκαλίες του Αποκρυφισμού;

Το βασικό σημείο, όμως, στο παρόν θέμα μας ήταν να δείξουμε ότι η επταδική δοξασία ή διαίρεση της σύστασης του ανθρώπου, ήταν πολύ αρχαία και δεν επινοήθηκε από εμάς. Αυτό έγινε με αρκετή επιτυχία, γιατί υποστηριζόμαστε, συνειδητά ή ασυνείδητα, από έναν αριθμό αρχαίων, μεσαιωνικών και σύγχρονων συγγραφέων. Όσα είπαν οι πρώτοι, ήταν καλώς ειπωμένα, αυτά που επανέλαβαν οι μετέπειτα, ήταν γενικώς παραποιημένα. Για παράδειγμα: διαβάστε τα "Πυθαγόρεια Αποσπάσματα" και συγκρίνατε τον επταδικό άνθρωπο όπως δίνεται από τον αιδ. Τζ. Όλιβερ, τον μορφωμένο Τέκτονα, στο έργο του *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*. Αυτός λέει τα ακόλουθα:

θεοσοφική Φιλοσοφία... αριθμούσε ΕΠΤΑ ιδιότητες [ή αρχές] στον άνθρωπο, δηλαδή:

(1) Ο θείος χρυσός άνθρωπος.
(2) Το εσωτερικό άγιο σώμα από πυρ και φως, σαν καθαρό ασήμι.
(3) Ο στοιχειακός άνθρωπος.
(4) Ο υδραργυρικός αναπτυσσόμενος παραδείσιος άνθρωπος.
(5) Ο φιλοπόλεμος, ψυχόμορφος άνθρωπος.
(6) Ο αφροδίσιος, σύμφωνα με την εξωτερική επιθυμία.

Ο ηλιακός άνθρωπος, [ένας μάρτυρας και] επιθεωρητής των θαυμάτων του θεού [του Σύμπαντος].

Είχαν επίσης επτά πηγαία πνεύματα ή δυνάμεις της φύσης... [*Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 179.]

"Το σώμα στην ψυχή", όπως πιστεύεται ότι λέει ο Άρτζουνα Μίσρα ή μάλλον η "Ψυχή στο Πνεύμα" και σε ένα ακόμα ανώτερο πεδίο ανάπτυξης, "ο ΕΑΥΤΟΣ ή *Άτμαν* στον Παγκόσμιο Εαυτό".

Συγκρίνατε αυτήν την μπερδεμένη αναφορά και ταξινόμηση της Δυτικής θεοσοφικής φιλοσοφίας, με τις τελευταίες θεοσοφικές εξηγήσεις από την Ανατολική Σχολή θεοσοφίας και ύστερα αποφασίστε ποια είναι η πιο σωστή. Αληθινά:

> "Ή Σοφία ωκοδόμησεν εαυτή
> οίκον και υπήρεισεν *στύλους επτά*". [Παροιμίαι, Θ', 1.]

Όσο για την κατηγορία ότι η Σχολή μας δεν υιοθέτησε την επταπλή ταξινόμηση των μπραχμάνων, αλλά την μπέρδεψε, είναι εντελώς άδικη. Και κατ' αρχήν, η "Σχολή" είναι ένα πράγμα και οι εκφραστές της (στους Ευρωπαίους) κάτι τελείως διαφορετικό. Αυτοί οι τελευταίοι πρέπει πρώτα να μάθουν την αλφαβήτα του πρακτικού Ανατολικού Αποκρυφισμού, πριν μπορέσουν να κατανοήσουν σωστά την τρομερά περίπλοκη ταξινόμηση την βασισμένη πάνω σε επτά ξεχωριστές καταστάσεις *Πραγκνιά* (συνείδησης) – και πάνω απ' όλα, πριν αντιληφθούν πλήρως τι είναι *Πραγκνιά* στην Ανατολική μεταφυσική. Το να δώσουμε στον Δυτικό σπουδαστή αυτήν την ταξινόμηση, είναι σαν να προσπαθούμε να τον κάνουμε να υποθέσει ότι μπορεί να ερμηνεύσει την πηγή της συνείδησης, ερμηνεύοντας την διαδικασία μέσω της οποίας προσλαμβάνει μια ορισμένη γνώση, μέσω μόνο μιας από τις καταστάσεις αυτής της συνείδησης. Με άλλα λόγια, σαν να τον κάνουμε να ερμηνεύει κάτι που γνωρίζει πάνω σε αυτό το πεδίο, με κάτι για το οποίο δεν γνωρίζει τίποτε σε άλλα πεδία: δηλαδή να τον οδηγήσουμε από το πνευματικό και το ψυχολογικό, κατευθείαν στο οντολογικό. Αυτός είναι ο λόγος που οι θεοσοφιστές υιοθέτησαν την πρωταρχική, παλιά ταξινόμηση, από τις πολλές που υπάρχουν.

Ύστερα από έναν τόσο τρομερό αριθμό ανεξάρτητων μαρτυριών και αποδείξεων που παρουσιάστηκαν στο κοινό, το να ασχοληθούμε με μια επιπρόσθετη απαρίθμηση από θεολογικές πηγές, θα ήταν εντελώς άχρηστο. Τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα και οι επτά αρετές του χριστιανικού σχήματος, είναι πολύ λιγότερο φιλοσοφικά από τις Επτά Ελεύθερες και τις Επτά Καταραμένες Επιστήμες ή τις Επτά Τέχνες γοητείας των Γνωστικών. Γιατί μία απ' αυτές βρίσκεται τώρα μπροστά στο κοινό, γεμάτη με κινδύνους, στο παρόν όσο και στο μέλλον. Το σύγχρονο όνομα της είναι ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ. Με την άγνοια των επτά αρχών και χρησιμοποιούμενη από επιστήμονες και αδαείς υλιστές, σύντομα θα γίνει ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ, με το πλήρες νόημα του όρου.

ΤΟΜΟΣ ΙΙ – ΜΕΡΟΣ ΙΙ ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

"Η γνώση αυτού του κάτω κόσμου –
πες μου, φίλε μου, είναι αληθινή ή ψεύτικη;
Την ψεύτικη, ποιος θνητός ενδιαφέρεται να την γνωρίσει;
Και την αληθινή, ποιος θνητός την γνώρισε ποτέ;"

I

ΑΡΧΑΪΚΗ Ή ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ;

Κάθε φορά που το θέμα της προέλευσης του ανθρώπου παρουσιάζεται σοβαρά σε έναν αμερόληπτο, τίμιο και ειλικρινή άνθρωπο της επιστήμης, η απάντηση είναι πάντοτε: "ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ". Ο Ντε Κατρφάς, με την αγνωστικιστική στάση του, είναι ένας απ' αυτούς τους ανθρωπολόγους.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι υπόλοιποι άνθρωποι της επιστήμης δεν είναι αμερόληπτοι ή τίμιοι, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση η παρατήρηση μας θα ήταν ύποπτα διακριτική. Αλλά υπολογίζεται ότι το 75 τοις εκατό των Ευρωπαίων Επιστημόνων είναι Εξελικτιστές. Αυτοί οι αντιπρόσωποι της σύγχρονης σκέψης είναι όλοι ένοχοι κατάφωρης παραποίησης των γεγονότων; Κανείς δεν λέει κάτι τέτοιο, αλλά υπάρχουν λίγες εξαιρετικές περιπτώσεις. Όμως, οι Επιστήμονες μέσα στον αντιεκκλησιαστικό ενθουσιασμό τους και στην απελπισμένη επιθυμία τους για μια εναλλακτική θεωρία προς τον Νταρβινισμό, εκτός από την "ειδική δημιουργία", είναι ασυνείδητα ανειλικρινείς "επιβάλλοντας" μια υπόθεση, η ελαστικότητα της οποίας είναι ανεπαρκής και η οποία διαμαρτύρεται για την σοβαρή ένταση στην οποία τώρα υποβάλλεται. Η ανειλικρίνεια, όμως, πάνω στο ίδιο θέμα είναι κάτι συνηθισμένο και στους εκκλησιαστικούς κύκλους. Ο επίσκοπος Φ. Τεμπλ εμφανίστηκε σαν ένας φανατικός υποστηρικτής του Νταρβινισμού στο έργο του *Σχέσεις μεταξύ θρησκείας και Επιστήμης*. Αυτός ο εκκλησιαστικός συγγραφέας προχωρά τόσο πολύ, ώστε να θεωρεί την Ύλη – αφού λάβει την "πρωταρχική εντύπωση" – σαν τον αβοήθητο δημιουργό όλων των κοσμικών φαινομένων. Η θεώρηση αυτή διαφέρει από εκείνη του Χαίκελ μόνο στο ότι προϋποθέτει μια υποθετική θεότητα "πίσω από το πέραν", μια θεότητα η οποία στέκει εντελώς αμέτοχη από την αλληλεπίδραση των δυνάμεων. Μια τέτοια μεταφυσική οντότητα δεν μπορεί να είναι ο θεολογικός Θεός περισσότερο απ' ό,τι είναι ο θεός του Καντ. Η ανακωχή του επισκόπου Τεμπλ με την υλιστική επιστήμη είναι κατά την γνώμη μας αστόχαστη, πέρα από το γεγονός ότι προϋποθέτει μια ολική απόρριψη της βιβλικής κοσμογονίας. Μπροστά σε αυτήν την επίδειξη δουλοπρέπειας ενώπιον του υλισμού της "μορφωμένης" εποχής μας, εμείς οι αποκρυφιστές δεν μπορούμε παρά να χαμογελάσουμε. Αλλά τι γίνεται με την υπακοή προς τους Διδασκάλους τους οποίους τέτοιοι θεολογικοί σκασιάρχες υποστηρίζουν ότι υπηρετούν, τον Χριστό και την Χριστιανοσύνη γενικά;

Όμως δεν επιθυμούμε, προς το παρόν, να ρίξουμε το γάντι στον κλήρο, καθώς τώρα θα ασχοληθούμε μόνο με την υλιστική Επιστήμη. Αυτή η τελευταία απαντάει στο ερώτημά μας, μέσω των καλύτερων αντιπροσώπων της: "Δεν γνωρίζουμε". Και όμως η πλειοψηφία τους δρα λες και η Παντογνωσία είναι κληρονομιά τους και γνωρίζουν τα πάντα.

Γιατί, πράγματι, αυτή η αρνητική απάντηση δεν εμπόδισε την πλειοψηφία των Επιστημόνων να φτιάξουν θεωρίες πάνω στο θέμα, επιδιώκοντας ο καθένας να γίνει αποδεκτή η δική του θεωρία αποκλείοντας όλες τις άλλες. Έτσι, από τον Μαγιέ το 1748 μέχρι τον Χαίκελ το 1870, οι θεωρίες για την προέλευση της ανθρώπινης Φυλής διαφέρουν τόσο πολύ, όσο και οι προσωπικότητες των επινοητών τους. Οι Μποφφόν, Μπορύ ντε Σαιν Βινσάν, Λαμάρκ, Ε. Ζοφρουά Σαιν-Ιλαίρ, Γκωντρύ, Νωντέν, Ουάλας, Ντάρβιν, Όουεν, Χαίκελ, Φιλίππι, Φογκτ, Χάξλεϋ, Αγκασίζ, όλοι τους ανέπτυξαν μια λίγο-πολύ επιστημονική υπόθεση της γένεσης. Ο ντε Κατρφάς τις ταξινομεί σε δύο κύριες ομάδες: μια που υποστηρίζει μια γρήγορη και μια άλλη που υποστηρίζει μια πολύ βαθμιαία μεταλλαγή. Η πρώτη θεωρεί ότι ένας νέος τύπος (άνθρωπος) δημιουργήθηκε από ένα ον εντελώς διαφορετικό, ενώ η δεύτερη διδάσκει την εξέλιξη του ανθρώπου μέσω προοδευτικής διαφοροποίησης.

Κατά αρκετά περίεργο τρόπο από τις πιο επιστημονικές από αυτές τις αυθεντίες προήλθαν μέχρι τώρα οι πιο αντιεπιστημονικές από όλες τις θεωρίες πάνω στο θέμα της προέλευσης του

ανθρώπου. Αυτό είναι τόσο φανερό, ώστε πλησιάζει σύντομα η ώρα όπου η τρέχουσα διδασκαλία σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου από ένα πιθηκοειδές θηλαστικό θα αντιμετωπίζεται με λιγότερο σεβασμό απ' ό,τι η δημιουργία του Αδάμ από πηλό και της Εύας από το πλευρό του Αδάμ. Γιατί:

> Είναι φανερό, ειδικά σύμφωνα με τις πιο θεμελιώδεις αρχές του Νταρβινισμού, ότι ένα οργανωμένο ον δεν μπορεί να είναι απόγονος ενός άλλου του οποίου η ανάπτυξη βρίσκεται σε αντίστροφη τάξη από την δική του. Επομένως, σύμφωνα μ αυτές τις αρχές ο άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί απόγονος οποιουδήποτε πιθηκοειδούς τόπου.[554]

Το επιχείρημα του Λικέ ενάντια στην θεωρία του πιθήκου, που βασίζεται πάνω στην διαφορά καμπυλότητας των οστών που αποτελούν τον άξονα του κρανίου στην περίπτωση του Ανθρώπου και των Ανθρωποειδών, αναλύεται θαυμάσια από τον Σμιτ. Στο έργο *Η Δοξασία της Κληροβομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 290, αυτός δέχεται ότι: "ο πίθηκος καθώς αναπτύσσεται γίνεται πιο ζωώδης, ο άνθρωπος... πιο ανθρώπινος", και φαίνεται πράγματι να διστάζει για μια στιγμή πριν συνεχίσει, δηλαδή: "Αυτή η καμπυλότητα του κρανιακού άξονα μπορεί, επομένως, να τονιστεί σαν ένα ανθρώπινο χαρακτηριστικό, σε αντιδιαστολή με τους πιθήκους, το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό μιας τάξης σπάνια μπορεί να αφαιρεθεί από αυτήν και ειδικά ως την δοξασία της Κληρονομικότητας αυτή η συνθήκη δεν φαίνεται με κανέναν τρόπο οριστική". Προφανώς ο συγγραφέας δεν έχει ταραχθεί λίγο από το επιχείρημα. Μας βεβαιώνει ότι αναιρεί οποιαδήποτε πιθανότητα οι τωρινοί πίθηκοι να υπήρξαν προγεννήτορες της ανθρωπότητας. Αλλά μήπως δεν αναιρεί επίσης και την αμυδρή πιθανότητα ο άνθρωπος και το ανθρωποειδές να είχαν έναν κοινό – αν και, μέχρι τώρα, εντελώς θεωρητικό – πρόγονο;

Ακόμα και η ίδια η "Φυσική Επιλογή" κάθε ημέρα απειλείται και περισσότερο. Οι λιποτάκτες από το νταρβινικό στρατόπεδο είναι πολλοί, και εκείνοι που κάποτε ήταν οι πιο ένθερμοι μαθητές τώρα, εξαιτίας των νέων ανακαλύψεων, αργά αλλά σταθερά ετοιμάζονται να γυρίσουν σελίδα. Στο *Περιοδικό της Βασιλικής Μικροσκοπικής Εταιρείας*, Οκτώβριος 1886, μπορεί κανείς να διαβάσει τα ακόλουθα:

> ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ. – Ο Γκ. Τζ. Ρόμανς βρίσκει ορισμένες δυσκολίες στο να θεωρήσει την φυσική επιλογή σαν μια θεωρία για την προέλευση των ειδών, καθώς είναι μάλλον μια θεωρία για την προέλευση των προσαρμοστικών δομών. Προτείνει να αντικατασταθεί με αυτό που ο ίδιος ονομάζει φυσιολογική επιλογή ή διαχωρισμός του καταλλήλου. Η άποψή του βασίζεται στην υπερβολική ευαισθησία του αναπαραγωγικού συστήματος στις μικρές αλλαγές στις συνθήκες της ζωής και θεωρεί ότι οι παραλλαγές προς την κατεύθυνση μεγαλύτερης ή μικρότερης στειρότητας πρέπει να συμβαίνουν συχνά στα άγρια είδη. Αν η παραλλαγή είναι τέτοια ώστε το αναπαραγωγικό σύστημα, ενώ εμφανίζει κάποιον βαθμό στειρότητας με την γονική μορφή, συνεχίζει να είναι γόνιμο μέσα στα όρια της παραλλαγμένης μορφής, τότε η παραλλαγή ούτε θα κατακλυστεί από διασταύρωση, ούτε θα σβήσει εξαιτίας στειρότητας. Όταν συμβαίνει μια παραλλαγή τέτοιου είδους, το φυσιολογικό όριο πρέπει να χωρίζει το είδος σε δυο μέρη. Ο συγγραφέας, τέλος, θεωρεί την αμοιβαία στειρότητα όχι σαν ένα από τα αποτελέσματα της διαφοροποίησης του είδους, αλλά σαν την αιτία της.[555]

Τα Ανθρώπινα Είδη, σελ. 111, του ντε Κατρφάς. Αναφέρεται η αντίστοιχη ανάπτυξη του εγκεφάλου του ανθρώπου και των πιθηκοειδών. "Στον πίθηκο οι κροταφικές σφηνοειδείς έλικες, οι οποίες σχηματίζουν τον μεσαίο λοβό, κάνουν την εμφάνιση τους και ολοκληρώνονται πριν από τις πρόσθιες έλικες που σχηματίζουν τον πρόσθιο λοβό. Στον άνθρωπο, αντίθετα, οι πρόσθιες έλικες εμφανίζονται πρώτες και εκείνες του μεσαίου λοβού σχηματίζονται αργότερα".

Σε αυτό μια εκδοτική παρατήρηση προσθέτει ότι, ένας "Φ. Τζ. ΜΠ." στο *Ατενέουμ* (Νο 3069, 21 Αυγ. 1886, σελ. 242-243) τονίζει πως "οι Νατουραλιστές έχουν από καιρό αναγνωρίσει ότι υπάρχουν "μορφολογικά " και "φυσιολογικά" είδη. Τα πρώτα ελκύουν την προέλευσή τους από τις διάνοιες των ανθρώπων, τα δεύτερα από μια σειρά μεταβολών ικανών ώστε να επηρεάσουν τα εξωτερικά καθώς και τα εσωτερικά όργανα μιας ομάδας συγγενών ατόμων. Η "φυσιολογική επιλογή" των μορφολογικών ειδών είναι ένα κομφούζιο ιδεών εκείνη των φυσιολογικών ειδών, είναι ένας πλεονασμός όρων".

Γίνεται μια προσπάθεια τα παραπάνω να φανούν σαν ένα συμπλήρωμα και μια συνέχεια της νταρβινικής θεωρίας. Αυτή είναι μια αδέξια προσπάθεια στην καλύτερη περίπτωση. Σύντομα θα κάνουν το κοινό να πιστέψει ότι η Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή του Τσαρλς Ντίξον, είναι επίσης Νταρβινισμός, διευρυμένος, όπως ασφαλώς ο συγγραφέας ισχυρίζεται ότι είναι!

Αλλά μοιάζει σαν να κόβουμε το σώμα ενός ανθρώπου σε τρία ή σε διάφορα κομμάτια και ύστερα να. ισχυριζόμαστε ότι το κάθε κομμάτι είναι ο ίδιος άνθρωπος όπως πριν, μόνο απλώς: διευρυμένος. Και όμως ο συγγραφέας δηλώνει:

> Ας κατανοηθεί σαφώς ότι ούτε μια συλλαβή στις προηγούμενες σελίδες δεν γράφηκε ανταγωνιστικά προς την θεωρία της Φυσικής Επιλογής του Ντάρβιν. Το μόνο που έκανα ήταν μια προσπάθεια να εξηγήσω ορισμένα φαινόμενα... Όσο περισσότερο μελετάει κανείς τα έργα του Ντάρβιν, τόσο περισσότερο πείθεται για την αλήθεια των υποθέσεων του... [!!] [Ντίξον, *Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή*, σελ. 79-90.]

Και πριν απ' αυτό αναφέρεται στην:

> συντριπτική παράθεση των γεγονότων τα οποία δίνει ο Ντάρβιν για να υποστηρίξει την υπόθεση του και τα οποία οδηγούν θριαμβευτικά την θεωρία της Φυσικής Επιλογής πάνω από όλα τα εμπόδια και τις αντιρρήσεις. [Ντίξον, *Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή*, σελ. 48-49.]

Αυτό, όμως, δεν εμποδίζει τον διαβασμένο συγγραφέα να γκρεμίσει εξίσου "θριαμβευτικά" αυτήν την θεωρία και ακόμα από το να ονομάσει το έργο του "Εξέλιξη χωρίς Φυσική Επιλογή" ή με άλλα λόγια, να κάνει σε αυτό σκόνη την θεμελιώδη ιδέα του Ντάρβιν.

Όσο για την ίδια την Φυσική Επιλογή η μεγαλύτερη παρανόηση κυριαρχεί μεταξύ των πολλών σύγχρονων στοχαστών οι οποίοι σιωπηλά αποδέχονται τα συμπεράσματα του Νταρβινισμού. Για παράδειγμα, είναι απλό ρητορικό τέχνασμα να αποδίδουμε στην "Φυσική Επιλογή" την δύναμη να δημιουργεί είδη. Η "Φυσική Επιλογή" δεν είναι καμιά Οντότητα, αλλά μια βολική φράση για να περιγράψει τον τρόπο με τον οποίον πετυχαίνεται μέσα στον αγώνα για ύπαρξη η επιβίωση του καταλληλότερου και η εξάλειψη του ακατάλληλου μέσα στους οργανισμούς. Κάθε ομάδα οργανισμών τείνει να πολλαπλασιάζεται πέρα από τα μέσα συντήρησης. συνεχής μάχη για ζωή – ο "αγώνας να αποκτήσει αρκετά για να φάει και να ξεφύγει από το φάγωμα" προστιθέμενος στις περιβαλλοντολογικές συνθήκες – επιβάλλει ένα συνεχές καθάρισμα των ακατάλληλων. Η ελίτ οποιουδήποτε συνόλου που διατηρείται, πολλαπλασιάζει τα είδη της και μεταβιβάζει τα οργανικά χαρακτηριστικά της στους απογόνους της. Έτσι όλες οι χρήσιμες παραλλαγές διαιωνίζονται και πετυχαίνεται μια προοδευτική βελτίωση. Αλλά η Φυσική Επιλογή, κατά την ταπεινή γνώμη της συγγραφέως, "η Επιλογή σαν μια Δύναμη", είναι στην πραγματικότητα καθαρός μύθος – ειδικά όταν καταφεύγει κανείς σε αυτήν σαν μια εξήγηση της προέλευσης των ειδών. Είναι απλώς ένας αντιπροσωπευτικός όρος που εκφράζει τον τρόπο με τον οποίον οι "χρήσιμες παραλλαγές" όταν δημιουργούνται, επαναλαμβάνονται. Από μόνη "της" *δεν μπορεί να δημιουργήσει τίποτε* και λειτουργεί μόνο πάνω στο ακατέργαστο υλικό που "της" παρουσιάζεται. Το πραγματικό θέμα υπό συζήτηση είναι: ποια ΑΙΤΙΑ – συνδυαζόμενη με άλλες δευτερεύουσες αιτίες – δημιουργεί τις "παραλλαγές" στους ίδιους τους οργανισμούς; Πολλές από τις δευτερεύουσες αιτίες είναι καθαρώς υλικές, κλιματολογικές, διαιτητικές κ.τ.λ., κ.τ.λ. Πολύ ωραία. Αλλά πέρα από τις δευτερεύουσες όψεις της οργανικής εξέλιξης, πρέπει να αναζητηθεί μια βαθύτερη αρχή. Οι "αυτόματες παραλλαγές" και οι "τυχαίες αποκλίσεις" του υλιστή είναι αυτο-αναιρούμενοι όροι μέσα σε ένα σύμπαν "Ύλης, Δύναμης και ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ". Η απλή μεταβλητότητα του τύπου, ξέχωρα από την εποπτική παρουσία μιας ημινοήμονος ώθησης, είναι ανίκανη να δικαιολογήσει την καταπληκτική περιπλοκότητα και το θαύμα του ανθρώπινου σώματος, για παράδειγμα. Η ανεπάρκεια της μηχανιστικής θεωρίας των Νταρβινιστών ξεσκεπάστηκε σε έκταση εκτός από άλλους καθαρά αρνητικούς συγγραφείς και από το δρ. Ε. φον Χάρτμαν. Είναι προσβολή στην νοημοσύνη του αναγνώστη να γράψουμε, όπως κάνει ο Χαίκελ, για *τυφλά* αδιάφορα κύτταρα, "που διευθετούνται σε όργανα". Η εσωτερική λύση της προέλευσης των ζωικών ειδών δίνεται σε άλλο σημείο.

Αυτές οι καθαρώς δευτερεύουσες αιτίες διαφοροποίησης, συγκεντρωμένες κάτω από την επικεφαλίδα της σεξουαλικής επιλογής, φυσικής επιλογής, κλίματος, απομόνωσης κ.τ.λ., κ.τ.λ., παραπλανούν το Δυτικό εξελικτιστή και δεν προσφέρουν καμιά αληθινή εξήγηση όσον αφορά το "πόθεν" των "προγονικών τύπων" οι οποίοι χρησίμευσαν σαν ένα σημείο εκκίνησης για την φυσική ανάπτυξη. Η αλήθεια είναι ότι οι διαφοροποιούσες "αιτίες" που είναι γνωστές στην σύγχρονη επιστήμη μπαίνουν σε λειτουργία *μετά την υλικοποίηση από το αστρικό των αρχέγονων ζωικών ριζικών τύπων*. Ο Νταρβινισμός συναντά την Εξέλιξη στο μέσον του δρόμου της, δηλαδή όταν η αστρική εξέλιξη παραχώρησε την θέση της στην δράση των συνηθισμένων φυσικών δυνάμεων με τις οποίες είναι εξοικειωμένες οι αισθήσεις μας. Αλλά ακόμα και εδώ η νταρβινική θεωρία, ακόμα και με τις "διευρύνσεις" που επιχειρήθηκαν πρόσφατα, δεν αρκεί για να ερμηνεύσει νι τα γεγονότα.
βασική [αιτία της] φυσιολογικής παραλλαγής στα είδη – προς την οποία όλοι οι άλλοι νόμοι είναι υποδεέστεροι και δευτερεύοντες – είναι μια υποσυνείδητη διάνοια που διαπερνά την ύλη, η οποία σε τελική ανάλυση αποτελεί μια ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗ της θείας και της ντιάνι-τσοχανικής Σοφίας.[556] Σε ένα εντελώς παρόμοιο συμπέρασμα έφθασε και ο γνωστός στοχαστής Ε. φον Χάρτμαν, ο οποίος, μη ελπίζοντας πια στην αποτελεσματικότητα της *αβοήθητης* Φυσικής Επιλογής, θεωρεί ότι η εξέλιξη καθοδηγείται με νοημοσύνη από το ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟ (τον Κοσμικό Λόγο του Αποκρυφισμού). Αλλά αυτό δρα μόνο μεσολαβητικά μέσω του ΦΟΤΑΧ ή της ντιανι-τσοχανικής ενεργείας και όχι με τον εντελώς άμεοο τρόπο που περιγράφει ο μεγάλος πεσιμιστής.

Αυτή η διαφορά ανάμεσα στους ανθρώπους της Επιστήμης, η αμοιβαία και συχνά η αντιφατικότητά τους, έδωσε στην συγγραφέα των παρόντων τόμων το θάρρος να φέρει στο φως άλλες και παλαιότερες διδασκαλίες έστω και μόνο σαν υποθέσεις για *μελλοντική* επιστημονική εκτίμηση. Αν και δεν είναι κατά κανένα τρόπο γνώστρια των σύγχρονων επιστημών ωστόσο, ακόμα και στην ταπεινή καταγραφέα αυτών των αρχαϊκών διαλευκάνσεων, είναι τόσο φανερά τα παραπάνω επιστημονικά λάθη και χάσματα, ώστε αποφάσισε να ασχοληθεί με όλα αυτά προκειμένου να τοποθετήσει τις δυο διδασκαλίες σε παράλληλες γραμμές. Για τον Αποκρυφισμό είναι θέμα αυτοάμυνας και τίποτε περισσότερο.

Μέχρι τώρα η "Μυστική Δοξασία" ασχολήθηκε με την απλή και καθαρή μεταφυσική. Τώρα προσγειώνεται πάνω στην Γη και βρίσκεται μέσα στην περιοχή της φυσικής επιστήμης και της πρακτικής ανθρωπολογίας ή σε κείνους τους κλάδους μελέτης για τους οποίους οι υλιστές Νατουραλιστές ισχυρίζονται ότι αποτελούν την δικαιωματική επικράτεια τους, βεβαιώνοντας μάλιστα ψύχραιμα ότι όσο ανώτερη και πιο τέλεια είναι η λειτουργία της Ψυχής, τόσο πιο επιδεκτική είναι στην ανάλυση και στις εξηγήσεις των *ζωολόγων και των φυσιολόγων και μόνο*. [Χαίκελ, "Κύτταρα-Ψυχές και Ψυχές-Κύτταρα", *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 136, 150.] Αυτή η καταπληκτική αξίωση προέρχεται από κάποιον ο οποίος, προκειμένου να αποδείξει την πιθηκοειδή προέλευσή του, δεν δίστασε να περιλάβει μεταξύ των προγόνων του ανθρώπου και τους Λεμουρίδες, που προβιβάστηκαν από αυτόν στην τάξη των Προοιμίων αφθαρτογόνων θηλαστικών, στα οποία εντελώς λαθεμένα αποδίδει έναν φθαρτό υμένα και έναν δισκοειδή πλακούντα. [Βλέπε κατωτέρω την αποκάλυψη του Χαίκελ από τον ντε Κατρφάς στο Τμήμα ΙΙ, "Οι Προγονοί που Προσφέρει στην Ανθρωπότητα η Επιστήμη".] Γι' αυτό ο Χαίκελ κατηγορήθηκε σοβαρά από τον ντε Κατρφάς και δέχθηκε έντονη κριτική από άλλους συναδέλφους του υλιστές και αγνωστικιστές, εξίσου μεγάλες αυθεντίες με αυτόν, αν όχι και μεγαλύτερες, τους Βιρτσόφ και Ντι Μπουά-Ρεϋμόν.[557]

Αλλά παρά τις αντιθέσεις, οι παράξενες θεωρίες του Χαίκελ ονομάζονται μέχρι σήμερα από μερικούς επιστημονικές και λογικές. Σήμερα που η μυστηριώδης φύση της Συνείδησης, της Ψυχής

Η "*αρχή της τελειοποίησης*" του Ναγκέλι, "*ο αγώνας προς κάποιον σκοπό*" του φον Μπάερ, "*η θεία πνοή σαν* εσωτερική ώθηση στην εξελικτική ιστορία της "φύσης" του Μπράουν, "*η τάση προς τελειοποίηση*" του καθηγητή Όουεν κ.τ.λ., είναι όλα καλυμμένες εκδηλώσεις του παγκόσμιου καθοδηγούντος ΦΟΧΑΤ, του γεμάτου με θεία και ντιάνι-τσοχανική σκέψη.

Μιλώντας πιο συγκεκριμένα ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόν είναι *αγνωστικιστής* και όχι υλιστής. Διαμαρτυρήθηκε έντονα ενάντια στην υλιστική δοξασία, η οποία βεβαιώνει ότι τα νοητικά φαινόμενα είναι απλό προϊόν μοριακής κίνησης. Η πιο ακριβής φυσιολογική γνώση της δομής του εγκεφάλου δεν μας αφήνει άλλο "από ύλη σε κίνηση", βεβαιώνει. "Πρέπει να προχωρήσουμε παραπέρα και να δεχθούμε την ολότελα ακατανόητη φύση της ψυχικής αρχής η οποία είναι αδύνατον να θεωρηθεί σαν απλό *αποτέλεσμα υλικών αιτιών*".

και του Πνεύματος στον άνθρωπο θεωρούνται σαν ένα απλό προχώρημα των λειτουργιών των πρωτοπλασμικών μορίων των χαριτωμένων Πρώτιστων και που η βαθμιαία εξέλιξη και ανάπτυξη του ανθρώπινου νου και των "κοινωνικών ενστίκτων" προς τον εκπολιτισμό ανάγονται πίσω στην πηγή τους – στον πολιτισμό των μυργμηγκιών, των μελισσών και άλλων πλασμάτων – οι πιθανότητες για ένα αμερόληπτο άκουσμα των δοξασιών της αρχαϊκής Σοφίας είναι πράγματι ελάχιστες. Ο μορφωμένος αδαής ακούει ότι "τα κοινωνικά ένστικτα των κατώτερων ζώων πρόσφατα, για διάφορους λόγους, θεωρούνται ότι είναι σαφώς η πηγή των ηθών, ακόμα και για τον άνθρωπο" (!) και ότι η δική μας θεία συνείδηση, η ψυχή μας, η διάνοια και οι εφέσεις μας "άνοιξαν τον δρόμο τους από τα κατώτερα στάδια της απλής κυτταρικής ψυχής" του ζελατινώδους Βαθύβιου [Βλέπε Χαίκελ, "Παρούσα θέση της Εξέλιξης", *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 23, 24, 296, 297, σημειώσεις.] και φαίνεται να τα πιστεύει. Για τέτοιους ανθρώπους η μεταφυσική του Αποκρυφισμού πρέπει να έχει το ίδιο αποτέλεσμα που έχουν τα μεγαλύτερα ορχηστρικά και φωνητικά ορατόριά μας πάνω στους Κινέζους: ένας ήχος που τους αναστατώνει τα νεύρα.

Ωστόσο, γιατί οι δικές μας εσωτερικές διδασκαλίες σχετικά με τους "αγγέλους", τις πρώτες τρεις προ-ζωικές ανθρώπινες Φυλές και την πτώση της Τέταρτης, είναι σε *κατώτερο επίπεδο φαντασίας και αυταπάτης* απ' ό,τι τα "μικκύλια" του Χαίκελ ή οι ανόργανες "μοριακές Ψυχές των *Πρώτιστων*""; Ανάμεσα στην εξέλιξη της πνευματικής φύσης του ανθρώπου από τις ανωτέρω αμοιβαδιακές ψυχές και στην υποτιθέμενη ανάπτυξη του υλικού του πλαισίου από τον πρωτοπλασμικό ένοικο της ιλύος του ωκεανού, υπάρχει μια άβυσσος την οποία δεν μπορεί να διασχίσει εύκολα ένας άνθρωπος που έχει πλήρη κατοχή των διανοητικών του ικανοτήτων. Η φυσική εξέλιξη, όπως την διδάσκει η σύγχρονη επιστήμη, είναι ένα θέμα για ανοιχτή συζήτηση, αλλά η πνευματική και ηθική ανάπτυξη πάνω στις ίδιες γραμμές είναι το τρελό όνειρο ενός άκρατου υλισμού.

Άλλωστε η παρελθοντική καθώς και η σημερινή εμπειρία μας διδάσκει ότι η αλήθεια ποτέ δεν έγινε αποδεκτή από τις ομάδες των μορφωμένων, εκτός και ταίριαζε με τις συνηθισμένες προκατειλημμένες ιδέες των προφεσόρων τους. "Το στέμμα του νεωτεριστή είναι ένα στέμμα από αγκάθια", είπε ο Ζοφρουά Σαιν-Ιλαίρ. Κατά γενικό κανόνα εκείνο που κερδίζει έδαφος, είναι αυτό που ταιριάζει με τις κοινές συνήθειες και τις αποδεκτές ιδέες. Εξ αυτού και ο θρίαμβος των ιδεών του Χαίκελ, παρόλο που από τον Βιρτσόφ, τον ντι Μπουά-Ρεϋμόν και άλλους χαρακτηρίστηκαν σαν "*μαρτυρία ένδειας* της φυσικής Επιστήμης".

Παρόλο που ο υλισμός των Γερμανών Εξελικτιστών είναι διαμετρικά αντίθετος με τις πνευματικές αντιλήψεις της Εσωτερικής φιλοσοφίας, και παρόλο που το αποδεκτό ανθρωπολογικό σύστημά τους είναι ριζικά ασυμβίβαστο με τα πραγματικά γεγονότα της φύσης, ωστόσο η ψευδοϊδεαλιστική τάση η οποία χρωματίζει τώρα την αγγλική σκέψη είναι πιο επικίνδυνη. Η καθαρή υλιστική δοξασία επιδέχεται μια άμεση απόρριψη και μια προσφυγή στην λογική των γεγονότων Ο σύγχρονος ιδεαλισμός, όχι μόνο κατορθώνει να απορροφήσει από την μια μεριά τις βασικές αρνήσεις του Αθεϊσμού, αλλά οδηγεί τους οπαδούς του σε μια σύγχυση απατηλότητας, η οποία κορυφώνεται σε έναν πρακτικό Μηδενισμό. Η συζήτηση με τέτοιους συγγραφείς σχεδόν αποκλείεται. Οι ιδεαλιστές, επομένως, θα είναι ακόμα πιο αντίθετοι προς τις Απόκρυφες διδασκαλίες που δίνονται τώρα από ό,τι οι Υλιστές. Αλλά επειδή καμιά χειρότερη μοίρα δεν μπορεί να πέσει πάνω στους παρουσιαστές της Εσωτερικής Ανθρωπο-*Γένεσης* πέρα από το να τους αποκαλέσουν ανοιχτά οι εχθροί τους με τα παλιά και γνωστά ονόματα των "τρελών" και των "αδαών", γι' αυτό οι τωρινές αρχαϊκές θεωρίες μπορούν με ασφάλεια να προστεθούν στις πολλές σύγχρονες υποθέσεις και να περιμένουν τον καιρό τους για πλήρη ή έστω και μερική αναγνώριση. Μόνο που, επειδή πιθανόν θα απορριφθεί ακόμα και η ίδια η ύπαρξη αυτών των "αρχαϊκών θεωριών", γι' αυτό θα πρέπει να δώσουμε τις καλύτερες αποδείξεις μας και να σταθούμε πλάι τους μέχρι το πικρό τέλος.

Στην δική μας φυλή και γενιά ο ένας "ναός στο Σύμπαν" είναι σε σπάνιες περιπτώσεις *μέσα μας*, αλλά το σώμα και ο νους μας έχουν τόσο πολύ βεβηλωθεί από την Αμαρτία και την Επιστήμη, ώστε *τώρα* εξωτερικά δεν μπορούν να είναι τίποτε άλλο εκτός από ένας ναός κακοήθειας και σφαλμάτων. Και εδώ πρέπει να καθοριστεί μια για πάντα η αμοιβαία θέση μας: εκείνη του Αποκρυφισμού και της Σύγχρονης Επιστήμης.

Εμείς, οι θεοσοφιστές, υποκλινόμαστε πρόθυμα μπροστά σε τέτοιους μορφωμένους ανθρώπους, όπως είναι ο αείμνηστος καθηγητής Μπάλφουρ Στιούαρτ, οι κ.κ. ντε Κατρφάς, Ουάλας, Αγκασίζ, Μπάτλεροφ και αρκετοί άλλοι, αν και δεν συμφωνούμε από την σκοπιά της εσωτερικής φιλοσοφίας με όλα όσα λένε. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να μας κάνει να δεχτούμε να δείξουμε έστω και τον ελάχιστον σεβασμό για τις απόψεις άλλων ανθρώπων της επιστήμης, όπως ο Χαίκελ, ο Καρλ Φογκτ, ή ο Λούντβιχ Μπύχνερ στην Γερμανία ή ακόμα και ο Χάξλεϋ και οι ομοϊδεάτες του υλιστές στην Αγγλία, παρά την κολοσσιαία μόρφωση του πρώτου. Τέτοιοι άνθρωποι είναι απλώς διανοητικοί και ηθικοί δολοφόνοι των μελλοντικών γενεών, ειδικά ο Χαίκελ χονδροειδής υλισμός του οποίου συχνά φτάνει στο ύφος της ανόητης *αφέλειας* στους συλλογισμούς του. Δεν έχει παρά να διαβάσει κανείς το έργο *Η Καταγωγή του Ανθρώπου και Άλλες Μελέτες* (μετάφραση Άβελινγκ), για να νιώσει την επιθυμία, σύμφωνα με τα λόγια του Ιώβ, η μνήμη αυτού να εξαλειφθεί από την γη και να "μην υπάρχει πλέον το όνομα αυτού εν ταις πλατείαις". Ακούστε τον να περιγελάει την ιδέα της προέλευσης της ανθρώπινης φυλής "σαν ένα υπερφυσικό [;] φαινόμενο", σαν ένα:

> ....που δεν θα μπορούσε να προκύψει από απλές μηχανιστικές αίτιες από φυσικές και χημικές δυνάμεις, αλλά απαιτεί την άμεση παρέμβαση μιας δημιουργικής προσωπικότητας... Το κεντρικό σημείο της διδασκαλίας του Ντάρβιν [συνεχίζει ο δημιουργός του μυθικού *Σοζούρα*] βρίσκεται ακριβώς εδώ, στο ότι αποδεικνύει πως οι απλούστερες μηχανιστικές αιτίες, τα καθαρά φυσικο-χημικά φαινόμενα της φύσης, είναι απόλυτα ικανά να ερμηνεύσουν τα πιο ανώτερα και πιο δύσκολα προβλήματα. Ο Ντάρβιν, στην θέση μιας *συνειδητής δημιουργικής δύναμης*, που δομεί και διευθετεί τα οργανικά σώματα των ζώων και των φυτών πάνω σε ένα καθορισμένο σχέδιο, βάζει *μια σειρά από φυσικές δυνάμεις που εργάζονται τυφλά* (ή εμείς λέμε) *χωρίς σκοπό, χωρίς σχέδιο*. Στην θέση μιας αυθαίρετης πράξης δημιουργίας, έχουμε έναν αναγκαστικό νόμο της Εξέλιξης... [Το ίδιο είχε ο Μάνου και ο Καπιλά, και ταυτόχρονα, καθοδηγητικές, συνειδητές και νοήμονες Δυνάμεις]... Ο Ντάρβιν πολύ σωστά... βάζει από την μια μεριά το θέμα ως προς την πρώτη εμφάνιση της ζωής. Αλλά πολύ σύντομα αυτό το επακόλουθο, τόσο πλήρες νοήματος και τόσο ευρείας έκτασης, αναλύθηκε ανοιχτά από ικανούς και γενναίους επιστήμονες, όπως ο Χάξλεϋ, ο Καρλ Φόγκτ, ο Λούντβιχ Μπύχνερ. *Μια μηχανιστική προέλευση της αρχικής ζωντανής μορφής* θεωρήθηκε σαν ένα αναγκαίο επακόλουθο της διδασκαλίας του Ντάρβιν... και τώρα ασχολούμαστε με ένα μόνο επακόλουθο της θεωρίας, την *φυσική* προέλευση της ανθρώπινης φυλής μέσω της ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗΣ ΕΞΕΛΕΗΣ". [Η Καταγωγή του Ανθρώπου, σελ. 34, 35, 36.]

Στο οποίο οι Αποκρυφισμός, απτόητος από αυτόν τον επιστημονικό κυκεώνα, απαντάει: Στην πορεία της Εξέλιξης, όταν η υλική εξέλιξη θριάμβευσε και σχεδόν έλιωσε κάτω από το βάρος της την πνευματική και την νοητική εξέλιξη, το μεγάλο δώρο του *Κριγιασάκτι* [για την εξήγηση του όρου Κριγιασάκτι δείτε Σχόλια (α) και (β) στην Σλόκα 27] παρέμεινε κληρονομιά μόνο λίγων εκλεκτών σε κάθε περιοχή. Το πνεύμα αγωνίστηκε μάταια να εκδηλωθεί στην πληρότητά του μέσα σε καθαρά οργανικές μορφές (όπως εξηγήθηκε στο Μέρος Ι αυτού του Τόμου) και η ικανότητα, η οποία αποτελούσε φυσικό χαρακτηριστικό στην πρώτη ανθρωπότητα της Τρίτης Φυλής, βρέθηκε να ανήκει στην τάξη εκείνων που θεωρούνται από μεν τους Πνευματιστές και τους Αποκρυφιστές σαν απλώς φαινομενικές, από δε τους υλιστές σαν *επιστημονικά αδύνατες*.

Στην εποχή μας ακόμα και η απλή βεβαίωση ότι υπάρχει μια δύναμη που μπορεί να δημιουργήσει ανθρώπινες μορφές – έτοιμα *κελύφη* για να ενσαρκωθούν οι "συνειδητές μονάδες" ή Νιρμανακάγια των περασμένων Μανβαντάρα – είναι, φυσικά, παράλογη, γελοία! Από την άλλη μεριά, εκείνο που θεωρείται εντελώς φυσικό, είναι η δημιουργία ενός τέρατος του Φρανκεστάιν, συν ηθική συνείδηση, θρησκευτικές εφέσεις, ευφυία και ένα αίσθημα της αθάνατης φύσης του ατόμου μέσα στον ίδιο του τον εαυτό, από "φυσικο-χημικές δυνάμεις, που καθοδηγούνται από την τυφλή Παντοδύναμη Εξέλιξη".

Όσο για την προέλευση του ανθρώπου, όχι εκ του μηδενός καλυμμένου από λίγο κόκκινο πηλό, αλλά από μια ζωντανή θεία Οντότητα που στερεοποιεί το αστρικό σώμα από τα περιβάλλοντα υλικά, αυτή η ιδέα είναι τόσο παράλογη κατά την γνώμη των υλιστών, ώστε δεν μπορεί ούτε να αναφερθεί. Παρ' όλα αυτά οι Αποκρυφιστές και οι θεοσοφιστές είναι έτοιμοι να συγκρίνουν τους ισχυρισμούς και τις θεωρίες τους – οσοδήποτε αντιεπιστημονικές και

δεισιδαιμονικές κι αν φαίνονται με την πρώτη ματιά – ως προς την εγγενή τους αξία και την πιθανότητα, με κείνες των σύγχρονων Εξελικτιστών. Έτσι η εσωτερική διδασκαλία είναι εντελώς αντίθετη προς την νταρβινική εξέλιξη, *όπως εφαρμόζεται στον άνθρωπο και, μερικώς,* όπως εφαρμόζεται στα άλλα είδη.

Θα ήταν ενδιαφέρον να πάρουμε μια ιδέα για την νοητική παρουσίαση της Εξέλιξης στον επιστημονικό εγκέφαλο ενός υλιστή. Τι *είναι* ΕΞΕΛΙΞΗ; Αν τους ζητηθεί να ορίσουν το πλήρες και *ολοκληρωμένο* νόημα του όρου, ούτε ο Χάξλεϋ ούτε ο Χαίκλε θα μπορέσουν να δώσουν τίποτε καλύτερο από αυτό που δίνει το Λεξικό Ουέμπστερ: "η πράξη του ξεδιπλώματος, η διαδικασία της αύξησης, ανάπτυξης: όπως η ανάπτυξη ενός άνθους από το μπουμπούκι ή ενός ζώου από το αυγό". Όμως το μπουμπούκι μπορεί να αναχθεί – μέσω του γονεϊκού φυτού – στον σπόρο και το αυγό στο ζώο ή στο πουλί που το έκανε, ή τουλάχιστον στο μόριο του πρωτοπλάσματος από το οποίο απλώθηκε και αναπτύχθηκε. Και τόσο ο σπόρος όσο και το μόριο πρέπει να έχουν λανθάνουσες μέσα τους τις δυνατότητες για την αναπαραγωγή και την βαθμιαία ανάπτυξη, το ξεδίπλωμα των χιλιάδων μορφών ή φάσεων εξέλιξης, μέσα από τις οποίες το άνθος ή το ζώο πρέπει να περάσει πριν αναπτυχθεί πλήρως. Επομένως, το μελλοντικό πλάνο, αν όχι ΣΧΕΔΙΟ, *πρέπει να υπάρχει εκεί*. Επίσης το σπέρμα *πρέπει να ανιχνευθεί* και η φύση του να εξακριβωθεί. Το κατάφεραν αυτό οι Νταρβανιστές; Ή θα μας πετάξουν κατά πρόσωπο το Μονήρες; Όμως το άτομο αυτό της Υδάτινης Αβύσσου δεν είναι ομογενής ύλη και θα πρέπει να υπήρξε κάτι ή κάποιος που την διαμόρφωσε και την έριξε σε ύπαρξη.

Εδώ η Επιστήμη μένει για άλλη μια φορά σιωπηλή. Αλλά αφού, σύμφωνα με τους Υλιστές και τους Ψυχολόγους της σύγχρονης σχολής – οι Αποκρυφιοτές συμφωνούν εδώ για μια φορά με τους φυσικούς εχθρούς τους – δεν υπάρχει ακόμα αυτοσυνείδηση στο μόριο, στον σπόρο ή στο σπέρμα, τότε τι είναι εκείνο που καθοδηγεί τόσο αλάνθαστα την δύναμη ή τις δυνάμεις σε αυτήν την διαδικασία της εξέλιξης; Η *τυφλή* Δύναμη; Τότε ονομάστε *τυφλό* και τον εγκέφαλο που γέννησε στον Χαίκελ την *Καταγωγή του Ανθρώπου* και άλλες ασυναρτησίες. Εύκολα μπορούμε να καταλάβουμε πως από τον εγκέφαλο αυτόν λείπουν ένα-δύο σημαντικά κέντρα. Γιατί, όποιος γνωρίζει οτιδήποτε για την ανατομία του σώματος του ανθρώπου ή έστω και των ζώων, και εξακολουθεί να είναι ακόμα *αθεϊστής* και *υλιστής*, πρέπει να είναι "αθεράπευτα τρελός", σύμφωνα με τον λόρδο Χέρμπερτ, ο οποίος πολύ σωστά βλέπει μέσα στην κατασκευή του ανθρώπινου σώματος και την συνοχή των μερών του, κάτι τόσο παράξενο και παράδοξο, ώστε το θεωρεί σαν "το μεγαλύτερο θαύμα της φύσης". *Τυφλές* δυνάμεις και "*μη* σχέδιο" στα πάντα κάτω από τον Ήλιο, την στιγμή που κανένας υγιής άνθρωπος της Επιστήμης δεν διστάζει να πει ότι έστω και με τα λίγα που γνωρίζει και έχει μέχρι τώρα ανακαλύψει για τις δυνάμεις που λειτουργούν στον Κόσμο, βλέπει πολύ καθαρά πως κάθε μέρος, κάθε μόριο και άτομο βρίσκεται σε αρμονία με τα άλλα άτομα και αυτά με το σύνολο, έχοντας το καθένα την ξεχωριστή αποστολή του σε ολόκληρον τον ζωικό κύκλο. Αλλά ευτυχώς οι μεγαλύτεροι και οι πιο εξέχοντες στοχαστές και Επιστήμονες της εποχής αρχίζουν τώρα να εναντιώνονται σ' αυτή την "Καταγωγή", ακόμα και στην θεωρία της *φυσικής επιλογής* του Ντάρβιν, αν και ο συγγραφέας της πιθανόν δεν είχε ποτέ σκεφτεί τόσο εκτεταμένα συμπεράσματα. Το σημαντικό έργο του Ρώσου επιστήμονα, Ν. Υ. Ντανιλέφσκυ, *Νταρβινισμός, μια Κριτική Έρευνα*, την ανατρέπει εντελώς και χωρίς συγκίνηση και το ίδιο κάνει και ο ντε Κατρφάς στο τελευταίο έργο του. Συμβουλεύουμε τους αναγνώστες να μελετήσουν την εμπεριστατωμένη μελέτη του δρ. Α. Μπουρζέ με τίτλο "Εξελικτική Ψυχολογία: η Εξέλιξη του Πνεύματος κ.τ.λ. " την οποία διάβασε ο συγγραφέας σε μια πρόσφστη επίσημη συνάντηση της Παρισινής Ανθρωπολογικής Εταιρείας της οποίας είναι μέλος – όπου συμβιβάζει απόλυτα τις δυο διδασκαλίες, δηλαδή, της φυσικής και πνευματικής εξέλιξης. Εξηγεί την πηγή της ποικιλίας των οργανικών μορφών, οι οποίες είναι φτιαγμένες να ταιριάζουν με το περιβάλλον τους με τόσο φανερά νοήμον σχέδιο, μέσω της ύπαρξης και της αμοιβαίας βοήθειας και *αλληλεπίδρασης* δυο αρχών στην (εκδηλωμένη) φύση: της εσωτερικής Συνειδητής Αρχής που προσαρμόζεται στην υλική φύση και των έμφυτων δυνατοτήτων της τελευταίας. Έτσι ο Γάλλος επιστήμονας αναγκάστηκε να επιστρέψει στον παλιό του φίλο – τον Αρχαίο ή Ζωτική Αρχή – χωρίς να τον ονομάζει, όπως έκανε και ο δρ. Ρίτσαρντσον στην Αγγλία με την "Νευρική Δύναμη". Η ίδια ιδέα

παρουσιάστηκε πρόσφατα στην Γερμανία από τον Βαρώνο Χέλενμπαχ στο αξιόλογο έργο του, *Η Ατομικότητα στο φως της Βιολογίας και της σύγχρονης Φιλοσοφίας*.

Βρίσκουμε τα ίδια συμπεράσματα σε ένα ακόμα έξοχο έργο ενός άλλου Ρώσου στοχαστή, του Ν. Ν. Στρατσόφ, ο οποίος στις *Θεμελιώδεις Ιδέες της Ψυχολογίας και της Φυσιολογίας*, λέει:

> *πιο σαφής, όπως και πιο οικείος, τύπος ανάπτυξης μπορεί να βρεθεί στην δική μας νοητική φυσική εξέλιξη, που χρησίμευσε σαν ένα πρότυπο για να το ακολουθήσουν άλλοι... Αν οι οργανισμοί είναι οντότητες... τότε είναι σωστό να συμπεράνουμε και να βεβαιώσουμε ότι η οργανική ζωή αγωνίζεται να γεννήσει ψυχική ζωή. Αλλά θα ήταν ακόμα πιο σωστό και σε συμφωνία με το πνεύμα αυτών των δύο κατηγοριών εξέλιξης, αν πούμε ότι η αληθινή αιτία της οργανικής ζωής είναι η τάση του πνεύματος να εκδηλωθεί σε υλικές μορφές, να περιβληθεί με υλική πραγματικότητα. Η ανώτερη μορφή είναι εκείνη που περιέχει την πλήρη εξήγηση της κατώτερης, και ποτέ το αντίθετο.*

Αυτό σημαίνει παραδοχή – όπως κάνει και ο Μπουρζέ στην Μελέτη που αναφέρθηκε πιο πάνω – της ταυτότητας αυτής της μυστηριώδους, συνολικά δρώσας και οργανώνουσας Αρχής με το Αυτοσυνείδητο και Εσωτερικό Υποκείμενο, που εμείς ονομάζουμε ΕΓΩ και ο κόσμος γενικά, Ψυχή. Έτσι, βαθμιαία, όλοι οι καλύτεροι Επιστήμονες και Στοχαστές προσεγγίζουν τους Αποκρυφιστές στα γενικά συμπεράσματά τους.

Αλλά τέτοιοι άνθρωποι της Επιστήμης με μεταφυσικές τάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη και ελάχιστα εισακούονται. Ο Σίλλερ, στο θαυμάσιο ποίημα του για το Πέπλο της Ίσιδας, παρουσιάζει τον νεαρό θνητό οποίος τόλμησε να σηκώσει το αδιαπέραστο κάλυμμα, να πέφτει νεκρός μόλις αντικρύζει την γυμνή Αλήθεια στο πρόσωπο της αυστηρής θεάς. Μήπως μερικοί από τους Νταρβινιστές μας, που τόσο τρυφερά ενώνονται στην φυσική επιλογή και στην συγγένεια, αντίκρυσαν κι αυτοί την σαϊτική Μητέρα γυμνή από τα πέπλα της; Φτάνει κανείς σχεδόν να το υποψιαστεί όταν διαβάζει τις θεωρίες τους. Οι μεγάλες διάνοιές τους θα πρέπει να κατέρρευσαν όταν μετρούσαν με τόση προσοχή το ακάλυπτο πρόσωπο της Φύσης, αφήνοντας στον εγκέφαλο μόνο την φαιά ουσία και τα γάγγλια για να ανταποκρίνονται στις τυφλές φυσικο-χημικές δυνάμεις. Πάντως οι στίχοι του Σαίξπηρ ταιριάζουν θαυμάσια στους σύγχρονους Εξελικτιστές μας που συμβολίζουν εκείνο τον "περήφανο άνθρωπο", ο οποίος:

> "Περιβλημένος με μια ασήμαντη αυθεντία,
> πιο αδαής γι' αυτό που πιότερο βεβαιώνει,
> η εύθραυστη ουσία, σαν θυμωμένος πίθηκος,
> σκαρώνει τέτοια φανταστικά κόλπα μπροστά στον
> ουρανό ώστε κάνει τους Αγγέλους να κλαίνε..."

Αυτοί δεν έχουν καμιά σχέση με τους "αγγέλους". Το μόνο τους μέλημα είναι ο ανθρώπινος πρόγονος, ο πιθηκοειδής Νώε που γέννησε τρεις γιους: τον ουροφόρο Κυνοκέφαλο, τον χωρίς ουρά Πίθηκο και τον "δενδρόβιο" Παλαιολιθικό άνθρωπο. Στο σημείο αυτό δεν αντιφάσκουν. Κάθε αμφιβολία που εκφράζεται θεωρείται αμέσως σαν μια προσπάθεια για ακρωτηριασμό της επιστημονικής έρευνας. Η αξεπέραστη δυσκολία που βρίσκεται στο ίδιο το θεμέλιο της θεωρίας της εξέλιξης, δηλαδή ότι: κανένας Νταρβινιστής δεν μπορεί να δώσει έστω και έναν κατά προσέγγιση προσδιορισμό για την περίοδο στην οποία και για την μορφή μέσα στην οποία εμφανίστηκε ο πρώτος άνθρωπος, υποβιβάζεται αμέσως σε ένα ασήμαντο εμπόδιο, το οποίο "στην πραγματικότητα δεν έχει καμιά σημασία". Κάθε κλάδος της γνώσης βρίσκεται στην ίδια δυσχερή θέση, μας πληροφορούν. Ο χημικός βασίζει τους πιο περίπλοκους υπολογισμούς τους, απλώς "πάνω σε μια υπόθεση ατόμων και μορίων, από τα οποία κανένα δεν έχει μέχρι τώρα απομονωθεί, ζυγισθεί ή καθοριστεί. Ο ηλεκτρολόγος μιλάει συνήθως για μαγνητικά ρευστά, τα οποία δεν έχουν αποκαλυφθεί απτά. Καμιά συγκεκριμένη πηγή δεν μπορεί να αποδοθεί στα μόρια ή στον μαγνητισμό... Η επιστήμη δεν ισχυρίζεται και δεν μπορεί, μέχρι τώρα, να ισχυριστεί οποιαδήποτε γνώση της αρχής του νόμου, της ύλης ή της ζωής..." [*Γνώση*, Τομ. Ι, 20 Ιανουαρίου 1882, σελ. 254. Επιστολή του Ε. Μπουρκ πάνω στην *Καταγωγή του Ανθρώπου*.]

Και, επιπλέον, η απόρριψη μιας *επιστημονικής υπόθεσης*, οσοδήποτε παράλογης, ισοδυναμεί με την διάπραξη ασυγχώρητου αμαρτήματος! Εμείς το διακινδυνεύουμε.

II

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

> "Το ερώτημα των ερωτημάτων για την ανθρωπότητα – το πρόβλημα που αποτελεί την βάση όλων και παρουσιάζει το πιο έντονο ενδιαφέρον από οποιοδήποτε άλλο – είναι η εξακρίβωση της θέσης που κατέχει ο άνθρωπος στην Φύση και των σχέσεων του με το Σύμπαν των πραγμάτων".
>
> ΧΑΞΛΕΫ, *Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 77.

κόσμος σήμερα στέκεται χωρισμένος και διστάζει ανάμεσα στους θείους προγεννήτορες – είτε είναι Αδάμ και Εύα, είτε σεληνιακοί Πιτρί και στο χαικελικό Βαθύβιο, τον ζελατινώδη ερημίτη της θαλάσσιας αβύσσου. Αφού εξηγήσαμε την απόκρυφη θεωρία, μπορούμε τώρα να την συγκρίνουμε με εκείνη του σύγχρονου Υλισμού. Ο αναγνώστης καλείται να διαλέξει ανάμεσα στις δύο, αφού πρώτα τις κρίνει για την αντίστοιχη αξία τους.

Παρηγορηθήκαμε κάπως για την απόρριψη των θείων προγόνων μας, όταν ανακαλύψαμε ότι και οι υποθέσεις του Χαίκελ δεν συναντούν καλύτερη μεταχείρηση από την δική μας στα χέρια της αυστηρώς ακριβούς Επιστήμης. Η φυλογονία του Χαίκελς δεν περιγελάται λιγότερο από τους εχθρούς της φανταστικής του εξέλιξης, από άλλους και μεγαλύτερους Επιστήμονες, από ό,τι δικές μας πρωταρχικές φυλές. Όπως το εκφράζει ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόν, μπορούμε να τον πιστέψουμε εύκολα όταν λέει ότι: "τα προγονικά δένδρα της φυλής μας όπως περιγράφονται στην Φυσική Ιστορίατης Δημιουργίας, έχουν για εμάς την ίδια αξία που έχει η γενεαλογία των Ομηρικών ηρώων στα μάτια του ιστορικού κριτικού".

Όταν ξεκαθαριστεί αυτό, βλέπει κανείς ότι η μια υπόθεση είναι εξίσου καλή, όσο και η άλλη και από την στιγμή που βλέπει ότι και ο ίδιος ο Γερμανός φυσιοδίφης (Χαίκελ) ομολογεί πως ούτε η γεωλογία (στην ιστορία της για το παρελθόν) ούτε η προγονική ιστορία των οργανισμών θα "ανέλθει ποτέ στην θέση μιας αληθινά "ακριβούς" Επιστήμης" [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*: "Οι Αποδείξεις της Εξέλιξης", σελ. 273], τότε μένει αρκετό περιθώριο για την Απόκρυφη Επιστήμη να κάνει τις σημειώσεις της και να στεγάσει τις αντιρρήσεις της. Ο κόσμος είναι ελεύθερος να διαλέξει ανάμεσα στις διδασκαλίες του Παράκελσου, του "Πατέρα της Σύγχρονης Χημείας" και σε εκείνες του Χαίκελ, του Πατέρα του μυθικού Σοζούρα. Δεν ζητάμε τίποτε περισσότερο.

Χωρίς να σκοπεύει να πάρει μέρος στην διαμάχη μεταξύ τόσο μορφωμένων φυσιοδιφών όπως οι ΝΙΙ Μπουά-Ρεϋμόν και Χαίκελ σχετικά με την συγγενική σχέση μας με "εκείνους τους προγόνους [μας] που οδήγησαν από τις μονοκύτταρες τάξεις, τους Σκώληκες, τα Ακράνια, τους Ιχθείς, τα Αμφίβια, τα Ερπετά, μέχρι τα Πτηνά", μπορεί κανείς με λίγα λόγια να θέσει ένα-δύο ερωτήματα για την πληροφόρηση των αναγνωστών μας. Εκμεταλλευόμενοι την ευκαιρία και έχοντας κατά νου τις θεωρίες του Ντάρβιν για την φυσική επιλογή κ.τ.λ., ρωτάμε την Επιστήμη – αναφορικά με την προέλευση του ανθρώπινου και ζωικού είδους – ποια από τις δυο θεωρίες που περιγράφονται εδώ είναι η πιο επιστημονική ή η πιο αντιεπιστημονική, αν προτιμάτε.

(1) Η θεωρία για μια Εξέλιξη που αρχίζει από την αρχή με σεξουαλικό πολλαπλασιασμό;

(2) Ή εκείνη η διδασκαλία που δείχνει την βαθμιαία ανάπτυξη των οργάνων, την στερεοποίησή τους και την γέννηση του κάθε είδους στην αρχή μέσω απλού χωρισμού του ενός σε δυο ή έστω μερικά άτομα. Έπειτα ακολουθεί μια καινούργια ανάπτυξη – το πρώτο στάδιο για ένα είδος με χωριστά καθαρώς φύλα – η κατάσταση του ερμαφρόδιτου, ύστερα πάλι ένα είδος Παρθενογένεσης, "παρθενικής αναπαραγωγής", όταν τα κύτταρα των ωαρίων σχηματίζονται μέσα στο σώμα, προβάλλουν από αυτό με ατομικές εκπορεύσεις και ωριμάζουν έξω από αυτό, μέχρις ότου τελικά μετά από έναν οριστικό χωρισμό σε φύλα, τα ανθρώπινα όντα αρχίζουν να πολλαπλασιάζονται μέσω σεξουαλικής ένωσης;

Από αυτές τις δυο, η πρώτη "θεωρία" – ή μάλλον, ένα "*αποκαλυφθέν γεγονός*" – διακηρύσσεται από όλες τις *εξωτερικές* Βίβλους (εκτός από τα *Πουρανά*) και κυρίως από την

ιουδαϊκή Κοσμογονία. Η δεύτερη είναι εκείνη την οποία, όπως εξηγούμε συνεχώς, διδάσκει η Απόκρυφη φιλοσοφία.

Μια απάντηση στο ερώτημα μας βρίσκεται σε έναν τόμο που εκδόθηκε πρόσφατα από τον Σάμουελ Λαίνγκ, τον καλύτερο λαϊκό ερμηνευτή της σύγχρονης Επιστήμης, συγγραφέα του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*. Στο Κεφάλαιο VIII του τελευταίου έργου του, *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* (σελ. 102, 103), ο συγγραφέας αρχίζει περιγελώντας "όλες τις αρχαίες θρησκείες και φιλοσοφίες" που "υποθέτουν μια αρσενική και θηλυκή αρχή για τους θεούς τους". Με μια πρώτη ματιά, λέει:

> *διάκριση του φύλου φαίνεται τόσο θεμελιώδης όσο εκείνη του φυτού και του ζώου... Το πνεύμα του θεού που επωάζει το Χάος και παράγει τον κόσμο [συνεχίζει να παραπονιέται ο συγγραφέας], είναι μόνο μια μεταγενέστερη έκδοση, αναθεωρημένη σύμφωνα με τις μονοθεϊστικές ιδέες, του πολύ αρχαιότερου χαλδαϊκού μύθου ο οποίος περιγράφει την δημιουργία του Κόσμου από το Χάος με την συνεργασία μεγάλων θεών, αρσενικών και θηλυκών... Έτσι, στην ορθόδοξη χριστιανική πίστη μας διδάσκουν να επαναλαμβάνουμε "γεννηθέντα, ου ποιηθέντα", μια φράση που είναι εντελώς ανόητη... ένα παράδειγμα χρησιμοποίησης λέξεων σαν πλαστές επιταγές, που δεν έχουν πίσω τους την σταθερή αξία μιας ιδέας. Γιατί το "γεννηθέντα" είναι ένας πολύ καθορισμένος όρος ο οποίος συνεπάγεται την συνένωση δυο αντιθέτων φύλων για την δημιουργία ενός νέου ατόμου.*

Όσο κι αν συμφωνούμε με τον μορφωμένο συγγραφέα αναφορικά με το άπρεπο της χρησιμοποίησης λαθεμένων λέξεων και το φοβερό ανθρωπομορφικό και φαλλικό στοιχείο στις αρχαίες Γραφές – ειδικά στην ορθόδοξη χριστιανική Βίβλο – παρ' όλα αυτά, υπάρχουν δυο ελαφρυντικά στοιχεία σ' αυτήν την περίπτωση. Πρώτον, όλες αυτές οι "αρχαίες φιλοσοφίες" και οι "σύγχρονες θρησκείες" – όπως δείξαμε επαρκώς σε αυτούς τους τόμους – είναι ένα εξωτερικό πέπλο ριγμένο πάνω στο πρόσωπο της εσωτερικής αλήθειας και επομένως – σαν άμεσο αποτέλεσμα – είναι αλληγορικές, δηλαδή μυθολογικές στην μορφή. Ωστόσο εξακολουθούν να είναι άπειρα πιο φιλοσοφικές στην ουσία τους από οποιαδήποτε από τις αποκαλούμενες νέες *επιστημονικές* θεωρίες. Δεύτερον, από την ορφική θεογονία μέχρι την τελευταία αναμόρφωση της *πεντατεύχου* από τον 'Εσδρα, κάθε αρχαία Γραφή που στην αρχή της δανείστηκε τα γεγονότα της από την Ανατολή, υποβλήθηκε σε συνεχείς αλλαγές από φίλους και εχθρούς, μέχρις ότου από την αρχική απόδοση δεν παρέμεινε παρά μόνο το όνομα, ένα νεκρό κέλυφος απ' όπου το Πνεύμα βαθμιαία εκδιώχθηκε.

Αυτό και μόνο όφειλε να δείξει ότι κανένα από τα θρησκευτικά έργα που υπάρχουν σήμερα δεν μπορεί να κατανοηθεί, χωρίς την βοήθεια της αρχαϊκής σοφίας, του πρωταρχικού θεμελίου πάνω στο οποίο όλα είναι χτισμένα.

Αλλά ας επιστρέψουμε στην άμεση απάντηση που περιμένουμε από την Επιστήμη στο δικό μας άμεσο ερώτημα. Δίνεται από τον ίδιον συγγραφέα όταν, ακολουθώντας την γραμμή σκέψης του πάνω στον αντιεπιστημονικό ευημερισμό των δυνάμεων της Φύσης στις αρχαίες πίστεις, απαγγέλει μια καταδικαστική απόφαση γι' αυτές με τα ακόλουθα λόγια:

> επιστήμη, όμως, προκαλεί θλιβερό όλεθρο σε αυτήν την εντύπωση σεξουαλικής γέννησης σαν τον αρχικό και μόνον τρόπο αναπαραγωγής, [βλέπε Μέρος I, Στάντζα VIII] και το μικροσκόπιο και το ανατομικό νυστέρι του φυσιοδίφη μας εισάγουν σε νέους και εντελώς αναπάντεχους [;] κόσμους της ζωής... [*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 102, 103.]

Τόσο ελάχιστα "αναπάντεχους", πράγματι, ώστε οι αρχικοί α-σεξουαλικοί "τρόποι αναπαραγωγής" πρέπει να ήταν γνωστοί στους αρχαίους Ινδούς, τουλάχιστον, παρά την διαβεβαίωση του Λαίνγκ για το αντίθετο. Εν όψει της δήλωσης στο *Βίσνου Πουρανά*, (Βιβλίο Πρώτο, XV, Ουίλσον, Τομ. II, σελ. 12), την οποίαν αναφέραμε σε άλλο σημείο, ότι ο Ντάκσα "εγκαθίδρυσε την σεξουαλική επαφή σαν μέσο πολλαπλασιασμού", μόνο μετά από σειρά άλλους "τρόπους" οι οποίοι όλοι απαριθμούνταν εκεί·5 γίνεται κάπως δύσκολο να αρνηθούμε το γεγονός.

βεβαίωση αυτή, μάλιστα, βρίσκεται – σημειώστε το καλά – σε ένα ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ έργο. Ύστερα, ο Σ. Λαίνγκ συνεχίζει λέγοντας μας: "Μέχρι τώρα το μεγαλύτερο ποσοστό των έμβιων μορφών, σε

αριθμό... ήρθαν σε ύπαρξη *χωρίς την βοήθεια της σεξουαλικής αναπαραγωγής*". 'Έπειτα αναφέρει το μονήρες του Χαίκελ... "που *πολλαπλασιάζεται μέσω αυτοδιαίρεσης*". Το επόμενο στάδιο ο συγγραφέας το παρουσιάζει στο σχηματισμένο κύτταρο, "που κάνει ακριβώς το ίδιο πράγμα". Το επόμενο στάδιο είναι εκείνο στο οποίο "ο οργανισμός δεν διαιρείται σε δυο ίσα μέρη, αλλά ένα *μικρό τμήμα του διογκώνεται... και τελικά αποχωρίζεται και αρχίζει μια ξεχωριστή ύπαρξη*, που αναπτύσσεται στο μέγεθος του γονέα μέσω της έμφυτης ικανότητας της να κατασκευάζει καινούργιο πρωτόπλασμα από τα περιβάλλοντα ανόργανα υλικά". [*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 104. Στο σημείο αυτό, όπως δείξαμε στο Μέρος Ι, της Σύγχρονης Επιστήμης προηγήθηκε και πάλι, πολύ πέρα από τις θεωρίες της προς αυτή την κατεύθυνση, η Αρχαϊκή Επιστήμη.]

Αυτό ακολουθείται από έναν πολυκύτταρο οργανισμό ο οποίος σχηματίζεται από:

> *σπέρματα- κάλυκες που ανάγονται σε σπόρια, ή απλά κύτταρα, που αποβάλλονται από τον γονέα... Βρισκόμαστε τώρα στο κατώφλι εκείνου του συστήματος σεξουαλικής αναπαραγωγής, το οποίο [τώρα] έχει γίνει ο κανόνας σε όλες τις ανώτερες οικογένειες των ζώων... Ο οργανισμός αυτός, που εμφανίζει πλεονεκτήματα στον αγώνα για ζωή, καθιερώθηκε μόνιμα... και ειδικά όργανα αναπτύχθηκαν για να καλύψουν τις αλλαγμένες συνθήκες. Έτσι στο τέλος καθιερώθηκε σταθερά η διάκριση ενός θηλυκού οργάνου ή ωαρίου που περιέχει το αυγό ή τα πρωταρχικά κύτταρα από τα οποία θα αναπτυχθεί η νέα ύπαρξη... Αυτό επιβεβαιώνεται από μια μελέτη της εμβρυολογίας, η οποία δείχνει ότι στον ΑΝΘΡΩΠΟ και στα ανώτερα είδη ζώων η διάκριση του φύλου δεν αναπτύσσεται, παρά μόνο όταν έχει γίνει σημαντική πρόοδος* στην ανάπτυξη του εμβρύου... στην μεγαλύτερη πλειοψηφία των φυτών και σε μερικές κατώτερες οικογένειες ζώων... τα αρσενικά και θηλυκά όργανα αναπτύσσονται μέσα στην ίδια ύπαρξη... ερμαφρόδιατα... [επίσης στην] παρθενική αναπαραγωγή... σπέρματα-κύτταρα, προφανώς παρόμοια απ' όλες τις απόψεις με τα ωά-κύτταρα, αναπτύσσονται μέσα στα νέα άτομα χωρίς κανένα γονιμοποιό στοιχείο. [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 104-106.]

Όλα αυτά τα γνωρίζουμε πολύ καλά, όπως γνωρίζουμε και το ότι τα παραπάνω δεν αναφέρθηκαν ποτέ από τον πολύ μορφωμένο Άγγλο εκλαϊκευτή των θεωριών του Χάξλεϋ και του Χαίκελ, στο γένος άνθρωπος. Τα περιορίζει σε μόρια πρωτοπλάσματος, σε φυτά, μέλισσες, σαλιγκάρια κ.ο.κ. Αλλά αν θέλει να είναι συνεπής στην θεωρία της κληρονομικότητας, πρέπει να είναι συνεπής και στην οντογένεση, στην οποία ο θεμελιώδης βιογενετικός νόμος, όπως μας λένε, είναι ο ακόλουθος:

> ανάπτυξη του εμβρύου (οντογονία) είναι μια συμπυκνωμένη και συντομευμένη επανάληψη της *εξέλιξης της φυλής* (φυλογονία). Όσο πιο πολύ έχει διατηρηθεί ή αληθινή αρχική σειρά της εξέλιξης (παλιγένεση) μέσω συνεχούς κληρονομικότητας τόσο πιο πλήρης είναι η επανάληψη. Από την άλλη μεριά, όσο περισσότερες διαφορετικές προσαρμογές απέκτησε η τελευταία ψευδής ανάπτυξη (καινογένεση), *τόσο πιο ατελής είναι η επανάληψη*." [*Ανθρωπογονία*, 3η έκδοση, σελ. 11.]

Αυτό μας δείχνει ότι κάθε ζωντανό πλάσμα και πράγμα πάνω στην γη, περιλαμβανομένου του ανθρώπου, αναπτύχθηκε από μια *κοινή πρωταρχική μορφή*. Ο φυσικός άνθρωπος πρέπει να πέρασε μέσα από τα ίδια στάδια της εξελικτικής διαδικασίας στους διάφορους τρόπους αναπαραγωγής όπως και τα άλλα ζώα: πρέπει να διαιρούνταν, ύστερα ήταν ερμαφρόδιτος, γεννούσε *παρθενογενετικά* (βάσει της άμωμου αρχής) τα μικρά του. Το επόμενο στάδιο θα ήταν το ωοτόκο, στην αρχή "χωρίς κανένα γονιμοποιό στοιχείο", ύστερα "με την βοήθεια του γονιμοποιού σπορίου" και μόνο μετά την τελική και οριστική ανάπτυξη των δυο φύλων θα έγινε ξεχωριστός "αρσενικός και θηλυκός", όταν η αναπαραγωγή μέσω σεξουαλικής ένωσης είχε αναχθεί σε παγκόσμιο νόμο. Μέχρι τώρα όλα αυτά έχουν αποδειχθεί επιστημονικά. Μένει να εξακριβωθεί μόνο ένα πράγμα: η καθαρή και με κατανοητό τρόπο περιγραφή της διαδικασίας μιας τέτοιας προ-σεξουαλικής αναπαραγωγής. Αυτό γίνεται στα Απόκρυφα βιβλία, μια αμυδρή περιγραφή των οποίων επιχειρήθηκε από την συγγραφέα στο Μέρος Ι του παρόντος Τόμου.

είναι έτσι ή, διαφορετικά, ο άνθρωπος αποτελεί μια ξεχωριστή ύπαρξη. Η Απόκρυφη φιλοσοφία μπορεί να τον αποκαλέσει και έτσι, εξαιτίας της ξεχωριστά *δυαδικής* φύσης του. Αλλά η Επιστήμη δεν μπορεί να το κάνει, αφού απορρίπτει κάθε παρεμβολή εκτός των μηχανιστικών

νόμων και δεν δέχεται καμιά αρχή έξω από την ύλη. Η πρώτη – η αρχαϊκή Επιστήμη – δέχεται ότι το ανθρώπινο υλικό περίβλημα πέρασε μέσα από κάθε μορφή, από την κατώτερη μέχρι την ανώτερη – την τωρινή – ή από την πιο απλή μέχρι την πιο σύνθετη, για να χρησιμοποιήσουμε αποδεκτούς όρους. Αλλά ισχυρίζεται ότι σε αυτό τον κύκλο (τον τέταρτο), επειδή το περίβλημα υπήρχε ήδη ανάμεσα στους τύπους και στα μοντέλα της φύσης από τους προηγούμενους Γύρους, ήταν εντελώς έτοιμο για τον άνθρωπο από την αρχή αυτού του Γύρου.[558] Η Μονάδα δεν είχε παρά να εισέλθει μέσα στο αστρικό σώμα των προγεννητόρων προκειμένου να αρχίσει το έργο της φυσικής στεροποίησης γύρω από το σκιώδες πρότυπο.[559]

Τι λέει γι' αυτό η Επιστήμη; Ασφαλώς θα απαντήσει ότι αφού ο άνθρωπος εμφανίστηκε πάνω στην Γη σαν το τελευταίο από τα θηλαστικά, δεν έχει καμιά ανάγκη – μεγαλύτερη απ' ό,τι για τα θηλαστικά – να περάσει μέσα από τα πρωταρχικά στάδια γέννησης, όπως περιγράφηκαν πιο πάνω. Ο τρόπος αναπαραγωγής του είχε ήδη καθιερωθεί πάνω στην Γη, όταν αυτός εμφανίστηκε. Στην περίπτωση αυτήν, μπορούμε να απαντήσουμε: αφού μέχρι τώρα δεν έχει ακόμα βρεθεί το παραμικρό σημάδι δεσμού ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ζώο, τότε (αν η Απόκρυφη δοξασία πρέπει να απορριφθεί) ο άνθρωπος θα πρέπει να ξεπήδησε με θαυμαστό τρόπο στην φύση, όπως η πάνοπλη Αθηνά από το κεφάλι του Δία. Και στην περίπτωση αυτή τότε η Βίβλος, μαζί με άλλες εθνικές "αποκαλύψεις", θα έχει δίκιο. Επομένως η επιστημονική κοροϊδία, που τόσο απλόχερα σκόρπισε ο συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* πάνω στις αρχαίες φιλοσοφίες και στις *εξωτερικές* πίστεις, καθίσταται πρόωρη και άδικη. Ούτε και η ξαφνική ανακάλυψη κάποιου απολιθώματος που θα μοιάζει με τον "ελλείποντα κρίκο", μπορεί να τακτοποιήσει το θέμα. Γιατί ούτε ένα τέτοιο μοναδικό δείγμα, ούτε και τα *επιστημονικά συμπεράσματα* γύρω απ' αυτό, μπορούν να βεβαιώσουν ότι είναι το από καιρό αναζητούμενο απομεινάρι, δηλαδή ενός ανεξέλικτου, αλλά ωστόσο κάποτε *ομιλούντος* ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Κάτι περισσότερο θα χρειαστεί σαν τελική απόδειξη (βλέπε πιο κάτω, Σημείωση). Άλλωστε ακόμα και η Γένεση παίρνει τον άνθρωπο, τον Αδάμ από χώμα, μόνο εκεί που η Μυστική Δοξασία αφήνει τους "Γιους του θεού και της Σοφίας ", της και πιάνει τον φυσικό άνθρωπο της ΤΡΙΤΗΣ Φυλής. Η Εύα δεν "γεννήθηκε" αλλά βγήκε από τον Αδάμ με τον τρόπο που η "Αμοιβάδα Α" συστέλλεται στο μέσον και χωρίζεται σε Αμοιβάδα Β, μέσω διαίρεσης. [*Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής*, σελ. 103.]

Ούτε η ανθρώπινη ομιλία αναπτύχθηκε από τους διάφορους ζωώδεις ήχους. Η θεωρία του Χαίκελ ότι "η ομιλία προήλθε βαθμιαία από λίγους, απλούς, χονδροειδείς ζωώδεις ήχους", επειδή μια τέτοια "ομιλία διατηρείται ακόμη μεταξύ ελάχιστων φυλών κατώτερης τάξης" [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, "Νταρβινική θεωρία", σελ. 22], είναι εντελώς αβάσιμη, όπως υποστηρίχθηκε από τον καθηγητή Μαξ Μύλλερ, μεταξύ άλλων. Αυτός δέχεται ότι καμιά λογική εξήγηση δεν έχει δοθεί μέχρι τώρα ως προς το πώς ήρθαν σε ύπαρξη οι "ρίζες" της γλώσσας. Για την *ανθρώπινη* ομιλία απαιτείται ένας *ανθρώπινος* εγκέφαλος. Και οι αριθμοί που αναφέρονται στο αντίστοιχο μέγεθος του εγκεφάλου του ανθρώπου και του πιθήκου, δείχνουν πόσο μεγάλο είναι το χάσμα που τους χωρίζει. Ο Φογκτ λέει ότι ο εγκέφαλος του μεγαλύτερου πιθήκου, του γορίλλα, δεν ξεπερνάει τα 76,27 κυβικά εκατοστά – ενώ ο μέσος εγκέφαλος των πλατυκέφαλων Αυστραλών ιθαγενών – ο

Οι θεοσοφιστές θα θυμούνται ότι σύμφωνα με τις Απόκρυφες διδασκαλίες, οι επονομαζόμενοι κυκλικοί *πραλάγια* δεν είναι παρά *συσκοτίσεις*, στην διάρκεια των οποίων η Φύση – δηλαδή καθετί ορατό και *αόρατο* πάνω σε έναν αναπαυόμενο πλανήτη – παραμένει σε *status quo*. Η φύση αναπαύεται και κοιμάται και κανένα καταστροφικό έργο δεν συνεχίζεται πάνω στην σφαίρα, έστω κι αν δε γίνεται ενεργό έργο. Όλες οι μορφές, καθώς και οι αστρικοί τύποι τους, παραμένουν όπως ήταν την τελευταία στιγμή της δραστηριότητάς της. Της "νύχτας" του πλανήτη δεν προηγείται σχεδόν καθόλου λυκόφως. Συλλαμβάνεται όπως ένα τεράστιο μαμούθ από μια χιονοστιβάδα και παραμένει κοιμισμένος και παγωμένος μέχρι την επόμενη αυγή της νέας ημέρας του, μια πολύ σύντομη, πράγματι, σε σύγκριση με την "Ημέρα του Μπράχμα".

Αυτό θα περιγελαστεί, γιατί δεν θα κατανοηθεί από τους σύγχρονους ανθρώπους της επιστήμης, αλλά κάθε αποκροφιστής και θεοσοφιστής αντιλαμβάνεται εύκολα την διαδικασία. Δεν μπορεί να υπάρξει αντικειμενική μορφή πάνω στην Γη (ούτε και στο Σύμπαν), αν πρώτα δεν σχηματιστεί το αστρικό πρότυπό της στο Διάστημα. Από τον Φειδία μέχρι τον πιο απλό εργάτη της κεραμικής, ο γλύπτης πρέπει πρώτα απ' όλα να δημιουργήσει ένα μοντέλο στον νου του, ύστερα να το σκιτσάρει με γραμμές μιας και δυο διαστάσεων και μόνο έπειτα μπορεί να το αναπαράγει με μια τρισδιάστατη ή αντικειμενική μορφή. Και αν ο ανθρώπινος νους είναι μια ζωντανή απόδειξη τέτοιων διαδοχικών σταδίων στην διαδικασία της εξέλιξης, πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά όσον αφορά τον ΝΟΥ και τις δημιουργικές δυνάμεις της ΦΥΣΗΣ;

κατώτερος σήμερα στις ανθρώπινες φυλές – ανέρχεται σε 248,37 κυβικά εκατοστά! Οι αριθμοί είναι άγρυπνοι μάρτυρες και δεν μπορούν να ψεύδονται. Επομένως, όπως παρατήρησε σωστά ο δρ.

Πφαφ, οι υποθέσεις του οποίου είναι τόσο υγιείς και σωστές, όσο ανόητα είναι τα βιβλικά του συμπεράσματα: "Ο εγκέφαλος των πιο ανθρωποειδών πιθήκων δεν ανέρχεται ούτε στο ένα τρίτο του εγκεφάλου των κατώτερων φυλών των ανθρώπων δεν έχει ούτε το μισό μέγεθος του εγκεφάλου ενός νεογέννητου μωρού". [*Η Ηλικία και η Προέλευση του Ανθρώπινου Γένους*, 1876, σελ. 37.] Από τα παραπάνω είναι εύκολο να αντιληφθούμε ότι, προκειμένου να αποδειχθούν οι θεωρίες των Χάξλεϋ-Χαίκελ για την προέλευση του ανθρώπου, όχι μόνο ένας, αλλά μεγάλος αριθμός "ελλειπόντων κρίκων" – μια αληθινή κλίμακα προοδευτικών εξελικτικών σταδίων – θα πρέπει πρώτα να βρεθούν και ύστερα να παρουσιαστούν από την Επιστήμη στην σκεπτόμενη και λογική ανθρωπότητα, πριν αυτή εγκαταλείψει την πίστη σε θεούς και στην αθάνατη Ψυχή για χάρη της λατρείας του Τετράχειρου προγόνου. Οι απλοί μύθοι χαιρετίζονται τώρα σαν "αξιωματικές αλήθειες". Ακόμα και ο Άλφρεντ Ράσελ Ουάλας ισχυρίζεται μαζί με τον Χαίκελ ότι ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν ένα άφωνο πιθηκοειδές πλάσμα. Σ' αυτό ο Ζολί απαντάει:

> Κατά την γνώμη μου, ο άνθρωπος ποτέ δεν ήταν ο άλαλος πιθηκάνθρωπος, το πορτραίτο του οποίου έφτιαξε ο Χαίκελ σαν να τον είχε δει και να τον είχε γνωρίσει, και του οποίου μας έδωσε ακόμα και την μοναδική και εντελώς υποθετική γενεαλογία, από την απλή μάζα του ζωντανού πρωτοπλάσματος μέχρι τον άνθρωπο τον προικισμένο με ομιλία και έναν πολιτισμό ανάλογο με εκείνου των Αυστραλών και των Παπούα. [*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 320.]

Χαίκελ, ανάμεσα στα άλλα, έρχεται συχνά σε άμεση σύγκρουση με την επιστήμη των γλωσσών. Κατά την επίθεση του πάνω στον Εξελικτισμό,[560] ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ στιγματίζει την νταρβινική θεωρία σαν "τρωτή στην αρχή και στο τέλος". Γεγονός είναι ότι μόνο η μερική αλήθεια πολλών από τους δευτερεύοντες νόμους του Νταρβινισμού βρίσκονται πέρα από αμφισβήτηση. Ο ντε Κατρφάς προφανώς αποδέχεται την "Φυσική Επιλογή", τον "αγώνα για ύπαρξη" και την μεταμόρφωση μέσα στα είδη, όχι σαν αποδεδειγμένα άπαξ και δια παντός, αλλά *pro tempore* (*προς το παρόν*). Αλλά, ίσως δεν θα ήταν λάθος, να συνοψίσουμε την γλωσσική υπόθεση, ενάντια στην θεωρία του "Πιθηκοειδούς προγόνου":

Οι γλώσσες έχουν τις δικές τους φάσεις ανάπτυξης, όπως καθετί στην φύση. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι οι μεγάλες γλωσσικές οικογένειες περνούν μέσα από τρία στάδια:

(1) Όλες οι λέξεις είναι ρίζες και τοποθετούνται απλώς σε παράθεση (Ριζικές γλώσσες).

(2) Η μια ρίζα ορίζει την άλλη και γίνεται απλώς ένα προσδιοριστικό στοιχείο (Συγκολλητικές).

(3) Το προσδιοριστικό στοιχείο (η προσδιοριστική σημασία του οποίου έχει από καιρό χαθεί) ενώνεται σε ένα σύνολο με το παραγωγικό στοιχείο (Κλινόμενες).

Το πρόβλημα, λοιπόν, είναι: Από πού αυτές οι ΡΙΖΕΣ; Ο Μαξ Μύλλερ ισχυρίζεται ότι η ύπαρξη αυτών των έτοιμων υλικών για ομιλία είναι μια απόδειξη ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι το επιστέγασμα μιας μεγάλης οργανικής σειράς. Αυτή η δυνατότητα του σχηματισμού ριζών είναι το μεγάλο πρόβλημα το οποίο οι υλιστές σχεδόν πάντα αποφεύγουν.

Φον Χάρτμαν το εξηγεί σαν μια εκδήλωση του "Ασυνείδητου" και παραδέχεται την βασιμότητα του ενάντια στον μηχανιστικό Αθεϊσμό. Ο Φον Χάρτμαν είναι ένας θαυμάσιος αντιπρόσωπος Μεταφυσικού και Ιδεαλιστή της εποχής μας.

Το επιχείρημα δεν αντιμετωπίστηκε ποτέ από τους μη πανθεϊστές Εξελικτιστές. Το να πούμε μαζί με τον Σμιτ: "Όντως πρέπει να σταματήσουμε μπροστά στην προέλευση της γλώσσας;", είναι το αποκορύφωμα του δογματισμού και της γρήγορης απογοήτευσης. [Ε. Ο. Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 304.]

Σεβόμαστε εκείνους τους ανθρώπους της επιστήμης οι οποίοι, σοφοί στην γενιά τους, λένε: Το Προϊστορικό Παρελθόν βρίσκεται εντελώς πέρα από τις δικές μας δυνάμεις άμεσης

"Διαλέξεις πάνω στην Φιλοσοφία της Γλώσσας του κ. Ντάρβιν", στο Βασιλικό Ινστιτούτο, Λονδίνο 23 και 29 Μαρτίου και 5 Απριλίου 1873. Δημοσιευμένες στο Περιοδικό του Φρέιζερ, Τομ. VII, Μάιος και Ιούνιος, και Τομ. VIII, Ιούλιος 1873.

παρατήρησης. Και εμείς είμαστε υπερβολικά τίμιοι, υπερβολικά αφοσιωμένοι στην αλήθεια – ή σε αυτό που εμείς θεωρούμε σαν αλήθεια – ώστε να κάνουμε υποθέσεις πάνω στο άγνωστο, παρουσιάζοντας τις δικές μας αναπόδεικτες θεωρίες μαζί με γεγονότα απόλυτα καθιερωμένα στην σύγχρονη Επιστήμη. "Αυτά τα όρια της [μεταφυσικής] γνώσης είναι... καλύτερα να αφεθούν στον χρόνο, που είναι ο καλύτερος κριτής της αλήθειας". [Λαίνγκ*, Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* σελ. 136.]

Αυτή είναι μια σοφή και τίμια φράση στο στόμα ενός υλιστή. Αλλά όταν ο Χαίκελ, αφού πει ότι τα "ιστορικά γεγονότα του παρελθόντος" που έχουν "συμβεί πριν από πολλά εκατομμύρια χρόνια...[561] βρίσκονται για πάντα πέρα από την άμεση παρατήρηση" και ούτε η γεωλογία ούτε η φυλογονία[562] μπορούν ή θα "ανέλθουν ποτέ στην θέση μιας αληθινά ακριβούς επιστήμης", ύστερα *επιμένει* στην ανάπτυξη όλων των οργανισμών – "από τα κατώτερα σπονδυλωτά μέχρι τα ανώτερα, από τον αμφίοξο μέχρι τον άνθρωπο" – τότε κι εμείς ζητάμε μια πιο βαρυσήμαντη απόδειξη απ' αυτήν που μπορεί να δώσει. Οι απλές "*εμπειρικές* πηγές γνώσης", που τόσο πολύ εγκωμιάζονταν από τον συγγραφέα της *Ανθρωπογονίας* – όταν έπρεπε να ικανοποιηθεί με τον χαρακτηρισμό των απόψεών του – δεν είναι ικανές να λύσουν τα προβλήματα που βρίσκονται πέρα από την επικράτειά τους, ούτε και είναι αρμοδιότητα της ακριβούς επιστήμης να τους αποδώσει οποιαδήποτε αξιοπιστία.[563] Αν είναι "εμπειρικές" – και ο Χαίκελ το δηλώνει επανειλημμένα ο ίδιος – τότε δεν είναι καλύτερες, ούτε πιο αξιόπιστες μπροστά στην ακριβή έρευνα, όταν εκτείνονται στο απώτατο παρελθόν, από τις Απόκρυφες διδασκαλίες της Ανατολής και θα πρέπει και οι δυο να τοποθετηθούν στο ίδιο επίπεδο. Και οι φυλογενετικές και παλιγενετικές υποθέσεις του δεν αντιμετωπίζονται από τους αληθινούς επιστήμονες με καλύτερο τρόπο από ό,τι οι δικές μας κυκλικές επαναλήψεις της εξέλιξης της μεγαλύτερης μέσα στην μικρότερη φυλή και της αρχικής σειράς της εξέλιξης. Γιατί η επικράτεια της ακριβούς, αληθινής Επιστήμης, αν και είναι υλιστική, αποφεύγει προσεχτικά οποιαδήποτε υπόθεση, θεωρία που δεν μπορεί να επαληθευθεί, με λίγα λόγια, κάθε αληθινή αφαίρεση και κάθε ψεύτικη προσθήκη. Έργο των ανθρώπων της ακριβούς Επιστήμης είναι να παρατηρούν, ο καθένας στον τομέα που διάλεξε, τα φαινόμενα της φύσης, να καταγράφουν, να ταξινομούν, να συγκρίνουν και να κατατάσσουν τα γεγονότα, μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, που παρουσιάζονται στην *παρατήρηση των αισθήσεων, με την βοήθεια όλων των υπαρχόντων μηχανισμών που τους παρέχει η σύγχρονη εφευρετικότητα και όχι με την βοήθεια των μεταφυσικών πτήσεων της φαντασίας*. Το μόνο που έχουν δικαίωμα να κάνουν είναι να διορθώνουν, με την βοήθεια υλικών οργάνων, τα ελαττώματα ή τις πλάνες των δικών τους χονδροειδών οπτικών και ακουστικών ικανοτήτων και των άλλων αισθήσεων. Δεν έχουν δικαίωμα να εισχωρήσουν στο έδαφος της μεταφυσικής και της ψυχολογίας. Καθήκον τους είναι να επαληθεύουν και να επανορθώνουν όλα τα γεγονότα που υποπίπτουν στην *άμεση παρατήρηση* τους, να επωφελούνται από τις εμπειρίες και τα λάθη του Παρελθόντος στην προσπάθεια τους να ανιχνεύσουν την λειτουργία μιας αλυσίδας αιτιών και αποτελεσμάτων, τα οποία εξαιτίας και μόνο

Φαίνεται, λοιπόν, ότι μέσα στην αγωνία της να αποδείξει την ευγενική καταγωγή μας από τον κατάρρινο "μπαμπουίνο", η σχολή του Χαίκελ έσπρωξε προς τα πίσω εκατομμύρια χρόνια την εποχή του προϊστορικού ανθρώπου (Βλέπε *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 273). Εμείς οι Αποκρυφιστές οφείλουμε ευχαριστίες στην επιστήμη για μια τέτοια επιβεβαίωση των ισχυρισμών μας!

Αυτό είναι ένα πολύ φτωχό κομπλιμέντο για την Γεωλογία, η οποία δεν είναι μια υποθετική αλλά μια εξίσου ακριβής επιστήμη όπως και η αστρονομία, εκτός ίσως από τις υπερβολικά παρακινδυνευμένες χρονολογικές υποθέσεις της. Είναι κυρίως μια "περιγραφική" σε αντίθεση με μια "αφηρημένη" Επιστήμη.

Τέτοιες νεόκοπες λέξεις όπως "*περιγένεση των πλαστιδίων*", "πλαστιδιακές ψυχές"(!) και άλλες λιγότερο χαριτωμένες, που επινοήθηκαν από τον Χαίκελ, μπορεί να είναι πολύ σπουδαίες και σωστές στον βαθμό που μπορούν να εκφράζουν πολύ γραφικά τις ιδέες της δικής του ζωηρής φαντασίας. Σαν ένα γεγονός, όμως, για τους φανταστικούς συναδέλφους τους, παραμένουν οδυνηρά *καινογενείς* για να χρησιμοποιήσουμε την δική του ορολογία. Δηλαδή για την αληθινή Επιστήμη είναι ψευδείς υποθέσεις όσο θα προέρχονται από "εμπειρικές πηγές". Επομένως, όταν επιχειρεί να αποδείξει ότι "η προέλευση του ανθρώπου από άλλα θηλαστικά και πιο άμεσα από τους κατάρρινους πιθήκους, είναι ένας *συμπεράσματος νόμος*, που έπεται αναγκαστικά από τον επαγωγικό νόμο της θεωρίας της κληρονομικότητας (*Ανθρωπογονία*, σελ. 392), τότε οι όχι λιγότερο μορφωμένοι εχθροί του (ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόν, για παράδειγμα), έχουν δικαίωμα να βλέπουν σε αυτήν την φράση ένα απλό *ανακάτεμα λέξεων*, μια "*μαρτυρία ένδειας* της φυσικής επιστήμης", όπως παραπονιέται ο ίδιος, ονομάζοντας τους με την σειρά του, αδαείς. (Βλέπε *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 295, 296).

της σταθερής και αμετάβλητης επανάληψης τους μπορούν να ονομαστούν ΝΟΜΟΣ. Αυτό αναμένεται να κάνει ένας άνθρωπος της επιστήμης, αν θέλει να γίνει δάσκαλος των ανθρώπων και να παραμείνει πιστός στο αρχικό του πρόγραμμα των φυσικών ή υλικών επιστημών. Οποιοσδήποτε παρακαμπτήριος δρόμος απ' αυτή την βασιλική οδό γίνεται υπό*θ*εση.

Αλλά αντί να περιοριστούν σε αυτό, τι κάνουν στις ημέρες μας πολλοί από τους επονομαζόμενους ανθρώπους της επιστήμης; Εισβάλλουν στις περιοχές της καθαρής μεταφυσικής, ενώ την περιγελούν. Αρέσκονται σε απερίσκεπτα συμπεράσματα και τα ονομάζουν "*συμπερασματικό* νόμο από τον *επαγωγικό* νόμο" μιας θεωρίας που βασίζεται και προέρχεται από τα βάθη της δικής τους συνείδησης· μιας συνείδησης που είναι εμποτισμένη και υπονομευμένη από μονόπλευρο υλισμό. Επιχειρούν να εξηγήσουν την "πηγή" των πραγμάτων, τα οποία περικλείονται μόνο μέσα στις δικές τους αντιλήψεις. Επιτίθενται σε πνευματικές πίστεις και θρησκευτικές παραδόσεις ηλικίας χιλιετιών και απορρίπτουν σαν δεισιδαιμονία καθετί άλλο, εκτός από τις δικές τους προτιμήσεις. Προτείνουν θεωρίες για το Σύμπαν, μια Κοσμογονία που αναπτύχθηκε μόνο από τυφλές, μηχανιστικές δυνάμεις της φύσης, πολύ πιο *θαυμαστή* και *απίθανη* ακόμα κι από κείνη που βασίζεται πάνω στην υπόθεση της *δημιουργίας φωτός εκ του μηδενός* και προσπαθούν να καταπλήξουν τον κόσμο με μια τέτοια φανταστική θεωρία η οποία, επειδή είναι γνωστό ότι προέρχεται από επιστημονικό εγκέφαλο, γίνεται δεκτή με *τυφλή πίστη* σαν πολύ επιστημονική και αποτέλεσμα της ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ.

Αυτοί είναι οι αντίπαλοι τους οποίους θα φοβηθεί ο Αποκρυφισμός; Ασφαλώς όχι. Γιατί τέτοιες θεωρίες δεν αντιμετωπίζονται καλύτερα από την *αληθινή* (όχι την εμπειρική) Επιστήμη, απ' ό,τι οι δικές μας. Ο Χαίκελ, η ματαιοδοξία του οποίου πληγώθηκε από τον Ντι Μπουά Ρεϋμόν, δεν κουράζεται να παραπονιέται δημόσια για την επίθεση του τελευταίου πάνω στην φανταστική του θεωρία της κληρονομικότητας. Αφού εξυμνεί την "υπερβολικά πλούσια αποθήκη της εμπειρικής μαρτυρίας", ονομάζει αδαείς εκείνους τους "αναγνωρισμένους φυσιολόγους" οι οποίοι αντιτίθενται σε κάθε υπόθεση του που αντλεί απ' αυτήν την "αποθήκη".

> Πολλοί άνθρωποι – και μεταξύ αυτών και μερικοί σεβαστοί επιστήμονες – που υποστηρίζουν ότι ολόκληρη η ψυλογονία είναι ένα κάστρο στον αέρα και τα γενεαλογικά δένδρα [για μαϊμούδες] είναι κενά παιχνίδια φαντασίας, αποδεικνύουν απλώς με αυτόν τον τρόπο την άγνοιά τους σχετικά με τον πλούτο των εμπειρικών πηγών γνώσης στον οποίο ήδη αναφέρθηκε. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 273.]

Ανοίγουμε το *Λεξικό Ουέμπστερ* και διαβάζουμε τον ορισμό της λέξης "εμπειρικός": "Ο βασιζόμενος μόνο σε εμπειρία ή παρατήρηση, *χωρίς την οφειλόμενη αναφορά στην σύγχρονη επιστήμη και θεωρία*". Αυτό ισχύει για Αποκρυφιστές, Πνευματιστές, Μυστικιστές κ.τ.λ., κ.τ.λ. Επίσης: "Εμπειρικός: ένας που περιορίζεται στην εφαρμογή των αποτελεσμάτων μόνο των δικών του παρατηρήσεων [η περίπτωση του Χαίκελ], *μια ελλιπής επιστήμη*... ένας αδαής και ανεπίσημος επαγγελματίας, ένας απατεώνας, ένας ΤΣΑΡΛΑΤΑΝΟΣ".

Κανένας Αποκρυφιστής ή "μάγος" δεν χαρακτηρίστηκε ποτέ με χειρότερα επίθετα. Ωστόσο Αποκρυφιστής παραμένει στα δικά του μεταφυσικά εδάφη και δεν επιχειρεί να κατατάξει την γνώση του, τους καρπούς της προσωπικής του παρατήρησης και εμπειρίας ανάμεσα στις ακριβείς επιστήμες της σύγχρονης παιδείας. Περιορίζεται στην νόμιμη σφαίρα του, όπου είναι κυρίαρχος. Αλλά τι να σκεφτεί κανείς για έναν σκληρό υλιστή, το καθήκον του οποίου διαγράφεται καθαρά μπροστά του και ο οποίος χρησιμοποιεί εκφράσεις σαν αυτές:

> προέλευση του ανθρώπου από άλλα θηλαστικά και πιο άμεσα από τους κατάρρινους πιθήκους, είναι ένας *συμπερασματικός νόμος που έπεται αναγκαστικά από τον επαγωγικό νόμο* της *ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΑΣ*. [*Ανθρωπογονία*, σελ. 392, αναφερόμενο στην *Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 295.]

Μια "θεωρία" είναι απλώς μια υπόθεση, μια πιθανολογία και *όχι νόμος*. Η υποστήριξη του αντίθετου είναι απλώς μια από τις πολλές ελευθερίες που παίρνουν σήμερα οι επιστήμονες. Εκφράζουν έναν παραλογισμό και ύστερα τον κρύβουν πίσω από την ασπίδα της Επιστήμης. Το

οποιοδήποτε συμπέρασμα από μια θεωρητική υπόθεση δεν είναι τίποτε καλύτερο από μια υπόθεση πάνω σε υπόθεση. Ο σερ Ο. Χάμιλτον έχει ήδη δείξει ότι η λέξη θεωρία τώρα χρησιμοποιείται:

> …με ένα πολύ ασαφές και ακατάλληλο νόημα... δηλαδή έχει μετατραπεί σε υπόθεση και η υπόθεση συνήθως χρησιμοποιείται σαν ένας άλλος όρος για την εικασία, ενώ οι όροι "θεωρία" και "θεωρητικός" πρέπει κανονικά να χρησιμοποιούνται σαν αντίθετοι των όρων *πράξη* και *πρακτικός*.

Αλλά η σύγχρονη επιστήμη διαγράφει την τελευταία δήλωση και περιγελάει την ιδέα. Οι υλιστές φιλόσοφοι και οι Ιδεαλιστές της Ευρώπης και της Αμερικής μπορεί να συμφωνούν όσον αφορά την φυσική προέλευση του ανθρώπου, ωστόσο αυτό ποτέ δεν θα αποτελέσει γενική αλήθεια για τον αληθινό μεταφυσικό και αυτός προκαλεί τους υλιστές να αποδείξουν τις αυθαίρετες υποθέσεις τους. Είναι πολύ εύκολο να αποδειχθεί ότι, η θεωρία περί πιθήκων[564] των Φογκτ και Ντάρβιν, βάσει της οποίας οι οπαδοί των Χάξλεϋ-Χαίκελ συνέθεσαν πρόσφατα τόσο καταπληκτικές παραλλαγές, είναι πολύ λιγότερο επιστημονική απ' ό,τι μπορεί ποτέ να αποδειχθεί η δική μας. Ας στραφεί και μόνο ο αναγνώστης στο θαυμάσιο έργο *Τα Ανθρώπινα Είδη* του μεγάλου Γάλλου φυσιοδίφη ντε Κατρφάς και η δήλωση μας θα επιβεβαιωθεί αμέσως.

Άλλωστε κανένας άνθρωπος δεν θα διστάσει – εκτός και είναι ακραίος υλιστής – ανάμεσα στην εσωτερική διδασκαλία σχετικά με την προέλευση του ανθρώπου και στις υποθέσεις του Ντάρβιν. Να ποια είναι η περιγραφή που δίνει ο Ντάρβιν για τους "πρώτους προγόνους του ανθρώπου":

> [Αυτοί] θα πρέπει κάποτε να ήταν καλυμμένοι από τρίχωμα και να είχαν και τα δυο φύλα γενιάδες. Τα αυτιά τους ήταν πιθανόν μυτερά και ικανά να κινούνται και το σώμα τους είχε ουρά, αφού διέθετε τους κατάλληλους μύες. Τα άκρα και το σώμα τους κινούνται επίσης από πολλούς μύες, οι οποίοι τώρα ξαναεμφανίζονται μόνο περιπτωσιακά, αλλά υπάρχουν κανονικά στα Τετράχειρα... Τότε τα πόδια ήταν συλληπτήρια, κρίνοντας από την κατάσταση του μεγάλου δακτύλου στα έμβρυα. Και οι προγονοί μας, αναμφίβολα ήταν δενδρόβιοι στις συνήθειές τους και διέμεναν σε κάποια θερμή, δασώδη χώρα. Τα αρσενικά είχαν ένα μεγάλο κυνόδοντα, ο οποίος τους χρησίμευε σαν φοβερό όπλο...[565]

Ο Ντάρβιν τον συνδέει με τον τύπο των ουροφόρων κατάρρινων:

> …και επομένως τον μεταθέτει μια θέση προς τα πίσω στην κλίμακα των εξελίξεων. Ο Άγγλος φυσιοδίφης δεν ικανοποιείται με το να στηριχθεί πάνω στο έδαφος των δικών του δογμάτων και – όπως ο Χαίκελ – στο σημείο αυτό έρχεται σε άμεση αντιπαράθεση με έναν από τους θεμελιώδεις νόμους οι οποίοι συνιστούν την βασική γοητεία του Νταρβινισμού.

Στην συνέχεια ο μορφωμένος Γάλλος φυσιοδίφης προχωρά για να δείξει πώς σπάει αυτός ο θεμελιώδης νόμος. Λέει:

Το νοητικό φράγμα ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο, το οποίο ο Χάξλεϋ χαρακτήρισε σαν "*τεράστιο χάσμα, μια απόσταση πρακτικά αμέτρητη*"(!!), είναι πράγματι από μόνο του καθοριστικό. Ασφαλώς αποτελεί ένα άλυτο αίνιγμα για τον υλιστή, ο οποίος στηρίζεται πάνω στο εύθραστο καλάμι της "φυσικής επιλογής". Οι φυσιολογικές διαφορές ανάμεσα στον Άνθρωπο και στους Πιθήκους – παρά την περίεργη κοινότητα ορισμένων χαρακτηριστικών – είναι στην πραγματικότητα εξίσου εκπληκτική, λέει ο δρ. Σβάινφουρτ, ένας από τους πιο προσεχτικούς και έμπειρους φυσιοδίφες:

"Στην σύγχρονη εποχή, δεν υπάρχουν στην δημιουργία ζώα τα οποία να τράβηξαν περισσότερο την προσοχή του επιστημονικού μελετητή της από τα μεγάλα τετράχειρα (τα ανθρωποειδή), τα οποία είναι σημαδεμένα από μια τόσο μοναδική ομοιότητα με την ανθρώπινη μορφή, ώστε να δικαιούνται το επίθετο του ανθρωπόμορφου... Αλλά προς το παρόν όλες οι έρευνες οδηγούν την ανθρώπινη διάνοια στο να ομολογήσει την ανικανότητα της. Και πουθενά δεν ενδείκνυται περισσότερο η προσοχή, πουθενά δεν αποδοκιμάζεται περισσότερο η πρόωρη κρίση, από ό,τι στην προσπάθεια να γεφυρωθεί το ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΑΣΜΑ που χωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο". (Γκ. Α. Σάινφουρτ, *Καρδιά της Αφρικής*. Μετάφραση από τον Ε.Ε. Φριούερ, Λονδίνο, 1874, Τομ. Ι, σελ. 520.)

Ο Όσκαρ Σμιτ (Η *Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 292, εκδ. 1875) μας προσφέρει ένα γελοίο παράδειγμα αντίφασης των εξελικτιστών. Γράφει: "Η συγγένεια του ανθρώπου με τους πιθήκους δεν αμφισβητείται, επομένως, από την *ζωώδη* δύναμη των δοντιών του αρσενικού ουραγκοτάγκου ή γορίλλα". Αντίθετα, ο Ντάρβιν, προικίζει το μυθικό ον του με δόντια που χρησιμοποιούνται σαν όπλα!

Στην πραγματικότητα, στην θεωρία του Ντάρβιν οι μεταλλάξεις δεν συμβαίνουν ούτε τυχαία ούτε προς κάθε κατεύθυνση. Καθορίζονται από ορισμένους νόμους που οφείλονται στην ίδια την οργάνωση. Αν ένας οργανισμός τροποποιήθηκε κάποτε προς μια ορισμένη κατεύθυνση, μπορεί να υποστεί δευτερεύουσες ή τριτεύουσες μεταλλάξεις, αλλά θα διατηρήσει το αποτύπωμα της αρχικής. Ο νόμος του μόνιμου χαρακτηριστικού και μόνον είναι αυτός που επιτρέπει στον Ντάρβιν να ερμηνεύσει την σχέση των ομάδων, τα χαρακτηριστικά και τις αριθμητικές σχέσεις τους. Χάρη σε αυτόν τον νόμο όλοι οι απόγονοι του πρώτου μαλακίου ήταν μαλάκια, όλοι οι απόγονοι του πρώτου σπονδυλωτού ήταν σπονδυλωτά. Είναι σαφές πως αυτό αποτελεί ένα από τα θεμέλια της δοξασίας. Συνεπάγεται σαν συμπέρασμα ότι δύο όντα που ανήκουν σε δυο ξεχωριστούς τύπους μπορούν να αναχθούν σε έναν κοινό πρόγονο... αλλά το ένα δεν μπορεί να είναι απόγονος του άλλου.

άνθρωπος και ο πίθηκος παρουσιάζουν μια εκπληκτική αντίθεση όσον αφορά τον τύπο. Τα όργανα τους... αντιστοιχούν επακριβώς λεπτομέρεια προς λεπτομέρεια. Αλλά αυτά τα όργανα είναι τοποθετημένα με πολύ διαφορετικό σχέδιο. Στον άνθρωπο είναι διευθετημένα έτσι, ώστε αυτός είναι ουσιαστικά *περιπατητής*, ενώ στους πιθήκους καθορίζουν την ύπαρξή τους ως *αναρριχητές*... Υπάρχει εδώ μια ανατομική και μηχανική διάκριση... Μια ματιά στην σελίδα όπου ο Χάξλεϋ παρουσιάζει δίπλα-δίπλα έναν ανθρώπινο σκελετό και έναν σκελετό των πιο αναπτυγμένων πιθήκων, αποτελεί αρκετά πειστική απόδειξη του γεγονότος.

Επακόλουθο αυτών των γεγονότων, από την σκοπιά της λογικής εφαρμογής του νόμου του *μόνιμου χαρακτηρισμού*, είναι ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να προέρχεται από έναν πρόγονο ο οποίος έχει ήδη χαρακτηρισθεί σαν πίθηκος, ακριβώς όπως ένα κατάρρινος άνουρος δεν μπορεί να προέρχεται από έναν ουροφόρο κατάρρινο. Ένα *βαδίζον ζώο* δεν μπορεί να προέρχεται από ένα αναρριχώμενο ζώο. Αυτό κατανοήθηκε καθαρά από τον Φογκτ.

Τοποθετώντας τον άνθρωπο μεταξύ των πρωτευόντων δηλώνει χωρίς δισταγμό ότι η *κατώτερη τάξη των πιθήκων πέρασε το όριο* (τον κοινό πρόγονο), από τον οποίο προήλθαν και παρέκκλιναν οι διαφορετικοί τύποι αυτής της οικογενείας. [Αυτό τον πρόγονο των πιθήκων, η απόκρυφη επιστήμη τον βλέπει στην κατώτερη ανθρώπινη ομάδα κατά την διάρκεια της Ατλάντειας περιόδου, όπως δείξαμε προηγούμενα].

Πρέπει, επομένως, να τοποθετήσουμε την προέλευση του ανθρώπου πέρα από τον τελευταίο πίθηκο [επιβεβαιώνοντας την δική μας δοξασία], αν θέλουμε να μείνουμε πιστοί σε έναν από τους νόμους που είναι πιο εμφατικά απαραίτητος για την νταρβινική θεωρία. Έπειτα ερχόμαστε στα *πιθηκοειδή*, τους λόρι, ιντρί, κ.τ.λ. Αλλά και αυτά τα ζώα είναι επίσης αναρριχητές. Επομένως πρέπει να προχωρήσουμε πιο πέρα, κατά την αναζήτηση των πρώτων άμεσων προγόνων μας. Αλλά γενεαλογία που χάραξε ο Χαίκελ μας οδηγεί στην συνέχεια στα *μαρσιποφόρα*... Από τον άνθρωπο μέχρι το καγκουρό η απόσταση είναι ασφαλώς μεγάλη. Ούτε η υπάρχουσα ούτε η εκλειπούσα πανίδα παρουσιάζει τους ενδιάμεσους τύπους που όφειλαν να χρησιμεύσουν σαν ορόσημα. Η δυσκολία αυτή, όμως, προκαλεί ελάχιστη ενόχληση στον Ντάρβιν.[566] Ξέρουμε ότι θεωρεί την *έλλειψη πληροφοριών* πάνω σε παρόμοια θέματα σαν μια *απόδειξη προς όφελός του*. Αναμφίβολα και ο Χαίκελ ενοχλείται εξίσου ελάχιστα. Αυτός υποστηρίζει την ύπαρξη ενός εντελώς θεωρητικού πιθηκοειδούς ανθρώπου.

Έτσι, αφού αποδείχθηκε ότι – σύμφωνα με τον ίδιο τον Ντάρβιν – η προέλευση του ανθρώπου πρέπει να τοποθετηθεί πέρα από το δέκατο όγδοο στάδιο, και αφού – επομένως – γίνεται αναγκαίο να καλυφθεί το χάσμα ανάμεσα στα μαρσιποφόρα και στον άνθρωπο, θα αποδεχθεί, λοιπόν, ο Χαίκελ την ύπαρξη τεσσάρων άγνωστων ενδιάμεσων ομάδων, αντί για μιας; Θα συμπληρώσει την γεναλογία του με αυτόν τον τρόπο; Δεν είναι δική μου δουλειά να απαντήσω. [Ντε Κατρφάς, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 106-108.]

Αλλά δείτε την περίφημη γενεαλογία του Χαίκελ στο έργο του *Η Καταγωγή του Ανθρώπου* σελ. 77, που ονομάζεται απ' αυτόν "Προγονικές Σειρές του Ανθρώπου". Στην "Δεύτερη Διαίρεση" (Δέκατο όγδοο Στάδιο) περιγράφει τα "Προπιθηκοειδή, τα συγγενή τους Λόρι (Στένωψ) και στους Μάκις (Λεμουρίδες) [σαν] χωρίς μαρσιποφόρα οστά και κλοάκη, [αλλά] με πλακούντα". Και τώρα γυρίστε στον ντε Κατρφάς, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, (σελ. 109, 110), και δείτε τις αποδείξεις του – που

Ακόμα και σύμφωνα με έναν ομοϊδεάτη, τον καθηγητή Σμιτ, ο Ντάρβιν δημιούργησε "ένα αναμφίβολα μη κολακευτικό και ίσως σε πολλά σημεία λαθεμένο πορτραίτο των υποθετικών προγόνων μας στην φάση της αυγής της ανθρωπότητας". (*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 284.)

βασίζονται πάνω στις τελευταίες ανακαλύψεις – με τις οποίες δείχνει ότι τα "προπιθηκοειδή του Χαίκελ δεν έχουν φθαρτό υμένα και διάχυτο πλακούντα". Αυτά δεν μπορεί να είναι οι πρόγονοι των πιθήκων – πόσο μάλλον του ανθρώπου – σύμφωνα με τον θεμελιώδη νόμο του ίδιου του Ντάρβιν, όπως δείχνει ο μεγάλος Γάλλος φυσιοδίφης. Μάρτυρας: ο Χάξλεϋ. Αφού απέδειξε ο ίδιος ότι αναφορικά με τα απολιθώματα του ανθρώπου και τον "ελλείποντα κρίκο", ούτε "κατά την Τεταρτογενή εποχή ούτε κατά την *τωρινή κανένα ενδιάμεσο ον δεν καλύπτει το χάσμα* που χωρίζει τον άνθρωπο από τον Τρωγλοδύτη"· και ότι "η άρνηση της ύπαρξης αυτού του χάσματος θα ήταν τόσο αξιόμεμπτη όσο και παράλογη". Δηλαδή ο σπουδαίος άνθρωπος της επιστήμης αρνείται στην πράξη τα ίδια του τα λόγια, υποστηρίζοντας με όλο το βάρος της επιστημονικής αυθεντίας του την πιο "παράλογη" απ' όλες τις θεωρίες: *την προέλευση του ανθρώπου από τον πίθηκο!*

"Αυτή η γενεαλογία", λέει ο Κατρφάς, "είναι ολότελα λαθεμένη και βασίζεται πάνω σε ένα ουσιαστικό σφάλμα". Πράγματι, ο Χαίκελ βασίζει την προέλευση του ανθρώπου στο 17ο και 18ο στάδιο, τα μαρσιποφόρα και τα πιθηκοειδή (γένος Χαικέλιο;). Χρησιμοποιώντας αυτό τον τελευταίο όρο για τα Λεμουροειδή – κάνοντάς τα επομένως ζώα με *πλακούντα* – διαπράττει ένα ζωολογικό σφάλμα. Γιατί, αφού χώρισε τα θηλαστικά σύμφωνα με τις ανατομικές διαφορές τους σε δυο ομάδες: στα *αφθαρτογόνα*, που δεν έχουν *φθαρτό υμένα* (ή ειδική μεμβράνη που ενώνει τον πλακούντα) και στα *φθαρτογόνα*, εκείνα που έχουν, στην συνέχεια περιλαμβάνει τα προπιθηκοειδή στην δεύτερη ομάδα. Δείξαμε σε άλλο σημείο τι έχουν να πουν γι' αυτό άλλοι άνθρωποι της επιστήμης. Όπως παρατηρεί ο ντε Κατρφάς:

> Οι ανατομικές έρευνες... των Μάιλν-Έντουαρντς και Γκραντιντιέ πάνω σε αυτά τα ζώα... αποδεικνύουν χωρίς αμφιβολία ότι τα πιθηκοειδή του Χαίκελ δεν έχουν φθαρτό υμένα και διάχυτο πλακούντα. Είναι *αφθαρτογόνα*. Πέρα από κάθε πιθανότητα να είναι οι πρόγονοι των πιθήκων, σύμφωνα με τις αρχές που έθεσε ο ίδιος ο Χαίκελ αυτά *δεν μπορούν να θεωρηθούν* ούτε καν σαν πρόγονοι των ζωνοπλακουντικών θηλαστικών... και πρέπει να συσχετιστούν με τα παχύδερμα, τα νωδά και τα κητοειδή. [*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 110.]

Και όμως μερικές από τις επινοήσεις του Χαίκελ θεωρούνται από ορισμένους σαν ακριβής επιστήμη!

Το προηγούμενο λάθος – αν είναι τέτοιο – ούτε που αναφέρεται καν στην *Καταγωγή του Ανθρώπου* του Χαίκελ, όπως μεταφράστηκε από τον Άβελινγκ. Αν στέκει η δικαιολογία ότι την εποχή που έγιναν οι περίφημες "γεναλογίες", "η εμβρυογένεση των προπιθηκοειδών ήταν άγνωστη", τώρα ωστόσο είναι πολύ γνωστή, θα δούμε, λοιπόν, αν στην επόμενη έκδοση της μετάφρασης του Άβελινγκ θα έχει διορθωθεί αυτό το τόσο σημαντικό λάθος ή αν τα στάδια 17ο και 18ο θα έχουν μείνει όπως είναι για να ξεγελούν τον αδαή σαν στάδια των αληθινών ενδιάμεσων κρίκων. Αλλά όπως παρατηρεί ο Γάλλος φυσιοδίφης: "η τακτική τους [των Ντάρβιν και Χαίκελ] είναι πάντα ίδια, να θεωρούν το άγνωστο σαν μια απόδειξη υπέρ της θεωρίας τους". [*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 110.]

Έτσι καταλήγουμε στο εξής: Δώστε στον άνθρωπο ένα αθάνατο Πνεύμα και μια Ψυχή, προικίστε ολόκληρη την έμβια και άψυχη δημιουργία με μια μοναδική αρχή που βαθμιαία εξελίσσεται από την λανθάνουσα και παθητική στην ενεργό και θετική πολικότητα, και τότε ο Χαίκελ δεν θα έχει ούτε ένα πόδι για να στηριχθεί, ό,τι κι αν λένε οι θαυμαστές του.

Υπάρχουν, όμως, σημαντικές αποκλίσεις ανάμεσα στον Ντάρβιν και στον Χαίκελ. Ενώ ο πρώτος μας παρουσιάζει να προερχόμαστε από τον ουροφόρο κατάρρινο, ο Χαίκελ ανιχνεύει τους υποθετικούς προγόνους μας στον άνουρο πίθηκο, αν και ταυτόχρονα τον τοποθετεί σε ένα υποθετικό "στάδιο" που προηγείται αμέσως πριν από τα: "Μηνόκερκα με ουρά" (στάδιο 19ο).

Ωστόσο έχουμε και κάτι κοινό με την νταρβινική σχολή: τον νόμο της βαθμιαίας και υπερβολικά αργής εξέλιξης, που εκτείνεται σε πολλά εκατομμύρια χρόνια. Φαίνεται ότι η κύρια διαφωνία αφορά την φύση του πρωταρχικού "προγόνου". Θα μας πουν ότι ο Ντιάνι-Τσόχαν ή ο "*προγεννήτορας*" του Μάνου, είναι ένα υποθετικό ον, άγνωστο στο *φυσικό πεδίο*. Απαντάμε ότι πίστευε σε αυτό ολόκληρη η αρχαιότητα και τα εννιά δέκατα της τωρινής ανθρωπότητας. Ενώ ο πιθηκοειδής άνθρωπος ή "πιθηκάνθρωπος", της δημιουργίας του Χαίκελ, όχι μόνο είναι ένα εντελώς υποθετικό πλάσμα, άγνωστο και ανύπαρκτο πάνω στην γη, αλλά επίσης η γενεαλογία του

–όπως την επινόησε αυτός – έρχεται σε σύγκρουση με τα επιστημονικά γεγονότα και όλα τα γνωστά στοιχεία των σύγχρονων ανακαλύψεων της Ζωολογίας. Είναι απλώς παράλογο, ακόμα και σαν κάτι φανταστικό. Όπως δείχνει με λίγα λόγια ο ντε Κατρφάς, ο Χαίκελ "παραδέχεται την ύπαρξης ενός εντελώς θεωρητικού πιθηκοειδούς ανθρώπου", κάτι που είναι εκατό φορές πιο δύσκολο από την αποδοχή ενός ντεβικού προγόνου. Και δεν είναι η μοναδική περίπτωση όπου προχωρά με παρόμοιο τρόπο προκειμένου να ολοκληρώσει το γενεαλογικό πίνακα, ενώ με πολύ αφέλεια παραδέχεται ο ίδιος τις επινοήσεις του. Μήπως δεν ομολογεί μόνος του την μη ύπαρξη του σοζούρα του (14ο στάδιο) – ένα πλάσμα εντελώς άγνωστο στην επιστήμη – παραδεχόμενος με την ίδια του την υπογραφή ότι: "Η απόδειξη της ύπαρξης του προέρχεται από την αναγκαιότητα ενός ενδιάμεσου τύπου ανάμεσα στο 13ο και 14ο στάδιο"!

Αν είναι έτσι, τότε κι εμείς μπορούμε, με το ίδιο επιστημονικό δικαίωμα, να υποστηρίξουμε ότι η απόδειξη για την ύπαρξη των τριών αιθερικών φύλων μας "προέρχεται επίσης από την αναγκαιότητα ενός ενδιάμεσου τύπου" ανάμεσα στο ζώο και στους θεούς. Τι λόγο θα έχουν οι οπαδοί του Χαίκελ για να διαμαρτυρηθούν σ' αυτήν την συγκεκριμένη περίπτωση;

Φυσικά υπάρχει έτοιμη μια απάντηση: "Γιατί δεν δεχόμαστε την παρουσία της μοναδικής ουσίας". Η εκδήλωση του Λόγου σαν ατομική συνείδηση στην ζωική και ανθρώπινη δημιουργία δεν γίνεται αποδεκτή από την ακριβή επιστήμη, ούτε και καλύπτει φυσικά ολόκληρο το θέμα. Αλλά οι αποτυχίες της επιστήμης και των αυθαίρετων υποθέσεων της είναι πολύ μεγαλύτερες συνολικά απ' όσες μπορεί να προσφέρει η οποιαδήποτε "υπερβολική" εσωτερική δοξασία.[567] Ακόμα και οι στοχαστές της σχολής του φον Χάρτμαν επηρεάστηκαν από την γενική επιδημία. Αυτοί αποδέχονται (λίγο-πολύ) την νταρβινική Ανθρωπολογία, αν και θεωρούν το ατομικό Εγώ σαν μια εκδήλωση του Ασυνείδητου (το Δυτικό αντίστοιχο του Λόγου ή της Πρωταρχικής θείας Σκέψης). Λένε ότι η εξέλιξη του φυσικού ανθρώπου προέρχεται από το ζώο, αλλά ότι ο νους στις διάφορες φάσεις του είναι κάτι εντελώς ξεχωριστό από τα υλικά γεγονότα, αν και για την εκδήλωση του απαιτείται ένας οργανισμός (σαν *ουπάντι*).

* * *

ΠΛΑΣΤΙΔΙΑΚΕΣ ΨΥΧΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ ΝΕΥΡΙΚΑ ΚΥΤΤΑΡΑ

Αλλά δεν μπορεί να διακρίνει κανείς το τέλος αυτών των θαυμάτων του Χαίκελ και της σχολής του, τα οποία οι αποκρυφιστές και οι θεοσοφιστές έχουν κάθε δικαίωμα να θεωρούν σαν υλιστικές πορείες που εισχωρούν σε ιδιωτικό μεταφυσικό έδαφος. Επειδή δεν ικανοποιήθηκαν με την πατρότητα του Χαικέλιου Βαθύβιου, επινόησαν "πλαστιδιακές ψυχές" και "ατομικές ψυχές",[568] πάνω στην βάση των καθαρά τυφλών μηχανιστικών δυνάμεων της φύσης. Μας πληροφορούν ότι "η μελέτη της εξέλιξης της ψυχικής ζωής δείχνει ότι αυτή άνοιξε τον δρόμο της από τα κατώτερα στάδια της απλής κυτταρικής ψυχής, μέσα από μια εκπληκτική σειρά βαθμιαίων σταδίων εξέλιξης, μέχρι την *ψυχή του ανθρώπου*". [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 296.]

"Εκπληκτική", πράγματι, βασισμένη, όπως κι αυτή η απίθανη υπόθεση, πάνω στην Συνείδηση των "νευρικών κυττάρων". Γιατί όπως μας λέει: "Αν και προς το παρόν δεν είμαστε σε θέση να εξηγήσουμε πλήρως την φύση της συνείδησης,[569] ωστόσο η συγκριτική και η γενετική

Φυσικά, το Εσωτερικό σύστημα της Εξέλιξης του Τέταρτου Γύρου είναι πολύ πιο σύνθετο απ' ό,τι βεβαιώνει κατηγορηματικά η παράγραφος και τα αποσπάσματα που αναφέρθηκαν. Είναι ουσιαστικά το αντίστροφο από την τρέχουσα Δυτική αντίληψη, τόσο ως προς το εμβρυολογικό συμπέρασμα όσο και ως προς την χρονολογική διαδοχή των ειδών.

Σύμφωνα με τον Χαίκελ υπάρχουν επίσης *κυτταρικές* ψυχές· "μια ανόργανη μοριακή ψυχή" χωρίς μνήμη και "μια πλαστιδιακή ψυχή με (ή κατέχοντας) μνήμη". Τι είναι, σε σύγκριση με αυτό, οι εσωτερικές δυσκολίες μας; Φυσικά, η *θεία* και η *ανθρώπινη* ψυχή των επτά αρχών μέσα στον άνθρωπο πρέπει να χλωμιάσουν και να υποχωρήσουν μπροστά σε μια τόσο καταπληκτική αποκάλυψη!

Αυτή είναι μια σημαντική ορολογία. Μόνο που κάνει ακόμα πιο αστεία και εμπειρική – με την έννοια του δεύτερου ορισμού του Ουέμπστερ – την προσπάθεια να ανιχνευθεί η προέλευση της συνείδησης στον άνθρωπο καθώς και της φυσικής μορφής του στο Χαικέλιο Βαθύβιο.

παρατήρηση έδειξε καθαρά ότι είναι απλώς μια ανώτερη και πιο περίπλοκη *λειτουργία των νευρικών κυττάρων*". [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σημείωση 22.]

Φαίνεται ότι το άσμα του Χέρμπερτ Σπένσερ για την συνείδηση τραγουδήθηκε και επομένως μπορεί να αποθηκευθεί με ασφάλεια στην αποθήκη των άχρηστων υποθέσεων. Πού οδηγούν, όμως, τον Χαίκελ οι "περίπλοκες φαντασιώσεις" των επιστημονικών "νευρικών κυττάρων" του. Για άλλη μια φορά κατευθείαν μέσα στις απόκρυφες και μυστικές διδασκαλίες της Καμπάλα σχετικά με την κάθοδο των ψυχών σαν συνειδητά και ασυνείδητα άτομα, μέσα στην Πυθαγόρεια ΜΟΝΑΔΑ, τις μονάδες του Λάιμπνιτς και τους "θεούς, μονάδες και άτομα" της δικής μας εσωτερικής διδασκαλίας[570] μέσα στο *νεκρό γράμμα* των Απόκρυφων διδασκαλιών, που έχει αφεθεί στους ερασιτέχνες Καμπαλιστές και στους επαγγελματίες της τελετουργικής μαγείας. Γιατί να τι λέει, ενώ εξηγεί την νεόκοπη ορολογία του:

> Πλαστιδιακές Ψυχές: τα πλαστίδια ή πρωτοπλασματικά μόρια, τα μικρότερα ομοειδή τμήματα του πρωτοπλάσματος, βάσει της πλαστιδιακής θεωρίας μας, πρέπει να θεωρηθούν σαν οι ενεργοί παράγοντες όλων των ζωτικών λειτουργιών. Η πλαστιδιακή ψυχή διαφέρει από την ανόργανη μοριακή ψυχή ακριβώς στο ότι διαθέτει μνήμη. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 296, σημείωση 20.]

Στην θαυμάσια διάλεξη του πάνω στην "Περιγένεση του Πλαστιδίου ή στις Κυματοειδείς κινήσεις των οργανικών Μορίων", το αναπτύσσει περισσότερο. Είναι μια βελτίωση της θεωρίας του Ντάρβιν για την "Πανγένεση" και μια περαιτέρω προσέγγιση, μια προσεχτική κίνηση προς την "μαγεία". Τα παραπάνω αποτελούν μια υπόθεση, δηλαδή, ότι μερικά από τα πραγματικά και ταυτόσημα άτομα τα οποία ανήκαν σε προγονικά σώματα "μεταβιβάζονται μ' αυτόν τον τρόπο μέσω των απογόνων τους από γενεά σε γενεά, έτσι ώστε είναι στην κυριολεξία "σαρξ εκ της σαρκός" του αρχέγονου πλάσματος το οποίο εξελίχθηκε σε άνθρωπο κατά την τελευταία... περίοδο", εξηγεί ο Λαίνγκ, συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* (σελ. 119). Ο *Αποκρυφισμός διδάσκει ότι*: (α) τα ζωτικά άτομα της ζωτικής αρχής μας (*Πρανά*) ποτέ δεν χάνονται ολότελα όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει. Τα άτομα που είναι καλύτερα εμποτισμένα από την ζωτική αρχή (έναν ανεξάρτητο, αιώνιο, συνειδητό παράγοντα) μεταβιβάζονται εν μέρει από πατέρα σε γιο μέσω της κληρονομικότητας και εν μέρει συγκεντρώνονται ξανά μαζί και γίνονται η εμψυχώνουσα αρχή του νέου σώματος σε κάθε καινούργια ενσάρκωση των Μονάδων. Γιατί, (β) όπως η ατομική Ψυχή είναι πάντα η ίδια, έτσι είναι και τα άτομα των κατώτερων αρχών (το σώμα, το αστρικό ή ζωτικό διπλό του κ.τ.λ.), επειδή έλκονται από την συγγένεια και τον καρμικό νόμο πάντα προς την ίδια ατομικότητα σε μια σειρά διάφορων σωμάτων κ.τ.λ., κ.τ.λ.[571]

Αν θέλουν να είναι δίκαιοι και, το λιγότερο, λογικοί, οι σύγχρονοι οπαδοί του Χαίκελ οφείλουν να το πάρουν απόφαση ότι από εδώ και πέρα η "Περιγένεση του Πλαστιδίου" και παρόμοιες διαλέξεις θα πρέπει να συνάπτονται μαζί με εκείνες πάνω στον "Εσωτερικό Βουδισμό" και στις "Επτά Αρχές του Ανθρώπου". Έτσι το κοινό θα έχει, τουλάχιστον, την ευκαιρία να κρίνει

Όπως νομίζει αυτός, εκείνοι που υποστηρίζουν την αντίθετη άποψη και θεωρούν την ύπαρξη της ανθρώπινης ψυχής "σαν ένα υπερφυσικό, πνευματικό φαινόμενο, το οποίο καθορίζεται από δυνάμεις τελείως διαφορετικές από τις συνηθισμένες υλικές δυνάμεις", περιγελούν "επομένως κάθε ερμηνεία που είναι απλώς επιστημονική". Φαίνεται πως αυτοί δεν έχουν δικαίωμα να βεβαιώνουν ότι "η ψυχολογία εν μέρει και στο σύνολό της είναι μια επιστήμη πνευματική και όχι υλική". Η νέα ανακάλυψη του Χαίκελ (η οποία, όμως, διδασκόταν εδώ και χιλιάδες χρόνια σε όλες τις Ανατολικές θρησκείες), δηλαδή ότι τα ζώα έχουν ψυχή, θέληση και αίσθηση και επομένως ψυχικές λειτουργίες, τον οδηγεί στο να κάνει την ψυχολογία επιστήμη των ζωολόγων. Η αρχαϊκή διδασκαλία ότι η "Ψυχή" (η ζωώδικη και ανθρώπινη ψυχή ή *Κάμα* και *Μάνας*) "έχει την εξελικτική ιστορία της", υποστηρίζεται από τον Χαίκελ ότι είναι δική του ανακάλυψη και νεωτερισμός πάνω σε ένα "απάτητο [;] μονοπάτι"! Αυτός (ο Χαίκελ) θα παρουσιάσει την συγκριτική εξέλιξη της ψυχής στον άνθρωπο και στα άλλα ζώα... "Η συγκριτική μορφολογία των ψυχικών οργάνων και η συγκριτική φυσιολογία των ψυχικών λειτουργιών, που βασίζονται και οι δυο πάνω στην Εξέλιξη, γίνεται έτσι το ψυχολογικό [στην πραγματικότητα υλιστικό] πρόβλημα του επιστημονικού ανθρώπου". (*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*: "Κυτταρικές ψυχές και Ψυχικά κύτταρα", σελ. 135, 136, 137.)

. Βλέπε "Η Μετεμψύχωση των Ζωτικών Ατόμων" στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 531-539. Η συλλογική συσσώρευση αυτών των ατόμων σχηματίζει έτσι την Anima Mundi του Ηλιακού μας Συστήματος, την ψυχή, μια μονάδα, ένα μικροσκοπικό σύμπαν προικισμένο με συνείδηση και επομένως, με μνήμη. (Βλέπε Τόμος Ι, Μέρος ΙΙΙ, Τμήμα XV, "Θεοί. Μονάδες και Άτομα".)

ύστερα από σύγκριση, ποια από τις δυο διδασκαλίες είναι η περισσότερο ή λιγότερο ΠΑΡΑΛΟΓΗ, ακόμα και από την σκοπιά της *υλιστικής* και *ακριβούς* Επιστήμης!

Οι Αποκρυφιστές οι οποίοι ανάγουν κάθε άτομο μέσα στο σύμπαν – είτε σαν σύνολο είτε μόνο του – σε Μια Ενότητα ή Συμπαντική Ζωή, οι οποίοι δεν δέχονται ότι μπορεί να υπάρξει κάτι ανόργανο στην Φύση, οι οποίοι δεν αναγνωρίζουν τέτοιο πράγμα σαν την νεκρή ύλη, οι Αποκρυφιστές, λοιπόν, είναι συνεπείς με την δοξασία του Πνεύματος και της Ψυχής όταν μιλούν για μνήμη σε κάθε άτομο, για *θέληση* και *αίσθηση*. Αλλά τι μπορεί να εννοεί ένας υλιστής με αυτόν τον χαρακτηρισμό; Ο νόμος της βιογένεσης, με την έννοια που του αποδίδουν οι οπαδοί του Χαίκελ, "είναι αποτέλεσμα της άγνοιας από την μεριά των ανθρώπων της επιστήμης της απόκρυφης φυσικής". Εμείς γνωρίζουμε και μιλάμε για "ζωτικά άτομα" και "κοιμώμενα άτομα", γιατί θεωρούμε ότι αυτές οι δύο μορφές ενέργειας – η κινητική και η λανθάνουσα – παράγονται από μια και την αυτή δύναμη ή την ΜΙΑ ΖΩΗ και θεωρούμε αυτή την τελευταία σαν την πηγή και τον υποκινητή των πάντων. Αλλά *τι* είναι εκείνο το οποίο εφοδίασε με ενέργεια και ειδικά με μνήμη τις "πλαστιδιακές ψυχές" του Χαίκελ; Η "κυματοειδής κίνηση των οργανικών μορίων" γίνεται κατανοητή βάσει της θεωρίας της ΜΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ, μιας παγκόσμιας Ζωτικής αρχής ανεξάρτητης από την ύλη μας και η οποία εκδηλώνεται σαν *ατομική ενέργεια* μόνο πάνω στο δικό μας πεδίο συνείδησης. Αυτή ακριβώς είναι εκείνη η οποία, ατομικοποιούμενη μέσα στον ανθρώπινο κύκλο, μεταβιβάζεται από πατέρα σε γιο.

Χαίκελ τώρα, τροποποιώντας την θεωρία του Ντάρβιν, υποθέτει – "πολύ ευλογοφανώς", όπως νομίζει ο συγγραφέας του έργου *Ένας Σύγχρονος Ζωροαστριστής* (σελ. 119) – "ότι όχι τα ίδια τα άτομα, αλλά οι χαρακτηριστικές κινήσεις τους και ο τρόπος συσσώρευσής τους είναι εκείνο που μεταβιβάζεται με αυτόν τον τρόπο" (μέσω κληρονομικότητας).

Αν ο Χαίκελ ή οποιοσδήποτε επιστήμονας, γνώριζε περισσότερα για την φύση του ατόμου, δεν θα είχε κάνει μια τέτοια βελτίωση στο θέμα. Γιατί αυτός δηλώνει απλώς, με μια γλώσσα *πιο μεταφυσική* από του Ντάρβιν, ακριβώς το ίδιο πράγμα. Η ζωτική αρχή ή *ζωτική ενεργεία*, που είναι πανταχού παρούσα, αιώνια, ακατάστρεφτη, είναι μια *δύναμη* και μια ΑΡΧΗ, σαν *νοούμενο* και άτομα, σαν *φαινόμενο*. Είναι ένα και το αυτό πράγμα και δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ξεχωριστή παρά μόνο στον υλισμό.[572]

Στην συνέχεια ο Χαίκελ δηλώνει, αναφορικά με τα Άτομα-Ψυχές, κάτι το οποίο με την πρώτη ματιά μοιάζει να είναι τόσο απόκρυφο, όσο και η Μονάδα του Λάιμπνιτς.

> πρόσφατη διαμάχη σχετικά με την φύση των ατόμων τα οποία, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, πρέπει να τα θεωρούμε σαν τους έσχατους παράγοντες σε όλες τις φυσικές και χημικές διαδικασίες [μας λέει], φαίνεται ότι μπορεί να διευθετηθεί εύκολα με την αντίληψη ότι αυτές οι ίδιες μικροσκοπικές μάζες κατέχουν, σαν κέντρα δύναμης, μια μόνιμη ψυχή, ότι κάθε άτομο έχει αίσθηση και την δύναμη της κίνησης. [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 296, σημείωση 21.]

Δεν λέει ούτε μια λέξη αναφορικά με το γεγονός ότι αυτή είναι η θεωρία του Λάιμπνιτς και κατ' εξοχήν αποκρυφιστική. Ούτε και κατανοεί τον όρο "Ψυχή" όπως τον κατανοούμε εμείς. Γιατί για τον Χαίκελ αυτή, μαζί με την συνείδηση, είναι απλώς προϊόν της φαιάς ουσίας του εγκεφάλου· ένα πράγμα το οποίο, όπως και η "κυτταρική ψυχή, είναι το ίδιο αξεδιάλυτα δεμένο με το πρωτοπλασματικό σώμα, όσο και η *ανθρώπινη ψυχή με τον εγκέφαλο και την σπονδυλική στήλη*". [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σημείωση 19.] Αρνείται τα συμπεράσματα των Καντ, Χέρμπερτ

Στην "Μετεμψύχωση των Ζωτικών Ατόμων" για να εξηγήσουμε μια θέση η οποία πολύ συχνά παρανοείται, αναφέρουμε: "Είναι πανταχού παρούσα... αν και (σε αυτό το πεδίο της εκδήλωσης) συχνά σε λανθάνουσα κατάσταση, όπως στην πέτρα. [Ο ορισμός] που αναφέρει πως, όταν αυτή η καταστροφική δύναμη αποσυνδέεται από ένα σύνολο ατόμων [μορίων έπρεπε να λέει], έλκεται αμέσως από άλλα, δεν συνεπάγεται ότι εγκαταλείπει το πρώτο σύνολο [γιατί τότε τα ίδια τα άτομα θα εξαφανίζονταν], αλλά απλώς ότι μεταβιβάζει την *vis viva* ή ζωτική δύναμη, την ενέργεια της κίνησης, στο άλλο σύνολο. Αλλά επειδή εκδηλώνεται στο επόμενο σύνολο σαν αυτό που ονομάζεται Κινητική ενέργεια, δεν έπεται ότι το πρώτο σύνολο την στερείται ολότελα, γιατί εξακολουθεί να υπάρχει σε αυτό σαν εν δυνάμει ενέργεια ή λανθάνουσα ζωή", κ.τ.λ., κ.τ.λ. Τι μπορεί να εννοεί ο Χαίκελ με την φράση "όχι τα ίδια τα άτομα αλλά οι χαρακτηριστικές κινήσεις τους και ο τρόπος συσσώρευσης τους", αν όχι την ίδια Κινητική ενέργεια την οποία εξηγήσαμε; Πρέπει να είχε διαβάσει τον Παράκελσο και να είχε μελετήσει τα *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, χωρίς να έχει αφομοιώσει σωστά τις διδασκαλίες, πριν αναπτύξει τέτοιες θεωρίες.

Σπένσερ, Ντι Μπουά-Ρεΰμόν και Τύνταλ. Ο τελευταίος εκφράζει την γνώμη όλων των μεγάλων ανθρώπων της επιστήμης, καθώς και των μεγαλύτερων στοχαστών της τωρινής αλλά και των περασμένων εποχών, όταν λέει ότι: "το πέρασμα από την φυσική του εγκεφάλου *στα αντίστοιχα γεγονότα της συνείδησης είναι αδιανότητο*... Ακόμα κι αν ο νους και οι αισθήσεις μας ήταν τόσο διευρυμένα, ενισχυμένα... φωτισμένα, ώστε να μας επιτρέπουν να βλέπουμε και να νιώθουμε τα ίδια τα μόρια του εγκεφάλου. Ακόμα κι αν ήμαστε ικανοί να παρακολουθήσουμε όλες τις κινήσεις τους, όλες τις συνενώσεις τους, όλες τις ηλεκτρικές φορτίσεις τους... θα βρισκόμαστε το ίδιο μακριά από την λύση του προβλήματος... *Το χάσμα ανάμεσα στις δύο τάξεις φαινομένων θα παρέμενε διανοητικά αξεπέραστο*". Αλλά η περίπλοκη λειτουργία των νευρικών κυττάρων του μεγάλου Γερμανού ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΥ ή, με άλλα λόγια, η συνείδησή του, δεν του επιτρέπει να ακολουθήσει τα συμπεράσματα των μεγαλύτερων στοχαστών του πλανήτη μας. Αυτός είναι μεγαλύτερος από εκείνους. Βεβαιώνει και *διαμαρτύρεται* εναντίον όλων. "Κανένας, επομένως, δεν έχει δικαίωμα να υποστηρίζει ότι στο μέλλον *εμείς* [ο Χαίκελ] δεν θα μπορέσουμε να περάσουμε πέρα από τα όρια της γνώσης μας τα οποία σήμερα φαίνονται αξεπέραστα". [Χαίκελ, *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σημείωση 23, σελ. 296.] Και παραθέτει από την εισαγωγή του Ντάρβιν στην *Προέλευση του Ανθρώπου* τα ακόλουθα λόγια, τα οποία με ταπεινοφροσύνη συσχετίζει με τους αντιπάλους του και με τον εαυτό του: "Γιατί εκείνοι που γνωρίζουν ελάχιστα και όχι εκείνοι που γνωρίζουν πολλά είναι αυτοί που βεβαιώνουν με τόση απολυτότητα πως τούτο ή εκείνο το πρόβλημα δεν θα λυθεί ποτέ από την επιστήμη". [*Η Προέλευση του Ανθρώπου*, σελ. 2 (έκδ. 1875).]

κόσμος μπορεί να μείνει ήσυχος. Δεν είναι μακριά η ημέρα εκείνη όπου ο "τρισμέγιστος" Χαίκελ θα δείξει (προς μεγάλη του ικανοποίηση) ότι η συνείδηση του σερ Ισαάκ Νεύτωνα ήταν – φυσιολογικά μιλώντας – μια απλή αντανακλαστική δράση (ή ελάσσων συνείδηση) που προκλήθηκε από την *περιγένεση των πλαστιδίων του κοινού προγόνου μας και παλιού φίλου* του *Χαικέλιου Μονήρους*. Το γεγονός ότι το εν λόγω "Βαθύβιο" ξεσκεπάστηκε και αποδείχθηκε ότι ήταν ένας απατεώνας που μιμείται την οργανική ουσία ενώ δεν είναι και παρόλο που από τα τέκνα των ανθρώπων μόνο η γυναίκα του Λωτ (και ακόμα κι αυτή μόνο μετά την ατυχή μεταμόρφωσή της σε στήλη άλατος) μπορεί να διεκδικήσει σαν προπάτορά της το κομμάτι αλατιού που είναι [το Βαθύβιο], ωστόσο αυτά δεν τον απογοητεύουν καθόλου. Συνεχίζει να βεβαιώνει, ψύχραιμα όπως πάντα, ότι απλώς ο χαρακτηριστικός τρόπος κίνησης του φαντάσματος των από καιρό εξαφανισμένων ατόμων του "Πατέρα Βαθύβιου", τα οποία μεταβιβάστηκαν διαμέσου των αιώνων στους κυτταρικούς ιστούς της φαιάς ουσίας του εγκεφάλου κάθε σπουδαίου άνδρα, είναι εκείνο που έκανε τον Σοφοκλή και τον Αισχύλο, καθώς και τον Σαίξπηρ, να γράψουν τις τραγωδίες τους, τον Νεύτωνα να γράψει τις *Αρχές* του, τον Χάμπολντ να γράψει τον *Κόσμο* του κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αυτό παρακίνησε και τον Χαίκελ να επινοήσει ελληνο-λατινικά ονόματα με δέκα εκατοστά μάκρος που υποτίθεται ότι σημαίνουν πολλά, ενώ δεν σημαίνουν τίποτε.

Φυσικά, ξέρουμε καλά ότι ο αληθινός, ειλικρινής Εξελικτιστής συμφωνεί μαζί μας και αυτός είναι ο πρώτος που θα πει ότι η γεωλογική καταγραφή όχι μόνο είναι ατελής, αλλά υπάρχουν τεράστια χάσματα στις σειρές των μέχρι τώρα ανακαλυφθέντων απολιθωμάτων, τα οποία δεν θα μπορέσουν ποτέ να καλυφθούν, θα μας πει, ακόμα, ότι "κανένας εξελικτιστής δεν παραδέχεται πως άνθρωπος προέρχεται από *οποιονδήποτε υπαρκτό ή ανύπαρκτο πίθηκο*"· αλλά ότι ο άνθρωπος και πίθηκος προήλθαν πιθανόν πριν από αιώνες, από κάποια κοινή ριζική ομάδα. Όμως, όπως έδειξε και ο ντε Κατρφάς, ακόμα κι αυτός ο πλούτος των ελλειπουσών αποδείξεων θα υποστηρίξει ότι είναι μια μαρτυρία που επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό του (του Εξελικτιστή), λέγοντας ότι "όλες οι έμβιες μορφές δεν διατηρήθηκαν στις σειρές των απολιθωμάτων, γιατί οι πιθανότητες διατήρησης ήταν σπάνιες... όταν [ακόμα και ο πρωτόγονος άνθρωπος] έθαβε ή έκαιγε τους νεκρούς του". Αυτό ακριβώς ισχυριζόμαστε κι εμείς. Είναι εξίσου απίθανο ότι το μέλλον μας επιφυλάσσει την ανακάλυψη του γιγαντιαίου σκελετού ενός Ατλάντειου 9 μ. ψηλού, όσο και των απολιθωμάτων ενός πιθηκοειδούς "ελλείποντος κρίκου". Μόνο που το πρώτο είναι πιο *πιθανό*.

III

ΤΑ ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥ

Α
ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥΣ

Τα στοιχεία που προέρχονται από επιστημονική έρευνα αναφορικά με τον "πρωτόγονο άνθρωπο" και τον πίθηκο, δεν παρέχουν υποστήριξη στις θεωρίες οι οποίες θέλουν τον πρώτο να προέρχεται από τον δεύτερο. "Πού πρέπει, λοιπόν, να φάξουμε για τον πρωτόγονο Άνθρωπο;" εξακολουθεί να αναρωτιέται ο Χάξλεϋ, αφού τον αναζήτησε μάταια μέσα στα βάθη των τεταρτογενών πετρωμάτων. "Ο πρώτος Homo Sapiens ήταν Πλειόκαινος, Μειόκαινος ή ακόμα πιο αρχαίος; Μήπως, μέσα σε στρώματα παλιότερα, τα απολιθωμένα οστά ενός πιθήκου πιο ανθρωποειδούς ή ενός ανθρώπου πιο πιθηκοειδούς από τους ήδη γνωστούς περιμένουν τις έρευνες κάποιου αγέννητου Παλαιοντολόγου; Ο χρόνος θα δείξει". ["Μαρτυρία για την θέση του Ανθρώπου στην Φύση".]

Θα δείξει – αναμφίβολα – και έτσι θα επαληθεύσει την ανθρωπολογία των Αποκρυφιστών. Στο μεταξύ, μέσα στην ανυπομονησία του να αποδείξει την *Προέλευση του Ανθρώπου* του Ντάρβιν, Μπόυντ Ντόουκινς πιστεύει ότι βρήκε τον "ελλείποντα κρίκο", τουλάχιστον στην θεωρία.

Περισσότερο εξαιτίας των θεολόγων και όχι των γεωλόγων, μέχρι το 1860 ο άνθρωπος θεωρείτο ένα απολίθωμα όχι αρχαιότερο από το αδαμικό ορθόδοξο των 6.000 ετών. Αλλά σύμφωνα με την επιθυμία του *Κάρμα*, ένας Γάλλος Αββάς – ο αββά Μπουρζουά – έμελλε να δώσει σε αυτήν την βολική θεωρία ένα χτύπημα ακόμα χειρότερο από εκείνο που δέχθηκε από τις ανακαλύφεις του Μπουσέ ντε Περτ. Όλοι γνωρίζουν ότι ο Αββάς ανακάλυψε και έφερε στο φως ισχυρές μαρτυρίες για την ύπαρξη του ανθρώπου ήδη κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου, γιατί μέσα σε στρώματα Μειόκαινης εποχής ξεθάφτηκαν πρωτόγονα εργαλεία ανθρώπινης αναμφίβολα κατασκευής. Σύμφωνα με τα λόγια του συγγραφέα του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη* (σελ. 157):

> Θα πρέπει να σκαλίστηκαν από τον άνθρωπο ή – όπως υποθέτει ο Μπόυντ Ντόουκινς – από το Δρυοπίθηκο ή κάποιον άλλον ανθρωποειδή πίθηκο, ο οποίος είχε κάποια δόση νοημοσύνης τόσο ανώτερη από του γορίλλα ή του χιμπατζή, ώστε να είναι σε θέση να κατασκευάζει εργαλεία. Αλλά στην περίπτωση αυτήν το πρόβλημα θα λυνόταν και ο ελλείπων κρίκος θα είχε ανακαλυφθεί, γιατί ένας πίθηκος θα μπορούσε θαυμάσια να ήταν ο πρόγονος του Παλαιολιθικού ανθρώπου.

Ή: ο *απόγονος* του Ηώκαινου Ανθρώπου· μια παραλλαγή που προσφέρεται στην θεωρία. Στο μεταξύ ο Δρυοπίθηκος με τα τόσα ανώτερα νοητικά χαρίσματα απομένει ακόμα να ανακαλυφθεί. Από την άλλη μεριά, αφού ο Νεολιθικός και ο Παλαιολιθικός άνθρωπος έχει γίνει μια απόλυτη βεβαιότητα και αφού, όπως παρατηρεί σωστά ο ίδιος συγγραφέας: "Αν έχουν περάσει 10.000.000 χρόνια από τότε που η γη έγινε αρκετά στερεή ώστε να συγκρατήσει φυτική και ζωική ζωή, η Τριτογενής περίοδος μπορεί να διήρκεσε 5.000.000 ή 10.000.000 χρόνια, αν η τάξη διατήρησης της ζωής διήρκεσε, όπως υποθέτει ο Λάιελ τουλάχιστον 200.000.000 χρόνια" [*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 161], τότε γιατί να μη δοκιμαστεί και μια άλλη θεωρία; Ας ανάγουμε τον άνθρωπο, σαν μια υπόθεση, στο τέλος της Μεσοζωικής εποχής, δεχόμενοι χάριν συζητήσεως ότι οι (πολύ πιο πρόσφατοι) ανώτεροι πίθηκοι υπήρχαν τότε! Αυτό θα αφήσει αρκετό χρόνο, ώστε ο άνθρωπος και οι σύγχρονοι πίθηκοι να παρεκκλίνουν από το μυθικό "*πιο ανθρωποειδή πίθηκο*" και ακόμα κι αυτός να εκφυλιστεί σε κείνους που βλέπουμε να *μιμούνται* τον άνθρωπο στην χρησιμοποίηση "κλαδιών δένδρων ως ροπάλων και στο σπάσιμο των καρυδών με

βαριά αντικείμενα και πέτρες".[573] Μερικές άγριες φυλές των ορεινών περιοχών της Ινδίας φτιάχνουν τις κατοικίες τους στα δένδρα, ακριβώς όπως οι γορίλλες κατασκευάζουν τις φωλιές τους. Το θέμα του ποιος από τους δύο, το ζώο ή ο άνθρωπος, μιμήθηκε τον άλλον μετά δυσκολίας παραμένει ανοιχτό, ακόμα κι αν δεχτούμε την θεωρία του Μπόυντ Ντόουκινς. Όμως, ο φανταστικός χαρακτήρας αυτής της υπόθεσης γίνεται γενικά αποδεκτός. Υποστηρίζεται ότι κατά την Πλειόκαινο και την Μειόκαινο περίοδο υπήρχαν αληθινοί πίθηκοι και μπαμπουίνοι και ο άνθρωπος ήταν αναμφίβολα σύγχρονος με τους πρώτους. Αν και όπως βλέπουμε η ορθόδοξη ανθρωπολογία διστάζει παρ' όλα τα γεγονότα να τον τοποθετήσει στην εποχή του Δρυοπίθηκου, τον οποίο "μερικοί ανατομιστές θεώρησαν σαν ανώτερο από μερικές απόψεις από τον χιμπαντζή ή τον γορίλλα" [*Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 151]. Ωστόσο, στην Ηώκαινο δεν ανασκάφθηκαν άλλα απολιθώματα πρωτευόντων και δεν βρέθηκαν απομεινάρια πιθηκοειδών, εκτός από ελάχιστες εκλείπουσες μορφές λεμούριων. Και βρίσκουμε επίσης τον υπαινιγμό ότι, ο Δρυοπίθηκος μπορεί να ήταν ο "ελλείπων κρίκος", αν και ο εγκέφαλος του πλάσματος δεν επιβεβαιώνει την θεωρία περισσότερο σπ' ό,τι ο εγκέφαλος του σύγχρονου γορίλλα. (Βλέπε επίσης τις υποθέσεις του Γκωντρύ).

Τώρα θα ρωτήσουμε: ποιος από τους Επιστήμονες είναι έτοιμος να αποδείξει ότι δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος κατά την πρώτη Τριτογενή περίοδο; Τι ήταν εκείνο που εμπόδιζε την παρουσία του; Μόλις πριν από τριάντα χρόνια η ύπαρξη του πέρα από 6.000 ή 7.000 χρόνια απορριπτόταν με αγανάκτηση. Τώρα του αρνούνται την ύπαρξη στην Ηώκαινο εποχή. Στον επόμενο αιώνα μπορεί να τεθεί θέμα για το αν ο άνθρωπος ήταν σύγχρονος με τους "φτερωτούς Δράκοντες", τους πτεροδάκτυλους, τους πλησιόσαυρους και τον ιγουανάδοντα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ας ακούσουμε, όμως, την ηχώ της Επιστήμης.

> Είναι, λοιπόν, σαφές ότι όπου ζούσαν ανθρωποειδείς πίθηκοι, είτε εξαιτίας ανατομικής κατασκευής, είτε εξαιτίας κλίματος και περιβάλλοντος, πρέπει να ζούσε επίσης και ο άνθρωπος ή κάποιο πλάσμα που ήταν πρόγονος του ανθρώπου. Από ανατομική άποψη οι πίθηκοι και οι μαϊμούδες είναι εξίσου ειδικές ποικιλίες του τύπου των θηλαστικών όσο είναι και ο άνθρωπος, με τον οποίον μοιάζουν οστό προς οστό και μυ προς μυ και ο φυσικός άνθρωπος είναι απλώς ένα παράδειγμα του τετράχειρου τύπου που ξεχωρίζει εξαιτίας της όρθιας στάσης του και του μεγαλύτερου εγκεφάλου...[574] Αν μπορούσε να επιβιώσει – και ξέρουμε ότι μπόρεσε – μέσα στις αντίξοες συνθήκες και στις υπερβολικές μεταλλαγές της περιόδου των Παγετώνων, τότε δεν υπάρχει λόγος που θα τον εμπόδιζε να ζήσει στο ημιτροπικό κλίμα της Μειόκαινης περιόδου, όταν ένα εύκρατο κλίμα εκτεινόταν από την Γροιλανδία μέχρι την Σπιτσβέργη... [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 151-152.]

Όταν οι περισσότεροι άνθρωποι της Επιστήμης – οι οποίοι είναι ανυποχώρητοι στην πίστη τους για την προέλευση του ανθρώπου από ένα "εκλειπόν ανθρωποειδές θηλαστικό" – δεν δέχονται ούτε και την απλή λογικότητα οποιασδήποτε άλλης θεωρίας εκτός από έναν πρόγονο κοινό για τον άνθρωπο και τον δρυοπίθηκο, είναι ανακουφιστικό να βρίσκουμε σε ένα έργο πραγματικής επιστημονικής αξίας ένα τέτοιο περιθώριο για συμβιβασμό. Είναι πράγματι τόσο μεγάλο το περιθώριο, όσο θα μπορούσε να είναι κάτω από τις περιστάσεις, δηλαδή χωρίς τον άμεσο κίνδυνο να γκρεμιστεί από το παλιρροιακό κύμα της "επιστημολατρείας". Πιστεύοντας ότι, "η δυσκολία για την ερμηνεία της ανάπτυξης της νόησης και της ηθικής μέσω της εξέλιξης, δεν είναι τόσο μεγάλη

Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίον πρέπει να δρούσε, όμως, ο *πρωτόγονος άνθρωπος*. Στην εποχή μας δεν γνωρίζουμε ανθρώπους ούτε καν άγριους, οι οποίοι να είναι γνωστό ότι μιμήθηκαν τους πιθήκους που ζούσαν κοντά τους στα δάση της Αμερικής και των διάφορων νησιών. Δεν γνωρίζουμε μεγάλους πιθήκους οι οποίοι, αν εξημερωθούν και ζήσουν σε σπίτια, θα μιμηθούν τους ανθρώπους μέχρι του σημείου να φορούν καπέλο και παλτό. Η συγγραφέας είχε η ίδια ένα χιμπατζή που χωρίς να διδαχθεί, άνοιγε την εφημερίδα και προσποιόταν ότι την διάβαζε. Οι κατερχόμενες γενιές, τα παιδιά, είναι εκείνα που μιμούνται τους γονείς τους, και όχι το αντίστροφο.

Ρωτάμε αν θα άλλαζε έστω και ένα γιώτα από την επιστημονική αλήθεια και το γεγονός που περιέχεται στην προηγούμενη πρόταση, αν την διαβάζαμε ως εξής: "ο πίθηκος είναι απλώς ένα παράδειγμα του δίποδου τύπου που ξεχωρίζει επειδή βαδίζει με τα τέσσερα, και έχει γενικά, μικρό εγκέφαλο". *Εσωτερικά μιλώντας* αυτή είναι η πραγματική αλήθεια και όχι το αντίστροφο. [Ε.Π.Μπ.]

όπως αυτή που παρουσιάζεται από την διαφορά στην φυσική δομή[575] ανάμεσα στον άνθρωπο και στο ανώτερο ζώο", ο ίδιος ο συγγραφέας λέει:

> Δεν είναι, ωστόσο, εύκολο να καταλάβουμε πώς προήλθε αυτή η διαφορά στην φυσική δομή και πώς ήρθε σε ύπαρξη ένα ον το οποίο είχε έναν τέτοιον εγκέφαλο και χέρι και τέτοιες λανθάνουσες ικανότητες για μια σχεδόν απεριόριστη πρόοδο. Η δυσκολία είναι η εξής: η διαφορά δομής ανάμεσα στην κατώτερη υπαρκτή φυλή ανθρώπου και στον ανώτερο υπαρκτό πίθηκο είναι υπερβολικά μεγάλη, ώστε να επιτρέπει την πιθανότητα ο ένας να είναι έμμεσος απόγονος του άλλου. Ο νέγρος παρουσιάζει από μερικές απόψεις μια ελάχιστη προσέγγιση προς τον πιθηκοειδή τύπο. Το κρανίο του είναι στενότερο, ο εγκέφαλος του λιγότερο εκτεταμένος, το ρύγχος του πιο προεξέχον, ο βραχίονας του μακρύτερος από του μέσου Ευρωπαίου. Ωστόσο είναι οπωσδήποτε άνθρωπος και ένα μεγάλο χάσμα τον χωρίζει από τον χιμπαντζή ή τον γορίλλα. Ακόμα και ένας ανόητος ή κρετίνος, του οποίου ο εγκέφαλος δεν είναι μεγαλύτερος ούτε και η νοημοσύνη του ανώτερη από του χιμπαντζή είναι ένας *καθυστερημένος άνθρωπος και όχι πίθηκος*.
>
> Αν, επομένως, η νταρβινική θεωρία ισχύει στην περίπτωση του ανθρώπου και του πιθήκου, πρέπει να γυρίσουμε σε κάποιον κοινό πρόγονο από τον οποίον μπορεί να προήλθαν και οι δύο... Αλλά για να το καθιερώσουμε αυτό σαν γεγονός και όχι σαν θεωρία, χρειάζεται να βρούμε την προγονική μορφή ή τουλάχιστον κάποιες ενδιάμεσες μορφές που να τείνουν προς αυτήν... με άλλα λόγια... τον ελλείποντα κρίκο! Πρέπει να παραδεχτούμε πως μέχρι τώρα όχι μόνο δεν ανακαλύφθηκαν τέτοιοι ελλείποντες κρίκοι, αλλά τα αρχαιότερα γνωστά ανθρώπινα κρανία και σκελετοί, τα οποία χρονολογούνται από την περίοδο των Παγετώνων και είναι προφανώς ηλικίας τουλάχιστον 100.000 ετών, δεν εμφανίζουν καμιά σαφή προσέγγιση προς κάποιο προ-ανθρώπινο τύπο. Αντίθετα, ένας από τους αρχαιότερους τύπους, οι άνθρωποι του νεκρικού σπηλαίου του Κρο-Μανιόν,[576] είναι τύπος μιας εκλεπτυσμένης φυλής, με ψηλό ανάστημα, μεγάλο εγκέφαλο και γενικά ανώτερη από πολλές από τις υπάρχουσες φυλές της ανθρωπότητας. Ασφαλώς, η απάντηση είναι ότι
> χρόνος δεν επαρκεί και αν ο άνθρωπος και ο πίθηκος είχαν έναν κοινό πρόγονο και αφού κατά την Μειόκαινη περίοδο υπήρχε ήδη σίγουρα ένα αρκετά εξελιγμένο ανθρωποειδές και πιθανώς ο άνθρωπος, επομένως ένας τέτοιος πρόγονος θα πρέπει να αναζητηθεί ακόμα πιο πίσω, σε μια απόσταση τέτοια, ώστε αν συγκριθεί μαζί της ολόκληρη η Τεταρτογενής περίοδος να μοιάζει ασήμαντη... αυτό μπορεί να μας κάνει να διστάσουμε πριν δεχτούμε ότι ο άνθρωπος... είναι απλώς μια εξαίρεση... Αυτό είναι πιο δύσκολο να το πιστέψουμε, γιατί η οικογένεια των πιθήκων με την οποία μοιάζει τόσο πολύ ο άνθρωπος [;]... περιέχει αναρίθμητους κλάδους που εισχωρούν ο ένας μέσα στον άλλο, αλλά που τα άκρα της διαφέρουν πολύ περισσότερο μεταξύ τους απ' όσο διαφέρει
> άνθρωπος από τις ανώτερες σειρές των πιθήκων. Αν για τον άνθρωπο απαιτείται μια ειδική δημιουργία, τότε δεν θα έπρεπε να υπάρχουν ειδικές δημιουργίες και για τον χιμπαντζή, τον γορίλλα, τον ουραγκουτάγκο και για 100 τουλάχιστον διαφορετικά είδη πιθήκων και μαϊμούδων που είναι όλα φτιαγμένα πάνω στην ίδια γραμμή; [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 180-182.]

Υπήρξε μια "*ειδική* δημιουργία" για τον άνθρωπο και μια "ειδική δημιουργία" για τον *πίθηκο*, τον απόγονό του, μόνο που έγινε πάνω σε άλλες γραμμές απ' αυτές που υπολόγισε ποτέ η Επιστήμη. Ο Αλμπέρ Γκωντρύ και όλοι δίνουν κάποιους σοβαρούς λόγους για τους οποίους ο άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν το επιστέγασμα της ομάδας των πιθήκων. Όταν βλέπει

Δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε τον Λαίνγκ στο σημείο αυτό. Όταν δεδηλωμένοι Νταρβινιστές, όπως ο Χάξλεϋ, επισημαίνουν "το μεγάλο χάσμα που παρεμβάλλεται ανάμεσα στον κατώτερο πίθηκο και στον ανώτερο άνθρωπο από άποψη νοητικής ικανότητας" το "τεράστιο χάσμα... μεταξύ τους", την "απροσμέτρητη και πρακτικά άπειρη διαφορά της ανθρώπινης μορφής από την πιθηκοειδή οικογένεια" (*Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 142-143 και σημείωση). Όταν ακόμα και η υλική βάση του νου – ο εγκέφαλος – υπερβαίνει τόσο πλατιά σε μέγεθος εκείνον των ανώτερων υπαρχόντων πιθήκων. Όταν άνθρωποι σαν τον Ουάλας αναγκάζονται να επικαλεστούν την παρέμβαση εξωγήινων διανοιών προκειμένου να ερμηνεύσουν την εξέλιξη ενός πλάσματος όπως ο άλαλος πιθηκάνθρωπος ή ο άφωνος άγριος του Χαίκελ στο επίπεδο του μεγαλεγκέφαλου και ηθικού ανθρώπου του σήμερα, τότε είναι ανώφελο να αγνοήσουμε τόσο επιπόλαια τα αινίγματα του Εξελικτιστή. Αν η δομική μαρτυρία είναι τόσο ελάχιστα πειστική και, σαν σύνολο, τόσο εχθρική προς το Νταρβινισμό, τότε οι δυσκολίες ως προς το "πώς" της εξέλιξης του ανθρώπινου νου μέσω φυσικής επιλογής είναι δέκα φορές μεγαλύτερες.

Μια φυλή την οποία οι κ.κ. ντε Κατρφάς και Χάμυ θεωρούν σαν έναν κλάδο της *ίδιας ομάδας* από την οποίαν προήλθαν οι Γκουάντσος των Καναρίων Νήσων, με λίγα λόγια απόγονοι των Ατλάντων.

κανείς ότι ο "πρωτόγονος άγριος" (;) όχι μόνο ήταν μια πραγματικότητα κατά την Μειόκαινη εποχή, αλλά – όπως δείχνει ο ντε Μορτιγιέ – τα προϊστορικά εργαλεία που άφησε πίσω του ήταν *θρυμματισμένα από φωτιά* σε εκείνη την απομακρυσμένη εποχή, όταν μαθαίνουμε ότι από τα *ανθρωποειδή μόνο* ο Δρυοπίθηκος εμφανίζεται σε αυτά τα στρώματα, τότε ποιο είναι το φυσικό συμπέρασμα; Ότι οι Νταρβινιστές βρίσκονται σε δίλημμα. Ο υπερβολικά ανθρωπόμορφος *γίββωνας βρίσκεται ακόμα στην ίδια κατώτερη βαθμίδα ανάπτυξης, όπως ήταν όταν συνυπήρχε με τον άνθρωπο στο τέλος της Περιόδου των Παγετώνων*. Δεν έχει αλλάξει σημαντικά από την Πλειόκαινο εποχή. Τώρα υπάρχει ελάχιστη διαφορά ανάμεσα στον Δρυοπίθηκο και στα υπάρχοντα ανθρωποειδή: γίββωνα, γορίλλα κ.τ.λ. Αν, λοιπόν, η νταρβινική θεωρία είναι απόλυτα επαρκής, πώς μπορούμε να "εξηγήσουμε" την εξέλιξη αυτού του πιθήκου σε άνθρωπο κατά την διάρκεια του πρώτου μισού της Μειόκαινης εποχής;

χρόνος είναι υπερβολικά σύντομος για μια τέτοια θεωρητική μεταμόρφωση. Η υπερβολική βραδύτητα με την οποία επέρχεται η παραλλαγή στα είδη, καθιστά το γεγονός απίθανο, ειδικά βάσει της υπόθεσης της φυσικής επιλογής. Το τεράστιο νοητικό και δομικό χάσμα ανάμεσα σε έναν άγριο που γνωρίζει την φωτιά και τον τρόπο να την ανάβει και σε ένα ζωώδες ανθρωποειδές, είναι υπερβολικά μεγάλο για να γεφυρωθεί, ακόμα και ιδεατά, κατά την διάρκεια μιας τόσο σύντομης περιόδου. Οι Εξελικτιστές μπορούν, αν το προτιμούν, να σπρώξουν προς τα πίσω την διαδικασία, στην διάρκεια της Ηώκαινης εποχής και μπορούν ακόμα να αποδώσουν τον Άνθρωπο και τον Δρυοπίθηκο σε έναν κοινό πρόγονο. Αλλά παρ' όλα αυτά πρέπει να αντιμετωπίσουν την δυσάρεστη σκέψη ότι, στα Ηώκαινα στρώματα τα ανθρωποειδή απολιθώματα είναι τόσο εμφανή με την απουσία τους όσο και ο μυθικός *Πιθηκάνθρωπος* του Χαίκελ. Μήπως η έξοδος από αυτό το αδιέξοδο θα βρεθεί, αν καταφύγουμε στο "άγνωστο" και αν αναφερθούμε, μαζί με τον Ντάρβιν, στην "ατέλεια του γεωλογικού αρχείου"; Ίσως. Αλλά το ίδιο δικαίωμα προσφυγής πρέπει να παραχωρηθεί εξίσου και στους Αποκρυφιστές, αντί να παραμένει μονοπώλιο του αμήχανου υλισμού. Εμείς λέμε ότι ο φυσικός άνθρωπος υπήρχε πριν εναποτεθεί το πρώτο στρώμα των Κρητιδικών πετρωμάτων. Κατά το πρώτο μέρος της Τριτογενούς Εποχής άνθισε ο πιο έξοχος πολιτισμός που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, σε μια περίοδο που ο *ανθρωποπίθηκος* του Χαίκελ θεωρείται ότι τριγυρνούσε μέσα στα αρχέγονα δάση και ο υποτιθέμενος πρόγονος του Γκραντ Άλλεν κρεμόταν από κλαδί σε κλαδί με τις τριχωτές συντρόφους του, τις εκφυλισμένες Λιλίθ του Αδάμ της Τρίτης Φυλής. Ωστόσο δεν υπήρχαν ανθρωποειδείς πίθηκοι κατά τις λαμπρότερες ημέρες του πολιτισμού της Τέταρτης Φυλής. Το *κάρμα*, όμως, είναι ένας μυστηριώδης νόμος και δεν σέβεται καθόλου τα άτομα. Τα τέρατα που γεννήθηκαν με αμαρτία και ντροπή από τους Ατλάντειους γίγαντες, "*θολά αντίγραφα*" των ζωωδών γεννητόρων τους και επομένως του σύγχρονου ανθρώπου (Χάξλεϋ), τώρα παραπλανούν και κατακλύζουν με λάθη τον στοχαστικό Ανθρωπολόγο της ευρωπαϊκής Επιστήμης.

Πού έζησε ο πρώτος άνθρωπος; Μερικοί Νταρβινιστές λένε στην Δυτική Αφρική, άλλοι στην Νότια Ασία, άλλοι πάλι πιστεύουν σε μια ανεξάρτητη προέλευση ανθρώπινων ομάδων στην Ασία και στην Αμερική από κάποιον πιθηκοειδή πρόγονο (Φογκτ). Ο Χαίκελ, όμως, προχωράει χαρούμενα στην επίθεση. Αλλάζοντας από τον "προπίθηκό" του – "έναν πρόγονο κοινό για όλους τους άλλους κατάρρινους, περιλαμβανομένου και του ανθρώπου" – έναν "κρίκο", ο οποίος, όμως, έχει απορριφθεί για τα καλά από τις πρόσφατες ανατομικές ανακαλύψεις (!) καταφέρνει, ωστόσο, να βρει μια κατοικία για τον πρωτόγονο *άλαλο Πιθηκάνθρωπο*.

> Κατά πάσα πιθανότητα αυτό [η μεταμόρφωση του ζώου σε άνθρωπο] συνέβη στην Νότιο Ασία, σε μια περιοχή όπου υπάρχουν πολλές ενδείξεις πως εκεί ήταν η αρχική πατρίδα διάφορων ειδών ανθρώπου. Πιθανόν η ίδια η Νότια Ασία να μην ήταν η αρχική κοιτίδα της ανθρώπινης φυλής, αλλά να ήταν η ΛΕΜΟΥΡΙΑ, μια ήπειρος που βρισκόταν νότια της Ασίας και η οποία βυθίστηκε αργότερα κάτω από την επιφάνεια του Ινδικού Ωκεανού. Η περίοδος κατά την οποία συνέβη η μετεξέλιξη των ανθρωποειδών πιθήκων σε ανθρώπους, ήταν, ίσως, το τελευταίο τμήμα της Τριτογενούς περιόδου, η Πλειόκαινος Εποχή και ίσως, η Μειόκαινος, ο πρόδρομός της. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 73.]

Από τις παραπάνω υποθέσεις η μόνη που αξίζει είναι εκείνη που αναφέρεται στην Λεμουρία, η οποία ήταν η κοιτίδα της ανθρωπότητας: του φυσικού σεξουαλικού πλάσματος το οποίο υλοποιήθηκε μετά από πολλούς αιώνες από τον αιθερικό ερμαφρόδιτο. Μόνο που – αν έχει αποδειχθεί ότι η Νήσος του Πάσχα είναι ένα πραγματικό απομεινάρι της Λεμουρίας – τότε σύμφωνα με τον Χαίκελ, θα πρέπει να πιστέψουμε ότι ο "*βωβός πιθηκάνθρωπος*", ο οποίος είχε μόλις ξεφύγει από την κατάσταση του ζωώδους θηλαστικού τέρατος, ήταν αυτός που κατασκεύασε τα γιγαντιαία αγάλματα-πορτραίτα, μερικά από τα οποία βρίσκονται τώρα στο Βρετανικό Μουσείο. Οι κριτικοί κάνουν λάθος όταν αποκαλούν τις δοξασίες του Χαίκελ "απαίσιες, επαναστατικές, ανήθικες", αν και ο υλισμός είναι λογικό επακόλουθο του μύθου ενός πιθηκοειδούς προγόνου. Αυτές είναι απλώς υπερβολικά παράλογες για να χρειάζονται διάψευση.

* * *

Β
ΔΥΤΙΚΟΣ ΕΞΕΛΙΚΤΙΣΜΟΣ: Η ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΟΥΣ ΚΑΤΑ ΚΑΝΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΝΤΑΡΒΙΝΙΣΜΟΥ

Μας λένε ότι, ενώ κάθε άλλη αίρεση εναντίον της σύγχρονης επιστήμης μπορεί να αγνοηθεί, εν τούτοις η δική μας άρνηση της νταρβινικής θεωρίας όσον αφορά τον άνθρωπο είναι το μοναδικό "ασυγχώρητο" αμάρτημα. Οι Εξελικτιστές στέκονται σταθεροί σαν βράχος πάνω στην μαρτυρία της ομοιότητας στην δομή ανάμεσα στον πίθηκο και στον άνθρωπο. Υποστηρίζεται πως στην περίπτωση αυτήν η ανατομική μαρτυρία είναι ακαταμάχητη: *οστό προς οστό και μυ προς μυ,* ακόμα και η διάταξη του εγκεφάλου, είναι σε μεγάλο βαθμό όμοια.

Ωραία. Και τι μ' αυτό; Όλα αυτά ήταν γνωστά πριν από τον βασιλιά Ηρώδη και οι συγγραφείς του *Ραμαγιάνα*, οι ποιητές του τραγούδησαν την δύναμη και την ανδρεία του Χανουμάν, του θεού πιθήκου, "τα κατορθώματα του οποίου ήταν σπουδαία και η σοφία του ασυναγώνιστη", θα πρέπει να γνώριζαν για την ανατομία και τον εγκέφαλό του τόσα, όσα γνωρίζει στην εποχή μας ο κάθε Χαίκελ ή Χάξλεϋ. Αμέτρητοι τόμοι σχετικά με αυτήν την ομοιότητα έχουν γραφεί τόσο κατά την αρχαιότητα, όσο και στην σύγχρονη εποχή. Επομένως, τίποτε το καινούργιο δεν προσφέρεται στον κόσμο ή στην φιλοσοφία με τους τόμους του Μίβαρτ *Άνθρωπος και Πίθηκοι*

με την υπεράσπιση του Νταρβινισμού εκ μέρους των κ.κ. Φισκ και Χάξλεϋ. Αλλά ποιες είναι αυτές οι κρίσιμες αποδείξεις για την καταγωγή του ανθρώπου από έναν πιθηκοειδή πρόγονο; Μας λένε ότι αν η νταρβινική θεωρία δεν είναι αληθινή, αν ο άνθρωπος και ο πίθηκος δεν προέρχονται από έναν κοινό πρόγονο, τότε θα κληθούμε να εξηγήσουμε τον λόγο:

Της ομοιότητας της δομής ανάμεσα στους δύο: το γεγονός ότι ο ανώτερος ζωικός κόσμος – ο άνθρωπος και το ζώο – ανήκουν σωματικά στον ίδιο τύπο ή πρότυπο.

Της παρουσίας στοιχειωδών οργάνων μέσα στον άνθρωπο: δηλαδή ίχνη προηγούμενων οργάνων που τώρα έχουν ατροφήσει εξαιτίας της αχρηστείας τους. Υποστηρίζεται ότι μερικά από αυτά τα όργανα δεν μπορεί να έχουν κανέναν σκοπό χρησιμότητας, παρά μόνο για ένα ημιζώο, ένα ημιδενδρόβιο πλάσμα. Γιατί, επίσης, βρίσκουμε στον άνθρωπο εκείνα τα "στοιχειώδη" όργανα (τόσο άχρηστα όσο άχρηστο είναι και το υποτυπώδες πτερύγιο του Απτέρυγος της Αυστραλίας), την σκωληκοειδή απόφυση του τυφλού [εντέρου], τους μύες του αυτιού,[577] την "υποτυπώδη ουρά" (με την οποία γεννιούνται ακόμα μερικά παιδιά) κ.τ.λ., κ.τ.λ.;

Αυτή η πολεμική κραυγή και η φασαρία των πιο ασήμαντων Νταρβινιστών είναι δυνατότερη και από εκείνη των ίδιων των Εξελικτιστών επιστημόνων!

Ο καθηγητής Όουεν πιστεύει πως αυτοί οι μύες – *ανελκτήρ, οπίσθιος και πρόσθιος ωτιαίος* – έπαιζαν ενεργό ρόλο στον άνθρωπο της Λίθινης Εποχής. Αυτό μπορεί να είναι ή και να μην είναι έτσι. Το θέμα εμπίπτει κάτω από την συνηθισμένη "απόκρυφη" εξήγηση, και δεν χρειάζεται καμιά υπόθεση για κάποιον "ζωικό πρόγονο" για να λυθεί.

Επίσης αυτοί οι τελευταίοι – με τον μεγάλο αρχηγό τους Χάξλεϋ και τέτοιους εξέχοντες ζωολόγους όπως ο Ρόμανς και άλλοι – ενώ υποστηρίζουν την νταρβινική θεωρία, είναι οι πρώτοι που ομολογούν τις σχεδόν αξεπέραστες δυσκολίες στον δρόμο της τελικής απόδειξής της. Και υπάρχουν εξίσου σπουδαίοι άνθρωποι της επιστήμης οι οποίοι αρνούνται εμφατικά την αδικαιολόγητη υπόθεση και απορρίπτουν ανοικτά τις αστήρικτες υπερβολές του θέματος της υποτιθέμενης ομοιότητας. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στα έργα των Μπροκά, Γκρασολέ, Όουεν, Προύνερ-Μπέυ και τέλος στο τελευταίο μεγάλο έργο του ντε Κατρφάς, *Εισαγωγή στην Μελέτη των Ανθρώπινων Φυλών*, για να ανακαλύψει το λάθος των Εξελικτιστών. Μπορούμε να πούμε κάτι περισσότερο: οι υπερβολές σχετικά με μια τέτοια ομοιότητα δομής ανάμεσα στον άνθρωπο και στον ανθρωπόμορφο πίθηκο τελευταία έχουν γίνει τόσο ολοφάνερες και παράλογες, ώστε ακόμα και ο ίδιος ο Χάξλεϋ αναγκάστηκε να διαμαρτυρηθεί ενάντια στις υπερβολικά αισιόδοξες προσδοκίες. Ο ίδιος ο μεγάλος ανατομιστής είναι εκείνος που ανακάλεσε στην τάξη τους "ασήμαντους", δηλώνοντας σε ένα από τα άρθρα του ότι οι διαφορές στην δομή του ανθρώπινου σώματος και του σώματος του ανώτερου ανθρωπόμορφου πιθηκοειδούς, όχι μόνο *απέχουν πολύ από του να είναι μικρές και ασήμαντες,* αλλά αντίθετα είναι πολύ μεγάλες και δηλωτικές: "καθένα από τα οστά του γορίλλα φέρει πάνω του μια ιδιαίτερη σφραγίδα που το ξεχωρίζει από ένα παρόμοιο ανθρώπινο οστό". Ανάμεσα στα υπάρχοντα πλάσματα δεν βρίσκεται ούτε μια ενδιάμεση μορφή η οποία να γεμίσει το χάσμα ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο. Το να αγνοήσει κανείς το χάσμα, πρόσθεσε, "*θα ήταν εξίσου αδικαιολόγητο όσο και παράλογο*".[578]

Τέλος, ο παραλογισμός μιας τέτοιας αφύσικης προέλευσης του ανθρώπου είναι τόσο προφανής μπροστά σε όλες τις αποδείξεις και στην μαρτυρία του κρανίου του πιθηκοειδούς όταν συγκριθεί με του ανθρώπου, ώστε ακόμα και ο ντε Κατρφάς κατέφυγε ασυνείδητα στην δική μας εσωτερική θεωρία, λέγοντας ότι μάλλον οι *πίθηκοι μπορούν να διεκδικήσουν την καταγωγή τους από τον άνθρωπο και όχι το αντίστροφο*. Όπως αποδείχθηκε από τον Γκρασολέ, σχετικά με τις κοιλότητες του εγκεφάλου των ανθρωποειδών – είδος στο οποίο το όργανο αυτό αναπτύσσεται με μια αντίστροφη αναλογία από ό,τι θα έπρεπε να συμβαίνει στην περίπτωση που τα αντίστοιχα όργανα του ανθρώπου ήταν πράγματι προϊόν ανάπτυξης των εν λόγω οργάνων των πιθήκων – το μέγεθος του ανθρώπινου κρανίου και ο εγκέφαλος, καθώς και οι κοιλότητες, αυξάνουν με την ατομική ανάπτυξη του ανθρώπου. Η νοημοσύνη που αναπτύσσεται και αυξάνει με την ηλικία, ενώ τα οστά του προσώπου και των σιαγόνων μικραίνουν και ισιώνουν, μεταβάλλοντας τον έτσι σε μια όλο και πιο πνευματική μορφή, ενώ με τον πίθηκο συμβαίνει το αντίθετο. Κατά την νεότητά του το πιθηκοειδές είναι πολύ πιο νοήμον και καλοφτιαγμένο, ενώ με τα χρόνια γίνεται νοθρότερο. Και καθώς το κρανίο του υποχωρεί και φαίνεται να μικραίνει όσο γερνάει, τα οστά του προσώπου και των σιαγόνων μεγαλώνουν και ο εγκέφαλος τελικά συνθλίβεται και σπρώχνεται προς τα πίσω, έτσι ώστε με κάθε ημέρα που περνάει να πλησιάζει όλο και περισσότερο τον ζωώδη τύπο. Το όργανο της σκέψης – ο εγκέφαλος – υποχωρεί και μικραίνει, κατακτημένο και αντικαταστημένο ολότελα από το όργανο του άγριου ζώου: τα σαγόνια.

Έτσι, όπως παρατηρείται έξυπνα σε ένα γαλλικό έργο, ο γορίλλας έχει απόλυτο δίκιο να απευθυνθεί σε έναν Εξελικτιστή και να απαιτήσει το δικαίωμά του να προέρχεται από αυτόν, θα μπορούσε να του πει: "Εμείς, οι ανθρωποειδείς πίθηκοι, αποτελούμε μια ανάδρομη απόκλιση από τον ανθρώπινο τύπο και επομένως η ανάπτυξη και η εξέλιξή μας εκφράζονται από την μετάβαση από μια ανθρωποειδή σε μια ζωοειδή δομή του οργανισμού. Αλλά με ποιον τρόπο εσείς, οι άνθρωποι, μπορεί να προέρχεστε από εμάς; Πώς μπορείτε εσείς να αποτελέσετε μια συνέχιση του δικού μας είδους; Γιατί, για να γίνει αυτό δυνατόν, θα έπρεπε η οργάνωσή σας να διαφέρει

Χάξλεϋ, *Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 104. Και για να αναφέρουμε μια καλή αυθεντία: "βρίσκουμε έναν από τους πιο ανθρωποειδείς πιθήκους (τον γίββωνα) στην Τριτογενή περίοδο και το είδος αυτό βρίσκεται ακόμα στην ίδια κατώτερη βαθμίδα και δίπλα-δίπλα με αυτό στο τέλος της περιόδου των Παγετώνων βρίσκεται ο άνθρωπος στην ίδια ανώτερη βαθμίδα όπως σήμερα. Δηλαδή ο πίθηκος δεν προσέγγισε πιο κοντά στον άνθρωπο και ο σύγχρονος άνθρωπος δεν απομακρύνθηκε από τον πίθηκο περισσότερο από τον πρώτο άνθρωπο (απολιθώματα)... τα γεγονότα αυτά αντικρούουν την θεωρία μιας συνεχούς προοδευτικής ανάπτυξης". (Δρ. Φ. Πφαφ, *Ηλικία και Προέλευση του Ανθρώπινου Γένους*, σελ. 36-37). Όταν, σύμφωνα με τον Φογκτ ο εγκέφαλος του μέσου Αυστραλού είναι 248,37 κυβ. εκ. του γορίλλα 76,27 κυβ. εκ. και του χιμπαντζή μόνο 63,62 κυβ. εκ., γίνεται φανερό το τεράστιο χάσμα που πρέπει να γεφυρώσει ο υποστηρικτής της "Φυσικής" επιλογής.

περισσότερο απ' ό,τι διαφέρει η δική μας από την ανθρώπινη δομή. Θα έπρεπε να προσεγγίζει πιο κοντά σε εκείνην του ζώου απ' ό,τι η δική σας. Και σε μια τέτοια περίπτωση η δικαιοσύνη απαιτεί να παραχωρήσετε σε εμάς την δική σας θέση στην φύση. Είστε κατώτεροί μας, από την στιγμή που επιμένετε να ανάγετε την γενεαλογία σας στο δικό μας είδος. Γιατί η δομή του οργανισμού μας και ανάπτυξη του είναι τέτοια, ώστε είμαστε ανίκανοι να γεννήσουμε μορφές ανώτερης οργάνωσης από την δική μας".

Αυτό είναι το σημείο όπου οι Απόκρυφες Επιστήμες συμφωνούν απόλυτα με τον ντε Κατρφάς: εξαιτίας του ίδιου του τύπου της ανάπτυξής του ο άνθρωπος δεν μπορεί να προέρχεται ούτε από κάποιον πίθηκο, ούτε από έναν πρόγονο κοινό και για τους δύο, αλλά δείχνει μια καταγωγή από έναν πολύ ανώτερο από τον ίδιο. Και ο τύπος αυτός είναι ο "Ουράνιος Άνθρωπος", οι Ντιάνι-Τσόχαν ή οι ονομαζόμενοι Πιτρί, όπως δείξαμε στο Πρώτο Μέρος. Από την άλλη μεριά, τα πιθηκοειδή, ο ουραγκουτάγκος, ο γορίλλας και ο χιπαντζής μπορούν και – όπως διδάσκουν οι Απόκρυφες Επιστήμες – πράγματι προέρχονται από την υποβιβασμένη σε επίπεδο ζώου Τέταρτη ανθρώπινη Ριζική Φυλή, όντας προϊόν του ανθρώπου και ενός εκλείποντας τύπου θηλαστικού, που ζούσε κατά την Μειόκαινη εποχή, του οποίου οι μακρινοί πρόγονοι ήταν και οι ίδιοι προϊόν της Λεμούριας κτηνωδίας. Η καταγωγή αυτού του ημι-ανθρώπινου τέρατος, όπως εξηγείται στις Στάντζα, προήλθε από το αμάρτημα των "άνοων" φυλών της μεσσίας περιόδου της Τρίτης Φυλής.

Όταν έρχεται στν νου μας ότι όλες οι μορφές που τώρα κατοικούν στην γη είναι πολλαπλές διαφοροποιήσεις πάνω σε βασικούς τύπους οι οποίοι αρχικά ξεπήδησαν από τον ΑΝΘΡΩΠΟ του Τρίτου και Τέταρτου Γύρου, τότε το επιχείρημα του Εξελικτιστή που επιμένει πάνω στην "ενότητα του δομικού σχεδίου" το οποίο χαρακτηρίζει όλα τα σπονδυλωτά, χάνει την αξία του. Αυτοί οι βασικοί τύποι ήταν πολύ ελάχιστοι σε αριθμό συγκριτικά με το πλήθος των οργανισμών τους οποίους τελικά δημιούργησαν. Αλλά παρ' όλα αυτά μια γενική ενότητα τύπου διατηρήθηκε μέσα στις εποχές. Η οικονομία της Φύσης δεν επιτρέπει την συνύπαρξη αρκετών εντελώς αντίθετων "βασικών σχεδίων" οργανικής εξέλιξης πάνω σε έναν πλανήτη. Από την στιγμή, όμως, που θα διατυπωθεί το γενικό νόημα της απόκρυφης εξήγησης, τα συμπεράσματα ως προς τις λεπτομέρειες μπορούν κάλλιστα να αφεθούν στον ενορατικό αναγνώστη.

Το ίδιο ισχύει και για το σημαντικό θέμα των "στοιχειωδών" οργάνων που ανακάλυψαν οι ανατομιστές στον ανθρώπινο οργανισμό. Χωρίς αμφιβολία αυτή η γραμμή επιχειρηματολογίας όταν ακολουθήθηκε από τους Ντάρβιν και Χαίκελ ενάντια στους Ευρωπαίους αντιπάλους τους, αποδείχθηκε αρκετά σημαντική. Οι ανθρωπολόγοι που τόλμησαν να αμφισβητήσουν την προέλευση του ανθρώπου από έναν ζωώδη πρόγονο, βρέθηκαν σε μεγάλη αμηχανία για το πώς να αντιμετωπίσουν την παρουσία βρα-χιακών σχισμών, το πρόβλημα της "ουράς" κ.τ.λ. Εδώ ο Αποκρυφισμός έρχεται και πάλι σε βοήθειά μας με τα απαραίτητα στοιχεία.

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως γεγονός είναι πως ο ανθρώπινος τύπος είναι η αποθήκη όλων των πιθανών οργανικών μορφών και το κεντρικό σημείο από το οποίο αυτές ακτινοβολούνται. Στην πρόταση αυτή βρίσκουμε μια αληθινή "εξέλιξη" ή "εκδίπλωση", με μια έννοια η οποία δεν μπορεί να ειπωθεί ότι ανήκει στην μηχανιστική θεωρία της φυσικής επιλογής. Ένας ικανός συγγραφέας, κριτικάροντας το συμπέρασμα του Ντάρβιν για τα "στοιχειώδη", παρατηρεί:

> Γιατί να μην είναι εξίσου πιθανώς αληθινή υπόθεση το να δεχτούμε ότι ο Άνθρωπος δημιουργήθηκε με τα υποτυπώδη περιγράμματα στον οργανισμό του και ότι αυτά έγιναν χρήσιμες προσθήκες στα κατώτερα ζώα στα οποία εκφυλίστηκε ο άνθρωπος, όπως είναι το να υποθέσουμε πως αυτά τα μέρη υπήρχαν σε πλήρη ανάπτυξη στα κατώτερα ζώα από τα οποία προήλθε ο άνθρωπος; [Τζωρτζ Τ. Κέρτις, *Δημιουργία ή Εξέλιξη*, σελ. 76.]

Αντί για την φράση "στα οποία εκφυλίστηκε ο άνθρωπος", διαβάστε "τα πρωτότυπα τα οποία ο άνθρωπος απέβαλε στην πορεία των αστρικών του αναπτύξεων", και τότε θα έχουμε μπροστά μας μια όψη της αληθινής εσωτερικής λύσης. Αλλά τώρα πρέπει να γίνει μια ευρύτερη γενίκευση.

Όταν αναφερόμαστε στην τωρινή γήινη περίοδο του Τέταρτου Γύρου, τότε μόνο η πανίδα των θηλαστικών μπορεί να θεωρηθεί ότι ανάγεται στα πρότυπα που απέβαλε ο Άνθρωπος. Τα

αμφίβια, τα πτηνά, τα ερπετά, τα ψάρια κ.τ.λ. είναι αποτέλεσμα του Τρίτου Γύρου, αστρικές απολιθωμένες μορφές που αποθηκεύτηκαν μέσα στο αστρικό περίβλημα της Γης και προβλήθηκαν σε υλική αντικειμενικότητα, μετά την εναπόθεση των πρώτων λαυρεντιανών πετρωμάτων. Η "Εξέλιξη" σχετίζεται με τις διαδοχικές τροποποιήσεις οι οποίες, όπως δείχνει η παλαιοντολογία, επηρέασαν το κατώτερο ζωικό και φυτικό βασίλειο στην πορεία του γεωλογικού χρόνου. Δεν άπτεται και, από την φύση των πραγμάτων, δεν μπορεί να ασχοληθεί με το θέμα των προ-υλικών τύπων που χρησίμευσαν σαν βάση για την μελλοντική διαφοροποίηση. Ταξινομώντας τους γενικούς νόμους που ελέγχουν την ανάπτυξη των φυσικών οργανισμών, ασφαλώς μπορεί να εκπληρώσει και, ως έναν βαθμό, πράγματι εκπλήρωσε έξυπνα το καθήκον της.

Αλλά ας επιστρέψουμε στο άμεσο θέμα συζήτησης μας. Τα θηλαστικά – τα πρώτα ίχνη των οποίων ανακαλύφθηκαν στα μαρσιποφόρα των Τριάσιων πετρωμάτων της Δευτερογενούς Περιόδου – προήλθαν από καθαρά αστρικούς προγενήτορες, σύγχρονους της Δεύτερης Φυλής. Είναι, λοιπόν, μετα-ανθρώπινα και επομένως είναι εύκολο να δικαιολογηθεί η γενική ομοιότητα ανάμεσα στα εμβρυϊκά στάδια τα δικά τους και του Ανθρώπου, ο οποίος αναγκαστικά περιλαμβάνει μέσα του και συνοψίζει στην ανάπτυξή του τα χαρακτηριστικά της ομάδας που δημιούργησε. Αυτή η εξήγηση καταρρίπτει ένα τμήμα της άμυνας του Νταρβινιστή.

Αλλά πώς να δικαιολογήσουμε την παρουσία βραγχιακών σχισμών στο ανθρώπινο έμβρυο, οι οποίες αντιπροσωπεύουν το στάδιο μέσω του οποίου αναπτύσσονται τα βράγχια του ψαριού[579]·του παλλόμενου αγγείου, που αντιστοιχεί στην καρδιά των κατώτερων ψαριών και το οποίο αποτελεί την καρδιά του εμβρύου, ολόκληρη η αναλογία που παρουσιάζεται από την κατάτμηση του ανθρώπινου ωαρίου, τον σχηματισμό του Βλαστοδέρματος και την εμφάνιση του σταδίου του "γαστρίδιου", με αντίστοιχα στάδια στην κατώτερη σπονδυλωτή ζωή, ακόμα και μεταξύ των σπόγγων τους διάφορους τύπους της κατώτερης ζωικής ζωής τους οποίους προβάλλει η μορφή του μελλοντικού βρέφους μέσα στον κύκλο της ανάπτυξης του;... Πώς είναι δυνατόν να περνάει εκείνα τα στάδια της ζωής των ψαριών, οι πρόγονοι των οποίων κολυμπούσαν [αιώνες πριν από την εποχή της Πρώτης Ριζικής Φυλής] στις θάλασσες της σιλούριας περιόδου, καθώς επίσης και τα στάδια της τελευταίας πανίδας των αμφιβίων και των ερπετών να καθρεφτίζονται στην "επίτομη ιστορία" της ανθρώπινης εμ-βρυικής ανάπτυξης; [Ντάρβιν, *Η καταγωγή του Ανθρώπου,* περίληψη από τις σελ. 135-140.]

Αυτή η ευλογοφανής αντίρρηση αντιμετωπίζεται με την απάντηση ότι οι γήινες ζωικές μορφές του Τρίτου Γύρου ανάγονται εξίσου σε τύπους που είχαν απορριφθεί από τον άνθρωπο του Τρίτου Γύρου, όπως και εκείνη η νέα αρχή στην εποχή του πλανήτη μας – η ομάδα των θηλαστικών – ανάγεται στην Ανθρωπότητα του Τέταρτου Γύρου της Δεύτερης Ριζικής Φυλής. Η πορεία της ανάπτυξης του ανθρώπινου εμβρύου συνοψίζει τα γενικά χαρακτηριστικά της γήινης ζωής όχι μόνο του Τέταρτου αλλά και του Τρίτου Γύρου. Διατρέχει εν συντομία την διαπασών του τύπου. Έτσι οι Αποκρυφιστές δεν δυσκολεύονται καθόλου να "δικαιολογήσουν" την γέννηση βρεφών με μια σαφή ουριαία απόφυση ή το γεγονός ότι η ουρά στο ανθρώπινο έμβρυο είναι για μια περίοδο διπλή σε μήκος από τα σχηματισμένα πόδια. Η δυνατότητα κάθε οργάνου χρήσιμου στην ζωική ζωή βρίσκεται κλειδωμένη μέσα στον Άνθρωπο – τον Μικρόκοσμο του Μακρόκοσμου – και αφύσικες συνθήκες μπορούν συχνά να καταλήξουν στα παράξενα φαινόμενα τα οποία οι Νταρβινιστές θεωρούν σαν "αντιστροφή των προγονικών χαρακτηριστικών".[580] Αντιστροφή, πράγματι, αλλά όχι με την έννοια που την θεωρούν οι σύγχρονοι εμπειριστές μας!

"Κατ' αυτήν την περίοδο", γράφει ο Ντάρβιν, "οι αρτηρίες διακλαδίζονται σε τοξοειδείς κλάδους, σαν να πρόκειται να μεταφέρουν το αίμα σε βράγχια τα οποία δεν υπάρχουν στα ανώτερα σπονδυλωτά, αν και οι σχισμές στα πλάγια του λαιμού παραμένουν, σημειώνοντας την προηγούμενη [;] θέση τους". [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 9.]

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι αν και οι βραγχιακές σχισμές είναι εντελώς άχρηστες σε όλα τα άλλα ζώα εκτός από τα αμφίβια, τα ψάρια κ.τ.λ., ωστόσο η εμφάνισή τους παρατηρείται κανονικά κατά την εμβρυϊκή ανάπτυξη των σπονδυλωτών. Ακόμα και βρέφη γεννιώνται μερικές φορές με ένα άνοιγμα στον λαιμό, το οποίο αντιστοιχεί σε μια απ' αυτές τις σχισμές.

Εκείνοι οι οποίοι, όπως ο Χαίκελ, θεωρούν ότι οι βραγχιακές σχισμές και τα φαινόμενα που τις συνοδεύουν, υποδηλώνουν μια ενεργό λειτουργία στους αμφίβιους και ιχθυακούς προγόνους μας (βλέπε τα στάδια XII και XIII του Χαίκελ), οφείλουν να μας εξηγήσουν γιατί το "*Φυτό με φυλλάρια*" (καθηγητής Αντρέ Λεφέβρ) αναπαριστώμενο στην εμβρυϊκή ανάπτυξη, δεν εμφανίζεται στα 22 στάδιά του, μέσα από τα οποία πέρασαν τα μονήρη κατά την άνοδο τους

* * *

Γ
ΝΤΑΡΒΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΗ ΚΑΙ Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥΣ

Το κοινό έχει πληροφορηθεί και μάλιστα από αρκετούς εξέχοντες σύγχρονους γεωλόγους και ανθρώπους της επιστήμης ότι "κάθε εκτίμηση της γεωλογικής διάρκειας είναι όχι απλώς αδύνατη, αλλά και αναγκαστικά ατελής. Γιατί αγνοούμε τις αιτίες – παρόλο που θα πρέπει να υπήρξαν – οι οποίες επιτάχυναν ή επιβράδυναν την διαδικασία των ιζηματογενών κοιτασμάτων". [Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία* (1879), Μέρος II, κεφ. II, σελ. 470.] Και τώρα που ένας άλλος άνθρωπος της επιστήμης, εξίσου γνωστός (Κρολ), υπολογίζει ότι η Τριτογενής εποχή άρχισε πριν από 1 ή 2 1/2 εκατομμύρια χρόνια – ο πρώτος είναι πιο σωστός υπολογισμός σύμφωνα με την Εσωτερική δοξασία από τον δεύτερο – φαίνεται ότι σε αυτήν την περίπτωση τουλάχιστον δεν υπάρχει μεγάλη διαφωνία. Η ακριβής επιστήμη, η οποία αρνείται να δει στον άνθρωπο μια "ειδική δημιουργία" (η Μυστική Δοξασία κάνει ως έναν βαθμό το ίδιο), είναι ελεύθερη να αγνοήσει τις τρεις πρώτες ή μάλλον τις δύο και μισή Φυλές – την Πνευματική, την ημι-αστρική και την ημι-ανθρώπινη – της διδασκαλίας μας. Αλλά δύσκολα μπορεί να κάνει το ίδιο και για την περίπτωση της Τρίτης Φυλής, στην περίοδο του τέλους της, και της Τέταρτης και της Πέμπτης, αφού ήδη διαιρεί την ανθρωπότητα σε Παλαιολιθικό και Νεολιθικό άνθρωπο.[581] Οι γεωλόγοι της Γαλλίας τοποθετούν τον άνθρωπο στην Μέση Μειόκαινο εποχή (Γκαρμπιρέλ ντε Μορτιγιέ) και μερικοί ακόμα και στην *Δευτερογενή* περίοδο, όπως προτείνει λο ντε Κατρφάς, ενώ οι Άγγλοι *σοφοί* δεν δέχονται γενικά μια τέτοια αρχαιότητα για το είδος τους. Αλλά ίσως μάθουν περισσότερα κάποια ημέρα. Γιατί όπως λέει ο σερ Τσαρλς Λάιελ:

> Αν εξετάσουμε την απουσία ή την υπερβολική σπανιότητα ανθρώπινων οστών και έργων τέχνης σε όλα τα στρώματα – θαλάσσια ή γλυκού νερού – ακόμη και εκείνα που σχηματίστηκαν πολύ κοντά σε περιοχές κατοικημένς από εκατομμύρια ανθρώπινα όντα, [θα πρέπει] να είμαστε προετοιμασμένοι για μια γενική σπανιότητα ανθρώπινων απολιθωμάτων σε σχηματισμούς παγετώνων, είτε πρόσφατους είτε μεταπλειοκαινικούς είτε ακόμα αρχαιότερης περιόδου. Αν υπήρχαν λίγοι περιπλανώμενοι σε χώρες σκεπασμένες με πάγους ή πάνω από θάλασσες γεμάτες παγόβουνα, και αν μερικοί από αυτούς άφησαν τα οστά ή τα όπλα τους σε λιθώνες ή σε θαλάσσιες προσχώσεις, μετά την περίοδο χιλιάδων χρόνων οι πιθανότητες που έχει ένας γεωλόγος να συναντήσει κάποιο από αυτά πρέπει να είναι απειροελάχιστες. [*Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*, σελ. 246.]

προς τον ' Άνθρωπο. Ο Χαίκελ δεν παραδέχεται ένα φυτικό πρόγονο. Έτσι το εμβρυϊκό επιχείρημα γίνεται ένα δίκοπο ξίφος που εδώ κόβει τον κάτοχό του.

Ομολογούμε πως δεν μπορούμε να βρούμε μια καλή δικαιολογία για την απόλυτη δήλωση του κ. Ε. Κλοντ στην *Γνώση* (τομ. I, 31 Μαρτίου 1882: «Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου στην Δυτική Ευρώπη»). Μιλώντας για τους ανθρώπους των νεολιθικών χρόνων, «αναφορικά με τους οποίους ο Γκραντ Άλλεν έδωσε… ζωντανή και ακριβή πιριγραφή» και οι οποίοι είναι «άμεσοι απόγονοι λαών τα απομεινάρια των οποίων κρύβονται σε απόμακρες γωνιές της Ευρώπης, όπου συνωθήθηκαν ή εγκαταλείφθηκαν, αυτός προσθέτει: «αλλά οι άνθρωποι των παλαιολιθικών χρόνων δεν μπορούν να ταυτιστούν με καμιά από τις υπάρχουσες φυλές. Ήταν άγριοι πιο υποβαθμισμένου τύπου από τους υπάρχοντες. Ψηλοί, αλλά όχι σε όρθια στάση, με κοντά πόδια και λυγισμένα γόνατα, με οστά σιαγόνος που προεξέχουν όπως του πιθήκου και μικρό εγκέφαλο. Από πού ήρθαν δεν μπορούμε να πούμε και τον "τάφο τους δεν τον γνώρισε άνθρωπος μέχρι σήμερα"».

Εκτός από την πιθανότητα ότι μπορεί να υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι να *γνωρίζουν* από πού ήρθαν και πώς χάθηκαν, δεν είναι σωστό να λέμε ότι οι παλαιολιθικοί άνθρωποι ή τα απολιθώματά τους βρέθηκαν με «μικρό εγκέφαλο». Το αρχαιότερο από όσα βρέθηκαν μέχρι τώρα, το «νεατερντάλιο κρανίο», είναι μέσης χωρητικότητας και ο κ. Χάξλεϋ αναγκα΄στηκε να ομολογήσει ότι δεν πλησίαζε καθόλου με εκείνο του «ελλείποντος κρίκου». Υπάρχουν φυλές ιθαγενών στην Ινδία ο εγκέφαλος των οποίων είναι πολύ μικρότερος και πιο κοντά στον πίθηκο από οποιοδήποτε από τα κρανία του παλαιολιθικού ανθρώπου που βρέθηκαν μέχρι τώρα.

Οι άνθρωποι της επιστήμης αποφεύγουν να δεσμευθούν με οποιαδήποτε οριστική δήλωση σχετικά με την ηλικία του ανθρώπου, μιας και πράγματι δεν μπορούν να το κάνουν, αφήνοντας έτσι άφθονο χώρο για τολμηρότερες υποέσεις. Παρ' όλα αυτά ενώ η πλειψηφία των ανθρωπολόγων ανάγει την ύπαρξη του ανθρώπου *μόνο* μέχρι την *μετά-παγετωνική* περίοδο ή αυτήν που ονομάζεται Τεταρτογενής περίδος, εκείνοι οι οποίοι, όπως οι εξελικτιστές, αποδίδουν στον άνθρωπο *καταγωγή κοινή με του πιθήκου*, δεν εμφανίζουν μεγαλύτερη συνέπεια στις υποθέσεις τους. Στην πραγματικοτητα η νταρβινική υπόθεση απαιτεί μια πολύ μεγαλύτερη αρχαιότητα για τον άνθρωπο από εκείνη που ασαφώς υποψιάζονται οι επιπόλαιοι στοχαστές. Αυτό αποδεικνύεται από τις μεγαλύτερες αυθεντίες στο θέμα, για παράδειγμα τον Χάξλεϋ. Εκείνοι, επομένως, οι οποίοι δέχονται την νταρβινική εξέλιξη υποστηρίζουν *ipso facto* [*εκ του ιδίου του γεγονότος*] πολύ σταθερά μια αρχαιότητα του ανθρώπου τόσο μεγάλη, ώστε πράγματι δεν απέχει πολύ από την εκτίμηση του αποκρυφιστή.[582] Τα συντηρητικά χιλιάδες χρόνια της Βρετανικής Εγκυκλοπαίδειας και τα 100.000 χρόνια στα οποία η ανθρωπολογία περιορίζει γενικά την ηλικία της ανθρωπότητας, μοιάζουν εντελώς μικροσκοπικά όταν συγκριθούν με τους αριθμούς που περιλαμβάνονται στις τολμηρές υποθέσεις του Χάξλεϋ. Αυτός πράγματι κάνει την αρχική φυλή των ανθρώπων πιθηκόμορφους τρογλωδύτες. Ο μεγάλος Άγγλος βιολόγος στην επιθυμία του να αποδείξει την πιθηκοειδή προέλευση του ανθρώπου, επιμένει ότι η μεταμόρφωση του πρωταρχικού πιθήκου σε ανθρώπινο ον πρέπει να συνέβη *πριν από εκατομμύρια χρόνια*. Γιατί κριτικάροντας την θαυμάσια μέση κρανιακή χωρητικότητα του νεατερντάλιου ανθρώπου, παρά την βεβαιώσή του ότι επιλαλύπτεται από «πιθηκοειδή οστέινα τοιχώματα», συνδυαζόμενη με τις βεβαιώσεις του Γραντκ Άλλεν ότι, αυτό το κρανίο «διαθέτει μεγάλες προεξοχές στο μέτωπο που θυμίζουν σε μεγάλο βαθμό [;] εκείνες οι οποίες δείχνυν στον γορίλλα την χαρακτηριστική οργισμένη εμφάνιση,[583] ο Χάξλεϋ είναι ωστόσος αναγκασμένος να παραδεχτεί ότι στο προαναφερθέν κρανίο η θεωρία του καταρρίπτεται για άλλη μια φορά, από "τις εντελώς ανθρώπινες αναλογίες των οστών των άκρων, μαζί με την τέλεια διάπλαση του κρανίου του Ένγκις". Σαν συνέπεια όλων αυτών μας πληροφορούν πως τα κρανία, "δείχνουν καθαρά ότι εκείνοι που γνωρίζουν κάποια μορφή της δοξασίας της προοδευτικής ανάπτυξης, δεν χρειάζεται πια να αναζητούν τα πρώτα ίχνη της πρωταρχικής ομάδας από όπου προήλθε ο άνθρωπος στην αρχική Τριτογενή, αλλά ότι μπορούν να τα αναζητήσουν σε μια εποχή που απέχει περισσότερο από την εποχή του ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥΣ, από ό,τι από την δική μας", (Χάξλεϋ).[584]

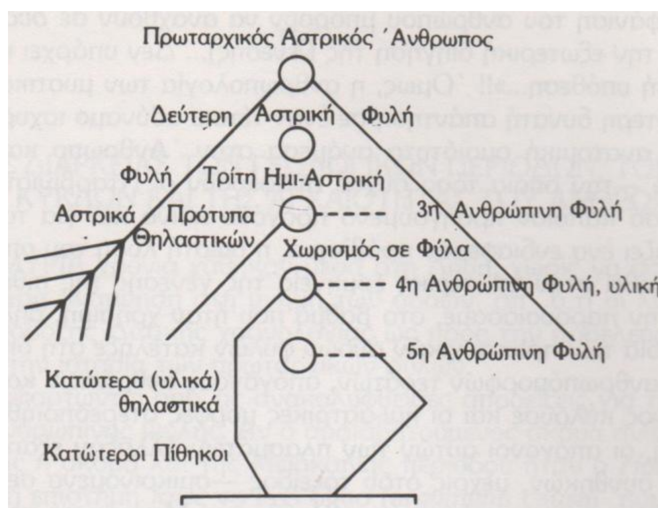
Ο πραγματικός χρόνος που απαιτείται για μια τέτοια θεωρητική μεταμόρφωση είναι αναγκαστικά τεράστιος. Ο καθηγητής Πφαφ λέει: «Αν μέσα στις εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια τα οπία εσείς [οι εξελικτιστές] δέχεστε ανάμεσα στην εμφάνιση του παλαιολιθικού ανθρώπου και στην εποχή μας, δεν μπορεί να επιδειχθεί μια μεγαλύτερη απόσταση του ανθρώπου από το ζώο, ο *πιο αρχαίος άνθρωπος όντας ακριβώς το ίδιο απομακρυσμένος από το ζώο όσο είναι τώρα ο υπάρχων άνθρωπος*, ποια λογική βάση μπορεί να προσφερθεί για να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος εξελίχθηκε από το ζώο και απομακρύνθηκε από αυτό με άπειρα μικρές διαβαθμίοσεις…» «*Όσο πιο μεγάλο είναι το ενδιάμεσο χρονικό διάστημα που τοποθετείται ανάμεσα στην εποχή μας και στον υποτιθέμενο παλαιολιθικό άνθρωπο, τόσο πιο δυσοίωνο και καταστροφικό για την θεωρία της βαθμιαίας εξέλιξης του ανθρώπου από το ζωικό βασίλειο γίνεται το αποτέλεσμα που αναφέρεται*». Ο Χάξλεϋ (Η Θέση του Ανθρώπου στην Φύση, σελ. 159) δηλώνει ότι: οι πιο τολμηρές εκτιμήσεις για την αρχαιότητα του ανθρώπου πρέπει να διευρυνθούν ακόμα περισσότερο.

Δεκαπενθήμερη Επιθεώρηση, 1982. Το βάσιμο αυτής της βεβαίωσης, καθώς και πολλών άλλων υπερβολών του ευφάνταστου κ. Γκραντ Άλλεν, αποκαλύφθηκε επαρκώς από τον ικανό ανατομιστή, τον καθηγητή Ρ. Όουεν, στο Longman's Magazine τομ. 1, Νοεμβριος 1882. Μήπως πρέπει να επαναλάβουμε ότι ο παλαιολιθικός τύπος του Κρο-Μανιόν είναι ανώτερος από πολύ μεγάλο αριθμό υπαρχουσών φυλών;

Έτσι φαίνεται λογικό ότι η επιστήμη δεν θα ονειρευτεί ποτέ έναν προ-Τριτογενή άνθρωπο και ότι ο Δευτερογενής άνθρωπος του ντε Κατρφάς κάνει κάθε ακαδημαϊκό και κάθε "Μ.Β.Ε." να χλωμιάζει από τρόμο, γιατί για να ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΙ την ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ, Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟ ΜΕΤΑ-ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΗ. Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο ο ντε Κατρφάς κοροϊδεύε τους Νταρβινιστές, προσθέτοντας ότι συνολικά υπάρχουν περισσότεροι επιστημονικοί λόγοι για να θεωρήσουμε πως ο πίθηκος προέρχεται από τον άνθρωπο και όχι ο άνθρωπος από το ανθρωποειδές. Με αυτήν την εξαίρεση η επιστήμη δεν έχει να προσφέρει ούτε ένα ισχυρό επιχείρημα αναφορικά με την αρχαιότητα του ανθρώπου. Αλλά στην περίπτωση αυτήν ο σύγχρονος Εξελικτιστής απαιτεί για την Τριτογενή περίοδο πολλά περισσότερα από τα δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια του Κρολ, για δυο απλούς αλλά σοβαρούς λόγους: (α) κανένας ανθρωποειδής πίθηκος δεν βρέθηκε πριν από την Μειόκαινη περίοδο και
(β) λείψανα ανθρώπινων πρωτόγονων εργαλείων βρέθηκαν στα στρώματα της Πλειόκαινης εποχής και όλοι

Έτσι, λοιπόν, μια ανείπωτη αρχαιότητα για τον άνθρωπο είναι το επιστημονικό *sine qua non* [*άνευ του οποίου ουδέν*] στο θέμα της νταρβινικής Εξέλιξης, αφού ο αρχαιότερος παλαιολιθικός άνθρωπος δεν εμφανίζει καμιά αντιληπτή διαφοροποίηση από τον σύγχρονο απόγονό του. Μόνο πρόσφατα η σύγχρονη Επιστήμη άρχισε να διευρύνει κάθε χρόνο την άβυσσο που τώρα την χωρίζει από την αρχαία Επιστήμη, εκείνη του Πλίνιου και του Ιπποκράτη, κανένας από τους οποίους δεν θα περιγελούσε τις αρχαϊκές διδασκαλίες αναφορικά με την εξέλιξη των ανθρώπινων φυλών και των ζωικών ειδών, όπως είναι βέβαιο ότι κάνει ο σύγχρονος επιστήμονας, γεωλόγος ή ανθρωπολόγος.

Υποστηρίζοντας, όπως εμείς, ότι ο τύπος των θηλαστικών ήταν ένα μετα-ανθρώπινο προϊόν του Τέταρτου Γύρου, το ακόλουθο διάγραμμα – όπως κατανοεί η συγγραφέας την διδασκαλία – μπορεί να διασαφηνίσει την διαδικασία:

αφύσικη ένωση ήταν αναπόφευκτα καρποφόρα, γιατί οι τύποι θηλαστικών της τότε εποχής δεν ήταν αρκετά *απομακρυσμένοι* από τον Ριζικό τύπο τους[585] – τον Αρχέγονο Αστρικό Άνθρωπο – ώστε να αναπτύξουν το αναγκαίο φράγμα. Η ιατρική επιστήμη αναφέρει τέτοιες περιπτώσεις τεράτων που γεννήθηκαν από ανθρώπινους και ζωώδεις γονείς, ακόμα και στην εποχή μας. Η πιθανότητα, επομένως, είναι πιθανότητα βαθμού και όχι γεγονότος. Με αυτόν τον τρόπο ο Αποκρυφισμός λύνει ένα από τα πιο παράξενα προβλήματα που παρουσιάζονται προς μελέτη στον ανθρωπολόγο.

Το εκκρεμές της σκέψης ταλαντεύεται ανάμεσα σε δύο άκρα. Αφού ελευθερώθηκε τελικά από τα δεσμά της θεολογίας, η Επιστήμη έπεσε στο αντίθετο λάθος και στην προσπάθειά της να ερμηνεύσει την Φύση πάνω σε καθαρά υλιστικές γραμμές, κατασκεύασε την πιο υπερβολική θεωρία όλων των εποχών: την προέλευση του ανθρώπου από έναν άγριο και ζωώδη πίθηκο. Η δοξασία αυτή, με την μια ή την άλλην μορφή, είναι τώρα τόσο βαθιά ριζωμένη ώστε χρειάζονται ηράκλειες προσπάθειες για να επέλθει η τελική της απόρριψη. Η νταρβινική ανθρωπολογία είναι ο βραχνάς του εθνολόγου, το ρωμαλέο τέκνο του σύγχρονου Υλισμού, που μεγάλωσε και απέκτησε αυξανόμενη ρώμη, καθώς η ακαταλληλότητα του θεολογικού μύθου για την "δημιουργία" του

υποπτεύονται, αν δεν αποδέχονται, την παρουσία τους και στα στρώματα της Μειόκαινης. Οπότε ξανά σε αυτήν την περίπτωση, πού βρίσκεται ο "ελλείπων κρίκος"; Και πώς θα μπορούσε ποτέ ένα παλαιολιθικός άγριος, ένας "Άνθρωπος της Κονστάνδης", να εξελιχθεί σε σκεπτόμενο άνθρωπο από τον ζωώδη Δρυοπίθηκο της Μειόκαινης εποχής σε ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα; Καταλαβαίνει κανείς τώρα για ποιον λόγο ο Ντάρβιν απέρριψε την θεωρία ότι από την Κάμβρια περίοδο πέρασαν μόνο 60.000.000 χρόνια. "Κρίνει από το μικρό μέγεθος της οργανικής αλλαγής που επήλθε από την αρχή της εποχής των παγετώνων και προσθέτει πως τα προηγούμενα 140 εκατομμύρια χρόνια ελάχιστα μπορούν να θεωρηθούν σαν επαρκή για την ανάπτυξη των διάφορων μορφών ζωής οι οποίες ασφαλώς υπήρχαν προς το τέλος της Κάμβριας περιόδου". (Τσαρλς Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 84.)

Σε σχέση με αυτό ας θυμόμαστε την εσωτερική διδασκαλία η οποία μας λέει ότι ο Άνθρωπος κατά τον Τρίτο Γύρο στο αστρικό πεδίο είχε μια ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΠΙΘΗΚΟΕΙΔΗΣ ΜΟΡΦΗ. Και παρόμοια κατά το τέλος της Τρίτης Φυλής σ' αυτόν τον Γύρο. Αυτό εξηγεί τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά των πιθήκων, ειδικά των τελευταίων ανθρωποειδών πέρα από το γεγονός ότι αυτά τα τελευταία διατήρησαν μέσω *κληρονομικότητας* μια ομοιότητα προς τους Ατλαντο-Λεμούριους προγόνους τους.

Ανθρώπου γινόταν όλο και πιο φανερή. Δυνάμωσε εξαιτίας της παράξενης πλάνης ότι – όπως το εκφράζει ένας σεβαστός επιστήμονας – "Όλες οι υποθέσεις και οι θεωρίες αναφορικά με την εμφάνιση του ανθρώπου μπορούν να αναχθούν σε δύο [την Εξελικτική και την εξωτερική διήγηση της Γένεσης]... Δεν υπάρχει καμιά άλλη κατανοητή υπόθεση..."!! Όμως, η ανθρωπολογία των μυστικών τόμων είναι η καλύτερη δυνατή απάντηση σε έναν τέτοιον αδύναμο ισχυρισμό.

ανατομική ομοιότητα ανάμεσα στον Άνθρωπο και στον ανώτερο Πίθηκο – την οποίαν τόσο συχνά αναφέρουν οι Νταρβινιστές σαν υποδηλώνουσα κάποιον προηγούμενο πρόγονο κοινό και για τους δύο – παρουσιάζει ένα ενδιαφέρον πρόβλημα, η σωστή λύση του οποίου πρέπει να αναζητηθεί στην εσωτερική ερμηνεία της γένεσης της πιθηκοειδούς ομάδας. Την παρουσιάσαμε, στον βαθμό που ήταν χρήσιμη, δηλώνοντας ότι η κτηνωδία των πρωταρχικών άνοων φυλών κατέληξε στην δημιουργία τεράστιων ανθρωπόμορφων τεράτων, απόγονους ανθρώπων και ζώων. Καθώς ο χρόνος κυλούσε και οι ημι-αστρικές μορφές στερεοποιήθηκαν μέσα στην φυσική, οι απόγονοι αυτών των πλασμάτων άλλαξαν εξαιτίας των εξωτερικών συνθηκών, μέχρις ότου το είδος
– σμικρινόμενο σε μέγεθος – κορυφώθηκε στους κατώτερους πιθήκους της Μειόκαινης περιόδου. Με αυτούς οι τελευταίοι Ατλάντειοι ανανέωσαν το αμάρτημα των "Άνοων", την φορά αυτήν με πλήρη υπευθυνότητα. Τα αποτελέσματα του εγκλήματός τους ήταν τα είδη των πιθήκων που τώρα είναι γνωστά σαν Ανθρωποειδή.

Ίσως θα ήταν χρήσιμο να συγκρίνουμε αυτήν την πολύ απλή θεωρία – και είμαστε πρόθυμοι να την προσφέρουμε σαν μια υπόθεση στους δύσπιστους – με το νταρβινικό σχέδιο, που είναι τόσο γεμάτο από αξεπέραστα εμπόδια, ώστε μόλις κάποιο απ' αυτά ξεπερνιέται με την βοήθεια μιας, λίγο-πολύ έξυπνης υπόθεσης, αμέσως δέκα φορές χειρότερες δυσκολίες ανακαλύπτονται πίσω απ' αυτήν που υπερπηδήθηκε.

IV

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΩΛΟΓΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΩΝ, ΤΩΝ ΦΥΛΕΤΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ χρόνια χάθηκαν μέσα στην Λήθη, χωρίς να αφήσουν καμιά μεγαλύτερη ανάμνηση στην μνήμη των αδαών, απ' ό,τι οι λίγες χιλιετίες της ορθόδοξης Δυτικής χρονολογίας ως προς την προέλευση του Ανθρώπου και την ιστορία των πρωταρχικών φυλών.

Τα πάντα εξαρτώνται από τις ανακαλυφθείσες αποδείξεις για την αρχαιότητα της ανθρώπινης Φυλής. Αν ο αμφισβητούμενος ακόμα άνθρωπος της Πλειόκαινης ή ακόμα και της Μειόκαινης περιόδου ήταν ο Homo Primigenius, τότε η επιστήμη ίσως να έχει δίκιο *argumenti causa, εξαιτίας του επιχειρήματος*, που βασίζει την σύγχρονη ανθρωπολογία της – ως προς την χρονολογία και τον τρόπο της προέλευσης του Homo sapiens – πάνω στην νταρβινική θεωρία.[586] Αλλά αν κάποτε στα ηώκαινα στρώματα ανακαλυφθούν σκελετοί του ανθρώπου αλλά όχι απολιθώματα πιθήκου, τότε οι Νταρβινιστές θα πρέπει να ασκήσουν την εφευρετικότητα τους προς άλλη κατεύθυνση. Και σε καλά πληροφορημένους κύκλους λέγεται ότι ο 20ος αιώνας θα βρίσκεται ακόμα στην αρχή του όταν θα έρθουν στην επιφάνεια τέτοιες αναντίρρητες αποδείξεις της αρχαιότητας του Ανθρώπου.

Ακόμα και τώρα παρουσιάζονται μαρτυρίες ότι οι χρονολογίες για την ίδρυση πόλεων, πολιτισμών και διάφορων άλλων ιστορικών γεγονότων έχουν περικοπεί παράλογα. Αυτό έγινε σαν μια προσφορά στην βιβλική χρονολογία. Ο γνωστός Παλαιοντολόγος Έντοϋαρντ Λαρτέ γράφει: "Καμιά χρονολογία δεν βρίσκεται στην Γένεση η οποία να ορίζει έναν χρόνο για την γέννηση του αρχέγονου ανθρώπου". Αλλά επί δεκαπέντε αιώνες οι χρονολόγοι προσπάθησαν να κάνουν τα γεγονότα της Βίβλου να συμφωνήσουν με το σύστημά τους. Έτσι, πάνω από εκατόν σαράντα διαφορετικές απόψεις διατυπώθηκαν σχετικά και μόνο με την χρονολογία της "Δημιουργίας".

> Και ανάμεσα στις υπερβολικές παραλλαγές υπάρχει μια συμφωνία 3.194 χρόνων στον υπολογισμό της περιόδου μεταξύ της αρχής του κόσμου και της γέννησης του Χριστού. Μέσα στα τελευταία λίγα χρόνια οι αρχαιολόγοι αναγκάστηκαν να μετακινήσουν προς τα πίσω κατά 3.000 χρόνια σχεδόν την αρχή του βαβυλωνιακού πολιτισμού. Στον κύλινδρο των θεμελίων τον οποίο τοποθέτησε ο Νομπονίντους, ο Βαβυλώνιος βασιλιάς που νικήθηκε από τον Κύρο, βρίσκονται τα αρχεία του πρώτου στα οποία μιλάει για την εκ μέρους του ανακάλυψη του θεμέλιου λίθου που ανήκε στον αρχικό ναό χτισμένο από τον Ναράμ-Σιμ, γιο του Σαργκόν, της Ακκαδίας, κατακτητή της Βαβυλωνίας ο οποίος, όπως λέει ο Νομπονίντους, έζησε 3.200 χρόνια πριν από την εποχή του. [Εντ. Λαρτέ "Νέες Έρευνες για την συνύπαρξη Απολιθωμάτων του Ανθρώπου και των Μεγάλων θηλαστικών, γνώριμων χαρακτηριστικών της τελευταίας Γεωλογικής Περιόδου". *Χρονικά των Φυσικών Επιστημών*, 1861, Σειρά 4, Ζωολογία, Τόμος XV, σελ. 177-253.

Στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* δείξαμε ότι εκείνοι που βασίζουν την ιστορία στην ιουδαϊκή Χρονολογία (μια φυλή που δεν είχε δική της και απέρριπτε την Δυτική μέχρι τον XIIο αιώνα) θα χαθούν, γιατί η ιουδαϊκή διήγηση μπορεί να ακολουθηθεί μόνο μέσω καμπαλιστικού υπολογισμού και με το κλειδί της στο χέρι. Χαρακτηρίσαμε σαν εντελώς φανταστική την χρονολογία του αείμνηστου Τζωρτζ Σμιθ για τους Χαλδαίους και τους Ασσυρίους, η οποία δημιουργήθηκε από

. Μπορούμε εδώ να παρατηρήσουμε ότι εκείνοι οι Νταρβινιστές οι οποίοι, μαζί με τον Γκραντ Άλλεν, τοποθετούν τους "τριχωτούς δενδρόβιους" προγόνους μας πίσω μέχρι την Ηώκαινη Εποχή, καταλήγουν σε έναν μάλλον φοβερό δίλημμα. Στα Ηώκαινα στρώματα δεν εμφανίζεται κανένα απολίθωμα ανθρωποειδούς πιθήκου, πολύ λιγότερο απολίθωμα του μυθικού κοινού προγόνου που αποδίδεται τόσο στον άνθρωπο, όσο και στα Πιθηκοειδή. Το πρώτο προμήνυμα ανθρωποειδούς πιθήκου βρίσκεται στην Μειόκαινη.

αυτόν για να ταιριάξει με εκείνη του Μωυσή. Και τώρα, τουλάχιστον, όσον αφορά αυτό το θέμα, μετέπειτα Ασσυριολόγοι επιβεβαίωσαν την άρνησή μας. Γιατί ενώ ο Τζ. Σμιθ παρουσιάζει τον Σαργκόν Ι (το πρωτότυπο του Μωυσή στον μύθο του) να βασιλεύει στην πόλη Ακκάντ περίπου το 1600 π.Χ. – προφανώς εξαιτίας κάποιου κρυμμένου σεβασμού προς τον Μωυσή τον οποίον η Βίβλος παρουσιάζει να διαπρέπει περί το 1571 π.Χ. – τώρα, μετά την πρώτη από τις έξι εβραϊκές διαλέξεις που έδωσε ο καθηγητής Α.Χ. Σέις της Οξφόρδης το 1887, μαθαίνουμε ότι:

> Οι παλιές απόψεις σχετικά με τα πρώτα χρονικά της Βαβυλωνίας και των θρησκειών της, τροποποιήθηκαν σε μεγάλον βαθμό, εξαιτίας των πρόσφατων ανακαλύψεων. Τώρα γίνεται δεκτό ότι πρώτη σημιτική Αυτοκρατορία ήταν του Σαργκόν και του Ακκάντ, ο οποίος ίδρυσε μια μεγάλη βιβλιοθήκη, προστάτευε τα γράμματα και επέκτεινε τις κτήσεις του πέρα από την θάλασσα μέχρι την Κύπρο. Τώρα είναι γνωστό ότι βασίλευε κατά το 3750 π.Χ.... Τα Ακκαδικά μνημεία που βρέθηκαν από τους Γάλλους στο Τελ-λοχ πρέπει να είναι πολύ αρχαία, φτάνοντας μέχρι το 4.000 π.Χ.

Με άλλα λόγια, μέχρι τον τέταρτο χρόνο της δημιουργίας του Κόσμου σύμφωνα με την βιβλική χρονολογία και όταν ο Αδάμ φορούσε ακόμα φασκιές. Ίσως, μετά από λίγο, τα 4.000 χρόνια να αυξηθούν κι άλλο. Ο γνωστός ομιλητής της Οξφόρδης κατά την διάρκεια των αναλύσεών του για την *Προέλευση και την Ανάπτυξη της θρησκείας όπως παρουσιάζεται από την θρησκεία των Αρχαίων Βαβυλωνίων*, παρατηρεί ότι:

> Οι δυσκολίες της συστηματικής ανίχνευσης της προέλευσης και της ιστορίας της βαβυλωνικής θρησκείας ήταν σημαντικές. Οι πηγές της γνώσης μας για το θέμα ήταν σχεδόν αποκλειστικά μνημειακές, ενώ πολύ μικρή βοήθεια μπορεί να βρεθεί από κλασικούς ή Ανατολίτες συγγραφείς. Πράγματι, ήταν αναντίρρητο γεγονός ότι ο βαβυλωνιακός κλήρος τύλιξε σκόπιμα την μελέτη των θρησκευτικών κειμένων μέσα σε σπείρες αξεπέραστης σχεδόν δυσκολίας.

Είναι αναμφίβολο ότι αυτοί μπέρδευαν τις ημερομηνίες και ειδικά την σειρά των γεγονότων "σκόπιμα" και για έναν πολύ σπουδαίο λόγο: τα γραπτά και τα αρχεία τους ήταν όλα εσωτερικά. Οι Βαβυλώνιοι ιερείς δεν έκαναν τίποτε περισσότερο από τους ιερείς άλλων αρχαίων εθνών. Τα αρχεία τους προορίζονταν μόνο για τους Μυημένους και τους μαθητές τους και μόνο σ' αυτούς παρέχονταν τα κλειδιά του αληθινού νοήματός τους. Αλλά οι παρατηρήσεις του καθηγητή Σέις υπόσχονται πολλά. Γιατί αυτός εξηγεί την δυσκολία λέγοντας ότι:

> βιβλιοθήκη της Νινευή περιείχε κυρίως αντίγραψα παλαιότερων βαβυλωνιακών κειμένων και επειδή οι αντιγραφείς διάλεγαν μόνο τους πίνακες εκείνους που παρουσίαζαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους Ασσυρίους κατακτητές, που ανήκαν σε μια συγκριτικά μεταγενέστερη εποχή, αυτό πρόσθεσε πολλά στην μεγαλύτερη από όλες τις δυσκολίες μας: δηλαδή, στο ότι τόσο συχνά μένουμε στο σκοτάδι όσον αφορά την ηλικία των αποδεικτικών στοιχείων μας και την ακριβή αξία του υλικού μας για την ιστορία.

Έτσι έχει κανείς το δικαίωμα να υποθέτει ότι κάποια ακόμα πιο πρόσφατη ανακάλυψη μπορεί να οδηγήσει σε μια καινούργια αναγκαιότητα μετάθεσης των βαβυλωνιακών χρονολογιών πολύ πέρα από το έτος 4.000 π.Χ., ώστε να τις κάνει προ-Κοσμικές κατά την κρίση κάθε λάτρη της Βίβλου.

Πόσα πράγματα ακόμα θα είχε μάθει η παλαιοντολογία, αν δεν είχαν καταστραφεί εκατομμύρια έργων! Μιλάμε για την αλεξανδρινή φιλολογική παράδοση, η οποία καταστράφηκε τρεις φορές, δηλαδή από τον Ιούλιο Καίσαρα το 48 π.Χ., έπειτα το 390 μ.Χ. και τέλος το έτος 640 μ.Χ. από τον στρατηγό του Χαλίφη Ομάρ. Και τι είναι αυτό σε σύγκριση με τα έργα και τα αρχαία που καταστράφηκαν στις αρχέγονες Ατλάντειες Βιβλιθήκες, όπου λέγεται ότι υπήρχαν αρχεία πάνω σε κατεργασμένα δέρματα γιγαντιαίων προκατακλυσμιαίων τεράτων; Ή, επίσης, σε σύγκριση με την καταστροφή αναρίθμητων κινέζικων βιβλίων κατόπιν διαταγής του ιδρυτή της αυτοκρατορικής δυναστείας των Τσι'ν, Σι Χουόνγκ Ντι, το 213 π.Χ.; Ασφαλώς οι πλίθινοι πίνακες της αυτοκρατορικής βαβυλωνιακής Βιβλιοθήκης και οι ανεκτίμητοι θησαυροί των κινέζικων συλλογών

δεν θα μπορούσαν ποτέ να περιέχουν πληροφορίες σαν εκείνες που θα πρόσφεραν στον αδαή κόσμο τα προαναφερθέντα "Ατλάντεια" δέρματα.

Αλλά ακόμα και με τόσο υπερβολικά φτωχά στοιχεία στα χέρια η Επιστήμη κατάφερε να διακρίνει την αναγκαιότητα να μεταθέσει προς τα πίσω κάθε βαβυλωνιακή χρονολογία και το έκανε γενναιόδωρα. Από τον καθηγητή Σέις μαθαίνουμε ότι ακόμα και στα αρχαϊκά αγάλματα του Τελ-λοχ στην Κάτω Βαβυλωνία, αποδόθηκε ξαφνικά μια χρονολογία σύγχρονη με την τέταρτη δυναστεία της Αιγύπτου. Δυστυχώς, οι δυναστείες και οι Πυραμίδες ακολουθούν την μοίρα των γεωλογικών περιόδων: η χρονολογία τους είναι αυθαίρετη και εξαρτάται από τις αντίστοιχες παραξενιές του ανθρώπου της επιστήμης. Λέγεται ότι τώρα οι Αρχαιολόγοι γνωρίζουν πως τα προαναφερθέντα αγάλματα είναι κατασκευασμένα από πράσινο διορίτη, ο οποίος μπορεί να βρεθεί μόνο στην Χερσόνησο του Σινά και ότι:

> ….ταιριάζουν ως προς το στυλ της κατασκευής και τις αναλογίες που χρησιμοποιήθηκαν, με παρόμοια αγάλματα από διορίτη των κατασκευαστών των πυραμίδων της τρίτης και τέταρτης αιγυπτιακής δυναστείας....Ακόμα, η μόνη πιθανή περίοδος για μια βαβυλωνιακή κατοχή του λατομείου του Σινά μπορεί να τοποθετηθεί αμέσως μετά το τέλος της εποχής κατά την οποία χτίστηκαν οι πυραμίδες – και μόνο έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε πώς είναι δυνατόν το όνομα Σινά να προέρχεται από το όνομα του Σιν, του αρχέγονου βαβυλωνιακού σεληνιακού θεού.

Αυτό είναι πολύ λογικό. Αλλά ποια είναι η χρονολογία που ορίζεται γι' αυτές τις "δυναστείες"; Οι συγχρονιστικοί πίνακες των Σαγχουνιάθωνα και Μανέθωνα και τα νούμερά τους απορρίφθηκαν ή ό,τι απέμεινε απ' αυτούς μετά την επέμβαση του άγιου Ευσέβιου. Και όμως, πρέπει να μείνουμε ευχαριστημένοι με τα τέσσερις ή πέντε χιλιάδες χρόνια π.Χ. που τόσο γενναιόδωρα παραχωρήθηκαν στην Αίγυπτο. Εν πάση περιπτώσει ένα σημείο γίνεται σαφές. Υπάρχει τουλάχιστον μια πόλη πάνω στην επιφάνεια της γης στην οποία παραχωρούνται το λιγότερο 6.000 χρόνια, και αυτή είναι η Εριντού. Την ανακάλυψε η γεωλογία. Σύμφωνα και πάλι με τον καθηγητή Σέις:

> Είναι τώρα επίσης σε θέση να υπολογίσουν τον χρόνο από τις προσχώσεις της άκρης του Περσικού Κόλπου, οι οποίες απαιτούν μια πάροδο 5.000 έως 6.000 ετών από την περίοδο όπου η Εριντού – η οποία τώρα βρίσκεται σαράντα χιλιόμετρα στο εσωτερικό της ξηράς – ήταν λιμάνι στο στόμιο του Ευφράτη και έδρα του βαβυλωνιακού εμπορίου με την Νότια Αραβία και την Ινδία. Πάνω απ' όλα, η νέα χρονολογία παρέχει αρκετό χρόνο για μεγάλη σειρά εκλείψεων που καταγράφηκαν στο σπουδαίο αστρονομικό έργο με τίτλο: "Οι Παρατηρήσεις του Μπελ", και είμαστε επίσης σε θέση να κατανοήσουμε την διαφορετικά ανεξήγητη αλλαγή στην θέση της εαρινής ισημερίας, η οποία συνέβη από τότε που τα σημερινά ζωδιακά μας σημεία πήραν το όνομα τους από τους πρώτους Βαβυλώνιους αστρονόμους. Όταν δημιουργήθηκε το Ακκαδικό ημερολόγιο και ονομάστηκαν οι Ακκαδικοί μήνες, ο Ήλιος κατά την εαρινή ισημερία δεν βρισκόταν – όπως συμβαίνει σήμερα – στους Ιχθείς ή έστω στον Κριό, αλλά στον Ταύρο. Αφού είναι γνωστός ο λόγος της μετάπτωσης των ισημεριών, μαθαίνουμε ότι κατά την εαρινή ισημερία ο Ήλιος βρισκόταν στον Ταύρο 4.700 χρόνια π.Χ. περίπου και έτσι αποκτούμε αστρονομικά όρια για την χρονολογία τα οποία δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. [Από μια Αναφορά των *Διαλέξων του Χίμπερτ*, 1887. *Διαλέξεις πάνω στην προέλευση και την Ανάπτυξη της θρησκείας όπως παρουσιάζεται από την θρησκεία των Αρχαίων Βαβυλωνίων*, του Α.Χ. Σέιο (Λονδίνο: Ουίλιαμς και Νοργκέιτ).]

Θα αποσαφηνίσει περισσότερο την θέση μας, αν δηλώσουμε αμέσως ότι χρησιμοποιούμε την ορολογία του σερ Τσ. Λάιελ για τις εποχές και τις περιόδους και όταν μιλάμε για την Δευτερογενή και Τριτογενή εποχή, για την Ηώκαινη, την Μειόκαινη και την Πλειόκαινη περίοδο, αυτό γίνεται απλώς για να κάνουμε τα στοιχεία μας πιο κατανοητά. Αφού σε αυτές τις εποχές και τις περιόδους δεν έχει ακόμα αποδοθεί μια ορισμένη και σταθερή διάρκεια, καθώς 2 1/2 και 15 εκατομμύρια χρόνια αποδίδονται κατά περιόδους στην ίδια και την αυτή εποχή (την Τριτογενή) και αφού ούτε δύο γεωλόγοι και φυσιοδίφες δεν φαίνεται να συμφωνούν στο σημείο αυτό οι Εσωτερικές διδασκαλίες μπορούν να αδιαφορήσουν τελείως για το αν ο άνθρωπος φαίνεται να εμφανίζεται κατά την Δευτερογενή ή την Τριτογενή εποχή. Αν στην δεύτερη αποδοθεί διάρκεια 15

εκατομμυρίων ετών, ωραία και καλά. Γιατί η Απόκρυφη δοξασία, φυλάσσοντας ζηλότυπα τους αληθινούς και σωστούς αριθμούς όσον αφορά την Πρώτη, Δεύτερη και τα δύο τρίτα της Τρίτης Ριζικής Φυλής, παρέχει σαφείς πληροφορίες σχετικά με ένα μόνο σημείο: την ηλικία της "ανθρωπότητας του Βαϊβασβάτα Μάνου". [Βλέπε Μέρος Ι αυτού του Τόμου: "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων".]

Μια άλλη σαφής δήλωση είναι η εξής: Κατά την διάρκεια της επονομαζόμενης Ηώκαινης περιόδου η ήπειρος στην οποία ανήκε η Τέταρτη Φυλή και πάνω στην οποία έζησε και χάθηκε, εμφάνισε τα πρώτα συμπτώματα καταβύθισης. Και κατά την Μειόκαινη εποχή καταστράφηκε τελικά, εκτός από το μικρό νησί που ανέφερε ο Πλάτωνας. Ακριβώς τα σημεία αυτά είναι που πρέπει να ελεγχθούν από τα επιστημονικά στοιχεία.

* * *

Α

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΤΗΝ ΖΩΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Μας απαγορεύει κανείς να ρίξουμε μια ματιά στα έργα των ειδικών; Το έργο του καθηγητή Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή ή Συγκριτική Γεωλογία*, μας παρέχει περίεργα στοιχεία. Βλέπουμε εδώ έναν αντίπαλο της θεωρίας του Νεφελώματος, έναν αξιοσέβαστο κύριο, να χτυπάει με όλη την δύναμη του σφυριού του θεολογικού μίσους του πάνω στην μάλλον αντίθετη υπόθεση των μεγάλων αστέρων της Επιστήμης, αναφορικά με το θέμα των αστρικών και κοσμικών φαινομένων που βασίζονται πάνω στις αντίστοιχες σχέσεις με τις γήινες διάρκειες. Οι "υπερβολικά ευφάνταστοι φυσικοί και φυσιοδίφες" δεν τα πηγαίνουν πολύ καλά κάτω απ' αυτήν την βροχή των υποθετικών αριθμών τους όταν τοποθετούνται πλάι-πλάι και εμφανίζουν μια μάλλον άθλια εικόνα. Έτσι, αυτό δείχνει ότι:

> σερ Ουίλιαμ Τόμσον, βάσει των παρατηρημένων αρχών της ψύξης, συμπεραίνει ότι δεν μπορούν να έχουν περάσει πάνω από δέκα εκατομμύρια χρόνια [σε άλλο σημείο τα κάνει 100.000.000] από τότε που η θερμοκρασία της γης μειώθηκε αρκετά, ώστε να διατηρήσει την φυτική ζωή [Τόμσον και Τέιτ, *Φυσική Φιλοσοφία*, Προσθήκη D, Αρχεία της Βασιλικής Εταιρείας του Εδιμβούργου, Τομ. XXIII (1862), Μέρος Ι, σελ. 157.] Ο Χέλμολτζ υπολογίζει πως είκοσι εκατομμύρια θα αρκούσαν, ώστε το αρχικό νεφέλωμα να συμπυκνωθεί στις τωρινές διαστάσεις του Ήλιου. Ο καθηγητής Σ. Νιούκομπ χρειάζεται μόνο δέκα χιλιάδες χρόνια για να φτάσει σε μια θερμοκρασία 212 Φαρενάιτ [ή 100° Κελσίου, Λαϊκή Αστρονομία, σελ. 509]. Ο Κρολ υπολογίζει εβδομήντα εκατομμύρια χρόνια για την διάχυση της θερμότητας κ.τ.λ. [*Κλίμα και Χρόνος*, σελ. 335].
>
> Μπισκόφ υπολογίζει ότι θα πρέπει να απαιτήθηκαν 350 *εκατομμύρια* χρόνια για να ψυχθεί η Γη από μια θερμοκρασία 2.000 σε 200 της Εκατονταβάθμου. Ο Ρηντ, βασίζοντας την εκτίμησή του πάνω σε παρατηρημένους ρυθμούς εκγύμνωσης, υπολογίζει 500 εκατομμύρια χρόνια από τότε που άρχισε η ιζηματογένεση στην Ευρώπη [Προσφώνηση, Γεωλογική Εταιρεία του Λίβερπουλ, 1876]. Ο Λάιελ επιχείρησε ένα χονδρικό υπολογισμό 240 εκατομμυρίων ετών. Ο Ντάρβιν θεωρεί ότι 300 εκατομμύρια χρόνια απαιτούνται για τους οργανικούς μετασχηματισμούς τους οποίους προϋποθέτει η θεωρία του και ο Χάξλεϋ εμφανίζεται να απαιτεί χίλια εκατομμύρια χρόνια [!!]....Μερικοί βιολόγοι....φαίνεται να κλείνουν σφιχτά τα μάτια τους και να πηδούν με μιας μέσα στην άβυσσο των εκατομμυρίων ετών, για την οποία δεν διαθέτουν κανέναν καταλληλότερο υπολογισμό απ' αυτόν της απειροσύνης. [Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 179-180.]

Έπειτα συνεχίζει για να δώσει εκείνους που νομίζει σαν πιο σωστούς γεωλογικούς υπολογισμούς: μερικοί είναι αρκετοί.

Σύμφωνα με τον σερ Ο. Τόμσον, "ολόκληρη η εποχή επίστρωσης του κόσμου είναι 80.000.000 χρόνια" και σύμφωνα με τους υπολογισμούς του καθηγητή Χότον για το ελάχιστο όριο του χρόνου από την ανύψωση της Ευρώπης και της Ασίας, δίνονται τρεις υποθετικές εποχές για

τους τρεις πιθανούς και διαφορετικούς τρόπους ανύψωσης, που ποικίλουν από τους μετριοπαθείς αριθμούς των 640.730 χρόνων και τα 4.170.000 χρόνια μέχρι τους φοβερούς αριθμούς των 27.491.000 χρόνων!

Αυτό αρκεί, όπως μπορεί να καταλάβει κανείς, για να καλύψει τους ισχυρισμούς μας για τις τέσσερις ηπείρους ακόμα και τους αριθμούς των Μπραχμάνων.

Περισσότεροι υπολογισμοί, τις λεπτομέρειες των οποίων ο αναγνώστης μπορεί να τις βρει στο έργο του καθηγητή Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή* (σελ. 367-368), οδηγούν τον Χότον σε μια χονδρική εκτίμηση της δευτερογενούς εποχής του πλανήτη: 11.700.000 χρόνια. Οι αριθμοί αυτοί θεωρούνται υπεβολικά μικροί από τον συγγραφέα, ο οποίος αμέσως τους επέκτεινε σε 37.000.000 χρόνια.

Επίσης, σύμφωνα με το έργο του Κρολ *Κλίμα και Χρόνος*, 7 2.500.000 χρόνια "αντιπροσωπεύουν τον χρόνο από την αρχή της Τριτογενούς εποχής"· ενώ σύμφωνα με μια άλλη τροποποίηση της άποψης του, μόνο 15.000.000 χρόνια πέρασαν από την αρχή της Ηώκαινης περιόδου·[αναφερόμενο στο έργο του Γκούλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 84], η οποία, όντας η πρώτη από τις τρεις Τριτογενείς περιόδους αφήνει τον σπουδαστή μετέωρο ανάμεσα σε 2 1/2 και 15 εκατομμύρια. Αν πρέπει κανείς να επιμείνει στο πρώτο μετριοπαθές νούμερο, τότε ολόκληρη η εποχή επίστρωσης του κόσμου θα ήταν 131.600.000 χρόνια.[587]

Αφού η τελευταία περίοδος παγετώνων εκτείνεται από 240.000 έως 80.000 χρόνια πριν (άποψη του καθ. Κρολ), επομένως ο άνθρωπος πρέπει να εμφανίστηκε πάνω στην Γη πριν από 100.000 έως 120.000 χρόνια. Αλλά όπως λέει ο καθ. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή* (σελ. 379), αναφορικά με την αρχαιότητα της μεσογειακής φυλής, "πιστεύεται γενικά ότι έκανε την εμφάνιση της κατά την διάρκεια της τελευταίας υποχώρησης των ηπειρωτικών παγετώνων". Ωστόσο, προσθέτει, αυτό "δεν αφορά, όμως, την αρχαιότητα της Μαύρης και της Καστανής φυλής, αφού υπάρχουν αναρίθμητες μαρτυρίες της ύπαρξής τους σε πιο νότιες περιοχές, σε εποχές απόμακρα προ-παγετωνικές".

Σαν ένα δείγμα γεωλογικής βεβαιότητας και συμφωνίας, πρέπει να προστεθούν και αυτοί οι αριθμοί. Τρεις αυθεντίες – οι κ.κ. Τ. Μπελτ, Τζ. Κρολ και Ρόμπερτ Χαντ – υπολογίζοντας τον χρόνο που πέρασε από την εποχή των Παγετώνων, δίνουν ολότελα διαφορετικά νούμερα [βλέπε, "Κλίμα και Χρόνος της Εποχής των Πάγων", *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, 1875, Τομ. XIV, σελ. 242], δηλαδή:

Μπελτ........................20.000 χρόνια
Τζ. Κρολ.......................240.000 χρόνια
Ρ. Χαντ...........................80.000 χρόνια

Δεν είναι να απορεί κανείς που ο Πέγγκελυ ομολογεί ότι: "προς το παρόν είναι, και ίσως πάντα θα είναι, ΑΔΥΝΑΤΟΝ να ανάγουμε, έστω και κατά προσέγγιση, τον γεωλογικό χρόνο σε έτη ή ακόμα και σε χιλιετίες. Μια σοφή συμβουλή από τους Αποκρυφιστές προς τους κυρίους γεωλόγους: οφείλουν να μιμηθούν το προσεχτικό παράδειγμα των Τεκτόνων. Επειδή η χρονολογία, λένε, δεν μπορεί να μετρήσει την εποχή της δημιουργίας, γι’ αυτό το "Αρχαίο και Αρχέγονο Τυπικό" τους χρησιμοποιεί το 000.000.000 σαν την πλησιέστερη προσέγγιση προς την πραγματικότητα.

Η ίδια αβεβαιότητα, αντίφαση και διαφωνία βασιλεύει και σε όλα τα άλλα θέματα.

Οι επιστημονικές αυθεντίες πάνω στην Προέλευση του Ανθρώπου είναι, από κάθε πρακτική άποψη, πλάνη και παγίδα. Υπάρχουν πολλοί αντι-νταρβινιστές στην Βρετανική Εταιρεία και η "Φυσική Επιλογή" αρχίζει να χάνει έδαφος. Παρόλο που κάποτε υπήρξε ο σωτήρας, που φάνηκε ότι θα έσωζε τους μορφωμένους θεωρητικούς από μια τελική διανοητική κατάρρευση μέσα στην άβυσσο των άσκοπων υποθέσεων, τώρα αρχίζει να αμφισβητείται. Ακόμα και ο Χάξλεϋ εμφανίζει

Σύμφωνα με τον Μπισκόφ χρειάστηκαν 1.004.177 χρόνια – ενώ σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Ε. Σεβαντιέ 672.788 χρόνια – για τον επονομαζόμενο σχηματισμό του άνθρακα. "Τα τριτογενή στρώματα, πάχους περίπου 305 μέτρων, χρειάστηκαν για τον σχηματισμό τους περίπου 350.000 χρόνια". Βλέπε, *Δύναμη και Ύλη*, Μπύχνερ, έκδοση Τζ. Φ. Κόλινγουντ.

σημάδια εγκατάλειψης της "Επιλογής" και δεν θεωρεί την "φυσική επιλογή σαν *τον μοναδικό παράγοντα*":

> Υποψιαζόμαστε έντονα ότι αυτή (η Φύση) κάνει σημαντικά άλματα στον τρόπο της σποραδικής μεταλλαγής και ότι αυτά τα άλματα προκαλούν μερικά από τα χάσματα τα οποία φαίνονται να υπάρχουν στην σειρά των γνωστών μορφών. [Μελέτη της Κριτικής του Κόλικερ, στο *Διαλέξεις και Μελέτες*.]

Επίσης ο Τσ. Ρ. Μπρι, επιχειρηματολογεί με τον ακόλουθο τρόπο εξετάζοντας τα μοιραία χάσματα στην θεωρία του Ντάρβιν:

> Είναι απαραίτητο να θυμηθούμε και πάλι ότι οι ενδιάμεσες μορφές πρέπει να ανέρχονται σε μεγάλο αριθμό... ο Σ. Τζορτζ Μίβαρτ πιστεύει ότι *αλλαγή στην εξέλιξη μπορεί να συμβεί πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι πιστεύεται γενικά*, αλλά ο κ. Ντάρβιν επιμένει σθεναρά στην άποψη του και μας λέει ξανά "natura not facit saltum", δηλαδή: η φύση δεν κάνει άλματα. [*Μια Αποκάλυψη των Λαθών στην Υπόθεση του κ. Ντάρβιν*, Λονδίνο, 1872, σελ. 161.]

Στο σημείο αυτό οι Αποκρυφιστές συμφωνούν με τον Ντάρβιν.

εσωτερική διδασκαλία επιβεβαιώνει πλήρως την ιδέα της βραδύτητας και της μεγαλόπρεπης προόδου της φύσης. Οι "πλανητικές ωθήσεις" είναι όλες περιοδικές. Ωστόσο η νταρβινική θεωρία, αν και είναι σωστή σε δευτερεύουσες λεπτομέρειες, δεν συμφωνεί με τον Αποκρυφισμό περισσότερο από ό,τι ο Α. Ρ. Ουάλας ο οποίος, στο έργο του *Συμβολή στην θεωρία της Φυσικής Επιλογής*, δείχνει αρκετά πειστικά ότι κάτι περισσότερο από την "φυσική επιλογή" ήταν απαραίτητο για την δημιουργία του φυσικού ανθρώπου.

Στο μεταξύ, ας εξετάσουμε τις επιστημονικές αντιρρήσεις σε αυτήν την επιστημονική θεωρία και ας δούμε ποιες είναι.

Ο Σ. Τζορτζ Μίβαρτ εμφανίζεται να υποστηρίζει ότι:

> ... είναι μετριοπαθής υπολογισμός το να παραχωρήσουμε περίπου 25.000.000 χρόνια για την εναπόθεση των στρωμάτων, περιλαμβανομένου και του Άνω Σιλούριου. Αν, λοιπόν, το εξελικτικό έργο που έλαβε χώρα κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου αντιπροσωπεύει μόνο το ένα εκατοστό του συνόλου, θα χρειαστούμε 2.500.000.000 χρόνια για την πλήρη ανάπτυξη ολόκληρου του ζωικού βασιλείου μέχρι την τωρινή του κατάσταση. Αλλά ακόμα και το ένα τέταρτο αυτής της διάρκειας υπερβαίνει τον χρόνο τον οποίον η φυσική και η αστρονομία φαίνεται ότι μπορούν να παραχωρήσουν για την ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας. Τέλος, υπάρχει μια δυσκολία αναφορικά με τον λόγο της απουσίας πλούσιων απολιθωματοφόρων ιζημάτων στα αρχαιότερα στρώματα, αν τότε η ζωή ήταν τόσο άφθονη και ποικίλη, όπως θα πρέπει να ήταν βάσει της νταρβινικής θεωρίας. Ο ίδιος ο κ. Ντάρβιν παραδέχεται ότι, "προς το παρόν το θέμα πρέπει να παραμείνει ανεξήγητο και αυτό μπορεί αληθινά να παρουσιαστεί σαν ένα άξιο επιχείρημα ενάντια στις απόψεις" που υποστηρίζονται στον παρόν βιβλίο...
>
> Έτσι, λοιπόν, βρίσκουμε μια αξιοσημείωτη (*και βάσει των νταρβινικών αρχών μια ανεξήγητη*) απουσία λεπτομερειακά διαβαθμισμένων μεταβατικών μορφών. Όλες οι πιο σημαντικές ομάδες... εμφανίζονται *ταυτόχρονα πάνω στην σκηνή*. Ακόμα και το άλογο, το ζώο του οποίου η καταγωγή πιθανόν να διατηρήθηκε καλύτερα απ' όλα, δεν μας παρέχει καμιά καθοριστική μαρτυρία ειδικής προέλευσης από ασήμαντες τυχαίες παραλλαγές. Ενώ μερικές μορφές, όπως τα λαβυρινθόδοντα και οι τριλοβίτες, οι οποίες φαίνεται να εμφανίζουν βαθμιαία αλλαγή, μετά από περαιτέρω έρευνα δεν έδειξαν τίποτε τέτοιο... Όλες αυτές οι δυσκολίες αποφεύγονται, αν δεχθούμε ότι νέες μορφές ζωικής ζωής κάθε βαθμού πολυπλοκότητας εμφανίζονται από καιρό σε καιρό συγκριτικά αιφνιδιαστικά, αναπτυσσόμενες σύμφωνα με νόμους εν μέρει εξαρτώμενους από περιβαλλοντικές συνθήκες και εν μέρει εσωτερικούς, παρόμοια με τον τρόπο με τον οποίον σχηματίζονται τα κρύσταλλα (και ίσως από πρόσφατες έρευνες και οι κατώτερες μορφές ζωής) σύμφωνα με *εσωτερικούς* νόμους των συστατικών ουσιών τους και σε αρμονία και αντιστοιχία με όλες τις περιβαλλοντικές επιρροές και συνθήκες. [*Η Γένεση των Ειδών*, σελ. 160-162]

"Εσωτερικοί νόμοι των συστατικών τους". Αυτά είναι σοφά λόγια και η παραδοχή της πιθανότητας πολύ συνετή. Αλλά πώς μπορούν να αναγνωρισθούν ποτέ αυτοί οι *εσωτερικοί νόμοι*, αν απορριφθεί η Απόκρυφη διδασκαλία; Όπως γράφει ένας φίλος, ενώ επισύρει την προσοχή μας στις ανωτέρω υποθέσεις: "Με άλλα λόγια, πρέπει να γίνει αποδεκτή η δοξασία των πλανητικών *Ζωτικών Ωθήσεων*. Διαφορετικά: γιατί τα είδη τυποποιήθηκαν τώρα και γιατί ακόμα και οι εξημερωμένοι νεοσσοί περιστεριών και άλλων ζώων ξανακυλούν στους προγονικούς τύπους όταν αφεθούν μόνοι τους;" Αλλά η διδασκαλία για τις πλανητικές ζωτικές ωθήσεις πρέπει να καθοριστεί με σαφήνεια και να κατανοηθεί σωστά, αν δεν θέλουμε η τωρινή σύγχυση να γίνει ακόμα μεγαλύτερη. Όλες αυτές οι δυσκολίες θα εξαφανιστούν όπως οι σκιές της νύχτας εξαφανίζονται μπροστά στο φως του ανατέλοντος Ήλιου, αν γίνουν αποδεκτά τα ακόλουθα εσωτερικά αξιώματα:

Η τεράστια αρχαιότητα (και ύπαρξη) της πλανητικής μας αλύσου. (β) Η πραγματικότητα των Επτά Γύρων. (γ) Ο χωρισμός των ανθρώπινων φυλών (πέρα από την καθαρώς ανθρωπολογική διαίρεση) σε επτά ξεχωριστές Ριζικές Φυλές, από τις οποίες η τωρινή Ευρωπαϊκή Ανθρωπότητα μας είναι η Πέμπτη. (δ) Η αρχαιότητα του Ανθρώπου σε αυτόν τον (*Τέταρτο*) Γύρο και τέλος (ε) ότι όπως αυτές οι Φυλές εξελίσσονται από την αιθερικότητα προς την υλικότητα και από αυτήν ξανά πίσω σε σχετική λεπτότητα υλικής υφής, έτσι και κάθε έμβιο (αποκαλούμενο) οργανικό είδος ζώων – των φυτών περιλαμβανομένων – μεταβάλλεται με κάθε νέα Ριζική Φυλή. Αν αυτό γινόταν αποδεκτό, έστω και μαζί με άλλες και ασφαλώς, κατόπιν ωριμότερης εξέτασης, όχι *λιγότερο παράλογες υποθέσεις* – αν οι θεωρίες του Αποκρυφισμού πρέπει να θεωρηθούν προς το παρόν "παράλογες" – τότε κάθε δυσκολία θα εξαφανιζόταν. Ασφαλώς η Επιστήμη οφείλει να προσπαθήσει και να είναι πιο λογική απ' ό,τι είναι τώρα, καθώς δεν μπορεί πια να υποστηρίζει την θεωρία της προέλευσης του ανθρώπου από έναν ανθρωποειδή πρόγονο και ταυτόχρονα να αρνείται κάθε λογική αρχαιότητα σε αυτόν τον άνθρωπο! Από την στιγμή που ο Χάξλεϋ μιλάει για το "τεράστιο διανοητικό χάσμα ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο" και το "τωρινό τεράστιο χάσμα ανάμεσα στους δυο" [*Η θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, σελ. 142, σημείωση] και παραδέχεται την αναγκαιότητα να εκτείνει τα επιστημονικά μερίδια της ηλικίας των ανθρώπων πάνω στην Γη για μια τέτοια αργή και προοδευτική ανάπτυξη, τότε όλοι εκείνοι οι άνθρωποι της Επιστήμης που έχουν τον δικό του τρόπο σκέψης, οφείλουν να καταλήξουν τουλάχιστον σε κάποιους κατά προσέγγιση αριθμούς και να συμφωνήσουν πάνω στην πιθανή διάρκεια εκείνων των Πλειόκαινων, Μειόκαινων και Ηώκαινων περιόδων, για τις οποίες τόσα πολλά λέγονται και για τις οποίες τίποτε το οριστικό δεν είναι γνωστό – αν τελικά δεν τολμούν να προχωρήσουν πιο πέρα. Αλλά ούτε δυο επιστήμονες δεν φαίνεται να συμφωνούν μεταξύ τους. Κάθε περίοδος μοιάζει να είναι ένα μυστήριο ως προς την διάρκειά της και ένα αγκάθι στο πλευρό των γεωλόγων. Και όπως μόλις δείξαμε, φαίνονται ανίκανοι να εναρμονίσουν τα συμπεράσματά τους όσον αφορά τους συγκριτικά πρόσφατους γεωλογικούς σχηματισμούς. Επομένως, δεν μπορεί να δοθεί καμία βάση στους αριθμούς τους – όταν παρουσιάζουν κάποιους – γιατί γι' αυτούς πρόκειται ή για εκατομμύρια ή απλώς για χιλιάδες χρόνια!

Τα όσα ειπώθηκαν μπορούν να ενισχυθούν από τις ομολογίες που έκαναν οι ίδιοι και την σύνοψη τους, που βρίσκεται σε εκείνο τον "Κύκλο των Επιστημών", την Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια, η οποία δείχνει τον αποδεκτό μέσο όρο στα γεωλογικά και ανθρωπολογικά αινίγματα. Στο έργο αυτό η αφρόκρεμα των πιο αυθεντικών απόψεων έχει αφαιρεθεί. Ωστόσο βρίσκουμε εκεί την άρνηση να καθοριστεί μια ορισμένη χρονολογική ημερομηνία, ακόμα και όταν μιλάμε για συγκριτικά πρόσφατες εποχές, όπως η Νεολιθική εποχή. Αν και περιέργως ορίζεται μια εποχή για την αρχή ορισμένων γεωλογικών περιόδων, τουλάχιστον για ελάχιστες, η διάρκεια των οποίων δύσκολα μπορεί τώρα πια να συντομευθεί χωρίς μια άμεση σύγκρουση με τα γεγονότα.

Έτσι, στην μεγάλη *Εγκυκλοπαίδεια* συνοψίζεται ότι: "100 εκατομμύρια χρόνια πέρασαν... από την στερεοποίηση της Γης μας, όταν εμφανίστηκαν πάνω της οι πρώτες μορφές ζωής".[588]

Τομ. Χ., λήμμα "Γεωλογία", σελ. 227. "100.000.000 χρόνια είναι πιθανόν υπεραρκετά για όλες τις απαιτήσεις της Γεωλογίας", λέει το κείμενο. Στην Γαλλία μερικοί σοφοί δεν τα βρίσκουν και τόσο "αρκετά". Ο Λε Κουτυριέ υποθέτει για το ίδιο πράγμα, 350 εκατομμύρια χρόνια, ο Μποφόν ικανοποιήθηκε με 34 εκατομμύρια. Αλλά υπάρχουν κι εκείνοι, στις πιο σύγχρονες σχολές, που δεν θα ικανοποιηθούν με λιγότερα από 500 εκατομμύρια χρόνια.

Αλλά φαίνεται εξίσου άσκοπο το να προσπαθήσουμε να μεταπείσουμε τους σύγχρονους Γεωλόγους και Εθνολόγους, όπως και το να κάνουμε τους Νταρβινιστές φυσιοδίφες να αντιληφθούν τα λάθη τους. Σχετικά με την Άρια Ριζική Φυλή και την αρχή της, η Επιστήμη γνωρίζει τόσο ελάχιστα, όσο και για τους ανθρώπους από άλλους πλανήτες. Με την εξαίρεση του Φλαμαριόν και λίγων μυστικιστών μεταξύ των αστρονόμων, ακόμα και η κατοικησιμότητα άλλων πλανητών, κατά το μεγαλύτερο μέρος απορρίπτεται. Όμως οι επιστήμονες των πρώτων φυλών της Άριας ομάδας ήταν τόσο καλοί γνώστες αστρονόμοι, ώστε φαίνεται πως γνώριζαν πολύ περισσότερα για τις φυλές του Άρη και της Αφροδίτης, από ό,τι γνωρίζει ο σύγχρονος Ανθρωπολόγος για τις φυλές των πρώτων σταδίων της Γης.

Ας αφήσουμε προς στιγμήν κατά μέρος την σύγχρονη Επιστήμη και ας στραφούμε στην αρχαία γνώση. Αφού, όπως μας βεβαιώνουν οι Αρχαϊκοί Επιστήμονες, όλοι οι γεωλογικοί κατακλυσμοί – από την ανύψωση των ωκεανών, τις πλημμύρες και την μετακίνηση των ηπείρων, μέχρι τους φετεινούς [μάλλον εννοεί το έτος της συγγραφής, το 1888] κυκλώνες, τυφώνες, σεισμούς, ηφαιστειακές εκρήξεις, παλιρροιακά κύματα, ακόμα και τον παράξενο καιρό και την φανερή μετακίνηση των εποχών που προβληματίζει όλους τους Ευρωπαίους και Αμερικανούς μετεωρολόγους – οφείλονται και εξαρτώνται από την Σελήνη και τους πλανήτες και μάλιστα ότι ακόμα και οι ασήμαντοι και ξεχασμένοι αστερισμοί έχουν την μεγαλύτερη επίδραση πάνω στις μετεωρολογικές και κοσμικές αλλαγές πάνω και μέσα στην Γη μας, ας στρέψουμε για ένα λεπτό την προσοχή μας στους αστρικούς δεσπότες και κυβερνήτες της σφαίρας μας και των ανθρώπων. Η σύγχρονη Επιστήμη αρνείται κάθε τέτοια επιρροή, ενώ η αρχαϊκή επιστήμη την βεβαιώνει. Ας δούμε τι λένε και οι δυο αναφορικά με αυτό το θέμα.

* * *

Β

(ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΛΥΣΟΥΣ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΛΑΠΛΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ)

Γνώριζαν οι Αρχαίοι κόσμους πέρα από τον δικό τους; Ποια είναι τα στοιχεία που έχουν οι Αποκρυφιστές όταν βεβαιώνουν πως κάθε σφαίρα είναι μια επταδική άλυσος κόσμων – από τους οποίους μόνο ένα μέλος είναι ορατό – και ότι αυτοί είναι, ήταν ή θα γίνουν "ανθρωποφόροι", ακριβώς όπως είναι κάθε ορατό άστρο ή πλανήτης; Τι εννοοούν με την φράση, "μια ηθική και φυσική επιρροή" των αστρικών κόσμων πάνω στις σφαίρες μας;

Τέτοια είναι τα ερωτήματα που μας τίθενται συχνά και πρέπει να εξεταστούν από κάθε άποψη. Στα δυο πρώτα ερωτήματα η απάντηση είναι: Το πιστεύουμε, γιατί ο πρώτος νόμος στην φύση είναι: ομοιομορφία στην ποικιλία και ο δεύτερος: αναλογία. «Όπως επάνω, έτσι και κάτω». Πέρασε ανεπιστρεπτί η εποχή όπου ενώ οι ευσεβείς μας πρόγονοι πίστευαν ότι η Γη μας ήταν το κέντρο του σύμπαντος, η εκκλησία και οι αλαζόνες υπηρέτες της επέμεναν πως έπρεπε να θεωρούμε βλασφημία την υπόθεση πως κάποιος άλλος πλανήτης μπορούσε να κατοικείται. Ο Αδάμ και η Εύα, ο Όφις και το Προπατορικό Αμάρτημα που ακολουθήθηκε από την λύτρωση μέσω αίματος, είχαν επικρατήσει για πάρα πολύ και έτσι η παγκόσμια αλήθεια θυσιάστηκε στην δική μας παράλογη αντίληψη των μικρών ανθρώπων.

Τώρα ποιες είναι οι αποδείξεις; Εκτός από την συμπερασματική μαρτυρία και τον λογικό συλλογισμό, για τον αδαή δεν υπάρχει καμιά. Για τον Αποκρυφιστή, ο οποίος πιστεύει στην γνώση που αποκτάται από αναρίθμητες γενιές Ενορατικών και Μυημένων, τα στοιχεία που προσφέρονται στα Μυστικά Βιβλία είναι υπεραρκετά. Αλλά το πλατύ κοινό χρειάζεται άλλες αποδείξεις. Υπάρχουν μερικοί Καμπαλιστές, ακόμα και ορισμένοι Ανατολικοί Αποκρυφιστές, οι οποίοι επειδή δεν καταφέρνουν να βρουν ομοιόμορφες αποδείξεις σχετικά με το θέμα σε όλα τα μυστικά έργα των εθνών, διστάζουν να δεχθούν την διδασκαλία. Μια τέτοια "ομοιόμορφη μαρτυρία" θα εμφανιστεί σύντομα. Στο μεταξύ μπορούμε να προσεγγίσουμε το θέμα από την γενική σκοπιά και να δούμε αν η πίστη σε αυτό είναι τόσο παράλογη, όσο την θεωρούν μερικοί επιστήμονες μαζί με

άλλους Νικόδημους. Ασυνείδητα, ίσως, όταν σκεπτόμαστε για μια πολλαπλότητα κατοικημένων "*Κόσμων*", τους φανταζόμαστε να είναι σαν την σφαίρα την οποία κατοικούμε και οι κάτοικοί τους να είναι όντα λίγο-πολύ παρόμοια με εμάς. Κάνοντας το ακολουθούμε απλώς ένα φυσικό ένστικτο. Πράγματι, όσο η έρευνά μας περιορίζεται στην ζωτική ιστορία αυτής της σφαίρας, μπορούμε να συλλογιστούμε το θέμα με κάποιο όφελος και να αναρωτηθούμε τι να ήταν εκείνοι οι "Κόσμοι" για τους οποίους μιλούν όλες οι αρχαίες γραφές της Ανθρωπότητας, με την ελπίδα ότι θέτουμε τουλάχιστον ένα λογικό *ερώτημα*. Αλλά πώς γνωρίζουμε (α) τι είδους όντα κατοικούν τις σφαίρες γενικά και (β) αν εκείνα που κυβερνούν πλανήτες ανώτερους από το δικό μας δεν ασκούν την ίδια επιρροή πάνω στην Γη συνειδητά, την οποία εμείς ασκούμε *ασυνείδητα* – παραδείγματος χάριν πάνω σε μικρούς πλανήτες (πλανητοειδείς ή αστεροειδείς) και σε τελική ανάλυση όταν κόβουμε την Γη μας σε κομμάτια, ανοίγουμε κανάλια και με αυτόν τον τρόπο μεταβάλλουμε εντελώς το κλίμα μας. Φυσικά, όπως η σύζυγος του Καίσαρα, έτσι και οι *πλανητοειδείς* δεν μπορούν να επηρεαστούν από την δική μας υποψία. Βρίσκονται πολύ μακριά. Επειδή, όμως, πιστεύουμε στην εσωτερική αστρονομία, δεν είμαστε απόλυτα σίγουροι γι' αυτό.

Όταν, όμως, εκτείνοντας την θεώρηση μας πέρα από την πλανητική μας άλυσο, προσπαθούμε να διασχίσουμε τα όρια του ηλιακού μας συστήματος, τότε πράγματι δρούμε σαν φαντασμένοι ανόητοι. Γιατί, ενώ δεχόμαστε το αρχαίο ερμητικό αξίωμα: "Όπως επάνω, έτσι και κάτω", μπορούμε θαυμάσια να πιστεύουμε πως αφού η Φύση πάνω στην Γη εμφανίζει την πιο προσεχτική οικονομία, χρησιμοποιώντας κάθε ευτελές και άχρηστο πράγμα στις θαυμάσιες μεταμορφώσεις της και παρ' όλα αυτά *Ποτέ* δεν επαναλαμβάνεται, επομένως μπορούμε εξίσου δίκαια να συμπεράνουμε πως δεν υπάρχει καμιά άλλη σφαίρα σε όλα τα άπειρα συστήματά της, η οποία να μοιάζει τόσο πολύ στην Γη, ώστε οι συνηθισμένες δυνάμεις να είναι σε θέση να φανταστούν και να αναπαράγουν την εμφάνιση και το περιεχόμενο της.[589]

Πράγματι, στα μυθιστορήματα, καθώς και σε όλες τις αποκαλούμενες επιστημονικές φανταστικές ιστορίες και πνευματιστικές αποκαλύψεις από την Σελήνη, τα άστρα και τους πλανήτες, βρίσκουμε απλώς καινούργιους συνδυασμούς ή τροποποιήσεις των ανθρώπων και των πραγμάτων, των παθών και των μορφών ζωής με τις οποίες είμαστε οικείοι, την στιγμή που ακόμα και στους άλλους πλανήτες του συστήματός μας η φύση και η ζωή είναι τελείως διαφορετική από την δική μας. Ο Σβέντενμποργκ κυρίως διακρίθηκε στην δημιουργία μιας τέτοιας λαθεμένης πίστης.

Κάτι ακόμα. Ο κοινός άνθρωπος δεν έχει την εμπειρία καμιάς άλλης κατάστασης συνείδησης εκτός από εκείνη με την οποία τον συνδέουν οι φυσικές αισθήσεις του. Οι άνθρωποι ονειρεύονται, κοιμούνται εκείνον τον βαθύ ύπνο ο οποίος είναι υπερβολικά βαθύς για να μπορέσουν τα όνειρα να εντυπωθούν στον φυσικό εγκέφαλο. Αλλά και στις καταστάσεις αυτές πρέπει να υπάρχει συνείδηση. Ενώ, λοιπόν, αυτά τα μυστήρια παραμένουν ανεξερεύνητα, πώς μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα επωφεληθούμε από την διερεύνησή μας πάνω στην φύση σφαιρών οι οποίες – μέσα στην οικονομία της φύσης – ανήκουν αναγκαστικά σε καταστάσεις συνείδησης άλλες και τελείως διαφορετικές από *οποιεσδήποτε* δοκιμάζει εδώ ο άνθρωπος;

Και αυτό είναι απόλυτα αληθινό. Γιατί ακόμα και μεγάλοι πεπαιδευμένοι (εκείνοι που είναι μυημένοι, φυσικά), αν και είναι εκπαιδευμένοι ενορατικοί, μπορούν να ισχυριστούν τέλεια εξοικείωση με την φύση και την εμφάνιση πλανητών και των κατοίκων τους που ανήκουν μόνο στο δικό μας ηλιακό σύστημα. Αυτοί γνωρίζουν ότι σχεδόν όλοι οι πλανητικοί κόσμοι κατοικούνται, αλλά μπορούν να έχουν πρόσβαση – ακόμα και εν πνεύματι – μόνο σε κείνους του συστήματός μας. Και έχουν επίσης επίγνωση του πόσο δύσκολο είναι – ακόμα και γι' αυτούς – να έρθουν σε πλήρη συντονισμό με τα πεδία συνείδησης μέσα στο σύστημά μας, τα οποία διαφέρουν από τις καταστάσεις συνείδησης που είναι δυνατές πάνω στην σφαίρα αυτήν: δηλαδή πάνω στα τρία πεδία της αλύσου των σφαιρών πέρα από την Γη μας. Μια τέτοια γνώση και επικοινωνία είναι δυνατή για

Μας λένε ότι οι ανώτεροι Ντιάνι-Τσόχαν, ή Πλανητικά Πνεύματα (εκτός από την κατανόηση του νόμου και της αναλογίας), αγνοούν εκείνο που βρίσκεται πέρα από τα ορατά πλανητικά συστήματα, αφού η ουσία τους δεν μπορεί να αφομοιωθεί σε κείνους τους κόσμους τους πέραν του ηλιακού μας συστήματος. Όταν φτάνουν σε ένα ανώτερο στάδιο εκείνα τα άλλα σύμπαντα τους αποκαλύπτονται. Στο μεταξύ αυτοί έχουν πλήρη γνώση όλων των κόσμων μέσα και κάτω από τα όρια του δικού μας ηλιακού συστήματος.

αυτούς, γιατί έμαθαν πώς να διαπερνούν τα πεδία της συνείδησης τα οποία είναι κλειστά για τους κοινούς ανθρώπους. Αλλά ακόμα κι αν μεταβίβαζαν την γνώση τους, ο κόσμος δεν θα γινόταν σοφότερος, γιατί του λείπει η εμπειρία άλλων μορφών αντίληψης που μόνο αυτή θα μπορούσε να τον κάνει να συλλάβει εκείνο το οποίο θα ελέγετο.

Ωστόσο παραμένει γεγονός πως οι περισσότεροι από τους πλανήτες, καθώς και τα άστρα πέρα από το σύστημα μας, κατοικούνται. Ένα γεγονός που έχει γίνει αποδεκτό από τους ίδιους τους ανθρώπους της επιστήμης. Ο Λαπλάς και ο Χέρσελ το πίστευαν, αν και απέφευγαν πολύ σοφά τις ασύνετες υποθέσεις. Το ίδιο συμπέρασμα διατυπώθηκε και υποστηρίχθηκε με μια παρουσίαση επιστημονικών θεωρήσεων από τον Κ. Φλαμαριόν, τον πασίγνωστο Γάλλο Αστρονόμο. Τα επιχειρήματα τα οποία παραθέτει είναι αυστηρώς επιστημονικά και τέτοια, ώστε να προσελκύουν ακόμα και έναν υλιστικό νου, ο οποίος θα παρέμενε ασυγκίνητος από σκέψεις τέτοιες σαν εκείνες του σερ Ντέιβιντ Μπριούστερ, του διάσημου φυσικού που γράφει:

> Εκείνα τα "στείρα πνεύματα" ή οι "ταπεινές ψυχές", όπως τις αποκαλεί ο ποιητής, οι οποίες μπορούν να οδηγηθούν στο να πιστέψουν πως η Γη είναι το μοναδικό κατοικούμενο σώμα στο σύμπαν, δεν θα δυσκολευτούν καθόλου να αντιληφθούν επίσης την Γη σαν στερημένη από κατοίκους. Ακόμα περισσότερο, αν τέτοιες διάνοιες ήταν εξοικειωμένες με τα συμπεράσματα της γεωλογίας, θα μπορούσαν να δεχτούν πως ήταν ακατοίκητη για εκατομμύρια χρόνια. Και εδώ φτάνουμε στο απίθανο συμπέρασμα ότι, κατά την διάρκεια αυτών των μυριάδων ετών δεν υπήρχε ούτε ένα νοήμον πλάσμα στην τεράστια επικράτεια του Συμπαντικού Βασιλιά και ότι, πριν από τους πρωτοζωϊκούς σχηματισμούς δεν υπήρχαν ούτε φυτά ούτε ζώα σε όλη την απειροσύνη του διαστήματος.[590]

Επιπρόσθετα ο Φλαμαριόν δείχνει ότι όλες οι συνθήκες της ζωής – έτσι όπως τις γνωρίζουμε *εμείς* – υπάρχουν σε μερικούς τουλάχιστον από τους πλανήτες και τονίζει το γεγονός ότι οι συνθήκες σε αυτούς πρέπει να είναι πολύ πιο ευνοϊκές απ' ό,τι πάνω στην Γη μας.

Έτσι, η επιστημονική λογική, καθώς και τα παρατηρούμενα γεγονότα συμφωνούν με τις δηλώσεις του ενορατικού και με την εσωτερική φωνή μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, η οποία διακηρύσσει ότι ζωή – νοήμον, συνειδητή ζωή – *πρέπει* να υπάρχει και σε άλλους κόσμους εκτός από τον δικόν μας.

Αλλά αυτό είναι ένα όριο πέρα από το οποίο δεν μπορούν να μεταφέρουν τον άνθρωπο οι συνηθισμένες λειτουργίες του. Πολλά είναι τα μυθιστορήματα και οι ιστορίες – μερικές από τις οποίες είναι τελείως φανταστικές, ενώ άλλες είναι γεμάτες με επιστημονική γνώση – που προσπάθησαν να φανταστούν και να περιγράψουν την ζωή σε άλλους πλανήτες. Αλλά όλα τους δεν δίνουν παρά μόνο κάποιο παραμορφωμένο αντίγραφο του δράματος της ζωής που υπάρχει γύρω μας. Έτσι πρόκειται είτε για ανθρώπους της δικής μας φυλής ιδωμένους κάτω από μικροσκόπιο - όπως λέει ο Βολταίρος – είτε για ένα χαριτωμένο παιχνίδι φαντασίας και σάτιρας, όπως το παρουσιάζει ο Μπερζεράκ. Αλλά πάντα στο βάθος διακρίνουμε πως ο καινούργιος κόσμος δεν είναι παρά εκείνος στον οποίο ζούμε εμείς. Τόσο ισχυρή είναι αυτή η τάση, ώστε ακόμα και οι σπουδαιότεροι εκ γενετής – αν και αμύητοι – ενορατικοί, όταν είναι ανεκπαίδευτοι, πέφτουν θύμα της. Απόδειξη: ο Σβέντενμποργκ, ο οποίος φτάνει μέχρι του σημείου να ντύσει τους κατοίκους του Άρη – με τους οποίους συναντιέται στον πνευματικό κόσμο – με ρούχα σαν αυτά που φοριούνται στην Ευρώπη.

Σχολιάζοντας αυτή την τάση ο Φλαμαριόν λέει:

> Μοιάζει λες και στα μάτια των συγγραφέων που έγραψαν γι' αυτό το θέμα η Γη να είναι το πρότυπο του Σύμπαντος και ο Άνθρωπος της Γης, το πρότυπο των κατοίκων του ουρανού. Ενώ

Αφού ούτε ένα άτομο μέσα σε ολόκληρο το Σύμπαν δεν είναι χωρίς ζωή και συνείδηση, πόσο μάλλον οι τεράστιες σφαίρες του. Αν και αυτές παραμένουν σφραγισμένα βιβλία για εμάς τους ανθρώπους, οι οποίοι δύσκολα μπορούμε να εισέλθουμε ακόμα και στην συνείδηση των μορφών ζωής των πλησιέστερων σε μας.

Δεν γνωρίζουμε ούτε τον ίδιο μας τον εαυτό, πώς μπορούμε, λοιπόν, αν δεν εκπαιδευτούμε και δεν μυηθούμε γι' αυτό, να φανταστούμε ότι μπορούμε να εισχωρήσουμε μέσα στην συνείδηση έστω και των μικρότερων ζώων γύρω μας;

> αντίθετα είναι πιθανό ότι, αφού η φύση των άλλων πλανητών είναι ουσιαστικά ποικίλη και το περιβάλλον και οι συνθήκες ύπαρξης ουσιαστικά διαφορετικές, και ενώ από την άλλη οι δυνάμεις οι οποίες προΐστανται της δημιουργίας των όντων και οι ουσίες οι οποίες λαμβάνουν μέρος στην αμοιβαία σύσταση τους είναι ουσιαστικά ξεχωριστές, θα έπετο σαν συμπέρασμα ότι ο δικός μας τρόπος ύπαρξης δεν μπορεί να θεωρηθεί κατά κανένα τρόπο εφαρμόσιμος σε άλλες σφαίρες. Όσοι έγραψαν γύρω από αυτό το θέμα επέτρεψαν στον εαυτό τους να κυριαρχηθεί από γήινες ιδέες και έπεσαν επομένως σε λάθος. [*Η Πολλαπλότητα των κατοικημένων κόσμων*, σελ. 439-440.]

Αλλά και ο Φλαμαριόν πέφτει στο ίδιο λάθος που καταδικάζει εδώ, γιατί κι αυτός σιωπηλά θεωρεί τις συνθήκες ζωής πάνω στην Γη σαν το δεδομένο βάσει του οποίου καθορίζει τον βαθμό στον οποίον οι άλλοι πλανήτες είναι κατάλληλοι για κατοίκηση από "άλλες ανθρωπότητες".

Ας αφήσουμε, όμως, αυτές τις ανώφελες και κενές υποθέσεις οι οποίες, αν και φαίνεται να γεμίζουν την καρδιά μας με μια λάμψη ενθουσιασμού και να διευρύνουν την νοητική και πνευματική μας κατανόηση, ωστόσο στην πραγματικότητα προκαλούν μια ψεύτικη διέγερση και μας τυφλώνουν όλο και περισσότερο ως προς την άγνοια μας όχι μόνο για τον κόσμο στον οποίο κατοικούμε, αλλά ακόμα και για την απειροσύνη που περιέχεται μέσα μας.

Όταν, λοιπόν, στην Βίβλο της Ανθρωπότητας βρίσκουμε να αναφέρονται "άλλοι κόσμοι", μπορούμε με ασφάλεια να συμπεράνουμε ότι αυτοί αναφέρονταν όχι μόνο σε άλλες καταστάσεις της πλανητικής αλύσου μας και της Γης, αλλά επίσης και σε άλλες κατοικημένες σφαίρες: άστρα και πλανήτες, παρόλο που αυτό το τελευταίο δεν υποτέθηκε ποτέ. Ολόκληρη η αρχαιότητα πίστευε στην Παγκοσμιότητα της ζωής. Αλλά κανένας πραγματικά μυημένος ενορατικός οποιουδήποτε πολιτισμένου έθνους δεν δίδαξε ποτέ ότι η ζωή σε άλλα άστρα μπορούσε να κριθεί με βάση την γήινη ζωή. Γενικά εκείνο που εννοείται με τις "γαίες" και τους κόσμους είναι: (α) οι "επαναγεννήσεις" της σφαίρας μας ύστερα από κάθε Μανβαντάρα και μια μεγάλη περίοδο "συσκότισης" και (β) οι περιοδικές και ολοκληρωτικές αλλαγές της επιφάνειας της Γης, όταν Ήπειροι εξαφανίζονται για να κάνουν τόπο σε Ωκεανούς, και Ωκεανοί και θάλασσες μετατοπίζονται βίαια και κατρακυλούν στους πόλους για να παραχωρήσουν την θέση τους σε νέες Ηπείρους.

Μπορούμε να αρχίσουμε με την Βίβλο, την νεώτερη από τις Κοσμικές Γραφές. Στον Εκκλησιαστή (Α', 4, 9) διαβάζουμε τα ακόλουθα λόγια του Βασιλιά-Μυημένου: "Γενεά υπάγει καί γενεά έρχεται, η δε γη διαμένει εις τον αιώνα", και επίσης: "Ό,τι έγινε, τούτο πάλι θέλει γίνει και ό,τι συνέβη, τούτο πάλι θέλει συμβή και δεν είναι ουδέν καινόν υπό τον ήλιον". Κάτω απ' αυτά τα λόγια δεν είναι εύκολο να διακρίνουμε την αναφορά στους διαδοχικούς κατακλυσμούς από τους οποίους σαρώθηκαν οι Φυλές της Ανθρωπότητας, ή πηγαίνοντας ακόμα πιο πίσω τις διάφορες μεταβολές της σφαίρας κατά την διάρκεια της διαδικασίας του σχηματισμού της.

Αλλά αν μας πουν πως αυτό αναφέρεται μόνο στον κόσμο μας *όπως τον βλέπουμε τώρα*, θα παραπέμψουμε τον αναγνώστη στην Καινή Διαθήκη, όπου ο Αγ. Παύλος μιλάει για τον Υιό (την εκδηλωμένη Δύναμη) τον οποίον (ο Θεός) όρισε κληρονόμο όλων των πραγμάτων και δια του οποίου επίσης έφτιαξε τους κόσμους (πληθυντικός).[591] Η "Δύναμη" αυτή είναι η Χοχμά ή Σοφία και ο Λόγος. Πιθανόν να μας πουν πως με τον όρο αυτόν εννοούνται "κόσμοι", άστρα, ουράνια σώματα κ.τ.λ. Αλλά πέρα από το γεγονός πως τα "άστρα" δεν ήταν γνωστά σαν "κόσμοι" στους αδαείς εκδότες των Επιστολών, έστω κι αν αυτά ήταν ίσως γνωστά στον Παύλο που ήταν Μυημένος (ένας "Κύριος-Δομητής"), μπορούμε να αναφέρουμε στο σημείο αυτό έναν εξέχοντα θεολόγο, τον Καρδινάλιο Γουάισμαν. Στον Τόμο Ι του έργου του, αναφερόμενος στην ακαθόριστη περίοδο των έξι ημερών – ή μήπως θα πρέπει να πούμε την "υπερβολικά καθορισμένη" περίοδο των έξι ημερών – της δημιουργίας και στα 6.000 χρόνια, ομολογεί ότι βρισκόμαστε σε απόλυτο σκοτάδι όσον αφορά το νόημα αυτής της δήλωσης του Αγ. Παύλου. Εκτός κι αν μας επιτραπεί να υποθέσουμε ότι εδώ γίνεται ένας υπαινιγμός στην περίοδο η οποία πέρασε ανάμεσα στην *πρώτη* και

Προς Εβραίους, Α, 2. Αυτό σχετίζεται με τον Λόγο κάθε Κοσμογονίας. Το άγνωστο Φως – με το οποίο λέγεται ότι είναι συναινώνιος και σύγχρονος – αντανακλάται στον "πρωτογεννημένο", τον Πρωτόγονο και ο Δημιουργός ή Συμπαντικός Νους κατευθύνει την θεία Σκέψη του μέσα στο Χάος το οποίο κάτω από την λειτουργία των κατώτερων θεών θα διαιρεθεί σε επτά ωκεανούς: Σάπτα Σαμούντρα. Εκείνος που στην Καμπάλα είναι Χοχμά ή Σοφία, ο "Λόγος", είναι ο Πούρουσα, ο Άχουρα-Μάζντα, ο Όσιρης κ.τ.λ. και τέλος ο Χριστός των Γνωστικών.

στην *δεύτερη* στροφή του κεφαλαίου Α' της Γένεσης, για εκείνες τις πρωταρχικές αναστατώσεις, δηλαδή τις καταστροφές και τις αναδημιουργίες (του κόσμου) που υποδηλώνονται στο κεφάλαιο Α' του Εκκλησιαστή. Ή διαφορετικά, να δεχτούμε, στην *κυριολεκτική* του έννοια το απόσπασμα (Προς Εβραίους, Α', 2), μαζί με πολλά άλλα, το οποίο μιλάει για την δημιουργία κόσμων, στον πληθυντικό. Είναι πολύ αξιοσημείωτο, προσθέτει, ότι όλες οι κοσμογονίες συμφωνούν στο ότι υποδηλώνουν την ίδια ιδέα και διατηρούν την παράδοση μιας πρώτης σειράς αναστατώσεων, εξαιτίας των οποίων ο κόσμος καταστράφηκε και ξαναδημιουργήθηκε. Αν ο Καρδινάλιος είχε μελετήσει το *Ζοχάρ* οι αμφιβολίες του θα είχαν μετατραπεί σε βεβαιότητα. Να τι λέει το *Έντα Ζούτα Κάντισα*:

> Υπήρξαν παλιοί κόσμοι που χάθηκαν μόλις ήρθαν σε ύπαρξη. Κόσμοι με (και νωρίς) μορφή, ονομαζόμενοι Αναλαμπές, γιατί ήταν σαν τις σπίθες κάτω από το σφυρί του σιδηρουργού που πετάγονται προς όλες τις κατευθύνσεις. Μερικοί ήταν οι πρωταρχικοί κόσμοι οι οποίοι δεν μπορούσαν να συνεχίζουν για πολύ, γιατί ο "Αιώνιος" – ιερό να είναι το όνομά του – δεν είχε πάρει ακόμα την μορφή του,[592] ο εργάτης δεν ήταν ακόμα "Ουράνιος Άνθρωπος".[593]

Επίσης στο *Μιντράς*, που γράφτηκε πριν από την *Καμπάλα* του Σιμόν μπεν Γιοχάι, ο Ραβί Αμπαχού εξηγεί:

> Άγιος Ένας, ευλογημένο το όνομά του, σχημάτισε και κατέστρεψε διαδοχικά ποικίλους κόσμους πριν απ' αυτόν εδώ [*Μπερεσίτ Ραμπάχ*, Πάρσκα IX]... Αυτό αναφέρεται τόσο στις πρώτες φυλές [τους "Βασιλείς του Εδόμ"] όσο και στους κόσμους που καταστράφηκαν.[594]

Εδώ το "καταστράφηκαν" σημαίνει εκείνο που εμείς ονομάζουμε "συσκοτίσεις". Αυτό γίνεται φανερό όταν διαβάσει κανείς την συνέχεια της εξήγησης που δίνεται:

> Ωστόσο όταν λέγεται ότι αυτοί [οι κόσμοι] καταστράφηκαν, εννοείται απλώς ότι αυτοί [οι ανθρωπότητές τους] στερούνταν αληθινής μορφής μέχρι που ήρθε σε ύπαρξη η ανθρώπινη [δική μας] μορφή, στην οποία περικλείονται όλα τα πράγματα και η οποία *περιέχει όλες τις μορφές*...[595] δεν σημαίνει *θάνατο*, αλλά υποδηλώνει απλώς *ένα βύθισμα από την κατάστασή τους* [εκείνη των κόσμων σε δραστηριότητα].[596]

Όταν, επομένως, διαβάζουμε για την καταστροφή των κόσμων, αυτή η λέξη έχει πολλά νοήματα, τα οποία είναι πολύ σαφή σε αρκετά από τα Σχόλια πάνω στο *Ζοχάρ* και σε καμπαλιστικές πραγματείες. Όπως ειπώθηκε ήδη υποδηλώνει όχι μόνο την καταστροφή πολλών κόσμων που έκλεισαν την περίοδο της ζωής τους, αλλά επίσης και την καταστροφή αρκετών ηπείρων που εξαφανίστηκαν, καθώς και την παρακμή τους και την γεωγραφική αλλαγή της θέσης τους.

Μερικές φορές οι μυστηριώδεις "Βασιλείς του Εδόμ" αναφέρονται σαν "Κόσμοι" που καταστράφηκαν αλλά αυτό είναι ένα "κάλυμμα". Οι Βασιλείς που βασίλεψαν στον Εδόμ πριν να βασιλεύσει ένας Βασιλιάς στο Ισραήλ ή οι "Εδομίτες Βασιλείς", δεν θα μπορούσαν ποτέ να συμβολίζουν τους "προηγούμενους κόσμους", παρά μόνο τις "προσπάθειες για ανθρώπους" σε αυτήν την σφαίρα: τις "προ-Αδαμικές φυλές" για τις οποίες μιλάει το *Ζοχάρ* και τις οποίες εμείς εξηγούμε σαν *Πρώτη* Ριζική Φυλή. Γιατί όπως όταν μιλάμε για τις έξι Γαίες (τα έξι "άκρα" του

Την μορφή του Τικούν ή του Πρωτόγονου, του "πρωτογεννημένου", δηλαδή η συμπαντική μορφή και ιδέα δεν είχε ακόμα καθρεφτιστεί στο Χάος.

Ζοχάρ, III, 292 C. Ο "Ουράνιος Άνθρωπος" είναι ο Αδάμ-Κάδμος, η σύνθεση των Σεφιρώθ, όπως ο "Μάνου Σβαγιαμπούβα" είναι η σύνθεση των Πρατζαπάτι.

Αυτό αναφέρεται στους τρεις Γύρους που προηγήθηκαν του δικού μας τέταρτου Γύρου.

Η φράση αυτή περιέχει ένα διπλό νόημα και ένα βαθύ μυστήριο στις απόκρυφες επιστήμες, το μυστικό της οποίας αν και όταν γίνει γνωστό, παρέχει τρομακτική δύναμη στον Πεπαιδευμένο για να αλλάζει την ορατή μορφή του. [Ε.Π.Μπ.]

Έντα Ζούτα Κάντισα, Ζοχάρ, III, 1360. "Ένα βύθισμα από την κατάστασή τους": αυτό είναι αρκετά σαφές. Από τους ενεργούς κόσμους πέφτουν σε μια παροδική συσκότιση, αναπαύονται και επομένως αλλάζουν ολοκληρωτικά.

Μικροπρόσωπου), λέγεται ότι η Έβδομη (η Γη μας) δεν συνυπολογίστηκε όταν δημιουργήθηκαν οι Έξι (οι έξι σφαίρες πάνω από την δική μας στην γήινη άλυσο), έτσι και οι πρώτοι επτά Βασιλείς του Εδόμ αφήνονται εκτός υπολογισμού στην Γένεση. Σύμφωνα με τον νόμο της αναλογίας και της μετάθεσης, τόσο στο *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*, όσο και στα "Βιβλία της Γνώσης" και της "Σοφίας", οι "επτά πρωταρχικοί κόσμοι" σημαίνουν επίσης τις "επτά πρωταρχικές" φυλές (υποφυλές της Πρώτης Ριζικής Φυλής των Σκιών) και επίσης οι Βασιλείς του Εδόμ είναι οι γιοι του "Ησαύ του πατέρα των Εδομιτών"·(Γένεση, ΛΣΤ', 43), δηλαδή ο Ησαύ συμβολίζει στην Βίβλο την φυλή η οποία βρίσκεται ανάμεσα στην Τέταρτη και στην Πέμπτη: την Ατλάντεια και την Άρια. "*Δυο έθνη βρίσκονται στην μήτρα σου*", λέει ο Κύριος στην Ρεβέκα και *ο Ησαύ ήταν κόκκινος και τριχωτός*. Το κεφάλαιο ΚΕ' της Γένεσης από τους στίχους 24 έως 34 περιέχει την αλληγορική ιστορία της γέννησης της Πέμπτης Φυλής.

Σιφρά τι Τσιουτά λέει:

> Και οι Βασιλείς των αρχαίων ημερών πέθαναν και οι αρχηγοί τους [στέμματα] δεν υπήρχαν πια. [Κεφάλαιο Ι, 3.]

Το *Ζοχάρ* αναφέρει:

> Κεφαλή ενός έθνους το οποίο στην αρχή δεν είχε σχηματισθεί καθ' ομοίωση της Λευκής Κεφαλής: ο λαός του δεν είναι απ' αυτήν την Μορφή... Πριν αυτό [η Λευκή Κεφαλή, η Πέμπτη Φυλή ή Αρχαία των Αρχαίων] διευθετηθεί με την [δική του ή τωρινή] Μορφή... όλοι οι Κόσμοι καταστράφηκαν. Γι' αυτό έχει γραφεί: και ο Μπελά, ο Γιος του Μπεόρ, βασίλεψε στον Εδόμ [Γένεση, ΛΣΤ', 31 και επόμενα. Εδώ οι "Κόσμοι" σημαίνουν τις Φυλές]. Και αυτός [τέτοιος ή άλλος Βασιλιάς του Εδόμ] πέθανε και ένας άλλος βασίλεψε στην θέση του.

Μέχρι τώρα κανένας καμπαλιστής από όσους ασχολήθηκαν με τον συμβολισμό και την αλληγορία που κρύβεται κάτω από αυτούς τους "Βασιλείς του Εδόμ", δεν φαίνεται να συνέλαβε περισσότερες από μια όψεις του. Γιατί αυτοί δεν είναι μόνο οι "κόσμοι που καταστράφηκαν" ή οι "Βασιλείς που πέθαναν", αλλά και τα δυο, καθώς και πολύ περισσότερα που για να ασχοληθούμε μαζί τους δεν διαθέτουμε τώρα αρκετό χώρο. Έτσι, εγκαταλείποντας τις μυστικές παραβολές του *Ζοχάρ*, θα επιστρέψουμε στα σκληρά γεγονότα της υλιστικής επιστήμης. Πρώτα, όμως, θα αναφέρουμε μερικούς από τον μακρύ κατάλογο των μεγάλων στοχαστών που πίστευαν στην πολλαπλότητα των κατοικημένων κόσμων γενικά και σε κόσμους που προηγήθηκαν του δικού μας. Αυτοί είναι οι μεγάλοι μαθηματικοί Λάιμπνιτς και Μπερνουίγ, ο ίδιος ο Ισαάκ Νεύτωνας, όπως διαβάζει κανείς στην *Οπτική* του, ο νατουραλιστής Μποφόν, ο σκεπτικιστής Κοντιγιάκ, οι Μπαιγύ, Λάβατε, Μπερναρντέν ντε Σαιν-Πιερ, και σαν μια αντίθεση στους δυο τελευταίους – που είναι ύποπτοι τουλάχιστον μυστικισμού – ο Ντιντερό και οι περισσότεροι από τους συγγραφείς της Εγκυκλοπαίδειας. Μετά απ' αυτούς έρχεται ο Καντ, ο ιδρυτής της σύγχρονης φιλοσοφίας, οι ποιητές-φιλόσοφοι φον Γκαίτε, Κράουζ, φον Σέλλινγκ και πολλοί αστρονόμοι, από τους Μποντ, Φέργκιουσον και Χέρσελ, μέχρι τον Λαλάντ και τον Λαπλάς, με τους πολλούς μαθητές τους κατά τα πιο πρόσφατα χρόνια.

Ένας έξοχος κατάλογος τιμημένων ονομάτων, πράγματι. Αλλά τα γεγονότα της αστροφυσικής μιλάνε ακόμα πιο έντονα υπέρ της παρουσίας ζωής, ακόμα και οργανωμένης, σε άλλους πλανήτες. Έτσι, σε τέσσερις μετεωρίτες οι οποίοι έπεσαν αντίστοιχα στο Αλαί της Γαλλίας, στο Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας, στην Ουγγαρία και ξανά στην Γαλλία, μετά από ανάλυση βρέθηκε γραφίτης, μια μορφή άνθρακα η οποία είναι γνωστό ότι σχετίζεται οπωσδήποτε με την οργανική ζωή πάνω στην δική μας Γη. Και το ότι η παρουσία αυτού του άνθρακα δεν οφείλεται σε κάποια δράση που συνέβη μέσα στην ατμόσφαιρά μας, φαίνεται από το γεγονός ότι ο άνθρακας βρέθηκε μέσα στον ίδιο τον πυρήνα του μετεωρίτη. Ενώ σε έναν άλλο που έπεσε στο Οργκέιγ, στην νότιο Γαλλία, το 1864, βρέθηκε νερό και τύρφη, η οποία σχηματίζεται πάντα από την αποσύνθεση φυτικών ουσιών.

Ακόμα, εξετάζοντας τις αστρονομικές συνθήκες των άλλων πλανητών είναι εύκολο να δειχθεί ότι αρκετοί είναι πολύ καλύτερα προσαρμοσμένοι για την ανάπτυξη ζωής και νοημοσύνης – ακόμα και κάτω από τις συνθήκες με τις οποίες είναι εξοικειωμένοι οι άνθρωποι – απ' ό,τι είναι η Γη μας. Για παράδειγμα, στον πλανήτη Δία οι εποχές, αντί να ποικίλλουν μεταξύ ευρέων ορίων όπως οι δικές μας, μεταβάλλονται με ένα σχεδόν αδι-ρατο ρυθμό και διαρκούν δώδεκα φορές περισσότερο από τις δικές μας. Εξαιτίας της κλίσης του άξονα του, οι εποχές στον Δία οφείλονται σχεδόν ολοκληρωτικά στην εκκεντρότητα της τροχιάς του και έτσι αλλάζουν αργά και κανονικά. Θα μας πουν ότι δεν είναι δυνατή η ζωή πάνω στον Δία, γιατί βρίσκεται σε πυρακτωμένη κατάσταση. Αλλά σε αυτό δεν συμφωνούν όλοι οι αστρονόμοι. Για παράδειγμα, όσα λέμε εμείς τα έλεγε και ο Κ. Φλαμαριόν, και εκείνος όφειλε να γνωρίζει.

Από την άλλη μεριά η Αφροδίτη πρέπει να είναι λιγότερο κατάλληλη για ανθρώπινη ζωή σαν αυτή που υπάρχει στην Γη, επειδή οι εποχές της είναι πιο ακραίες και οι αλλαγές της θερμοκρασίας της πιο ξαφνικές. Αν και είναι περίεργο το ότι η διάρκεια της ημέρας είναι σχεδόν ίδια πάνω στους τέσσερις εσωτερικούς πλανήτες: Ερμή, Αφροδίτη, Γη και Άρη.

Πάνω στον Ερμή η θερμότητα και το φως του Ήλιου είναι επτά φορές περισσότερα απ' ό,τι πάνω στην Γη και η αστρονομία διδάσκει ότι περιβάλλεται από πολύ πυκνή ατμόσφαιρα. Και αφού βλέπουμε πως πάνω στην Γη η ζωή εμφανίζεται πιο δραστήρια ανάλογα με το φως και την θερμότητα του Ηλίου, επομένως είναι κάτι περισσότερο από πιθανό η ένταση της να είναι πολύ μεγαλύτερη πάνω στον Ερμή απ' ό,τι εδώ.

Αφροδίτη, όπως ο Ερμής, έχει μια πολύ πυκνή ατμόσφαιρα, όπως επίσης και ο Άρης. Τα χιόνια που καλύπτουν τους πόλους τους, τα σύννεφα που κρύβουν την επιφάνεια τους, ο γεωγραφικός σχηματισμός των θαλασσών και των ηπείρων τους, οι διάφορες εποχές και τα κλίματα, όλα παρουσιάζουν στενή ομοιότητα, τουλάχιστον στα μάτια του αστροφυσικού. Αλλά τα γεγονότα αυτά και οι θεωρήσεις τις οποίες προκαλούν, σχετίζονται μόνο με την πιθανότητα ύπαρξης πάνω σε αυτούς τους πλανήτες ανθρωπινής ζωής όπως είναι γνωστή πάνω στην Γη. Το ότι μερικές μορφές ζωής όπως την ξέρουμε είναι δυνατή σε αυτούς τους πλανήτες, αυτό έχει από καιρό αποδειχθεί επαρκώς και φαίνεται εντελώς περιττό να υπεισέλθουμε σε λεπτομερή θέματα της φυσιολογίας κ.τ.λ. εκείνων των υποθετικών κατοίκων, αφού σε τελική ανάλυση ο αναγνώστης μπορεί να φτάσει μόνο σε μια φανταστική επέκταση του οικείου περιβάλλοντος του. Είναι καλύτερα να μείνουμε ικανοποιημένοι με τα τρία συμπεράσματα τα οποία ο Κ. Φλαμαριόν, που τον αναφέρουμε τόσο συχνά, διατυπώνει σαν αυστηρά και ακριβή πορίσματα από τα γνωστά γεγονότα και τους νόμους της επιστήμης.

1. Οι διάφορες δυνάμεις οι οποίες δρούσαν στην αρχή της εξέλιξης, δημιούργησαν μια μεγάλη ποικιλία όντων πάνω σε αρκετούς κόσμους, τόσο στο οργανικό όσο και στο ανόργανο βασίλειο.

2. Τα έμψυχα όντα σχηματίστηκαν εξαρχής σύμφωνα με μορφές και οργανισμούς σε συσχετισμό με την φυσιολογική κατάσταση κάθε κατοικημένης σφαίρας.

3. Οι ανθρωπότητες άλλων κόσμων διαφέρουν από την δική μας, τόσο στην εσωτερική τους οργάνωση όσο και στον εξωτερικό φυσικό τύπο.

Τέλος, ο αναγνώστης που έχει την τάση να αμφισβητεί την εγκυρότητα αυτών των συμπερασμάτων επειδή είναι αντίθετα προς την Βίβλο, παραπέμπεται σε μια Προσθήκη στο έργο του Κ. Φλαμαριόν όπου ασχολείται λεπτομερειακά με το θέμα, επειδή σε ένα έργο σαν το παρόν δεν φαίνεται απαραίτητο να τονίσουμε τον λογικό παραλογισμό εκείνων των κληρικών οι οποίοι αρνούνται την πολλαπλότητα των κόσμων βάσει τέτοιων επιχειρημάτων.

Σε σχέση μ' αυτό μπορούμε να θυμηθούμε τις ημέρες όπου ο ένθερμος ζήλος της Πρωτόγονης Εκκλησίας αντιτίθετο στην σφαιρικότητα της Γης με το επιχείρημα ότι τα έθνη στους Αντίποδες θα βρίσκονταν έξω από τα όρια της σωτηρίας. Όπως επίσης και το ποσόν χρόνο χρειάστηκε μια δημιουργημένη επιστήμη για να γκρεμίσει την ιδέα ενός σταθερού στερεώματος μέσα ατά αυλάκια του οποίου τα άστρα κινούνται χάριν της ειδικής διαπαιδαγώγησης της γήινης ανθρωπότητας.

θεωρία της περιστροφής της Γης αντιμετωπίστηκε με μια παρόμοια αντίσταση – ακόμα και μέχρι βασανισμού των αποκαλυπτών της – γιατί αυτή η θεωρία εκτός του ότι στερούσε την

σφαίρα μας από την μεγαλόπρεπη κεντρική θέση της στο διάστημα, δημιουργούσε και μια απαίσια σύγχυση ιδεών ως προς την Ανάληψη, αφού οι όροι "πάνω" και "κάτω" αποδεικνύονταν πως ήταν απλώς σχετικοί, μπερδεύοντας έτσι εξίσου και το θέμα της ακριβούς τοποθεσίας του ουρανού.[597]

Σύμφωνα με τους καλύτερους σύγχρονους υπολογισμούς, υπάρχουν όχι λιγότερα από 500.000.000 άστρα διάφορων μεγεθών μέσα στην ακτίνα των καλύτερων τηλεσκοπίων. Όσο για τις αποστάσεις ανάμεσα τους, είναι ανυπολόγιστες. Η μικροσκοπική Γη μας – ένας "κόκκος άμμου σε μια απέραντη ακρογιαλιά" – είναι, λοιπόν, το μοναδικό κέντρο νοήμονος ζωής. Ο ίδιος ο Ήλιος μας, που είναι 1.300 φορές μεγαλύτερος από τον πλανήτη μας, βυθίζεται στην ασημαντότητα δίπλα σε εκείνον τον γιγαντιαίο Ήλιο, τον Σείριο, κι αυτός με την σειρά του ξεπερνιέται από άλλα φωτεινά σώματα μέσα στο άπειρο Διάστημα. Ακόμα και η εγωκεντρική αντίληψη του Ιεχωβά σαν ειδικού φύλακα μιας μικρής και αφανούς ημινομαδικής φυλής, γίνεται ανεκτή μπροστά σεεκείνη που περιορίζει την νοήμονα ύπαρξη στην δική μας μικροσκοπική σφαίρα. Αναμφίβολα οι πρωταρχικοί λόγοι ήταν: (1) αστρονομική άγνοια εκ μέρους των πρώτων χριστιανών, μαζί με μια υπερβολική εκτίμηση της σημασίας του ίδιου του ανθρώπου: μια χονδροειδής μορφή εγωισμού και ο φόβος ότι αν γινόταν αποδεκτή η υπόθεση για εκατομμύρια άλλους κατοικημένους κόσμους, τότε θα πρόβαλε η σαρωτική ερώτηση: "Υπήρξε μια Αποκάλυψη σε κάθε κόσμο;" – η οποία θα περιλάμβανε την ιδέα του Υιού του θεού να "τριγυρίζει" αιώνια κατά κάποιον τρόπο. Ευτυχώς τώρα δεν χρειάζεται να χάνουμε χρόνο και ενέργεια για να αποδείξουμε την δυνατότητα ύπαρξης τέτοιων κόσμων. Όλα τα νοήμονα άτομα την δέχονται. Εκείνο που μένει να καταδειχθεί είναι ότι από την στιγμή που αποδειχθεί ότι υπάρχουν κατοικημένοι κόσμοι εκτός από τον δικόν μας με ανθρωπότητες ολότελα διαφορετικές τόσο μεταξύ τους όσο και από την δική μας – όπως ισχυρίζονται οι Απόκρυφες Επιστήμες – τότε θα έχει κατά το ήμισυ αποδειχθεί και η εξέλιξη των προηγούμενων φυλών. Γιατί πού είναι εκείνος ο φυσικός ή ο γεωλόγος που είναι έτοιμος να ισχυρισθεί πως η Γη δεν άλλαξε άπειρες φορές μέσα στα εκατομμύρια χρόνια που πέρασαν κατά την διάρκεια της ύπαρξής της·και ότι, αφού άλλαξε το "δέρμα" της – όπως ονομάζεται στον Αποκρυφισμό – η Γη δεν διέθετε κάθε φορά ειδικές ανθρωπότητες προσαρμοσμένες στις ανάλογες ατμοσφαιρικές και κλιματολογικές συνθήκες που επικρατούσαν; Και αν είναι έτσι, γιατί δεν θα μπορούσαν οι προηγούμενες τέσσερις και εντελώς διαφορετικές ανθρωπότητες να έζησαν και να ήκμασαν πριν από την δική μας Αδαμική (Πέμπτη Ριζική) Φυλή;

Πριν κλείσουμε, όμως, την συζήτηση μας, πρέπει να εξετάσουμε πιο προσεχτικά την επονομαζόμενη οργανική εξέλιξη. Ας ψάξουμε καλά και ας δούμε αν είναι ή όχι δυνατόν να κάνουμε τα Απόκρυφα στοιχεία και την χρονολογία να συμφωνήσουν ως ένα σημείο με εκείνα της Επιστήμης.

* * *

Γ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΓΕΩΛΟΓΙΚΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

Φαίνεται, ωστόσο, πως είναι δυνατόν να υπολογίσουμε μια κατά προσέγγιση διάρκεια των γεωλογικών περιόδων βάσει των συνδυασμένων στοιχείων της Επιστήμης και του Αποκρυφισμού που έχουμε τώρα μπροστά μας. Φυσικά, η Γεωλογία είναι ικανή να καθορίσει σχεδόν με σιγουριά ένα πράγμα: το πάχος αρκετών ιζημάτων. Είναι λογικό να υποθέσουμε ότι ο χρόνος που απαιτείται

Στο εμβριθές και πνευματώδες έργο, *Ο Θεός και το Βιβλίο του*, του τρομερού "Σαλαντίν" [Ουίλιαμ Στιούαρτ Ρος] αγνωστικιστικής φήμης, ο διασκεδαστικός υπολογισμός ότι αν ο Χριστός αναλήφθηκε με ταχύτητα μπάλας κανονιού δεν θα είχε φτάσει ακόμα ούτε στον Σείριο, μας θυμίζει έντονα το παρελθόν. Προκαλεί ίσως μια όχι αβάσιμη υποψία ότι ακόμα και η δική μας εποχή της επιστημονικής διαφώτισης μπορεί να είναι το ίδιο χονδροειδώς παράλογη στις υλιστικές αρνήσεις της, ακριβώς όπως οι άνθρωποι του Μεσαίωνα ήταν παράλογοι και υλιστές στις θρησκευτικές διαβεβαιώσεις τους.

για την εναπόθεση οποιουδήποτε στρώματος πάνω στον θαλάσσιο βυθό βρίσκεται σε ακριβή αναλογία με το πάχος της μάζας που σχηματίζεται. Χωρίς αμφιβολία ο ρυθμός διάβρωσης της ξηράς και η τακτοποίηση των υλικών στον βυθό των ωκεανών διέφερε από εποχή σε εποχή και οι κατακλυσμικές αλλαγές διάφορων ειδών διασπούν την "ομοιομορφία" της συνηθισμένης γεωλογικής διαδικασίας. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι έχουμε κάποια καθορισμένη αριθμητική βάση πάνω στην οποία θα εργαστούμε, το έργο μας είναι πιο εύκολο απ' ό,τι μπορεί να φαίνεται με την πρώτη μάτια. Αφήνοντας κάποια λογικά περιθώρια για διαβαθμίσεις στον ρυθμό της εναπόθεσης, ο καθηγητής Λεφέβρ μας δίνει τους σχετικούς αριθμούς που συνοψίζουν τον γεωλογικό χρόνο. Δεν επιχειρεί να υπολογίσει τα χρόνια που πέρασαν από τότε που εναποτέθηκε το πρώτο στρώμα των Λαυρεντιανών πετρωμάτων, αλλά υποθέτοντας ότι ο χρόνος αυτός είναι X, μας παρουσιάζει τις σχετικές αναλογίες στις οποίες αντιστοιχούν οι διάφορες περίοδοι. Ας μας επιτραπεί να αρχίσουμε την εκτίμηση μας δηλώνοντας ότι, κατά προσέγγιση μιλώντας, τα Αρχέγοντα πετρώματα έχουν πάχος 21.350 μ., τα Πρωτογενή 12.800 μ., τα Δευτερογενή 4.500 μ., τα Τριτογενή 1.500 μ. και τα Τεταρτογενή 150 μ.:

> *Οποιαδήποτε κι αν ήταν η πραγματική του διάρκεια*, διαιρώντας σε εκατό μέρη τον χρόνο που πέρασε από την εμφάνιση της ζωής πάνω στην γη [κατώτερα Λαυρεντιανά στρώματα], θα οδηγηθούμε στο να αποδώσουμε στην αρχέγονη εποχή περισσότερο από το μισό της όλης διάρκειας, ας πούμε 53,5 στην Πρωτογενή 32,4, στην Δευτερογενή 11,5, στην Τριτογενή 2,3 και στην Τεταρτογενή 0,5 ή το μισό τοις εκατό. [Α. Λεφέβρ, *Η Φιλοσοφία* (1879), Μέρος ΙΙ, Κεφ. ΙΙ, σελ. 470.]

Τώρα, αφού – βάσει των απόκρυφων στοιχείων – είναι βέβαιο πως ο χρόνος που πέρασε από τις πρώτες ιζηματογενείς εναποθέσεις είναι 320.000.000 χρόνια, είμαστε σε θέση να συμπεράνουμε ότι:

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Η Αρχέγονη	Λαυρεντιανή Καμβρία Σιλούρια	διήρκεσε 171.200.000 χρόνια
Η Πρωτογενής	Δεβόνιος Ανθρακοφόρος διήρκεσε 103.040.000 χρόνια Πέρμια	
Η Δευτερογενής	Τριάσιος Ιουράσιος Κρητιδική	διήρκεσε 36.800.000 χρόνια
Η Τριτογενής	Ηώκαινη Μειόκαινη Πλειόκαινη	διήρκεσε 7.360.000 χρόνια (πιθανόν καθ' υπερβολή)
Η Τεταρτογενής		δικήρκεσε 1.600.000 χρόνια (πιθανόν καθ' υπερβολή)

Τέτοιες εκτιμήσεις εναρμονίζονται με τις δηλώσεις της Εσωτερικής Εθνολογίας σχεδόν σε όλες τις λεπτομέρειες. Το Τριτογενές Ατλάντειο ημικύκλιο, από την "κορυφή της δόξας" εκείνης της Φυλής στην αρχή της Ηώκαινης μέχρι τον μεγάλο μεσομειόκαινο κατακλυσμό, θα φανεί ότι διήρκεσε κάπου 3 1/2 μέχρι τέσσερα εκατομμύρια χρόνια. Αν η διάρκεια της Τεταρτογενούς δεν έχει υπερεκτιμηθεί (όπως φαίνεται πιθανόν), τότε η καταβύθιση των Ρούτα και Ντάιτια θα είναι μετατριτογενής. Είναι πιθανόν τα αποτελέσματα που δίνονται εδώ να αφήνουν μια κάπως υπερβολικά μεγάλη περίοδο τόσο για την Τριτογενή όσο και για την Τεταρτογενή, καθώς η *Τρίτη Φυλή* εκτείνεται πολύ πίσω μέσα στην Δευτερογενή Εποχή. Παρ' όλα αυτά οι αριθμοί είναι πολύ υπαινικτικοί.

Αλλά επειδή τα επιχειρήματα από τις *γεωλογικές μαρτυρίες* υποστηρίζουν μόνο 100.000.000 χρόνια, ας συγκρίνουμε τους ισχυρισμούς και τις διδασκαλίες μας με εκείνα της ακριβούς επιστήμης.

Έντουαρντ Κλοντ, στο *Γνώση* [τομ. I, 31 Μαρτίου, 1882: άρθρο "Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου στην Δυτική Ευρώπη", σελ. 464], σχολιάζοντας το έργο του ντε Μορτιγιέ, *Στοιχεία για την Ιστορία του Ανθρώπου*, το οποίο τοποθετεί του άνθρωπο στην μεσομειόκαινη περίοδο,[598] παρατηρεί: "Θα ερχόταν σε αντίθεση με όλα όσα διδάσκει η θεωρία της εξέλιξης και επίσης δεν θα κέρδιζε καμιά υποστήριξη από τους οπαδούς της ειδικής δημιουργίας και της σταθερότητας των ειδών, το να αναζητήσουμε ένα τόσο υψηλά ειδικευμένο θηλαστικό σαν τον άνθρωπο στα αρχικά στάδια της ιστορίας της ζωής πάνω στην σφαίρα". Σε αυτό μπορεί κανείς να απαντήσει: (α) η θεωρία της εξέλιξης, όπως διατυπώθηκε από τον Ντάρβιν και αναπτύχθηκε από μεταγενέστερους εξελικτιστές, όχι μόνο είναι το αντίθετο του αλάνθαστου, αλλά απορρίπτεται και από αρκετούς σπουδαίους ανθρώπους της επιστήμης, π.χ. τον ντε Κατρφάς στην Γαλλία, το δρ. Βάισμαν, έναν πρώην εξελικτιστή στην Γερμανία και πολλούς άλλους, καθώς οι τάξεις των αντινταρβινιστών ενισχύονται όλο και περισσότερο κάθε χρόνο.[599]·Και (β) η αλήθεια, για να αξίζει το όνομά της και να παραμένει αλήθεια και γεγονός, δεν χρειάζεται να γυρέψει υποστήριξη από καμιά τάξη ή αίρεση. Γιατί αν επρόκειτο να κερδίσει την υποστήριξη των πιστών της ειδικής δημιουργίας, τότε ποτέ δεν θα κέρδιζε την εύνοια των Εξελικτιστών και το αντίστροφο. Η αλήθεια πρέπει να στηρίζεται πάνω στα δικά της σταθερά θεμέλια των γεγονότων και να ριψοκινδυνεύει την αναγνώρισή της όταν απομακρυνθεί κάθε προκατάληψη στον δρόμο της. Αν και το θέμα έχει ήδη εξετασθεί πλήρως στις κυριότερες όψεις του, είναι ωστόσο σκόπιμο να αντικρούουμε κάθε αποκαλούμενη "επιστημονική" αντίρρηση καθώς θα προχωρούμε, όταν κάνουμε τις θεωρούμενες σαν αιρετικές και "αντιεπιστημονικές" δηλώσεις μας.

Ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά στις διαφορές ανάμεσα στην ορθόδοξη και στην εσωτερική επιστήμη, αναφορικά με το θέμα της ηλικίας του πλανήτη και του ανθρώπου. Με τους δυο αντίστοιχους συγχρονιστικούς πίνακες μπροστά του ο αναγνώστης θα μπορέσει να δει με μια ματιά την σημασία αυτών των διαφορών και ταυτόχρονα να αντιληφθεί ότι δεν είναι αδύνατο – αντίθετα, είναι πολύ πιθανό – ότι περαιτέρω ανακαλύψεις στην γεωλογία και η ανεύρεση ανθρώπινων απολιθωμάτων θα αναγκάσουν την επιστήμη να παραδεχτεί τελικά πως η εσωτερική φιλοσοφία έχει δίκιο ή τουλάχιστον ότι είναι πιο κοντά στην αλήθεια.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Η επιστήμη χωρίζει την περίοδο της ιστορίας της σφαίρας, από την αρχή της ζωής πάνω στην γη (ή την αζωική εποχή), σε πέντε κύριες διαιρέσεις ή περιόδους, σύμφωνα με τον Χαίκελ. [*Φυσική Ιστορία της Δημιουργίας*, σελ. 20]

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Αφήνοντας την ταξινόμηση των γεωλογικών περιόδων στην Δυτική Επιστήμη, η εσωτερική φιλοσοφία διαιρεί μόνο τις ζωικές περιόδους του πλανήτη. Στο τωρινό Μανβαντάρα, η πραγματική περίοδος χωρίζεται σε επτά Κάλπα και σε επτά μεγάλες ανθρώπινες φυλές. Το πρώτο Κάλπα, που αντιστοιχεί στην "Αρχέγονη Εποχή", είναι η εποχή:

Ο όποιος, ωστόσο, σε ένα άλλο έργο του, *Η Προϊστορία: Προέλευση και Αρχαιότητα του Ανθρώπου* (1876), παραχώρησε γενναιόδωρα στην ανθρωπότητα μας μόνο 230.000 χρόνια. Αφού τώρα μαθαίνουμε ότι τοποθετεί τον άνθρωπο στην "μεσομειόκαινη περίοδο", πρέπει να πούμε ότι ο αξιοσέβαστος καθηγητής της Προϊστορικής Ανθρωπολογίας (στο Παρίσι) εμφανίζει μια κάποια αντιφατικότητα και ασυνέπεια, αν όχι απλοΐκότητα, στις απόψεις του.

Η ριζική και βασική ιδέα της προέλευσης και του μετασχηματισμού των ειδών – η κληρονομικότητα των αποκτημένων ιδιοτήτων – φαίνεται ότι συναντά τελευταία σοβαρούς αντιπάλους στην Γερμανία. Εκτός από άλλους εξίσου εξέχοντες ανθρώπους της επιστήμης, ο Ντι Μπουά-Ρεϋμόντ και ο δρ. Πφλούγκερ βρίσκουν αξεπέραστες δυσκολίες, ακόμα και απιθανότητες, στην θεωρία αυτήν.

ΑΡΧΕΓΟΝΗ
Λαυρεντιανό Σύστημα,
Κάμβριο Σύστημα,
Σιλούριο Σύστημα.

επιστήμη μας λέει ότι η Αρχέγονη Εποχή κατά κανέναν τρόπο δεν στερείτο φυτικής και ζωικής ζωής. Στα λαυρεντιανά στρώματα του Ηώζωου (*Eozoon Canadense*), ενός θαλαμοφόρου οστράκου. Στα Σιλούρια ανακαλύπτονται θαλάσσια χόρτα (άλγη) μαλάκια, καρκινοειδή και κατώτεροι θαλάσσιοι οργανισμοί, καθώς επίσης και τα πρώτα ίχνη ψαριών.

Αρχέγονη Εποχή εμφανίζει άλγες, μαλάκια, καρκινοειδή, πολύποδα, θαλάσσιους οργανισμούς κ.τ.λ., κ.τ.λ. Επομένως η επιστήμη διδάσκει ότι η θαλάσσια ζωή υπήρχε από την αρχή του χρόνου, αφήνοντας μας, όμως, να υποθέσουμε μόνοι μας το πώς εμφανίστηκε η ζωή πάνω στην γη. Αν απορρίπτει την βιβλική "δημιουργία" (όπως εμείς), γιατί δεν μας δίνει μια άλλη κατά προσέγγιση πειστική υπόθεση;

"ΑΡΧΕΓΟΝΗ"[600]
Ντέβα ή θείοι άνθρωποι, οι "Δημιουργοί" και Προγεννήτορες.[601]

Εσωτερική Φιλοσοφία συμφωνεί με την δήλωση που κάνει η επιστήμη (βλέπε παράλληλη στήλη), αντιτιθέμενη, όμως, σε ένα σημείο. Τα 300.000.000 χρόνια της φυτικής ζωής (βλέπε "Χρονολογία των Μπραχμάνων") προηγήθηκαν των "θείων Ανθρώπων" Προ-γεννητόρων. Επίσης, καμιά διδασκαλία δεν αρνείται ότι υπήρχαν ίχνη ζωής μέσα στην Γη εκτός από το *Ηώζωο* το Καναδικό, κατά την Αρχέγονη Εποχή. Μόνο που ενώ η προαναφερθείσα βλάστηση ανήκε σε αυτόν τον Γύρο, τα ζωολογικά υπολείμματα που βρίσκονται σήμερα στο αποκαλούμενο λαυρεντιανό, κάμβιο και σιλούριο σύστημα, είναι *υπολείμματα* του Τρίτου Γύρου. Όντας στην αρχή αστρικά όπως και τα υπόλοιπα, στερεοποιήθηκαν και υλοποιήθηκαν *pari pasu* με την ΝΕΑ βλάστηση.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ
Δεβόνιος[602]
Ανθρακοφόρος
Πέρμια

"ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ"
Θείοι Προγεννήτορες. ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΕΙΣ ΟΜΑΔΕΣ και οι 2 1/2 φυλές. "Δάση φτέρης, Σφραγιδό-δενδρα, Κολφέρεα, ψάρια, πρώτα ίχνη ερπετών". Έτσι λέει η σύγχρονη επιστήμη.

Η εσωτερική δοξασία επαναλαμβάνει τα όσα ειπώθηκαν πιο πάνω. Όλα αυτά είναι απομεινάρια του προηγούμενου Γύρου.[603] Από την στιγμή, όμως, που τα πρωτότυπα προβάλλονται από το αστρικό περίβλημα της γης, αρχίζει ένας άπειρος αριθμός τροποποιήσεων.

ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΗΣ
Τριάσιος
Ιουράσιος
Ασβεστοφόρος
ή Κρητιδική

"ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΗΣ"
Σύμφωνα με όλους τους υπολογισμούς η Τρίτη Φυλή είχε ήδη κάνει την εμφάνισή της, αφού κατά την Τριάσιο υπήρχαν ήδη λίγα θηλαστικά και πρέπει να είχε χωριστεί.

Για να γίνουν πιο σαφείς οι παραλληλισμοί, διατηρήθηκαν τα ίδια ονόματα με κείνα που δίνονται από την επιστήμη. Οι δικοί μας όροι είναι τελείως διαφορετικοί.

Ο σπουδαστής ας θυμάται ότι η Δοξασία διδάσκει πως υπάρχουν επτά βαθμοί Ντέβα ή "Προγεννητόρων" ή επτά τάξεις, από την πιο τέλεια μέχρι την λιγότερη εξυψωμένη.

Ίσως ειπωθεί πως είμαστε ασυνεπείς αφοό δεν εισάγουμε σε αυτόν τον πίνακα έναν *Άνθρωπο Πρωτογενούς Εποχής*. Ο παραλληλισμός των Φυλών και των γεωλογικών περιόδων που υιοθετήθηκε εδώ, όσον αφορά την προέλευση της 1ης και 2ης, είναι καθαρά πειραματικός γιατί δεν υπάρχει διαθέσιμη καμιά άμεση πληροφορία. Έχοντας αναλύσει προηγούμενα το θέμα μιας πιθανής Φυλής κατά την *Ανθρακοφόρο Εποχή*, είναι άσκοπο να ανακινήσουμε ξανά εδώ την συζήτηση.

Κατά την διάρκεια του μεσοδιαστήματος από τον έναν Γύρο στον άλλον, η σφαίρα και το καθετί πάνω της παραμένουν σε *status quo*. Θυμηθείτε ότι η βλάστηση άρχισε με την αιθερική μορφή της πριν από την ονομαζόμενη Αρχέγονη εποχή, διέσχισε την Πρωτογενή και στερεοποιήθηκε σ' αυτήν, φτάνοντας σε πλήρη υλική ζωή κατά την Δευτερογενή.

Αυτή είναι η εποχή των Ερπετών, των γιγαντιαίων Μεγαλόσαυρων, Ιχθυόσαυρων, Πλειόσαυρων κ.τ.λ., κ.τ.λ. Η επιστήμη αρνείται την παρουσία του ανθρώπου σε αυτήν την περίοδο. Αν είναι έτσι, τότε πρέπει να εξηγήσει πώς έγινε οι άνθρωποι να μάθουν γι' αυτά τα τέρατα και να τα περιγράψουν πριν από την εποχή του Κυβιέ. Τα αρχαία χρονικά της Κίνας, της Ινδίας, της Αιγύπτου, ακόμα και της Ιουδαίας είναι γεμάτα με τέτοια, όπως δείξαμε σε άλλο σημείο. Επίσης στην περίοδο αυτήν εμφανίζονται τα πρώτα (μαρσιποφόρα) θηλαστικά:[604] εντομοφάγα, σαρκοφάγα, φυτοφάγα και (όπως νομίζει ο καθ. Όουεν) ένα χορτοφάγο θηλαστικό με οπλές.

Η επιστήμη δεν δέχεται την εμφάνιση του ανθρώπου πριν από το τέλος της Τριτογενούς περιόδου.[605] Γιατί; Επειδή ο άνθρωπος πρέπει να φανεί σαν νεώτερος από τα ανώτερα θηλαστικά. Αλλά η Εσωτερική φιλοσοφία μας διδάσκει το αντίθετο. Και καθώς η επιστήμη είναι εντελώς ανίκανη να φτάσει σε κάποιο κατά προσέγγιση συμπέρασμα ως προς την ηλικία του Αυτή, λοιπόν, είναι η εποχή της Τρίτης Φυλής, στην οποία μπορεί επίσης να ανακαλυφθεί και η προέλευση της αρχικής Τέταρτης. Εδώ, όμως, αφηνόμαστε ολοκληρωτικά στην εικασία, επειδή δεν έχουν δοθεί ακόμα από τους Μυημένους συγκεκριμένα στοιχεία.

Η αναλογία είναι πολύ ελλιπής, ωστόσο μπορεί να υποστηριχθεί ότι όπως τα πρώτα θηλαστικά και προθηλαστικά εμφανίζονται στην εξέλιξη τους να μεταβάλλονται από ένα είδος σε άλλο ανώτερο ανατομικά, το ίδιο γίνεται και με τις ανθρώπινες φυλές στην προοδευτική πορεία τους. Ασφαλώς ένας παραλληλισμός μπορεί να βρεθεί ανάμεσα στα Μονοτρήματα τα Διδέλφυα (ή Μαρσιποφόρα) και τα πλακουντοφόρα θηλαστικά που χωρίζονται με την σειρά τους σε τρεις τάξεις,[606] όπως η Πρώτη, Δεύτερη και Τρίτη Ριζική Φυλή των ανθρώπων.[607] Αλλά αυτό θα απαιτούσε πολύ περισσότερο χώρο απ' όσο μπορεί να παραχωρηθεί τώρα για το θέμα.

Οι γεωλόγοι μας λένε ότι: "στην Δευτερογενή εποχή τα μόνα θηλαστικά τα οποία έχουν [μέχρι τώρα] ανακαλυφθεί στην Ευρώπη, είναι απολιθώματα ενός μικρού μαρσιποφόρου ή θυλακοφόρου". (*Γνώση*, 31 Μαρτίου 1882, σελ. 464). Σίγουρα το μαρσιποφόρο ή δίδελφυ (το μόνο σωζόμενο ζώο της οικογένειας εκείνων που υπήρχαν στην Γη κατά την διάρκεια της παρουσίας πάνω σ' αυτήν ανδρόγυνων ανθρώπων) δεν θα μπορούσε να είναι το μοναδικό ζώο που υπήρχε τότε πάνω στην Γη; Η παρουσία του διακηρύσσει και την παρουσία άλλων (αν και άγνωστων) θηλαστικών, εκτός από τα μονοτρήματα και τα μαρσιποφόρα, δείχνοντας έτσι ότι η επονομασία "εποχή θηλαστικών" που δίνεται μόνο στην Τριτογενή περίοδο είναι παραπλανητική και λαθεμένη. Γιατί αφήνει το άτομο να συμπεράνει ότι δεν υπήρχαν θηλαστικά, αλλά ερπετά, πουλιά, αμφίβια και ψάρια μόνο κατά τους Μεσοζωϊκούς χρόνους: την Δευτερογενή εποχή.

Εκείνοι που νιώθουν την τάση να κοροϊδέψουν αυτήν την δοξασία της Εσωτερικής Εθνολογίας, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη του Ανθρώπου κατά την Δευτερογενή Εποχή, καλά θα κάνουν να προσέξουν το γεγονός ότι ένας από τους πιο διακεκριμένους σύγχρονους ανθρωπολόγους, ο ντε Κατρφάς, επιχειρηματολογεί σοβαρά προς αυτή την κατεύθυνση. Γράφει: "Δεν υπάρχει, λοιπόν, τίποτε το απίθανο στην ιδέα ότι αυτός [ο Άνθρωπος] μπορεί να εμφανίστηκε....πάνω στην σφαίρα μαζί με τους πρώτους αντιπροσώπους του τύπου στον οποίο ανήκει εξαιτίας της οργάνωσης του". Η δήλωση αυτή προσεγγίζει πολύ στενά την δική μας βασική βεβαίωση ότι ο άνθρωπος προηγήθηκε των άλλων θηλαστικών.
Ο καθηγητής Λεφέβρ παραδέχεται ότι, οι "εργασίες των Μπουσέ ντε Περτ, Λαρτέ, Κρίστυ, Μπουρζουά, Ντεσνόουερς, Μπροκά, ντε Μορτιλέτ, Γκωντρύ, Καπελίνι και εκατοντάδων άλλων, σκόρπισαν όλες τις αμφιβολίες και απέδειξαν καθαρά την προοδευτική ανάπτυξη του ανθρώπινου οργανισμού και των ικανοτήτων του από την Μειόκαινη περίοδο της Τριτογενούς εποχής." (*Η Φιλοσοφία*, Μέρος II, κεφ. II, σελ. 488.) Γιατί αυτός αρνείται την πιθανότητα ενός ανθρώπου της Δευτερογενούς εποχής; Απλώς γιατί είναι μπλεγμένος μέσα στο χάος της νταρβινικής Ανθρωπολογίας!! "Η προέλευση του ανθρώπου είναι συνδεδεμένη με κείνη των ανώτερων θηλαστικών"· αυτός εμφανίστηκε "μόνο μαζί με τους τελευταίους τύπους της τάξης του"!! Αυτό δεν είναι επιχείρημα, αλλά δογματισμός. Η θεωρία δεν μπορεί ποτέ να αφορίζει το γεγονός! Μήπως πρέπει όλα να υποχωρήσουν μπροστά στην απλή λειτουργική υπόθεση των Δυτικών Εξελικτιστών; Ασφαλώς όχι.

Φαίνεται ότι αυτά τα Πλακουντωτά της τρίτης υπόταξης χωρίζονται σε εκείνα που έχουν θυσανωτό πλακούντα (πλακούντας που αποτελείται από πολλούς χωριστούς σκόρπιους θυσάνους), σε ζωνοπλακουντωτά (με πλακούντα σε σχήμα ζώνης) και σε δισκοπλακουντωτά (ή δισκοειδή). Ο Χαίκελ στα Μαρσιποφόρα Διδέλφια βλέπει γενεαλογικά έναν από τους συνδετικούς κρίκους ανάμεσα στον άνθρωπο και στο Μονήρες!!

Αυτή η ένταξη της Πρώτης Φυλής στην Δευτερογενή εποχή είναι αναγκαστικά μόνο μια προσωρινή λειτουργική υπόθεση, καθώς η ακριβής χρονολογία της Πρώτης, Δεύτερης και αρχικής Τρίτης Φυλής φυλάγεται καλά καλυμμένη από τους Μυημένους. Απ' όσα μπορούν να ειπωθούν πάνω στο θέμα, η Πρώτη Ριζική Φυλή μπορεί να υπήρξε προ-Δευτερογενής, όπως πράγματι και λέγεται. (Βλέπε ανωτέρω.)

ανθρώπου ή έστω τις γεωλογικές περιόδους, επομένως ακόμα κι αν γίνει αποδεκτή και σαν υπόθεση, η απόκρυφη διδασκαλία είναι πιο λογική και εδραιωμένη.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ

Ηώκαινος, Μειόκαινος, Πλειόκαινος.

Η ύπαρξη του ανθρώπου δεν επιτρέπεται ακόμα στην διάρκεια αυτής της περιόδου.

Ο Ε. Κλοντ, στο περιοδικό *Γνώση* (σελ. 464) λέει: "....αν και τα πλακουντοφόρα θηλαστικά και τα άλλα Πρωτεύοντα, με τα οποία σχετίζεται ο άνθρωπος, εμφανίζονται στους Τριτογενείς χρόνους, και το κλίμα – τροπικό κατά την Ηώκαινη εποχή, θερμό κατά την Μειόκαινη και εύκρατο στην Πλειόκαινη – ευνοούσε την παρουσία του, οι αποδείξεις της ύπαρξής του στην Ευρώπη πριν από το τέλος της Τριτογενούς εποχής....δεν γίνονται γενικά αποδεκτές εδώ."

"ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ"

Η Τρίτη Φυλή έχει τώρα σχεδόν ολότελα εξαφανιστεί, αποδεκατισμένη από τους φοβερούς γεωλογικούς κατακλυσμούς της Δευτερογενούς εποχής, αφήνοντας πίσω της μόνο ελάχιστες υβριδικές φυλές.

Η Τέταρτη, γεννημένη εκατομμύρια χρόνια πριν[608] λάβει χώρα ο ανωτέρω κατακλυσμός, χάνεται κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου,[609] όταν η Πέμπτη (η δική μας Άρια φυλή) είχε ήδη ένα εκατομμύριο χρόνια ανεξάρτητης ύπαρξης.[610] Πόσο αρχαιότερη είναι από την αρχή της, ποιος το ξέρει; Αφού η "Ιστορική" Περίοδος άρχισε, με τους Ινδούς Άριους – με τους *Βέντα* για πλήθη[611] τους – και πολύ πιο πριν στα Εσωτερικά Αρχεία, είναι άσκοπο να επιχειρήσουμε οποιοδήποτε παραλληλισμό εδώ.

Η Γεωλογία διαιρεί τώρα τις περιόδους και τοποθετεί του άνθρωπο στην:

ΤΕΤΑΡΤΟΓΕΝΗ

Παλαιολιθικός άνθρωπος, Νεολιθικός άνθρωπος και Ιστορική Περίοδος.

"ΤΕΤΑΡΤΟΓΕΝΗ"

Αν στην Τεταρτογενή περίοδο παραχωρούνται 1.500.000 χρόνια, τότε μόνο η Πέμπτη Φυλή μας ανήκει σ' αυτήν.

Και όμως, *mirabile dictum!* (*θαυμαστόν το ειπείν*), ενώ ο *μη-καννίβαλος* Παλαιολιθικός άνθρωπος, ο οποίος πρέπει ασφαλώς να προηγήθηκε του καννίβαλου Νεολιθικού κατά εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια,[612] εμφανίζεται να είναι ένας εξαίρετος καλλιτέχνης, ο Νεολιθικός άνθρωπος παρουσιάζεται σχεδόν σαν ένας αξιοθρήνητος άγριος, παρά τους λιμναίους οικισμούς του. [Που μοιάζουν κατά κάποιον τρόπο με τα πασσαλοχώρια του Βόρειου Βόρνεο.]

Αν και χρησιμοποιούμε τον όρο "αληθινά ανθρώπινη" μόνο για την Τέταρτη Ατλάντεια Ριζική Φυλή, ωστόσο η Τρίτη Φυλή είναι σχεδόν ανθρώπινη κατά το τελευταίο τμήμα της, αφού κατά την διάρκεια της πέμπτης υποφυλής της είναι που η ανθρωπότητα χωρίστηκε σεξουαλικά και γεννήθηκε ο πρώτος άνθρωπος σύμφωνα με την νέα φυσική διαδικασία. Αυτός ο "πρώτος άνθρωπος", στην Βίβλο αντιστοιχεί με τον Ενώς ή Ενώχ, γιο του Σηθ. (Γένεση, Δ')

Η γεωλογία έχει καταγράψει την προηγούμενη ύπαρξη ενός παγκόσμιου ωκεανού, καθώς μαρτυρούν στρώματα θαλάσσιων ιζημάτων που υπάρχουν ομοιόμορφα παντού, αλλά δεν είναι ακόμα η εποχή που αναφέρεται στην αλληγορία του Βαϊβασβάτα Μάνου. Αυτός ο τελευταίος είναι ένας Ντέβα-Άνθρωπος (ή Μάνου) που σώζει μέσα σε μια κιβωτό (την θηλυκή αρχή) τα σπέρματα της ανθρωπότητας και επίσης τους επτά Ρίσι – οι οποίοι εδώ είναι τα σύμβολα των επτά ανθρώπινων αρχών – η αλληγορία για την οποία μιλήσαμε σε άλλο σημείο. Ο "Παγκόσμιος Κατακλυσμός" είναι η υδάτινη άβυσσος της Αρχέγονης Αρχής του Βηρωσσού (βλέπε Στάντζα ΙΙ μέχρι VIII στον τρίτο τόμο). Αν ο Κρολ παραχώρησε δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια από την Ηώκαινο περίοδο (το οποίο το δηλώνουμε βάσει της αυθεντίας ενός Γεωλόγου, του Τσαρλς Γκουλντ), είναι ακατανόητο το πώς μπορεί τότε να αποδίδει μόνο 60 εκατομμύρια χρόνια "από την αρχή της Κάμβριας περιόδου, στην Αρχέγονη Εποχή". Τα Δευτερογενή στρώματα είναι δύο φορές πιο παχιά από τα Τριτογενή και έτσι η Γεωλογία δείχνει ότι μόνο η Δευτερογενής εποχή είχε διπλάσια διάρκεια από την Τριτογενή, θα πρέπει λοιπόν να δεχθούμε μόνο 15 εκατομμύρια χρόνια και για την Αρχέγονη και την Πρωτογενή μαζί; Δεν είναι περίεργο που ο Ντάρβιν απέρριψε τον υπολογισμό.

Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 53-55, 4η εκδ., σελ. 60, 8η έκδ.

Ελπίζουμε ότι δώσαμε όλα τα επιστημονικά στοιχεία σε άλλο σημείο.

Η Γεωλογία παραδέχεται πως "χωρίς αμφιβολία μια αξιόλογη περίοδος πρέπει να παρεμβλήθηκε μετά την αποχώρηση του Παλαιολιθικού ανθρώπου και πριν από την άφιξη του Νεολιθικού διαδόχου του". (Βλέπε Τζέιμς Γκήκι, *Προϊστορική Ευρώπη*, και Τσ. Γκουλντ, *Μυθικά Τέρατα*, σελ. 98.)

Γιατί δείτε τι λέει στον αναγνώστη ο μορφωμένος γεωλόγος Τσαρλς Γκουλντ, στο έργο του *Μυθικά Τέρατα* (σελ. 97):

> Οι παλαιολιθικοί άνθρωποι δεν γνώριζαν την αγγειοπλαστική και την τέχνη της υφαντικής και προφανώς δεν είχαν κατοικίδια ζώα ή κάποιο σύστημα καλλιέργειας. Αλλά οι Νεολιθικοί λιμναίοι κάτοικοι της Ελβετίας είχαν αργαλειούς, αγγεία, δημητριακά, πρόβατα, άλογα, σκυλιά κ.τ.λ. Εργαλεία από κέρατο, οστά και ξύλο βρίσκονταν σε κοινή χρήση και στις δύο φυλές, αλλά της αρχαιότερης διακρίνονται συχνά επειδή *είναι σκαλισμένα με μεγάλη επιδεξιότητα ή είναι στολισμένα με ζωντανές απεικονίσεις διάφορων ζώων που ζούσαν εκείνη την περίοδο*. Ενώ από την μεριά του Νεολιθικού ανθρώπου φαίνεται να υπάρχει μια *αξιοσημείωτη απουσία οποιασδήποτε παρόμοιας καλλιτεχνικής ικανότητας.*[613]

Ας εξηγήσουμε για ποιους λόγους.

Τα αρχαιότερα απολιθώματα ανθρώπου, ο πρωτόγονος σπηλαιάνθρωπος της αρχαίας Παλαιολιθικής περιόδου και της περιόδου πριν τους παγετώνες (οποιασδήποτε διάρκειας και όσο παλιά κι αν είναι), είναι πάντα το ίδιο γένος ανθρώπου και δεν υπάρχουν απολιθώματα τα οποία να αποδεικνύουν γι' αυτόν: "ό,τι αποδεικνύουν το Ιππάριο και το Ανχιθέριουμ για το γένος άλογο, δηλαδή μια βαθμιαία προοδευτική διαφοροποίηση από έναν απλό προγονικό τύπο σε πιο περίπλοκες υπάρχουσες μορφές". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 181.]

Όσο για τα επονομαζόμενα Παλαιολιθικά τσεκουριά.... "όταν τοποθετηθούν πλάι-πλάι με τις χονδροειδείς μορφές πέτρινων τσεκουριών που χρησιμοποιούνται από Αυστραλούς και άλλους ιθαγενείς, είναι δύσκολο να ανακαλυφθεί οποιαδήποτε διαφορά". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 121.] Αυτό αποδεικνύει ότι υπήρχαν άγριοι σε όλες τις εποχές. Και το συμπέρασμα θα πρέπει να είναι ότι ίσως να υπήρχαν και πολιτισμένοι λαοί εκείνες τις εποχές, προηγμένα έθνη, σύγχρονα εκείνων των ακαλλιέργητων αγρίων. Βλέπουμε κάτι τέτοιο στην Αίγυπτο πριν από 7.000 χρόνια.

Ένα εμπόδιο που είναι άμεσο επακόλουθο των δύο προηγούμενων: Ο άνθρωπος, αν δεν είναι αρχαιότερος της Παλαιολιθικής περιόδου, δεν είναι δυνατόν να διέθετε ικανό χρόνο ώστε να μεταμορφωθεί από τον "ελλείποντα κρίκο" σε εκείνο που είναι γνωστό ότι υπήρξε κατά την διάρκεια της απομακρυσμένης εκείνης γεωλογικής εποχής, δηλαδή σε ένα ακόμα *πιο τέλειο είδος από πολλές φυλές απ' αυτές που υπάρχουν σήμερα*.

Τα παραπάνω οδηγούν κατά φυσικό τρόπο στον ακόλουθο συλλογισμό: (1) Ο πρωτόγονος άνθρωπος (ο γνωστός στην επιστήμη), από μερικές όψεις, ήταν ένας ακόμα πιο εξελιγμένος άνθρωπος του είδους του απ' ό,τι είναι τώρα. (2) Η αρχαιότερη γνωστή μαϊμού, ο λεμούριος, ήταν λιτότερο ανθρωποειδής από τα σύγχρονα πιθηκοειδή είδη. (3) Συμπέρασμα: ακόμα κι αν βρισκόταν ένας ελλείπων κρίκος, η ζυγαριά των μαρτυριών θα παρέμενε γερμένη περισσότερο υπέρ του ότι ο

"*Ο ικανότερος γλύπτης της σύγχρονης εποχής πιθανόν* να μην τα κατάφερνε πολύ καλύτερα, αν το καλέμι του ήταν ένα κομμάτι πυρόλιθος και το υλικό που έπρεπε να σκαλίσει ήταν πέτρα ή κόκαλο"!! (Καθηγητής Μπόυντ Ντόουκινς *Σπηλαιοκυνήγι*, σελ. 344.) Μετά από μια τέτοια ομολογία είναι άσκοπο να επιμένουμε στις δηλώσεις των Χάξλεϋ, Σμιτ, Λαίνγκ και άλλων ότι, ο Παλαιολιθικός άνθρωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί πως μας οδηγεί κατά οποιονδήποτε τρόπο πίσω σε μια πιθηκοειδή ανθρώπινη φυλή, διαλύοντας έτσι τις φαντασίες πολλών επιπόλαιων Εξελικτιστών. Τα απομεινάρια καλλιτεχνικής αξίας που επανεμφανίζονται εδώ στους ανθρώπους της Εποχής των Λαξευτών Λίθων, αποδίδονται στους Ατλάντειους προγόνους τους. Ο Νεολιθικός άνθρωπος ήταν ένας πρόδρομος της μεγάλης Άριας εισβολής και μετανάστευσε από ένα εντελώς διαφορετικό τμήμα: την Ασία και κατά ένα μέρος την Βόρεια Αφρική. Οι φυλές που κατοικούσαν στην τελευταία, προς τα Βόρειο-Δυτικά, ήταν ασφαλώς Ατλάντειας καταγωγής – χρονολογούμενοι από εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια πριν την Νεολιθική Περίοδο στην Ευρώπη – αλλά είχαν σε τέτοιον βαθμό παρεκκλίνει από τον αρχικό τύπο, ώστε δεν παρουσίαζαν πια κανένα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Όσο για την αντίθεση ανάμεσα στον Νεολιθικό και στον Παλαιολιθικό άνθρωπο, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι, όπως παρατηρεί ο Καρλ Βογκτ, ενώ ο πρώτος ήταν καννίβαλος, ο πολύ αρχαιότερος άνθρωπος της εποχής των Μαμούθ δεν ήταν. Οι ανθρώπινοι τρόποι και συνήθειες δεν βελτιώνονται, λοιπόν, κατά πως φαίνεται με τον χρόνο; Τουλάχιστον όχι σε αυτήν την περίπτωση.

πίθηκος *είναι ένας εκφυλισμένος άνθρωπος* που βουβάθηκε από κάποιες τυχαίες περιστάσεις,[614] παρά υπέρ του ότι ο άνθρωπος προέρχεται από έναν πιθηκοειδή πρόγονο. Η θεωρία καταλήγει σε δύο αντίθετα αποτελέσματα.

Από την άλλη μεριά, αν γίνει αποδεκτή η θεωρία της Ατλαντίδος και γίνει πιστευτή η δήλωση ότι κατά την Ηώκαινη Εποχή "ακόμα και στο αρχικό μέρος της, ο μεγάλος κύκλος των ανθρώπων της τέταρτης φυλής, των Ατλάντειων, είχε ήδη φτάσει στο ανώτερο σημείο του...."26 τότε μερικές από τις τωρινές δυσκολίες της επιστήμης μπορούν πολύ εύκολα να εξαφανιστούν. Η χονδροειδής κατασκευή των Παλαιολιθικών εργαλείων δεν αποδεικνύει τίποτε το αντίθετο προς την ιδέα ότι δίπλα - δίπλα με τους κατασκευαστές τους ζούσαν έθνη αρκετά πολιτισμένα. Μας λένε ότι:

> Μόνο ένα μικρός μέρος της επιφανείας της γης έχει εξερευνηθεί και απ' αυτό μόνο ένα ελάχιστο τμήμα επιφανειών αρχαίου εδάφους ή σχηματισμών γλυκού νερού, μέρη που μόνο εκεί μπορούμε να περιμένουμε ότι θα συναντήσουμε ίχνη ανώτερων μορφών ζωικής ζωής....[και ότι] ακόμα κι αυτά έχουν εξερευνηθεί τόσο ατελώς, ώστε το γεγονός πως δεν συναντάμε τώρα χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες αναμφίβολα ανθρώπινα υπολείμματα κρυμμένα κάτω από τα πόδια μας, οφείλεται στο ότι υποθέσαμε την ύπαρξη τους μόνο μέσα στα τελευταία τριάντα χρόνια. [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 98.]

Υποδηλώνει επίσης πολλά το γεγονός ότι μαζί με τους χονδροειδείς πέλεκεις των κατώτερων άγριων, οι εξερευνητές συναντούν και δείγματα με κατεργασία τέτοιας καλλιτεχνικής αξίας, τα οποία είναι δύσκολο να βρεθούν ή να τα περιμένει κανείς, σε ένα σύγχρονο χωριό μιας οποιασδήποτε ευρωπαϊκής χώρας, εκτός από ειδικές περιπτώσεις. Το "πορτραίτο" του "βόσκοντος Ταράνδου" από ένα σπήλαιο Τάινγκεν στην Ελβετία, καθώς και εκείνο του ανθρώπου που τρέχει με δύο αλογοκεφαλές σκαλισμένες δίπλα του – ένα έργο της περιόδου του Ταράνδου, δηλαδή *τουλάχιστον πριν από 50.000 χρόνια* – χαρακτηρίζονται από τον Σ. Λαίνγκ όχι μόνο σαν υπερβολικά καλοφτιαγμένα, αλλά ειδικά ο τάρανδος που βόσκει, σαν ένα έργο που "θα τιμούσε οποιονδήποτε σύγχρονο ζωγράφο ζώων". Και αυτό δεν αποτελεί κανέναν υπερβολικό έπαινο, όπως μπορεί να κρίνει ο καθένας (βλέπε κατωτέρω). Αφού, λοιπόν, σήμερα έχουμε δίπλα-δίπλα τους μεγαλύτερους ζωγράφους της Ευρώπης και ταυτόχρονα τους σύγχρονους Εσκιμώους οι οποίοι, έχουν επίσης μια τάση – σαν τους Παλαιολιθικούς προγόνους τους της περιόδου των Ταράνδων, το χονδροειδές και άγριο ανθρώπινο είδος – να σκαλίζουν συνεχώς με την μύτη του μαχαιρού τους σκίτσα ζώων, σκηνές κυνηγιού κ.τ.λ., γιατί να μη συνέβαινε το ίδιο και σε εκείνες τις εποχές; Συγκρινόμενα με δείγματα των αιγυπτιακών σχεδίων και σκίτσων 7.000 χρόνων, τα "αρχαιότερα πορτραίτα" ανθρώπων, αλογοκεφαλών και ταράνδων, φτιαγμένα πριν από 50.000 χρόνια, είναι ασφαλώς ανώτερα. Ωστόσο, οι Αιγύπτιοι εκείνων των περιόδων είναι γνωστό ότι ήταν ένα πολύ αναπτυγμένο έθνος, ενώ οι Παλαιολιθικοί άνθρωποι αποκαλούνται άγριοι κατώτερου τύπου. Αυτό φαινομενικά μοιάζει με ασήμαντο θέμα, αλλά ωστόσο υπαινίσσεται πολλά αφού δείχνει πως κάθε καινούργια γεωλογική ανακάλυψη γίνεται προσπάθεια να προσαρμοστεί με τις τρέχουσες θεωρίες και όχι το αντίστροφο. Ναι. Ο κ. Χάξλεϋ έχει δίκιο όταν παρατηρεί: "Ο χρόνος θα δείξει." Θα δείξει, και πρέπει να επιβεβαιώσει τον Αποκρυφισμό.

Στο μεταξύ οι πιο ασυμβίβαστοι υλιστές οδηγούνται εξ ανάγκης στις πιο αποκρυφίζουσες παραδοχές. Κατά περίεργο τρόπο, οι πιο μετριοπαθείς υλιστές της Γερμανικής σχολής είναι εκείνοι οι οποίοι έρχονται πιο κοντά στις διδασκαλίες των Αποκρυφιστών, όσον αφορά την υλική ανάπτυξη. Έτσι ο καθηγητής Μπαουμγκάρτνερ πιστεύει ότι:

> Τα σπέρματα των ανώτερων ζώων μπορούν να είναι απλώς τα αυγά των κατώτερων ζώων....εκτός από την εξελικτική ανάπτυξη του φυτικού και ζωικού κόσμου, συνέβη σε κείνη την

Με βάση τα στοιχεία που παρέχονται από την σύγχρονη επιστήμη, την φυσιολογία και την φυσική επιλογή και χωρίς να καταφύγουμε σε καμιά ως εκ θαύματος δημιουργία, δύο νέγρικα ανθρώπινα είδη κατώτερης νοημοσύνης – ας πούμε δύο ηλίθιοι που έχουν γεννηθεί βωβοί – μπορούν μέσω σεξουαλικής ένωσης να παράγουν ένα βωβό είδος Παστράνα, το οποίο θα μπορούσε να αρχίσει μια νέα τροποποιημένη φυλή και έτσι να παράγει με το πέρασμα του γεωλογικού χρόνου τον κανονικό ανθρωποειδή πίθηκο.

> περίοδο ο σχηματισμός νέων πρωτότυπων σπερμάτων [τα οποία αποτέλεσαν την βάση νέων μεταμορφώσεων κ.τ.λ.]· οι πρώτοι άνθρωποι που πρόβαλαν από τα σπέρματα των ζώων κάτω απ' αυτούς, έζησαν πρώτα σε μια κατάσταση *προνύμφης*. [Κ. Χ. Μπαουμγκάρτνερ, *Αρχή περί μιας φυσιολογικής ιστορίας της Δημιουργίας του Φυτικού και Ζωικού Βασίλειου*, 1885.]

Ακριβώς, σε μια κατάσταση προνύμφης λέμε κι εμείς. Αλλά όχι όμως από κάποιο ζωικό σπέρμα και η "προνύμφη" εκείνη ήταν η άψυχη αστρική μορφή των προφυσικών Φυλών. Κι εμείς, όπως ο Γερμανός καθηγητής και αρκετοί άλλοι άνθρωποι της Επιστήμης στην Ευρώπη, πιστεύουμε ότι οι ανθρώπινες φυλές "δεν προήλθαν από ένα ζεύγος, αλλά εμφανίστηκαν αμέσως σαν πολυάριθμες φυλές." Γι' αυτό όταν διαβάζουμε το έργο *Δύναμη και* Ύλη και βλέπουμε εκείνο τον Αυτοκράτορα των Υλιστών, τον Μπύχνερ, να επαναλαμβάνει – όπως ο Μάνου και ο Ερμής – ότι "το φυτό περνάει αδιόρατα μέσα στο ζώο, το ζώο μέσα στον άνθρωπο", τότε δεν έχουμε παρά να προσθέσουμε "και ο άνθρωπος στο πνεύμα", για να συμπληρώσουμε το καμπαλιστικό αξίωμα. Πολύ περισσότερο αφού στο έργο *Δύναμη και 'Υλη*, του δρ. Λουί Μπόχνερ, μεταφρασμένο και εκδομένο στα Αγγλικά από τον Τζ. Φρέντερικ Κόλινγουντ, 1864, (στις σελίδες 82, 84, 85) διαβάζουμε την ακόλουθη παραδοχή: "....Δημιουργημένος μέσω της αυτόματης γέννησης από τον συνδυασμό ανόργανων στοιχείων και από τα απλούστερα φυτικά και ζωικά κύτταρα, με την βοήθεια ισχυρών φυσικών δυνάμεων και *άπειρων περιόδων χρόνου*, πρόβαλε βαθμιαία αυτός ο πλούσιος και άπειρα τροποποιημένος οργανικός κόσμος από τον οποίο περιβαλλόμαστε τώρα.... Αναμφίβολα, η αυτόματη γέννηση έπαιξε *έναν πολύ πιο σημαντικό ρόλο κατά την αρχέγονη εποχή απ' ό,τι τώρα, ούτε μπορούμε να αρνηθούμε πως με αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκαν όντα μιας ανώτερης οργάνωσης* απ' ό,τι τώρα",·γιατί αυτός είναι και ο ισχυρισμός του Αποκρυφισμού.

όλη διαφορά βρίσκεται στο εξής: η σύγχρονη επιστήμη τοποθετεί την υλιστική θεωρία των αρχέγονων σπερμάτων πάνω στην γη, και του τελευταίου σπέρματος της ζωής σε αυτήν την σφαίρα, του ανθρώπου, καθώς και όλων των άλλων, ανάμεσα σε δύο κενά. Από πού, λοιπόν, προήλθε το πρώτο σπέρμα αν απορριφθούν εντελώς τόσο η αυτόματη γέννηση όσο και η παρέμβαση εξωτερικής δύναμης; Ο σερ Ο. Τόμσον μας λέει: ότι *τα σπέρματα της οργανικής ζωής ήρθαν στην Γη μας με κάποιον μετεωρίτη.* Αυτό δεν βοηθάει σε τίποτε και απλώς μετατοπίζει την δυσκολία από την Γη στον υποτιθέμενο μετεωρίτη.

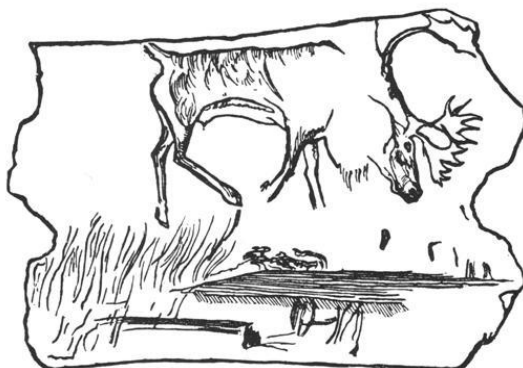
Αυτές είναι οι συμφωνίες και οι διαφωνίες μας με την επιστήμη. Όσον αφορά τις ατέλειωτες περιόδους συμφωνούμε, φυσικά, ακόμα και με την υλιστική υπόθεση, γιατί εμείς πιστεύουμε στην Εξέλιξη, αν και πάνω σε διαφορετικές γραμμές. Ο καθηγητής Χάξλεϋ στο έργο *Μαρτυρία για την Θέση του Ανθρώπου στην Φύση*, πολύ σωστά λέει: "Αν είναι σωστή οποιαδήποτε μορφή του δόγματος της προοδευτικής εξέλιξης, θα πρέπει να επεκτείνουμε κατά μεγάλες εποχές την πιο τολμηρή εκτίμηση που έγινε μέχρι τώρα για την αρχαιότητα του Ανθρώπου". Αλλά όταν μας λένε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι προϊόν φυσικών δυνάμεων έμφυτων στην ύλη, την στιγμή που η δύναμη – σύμφωνα με τις σύγχρονες απόψεις – είναι απλώς μια ιδιότητα της ύλης, ένας "τρόπος κίνησης" κ.τ.λ. και όταν βλέπουμε ότι ο σερ. Ο. Τόμσον επαναλαμβάνει το 1885 εκείνα που δήλωνε ο Μπύχνερ και η σχολή του πριν τριάντα χρόνια, τότε φοβόμαστε πως κάθε σεβασμός μας για την αληθινή επιστήμη γίνεται καπνός! Δύσκολα μπορεί κανείς να μη σκεφτεί ότι σε ορισμένες περιπτώσεις ο υλισμός είναι ασθένεια. Γιατί όταν οι άνθρωποι της Επιστήμης, μπροστά στα μαγνητικά φαινόμενα και στην έλξη μορίων σιδήρου μέσω μονωτικών ουσιών, όπως το γυαλί, ισχυρίζονται ότι η έλξη αυτή οφείλεται στην "μοριακή κίνηση" ή στην "περιστροφή των μορίων του μαγνήτη", τότε αυτή η διδασκαλία, είτε προέρχεται από κάποιον "εύπιστο" θεοσοφιστή που δεν έχει καμιά ιδέα φυσικής, είτε από έναν εξέχοντα άνθρωπο της επιστήμης, είναι εξίσου ανόητη. Το άτομο που υποστηρίζει μια τέτοια θεωρία μπροστά στα γεγονότα, αποτελεί μια περαιτέρω απόδειξη ότι: "Όταν οι άνθρωποι δεν διαθέτουν μια γωνιά στον νου τους στην οποία να πετάνε τα γεγονότα, τόσο το χειρότερο για τα γεγονότα."

Προς το παρόν η διαμάχη ανάμεσα στην αυτόματη γέννηση και στους αντιπάλους της έχει καταλαγιάσει, με την προσωρινή νίκη των τελευταίων. Αλλά ακόμα κι αυτοί αναγκάστηκαν να παραδεχθούν – όπως έκανε ο Μπύχνερ και όπως κάνουν επίσης οι κ.κ. Τύνταλ και Χάξλεϋ – ότι η αυτόματη γέννηση *πρέπει να συνέβη κάποτε*, κάτω "από ειδικές θερμικές συνθήκες". Ο Βιρτσόφ αρνείται ακόμα και να συζητήσει το θέμα, *πρέπει* να έλαβε χώρα σε κάποια στιγμή της ιστορίας του

πλανήτη μας, κι αυτό είναι όλο. Αλλά κι αυτό φαίνεται να είναι πιο λογικό από την υπόθεση του σερ Ο. Τόμσον που μόλις αναφέρθηκε, δηλαδή ότι τα σπέρματα της οργανικής ζωής έπεσαν πάνω στην Γη μας από κάποιον μετεωρίτη, ή από εκείνη την άλλη *επιστημονική* υπόθεση – την ζευγαρωμένη με την πρόσφατα υιοθετημένη πίστη – ότι δεν υπάρχει *καμιά* "ζωτική αρχή", αλλά μόνο ζωτικά φαινόμενα, τα οποία μπορούν όλα να αναχθούν στις μοριακές δυνάμεις του αρχικού πρωτοπλάσματος. Αυτό, όμως, δεν βοηθάει την Επιστήμη να λύσει το ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα: την προέλευση και την καταγωγή του Ανθρώπου, γιατί εδώ βρίσκεται ακόμα χειρότερος κλαυθμός και οδυρμός.

> ....Ενώ μπορούμε να ανάγουμε τους σκελετούς των θηλαστικών της Ηώκαινης περιόδου, μεσώ αρκετών κατευθύνσεων εξειδίκευσης, σε διαδοχικούς Τριτογενείς χρόνους, ο άνθρωπος παρουσιάζει το φαινόμενο ενός μη εξειδικευμένου σκελετού, ο οποίος δεν μπορεί εύκολα να συνδεθεί με καμιά απ' αυτές τις γραμμές. [Σερ Τζ. Ο. Ντόουσον, *Η Προέλευση του Κόσμου*, σελ. 39.]

Το μυστικό σύντομα μπορεί να ειπωθεί όχι μόνο από την εσωτερική σκοπιά, αλλά ακόμα και από την σκοπιά κάθε θρησκείας του κόσμου, χωρίς να αναφέρουμε τους Αποκρυφιστές. Ο "εξειδικευμένος σκελετός" αναζητάται σε λάθος σημείο, όπου δεν μπορεί να βρεθεί ποτέ. Αναμένεται να βρεθεί στα φυσικά υπολείμματα του ανθρώπου, σε κάποιον πιθηκοειδή "ελλείποντα κρίκο", με ένα κρανίο μεγαλύτερο από εκείνο του πιθήκου και με κρανιακή χωρητικότητα μικρότερη από εκείνη του ανθρώπου. Αντί να αναζητούν – όπως θα έπρεπε – *εκείνη την εξειδίκευση στην υπερφυσική ουσία της εσωτερικής αστρικής του σύστασης, η οποία δύσκολα μπορεί να ξεθαφτεί από οποιαδήποτε γεωλογικά στρώματα!* Μια τέτοια σταθερή, ελπιδοφόρα προσκόλληση σε μια αυτό-υποβιβαζόμενη θεωρία είναι το πιο θαυμαστό χαρακτηριστικό της εποχής.

REINDEER ENGRAVED ON ANTLER BY PALÆOLITHIC MAN. (*After Geikie.*)

Τάρανδος σκαλισμένος σε ελαφοκέρατο από τον παλαιολιθικό άνθρωπο.
[Από το έργο του Τζ. Γκήκι, *Προϊστορική Ευρώπη, ένα Γεωλογικό Σκίτσο*, Λονδίνο, 1881.]

Στο μεταξύ αυτό είναι δείγμα ενός σκαλίσματος, φτιαγμένο από έναν Παλαιολιθικό "άγριο". Παλαιολιθικός σημαίνει άνθρωπος της "πρώτης Λίθινης Εποχής", ένας που υποτίθεται ότι ήταν τόσο άγριος και ζωώδης όσο και τα ζώα με τα οποία ζούσε.

Αν εξαιρέσουμε τους σύγχρονους κατοίκους των Νησιών της Νότιας θάλασσας ή ακόμα και οποιαδήποτε Ασιατική φυλή, προκαλούμε κάθε μαθητή ή έστω νεαρό Ευρωπαίο, που να μην έχει μελετήσει ποτέ σχέδιο, να εκτελέσει ένα τέτοιο σκάλισμα ή έστω ένα σχέδιο με μολύβι. Εδώ έχουμε μια αληθινή καλλιτεχνική μικρογραφία και σωστές φωτοσκιάσεις χωρίς κανένα επίπεδο μοντέλο μπροστά στον καλλιτέχνη, ο οποίος αντέγραψε κατευθείαν από την φύση, επιδεικνεύοντας έτσι μια γνώση της ανατομίας και της αναλογίας. Μας ζητάνε να πιστέψουμε πως ο καλλιτέχνης που σκάλισε αυτόν τον τάρανδο ανήκε στους αρχέγονους "ημιζωώδεις" άγριους (συγχρόνους των μαμούθ και των τριχωτών ρινόκερων), τους οποίους μερικοί υπερενθουσιώδεις Εξελικτιστές προσπάθησαν κάποτε να μας τους απεικονίσουν σαν σαφείς προσεγγίσεις προς τον τύπο του υποθετικού τους "πιθηκοειδούς ανθρώπου"!

Αυτό το σκαλισμένο ελαφοκέρατο αποδεικνύει με ευφράδεια γεγονότος ότι, η εξέλιξη των φυλών προχώρησε πάντα με μια σειρά ανόδων και πτώσεων, ότι ο άνθρωπος είναι σχεδόν τόσο

παλιός όσο και ο φλοιός της Γης και – αν μπορούμε να αποκαλέσουμε "Άνθρωπο" και τον θείο πρόγονό του – ακόμα παλιότερος.

Και ο ίδιος ο Μορτιγιέ φαίνεται να εκφράζει μια αόριστη δυσπιστία για τους υπολογισμούς των σύγχρονων αρχαιολόγων, όταν γράφει: "Η προϊστορία είναι μια καινούργια επιστήμη, που απέχει πολύ, πάρα πολύ από του να έχει ήδη πει την τελευταία της λέξη". Σύμφωνα με τον Λάιελ, μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες στο θέμα και "Πατέρα" της Γεωλογίας:

> απαίτηση να συναντάμε πάντα έναν κατώτερο τύπο κρανίου όσο παλιότερος είναι ο γεωλογικός σχηματισμός στον οποίο βρίσκεται, *βασίζεται πάνω στην θεωρία της προοδευτικής εξέλιξης* και μπορείνα αποδειχθεί σωστή. Παρ' όλα αυτά πρέπει να θυμόμαστε πως μέχρι τώρα δεν έχουμε κσμιά σαφή γεωλογική ένδειξη ότι η εμφάνιση εκείνων που ονομάζονται *κατώτερες φυλές της ανθρωπότητας προηγείται σε χρονολογική σειρά από εκείνη των ανώτερων φυλών*. [Λάιελ, *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*, 1863, σελ. 95.]

Ούτε μέχρι σήμερα βρέθηκαν τέτοιες ενδείξεις. Έτσι, η Επιστήμη προσφέρει για πούλημα ένα αρκουδοτόμαρο που δεν το έχει δει μέχρι τώρα μάτι θνητού!

παραδοχή αυτή του Λάιελ γίνεται περισσότερο υπαινικτική αν συνδυαστεί με την άποψη του καθηγητή Μαξ Μύλλερ, η επίθεση του οποίου πάνω στην νταρβινική Ανθρωπολογία από την σκοπιά της ΓΛΩΣΣΑΣ δεν έχει παρεπιμπτόντως, απαντηθεί ικανοποιητικά μέχρι τώρα:

> Τι γνωρίζουμε για τις άγριες φυλές πέρα από το τελευταίο κεφάλαιο της ιστορίας τους; [Παράβαλέ το με την εσωτερική θεώρηση των Αυστραλών και Βουσμάνων, καθώς και του Παλαιολιθικού Ευρωπαίου ανθρώπου, σαν τους απογόνους των Ατλάντειων που διατηρούν το ίχνος μιας χαμένης κουλτούρας, η οποία ήκμασε όταν η μητρική Ριζική Φυλή βρισκόταν στην αρχή της.] Ρίξαμε ποτέ μια διεισδυτική ματιά στους προγόνους τους;... Πώς έφτασαν να γίνουν αυτό που είναι;... Η γλώσσα τους αποδεικνύει πράγματι ότι αυτοί οι επονομαζόμενοι εθνικοί, με τα περίπλοκα συστήματα μυθολογίας, τα επίπλαστα έθιμα, τις ακατανόητες παραξενιές και αγριότητες, δεν είναι πλάσματα του σήμερα ή του χθες. Αν δεν δεχτούμε μια ειδική δημιουργία γι' αυτούς τους άγριους, τότε θα πρέπει να είναι τόσο αρχαίοι όσο οι Ινδοί, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι [πολύ αρχαιότεροι]....θα πρέπει να πέρασαν μέσα από πολλές μεταλλαγές *και αυτό που θεωρούμε σαν πρωτόγονο μπορεί, απ' όσο ξέρουμε, να είναι ένα ΞΑΝΑΚΥΛΙΣΜΑ ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ* ή η φθορά κάποιου που σε προηγούμενα στάδια ήταν πιο λογικός και νοήμων. [Μαξ Μύλλερ, *Ινδία: Τι μπορεί να μας Διδάξει;* Μια σειρά Διαλέξεων που δόθηκαν στο Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ το 1882. Διάλεξη ΙΙΙ, σελ. 110, έκδ. του 1892.]

"Ο πρωτόγονος άγριος είναι ένας οικείος όρος στην σύγχρονη φιλολογία", παρατηρεί ο καθηγητής Ρόλινσον: "αλλά υπάρχει καμιά ένδειξη ότι ο πρωτόγονος άγριος υπήρξε ποτέ; *Όλες οι ενδείξεις δείχνουν μάλλον προς την αντίθετη κατεύθυνση*". [*Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου Εξεταζόμενη Ιστορικά.* "Σημερινά Μονοπάτια", Τομ. ΙΙ, Μελέτη ΙΧ, σελ. 25.] Στο έργο του, *Η Καταγωγή των Εθνών*, παρατηρεί πολύ σωστά: "*....οι μυθικές παραδόσεις όλων σχεδόν των εθνών τοποθετούν στην αρχή της ανθρώπινης ιστορίας μια εποχή ευτυχίας* και τελειότητας, μια 'χρυσή εποχή', η οποία δεν έχει χαρακτηριστικά αγριότητας ή βαρβαρισμού, αλλά αντίθετα πολιτισμού και ευγένειας". [*Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου Εξεταζόμενη Ιστορικά*, σελ. 10, 11.] Πώς θα αντιμετωπίσει ο σύγχρονος εξελικτιστής αυτή την ομοφωνία μαρτυριών;

Επαναλαμβάνουμε το ερώτημα που τέθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. Ι, σελ. 4):

> ανεύρεση υπολειμμάτων στο σπήλαιο του Ντέβον αποδεικνύει ότι τότε δεν υπήρχαν σύγχρονες φυλές που να είχαν υψηλό πολιτισμό; Όταν ο σύγχρονος πληθυσμός της Γης θα έχει εξαφανιστεί και κάποιος αρχαιολόγος που θα ανήκει στην "επερχόμενη φυλή" του απόμακρου μέλλοντος θα ανασκαψεί τα αγροτικά εργαλεία κάποιας φυλής Ινδιάνων της Αμερικής ή της Νήσου Αντάμαν, θα έχει μήπως δίκιο αν συμπεράνει ότι η ανθρωπότητα κατά τον δέκατο ένατο αιώνα "μόλις είχε βγει από την Λίθινη Εποχή";

Μια άλλη περίεργη ασυνέπεια στην επιστημονική γνώση είναι ότι ο Νεολιθικός άνθρωπος εμφανίζεται να είναι πολύ πιο πρωτόγονος άγριος από τον Παλαιολιθικό. Επομένως, ή οι Προϊστορικοί Χρόνοι του σερ Τζον Λάμποκ ή τα Αρχαία Λίθινα Εργαλεία του σερ Τζον Ήβανς πρέπει να είναι λάθος ή και τα δύο. Γιατί να τι μαθαίνουμε απ' αυτό και από άλλα έργα:

Καθώς περνάμε από τον Νεολιθικό στον Παλαιολιθικό Άνθρωπο, τα πέτρινα εργαλεία από ομορφοφτιαγμένα και λειασμένα αντικείμενα, γίνονται χονδροειδή βαριά πρόχειρα κατασκευάσματα. Η αγγειοπλαστική κ.τ.λ. εξαφανίζονται καθώς κατεβαίνουμε την κλίμακα. Και όμως αυτοί οι τελευταίοι μπορούσαν να σκαλίσουν έναν τέτοιον τάρανδο!

Ο Παλαιολιθικός Άνθρωπος ζούσε σε σπήλαια τα οποία μοιραζόταν επίσης με ύαινες και λιοντάρια,[615] ενώ ο Νεολιθικός Άνθρωπος ζούσε σε λιμναίους οικισμούς και χτίσματα.

Καθένας που έχει παρακολουθήσει έστω και επιφανειακά τις γεωλογικές ανακαλύψεις της εποχής μας, γνωρίζει ότι βρίσκεται μια βαθμιαία βελτίωση στην κατασκευή, από το άχαρο και χονδροειδές πελέκημα των πρώτων Παλαιολιθικών τσεκουριών, μέχρι τους σχετικά χαριτωμένους πέτρινους κέλτες του μέρους εκείνου της Νεολιθικής περιόδου που προηγείται της χρήσης των μετάλλων. Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο στην Ευρώπη, ελάχιστα τμήματα της οποίας προεξείχαν από το νερό τις μέρες των ανώτερων Ατλάντειων πολιτισμών. Υπήρχαν και τότε όπως και τώρα πρωτόγονοι άγριοι και λαοί με ανώτερο πολιτισμό. Αν σε 50.000 χρόνια από σήμερα σε κάποιο αφρικανικό σπήλαιο ξεθάψουν πυγμαίους Βουσμάνους μαζί με τους πολύ προγενέστερους πυγμαίους ελέφαντες – σαν εκείνους που βρέθηκαν στα σπήλαια της Μάλτας από τους Μάιλν-Έντουαρντς – θα είναι αυτό λόγος για να υποστηριχθεί πως στην εποχή μας όλοι οι άνθρωποι και οι ελέφαντες ήταν πυγμαίοι; Ή αν βρεθούν τα όπλα των Βέντα της Κεϋλάνης, θα έχουν οι απόγονοί μας δίκαιο να μας κατατάξουν όλους σαν Παλαιολιθικούς άγριους; Όλα τα αντικείμενα τα οποία ανασκάπτουν τώρα στην Ευρώπη οι γεωλόγοι δεν μπορούν ασφαλώς να χρονολογούνται πριν από το τέλος της Ηώκαινης εποχής, αφού τα εδάφη της Ευρώπης δεν βρίσκονταν πάνω από την θάλασσα πριν από εκείνη την περίοδο. Και τα όσα είπαμε δεν μπορούν ούτε στο ελάχιστο να αναιρεθούν από τους θεωρητικούς οι οποίοι μας λένε ότι αυτά τα παράξενα σκίτσα ζώων και ανθρώπων από τον Παλαιολιθικό άνθρωπο, εκτελέστηκαν μόνο προς *το τέλος της περιόδου του Ταρανδου*. Γιατί αυτή η εξήγηση θα ήταν πράγματι πολύ αδύναμη μπροστά στην άγνοια των γεωλόγων σχετικά με την έστω και κατά προσέγγιση διάρκεια των περιόδων.

Η Εσωτερική Δοξασία διδάσκει καθαρά το δόγμα της ακμής και παρακμής του πολιτισμού, και τώρα μαθαίνουμε ότι:

> Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο καννιβαλισμός φαίνεται να γίνεται πιο συχνός καθώς ο άνθρωπος προχωρούσε σε πολιτισμό και ότι ενώ τα ίχνη του είναι συχνά κατά τους Νεολιθικούς χρόνους, αυτά....εξαφανίζονται τελείως την εποχή των μαμούθ και των ταράνδων.
>
> Άλλη μια μαρτυρία του κυκλικού νόμου και της αλήθειας των διδασκαλιών μας. Η εσωτερική ιστορία διδάσκει ότι τα είδωλα και η λατρεία τους εξαφανίστηκαν μαζί με την Τέταρτη Φυλή, μέχρι που οι επιζήσαντες των υβριδικών φυλών της (Κινέζοι, Αφρικανοί νέγροι κ.τ.λ.), επανέφεραν βαθμιαία την λατρεία. Οι Βέντα δεν αναγνωρίζουν είδωλα, αντίθετα όλες οι σύγχρονες ινδουϊστικές γραφές αναγνωρίζουν.
>
> Στους πρώτους αιγυπτιακούς τάφους και στα ερείπια των προϊστορικών πόλεων που ξεθάφτηκαν από τον δρ. Σλήμαν, βρίσκονται άφθονα ειδώλια θεαινών με κεφάλι κουκουβάγιας και βοδιού, καθώς και άλλες συμβολικές μορφές ή είδωλα. Αλλά όταν ανερχόμαστε στους Νεολιθικούς χρόνους δεν βρίσκονται πια τέτοια είδωλα... το μόνο που μπορεί να ειπωθεί με ασφάλεια ότι ήταν ειδώλια είναι ένα ή δύο που ανακαλύφθηκαν από τον Μ. ντε Μπράιγ σε κάποια τεχνητά σπήλαια της Νεολιθικής περιόδου... τα οποία φαίνεται να προορίζονταν για θηλυκές μορφές σε φυσικό μέγεθος. [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 164, 199.]

Σε αυτήν την περίπτωση ο Παλαιολιθικός άνθρωπος στην εποχή του θα πρέπει να ήταν προικισμένος με τριπλάσια ηράκλεια δύναμη και με την μαγική ικανότητα να είναι άτρωτος. Ή, διαφορετικά, τα λιοντάρια θα πρέπει να ήταν αδύναμα σαν αρνιά εκείνη την περίοδο, για να μπορούν να μοιράζονται και οι δύο την ίδια κατοικία. Μπορούν στην συνέχεια να μας ζητήσουν να πιστέψουμε ακόμα ότι το λιοντάρι ή η ύαινα ήταν εκείνα που σκάλισαν τον τάρανδο πάνω στο ελαφοκόκαλο, όπως λέγεται και ότι αυτό το έργο εκτελέστηκε από έναν άγριο τέτοιου είδους.

Και αυτά μπορεί να ήταν απλώς αγάλματα. Εν πάση περιπτώσει όλα αυτά δεν είναι παρά μονάχα μία ανάμεσα στις πολλές αποδείξεις για την κυκλική ακμή και παρακμή του πολιτισμού και της θρησκείας. Το γεγονός ότι κανένα ίχνος ανθρώπινων υπολειμμάτων ή σκελετών δεν έχει βρεθεί μέχρι τώρα πέρα από τους Τριτογενείς ή Τεταρτογενείς χρόνους – αν και οι πυρόλιθοι[616] του Αβά Μπουρζουά μπορούν να χρησιμεύσουν σαν προειδοποίηση – φαίνεται να τονίζει την αλήθεια μιας άλλης εσωτερικής δήλωσης η οποία λέει τα εξής: "Αναζητήστε τα υπολείμματα των προπατόρων σας στους ψηλούς τόπους. Οι κοιλάδες υψώθηκαν σε βουνά και τα βουνά γκρεμίστηκαν στον βυθό των θαλασσών"... Η ανθρωπότητα της Τέταρτης Φυλής με μειωμένο κατά τα δύο τρίτα τον πληθυσμό της από τον τελευταίο κατακλυσμό, αντί να εγκατασταθεί στις νέες ηπείρους και στα νησιά που *επανεμφανίστηκαν* όταν οι προκάτοχοι τους σχημάτισαν τον βυθό των νέων Ωκεανών, εγκατέλειψαν την περιοχή που είναι τώρα γνωστή σαν Ευρώπη καθώς και μέρη της Ασίας και της Αφρικής και κατευθύνθηκαν προς τις κορυφές γιγαντιαίων βουνών, καθώς οι θάλασσες που περιέβαλαν μερικά απ' αυτά είχαν τώρα "τραβηχτεί" αφήνοντας χώρο για τα οροπέδια της Κεντρικής Ασίας.

Το πιο ενδιαφέρον δείγμα αυτής της προοδευτικής πορείας μας το προσφέρει ίσως το περίφημο Σπήλαιο του Κεντ στο Τορκουάϊ. Στο παράξενο αυτό κοίλωμα που ανασκάφθηκε από τα νερά μέσα στον Δεβόνιο ασβεστόλιθο, βρίσκουμε διατηρημένο για χάρη μας το πιο περίεργο αρχείο στις γεωλογικές μνήμες της Γης. Κάτω από τον όγκο του ασβεστόλιθου που είχε συσσωρευθεί στο δάπεδο της σπηλιάς, ανακαλύφθηκαν κλεισμένα μέσα σε ένα στρώμα μαύρου εδάφους, πολλά εργαλεία της Νεολιθικής περιόδου υπερβολικά καλής επεξεργασίας, μαζί με λίγα κομμάτια αγγείων που ανάγονται πιθανόν στην εποχή της ρωμαϊκής κατάκτησης. Εδώ δεν υπάρχει ίχνος Παλαιολιθικού ανθρώπου. Ούτε πυρόλιθοι, ούτε ίχνη εκλειπόντων ζώων της Τεταρτογενούς περιόδου. Όταν, όμως, εισχωρούμε ακόμα πιο βαθιά, μέσα από το πυκνό στρώμα του σταλαγμίτη κάτω από το μαυρόχωμα, μέσα στο ερυθρό έδαφος το οποίο, φυσικά, αποτελούσε κάποτε το δάπεδο του καταφυγίου, τα πράγματα παίρνουν πολύ διαφορετική όψη. Δεν βλέπουμε ούτε ένα αντικείμενο κατάλληλο να συγκριθεί με τα λεπτοφτιαγμένα όπλα που βρέθηκαν στο ανώτερο στρώμα. Μόνο ένας σωρός από τα χονδροειδή και βαριά μικρά τσεκούρια (με τα οποία – πρέπει να πιστέψουμε – ότι οι τερατώδεις γίγαντες του ζωικού βασιλείου υποτάχθηκαν και σκοτώθηκαν από τους μικρόσωμους ανθρώπους;) και ξύστρες Παλαιολιθικής εποχής, ανακατωμένα άτακτα με οστά ειδών τα οποία τώρα είτε έχουν εκλείψει, είτε μετανάστευσαν διωγμένα από τις κλιματολογικές μεταβολές. Οι κατασκευαστές αυτών των μικρών άσχημων τσεκουριών είναι, βλέπετε, εκείνοι που σκάλισαν τον τάρανδο δίπλα στο ποταμάκι, πάνω στο ελαφοκόκαλο, όπως δείξαμε προηγούμενα. Σε όλες τις περιπτώσεις συναντάμε τις ίδιες μαρτυρίες, δηλαδή ότι από τον ιστορικό στον Νεολιθικό και από τον Νεολιθικό στον Παλαιολιθικό άνθρωπο, τα πράγματα κατρακυλούν πάνω σε ένα κεκλιμένο επίπεδο, από τα υποτυπώδη στοιχεία του πολιτισμού μέχρι τον πιο άθλιο βαρβαρισμό. Αυτό, φυσικά, στην Ευρώπη. Ερχόμαστε ύστερα να αντικρύσουμε την "εποχή του μαμούθ" – την ακραία ή αρχική υποδιαίρεση της Παλαιολιθικής εποχής – κατά την οποία η χονδροειδής μορφή των εργαλείων φτάνει στο αποκορύφωμα της και η ζωώδης (;) εμφάνιση των σύγχρονων κρανίων, όπως του Νεάτερνταλ, δείχνει έναν πολύ κατώτερο τύπο ανθρωπότητας. Αλλά μπορεί να δείχνει, επίσης, και κάτι άλλο: μια φυλή ανθρώπων εντελώς διαφορετική από την δική μας (Τέταρτης Φυλής) Ανθρωπότητα.

Όπως λέει ένας ανθρωπολόγος στην *Σύγχρονη Σκέψη*:

> θεωρία του Πεϊρέ, είτε βασίζεται επιστημονικά είτε όχι, μπορεί να θεωρηθεί ισάξια με εκείνη που διαίρεσε τον άνθρωπο σε δύο είδη. Οι Μπροκά, Βιρέ και αρκετοί από τους Γάλλους ανθρωπολόγους αναγνώρισαν ότι η κατώτερη φυλή των ανθρώπων η οποία αποτελείται από τους Αυστραλούς, τους Τασμανούς και τους Νέγρους – με την εξαίρεση των Κάφρων και των Βόρειων Αφρικανών – θα έπρεπε να τοποθετηθεί χωριστά. Το γεγονός ότι στα είδη αυτά, ή μάλλον στα

Πάνω από είκοσι είδη απολιθωμένων μαϊμούδων βρέθηκαν σε μια και μόνη τοποθεσία, σε Μειόκαινα στρώματα (Πικέρμι, κοντά στην Αθήνα). Αν ο άνθρωπος δεν υπήρχε τότε η περίοδο είναι πολύ σύντομη, όσο κι αν την απλώσετε, για να προλάβει αυτός να μεταμορφωθεί. Και αν αυτός μεν υπήρχε, αλλά προηγούμενα δεν βρίσκονται μαϊμούδες, τότε τι έπεται σαν συμπέρασμα;

υποείδη, οι τρεις κάτω γομφίοι είναι συνήθως μεγαλύτεροι από τον δεύτερο και το λεπιδοειδές και μετωπιαίο οστό ενώνονται γενικά με ραφή, τοποθετεί τον *Χόμο Άφερ* σε τέτοιο επίπεδο, ώστε να είναι ένα εξίσου ξεχωριστό είδος, όπως πολλά από τα είδη των σπίνων. Θα αποφύγω στην παρούσα περίπτωση να αναφέρω τα γεγονότα του υβριδισμού, τα οποίο έχει σχολιάσει τόσο εξαντλητικά ο αείμνηστος καθηγητής Μπροκά. Κατά τις περασμένες εποχές του κόσμου, η ιστορία αυτής της φυλής είναι ιδιόμορφη. Ποτέ δεν έφτιαξε ένα σύστημα αρχιτεκτονικής ή μια θρησκεία δική της. [Δρ. Κ. Κάρτερ Μπλέικ, άρθρο: "Η Γένεση του Ανθρώπου".]

Είναι, πράγματι, ιδιόμορφη όπως δείξαμε στην περίπτωση των Τασμανών. Όπως κι αν είναι, τα ανθρώπινα απολιθώματα στην Ευρώπη δεν μπορούν να αποδείξουν ή να απορρίψουν την αρχαιότητα του ανθρώπου πάνω στην Γη, ούτε την ηλικία των αρχαιότερων πολιτισμών του.

Είναι καιρός οι Αποκρυφιστές να αγνοήσουν τις προσπάθειες που γίνονται για να τους περιγελάσουν, κοροϊδεύοντας τόσο τα βαριά όπλα της σάτιρας των ανθρώπων της επιστήμης όσο και τα νεροπίστολα των αδαών αφού μέχρι τώρα είναι αδύνατον να αποκτηθεί απόδειξη ή απόρριψη, ενώ οι δικές τους θεωρίες μπορούν να αντέξουν στην δοκιμασία τουλάχιστον καλύτερα απ' ό,τι οι υποθέσεις των επιστημόνων. Όσο για την απόδειξη σχετικά με την αρχαιότητα την οποία υποστηρίζουν για τον άνθρωπο, έχουν δίπλα τους τον ίδιο τον Ντάρβιν και τον Λάιελ. Ο τελευταίος ομολογεί ότι αυτοί (οι φυσιοδίφες) "έχουν ήδη αποκτήσει μαρτυρίες της ύπαρξης του ανθρώπου σε μια τόσο απομακρυσμένη περίοδο, ώστε υπήρχε αρκετός χρόνος πολλά εμφανή θηλαστικά, που ήταν κάποτε σύγχρονα με αυτόν, να εξαφανιστούν και μάλιστα πριν ακόμα κι από την εποχή των πρώτων ιστορικών καταγραφών". [Λάιελ, *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*, (Λονδίνο, 1873), σελ. 540.] Η δήλωση αυτή προέρχεται από μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες της Αγγλίας πάνω στο θέμα. Οι δύο προτάσεις που ακολουθούν είναι εξίσου υπαινικτικές και μπορούν να τις θυμούνται οι σπουδαστές του Αποκρυφισμού, γιατί μαζί με όλα τα άλλα λέει:

Όμως, παρά την μεγάλη διέλευση προϊστορικών εποχών στην διάρκεια των οποίων αυτός [ο Άνθρωπος] πρέπει να ευημερούσε πάνω στην γη, *δεν υπάρχει καμιά απόδειξη για οποιαδήποτε αντιληπτή αλλαγή στην σωματική του δομή*. Αν, επομένως, παρεξέκλινε ποτέ από κάποιον άλογο ζωώδη πρόγονο, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι αυτός υπήρχε σε μια πολύ πιο απομακρυσμένη εποχή, *πιθανόν σε κάποιες ηπείρους ή νησιά που τώρα έχουν βυθιστεί κάτω από τον ωκεανό*.

Έτσι, οι χαμένες ήπειροι γίνονται μια επίσημη υπόθεση. Το ότι οι κόσμοι (και οι Φυλές) καταστρέφονται περιοδικά από φωτιά (ηφαίστεια και σεισμοί) και νερό διαδοχικά και ανανεώνονται, είναι μια δοξασία τόσο παλιά όσο κι ο άνθρωπος. Ο Μάνου, ο Ερμής, οι Χαλδαίοι, ολόκληρη η αρχαιότητα πίστευε σ' αυτήν. Δύο φορές μέχρι τώρα η επιφάνεια του πλανήτη μεταβλήθηκε από το πυρ και δύο φορές από το νερό από τότε που εμφανίστηκε πάνω του ο άνθρωπος. Όπως η Γη χρειάζεται ανάπαυση και ανανέωση, νέες δυνάμεις και μια αλλαγή για το έδαφος της, το ίδιο και το νερό. Γι' αυτό επέρχεται μια περιοδική ανακατανομή της ξηράς και του νερού, αλλαγές κλίματος κ.τ.λ., πράγματα που επέρχονται μέσω γεωλογικής αναστάτωσης και καταλήγουν σε μια τελική μεταβολή στον άξονα. Οι αστρονόμοι μπορεί να περιγελούν την ιδέα μιας περιοδικής μεταβολής στην συμπεριφορά του άξονα του πλανήτη και να χαμογελούν με την συνομιλία που περιγράφεται στο *Βιβλίο του Ενώχ* ανάμεσα στον Νώε και στον "παππού" του Ενώχ. Παρ' όλα αυτά, όμως, η αλληγορία είναι ένα γεωλογικό και αστρονομικό γεγονός. Υπάρχει μια ιδιόμορφη μεταβολή στην κλίση του άξονα της Γης και ο προκαθορισμένος χρόνος της καταγράφεται σε έναν από τους μεγάλους Μυστικούς Κύκλους. Όπως και σε πολλά άλλα θέματα, η Επιστήμη κινείται βαθμιαία προς τον δικό μας τρόπο σκέψης. Ο δρ. Χένρυ Γούντγουαρντ γράφει στην *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Νέα Σειρά, 1877, Τομ. Ι, σελ. 115, άρθρο: "Μαρτυρίες της Εποχής των Πάγων"

Αν είναι αναγκαίο να επικαλεστούμε εξωκοσμικές αιτίες για να εξηγήσουμε την μεγάλη αύξηση του πάγου κατ' αυτήν την περίοδο παγετώνων, εγώ θα προτιμούσα εκείνη την θεωρία που διατυπώθηκε το 1688 από το δρ. Ρόμπερτ Χουκ, αργότερα από τον σερ Ρίτσαρντ Φίλιπς και άλλους και πρόσφατα από τον Τόμος Μελτ: δηλαδή μια ελαφρά αύξηση στην τωρινή κλίση της εκλειπτικής. Μία πρόταση που βρίσκεται σε τέλεια αρμονία με άλλα γνωστά αστρονομικά γεγονότα και η

παραδοχή της οποίας δεν συνεπάγεται καμιά διαταραχή της αρμονίας η οποία είναι απαραίτητη για τις κοσμικές συνθήκες μας σαν μια μονάδα στο μεγάλο ηλιακό σύστημα.

Το ακόλουθο απόσπασμα παρμένο.από μια διάλεξη του Ο. Πένγκελυ (Μέλος της Βασιλικής Εταιρείας και Μέλος της Γεωλογικής Εταιρείας), που δόθηκε στις 26 Μαρτίου 1885 με θέμα "Η Εξαφανισθείσα Λίμνη του Μπόβεϋ Τράκεϋ", δείχνει τον δισταγμό να αποδεχθούν το γεγονός μπροστά σε όλες τις μαρτυρίες υπέρ της Ατλαντίδας:

> Τα φυτά που φύονται στις πλαγιές που περιβάλλουν την Λίμνη Μπόβεϋ: Κανέλλα, Αειθαλείς Συκιές, Δάφνες, Φοινικιές και Φτέρες που έχουν γιγαντιαία ριζώματα, έχουν τους σύγχρονους συγγενείς τους *σε ένα υποτροπικό κλίμα σαν εκείνο το οποίο αναμφίβολα επικρατούσε στο Ντεβονσάιρ κατά τους Μειόκαινους χρόνους*, και έτσι μας υποδεικνύουν πόσο προσεχτικοί πρέπει να είμαστε όταν θεωρούμε σαν κανονικό *το τωρινό κλίμα οποιασδήποτε περιοχής*.
>
> Όταν, όμως, τα φυτά της Μειόκαινης εποχής βρίσκονται στην Νήσο Ντίσκο, στην δυτική ακτή της Γροινλανδίας, σε πλάτος 69° 20' και 70° 30' Β., όταν μαθαίνουμε πως μεταξύ αυτών βρίσκονται δύο τα οποία υπάρχουν επίσης στο Μπόβεϋ (*Sequoia couttsiae, Quercus lyelli*), όταν – για να αναφέρουμε τον καθηγητή Χηρ – βρίσκουμε ότι "το θαυμάσιο αειθαλές (*Magnolia inglefieldi)* ωρίμαζε τους καρπούς του τόσο βόρεια μέχρι τον παράλληλο των 70°", [*Φιλοσοφικές Πραγματείες,* 1869, Τομ. CLIX, σελ. 457], επίσης, όταν ο αριθμός, η ποικιλία και η αφθονία των φυτών της Μειόκαινης Γροινλανδίας βρίσκονται πως είναι τέτοια ώστε αν η ξηρά συνέχιζε μέχρι εκεί, μερικά απ' αυτά είναι πιθανόν να φύονταν και στον ίδιο τον Πόλο – τότε το πρόβλημα της αλλαγής του κλίματος προβάλλει έντονο μπροστά μας, μόνο και μόνο για να παραμεριστεί φαινομενικά από το αίσθημα ότι *ο χρόνος για την λύση του δεν έχει έρθει ακόμα*.
>
> Φαίνεται ότι γίνεται αποδεκτό απ' όλους ότι, τα Μειόκαινα φυτά της Ευρώπης έχουν τις πλησιέστερες και τις πιο πολυάριθμες υπαρκτές αντιστοιχίες τους στην Βόρειο Αμερική και εξ αυτού προβάλλει το ερώτημα: Πώς επετεύχθη η μετανάστευση από την μια περιοχή στην άλλη; Μήπως υπήρχε, όπως πιστεύουν μερικοί, μια Ατλαντίδα; Μια ήπειρος ή ένα αρχιπέλαγος μεγάλων νησιών, που καταλάμβανε την περιοχή του Βόρειου Ατλαντικού; Ίσως δεν υπάρχει τίποτε το παράλογο σ' αυτή την υπόθεση. Γιατί, όπως δηλώνουν οι γεωλόγοι, αφού "οι Άλπεις απέκτησαν 1.200 μ. και σε μερικά σημεία πάνω από 3.500 μ. του τωρινού ύψους τους από την αρχή της Ηώκαινης περιόδου", [Λάιελ, *Αρχές Γεωλογίας*, 11η έκδ. (1877), Τομ. Ι, σελ. 256] μια Μετεμειόκαινη [;] συμπίεση μπορεί να έστειλε την υποθετική Ατλαντίδα σε αβυσσαλέα σχεδόν βάθη. Αλλά προφανώς μια Ατλαντίδα είναι περιττή και αδικαιολόγητη. Σύμφωνα με τον καθηγητή Όλιβερ, "μια στενή και πολύ ιδιόμορφη ομοιότητα υπάρχει μεταξύ της Χλωρίδας της Τριτογενούς Κεντρικής Ευρώπης και της πρόσφατης Χλωρίδας των Ηνωμένων Πολιτειών και της περιοχής της Ιαπωνίας. Μια αντιστοιχία πολύ πιο στενή και έντονη από κείνη που παρατηρείται ανάμεσα στην Τριτογενή και την πρόσφατη Χλωρίδα της Ευρώπης. Βρίσκουμε το Τριτογενές στοιχείο του Αρχαίου Κόσμου να εντείνεται προς το ακραίο ανατολικό σημείο του.... Αυτή η αύξηση του Τριτογενούς στοιχείου είναι μάλλον βαθμιαία και όχι απότομη μόνο στα ιαπωνικά νησιά. Αν και εκεί φτάνει στο μέγιστο, μπορούμε να την παρακολουθήσουμε από την Μεσόγειο, την ανατολική Μεσόγειο, τον Καύκασο και την Περσία.... έπειτα κατά μήκος των Ιμαλαΐων και μέσω της Κίνας.... Μαθαίνουμε επίσης ότι κατά την διάρκεια της Τριτογενούς εποχής είδη αντίστοιχα των μειόκαινων της Κεντρικής Ευρώπης αναπτύσσονταν ασφαλώς στην Βορειοδυτική Αμερική..... Παρατηρούμε ακόμα ότι η τωρινή Χλωρίδα των Νησιών του Ατλαντικού δεν παρέχει καμιά ουσιαστική ένδειξη για μια "προηγούμενη άμεση επικοινωνία με την κυρίως χώρα του Νέου Κόσμου.... Η εξέταση αυτών των γεγονότων με οδηγεί στην άποψη ότι οι βοτανικές μαρτυρίες δεν ευνοούν την υπόθεση μιας Ατλαντίδος. Από την άλλη μεριά ευνοούν έντονα την άποψη ότι σε κάποια περίοδο της Τριτογενούς εποχής η Βορειοανατολική Ασία ήταν ενωμένη με την Βορειοδυτική Αμερική, ίσως με την γραμμή όπου τώρα βρίσκεται η αλυσίδα των Αλεούτιων νήσων". [*Επιθεώρηση Φυσικής Ιστορίας*, 1862, Τομ. ΙΙ, σελ. 164· άρθρο: "Η Υπόθεση της Ατλαντίδος από την Βοτανική ' Όψη της".]

Δείτε, όμως, τις "Επιστημονικές και Γεωλογικές Αποδείξεις για την Πραγματικότητα Αρκετών Καταβυθισμένων Ηπείρων".

Αλλά τίποτε λιγότερο από έναν πιθηκοειδή άνθρωπο δεν θα ικανοποιήσει ποτέ τους άτυχους αναζητητές του τρεις φορές υποθετικού "ελλείποντος κρίκου". Ακόμη, όμως, και κάτω από τον τεράστιο πυθμένα του Ατλαντικού, από την Τενερίφη μέχρι το Γιβραλτάρ, την αρχαία θέση της χαμένης Ατλαντίδος, τα υποθαλάσσια στρώματα ανασκάπτονταν σε βάθος χιλιομέτρων, δεν επρόκειτο να βρεθεί κρανίο τέτοιο που να ικανοποιεί τους Νταρβινιστές. Όπως παρατηρεί ο δρ. Τσ.

Μπρη, στο έργο *Μια Αποκάλυψη των λαθών στην Υπόθεση του κ. Ντάρβιν* (σελ. 16), κανένας ελλείπων κρίκος ανάμεσα στον άνθρωπο και στον πίθηκο δεν βρέθηκε στα πετρώματα και στους σχηματισμούς πάνω από τα Τριτογενή. Αλλά αν καταβυθίστηκαν μαζί με τις ηπείρους που τώρα καλύπτονται από την θάλασσα, μπορούν να βρεθούν αργότερα "σε εκείνα τα κοιτάσματα των σύγχρονων τους γεωλογικών στρωμάτων τα οποία δεν βυθίστηκαν στον πυθμένα της θάλασσας". Ωστόσο απουσιάζουν το ίδιο επίμονα τόσο από τα πρώτα, όσο και από τα δεύτερα. Αν η προκατάληψη δεν ήταν τόσο προσκολλημένη σαν βαμπίρ στον ανθρώπινο νου, τότε ο συγγραφέας του έργου *Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου* θα είχε βρει μια ένδειξη της δυσκολίας στο ίδιο του το έργο, αν γύριζε δέκα σελίδες πίσω (530) και διάβαζε μια αναφορά του από το έργο του καθηγητή Τζ. Ρόλεστον. Ο φυσιολόγος αυτός, μας λέει: "υποθέτει ότι επειδή υπάρχει αρκετή ευπλαστότητα στον ανθρώπινο σκελετό, όχι μόνο κατά την νεότητα και στην διάρκεια της ανάπτυξης αλλά ακόμα και στην ώριμη ηλικία, δεν πρέπει να θεωρούμε πάντα σαν δεδομένο – όπως κάνουν μερικοί υποστηρικτές της θεωρίας της εξέλιξης – ότι κάθε προχώρημα σε φυσική δύναμη εξαρτάται από μια βελτίωση στην σωματική διάπλαση. Γιατί, μέσα στο σχέδιο της προόδου, *η ψυχή ή οι ανώτερες νοητικές και ηθικές ιδιότητες να μην παίζουν τον πρώτο και όχι το δεύτερο ρόλο*;"

υπόθεση αυτή γίνεται σε σχέση με το ότι η Εξέλιξη δεν οφείλεται ολοκληρωτικά στην "*φυσική επιλογή*" αλλά ισχύει εξίσου καλά και στην δική μας περίπτωση. Γιατί κι εμείς, επίσης, ισχυριζόμαστε ότι εκείνο το οποίο κατέρχεται πρώτα πάνω στην Γη είναι η "Ψυχή" ή εσωτερικός άνθρωπος, το ψυχικό αστρικό, το καλούπι πάνω στο οποίο δομείται βαθμιαία ο φυσικός άνθρωπος· το Πνεύμα του, ενώ οι διανοητικές και ηθικές ιδιότητες αφυπνίζονται αργότερα καθώς αυτό το φυσικό πλαίσιο μεγαλώνει και αναπτύσσεται.

"Έτσι τα ασώματα Πνεύματα σε μικρότερες μορφές μείωσαν απείρως το μέγεθος τους".....και έγιναν οι άνθρωποι της Τρίτης και Τέταρτης Φυλής. Ακόμα αργότερα, ύστερα από αιώνες, εμφανίστηκαν οι άνθρωποι της δικής μας Πέμπτης Φυλής, που μείωσαν το γιγαντιαίο ακόμα (με την δική μας σύγχρονη έννοια) μέγεθος των αρχέγονων προγόνων τους περίπου στο μισό.

Ασφαλώς ο άνθρωπος δεν είναι ειδική δημιουργία και αποτελεί προϊόν του βαθμιαίου τελειοποιητικού έργου της Φύσης, όπως και οποιαδήποτε άλλη έμβια μονάδα πάνω στην Γη. Αλλά αυτό ισχύει μόνο όσον αφορά τον ανθρώπινο ναό. Εκείνο το οποίο ζει και σκέπτεται μέσα στον άνθρωπο και το οποίο επιβιώνει αυτού του πλαισίου, του αριστουργήματος της εξέλιξης, είναι ο "Αιώνιος Προσκυνητής", η πρωτεϊκή διαφοροποίηση σε χώρο και χρόνο του Ενός Απόλυτου "αδιάγνωστου".

Στο έργου του *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*, (σελ. 51, εκδ. 1863), σερ Κ. Λάιελ αναφέρει – ίσως με κάποιο *κοροϊδευτικό πνεύμα* – τα όσα λέει ο Χάλλαμ στην *Εισαγωγή στην Ευρωπαϊκή Φιλολογία* (τομ. IV, σελ. 162):

> Αν ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού, δημιουργήθηκε επίσης και κατ' εικόνα του πιθήκου. Ο σκελετός εκείνου που ζύγισε τα άστρα και έκανε τον κεραυνό σκλάβο του, μοιάζει με εκείνον του άλαλου ζώου που περιπλανιέται στα δάση της Σουμάτρας. Στεκόμενος έτσι ανάμεσα στην ζωώδη και στην αγγελική φύση, τι το περίεργο θα ήταν αν μετέχει και των δύο;

Ένας Αποκρυφιστής θα το εξέφραζε διαφορετικά, θα έλεγε πως ο άνθρωπος δημιουργήθηκε πράγματι κατ' εικόνα ενός τύπου που προβλήθηκε από τον προγεννήτορά του, τονδημιουργικό *Άγγελο-Δύναμη* ή *Ντιάνι-Τσόχαν*. Ενώ ο περιπλανόμενος των δασών της Σουμάτρας δημιουργήθηκε *κατ' εικόνα του ανθρώπου*, αφού – επαναλαμβάνουμε – ο σκελετός του πιθήκου είναι μια αναβίωση, μια νεκρανάσταση μέσω αφύσικων μεθόδων του Ανθρώπου του Τρίτου Γύρου και αργότερα και του *Ανθρώπου* του Τέταρτου Γύρου. Τίποτε δεν χάνεται στην Φύση, *ούτε ένα άτομο*:

αυτό είναι τουλάχιστον σίγουρο βάσει επιστημονικών στοιχείων. Η αναλογία θα απαιτούσε ώστε και η μορφή να είναι εξίσου προικισμένη με μονιμότητα.

Και όμως τι βρίσκουμε; Ο σερ Τζ. Ο. Ντόουσον λέει:

> Είναι μάλλον σημαντικό το ότι ο καθηγητής Χάξλεΰ στις διαλέξεις του στην Νέα Υόρκη, ενώ βάσισε την άποψη του ως προς τα κατώτερα ζώα κυρίως πάνω στην υποτιθέμενη γενεαλογία του αλόγου – η οποία συχνά έχει αποδειχθεί πως δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν μια σίγουρη μαρτυρία – *απέφυγε εντελώς την ανάλυση της προέλευσης του ανθρώπου από τους πιθήκους*, η οποία τώρα έχει περιπλεχθεί με τόσες πολλές δυσκολίες, ώστε τόσο ο Ουάλας όσο και ο Μίβαρτ κλονίζονται εξαιτίας τους. Ο καθηγητής Τόμας, στις πρόσφατες διαλέξεις του (δημοσιευμένες στο περιοδικό *Φύση*, 1876), παραδέχεται ότι δεν υπάρχει γνωστός άνθρωπος κατώτερος από τον Αυστραλό ιθαγενή και ότι δεν υπάρχει κανένας γνωστός συνδετικός κρίκος με τις μαϊμούδες. Και ο Χαίκελ αναγκάζεται να δεχθεί ότι, ο προτελευταίος δεσμός στην φυλογονία του, ο πιθηκοειδής άνθρωπος, είναι εντελώς άγνωστος (*Φυσική Ιστορία της Δημιουργίας*)... Τα επονομαζόμενα "αντίστοιχα" που βρέθηκαν με τα οστά των Παλαιολιθικών ανθρώπων σε ευρωπαϊκά σπήλαια, και τα οποία απεικονίζονται στο θαυμάσιο έργο των Κρίστυ και Λαρτέ, δείχνουν ότι ακόμα και οι βασικές αρχές της γραφής ήταν ήδη κτήμα της αρχαιότερης φυλής ανθρώπων που είναι γνωστή στην αρχαιολογία ή γεωλογία. (Βλέπε Ουίλσον, *Ο Προϊστορικός Άνθρωπος*, Τομ. ΙΙ, σελ. 54). [Σερ Ο. Ντόουσον, *Η Προέλευση του Κόσμου* σελ. 393.]

Επίσης στο έργο του δρ. Τσ. Μπρη διαβάζουμε:

> κ. Ντάρβιν πολύ σωστά παρατηρεί ότι, η διαφορά – από φυσική, και ακόμα ειδικότερα από διανοητική άποψη – ανάμεσα στην κατώτερη μορφή ανθρώπου και στον ανώτερο ανθρωπόμορφο πίθηκο, είναι τεράστια. Επομένως ο χρόνος, ο οποίος στην νταρβινική εξέλιξη πρέπει να είναι σχεδόν ασύλληπτα αργός, πρέπει να είναι επίσης τεράστιος και κατά την διάρκεια της εξέλιξης του ανθρώπου από τον πίθηκο. [Και πόσο πιο "τεράστιος" αν αντιστρέψουμε το θέμα και πούμε, κατά την διάρκεια της εξέλιξης του πιθήκου από τον Άνθρωπο της Τρίτης Φυλής (Ε.Π.Μπ.).] Οι πιθανότητες, επομένως, για να βρεθούν μερικές από αυτές τις παραλλαγές στα διάφορα είδη ή σε γεωλογικούς σχηματισμούς γλυκού νερού πάνω από τους τριτογενείς, πρέπει να είναι πολύ μεγάλες. Και όμως ούτε μια μοναδική παραλλαγή, ούτε ένα μοναδικό δείγμα ενός όντος ενδιάμεσου μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου δεν βρέθηκε ποτέ! Ούτε σε αμμοχάλικο, ούτε σε προσχώσεις, ούτε σε στρώματα γλυκού νερού, ούτε στα τριτογενή από κάτω ανακαλύφθηκαν ποτέ υπολείμματα κάποιου μέλους των ελλειπουσών οικογενειών ανάμεσα στον πίθηκο και στον άνθρωπο, όπως υπέθετε ότι υπήρχαν ο κ. Ντάρβιν. Μήπως θάφτηκαν μαζί με την καταβύθιση της επιφανείας της γης και καλύπτονται τώρα από θάλασσα; Αν είναι έτσι, τότε είναι πολύ πιθανό ότι θα μπορούσαν να βρεθούν επίσης σε εκείνα τα κοιτάσματα των σύγχρονών τους γεωλογικών στρωμάτων τα οποία δεν βυθίστηκαν στον πυθμένα της θάλασσας. Και είναι εξίσου πιθανό ότι μερικά τμήματα θα μπορούσαν να ανακαλυφθούν στην κοίτη του ωκεανού, όπως τα υπολείμματα του μαμούθ και του ρινόκερου, τα οποία βρίσκονται επίσης σε στρώματα γλυκού νερού, σε αμμοχάλικο και προσχώσεις!... Το περίφημο κρανίο του Νεάτερνταλ, για το οποίο τόσα πολλά έχουν ειπωθεί, ανήκει ομολογουμένως σε κείνη την απόμακρη περίοδο [εποχές του χαλκού και του λίθου] και ωστόσο, αν και μπορεί να ήταν το κρανίο ενός ηλίθιου, παρουσιάζει τεράστιες διαφορές από κείνο του ανώτερου γνωστού ανθρωπόμορφου πιθήκου. [*Μια Αποκάλυψη των Λαθών στην Υπόθεση του κ. Ντάρβιν*, σελ. 160-161.]

Αφού η σφαίρα μας συσπάται κάθε φορά που *αφυπνίζεται* για μια νέα περίοδο δραστηριότητας, όπως ένα χωράφι που πρέπει να σκαφτεί και να οργωθεί πριν ριχθεί σε αυτό ο καινούργιος σπόρος για την νέα σοδειά, φαίνεται μάλλον απίθανο να βρεθούν στα κοιτάσματα παλαιότερων ή και νεώτερων γεωλογικών στρωμάτων απολιθώματα που να ανήκουν στους προηγούμενους Γύρους. Κάθε νέο *Μσνβαντάρα* φέρνει μαζί του την ανανέωση των μορφών, των τύπων και των ειδών. Κάθε τύπος των προηγούμενων οργανικών μορφών – φυτικής, ζωικής και ανθρώπινης – αλλάζει και τελειοποιείται στον επόμενο, ακόμα και μέχρι το ορυκτό, το οποίο σε αυτόν τον Γύρο έφτασε στην τελική διαφάνεια και σκληρότητά του. Τα πιο μαλακά μέρη του σχημάτισαν την τωρινή βλάστηση. Τα αστρικά απομεινάρια της προηγούμενης χλωρίδας και

πανίδας χρησιμοποιήθηκαν στον σχηματισμό των κατώτερων ζώων και στον καθορισμό της δομής των αρχέγονων Ριζικών τύπων των ανώτερων θηλαστικών. Και τέλος η μορφή του γιγαντιαίου Πιθηκανθρώπου του προηγούμενου Γύρου αναπαράχθηκε στον τωρινό, εξαιτίας της ανθρώπινης κτηνωδίας και μεταμορφώθηκε στην γονεϊκή μορφή μέσα στο σύγχρονο Ανθρωποειδές.

Αυτή η δοξασία, έστω κι αν περιγράφηκε ανεπαρκώς κάτω από την ατελή πένα μας, είναι ασφαλώς πιο λογική, πιο σύμφωνη με τα γεγονότα και πολύ πιο πιθανή από πολλές "επιστημονικές" θεωρίες: όπως για παράδειγμα από εκείνη που λέει ότι το πρώτο οργανικό σπέρμα κατέβηκε στην Γη μας με μετεωρίτη, όπως το Άιν-Σοφ με τον Φορέα του, τον Αδάμ Κάδμο. Μόνο που αυτή η δεύτερη κάθοδος είναι αλληγορική, όπως γνωρίζουν όλοι, και οι Καμπαλιστές ποτέ δεν πρόσφεραν αυτήν την συμβολική έκφραση για να γίνει αποδεκτή με την έννοια του νεκρού γράμματος. Αλλά η θεωρία του σπέρματος πάνω στον μετεωρίτη, επειδή προέρχεται από τόσο επιστημονικούς κύκλους, είναι πολύ πιο κατάλληλη υποψήφια για να γίνει αποδεκτή ως αξιωματική αλήθεια και νόμος: μια θεωρία την οποία οι άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να την δεχτούν, αν θέλουν να βρίσκονται σε συμφωνία με την σύγχρονη Επιστήμη. Ποια θα είναι η επόμενη θεωρία που απαιτείται από τις υλιστικές υποθέσεις, κανείς δεν το ξέρει. Στο μεταξύ οι τωρινές θεωρίες, όπως μπορεί να δει ο καθένας, έρχονται σε πολύ μεγαλύτερη αντίθεση μεταξύ τους από ό,τι με εκείνες των Αποκρυφιστών έξω από τις ιερές περιοχές της γνώσης. Γιατί τι είναι εκείνο που πρόκειται να επακολουθήσει στην συνέχεια, τώρα που η ακριβής επιστήμη έκανε ακόμα και την ζωτική αρχή μια κενή λέξη, έναν όρο χωρίς νόημα και τώρα που επιμένει ότι η ζωή είναι ένα αποτέλεσμα που οφείλεται στην μοριακή δράση του πρωταρχικού πρωτοπλάσματος; Το νέο δόγμα των Νταρβινιστών μπορεί να οριστεί και να συνοψιστεί με εκείνα τα λόγια με τα οποία ο Χέρμπερτ Σπένσερ όρισε την "ειδική δημιουργία" σαν:

> ... ανάξια- ανάξια από την προέλευση της, ανάξια στην εσωτερική ασυνέπεια της, ανάξια επειδή είναι εντελώς χωρίς μαρτυρίες, ανάξια επειδή δεν καλύπτει μια διανοητική ανάγκη, ανάξια αφού δεν ικανοποιεί μια ηθική έλλειψη. Πρέπει επομένως να θεωρήσουμε ότι δεν αξίζει τίποτε, σε αντίθεση με οποιαδήποτε άλλη υπόθεση σχετικά με την προέλευση των οργανικών όντων.[*Αρχές Βιολογίας* (1874), Τομ. Ι, σελ. 345.]

V

ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Υποστηρίζεται ότι η Συμπαντική Εξέλιξη ή αλλιώς η βαθμιαία εξέλιξη των ειδών σε όλα τα βασίλεια της Φύσης, εργάζεται βάσει ομοιόμορφων νόμων. Αυτό γίνεται αποδεκτό και ο νόμος εφαρμόζεται πολύ πιο αυστηρά στην Εσωτερική επιστήμη απ' ό,τι στην σύγχρονη. Αλλά μας λένε επίσης ότι είναι εξίσου νόμος πως "η εξέλιξη εργάζεται από το λιγότερο προς το περισσότερο ολοκληρωμένο και από το απλούστερο προς το πιο σύνθετο, μέσω ασταμάτητων αλλαγών οι οποίες είναι μικρές καθαυτές αλλά συσσωρεύονται σταθερά προς την ορθή κατεύθυνση". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 94.] Τα συγκριτικά γιγαντιαία είδη δημιουργούνται από τα απείρως μικρά.

Εσωτερική Επιστήμη συμφωνεί εδώ, αλλά προσθέτει ότι αυτός ο νόμος ισχύει μόγο για κείνο που είναι γνωστό σαν *Πρωταρχική Δημιουργία*: η εξέλιξη των κόσμων από τα πρωταρχικά άτομα και το προπρωταρχικό ΑΤΟΜΟ, κατά την πρώτη διαφοροποίηση του. Και ότι κατά την διάρκεια της περιόδου της κυκλικής εξέλιξης στον χώρο και στον χρόνο ο νόμος αυτός περιορίζεται και λειτουργεί μόνο στα κατώτερα βασίλεια. Λειτούργησε έτσι κατά την διάρκεια των πρώτων γεωλογικών περιόδων, από το απλό προς το σύνθετο, πάνω στο χονδροειδές υλικό που διασώθηκε από τα απομεινάρια του Τρίτου Γύρου, απομεινάρια τα οποία προβάλλονται σε αντικειμενικότητα όταν η γήινη δραστηριότητα ξαναρχίζει.

εσωτερική φιλοσοφία δεν παραδέχεται περισσότερο απ' ό,τι η σύγχρονη Επιστήμη οποιοδήποτε σχέδιο ή "ειδική δημιουργία". Απορρίπτει κάθε προσφυγή στο "εκ θαύματος" και δεν δέχεται τίποτε πέρα από τους ομοιόμορφους και αμετάβλητους νόμους της Φύσης. Αλλά διδάσκει έναν κυκλικό νόμο, ένα διπλό ρεύμα δύναμης (ή πνεύματος) και ύλης το οποίο, αρχίζοντας από το ουδέτερο κέντρο του Όντος, αναπτύσσεται κατά την κυκλική πορεία του και τις ασταμάτητες μεταμορφώσεις του. Καθώς το αρχέγονο σπέρμα από το οποίο στην διάρκεια των εποχών αναπτύχθηκε κάθε σπονδυλωτή ζωή, είναι ξεχωριστό από το αρχέγονο σπέρμα από το οποίο πρόβαλε η φυτική και ζωική ζωή, υπάρχουν δευτερεύοντες νόμοι η λειτουργία των οποίων καθορίζεται από τις συνθήκες μέσα στις οποίες βρίσκουν το υλικό που πάνω του πρέπει να εργαστούν και τους οποίους η Επιστήμη – ειδικά η φυσιολογία και η ανθρωπολογία – φαίνεται να τους αντιλαμβάνεται ελάχιστα. Οι υποστηρικτές της μιλάνε για το "πρωταρχικό σπέρμα" και ισχυρίζονται ότι αποδεικνύεται πέραν πάσης αμφιβολίας ότι το "σχέδιο" και ο "σχεδιαστής" – αν υπάρχουν – στην περίπτωση του ανθρώπου, με την θαυμαστή δομή των άκρων του και ειδικά του χεριού του, "πρέπει να τοποθετηθούν πολύ πιο πίσω και [το σχέδιο] στην πραγματικότητα περικλείεται μέσα στο σπέρμα από το οποίο προφανώς αναπτύχθηκε βαθμιαία κάθε σπονδυλωτή ζωή και πιθανόν κάθε ζωή, ζωική και φυτική". [Λαίνγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 94.]

Αυτό ισχύει μεν όσον αφορά το «πρωταρικό σπέρμα, αλλά δεν ισχύει όσον αφορά ότι το "σπέρμα" βρίσκεται απλώς "πολύ πιο πίσω" απ' ό,τι ο άνθρωπος, γιατί βρίσκεται σε αμέτρητη και ασύλληπτη απόσταση (σε *χρόνο*, αν και όχι σε χώρο) ακόμα και από την αρχή του ηλιακού μας συστήματος. Όπως διδάσκει πολύ σωστά η ινδουϊστική φιλοσοφία, το "*Ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ*" μπορεί να γνωσθεί μόνο μέσω λαθεμένων ιδεών. Τα "πολλά" είναι που πρόβαλαν από το ΕΝΑ – τα ζώντα πνευματικά σπέρματα ή κέντρα δυνάμεων – το καθένα με επταπλή μορφή, τα οποία πρώτα γεννούν και ύστερα δίνουν την ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΩΘΗΣΗ στον νόμο της εξέλιξης και της βαθμιαίας αργής ανάπτυξης.

Περιορίζοντας αυστηρώς την διδασκαλία μόνο σε αυτήν την δική μας Γη, μπορεί να δειχθεί ότι όπως οι αιθερικές μορφές των πρώτων Ανθρώπων προβλήθηκαν αρχικά πάνω σε επτά ζώνες από τα επτά *ντιάνι-τσοχανικά κέντρα* Δύναμης, έτσι υπάρχουν κέντρα δημιουργικής δύναμης για

κάθε ΡΙΖΙΚΟ ή γονεϊκό είδος του πλήθους των μορφών της φυτικής και ζωικής ζωής. Αλλά και πάλι αυτή δεν είναι καμιά "ειδική δημιουργία", ούτε υπάρχει κανένα "σχέδιο", εκτός από το γενικό "βασικό σχέδιο" που διαμορφώθηκε από τον παγκόσμιο νόμο. Αλλά υπάρχουν ασφαλώς "σχεδιαστές", αν και δεν είναι ούτε παντοδύναμοι, ούτε παντογνώστες με την απόλυτη έννοια των όρων. Είναι απλώς "Δομητές" ή Τέκτονες, εργαζόμενοι κάτω από την ώθηση που τους δίνεται από τον πάντα άγνωστο (στο δικό μας πεδίο) Αρχιτέκτονα: την ΜΙΑ ΖΩΗ και ΝΟΜΟ. Επειδή ανήκουν σ' αυτήν την σφαίρα δεν έχουν πρόσβαση ή δυνατότητα εργασίας σε καμιά άλλη, τουλάχιστον κατά την διάρκεια του τωρινού *Μανβαντάρα*. Το ότι εργάζονται με κύκλους και βάσει μιας αυστηρά γεωμετρικής και μαθηματικής κλίμακας προόδου, το αποδεικνύουν σαφώς τα εκλείψαντα ζωικά είδη, ενώ η φυσική ιστορία διαθέτει αρκετές μαρτυρίες για το ότι δρουν βάσει σχεδίου στις λεπτομέρειες των μικρότερων ζώων (των δευτερευόντων ζωικών ειδών κ.τ.λ.). Κατά την *δημιουργία* νέων ειδών, που αποκλίνουν μερικές φορές σε μεγάλον βαθμό από την πατρική ομάδα, όπως στην μεγάλη ποικιλία του γένους των αιλουροειδών – λύγκας, τίγρης, γάτα κ.τ.λ. – οι "σχεδιαστές" είναι εκείνοι που κατευθύνουν την νέα εξέλιξη, προσθέτοντας ή αφαιρώντας στα είδη ορισμένα προσαρτήματα τα οποία χρειάζονται ή είναι άχρηστα στο καινούργιο περιβάλλον. Έτσι, όταν λέμε πως η Φύση προνοεί για κάθε ζώο και φυτό, μεγάλο ή μικρό, έχουμε δίκιο. Γιατί, αυτά ακριβώς τα γήινα πνεύματα της Φύσης είναι που σχηματίζουν την συλλογική Φύση: η οποία – αν αποτύχει περιπτωσιακά στο σχέδιό της – δεν πρέπει να θεωρηθεί ούτε τυφλή ούτε να κατηγορηθεί για αποτυχία, γιατί αφού ανήκει σε ένα *διαφοροποιημένο* σύνολο ιδιοτήτων και χαρακτηριστικών εξαιτίας αυτού και μόνο είναι *εξαρτημένη και ατελής*.

Αν δεν υπήρχαν οι εξελικτικοί κύκλοι, μια αιώνια σπειροειδής πρόοδος μέσα στην ύλη με μια ανάλογη συσκότιση του πνεύματος – παρόλο που αυτά τα δύο είναι ένα – που ακολουθείται από μια αντίστροφη άνοδο προς το πνεύμα και υπερνίκηση της ύλης, ενεργητική και παθητική εναλλάξ, πώς θα μπορούσαν να εξηγηθούν οι ανακαλύψεις της ζωολογίας και της γεωλογίας; Πώς γίνεται και βάσει των λόγων της αυθεντικής επιστήμης μπορεί κανείς να ανιχνεύσει την ζωική ζωή από το μαλάκιο μέχρι τον μεγάλο θαλάσσιο δράκοντα, από το μικρότατο σκουλήκι μέχρι τα γιγαντιαία ζώα της Τριτογενούς Περιόδου; Και το ότι αυτά τα τελευταία κάποτε διασταυρώθηκαν, φαίνεται από το γεγονός ότι όλα αυτά τα είδη ελαττώθηκαν, μειώθηκαν και νανοποιήθηκαν. Αν η φαινομενική διαδικασία της εξέλιξης – που λειτουργεί από το ατελές προς το πιο ολοκληρωμένο και από το απλό προς το πιο σύνθετο – ήταν πράγματι ένας παγκόσμιος νόμος και όχι μια πολύ ατελής γενίκευση μιας απλής δευτερεύουσας φύσης στην μεγάλη Κοσμική διαδικασία και αν δεν υπήρχαν τέτοιοι κύκλοι σαν αυτούς που υποστηρίχθηκαν, τότε η Μεσοζωική πανίδα και χλωρίδα θα έπρεπε να αλλάξει θέση με την τελευταία Νεολιθική. Οι Πλησιόσαυροι και οι Ιχθυόσαυροι είναι εκείνοι τους οποίους έπρεπε να βρίσκουμε να αναπτύσσονται από τα τωρινά θαλάσσια και ποτάμια ερπετά, και όχι αυτοί να δίνουν την θέση τους στα σύγχρονα μικροσκοπικά αντίστοιχά τους. Επίσης, ο παλιός μας φίλος, ο καλόκαρδος ελέφαντας είναι εκείνος που θα έπρεπε να είναι ο απολιθωμένος προκατακλυσμιαίος πρόγονος και τα μαμούθ της Πλειόκαινης εποχής να βρίσκονται στο θηριοτροφείο. Ο Μεγαλόνυξ και το γιγαντιαίο μεγαθήριο, αντί για τα βραδυκίνητα δενδρόβια, θα έπρεπε να βρίσκονται στα δάση της Νότιας Αμερικής στα οποία οι κολοσσιαίες φτέρες των ανθρακοφόρων περιόδων θα έπρεπε να πάρουν την θέση των βρύων και των τωρινών δένδρων τα οποία είναι νάνοι – ακόμα και τα γιγαντιαία της Καλιφόρνιας – σε σύγκριση με τα Τιτάνια δένδρα των περασμένων γεωλογικών περιόδων. Ασφαλώς οι οργανισμοί του μεγασθένιου κόσμου της Τριτογενούς και Μεσοζωικής Εποχής πρέπει να ήταν *πιο σύνθετοι και ολοκληρωμένοι* από εκείνους των μικροσθένιων φυτών και ζώων της τωρινής εποχής; Ο Δρυοπίθηκος, για παράδειγμα, βρέθηκε πιο ολοκληρωμένος ανατομικά, πιο κατάλληλος για μεγαλύτερη ανάπτυξη εγκεφαλικής ικανότητας, από τον σύγχρονο γορίλλα ή γίββωνα. Πώς συμβαίνει αυτό, λοιπόν; Πρέπει να πιστέψουμε ότι η σύσταση όλων εκείνων των θαλάσσιων και χερσέων δρακόντων, των γιγαντιαίων ιπτάμεων ερπετών, δεν ήταν πιο ανεπτυγμένη και σύνθετη από την ανατομία των σαυρών, των χελωνών, των κροκοδείλων, ακόμα και των φαλαινών: με λίγα λόγια όλων εκείνων των ζώων με τα οποία είμαστε εξοικειωμένοι;

Ας δεχτούμε, όμως, χάριν συζητήσεως ότι όλοι εκείνοι οι κύκλοι, οι φυλές, οι επταπλές μορφές εξέλιξης και τα *tutti quanti* ή *τόσα άλλα* της εσωτερικής διδασκαλίας, δεν είναι τίποτε άλλο

εκτός από μια πλάνη και μια παγίδα. Ας συμφωνήσουμε με την Επιστήμη και ας πούμε ότι ο άνθρωπος, αντί να είναι ένα φυλακισμένο "Πνεύμα" και ο φορέας του, το κέλυφος ή σώμα, ένας βαθμιαία τελειοποιούμενος και τώρα πλήρης μηχανισμός για υλική και γήινη χρήση – όπως ισχυρίζονται οι Αποκρυφιστές – ότι είναι απλώς ένα πιο εξελιγμένο ζώο, η πρωταρχική μορφή του οποίου πρόβαλε από ένα και το αυτό αρχέγονο σπέρμα πάνω σ' αυτήν την Γη, όπως και του ιπτάμενου δράκοντα και της σκνίπας, της φάλαινας και της αμοιβάδας, του κροκοδείλου και του βατράχου κ.τ.λ., κ.τ.λ. Στην περίπτωση αυτή θα πρέπει να πέρασε μέσα από μια ταυτόσημη εξέλιξη και μέσα από την ίδια διαδικασία ανάπτυξης όπως και όλα τα άλλα θηλαστικά; Αν ο άνθρωπος είναι ένα ζώο και τίποτε περισσότερο, ένα υπερβολικά *νοήμον πρώην κτήνος*, θα πρέπει να ήταν προνομιούχος, και να του επιτράπηκε τουλάχιστον να υπήρξε ένα γιγαντιαίο θηλαστικό του είδους του, ένας μεγάνθρωπος της εποχής του. Και η εσωτερική επιστήμη δείχνει ότι αυτό ακριβώς συνέβη κατά τους πρώτους τρεις Γύρους. Και στο θέμα αυτό, όπως και σε πολλά άλλα, είναι πιο λογική και σταθερή από την σύγχρονη επιστήμη. Ταξινομεί το ανθρώπινο σώμα μαζί με την δημιουργία των ζώων και το κρατάει στον δρόμο της ζωικής εξέλιξης, από την αρχή μέχρι το τέλος. Ενώ η επιστήμη αφήνει τον άνθρωπο σαν ένα ορφανό, γεννημένο από άγνωστους γονείς, έναν "μη εξειδικευμένο σκελετό" πράγματι! Και το λάθος αυτό οφείλεται σε μια πεισματική απόρριψη της δοξασίας των κύκλων.

***   *   ***

Α

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΘΗΛΑΣΤΙΚΩΝ: ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΦΥΛΟΓΟΝΙΑ

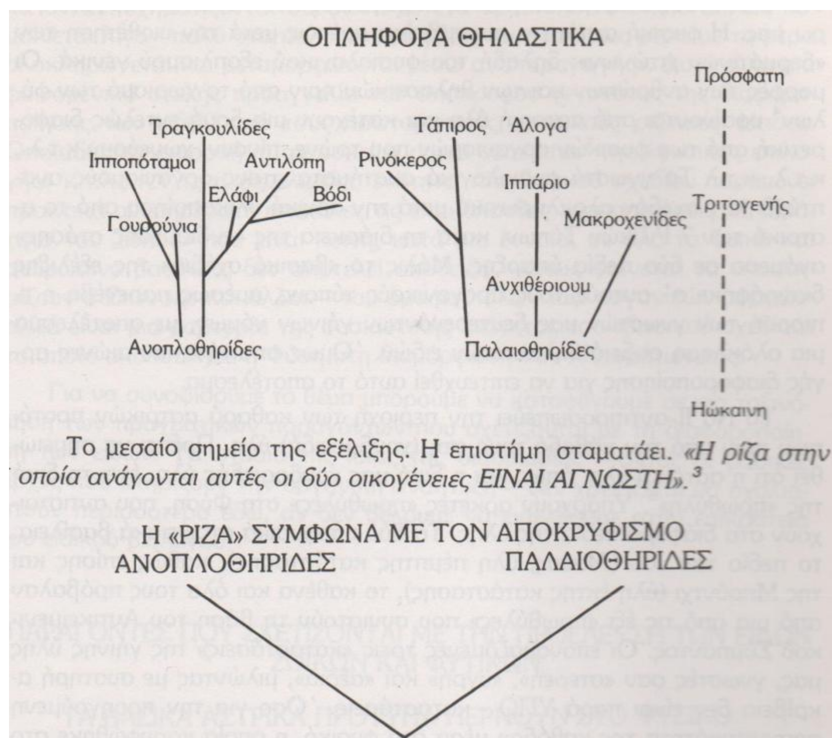
Αφού, κατά την προηγούμενη κριτική του Δυτικού Εξελικτισμού, ασχοληθήκαμε σχεδόν αποκλειστικά με το θέμα της προέλευσης του Ανθρώπου, ίσως δεν θα ήταν άσκοπο να ορίσουμε την θέση των Αποκρυφιστών σχετικά με την διαφοροποίηση των ειδών. Η προανθρώπινη πανίδα και χλωρίδα αναλύθηκε γενικά στα Σχόλια των Στάντζα και η αλήθεια αρκετών σύγχρονων βιολογικών υποθέσεων έγινε αποδεκτή, π.χ. η προέλευση των πτηνών από τα ερπετά, η μερική αλήθεια της "φυσικής επιλογής" και η θεωρία της μετάλλαξης γενικά. Απομένει τώρα να ξεκαθαρίσουμε το μυστήριο της προέλευσης εκείνης της πρώτης θηλαστικής πανίδας την οποία ο ντε Κατρφάς τόσο έξοχα αγωνίζεται να αποδείξει ότι είναι σύγχρονη με τον *homo primigenius* της Δευτερογενούς Εποχής.

Το κάπως περίπλοκο πρόβλημα που σχετίζεται με την "Προέλευση των Ειδών" – ειδικότερα των διάφορων ομάδων απολιθωμάτων ή της εξαφανισμένης θηλαστικής πανίδας – θα γίνει λιγότερο σκοτεινό με την βοήθεια ενός διαγράμματος, θα γίνει τότε φανερό σε ποιον βαθμό οι "Παράγοντες της Οργανικής Εξέλιξης", πάνω στους οποίους βασίζονται οι Δυτικοί βιολόγοι,[617] μπορούν να θεωρούνται σαν επαρκείς για την ερμηνεία των γεγονότων. Πρέπει να τραβηχτεί η

Η νταρβινική θεωρία τονίστηκε τόσο πολύ, ώστε ακόμα και ο Χάξλεΰ αναγκάστηκε κάποτε να καταδικάσει τον περιπτωσιακό εκφυλισμό της σε "φανατισμό". Ο Όσκαρ Σμιτ αποτελεί καλό παράδειγμα ενός στοχαστή ο οποίος ασυνείδητα υπερβάλει την αξία μιας υπόθεσης. Παραδέχεται (*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 158), ότι η "φυσική επιλογή σε μερικές περιπτώσεις είναι... ανεπαρκής.... σε άλλες... μη αναγκαία, καθώς η λύση του σχηματισμού των ειδών βρίσκεται σε άλλες φυσικές συνθήκες". Βεβαιώνει επίσης ότι "όλες οι ενδιάμεσες βαθμίδες.... λείπουν, οι οποίες θα μας έδιναν την δυνατότητα να συμπεράνουμε με σιγουριά την άμεση μετάβαση από τα μη πλακουντοφόρα στα πλακουντοφόρσ θηλαστικά" (σελ. 271), έτσι ώστε "καταφεύγουμε ολοκληρωτικά στην εικασία και στο συμπέρασμα όσον αφορά την προέλευση των θηλαστικών" (σελ. 268) και στις επαναλαμβανόμενες αποτυχίες των κατασκευαστών των "υποθετικών γενεαλογιών", ειδικότερα του Χαίκελ. Παρ' όλα αυτά στην σελ. 194, μας βεβαιώνει ότι "εκείνο που κερδίσαμε από την Δοξασία της Κληρονομικότητας την βασισμένη πάνω στην θεωρία της επιλογής, είναι η ΓΝΩΣΗ της σύνδεσης των οργανισμών σαν "όμαιμα όντα". Μήπως εν όψει των ανωτέρω παραδοχών, η γνώση είναι απλώς συνώνυμο της υπόθεσης και της θεωρίας;

διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην αιθερο- πνευματική, αστρική και φυσική εξέλιξη. Ίσως, αν οι Νταρβινιστές καταδέχονταν να εξετάσουν την πιθανότητα της δεύτερης διαδικασίας, δεν θα χρειαζόταν πια να παραπονούνται για το γεγονός ότι "καταφεύγουμε ολοκληρωτικά στην εικασία και στο συμπέρασμα όσον αφορά την προέλευση των θηλαστικών"!! Προς το παρόν το αποδεδεγμένο χάσμα ανάμεσα στα συστήματα αναπαραγωγής των ωοτόκων σπονδυλωτών και θηλαστικών αποτελεί ένα αξεπέραστο πρόβλημα για κείνους τους στοχαστές οι οποίοι, μαζί με τους Εξελικτιστές, επιχειρούν να συνδέσουν όλες τις υπάρχουσες οργανικές μορφές σε μια συνεχή γραμμή καταγωγής.

Ας πάρουμε *exempli gratia, χάριν παραδείγματος*, την περίπτωση των οπληφόρων θηλαστικών. "Σε καμιά άλλη υποδιαίρεση", λένε, "δεν κατέχουμε τόσο άφθονο υλικό απολιθωμάτων". Προς αυτήν την κατεύθυνση έχει γίνει τόση πρόοδος, ώστε σε μερικές περιπτώσεις ξεθάφτηκαν οι ενδιάμεσοι κρίκοι ανάμεσα στα σύγχρονα και στα Ηώκαινα οπληφόρα, ένα σημαντικό παράδειγμα όντας εκείνο της πλήρους απόδειξης της προέλευσης του σημερινού αλόγου με μια οπλή από το Ανχιθέριουμ με τρεις οπλές της παλαιάς Τριτογενούς. Επομένως αυτό το δεδομένο σύγκρισης ανάμεσα στην Δυτική Βιολογία και στην Ανατολική δοξασία δεν μπορεί να βελτιωθεί. Η γενεαλογία που χρησιμοποιείται εδώ – ως έκφραση των απόψεων των επιστημόνων γενικά – είναι εκείνη του Σμιτ, *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός* (σελ. 274), που βασίζεται πάνω στις εξαντλητικές έρευνες του Ρουτιμέγιερ. Η κατά προσέγγιση ακρίβεια της, από την σκοπιά του εξελικτισμού, παρουσιάζει ελάχιστες ελλείψεις:

Ένας από τους *επτά* αρχέγονους φυσικό-αστρικούς και δισεξουαλικούς ριζικούς τύπους του θηλαστικού Βασιλείου (ζωικού). Αυτοί ήταν σύγχρονοι των αρχικών Λεμούριων φυλών: της "ΑΓΝΩΣΤΗΣ ΡΙΖΑΣ" της Επιστήμης.

Το Νο Ι αντιπροσωπεύει την περιοχή που εξερευνήθηκε από τους Δυτικούς Εξελικτιστές, την περιοχή στην οποία εμφανίζονται οι κλιματολογικές επιρροές, η "φυσική επιλογή" και όλες οι άλλες φυσικές αιτίες οργανικής διαφοροποίησης. Η βιολογία και η παλαιοντολογία βρίσκουν εδώ την επικράτειά τους στην έρευνα των πολλών φυσικών παραγόντων οι οποίοι συμβάλλουν σε τέτοιον βαθμό – όπως έδειξαν ο Ντάρβιν, ο Σπένσερ και άλλοι – στον διαχωρισμό των ειδών. Αλλά ακόμα και σε αυτήν την επικράτεια οι υποσυνείδητες λειτουργίες της *ντιάνι-τσοχανικής* σοφίας βρίσκονται στην ρίζα όλου του "ασταμάτητου αγώνα προς την τελείωση", αν και η επιρροή τους

τροποποιείται σε μεγάλον βαθμό από εκείνες τις καθαρά φυσικές αιτίες τις οποίες ο ντε Κατρφάς ονομάζει "τόπο" και ο Σπένσερ "περιβάλλον".

Το "μεσαίο σημείο της εξέλιξης" είναι το στάδιο εκείνο όπου τα αστρικά πρότυπα αρχίζουν οριστικά να περνούν στο φυσικό και να υπόκεινται έτσι στους διαφοροποιητικούς παράγοντες που τώρα λειτουργούν γύρω μας. Η φυσική αιτιότητα παρεμβαίνει αμέσως μετά την υιοθέτηση των "δερμάτινων χιτώνων": δηλαδή του φυσιολογικού εξοπλισμού γενικά. Οι μορφές των ανθρώπων και των θηλαστικών πριν από το χωρισμό των φύλων[618] υφαίνονται από αστρική ύλη και κατέχουν μια δομή εντελώς διαφορετική από των φυσικών οργανισμών που τρώνε, πίνουν, χωνεύουν κ.τ.λ., κ.τ.λ, κ.τ.λ. Τα γνωστά φυσιολογικά συστήματα στους οργανισμούς αναπτύχθηκαν σχεδόν ολοκληρωτικά μετά την αρχική υλικοποίηση από το αστρικό των 7 Ριζικών Τύπων, κατά την διάρκεια της "ενδιάμεσης στάσης" ανάμεσα σε δύο πεδία ύπαρξης. Μόλις το "βασικό σχέδιο" της εξέλιξης διαγράφηκε σ' αυτούς τους προγονικούς τύπους, αμέσως παρενέβη η επιρροή των γνωστών μας δευτερευόντων γήινων νόμων, με αποτέλεσμα μια ολόκληρη σοδειά θηλαστικών ειδών. Όμως απαιτήθηκαν αιώνες αργής διαφοροποίησης για να επιτευχθεί αυτό το αποτέλεσμα.

Το Νο ΙΙ αντιπροσωπεύει την περιοχή των καθαρά αστρικών προτύπων πριν από την κάθοδο τους στην (χονδροειδή) ύλη. Πρέπει να σημειωθεί ότι η αστρική ύλη, όπως και η δική μας χονδροειδής ύλη, έχει την δική της "*πρωθύλη*" [σύνθετη λέξη από τις ελληνικές λέξεις *ύλη* και *πρώτος*: η υποθετική αρχέγονη ουσία από την οποία προέρχονται όλα τα στοιχεία]. Υπάρχουν αρκετές "πρωθύλες" στην Φύση, που αντιστοιχούν στα διάφορα πεδία της ύλης. Τα δύο υποφυσικά στοιχειακά βασίλεια, το πεδίο του νου (*Μάνας*, ύλη πέμπτης κατάστασης), καθώς επίσης και της *Μπούντι* (ύλη έκτης κατάστασης), το καθένα και όλα τους πρόβαλαν από μια από τις έξι "πρωθύλες" που συνιστούν την βάση του Αντικειμενικού Σύμπαντος. Οι επονομαζόμενες τρεις "καταστάσεις" της γήινης ύλης μας, γνωστές σαν "στερεή", "υγρή" και "αέρια", μιλώντας με αυστηρή ακρίβεια δεν είναι παρά ΥΠΟ-καταστάσεις. Όσο για την προηγούμενη πραγματικότητα της καθόδου μέσα στο φυσικό, η οποία κορυφώθηκε στον φυσιολογικό άνθρωπο και στο ζώο, έχουμε μια απτή μαρτυρία της στο γεγονός των επονομαζόμενων πνευματιστικών "υλοποιήσεων".

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις λαμβάνει χώρα μια εντελώς παροδική ανάμιξη του αστρικού με το φυσικό. Η εξέλιξη του φυσιολογικού Ανθρώπου από τις αστρικές φυλές της αρχικής Λεμούριας εποχής – της Ιουράσιας εποχής της Γεωλογίας – είναι ακριβώς παρόμοια με την "υλοποίηση" των "πνευμάτων" (;) στις αίθουσες των σεάνς. Στην περίπτωση της "Κάτι Κινγκ" του καθηγητή Κρουκς, επιδείχθηκε αναμφίβολα η παρουσία ενός φυσιολογικού μηχανισμού: καρδιά, πνεύμονες κ.τ.λ.!!![619]

Αυτό είναι, κατά κάποιον τρόπο, το ΑΡΧΕΤΥΠΟ του φον Γκαίτε. Ακούστε τα λόγια του: "Τόσα θα είχαμε κερδίσει... όλα τα εννιά τέλεια οργανικά όντα....σχηματίζονται *σύμφωνα με ένα αρχέτυπο* το οποίο απλώς κυμαίνεται λίγο-πολύ στα πολύ μόνιμα μέρη του και όμως ημέρα με την ημέρα ολοκληρώνεται και μεταμορφώνεται μέσω αναπαραγωγής". Αυτή είναι μια φαινομενικά ατελής προαγγελία του απόκρυφου γεγονότος της διαφοροποίησης των ειδών από τους πρωταρχικούς αστρικούς *ριζικούς* τύπους. Οποιαδήποτε επιρροή κι αν ασκεί η *posse comitatus*, ή *δύναμη εξουσίας,* της "φυσικής επιλογής" κ.τ.λ., κ.τ.λ., η *θεμελιώδης ενότητα του δομικού σχεδίου* παραμένει πρακτικά ανεπηρέαστη από όλες τις επακόλουθες τροποποιήσεις. Η "Ενότητα του Τύπου" που είναι κοινή, κατά μια έννοια, σε όλο το ζωικό και ανθρώπινο βασίλειο, δεν αποτελεί απόδειξη – όπως φαίνεται να υποστηρίζουν ο Σπένσερ και άλλοι – του όμαιμου όλων των

Παρακαλώ να θυμάστε ότι αν και όλα τα ζώα, περιλαμβανομένων των θηλαστικών, εξελίχθηκαν μετά και εν μέρει από τους απορριφθέντες ιστούς του ανθρώπου, ωστόσο, σαν ένα πολύ κατώτερο ον, το θηλαστικό ζώο έγινε πλακουντοφόρο και χωρίστηκε πολύ πιο πριν απ' ό,τι ο άνθρωπος.

Ο σερ Ουίλιαμ Κρουκς (1832-1919), ήταν ένας υπερβολικά προσεχτικός ψυχικός ερευνητής που εκτέλεσε αναρίθμητα πειράματα με γνωστά μέντιουμ και κυρίως με τον Ντ. Χομ και την Φλόρενς Κουκ. Στα πειράματά του με την κ. Κουκ υλοποιήθηκε μια Μορφή η οποία ονόμαζε τον εαυτό της Κάτι Κινγκ. Αν και εμφάνιζε κάποια ομοιότητα με το μέντιουμ, ωστόσο ήταν αρκετά πιο ψηλή, με διαφορετική επιδερμίδα, πιο λεπτά χέρια και άλλες σημαντικές διαφορές. Ο Κρουκς πήρε πολλές φωτογραφίες του μέντιουμ και του "πνεύματος", μερικές από τις οποίες δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό *Life*. Η περίπτωση αυτή περιγράφεται πλήρως στο έργο του Κρουκς, *Έρευνες στα φαινόμενα του Πνευματισμού*, που εκδόθηκε το 1874.

οργανικών μορφών αλλά είναι μια μαρτυρία της ουσιαστικής ενότητας του "βασικού σχεδίου" το οποίο ακολούθησε η Φύση στην διαμόρφωση των πλασμάτων της.

Για να συνοψίσουμε το θέμα μπορούμε να καταφύγουμε σε μια ταξινόμηση των πραγματικών παραγόντων που σχετίζονται με την διαφοροποίηση των ειδών. Τα στάδια της ίδιας της διαδικασίας – όντας οι βασικές αρχές που στηρίζουν την οργανική ανάπτυξη – δεν χρειάζεται να σχολιαστούν περισσότερο εδώ, αν δεν θέλουμε να εισέλθουμε στην επικράτεια του ειδικού βιολόγου.

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΖΩΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΥΤΙΚΩΝ.
ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΑΣΤΡΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΠΕΡΝΟΥΝ ΣΤΟ ΦΥΣΙΚΟ.

Η Ντιάνι-τσοχανκή Ώθηση που αποτελεί τον "έμφυτο και κληρονομικό" νόμο της ανάπτυξης του Λαμάρκ. Βρίσκεται πίσω όλους τους μικρότερους παράγοντες.

1. Διαφοροποίηση που μεταβιβάζεται μέσω κληρονομικότητας.
2. Φυσική επιλογή.
3. Φυλετική επιλογή.
4. Φυσιολογική επιλογή.
5. Απομόνωση.
6. Συσχετισμός της ανάπτυξης.
7. Προσαρμογή στο περιβάλλον (νοήμων, σαν αντίθετη στην μηχανιστική αιτιότητα).

* * *

Β
ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΠΑΛΑΙΟΛΙΘΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ:
ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΑΤΑΝΕΜΗΘΗΚΑΝ

Επιστήμη είναι εναντίον εκείνων που ισχυρίζονται ότι μέχρι την Τεταρτογενή περίοδο η κατανομή των ανθρώπινων φυλών διέφερε πολύ από αυτήν που υπάρχει τώρα. Επίσης, η Επιστήμη είναι εναντίον εκείνων που ισχυρίζονται ότι τα ανθρώπινα απολιθώματα που βρέθηκαν στην Ευρώπη – αν και έχουν φτάσει σχεδόν ένα πεδίο ομοιότητας και ενότητας, από τις θεμελιώδεις φυσιολογικές και ανθρωπολογικές όψεις, που συνεχίζει μέχρι σήμερα – διαφέρουν ωστόσο και μερικές φορές σε μεγάλον βαθμό, από τον τύπο των πληθυσμών που υπάρχουν τώρα. Ο αείμνηστος Λιτρέ το ομολογεί σε ένα άρθρο με τίτλο "Υπήρχαν άνθρωποι πάνω στην γη πριν από την τελευταία γεωλογική εποχή;", που δημοσίευσε στην *Επιθεώρηση των Δύο Κόσμων*, (Τομ. XIV, 1 Μαρτίου 1858, σελ. 5-32) πάνω σε μια Μελέτη του Μπουσέ ντε Περτ με τίτλο *Κελτικές και Προκατακλυσμιαίες Αρχαιότητες* (1849). Σε αυτό λέει ότι: (α) κατά τις περιόδους εκείνες όταν τα Μαμούθ, που ξεθάφτηκαν μαζί με τσεκούρια στο Πίκαρντυ, ζούσαν σ' αυτήν την περιοχή, πρέπει να επικρατούσε μια αιώνια άνοιξη που βασίλευε πάνω σε όλη την γήινη σφαίρα.[620] Η φύση ήταν το αντίθετο απ' ό,τι είναι τώρα, αφήνοντας έτσι ένα *τεράστιο περιθώριο αρχαιότητας εκείνων των "περιόδων"* και ύστερα προσθέτει: (β) "Ο Σπρινγκ, καθηγητής της ιατρικής στην Λιέγη, βρήκε σε

Οι επιστήμονες παραδέχονται τώρα ότι η Ευρώπη κατά την Μειόκαινη εποχή απολάμβανε ζεστό κλίμα και κατά την Πλειόκαινη ή την τελευταία Τριτογενή, εύκρατο κλίμα. Ο ισχυρισμός του Λιτρέ για μια γλυκιά άνοιξη της Τεταρτογενούς – στα στρώματα της οποίας ανάγονται οι ανακαλύψεις πρωτόγονων εργαλείων του Μ. ντε Περτ (απ' την πάροδο της οποίας και μετά ο ποταμός Ζομ ανέσκαψε την κοιλάδα του πολλά μέτρα) –πρέπει να γίνει αποδεκτή με πολλή επιφύλαξη. Τα υπολείμματα της κοιλάδας του Ζομ είναι μεταπαγετωνικά και πιθανόν να υποδηλώνουν την μετανάστευση άγριων κατά την διάρκεια μιας από τις πιο ήπιες περιόδους που παρεμβάλονταν μεταξύ μικρότερων εποχών Παγετώνων.

ένα δάσος κοντά στο Ναμούρ στο βουνό Σαβό, πολυάριθμα ανθρώπινα οστά, '*μιας φυλής ολότελα ξεχωριστής από τις δικές μας*'".

Κρανία που ανακαλύφθηκαν στην Αυστρία παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα με εκείνα των αφρικανικών νέγρικων φυλών, σύμφωνα με τον Λιτρέ. Ενώ άλλα, που ανακαλύφθηκαν στις όχθες του Δούναβη και του Ρήνου, έμοιαζαν με τα κρανία των Καραΐβων και των αρχαίων κατοίκων του Περού και της Χιλής. Παρ' όλα αυτά, όμως, ο Κατακλυσμός, Βιβλικός ή Ατλάντειος, απορριπτόταν. Περαιτέρω, όμως γεωλογικές ανακαλύψεις έκαναν τον Γκωντρύ να γράψει συμπερασματικά: "Οι προπάτορές μας ήταν οπωσδήποτε σύγχρονοι με τον *rhinoceros tichorrhinus* (ρινόκερο τιχόρρινο) και τον *hippopotamus majior* (μεγάλο ιπποπόταμο)". Και προσθέτει ότι το έδαφος το οποίο στην γεωλογία ονομάζεται κατακλυσμιαίο "σχηματίστηκε, τουλάχιστον εν μέρει, μετά την εμφάνιση του ανθρώπου πάνω στην Γη". Τελικά ο Λιτρέ αποκαλύφθηκε. Στην συνέχεια δείχνει την αναγκαιότητα – μπροστά στην "ανάσταση τόσο αρχαίων μαρτυριών" – επανεξέτασης όλων των πηγών, όλων των διαρκειών και προσθέτει ότι υπήρχε ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ, μέχρι τώρα άγνωστη στην έρευνα, "είτε κατά την αρχή μιας πραγματικής εποχής ή, όπως πιστεύω, στην αρχή της εποχής *η οποία προηγείτο αυτής*".

Όπως είναι γνωστό, οι τύποι κρανίων που βρίσκονται στην Ευρώπη είναι δύο ειδών: ο ορθόγναθος και ο πρόγναθος ή ο Καυκάσιος και ο Νεγροειδής τύπος, σαν αυτά που τώρα απαντώνται μόνο στις αφρικανικές και σε κατώτερες φυλές ιθαγενών. Ο καθηγητής Χηρ – ο οποίος υποστηρίζει ότι τα γεγονότα της Βοτανολογίας απαιτούν την υπόθεση μιας Ατλαντίδος – έδειξε ότι τα φυτά των νεολιθικών λιμναίων οικισμών είναι κυρίως αφρικανικής προέλευσης. Πώς συνέβη να βρεθούν στην Ευρώπη αν δεν υπήρχε προηγούμενα κάποιο σημείο ένωσης μεταξύ Αφρικής και Ευρώπης; Πριν από πόσες χιλιάδες χρόνια έζησαν οι δεκαεπτά άνθρωποι, οι σκελετοί των οποίων ανακαλύφθηκαν στην Επαρχία του Χοτ Γκαρόν, σε καθιστή στάση, κοντά στα υπολείμματα της φωτιάς, μαζί με φυλακτά και σπασμένα σκεύη γύρω τους και συντροφιά με την *ursus spelaeus* (*σπηλαία άρκτο*), τον *elephas primigenius* (*ελέφαντα τον πρωτογενή*), τους *aurochs* [*ούρους*] (που θεωρούνται από τον Κυβιέ σαν ξεχωριστό είδος), το *megaceros hibernicus* (*χειμέριο μεγάκερο*), όλα τους προκατακλυσμιαία θηλαστικά; Ασφαλώς έζησαν σε μια πολύ απομακρυσμένη εποχή, αλλά όχι σε μια που να μας μεταφέρει πιο πίσω από την Τεταρτογενή. Μια ακόμα μεγαλύτερη αρχαιότητα πρέπει να αποδειχθεί για τον άνθρωπο. Ο δρ. Τζέιμς Χαντ, Πρόεδρος της Ανθρωπολογικής Εταιρείας, την ανάγει σε 9.000.000 χρόνια. Αυτός ο άνθρωπος της επιστήμης προσεγγίζει τουλάχιστον τον δικό μας εσωτερικό υπολογισμό, αν αφήσουμε απ' έξω τις δύο πρώτες ημιανθρώπινες, αιθερικές φυλές και την αρχική Τρίτη Φυλή.

Προβάλλει, όμως, το ερώτημα: ποιοι ήταν εκείνοι οι Παλαιολιθικοί άνθρωποι της ευρωπαϊκής Τεταρτογενούς εποχής; Ήταν αυτόχθονες ή αποτέλεσμα κάποιας μετανάστευσης που ανάγεται πίσω στο άγνωστο παρελθόν; Αυτή η τελευταία είναι η μόνη βάσιμη υπόθεση, αφού όλοι οι επιστήμονες συμφωνούν στον αποκλεισμό της Ευρώπης από την κατηγορία των πιθανών "λίκνων της ανθρωπότητας". Από πού, λοιπόν, ξεκίνησαν τα διάφορα διαδοχικά ρεύματα των "πρωτόγονων" ανθρώπων;

Οι αρχαιότεροι Παλαιολιθικοί άνθρωποι στην Ευρώπη – για την καταγωγή των οποίων η Εθνολογία σιωπά και τα χαρακτηριστικά των οποίων είναι ατελώς γνωστά, αν και αναφέρονται για πολύ σαν "πιθηκόμορφοι" από ευφάνταστους συγγραφείς, όπως ο Γκραντ Άλλεν – ανήκαν στις καθαρά Ατλάντειες και "Αφρικανό"-ατλάντειες ομάδες.[621] (Πρέπει να θυμόμαστε ότι, ήδη εκείνη την εποχή, η ίδια η ήπειρος της Ατλαντίδος ήταν ένα όνειρο του παρελθόντος.) Η Ευρώπη κατά την Τεταρτογενή εποχή ήταν πολύ διαφορετική από την σημερινή Ευρώπη, τότε όντας ακόμα στην διαδικασία σχηματισμού της. Ήταν ενωμένη με την Βόρεια Αφρική – ή μάλλον με αυτό που είναι σήμερα Βόρεια Αφρική – με μια λουρίδα ξηράς που εκτεινόταν κατά μήκος των σημερινών στενών του Γριβραλτάρ. Έτσι η Βόρεια Αφρική αποτελούσε ένα είδος προέκτασης της Ισπανίας, ενώ μια ανοιχτή θάλασσα έβρεχε την μεγάλη λεκάνη της Σαχάρας. Από την μεγάλη Ατλαντίδα, ο κυριότερος όγκος της οποίας βυθίστηκε κατά την Μειόκαινη, δεν είχαν απομείνει παρά μόνο οι

["Από πού ήρθαν (οι αρχαίοι σπηλαιάνθρωποι), δεν μπορούμε να το πούμε". (Γραντ Άλεν).]
"*Οι παλαιολιθικοί κυνηγοί της Κοιλάδας του Σου δεν γεννήθηκαν σε κείνο το αφιλόξενο κλίμα, αλλά μετανάστευσαν στην Ευρώπη από κάποια εύκρατη περιοχή*". (Δρ. Τζ. Το. Σάουθαλ, *Η Εποχή του Μαμούθ*, κ.τ.λ., σελ. 315.)

Ρούτα και Ντάιτια και ένα ή δύο ξεκομμένα νησιά. Οι Ατλάντειες συνδέσεις των προπατόρων[622] των Παλαιολιθικών σπηλαιανθρώπων μαρτυρούνται από την αναστροφή των απολιθωμένων κρανίων (στην Ευρώπη) τα οποία επαναστρέφουν προς τους Καραΐβες των *Δυτικών Ινδιών* και τον *αρχαίο Περουβιανό τύπο*. Ένα μυστήριο, πράγματι, για όλους εκείνους που αρνούνται να αποδεχθούν την "υπόθεση" μιας προηγούμενης Ατλάντειας ηπείρου που γεφύρωνε τον ωκεανό. [Παράβαλε Τμήμα VII, "Επιστημονικές και Γεωλογικές Αποδείξεις της Ύπαρξης αρκετών Καταβυθισμένων Ηπείρων".]Τι πρέπει, επίσης, να συμπεράνουμε από το γεγονός ότι ενώ ο ντε Κατρφάς παρουσιάζει εκείνη την "*θαυμάσια φυλή*", τους ΨΗΛΟΥΣ σπηλαιανθρώπους του Κρο Μανιόν και τους Γουάντσους των Καναρίων Νήσων σαν αντιπροσώπους ενός τύπου, ο Βιρτσόφ σχετίζει επίσης τους Βάσκους με αυτούς τους τελευταίους με παρόμοιο τρόπο. Ο καθηγητής Ρέτζιους αποδεικνύει ανεξάρτητα την σχέση των ιθαγενών των δολιχοκέφαλων αμερικανικών φυλών με τους ίδιους Γουάντσους. Οι διάφοροι κρίκοι στην αλυσίδα των στοιχείων είναι στέρεα συνδεδεμένοι μεταξύ τους. Λεγεώνες παρόμοιων γεγονότων θα μπορούσαν να προστεθούν. Όσο για τις αφρικανικές φυλές – που οι ίδιες είναι παραλλαγμένα παρακλάδια των Ατλάντειων, τροποποιημένα από το κλίμα και τις συνθήκες – πέρασαν στην Ευρώπη από την χερσόνησο η οποία έκανε την Μεσόγειο μια εσωτερική θάλασσα. Πολλοί απ' αυτούς τους σπηλαιανθρώπους ήταν εκλεκτές φυλές· για παράδειγμα οι Κρο Μανιόν. Αλλά, όπως θα έπρεπε να αναμένεται, η πρόοδος είναι σχεδόν ανύπαρκτη σε ολόκληρη την μεγάλη περίοδο που παραχωρείται από την Επιστήμη στην Εποχή του Λαξευμένου Λίθου.[623] Η *κυκλική καθοδική ώθηση* βάραινε βαριά πάνω στις ομάδες που μετανάστευσαν, καθώς έπεφτε πάνω τους ο βραχνάς του *Ατλάντειου κάρμα*. Τέλος, ο Παλαιολιθικός άνθρωπος κάνει χώρο για τον διάδοχό του και εξαφανίζεται σχεδόν τελείως από την σκηνή. Σε σχέση με αυτό ο καθηγητής Λεφέβρ ρωτάει:

> Εποχή των Λειασμένων Λίθων διαδέχθηκε εκείνη του Λαξευμένου Λίθου με μια αδιόρατη μετάβαση ή οφειλόταν σε μια εισβολή των βραχυκέφαλων Κελτών; Αλλά για εμάς ελάχιστη σημασία έχει αν ο εκφυλισμός που δημιουργήθηκε στους πληθυσμούς του Λα Βεζέρ ήταν αποτέλεσμα βίαιων διασταυρώσεων ή μιας γενικής απόσυρσης προς τα βόρεια στα ίχνη των ταράνδων.

Και συνεχίζει:

> Στο μεταξύ η κοίτη του ωκεανού ανυψώθηκε. Η Ευρώπη είχε τώρα σχηματιστεί πλήρως, η πανίδα και η χλωρίδα της σταθεροποιήθηκαν. Με την εξημέρωση του σκύλου αρχίζει η ποιμενική ζωή. Εισερχόμαστε σε εκείνες τις περιόδους του λειασμένου λίθου και του Χαλκού, οι οποίες διαδέχονται η μία την άλλη κατά ακανόνιστα διαστήματα, τα οποία και επικαλύπτονται εν μέσω εθνικών συγχωνεύσεων και μεταναστεύσεων.... Οι αρχέγονοι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί διακόπτουν την ιδιαίτερη εξέλιξή τους και, χωρίς να χάνονται, απορροφώνται σε άλλες φυλές, κατακλύζονται... από διαδοχικά κύματα μετανάστευσης που κυλούν ασταμάτητα από την Αφρική, πιθανόν από κάποια χαμένη Ατλαντίδα [;; με υπερβολική καθυστέρηση ολόκληρων αιώνων] και από την γόνιμη Ασία.. ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ όλοι τους ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΡΙΑΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ [Πέμπτη Φυλή]. [Α. Λεφέβρ, *Φιλοσοφία*, (1879), Μέρος ΙΙ, Κεφ. ΙΙ, σελ. 493.]

Οι *καθαρές* Ατλάντειες ομάδες, άμεσοι απόγονοι των οποίων ήταν εν μέρει οι ψηλοί σπηλαιάνθρωποι της Τεταρτογενούς, μετανάστευσαν στην Ευρώπη πολύ πριν από την Περίοδο των Παγετώνων στην πραγματικότητα ήδη από τους Πλειόκαινους και Μειόκαινους χρόνους κατά την Τριτογενή. *Οι επεξεργασμένοι Μειόκαινοι πυρόλιθοι του Θενάϋ και τα ίχνη Πλειόκαινου ανθρώπου, που ανακαλύφθηκαν από τον καθηγητή Καπελίνι στην Ιταλία, μαρτυρούν το γεγονός*. Οι άποικοι αυτοί ήταν τμήματα μιας πάλαι ποτέ ένδοξης φυλής, ο κύκλος της οποίας από την Ηώκαινη εποχή και πέρα έφθινε.

Η καλλιτεχνική ικανότητα που εμφάνισαν οι αρχαίοι σπηλαιάνθρωποι κάνει παράλογη την υπόθεση η οποία τους θεωρεί πλησιέστερους στον "πιθηκάνθρωπο άλαλο" – εκείνο το αληθινά μυθικό τέρας του Χαίκελ – και δεν χρειάζεται κανένας Χάξλεϋ ή Σμιτ για να την ξεσκεπάσουν. Στην ικανότητα τους να σκαλίζουν διακρίνουμε μια αναλαμπή της Ατλάντειας κουλτούρας που επανεμφανίζεται αταβιστικά. Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Ντόνελυ θεωρεί τον σύγχρονο ευρωπαϊκό πολιτισμό σαν μια αναγέννηση του Ατλάντειου. (*Ατλαντίδα: Ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, κεφ. VIII.)

VI

ΓΙΓΑΝΤΕΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΈΝΕΣ ΗΠΕΙΡΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΤΑΝ διατυπώνονται δηλώσεις σαν αυτές που αποτελούν αυτήν την επικεφαλίδα, αναμένεται, φυσικά, από την συγγραφέα να προσκομίσει *ιστορικές* και όχι *μυθολογικές* μαρτυρίες για να στηρίξει τέτοιους ισχυρισμούς. Είναι δυνατόν αυτό; Γιατί μαρτυρίες αυτού του είδους υπάρχουν άφθονες και το μόνο που χρειάζεται είναι να συλλέγουν και να συγκεντρωθούν, ώστε να γίνουν συντριπτικές στα μάτια των αμερόληπτων.

έξυπνος σπουδαστής μόλις κρατήσει το καθοδηγητικό νήμα, μπορεί να τις βρει μόνος του. Εμείς δίνουμε *γεγονότα* και υποδεικνύουμε οδοδείκτες, ο οδοιπόρος ας τους ακολουθήσει. *Τα όσα δίνονται εδώ είναι αρκούντως επαρκή γι' ΑΥΤΟΝ τον αιώνα.*

Σε μια επιστολή του προς τον Βολταίρο, ο Μπαιγύ βρίσκει εντελώς φυσικό το ότι η συμπάθεια του "μεγάλου γέρου ανάπηρου του Φερνέγ" έλκεται προς τους "αντιπροσώπους της γνώσης και της σοφίας, τους μπραχμάνους της Ινδίας". Ύστερα προσθέτει μια περίεργη δήλωση. "Άλλα οι μπραχμάνοι σας", λέει, "είναι πολύ νέοι σε σύγκριση με τους αρχαίους καθοδηγητές τους". [*Επιστολές περί της Ατλαντίδος*, σελ. 12.]

Μπαιγύ ο οποίος δεν γνώριζε τίποτε για τις εσωτερικές διδασκαλίες ή την Λεμουρία, πίστευε ανεπιφύλακτα στην χαμένη Ατλαντίδα, καθώς επίσης και σε αρκετά προϊστορικά και πολιτισμένα έθνη τα οποία εξαφανίστηκαν χωρίς να αφήσουν κανένα σαφές ίχνος. Είχε μελετήσει εκτεταμένα τους αρχαίους κλασικούς και τις παραδόσεις και είδε ότι οι τέχνες και οι επιστήμες που ήταν γνωστές σε εκείνους που εμείς τώρα αποκαλούμε "αρχαίους", "δεν ήταν επιτεύγματα κάποιου από τα έθνη που υπάρχουν τώρα ή υπήρχε τότε, ούτε κανενός από τους ιστορικούς λαούς της Ασίας". Και ότι, παρά την γνώση των Ινδών, η αναντίρρητη προτεραιότητα στην αρχαιότητα της φυλής τους έπρεπε να αποδοθεί σε έναν λαό ή μια φυλή πολύ πιο αρχαία και με μεγαλύτερη γνώση ακόμα κι από τους ίδιους τους μπραχμάνους. [*Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας*, σελ. 25 και επομ.]

Βολταίρος, ο μεγαλύτερος σκεπτικιστής της εποχής του, ο *κατ' εξοχήν* υλιστής, συμμεριζόταν την πίστη του Μπαιγύ. Το θεωρούσε πολύ πιθανό: "*ότι, πολύ πριν από τις αυτοκρατορίες της Κίνας και της Ινδίας, υπήρχαν έθνη πολιτισμένα, με γνώση και δύναμη, τα οποία κατέπνιξε ένας κατακλυσμός βαρβάρων και έτσι τα ξαναβύθισε στην πρωτόγονη κατάσταση της άγνοιας και της αγριότητας ή σ' αυτό που ονομάζουν κατάσταση της καθαρής φύσης*".[624]

Εκείνο που για τον Βολταίρο ήταν μια τμηματική εικασία μιας μεγάλης διάνοιας, για τον Μπαιγύ ήταν "θέμα ιστορικών γεγονότων".

Γιατί γράφει: "Έχω *σπουδαία στοιχεία* από *αρχαίες παραδόσεις* που διατηρήθηκαν για μακρές σειρές γενεών". Ήταν δυνατόν, κατά την γνώμη του, ένα ξένο έθνος, αφού δίδασκε ένα άλλο έθνος, να εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει ίχνη πίσω του. Όταν τον ρώτησαν πώς ήταν δυνατόν εκείνο το αρχαίο ή μάλλον το αρχαϊκό έθνος να μην αφήσει πίσω του τουλάχιστον κάποια ανάμνηση στον ανθρώπινο νου, απάντησε ότι ο Χρόνος είναι ένας αλύπητος καταβροχθιστής γεγονότων και συμβάντων. Αλλά η Ιστορία του παρελθόντος δεν χάθηκε ποτέ ολότελα, γιατί οι Σοφοί της Αρχαίας Αιγύπτου την διατήρησαν και "διατηρείται παρόμοια μέχρι σήμερα σε άλλο μέρος".

Σύμφωνα με τον Πλάτωνα οι ιερείς της Σαΐδος είπαν στον Σόλωνα:

Επιστολές περί της Ατλαντίδος, σελ. 15. Αυτό το συμπέρασμα δεν είναι παρά μαντεία κατά το ήμισυ. Υπήρξαν τέτοιοι "κατακλυσμοί βαρβάρων" κατά την Πέμπτη Φυλή. Όσον αφορά την Τέταρτη, ήταν ένας *bona fide* [*γνήσιος*] κατακλυσμός εκείνος που την εξαφάνισε. Ούτε ο Βολταίρος, όμως, ούτε ο Μπαιγύ γνώριζαν οτιδήποτε για την Μυστική Δοξασία της Ανατολής.

> ....και ακόμα δεν γνωρίζετε ότι στην χώρα σας εγεννήθη το ωραιότερο και άριστον, μεταξύ των ανθρώπων, γένος, από το οποίο κατάγονται και εσύ και όλοι οι συμπολίται σου,[625] διότι διεσώθη ολίγον σπέρμα....τα γραπτά [μας] διηγούνται πώς η πόλη σας κατέστρεψε κάποτε μια δύναμη, η οποία με θράσος επορεύετο συγχρόνως εναντίον ολοκλήρου της Ευρώπης και της Ασίας. [*Τίμαιος*, 23 Ε, Έκδοση Ι. Ζαχαρόπουλου.]

Οι Έλληνες δεν ήταν παρά τα υποβιβασμένα και αδύναμα απομεινάρια του πάλαι ποτέ ένδοξου έθνους.[626]

Ποιο ήταν εκείνο το έθνος; Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι ήταν η τελευταία, έβδομη υποφυλή των Ατλάντειων, η οποία είχε ήδη κατακλυσθεί από μια από τις πρώτες υποφυλές της Άριας ομάδας, εκείνη η οποία βαθμιαία εξαπλωνόταν στην ήπειρο και στα νησιά της Ευρώπης αμέσως μόλις άρχισαν να αναδύονται από την θάλασσα. Κατεβαίνοντας από τα ψηλά οροπέδια της Ασίας – όπου οι δύο φυλές είχαν αναζητήσει καταφύγιο τις μέρες της αγωνίας της Ατλαντίδος – άρχισε βαθμιαία να εγκαθίσταται και να αποικεί τις πρόσφατα αναδυμένες χώρες. Η υποφυλή των μεταναστών γρήγορα αυξήθηκε και πολλαπλασιάστηκε σε εκείνα τα παρθένα εδάφη και διαιρέθηκε σε πολλά έθνη τα οποία με την σειρά τους χωρίστηκαν σε φατρίες. Οι Αιγύπτιοι και οι Έλληνες, οι Φοίνικες και οι Βόρειες φυλές, προήλθαν έτσι από εκείνη την υποφυλή. Χιλιάδες χρόνια αργότερα, άλλες φυλές, απομεινάρια των Ατλάντειω, "κίτρινοι και κόκκινοι, καστανοί και μαύροι", άρχισαν να εισβάλουν στην νέα ήπειρο. Έγιναν πόλεμοι κατά τους οποίους οι νεοφερμένοι νικήθηκαν. Και έτσι έφυγαν μερικοί στην Αφρική, άλλοι σε απόμακρες χώρες. Με την πάροδο του χρόνου μερικές απ' αυτές τις χώρες εξαιτίας νέων γεωλογικών αναστατώσεων έγιναν νησιά. Αφού αποχωρίστηκαν κατ' αυτό τον τρόπο βίαια από τις ηπείρους, αποτέλεσμα ήταν οι ανεξέλικτες φυλές και φατρίες της Ατλάντειας ομάδας να πέσουν βαθμιαία σε μια ακόμα πιο άθλια και άγρια κατάσταση.

Οι ισπανικές αποστολές στην Τσιμπόλα δεν συναντήθηκαν με ΛΕΥΚΟΥΣ άγριους αρχηγούς; Και δεν επιβεβαιώθηκε τώρα η παρουσία Νέγρικων Αφρικανικών τύπων στην Ευρώπη κατά τις προϊστορικές εποχές. Η παρουσία ακριβώς ενός τύπου που σχετίζεται με τον Νέγρικο, καθώς επίσης και με τον Μογγολικό, αποτελεί και το μεγαλύτερο εμπόδιο της ανθρωπολογίας. Το άτομο που έζησε κατά μια ασύλληπτα μακρινή περίοδο στην Λα Νολέτ του Βελγίου, είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Ένας ανθρωπολόγος λέει:

> Οι σπηλιές στις όχθες του Λες, στο Νοτιοανατολικό Βέλγιο, παρέχουν ενδείξεις για τον κατώτερο ίσως άνθρωπο, όπως φαίνεται από την γνάθο της Νολέτ. Ένας τέτοιος άνθρωπος, όμως, είχε φυλακτά από πέτρα, τρυπημένα ώστε να χρησιμοποιούνται σαν κοσμήματα. Αυτά είναι φτιαγμένα από ψαμμίτη που τώρα βρίσκεται στην λεκάνη του Ζιρόντ. [Δείτε την μελέτη του δρ. Κ. Κάρτερ Μπλέικ, "Περί της Γνάθου της Νολέτ", *Ανθρωπολογική Επιθεώρηση*, Τομ. V, Σεπτέμβριος, 1867.]

Έτσι, ο Βελγικός άνθρωπος ήταν υπερβολικά παλιός. Ο άνθρωπος εκείνος, που προηγήθηκε του μεγάλου κατακλυσμού – ο οποίος κάλυψε τα υψίπεδα του Βελγίου με ένα ίζημα *λιχμ* ή ορεινού αμμοχάλικου, 30 μέτρα πάνω από το επίπεδο των τωρινών ποταμών – πρέπει να συνδύαζε τα χαρακτηριστικά του Τουρανού και του Νέγρου. Ο άνθρωπος της Κοστάντ ή της Λα Νολέτ, μπορεί να ήταν μαύρος και να μην είχε καμιά σχέση με τον Άριο τύπο, τα υπολείμματα του οποίου είναι σύγχρονα με εκείνα της σπηλαιοαρκούδας του Ενγκ. Οι κάτοικοι των σπηλαίων της Ακουϊτανίας ανήκουν σε μια πολύ μετέπειτα περίοδο της ιστορίας και μπορεί να μην είναι τόσο αρχαίοι όσο ο πρώτος.

Για μια πλήρη ανάλυση των σχέσεων μεταξύ αρχαίων Ελλήνων και Ρωμαίων και των Ατλάντων αποίκων, βλέπε *Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, σελ. 308 -346.

Όπως όλοι γνωρίζουν, η ιστορία σχετικά με την Ατλαντίδα και όλες τις σχετικές παραδόσεις, αναφέρεται από τον Πλάτωνα στον *Τίμαιο* και στον *Κριτία*. Ο Πλάτωνας, όταν ήταν μικρός, την άκουσε από τον παππού του Κριτία, που ήταν ηλικίας ενενήντα ετών και ο οποίος στα νειάτα του την είχε ακούσει από τον Σόλωνα, φίλο του πατέρα του, Δροπίδη. Ο Σόλωνας ήταν ένας από τους Επτά Σοφούς των Ελλήνων. Πιστεύουμε ότι δεν μπορεί να βρεθεί πιο αξιόπιστη πηγ.

Αν η δήλωση απορρίπτεται με το επιχείρημα ότι η Επιστήμη δεν αρνείται την παρουσία του ανθρώπου πάνω στην Γη από μια τεράστια αρχαιότητα, παρόλο που αυτή η αρχαιότητα δεν μπορεί να προσδιοριστεί, αφού η παρουσία του καθορίζεται από την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων, η ηλικία των οποίων δεν είναι βέβαιη. Αν υποστηριχθεί ότι οι επιστήμονες απορρίπτουν κατηγορηματικά τον ισχυρισμό ότι ο άνθρωπος προηγήθηκε των ζώων, για παράδειγμα ή ότι υπήρξαν ποτέ γίγαντες, άνθρωποι με τρία μάτια, τέσσερα χέρια και τέσσερα πόδια, ανδρόγυνοι κ.τ.λ., τότε οι έχοντες αντίρρηση ερωτώνται με την σειρά τους: "Πώς το ξέρετε; Τι αποδείξεις έχετε, εκτός από τις προσωπικές υποθέσεις σας, οι οποίες μπορούν να ανατραπούν οποιαδήποτε στιγμή από καινούργιες ανακαλύψεις;" Και αυτές οι μελλοντικές ανακαλύψεις είναι βέβαιο πως θα αποδείξουν ότι όποια κι αν ήταν η επιδερμίδα εκείνου του αρχαιότερου τύπου ανθρώπου που είναι γνωστός στους Ανθρωπολόγους, οπωσδήποτε δεν ήταν πιθηκόμορφος. Τόσο ο άνθρωπος της Κονστάντ όσο και ο άνθρωπος του Ενγκ, διέθεταν ουσιαστικά ανθρώπινα χαρακτηριστικά. [Βλέπε ντε Κατρφάς και Αμύ, *Τα Κρανία των Ανθρώπινων Φυλών*, κ.τ.λ., 1882] Οι άνθρωποι αναζήτησαν τον ελλείποντα κρίκο στο λάθος άκρο της αλυσίδας και ο άνθρωπος της κοιλάδας Νίντερ έχει από καιρό βυθιστεί στην "λησμονιά όλων των επιπόλαιων λαθών". Ο Ντισραέλι χώριζε τον άνθρωπο σε συντρόφους των πιθήκων και των αγγέλλων. Και στο κείμενο δίνονται λόγοι υπέρ μιας "αγγελικής θεωρίας" – όπως θα έλεγαν οι χριστιανοί – που ισχύει τουλάχιστον για μερικές από τις φυλές των ανθρώπων. Εν πάση περιπτώσει, αν ο άνθρωπος υπάρχει μόνο από την Μειόκαινη περίοδο, ακόμα και τότε η ανθρωπότητα σαν σύνολο δεν θα μπορούσε να αποτελείται από τους άθλιους άγριους της Παλαιολιθικής εποχής, όπως αυτοί παρουσιάζονται τώρα από τους επιστήμονες. Όλα όσα λένε είναι απλώς αυθαίρετες υποθέσεις, που τις επινόησαν για να δικαιολογήσουν και να ταιριάξουν με τις δικές τους φανταστικές θεωρίες.

Μιλάμε για γεγονότα ηλικίας εκατοντάδων χιλιάδων χρόνων ή ακόμα και εκατομμυρίων, αν άνθρωπος χρονολογείται από τις γεωλογικές περιόδους,[627] και όχι για κείνα τα γεγονότα που συνέβησαν στην διάρκεια των λίγων χιλιάδων ετών του προϊστορικού περιθωρίου το οποίο επιτρέπει η δειλή και πάντα επιφυλακτική ιστορία. Ωστόσο υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης που έχουν σχεδόν τον δικό μας τρόπο σκέψης. Από την γενναία ομολογία του Αβά Μπρασώ ντε Μπουρμπούργκ, ο οποίος λέει ότι: "Παραδόσεις, τα ίχνη των οποίων απαντώνται στο Μεξικό, στην Κεντρική Αμερική, στο Περού και στην Βολιβία, υπαινίσσονται την άποψη ότι ο άνθρωπος υπήρχε σε αυτές τις διαφορετικές χώρες την εποχή της γιγαντιαίας ανύψωσης των Άνδεων και την διατήρησε στην μνήμη του, μέχρι τους τελευταίους παλαιοντολόγους και ανθρωπολόγους, η πλειοψηφία των επιστημόνων υποστηρίζει μια τέτοια ακριβώς αρχαιότητα. Με αφορμή την αναφορά στο Περού έγινε καμιά ικανοποιητική προσπάθεια για τον καθορισμό της εθνολογικής συγγένειας και των χαρακτηριστικών της φυλής η οποία έστησε εκείνα τα κυκλώπεια χτίσματα, που τα ερείπιά τους δείχνουν απομεινάρια ενός μεγάλου πολιτισμού; Για παράδειγμα, στο Κουελάπ βρέθηκε "ένα τείχος από ακατέργαστους λίθους, 1080 μ. μήκος, 160 μ. φάρδος και 45 μ. ύψος, το οποίο αποτελεί μια συμπαγή μάζα με επίπεδη κορυφή. Πάνω σε αυτό υπήρχε ένα άλλο, 180 μ. μήκους, 150 μ. φάρδους και 45 μ. ύψους, φτάνοντας έτσι το ύφος στα 90 μ. Εκεί βρίσκονται αίθουσες και κελιά". [Δείτε τον όγκο των μαρτυριών που συγκέντρωσε ο Ντόνελυ για να αποδείξει ότι, οι Περουβιανοί άποικοι ήταν ένα παρακλάδι των Ατλάντειων.] Το πιο υπαινικτικό γεγονός είναι η εκπληκτική ομοιότητα ανάμεσα στην αρχιτεκτονική αυτών των κολοσσιαίων κατασκευών και εκείνων των αρχαϊκών ευρωπαϊκών εθνών. Ο Φέργκιουσον θεωρεί την ομοιότητα ανάμεσα στα ερείπια του πολιτισμού των "Ίνκας" και στα κυκλώπεια υπολείμματα των Πελασγών στην Ιταλία και στην Ελλάδα, σαν μια σύμπτωση, "την πιο σημαντική στην ιστορία της αρχιτεκτονικής... Είναι δύσκολο να αντισταθούμε στο συμπέρασμα ότι ίσως να υπήρχε κάποια σχέση μεταξύ τους." Η "σχέση" εξηγείται εύκολα με την προέλευση των ομάδων – οι οποίες επινόησαν αυτές τις

Ο "Ανθρωποπίθηκος" της Μειόκαινης περιόδου του Χαίκελ είναι το όνειρο ενός μονομανούς, το οποίο διέλυσε πολύ έξυπνα ο ντε Κατρφάς (βλέπε *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 105-113). Δεν είναι σαφές γιατί ο κόσμος, αντί για τις παραδόσεις της αρχαιότητας θα πρέπει να δεχτεί τις ασυναρτησίες ενός ψυχοφοβικού υλιστή (που η αποδοχή των θεωριών του προϋποθέτει την παραδοχή βάσει πίστης της ύπαρξης διαφόρων ζώων άγνωστων στην επιστήμη ή την Φύση, όπως του Σοζούρα, για παράδειγμα, εκείνου του αμφίβιου το οποίο δεν υπήρξε ποτέ πουθενά αλλού εκτός από την φαντασία του Χαίκελ).

κατασκευές – από ένα κοινό κέντρο σε μια Ατλάντεια ήπειρο. Μόνο η αποδοχή αυτή μπορεί να μας βοηθήσει να φτάσουμε σε μια λύση αυτού του προβλήματος, καθώς και παρόμοιων προβλημάτων σχεδόν σε κάθε κλάδο της σύγχρονης επιστήμης.

Αναφερόμενος σχετικά ο δρ. Λαρτέ ξεκαθαρίζει το θέμα δηλώνοντας ότι:

> για τόσο χρόνο αμφισβητούμενη αλήθεια της συνύπαρξης του ανθρώπου με τα μεγάλα εκλείποντα είδη [ελέφαντας πρωτογενής, ρινόκερος τιχόρρινος, ύαινα σπηλαία, άρκτος σπηλαία κ.τ.λ.], μου φαίνεται ότι από εδώ και στο εξής είναι αναντίρρητη και κατακτημένη από την επιστήμη. [*Τα Σπήλαια του Πέριγκορντ*, σελ. 35.]

Δείξαμε σε άλλο σημείο πως αυτή είναι και η άποφη του ντε Κατρφάς, ο οποίος λέει:

> Κατά πάσα πιθανότητα ο άνθρωπος γνώρισε τους Μειόκαινους χρόνους[628] και επομένως ολόκληρη την Πλειόκαινη εποχή. Υπάρχουν λόγοι να πιστεύουμε ότι τα ίχνη του μπορούν να βρεθούν και ακόμα πιο πίσω;... Θα μπορούσε τότε να ήταν σύγχρονος με τα πρώτα θηλαστικά και να ανάγεται τόσο πίσω μέχρι την δευτερογενή περίοδο. [*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 152.]

Αίγυπτος είναι πολύ αρχαιότερη από την Ευρώπη όπως φαίνεται τώρα στον χάρτη. Οι Ατλαντο-Άριες Φυλές άρχισαν να εγκαθίστανται σε αυτήν όταν οι Βρετανικές Νήσοι[629] και η Γαλλία δεν υπήρχαν ακόμα. Είναι πασίγνωστο ότι "η περιοχή της Αιγυπτιακής θάλασσας" ή το Δέλτα της Κάτω Αιγύπτου, έγινε ξηρά πολύ βαθμιαία και ακολούθησε τα υψίπεδα της Αβησσυνίας. Αντίθετα από εκείνη, η οποία – συγκριτικά μιλώντας – ανυψώθηκε ξαφνικά, αυτή σχηματίστηκε πολύ αργά, κατά την διάρκεια μακρών εποχών, από διαδοχικά στρώματα θαλάσσιας ιλύος και λάσπης που εναποθέτονταν ετησίως από το χώμα που κατέβαζε ένας μεγάλος ποταμός, ο σημερινός Νείλος. Ωστόσο ακόμα και το Δέλτα σαν μια σταθερή και γόνιμη περιοχή, κατοικούνταν για πάνω από 100.000 χρόνια. Μετέπειτα φυλές, με ακόμα περισσότερο Άριο αίμα στις φλέβες τους από τους προκατόχους τους, έφτασαν από την Ανατολή και το κατέκτησαν από έναν λαό του οποίου το όνομα έχει χαθεί για τους μεταγενέστερους και δεν υπάρχει παρά μόνο σε κάποια Μυστικά Έργα. Αυτό το φυσικό φράγμα της ιλύος, μέσα στο οποίο αργά αλλά σίγουρα βυθιζόταν κάθε πλοίο που πλησίαζε σε κείνες τις αφιλόξενες ακτές, ακόμα και μέχρι πριν λίγες χιλιάδες χρόνια π.Χ., αποτελούσε την καλύτερη προστασία των τελευταίων Αιγυπτίων, που είχαν καταφέρει να φτάσουν εκεί μέσω της Αραβίας, της Αβησσυνίσ και της Νουβίας, οδηγούμενοι από τον Μάνου-Βίνα την εποχή του Βισβαμίτρα. [Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. 1, σελ. 627, τι λέει ο Κουλλούκα-Μπάττα.]

Ημέρα με την ημέρα η αρχαιότητα του ανθρώπου γίνεται τόσο φανερή, ώστε ακόμα και η Εκκλησία προετοιμάζει μια αξιοπρεπή παράδοση και αποχώρηση. Ο διαβασμένος Αβά Φαμπρ, καθηγητής της Σορβόνης, δήλωσε κατηγορηματικά ότι η προϊστορική παλαιοντολογία και αρχαιολογία, μπορούν, χωρίς καμιά βλάβη για τις Γραφές, να ανακαλύφουν στα Τριτογενή στρώματα... όσα ίχνη θέλουν του προ-Αδαμικού ανθρώπου.

> Αφού αγνοεί όλες τις δημιουργίες τις προηγούμενες *από τον τελευταίο κατακλυσμό*, εκτός από μια [εκείνη η οποία δημιούργησε το διλούβιο, σύμφωνα με τον Αβά], η Βίβλος μας αφήνει εντελώς ελεύθερους να δεχθούμε την ύπαρξη του ανθρώπου στα σκοτεινά διλούβια, στα Πλειόκαινα ακόμα και στα Ηώκαινα στρώματα. Από την άλλη μεριά, όμως, οι γεωλόγοι *δεν συμφωνούν όλοι στο να θεωρούν σαν προγόνους μας τους ανθρώπους που κατοικούσαν την σφαίρα εκείνες τις αρχέγονες εποχές.*[630]

Ο ευφυής συγγραφέας του έργου, *Ατλαντίδα, Ο Προκατακλυσμιαίος Κόσμος*, αναλύοντας την προέλευση διάφορων ελληνικών και ρωμαϊκών θεσμών, εκφράζει την πεποίθηση ότι, "*οι ρίζες αυτών των σημερινών θεσμών ανάγονται πίσω στην Μειόκαινη Εποχή*". Μάλιστα·και ακόμα πιο πίσω, όπως ήδη αναφέραμε.

Όπως τις ξέρουμε, γιατί η Γεωλογία αποδεικνύει όχι μόνο ότι οι Βρετανικές Νήσοι καταβυθίστηκαν και ξαναεμφανίστηκαν τέσσερις φορές, αλλά και ότι τα στενά ανάμεσα σ' αυτές και στην Ευρώπη ήταν ξηρά σε μια πολύ απομακρυσμένη προηγούμενη εποχή.

Η Καταγωγή της γης και του ανθρώπου, σελ. 454. Σε σχέση με αυτό ο καθηγητής Ν. Ζολί, της Τουλούζης, ο οποίος αναφέρει τον Αβά στο έργο του *Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, εκφράζει την ελπίδα ότι ο Μ. Φαμπρ θα του

Ίσως να μην είναι πια και πολύ μακριά – όπως φαντάζονται μερικοί – η ημέρα που η Εκκλησία θα καταλάβει ότι η μόνη σωτηρία της βρίσκεται στην απόκρυφη ερμηνεία της Βίβλου. Ήδη αρκετοί ιερείς και εκκλησιαστές έχουν γίνει ένθερμοι Καμπαλιστές και άλλοι τόσοι εμφανίζονται δημόσια στην αρένα συγκρουόμενοι με τους θεοσοφιστές και τους Αποκρυφιστές υποστηρίζοντας την μεταφυσική ερμηνεία της Βίβλου. Αλλά δυστυχώς αρχίζουν από την λάθος μεριά. Τους συμβουλεύουμε, πριν αρχίσουν να φτιάχνουν υποθέσεις για το μεταφυσικό στις Γραφές τους, να μελετήσουν και να γνωρίσουν εκείνο που σχετίζεται με το καθαρά φυσικό, δηλαδή τους γεωλογικούς και εθνολογικούς υπαινιγμούς τους. *Γιατί στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη αφθονούν οι νύξεις για την επταδική σύσταση της Γης και του Ανθρώπου, τους Επτά Γύρους και τις Φυλές και είναι ορατές σαν τον ήλιο στον ουρανό για κείνον που τις διαβάζει συμβολικά. Σε τι αναφέρονται οι νόμοι του κεφαλαίου ΚΓ' του Λευϊτικού*; Ποια είναι η λογική φιλοσοφία για όλες αυτές τις εβδομαδιαίες προσφορές και τους συμβολικούς υπολογισμούς όπως: "Και αριθμήσετε υμείς από της επαύριον των σαββάτων, από της ημέρας, ης αν προσενέγκητε το δράγμα του επιθέματος, επτά εβδομάδας ολόκληρους... και προσάξετε μετά των άρτων επτά αμνούς άμωμους ενιαυσίους", κ.τ.λ. Χωρίς αμφιβολία θα μας αντικρούσουν, αν πούμε ότι όλες αυτές οι "κινητές" και "ειρηνικές" προσφορές γίνονταν σε ανάμνηση των Επτά "Σαββάτων" των μυστηρίων, τα οποία Σάββατα είναι οι επτά *πραλάγια* μεταξύ επτά *μανβαντάρα* ή αυτών που εμείς ονομάζουμε Γύρους. Γιατί "Σάββατο" είναι ένας ελαστικός όρος, που σημαίνει μια περίοδο ανάπαυσης οποιασδήποτε φύσης, όπως εξηγήσαμε αλλού. [Βλέπε Μέρος ΙΙ, Τμήμα XXV, "Τα Μυστήρια της Εβδομάδας".] Κι αν αυτό δεν είναι αρκετά πειστικό, τότε μπορούμε να στραφούμε στον στίχο ο οποίος προσθέτει: "έως της επαύριον της εσχάτης εβδομάδος αριθμήσετε πεντήκοντα ημέρας και προσοίσετε θυσίαν νέαν τω Κυρίω [σαράντα εννιά, 7 Χ 7, στάδια δραστηριότητας και σαράντα εννιά στάδια ανάπαυσης, πάνω στις επτά σφαίρες της αλύσου και ύστερα έρχεται η ανάπαυση του Σαββάτου, η *πεντηκοστή*] και θέλετε προσφέρει νέαν πρόσφορου εξ αλφίτων προς τον Κύριον" (Λευϊτικό, ΚΓ', 16). Δηλαδή θα κάνετε μια προσφορά της σάρκας σας ή "του δερμάτινου χιτώνα" και απεκδυόμενοι το σώμα σας θα μείνετε αγνά πνεύματα. Αυτός ο νόμος της προσφοράς, που υποβαθμίστηκε και υλοποιήθηκε με τους αιώνες, ήταν ένας θεσμός που χρονολογείται από τους πρώτους Ατλάντειους. Έφτασε στους Εβραίους μέσω των "Χαλδαίων", οι οποίοι ήταν οι "σοφοί άνθρωποι" μιας κάστας και όχι ενός έθνους, μιας κοινότητας μεγάλων πεπαιδευμένων που ήρθαν από τις "Φιδότρυπές" τους και εγκαταστάθηκαν στην Βαβυλωνία πριν από αιώνες. Κι αν αυτή η ερμηνεία του Λευϊτικού (που είναι γεμάτο από παραποιημένους νόμους του Μάνου) φαίνεται πολύ παρατραβηγμένη, τότε στραφείτε στην Αποκάλυψη. Οποιαδήποτε ερμηνεία κι αν δίνουν οι αδαείς μυστικιστές στο περίφημο Κεφάλαιο ΙΖ', με το αίνιγμα της γυναίκας της ντυμένης στα πορφυρά και τα κόκκινα. Παρά τους Προτεστάντες που γνέφουν στους Ρωμαιοκαθολικούς, όταν διαβάζουν το, "ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ" ή τους Ρωμαιοκαθολικούς που αγριοκοιτάζουν τους Προτεστάντες-οι Αποκρυφιστές, μέσα στην αμεροληψία τους, δηλώνουν ότι αυτά τα λόγια αναφέρονταν εξ αρχής σε *όλες και σε κάθε εξωτερική* Κληρικοκρατία, σε εκείνο το οποίο ήταν η "τελετουργική μαγεία" της αρχαιότητας, με τα τρομακτικά της αποτελέσματα, αλλά που τώρα είναι η αβλαβής (επειδή παραποιήθηκε) φάρσα της τελετουργικής λατρείας. Το "μυστήριο" της γυναίκας και του θηρίου είναι το σύμβολο της ψυχοκτόνου Κληρικοκρατίας και της ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΣ. "... το θηρίον ότι ην, και ουκ εστί και παρέσται. Ώδε ο νους ο έχων σοφίαν. Αι επτά κεφαλαί όρη επτά εισίν [επτά ήπειροι και επτά φυλαί], οπού η γυνή κάθηται έπ' αυτών". Το σύμβολο όλων των εξωτερικών, βάρβαρων και ειδωλολατρικών πίστεων οι οποίες το σκέπασαν "με το αίμα των αγίων και το αίμα των μαρτύρων", που διαμαρτύρονταν και διαμαρτύρονται. "Και βασιλείς επτά εισίν [επτά φυλές], οί πέντε έπεσαν [της δικής μας πέμπτης φυλής περιλαμβανομένης], ο εις εστίν [η πέμπτη συνεχίζει], ο άλλος [η *έκτη* και *έβδομη* φυλή] ούτω ήλθε, καί ότου ελθη [η φυλή "Βασιλιάς"],

---

επιτρέφει να "διαφωνήσει μαζί του σε αυτό το τελευταίο σημείο", σελ. 186. Το ίδιο και οι Αποκρυφιστές. Γιατί αν και ισχυρίζονται ότι υπήρχε μεγάλη διαφορά στην φυσιολογία και στην εξωτερική εμφάνιση των πέντε Φυλών που αναπτύχθηκαν μέχρι τώρα, ωστόσο υποστηρίζουν ότι τα τωρινά ανθρώπινα είδη προήλθαν από μία και την αυτή αρχέγονη ομάδα, η οποία πρόβαλε από τους "θείους ανθρώπους": τους κοινούς προγόνους και προγεννήτορές μας.

ολίγου αυτόν δει μείναι" (Αποκάλυψη, ΚΖ', 8-10). Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι Αποκαλυπτικοί υπαινιγμοί, αλλά ο σπουδαστής πρέπει να τους βρει μόνος του. Αυτοί οι πέντε Βασιλείς αναφέρθηκαν και προηγούμενα.

Αν η Βίβλος συνδυάζεται με την αρχαιολογία και την γεωλογία για να δείξει ότι ο ανθρώπινος πολιτισμός πέρασε μέσα από τρία λίγο-πολύ ξεχωριστά στάδια, τουλάχιστον στην Ευρώπη και αν ο άνθρωπος, τόσο στην Αμερική και στην Ευρώπη όσο και στην Ασία, χρονολογείται από τις γεωλογικές εποχές, τότε γιατί να μη ληφθούν υπόψη οι αναφορές της Μυστικής Δοξασίας; Είναι πιο φιλοσοφικό ή λογικό και επιστημονικό να δυσπιστούμε, όπως ο Αλμπέρτ Γκωντρύ, στον Μειόκαινο άνθρωπο, ενώ πιστεύουμε ότι τα διάσημα πρωτόγονα εργαλεία[631] του Θενάυ τα σκάλισε η *μαϊμού Δρυοπίθηκος*"; Ή είναι πιο λογικό να πιστεύουμε, όπως οι Αποκρυφιστές, ότι ο Ανθρωπόμορφος πίθηκος ήρθε πολύ μετά τον άνθρωπο; Γιατί αν κάποτε έγινε αποδεκτό και αποδείχθηκε και επιστημονικά ότι "κατά την μεσαία Μειόκαινη εποχή δεν υπήρχε ούτε ένα δείγμα θηλαστικού ταυτόσημου με τα είδη που υπάρχουν τώρα" [Αλμπέρτ Γκωντρύ, *Οι Συνδέσεις του ζωικού κόσμου μέσα στους γεωλογικούς χρόνους*, σελ. 240] και ότι ο άνθρωπος τότε ήταν σχεδόν όπως είναι και τώρα, μόνο πιο ψηλός και πιο αθλητικός από ό,τι εμείς, [μιλώντας για τους κυνηγούς ταράνδων του Πέριγκορτν, ο Ζολι λέει: "είχαν μεγάλο ύψος, ήταν αθλητικοί, με γεροφτιαγμένο σκελετό." (*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 353.)] πού βρίσκεται, λοιπόν, η δυσκολία; Από την άλλη μεριά, το γεγονός ότι εκείνοι οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να ήταν απόγονοι των πιθήκων, ίχνη των οποίων δεν βρίσκονται πριν από την Μειόκαινη εποχή,[632] το μαρτυρούν αρκετοί εξέχοντες φυσιοδίφες.

> Έτσι, στον άγριο της Τεταρτογενούς εποχής, ο οποίος ήταν αναγκασμένος να πολεμάει τα μαμούθ με πέτρινα όπλα, βρίσκουμε όλα εκείνα τα κρανιολογικά χαρακτηριστικά που θεωρούνται γενικά σαν σημάδι μεγάλης διανοητικής ανάπτυξης. [Ντε Κατρφάς, *Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 312.]

Αν ο άνθρωπος – προικισμένος με όλη την νοημοσύνη και την σοφία του – δεν αναδύθηκε στιγμιαία από τον ανεγκέφαλο κατάρρινο πρόγονό του, δεν θα μπορούσε να είχε αποκτήσει τέτοιον εγκέφαλο μέσα στα όρια της Μειόκαινης περιόδου, αν πιστέψουμε τον διαβασμένο Αβά Μπουρζουά.

Όσον αφορά το θέμα των γιγάντων, ο ψηλότερος άνθρωπος που βρέθηκε μέχρι τώρα στην Ευρώπη μεταξύ των απολιθωμάτων, είναι ο "άνθρωπος της Μεντόν" (2 μ.), αλλά μπορεί να ανακαλυφθούν και άλλοι. Ο Ουίλσον, αναφερόμενος από τον Λάμποκ, λέει ότι, "σε έναν τάφο της Νεολιθικής εποχής.... ένας σκελετός υπερφυσικού μεγέθους ανακαλύφθηκε το 1807", και αυτός αποδόθηκε σε έναν βασιλιά της Σκωτίας, τον Άλμπους Μακ Γκάλντους.

Και το γεγονός ότι στις ημέρες μας συναντάμε περιπτωσιακά άνδρες και γυναίκες με ύψος από 2,10 μέχρι 2,70 μ. και 3,0 μ., αποδεικνύει απλώς – βάσει του νόμου του αταβισμού ή της επανεμφάνισης προγονικών χαρακτηριστικών – ότι υπήρχε μια εποχή όπου τα 2,70 και 3,0 μ. ήταν το μέσο ύψος των ανθρώπων, ακόμα και στην δική μας τελευταία ινδοευρωπαϊκή φυλή.

Αλλά επειδή το θέμα αναλύθηκε επαρκώς σε άλλο σημείο, περνάμε τώρα στους Λεμούριους και στους Ατλάντειους, για να δούμε τι γνώριζαν οι αρχαίοι Έλληνες γι' αυτές τις πρώτες φυλές και τι γνωρίζουν τώρα οι σύγχρονοι άνθρωποι.

Το μεγάλο έθνος που ανέφεραν οι Αιγύπτιοι ιερείς, από το οποίο προήρχοντο οι προπάτορες των Ελλήνων της εποχής της Τροίας και το οποίο – όπως βεβαιώθηκε – καταστράφηκε από την Ατλάντεια φυλή, δεν ήταν ασφαλώς, όπως καταλαβαίνουμε, μια φυλή Παλαιολιθικών άγριων. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και στις ημέρες του Πλάτωνα, εκτός από τους ιερείς και τους Μυημένους, κανένας δεν φαίνεται να διατήρησε μια σαφή ανάμνηση των προηγούμενων φυλών. Οι πρώτοι Αιγύπτιοι χωρίζονταν από τους τελευταίους Ατλάντειους από αιώνες αιώνων. Αυτοί οι ίδιοι

Γκ. ντε Μορτιγιέ, *Περίπατοι στο Μουσείο του Σαιν Ζερμαίν* (Παρίσι 1869), σελ. 76: "Τα πρωτόγονα εργαλεία του Θενάυ φέρουν αναμφίβολα ίχνη εργασίας ανθρώπινων χεριών".

"Στις όχθες της λίμνης του Μπους", λέει ο Αβά Μπουρζουά, "ο άνθρωπος ζούσε στο μέσον μιας πανίδας η οποία εξαφανίστηκε ολοκληρωτικά (*Ακεροθήριον, Τάπιρος, Μαστόδοντο*). Με την *ποτάμια άμμο της Ορλεάνης ήρθε ο ανθρωπόμορφος πίθ*ηκος (*pliopithecus antiquus*), επομένως μετά από τον άνθρωπο". (Βλέπε Πρακτικά του Διεθνούς Συνεδρίου Ανθρωπολογίας και Αρχαιολογίας, Παρίσι, 1867, 2η Συνεδρίαση, σελ. 67 και επομ.

προέρχονταν από μια ξένη φυλή και είχαν εγκατασταθεί στην Αίγυπτο πριν 400.000 χρόνια περίπου.[633] Αλλά οι Μυημένοι τους είχαν διατηρήσει όλα τα αρχεία. Ακόμα και μέχρι τους χρόνους του Ηροδότου, *Ιστορία*, II, 142, είχαν στην κατοχή τους τα αγάλματα 341 βασιλέων, που είχαν βασιλεύσει στην μικρή τους Άτλαντο-Άρια Υποφυλή. [Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 66, 5η εκδ.] Αν υπολογίσει κανείς μόνο είκοσι χρόνια κατά μέσο όρο για την βασιλεία κάθε βασιλιά, η διάρκεια της αιγυπτιακής Αυτοκρατορίας πρέπει να μετατοπιστεί προς τα πίσω, από την εποχή του Ηροδότου, περίπου 17.000 χρόνια.

Μπούνσεν παραχωρεί στην μεγάλη Πυραμίδα μια αρχαιότητα 20.000 ετών. Πιο σύγχρονοι αρχαιολόγοι δεν θα της έδιναν πάνω από 5.000 ή το ανώτερο 6.000 χρόνια. Και γενναιόδωρα θα παραχωρούσαν στην Θήβα, με τις εκατό πύλες της, 7.000 χρόνια από την ημέρα της ίδρυσής της. Και όμως υπάρχουν καταγραφές οι οποίες δείχνουν τους Αιγυπτίους ιερείς-μυημένους να ταξιδεύουν προς βορειοδυτική κατεύθυνση δια ξηράς, μέσω εκείνων που αργότερα έγιναν τα Στενά του Γιβραλτάρ, να στρέφονται προς Βορρά και να ταξιδεύουν μέσα από τις μελλοντικές φοινικικές αποικίες της Νότιας Γαλλίας και στην συνέχεια ακόμα πιο Βόρεια, μέχρις ότου, φτάνοντας στο Καρνάκ (Μορμπιχάν), γύριζαν ξανά προς την Δύση και έφταναν, ταξιδεύοντας πάντα δια ξηράς, στο Βορειοδυτικό ακρωτήριο της Νέας Ηπείρου.[634]

Ποιος ήταν ο σκοπός αυτού του μεγάλου ταξιδιού; Και πόσο πίσω πρέπει να τοποθετήσουμε την χρονολογία τέτοιων επισκέψεων; Οι αρχαϊκές καταγραφές δείχνουν τους Μυημένους της Δεύτερης Υποφυλής της Άριας ομάδας, να κινούνται από την μια χώρα στην άλλη προκειμένου να επιθεωρήσουν την κατασκευή των μενίρ και των ντολμέν, των κολοσσιαίων πέτρινων Ζωδιακών και τους τόπους μνημάτων που θα χρησίμευαν σαν δοχεία για τις στάχτες των γενεών που θα έρχονταν. Πότε συνέβη αυτό;

Το γεγονός ότι περνούσαν από την Γαλλία στην Βρετανία *δια ξηράς*, μπορεί να δώσει μια ιδέα για την χρονολογία όπου ένα τέτοιο ταξίδι μπορούσε να γίνει πάνω σε *terra firma* (*στέρη γη*). Συνέβη:

> [Όταν] η επιφάνεια της Βαλτικής και της Βόρειας θάλασσας ήταν 120 μ. ψηλότερα απ' ό,τι είναι σήμερα. Η κοιλάδα του Σομ δεν είχε σκαφτεί μέχρι το βάθος που έχει φτάσει τώρα. Η Σικελία ήταν ενωμένη με την Αφρική, η Μπαρμπαριά με την Ισπανία. Η Καρχηδόνα, οι Πυραμίδες της Αιγύπτου, τα ανάκτορα της Ουξμάλ και Παλένκουε δεν υπήρχαν ακόμα και οι τολμηροί θαλασσοπόροι της Τύρου και της Σιδώνας, οι οποίοι αργότερα επρόκειτο να επιχειρήσουν τα επικίνδυνα ταξίδια τους κατά μήκος των ακτών της Αφρικής, δεν είχαν ακόμα γεννηθεί. Εκείνο που γνωρίζουμε με βεβαιότητα είναι ότι ο Ευρωπαίος άνθρωπος ήταν σύγχρονος με τα εκλειπόντα είδη της Τεταρτογενούς εποχής... ότι υπήρξε μάρτυρας της ανύψωσης των Άλπεων[635] και της επέκτασης των παγετώνων. Με λίγα λόγια, ότι ζούσε για χιλιάδες χρόνια πριν από την αυγή των πιο

"Κατά την διάρκεια βυθομετρήσεων στο λασπώδες έδαφος της κοιλάδας του Νείλου ανακαλύφθηκαν δύο ψημένα τούβλα, το ένα σε βάθος 18 μ. και το άλλο σε 21 μ. Αν υπολογίσουμε το πάχος της ετήσιας εναπόθεσης που σχηματίζεται από τον ποταμό σε 25 εκ. ανά αιώνα [πιο προσεχτικοί υπολογισμοί έδειξαν ότι δεν είναι πάνω από επτά μέχρι δώδεκα εκατοστά ανά αιώνα], πρέπει να αποδώσουμε στο πρώτο απ' αυτά τα τούβλα μια ηλικία 12.000 χρόνων και στο δεύτερο 14.000 χρόνων. Μέσω ανάλογων υπολογισμών ο Μπουρμάιστερ υποθέτει ότι από την πρώτη εμφάνιση του ανθρώπου στο έδαφος της Αιγύπτου πέρασαν 72.000 χρόνια και ο Ντράπερ αποδίδει στον Ευρωπαίο άνθρωπο, που γνώρισε την τελευταία εποχή παγετώνων, μια αρχαιότητα μεγαλύτερη των 250.000 χρόνων." (*Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 183.) Οι αιγυπτιακοί ζωδιακοί υποδηλώνουν πάνω από 75.000 χρόνια παρατήρησης! (Βλέπε πιο κάτω.) Σημειώστε επίσης καλά ότι ο Μπουρμάιστερ μιλάει μόνο για τον πληθυσμό του Δέλτα.

Ή αυτό που είναι τώρα οι Βρετανικές Νήσοι, οι οποίες τις μέρες εκείνες δεν είχαν ακόμα αποσπαστεί από την κεντρική ήπειρο. "Ο αρχαίος κάτοικος [του Πίκαρντυ] μπορούσε να περάσει στην Μεγάλη Βρεττανία, χωρίς να διασχίσει το Κανάλι. Οι Βρεττανικές Νήσοι ήταν ενωμένες με την Γαλατία μέσω ενός ισθμού, ο οποίος από τότε καταβυθίστηκε." (Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα, σελ. 183-184.)

Την παρακολούθησε και την θυμόταν επίσης, αφού "η τελική εξαφάνιση της μεγαλύτερης ηπείρου [της Ατλαντίδος] ήταν ένα γεγονός που συνέπεσε με την ανύψωση των Άλπεων", γράφει ένας διδάσκαλος (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 70, 5η έκδ.). Με τον ίδιο ρυθμό που ένα τμήμα της ξηράς του ημισφαιρίου μας εξαφανιζόταν, ένα μέρος της νέας ηπείρου αναδυόταν από την θάλασσα. Πάνω σε αυτόν τον κολοσσιαίο κατακλυσμό, ο οποίος διήρκεσε για μια περίοδο 150.000 χρόνων, βασίζονται όλες οι παραδόσεις για "Κατακλυσμούς", ενώ οι Ιουδαίοι βάσισαν την δική τους απόδοση σε ένα γεγονός που έλαβε χώρα αργότερα στην "Ποσειδώνια".

απόμακρων ιστορικών παραδόσεων. Είναι επίσης δυνατόν, ο άνθρωπος να ήταν σύγχρονος με εκλείψαντα θηλαστικά είδη ακόμα πιο αρχαία... με τον *elephas meridionalis* (μεσογειακό ελέφαντα) των άμμων του Αγ. Πρεστ....και τον *elephas antiquus* (αρχαίο ελέφαντα), ο οποίος θεωρείται αρχαιότερος από τον *elephas primigenius* (πρωτογενή ελέφαντα), αφού τα οστά τους βρίσκονται μαζί με σκαλιστά πρωτόγονα εργαλεία σε αρκετά αγγλικά σπήλαια που σχετίζονται με κείνα του rhinoceros hemitaechus (ημίταιχου ρινόκερου), ακόμα και του *machairodus latidens* (ευρυόδους μαχαιρόδους), που είναι ακόμα αρχαιότερης χρονολογίας. Ο Μ. Ε. Λαρτέ είναι της άποψης ότι δεν υπάρχει τίποτε το αληθινά αδύνατο στην ιδέα της ύπαρξης του ανθρώπου ήδη από την Τριτογενή περίοδο. ["Η Αρχαιότητα της Ανθρώπινης Φυλής", στο έργο του Ζολί, *Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 184.]

Αν δεν υπάρχει "τίποτε το αδύνατο" στην ιδέα αυτή επιστημονικά και μπορεί να γίνει αποδεκτό ότι ο άνθρωπος ζούσε ήδη από την Τριτογενή περίοδο, τότε είναι καλό να θυμίσουμε στον αναγνώστη ότι ο κ. Κρολ (*Κλίμα και Χρόνος*, Λονδίνο, 1875), τοποθετεί την αρχή εκείνης της περιόδου πριν από 2.500.000 χρόνια·33 αλλά υπήρχε εποχή που της παραχωρούσε 15.000.000 χρόνια.

Κι αν όλα αυτά μπορούν να ειπωθούν για τον Ευρωπαίο άνθρωπο, τότε πόσο μεγαλύτερη είναι η αρχαιότητα του Λεμουρο-Ατλάντειου και του Ατλαντο-Άριου ανθρώπου; Κάθε μορφωμένο άτομο, που παρακολουθεί την πρόοδο της επιστήμης, γνωρίζει πως γίνονται δεκτά όλα τα ίχνη του ανθρώπου κατά την διάρκεια της Τριτογενούς περιόδου. Οι κατηγορίες που εκτοξεύτηκαν εναντίον του Ντεσνόυερς το 1863, όταν ανακοίνωσε στο Γαλλικό Ινστιτούτο ότι είχε κάνει μια ανακάλυψη "στα απείρακτα Πλειόκαινα πετρώματα του Σ. Πρεστ κοντά στο Σαρτρ, που αποδείκνυε την συνύπαρξη του ανθρώπου και του ελέφαντα μεσογειακού", ήταν ισάξιες της περίπτωσης. Η τελευταία ανακάλυψη από τον Αββά Μπουρζουά (το 1867) ότι ο άνθρωπος ζούσε κατά την Μειόκαινη εποχή και η υποδοχή που της επιφυλάχθηκε στο Συνέδριο Προϊστορίας, που έγινε στις Βρυξέλλες το 1872, αποδεικνύει ότι ο μέσος άνθρωπος της επιστήμης ποτέ δεν θα δει άλλο, παρά μόνο εκείνο που θέλει να δει.[636]

σύγχρονος αρχαιολόγος, αν και θεωρητικολογεί *ad infinitum, επ' άπειρον*, πάνω στα ντολμέν και στους κατασκευαστές τους, δεν γνωρίζει στην πραγματικότητα τίποτε γι' αυτούς και την προέλευσή τους. Ωστόσο τα παράξενα και συχνά κολοσσιαία αυτά μνημεία ακατέργαστων λίθων, τα οποία αποτελούνται γενικά από τέσσερα ή επτά γιγαντιαία κομμάτια τοποθετημένα μαζί, είναι σκορπισμένα στην Ασία, στην Ευρώπη και στην Αφρική, σε ομάδες ή σε σειρές. Πέτρες τεράστιου μεγέθους βρίσκονται τοποθετημένες οριζόντια ή με άλλον τρόπο, πάνω σε δυο, τρία, τέσσερα και – όπως στο Πουατού – πάνω σε έξι και επτά βάσεις. Ο κόσμος τα αποκαλεί "βωμούς του διαβόλου", δρυϊδικές λίθους και τάφους γιγάντων. Οι ογκόλιθοι του Καρνάκ στο Μορπιάν της Βρετάνης – τοποθετημένοι σε έντεκα σειρές, 11.000 σε αριθμό και σε μήκος ενάμισι χιλιομέτρου – είναι δίδυμα αδέλφια με κείνους του Στόουνχεντς. Το Κωνικό μενίρ του Λοκμαριακέρ στο Μορμπιάν, έχει μήκος περίπου είκοσι μέτρα και πλάτος δυο. Το Μενίρ του Καμπ Ντολέντ (κοντά στο Σαιν Μαλό) υψώνεται δέκα μέτρα πάνω από το έδαφος και άλλα πέντε μέτρα είναι χωμένα κάτω από αυτό. Τέτοια ντολμέν και προϊστορικά μνημεία απαντώνται σχεδόν σε όλα τα μέρη. Βρίσκονται στην λεκάνη της Μεσογείου, στην Δανία (ανάμεσα στους τοπικούς τύμβους από οκτώ μέχρι δέκα μέτρα ύψος), στις Σχετλανδικές Νήσους, στην Σουηδία, όπου ονομάζονται *ganggriften* (ή τάφοι με διαδρόμους), στην Γερμανία, όπου είναι γνωστά σαν γιγάντιοι τάφοι (*hünengräben*), στην Ισπανία (βλέπε το ντολμέν του Αντεκουέρα κοντά στην Μάλαγα), στην Αφρική, στην Παλαιστίνη και στην Αλγερία, στην Σαρδηνία (βλέπε τα *nuraghi* και τα *sepolture dei giganti* ή τάφοι των γιγάντων), στο Μαλαμπάρ της Ινδίας, όπου ονομάζονται τάφοι των Ντάιτια (γιγάντων) και των Ρακσάσα, των ανθρώπων-δαιμόνων της Λάνκα, στην Ρωσία και στην Σιβηρία, όπου είναι γνωστά σαν *Kurgan*, στο Περού και στην Βολιβία όπου ονομάζονται *chulpas* ή τόποι ταφής κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Οι επιστημονικοί "ένορκοι", ως συνήθως, διαφωνούν. Ενώ οι ντε Κατρφάς, ντε Μορτιγιέ, Βορσέ, Ένγκελχαρντ, Βαλντεμάρ, Σμιτ, Καπελίνι, Αμύ και Καρτελάκ, είδαν στα πρωτόγονα εργαλεία ίχνη ανθρώπινης εργασίας, οι Στίνστραπ, Βιρτσόφ και Ντεζόρ αρνούνται να το κάνουν. Όμως, η πλειοψηφία, αν εξαιρέσουμε μερικούς Άγγλους επιστήμονες, συμφωνεί με τον Μπουρζουά.

Δεν υπάρχει χώρα από την οποία να λείπουν. Ποιος τα κατασκεύασε; Γιατί όλα τους σχετίζονται με όψεις και δράκοντες, με αλλιγάτορες και κροκοδείλους; Επειδή σε μερικά απ' αυτά, όπως πιστεύεται, βρέθηκαν λείψανα "Παλαιολιθικού ανθρώπου" και επειδή, στους νεκρικούς τύμβους της Αμερικής σνακαλύφθηκαν σώματα τελευταίων φυλών με τα συνηθισμένα στολίδια από οστά, όπλα, πέτρινα και πήλινα αγγεία κ.τ.λ., θεωρήθηκαν σαν αρχαίοι τάφοι. Αλλά ασφαλώς οι δυο διάσημοι τύμβοι – ο ένας στην κοιλάδα του Μισσισιπή και ο άλλος στο Οχάιο – γνωστοί αντίστοιχα σαν "τύμβος του Αλλιγάτορα" και "Τύμβος του Μεγάλου Φιδιού", δεν προορίζονταν ποτέ για τάφοι (βλέπε κατωτέρω).[637] Και όμως μας λένε με στόμφο ότι οι κατασκευαστές των ντολμέν και των τύμβων, καθώς και οι ίδιοι οι τύμβοι είναι στην μεν Ευρώπη "Πελασγικοί", στην δε Αμερική προηγούμενοι των Ίνκας, αλλά πάντως όχι "υπερβολικά απόμακρων εποχών". Δεν ψτιάχτηκαν από "καμιά φυλή κατασκευαστών ντολμέν", η οποία δεν υπήρξε ποτέ (άποψη των ντε Μορτιγιέ, Μπάστιαν και Γουέστροπ) παρά μόνο στην παλαιότερη αρχαιολογική φαντασία. Τέλος η άποψη του Βιρτσόφ για τους γιγάντιους τάψους της Γερμανίας έχει γίνει τώρα αποδεκτή σαν αξίωμα: "Μόνο οι τάφοι είναι γιγάντιοι και όχι τα οστά που περιέχουν", λέει ο Γερμανός βιολόγος και η αρχαιολογία δεν έχει παρά να υποκλιθεί και να υποταχθεί στην απόφαση.[638]

Το ότι μέχρι τώρα δεν έχουν βρεθεί γιγαντιαίοι σκελετοί στους "τύμβους", δεν είναι λόγος για να υποστηρίξουμε ότι ποτέ δεν υπήρχαν σε αυτούς λείψανα γιγάντων. Η αποτέφρωση ήταν παγκόσμια μέχρι μια σχετικά πρόσφατη περίοδο: κάπου πριν από 80.000 ή 100.000 χρόνια. Οι πραγματικοί γίγαντες, όμως, πνίγηκαν σχεδόν όλοι μαζί με την Ατλαντίδα. Παρ' όλα αυτά, οι κλασικοί μιλούν συχνά, όπως δείξαμε αλλού, για γιγάντιους σκελετούς που ανασκάπτονταν στις μέρες τους. Εκτός αυτού, τα ανθρώπινα απολιθώματα μετριώνται ακόμα στα δάκτυλα. Κανένας σκελετός από όσους βρέθηκαν δεν είναι αρχαιότερος από 50 ή 60 χιλιάδες χρόνια[639] και το μέγεθος του ανθρώπου μειώθηκε από 4,5 σε 3,0 ή 3,5 μ., ήδη από την τρίτη υποψυλή της Άριας ομάδας, η οποία υποφυλή, γεννημένη και αναπτυγμένη στην Ευρώπη και στην Μικρά Ασία, κάτω από νέο κλίμα και συνθήκες, είχε γίνει Ευρωπαία. Από τότε, όπως ειπώθηκε, το μέγεθος μειώνεται σταθερά. Είναι, επομένως, πιο σωστό να λέμε ότι μόνο οι τύμβοι είναι αρχαϊκοί και όχι απαραίτητα και τα σώματα των ανθρώπων που περιπτωσιακά βρίσκονται μέσα σε αυτούς. Και ότι εκείνοι οι τύμβοι, αφού είναι γιγαντιαίοι, πρέπει να περιείχαν γίγαντες,[640] ή μάλλον τις στάχτες γενεών γιγάντων.

Αλλά όλα τα γιγαντιαία οικοδομήματα δεν προορίζονταν για τάφοι. Οι ταξιδεύοντες Μυημένοι, τους οποίους υπαινιχθήκαμε πιο πάνω, είχαν σχέση με τα αποκαλούμενα δρυϊδικά μνημεία, όπως το Καρνάκ στην Βρετάνη και το Στόουνχεντζ στην Μεγάλη Βρετανία. Και αυτά τα γιγαντιαία μνημεία είναι συμβολικές καταγραφές της ιστορίας του Κόσμου. Δεν είναι δρυϊδικά, αλλά παγκόσμια. Ούτε τα έφτιαξαν οι Δρυίδες, γιατί αυτοί ήταν απλώς κληρονόμοι της κυκλώπειας παράδοσης, που τους άφησαν οι γενιές των πανίσχυρων κατασκευαστών και "μάγων", τόσο καλών όσο και κακών.

Θα είναι πάντα λυπηρό το γεγονός ότι η ιστορία, απορρίπτοντας *a priori* (*εκ των προτέρων*) την πραγματική ύπαρξη των γιγάντων, διατήρησε τόσες λίγες από τις καταγραφές της αρχαιότητας

Παίρνουμε την ακόλουθη περιγραφή από ένα επιστημονικό έργο: "Το πρώτο απ' αυτά τα ζώα (ο αλλιγάτορας), σχεδιασμένο με αξιόλογη ικανότητα, δεν είναι μικρότερο από 75 μ. μήκος... Το εσωτερικό αποτελείται από ένα σωρό πέτρες, πάνω από τις οποίες καλουπώθηκε το σχήμα με λεπτό σκληρό πηλό. Το μεγάλο ερπετό παριστάνεται με ανοιχτό στόμα, την στιγμή που καταπίνει ένα αυγό, η διάμετρος του οποίου στο μεγαλύτερο σημείο είναι 30 μ. Το σώμα του ζώου είναι διπλωμένο σε καμπύλες και η ουρά του είναι τυλιγμένη σε σπείρα. Ολόκληρο το μήκος του ζώου φτάνει τα 300 μ. Το έργο αυτό είναι μοναδικό... και δεν υπάρχει τίποτε στην γηραιά ήπειρο που να παρουσιάζει κάποια ομοιότητα μαζί του". Εκτός, ίσως, στο συμβολισμό του Όφι – ο κύκλος του Χρόνου – που καταπίνει τον Κόσμο, το αυγό.

Θα ήταν, ίσως, καλύτερα για τα ΓΕΓΟΝΟΤΑ, αν είχαμε περισσότερους ειδικούς στην επιστήμη και λιγότερες "αυθεντίες" πάνω στα παγκόσμια θέματα. Δεν άκουσε ποτέ κανείς τον Χάμπολντ να εκφράζει αυθεντικές και οριστικές κρίσεις για το θέμα των πολυπόδων, ή την φύση των εκφυμάτων.

57.000 χρόνια είναι η χρονολογία που αποδίδει ο δρ. Μπ. Ντόουλερ στα λείψανα των ανθρώπινων σκελετών που βρέθηκαν θαμμένοι κάτω από τέσσερα αρχαία δάση στην Νέα Ορλεάνη και τις όχθες του ποταμού Μισσισιπή.

Ο Μάρευ λέει ότι οι Μεσογειακοί βάρβαροι θαύμαζαν τις δυνάμεις των Ατλάντων. "*Η φυσική τους δύναμη ήταν υπερβολική* [δείτε πράγματι τις κυκλώπειες κατασκευές τους], πολλές φορές το έδαφος σειόταν κάτω από τα βήματα τους. 'Ο,τι έκαναν, γινόταν με μεγάλη ταχύτητα... *Ήταν σοφοί* και μεταβίβασαν την σοφία τους στους ανθρώπους." (*Εγχειρίδιο Μυθολογίας*, σελ. 4.)

που τους αφορούσαν. Ωστόσο, σχεδόν σε κάθε μυθολογία – η οποία σε τελική ανάλυση είναι αρχαία ιστορία – οι γίγαντες παίζουν έναν σημαντικό ρόλο. Στην αρχαία νορβηγική μυθολογία οι γίγαντες, ο Σκρυμίρ και τα αδέλφια του – ενάντια στους οποίους πολέμησαν οι γιοι των θεών – ήταν ισχυροί παράγοντες στις ιστορίες θεοτήτων και ανθρώπων. Η σύγχρονη ερμηνεία, που θέλει αυτούς τους γίγαντες να είναι αδελφοί των νάνων και που υποβιβάζει τις μάχες των θεών σε ιστορία της εξέλιξης της Άριας ψυλής, θα γίνει αποδεκτή μόνο μεταξύ των πιστών της Άριας θεωρίας, όπως παρουσιάστηκε από τον Μαξ Μύλλερ. Ακόμα κι αν δεχτούμε ότι οι Τουράνιες φυλές αντιπροσωπεύονταν από τους νάνους (Ντβαργκάρνα) και ότι μια σκουρόχρωμη, στρογγυλοπρόσωπη και νανοειδής ψυλή εκδιώχθηκε προς τα βόρεια, από τους όμορφους Σκανδιναβούς ή τους Αισίρ, τους θεούς που ήταν σαν άνθρωποι, εξακολουθεί να μην υπάρχει, ούτε στην ιστορία ούτε σε κανένα επιστημονικό έργο, καμιά απολύτως ανθρωπολογική απόδειξη για την ύπαρξη σε χρόνο ή χώρο μιας φυλής γιγάντων. Και όμως ο Σβάινφουρτ μπορεί να βεβαιώσει ότι υπάρχει μια τέτοια, σχετικά και *de facto* (*εκ των πραγμάτων*) δίπλα-δίπλα με νάνους. Οι Νιάμ-Νιάμ της Αφρικής είναι κανονικοί νάνοι, ενώ οι γείτονές τους (μερικές φυλές συγκριτικά ανοιχτόχρωμων Αφρικανών) είναι γίγαντες, αν συγκριθούν με τους Νιάμ -Νιάμ και πολύ ψηλοί ακόμα και μεταξύ των Ευρωπαίων, γιατί οι γυναίκες τους έχουν όλες ύφος πάνω από 2 μ. (Βλέπε τα τελευταία έργα του Σβάινφουρτ.)

Από την άλλη μεριά, στην Κορνουάλη και στην αρχαία Βρετανία οι παραδόσεις γι' αυτούς τους γίγαντες είναι υπερβολικά συνηθισμένες. Λέγεται ότι ζούσαν ακόμα και μέχρι την εποχή του Βασιλιά Αρθούρου. Όλα αυτά δείχνουν ότι οι γίγαντες ζούσαν μέχρι πιο πρόσφατα μεταξύ των κελτικών παρά μεταξύ των τευτονικών λαών.

Αν στραφούμε στον Νέο Κόσμο βρίσκουμε παραδόσεις για μια φυλή γιγάντων, η οποία πολέμησε θεούς και ανθρώπους, στην Ταρίγια στις ανατολικές πλαγιές των Άνδεων και στον Ισημερινό. Αυτές οι αρχαίες πίστεις, οι οποίες αποκαλούν ορισμένους τόπους "*Los campos de los gigantes*","*οι πεδιάδες των γιγάντων*", είναι πάντα συνακόλουθες με την ύπαρξη Παλαιολιθικών θηλαστικών και την εμφάνιση Πλειόκαινων ακτών. "Όλοι οι γίγαντες δεν βρίσκονται κάτω από το Όρος Όσσα", και θα είναι πράγματι φτωχή η ανθρωπολογία εκείνη που θα περιορίσει τις παραδόσεις των γιγάντων μόνο στην ελληνική και στην βιβλική μυθολογία. Οι Σλαβικές χώρες, ειδικά η Ρωσία, είναι γεμάτες από μύθους σχετικά με τους *bogatiry* (πανίσχυρους γίγαντες) της αρχαιότητας και οι λαϊκοί θρύλοι τους, οι περισσότεροι από τους οποίους χρησιμοποιήθηκαν σαν βάση για τις εθνικές ιστορίες τους, τα παλαιότερα τραγούδια τους και οι πιο αρχαϊκές παραδόσεις τους, μιλούν για τους γίγαντες των παλιών καιρών. Έτσι μπορούμε με ασφάλεια να απορρίψουμε την σύγχρονη θεωρία η οποία θέλει τους Τιτάνες απλά σύμβολα κοσμικών δυνάμεων. Οι Τιτάνες ήταν πραγματικοί, ζωντανοί άνθρωποι, ύψους από έξι έως τρεισήμισι μέτρων. Ακόμα και οι ομηρικοί ήρωες, οι οποίοι σε μια πολύ πιο πρόσφατη, φυσική, περίοδο της ιστορίας των φυλών, εμφανίζονται να κρατούν όπλα με μέγεθος και βάρος πέρα από την δύναμη και του πιο δυνατού ανθρώπου της σύγχρονης εποχής.

> "Ούτε δυο φορές δέκα άνθρωποι τον τεράστιο
> ογκόλιθο δεν μπορούσαν να σηκώσουν άνθρωποι
> σαν αυτούς που ζουν σε τούτες τις εκφυλισμένες ημέρες".

Αν τα απολιθωμένα αποτυπώματα που βρέθηκαν στο Κάρσον της Νεβάδα, Η.Π.Α., είναι ανθρώπινα, τότε υποδηλώνουν γιγαντιαίους ανθρώπους. Για την αυθεντικότητά τους δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Είναι θλιβερό το ότι οι σύγχρονες και επιστημονικές μαρτυρίες για τους γιγάντιους ανθρώπους βασίζονται μόνο σε αποτυπώματα ποδιών. Άπειρες φορές οι σκελετοί υποθετικών γιγάντων ταυτίστηκαν με σκελετούς ελεφάντων και μαστόδοντων. Αλλά όλα αυτά τα λάθη πριν από τις ημέρες της γεωλογίας, καθώς και τα ταξιδιωτικά παραμύθια του σερ Τζον Μοντεβίλ, ο οποίος λέει ότι είδε γίγαντες 17 μ. ψηλούς στην Ινδία, δείχνουν απλώς ότι η πίστη στην ύπαρξη των γιγάντων ποτέ, σε καμιά εποχή, δεν έσβησε από την σκέψη των ανθρώπων.

Εκείνο που γίνεται γνωστό και αποδεκτό είναι ότι αρκετές φυλές γιγαντιαίων ανθρώπων έζησαν και άφησαν σαφή ίχνη. Στο Περιοδικό του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, (Τομ. Ι, 1871, σελ. 312-319, άρθρ. του δρ. Κ. Κάρτερ Μπλέικ για τα "Ανθρώπινα Λείψανα της Παλμύρας")

αναφέρεται ότι μια τέτοια φυλή υπήρξε στην Παλμύρα και πιθανώς στην Μαδιάμ, η οποία παρουσίαζε κρανιακό σχήμα εντελώς διαφορετικό από εκείνο των Ιουδαίων. Δεν είναι απίθανο να υπήρξαν στην Σαμάρεια και άλλες τέτοιες φυλές και ο μυστηριώδης λαός που έχτισε εκείνους τους πέτρινους κύκλους στην Γαλιλαία, που σκάλισε τα νεολιθικά εργαλεία στην κοιλάδα του Ιορδάνη και διατήρησε μια αρχαία σημητική γλώσσα εντελώς διαφορετική από τον τετράγωνο εβραϊκό χαρακτήρα, ίσως να είχε γιγαντιαία σωματική διάπλαση. Οι αγγλικές μεταφράσεις της Βίβλου δεν μπορούν ποτέ να θεωρηθούν αξιόπιστες, ακόμα και με την σύγχρονη αναθεωρημένη μορφή τους. Μας μιλάνε για τους *Nephilim* [Νεφιλίμ] μεταφράζοντας την λέξη σαν "γίγαντες" και στην συνέχεια προσθέτουν ότι ήταν "τριχωτοί" άνθρωποι, πιθανόν τα μεγάλα και ισχυρά πρότυπα των μετέπειτα σατύρων που με τόση ευφράδεια περιγράφονται από την φαντασία των Πατέρων, καθώς μερικοί από αυτούς βεβαιώνουν τους θαυμαστές και οπαδούς τους ότι έχουν δει οι ίδιοι "Σατύρους": άλλοι ζωντανούς και άλλοι αλατισμένους και διατηρημένους. Από την στιγμή που η λέξη "γίγαντες" υιοθετήθηκε σαν συνώνυμο της λέξης Νεφιλίμ, οι σχολιαστές τους ταύτισαν με τους γιους του Ανάκ. Οι τυχοδιώκτες που κατέλαβαν την Γη της Επαγγελίας βρήκαν εκεί έναν προϋπάρχοντα πληθυσμό που ξεπερνούσε σε ανάστημα κατά πολύ το δικό τους και τον ονόμασαν φυλή των γιγάντων. Αλλά οι φυλές των πραγματικών γιγάντων είχαν εξαφανιστεί αιώνες πριν από την γέννηση του Μωυσή. Αυτός ο ψηλός λαός υπήρχε στην Χαναάν, ακόμα και στην Μπασάν και ίσως να διέθετε αντιπροσώπους στους Ναβαταίους της Μαδιάμ. Είχαν πολύ μεγαλύτερο ανάστημα από τους μικρόσωμους Ιουδαίους. Πριν από τέσσερις χιλιάδες χρόνια το σχήμα του κρανίου τους και το μεγάλο τους ανάστημα τους ξεχώρισαν από τα τέκνα του 'Εβερ. Πριν από σαράντα χιλιάδες χρόνια οι πρόγονοί τους μπορεί να είχαν ακόμα πιο γιγαντιαίο μέγεθος και πριν από τετρακόσιες χιλιάδες χρόνια *θα πρέπει*, σε σύγκριση με τους σημερινούς ανθρώπους, να ήταν ό,τι οι Μπρόμπντιγκαγκς για τους Λιλλιπούτιους. Οι Ατλάντειοι της μεσαίας περιόδου ονομάζονταν Μεγάλοι Δράκοντες, και το πρώτο σύμβολο των φυλετικών θεοτήτων τους – όταν τους εγκατέλειψαν οι "θεοί" των θείων Δυναστειών – ήταν ένας γιγαντιαίος Όφις.

Για τον σύγχρονο συμβολολόγο το μυστήριο που καλύπτει την προέλευση και την θρησκεία των Δρυΐδων είναι τόσο μεγάλο, όσο κι εκείνο των υποτιθέμενων ναών τους, αλλά αυτό δεν ισχύει για τους μυημένους Αποκρυφιστές. Οι ιερείς τους ήταν απόγονοι των τελευταίων Ατλάντειων και τα όσα είναι γνωστά γι' αυτούς, αρκούν για να μας επιτρέψουν να συμπεράνουμε ότι ήταν Ανατολίτες ιερείς, συγγενείς με τους Χαλδαίους και τους Ινδούς, αν και ήταν και κάτι περισσότερο. Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι συμβόλιζαν την θεότητά τους όπως συμβολίζουν οι Ινδουιστές τον Βίσνου, οι Αιγύπτιοι τον *Μυστηριακό* θεό τους και όπως οι κατασκευαστές του τύμβου του μεγάλου φιδιού του Οχάιο λάτρευαν τις δικές τους: δηλαδή με την μορφή του "Παντοδύναμου Όφι", του εμβλήματος της αιώνιας θεότητας, του ΧΡΟΝΟΥ (του Ινδού Κάλα). Ο Πλίνιος τους ονομάζει "Μάγους των Γαλατών και των Βρετανών". Αλλά ήταν πολύ περισσότερα απ' αυτό. Ο συγγραφέας του έργου *Ινδικές Αρχαιότητες* βρίσκει μεγάλη συγγένεια μεταξύ των Δρυΐδων και των Μπραχμάνων της Ινδίας. Ο δρ. Μπορλάς τονίζει την στενή ομοιότητα μεταξύ αυτών και των Μάγων της Περσίας.[641] Άλλοι βλέπουν μια ταυτότητα με τους Ορφικούς ιερείς της Θράκης: απλώς επειδή αυτοί, στις εσωτερικές διδασκαλίες τους, συνδέονταν με την παγκόσμια Σοφία-Θρησκεία, έτσι, παρουσιάζουν ομοιότητες με όλες τις εξωτερικές λατρείες.

Όπως οι Ινδοί, οι Έλληνες, οι Ρωμαίοι (μιλάμε για τους Μυημένους), οι Χαλδαίοι και οι Αιγύπτιοι, έτσι και οι Δρυΐδες πίστευαν στην δοξασία μιας διαδοχής κόσμων, καθώς και σε κείνη των επτά "δημιουργιών" (νέων ηπείρων) και των μετασχηματισμών της επιφάνειας της Γης, όπως και σε μια επταπλή νύχτα και μέρα για κάθε γη ή σφαίρα. [Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*] Οπουδήποτε βρίσκεται ο όφις με το αυγό, εκεί θα υπάρχει ασφαλώς και η δοξασία αυτή. Τα Δρακόντιά τους αποτελούν μια απόδειξη. Η πίστη αυτή ήταν τόσο παγκόσμια, ώστε αν την αναζητήσουμε στον εσωτερισμό των διάφορων θρησκειών, θα την ανακαλύψουμε σε όλες. Θα την βρούμε μεταξύ των Άριων Ινδών και των Μαζνταίων, των Ελλήνων, των Λατίνων, ακόμα και

Αλλά οι Μάγοι της Περσίας δεν υπήρξαν ποτέ Πέρσες, ούτε καν Χαλδαίοι. Αυτοί ήρθαν από μια πολύ μακρινή χώρα, ενώ οι Ανατολιστές έχουν την γνώμη ότι η χώρα αυτή ήταν η Μηδία. Ίσως να είναι κι έτσι, αλλά από ποιο μέρος της Μηδίας; Σ' αυτό δεν βρίσκουμε απάντηση.

μεταξύ των αρχαίων Ιουδαίων και των πρώτων Χριστιανών, οι σύγχρονες ομάδες των οποίων ελάχιστα καταλαβαίνουν τώρα τα όσα διαβάζουν στις Γραφές τους.

> ... Αφού, λέει ο Σενέκας, ο κόσμος έχει διαλυθεί και έχει ξαναεισέλθει στην αγκαλιά του Δία, ο θεός αυτός συνεχίζει να παραμένει για λίγο καιρό τελείως συγκεντρωμένος στον εαυτό του και μένει κρυμμένος, κατά κάποιον τρόπο, ολότελα βυθισμένος μέσα στην θεώρηση των ιδεών του. Ύστερα βλέπουμε έναν νέο κόσμο να ξεπροβάλει απ' αυτόν, τέλειο σε όλα τα μέρη του. Τα ζώα δημιουργούνται εκ νέου... [Επιστολή IX, 16.] Και ξανά, μιλώντας για μια κοσμική διάλυση σαν περιλαμβάνουσα την καταστροφή ή τον θάνατο των πάντων, μας διδάσκει ότι όταν οι νόμοι της φύσης θα θαφτούν σε ερείπια και θα φτάσει η τελευταία ημέρα του κόσμου, τότε ο νότιος πόλος θα καταστρέψει, με την πτώση του, όλες τις περιοχές της Αφρικής και ο βόρειος πόλος θα κατακλύσει όλες τις χώρες κάτω από τον άξονά του. Ο τρομαγμένος Ήλιος θα στερηθεί το φως του, το παλάτι του ουρανού που θα πέσει σε παρακμή, θα δημιουργήσει ταυτόχρονα ζωή και θάνατο και κάποιο είδος διάλυσης θα πέσει παρόμοια πάνω στις θεότητες, οι οποίες έτσι θα επιστρέψουν στο αρχικό τους χάος. [*Ηρακλής Οιταίος*, Πράξη III, σκ. III, 1100-1117. Παράβολε Κίνελυ, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Ωάνες*, σελ. 160.]

Για μια στιγμή μπορεί κανείς να νομίσει ότι διαβάζει την πουρανική διήγηση του Παρασαρά για το μεγάλο *Πραλάγια*. Είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα, ιδέα προς ιδέα. Έχει τίποτε παρόμοιο η Χριστιανοσύνη; Έχει, λέμε εμείς. Ας ανοίξει ο αναγνώστης την Αγγλική Βίβλο και ας διαβάσει το κεφάλαιο Γ' από την Δεύτερη Επιστολή του Πέτρου, από τον στίχο 3 μέχρι 13 και θα βρει εκεί τις ίδιες ιδέες:

> Τούτο πρώτον γινώσκοντες ότι έλεύσονται έπ' εσχάτων των ήμερων εμπαίκται κατά τας ιδίας επιθυμίας αυτών, πορευόμενοι και λέγοντες πού εστίν ή επαγγελία της παρουσίας αυτού; άφ' ης γαρ οι πατέρες εκοιμήθησαν, πάντα ούτω διαμένει απ' αρχής κτίσεως λανθάνει γαρ αυτούς τούτο θέλοντας ότι ουρανοί ήστιν εκ πάλαι και γη εξ ύδατος και δι' ύδατος συνεστώσα τω του θεού λόγω, δι' ων ο τότε κόσμος ύδατι κατακλυσθείς απώλετο· οι δε νυν ουρανοί και η γη τω αυτού λόγω τεθησαυρισμένοι εισί πυρί... ήξει, δε η ημέρα... εν η ουρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεία δε καυσούμενα... καινούς δε ουρανούς και γην καινήν κατά το επάγγελμα αυτού προσδοκώμεν, εν οις δικαιοσύνη κατοικεί.

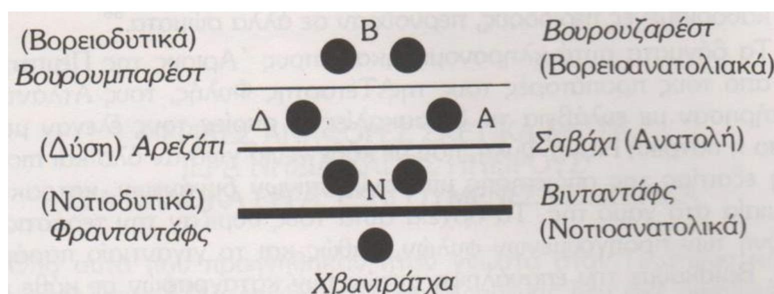
Αν οι ερμηνευτές προτιμούν να βλέπουν σε αυτό μια αναφορά στην δημιουργία, στον κατακλυσμό και στην υποσχεθείσα έλευση του Χριστού, όταν θα ζουν σε μια νέα Ιερουσαλήμ στον ουρανό, αυτό δεν οφείλεται σε λάθος του "Πέτρου". Εκείνο που εννοούσε ο συγγραφέας της Επιστολής, ήταν η καταστροφή της δικής μας Πέμπτης Φυλής από υπόγεια πυρά και πλημμύρες και η εμφάνιση νέων ηπείρων για την Έκτη Ριζική Φυλή. Γιατί όλοι οι συγγραφείς αυτών των Επιστολών ήταν γνώστες της συμβολολογίας, αν όχι των επιστημών.

Ειπώθηκε σε άλλο σημείο ότι η πίστη στην επταπλή σύσταση της "αλύσου" μας ήταν η αρχαιότερη δοξασία των πρώτων Ιρανών, οι οποίοι την πήραν από τον πρώτο Ζαρατούστρα. Είναι καιρός να το αποδείξουμε τώρα σε κείνους τους Πάρσους που έχασαν το κλειδί για το νόημα των Γραφών τους. Στην *Αβέστα*, η γη θεωρείται ταυτόχρονα επταμερής και τριμερής. Αυτό ο δρ. Γκάιγκερ το θεωρεί σαν ασυνέπεια, για τους ακόλουθους λόγους, τους οποίους ονομάζει αντιφάσεις: η *Αβέστα* μιλάει για τα τρία τρίτα της γης γιατί ο *Ριγκ Βέντα* αναφέρει "τρεις γαίες"... "Λέγεται ότι με αυτό εννοούνται τρία στρώματα ή στρώσεις, η μια πάνω στην άλλη". [*Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών κατά τους Αρχαίους Χρόνους*, σελ.130, 131.] Αλλά αυτός έχει ολότελα λάθος, όπως και όλοι οι εξωτερικοί αδαείς μεταφραστές. Η *Αβέστα* δεν δανείστηκε την ιδέα από τον *Ριγκ Βέντα*, αλλά επαναλαμβάνει απλώς την εσωτερική διδασκαλία. Τα "τρία στρώματα ή στοιβάδες", δεν αναφέρονται μόνο στην σφαίρα μας, αλλά και στις τρεις στοιβάδες των σφαιρών της γήινης αλύσου μας: από δυο σε κάθε πεδίο, στο κατερχόμενο και στο ανερχόμενο τόξο. Έτσι, όσον αφορά τις έξι σφαίρες ή πλανήτες πάνω από την Γη μας, την έβδομη και την τέταρτη, είναι επταμερής, ενώ όσον αφορά τα πεδία πάνω από το δικό μας, είναι τριμερής. Το νόημα αυτό συνεχίζεται και επιβεβαιώνεται από το κείμενο της *Αβέστα* και της *Βεντιντάντ*, ακόμα και από τις υποθέσεις – μια επίπονη και μη ικανοποιητική εικοτολογία – των μεταφραστών και σχολιαστών. Έπεται, επομένως,

ότι, η διαίρεση της "γης" ή μάλλον της γήινης αλύσου, σε επτά *Keshvars* [*Κεσβάρ*] δεν έρχεται σε αντίθεση με τις τρεις "ζώνες", αν αυτή η λέξη διαβαστεί σαν "πεδία". Όπως παρατηρεί ο Γκάιγκερ,

επταδική αυτή διαίρεση είναι πολύ παλιά – η αρχαιότερη απ' όλες – αφού οι *Γκάτα* μιλάνε ήδη για την "επταμερή γη" [*Bumyao haftaithe* στο *Yasna* XXXII, 3]. Γιατί "σύμφωνα με τις Γραφές των Πάρσων, τα επτά Κεσβάρ πρέπει να θεωρούνται σαν εντελώς ασύνδετα μέρη της γης", πράγμα που ασφαλώς είναι. Αφού "ανάμεσα τους κυλάει ο Ωκεανός, έτσι ώστε είναι αδύνατο – όπως αναφέρθηκε σε αρκετά αποσπάσματα – να περάσει κανείς από ένα Κεσβάρ σε ένα άλλο. [Παράβαλε για παράδειγμα, Τομ. I, σελ. 4, της Μετάφρασης του *Παχλαβί, Μπουνταχίς*, XXI, 2-3.] Φυσικά, ο "Ωκεανός" είναι το διάστημα, γιατί ονομαζόταν "Ύδατα του Διαστήματος" πριν γίνει γνωστό σαν Αιθέρας. Επίσης, η λέξη Κεσβάρ αποδίδεται συνήθως με την λέξη Ντβιπά και ειδικά το Χβανιράτα με το Τζαμπουντβίπα (Νεριοσέγγκ, ο μεταφραστής του *Γιάσνα*) [σημείωση του Νταράμπ Νταστούρ Πεσοτάν Σανγκνιάνα, μεταφραστή του έργου του δρ. Βίλχελμ Γκάιγκερ, *Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών*.] Αλλά αυτό δεν λαμβάνεται υπόψη από τους Ανατολιστές και γι' αυτό βλέπουμε ότι, ακόμα και ένας τόσο μορφωμένος Ζωροαστριστής και Πάρσος εκ καταγωγής όπως ο μεταφραστής του έργου του Γκάιγκερ, περνάει αδιάφορα και χωρίς καν ένα σχόλιο, τις ποικίλες παρατηρήσεις του πρώτου για τις τέτοιου είδους "ασυμφωνίες" που αφθονούν στα Μαζνταϊκά Κείμενα. Μια απ' αυτές τις "ασυμφωνίες" και τις "συμπτώσεις" αφορά στην ομοιότητα του ζωροαστρικού και του ινδικού δόγματος σχετικά με τους επτά Ντβιπά (νήσους ή μάλλον ηπείρους), όπως απαντώνται στα *Πουρανά*, δηλαδή: "Οι Ντβιπά σχηματίζουν ομόκεντρους δακτυλίους, οι οποίοι χωριζόμενοι από τον ωκεανό, περιβάλλουν τον Τζάμπου-Ντβιπά, που βρίσκεται στο κέντρο" και "σύμφωνα με την ιρανική άποψη, το Κεσβάρ Χβανιράτχα βρίσκεται παρόμοια στο κέντρο των υπόλοιπων... καθένα από τα υπόλοιπα (τα άλλα έξι Κεσβάρ) είναι ένας ιδιαίτερος ξεχωριστός τόπος και έτσι συγκεντρώνονται γύρω (πάνω) από το Χβανιράτχα" [Γκάιγκερ, *Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών*, σελ. 130,131]. Το Χβανιράτχα δεν είναι – όπως πίστευε ο Γκάιγκερ και ο μεταφραστής του – "η χώρα όπου κατοικούσαν οι Ιράνιες Φυλές", και τα άλλα ονόματα δεν σημαίνουν τα "γειτονικά εδάφη των ξένων εθνών στον Βορρά, στον Νότο, στην Δύση και στην Ανατολή", [Γκάιγκερ, *Ο Πολιτισμός των Ανατολικών Ιρανών*, σελ. 132], αλλά τον πλανήτη μας, την Γη. Γιατί εκείνο που εννοεί

φράση που ακολουθεί από κείνη που αναφέρθηκε, δηλαδή ότι "δυο: τα *Βουρουμπαρέστ* και *Βουρουζαρέστ*, βρίσκονται στον Βορρά, δυο: τα Βινταντάφς και Φρανταντάφς βρίσκονται στον Νότο, τα Σαβαχί και Αρεζάχι βρίσκονται στην Ανατολή και στην Δύση". Η φράση αυτή είναι απλώς η πολύ γραφική και ακριβής περιγραφή της "αλύσου" του πλανήτη μας, της Γης, η οποία στο Βιβλίο των Ντζιάν (11) αναπαριστάνεται ως εξής:

Για να γίνει ορθόδοξο δόγμα, το μόνο που χρειάζεται είναι τα μαζνταϊκά ονόματα που δίνονται προηγούμενα, να αντικατασταθούν με κείνα που χρησιμοποιούνται στην Μυστική Δοξασία. Η "Γη" (ο Κόσμος μας), επομένως, είναι "τριμερής" γιατί η άλυσος των κόσμων βρίσκεται σε τρία διαφορετικά πεδία, πάνω από την σφαίρα μας και είναι επταμερής εξαιτίας των επτά πλανητών ή σφαιρών που σχηματίζουν την άλυσο. Εξ αυτού και το περαιτέρω νόημα που δίνεται στην *Βεντιντάντ*, [Φάργκαρντ XIX, 39, (127)], όπου δείχνεται ότι, "μόνο το *Χβανιράτχα* συνδυάζεται με [την λέξη] *ιμάτ*, "αυτή" (η γη), ενώ όλα τα άλλα *Κεσβάρ* συνδυάζονται με την λέξη "*αβάτ*", "εκείνη", ή εκείνες: οι άνω γαίες". Τίποτε δεν θα μπορούσε να είναι σαφέστερο.

Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για την σύγχρονη κατανόηση όλων των άλλων αρχαίων πίστεων.

Επομένως οι Δρυίδες κατανοούσαν το νόημα του Ηλίου στον Ταύρο, αφού όταν όλα τα άλλα πυρά έσβηναν στην 1η Νοεμβρίου, μόνο το δικό τους ιερό και άσβεστο πυρ παρέμενε για να φωτίζει τον ορίζοντα, όπως εκείνο των Μάγων και των σύγχρονων Ζωροαστριστών. Και όταν η αρχική Πέμπτη Φυλή και οι τελευταίοι Χαλδαίοι, όπως οι Έλληνες και επίσης οι Χριστιανοί – που κάνουν το ίδιο μέχρι σήμερα, χωρίς να υποψιάζονται το πραγματικό του νόημα – έτσι κι αυτοί χαιρετούσαν το Άστρο του Πρωινού, την όμορφη Αφροδίτη-Λούσιφερ.[642] Ο Στράβωνας, *Γεωγραφικά* (Βιβλ. Τέταρτο, IV 6, V 4), μιλάει για ένα νησί κοντά στην Βρετανία, όπου "λατρευόταν η Δήμητρα και η Περσεφόνη με τις ίδιες τελετές όπως στην Σαμοθράκη κι αυτό το νησί ήταν η Ιερή Ιέρνη", όπου ένα αιώνιο φως έκαιγε. Οι Δρυίδες πίστευαν στην επαναγέννηση του ανθρώπου, όχι όπως εξηγεί ο Λουκιανός, *Φαρσάλια* (I, 452-463): "ότι το ίδιο πνεύμα θα ζωοποιήσει ένα νέο σώμα, όχι εδώ, αλλά σε διαφορετικό κόσμο", αλλά με μια σειρά επανενσαρκώσεων στον ίδιο κόσμο. Γιατί, όπως λέει ο Διόδωρος, διακήρυσσαν πως οι ψυχές των ανθρώπων, ύστερα από καθορισμένες περιόδους, περνούσαν σε άλλα σώματα.[643]

Τα δόγματα αυτά κληρονομήθηκαν στους Άριους της Πέμπτης Φυλής από τους προπάτορές τους της Τέταρτης Φυλής, τους Ατλάντειους. Διατήρησαν με ευλάβεια τις διδασκαλίες οι οποίες τους έλεγαν με ποιον τρόπο η πατρική Ριζική Φυλή, που με κάθε γενιά γινόταν όλο και πιο φιλόδοξη εξαιτίας της απόκτησης υπερανθρώπινων δυνάμεων, κατρακύλησε βαθμιαία στον χαμό της. Τα αρχεία αυτά τους θύμιζαν την τεράστια νοημοσύνη των προηγούμενων φυλών, καθώς και το γιγαντιαίο παράστημά τους. Βρίσκουμε την επανάληψη αυτών των καταγραφών σε κάθε εποχή της ιστορίας, σε κάθε αρχαίο απόσπασμα που έφτασε ως εμάς από την αρχαιότητα.

Αιλιανός, *Ποικίλη Ιστορία* (III, 18), διέσωσε ένα απόσπασμα από τον Θεόπομπο που γράφηκε επί των ημερών του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Είναι ένας διάλογος ανάμεσα στον Μίδα, από την Φρυγία και στον Σιληνό. Ο Σιληνός μιλάει στον Μίδα για μια ήπειρο που υπήρχε στους αρχαίους χρόνους και η οποία ήταν τόσο τεράστια ώστε η Ασία, η Ευρώπη και η Αφρική έμοιαζαν με ασήμαντα νησιά σε σύγκριση μαζί της. Ήταν η τελευταία που έβγαζε ζώα και φυτά γιγαντιαίου μεγέθους. Εκεί, λέει ο Σιληνός, οι άνθρωποι έφταναν στο διπλάσιο μέγεθος του πιο ψηλού ανθρώπου της εποχής του (του αφηγούμενου) και ζούσαν τα διπλάσια χρόνια. Είχαν πλούσιες πόλεις με ναούς και σε μια από αυτές ζούσαν πάνω από ένα εκατομμύριο κάτοικοι, ενώ το χρυσάφι και το ασήμι υπήρχαν σε μεγάλη αφθονία.

Η υπόθεση του Γκροτ ότι η Ατλαντίδα δεν ήταν παρά ένας μύθος προερχόμενος από μια οθφαλμαπάτη – σύννεφα σ' έναν λαμπερό ορίζοντα που έπαιρναν το σχήμα νησιών πάνω στην χρυσαφένια θάλασσα – είναι υπερβολικά αστήρικτη ακόμα και για να αναφερθεί.

*** * ***

Α
ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΙΕΡΑ ΝΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΕ ΗΠΕΙΡΟΥΣ ΣΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΕΡΓΑ, ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Όλα αυτά που προηγήθηκαν ήταν γνωστά στον Πλάτωνα και σε πολλούς άλλους. Αλλά επειδή κανένας Μυημένος δεν είχε δικαίωμα να αποκαλύψει και να δηλώσει τα όσα γνώριζε, οι μεταγενέστεροι δέχθηκαν μόνο νύξεις. Έχοντας σαν σκοπό να καθοδηγήσει περισσότερο σαν

Στο έργο του, *Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Ωάνες* (σελ. 162-163), ο δρ. Κίνελυ παραθέτει τον Βάλανσι ο οποίος λέει: «Δεν ήταν ούτε μια βδομάδα που είχα αποβιβαστεί στην Ιρλανδία από το Γιβραλτάρ, όπου μελετούσα Εβραϊκά και Χαλδαϊκά από Ιουδαίους διάφορων χωρών και θρησκευμάτων, όταν άκουσα μια νεαρή χωρική να λέει σε έναν συμπατριώτη της που στεκόταν δίπλα της, "*Feach an Maddin Nag*" (*Κοίτα το Πρωινό Αστέρι*), δείχνοντας τον πλανήτη Αφροδίτη, την *Maddina Nag* των Χαλδαίων».

Βιβλιοθήκη, V, 28, 6 και επόμ. Υπήρχε μια εποχή όπου ολόκληρος ο κόσμος, το σύνολο της ανθρωπότητας, είχε μια θρησκεία και όπου μιλούσαν "μια γλώσσα". "Όλες οι θρησκείες του Κόσμου ήταν στην αρχή Μια και προέρχονταν από ένα κέντρο", λέει πολύ σωστά ο Φάμπερ.

ηθοπλάστης παρά σαν γεωγράφος και εθνολόγος ή ιστορικός, ο Έλληνας φιλόσοφος συγχώνευσε την ιστορία της Ατλαντίδος, η οποία κάλυπτε αρκετά εκατομμύρια χρόνια, μέσα σε ένα γεγονός το οποίο τοποθέτησε σε ένα συγκριτικά μικρό νησί, 3000 στάδια μήκους και 200 πλάτους (ή περίπου 576 και 38,5 χιλ. που είναι το μέγεθος σχεδόν της Ιρλανδίας), ενώ οι ιερείς μίλησαν για την Ατλαντίδα σαν μια ήπειρο τεράστια όσο "όλη η Ασία και η Λιβύη" μαζί (*Κριτίας*, 108 Ε). Αλλά οσοδήποτε αλλαγμένη κι αν είναι στην γενική μορφή της, η διήγηση του Πλάτωνα φέρει την σφραγίδα της αλήθειας πάνω της.[644] Οπωσδήποτε δεν ήταν αυτός που την επινόησε, αφού ο Όμηρος που προηγήθηκε κατά πολλούς αιώνες, μιλάει για τους Άτλαντες (τους δικούς μας Ατλάντειους) και για το νησί τους, στην *Οδύσσεια* (VII, 244-245). Επομένως η παράδοση ήταν αρχαιότερη από τον βάρδο του Οδυσσέα. Οι Άτλαντες και οι Ατλαντίδες της μυθολογίας βασίζονται πάνω στους Άτλαντες και στις Ατλαντίδες της ιστορίας. Τόσο ο Σαγχουνιάθων όσο και Διόδωρος διέσωσαν την ιστορία εκείνων των ηρώων και ηρωίδων, όσο κι αν μπερδεύτηκαν οι διηγήσεις τους με το μυθολογικό στοιχείο.

Ακόμα και στις ημέρες μας παρακολουθούμε το εκπληκτικό γεγονός τέτοιες συγκριτικά πρόσφατες προσωπικότητες, όπως ο Σαίξπηρ και ο Γουλιέλμος Τέλος, να απορρίπτονται και να γίνεται μια προσπάθεια να δειχθεί πως ο μεν ένας ήταν απλώς ένα ψευδώνυμο και ο άλλος ένα πρόσωπο που δεν υπήρξε ποτέ. Τι το περίεργο, λοιπόν, που δυο πανίσχυρες φυλές – οι Λεμούριοι και οι Ατλάντειοι – αναμίχθηκαν και με τον καιρό ταυτίστηκαν με ημιμυθικούς λαούς, οι οποίοι έφεραν όλοι το ίδιο πατρώνυμο;

Ηρόδοτος, *Ιστορία* (IV, παρ. 184), μιλάει για τους Άτλαντες: έναν λαό της Δυτικής Αφρικής που έδωσε το όνομα του στο Όρος Άτλας, οι οποίοι ήταν χορτοφάγοι και "ο ύπνος τους δεν ταρασσόταν ποτέ από όνειρα" και οι οποίοι επίσης, "καθημερινά καταριόνταν τον Ήλιο κατά την ανατολή και κατά την δύση του, γιατί η υπερβολική του θερμότητα τους έκαιγε και τους βασάνιζε.

Οι δηλώσεις αυτές βασίζονται πάνω σε ηθικά και ψυχικά γεγονότα και όχι σε φυσιολογικές διαταραχές. Η ιστορία του Άτλαντα (βλέπε ανωτέρω) μας δίνει το κλειδί γι' αυτές. Αν οι Άτλαντες δεν διατάρασσαν ποτέ τον ύπνο τους με όνειρα, είναι γιατί η ιδιαίτερη αυτή παράδοση αναφέρεται στους πρώτους Ατλάντειους, των οποίων ο φυσικός σκελετός και ο εγκέφαλος δεν είχαν στερεοποιηθεί αρκετά, με την φυσιολογική έννοια, ώστε να επιτρέπουν στα νευρικά κέντρα να δρουν κατά την διάρκεια του ύπνου. Όσον αφορά την άλλη δήλωση – δηλαδή ότι καθημερινά "καταριόνταν τον Ήλιο" – κι αυτή δεν έχει επίσης καμιά σχέση με την θερμότητα, αλλά με τον ηθικό εκφυλισμό που μεγάλωνε μαζί με την φυλή. Εξηγείται στα Σχόλια μας. "Αυτοί [η έκτη υποφυλή των Ατλάντειων] χρησιμοποιούσαν μαγικές επωδούς ακόμα και ενάντια στον Ήλιο" και όταν αποτύχαιναν σ' αυτές τον καταριόνταν. Οι αρχαιοι πίστευαν ότι οι μάγισσες της Θεσσαλίας ότι είχαν την δύναμη να καλέσουν κάτω την Σελήνη, όπως μας βεβαιώνει η ελληνική ιστορία. Οι Ατλάντειοι της τελευταίας περιόδου ήταν φημισμένοι για τις μαγικές ικανότητες και την κακία τους, για την φιλοδοξία τους και την περιφρόνηση των θεών. Γι' αυτό και οι ίδιες παραδόσεις εκφράζονται στην Βίβλο σχετικά με τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες και τον Πύργο της Βαβέλ, οι οποίες απαντώνται επίσης και στο *Βιβλίο του Ενώχ*.

Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη* (III, 54, 56), καταγράφει άλλα γεγονότα: οι Ατλάντειοι καυχιόνταν ότι κατείχαν την γη στην οποία γεννήθηκαν όλοι οι θεοί, ακόμα ότι είχαν τον Ουρανό για πρώτο Βασιλιά τους και ότι αυτός ήταν επίσης ο πρώτος που τους δίδαξε αστρονομία. Ελάχιστες άλλες πληροφορίες έφτασαν ως εμάς από την Αρχαιότητα.

Η ειλικρίνεια του Πλάτωνα αμφισβητείται τόσο αδικαιολόγητα όταν συζητείται η "ιστορία της Ατλαντίδος" ακόμα και από φιλικούς κριτικούς, όπως είναι ο καθηγητής Τζάουετ, ώστε φαίνεται σωστό να παραθέσουμε την μαρτυρία ενός ειδικού πάνω στο θέμα. Αρκεί αυτή για να φέρει σε πολύ δύσκολη θέση όλους τους φιλολογικούς σοφιστές:

"Αν η γνώση μας για την Ατλαντίδα ήταν περισσότερο πλήρης, χωρίς αμφιβολία θα βλέπαμε ότι σε κάθε περίπτωση που ο λαός της Ευρώπης συμφωνεί με τον λαό της Αμερικής, βρίσκονταν και οι δυο σε συμφωνία με τον λαό της Ατλαντίδος... Θα φανεί ότι σε κάθε περίπτωση που ο Πλάτωνας μας δίνει πληροφορίες αναφορικά με την Ατλαντίδα, βρίσκουμε ότι η συμφωνία πράγματι υπάρχει. Περιλάμβανε την αρχιτεκτονική, την γλυπτική, την ναυσιπλοΐα, την γραφή, το οργανωμένο ιερατείο, τον τρόπο λατρείας, την γεωργία, την κατασκευή δρόμων και καναλιών. Και είναι λογικό να υποθέσουμε ότι οι ίδιες αντιστοιχίες υπήρχαν και σε όλες τις άλλες μικρότερες λεπτομέρειες..." (Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. 164).

μύθος του Άτλαντα είναι μια αλληγορία που κατανοείται εύκολα. Ο Άτλας είναι οι αρχαίες ήπειροι της Λεμουρίας και της Ατλαντίδος, συνδυασμένες και προσωποποιημένες σε ένα σύμβολο. Οι ποιητές αποδίδουν στον Άτλαντα, όπως και στον Πρωτέα, μια ανώτερη σοφία και μια παγκόσμια γνώση, και ειδικά μια *απόλυτη εξοικείωση με τα βάθη του ωκεανού*: γιατί και οι δυο ήπειροι έφεραν φυλές που καθοδηγήθηκαν από θείους δασκάλους και γιατί και οι δυο μεταφέρθηκαν στον βυθό της θάλασσας, όπου τώρα κοιμούνται μέχρι την επόμενη επανεμφάνισή τους πάνω από τα ύδατα. Ο Άτλας είναι γιος μιας νύμφης του ωκεανού και κόρη του είναι η Καλυψώ: "η υδάτινη άβυσσος". Η Ατλαντίδα καταποντίστηκε κάτω από τα νερά του ωκεανού και ο απόγονός της κοιμάται τώρα τον αιώνιο ύπνο στον βυθό του. Η *Οδύσσεια* τον παρουσιάζει σαν φύλακα και "συντηρητή" των τεράστιων στηλών που χώριζαν τον ουρανό από την γη. Αυτός είναι "υποστηρικτής" τους. Και επειδή και οι δυο – η Λεμουρία που καταστράφηκε από υποθαλάσσια πυρά και η Ατλαντίδα που καταβυθίστηκε από τα κύματα – χάθηκαν στα βάθη του ωκεανού,[645] λέγεται ότι ο Άτλας αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την επιφάνεια της γης και να πάει να βρει τον αδελφό του Ιαπετό στα βάθη του Τάρταρου. [Ησιόδου, *Θεογονία*, 507-509, Ομήρου, *Οδύσσεια*, I, 52-53.] Ο σερ Τεοντόρ Μάρτιν έχει δίκιο όταν ερμηνεύει την αλληγορία αυτή λέγοντας ότι ο Άτλας "στεκόμενος στο στέρεο έδαφος του κατώτερου ημισφαιρίου του " σύμπαντος, μεταφέρει έτσι ταυτόχρονα τον δίσκο της γης και τον ουράνιο θόλο: το στερεό περίβλημα του ανώτερου ημισφαιρίου". [Πρακτικά της Ακαδημίας των Επιγραφών, Τόμος 28, μέρος 2 (1874), σελ. 176.] Γιατί ο Άτλας είναι η Ατλαντίδα που στηρίζει τις νέες ηπείρους και τους "ορίζοντές" τους πάνω στους "ώμους" της.

Ντεσάρμ στην *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας* (σελ. 314 υποσημείωση), εκφράζει μια αμφιβολία ως προς την ορθή μετάφραση από τον Πιερόν της ομηρικής λέξης *έχει* με την λέξη *sustinet*, αφού δεν είναι δυνατόν να καταλάβουμε "πώς ο Άτλας μπορεί να στηρίξει ή να κρατήσει ταυτόχρονα επτά στήλες τοποθετημένες σε διαφορετικές τοποθεσίες". Αν ο Άτλας ήταν ένα άτομο, θα επρόκειτο για φοβερό μεταφραστικό λάθος. Αλλά αφού προσωποποιεί μια ήπειρο στην Δύση, λέγεται ότι στηρίζει ταυτόχρονα τον ουρανό και την γη [Αισχύλος, *Προμηθέας Δεσμώτης*, 351-353 (ή 367), 431-433 (ή 447-449)], δηλαδή τα πόδια του γίγαντα πατούν στην γη ενώ οι ώμοι του στηρίζουν τον ουράνιο θόλο: ένας υπαινιγμός για τις γιγαντιαίες κορυφές της Λεμουρίας και της Ατλάντειας ηπείρου. Έτσι η λέξη "υποστηρικτής" αποδεικνύεται πολύ σωστή. Ο όρος "συντηρητής" από την ελληνική λέξη *έχει*, την οποία ο Ντεσάρμ – ακολουθώντας τον σερ Τεοντόρ Μάρτιν – θεωρεί ότι σημαίνει φυλάσσει και επιμελείται, δεν αποδίδει το ίδιο νόημα.

Η ιδέα οφείλετο ασφαλώς στην γιγαντιαία οροσειρά που διέσχιζε το γήινο όριο (ή δίσκο). Αυτές οι βουνοκορφές βύθιζαν τις ρίζες τους στον πυθμένα των θαλασσών, ενώ ύψωναν το κεφάλι τους προς τον ουρανό με τις κορυφές τους να χάνονται μέσα στα σύννεφα. Οι αρχαίες ήπειροι είχαν περισσότερα βουνά παρά κοιλάδες. Ο Άτλας και η Κορυφή της Τενερίφης, τα υποβαθμισμένα απομεινάρια των δυο χαμένων ηπείρων, ήταν τρεις φορές ψηλότερα κατά την διάρκεια των ημερών της Λεμουρίας και δυο φορές πιο ψηλά κατά την διάρκεια της Ατλαντίδος. Έτσι οι Λίβυοι ονόμαζαν το Όρος Άτλας, "στήλες του Ουρανού", σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, *Ιστορία* (Βιβ. IV, 184) και ο Πίνδαρος, *Πύθιες Ωδές* (I, 19-20), χαρακτήρισε την μετέπειτα Αίτνα σαν "ουράνια στήλη". Ο Άτλας ήταν μια απρόσιτη νησιωτική κορυφή τον καιρό της Λεμουρίας, όταν η αφρικανική ήπειρος δεν είχε ακόμα προβάλει. Είναι το μοναδικό Δυτικό απομεινάρι, που επιβιώνει ανεξάρτητο, της ηπείρου πάνω στην οποία γεννήθηκε, αναπτύχθηκε και χάθηκε η Τρίτη Φυλή,[646]·γιατί τώρα η Αυστραλία αποτελεί τμήμα της Ανατολικής ηπείρου. Ο περήφανος Άτλας, σύμφωνα με την παράδοση, είχε πια βυθιστεί κατά το ένα τρίτο του μεγέθους του μέσα στο νερό, και παρέμειναν τα δυο τρίτα του σαν μια κληρονομιά στην Ατλαντίδα.

Οι χριστιανοί δεν πρέπει να αντιδρούν σε αυτήν την δοξασία της περιοδικής καταστροφής των ηπείρων από πυρ και νερό, γιατί στην Β' Επιστολή του Πέτρου αυτός μιλάει για την γη "... εξ δδατος καί δι' ύδατος συνεστώσα... δι' ων ο τότε κόσμος ύδατι κατακλυσθείς απώλετο- οι δε νυν ουρανοί και γη τεθησαυρισμένοι εισί πυρί τηρούμενοι". (Βλέπε επίσης το έργο ανωνύμου, *Βίοι Αλχημιστών Φιλοσόφων*, Λονδίνο, 1815, σελ. 4.)

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Άτλας είναι η τοποθεσία στην οποία χάθηκε, γιατί αυτό συνέβη στην Βόρεια και Κεντρική Ασία, αλλά ο Άτλας αποτελούσε μέρος της ηπείρου.

Αυτά ήταν γνωστά στους ιερείς της Αιγύπτου και στον ίδιο τον Πλάτωνα και μόνο ο απαράβατος όρκος της μυστικότητας, ο οποίος επεκτάθηκε ακόμα και στα μυστήρια του Νεοπλατωνισμού, εμπόδισε την αποκάλυψη ολόκληρης της αλήθειας.[647] Πράγματι τόσο μυστική ήταν η γνώση των τελευταίων νησιών της Ατλαντίδος – εξαιτίας των υπερανθρώπινων δυνάμεων που κατείχαν οι κάτοικοί της, οι τελευταίοι άμεσοι απόγονοι των θεών ή των θείων Βασιλέων, όπως θεωρούνταν – ώστε η αποκάλυψη της τοποθεσίας και της ύπαρξής τους τιμωρείτο με θάνατο.

Θεόπομπος αναφέρει το ίδιο στο αμφισβητούμενο έργο του *Μέρωψ*, όταν μιλάει για τους Φοίνικες σαν τους μοναδικούς ναυσιπλόους των θαλασσών που βρέχουν την Δυτική ακτή της Αφρικής και οι οποίοι ταξίδευαν με τέτοια μυστικότητα, ώστε συχνά βύθιζαν τα ίδια τους τα πλοία για να κάνουν τους υπερβολικά περίεργους ξένους να χάσουν κάθε ίχνος τους. Υπάρχουν Ανατολιστές και ιστορικοί – και αυτοί αποτελούν την πλειοψηφία – οι οποίοι, ενώ παραμένουν εντελώς ασυγκίνητοι από την μάλλον ωμή γλώσσα της Βίβλου και από κάποια γεγονότα που περιγράφονται εκεί, δείχνουν την μεγαλύτερη απέχθεια για την ανηθικότητα του Πανθέου της Ινδίας και της Ελλάδας.[648] Μπορεί να μας πουν ότι και πριν απ' αυτούς ο Ευριπίδης, ο Πίνδαρος, ακόμα και ο Πλάτωνας εξέφρασαν παρόμοιες απόψεις, ότι κι αυτοί ενοχλούνταν από τις επινοούμενες ιστορίες: "εκείνες τις άθλιες ιστορίες των ποιητών", όπως το εκφράζει ο Ευριπίδης, *Μανία Ηρακλέους*, 1346: *αοιδών οίδε δύστηνοι λόγοι*.

Αλλά ίσως να υπήρχε κάποιος άλλος λόγος γι' αυτό. Σύμφωνα με εκείνους που γνώριζαν ότι υπάρχουν περισσότερα από ένα κλειδιά στον θεογονικό συμβολισμό, θα ήταν λάθος να εκφραστεί με μια γλώσσα τόσο ωμή και παραπλανητική. Γιατί, αν ο μορφωμένος και διαβασμένος φιλόσοφος μπορούσε να διακρίνει τον πυρήνα της σοφίας κάτω από την χονδροειδή φλούδα του καρπού και γνώριζε πως αυτή έκρυβε τους μεγαλύτερους νόμους και αλήθειες της ψυχικής και υλικής φύσης, καθώς και την πηγή όλων των πραγμάτων, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τον αμύητο αδαή. Γι' αυτόν το νεκρό γράμμα ήταν θρησκεία, η ερμηνεία: ιεροσυλία. Κι αυτό το νεκρό γράμμα δεν μπορούσε να τον εξυψώσει ούτε να τον κάνει τέλειο, βλέποντας ότι τέτοιο παράδειγμα του έδιναν οι θεοί του. Αλλά για τον φιλόσοφο – ειδικά τον Μυημένο – η *Θεογονία* του Ησιόδου ήταν τόσο *ιστορική*, όσο μπορεί να είναι και οποιαδήποτε ιστορία. Ο Πλάτωνας την δέχεται σαν τέτοια και αποκαλύπτει από τις αλήθειες της τόσες, όσες του επέτρεπε ο όρκος του.

Το γεγονός ότι οι Ατλάντειοι διεκδικούσαν τον Ουρανό σαν πρώτο βασιλιά τους και ότι ο Πλάτωνας αρχίζει την ιστορία της Ατλαντίδος με την διαίρεση της μεγάλης ηπείρου από τον Ποσειδώνα, του εγγονό του Ουρανού, δείχνει ότι υπήρχαν ήπειροι και βασιλείς και πριν από την Ατλαντίδα. Γιατί ο Ποσειδώνας, στον κλήρο του οποίου έπεσε εκείνη η ήπειρος, βρίσκει πάνω σε ένα μικρό νησί μόνο ένα ζεύγος ανθρώπων φτιαγμένο από πηλό (δηλαδή τον πρώτο υλικό ανθρώπινο άνθρωπο, η καταγωγή του οποίου άρχισε στις τελευταίες υποφυλές της Τρίτης Ριζικής

Αν ο Διοκλητιανός, το 296 μ.Χ., δεν είχε κάψει και τα εσωτερικά έργα των Αιγυπτίων μαζί με τα βιβλία τους για την αλχημεία, περί *χημείας αργύρου και χρυσού*, αν ο Καίσαρας δεν είχε κάψει τους 700.000 παπύρους στην Αλεξάνδρεια, ο Λέων Γ' ο Ίσαυρος τους 300.000 παπύρους στην Κωνσταντινούπολη (όγδοος αιώνας) και οι Μωαμεθανοί όλα όσα μπόρεσαν να πιάσουν στα ιερόσυλα χέρια τους, τότε ίσως, σήμερα ο κόσμος να γνώριζε για την Ατλαντίδα περισσότερα απ' όσα γνωρίζει. Γιατί η Αλχημεία είχε πατρίδα της την Ατλαντίδα κατά την διάρκεια της Τέταρτης Φυλής, και στην Αίγυπτο συνέβη μόνο μια *αναγέννηση*

Έχουμε μπροστά μας την διάλεξη του καθηγητή Μαξ Μύλλερ με θέμα, "Η Φιλοσοφία της Μυθολογίας". Διαβάζουμε τις αναφορές του από τον Ηράκλειτο (460 π.Χ.), όπου δηλώνει ότι ο Όμηρος άξιζε "να αποκλειστεί από τις δημόσιες συγκεντρώσεις και να μαστιγωθεί", και από τον Ξενοφάνη ο οποίος "θεωρούσε τον Όμηρο και τον Ησίοδο υπεύθυνους για τις λαϊκές δεισιδαιμονίες της Ελλάδας..." και γιατί απέδιδαν στους "θεούς οτιδήποτε είναι επονείδιστο και σκανδαλώδες μεταξύ των ανθρώπων... άνομες πράξεις, τέτοιες όπως κλοπή, ακολασία και απάτη". Τέλος ο καθηγητής της Οξφόρδης παραθέτει από την μετάφραση του έργου του Πλάτωνα που έκανε ο καθηγητής Τζάουετ, όπου ο Πλάτωνας λέει στον Αδείμαντο (*Πολιτεία*) ότι "[στο Κράτος] στον νέο δεν πρέπει να λένε πως όταν διαπράττει τα χειρότερα εγκλήματα δεν κάνει τίποτε το φοβερό και ότι μπορεί να τιμωρεί τον πατέρα του [όπως έκανε ο Δίας με τον Κρόνο]... με όποιον τρόπο θέλει και ότι κάνοντάς το θα ακολουθεί απλώς το παράδειγμα του πρώτου και μεγαλύτερου των θεών... Κατά την γνώμη μου αυτές οι ιστορίες δεν πρέπει να επαναλαμβάνονται". Στο σημείο αυτό ο δρ. Μαξ Μύλλερ παρατηρεί: "η ελληνική θρησκεία ήταν σαφώς μια εθνική και παραδοσιακή θρησκεία και σαν τέτοια μοιραζόταν τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα *αυτής της μορφής θρησκευτικής πίστης*". Ενώ η χριστιανική θρησκεία είναι "μια *ιστορική* και σε μεγάλο βαθμό ατομική θρησκεία και κατέχει το πλεονέκτημα ενός αυθεντικού κώδικα και ενός εγκαθιδρυμένου συστήματος πίστης". (Σελ. 57-62 στην έκδοση του 1881.) Τόσο το χειρότερο αν είναι "ιστορική", γιατί ασφαλώς το συμβάν του Λωτ με τις θυγατέρες μόνο να κερδίσει θα είχε αν ήταν "αλληγορικό".

Φυλής). Ο θεός παντρεύεται την κόρη τους Κλειτώ και ο μεγαλύτερος γιος τους, ο Άτλας, είναι εκείνος που παίρνει για μερίδιο το βουνό και την ήπειρο που φέρουν το όνομά του.

Όλοι οι θεοί του Ολύμπου, καθώς επίσης και εκείνοι του ινδικού Πάνθεου και οι *Ρίσι*, ήταν επταπλές προσωποποιήσεις: (1) των νοούμενων των νοημόνων Δυνάμεων της Φύσης, (2) των Κοσμικών Δυνάμεων, (3) των ουράνιων σωμάτων, (4) των θεών ή Ντιάνι-Τσόχαν, (5) των ψυχικών και πνευματικών δυνάμεων, (6) των θείων βασιλέων πάνω στην γη (ή των ενσαρκώσεων των θεών) και (7) των γήινων ηρώων ή ανθρώπων. Η γνώση του να μπορούν να διακρίνουν κάθε φορά ποια απ' αυτές τις επτά μορφές υπονοείται, ανήκε μόνο στους Μυημένους, οι αρχικοί προκάτοχοι των οποίων είχαν δημιουργήσει αυτό το συμβολικό και αλληγορικό σύστημα.

Έτσι, ενώ ο Ουρανός (ή η στρατιά που αντιπροσωπεύει αυτήν την ουράνια ομάδα) βασίλευε και κυβερνούσε την Δεύτερη Φυλή και την (τότε) Ήπειρό τους. Ο Κρόνος ή Saturn κυβερνούσε τους Λεμούριους και ο Δίας, ο Ποσειδώνας[649] και άλλοι πολέμησαν στην αλληγορία για την Ατλαντίδα, η οποία, την εποχή της Τέταρτης Φυλής, ήταν ολόκληρη η Γη. Η Ποσειδωνίς ή το (τελευταίο) νησί της Ατλαντίδος – "το τρίτο βήμα του Ιντασπάτι" (ή Βίσνου) στην μυστική γλώσσα των απόκρυφων βιβλίων – διήρκεσε μέχρι πριν από 12.000 χρόνια.[650] Οι Άτλαντες του Διόδωρου είχαν δίκαιο όταν ισχυρίζονταν ότι η χώρα τους – η περιοχή που περιέβαλε το Όρος Άτλαντα – ήταν εκείνη στην οποία "γεννήθηκαν οι θεοί": δηλαδή "ενσαρκώθηκαν". Αλλά μόνο μετά την τέταρτη ενσάρκωσή τους αυτοί έγιναν για πρώτη φορά ανθρώπινοι Βασιλείς και κυβερνήτες.

Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη* (ΙΙΙ, 56), μιλάει για τον Ουρανό σαν τον πρώτο βασιλιά της Ατλαντίδος συγχέοντας, συνειδητά ή όχι, τις ηπείρους. Όπως δείξαμε, όμως, ο Πλάτωνας διορθώνει την δήλωση. Ο πρώτος αστρονομικός δάσκαλος των ανθρώπων ήταν ο Ουρανός, γιατί αυτός είναι ένας από τους επτά Ντιάνι-Τσόχαν της δεύτερης περιόδου ή Φυλής. Έτσι, επίσης, στο δεύτερο Μανβαντάρα (εκείνο του Σβαροτσίσα), ανάμεσα στους επτά γιους του Μάνου, τους προεδρεύοντες θεούς ή *Ρίσι* εκείνης της φυλής, βρίσκουμε τον Γιότις, (βλέπε *Μάτσια Πουρανά,* που τον τοποθετεί μεταξύ των επτά Πρατζαπάτι της περιόδου), τον δάσκαλο της αστρονομίας (Γιοτίσα), ένα από τα ονόματα του Μπράχμα. Και οι Κινέζοι επίσης τιμούν τον Τ'ιεν (ή Ουρανό) και τον αποκαλούν πρώτο τους δάσκαλο στην αστρονομία. Ο Ουρανός γέννησε τους Τιτάνες της Τρίτης Φυλής κι αυτοί (προσωποποιούμενοι από τον Κρόνο) τον ακρωτηρίασαν. Γιατί, αφού οι Τιτάνες ήταν εκείνοι οι οποίοι έπεσαν σε γέννηση, όταν η "δημιουργία *δια της θέλησης* αντικαταστάθηκε από την φυσική γέννηση", δεν χρειάζονταν πια τον Ουρανό.

Και στο σημείο αυτό πρέπει να μας επιτραπεί και να μας συγχωρεθεί μια σύντομη παρέκβαση. Εξαιτίας του τελευταίου εμβριθούς δημιουργήματος του Γκλάντστον στο περιοδικό *Δέκατος Ένατος Αιώνας*, "Οι Μεγαλύτεροι θεοί του Ολύμπου", οι ιδέες του μέσου αναγνώστη σχετικά με την ελληνική μυθολογία παραπλανήθηκαν και προκαταλήφθηκαν. Στον Όμηρο αποδίδεται μια εσωτερική σκέψη, η οποία θεωρείται από τον Γκλάντστον σαν "το αληθινό κλειδί της ομηρικής αντίληψης", ενώ αυτό το "κλειδί" ήταν απλώς ένα παραπέτασμα. Ο Ποσειδώνας "είναι πράγματι ουσιαστικά της γης, γήινος... δυνατός και αυταρχικός, αισθησιακός και υπερβολικά ζηλότυπος και εκδικητικός". Αλλά αυτό συμβαίνει, γιατί συμβολίζει το Πνεύμα της Τέταρτης Ριζικής Φυλής, του κυβερνήτη των θαλασσών, εκείνης της φυλής η οποία ζει πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας (λίμνη), (Όμηρος, *Ιλιάδα*, XXIV, 79) και η οποία αποτελείται από τους γίγαντες, τα παιδιά του Ευρυμέδοντα, η φυλή που είναι πατέρας του Πολύφημου, του Τιτάνα και των *μονόφθαλμων Κυκλώπων*. Αν και ο Δίας βασιλεύει στην Τέταρτη Φυλή, ο Ποσειδώνας είναι εκείνος που κυβερνάει και που είναι το αληθινό κλειδί για την τριάδα των Κρόνιων Αδελφών και για τις ανθρώπινες φυλές μας. Ο Ποσειδώνας και ο Νηρέας *είναι ένα*: ο πρώτος, ο κυβερνήτης ή το πνεύμα της Ατλαντίδος πριν από την αρχή της καταβύθισης της και ο δεύτερος, μετά. Ο Ποσειδώνας είναι η τιτάνια δύναμη της ζωντανής φυλής, ο Νηρέας είναι το πνεύμα της που

Ο Neptune ή Ποσειδώνας είναι ο Ινδός Ιντασπάτι, ταυτόσημος με τον Ναραγιανά (τον κινούμενο επί των υδάτων) ή Βίσνου, και όπως ο ινδικός θεός, εμφανίζεται κι αυτός να διασχίζει ολόκληρο τον ορίζοντα με τρία βήματα. Ιντασπάτι σημαίνει επίσης "ο κύριος των υδάτων".

Η βεβαίωση του Μπαιγύ ότι, τα 9.000 χρόνια που αναφέρθηκαν από τους Αιγυπτίους ιερείς, δεν αντιπροσωπεύουν "ηλιακά έτη", είναι αβάσιμη. Ο Μπαιγύ δεν γνώριζε τίποτε για την γεωλογία και τους υπολογισμούς της, διαφορετικά θα είχε μιλήσει με άλλον τρόπο.

επανενσαρκώνεται στην επόμενη Πέμπτη ή Άρια Φυλή. Και ο μεγάλος Άγγλος μελετητής της Ελλάδας αυτό δεν κατάφερε να το ανακαλύψει ή έστω να το αντιληφθεί αμυδρά. Ωστόσο κάνει πολλές παρατηρήσεις πάνω στην "επιδεξιότητα" του Ομήρου που ποτέ δεν αναφέρει τον Νηρέα, στο όνομα του οποίου φτάνουμε "μόνο μέσω του πατρώνυμου των Νηρηίδων"!

Έτσι, λοιπόν, η τάση ακόμα και των εμβριθών Ελληνιστών είναι να περιορίζουν τις υποθέσεις τους στις εξωτερικές εικόνες της μυθολογίας και να χάνουν από τα μάτια τους το εσωτερικό νόημα. Και αυτό φαίνεται καθαρά στην περίπτωση του Ο.Ε. Γκλάντστον. Ενώ είναι μια από τις πιο αξιόλογες μορφές της εποχής μας σαν πολιτικός, είναι ταυτόχρονα και ένας από τους πιο καλλιεργημένους μελετητές που γέννησε ποτέ η Αγγλία. Η ελληνική φιλολογία υπήρξε η αγαπημένη μελέτη της ζωής του και βρίσκει χρόνο, ανάμεσα στον θόρυβο των δημόσιων υποθέσεων, για να πλουτίζει την σύγχρονη φιλολογία με συνεισφορές στις ελληνικές μελέτες, που θα κάνουν το όνομά του διάσημο στις επερχόμενες γενιές. Ταυτόχρονα, σαν ειλικρινής θαυμάστριά του, η υποφαινόμενη συγγραφέας δεν μπορεί παρά να νιώθει βαθιά θλίψη γιατί οι μεταγενέστεροι, ενώ θα αναγνωρίσουν την βαθιά μόρφωση και την έξοχη κουλτούρα του, ωστόσο – κάτω από το μεγαλύτερο φως που θα πρέπει να λάμπει τότε πάνω σε ολόκληρο το θέμα του συμβολισμού και της μυθολογίας – θα κρίνουν ότι απέτυχε να συλλάβει το πνεύμα του θρησκευτικού συστήματος το οποίο συχνά κριτικάριζε από την δογματική του χριστιανική σκοπιά. Σε εκείνη την μελλοντική εποχή θα γίνει αντιληπτό ότι το εσωτερικό κλειδί για τα μυστήρια της χριστιανικής καθώς και της Ελληνικής θεογονίας και των Επιστημών, είναι η Μυστική Δοξασία των προϊστορικών εθνών την οποία αυτός, μαζί με άλλους, την αρνήθηκε. Μόνο η Δοξασία αυτή μπορεί να αποκαλύψει την συγγένεια όλων των ανθρώπινων θρησκευτικών θεωρήσεων ή και των αποκαλούμενων *Αποκαλύψεων* και αυτή είναι που εμφυσεί το πνεύμα της ζωής στις λαϊκές μορφές πάνω στο Όρος Μερού, στον Όλυμπο, στην Βαλχάλα ή στο Σινά. Αν ο κ. Γκλάντστον ήταν πιο νέος, οι θαυμαστές του ίσως να ήλπιζαν πως οι σχολαστικές μελέτες του θα μπορούσαν να στεφθούν με την ανακάλυψη αυτής της βασικής αλήθειας. Αλλά όπως έχουν τώρα τα πράγματα, αυτός χάνει τις χρυσές ώρες των δύοντων χρόνων του σε άσκοπες λογομαχίες με κείνον τον γίγαντα ελευθερόφρονα, τον Συν. Ίνγκερσολ, πολεμώντας ο καθένας με τα όπλα της εξωτερικής οργής, παρμένα από το οπλοστάσιο της αδαούς ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. Αυτοί οι δυο μεγάλοι συζητητές είναι εξίσου τυφλοί στο αληθινό εσωτερικό νόημα των κειμένων τα οποία εκτοξεύουν ο ένας στο κεφάλι του άλλου σαν σιδερένιες σφαίρες, ενώ μόνο το κοινό υποφέρει από τέτοιες διαφωνίες. Αφού, ο μεν ένας βοηθάει να ενισχυθούν οι γραμμές του υλισμού, ο δε άλλος, εκείνες του τυφλού σεκταρισμού και του νεκρού γράμματος. Και τώρα μπορούμε να επιστρέψουμε για άλλη μια φορά στο άμεσο θέμα μας.

Πολλές φορές η Ατλαντίδα αναφέρεται κάτω από άλλο όνομα, ένα όνομα που είναι άγνωστο στους σχολιαστές μας. Η *δύναμη των ονομάτων* είναι μεγάλη και ήταν γνωστή από τότε που οι πρώτοι άνθρωποι καθοδηγήθηκαν από τους θείους διδασκάλους. Και επειδή ο Σόλωνας την είχε μελετήσει, μετέφρασε τα "ατλάντεια" ονόματα με ονόματα που επινόησε ο ίδιος. Σε σχέση με την ήπειρο της Ατλαντίδος είναι επιθυμητό να έχουμε κατά νου ότι οι διηγήσεις που έφτασαν ως εμάς από τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς περιέχουν μια σύγχυση δηλώσεων, καθώς μερικές αναφέρονται στην Μεγάλη Ήπειρο και άλλες στο τελευταίο μικρό νησί της Ποσειδωνίας. Έγινε συνήθεια να θεωρούμε ότι όλες τους αναφέρονται μόνο στο δεύτερο, αλλά το ότι αυτό είναι λάθος φαίνεται από την ασυμφωνία των διάφορων αναφορών ως προς το μέγεθος κ.τ.λ. της Ατλαντίδος.

Έτσι, στον *Κριτία* ο Πλάτωνας λέει ότι, η πεδιάδα που περιέβαλλε την πόλη, περιβαλόταν η ίδια από οροσειρές... Και η πεδιάδα ήταν ομαλή και επίπεδη, με στενόμακρο σχήμα, εκτεινόμενη βόρεια και νότια, τρεις χιλιάδες στάδια [576 χιλ.] από την μια κατεύθυνση και δυο χιλιάδες στάδια [348 χιλ.] από την άλλη... Αυτοί περιέβαλαν την πεδιάδα με ένα τεράστιο κανάλι ή τάφρο, 30 μ. βάθους, 180 μ. πλάτους και μήκους 1.900 μ.22

Σε άλλα σημεία, όμως, ολόκληρο το μέγεθος του νησιού της Ποσειδωνίας εμφανίζεται να είναι περίπου το ίδιο με αυτό που δίνεται εδώ μόνο για "την πεδιάδα γύρω από την πόλη". Προφανώς η μια σειρά δηλώσεων αναφέρεται στην μεγάλη ήπειρο και η άλλη στο τελευταίο της απομεινάρι: το νησί του Πλάτωνα.

Επίσης, ο μάχιμος στρατός της Ατλαντίδος εμφανίζεται να ανέρχεται σε ένα εκατομμύριο άνδρες και το ναυτικό της σε 1.200 πλοία και 240.000 άνδρες. Τέτοιες δηλώσεις είναι εντελώς ανεφάρμοστες για ένα μικρό νησιωτικό κράτος, με το μέγεθος περίπου της Ιρλανδίας!

Οι ελληνικές αλληγορίες δίνουν στον Άτλαντα ή Ατλαντίδα, επτά κόρες (επτά υποφυλές), τα ονόματα των οποίων είναι Μαία, Ηλέκτρα, Ταϋγέτη, Αστερόπη, Μερόπη, Αλκυόνη και Κελαινώ. Αυτά εθνολογικά, γιατί πιστεύεται ότι παντρεύτηκαν θεούς και από αυτούς έγιναν μητέρες διάσημων ηρώων, των ιδρυτών πολλών εθνών και πόλεων. Αστρονομικά, οι Ατλαντίδες έγιναν οι επτά Πλειάδες (;). Στην απόκρυφη επιστήμη οι δυο τους συνδέονται με τα πεπρωμένα των εθνών, τα πεπρωμένα που διαμορφώνονται από τα περασμένα γεγονότα των πρώτων ζωών τους σύμφωνα με τον καρμικό νόμο.

Τρία μεγάλα έθνη διεκδικούσαν κατά την αρχαιότητα άμεση καταγωγή από το Βασίλειο του Κρόνου ή Λεμουρία (το οποίο συγχεόταν ήδη αρκετές χιλιάδες χρόνια πριν την εποχή μας με την Ατλαντίδα). Και αυτά ήταν: οι Αιγύπτιοι, οι Φοίνικες (βλέπε Σαγχουνιάθωνας) και οι αρχαίοι Έλληνες (βλέπε Διόδωρος, κατά τον Πλάτωνα). Αλλά και η αρχαιότερη πολιτισμένη χώρα της Ασίας, η Ινδία, μπορεί να φανεί ότι διεκδικεί την ίδια καταγωγή. Οι υποφυλές καθοδηγούμενες από τον καρμικό νόμο ή πεπρωμένο, επαναλαμβάνουν ασυνείδητα τα πρώτα βήματα των αντίστοιχων μητρικών φυλών. Όπως οι συγκριτικά ανοιχτόχρωμοι Μπραχμάνοι – όταν εισέβαλαν στην Ινδία με τους σκουρόχρωμους Δρ βίδες – ήρθαν από τον Βορρά, έτσι και η Άρια Πέμπτη Φυλή πρέπει να διεκδικήσει την καταγωγή της από βόρειες περιοχές. Οι απόκρυφες επιστήμες δείχνουν ότι οι ιδρυτές (οι αντίστοιχες ομάδες των επτά Πρατζαπάτι) των Ριζικών Φυλών συνδέονται όλοι με τον Πολικό Αστέρα. Στο Σχόλιο διαβάζουμε:

> "Εκείνος που κατανοεί την ηλικία του Ντρουβά [στο πρωτότοπο δίνεται το αντίστοιχο αυτού του ονόματος], ο οποίος αριθμεί 9090 θνητά έτη, θα κατανοήσει τους χρόνους των πραλάγια, το τελικό πεπρωμένο των εθνών, ω Λανού".

Θα πρέπει να υπάρχει, επίσης, ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο ένα Ασιατικό έθνος τοποθετεί τους μεγάλους προγεννήτορες και αγίους του στην Μεγάλη Άρκτο, έναν βόρειο αστερισμό. Έχουν ΠΕΡΑΣΕΙ, όμως, 70.000 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ Ο ΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΔΕΙΧΝΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΚΡΟ ΤΗΣ ΟΥΡΑΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΡΚΤΟΥ και πολλές περισσότερες χιλιάδες χρόνια από τότε που οι επτά *Ρίσι* μπορεί να ταυτίζονταν με τον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου.

Άρια Φυλή γεννήθηκε και αναπτύχθηκε στον μακρινό βορρά, αν και μετά την καταβύθιση της ηπείρου της Ατλαντίδος οι φυλές της μετανάστευσαν νοτιότερα στην Ασία. Έτσι, ο Προμηθέας είναι γιος της Ασίας και ο Δευκαλίονας, ο γιος του, ο Έλληνας Νώε – ο οποίος δημιούργησε ανθρώπους από τις πέτρες της μητέρας γης – ονομάζεται από τον Λούκιο Βόρειος Σκύθης και ο Προμηθέας γίνεται αδελφός του Άτλαντα και δένεται στο Όρος Καύκασο και στα Χιόνια.[651]

Ελλάδα είχε τον *Υπερβόρειο*, αλλά και το *Νότιο* Απόλλωνα της. Έτσι, όλοι σχεδόν οι θεοί της Αιγύπτου, της Ελλάδας και της Φοινίκης, καθώς και άλλων Πανθέων, είναι βόρειας προέλευσης και γεννήθηκαν στην Λεμουρία, προς το τέλος της Τρίτης Φυλής, όταν είχε ολοκληρωθεί η πλήρης υλική και φυσιολογική εξέλιξή της.[652] Όλοι οι "μύθοι" των Ελλήνων βασίζονταν πάνω σε ιστορικά γεγονότα, αν η ιστορία αυτή είχε περάσει στους μεταγενέστερους

Ο Δευκαλίων λέγεται ότι έφερε στην Φοινίκη την λατρεία του 'Αδωνη και του Όσιρη. Η λατρεία αυτή είναι η λατρεία του Ήλιου, που χάθηκε και ξαναβρέθηκε με την αστρονομική σημασία της. Μόνο στον Πόλο ο Ήλιος πεθαίνει για ένα διάστημα έξι μηνών, γιατί σε πλάτος 68° παραμένει νεκρός μόνο για σαράντα ημέρες, όπως στην γιορτή του Όσιρη. Οι δυο λατρείες γεννήθηκαν στην βόρεια Λεμουρία ή την ήπειρο εκείνη της οποίας η Ασία αποτελούσε ένα είδος χωρισμένης προέκτασης και η οποία απλωνόταν μέχρι τις Πολικές περιοχές. Αυτό δείχνεται ικανοποιητικά στο έργο του Γκέμπελιν, *Αλληγορίες της Ανατολής*, σελ. 246, καθώς και από τον Μπαιγό, αν και ούτε ο Ηρακλής ούτε ο Όσιρης είναι ηλιακοί μύθοι, εκτός μόνο στην μια από τις επτά όψεις τους.

Οι Υπερβόρειοι, που τώρα θεωρούνται μυθικοί, περιγράφονταν σαν οι αγαπημένοι ιερείς και υπηρέτες των θεών και κυρίως του Απόλλωνα (Ηρόδοτος, *Ιστορία,* IV, 33-35, Παυσανίας, *Περιήγηση*, Βιβλ. Πρώτο, XXXI, 2· Βιβλ. Πέμπτο, VII, 8. Βιβλ. Δέκατο, V, 7-9.)

ανόθευτη από μύθους. Οι "μονόφθαλμοι" Κύκλωπες, οι γίγαντες που θρυλούνται σαν γιοι του Ουρανού και της Γης, τρεις τον αριθμό, σύμφωνα με τον Ησίοδο, ήταν οι τρεις τελευταίες υποφυλές των Λεμουρίων, η έκφραση "μονόφθαλμοι" αναφέρεται στο μάτι της Σοφίας[653] γιατί τα δυο μπροστινά μάτια αναπτύχθηκαν πλήρως σαν φυσικά όργανα μόνο στην αρχή της Τέταρτης Φυλής. Η αλληγορία του Οδυσσέα, οι σύντροφοι του οποίου κατασπαράχθηκαν, ενώ ο βασιλιάς της Ιθάκης σώθηκε βγάζοντας με ένα δαυλό το μάτι του Πολύφημου, βασίζεται πάνω στην ψυχο-φυσιολογική ατροφία του ματιού. Ο Οδυσσέας ανήκει στον κύκλο των ηρώων της Τέταρτης Φυλής και, αν και "σοφός" στα μάτια της τελευταίας, θα πρέπει να ήταν άσωτος κατά την γνώμη των βουκόλων Κυκλώπων.[654] Οι περιπέτειές του με αυτούς – μια άγρια φυλή γιγάντων, σε αντίθεση με τον καλλιεργημένο πολιτισμό της *Οδύσσειας* – είναι μια αλληγορική καταγραφή του βαθμιαίου περάσματος από τον κυκλώπειο πολιτισμό της πέτρας και των κολοσσιαίων κτισμάτων, στην πιο αισθησιακή και φυσική κουλτούρα των Ατλάντειων, η οποία τελικά ανάγκασε τους τελευταίους της Τρίτης Φυλής να χάσουν το διεισδυτικό πνευματικό μάτι τους. Εκείνη η άλλη αλληγορία η οποία εμφανίζει τον Απόλλωνα να σκοτώνει τους Κύκλωπες για να εκδικηθεί τον θάνατο του γιου του Ασκληπιού, δεν αναφέρεται στις τρεις φυλές που αντιπροσωπεύονταν από τους τρεις γιους του Ουρανού και της Γης, αλλά στους Υπερβόρειους Αριμάσπιους Κύκλωπες, την τελευταία από τις φυλές τις προικισμένες με το "μάτι της Σοφίας". Οι πρώτες άφησαν τα απομεινάρια και τα κτίσματά τους παντού, τόσο στον νότο όσο και στον βορρά, ενώ οι δεύτεροι περιορίζονταν μόνο στον βορρά. Έτσι ο Απόλλωνας – κατ' εξοχήν θεός των Ενορατικών, που καθήκον του ήταν να τιμωρεί την βεβήλωση – τους σκότωσε, οι ακτίνες του συμβολίζουν τα ανθρώπινα πάθη, πύρινα, θανατηφόρα και έκρυψε τις ακτίνες του πίσω από ένα βουνό στις Υπερβόρειες περιοχές. [Υγίνος, *Ποιητική Αστρονομία*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XV.] Κοσμικά και αστρονομικά αυτός ο Υπερβόρειος θεός είναι ο Ήλιος προσωποποιημένος, ο οποίος κατά την διάρκεια του αστρικού έτους (25.868 χρόνια) αλλάζει το κλίμα στην επιφάνεια της Γης, κάνοντας τις τροπικές περιοχές παγωμένες και το *αντίστροφο*. Ψυχικά και πνευματικά η σημασία του είναι πολύ πιο σημαντική. Όπως παρατηρεί σχετικά ο Γκλάντστον στο έργο του "Οι Μεγαλύτεροι θεοί του Ολύμπου", οι ιδιότητες του Απόλλωνα (μαζί με της Αθηνάς) "είναι αδύνατον να δικαιολογηθούν, χωρίς να αναφερθούμε σε πηγές που βρίσκονται πέρα από τα όρια των παραδόσεων οι οποίες διερευνώνται συνήθως για την ερμηνεία της ελληνικής μυθολογίας". [*Δέκατος Ένατος Αιώνας*, Τομ. XXII, Ιούλιος 1887, σελ. 92.]

ιστορία της Λητούς, της μητέρας του Απόλλωνα, είναι η πιο περιεκτική σε διάφορα νοήματα. Αστρονομικά, η Λητώ είναι η πολική περιοχή και η νύχτα, που γεννάει τον Ήλιο, τον Απόλλωνα, το Φοίβο κ.τ.λ. Αυτή έχει γεννηθεί στις υπερβόρειες χώρες όπου όλοι οι κάτοικοι ήταν ιερείς του γιου της, γιορτάζοντας την ανάστασή του και την κάθοδό του στην χώρα τους κάθε δεκαεννιά χρόνια κατά την ανανέωση του σεληνιακού κύκλου. [Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Δεύτερο, παρ. 47.] Γεωλογικά, η Λητώ είναι η Υπερβόρεια Ήπειρος και η φυλή της.[655]

Οι Κύκλωπες δεν είναι οι μοναδικοί "μονόψθαλμοι" αντιπρόσωποι της παράδοσης. Οι Αριμασποί ήταν ένας σκυθικός λαός και λέγεται επίσης ότι είχαν ένα μάτι. (Τζ. Μπ. Μπουργκουνιόν ντ' Ανβίγ, *Αρχαία Γεωγραφία συντομευμένη*, Τομ. II, σελ. 321). Αυτούς κατέστρεψε ο Απόλλωνας με τις ακτίνες του. (Βλέπε ανωτέρω.)

Ο Οδυσσέας ναυάγησε στην νήσο Αία, όπου η Κίρκη μεταμόρφωσε όλους τους συντρόφους του σε γουρούνια, εξαιτίας της φιληδονίας τους και μετά απ' αυτό ρίχτηκε στην Ωγυγία, το νησί της Καλυψούς, όπου για επτά χρόνια έζησε μαζί της με παράνομη σχέση. Η Καλυψώ ήταν κόρη του Άτλαντα (*Οδύσσεια*, Βιβ. VII, 245) και όλες οι παραδοσιακές αρχαίες αποδόσεις όταν μιλούν για την νήσο της Ωγυγίας λένε ότι βρισκόταν πολύ μακριά από την Ελλάδα και ακριβώς στο μέσον του ωκεανού: ταυτίζοντάς την έτσι με την Ατλαντίδα.

Για να διακρίνουν ανάμεσα στην Λεμουρία και την Ατλαντίδα, οι αρχαίοι συγγραφείς αναφέρονταν στην δεύτερη σαν βόρεια ή Υπερβόρεια Ατλαντίδα και στην πρώτη σαν Νότια. Έτσι ο Απολλόδωρος (*Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Δεύτερο, V, 11) λέει: "Τα χρυσά μήλα που πήρε ο Ηρακλής δεν βρίσκονταν, όπως νομίζουν μερικοί, στην Λιβύη, βρίσκονταν στην Υπερβόρεια Ατλαντίδα". Οι Έλληνες πολιτογραφούσαν όλους τους θεούς που δανείζονταν και τους έκαναν Έλληνες και οι σύγχρονοι τους βοήθησαν. Έτσι οι μυθολόγοι προσπάθησαν να κάνουν από τον Ηριδανό, τον ποταμό Πο στην Ιταλία. Στο μύθο του Φαέθωνα λέγεται ότι κατά τον θάνατό του οι αδελφές του έχυσαν καυτά δάκρυα τα οποία έπεσαν στον Ηριδανό και μεταβλήθηκαν σε κεχριμπάρι. Το κεχριμπάρι, τώρα, βρίσκεται μόνο στις βόρειες θάλασσες, στην Βαλτική. Ο Φαέθωνας που βρήκε τον θάνατο ενώ έφερνε την ζεστασιά στα παγωμένα άστρα των αρκτικών περιοχών, αφύπνισε στον Πόλο τον Δράκοντα που είχε παγώσει από το κρύο και κατακρημνίστηκε μέσα στον Ηριδανό, είναι μια αλληγορία που αναφέρεται άμεσα στις αλλαγές του κλίματος σε κείνους τους μακρινούς χρόνους όταν, από μια παγωμένη ζώνη, οι πολικές χώρες έγιναν μια περιοχή με ήπιο και ζεστό κλίμα. Ο σφετεριστής της λειτουργίας του ήλιου, ο Φαέθωνας, που γκρεμίστηκε μέσα στον Ηριδανό από τον κευρανό του Δία, είναι ένας υπαινιγμός για την

Όταν το αστρονομικό νόημα παραχωρεί την θέση του στο πνευματικό και στο θείο – και ο Απόλλωνας και η Αθηνά μεταμορφώνονται σε πουλιά, το σύμβολο και το ιερογλυφικό των ανώτερων θεοτήτων και αγγέλων – τότε ο λαμπερός θεός αποκτάει θείες δημιουργικές δυνάμεις. Ο Απόλλωνας γίνεται η προσωποποίηση της Ενόρασης, όταν στέλνει το αστρικό διπλό του Αινεία στο πεδίο της μάχης, [Ομήρου, *Ιλιάδα,* V, 431-453] και έχει την ικανότητα να εμφανίζεται στους ενορατικούς του χωρίς να γίνεται ορατός από τα άλλα πρόσωπα που είναι παρόντα. [Ομήρου, *Ιλιάδα,* V, 322-336]. Ένα χάρισμα που το μοιράζεται, όμως, με κάθε ανώτερο Μυημένο.

Επομένως, ο Βασιλιάς των Υπερβόρειων ήταν γιος του Βορέα, του βόρειου ανέμου και Αρχιερέας του Απόλλωνα. Η διαμάχη της Λητούς με την Νιόβη (την Ατλάντεια Φυλή) – την μητέρα επτά γιων και επτά θυγατέρων που προσωποποιούσαν τις επτά υποφυλές της Τέταρτης Φυλής και τους επτά κλάδους τους (για τον αριθμό αυτόν βλέπε στον Απολλόδωρο, *Βιβλιοθήκη,* Βιβλ. Τρίτο, V, 6) – συμβολίζει την ιστορία των δυο ηπείρων. Οι οργή των "γιων του θεού", ή της "θέλησης και του Γιόγκα", που έβλεπαν τον σταθερό εκφυλισμό των Ατλάντειων, ήταν μεγάλη. [Βλέπε Μέρος Ι, "Οι Γιοί του Θεού και το Ιερό Νησί".] Και η καταστροφή των "παιδιών της Νιόβης" από τα παιδιά της Λητούς (τον Απόλλωνα και την Άρτεμη, τις θεότητες του Φωτός, της σοφίας και της αγνότητας ή τον Ήλιο και την Σελήνη αστρονομικά, η επίδραση των οποίων προκαλούσε αλλαγές στον άξονα της Γης, πλημμύρες και άλλους κοσμικούς κατακλυσμούς), είναι επομένως πολύ σαφής.[656] Ο μύθος για τα ασταμάτητα δάκρυα της Νιόβης, η θλίψη της οποίας αναγκάζει τον Δία να την μεταμορφώσει σε πηγή – η Ατλαντίδα που καλύφθηκε από νερό – δεν είναι λιγότερο γραφικός σαν σύμβολο. Η Νιόβη, ας μην ξεχνάμε, είναι κόρη μιας από τις Πλειάδες (ή Ατλαντίδες) και επομένως εγγονή του Άτλαντα, γιατί αυτή αντιπροσωπεύει τις τελευταίες γενιές της καταδικασμένης ηπείρου. [Βλέπε, Οβίδιου, *Μεταμορφώσεις*, VI, 155 και επομ.]

Είναι σωστή η παρατήρηση του Μπαιγύ ότι η Ατλαντίδα είχε μια τεράστια επίδραση πάνω στην αρχαιότητα. "Αν αυτά τα ονόματα", προσθέτει, "είναι απλές αλληγορίες, τότε όλη η αλήθεια

δεύτερη αλλαγή που έλαβε χώρα σε εκείνες τις περιοχές όταν, για άλλη μια φορά, η χώρα όπου "άνθιζε η μανόλια" έγινε η έρημη απαγορευμένη περιοχή του απόμακρου βορρά και των αιώνιων πάγων. Η αλληγορία αυτή καλύπτει τα γεγονότα δυο *πραλάγια* και αν κατανοηθεί σωστά θα όφειλε να είναι μια απόδειξη της τρομακτικής αρχαιότητας των ανθρώπινων φυλών.

Τόσο απόκρυφη και μυστική είναι μια από τις όψεις της Λητούς, ώστε αυτή φαίνεται να επανεμφανίζεται ακόμα και στην Αποκάλυψη (ΙΒ) σαν η γυναίκα η περιβεβλημένη τον Ήλιο (Απόλλωνα) και με την Σελήνη (Άρτεμη) κάτω από τα πόδια της και η οποία έγκυος όντας, "έκραζε κοιλοπονούσα και βασανιζόμενη για να γεννήσει". Ένας μεγάλος κόκκινος Δράκοντας στέκεται μπροστά στην γυναίκα, έτοιμος να καταβροχθίσει το παιδί. Αυτή γεννάει ένα αγόρι που επρόκειτο να κυβερνήσει όλα τα έθνη, με μια σιδερένια ράβδο και το οποίο αρπάχθηκε προς τον θρόνον του θεού (του Ήλιου). Η γυναίκα φεύγει στην έρημο καταδιωκόμενη ακόμα από τον Δράκοντα, ο οποίος τρέχει ξανά και πετάει από το στόμα του νερό σαν κατακλυσμό, οπότε η γη βοήθησε την γυναίκα και κατάπιε τον κατακλυσμό. Και ο Δράκοντας πήγε να κάνει πόλεμο με τους υπόλοιπους του σπέρματός της, οι οποίοι φύλαγαν τις εντολές του θεού, κ.τ.λ. (Αποκάλυψη, ΙΒ', 14-17). Καθένας που διαβάζει την αλληγορία της Λητούς η οποία καταδιώκεται από την εκδίκηση της ζηλιάρας Ήρας, θα αναγνωρίσει την ταυτότητα των δυο αποδόσεων. Η Ήρα στέλνει τον Πύθωνα, τον Δράκοντα, να τιμωρήσει και να καταστρέψει την Λητώ και να καταβροχθίσει το παιδί της. Αυτό το παιδί είναι ο Απόλλωνας, ο Ήλιος, γιατί ασφαλώς, "το αγόρι που επρόκειτο να κυβερνήσει όλα τα έθνη με σιδηρά ράβδο", της Αποκάλυψης, δεν είναι σίγουρα ο μειλίχιος "Γιος του Θεού", ο Ιησούς, αλλά ο φυσικός Ήλιος, "που κυβερνά όλα τα έθνη". Ενώ ο Δράκοντας, είναι ο Βόρειος Πόλος, που βαθμιαία κυνήγησε τους πρώτους Λεμούριους από τις χώρες που γίνονταν όλο και περισσότερο Υπερβόρειες και ακατάλληλες για να κατοικηθούν από εκείνους οι οποίοι γρήγορα μεταβάλλονταν σε φυσικούς ανθρώπους, γιατί τώρα είχαν να κάνουν με κλιματολογικές μεταβολές. Ο Δράκοντας δεν επέτρεπε στην Λητώ να "γεννήσει": στον Ήλιο να εμφανιστεί. "Αυτή έφυγε από τον ουρανό και δεν έβρισκε μέρος όπου να μπορέσει να γεννήσει", μέχρις ότου ο Ποσειδώνας (ο ωκεανός), συγκινήθηκε, ακινητοποίησε το μετακινούμενο νησί της Δήλου (την νύμφη Αστερία, η οποία μέχρι τότε κρυβόταν από τον Δία κάτω από τα νερά του ωκεανού) και εκεί η Λητώ βρίσκει καταφύγιο και γεννιέται ο λαμπρός θεός Δήλιος, ο οποίος μόλις σχεδόν εμφανίζεται σκοτώνει τον Πύθωνα, το κρύο και τον πάγο της αρκτικής περιοχής, στις θανατηφόρες σπείρες του οποίου κάθε ζωή εξαφανίζεται. Με άλλα λόγια, η Λητώ-Λεμουρία, μεταμορφώνεται σε Νιόβη-Ατλαντίδα, πάνω στην οποία ο γιος της Απόλλωνας ή Ήλιος, βασιλεύει με σιδερένια ράβδο, πράγματι, αφού ο Ηρόδοτος εμφανίζει τους Άτλαντες να καταριώνται την υπερβολική του θερμότητα. Η αλληγορία αυτή με το άλλο μυστικό της νόημα (ένα άλλο από τα επτά κλειδιά) αναπαράγεται στο προαναφερθέν κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Η Λητώ γίνεται, πράγματι, μια πανίσχυρη θεά και βλέπει τον γιο της να λατρεύεται (ηλιακή λατρεία) σχεδόν σε κάθε ναό της αρχαιότητας. Στην απόκρυφη όψη του, ο Απόλλωνας είναι κύριος του Αριθμού 7. Έχει γεννηθεί την έβδομη ημέρα του μήνα, και οι κύκνοι της Μυορίκης κολύμπησαν επτά φορές γύρω από την Δήλο τραγουδώντας αυτό το γεγονός, του δίνουν επτά χορδές για την Λύρα του: οι επτά ακτίνες του ήλιου και οι επτά δυνάμεις της φύσης. Αλλά αυτό μόνο στο αστρονομικό νόημα, ενώ το προηγούμενο είναι καθαρά γεωλογικό.

την οποία περιέχουν εκείνοι οι μύθοι προέρχεται από την Ατλαντίδα. Αν, όμως, ο μύθος είναι μια αληθινή παράδοση – οσοδήποτε αλλαγμένη – τότε ολόκληρη η αρχαία ιστορία περιέχεται μέσα του". [*Επιστολή περί της Ατλαντίδος*, σελ. 137.]

Πολύ περισσότερο, μάλιστα, αφού όλα τα αρχαία κείμενα, ποιητικά και πεζά, είναι γεμάτα με υπενθυμίσεις των Λεμουρο-Ατλάντειων των πρώτων φυσικών φυλών, αν και σε αριθμητική τάξη ήταν η Τρίτη και Τέταρτη. Ο Ησίοδος καταγράφει την παράδοση σχετικά με τους ανθρώπους της εποχής του Χαλκού, τους οποίους ο Δίας είχε κατασκευάσει από ξύλο μελιάς και των οποίων η καρδιά ήταν σκληρότερη κι από διαμάντι. Ντυμένοι με Χαλκό, από το κεφάλι μέχρι τα πόδια, περνούσαν την ζωή τους πολεμώντας. Με τερατώδες μέγεθος, προικισμένοι με φοβερή δύναμη, ανίκητα μπράτσα και χέρια κατέβαιναν από τους ώμους τους, λέει ο ποιητής [Ησιόδου, *Έργα και Ημέραι*, 143 και επομ.]. Τέτοιοι ήταν οι γίγαντες των πρώτων φυσικών φυλών. Οι Ιρανοί έχουν στο Γιάσνα μια αναφορά για τους τελευταίους Ατλάντειους. Η παράδοση ισχυρίζεται ότι οι "Γιοι του θεού" ή οι μεγάλοι Μυημένοι του Ιερού Νησιού, εκμεταλλεύτηκαν τον Κατακλυσμό για να καθαρίσουν την γη από τους μαύρους Μάγους μεταξύ των Ατλάντειων. Ο σχετικός στίχος, *Γιάσνα* IX, 5, απευθύνεται στον Ζωροάστρη σαν έναν από τους "Γιους του θεού". Αναφέρει: "Εσύ, ω Ζαρατούστρα, έκανες όλους τους δαίμονες [δηλαδή τους μαύρους Μάγους] οι οποίοι προηγούμενα τριγύριζαν στον κόσμο με ανθρώπινη μορφή, να κρυφτούν μέσα στην γη" (δηλαδή τους βοήθησε να καταβυθιστούν).

Οι Λεμούριοι, όπως επίσης και οι πρώτοι Ατλάντειοι, χωρίζονταν σε δυο ξεχωριστές τάξεις: τους "Γιους της Νύχτας" ή Σκότους και τους "Γιους του Ήλιου" ή Φωτός. Τα αρχαία βιβλία μας λένε για φοβερές μάχες ανάμεσα στους δυο, όταν οι πρώτοι – εγκαταλείποντας την χώρα του Σκότους, απ' όπου ο Ήλιος έφευγε για πολλούς μήνες – κατέβηκαν από τις αφιλόξενες περιοχές και "προσπάθησαν να αρπάξουν τον κύριο του φωτός" από τους πιο ευνοημένους αδελφούς τους των περιοχών του ισημερινού. Ίσως μας πουν ότι οι αρχαίοι δεν γνώριζαν τίποτε για την μεγάλη νύχτα εξάμηνης διάρκειας στις πολικές περιοχές. Ακόμα και ο Ηρόδοτος, *Ιστορία*, (IV, παρ. 25), ο πιο μορφωμένος από τους υπόλοιπους, αναφέρει μόνο έναν λαό ο οποίος κοιμόταν για έξι μήνες τον χρόνο και έμενε ξύπνιος τους άλλους έξι. Ωστόσο οι Έλληνες γνώριζαν καλά ότι υπήρχε μια χώρα στον βορρά όπου ο χρόνος χωριζόταν σε μια ημέρα και μια νύχτα διάρκειας έξι μηνών η καθεμιά, γιατί έτσι λέει ο Πλίνιος. [*Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XII, 89. Επίσης Σολίνος, *Συλλογή αξιομνημόνευτων πραγμάτων*, κεφ. 16, και Πομπώνιος Μέλας, *Περί Χωρογραφίας*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. 5 (36).] Μιλούν για τους Κιμμέριους και τους Υπερβόρειους και κάνουν διάκριση μεταξύ των δυο. Οι πρώτοι κατοικούσαν στην *Μαιώτιδα Λίμνη* (ανάμεσα στις 45° και 50° πλάτος). Ο Πλούταρχος εξηγεί ότι δεν ήταν παρά ένα μικρό τμήμα ενός μεγάλου έθνους που είχε εκδιωχθεί από τους Σκύθες και το οποίο, αφού διέσχισε την Ασία σταμάτησε κοντά στην Ταναΐδα.

> Αυτά τα πολεμοχαρή πλήθη ζούσαν προηγούμενα στην ακτή του ωκεανού, μέσα σε πυκνά δάση και κάτω από έναν σκοτεινό ουρανό. Εκεί ο πόλος αγγίζει σχεδόν το κεφάλι, εκεί μακριές νύχτες και μέρες χωρίζουν τον χρόνο. [Πλούταρχος, *Βίοι: Μάριος*, παρ. 11.]

Όσο για τους Υπερβόρειους, οι άνθρωποι αυτοί "έσπερναν το πρωί, θέριζαν το μεσημέρι, μάζευαν τους καρπούς το απόγευμα και τους αποθήκευαν κατά την διάρκεια της νύχτας στις σπηλιές τους". [Πλίνιος, *Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XII, 90.]

Ακόμα και οι συγγραφείς του Ζόσρ γνώριζαν αυτό το γεγονός, γιατί έχει γραφεί:

> Στο βιβλίο του Χαμανουνάχ, του Παλιού (ή του Αρχαίου), μαθαίνουμε από εκτεταμένες εξηγήσεις ότι η Γη γυρίζει γύρω από τον εαυτό της με την μορφή ενός κύκλου. Άλλοι βρίσκονται στην κορυφή, άλλοι κάτω... υπάρχουν μερικές χώρες της Γης που φωτίζονται, ενώ άλλες βρίσκονται στο σκοτάδι, αυτές έχουν ημέρα όταν για τις πρώτες είναι νύχτα και υπάρχουν χώρες στις οποίες είναι συνεχώς ημέρα, ή στις οποίες τελικά η νύχτα κρατάει μόνο λίγα λεπτά. [Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 139, αναφορά από το *Ζοχάρ*, III, φύλ. 10α.]

νήσος Δήλος, η Αστερία της ελληνικής μυθολογίας, δεν βρισκόταν ποτέ στην Ελλάδα, μια χώρα η οποία, στην εποχή της, δεν υπήρχε ακόμα ούτε καν σε μοριακή μορφή. Αρκετοί

συγγραφείς δείχνουν ότι αντιπροσώπευε μια χώρα ή ένα νησί πολύ μεγαλύτερο από τις μικρές κηλίδες ξηράς που έγιναν Ελλάδα. Τόσο ο Πλίνιος όσο και ο Διόδωρος ο Σικελός την τοποθετούν στην Βόρεια θάλασσα. Ο ένας την ονομάζει Βασιλεία ή "βασιλική" [Διόδωρος ο Σικελός, *Βιβλιοθήκη*, Βιβλ. Πέμπτο, παρ. 23]. Ο άλλος, ο Πλίνιος, την ονομάζει Οσερίκτα, [*Φυσική Ιστορία*, Βιβλ. Τριακοστό Έβδομο, 39], μια λέξη η οποία σύμφωνα με τον Ρούντμπεκ [Όλαους Ρούντμπεκ, *Atland eller Manheim* (Ατλαντική), Τομ. I, κεφ. XIV, "Οσερίκτα", σελ. 462, 464], είχε "ένα νόημα στις βόρειες γλώσσες αντίστοιχο με το Νησί των θείων βασιλέων ή θεών -βασιλέων" ή επίσης το "βασιλικό νησί των θεών", γιατί οι θεοί είχαν γεννηθεί εκεί, δηλαδή οι θείες δυναστείες των βασιλέων της Ατλαντίδας πρόβαλαν από εκείνο το μέρος. Οι γεωγράφοι και οι γεωλόγοι ας το αναζητήσουν ανάμεσα στην ομάδα νησιών που ανακάλυψε ο Νόρντεσκολντ στο ταξίδι του με τον Βέγγα στις αρκτικές περιοχές.[657] Τα μυστικά βιβλία μας πληροφορούν ότι το *κλίμα σε κείνες τις περιοχές άλλαξε πάνω από μια φορά*, από τότε που οι πρώτοι άνθρωποι κατοίκησαν εκείνα τα τώρα σχεδόν απροσέγγιστα πλάτη. Ήταν ένας παράδεισος πριν γίνουν κόλαση. Ο σκοτεινός Άδης των Ελλήνων και η παγωμένη περιοχή των Σκιών ήταν η Σκανδιναβική Κόλαση, η θεά-βασίλισσα της χώρας των νεκρών "κυριαρχεί βαθιά μέσα στους Χελχάιμ και Νιφελχάιμ". Παρόλα αυτά, ήταν η γενέτειρα του Απόλλωνα, του λαμπρότερου από τους θεούς στον ουρανό αστρονομικά, αφού αυτός ήταν ο πιο φωτεινός από τους θείους βασιλείς που βασίλεψαν πάνω στα πρώτα έθνη, σύμφωνα με το ανθρώπινο νόημά του. Το τελευταίο γεγονός παρουσιάζεται στην *Ιλιάδα* (IV, 239-269), όπου ο Απόλλωνας λέγεται ότι εμφανίστηκε τέσσερις φορές με την δική του μορφή (σαν ο θεός των τεσσάρων φυλών) και έξι φορές με ανθρώπινη μορφή, δηλαδή σαν συνδεόμενος με τις θείες Δυναστείες των αρχικών μη χωρισμένων Λεμούριων.

Αυτοί οι πρώτοι μυστηριώδεις λαοί, οι χώρες τους (που τώρα έγιναν ακατοίκητες), καθώς και τα ονόματα που δίνονταν σε ανθρώπους νεκρούς και ζωντανούς, είναι εκείνα που έδωσαν την ευκαιρία στους αδαείς Πατέρες της Εκκλησίας να επινοήσουν μια κόλαση, την οποία μετέτρεψαν σε μια φλεγόμενη αντί για παγωμένη περιοχή.[658]

Φυσικά, είναι φανερό ότι οι Ατλάντειοί μας δεν ήταν ούτε οι Υπερβόρειοι, ούτε οι Κιμμέριοι ή οι Αριμασποί, ούτε επίσης οι Σκύθες οι οποίοι ήταν γνωστοί και επικοινωνούσαν με τους Έλληνες. Αλλά όλοι αυτοί ήταν απόγονοι των τελευταίων υποφυλών τους. Οι Πελασγοί ήταν ασφαλώς μια από τις ριζικές φυλές της μελλοντικής Ελλάδας και ένα απομεινάρι μιας υποφυλής της Ατλαντίδος. Ο Πλάτωνας υπαινίσσεται το ίδιο όταν μιλάει γι' αυτούς, το όνομα των οποίων υποστηρίζεται ότι προήλθε από την λέξη πέλαγος: μεγάλη θάλασσα. Ο Κατακλυσμός του Νώε μπορεί να είναι αστρονομικός και αλληγορικός, αλλά δεν είναι μυθικός, γιατί η ιστορία βασίζεται πάνω στην ίδια αρχαϊκή παράδοση αναφορικά με ανθρώπους – ή μάλλον με έθνη – που σώθηκαν κατά την διάρκεια κατακλυσμών, με κάνω, κιβωτούς και πλοία. Κανένας δεν θα τολμούσε να πει ότι ο Χαλδαίος Ξίσουθρος, ο Ινδός Βαϊβασβάτα, ο Κινέζος Πεϊράν – ο "αγαπημένος των θεών", οι οποίοι τον έσωσαν από μια πλημμύρα πάνω σ' ένα κανό – ή ο Σκανδιναβός Μπεργκελμίρ, για τον οποίον οι θεοί έκαναν το ίδιο στον βορρά, όλοι αυτοί είναι ταυτόσημοι σαν άτομα. Αλλά οι μύθοι τους ξεπήδησαν από την καταστροφή η οποία περιλάμβανε τόσο την ήπειρο όσο και το νησί της Ατλαντίδος.

αλληγορία για τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες και τις επιτεύξεις τους στην μαγεία δεν είναι μύθος. Τα βιβλικά γεγονότα αποκαλύφθηκαν πράγματι. Αλλά όχι από την φωνή του Θεού εν

Τα νησιά αυτά "βρέθηκαν σπαρμένα με απολιθώματα αλόγων, προβάτων, βοδιών κ.τ.λ., ανάμεσα σε γιγαντιαία οστά ελεφάντων, μαμούθ, ρινόκερων" κ.τ.λ. Αν δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος πάνω στην γη κατ' εκείνη την περίοδο, "πως συνέβη άλογα και πρόβατα να βρεθούν συντροφιά με τα τεράστια προκατακλυσμιαία;" ρωτάει ένας Διδάσκαλος σε μια επιστολή. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 67, 5η εκδ.). Η απάντηση δίνεται παραπάνω στο κείμενο.

. Μια καλή απόδειξη για το ότι όλοι οι θεοί, οι θρησκευτικές πίστεις και οι μύθοι ήρθαν από τον βορρά, ο οποίος ήταν επίσης το λίκνο του φυσικού ανθρώπου, βρίσκεται σε αρκετές υπαινικτικές λέξεις οι οποίες προήλθαν από τις βόρειες φυλές και σ' αυτές παρέμειναν μέχρι σήμερα με το αρχικό τους νόημα. Αλλά αν και υπήρχε εποχή όπου όλα τα έθνη "μιλούσαν μια γλώσσα", οι λέξεις αυτές είχαν ένα διαφορετικό νόημα για τους Έλληνες και τους Λατίνους. Μια τέτοια λέξη είναι η *Manu, Man*, ένα ζωντανό ον και *Manes*, ο νεκρός άνθρωπος. Οι Λάπωνες μέχρι σήμερα ονομάζουν τα πτώματα *manes* (Ζ. Φ. Ρενιάρντ, *Ταξίδι στην Λαπωνία*). Ο *Mannus* είναι ο πρόγονος της γερμανικής φυλής, ο Ινδός *Manu*, το σκεπτόμενο ον, από την ρίζα *man*, ο Αιγύπτιος *Menes* και ο Μίνως, ο Βασιλιάς της Κρήτης, ένας από τους κριτές του κάτω κόσμου μετά τον θάνατό του, όλες προέρχονται από την ίδια ρίζα ή λέξη.

μέσω βροντών και αστραπών στο Όρος Σινά, ούτε από ένα θείο δάχτυλο που χάραξε τα λόγια πάνω στις πέτρινες πλάκες. Αλλά απλώς με την παράδοση μέσω παγανιστικών πηγών. Ο Διόδωρος, *Βιβλιοθήκη* (ΙΙΙ, 57), δεν επαναλάμβανε βέβαια την Πεντάτευχο όταν έγραφε για τους Τιτάνες: οι γίγαντες που γεννήθηκαν από τον Ουρανό και την Γη ή μάλλον, από τους Γιους του θεού, οι οποίοι πήραν για γυναίκες τις θυγατέρες των ανθρώπων που ήταν όμορφες. Ούτε και ο Φερεκύδης παρέθετε αποσπάσματα από την Γένεση όταν έδινε για κείνους τους γίγαντες λεπτομέρειες οι οποίες δεν βρίσκονται στις ιουδαϊκές Γραφές. Αυτός λέει ότι, οι Υπερβόρειοι ήταν της φυλής των Τιτάνων, που καταγόταν από τους πρώτους γίγαντες και ότι η Υπερβόρεια περιοχή ήταν η γενέτειρα των πρώτων γιγάντων. Τα Σχόλια των ιερών βιβλίων εξηγούν ότι η περιοχή αυτή ήταν ο μακρινός βορράς, οι τωρινές πολικές χώρες, η προ-Λεμούρια αρχαιότατη ήπειρος, η οποία κάποτε περιλάμβανε την Γροινλανδία, την Σπιτσβέργη, την Σουηδία, την Νορβηγία κ.τ.λ.

Αλλά ποιοι ήταν οι Νεφιλίμ της Γένεσης, Στ', 4; Υπήρχαν Παλαιολιθικοί και Νεολιθικοί άνθρωποι στην Παλαιστίνη αιώνες πριν από τα γεγονότα που καταγράφονται στο Βιβλίο των Αρχών. Η θεολογική παράδοση ταυτίζει τους Νεφιλίμ με τριχωτούς άνδρες ή σάτυρους, όπου οι τελευταίοι θεωρούνται μυθικοί για την Πέμπτη Φυλή και οι πρώτοι θεωρούνται ιστορικοί τόσο για την Τέταρτη όσο και για την Πέμπτη Φυλή. Έχουμε αναφέρει σε άλλο σημείο ποια ήταν τα πρωτότυπα αυτών των σατύρων και μιλήσαμε για την κτηνωδία της αρχικής και της τελευταίας Ατλάντειας Φυλής. Ποιο είναι το νόημα των ερώτων του Ποσειδώνα κάτω από μια μεγάλη ποικιλία ζωικών μορφών; Έγινε δελφίνι, για να κερδίσει την Αμφιτρίτη˙ έγινε άλογο, για να ξεγελάσει την Δήμητρα˙ κριάρι, για να εξαπατήσει την Θεοφάνη κ.τ.λ, κ.τ.λ. Ο Ποσειδώνας δεν είναι μόνο η προσωποποίηση του Πνεύματος και της Φυλής της Ατλαντίδος, αλλά και των παθών εκείνων των γιγάντων. Ο Γκεζένιους και άλλοι αφιερώνουν τεράστιο χώρο στην ανάλυση του νοήματος της λέξης Νεφιλίμ και όμως εξηγούν ελάχιστα. Αλλά τα Εσωτερικά αρχεία δείχνουν ότι εκείνα τα τριχωτά πλάσματα ήταν τελευταίοι απόγονοι των Λεμουρο-Ατλάντειων φυλών, οι οποίοι γέννησαν παιδιά με θηλυκά ζώα ειδών που τώρα έχουν από καιρό εκλείψει, δημιουργώντας έτσι *βωβούς* ανθρώπους, "τέρατα", όπως λένε οι Στάντζα.

μυθολογία, λοιπόν, βασιζόμενη πάνω στην *Θεογονία* του Ησιόδου, η οποία είναι μια ποιητική καταγραφή πραγματικών παραδόσεων ή προφορικής ιστορίας, μιλάει για τρεις γίγαντες, που ονομάζονταν Βριάρεως, Κόττος και Γύγης, οι οποίοι ζούσαν σε μια σκοτεινή χώρα όπου ήταν φυλακισμένοι από τον Κρόνο για την ανταρσία τους εναντίον του. Και οι τρεις, σύμφωνα με τον μύθο, ήταν προικισμένοι με εκατό χέρια και πενήντα κεφάλια, όπου αυτά τα τελευταία αντιπροσωπεύουν τις φυλές, ενώ τα πρώτα τις υποφυλές και τις φατρίες. Έχοντας κατά νου ότι στην μυθολογία σχεδόν κάθε πρόσωπο είναι θεός ή ημίθεος και επίσης βασιλιάς ή απλός θνητός στην δεύτερη όψη του[659] και ότι και τα δυο ενέχουν θέση συμβόλων για χώρες, νησιά, δυνάμεις της φύσης, στοιχεία, έθνη, φυλές και υποφυλές, τότε το εσωτερικό Σχόλιο θα γίνει κατανοητό. Λέει ότι οι τρεις γίγαντες είναι τρεις πολικές χώρες οι οποίες άλλαξαν μορφή αρκετές φορές, με κάθε νέον κατακλυσμό ή με την εξαφάνιση μιας ηπείρου για να παραχωρήσει την θέση της σε μιαν άλλην. Ολόκληρος ο πλανήτης συσπάται περιοδικά και έχει συσπασθεί με αυτόν τον τρόπο τέσσερις φορές από την εμφάνιση της Πρώτης Φυλής. Ωστόσο αν και ολόκληρη η επιφάνεια της μεταμορφωνόταν έτσι κάθε φορά, η διαμόρφωση του αρκτικού και ανταρκτικού πόλου άλλαξε ελάχιστα. Οι πολικές χώρες ενώνονται και διασπώνται μεταξύ τους σε νησιά και χερσονήσους, αλλά ωστόσο παραμένουν πάντα ίδιες. Γι' αυτό η βόρεια Ασία ονομάζεται "αιώνια ή διαρκής χώρα" και η Ανταρκτική "αθάνατη" και "κρυμμένη"· ενώ η Μεσόγειος, ο Ατλαντικός, ο Ειρηνικός και άλλες περιοχές, εξαφανίζονται και επανεμφανίζονται με την σειρά, μέσα και πάνω από τα μεγάλα ύδατα.

Από την εμφάνιση της τεράστιας ηπείρου της Λεμουρίας, οι τρεις πολικοί γίγαντες βρίσκονταν φυλακισμένοι μέσα στον κύκλο τους από τον Κρόνο. Η φυλακή τους περιβάλλεται από έναν τοίχο χαλκού και η έξοδος γίνεται μόνο μέσω πυλών κατασκευασμένων από τον Ποσειδώνα (επομένως από την θάλασσα), τις οποίες δεν μπορούν να περάσουν. Και σ' αυτήν την μελαγχολική περιοχή υποφέρουν οι τρεις αδελφοί. Η *Ιλιάδα* (VIII ,13) φτιάχνει απ' αυτήν τα Τάρταρα. Όταν οι

Έτσι, για παράδειγμα, ο Γύγης είναι ένα τέρας με εκατό χέρια και πενήντα κεφάλια, ένας ημίθεος στην μια περίπτωση και ένας Λυδός, ο διάδοχος του Κανδαύλη, βασιλιά της χώρας, σε μια άλλη παράδοση. Το ίδιο απαντάται και στο ινδικό Πάνθεο, όπου οι Ρίσι και οι Γιοί του Μπράχμα ξαναγεννιώνται σαν θνητοί.

θεοί και οι Τιτάνες επαναστάτησαν με την σειρά τους εναντίον του Δία – την θεότητα της Τέταρτης Φυλής – ο πατέρας των θεών θυμήθηκε τους φυλακισμένους γίγαντες και τους χρησιμοποίησε για να νικήσει τους θεούς και τους Τιτάνες και να γκρεμίσει τους τελευταίους στον Άδη. Ή, με άλλα λόγια, για να κατακρημνίσει της Λεμουρία εν μέσω κεραυνών και αστραπών στον βυθό των θαλασσών, έτσι ώστε να κάνει χώρο για την Ατλαντίδα, η οποία επρόκειτο να καταβυθιστεί και να χαθεί με την σειρά της.[660] Η γεωλογική ανύψωση και το πλημμύρισμα της Θεσσαλίας ήταν μια επανάληψη σε μικρή κλίμακα του μεγάλου κατακλυσμού και έχοντας εντυπωθεί πάνω στην μνήμη των Ελλήνων, αναμίχθηκε απ' αυτούς και μπερδεύτηκε μαζί με την γενική μοίρας της Ατλαντίδος. Το ίδιο και ο πόλεμος μεταξύ των Ρακσάσα της Λάνκα και των Μπαρατάν, η φιλονικία των Ατλάντειων και Άριων στον υπέρτατο αγώνα τους ή η διαμάχη ανάμεσα στους Ντέβα και Ιζέντ (ή Περί), μετά από αιώνες μεταβλήθηκε σε μάχη των Τιτάνων, που χωρίστηκαν σε δυο εχθρικά στρατόπεδα και ακόμα αργότερα σε μάχη ανάμεσα στους αγγέλους του Θεού και στους αγγέλους του Σατανά. Ιστορικά γεγονότα μεταβλήθηκαν σε θεολογικά δόγματα. Φιλόδοξοι μελετητές, άνθρωποι μιας μικρής φυλής που δεν γεννήθηκε παρά μόνο εχθές και ένα από τα τελευταία παρακλάδια της Άριας ομάδας, ανέλαβαν να ανατρέψουν την θρησκευτική σκέψη του κόσμου και το κατάφεραν. Γιατί σχεδόν για δυο χιλιάδες χρόνια, εντύπωσαν στην σκεπτόμενη Ανθρωπότητα την πίστη στην ύπαρξη του Σατανά.

Αλλά καθώς τώρα αρκετοί μελετητές της Ελλάδας έχουν την πεποίθηση – όπως είχαν ο Μπαιγύ και ο Βολταίρος – ότι η *Θεογονία* του Ησιόδου βασίζεται πάνω σε ιστορικά γεγονότα, [βλέπε Π. Ντεσάρμ, *Μυθολογία της Αρχαίας Ελλάδας*], γίνεται ευκολότερο για τις απόκρυφες διδασκαλίες να βρουν τον δρόμο τους προς τις διάνοιες των σκεπτόμενων ανθρώπων και γι' αυτό ακριβώς παρουσιάστηκαν τα αποσπάσματα της μυθολογίας στην ανάλυσή μας πάνω στην σύγχρονη γνώση σ' αυτήν την Προσθήκη.

Τέτοια σύμβολα σαν αυτά που βρίσκονται σε όλες τις εξωτερικές πίστεις, είναι πολυάριθμοι οδοδείκτες των προϊστορικών αληθειών. Η ηλιόλουστη, ευτυχισμένη χώρα, το αρχέγονο λίκνο των πρώτων ανθρώπινων φυλών, έχει γίνει αρκετές φορές από τότε Υπερβόρεια και Κρόνια,[661] δείχνοντας έτσι την Χρυσή Εποχή και την βασιλεία του Κρόνου από πολύμορφες όψεις. Ήταν πολύπλευρη στον χαρακτήρα της πράγματι: κλιματολογικά, εθνολογικά και ηθικά. Γιατί η Τρίτη Λεμούρια Φυλή πρέπει φυσιολογικά να διαιρεθεί στην πρώτη ανδρόγυνο και στην τελευταία δισεξουαλική φυλή και το κλίμα των τόπων διαμονής και των ηπείρων της πρέπει να χωριστεί σε μια αιώνια άνοιξη και σε έναν αιώνιο χειμώνα, σε ζωή και θάνατο, αγνότητα και μιαρότητα. Ο Κύκλος των μύθων πάντα μεταμορφώνεται κατά την διάρκεια του ταξιδιού του από την λαϊκή φαντασία. Ωστόσο μπορεί να καθαριστεί από την βρωμιά που μάζεψε στον δρόμο του μέσα από τα πολλά έθνη και μέσα από τις αμέτρητες διάνοιες οι οποίες πρόσθεσαν τις δικές τους υπερβολικές προσθήκες στα αρχικά γεγονότα. Αφήνοντας για λίγο τις ελληνικές ερμηνείες μπορούμε να αναζητήσουμε μερικές ακόμα επιβεβαιώσεις τους σε επιστημονικές και γεωλογικές αποδείξεις.

Οι ήπειροι καταστρέφονται εναλλάξ από φωτιά και νερό: είτε μέσω σεισμών και ηφαιστειακών εκρήξεων, είτε με καταβύθιση και μεγάλη αντικατάσταση από ύδατα. Οι ήπειροί μας πρέπει να καταστραφούν εξαιτίας της προηγούμενης κατακλυσμικής διαδικασίας. Οι συχνοί σεισμοί του τωρινού και των περασμένων χρόνων μπορεί να είναι μια προειδοποίηση.

Ο γεωγράφος Διονύσιος ο Περιηγητής, μας λέει ότι η μεγάλη θάλασσα Βόρεια της Ασίας ονομαζόταν παγωμένη ή Κρόνιο (*Περιήγησις*, 31 φυλ.). Ο Ορφέας (*Αργοναυτικά*, 1085) και ο Πλίνιος (Βιβλίο Πέμπτο, XVI) επιβεβαιώνουν την δήλωση δείχνοντας ότι οι γιγαντιαίοι κάτοικοί της ήταν εκείνοι που της έδωσαν το όνομα. Και η Μυστική Δοξασία εξηγεί και τους δυο ισχυρισμούς λέγοντας ότι όλες οι ήπειροι σχηματίζονταν από Βορρά προς Νότο και ότι, όπως η ξαφνική αλλαγή του κλίματος νανοποίησε την φυλή που είχε γεννηθεί πάνω της, εμποδίζοντας την ανάπτυξή της, έτσι αρκετές μοίρες νοτιότερα διαφορετικές συνθήκες δημιούργησαν τους ψηλότερους ανθρώπους σε κάθε νέα ανθρωπότητα ή φυλή. Το βλέπουμε ακόμα και σήμερα. Οι ψηλότεροι άνθρωποι σήμερα βρίσκονται στις βόρειες χώρες, ενώ οι μικρότεροι είναι οι Νότιοι Ασιάτες, οι Ινδοί, οι Κινέζοι, οι Ιάπωνες κ.τ.λ. Συγκρίνατε τους ψηλούς Σιχ και Πουντζάμπ, τους Αφγανούς, Νορβηγούς, Ρώσους, Βόρειους Γερμανούς, Σκώτους και Άγγλους με τους κατοίκους της κεντρικής Ινδίας και με τον μέσο Ευρωπαίο πάνω στην ήπειρο. Έτσι, λοιπόν, οι γίγαντες της Ατλαντίδος και επομένως οι Τιτάνες του Ησιόδου, είναι όλοι Βόρειοι.

VII

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΩΛΟΓΙΚΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΑΡΚΕΤΩΝ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΜΈΝΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ

Ίσως δεν θα ήταν άσκοπο, χάριν εκείνων οι οποίοι ανάγουν την παράδοση μιας χαμένης Μειόκαινης Ατλαντίδος σε έναν "απαρχαιωμένο μύθο", να προσθέσουμε εδώ λίγες επιστημονικές παραδοχές πάνω στο θέμα. Είναι αλήθεια ότι η Επιστήμη σε μεγάλον βαθμό αδιαφορεί γι' αυτά τα ερωτήματα. Αλλά υπάρχουν επιστήμονες έτοιμοι να δεχτούν ότι τουλάχιστον ένας προσεχτικός αγνωστικισμός ως προς τα γεωλογικά προβλήματα που αφορούν στο απόμακρο παρελθόν, είναι πολύ πιο φιλοσοφικός από μια *a priori*, *εκ των προτέρων* απόρριψη, ή ακόμα και από βιαστικές γενικεύσεις βάσει ανεπαρκών στοιχείων.

Στο μεταξύ, δυο πολύ ενδιαφέρουσες περιπτώσεις που ανακαλύφθηκαν τελευταία, μπορούν να τονιστούν καθώς "επιβεβαιώνουν" ορισμένα αποσπάσματα της επιστολής ενός Διδασκάλου που δημοσιεύτηκε στον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Η εγκυρότητα της αυθεντίας δεν θα αμφισβητηθεί:

Αποσπάσματα από τον *Εσωτερικό Βουδισμό*	Αποσπάσματα από μια Διάλεξη του Ο. Πέγγκελυ, Μέλος της Βασιλικής και Γεωλογικής Εταιρείας
(1) "Η καταβύθιση της Ατλαντίδος (της ομάδας ηπείρων και νησιών) άρχισε κατά την διάρκεια της Μειόκαινης περιόδου... και κορυφώθηκε, πρώτα με την *τελική εξαφάνιση της μεγαλύτερης ηπείρου, ένα γεγονός που συνέπεσε με την ανύψωση των Άλπεων*, και δεύτερον, με την εξαφάνιση του τελευταίου από τα ωραία νησιά που αναφέρεται από τον Πλάτωνα". (2) "Η Λεμουρία... δεν πρέπει να συγχέεται με την ήπειρο της Ατλαντίδος, περισσότερο απ' ό,τι η Ευρώπη με την Αμερική. Και οι δυο βυθίστηκαν και χάθηκαν, μαζί με τους ανώτερους πολιτισμούς και τους "θεούς" τους, όμως μεταξύ των δυο καταστροφών πέρασε μια περίοδος περίπου 700.000 ετών. Η Λεμουρία άκμασε και τελείωσε την καριέρα της ακριβώς στο διάστημα πριν από το πρώτο μέρος της Ηώκαινης εποχής, αφού η φυλή της ήταν η τρίτη. *Δείτε τα λείψανα εκείνου του πάλαι ποτέ μεγάλου έθνους σε μερικούς από τους πλατυκέφαλους ιθαγενείς της ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ σας."*	(1) "Υπήρχε, όπως πιστεύουν μερικοί, μια Ατλαντίδα; Μια ήπειρος ή ένα αρχιπέλαγος μεγάλων νησιών, που κατελάμβανε την περιοχή του Βόρειου Ατλαντικού; Δεν υπάρχει ίσως τίποτε το παράλογο σ' αυτήν την υπόθεση. Γιατί, αφού, όπως δηλώνουν οι γεωλόγοι, *"Οι Άλπεις απέκτησαν 1.200 και σε μερικά σημεία ακόμα και πάνω από 3.000 μ. του τωρινού ύψους τους από την αρχή της Ηώκαινης περιόδου"* [Λάιελ, *Αρχές Γεωλογίας*, 11η εκδ., Τομ. I, σελ. 256.] *μια μετα-Μειόκαινη συμπίεση μπορεί να έστειλε την υποθετική Ατλαντίδα στα πιο αβυσσαλέα βάθη".*[662] Αποσπάσματα από ένα άρθρο στο περιοδικό *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, (Τομ. V, σελ. 18), του καθ. Σίμαν, Δόκτορ Φιλοσοφίας, μέλος της Εταιρίας του Λινναίου (2) "Θα ήταν πρόωρο να πούμε ότι, επειδή δεν έχει ακόμα προσκομιστεί καμιά απόδειξη, ο άνθρωπος

Έχοντας δώσει ήδη αρκετά παραδείγματα των ιδιοτροπιών της Επιστήμης, είναι ευχάριστο να βρίσκουμε τέτοια συμφωνία σε αυτήν την συγκεκριμένη περίπτωση. Αν διαβαστεί σε συσχετισμό με την επιστημονική αποδοχή (που αναφέρθηκε σε άλλο σημείο της άγνοιας των γεωλόγων για την έστω και κατά προσέγγιση διάρκεια των περιόδων, τότε το ακόλουθο απόσπασμα είναι πολύ υπαινικτικό: "... Δεν είμαστε ακόμα σε θέση να ορίσουμε μια κατά προσέγγιση χρονολογία για την πιο πρόσφατη εποχή στην οποία το Βόρειο ημισφαίριο καλυπτόταν από παγετώνες. Σύμφωνα με τον κ. Ουάλας η εποχή αυτή μπορεί να ήταν πριν από εβδομήντα χιλιάδες χρόνια, ενώ άλλοι της αποδίδουν μια αρχαιότητα τουλάχιστον διακοσίων χιλιάδων ετών και υπάρχουν επίσης άλλοι που εκφράζουν ισχυρά επιχειρήματα υπέρ της άποψης ότι ένα εκατομμύριο χρόνια μόλις που επαρκούν για να προκαλέσουν τις αλλαγές οι οποίες έλαβαν χώρα από εκείνο το γεγονός". (Φισκ, *Περίγραμμα Κοσμικής Φιλοσοφίας*, Τομ. II, σελ. 304.) Ο καθηγητής Λεφέβρ, επίσης, μας δίνει σαν δική του εκτίμηση, 100.000 χρόνια. Επομένως είναι σαφές ότι αφού η σύγχρονη επιστήμη δεν μπορεί να υπολογίσει την χρονολογία μιας συγκριτικά τόσο πρόσφατης εποχής, όπως η εποχή των Παγετώνων, τότε δύσκολα μπορεί να κατηγορήσει την εσωτερική χρονολογία των Φυλετικών Περιόδων και των Γεωλογικών Εποχών.

	δεν υπήρξε κατά την Ηώκαινο, ειδικά αφού μπορεί να δειχθεί ότι μια φυλή ανθρώπων, η κατώτερη *από όσες γνωρίζουμε, συνυπάρχει με τα απομεινάρια της Ηώκαινης Χλωρίδας η οποία επιβιώνει ακόμα στην ήπειρο και τα νησιά της Αυστραλίας"*. Απόσπασμα από την *Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 81. Ο Χαίκελ, ο οποίος αποδέχεται πλήρως την πραγματικότητα μιας προηγούμενης Λεμουρίας, θεωρεί επίσης τους Αυστραλούς σαν άμεσους απόγονους των Λεμούριων. "Επίμονες μορφές και των δυο (Λεμούριων) κλάδων (του) επιβιώνουν κατά πάσα πιθανότητα ακόμα, από μεν τους πρώτους, στους Παπούα και τους Οττεντότους από δε τους δεύτερους, στους Αυστραλούς και σε μια υποδιαίρεση των Μαλαίων".

Όσον αφορά έναν προηγούμενο πολιτισμό, του οποίου οι τελευταίοι επιζώντες απόγονοι είναι ένα τμήμα αυτών των υποβαθμισμένων Αυστραλών, η άποψη του Τζ. Γκέρλαντ είναι πολύ υπαινικτική. Σχολιάζοντας την θρησκεία και την μυθολογία των φυλών γράφει: "η δήλωση ότι ο αυστριαλιανός πολιτισμός [;] υποδηλώνει μια *ανώτερη βαθμίδα*, πουθενά δεν αποδεικνύεται καλύτερα απ' ό,τι εδώ, όπου το καθετί ηχεί σαν ένας *φθίνων απόηχος μιας προηγούμενης και πλουσιότερης εποχής*. Η άποψη ότι οι Αυστραλοί δεν έχουν κανένα ίχνος θρησκείας ή μυθολογίας είναι ολότελα λαθεμένη. Απλώς η θρησκεία αυτή έχει *εκφυλιστεί εντελώς*. (Αναφερόμενο στο έργο του Σμιτ *Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 300-301.) Όσο για την άλλη δήλωση, δηλαδή ότι, οι Αυστραλοί είναι μια "υποδιαίρεση των Μαλαίων" (βλέπε τις εθνολογικές θεωρίες του στο έργο *Η Καταγωγή του Ανθρώπου*), ο Χαίκελ βρίσκεται σε λάθος αν ταξινομεί τους Αυστραλούς μαζί με τους υπόλοιπους. Οι Μαλαίοι και οι Παπούα είναι μια *ανακατεμένη* ομάδα, που προέκυψε από τις επιγαμίες των κατώτερων Ατλάντειων υποφυλών με την Έβδομη υποφυλή της Τρίτης Ριζικής Φυλής. Όπως οι Οττεντότοι, είναι κι αυτοί έμμεσης λεμουρο-ατλάντειας καταγωγής. Το γεγονός ότι τώρα οι κατώτερες φυλές ανθρώπων εξαφανίζονται γρήγορα, είναι ένα γεγονός που αποδεικνύει πολλά, τουλάχιστον σε κείνους τους στοχαστές της συγκεκριμένης σκέψης οι οποίοι απαιτούν μια *φυσική* απόδειξη του *κάρμα*. Η εξαφάνιση αυτή είναι ένα φαινόμενο που οφείλεται σε μεγάλον βαθμό σε μια υπερβολική στειρότητα η οποία εμφανίζεται μεταξύ των γυναικών, από την εποχή που τους πλησίασαν για πρώτη φορά οι Ευρωπαίοι. Μια διαδικασία αποδεκάτισης λαμβάνει χώρα σε ολόκληρο τον πλανήτη μεταξύ εκείνων των φυλών των οποίων ο "χρόνος έληξε". Μεταξύ εκείνων ακριβώς των ομάδων, πρέπει να σημειωθεί, τις οποίες η εσωτερική φιλοσοφία θεωρεί σαν τους γερασμένους αντιπροσώπους χαμένων αρχαϊκών εθνών. Είναι ανακριβές να ισχυριζόμαστε ότι η εξαφάνιση μιας κατώτερης φυλής οφείλεται αποκλειστικά σε ωμότητες ή σε κακομεταχείριση που διαιωνίζεται από τους αποικιστές. Οι αλλαγές στην διατροφή, ο αλκοολισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ., έχουν συμβάλει πολύ. Αλλά όσοι στηρίζονται μόνο σ' αυτά τα στοιχεία για να προσφέρουν μια ικανοποιητική εξήγηση του προβλήματος, δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την φάλαγγα των γεγονότων που τώρα παρατίθενται. Ακόμα και ο υλιστής Λεφέβρ λέει: "Τίποτε δεν μπορεί να σώσει εκείνους που *τέλειωσαν την πορεία τους*... θα ήταν αναγκαίο να εκτείνουμε τον προκαθορισμένο κύκλος τους... *Οι λαοί που διασώθηκαν περισσότερο... οι Χαβανέζοι και οι Μαορί δεν αποδεκατίστηκαν λιγότερο από τις φυλές που σφαγιάσθηκαν ή μολύνθηκαν από την ευρωπαϊκή εισβολή"* [Η *Φιλοσοφία*, (1879), σελ. 497].

Πράγματι. Αλλά εδώ ακριβώς δεν επιβεβαιώνεται το φαινόμενο της λειτουργίας του ΚΥΚΛΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ, που είναι τόσο δύσκολο να εξηγηθεί βάσει των υλιστικών γραμμών; Από πού προέρχεται ο "προκαθορισμένος κύκλος" τους και η τάξη η οποία μαρτυρείται εδώ; Γιατί αυτή (καρμική) στειρότητα προσβάλλει και ξεριζώνει ορισμένες φυλές την "προκαθορισμένη ώρα" τους; Η απάντηση ότι οφείλεται σε μια "νοητική δυσαναλογία" ανάμεσα στις φυλές των αποίκων

και των ιθαγενών, είναι καταφανώς αόριστη, αφού δεν εξηγεί τις ξαφνικές "αναχαιτίσεις της γονιμότητας" που παρεμβαίνουν τόσο συχνά. Για παράδειγμα, η βαθμιαία εξαφάνιση των Χαβανέζων είναι ένα από τα μυστηριώδη προβλήματα της εποχής. Η εθνολογία αργά ή γρήγορα θα πρέπει να αναγνωρίσει, όπως οι Αποκρυφιστές, ότι η αληθινή λύση πρέπει να αναζητηθεί σε μια κατανόηση των λειτουργιών του *κάρμα*. Όπως παρατηρεί ο Λεφέβρ: "πλησιάζει ο καιρός όπου δεν θα έχουν μείνει παρά μόνο τρεις κύριοι ανθρώπινοι τύποι" (πριν προβάλλει η Έκτη Ριζική Φυλή), ο λευκός (Άρια, Πέμπτη Ριζική Φυλή), ο κίτρινος και ο Αφρικανός νέγρος, με τις διασταυρώσεις τους (ατλαντο-ευρωπαϊκές υποδιαιρέσεις). Οι Ερυθρόδερμοι, οι Εσκιμώοι, οι Αυστραλοί, οι Πολυνήσιοι κ.τ.λ., όλοι τους εξαφανίζονται. Εκείνοι που αντιλαμβάνονται ότι κάθε Ριζική Φυλή περνάει μέσα από μια γκάμα επτά υποφυλών και επτά κλάδων κ.τ.λ., θα κατανοήσουν το "γιατί". Η πλημμυρίδα των ενσαρκωνόμενων ΕΓΩ πέρασε πέρα απ' αυτούς για να συγκεντρώσει εμπειρίες μέσα σε πιο αναπτυγμένες και λιγότερο "άνοες" ομάδες και επομένως η εξαφάνιση τους είναι μια καρμική αναγκαιότητα. Ο ντε Κατρφάς (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, σελ. 428 και επόμενες), δίνει μερικές παράξενες και ανεξήγητες στατιστικές ως προς την εξαφάνιση Φυλών. Καμιά λύση δεν μπορεί να τις ερμηνεύσει, εκτός μόνο βάσει των αποκρυφιστικών γραμμών.

Αλλά ξεφύγαμε από το άμεσο θέμα μας. Ας δούμε τώρα τι έχει να πει ο καθηγητής Χάξλεϋ πάνω στο θέμα των προηγούμενων Ηπείρων του Ατλαντικού και του Ειρηνικού.

Στο περιοδικό Nature γράφει:

> Απ' όσο ξέρω δεν υπάρχει τίποτε στις μέχρι τώρα διαθέσιμες βιολογικές ή γεωλογικές μαρτυρίες, που να κάνει αβάσιμη την υπόθεση ότι, μια περιοχή του βυθού του *μέσου-Ατλαντικού ή Ειρηνικού ωκεανού, μεγάλη σαν την Ευρώπη*, μπορεί να ήταν ανυψωμένη σε όψος όσο το όρος Μον Μπλαν και μετά να βυθίστηκε ξανά, κατά οποιαδήποτε περίοδο της Παλαιοζωϊκής εποχής, αν υπήρχαν ο-ποιοιδήποτε λόγοι για να υποστηριχθεί κάτι τέτοιο. [Άρθρο: «Ο Πρώτος Τόμος των Εκδόσεων του "Τσάλεντζερ"», 4 Νοεμβρίου, 1880, σελ. 2.]

Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει τίποτε που να αντιστρατεύεται στις θετικές μαρτυρίες των γεγονότων τίποτε, επομένως, ενάντια στις γεωλογικές υποθέσεις της Εσωτερικής Φιλοσοφίας. Ο δρ. Σίμαν, στην *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, μας βεβαιώνει ότι:

> Τα γεγονότα τα οποία συγκέντρωσαν οι βοτανολόγοι για να αναπλάσουν αυτούς τους χαμένους χάρτες του πλανήτη, είναι μάλλον κατανοητά και δεν είναι οπισθοδρομικοί όταν δείχνουν την προηγούμενη ύπαρξη αρκετών μεγάλων κομματιών ξηράς σε σημεία που τώρα καταλαμβάνονται από μεγάλους ωκεανούς. Τα τόσα εκπληκτικά σημεία ομοιότητας ανάμεσα στην τωρινή χλωρίδα των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ανατολικής Ασίας τους οδήγησαν να υποθέσουν ότι κατά την διάρκεια της τωρινής τάξης πραγμάτων υπήρχε μια ηπειρωτική σύνδεση ανάμεσα στην Νοτιοανατολική Ασία και στην Δυτική Αμερική. Η μοναδική αντιστοιχία της τωρινής χλωρίδας των Νότιων Ηνωμένων Πολιτειών με την λιγνιτική Χλωρίδα της Ευρώπης τους οδηγεί να πιστέψουν ότι κατά την Μειόκαινη περίοδο η Ευρώπη και η Αμερική συνδέονταν με ένα πέρασμα ξηράς, υπολείμματα του οποίου είναι η Ισλανδία, η Μαδέιρα και τα άλλα ατλαντικά νησιά και ότι, πράγματι, η ιστορία της Ατλαντίδος, την οποία είπε στον Σόλωνα ένας Αιγύπτιος ιερέας, δεν είναι ολότελα φανταστική, αλλά στηρίζεται πάνω σε σταθερή ιστορική βάση... Η Ευρώπη της Ηώκαινης περιόδου δέχεται τα φυτά τα οποία εξαπλώνονται πάνω στα βουνά και στις πεδιάδες, στις κοιλάδες και στις όχθες των ποταμών [από την Ασία γενικά], όχι αποκλειστικά από τον νότο, ούτε από την ανατολή. Και η δύση επίσης προμηθεύει συμπληρώματα και αν κατ' εκείνη την περίοδο αυτά ήταν μάλλον πενιχρά, παρ' όλα αυτά δείχνουν ότι είχε ήδη αρχίσει να δομείται η γέφυρα η οποία σε μια μετέπειτα περίοδο επρόκειτο να διευκολύνει την επικοινωνία ανάμεσα στις δυο ηπείρους κατά έναν τόσο αξιοσημείωτο τρόπο. Εκείνη την εποχή μερικά φυτά της δυτικής ηπείρου άρχισαν να φτάνουν στην Ευρώπη μέσω του νησιού της Ατλαντίδος, η οποία πιθανόν μόλις τότε [;] πρόβαλε από τον ωκεανό.[663]

Άρθρο: "Η Αυστραλία και η Ευρώπη ήταν προηγουμένως Μια Ήπειρος", *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Τομ. V, σελ. 19, 25. Αναμφίβολα ένα γεγονός και μια επιβεβαίωση της εσωτερικής άποψης για την Λεμουρία, η οποία αρχικά όχι μόνο αγκάλιαζε μεγάλες περιοχές του Ινδικού και Ειρηνικού ωκεανού, αλλά προεκτεινόταν γύρω από την Νότια

Και σε ένα άλλο τεύχος της ίδιας επιθεώρησης (Τόμ. I, 1877, σελ. 151-152), ο Ο. Ντούπα Κροτς, Διδάκτωρ των Τεχνών και Μέλος της Εταιρείας του Λινναίου, σε ένα άρθρο με τίτλο "Οι Νορβηγικοί Λέμμινγκ[664] και οι Μεταναστεύσεις τους", υπαινίσσεται το ίδιο πράγμα.

... είναι πιθανόν να υπήρξε ξηρά εκεί που τώρα κυλάει ο τεράστιος Ατλαντικός; Όλες οι παραδόσεις έτσι λένε: τα αρχαία αιγυπτιακά αρχεία μιλάνε για την Ατλαντίδα, όπως μας λέει ο Στράβωνας και άλλοι. Η ίδια η Σαχάρα είναι η άμμος μιας αρχαίας θάλασσας και τα κοχύλια που βρίσκονται στην επιφάνεια της αποδεικνύουν ότι όχι πολύ πριν από την Μειόκαινη περίοδο μια θάλασσα κυλούσε εκεί που σήμερα είναι η έρημος. Το ταξίδι του "Τσάλεντζερ" απέδειξε την ύπαρξη τριών μεγάλων υφαλορράχεων[665] στον Ατλαντικό Ωκεανό,[666] η μια από τις οποίες εκτείνεται πάνω από 4.500 χιλιόμετρα και πλάγια παρακλάδια, τα οποία συνδέουν αυτές τις κορυφογραμμές, μπορεί να ευθύνονται για την θαυμαστή ομοιότητα στην χλωρίδα όλων των Ατλαντικών Νησιών...[667] Η καταβυθισθείσα ήπειρος της ΛΕΜΟΥΡΙΑΣ, εκεί που βρίσκεται τώρα ο Ινδικός Ωκεανός, *θεωρείται ότι παρέχει μια εξήγηση που λύνει πολλές από τις δυσκολίες στην διάδοση της οργανικής ζωής*, και νομίζω ότι η ύπαρξη μιας ΜΕΙΟΚΑΙΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑΣ θα φανεί πως έχει μια *ισχυρή διαφωτιστική επίδραση πάνω σε θέματα μεγαλύτερου ενδιαφέροντος* [πράγματι!] από την μετανάστευση του λέμμινγκ. Τουλάχιστον, αν μπορεί να αποδειχθεί ότι σε προηγούμενες εποχές υπήρχε ξηρά εκεί που τώρα κυλάει ο Βόρειος Ατλαντικός, αυτό όχι μόνο θα είναι ένα κίνητρο για εκείνες τις φαινομενικά αυτοκτονικές μεταναστεύσεις, αλλά και μια ισχυρή επιπρόσθετη απόδειξη ότι εκείνα που ονομάζουμε ένστικτα δεν είναι παρά η τυφλή και μερικές φορές επιβλαβής κληρονομιά εμπειρίας που αποκτήθηκε προηγούμενα.

Ξέρουμε ότι σε ορισμένες περιόδους χιλιάδες απ' αυτό τα ζώα κολυμπούν στην θάλασσα και χάνονται. Καθώς έρχονται από όλα τα μέρη της Νορβηγίας, το πανίσχυρο ένστικτο το οποίο επιβιώνει μέσα στις εποχές σαν μια κληρονομιά από τους προγεννήτορές τους, τα εξωθεί να αναζητήσουν μια ήπειρο, που κάποτε υπήρχε αλλά τώρα βυθίστηκε κάτω από τον ωκεανό, και να βρουν έτσι έναν υδάτινο τάφο.

Σε ένα άρθρο που περιείχε μια κριτική για το έργο του Α.Ρ. Ουάλας, *Νησιωτική Ζωή* – ένα έργο αφιερωμένο κυρίως στο θέμα της κατανομής των ζώων, κ.τ.λ. – ο Τζ. Στάρκι Γκάρντνερ γράφει:

> Μέσω λογικής διαδικασίας, υποστηριζόμενης από μια μακριά σειρά γεγονότων διάφορων ειδών, φτάνει στο συμπέρασμα ότι η κατανομή της ζωής πάνω στην ξηρά, όπως την βλέπουμε τώρα, επιτεύχθηκε χωρίς την βοήθεια σημαντικών αλλαγών στις σχετικές θέσεις ηπείρων και θαλασσών. Ωστόσο, αν αποδεχθούμε τις απόψεις του, πρέπει να πιστέψουμε ότι η Ασία και η Αφρική, η Μαδαγασκάρη και η Αφρική, η Νέα Ζηλανδία και η Αυστραλία, η Ευρώπη και η Αμερική, ήταν ενωμένες κατά μια περίοδο όχι και πολύ απομακρυσμένη γεωλογικά, και ότι θάλασσες βάθους έως 1.800 μ. γεφυρώνονταν. Αλλά πρέπει να αντιμετωπίσουμε σαν "εντελώς αδικαιολόγητη και εντελώς αντίθετη προς όλες τις μαρτυρίες που διαθέτουμε" [!!], την υπόθεση ότι, η εύκρατη Ευρώπη και η εύκρατη Αμερική, η Αυστραλία και η Νότια Αμερική συνδέονταν κάποτε, αλλά όχι με τον Αρκτικό

Αφρική προς τον Βόρειο Ατλαντικό. Το ατλαντικό τμήμα της στην συνέχεια έγινε η γεωλογική βάση της μελλοντικής πατρίδας των Ατλάντειων της Τετάρτης Φυλής.

Κοινό όνομα των τρωκτικών λέμμος ο νορβηγικός και δικοστρόνυξ ή αρκτικός λέμμος.

Παράβαλε τις εκδομένες αναφορές της αποστολής του "Τσάλεντζερ". Επίσης το έργο του Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. και 46-53, κεφ. V, "Η Μαρτυρία της θάλασσας".

Ακόμα και ο επιφυλακτικός Λεφέβρ μιλάει για την ύπαρξη Τριτογενών ανθρώπων πάνω σε "ανυψωμένες ξηρές, νησιά και ηπείρους που τότε ανθούσαν, αλλά που μετά βυθίστηκαν κάτω από τα νερά", και σε άλλο σημείο εισάγει μια "πιθανή Ατλαντίδα" για να εξηγήσει εθνολογικά γεγονότα. Παράβαλε το έργο του Η *Φιλοσοφία*, σελ. 468, 493. Ο κ. Ντόνελυ παρατηρεί με σπάνια διορατικότητα ότι "ο σύγχρονος πολιτισμός είναι Ατλάντειος... η "εφευρετική" ικανότητα της παρούσας εποχής αναλαμβάνει το εντεταλμένο έργο της Δημιουργίας από εκεί που το άφησε η Ατλαντίδα πριν από χιλιάδες χρόνια" (*Ατλαντίδα*, σελ. 133). Αυτός επίσης ανάγει την αρχή του πολιτισμού στους Μειόκαινους χρόνους, θα πρέπει να αναζητηθεί, όμως, στις διδασκαλίες που δόθηκαν στους ανθρώπους της Τρίτης Φυλής από τους θείους Κυβερνήτες τους, σε μια πολύ πιο προηγούμενη περίοδο.

Μια εξίσου "περίεργη" ομοιότητα ανακαλύπτεται μεταξύ μέρους της χλωρίδας των Δυτικών Ινδιών και της Δυτικής Αφρικής.

Ανταρκτικό Κύκλο και ότι χώρες που τώρα χωρίζονται από θάλασσες βάθους άνω των 1.800 μ., ήταν κάποτε ενωμένες. Πρέπει να αναγνωρισθεί ότι ο κ. Ουάλας κατάφερε να εξηγήσει τα κύρια χαρακτηριστικά της κατανομής της υπάρχουσας ζωής, χωρίς να γεφυρώσει τον Ατλαντικό ή τον Ειρηνικό προς τους Πόλους. Ωστόσο δεν μπορώ να μην σκεφθώ ότι μερικά από τα γεγονότα ίσως θα μπορούσαν να εξηγηθούν με μεγαλύτερη ακρίβεια με την αποδοχή της προηγούμενης ύπαρξης μιας *σύνδεσης ανάμεσα στην ακτή της Χιλής και της Πολυνησίας,* [το τμήμα του Ειρηνικού της γιγαντιαίας Λεμούριας Ηπείρου βαπτίσθηκε από τον ανθρωπολόγο δρ. Κάρτερ Μπλέικ, "Πασίφικους". (Ε.Π.Μπ.)] *και της Μεγάλης Βρετανίας και της Φλώριδας,* ακολουθούμενες από τις υποβρύχιες όχθες που εκτείνονται μεταξύ τους. Δεν υποστηρίζεται τίποτε που να κάνει αδύνατες αυτές τις πιο άμεσες συνδέσεις και *κανένας φυσικός λόγος δεν παρουσιάζεται να εμποδίζει τον βυθό του Ωκεανού να ανυψωθεί από οποιοδήποτε βάθος.* Η πορεία μέσω της οποίας [σύμφωνα με την αντι-Ατλάντεια και Λεμούρια υπόθεση του Ουάλας] οι χλωρίδες της Νότιας Αμερικής και της Αυστραλίας υποτίθεται ότι αναμίχθηκαν, περιβάλλεται από σχεδόν αξεπέραστα εμπόδια και η φαινομενικά ξαφνική άφιξη ενός αριθμού υποτροπικών αμερικανικών φυτών στα δικά μας Ηώκαινα, προϋποθέτει μια σύνδεση πολύ πιο νότια από την σημερινή γραμμή των 1800 μ. βάθους... Δυνάμεις βρίσκονται ασταμάτητα σε δράση και δεν υπάρχει κανένας λόγος για *τον οποίο μια ανυψωτική δύναμη που τέθηκε κάποτε σε δράση στο κέντρο του ωκεανού, θα σταματούσε να δρα μέχρι να σχηματιστεί μια ήπειρος.* Τέτοιες δυνάμεις έδρασαν και ανύψωσαν από την θάλασσα, σε συγκριτικά πρόσφατους γεωλογικούς χρόνους, τα ψηλότερα βουνά πάνω στην γη. Ο ίδιος ο κ. Ουάλας παραδέχεται επανειλημμένα ότι θαλάσσιοι πυθμένες ανυψώθηκαν από 1800 μ. βάθος και νησιά ανέβηκαν στην επιφάνεια από βάθος 5400 μ. Και εγώ νομίζω ότι, το να υποθέσουμε πως οι ανυψωτικές δυνάμεις είναι περιορισμένες σε ισχύ είναι – για να αναφέρουμε ξανά την *Νησιωτική Ζωή* – "εντελώς αδικαιολόγητο και εντελώς αντίθετο με τις μαρτυρίες που διαθέτουμε". ["Καταβύθιση και Ανύψωση και περί της Μονιμότητας των Ωκεανών", Γεωλογικό Περιοδικό, Νέα Σειρά, Τόμος VIII, Ιούνιος 1881, σελ. 241-242, 245.]

"Πατέρας" της Αγγλικής Γεωλογίας – ο σερ Τσαρλς Λάιελ – ήταν Ομοιομορφιστής στις απόψεις του για τον σχηματισμό των ηπείρων. στην σελίδα 492 του έργου του *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου,* τον βλέπουμε να λέει:

> Οι καθηγητές Ούνγκερ (*Περί της Βυθισμένης Νήσου Ατλαντίδος*) και Χήρ (*Τριτογενής Ελβετική Χλωρίδα*), υποστήριξαν, βάσει βοτανικών στοιχείων, την προηγούμενη ύπαρξη μιας ατλαντικής ηπείρου κατά την διάρκεια κάποιου τμήματος της Τριτογενούς Περιόδου, σαν την μοναδική λογική εξήγηση που μπορούν να φανταστούν για την ομοιότητα μεταξύ της Μειόκαινης χλωρίδας της Κεντρικής Ευρώπης και της υπάρχουσας χλωρίδας της Ανατολικής Αμερικής. Από την άλλη μεριά, ο καθηγητής Όλιβερ, αφού έδειξε πόσοι από τους αμερικανικούς τύπους που βρέθηκαν απολιθωμένοι στην Ευρώπη είναι κοινοί στην Ιαπωνία, στρέφεται προς την θεωρία, την οποία υποστήριξε αρχικά ο δρ. Άσα Γκρέυ, ότι η μετανάστευση των ειδών – στα οποία οφείλεται η κοινότητα των τύπων των Ανατολικών Πολιτειών της Βόρειας Αμερικής και της Μειόκαινης χλωρίδας της Ευρώπης – έλαβε χώρα όταν υπήρχε μια από την ξηρά επικοινωνία από την Αμερική στην Ανατολική Ασία μεταξύ πεντηκοστού και εξηκοστού παραλλήλου ή νότια του Βερίγγειου Πορθμού ακολουθώντας την κατεύθυνση των Αλεούτιων νήσων. Μέσω αυτής της πορείας μπορεί να βρήκαν τον δρόμο τους – σε οποιαδήποτε εποχή, Μειόκαινη, Πλειόκαινη ή Μετα-Πλειόκαινη, πριν από την εποχή των Παγετώνων – προς την Αμορλάνδη, στην ανατολική ακτή της Βόρειας Ασίας.

Οι περιττές δυσκολίες και περιπλοκές που εκτέθηκαν εδώ προκειμένου να αποφευχθεί η υπόθεση μιας Ατλαντικής Ηπείρου, είναι πράγματι υπερβολικά φανερές για να μείνουν απαρατήρητες. *Αν υπήρχαν μόνο οι βοτανολογικές αποδείξεις,* τότε ο σκεπτικισμός θα ήταν κατά το ήμισυ δικαιολογημένος. Αλλά στην περίπτωση αυτή όλοι οι κλάδοι της επιστήμης συγκλίνουν στο ίδιο σημείο. Η επιστήμη έκανε σφάλματα και εξέθεσε τον εαυτό της με μεγαλύτερα λάθη απ' ό,τι θα την εξέθετε η παραδοχή των δικών μας δυο αόρατων ηπείρων. Έχει απορρίψει ακόμα και το αναπόρριπτο, από την εποχή του μαθηματικού Λαπλάς μέχρι την δική μας, και αυτό μόνο πριν λίγα χρόνια.[668] Έχουμε την αυθεντία του καθηγητή Χάξλεϋ ο οποίος λέει ότι, δεν υπάρχει κανένα *a*

. Όταν ο Λ. Χάουρντ διάβασε στην Βασιλική Εταιρεία του Λονδίνου μια μελέτη για τις πρώτες σοβαρές έρευνες που έγιναν για τους αερόλιθους, ο φυσιοδίφης Πικτέ από την Γενεύη, ο οποίος ήταν παρών, ανακοίνωσε κατά την

priori απίθανο, παρά τις όποιες ενάντιες πιθανές μαρτυρίες που μπορεί να στηρίζουν την πίστη (βλέπε παραπάνω). *Αλλά τώρα που παρουσιάζεται η ΘΕΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, θα δεχθεί το πόρισμα ο εξέχων επιστήμονας;*

Αγγίζοντας το πρόβλημα σε άλλο σημείο, ο σερ Τσαρλς Λάιελ μας λέει:

> Σχετικά με την κοσμογονία των Αιγυπτίων ιερέων, συγκεντρώνουμε πολλές πληροφορίες από συγγραφείς των ελληνικών σχολών, οι οποίοι δανείστηκαν σχεδόν όλες τις δοξασίες τους από την Αίγυπτο και μεταξύ των άλλων, εκείνη της προηγούμενης διαδοχικής καταστροφής και ανανέωσης του κόσμου. [Ηπειρωτικές, όχι κοσμικές καταστροφές]. Από τον Πλούταρχο μαθαίνουμε ότι αυτό ήταν το θέμα ενός από τους ύμνους του Ορφέα, τον οποίο τόσο πολύ τιμούσαν κατά τις μυθικές εποχές της Ελλάδας. Τον έφερε από τις όχθες του Νείλου και βρίσκουμε μέσα στις στροφές του –όπως και στα ινδικά συστήματα – μια καθορισμένη περίοδο για την διάρκεια κάθε διαδοχικού κόσμου. Η επιστροφή των μεγάλων καταστροφών καθοριζόταν από την περίοδο του *Annus Magnus*,
>
> μεγάλου έτους: ενός κύκλου που αποτελείτο από την περιστροφή του Ήλιου, της Σελήνης και των πλανητών και που τελείωνε όταν αυτά επέστρεφαν μαζί στο ζώδιο από το οποίο υποτίθεται ότι είχαν ξεκινήσει σε κάποια απομακρυσμένη εποχή... Μαθαίνουμε κυρίως από τον *Τίμαιο* [22C] του Πλάτωνα ότι οι Αιγύπτιοι *πίστευαν πως ο κόσμος υπέκειτο σε περιπτωσιακές αναφλέξεις και κατακλυσμούς*, μέσω των οποίων οι θεοί σταματούσαν την εξάπλωση της ανθρώπινης κακίας και εξάγνιζαν την γη από την ενοχή... Η σχολή των Στωικών υιοθέτησε πληρέστερα το σύστημα των καταστροφών που προορίζονταν να καταστρέφουν κατά διαστήματα τον κόσμο. Δίδασκαν ότι αυτές ήταν δυο ειδών: ο *Κατακλυσμός ή καταστροφή δι' ύδατος... και η εκπύρωση ή καταστροφή δια πυρός* [υποθαλάσσια ηφαίστεια], η οποία διαλύει τον ίδιο τον πλανήτη. Από τους Αιγυπτίους επίσης πήραν την δοξασία του βαθμιαίου υποβιβασμού του ανθρώπου από μια κατάσταση αθωότητας... [η έμφυτη απλότητα των πρώτων υποφυλών κάθε Ριζικής Φυλής]... Προς το τέλος της κάθε εποχής οι θεοί δεν μπορούσαν πια να αντέξουν την ανηθικότητα των ανθρώπων και ένα τράνταγμα των στοιχείων ή ένας κατακλυσμός τους κατέστρεφε [βλέπε τον εκφυλισμό σε μαγικές πρακτικές και την χονδροειδή κτηνωδία των Ατλάντειων]. Καταστροφή μετά την οποία η Αστραία κατέβαινε και πάλι πάνω στην γη, για να ξαναρχίσει την χρυσή εποχή [η αυγή μιας νέας Ριζικής Φυλής]. [*Αρχές Γεωλογίας*, 11η έκδ., 1877, Τομ. I, σελ. 12-13.]

Αστραία, η θεά της δικαιοσύνης, είναι η τελευταία από τις θεότητες που εγκαταλείπουν την Γη, όταν οι θεοί λέγεται ότι την αφήνουν και οδηγούνται ξανά στον ουρανό από τον Δία. Αλλά μόλις ο Δίας απομακρύνει τον Γανυμήδη (το αντικείμενο του πάθους προσωποποιημένο), ο πατέρας των θεών ρίχνει αμέσως πίσω στην γη την Αστραία, *η οποία πέφτει πάνω της με το κεφάλι*.

Αστραία είναι η *Παρθένος*, ο αστερισμός του Ζωδιακού. Αστρονομικά έχει ένα πολύ σαφές νόημα, ένα που δίνει το Κλειδί για το απόκρυφο νόημα. Αλλά είναι αδιαχώριστη από τον Λέοντα, το ζώδιο που προηγείται και από τις Πλειάδες και τις αδελφές τους, τις Υάδες, των οποίων λαμπρός οδηγός είναι ο Λαμπαδίας. Όλα αυτά συνδέονται με τις περιοδικές ανανεώσεις της Γης, όσον αφορά τις ηπείρους της – ακόμα και ο Γανυμήδης, ο οποίος στην αστρονομία είναι ο Υδροχόος. Ήδη δείξαμε ότι ενώ ο Νότιος Πόλος είναι ο λάκκος (ή οι χθόνιες περιοχές μεταφορικά και κοσμολογικά)· ο Βόρειος Πόλος γεωγραφικά μεν είναι η πρώτη ήπειρος, ενώ αστρονομικά και μεταφορικά ο ουράνιος πόλος, με τον πολικό αστέρα του στον ουρανό, είναι το Μερού ή η έδρα του Μπράχμα, ο θρόνος του Δία κ.τ.λ.. Γιατί κατά την εποχή στην οποία οι θεοί λέγεται ότι εγκατέλειψαν την Γη και ανέβηκαν στον ουρανό, η εκλειπτική είχε γίνει παράλληλη με τον ισημερινό και ένα μέρος του Ζωδιακού φαινόταν να κατεβαίνει από τον Βόρειο Πόλο στον βόρειο ορίζοντα. Ο Λαμπαδίας βρισκόταν τότε σε σύνοδο με τον Ήλιο, όπως συνέβη πριν από 40.000 χρόνια κατά την μεγάλη εορτή σε ανάμνηση εκείνου του Μεγάλου Έτους για το οποίο μιλάει ο Πλούταρχος (*Φιλοσοφικά Αποφθέγματα*, Βιβλ. Δεύτερο, κεφ. XXXII). Από εκείνον τον χρόνο (πριν

επιστροφή του στο Παρίσι τα γεγονότα που αναφέρθηκαν στην Γαλλική Ακαδημία Επιστημών. Αλλά αμέσως τον διέκοψε ο Λαπλάς, ο μεγάλος αστρονόμος, ο οποίος φώναξε: "Σταμάτα! Έχουμε ακούσει αρκετούς τέτοιους μύθους και τα ξέρουμε όλα πολύ καλά", κάνοντας έτσι τον Πικτέ να νιώσει πολύ μειωμένος. Οι σφαιρικές αστραπές ή κεραυνοί έγιναν αποδεκτοί από την επιστήμη μόνο όταν ο Αραγκό απέδειξε την ύπαρξη τους. Ο ντε Ροσά λέει (*Αόριστες Δυνάμεις*, σελ. 4): «Όλοι θυμούνται την ατυχία του δρ. Ζ. Μπ. Μπουιγιώ στην Ακαδημία της Ιατρικής, όταν χαρακτήρισε το φωνόγραφο του Έντισον "ένα κόλπο εγγαστριμυθίας"»

από 40.000 χρόνια) υπήρξε μια ανάδρομη κίνηση του ισημερινού και πριν από 31.000 χρόνια περίπου, ο Λαμπαδίας βρισκόταν σε σύνοδο με το σημείο της εαρινής ισημερίας. Ο ρόλος που αποδίδεται στον *Ταύρο*, ακόμα και στον χριστιανικό μυστικισμό, είναι υπερβολικά γνωστός, ώστε δεν χρειάζεται επανάληψη. Ο περίφημος ορφικός ύμνος για τον μεγάλο περιοδικό κατακλυσμό αποκαλύπτει ολόκληρο τον εσωτερισμό του γεγονότος. Ο Πλούτωνας (στην κόλαση) απαγάγει την Ευρυδίκη, που την έχει δαγκώσει ο (πολικός) όφις. Τότε ο *Λέοντας*, το λιοντάρι, εξαφανίζεται. Όταν ο Λέοντας βρίσκεται στην *κόλαση* ή κάτω από τον νότιο πόλο, τότε η Παρθένος τον ακολουθεί, όντας το επόμενο ζώδιο. Και όταν το κεφάλι της, μέχρι την μέση, βρίσκεται κάτω από τον Νότιο ορίζοντα, τότε είναι *ανεστραμμένη*. Από την άλλη μεριά, οι Υάδες είναι οι αστερισμοί του Κριού ή *Κατακλυσμού* και ο *Λαμπαδίας* (εκείνος που ακολουθεί ή διαδέχεται τις κόρες του Άτλαντα, τις Πλειάδες) κοιτάζει κάτω από το μάτι του Ταύρου. Ακριβώς απ' αυτό το σημείο της εκλειπτικής άρχισαν οι υπολογισμοί του νέου κύκλου. Ο σπουδαστής πρέπει να θυμάται επίσης ότι όταν ο Γανυμήδης (*Υδροχόος*) ανατέλλει στον ουρανό (ή πάνω από τον ορίζοντα του Βόρειου Πόλου), τότε η *Παρθένος* ή Αστραία, η οποία είναι η *Αφροδίτη-Λούσιφερ*, κατέρχεται με το κεφάλι προς τα κάτω πίσω από τον ορίζοντα του Νότιου Πόλου ή της κόλασης, η οποία *κόλαση* ή πόλος είναι επίσης ο Μεγάλος Δράκοντας ή η Πλημμύρα. Ο σπουδαστής ας ασκήσει την ενόραση του συνδυάζοντας αυτά τα γεγονότα. Τίποτε περισσότερο δεν μπορεί να ειπωθεί. Ο Λάϊελ σχολιάζει:

> σύνδεση ανάμεσα στην δοξασία των διαδοχικών καταστροφών και της επαναλαμβανόμενης χειροτέρευσης του ηθικού χαρακτήρα της ανθρώπινης φυλής, είναι πιο στενή και φυσική απ' ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς με την πρώτη ματιά. Γιατί σε μια βασική κατάσταση της κοινωνίας όλες οι μεγάλες καταστροφές θεωρούνται από τον κόσμο σαν μια τιμωρία του θεού για την κακία του ανθρώπου... Κατά παρόμοιο τρόπο στην διήγηση που δόθηκε στον Σόλωνα από τους Αιγυπτίους ιερείς σχετικά με την καταβύθιση του νησιού της Ατλαντίδος κάτω από τα νερά του ωκεανού ύστερα από συνεχείς δονήσεις ενός σεισμού, βλέπουμε ότι το *γεγονός συμβαίνει όταν ο Δίας είδε την ηθική διαφθορά των κατοίκων*. [*Αρχές Γεωλογίας*, (11η εκ6. 1877), Τομ. I, σελ. 13.]

Πράγματι. Αλλά αυτό δεν οφειλόταν στο γεγονός ότι όλες οι εσωτερικές αλήθειες δόθηκαν στο κοινό από τους Μυημένους των ναών *κάτω από το ένδυμα των αλληγοριών*, Ο "Δίας" είναι απλώς η προσωποποίηση εκείνου του αμετάβλητου Κυκλικού Νόμου, ο οποίος σταματάει την καθοδική τάση κάθε Ριζικής Φυλής, μετά το φτάσιμο στο ζενίθ της δόξας της.[669] Εκτός αν υποστηρίξουμε την μοναδική δογματική άποψη του καθηγητή Τζον Φισκ ότι κάθε μύθος "είναι μια εξήγηση από τον ακαλλιέργητο νου, κάποιου φυσικού φαινομένου και όχι μια αλληγορία, ούτε ένα εσωτερικό σύμβολο, αλλά μια εξήγηση. Γιατί η ευφυία που αγωνίζεται να ανακαλύψει στους μύθους τα απομεινάρια μιας εκλεπτυσμένης αρχέγονης επιστήμης, χάνεται. [!!!] Οι πρωτόγονοι άνθρωποι δεν είχαν καμιά βαθιά επιστήμη να διαιωνίσουν μέσω της αλληγορίας [πώς το ξέρει ο Φισκ;], ούτε ήταν και τόσο φοβεροί τυπολάτρες ώστε να μιλούν με αινίγματα όταν η σαφής γλώσσα θα εξυπηρετούσε καλύτερα τοn σκοπό τους" [*Μύθοι και Μυθοπλασίες*, σελ 21]. Τολμούμε να πούμε ότι η γλώσσα των ελάχιστων *Μυημένων* ήταν πολύ πιο "σαφής" και η επιστήμη-φιλοσοφία τους πολύ πιο κατανοητή και ικανοποιητική, τόσο για τις φυσικές όσο και για τις πνευματικές ανάγκες του ανθρώπου, απ' ό,τι είναι η ορολογία και το σύστημα που επεξεργάστηκε αντίστοιχα ο

Ο Κυκλικός Νόμος της Φυλετικής Εξέλιξης είναι πολύ ανεπιθύμητος στους επιστήμονες. Αρκεί να αναφερθεί το γεγονός του "αρχέγονου πολιτισμού" για να διεγερθεί η μανία των Νταρβινιστών. Είναι φανερό ότι όσο πιο πίσω ωθείται ο πολιτισμός και η επιστήμη, τόσο πιο επισφαλές γίνεται το θεμέλιο της θεωρίας του πιθηκοειδούς προγόνου. Αλλά όπως λέει ο Ζακογιό: "Οτιδήποτε κι αν υπάρχει σε αυτές τις παραδόσεις [καταβυθισμένες ήπειροι κ.τ.λ.] και οποιαδήποτε κι αν ήταν η τοποθεσία όπου αναπτύχθηκε ένας πολιτισμός πιο αρχαίος από κείνον της Ρώμης, της Ελλάδας, της Αιγύπτου και της Ινδίας, είναι βέβαιο ότι αυτός ο πολιτισμός πράγματι υπήρξε και είναι πολύ σημαντικό για την επιστήμη να ανακαλύψει τα ίχνη του, οσοδήποτε αμυδρά και φευγαλέα κι αν είναι". (*Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι λαοί και ήπειροι*, σελ. 15.) Ο Ντόνελυ απέδειξε το γεγονός με τους σαφέστερους συλλογισμούς, αλλά οι Εξελικτιστές δεν πρόκειται να ακούσουν. Ένας Μειόκαινος πολιτισμός ανατρέπει την θεωρία της "παγκόσμιας Λίθινης Εποχής" και εκείνη μιας συνεχούς ανόδου του ανθρώπου από την ζωώδη κατάσταση! Κι όμως, η Αίγυπτος τουλάχιστον έρχεται σε αντίθεση με τις τρέχουσες υποθέσεις. Εκεί δεν υπάρχει ορατή καμιά Λίθινη Εποχή, αλλά είναι φανερός ένας πιο λαμπρός πολιτισμός όσο πιο πίσω καταφέρνουμε να φτάσουμε την ανασκόπηση μας (*Verb. sap.*) [*Των φρονίμων ολίγα*].

δάσκαλος του κ. Φισκ, ο Χέρμπερτ Σπένσερ. Τι είναι, όμως, η εξήγηση του "μύθου" από τον σερ Τσάρλς Λάϊέλ; Ασφαλώς αυτός κατά κανέναν τρόπο δεν εγκρίνει την ιδέα της "αστρονομικής" του προέλευσης, όπως υποστηρίζουν μερικοί συγγραφείς.

Οι δυο ερμηνευτές βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση μεταξύ τους. Η λύση του Λάϊελ είναι η ακόλουθη: Μην πιστεύοντας στις κατακλυσμικές αλλαγές, εξαιτίας της απουσίας (;) οποιωνδήποτε αξιόπιστων ιστορικών στοιχείων πάνω στο θέμα, καθώς και εξαιτίας μιας ισχυρής τάσης προς τις ομοιομορφικές αντιλήψεις των γεωλογικών μεταβολών,[670] αυτός προσπαθεί να αποδώσει την "παράδοση" της Ατλαντίδος στις ακόλουθες πηγές:

Βάρβαρες φυλές που συνέδεαν τις καταστροφές με έναν εκδικητικό θεό, ο οποίος υποτίθεται ότι με αυτόν τον τρόπο τιμωρούσε τις ανήθικες φυλές.

Επομένως, η αρχή μιας νέας φυλής, αν το πάρουμε λογικά είναι ενάρετη.

Η πρωταρχική πηγή της γεωλογικής βάσης της παράδοσης ήταν η Ασία: μια ήπειρος που υπόκειται σε βίαιους σεισμούς. Υπερβολικές διηγήσεις θα μπορούσαν έτσι να μεταβιβαστούν μέσα στους αιώνες.

Η Αίγυπτος, όντας η ίδια απαλλαγμένη από σεισμούς, βάσισε παρ' όλα αυτά την ασήμαντη γεωλογική γνώση της σ' αυτές τις παραδόσεις κατακλυσμών.

Μια "ευφυής" εξήγηση, όπως είναι όλες οι παρόμοιες. Αλλά η απόδειξη μιας άρνησης παροιμιακά είναι ένα δύσκολο εγχείρημα. Οι σπουδαστές της εσωτερικής επιστήμης, οι οποίοι γνωρίζουν ποιες ήταν πραγματικά οι πηγές του αιγυπτιακού ιερατείου, δεν χρειάζονται τέτοιες περίπλοκες υποθέσεις. Άλλωστε ενώ ένας ευφάνταστος θεωρητικός είναι πάντα ικανός να παρουσιάζει μια λογική λύση για τα προβλήματα τα οποία σε έναν κλάδο της επιστήμης φαίνονται να προϋποθέτουν την θεωρία των περιοδικών κατακλυσμιαίων μεταβολών πάνω στην επιφάνεια του πλανήτη μας, αντίθετα ένας αμερόληπτος κριτικός που δεν είναι ειδικός, θα αναγνωρίσει την τεράστια δυσκολία της ερμηνείας των σωρευτικών μαρτυριών – δηλαδή αρχαιολογικών, εθνολογικών, γεωλογικών, παραδοσιακών, βοτανολογικών, ακόμα και βιολογικών – υπέρ της προηγούμενης ύπαρξης ηπείρων που τώρα καταβυθίστηκαν. Όταν κάθε επιστήμη μάχεται για τα συμφέροντά της, η συσσωρευτική δύναμη των μαρτυριών στην συλλογικότητά της, σχεδόν αναπόφευκτα χάνεται από τα μάτια. Στον *Θεοσοφιστή* γράψαμε:

> Έχουμε σαν μαρτυρία τις πιο αρχαίες παραδόσεις διάφορων και πολύ απομακρυσμένων μεταξύ τους λαών: τους μύθους της Ινδίας, της αρχαίας Ελλάδας, της Μαδαγασκάρης, της Σουμάτρας, της Ιάβας και όλων των μεγαλύτερων νησιών της Πολυνησίας, καθώς και της Βόρειας και Νότιας Αμερικής. Μεταξύ των ιθαγενών, όπως και στις παραδόσεις της πλουσιότερης φιλολογίας του κόσμου – της σανσκριτικής φιλολογίας της Ινδίας – υπάρχει απόλυτη συμφωνία στην παράδοση ότι πριν από αιώνες *υπήρχε στον Ειρηνικό Ωκεανό μια μεγάλη Ήπειρος, η οποία εξαιτίας γεωλογικής αναστάτωσης σκεπάστηκε από την θάλασσα* [Λεμουρία].[671] Και είναι ακλόνητη πίστη μας ότι τα περισσότερα, αν όχι όλα τα νησιά από το Μαλαϊκό Αρχιπέλαγος ως την

Μικρότεροι βίαιοι κατακλυσμοί και τεράστιοι σεισμοί είναι καταγραμμένοι στα χρονικά των περισσότερων εθνών, αν όχι όλων. Η ανύψωση και καταβύθιση ηπείρων βρίσκονται συνεχώς σε εξέλιξη. Ολόκληρη η ακτή της Νότιας Αμερικής ανυψώθηκε και ξαναβυθίστηκε από 3 έως 4,5 μ. μέσα σε μια ώρα. Ο Χάξλευ έδειξε ότι οι Βρεττανικές Νήσοι τέσσερις φορές βυθίστηκαν κάτω από τον ωκεανό και στην συνέχεια ανυψώθηκαν ξανά και κατοικήθηκαν. Οι Άλπεις, τα Ιμαλάια και οι Κορδιλιέρες είναι όλα αποτελέσματα αποθέσεων που παρασύρθηκαν στον βυθό των θαλασσών και ανυψώθηκαν από τιτάνιες δυνάμεις στο σημερινό ύψος τους. Η Σαχάρα ήταν η λεκάνη μιας Μειόκαινης θάλασσας. Μέσα στα τελευταία πέντε ή έξι χιλιάδες χρόνια οι ακτές της Σουηδίας, της Δανίας και της Νορβηγίας ανυψώθηκαν από 60 έως 180 μ. Στην Σκωτία υπάρχουν ανυψωμένες ακρογιαλιές με απομακρυσμένους σωρούς και βράχους που ξεπερνούν σε ύψος την ακτή που τώρα έχει διαβρωθεί από τα πεινασμένα κύματα. Το βόρειο μέρος της Ευρώπης εξακολουθεί να ανέρχεται από την θάλασσα και η Νότιος Αμερική εμφανίζει το φαινόμενο των ανυψωμένων ακτών σε μήκος πάνω από 1500 χιλ., που τώρα φτάνουν σε ύψος από 30 έως 390 μ. πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Από την άλλη μεριά, η ακτή της Γροιλανδίας βυθίζεται με γρήγορο ρυθμό, τόσο πολύ, ώστε οι Γροιλανδοί δεν χτίζουν κοντά στις ακτές. Όλα αυτά τα φαινόμενα είναι εξακριβωμένα. Γιατί, λοιπόν, σε κάποιες μακρινές εποχές η βαθμιαία αλλαγή να μην έδωσε την θέση της σε έναν βίαιο κατακλυσμό; Αφού τέτοιοι κατακλυσμοί σε μικρότερη κλίμακα, συμβαίνουν ακόμα και τώρα (π.χ. η περίπτωση του νησιού Σούντα με 80.000 Μαλαίους).

Σχετικά με την άποψη του Λ. Ζακογιό, μετά από μεγάλα ταξίδια στα Νησιά της Πολυνησίας και για τις αποδείξεις του για έναν προηγούμενο μεγάλο γεωλογικό κατακλυσμό στον Ειρηνικό Ωκεανό, βλέπε το έργο του: *Η Ιστορία των Παρθένων: Χαμένοι λαοί και ήπειροι*, σελ. 308.

Πολυνησία, είναι τμήματα εκείνης της κάποτε τεράστιας καταβυθισμένης Ηπείρου. Τόσο στην Μαλάκκα όσο και στην Πολυνησία – οι οποίες βρίσκονται στα δυο άκρα του Ωκεανού και οι οποίες απ' όσο θυμάται ο άνθρωπος δεν είχαν ούτε και μπορούσαν να έχουν καμιά επαφή ή έστω γνώση η μια για την ύπαρξης της άλλης – υπάρχει μια παράδοση που είναι κοινή σε όλα τα νησιά και τα νησάκια: ότι οι αντίστοιχες χώρες τους εκτείνονταν μακριά, πολύ μακριά μέσα στην θάλασσα,· ότι στον κόσμο υπήρχαν μόνο δυο τεράστιες ήπειροι, μια που την κατοικούσαν κίτρινοι και μια άλλη που την κατοικούσαν σκουρόχρωμοι άνθρωποι και ότι ο Ωκεανός, με διαταγή των θεών και για να τους τιμωρήσει για τις ασταμάτητες διαμάχες τους, τις κατάπιε και τις δυο. Παρά το γεωγραφικό γεγονός ότι η Νέα Ζηλανδία και τα Νησιά Σάντουιτς και Νήσοι του Πάσχα απέχουν μεταξύ τους από 3.600 μέχρι 4.500 χιλιόμετρα και παρά το γεγονός ότι, σύμφωνα με όλες τις μαρτυρίες ούτε αυτά ούτε και τα άλλα κοντινά νησιά – για παράδειγμα τα Μαρκεζάν, Σοσάιτι, Φίτζι, Ταϊτή, Σαμόα και άλλα – θα μπορούσαν, από τότε που έγιναν νησιά και αφού οι λαοί τους αγνοούσαν την πυξίδα, να είχαν επικοινωνήσει μεταξύ τους πριν από την έλευση των Ευρωπαίων, παρ' όλα αυτά οι κάτοικοι όλων τους ισχυρίζονται ότι η χώρα τους εκτεινόταν μακριά προς την Δύση, από την μεριά της Ασίας. Επίσης με ελάχιστες διαφορές μιλούν διαλέκτους προφανώς της ίδιας γλώσσας και κατανοούνται μεταξύ τους με μικρή δυσκολία. Έχουν τις ίδιες θρησκευτικές πίστεις και δεισιδαιμονίες και σχεδόν τα ίδια έθιμα. Και αφού ελάχιστα από τα νησιά της Πολυνησίας είχαν ανακαλυφθεί πριν από έναν αιώνα και ο ίδιος ο Ειρηνικός ωκεανός ήταν άγνωστος στην Ευρώπη μέχρι την εποχή του Κολόμβου και αφού αυτοί οι νησιώτες δεν σταμάτησαν ποτέ να επαναλαμβάνουν τις ίδιες παλιές παραδόσεις από τότε που οι Ευρωπαίοι πάτησαν για πρώτη φορά στις ακτές τους, μας φαίνεται λογικό το συμπέρασμα ότι η θεωρία μας βρίσκεται πιο κοντά στην αλήθεια από οποιαδήποτε άλλη. Αν όλα αυτά οφείλονταν μόνο στην σύμπτωση, τότε η σύμπτωση θα έπρεπε να αλλάξει όνομα.

καθηγητής Σμιτ, γράφοντας για να υποστηρίξει την υπόθεση μιας προηγούμενης Λεμουρίας, δηλώνει:

Μια μεγάλη σειρά ζωολογικο-γεωγραφικών γεγονότων εξηγείται μόνο βάσει της θεωρίας για την προηγούμενη ύπαρξη μιας Νότιας Ηπείρου της οποίας απομεινάρια είναι η Αυστραλία... [η κατανομή των ειδών] δείχνει προς την χαμένη χώρα του Νότου, όπου ίσως μπορεί επίσης να αναζητηθεί η πατρίδα των *προγεννητόρων* των Μακί της Μαδαγασκάρης. [*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 238. Παράβαλε επίσης τα επιχειρήματα του Ουάλας για το θέμα, σελ. 231-235.]

Α. Ρ. Ουάλας, στο έργο του *Μαλαιϊκό Αρχιπέλαγος* (σελ. 26, έκδοση 1885), φτάνει στο ακόλουθο συμπέρασμα, ύστερα από θεώρηση του όγκου των διαθέσιμων μαρτυριών:

Το συμπέρασμα που πρέπει να συνάγουμε απ' αυτά τα γεγονότα, είναι αναμφίβολα ότι το σύνολο των νησιών ανατολικά πέρα από την Ιάβα και την νήσο Βόρνεο αποτελούν ουσιαστικά μέρος μιας προηγούμενης Αυστραλιανής ή Ειρηνικής ηπείρου, αν και μερικά απ' αυτά ίσως να μην ήταν ποτέ ενωμένα πραγματικά μαζί της. Η ήπειρος αυτή θα πρέπει να χωρίστηκε όχι μόνο πριν χωριστούν οι Δυτικές Ινδίες από την Ασία, αλλά πιθανόν και πριν το ακραίο νοτιοανατολικό τμήμα της Ασίας ανυψωθεί πάνω από τα νερά του ωκεανού. Γιατί ένα μεγάλο μέρος της ξηράς του Βόρνεο και της Ιάβας είναι γνωστό ότι γεωλογικά είναι σχετικά πρόσφατου σχηματισμού...

Σύμφωνα με του Χαίκελ:

Πιθανόν η ίδια η Νότια Ασία να μην ήταν το αρχικό λίκνο της ανθρώπινης φυλής, αλλά η Λεμουρία, μια ήπειρος που βρισκόταν Νότια της Ασίας και που βυθίστηκε αργότερα κάτω από την επιφάνεια του Ινδικού Ωεκανού. [*Η Καταγωγή του Ανθρώπου*, σελ. 73.]

Κατά μίαν έννοια ο Χαίκελ έχει δίκιο όσον αφορά την Λεμουρία: το "λίκνο της ανθρώπινης φυλής". Εκείνη η ήπειρος ήταν η πατρίδα της πρώτης φυσικής ανθρώπινης ομάδας, των τελευταίων Ανθρώπων της Τρίτης Φυλής. Πριν από κείνη την εποχή οι Φυλές ήταν πολύ λιγότερο στερεοποιημένες και φυσιολογικά εντελώς διαφορετικές. Ο Χαίκελ παρουσιάζει την Λεμουρία να

εκτείνεται από την Νήσο Σούντα μέχρι την *Αφρική και την Μαδαγασκάρη* και ανατολικά μέχρι την *Άνω Ινδία*.

Ο καθηγητής Ρουτιμέγιερ, ο διάσημος Παλαιοντολόγος, ρωτάει:

> ... είναι ανάγκη το συμπέρασμα ότι τα σχεδόν αποκλειστικά φυτοφάγα και εντο-μοφάγσ μαρσιποφόρα, βραδύποδα, αρμαδίλλοι, μυρμηγκοφάγοι και στρουθοκάμηλοι κατείχαν κάποτε ένα πραγματικό σημείο ένωσης σε μια νότια ήπειρο της οποίας απομεινάρια πρέπει να είναι η χλωρίδα της Γης του Πυρός, του Ακρωτηρίου και της Αυστραλίας, είναι ανάγκη το συμπέρασμα αυτό να προκαλεί δυσκολίες την στιγμή που από τα απολιθώματα τους ο Χηρ αποκαθιστά μπροστά στα μάτια μας τα δάση του Σμιθς Σάουντ και της Σπιτσβέργης; [Αναφερόμενο στο έργο του Σμιτ, σελ. 238]

Αφού ασχοληθήκαμε γενικά με την πλατιά επιστημονική στάση σε αυτά τα δυο θέματα, θα βοηθούσε ίσως αν με μια αποδεκτή συντομία συνοψίζαμε τα πιο εκπληκτικά μεμονωμένα γεγονότα υπέρ εκείνου του θεμελιώδους επιχειρήματος των Εσωτερικών Εθνολόγων: την πραγματικότητα της Ατλαντίδος. Η Λεμουρία είναι τόσο πλατιά αποδεκτή, ώστε η περαιτέρω διερεύνηση του θέματος είναι περιττή. Όσον αφορά, όμως, την πρώτη βρίσκουμε ότι:

Η Μειόκαινη χλωρίδα της Ευρώπης έχει τις πιο αναρίθμητες και εκπληκτικές αναλογίες με την χλωρίδα των Ηνωμένων Πολιτειών. Στα δάση της Βιρτζίνια και της Φλόριντα βρίσκονται μανόλιες, λειριόδενδρα τα τουλιπανθή, αειθαλείς βελανιδιές, πλατάνια κ.τ.λ., κ.τ.λ., που αντιστοιχούν σε Τριτογενή ευρωπαϊκή χλωρίδα, ένα προς ένα. Πώς επιτεύχθηκε η μετανάστευση, αν αποκλείσουμε την θεωρία μιας Ατλαντικής Ηπείρου που γεφύρωνε τον ωκεανό ανάμεσα στην Αμερική και την Ευρώπη; Η προταθείσα "εξήγηση", δηλαδή ότι η μετάβαση έγινε μέσω της Ασίας και των Αλεούτιων νήσων είναι μια αβάσιμη θεωρία, η οποία καταρρίπτεται προφανώς από το γεγονός ότι ένας μεγάλος αριθμός αυτής της χλωρίδας *εμφανίζεται μόνο ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ των Βραχωδών Ορέων*. Αυτό ακυρώνει και την ιδέα μιας μετανάστευσης μέσω του Ειρηνικού. (Οι θεωρίες) αυτές τώρα αντικαταστάθηκαν από ευρωπαϊκές ηπείρους και νησιά προς το Βορρά.

Κρανία που ανακαλύφθηκαν στις όχθες του Δούναβη και του Ρήνου παρουσιάζουν μια καταπληκτική ομοιότητα με εκείνα των Καραΐβων και των Αρχαίων Περουβιανών (Λιτρέ). Στην Κεντρική Αμερική ήρθαν στο φως μνημεία τα οποία φέρουν αναπαραστάσεις αναμφίβολα νέγρικων κεφαλιών και προσώπων. Πώς αλλιώς μπορούν να εξηγηθούν αυτά τα γεγονότα, αν όχι με την υπόθεση της Ατλαντίδος; Η σημερινή Ν.Δ. Αφρική συνδεόταν κάποτε με την Ατλαντίδα με ένα δίκτυο νησιών, από τα οποία τώρα υπάρχουν ελάχιστα.

Σύμφωνα με τον Φαράρ, η "μεμονωμένη γλώσσα" των Βάσκων δεν έχει συγγένεια με καμιά άλλη ευρωπαϊκή γλώσσα,[672] *αλλά με "τις γλώσσες των ιθαγενών της αντίθετης ακριβώς ηπείρου (Αμερικής) και μόνο μ' αυτές*" [Φ. Ο. Φαράρ, *Οι Οικογένειες της Ομιλίας*, Λονδίνο, 1870] Ο καθηγητής Μπροκά έχει επίσης την ίδια γνώμη.

Όπως είπαμε προηγούμενα, ο Παλαιολιθικός Ευρωπαίος των Μειόκαινων και Πλειόκαινων χρόνων ήταν ένας καθαρός Ατλάντειος. Φυσικά, οι Βάσκοι είναι πολύ μεταγενέστερης εποχής, αλλά όπως φαίνεται οι συγγένειες τους καταφέρνουν να αποδείξουν την αρχική απόσπασή τους από τους μακρινούς προγόνους τους. Η "μυστηριώδης" ομοιότητα ανάμεσα στην γλώσσα τους και σε εκείνη των δραβιδικών φυλών της Ινδίας θα κατανοηθεί από όσους ακολούθησαν το περίγραμμα μας των ηπειρωτικών σχηματισμών και μετατοπίσεων.

Στις Κανάριες Νήσους βρέθηκαν πέτρες που *φέρουν σκαλιστά σύμβολα παρόμοια με εκείνα που βρέθηκαν στις ακτές της Λίμνης Σουπίριορ*. Ο Μπερτολέ αναγκάστηκε απ' αυτές τις μαρτυρίες να υποθέσει την ταύτιση της φυλής των πρώτων ανθρώπων των Καναρίων Νήσων και της Αμερικής. [Παράβαλε, Σάμουελ Τζ. Ο. Μπένζαμιν, *Τα Ατλαντικά Νησιά* (1878), σελ.130.]

Για περισσότερα στοιχεία ως προς την μοναδικότητα των Βάσκων στην Ευρώπη και τις εθνολογικές σχέσεις τους, παράβαλε το έργο του Ζολί, *Ο Άνθρωπος πριν από τα Μέταλλα*, σελ. 316. Ο Μπ. Ντέηβις είναι διατεθειμένος, μετά από μια εξέταση των *κρανίων των Γουάντσων των Καναρίων Νήσων και των Βάσκων*, να δεχτεί ότι και οι δύο ανήκουν σε μια *φυλή ίδια με εκείνων των αρχαίων νήσων, των οποίων υπολείμματα είναι οι Κανάριοι*!! Αυτό είναι πράγματι ένα βήμα μπροστά. Ο ντε Κατρφάς και ο Χάμυ αποδίδουν επίσης τους ανθρώπους του Κρο Μανιόν της Νότιας Γαλλίας και τους Γουάντσους *σε έναν τύπο*. Μια υπόθεση η οποία συνεπάγεται ένα ορισμένο συμπέρασμα, το οποίο αυτοί οι συγγραφείς ίσως να μην ενδιαφέροντα) να αναγνωρίσουν.

Οι Γουάντσοι των Καναρίων Νήσων είναι άμεσοι απόγονοι των Ατλάντειων. Το γεγονός αυτό θα δικαιολογήσει το μεγάλο ανάστημα που μαρτυρείται από τους αρχαίους σκελετούς τους, καθώς και από εκείνους των Ευρωπαίων συγγενών τους, των Παλαιολιθικών ανθρώπων του Κρο Μανιόν.

Οποιοσδήποτε έμπειρος ναυτικός δεν έχει παρά να περιπλεύσει τον απύθμενο ωκεανό κατά μήκος των Καναρίων Νήσων για να αναρωτηθεί πότε και πώς σχηματίστηκε αυτή η ομάδα των ηφαιστειογενών και βραχωδών νησίδων που περιβάλλονται σε κάθε πλευρά από την αχανή υδάτινη άβυσσο. Τέτοια συχνά ερωτήματα οδήγησαν τελικά στην αποστολή του διάσημου Λέοπολντ φον Μπαχ, η οποία έγινε κατά το πρώτο τέταρτο του αιώνα μας. Μερικοί γεωλόγοι υποστήριξαν ότι τα ηφαιστειογενή νησιά ανυψώθηκαν κατευθείαν από τον πυθμένα του ωκεανού, το βάθος του οποίου στην γύρω των νησιών περιοχή ποικίλει από 1.800 έως 5.400 μέτρα. Άλλοι είχαν την τάση να θεωρούν αυτές τις ομάδες – περιλαμβανομένων της Μαδέιρας, των Αζόρων και των νησιών του Πράσινου Ακρωτηρίου – σαν απομεινάρια μιας γιγαντιαίας αλλά βυθισμένης ηπείρου, η οποία ένωνε κάποτε την Αφρική με την Αμερική. Αυτοί οι άνθρωποι της επιστήμης στήριζαν την υπόθεση τους με μια σωρεία μαρτυριών παρμένων από αρχαίους "μύθους". Οι πανάρχαιες "δεισιδαιμονίες", όπως η παραμυθένια Ατλαντίδα του Πλάτωνα, ο Κήπος των Εσπερίδων, ο Άτλας που κρατάει τον κόσμο στους ώμους του, όλοι αυτοί οι μύθοι που συνδέονται με την κορυφή της Τενερίφης, δεν σημαίνουν τίποτε για την σκεπτικιστική επιστήμη. Η ταυτότητα των ζωικών και φυτικών ειδών – που δείχνει μια προηγούμενη σύνδεση ανάμεσα στην Αμερική και στις απομένουσες ομάδες των νησιών – (αφού η υπόθεση ότι παρασύρθηκαν από το Νέο στον Παλιό Κόσμο από τα κύματα, ήταν πολύ παράλογη για να σταθεί), βρήκε μια πιο σοβαρή αντιμετώπιση. Αλλά μόνο εντελώς πρόσφατα και ενώ το βιβλίο του Ντόνελυ έχει εκδοθεί από αρκετά χρόνια, η θεωρία απέκτησε μεγαλύτερες πιθανότητες από κάθε άλλη φορά να γίνει ένα αποδεκτό γεγονός. *Απολιθώματα που βρέθηκαν στην Ανατολική Ακτή της Νότιας Αμερικής αποδείχθηκε ότι ανήκουν σε Ιουρασικούς γεωλογικούς σχηματισμούς και είναι σχεδόν ταυτόσημα με τα Ιουρασικά απολιθώματα της Δυτικής Ευρώπης και της Βόρειας Αφρικής. Η γεωλογική δομή των δύο ακτών είναι επίσης σχεδόν ταυτόσημη.* Ακόμα πολύ μεγάλη είναι η ομοιότητα ανάμεσα στα μικρότερα θαλάσσια ζώα που ζουν στα πιο ρηχά νερά των ακτών της Νότιας Αμερικής, της Δυτικής Αφρικής και της Νότιας Ευρώπης. Όλα αυτά τα γεγονότα τείνουν να οδηγήσουν τους φυσιοδίφες στο συμπέρασμα ότι σε μακρινές προϊστορικές εποχές, υπήρχε μια ήπειρος η οποία εκτεινόταν από την ακτή της Βενεζουέλας, κατά μήκος του Ατλαντικού Ωκεανού, μέχρι τις Κανάριες Νήσους και την Βόρειο Αφρική και από την Νιουφάουντλαντ σχεδόν μέχρι την ακτή της Γαλλίας.

Η μεγάλη ομοιότητα ανάμεσα στα Ιουρασικά απολιθώματα της Νότιας Αμερικής, της Βόρειας Αφρικής και της Δυτικής Ευρώπης, είναι από μόνη της ένα εκπληκτικό γεγονός και δεν επιδέχεται καμιά εξήγηση, εκτός και ο ωκεανός γεφυρωθεί με μια Ατλαντίδα. Αλλά γιατί υπάρχει επίσης μια τόσο αξιοσημείωτη ομοιότητα ανάμεσα στην πανίδα (ζωική ζωή) των τώρα απομονωμένων Ατλαντικών νησιών; Γιατί τα είδη της βραζιλιανής πανίδας, που ξεθάφτηκαν από τον σερ. Τσ. Ουιβίλ Τόμσον, μοιάζουν με εκείνα της Δυτικής Ευρώπης; Γιατί υπάρχει μια ομοιότητα ανάμεσα σε πολλές από τις ζωικές ομάδες της Δυτικής Αφρικής και της Δυτικής Ινδίας; Επίσης:

> Όταν συγκριθούν τα ζώα και τα φυτά των αρκτικών και υποαρκτικών περιοχών του Παλαιού και του Νέου Κόσμου, δεν μπορεί κανείς να μην εκπλαγεί από την ομοιότητά τους. Όλα ή σχεδόν όλα, ανήκουν στα ίδια γένη, ενώ πολλά από τα είδη είναι κοινά στις δύο μεγάλες ηπείρους....
> δείχνοντας ότι διασκορπίστηκαν από ένα κοινό κέντρο [Ατλαντίδα] μετά την περίοδο των Παγετώνων. [Επιθεώρηση Ουεστμίνστερ: "Γεωγραφική Κατανομή Ζώων και Φυτών", Ιανουάριος, 1872, σελ. 19.]

Σύμφωνα με την επιστήμη, το άλογο κατάγεται από την Αμερική. Τουλάχιστον ένα μεγάλο μέρος των "ελλειπόντων κρίκων" που το συνέδεαν κάποτε με κατώτερες μορφές, ανασκάφθηκαν σε αμερικανικά στρώματα. *Πώς μπόρεσε το άλογο να εισχωρήσει στην Ευρώπη και στην Ασία αν μια δια ξηράς επικοινωνία δεν γεφύρωνε τον ενδιάμεσο ωκεανό*; Διαφορετικά, αν υποστηρίζεται ότι το

άλογο κατάγεται από το Νέο Κόσμο, τότε πώς έφτασαν για πρώτη φορά στην Αμερική μορφές τέτοιες όπως το ιππάριον κ.τ.λ., βάσει της υπόθεσης της μετανάστευσης; Επίσης:

> Μποφόν παρατήρησε ήδη την επανάληψη της αφρικανικής και αμερικανικής πανίδας, ότι, για παράδειγμα, τα λάμα είναι ένα νεανικό και αμυδρό αντίγραφο της καμήλας και ότι το πούμα του Νέου Κόσμου αντιπροσωπεύει το λιοντάρι του Παλιού Κόσμου. [*Η Δοξασία της Κληρονομικότητας και ο Νταρβινισμός*, σελ. 223.]

Το ακόλουθο απόσπασμα ταιριάζει με το Νο (2), αλλά είναι τέτοια η σημασία του και ο αναφερόμενος συγγραφέας τόσο αναγνωρισμένος, ώστε αξίζει μια ξεχωριστή θέση:

> Αναφορικά με τους *πρωτόγονους δολιχοκέφαλους της Αμερικής*, υποστηρίζω μια υπόθεση ακόμα πιο τολμηρή, δηλαδή *ότι σχετίζονται πολύ στενά με τους Γουάντσους των Καναρίων Νήσων και με τους ατλαντικούς πληθυσμούς της Αφρικής*, τους Μαυριτανούς, Τουαρέγκ, Κόπτες, τους οποίους ο Λάθαμ κατατάσσει κάτω από το όνομα Αιγύπτιο-ατλάντειους. Βρίσκουμε μια και την αυτή μορφή κρανίου στις Κανάριες Νήσους, μπροστά από την αφρικανική ακτή, καθώς και στα νησιά της Καραϊβικής, στην αντίθετη ακτή η οποία βλέπει την Αφρική. Το χρώμα του δέρματος και στις δύο ακτές του Ατλαντικού εμφανίζεται σ' αυτούς τους πληθυσμούς να είναι ερυθροκάστανο. [Ο καθηγητής Αντρέ Ρέτζιους στην *Μηνιαία Αναφορά του Σμισθόνιου Ινστιτούτου*, για το 1859 (έκδ. 1860), σελ. 266.]

Αν, λοιπόν, οι Βάσκοι και οι Σπηλαιάνθρωποι του Κρο Μανιόν είναι ίδιας φυλής με τους Κανάριους Γουάντσους, έπεται ότι οι πρώτοι σχετίζονται επίσης με τους ιθαγενείς της Αμερικής. Αυτό είναι το συμπέρασμα το οποίο συνεπάγονται οι ανεξάρτητες έρευνες των Ρέτζιους, Βιρτσόφ και ντε Κατρφάς. Οι ατλαντικές συγγένειες αυτών των τριών τύπων γίνονται καταφανείς.

Οι βυθομετρήσεις που έγιναν από τα πλοία του Βασιλιά της Αγγλίας "Τσάλεντζερ" και "Ντόλφιν", απέδειξαν το γεγονός ότι ένα τεράστιο ύψωμα μήκους περίπου 4.500 χιλιομέτρων, που προβάλλει προς τα πάνω από το απύθμενο βάθος του Ατλαντικού, εκτείνεται από ένα σημείο κοντά στις Βρετανικές Νήσους προς τα νότια, σχηματίζει καμπύλη κοντά στο Πράσινο Ακρωτήριο και συνεχίζει με μια νοτιοανατολική κατεύθυνση κατά μήκος της Ακτής της Δυτικής Αφρικής. Η προεξοχή αυτή έχει ύψος περίπου 2.700 μέτρα και ανυψώνεται πάνω από την επιφάνεια του νερού στις Αζόρες, στο Ασενσιόν και σε άλλα σημεία. Στα βάθη του ωκεανού στην γύρω κοντινή περιοχή ανακαλύφθηκαν οι βουνοκορφές ενός κάποτε τεράστιου τμήματος ξηράς. [Βλέπε σχετικά με τις έρευνες του αμερικανικού πλοίου "Ντόλφιν" και άλλων.] Οι ανωμαλίες του εδάφους, τα βουνά και οι κοιλάδες της επιφανείας του δεν θα μπορούσαν ποτέ να είχαν δημιουργηθεί σύμφωνα με οποιουσδήποτε γνωστούς νόμους για την εναπόθεση ιζημάτων ή την υποθαλάσσια ανύψωση. Αλλά αντίθετα πρέπει να ανασκάφθη καν από παράγοντες που δρουν πάνω από την επιφάνεια του νερού. [Παράβαλε *Scientific American*, 28 Ιουλίου, 1877, σελ. 48.] Είναι πολύ πιθανόν ότι προηγούμενα υπήρχαν βραχίονες ξηράς που συνέδεαν την Ατλαντίδα με την Νότια Αμερική κάπου πάνω από τις εκβολές του Αμαζόνιου και με την Αφρική κοντά στο Πράσινο Ακρωτήριο, ενώ δεν είναι απίθανο να υπήρχε ένα παρόμοιο σημείο σύνδεσης με την Ισπανία, όπως υποστήριξε ο Ντόνελυ. [Βλέπε τον χάρτη του, *Ατλαντίδα*, σελ. 46, αν και ασχολείται μόνο με ένα τμήμα της αληθινής ηπείρου.] Αν αυτό το τελευταίο υπήρξε ή όχι δεν έχει καμιά σημασία, όπως και το γεγονός ότι (η σημερινή) Ν.Δ. Αφρική – πριν από την ανύψωση της Σαχάρας και το σπάσιμο της σύνδεσης του Γιβραλτάρ – ήταν μια επέκταση της Ισπανίας. Επομένως δεν μπορεί να παρουσιαστεί καμιά δυσκολία ως προς το πώς έγινε η μετανάστευση της ευρωπαϊκής πανίδας κ.τ.λ.

Αρκετά πράγματα ειπώθηκαν ήδη από καθαρά επιστημονική σκοπιά και είναι άσκοπο, εν όψει του τρόπου που αναπτύχθηκε τώρα το θέμα βάσει των γραμμών της εσωτερικής γνώσης, να αυξήσουμε περισσότερο τον όγκο των μαρτυριών. Σαν συμπέρασμα μπορούν να αναφερθούν τα λόγια ενός από τους πιο ενορατικούς συγγραφείς της εποχής, επειδή εκφράζουν με θαυμάσιο τρόπο τις απόψεις του αποκρυφιστή, ο οποίος περιμένει με υπομονή την αυγή της επερχόμενης μέρας:

> Βρισκόμαστε μόνο στην αρχή της κατανόησης του παρελθόντος. Πριν από εκατό χρόνια ο κόσμος δεν γνώριζε τίποτε για την Πομπηία ή το Χερκουλάνουμ, για τον γλωσσικό δεσμό που

> συνδέει τα ινδοευρωπαϊκά έθνη, για την σημασία των αναρίθμητων επιγραφών πάνω στους τάφους και στους ναούς της Αιγύπτου, για το νόημα των σφηνοειδών επιγραφών της Βαβυλωνίας, για τους θαυμάσιους πολιτισμούς που ανακαλύφθηκαν στα ερείπια του Γιουκατάν του Μεξικού και του Περού. Βρισκόμαστε στο κατώφλι. Η επιστημονική έρευνα προχωράει με γιγαντιαία βήματα. Ποιος μπορεί να πει αν σε εκατό χρόνια από σήμερα τα μεγάλα μουσεία του κόσμου δεν θα στολίζονται με κοσμήματα, αγάλματα, όπλα και αντικείμενα από την Ατλαντίδα, ενώ οι βιβλιοθήκες του κόσμου δεν θα περιέχουν μεταφράσεις των επιγραφών της, ρίχνοντας νέο φως πάνω σε όλη την παρελθούσα ιστορία της ανθρώπινης φυλής και σε όλα τα μεγάλα προβλήματα τα οποία βασανίζουν τώρα τους στοχαστές της εποχής μας; [Ντόνελυ, *Ατλαντίδα*, σελ. 480.]

Και για να τελειώσουμε.

Ασχοληθήκαμε με τις αρχαίες καταγραφές των εθνών με την δοξασία των χρονολογικών και ψυχικών κύκλων, της οποίας οι καταγραφές αυτές είναι απτές αποδείξεις, καθώς και με πολλά άλλα θέματα που ίσως, με την πρώτη ματιά, να φαίνονται άσχετα με αυτόν τον τόμο.

Στην πραγματικότητα, όμως, ήταν αναγκαία. Ασχολούμενοι με τα μυστικά χρονικά και τις παραδόσεις τόσων πολλών εθνών, των οποίων η ίδια η καταγωγή ποτέ δεν βεβαιώθηκε βάσει ασφαλέστερων επιχειρημάτων πέρα από τις συμπερασματικές υποθέσεις, παρουσιάζοντας τις πίστεις και την φιλοσοφία φυλών κάτι περισσότερο κι από προϊστορικών, δεν είναι και τόσο εύκολο να χειριστούμε το θέμα μας, όσο θα ήταν αν εξεταζόταν η φιλοσοφία και η εξέλιξη μόνο μιας ιδιαίτερης φυλής. Η Μυστική Δοξασία είναι κοινή ιδιοκτησία αμέτρητων εκατομμυρίων ανθρώπων που γεννήθηκαν κάτω από διαφορετικά κλίματα, σε εποχές με τις οποίες η ιστορία αρνείται να ασχοληθεί και στις οποίες οι εσωτερικές διδασκαλίες αποδίδουν χρονολογίες ασυμβίβαστες με τις θεωρίες της Γεωλογίας και της Ανθρωπολογίας. Η γέννηση και η εξέλιξη της Ιερής Επιστήμης του Παρελθόντος είναι χαμένη στην ίδια την νύχτα του Χρόνου και ακόμα κι εκείνο που είναι ιστορικό – δηλαδή εκείνο που βρίσκεται σκορπισμένο εδώ κι εκεί μέσα στην αρχαία κλασική φιλολογία – αποδίδεται σχεδόν σε κάθε περίπτωση από την σύγχρονη κριτική, σε έλλειψη παρατήρησης των αρχαίων συγγραφέων ή σε δεισιδαιμονίες γεννημένες από την άγνοια της αρχαιότητας. Είναι, επομένως, αδύνατον να παρουσιάσει κανείς αυτό το θέμα, όπως θα παρουσίαζε την συνηθισμένη εξέλιξη μιας τέχνης ή μιας επιστήμης σε κάποιο γνωστό ιστορικό έθνος. Μόνο φέρνοντας μπροστά στον αναγνώστη μια αφθονία αποδείξεων, οι οποίες τείνουν να δείξουν πως σε κάθε εποχή, κάτω από κάθε κατάσταση πολιτισμού και γνώσης, οι μορφωμένες τάξεις κάθε έθνους γίνονταν λίγο-πολύ η πιστή ηχώ ενός ταυτόσημου συστήματος και των θεμελιωδών παραδόσεών του, μόνο έτσι ο αναγνώστης θσ μπορέσει να καταλάβει πώς όλοι αυτοί οι χείμαρροι με το ίδιο νερό, θα πρέπει να είχαν μια κοινή πηγή από την οποία να ξεκίνησαν. Ποια ήταν εκείνη η πηγή; Αν, όπως λέγεται, τα επερχόμενα γεγονότα ρίχνουν μπροστά την σκιά τους, έτσι και τα παρελθοντικά γεγονότα δεν παραλείπουν να αφήσουν πίσω τους το αποτύπωμα τους. Από αυτές, λοιπόν, τις σκιές του πανάρχαιου Παρελθόντος και τις φανταστικές σιλουέτες τους πάνω στην εξωτερική οθόνη κάθε θρησκείας και φιλοσοφίας, ελέγχοντας και συγκρίνοντας τες καθώς θα προχωρούμε, μπορούμε τελικά να ανακαλύψουμε το σώμα που τις δημιούργησε. Πρέπει να υπάρχει αλήθεια και γεγονός σε εκείνο το οποίο κάθε λαός της αρχαιότητας υιοθέτησε και το έκανε θεμέλιο της θρησκείας και της πίστης του. Άλλωστε, όπως είπε ο Χαλιμπέρτον: "άκουσε μόνο την μια πλευρά και θα είσαι στο σκοτάδι, άκουσε και τις δύο πλευρές και όλα θα ξεκαθαρίσουν". Μέχρι τώρα το κοινό είχε πρόσβαση και άκουγε μόνο την μια πλευρά, ή μάλλον τις δύο μονόπλευρες απόψεις δύο διαμετρικά αντίθετων τάξεων ανθρώπων, των οποίων οι προτάσεις ή αντίστοιχες υποθέσεις εκ πρώτης όψεως διαφέρουν πλατιά, αλλά που τα τελικά τους συμπεράσματα είναι τα ίδια: της επιστήμης και της θεολογίας. Και τώρα οι αναγνώστες μας έχουν την ευκαιρία να ακούσουν και την άλλη υπεράσπιση – του κατηγορούμενου – και να γνωρίσουν την φύση των επιχειρημάτων μας.

Αν το κοινό αφηνόταν στις παλιές απόψεις του: δηλαδή, από την μια μεριά, ότι ο Αποκρυφισμός, η Μαγεία, οι μύθοι της αρχαιότητας κ.τ.λ. ήταν όλα αποτέλεσμα άγνοιας και δεισιδαιμονίας και από άλλη, ότι καθετί έξω από τον ορθόδοξο δρόμο ήταν έργο του διαβόλου, τότε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα; Με άλλα λόγια, αν τα τελευταία λίγα χρόνια δεν είχαν αποκτήσει δικαίωμα ακρόασης κανένα από τα θεοσοφικά και μυστικιστικά έργα, τότε το παρόν έργο θα είχε

ελάχιστες πιθανότητες για αμερόληπτη εξέταση, θα είχε χαρακτηριστεί – και από πολλούς ακόμα μπορεί να χαρακτηριστεί – σαν ένα παραμύθι υφασμένο από παράλογα προβλήματα, αιωρούμενο και βασιζόμενο στον αέρα. Φτιαγμένο από σαπουνόφουσκες που σκάνε στο παραμικρό άγγιγμα σοβαρής εξέτασης, χωρίς κανένα θεμέλιο για να βασιστεί. Ακόμα και οι "*αρχαίες δεισιδαιμονίες*" και οι "ευκολόπιστοι κλασικοί" δεν αναφέρονται σ' αυτό με σαφείς και αλάνθαστους όρους και τα ίδια τα σύμβολα δεν καταφέρνουν να μεταβιβάσουν έναν υπαινιγμό για την ύπαρξη ενός παρόμοιου συστήματος. Τέτοια θα είναι η ετυμηγορία όλων. Αλλά όταν αποδειχθεί αναντίρρητα ότι ο ισχυρισμός των σύγχρονων ασιατικών εθνών για μια Μυστική Επιστήμη και μια εσωτερική ιστορία του κόσμου βασίζεται πάνω σε γεγονότα, ότι αν και μέχρι τώρα άγνωστη στις μάζες και ένα καλυμμένο μυστήριο ακόμα και για τους μορφωμένους (γιατί αυτοί ποτέ δεν κατείχαν το κλειδί για μια σωστή κατανόηση των άφθονων υπαινιγμών των αρχαίων κλασικών), ωστόσο δεν είναι παραμύθι, αλλά μια πραγματικότητα, τότε το παρόν έργο θα γίνει ένας πρωτοπόρος πολλών τέτοιων βιβλίων. Η δήλωση ότι μέχρι τώρα ακόμα και τα κλειδιά που ανακαλύφθηκαν από μερικούς μεγάλους μελετητές αποδείχθηκαν πολύ σκουριασμένα για χρήση και ότι αυτά δεν ήταν παρά οι σιωπηλοί μάρτυρες ότι όντως υπάρχουν μυστήρια πίσω από το πέπλο που είναι απρόσιτα χωρίς ένα νέο κλειδί, η δήλωση αυτή στηρίζεται από πάρα πολλές αποδείξεις ώστε δεν μπορεί εύκολα να απορριφθεί. Σαν παράδειγμα μπορεί να αναφερθεί μια περίπτωση από την ιστορία του Ελευθεροτεκτονίσμού.

Στο έργου του *Ορθόδοξος Τεκτονισμός*, ο Ραγκόν, ένας έξοχος και μορφωμένος Βέλγος Τέκτονας, κατηγορεί, σωστά ή λαθεμένα, τους Άγγλους Τέκτονες ότι υλικοποίησαν και ατίμασαν τον Τεκτονισμό – ο οποίος κάποτε βασιζόταν στα αρχαία μυστήρια – υιοθετώντας, εξαιτίας μιας λαθεμένης άποψης για την καταγωγή της συντεχνίας, το όνομα *Freemansory* (*Ελευθεροτεκτονισμός*) και *Free Masons* (*Ελευθεροτέκτονες*). Το λάθος, λέει, οφείλεται σε κείνους που συνέδεσαν τον Τεκτονισμό με την κατασκευή του Ναού του Σολωμόντα, έλκοντας την καταγωγή του απ' αυτήν. Περιγελάει την ιδέα και λέει:

> ....Ο Γάλλος, όταν υιοθέτησε τον τίτλο του *francmaçon* [που δεν σημαίνει *maçon-libre* ή ελευθεροτεκτονισμός], γνώριζε καλά ότι δεν ήταν θέμα κατασκευής ούτε του παραμικρού τοίχου, αλλά *μύησης στα αρχαία Μυστήρια*, καλυμμένης κάτω από το όνομα *Francmaçonnerie* (Ελευθεροτεκτονισμός), η οποία μπορούσε να είναι μόνο η συνέχεια ή η ανανέωση των αρχαίων μυστηρίων˙ επρόκειτο να γίνει ένας *τέκτων* όμοιος με τον *Απόλλωνα* ή τον *Αμφίωνα*. Και μήπως δεν γνωρίζουμε ότι οι αρχαίοι *μυημένοι* ποιητές όταν μιλούσαν για την *θεμελίωση μιας πόλης*, εννοούσαν με αυτό την *εγκαθίδρυση ενός δόγματος*; Έτσι, ο *Ποσειδώνας*, ο θεός της λογικής και ο *Απόλλωνας*, ο θεός των *κρυμμένων* πραγμάτων, εμφανίστηκαν σαν τέκτονες μπροστά στον Λαομέδοντα, τον πατέρα του Πριάμου, για να τον βοηθήσουν να χτίσει την πόλη της Τροίας: δηλαδή, να εγκαθιδρύσει την τρωική θρησκεία. [*Ο Ορθόδοξος Τεκτονισμός συνέχιση της Απόκρυφης Μασονίας και της Ερμητικής Μύησης*, (Παρίσι: Ε. Ντεντύ, 1853), σελ. 44.]

Τέτοιες καλυμμένες φράσεις με διπλό νόημα αφθονούν στους αρχαίους κλασικούς συγγραφείς. Επομένως, αν γινόταν μια προσπάθεια να δείξουμε, π.χ. ότι ο Λαομέδοντας ήταν ιδρυτής ενός κλάδου των αρχαϊκών μυστηρίων στα οποία η πρόσγεια υλική ψυχή (η τέταρτη αρχή) προσωποποιόταν από την άπιστη σύζυγο του Μενελάου (την ωραία Ελένη), αν ο Ραγκόν δεν ερχόταν να επιβεβαιώσει τα όσα θα υποστηρίζαμε, μπορεί να μας έλεγαν ότι κανένας κλασικός συγγραφέας δεν μιλάει γι' αυτό και ότι ο Όμηρος εμφανίζει τον Λαομέδοντα να φτιάχνει μια πόλη και όχι μια εσωτερική λατρεία ή ΜΥΣΤΗΡΙΑ! Και ποιοι είναι σήμερα εκείνοι, εκτός από λίγους *Μυημένους*, που γνωρίζουν την γλώσσα και το σωστό νόημα τέτοιων συμβολικών όρων;

Αλλά παρά το ότι δείξαμε πως πάρα πολλά παρανοημένα σύμβολα αποδεικνύουν την θέση μας, παραμένουν ακόμα πολλές δυσκολίες για να ξεπεραστούν. Το πιο σημαντικό απ' αυτά τα αρκετά εμπόδια είναι εκείνο της χρονολογίας. Αλλά αυτό δύσκολα μπορεί να αποφευχθεί.

Σφηνωμένη ανάμεσα στην θεολογική χρονολογία και στην χρονολογία των γεωλόγων, κυκλωμένη απ' όλους τους υλιστές Ανθρωπολόγους που αποδίδουν στον άνθρωπο και στην φύση ηλικίες που ταιριάζουν μόνο με τις δικές τους θεωρίες, τι άλλο μπορούσε να κάνει η συγγραφέας εκτός απ' αυτό που έγινε; Αφού η θεολογία τοποθετεί τον Κατακλυσμό το 2448 π.Χ. και την

Δημιουργία του Κόσμου μόλις πριν από 5.890 χρόνια, και αφού οι ακριβείς έρευνες με τις μεθόδους της ακριβούς Επιστήμης οδήγησαν τους γεωλόγους και τους φυσικούς να τοποθετήσουν την δημιουργία του φλοιού της Σφαίρας μας μεταξύ 10 και 1.000 εκατομμυρίων ετών [βλέπε σερ Ουίλιαμ Τόμσον και Χάξλεϋ] (μια ασήμαυτη διαφορά, πράγματι!)·και αφού οι γνώμες των Ανθρωπολόγων ως προς την εμφάνιση του ανθρώπου κυμαίνονται από 25.000 μέχρι 50.000 χρόνια, τι άλλο μπορεί να κάνει εκείνος που μελετάει την Απόκρυφη δοξασία, εκτός από το να προβάλλει και με θάρρος να παρουσιάσει τις εσωτερικές χρονολογίες;

Αλλά για να γίνει αυτό ήταν αναγκαία η επιβεβαίωση έστω και από λίγες "ιστορικές" αποδείξεις, αν και όλοι γνωρίζουν την πραγματική αξία των αποκαλούμενων "ιστορικών μαρτυριών". Γιατί, για την αδαή ιστορία δεν έχει καμιά σημασία αν ο άνθρωπος εμφανίστηκε πάνω στην Γη πριν από 18.000 ή 18.000.000 χρόνια, αφού η ίδια αρχίζει μόλις λίγες χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή μας και αφού, από τότε που άρχισε, παλεύει μάταια με την κλαγγή και την αντάρα των αντιφατικών και αλληλοεξοντούμενων απόψεων γύρω της. Παρ' όλα αυτά, εν όψει του σεβασμού προς την επιστήμη με τον οποίο ανατράφηκε ο μέσος αναγνώστης, ακόμα κι αυτό το σύντομο Παρελθόν θα παρέμενε χωρίς νόημα, αν οι εσωτερικές διδασκαλίες δεν επιβεβαιώνονταν και δεν υποστηρίζονταν αμέσως, *οποτεδήποτε ήταν δυνατόν*, με αναφορές σε ιστορικά ονόματα μιας αποκαλούμενης ιστορικής περιόδου. Αυτός είναι ο μοναδικός οδηγός που μπορεί να δοθεί στον αρχάριο, πριν του επιτραπεί να περιπλανηθεί ανάμεσα στους άγνωστους (γι' αυτόν) δαιδάλους εκείνου του σκοτεινού λαβυρίνθου που ονομάζονται προϊστορικές εποχές. Ελπίζεται απλώς ότι η επιθυμία να το κάνει – η οποία οδήγησε την συγγραφέα να παρουσιάζει επίμονα αρχαίες και σύγχρονες μαρτυρίες σαν επιβεβαίωση του αρχαϊκού και σχεδόν ανιστορικού Παρελθόντος – δεν θα επισύρει πάνω της την κατηγορία πως μπέρδεψε υπερβολικά, χωρίς σειρά και μέθοδο, τις διάφορες και αρκετά απομακρυσμένες μεταξύ τους περιόδους της ιστορίας και της παράδοσης. Αλλά η φιλολογική μορφή και η μέθοδος έπρεπε να θυσιαστούν, χάριν της μεγαλύτερης σαφήνειας της γενικής παρουσίασης.

Για να πετύχει τον επιδιωκόμενο σκοπό η συγγραφέας αναγκάστηκε να καταφύγει στο μάλλον ασυνήθιστο τρόπο να χωρίσει κάθε Τόμο ή Βιβλίο σε τρία Μέρη, από τα οποία μόνο το πρώτο είναι η συνεχόμενη αν και πολύ αποσπασματική ιστορία της Κοσμογονίας και της Εξέλιξης του Ανθρώπου πάνω σε αυτήν την Σφαίρα. Αλλά αυτοί οι δύο Τόμοι πρέπει να χρησιμεύσουν σαν ΠΡΟΛΟΓΟΣ και να προετοιμάσουν τον νου του αναγνώστη για εκείνους που θα ακολουθήσουν. Παρουσιάζοντας την Κοσμογονία και ύστερα την Ανθρωπογένεση της ανθρωπότητας, ήταν απαραίτητο να δείξουμε ότι καμιά θρησκεία, από την πιο αρχαία, δεν βασίστηκε ποτέ ολότελα πάνω στην φαντασία, αφού καμιά δεν ήταν αντικείμενο ειδικής αποκάλυψης" και ότι, μόνο το δόγμα είναι εκείνο που σκοτώνει πάντα την πρωταρχική αλήθεια. Τέλος ότι καμιά ανθρώπινη δοξασία, καμιά πίστη – οσοδήποτε καθιερωμένη κι αν είναι εξαιτίας της συνήθειας ή της αρχαιότητας – δεν μπορεί να συγκριθεί σε ιερότητα με την θρησκεία της Φύσης. Το Κλειδί της Σοφίας που ανοίγει τις τεράστιες πύλες οι οποίες οδηγούν στο μυστήριο των εσώτατων ιερών, μπορεί να βρεθεί κρυμμένο μόνο μέσα στο δικό της στήθος και αυτό το στήθος βρίσκεται στους τόπους που έδειξε ο μεγάλος ενορατικός του περασμένου αιώνα, ο Εμμανουέλ Σβέντενμποργκ. Εκεί βρίσκεται η καρδιά της φύσης, εκείνος ο ναός απ' όπου πρόβαλαν οι αρχικές φυλές της πρωταρχικής ανθρωπότητας και ο οποίος είναι το λίκνο του φυσικού ανθρώπου.

Μέχρι τώρα παρουσιάσαμε τα χονδροειδή περιγράμματα των πίστεων και των δογμάτων των αρχαϊκών πρώτων Φυλών, που περιέχονταν στα έως σήμερα μυστικά Γραπτά αρχεία τους. Αλλά οι εξηγήσεις μας δεν είναι καθόλου πλήρεις, ούτε και υπονοούν ότι παρουσιάζουν ολόκληρο το κείμενο ή ότι διαβάστηκαν με την βοήθεια περισσότερων από τριών ή τεσσάρων κλειδιών από το επταπλό σύνολο της εσωτερικής ερμηνείας. Και ακόμα κι αυτό επιτεύχθηκε μόνο εν μέρει. Το έργο είναι υπερβολικά γιγαντιαίο για να το αναλάβει ένα μόνο άτομο, πολύ περισσότερο για να το ολοκληρώσει. Το κύριο μέλημά μας ήταν απλώς να προετοιμάσουμε το έδαφος. Αυτό πιστεύουμε ότι το κάναμε. Οι παρόντες δύο τόμοι αποτελούν μόνο το έργο ενός πρωτοπόρου, που άνοιξε τον δρόμο του μέσα από την σχεδόν αδιαπέραστη ζούγκλα των παρθένων δασών της Χώρας του Απόκρυφου. Έγινε μια αρχή για να κοπούν και να ξεριζωθούν τα θανατηφόρα δένδρα Ούπα της δεισιδαιμονίας, της προκατάληψης και της αλαζονίκης άγνοιας, έτσι ώστε αυτοί οι δύο τόμοι να

αποτελέσουν για τον σπουδαστή ένα κατάλληλο πρελούδιο για τους Τόμους III και IV.[673] Αν τα σκουπίδια των εποχών δεν απομακρυνθούν από τις διάνοιες των θεοσοφιστών στους οποίους είναι αφιερωμένοι αυτοί οι δύο τόμοι, είναι αδύνατον να κατανοηθεί η πιο πρακτική διδασκαλία που περιέχεται στον Τρίτο Τόμο. Επομένως, εξαρτάται ολοκληρωτικά από την υποδοχή που θα έχουν στα χέρια των θεοσοφιστών και των Μυστικιστών οι Τόμοι I και II, το αν θα εκδοθούν ποτέ οι δύο τελευταίοι τόμοι, αν και είναι σχεδόν ολοκληρωμένοι.

Satyāt nāsti paro dharmah

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΑΝΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Οι τόμοι αυτοί δεν εκδόθηκαν ποτέ, τουλάχιστον όσο ζούσε η Ε.Π.Μπ.